

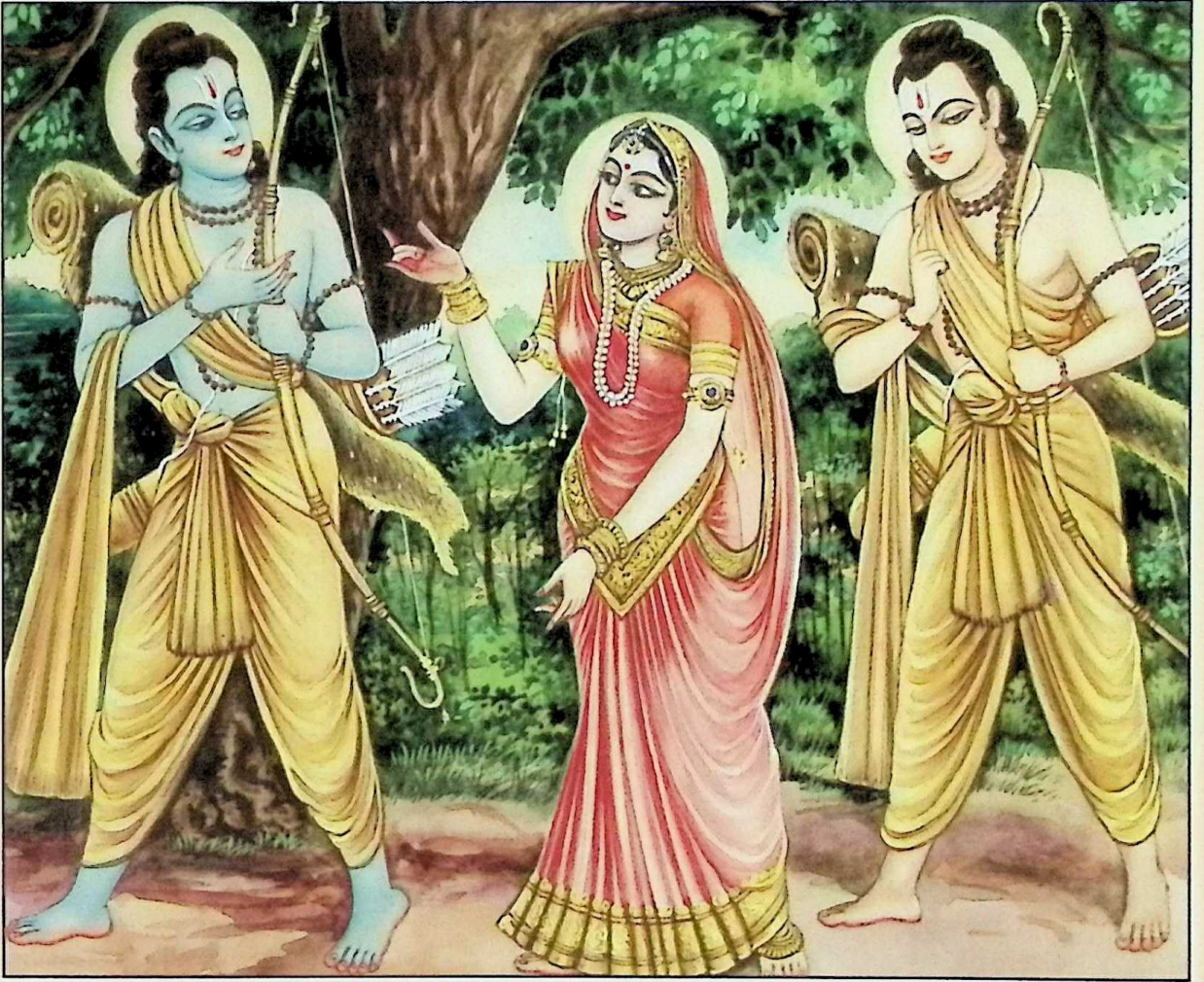
மகரிஷி ஸ்ரீ வால்மீகி அருளிய

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம் கிஷ்கிந்தா காண்டம்

(தமிழ் மூலம் - மொழிபெயர்ப்பு) - (இரண்டாம் பாகம்)

श्रीमद्वाल्मीकीयरामायणम्—Volume II

अरण्यकाण्डम्-किष्किन्धाकाण्डम् (तमिल)

Acc. No. 30626

18-6

கீதா பிரஸ், கோரக்பூர்.

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

1903

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

ஆரண்ய காண்டம் — கிஷ்கிந்தா காண்டம்

(தமிழ் மூலம் — மொழிபெயர்ப்பு) — (இரண்டாவது பாகம்)

श्रीमद्वाल्मीकीयरामायणम्—Volume II

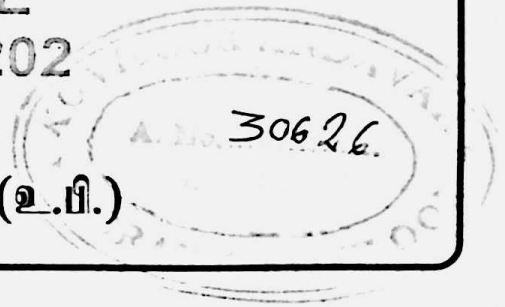
अरण्यकाण्डम्—किष्किन्धाकाण्डम् (तमिल)

த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ
 த்வமேவ பூந்து₄ஸ்ச ஸக₂ா த்வமேவ ।
 த்வமேவ வித்யா த்₃ரவிணம் த்வமேவ
 த்வமேவ ஸர்வம் மம தே₃வதே₃வ ॥

ஆருயிர் அன்னையும் நீயே, அருமைத் தந்தையும் நீயே,
 உறவும் சுற்றமும் நீயே, உற்ற நண்பனும் நீயே,
 கற்கும் கல்வியும் நீயே, சேர்க்கும் செல்வமும் நீயே,
 அனைத்தும் ஆன என்றன் ஆதிதேவனும் நீயே!

COIMBATORE
 PH : 99431 12202

கீதா பிரஸ், கோரக்டூர் - 273 005. (உ.பி.)

Books are also available at—

1. Gita Press Sales Depot
Gita Press Mansion, 8/1M, Racecourse
COIMBATORE — 641018
☎ 0422-3202521
2. Gita Press Gorakhpur Book Shop
Electro House No. 23
Ramanathan Street, Kilpouk
CHENNAI — 600010
☎ (044) 26615959; Fax 26615909
3. 12, Abhirami Mall, Purasavalkam, Near
Kilpouk/Veperi, CHENNAI

Second Reprint 2017 1,500
Total 4,500

❖ Price : ₹ 200
(Two Hundred only)

Printed & Published by :

Gita Press, Gorakhpur—273005 (INDIA)

(a unit of Gobind Bhavan-Karyalaya, Kolkata)

Phone - (0551) 2334721, 2331250; Fax : (0551) 2336997

web : gitapress.org e-mail : booksales@gitapress.org

Visit gitapressbookshop.in for online purchase of Gitapress publications.

“ ஸ்ரீஹரி: ”

பதிப்பாளர் உரை

இராமபிரானுடைய பெருங்கருணையால், பூரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தின் இரண்டாவது பாகம் (ஆரண்ய-கிஷ்கிந்தா காண்டங்கள்) அடியார்களின் திருக்கரங்களில் வண்ணமிகு மலராக, நறுமணம் வீசித் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

முதல் பாகத்தைப் படித்து மனமுருகிப் போன பக்தர்கள், தங்கள் பெருமகிழ்ச்சியை எங்களுக்குப் பலவகையிலும் தெரிவித்தார்கள். இராமப்பிரபுவின் அடியார்களின் திருவடிகளுக்கு எமது வணக்கம்.

‘இராமன் என்றொரு மனிதன்’ என்பது பாமரத்தனமான உண்மை.

அவன், பரப்பிரும்மம் என்பது நித்திய, நிரந்தரமான உண்மை.

யத்யாவர்ணயத் கர்ணமூலேந்தகாலே

ஸிவோ ராம ராம ராமேதி காஸ்யாம் ।

ததேகம் பரம் தாரகம் ப்ரூம்மரூபம்

ப₄ஜேஹம் ப₄ஜேஹம் ப₄ஜேஹம் ப₄ஜேஹம் ॥

ஒன்றே ஒன்றான, இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாத புனிதப் பரம்பொருள் எதுவோ, அதுதான் இராமன் – என்று, அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுகிறார், ஆதிசங்கரர்.

ஒரு தடவை, ‘வணங்குகிறேன்’ என்று சொன்னால், அது மேலெழுந்தவாரியான மதிப்பீடாகப் போய்விடக் கூடும் என்பதால், ‘வழிபடுகிறேன்’ (பஜேஹம்) என்று நான்கு தடவைகள் சொல்லியிருக்கிறார்.

காசி கேஷத்திரத்தில், உயிர் பிரியும் தறுவாயிலுள்ளவர்களின் வலது செவியில், சாட்சாத் சிவபெருமானே, ‘ராம, ராம’ என்ற தாரக மந்திரத்தைக் கூறி, அந்த ஜீவனுக்கு மோட்சத்தைக் கொடுக்கிறார். ஏன், ‘ராம’ மந்திரம் என்றால், நிர்குணப்பிரும்மத்தின் ஸகுண வடிவமே, இராமன். பரப்பிரும்மத்தை உபாசிக்கிறவர்களுக்கு, பிரும்ம லயமே ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

வால்மீகிகிரிஸம்பூதா ராமஸாகுரக்யாமிநீ ।

புநாது பு₄வநம் புண்யா ராமாயணமஹாநதீ ॥

‘இராமாயணம் என்ற ஜீவநதி, வால்மீகி என்ற மலையில் தோன்றியது; இராமன் என்ற பெருங்கடலை நோக்கிப் பாய்கிறது. புண்ணியமான அந்த நதி, இந்த மண்ணுலகைப் புனிதமடையச் செய்யட்டும்’ என்பது, தினசரிப் பிரார்த்தனை.

'இராமாயணம், பாரத நாட்டைப் புனிதப்படுத்தட்டும்' என்ற குறுகிய பிரார்த்தனை இங்கே சொல்லப்படவில்லை. 'புநாது புவநம்' - இந்த பூமண்டலத்தையே புனிதமாக்கட்டும்! ஆம், உலகம் முழுவதும் ஒரு குடும்பம்தானே! - 'வஸுதைவ குடும்பகம்'.

'ஸர்வே பவந்து ஸுகிந: । ஸர்வே ஸந்து நிராமயா: ॥' (எல்லோரும் இன்புற்று இருப்பார்களாக; எல்லோரும் நோயின்றி வாழ்வார்களாக.)

அந்த நெறியை மெய்ப்படுத்துகிறது, இராமாயணம்.

தண்டகாரணயத்தில் இராமன், சீதை, லட்சுமணன் நுழைந்தவுடன், முனிவர்களைச் சந்திக்கும் நிகழ்ச்சியுடன் தொடங்கும் ஆரண்ய காண்டம், பம்பை நதிக்கரையில் முடிவடைகிறது.

பஞ்சவடி வாசம்; சூர்ப்பணகை வருகை; மாரீச மான்; இராவணன், சீதையை அபகரித்துச் செல்வது; ஜடாயுவுக்கு பரமபதம் அருளுதல்; சபரிக்கு விண்ணுலகு; பம்பைக் கரை முதலியன, ஆரண்ய காண்டக் காட்சிகள்.

அனுமானுடன் முதல் சந்திப்பு; சுக்ரீவனுடன் நட்பு; வாலியை மாய்த்தல்; சுக்ரீவனுக்கு முடிசூட்டுதல்; வானரப்படை சேகரித்தல்; சம்பாதியின் ஆலோசனை; அனுமான் பெருங்கடலைத் தாண்டி, இலங்கை செல்ல முடிவு செய்தல் முதலியன, கிஷ்கிந்தா காண்டக் காட்சிகள்.

இந்த இரண்டு காண்டங்களிலும் இராமாயணம் என்னும் பேராறு சுழன்று சுழன்று செல்கிறது; அட்டகாசமாக ஓடுகிறது; எதிர்பாராத வளைவுகளை உண்டாக்கி, திமிர்பிடித்தவனைப் போல் முரட்டுத்தனமாகச் செல்கிறது.

ஆனால், வெள்ளம் கரையைக் கடந்து செல்லவில்லை; கட்டுக்கடங்காத வேகத்திலும் சீர்மை இருக்கிறது.

வேதுவேதுயே பரே பும்ஸி ஜாதே துஸரதாத்மஜே ।

வேது: ப்ராசேதஸாதூஸீத் ஸாக்ஷத்ராமாயணாத்மநா ॥

சொல், வாக்குக் கடந்த பரம்பொருள், சக்கரவர்த்தித் திருமகனாக அவதாரம் செய்ததும், வேதமே, வால்மீகியின் வாக்கில் இராமாயணமாக வெளிவந்தது.

ஞானத் தராசில், வேதமும் இராமாயணமும் சமநிலை.

இராமபிரானுடைய பரம கிருபையால் இராமாயணப் பேராறு, சூரிய-சந்திரர் உள்ள வரையில், வற்றாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

(5)

அனைத்து நலன்களையும் அருளவல்ல இந்தப் புனித நூலை, அன்பர்கள் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டும் என்பதே எங்கள் விருப்பம். அவ்விருப்பத்திற்கேற்ப, எங்களுக்கு இப்புனித காவியத்தை மிகத் தெள்ளிய நடையில் தமிழாக்கம் செய்து தந்து உதவிய, சென்னை, பண்டிட் டி.எஸ். கோதண்டராமன் அவர்களுக்கும், மேலும், இந்நூலின் அச்சுப்பிரதிகளில் மூல சுலோகங்களைச் சரிபார்த்துதவிய, ஸ்ரீரங்கம், பிறும்மவித்யரத்னா, வைத்ய S.V. ராதாகிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் அவர்களுக்கும் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் பேரருள் கிடைக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம். அவர்களுக்கு எங்களது நன்றி உரித்தாகுக.

பாராயணம் செய்வோர் அனைவருக்கும் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் பேரருள் கிடைக்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஜெய் ஸ்ரீராம்!

கோஷ்பதீக்ருதவாராஸிம் மஸகீக்ருத ராக்ஷஸம் ।

ராமாயணமஹாமாலாரத்நம் வந்தே:நிலாத்மஜம் ॥

‘அனுமன் திருவடி சரணம்’

— பதிப்பாளர்கள்

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

தேவநாகரி எழுத்துக்கள்

வடமொழிச் சொற்களைப் பிழையின்றி உச்சரிக்க உதவியாக, ஆங்கில எழுத்துக்களின் துணைகொண்டு 2, 3, 4 என்னும் குறியீடுகளுடன் வடமொழி எழுத்துக்களுக்கு நிகரான தமிழ் ஒலி வடிவங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

[ka] क क [kha] ख க₂ [ga] ग க₃ [gha] घ க₄

[ca] च ச [cha] छ ச₂ [ja] ज ஜ [jha] झ ஐ

[ta] ट ட [tha] ठ ட₂ [da] ड ட₃ [dha] ढ ட₄

[ta] त த [tha] थ த₂ [da] द த₃ [dha] ध த₄

[pa] प ப [pha] फ ப₂ [ba] ब ப₃ [bha] भ ப₄

[sha] श ஸ [sha] ष ஷ [sa] स ஸ

[gna] ण ङ/க்ஞ [ksha] क्ष க்ஷ [ri] र ऋ

‘ஸ’ என்னும் எழுத்து பிசு, கசடு என்னும் சொற்களில் வரும் ‘ச’வைப் போல் ஒலிக்கும்.

‘ரு’ என்னும் எழுத்து எருது, விருது என்னும் சொற்களில் வரும் ‘ரு’வைப் போல் ஒலிக்கும்.

சமஸ்கிருத சுலோகங்களில் சில இடங்களில் ‘ऽ’ அல்லது ‘ऽऽ’ என்னும் குறியீடுகளைக் காணலாம். இதற்கு ‘அவக்ரஹம்’ என்று பெயர். இந்த இடங்களில் முறையே ‘அ’, ‘ஆ’ என்னும் எழுத்துக்கள் தொக்கி நிற்கின்றன என்பது பொருள்.

॥ புரீஹரி: ॥

பொருளடக்கம்

ஸர்க்கம்
எண்

பொருள்

பக்கம்
எண்

பதிப்பாளர் உரை

3

தேவநாகரி எழுத்துக்கள்

6

பொருளடக்கம்

7

ஆரண்ய காண்டம்

1.	முனிவர்களைக் கண்டு வணங்குதல்	13
2.	விராதன், சீதையை அபகரித்தல்	17
3.	விராதனைத் தாக்குதல்	21
4.	விராதனுக்கு நற்கதி அளித்தல்	25
5.	சரபங்கர் பிறும்மலோகம் சென்றார்!	29
6.	'அரக்கர்களை வதம் செய்கிறேன்!'	35
7.	சுதீட்சணருடைய ஆசிரமத்தில்...	41
8.	சுதீட்சணரிடம் விடைபெறுதல்	43
9.	சீதையின் வேண்டுகோள்	47
10.	'முனிவர்களைக் காப்பாற்றுவது என் கடமை'	53
11.	அகஸ்தியருடைய ஆசிரமத்திற்குச் செல்லுதல்	55
12.	அகஸ்தியரைக் காண்பது	69
13.	பஞ்சவடிக்குப் புறப்படுவது	75
14.	ஜடாயுவைக் காண்பது	79
15.	பஞ்சவடியில் பர்ணசாலை	83
16.	ஹேமந்த ருது வர்ணனை	89
17.	சூர்ப்பணகை வருகை	95
18.	சூர்ப்பணகையின் அகந்தையை அழித்தல்	99
19.	கரனுக்கு வந்ததே, கோபம்!	105
20.	அரக்கர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்!	109
21.	கரனைத் தூண்டுதல்	113
22.	கரன் போருக்குப் புறப்படுதல்	115
23.	கெட்ட சகுனங்கள்	119
24.	இராமன்-கரன் சேனை உராய்தல்	125

ஸர்க்கம் எண்	பொருள்	பக்கம் எண்
25.	கரன் படை வதம்	131
26.	தூஷணன் வதம்	137
27.	திரிசிரஸ் வதம்	143
28.	கரனுடன் போர்	145
29.	கரனுடைய கதையைத் தூளாக்குவது	151
30.	கரனை மாய்த்தல்	155
31.	இராவணன், கரன் அழிவைத் தெரிந்து கொள்ளுதல்	161
32.	சூர்ப்பணகை வருகை	169
33.	இராவணனைத் தூற்றுதல்	173
34.	சீதையைக் கவர்ந்து வரும்படி தூண்டுதல்	177
35.	மீண்டும் மாரீசனிடம் செல்வது	181
36.	இராவணன் மாரீசனிடம் உதவி கோருதல்	187
37.	மாரீசன் செய்த உபதேசம்	189
38.	ஸ்ரீராமனுடைய அஸ்திர மகிமை	193
39.	மாரீசன் மீண்டும் உபதேசித்தல்	199
40.	மாயமான் உருவம் கொள்ள வற்புறுத்தல்	203
41.	மீண்டும் மாரீசனின் உபதேசம்	207
42.	பொன்மான் உருவம் ஏற்பது	209
43.	இலக்குவனின் ஐயமும் சமாதானமும்	215
44.	மாரீசனின் வஞ்சனை	223
45.	சீதையின் கடுஞ்சொல்	227
46.	இராவண சந்நியாசிக்கு வரவேற்பு	231
47.	இராவணனை நிந்தித்தல்	237
48.	இராவணனின் தற்பெருமை; சீதையின் ஏச்சு	245
49.	சீதை அபகரிக்கப்பட்டாள்!	249
50.	ஜடாயு சண்டை போடுதல்	255
51.	ஜடாயு-இராவணன் யுத்தம்	259
52.	சீதை கதறினாள்!	265
53.	இராவணனை நிந்திப்பது	271
54.	இலங்கையை அடைதல்	275
55.	சீதைக்கு ஆசை காட்டினான்!	281
56.	கெடு விதிப்பது	287
	இடைச்செருகல் இந்நிரன், சீதைக்குத் தேய்வீக பாயசம் கொடுத்தல்	291

ஸர்க்கம் எண்	பொருள்	பக்கம் எண்
57.	இராமன் திரும்பி வருவது	295
58.	இராமனின் பிரலாபம்	299
59.	இலக்குவனைக் கடிந்து பேசியது	303
60.	இராமனின் மதிமயக்கம்	307
61.	சீதையைத் தேடுவது	313
62.	இராமன் புலம்புவது	317
63.	இராமன் புலம்புவது (தொடர்ச்சி)	321
64.	இராமனின் கோபம்	325
65.	கோபத்தை அடக்கும்படி இலக்குவன் வேண்டுகல்	337
66.	இராமனைச் சமாதானப்படுத்துதல்	339
67.	ஐடாயுவைச் சந்திப்பது	343
68.	ஐடாயுவிற்ரு ஈமக்கடன் இயற்றுதல்	347
69.	கபந்தனிடம் சிக்கிக் கொள்வது	353
70.	கபந்தனின் கைகளை வெட்டுவது	359
71.	கபந்தன் வரலாறு	363
72.	கபந்தன் சாபம் பெற்றது!	367
73.	ரிஷ்யமுக மலைக்கு வழிகாட்டுவது	371
74.	சபரிக்கு சுவர்க்கம் அருளல்	377
75.	பம்பையைக் காண்பது	383

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

1.	இராமனின் காமவேதனை	389
2.	சக்ரீவன் ஆலோசனை	407
3.	இராம-லட்சுமணர்களை அனுமான் சந்தித்தல்	411
4.	சக்ரீவனைச் சந்தித்தல்	417
5.	சக்ரீவனுடன் நட்பு உறுதி செய்தல்	423
6.	அணிகலன்களை அடையாளம் காண்பது	427
7.	இராமனுக்கு ஆறுதல் கூறுவது	431
8.	'வாலியை வதம் செய்கிறேன்!'	435
9.	பகைமையின் காரணம்	441
10.	நாட்டிலிருந்து துரத்தியது ஏன்?	445

ஸர்க்கம் எண்	பொருள்	பக்கம் எண்
11.	வாலியின் பராக்கிரமம்	451
12.	சுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை வந்தது!	463
13.	ஸப்தஜனாசிரமத்தைக் காண்பது	469
14.	சுக்ரீவன் மீண்டும் வாலியை அழைப்பது	473
15.	தாரையின் நல்லுரைகள்	477
16.	வாலி வதம்	483
17.	இராம நிந்தனை	487
18.	வாலியைக் கொன்றது நியாயமே!	495
19.	தாரையின் வருகை	505
20.	தாரையின் புலம்பல்	509
21.	அனுமான் ஆறுதல் கூறுவது	515
22.	வாலியின் இறுதிச் சொற்கள்	517
23.	தாரையின் புலம்பல்	523
24.	இராமன், தாரைக்கு ஆறுதல் கூறுவது	527
25.	வாலியின் இறுதிச் சடங்குகள்	537
26.	சுக்ரீவனுக்கு முடிகுட்டுதல்	543
27.	பிரஸ்ரவணமலை வாசம்	549
28.	மழைக்கால வருணனை	557
29.	அனுமான், சுக்ரீவனுக்கு நினைவூட்டல்	567
30.	கூதிர்கால வருணனை	571
31.	இலக்குவன் சீற்றம்	585
32.	அனுமான் நல்லுரை கூறுதல்	593
33.	தாரை, லட்சுமணனை அமைதிப்படுத்துதல்	597
34.	சுக்ரீவனுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தல்	607
35.	தாரை சமாதானம் செய்தல்	611
36.	சுக்ரீவன் சமாதானம் செய்வது	613
37.	வானர சேனை வருகை	617
38.	இராமனிடம் சென்றார்கள்!	623
39.	வானரப் படைகள் வந்தன!	627
40.	கிழக்கில் தேட அனுப்புதல்!	633
41.	தெற்குத் திசையில் அனுப்புவது	643
42.	மேற்குத் திசைக்கு அனுப்புவது	649
43.	வடக்கில் சேனைகளை அனுப்புவது	657

ஸர்க்கம் எண்	பொருள்	பக்கம் எண்
44.	அனுமானிடம் கணையாழி கொடுத்தல்	667
45.	வானர சேனை புறப்படுதல்	669
46.	சுகர்வன் பூமண்டலத்தில் சுற்றி ஓடிய வரலாறு	671
47.	வானர சேனைகள் திரும்பி வருதல்	675
48.	தென்திசைக் காடுகளில் தேடுதல்	677
49.	வெள்ளிமலையில் தேடுவது	681
50.	ரிஷபிலத்திற்குள் நுழைதல்	685
51.	சுயம்பிரபை செய்த விருந்தோம்பல்	689
52.	குகைக்குள் நுழைந்த காரணம்	693
53.	அங்கதன் முதலானோர் அவநம்பிக்கை	695
54.	அனுமான் கூறியது	701
55.	பிராயோபவேசம்	705
56.	சம்பாதி விசாரித்தல்	709
57.	ஐடாயு வரலாறு	713
58.	சீதை இருக்கும் இடத்தைத் தெரிவித்தல்	715
59.	சுபார்சுவன் கூறியதை வானரரிடம் தெரிவித்தல்	721
60.	சம்பாதியின் வரலாறு	725
61.	இறக்கை எரிந்த வரலாறு	729
62.	நிசாகரர், எதிர்காலம் பற்றிக் கூறுவது	731
63.	சம்பாதிக்கு இறக்கை முளைத்தது!	733
64.	சமுத்திரத்தை எப்படித் தாண்டுவது?	735
65.	அவரவர் சக்தியைக் கூறுவது	739
66.	அனுமானின் ஆற்றலை நினைவூட்டுவது	745
67.	அனுமான் மலையில் ஏறினார்!	751

ஸ்ரீமந் நாராயணீயம் (சில பகுதிகள்)

தசகம் 52	நான்முகனே மயங்குதல்	758
தசகம் 64	ஸ்ரீகோவிந்த பட்டாபிஷேகம்	760
தசகம் 86	பாரதப் போர்	762

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய

ஸ்ரீமத்₃ வால்மீகி ராமாயணம்

ஆரண்யகாண்ட₃:

ப்ரத₂ம: ஸர்க₃:

மஹர்ஷிஸங்க₃:

ப்ரவிஸ்ய து மஹாரண்யம் த₃ண்ட₃காரண்யமாத்மவாந் ।
த₃த₃ர்ஸ ராமோ த₃ர்த₄ர்ஷஸ்தாபஸாஸ்ரமமண்ட₃லம் ॥ (1)

குஸசீரபரிக்ஷிப்தம் ப்ரஹ்மயா லக்ஷ்மயா ஸமாவ்ருதம் ।
யத₂ா ப்ரதீப்தம் த₃ர்த₃ர்ஸம் க₃க₃நே ஸுர்யமண்ட₃லம் ॥ (2)

ஸரண்யம் ஸர்வபூதாநாம் ஸுஸம்ம்ருஷ்டாஜிரம் ஸத₃ா ।
ம்ருகை₃ர்புஹுபி₄ராகீர்ணம் பக்ஷிஸங்கை₄: ஸமாவ்ருதம் ॥ (3)

பூஜிதம் சோபந்ருத்தம் ச நித்யமப்ஸரஸாம் க₃ணை: ।
விஸாலைரக்₃நிஸரணை: ஸ்ருக்₃ப₄ாண்டை₃ரஜிநை: குஸை: ॥ (4)

ஸமித்₃பி₄ஸ்தோயகலஸை: ப₂லமூலைஸ்ச ஸோபி₄தம் ।
ஆரண்யைஸ்ச மஹாவ்ருகை: புண்யை: ஸ்வாது₃ப₂லைர்யுதம் ॥ (5)

ப₃லிஹோமாரசிதம் புண்யம் ப்ரஹ்மகே₄ஷநிநாதி₃தம் ।
புஷ்பைர்வந்யை: பரிக்ஷிப்தம் பத்₃மிந்யா ச ஸபத்₃மயா ॥ (6)

ப₂லமூலாஸநைர்த₃ாந்தைஸ்சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்புரை: ।
ஸுர்யவைஸ்வாநராபை₄ஸ்ச புராணைர்முநிபி₄ர்வ்ருதம் ॥ (7)

புண்யைஸ்ச நியதாஹாரை: ஸோபி₄தம் பரமர்ஷிபி₄: ।
தத்₃ப்ரஹ்மப₄வநப்ரக்₂யம் ப்ரஹ்மகே₄ஷநிநாதி₃தம் ॥ (8)

ப்ரஹ்மவித்₃பி₄ர்மஹாப₄கை₃ர்ப்ரஹ்மணைருபஸோபி₄தம் ।
தத்₃த்ருஷ்ட்வா ராக₄வ: ஸ்ரீமாந்ஸ்தாபஸாஸ்ரமமண்ட₃லம் ॥
அப₄யக₃ச்ச₂ந்மஹாதேஜா விஜ்யம் க்ருத்வா மஹத்₃த₄நு: ॥ (9)

தி₃வ்யக்ஞாநோபந்நாஸ்தே ராமம் த்ருஷ்ட்வா மஹர்ஷய: ।
அப₄யக₃ச்ச₂ந்ஸ்தத₂ா ப்ரீதா வைதே₃ஹிம் ச யஸஸ்விநீம் ॥ (10)

“ ஸ்ரீஹரி: ”

ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

ஆரண்ய காண்டம்

ஸர்க்கம் : ஒன்று

முனிவர்களைக் கண்டு வணங்குதல்

எவராலும் வெல்ல முடியாதவரும் மகாதீரருமான இராமன், பெருவனமாகிய தண்டகாரண்யத்திற்குள் புகுந்து, தவசிகளின் இருப்பிடங்களான குடில்களின் வரிசைகளைக் கண்டார். (தண்டகன் என்னும் அரசனுடைய நாடு, சுக்ராசார்யாரின் சாபத்தால் பெருங்காடாக மாறிவிட்டிருந்தது.) (1)

அங்கே, தருப்பைகளும் மரவுரிகளும் பரவலாகக் காணப்பட்டன; பிறும்மவித்தை சாதனை புரிந்து கொண்டிருக்கும் மகரிஷிகளின் இருப்பிடமானதால், ஆகாயத்தில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத சூரியமண்டலத்தின் பேரொளி போன்ற சிறப்பான தெய்விக ஒளி படர்ந்திருந்தது; (2)

அந்த இடம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சரணாலயமாக இருந்தது; எப்போதும் சுத்தம் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால், வீடு-வாசல்கள் தூய்மையாக இருந்தன; பல்வகையான விலங்குகள் நிறைந்திருந்தது; பறவைக் கூட்டங்களால் சூழப்பட்டிருந்தது; (3)

அப்சரப் பெண்டிர், அந்த மனோகரமான இடத்திற்கு, நாள்தோறும் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து, அதனைப் போற்றி நாட்டியமாடினார்கள்; விசாலமான வேள்விச்சாலைகளாலும், ஸ்ருக்கு(மரக்கரண்டி)களாலும், வேள்வி உபகரணங்களாலும், மான்தோல்களாலும், தருப்பைகளாலும், சமித்துக்களாலும், நீர் நிறைந்த கலசங்களாலும், பழம்-கிழங்குகளாலும் அந்த ஆசிரம வளாகம் அழகாக விளங்கிற்று; சுவையான பழங்களைக் கொடுக்கும் புனிதமான மிகப்பெரிய காட்டு மரங்கள் சூழ்ந்திருந்தன. (4,5)

பலி-ஹோமங்களால் பூஜிக்கப்பட்டு, புண்ணியமான வேதகோஷங்கள் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்ததும், காட்டு மலர்களையும் தாமரை மலர்கள் நிறைந்த ஓடைகளையும் உடையதும், (6)

பழம்-கிழங்குகளை உணவாகக் கொண்டு புலன்களை வென்றவர்களும், மரவுரிகளையும் மான்தோல்களையும் உடுத்திக் கொண்டிருப்பவர்களும், சூரியனையும் அக்னியையும் போன்று ஒளி வீசுகின்ற மிகவும் முதிர்ந்தவர்களான முனிவர்கள் விளங்குவதும், (7)

உணவுக் கட்டுப்பாடுடைய, புண்ணியம் நிறைந்த மாமுனிவர்களால் அழகு பெற்றதும், பிறும்மலோகம் போல் எப்போதும் மறை ஒலிகள் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதும், (8)

பிறும்மத்தை அறிந்த பெரும்பேறு பெற்றவர்களான அந்தணர்கள் விளங்குவதுமான தபசிகளின் பர்ணசாலைக் கூட்டங்களைக் கண்டு, ஸ்ரீமானும் பெரும் தேஜஸ் உடையவருமான இராமன், தன்னுடைய பெரும் வில்லிலிருந்து நாண்கயிற்றைக் கழற்றிவிட்டு (ஆசிரமக் கூட்டத்தின் அருகே) சென்றார். (9)

இராமனையும், மிகவும் புகழ் பெற்றவளான சீதையையும் கண்டு, பெருங்களிப்படைந்த தெய்விக ஞானம் படைத்த மாமுனிவர்கள், அவர்களை எதிர்கொண்டழைத்தார்கள். (10)

தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை த்ரம்சாரிண: ।
 லக்ஷ்மணம் சைவ த்ருஷ்ட்வா து வைதேஹீம் ச யஸஸ்விநீம் ॥
 மங்குளாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹணந் த்ருட்வரதா: ॥ (11)

ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம் ।
 த்ருசுர்விஸ்மிதாசாரா ராமஸ்ய வநவாஸிந: ॥ (12)

வைதேஹீம் லக்ஷ்மணம் ராமம் நேத்ரைநிமிஷேரிவ ।
 ஆஸ்ச்யபூதாந் த்ருசு: ஸர்வே தே வநசாரிண: ॥ (13)

அத்ரைநம் ஹி மஹாபாக்ஸா: ஸர்வபூதஹிதே ரதம் ।
 அதிதிம் பர்ணஸாலாயாம் ராகவம் ஸம்ந்யவேஸயந் ॥ (14)

ததோ ராமஸ்ய ஸத்க்ருத்ய விதிநா பாவகோபமா: ।
 ஆஜஹ்ருஸ்து மஹாபாக்ஸா: ஸலிலம் த்ரம்சாரிண: ॥ (15)

மூலம் புஷ்பம் ப்லம் வந்யமாஸ்ரமம் ச மஹாத்மந: ।
 நிவேத்யித்வா த்ரம்க்ஞாஸ்தத: ப்ராஞ்ஜலயோ஽ப்யுருவந் ॥ (16)

த்ரம்பாலோ ஜநஸ்யாஸ்ய ஸரண்யஸ்த்வம் மஹாயஸா: ।
 பூஜநீயஸ்ச மாந்யஸ்ச ராஜா த்ண்டதரோ குரு: ॥ (17)

இந்த்ரஸ்யேஹ சதுர்பாக்ஸா: ப்ரஜா ரக்ஷதி ராகவ ।
 ராஜா தஸ்மாத்வராந் பேக்யாந் புங்க்தே லோகநமஸ்க்ருத: ॥ (18)

தே வயம் புவதா ரக்ஷயா புவத்விஷயவாஸிந: ।
 நகரஸ்தேவா வநஸ்தேவா வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேஸ்வர: ॥ (19)

ந்யஸ்தத்ஸண்டா வயம் ராஜஞ்ஜிதக்ரோதா ஜிதேந்த்ரியா: ।
 ரக்ஷிதவ்யாஸ்த்வயா ஸஸ்வத்க்ருபூதாஸ்தபோதநா: ॥ (20)

ஏவமுக்த்வா ப்லைர்மூலை: புஷ்பைர்வந்யைஸ்ச ராகவம் ।
 அந்யைஸ்ச விவிதாஹாரை: ஸலக்ஷ்மணமபூஜயந் ॥ (21)

ததந்யே தாபஸா: ஸித்தா ராமம் வைஸ்வாநரோபமா: ।
 ந்யாயவ்ருத்தா யதந்யாயம் தர்பயாமாஸுரீஸ்வரம் ॥ (22)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே ப்ரதம: ஸர்க: ॥

கடுமையான விரதங்களைக் கடைப்பிடிப்பவர்களும், அறநெறி தவறாதவர்களுமான அந்த முனிவர்கள், உதயமாகிக் கொண்டிருக்கும் பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற இராமனையும், இலக்குவனையும், கீர்த்திமிக்க விதேக மன்னரின் குமாரியையும் கண்டு, மங்களமான ஆசிமொழிகளைக் கூறி, தங்கள் விருந்தினர்களாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். (11)

காட்டிலேயே வாசம் செய்பவர்களான அந்த முனிவர்கள், இராமசந்திரனுடைய தோற்றப் பொலிவையும் செந்திரு திகழும் திருமேனியையும் உடலின் மென்மையையும் மனங்கவரும் உருவ அமைப்பையும் மிகுந்த வியப்புடன் கண்டு ஆனந்தித்தார்கள். (12)

காட்டில் திரியும் அவர்கள் எல்லோரும், சீதாப்பிராட்டியாரையும் லட்சுமணனையும் இராமனையும் கண்கொட்டாமல் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து வியந்தார்கள். (13)

பெரும்பேறு பெற்றவர்களான அவர்கள், எல்லாப் பிராணிகளின் நலனிலும் அக்கறையுடையவரும் விருந்தினராக வந்துள்ளவருமான இராமனை, ஒரு குடிசையில் தங்க வைத்தார்கள். (14)

அறநெறி தவறாதவர்களும், அக்னியைப் போல் பிரகாசிக்கின்றவர்களுமான அவர்கள் முறைப்படி இராமனுக்கு வரவேற்பளித்து, பருகுவதற்கு நீர் அளித்தார்கள். (15)

அறம் அறிந்தவர்களான அவர்கள், அந்த ஆசிமத்தையும், காட்டில் கிடைக்கும் கிழங்கு-பழம்-புஷ்பம் முதலியவைகளையும் மகாத்மாவான இராமனுக்கு சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, பின்னர் கைகூப்பிக் கொண்டு விண்ணப்பம் செய்தார்கள். (16)

“தாங்கள், தருமத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்; மக்களுடைய புகலிடம்; பெரும் கீர்த்தி பெற்றவர்; (மக்களால்) கௌரவிக்கத்தக்கவர்; போற்றுதலுக்குரியவர்; ஆட்சி புரிபவர்; (தீயவர்களுக்குத்) தண்டனை அளிப்பவர்; குரு. (17)

இராகவனே! மன்னன், இந்திரனுடைய (எல்லையற்ற) சக்தியில் கால்பாகத்தைப் பெற்று, இங்கே (மண்ணுலகில்) மக்களைக் காப்பாற்றுகிறான். ஆதலால், மக்களால் வணங்கப்பட்டு மிக உயர்ந்த போகங்களை அனுபவிக்கிறான். (18)

தங்களுடைய நாட்டில் வசிக்கும் நாங்கள், தங்களால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்கள். தாங்கள், மக்கட்தலைவர்; காட்டிலிருந்தாலும் நாட்டிலிருந்தாலும், தாங்கள்தான் எங்கள் அரசர். (19)

மன்னரே! எங்களைத் துன்புறுத்துபவர்களைச் சாபம் கொடுத்துத் தண்டிக்கக் கூடாதா? என்றால், நாங்கள் சாபம் கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டோம். (சாபம் கொடுத்தால் தவவலிமை குன்றிவிடும்.) நாங்கள் கோபத்தை வென்றுவிட்டவர்கள்; புலன்களை வென்றவர்கள். கருப்பையிலிருக்கும் சிசுவுக்கு, அதன் தாய்தான் கதி என்பது போல், தவம் செய்வதைத் தவிர வேறொன்றும் அறியாதவர்கள் நாங்கள், தங்களால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள்.” (20)

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, காட்டில் கிடைக்கும் புஷ்பம்-பழம்-கிழங்குகளாலும் மற்றும் பலவகையான ஆகாரங்களாலும், லட்சுமணனையும் இராமனையும் உபசரித்தார்கள். (21)

இதைத் தவிர, அக்னி போல் ஜொலிக்கும் மற்ற தவசியரும், நீதிநெறி தவறாத ஸித்தர்களும் அனைத்துலகத் தலைவரான இராமனைக் கண்டு, முறைப்படி வரவேற்று, அளவளாவி மகிழ்வித்தார்கள். (22)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முதலாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

த்₃விதீய: ஸர்க₃:

விராத₄ஸம்ரோத₄:

- க்ருதாதித்₂யோத₂ ராமஸ்து ஸுர்யஸ்யோத₃யநம் ப்ரதி ।
ஆமந்தர்ய ஸ முநீந் ஸர்வாந் வநமேவாந்வக₃ாஹத ॥ (1)
- நாநாம்ருக₃க₃ணாகீர்ணம் ஸார்தூ₃லவ்ருகஸேவிதம் ।
த்₄வஸ்தவ்ருக்ஷலதாகு₃ல்மம் து₃ர்த₃ர்ஸஸலிலாஸயம் ॥ (2)
- நிஷ்குஜநாநாஸகுநி ஜில்லிகாக₃ணநாதி₃தம் ।
லக்ஷ்மணாநுசரோ ராமோ வநமத்₄யம் த₃த₃ர்ஸ ஹ ॥ (3)
- வநமத்₄யே து காகுத்ஸ்த₂ஸ்தஸ்மிந் கே₄ாரம்ருக₃ாயுதே ।
த₃த₃ர்ஸ கி₃ரிஸ்ருங்க₃ாப₄ம் புருஷாத₃ம் மஹாஸ்வநம் ॥ (4)
- க₃ம்பீராஷம் மஹாவக்த்ரம் விகடம் விஷமோத₃ரம் ।
பீ₃ப₄த்ஸம் விஷமம் தீ₃ர்க₄ம் விக்ருதம் கே₄ாரத₃ர்ஸநம் ॥ (5)
- வஸாநம் சர்ம வையாக்₄ரம் வஸார்த்₃ரம் ருதி₄ரோக்ஷிதம் ।
த்ராஸநம் ஸர்வபூ₄தாநாம் வ்யாதி₃தாஸ்யமிவாந்தகம் ॥ (6)
- த்ரீந் ஸிம்ஹாந்ஸ்சதுரோ வ்யாக்₄ராந் த்₃வௌ வ்ருஷௌ ப்ருஷதாந் த₃ஸ ।
ஸவிஷாணம் வஸாதி₃க்த₄ம் க₃ஜஸ்ய ச ஸிரோ மஹத் ॥
அவஸஜ்யாயஸே ஸுலே விநத₃ந்தம் மஹாஸ்வநம் ॥ (7)
- ஸ ராமம் லக்ஷ்மணம் சைவ ஸீதாம் த்₃ருஷ்ட்வாத₂ மைதி₂லீம் ।
அப்யத₄ாவத ஸம்க்ருத்₃த₄: ப்ரஜா: கால இவாந்தக: ॥ (8)
- ஸ க்ருத்வா பை₄ரவம் நாத₃ம் சாலயந்நிவ மேதி₃நீம் ।
அங்கேநாத₃ாய வைதே₃ஹீமபக்ரம்ய ததோ₃ப்ரவீத் ॥ (9)
- யுவாம் ஜடாசீரத₄ரௌ ஸப₄ார்யௌ க்ஷீணஜீவிதௌ ।
ப்ரவிஷ்டௌ த்₃ண்ட₃காரண்யம் ஸரசாபாஸித₄ாரிணௌ ॥ (10)
- கத₂ம் தாபஸயோர்வாம் ச வாஸ: ப்ரமத₃யா ஸஹ ।
அத₄ர்மசாரிணௌ பாபௌ கௌ யுவாம் முநிதூ₃ஷகௌ ॥ (11)
- அஹம் வநமித₃ம் து₃ர்க₃ம் விராதே₄ா நாம ராக்ஷஸ: ।
சராமி ஸாயுதே₄ா நித்யம்ருஷிமாம்ஸாநி ப₄க்ஷயந் ॥ (12)
- இயம் நாரீ வராரோஹா மம பூ₄ர்யா ப₄விஷ்யதி ।
யுவயோ: பாபயோஸ்சாஹம் பாஸ்யாமி ருதி₄ரம் ம்ருதே₄ ॥ (13)

ஸர்க்கம் : இரண்டு

விராதன், சீதையை அபகரித்தல்

நன்றாக உபசரிக்கப்பட்ட இராமன், (மறுநாள் காலையில்) சூரியோதயம் ஆனவுடன் எல்லா முனிவர்களிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு அடர்த்தியான காட்டிற்குள் நுழைந்தார். (1)

பல விலங்குக் கூட்டங்கள் நிறைந்திருப்பதும், புலிகளும் செந்நாய்களும் வசிப்பதும், (முரட்டு விலங்குகளால்) நாசம் செய்யப்பட்ட மரம்-கொடிகளை உடையதும், நீர்நிலைகள் காண்பதற்கு அரியதாகவும் கூச்சல் எழுப்பாத பல்வகை பறவைகளைக் கொண்டதும், ஏராளமான சுவர்க்கோழிகள் சப்தமிட்டுக் கொண்டிருப்பதுமான காட்டின் ஒரு பகுதியை, லட்சுமணனால் பின்தொடரப்பட்ட இராமன் பார்த்தார். (2,3)

காட்டின் இடையே, கொடிய மிருகங்கள் நிறைந்த அந்தப் பகுதியில், மனிதர்களைப் புசிப்பவனும் பெருங்குரலுடையவனும் மலைச்சிகரம் போல் நெடிதுயர்ந்தவனுமான ஓர் அரக்கனை, சீதையுடன் வந்துகொண்டிருந்த இராமன் கண்டார். (4)

ஆழமான பெருங்கண்கள்; பெரிய முகம்; பயங்கரமானவன்; சீர்குலைந்த வயிறு; அச்சம் விளைவிக்கும் தோற்றம்; நிலைகெட்டவன்; உயரமாக வளர்ந்தவன்; விகாரமான உடலமைப்பு; கொடிய தோற்றத்தோடு கூடியவன்; (5)

இரத்தம் சொட்டும் புலித்தோலை உடுத்தியவன்; உடல் முழுவதும் இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருப்பவன்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயத்தை விளைவிப்பவன்; வாயைப் பிளந்து கொண்டிருக்கும் யமனைப் போன்றவன்; (6)

இரும்புச் சூலத்தில் மூன்று சிங்கங்களையும் நான்கு புலிகளையும் இரண்டு காளைகளையும் பத்து புள்ளிமான்களையும் தந்தம்-கொழுப்போடு கூடிய ஒரு பெரிய யானைத் தலையையும் கோர்த்துக் கொண்டு, பெருங்குரலில் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருப்பவனுமான (அரக்கனைப் பார்த்தார்.) (7)

அவன், இராமனையும் லட்சுமணனையும் மிதிவை மன்னரின் திருமகளாகிய சீதாப்பிராட்டியாரையும் பார்த்து, மிகவும் கோபம் கொண்டவனாக, உயிரைப் பறிக்கும் காலன், மக்களை நோக்கி ஓடுவதைப் போல ஓடி வந்தான். (8)

பூமண்டலத்தையே அசைப்பவன் போல, பயங்கரமாகக் கர்ஜித்து, சீதையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, சிறிது தூரம் விலகிச் சென்று, பின்னர் கூறினான்— (9)

“நீங்கள் இருவரும் (முனிவர்களைப் போல) சடை-மரவுரி தரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்; (ஆனால்,) மனைவியோடு இருக்கிறீர்கள்! வில், அம்பு, கத்தி தாங்கிக் கொண்டு தண்டகாரணயம் புகுந்தீர்கள்! (அதனால்,) உங்கள் ஆயுள் முடியப் போகிறது. (10)

தவசிகளான நீங்களிருவரும் ஒரு பெண்ணோடுகூட இருப்பது என்பது எப்படி நியாயமாகும்? அறமல்லாத வழியில் செல்லும் பாவிக்களான நீங்கள் இருவரும், முனிவர்களுக்கு இழுக்குத் தேடித் தருபவர்கள். யார் நீங்கள்? (11)

நான் விராதன் என்ற அரக்கன். யாரும் புக முடியாத இந்த வனத்தில், கையில் ஆயுதம் தாங்கி, தினந்தோறும் முனிவர்களைக் கொன்று, தின்று, சுற்றித் திரிகிறேன். (12)

பேரழகு வாய்ந்த இந்த மங்கைநல்லாள், என் மனைவியாக ஆகப் போகிறாள். பாவிகளான உங்கள் இருவரையும் யுத்தத்தில் கொன்று, ரத்தத்தைக் குடிக்கப் போகிறேன்.” (13)

தஸ்யைவம் ப்ருவதோ த்ருஷ்டம் விராத₄ஸ்ய து₃ராத்மந: ।
 ஸ்ருத்வா ஸக₃ர்விதம் வாக்யம் ஸம்ப்₄ராந்தா ஜநகாத்மஜா ॥
 ஸீதா ப்ராவேபதோத்₃வேக₃ாத்ப்ரவாதே கத₃லீ யத₂ா ॥ (14)

தாம் த்ருஷ்ட்வா ராக₄வ: ஸீதாம் விராத₄ாங்கக₃தாம் ஸுப₄ாம் ।
 அப்₃ரவீல்லக்ஷ்மணம் வாக்யம் முகே₂ந பரிஸுஷ்யதா ॥ (15)

பஸ்ய ஸௌம்ய நரேந்த்₃ரஸ்ய ஜநகஸ்யாத்மஸம்ப₄வாம் ।
 மம ப₄ார்யாம் ஸுப₄ாசாராம் விராத₄ாங்கே ப்ரவேஸிதாம் ॥
 அத்யந்தஸுக₂ஸம்வ்ருத்₃த₄ாம் ராஜபுத்ரீம் யஸஸ்விநீம் ॥ (16)

யத₃பி₄ப்ரேதமஸ்மாஸு ப்ரியம் வரவ்ருதம் ச யத் ।
 கைகேய்யாஸ்து ஸுஸம்பந்நம் ச்னிப்ரமத்₃யைவ லக்ஷ்மண ॥ (17)

யா ந துஷ்யதி ராஜ்யேந புத்ரார்தே₂ தீ₃ர்க₄த₃ர்ஸிநீ ।
 யயாஹம் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஹித: ப்ரஸ்த₂ாபிதோ வநம் ॥
 அத்யேத₃ாநீம் ஸகாமா ஸா யா மாதா மம மத்₄யமா ॥ (18)

பரஸ்பர்ஸாத்து வைதே₃ஹ்யா ந து₃:க₂தரமஸ்தி மே ।
 பிதுர்வியோக₃ாத்ஸௌமித்ரே ஸ்வராஜ்யஹரணாத்தத₂ா ॥ (19)

இதி ப்ருவதி காகுத்ஸ்தே₂ ப₃ாஷ்பஸோகபரிப்லுதே ।
 அப்₃ரவீல்லக்ஷ்மண: க்ருத்₃தே₄ா ருத்₃தே₄ா நாக₃ இவ ஸ்வஸந் ॥ (20)

அநாத₂ இவ பூ₄தாநாம் நாத₂ஸ்த்வம் வாஸவோபம: ।
 மயா ப்ரேஷ்யேண காகுத்ஸ்த₂ கிமர்த₂ம் பரிதப்யஸே ॥ (21)

ஸரேண நிஹதஸ்யாத்ய மயா க்ருத்₃தே₄ந ரக்ஷஸ: ।
 விராத₄ஸ்ய க₃தாஸோர்ஹி மஹீ பாஸ்யதி ஸோணிதம் ॥ (22)

ராஜ்யகாமே மம க்ரோதே₄ா ப₄ரதே யோ ப₃பூ₄வ ஹ ।
 தம் விராதே₄ ப்ரமோக்ஷயாமி வஜ்ரீ வஜ்ரமிவாசலே ॥ (23)

மம ப₄ஜப₃லவேக₃வேகி₃த:

பதது ஸரோஸ்ய மஹாந் மஹோரஸி ।
 வ்யபநயது தநோஸ்ச ஜீவிதம்
 பதது தத: ஸ மஹீம் விக்₄ர்ணித: ॥ (24)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ த்₃வீதீய: ஸர்க₃: ॥

இவ்வாறு, துஷ்டனான விராதன் அகங்காரத்துடன் கூடிய கொடிய சொற்களைக் கூறியதும், கதிகலங்கிய ஜானகி, பெருங்காற்றில் நடுங்கி ஆடும் வாழைமரம் போல் நடுநடுங்கினாள். (14)

புண்ணியவதியான சீதை, விராதனுடைய இடுப்பில் தவித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, உலர்ந்து போன முகத்துடன் இராமன், இலக்குவனை நோக்கிக் கூறினார்— (15)

“தம்பி! மன்னராகிய ஜனகருடைய புத்திரியும் என் மனைவியும் நல்லொழுக்கமுடையவளும் மிக செளக்கியமாக வளர்ந்தவளும் அரசகுமாரியும் கீர்த்தி பெற்றவளுமான (சீதை) விராதன் பிடியில் அகப்பட்டு நடுங்கித் துடிப்பதைப் பார். (16)

லட்சுமணா! நமது விஷயத்தில் கைகேயியின் உத்தேசம் எதுவோ, வரத்தால் பெறப்பட்டது எதுவோ, அது, இப்போது இலகுவாக நிறைவேறிவிட்டது! (17)

தன் புதல்வனுக்கு அரசாட்சியைப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் மட்டும் திருப்தி அடையாத தொலைநோக்குடைய அவரால், எல்லாப் பிராணிகளின் நலனையும் விரும்பும் நான், காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டேன். என்னுடைய இளைய தாயாரான அவரது ஆசை, இப்போது முற்றிலும் நிறைவேறிவிட்டது. (18)

விதேக மன்னரின் குமாரியை வேறொரு ஆடவன் தொட்டுவிட்டதால் ஏற்பட்டுள்ள துக்கத்தைக் காட்டிலும், தந்தையின் மரணம், அரசாட்சி அபகரிப்பு என்ற மற்ற எதுவும் அதிகமான துக்கத்தைத் தரவில்லை.” (19)

துயரத்தால் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு, இவ்வாறு இராமன் புலம்பியதும், மந்திரத்தினால் கட்டுண்ட சர்ப்பம், அடங்காத கோபத்தால் சீறுவதைப் போல, இலக்குவன் (பின்வருமாறு) சொன்னான்— (20)

“அண்ணா காகுத்தரே! தாங்கள் தேவராஜனுக்கு நிகரானவர்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் புகலிடம். அப்படிப்பட்ட தாங்கள், தங்கள் உத்தரவுப்படி செயல்படுபவனான நான் இருக்கும்போது, கவனிப்பார் யாருமே அற்றவர் போல மனம் வருந்துகிறீர்களே? (21)

கோபம் கொண்டுள்ள என்னால் இந்த அரக்கன் இப்போதே அம்பினால் கொல்லப்படப் போகிறான். உயிரிழந்த விராதனின் ரத்தத்தை இந்த மண் பருகப் போகிறது. (22)

அரசைக் கைப்பற்றுவதற்கு ஆசைப்பட்ட பரதனிடம் எனக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தை - வஜ்ரதாரியான இந்திரன், ஒரு மாமலையின்மேல் வஜ்ராயுதத்தை எறிவதைப் போல - நான் இப்போது விராதன் மேல் செலுத்துவேன். (23)

எனது தோள்வலிமையால் வேகமுட்டப்பட்ட இந்தப் பாணம், இவனுடைய விசாலமான மார்பில் விழட்டும்; உடலிலிருந்து உயிர் விலகிச் செல்லட்டும்; பின், அவன் நிலைதடுமாறிச் சுற்றிச் சுழன்று தரையில் விழட்டும்.” (24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

த்ருதீய: ஸர்கு:

விராத₄ப்ரஹார:

அதோவாச புநர்வாக்யம் விராத₄: பூரயந் வநம் ।
ஆத்மாநம் ப்ருச்ச₂தே ப்ருதம் கௌ யுவாம் க்வ க₃மிஷ்யத₂: ॥ (1)

தழுவாச ததோ ராமோ ராஷஸம் ஜ்வலிதாநநம் ।
ப்ருச்ச₂ந்தம் ஸுமஹாதேஜா இஷ்வாகுகுலமாத்மந: ॥ (2)

ஷத்ரியௌ வ்ருத்தஸம்பந்நௌ வித்₃தி₄ நௌ வநகே₃சரௌ ।
த்வாம் து வேதி₃துமிச்ச₂ாவ: கஸ்த்வம் சரஸி த₃ண்ட₃காந் ॥ (3)

தழுவாச விராத₄ஸ்து ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் ।
ஹந்த வஷ்யாமி தே ராஜந்நிபே₃த₄ மம ராக₄வ ॥ (4)

புத்ர: கில ஜவஸ்யாஹம் மம மாதா ஸதஹ்ரத₃ா ।
விராத₄ இதி மாமாஹு: ப்ருதி₂வ்யாம் ஸர்வராஷஸா: ॥ (5)

தபஸா சாபி மே ப்ராப்தா ப்ரஹ்மணோ ஹி ப்ரஸாத₃ஜா ।
ஸஸ்த்ரேணாவத்₄யதா லோகேச்சே₂த்₃யாபே₄த்யத்₃வமேவ ச ॥ (6)

உத்ஸ்ருஜ்ய ப்ரமத₃ாமேநாமநபேஷௌ யத₂ாகுதம் ।
த்வரமாணௌ பலாயேத₂ாம் ந வாம் ஜீவிதமாத₃தே₃ ॥ (7)

தம் ராம: ப்ரத்யுவாசேத₃ம் கோபஸம்ரக்தலோசந: ।
ராஷஸம் விக்ருதாகாரம் விராத₄ம் பாபசேதஸம் ॥ (8)

ஷத்₃ர தி₄க்த்வாம் து ஹீநார்த₂ம் ம்ருத்யுமந்வேஷஸே த்₄ருவம் ।
ரணே ஸம்ப்ராப்யஸே திஷ்ட₂ ந மே ஜீவந் க₃மிஷ்யஸி ॥ (9)

தத: ஸஜ்யம் த₄நு: க்ருத்வா ராம: ஸுநிஸிதாஞ்ஸராந் ।
ஸுஸீக்₄ரமபி₄ஸந்த₄ாய ராஷஸம் நிஜக₄ந ஹ ॥ (10)

த₄நுஷா ஜ்யாக்ருணவதா ஸப்த ப₃ாணாந் முமோச ஹ ।
ருக்மபுங்க₂ாந் மஹாவேக₃ாந் ஸுபர்ணாநிலதுல்யக₃ாந் ॥ (11)

தே ஸரீரம் விராத₄ஸ்ய பி₄த்த்வா ப₃ர்ஹிணவாஸஸ: ।
நிபேது: ஸோணிதாதி₃க்த₄ா த₄ரண்யாம் பாவகோபமா: ॥ (12)

ஸ வித்₃தே₄ா ந்யஸ்ய வைதே₃ஹீம் ஸுலமுத்யம்ய ராஷஸ: ।
அப்யத்₃ரவத்ஸுஸம்க்ருத்₃த₄ஸ்தத₃ா ராமம் ஸலக்ஷ்மணம் ॥ (13)

ஸர்க்கம் : மூன்று விராதனைத் தாக்குதல்

அப்போது, காட்டில் எதிரொலி உண்டாகும் வண்ணமாகப் பெருங்குரலில் விராதன் மறுபடியும் கேட்டான்— “உங்களைப் பற்றிக் கேட்கிறேனே, எனக்குப் பதில் சொல்லுங்கள். நீங்கள் யார்? எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” (1)

அதைக் கேட்ட பின்னர், நெருப்புப் போல் பற்றி எரியும் முகத்தையுடைய அரக்கனைப் பார்த்து, மகாதேஜஸ்வியான இராமன், “நாங்கள் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்” என்று கூறினார். (2)

“நாங்கள் கூடித்திரியர்கள்; நன்னடத்தை உடையவர்கள்; தற்போது, காட்டில் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உன்னைப் பற்றியும் நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறோம். இந்தத் தண்டக வனத்தில் சுற்றித் திரியும் நீ யார்?” (3)

சத்தியபராக்கிரமரான இராமனைப் பார்த்து, விராதன் கூறினான்— “இராகவ மன்னரே! நான் சொல்லப் போவதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். (4)

நான், ஜவன் என்பவருடைய மைந்தன்; என்னுடைய தாய், சதஹ்ரதை. இவ்வுலகிலுள்ள அரக்கர்கள் என்னை, விராதன் என்று அழைப்பார்கள். (5)

நான், தவம் செய்து பிரும்மாவின் அருளைப் பெற்றுள்ளேன். உலகில், ஆயுதத்தால் யாராலும் என் உயிரைப் பறிக்க முடியாது; என்னை வெட்டிப் போடவோ, பிளந்து போடவோ முடியாது. (6)

இந்தப் பெண்ணைத் திரும்ப அடையும் எண்ணத்தைத் துறந்து, இவளை இங்கேயே விட்டுவிட்டு, வந்தபடியே வேகமாக ஓடிப் போய்விடுங்கள். (அப்படிச் செய்தால்,) நான் உங்கள் உயிரைப் பறிக்காமல் விட்டுவிடுவேன்.” (7)

தீயமதி படைத்தவனும் விகாரமான உருவம் கொண்டவனுமான அரக்கன் விராதனை நோக்கி, கோபத்தால் சிவந்த கண்களைக் கொண்ட இராமன், பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்— (8)

“அட, அற்பப்பதரே! அழிந்து போவதற்காக நீ காலனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறாய் போலும்! (என்னுடன் செய்யும் போரில்) நீ காலனை நிச்சயமாக அடையப் போகிறாய். நகராதே, நில். என் கண்ணில்பட்ட பின், நீ உயிருடன் திரும்பிச் செல்ல மாட்டாய்.” (9)

உடனே, இராமன், வில்லில் நாணைப்பூட்டி, மிகவும் கூர்மையான பாணங்களைத் தொடுத்து, வெகுவேகமாக அரக்கன் மேல் வீசினார். அடடா, என்ன வேகம்! (10)

தங்கத்தாலான இறகுகள் பொருத்தப்பட்டவைகளும், கருடன் மற்றும் வாயுதேவனுக்கு நிகரான மகாவேகம் கொண்டவைகளுமான ஏழு பாணங்களை, நானேற்றிய வில்லிலிருந்து விடுத்தார், அவர். (11)

நெருப்பைப் போல் ஜொலிக்கின்றவைகளும் மயிலிறகு கட்டப்பட்டவைகளுமான அவைகள், விராதனுடைய உடலைத் துளைத்துவிட்டு, இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட பூமியில் விழுந்தன. (12)

காயமடைந்த அந்த அரக்கன், சீதாப்பிராட்டியை விட்டுவிட்டு, குலத்தை உயரே தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, மிகவும் கோபம் கொண்டவனாக, இராம-லட்சுமணர்களின் எதிரே ஓடி வந்தான். (13)

ஸ விநத்₃ய மஹாநாத₃ம் ஸூலம் ஸக்ரத்₄வஜோபமம் ।
ப்ரக்₃ருஹ்யாஸோப₄த தத்₃ா வ்யாத்தாநந இவாந்தக: ॥ (14)

அத்₂ தெள ப்₄ராதரௌ தீப்தம் ஸரவர்ஷம் வவர்ஷது: ।
விராதே₄ ராஷஸே தஸ்மிந் காலாந்தகயமோபமே ॥ (15)

ஸ ப்ரஹஸ்ய மஹாரௌத்₃ர: ஸ்தி₂த்வாஜ்ஞும்ப₄த ராஷஸ: ।
ஜ்ஞும்ப₄மாணஸ்ய தே ப்₃ாணா: காயாந்நிஷ்பேதுராஸூக்₃ா: ॥ (16)

ஸ்பர்ஸாத்து வரத்₃ாநேந ப்ராணாந் ஸம்ருத்₄ய ராஷஸ: ।
விராத₄: ஸூலமுத்₃யம்ய ராக₄வாவப்₄யத₄ாவத ॥ (17)

தச்ஞூ₂லம் வஜ்ரஸங்காஸம் க₃க்₃நே ஜ்வலநோபமம் ।
த்₃வாப்₄யாம் சிச்சே₂த்₃ ப்₃ாணாப்₄யாம் ராம: ஸஸ்த்ரப்₄ருதாம் வர: ॥ (18)

தத்₃ராமவிஸிக₂ச்சி₂ந்நம் ஸூலம் தஸ்ய கராத்₃பு₄வி ।
பபாதாஸநிநா சி₂ந்நம் மேரோரிவ ஸிலாதலம் ॥ (19)

தௌ க₂ட்₃கெ₃ள ஷிப்ரமுத்₃யம்ய க்ருஷ்ணஸர்போபமௌ ஸூபெ₄ள ।
தூர்ணமாபததஸ்தஸ்ய தத்₃ா ப்ராஹரதாம் ப₃லாத் ॥ (20)

ஸ வத்₄யமாந: ஸூப்₄ருஸம் ப்₃ாஹுப்₄யாம் பரிரப்₄ய தெள ।
அப்ரகம்ப்யௌ நரவ்யாக்₄ரௌ ரௌத்₃ர: ப்ரஸ்த₂ாதுமைச்ச₂த ॥ (21)

தஸ்யாபி₄ப்ராயமாக்ஞாய ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ।
வஹத்வயமலம் தாவத்பத்₂ாநேந து ராஷஸ: ॥ (22)

யத்₂ா சேச்ச₂தி ஸௌமித்ரே தத்₂ா வஹது ராஷஸ: ।
அயமேவ ஹி ந: பந்த₂ா யேந யாதி நிஸாசர: ॥ (23)

ஸ து ஸ்வபுலவீர்யேண ஸமுத்ஷிப்ய நிஸாசர: ।
ப்₃ாலாவிவ ஸ்கந்த₄க்₃தௌ சகாராதிப₃லோத்₃த₄த: ॥ (24)

தாவாரோப்ய தத: ஸ்கந்த₄ம் ராக₄வௌ ரஜநீசர: ।
விராதே₄ா நிநத்₃ந் கே₄ாரம் ஜக்₃ாமாபி₄முகே₂ா வநம் ॥ (25)

வநம் மஹாமேக₄நிப₄ம் ப்ரவிஷ்டோ
த்₃ருமைர்மஹத்₃பி₄ர்விவிதை₄ருபேதம் ।
நாநாவிதை₄: பக்ஷிஸதைர்விசித்ரம்
ஸிவாயுதம் வ்யாலம்ருகை₃ர்விகீர்ணம் ॥ (26)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த்ருதீய: ஸர்க்₃: ॥

அப்போது, அவன், இந்திரனுடைய துவஜம் போன்ற (வலிமையும் நீளமுமுடைய) சூலத்தை ஏந்திக் கொண்டு, உரக்கக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, திறந்த வாயுடன் (ஓடி வரும்) யமன் போல் தோன்றினான். (14)

பிரளய காலத்தில் அனைத்தையும் அழிக்கும் யமன் போல் ஓடி வரும் அரக்கன் விராதனின் மேல் சகோதரர்கள் இருவரும், ஜோலிக்கின்ற பாணங்களைச் சற்றும் இடைவிடாது சரமாரியாகச் செலுத்தினார்கள். (15)

மகாகொடியவனான அந்த அரக்கன் அஞ்சாமல் நின்று, சற்றே சிரித்துவிட்டு, உடலை நெட்டி முறித்தான். நெட்டி முறித்தவுடன் அவன் சரீரத்திலிருந்து, அவர்களால் வேகமாக எய்தப்பட்ட பாணங்கள் கீழே உதிர்ந்து விழுந்தன. (16)

தான் பெற்றிருந்த வரங்களின் பயனாக, அரக்கனாகிய விராதன், தன் உயிரை விடாமல் நிலைநிறுத்திக் கொண்டு, சூலத்தை உயரப் பிடித்துக் கொண்டு, இராம-லட்சுமணர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். (17)

வஜ்ராயுதம் போன்றும் அக்னியைப் போன்றும் ஆகாயத்தில் ஒளிவீசிக் கொண்டு விளங்கிய அந்தச் சூலத்தை, ஆயுதம் தாங்குபவர்களில் தலையாயவரான இராமன், இரண்டு பாணங்களால் தகர்த்துவிட்டார். (18)

இராமனுடைய பாணங்களால் சிதைக்கப்பட்ட அந்தச் சூலம், தாக்கப்பட்ட மேருமலையின் பெரும் பாறைபோல் தரையில் விழுந்தது. (19)

உடனே, அவ்விருவரும் கருநாகத்தைப் போன்ற சிறந்த கத்திகளை உயரத் தூக்கிக் கொண்டு, தங்கள் மேல் வேகமாகப் பாய்ந்து வரும் அவனைப் பலமாகத் தாக்கினார்கள். (20)

கொடியவனான அவன், மிகவும் புண்பட்டவனாக, எதற்கும் அசைந்து கொடுக்காத புருஷோத்தமர்களாகிய அவ்விருவரையும், இரு கைகளாலும் தூக்கிக் கொண்டு (வேறு ஓர் இடத்திற்குப்) போகத் தலைப்பட்டான். (21)

அவனுடைய எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்ட இராமன், இலக்குவனிடம் கூறினார்— “அரக்கன் இந்த வழியே நம்மைச் சுமந்து செல்வது சரிதான். (22)

லட்சுமணா! அரக்கனுக்கு விருப்பம் உள்ள தொலைவுக்கு நம்மைச் சுமந்து செல்லட்டும். ஏனென்றால், இந்த அரக்கன் சென்றுகொண்டிருக்கும் இந்தப் பாதைதான் நாம் செல்ல வேண்டிய பாதையாகும்.” (23)

அந்த இராச்சுற்றி, தன்னுடைய பலபராக்கிரமத்தினால், அவ்விருவரையும் சிறு குழந்தைகளைத் தூக்குவது போல் தூக்கித் தன் தோளின் மேல் வைத்துக் கொண்டான். (24)

இராம-லட்சுமணர்களைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு, அரக்கனான விராதன், மிகவும் பயங்கரமாக இரைச்சலிட்டுக் கொண்டு, அடர்ந்த காட்டை நோக்கிச் சென்றான். (25)

கரிய மேகம் போன்று இருள் சூழ்ந்ததும், பலவகையான மாபெரும் மரங்கள் அடர்ந்திருப்பதும், பலவகையான ஏராளமான பறவைகளால் சூழப்பட்டதும், நரிகள் நிறைந்ததும், கொடிய விலங்குகள் சுற்றித் திரிவதுமான காட்டுப் பகுதிக்குள் (அவன்) நுழைந்தான். (26)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

சதுர்த₂: ஸர்க₃:

விராத₄நிக₂நநம்

ஹ்ரியமாணௌ து தெள த்₃ருஷ்ட்வா வைதே₃ஹீ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
உச்சை:ஸ்வரேண சுக்ரோஸ ப்ரக்₃ருஹ்ய ஸுபு₄ஜா புஜௌ ॥ (1)

ஏஷ த்₃ாஸரதீ₂ ராம: ஸத்யவாஞ்ஸீலவாஞ்ஸூசி: ।
ரக்ஷஸா ரௌத்₃ரருபேண ஹ்ரியதே ஸஹலக்ஷ்மண: ॥ (2)

மாம் வ்ருகா ப₄க்ஷயிஷ்யந்தி ஸாந்தூ₃லா த்₃வீபிநஸ்தத₂ா ।
மாம் ஹரோத்ஸ்ருஜ்ய காகுத்ஸ்தௌ நமஸ்தே ராக்ஷஸோத்தம ॥ (3)

தஸ்யாஸ்தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா வைதே₃ஹ்யா ராமலக்ஷ்மணௌ ।
வேக₃ம் ப்ரசக்ரதுர்வீரௌ வதே₄ தஸ்ய து₃ராத்மந: ॥ (4)

தஸ்ய ரௌத்₃ரஸ்ய ஸௌமித்ரிப்₃ாஹும் ஸவ்யம் ப₃ப₄ஞ்ஜ ஹ ।
ராமஸ்து த்₃க்ஷிணம் ப்₃ாஹும் தரஸா தஸ்ய ரக்ஷஸ: ॥ (5)

ஸ ப₄க்₃நப்₃ாஹு: ஸம்விக்₃நோ நிபபாதாஸு ராக்ஷஸ: ।
த₄ரண்யாம் மேக₄ஸங்காஸோ வஜ்ரபி₄ந்ந இவாசல: ॥ (6)

முஷ்டிபி₄ர்ஜாநுபி₄: பத்₃பி₄: ஸுத்யந்தௌ து ராக்ஷஸம் ।
உத்யம்யோத்யம்ய சாப்யேநம் ஸ்த₂ண்டி₃லே நிஷ்பிபேஷது: ॥ (7)

ஸ வித்₃தே₄ா ப்₃ாஹுபி₄ர்ப்₃ாணை: க₂ட்₃க₃ாப்₄யாம் ச பரிக்ஷத: ।
நிஷ்பிஷ்டோ ப்₃ாஹுத₄ா ப்₄மௌ ந மமார ஸ ராக்ஷஸ: ॥ (8)

தம் ப்ரேக்ஷ்ய ராம: ஸுப்₄ருஸமவத்₄யமசலோபமம் ।
ப₄யேஷ்வப₄யத₃: ஸ்ரீமாநித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (9)

தபஸா புருஷவ்யாக்₄ர ராக்ஷஸோ₅யம் ந ஸக்யதே ।
ஸஸ்த்ரேண யுதி₄ நிர்ஜேதும் ராக்ஷஸம் நிக₂நாவஹே ॥ (10)

குஞ்ஜரஸ்யேவ ரௌத்₃ரஸ்ய ராக்ஷஸஸ்யாஸ்ய லக்ஷ்மண ।
வநே₅ஸ்மிந் ஸுமஹச்ச்₂வப்₄ரம் க₂ந்யதாம் ரௌத்₃ரகர்மண: ॥ (11)

இத்யுக்த்வா லக்ஷ்மணம் ராம: ப்ரத₃ர: க₂ந்யதாமிதி ।
தஸ்தௌ விராத₄மாக்ரம்ய கண்டே₂ பாதே₃ந வீர்யவாந் ॥ (12)

தச்ச்₂ருத்வா ராக₄வேணோக்தம் ராக்ஷஸ: ப்ரஸ்ரிதம் வச: ।
இத₃ம் ப்ரோவாச காகுத்ஸ்த₂ம் விராத₄: புருஷர்ஷப₄ம் ॥ (13)

ஸர்க்கம் : நான்கு விராதனுக்கு நற்கதி அளித்தல்

இராம-லட்சுமணர்கள் தூக்கிச் செல்லப்படுவதைப் பார்த்த அழகிய கைகளையுடைய வைதேகி, இரு கைகளையும் உயரத் தூக்கிக் கொண்டு பெருங்குரலில் அழ ஆரம்பித்தாள். (1)

“தசரத குமாரரான இந்த இராமன், சத்தியம் தவறாதவர்; நல்லொழுக்கமுடையவர்; சுத்தமானவர். பயங்கரமான உருவங்கொண்ட அரக்கனால், லட்சுமணனோடுகூட எடுத்துச் செல்லப்படுகிறார். (2)

அரக்கர் பெருமானே! உனக்கு நமஸ்காரம். காகுத்தர்களை விட்டுவிட்டு, என்னைத் தூக்கிச் செல். (தனியாக இந்தக் காட்டில் நிற்கும்) என்னை, செந்நாய்களும் புலிகளும் சிறுத்தைகளும் தின்றுவிடப் போகின்றன.” (3)

சீதையின் புலம்பலைக் கேட்ட வீரர்களான இராம-லட்சுமணர்கள், அந்தத் துஷ்டனைக் கொலை செய்வதில் வேகம் காட்டினார்கள். (4)

சுமித்திரையின் புதல்வனான இலக்குவன், அந்தக் கொடிய அரக்கனுடைய இடது கையை வெட்டித் தள்ளினான். அவ்வாறே, இராமன் மிக்க வலிமையுடன் அந்த அரக்கனுடைய வலது கையை வெட்டினார். (5)

கைகளை இழந்த, மேகம் போல் கருநிறம் கொண்ட அந்த அரக்கன், மனம் கலங்கி, வஜ்ராயுதத்தால் தாக்கப்பட்ட பெரிய மலை போலத் தரையில் விழுந்தான். (6)

அந்த அரக்கனை, முஷ்டிகளாலும் முழங்கால்களாலும் கால்களாலும் தாக்கி, மேலே தூக்கித் தூக்கிப் போட்டுக் கீழே விழுந்தவனை நசுக்கினார்கள். (7)

அநேக பாணங்களால் காயப்படுத்தப்பட்டும், கத்திகளால் வெட்டப்பட்டும், பூமியில் பலதடவை தேய்க்கப்பட்டம்கூட, அந்த அரக்கன் உயிரை விடவில்லை. (8)

மலையைப் போன்று பேருடல் கொண்ட அவனை, எந்த வழியாலும் கொல்ல முடியாது என்பதைக் கண்டு, துன்பம் நேருகையில் துயர் துடைக்கும் திருவளர் செல்வராகிய இராமன், (இலக்குவனை நோக்கி) இவ்வாறு கூறினார்— (9)

“தம்பி! இந்த அரக்கன் பெற்றுள்ள தவ ஆற்றலால், போரில் சஸ்திரங்களால் இவனை வெற்றி கொள்ள முடியாத மகிமை பெற்றிருக்கிறான். (எனவே, இவனைக் கொல்லும் முயற்சியை விட்டு) பள்ளம் தோண்டி அரக்கனைப் புதைத்து விடுவோம். (10)

லட்சுமணா! யானை போல் பேருடல் படைத்தவனும் கொடுமைக்காரனும் பயங்கர செயல்பாடுடையவனுமான இந்த அரக்கனுக்காக, இந்தக் காட்டில், மிகப்பெரிய பள்ளம் தோண்டுவாயாக.” (11)

இவ்வாறாக, பள்ளம் தோண்டும்படியாக இலக்குவனிடம் கூறிவிட்டு, மகாபலம் பொருந்திய அவர், விராதனுடைய கழுத்தில் தன் காலை வைத்து அழுத்திக் கொண்டு நின்றார். (12)

பூரீராமசந்திரனால் சொல்லப்பட்ட சொற்களைக் கேட்ட அரக்கன் விராதன், புருஷோத்தமராகிய காகுத்தனைப் பார்த்து, வணக்கத்துடன் பின்வருமாறு தெரிவித்துக் கொண்டான்— (13)

ஹதோஹம் புருஷவ்யாக்₄ர ஸக்ரதுல்யப₃லேந வை ।
மயா து பூர்வம் த்வம் மோஹாந்த க்ஞாத: புருஷர்ஷப₄ ॥ (14)

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா தாத ராமஸ்த்வம் விதி₃தோ மயா ।
வைதே₃ஹீ ச மஹாப₄க₃ா லக்ஷ்மணஸ்ச மஹாயஸா: ॥ (15)

அபி₄ஸாபாத₃ஹம் கே₄ாராம் ப்ரவிஷ்டோ ராக்ஷஸீம் தநும் ।
தும்பு₃ருர்நாம க₃ந்த₄ர்வ: ஸப்தோ வைஸ்ரவணேந ஹ ॥ (16)

ப்ரஸாத்யமாநஸ்ச மயா ஸோப்₃ரவீந்மாம் மஹாயஸா: ।
யத₃ா த₃ாஸரதீ₂ ராமஸ்த்வாம் வதி₄ஷ்யதி ஸம்யுகே₃ ॥ (17)

தத₃ா ப்ரக்ருதிமாபந்நோ ப₄வாந் ஸ்வர்க₃ம் க₃மிஷ்யதி ।
இதி வைஸ்ரவணோ ராஜா ரம்ப₄ாஸக்தம் புராநக₄ ॥ (18)

அநுபஸ்தீ₂யமானோ மாம் ஸம்க்ருத்₃தே₄ா வ்யாஜஹார ஹ ।
தவ ப்ராஸாத₃ாந்முக்தோஹமபி₄ஸாபாத்ஸுத₃ாருணாத் ॥ (19)

ப₄வநம் ஸ்வம் க₃மிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோஸ்து பரந்தப ।
இதோ வஸதி த₄ர்மாத்மா ஸரப₄ங்க₃: ப்ரதாபவாந் ॥ (20)

அத்ய₄ர்த₄யோஜநே தாத மஹர்ஷி: ஸூர்யஸந்நிப₄: ।
தம் க்ஷிப்ரமபி₄க₃ச்ச₂ த்வம் ஸ தே ஸ்ரேயோ வித₄ாஸ்யதி ॥ (21)

அவடே சாபி மாம் ராம ப்ரக்ஷிப்ய குஸலீ வ்ரஜ ।
ரக்ஷஸாம் க₃தஸத்த்வாநாமேஷ த₄ர்ம: ஸநாதந: ॥
அவடே யே நிதீ₄யந்தே தேஷாம் லோகா: ஸநாதநா: ॥ (22)

ஏவமுக்த்வா து காகுத்ஸ்த₂ம் விராத₄: ஸரபீ₃டித: ।
ப₃பூ₄வ ஸ்வர்க₃தீம் ப்ராப்தோ ந்யஸ்ததே₃ஹோ மஹாப₃ல: ॥ (23)

தச்ச்₂ருத்வா ராக₄வோ வாக்யம் லக்ஷ்மணம் வ்யாதி₃தே₃ஸ ஹ ।
தத: க₂நித்ரமாத₃ாய லக்ஷ்மண: ஸ்வப்₄ரமுத்தமம் ॥
அக₂நத்பார்ஸ்வதஸ்தஸ்ய விராத₄ஸ்ய மஹாத்மந: ॥ (24)

தம் முக்தகண்ட₂ம் நிஷ்பிஷ்ய ஸங்குகர்ணம் மஹாஸ்வநம் ।
விராத₄ம் ப்ராக்ஷிபச்ச்₂வப்₄ரே நத₃ந்தம் பை₄ரவஸ்வநம் ॥ (25)

தமாஹவே நிர்ஜிதமாஸூவிக்ரமௌ
ஸ்தி₂ராவுபௌ ஸம்யதி ராமலக்ஷ்மணௌ ।
முத₃ாந்விதௌ சிக்ஷிபதுர்ப₄யாவஹம்
நத₃ந்தமுத்க்ஷிப்ய பி₃லே து ராக்ஷஸம் ॥ (26)

“புலிநிகர் ஆண்மையாளரே! இந்திரனுக்கொப்பான தங்கள் ஆற்றலால், நான் வீழ்த்தப்பட்டுள்ளேன். உத்தமரே! மன மயக்கத்திலிருந்த என்னால் முன்னரே தாங்கள் (பூமீந்நாராயணன் என்று) அறிந்து கொள்ளப்படவில்லை. (14)

உலக நாயகரே! இராமனே! தாங்கள், கோசலா தேவியாரின் திருக்குமாரர் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். பெரும் பேறுபெற்ற இவர், விதேக மன்னரின் புத்திரி என்பதையும், இவர் அழியாப் புகழ் பெற்ற இலக்குவன் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டேன். (15)

தும்புரு என்ற பெயர் கொண்ட கந்தர்வனான நான், ஒரு சாபத்தின் விளைவாக பயங்கரமான அரக்க உடலைப் பெற்றேன். நான் இந்திரனால் சபிக்கப்பட்டேன். (16)

பெரும்புகழ் பெற்றவரான இந்திரனை, நான் மனமுருக வேண்டிக் கொண்டேன். ‘தசரத குமாரரான இராமன், போரில் உன்னை வெல்லும்போது, நீ உன் சொந்த உடலைப் பெற்று தேவலோகத்திற்குச் செல்வாய்’ என்று, முன்பொரு சமயத்தில், நான் ரம்பையிடம் மோகித்துக் கிடந்த வேளையில், அவருக்கு மதிப்புக் கொடுக்காததால் கோபம் கொண்ட அவர், என்னைச் சபித்து, பின்னர், அது நீங்கும் காலத்தையும் கூறினார். தங்கள் கருணையால், கோரமான அந்தச் சாபத்திலிருந்து நான் விடுபட்டு விட்டேன். (17-19)

எதிரிகளை வாட்டுபவரே! தங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். நான், என் இருப்பிடத்திற்கு (தேவலோகத்திற்கு)ச் செல்லப் போகிறேன். உலக நாயகரே! இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தொலைவில், சூரியன் போல் மிக்க தேஜஸுடன் விளங்குபவரும், தவமகிமை பெற்றவரும், தருமாத்மாவுமான மாமுனிவர் சரபங்கர் வசிக்கிறார். உடனே, அவரிடம் செல்வீர்களாக. அவர் தங்களுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் ஆலோசனைகளைக் கூறுவார். (20,21)

இராமபிரானே! என்னைக் குழியில் தள்ளி மூடிவிட்டு, (பின்) நிம்மதியாகச் செல்வீர்களாக. உயிர் பிரிந்த அரக்கர்களுக்கு (இப்படிக் குழியில் போட்டுப் புதைப்பதுதான்) பரம்பரையான வழக்கம். உயிர் பிரிந்த எந்த அரக்கர்கள் குழியில் புதைக்கப்படுகிறார்களோ, அவர்களுக்குப் புண்ணிய லோகங்கள் கிடைக்கும் (நற்கதியை அடைவார்கள்).” (22)

பாணங்களால் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மகாபலம் பொருந்திய விராதன், காகுத்த இராமனிடம் இவ்வாறு கூறிவிட்டு, உடலை உகுத்துவிட்டு விண்ணுலகை நோக்கிச் சென்றான். (23)

விராதனின் சொற்களைக் கேட்ட இராமன், இலக்குவனுக்கு உத்தரவிட்டார். உடனே, லட்சுமணன் மண்வெட்டியை எடுத்து, பெருவீரனான விராதனுடைய உடலுக்கு அருகிலேயே பெரும் பள்ளத்தைத் தோண்டினான். (24)

இராமன், அவன் கழுத்தின் மேல் வைத்திருந்த தன் காலை அகற்றிக் கொண்டதும், கழுதை போல் நீண்ட செவிகளை உடையவனும் பெருங்குரல் எழுப்புபவனும் மிக பயங்கரமாகக் கூச்சலிடுபவனுமான விராதனைக் கைகளால் புரட்டி பள்ளத்தில் தள்ளினான் (லட்சுமணன்). (25)

போரில் பின்வாங்காதவர்களும், எளிதாகவே வீரத்தை வெளிப்படுத்துபவர்களுமான இராம-லட்சுமணர்கள், போரில் வீழ்த்தப்பட்டவனும் பயங்கரமாகக் கூச்சலிடுபவனுமான அந்த அரக்கனை, முழு பலத்தையும் உபயோகித்துத் தூக்கி, மனமகிழ்ச்சியுடன் (பள்ளத்தில்) எறிந்தார்கள். (26)

அவத்யதாம் ப்ரேக்ஷ்ய மஹாஸுரஸ்ய தெள
 ஸிதேந ஸஸ்த்ரேண தத்யா நரர்ஷபெ₄ள ।
 ஸமர்த்ய சாத்யர்த₂விஸாரத்யாவுபெ₄ள
 பி₃லே விராத₄ஸ்ய வத₄ம் ப்ரசக்ரது: ॥ (27)

ஸ்வயம் விராதே₄ந ஹி ம்ருத்யுமாத்மந:
 ப்ரஸஹ்ய ராமேண வத₄ார்த₂மீப்ஸித: ।
 நிவேதி₃த: காநநசாரிணா ஸ்வயம்
 ந மே வத₄: ஸஸ்த்ரக்ருதோ ப₄வேதி₃தி ॥ (28)

ததே₃வ ராமேண நிஸம்ய ப₄ாஷிதம்
 க்ருதா மதிஸ்தஸ்ய பி₃லப்ரவேஸநே ।
 பி₃லம் ச ராமேண ப₃லேந ரக்ஷஸா
 ப்ரவேஸ்யமாநேந வநம் விநாதி₃தம் ॥ (29)

ப்ரஹ்ருஷ்டரூபாவிவ ராமலக்ஷ்மணௌ
 விராத₄முக்யரம் ப்ரத₃ரே நிக₂ாய தம் ।
 நநந்த₃துர்வீதப₄யௌ மஹாவநே
 ஸிலாபி₄ரந்தர்த்த₃த₄துஸ்ச ராக்ஷஸம் ॥ (30)

ததஸ்து தெள கார்முகக₂ட்ய₃த₄ாரிணௌ
 நிறத்ய ரக்ஷ: பரிக்ருஹ்ய மைதி₂லிம் ।
 விஜஹ்ரதுஸ்தௌ முதி₃தௌ மஹாவநே
 தி₃வி ஸ்தி₂தௌ சந்த்ரதி₃வாகராவிவ ॥ (31)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ சதுர்த₂: ஸர்க₃: ॥

பஞ்சம: ஸர்க₃:

ஸரப₄ங்க₃ப்₃ரஹ்மலோகப்ரஸ்த₂ரநம்

ஹத்வா து தம் பீ₄மப₃லம் விராத₄ம் ராக்ஷஸம் வநே ।
 தத: ஸீதாம் பரிஷ்வஜ்ய ஸமாஸ்வாஸ்ய ச வீர்யவாந் ॥ (1)

அப்யுரவீல்லக்ஷ்மணம் ராமோ ப்₄ராதரம் தீ₃ப்ததேஜஸம் ।
 கஷ்டம் வநமித₃ம் து₃ர்க₃ம் ந ச ஸ்ம வநகோசரா: ॥ (2)

அபி₄க₃ச்ச₂ாமஹே ஸீக்₄ரம் ஸரப₄ங்க₃ம் தபோத₄நம் ।
 ஆஸ்ரமம் ஸரப₄ங்க₃ஸ்ய ராக₄வோபி₄ஜக₃ாம ஹ ॥ (3)

தஸ்ய தே₃வப்ரப₄ாவஸ்ய தபஸா ப₄ாவிதாத்மந: ।
 ஸமீபே ஸரப₄ங்க₃ஸ்ய த₃த₃ஸ் மஹத₃த்ய₃ப₄தம் ॥ (4)

அந்தப் பேரரக்கனை, கூர்மையான ஆயுதங்களாலும் கொல்ல முடியாது என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட புருஷோத்தமர்களும் பேரறிவாளர்களுமான அவ்விருவரும், குழியில் அவன் மரணத்தைத் தீர்மானித்து, அவ்விதமே செய்து முடித்தார்கள். (27)

உண்மையில், 'தன்னுடைய மரணம், இராமனால்தான் ஏற்படவேண்டும்' என்று விராதன் விரும்பியிருந்தான். அதனால்தான் காட்டில் திரிகின்ற அவன், தானாகவே, 'ஆயுதங்களால் என்னைக் கொல்ல முடியாது' என்ற தகவலை முதலிலேயே தெரிவித்துவிட்டான். (ஆயுதங்களால் என்னைக் கொல்ல முடியாததாயினால், என் உயிரைப் பறிப்பதற்கு, வேறு வழிகளைக் கையாளுவாயாக - என்று, சூசகமாகக் கூறியிருந்தான்.) (28)

அந்த உரையைக் கேட்ட பின்னர்தான், பள்ளம் வெட்டி அவனைத் தள்ளுவது என்ற தீர்மானத்தை இராமன் மேற்கொண்டார். இராமனால் முழு பலத்துடன் பள்ளத்திற்குள் அவன் தள்ளப்பட்டபோது, (அவன் விழுந்த சத்தம்) அந்தக் காடுகளில் எதிரொலித்தது. (29)

மகிழ்ச்சியால் முகம் மலர்ந்த இராம-லட்சுமணர்கள், கொடுங்கோலனான அந்த விராதனைப் பள்ளத்தில் தள்ளி, பற்பல கற்களைக் கொண்டு, அந்த அரக்கனை மூடினார்கள். பின்னர், பயம் நீங்கியவர்களாக, அந்தப் பெருங்காட்டில் ஆனந்தத்தை அனுபவித்தார்கள். (30)

வில்-கத்தி தாங்கிய அவ்விருவரும், இவ்விதமாக அரக்கனைக் கொன்று, மைதிலியை திரும்பப் பெற்று, சூரிய-சந்திரர்கள் ஆகாயத்தில் பேரொளி வீசுவதைப் போல் ஒளிவீசிக் கொண்டு, மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அந்தப் பெருங்காட்டில் சுற்றித் திரிந்தார்கள். (31)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

**ஸர்க்கம் : ஐந்து
சரபங்கர் பிரும்மலோகம் சென்றார்!**

அந்தக் காட்டில் பேராற்றல் படைத்த அரக்கன் விராதனைக் கொன்ற பிறகு, (அச்சத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த) சீதாப்பிராட்டியாரை ஆலிங்கனம் செய்து, சமாதானப்படுத்திய வீரரான இராமன், ஒளிப்பிழம்பாக விளங்கும் சகோதரன் இலக்குவனைப் பார்த்து, 'உள்ளே புகமுடியாதபடி இந்த அடர்ந்த காடு மிகவும் கஷ்டத்தைத் தருவதாக இருக்கிறது. இத்தகைய வனப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள் அல்லர், நாம். உடனே, தவச்செல்வராகிய சரபங்கர் ஆசிரமத்திற்குச் செல்வோம்' என்று கூறினார். அதன்படியே, இராகவன் சரபங்கருடைய ஆசிரமத்தைச் சென்றடைந்தார். (1-3)

தேவதைகளுக்கு நிகரான மகிமை பொருந்தியவரும், தவத்தினால் ஆத்மதரிசனம் பெற்றவருமான சரபங்கருடைய ஆசிரமத்தின் அருகே, ஓர் அற்புதக் காட்சியை அவர் பார்த்தார். (4)

விப்₄ராஜமாநம் வபுஷா ஸு₁ர்யவைஸ்வாநரோபமம் ।
 அவருஹ்ய ரதே₂த்ஸங்க₃த்ஸகாஸே விபு₃த₄நுக₃ம் ॥
 அஸம்ஸ்ப்ருஸந்தம் வஸுத₄ாம் த₃த₃ர்ஸ விபு₃தே₄ஸ்வரம் ॥ (5)

ஸுப்ரப₄ப₄ரணம் தே₃வம் விரஜோ₅ம்ப₃ரத₄ாரிணம் ।
 தத்₃விதை₄ரேவ ப₃ஹுபி₄: பூஜ்யமாநம் மஹாத்மபி₄: ॥ (6)

ஹரிபி₄ர்வாஜிபி₄ர்யுக்தமந்தரிஷக₃தம் ரத₂ம் ।
 த₃த₃ர்ஸாதூ₃ரதஸ்தஸ்ய தருணாதி₃த்யஸந்நிப₄ம் ॥ (7)

பாண்ட₃ராப்₄ரக₄நப்ரக்₂யம் சந்த்₃ரமண்ட₃லஸந்நிப₄ம் ।
 அபஸ்யத்₃விமலம் ச₂த்ரம் சித்ரமால்யோபஸோபி₄தம் ॥ (8)

சாமரவ்யஜநே சாக்₃ர்யே ருக்மத₃ண்டே₃ மஹாத₄நே ।
 க்₃ருஹீதே வரநாரீப₄யாம் தூ₄யமாநே ச மூர்த₄நி ॥ (9)

க₃ந்த₄ர்வாமரஸித்₃த₄ாஸ்ச ப₃ஹவ: பரமர்ஷய: ।
 அந்தரிஷக₃தம் தே₃வம் வாக்₃பி₄ரக்₃ர்யாபி₄ரீடி₃ரே ॥ (10)

ஸஹ ஸம்ப₄ஷமாணே து ஸரப₄ங்கே₃ண வாஸவே ।
 த்₃ருஷ்ட்வா ஸதக்ரதும் தத்ர ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ॥
 ராமோ₅த₂ ரத₂முத்₃தி₃ஸ்ய லக்ஷ்மணாய ப்ரத₃ர்ஸயந் ॥ (11)

அர்சிஷ்மந்தம் ஸ்ரியா ஜுஷ்டமத்₃பு₄தம் பஸ்ய லக்ஷ்மண ।
 ப்ரதபந்தமிவாதி₃த்யமந்தரிஷக₃தம் ரத₂ம் ॥ (12)

யே ஹயா: புருஹுதஸ்ய புரா ஸக்ரஸ்ய ந: ஸ்ருதா: ।
 அந்தரிஷக₃தா தி₃வ்யாஸ்த இமே ஹரயோ த்₄ருவம் ॥ (13)

இமே ச புருஷவ்யாக்₄ரா யே திஷ்ட₂ந்த்யபி₄தோ ரத₂ம் ।
 ஸதம் ஸதம் குண்ட₃லிநோ யுவாந: க₂ட்₃க₃பாணய: ॥ (14)

விஸ்தீர்ணவிபுலோரஸ்கா: பரிக₄ாயதப₃ாஹவ: ।
 ஸோணாம்ஸுவஸநா: ஸர்வே வ்யாக்₄ரா இவ து₃ராஸத₃ா: ॥ (15)

உரோதே₃ஸேஷு ஸர்வேஷாம் ஹாரா ஜ்வலநஸந்நிப₄ா: ।
 ரூபம் பி₃ப்₄ரதி ஸௌமித்ரே பஞ்சவிம்ஸதிவார்ஷிகம் ॥ (16)

ஏதத்₃தி₄ கில தே₃வாநாம் வயோ ப₄வதி நித்யத₃ா ।
 யதே₂மே புருஷவ்யாக்₄ரா த்₃ருஸ்யந்தே ப்ரியத₃ர்ஸநா: ॥ (17)

இஹைவ ஸஹ வைதே₃ஹ்யா முஹூர்தம் திஷ்ட₂ லக்ஷ்மண ।
 யாவஜ்ஜாநாமயஹம் வ்யக்தம் க ஏஷ த்₃யுதிமாந் ரதே₂ ॥ (18)

சூரியன்-அக்னி போன்று தேககாந்தியுடன் விளங்குபவனும், ஆகாயத்திலேயே நிற்கின்ற மிக உயர்ந்ததான தேரிலிருந்து இறங்கி வருபவனும், பூமியில் பாதங்கள் படாமலிருப்பவனும், தேவதைகளால் சூழப்பட்டிருப்பவனுமான அமரர்கோனைப் பார்த்தார். (5)

மிக்க ஒளிவீசும் அணிகலன்களையும் தூயதான ஆடைகளையும் அணிந்து கொண்டிருக்கும் தேவன். அவனைப் போன்றே விளங்கும் பல பெரியோர்களால் தோத்தரிக்கப்படுபவன். (6)

பச்சை வண்ணக் குதிரைகள் பூட்டப் பெற்றதும், உதிக்கின்ற சூரியனைப் போல் ஒளிவீசுவதும், அவன் அருகில் ஆகாயத்திலேயே நிற்பதுமான தேரை, அவர் (இராமன்) பார்த்தார். (7)

வெண்மேகக் கூட்டம் போன்றதும், சந்திர மண்டலத்திற்கு ஒப்பானதும், பலவிதமான மாலைகளால் அழகுற விளங்குவதும், குறைகள் இல்லாததுமான (கொற்ற)க் குடையைப் பார்த்தார். (8)

விலைமதிக்க முடியாதனவும், தங்கப்பிடிகள் உடையனவுமான சாமரம்-விசிறிகளை உயர்குல (அப்சரப்) பெண்டிர் கையில் தாங்கி, அவன் சிரசுப் பகுதியில் விசிறிக் கொண்டிருந்தார்கள். (9)

கந்தர்வர்-தேவர்-ஸித்தர்-மாமுனிவர்கள் பலர், வானவெளியிலிருக்கும் இந்திரனைச் சிறந்த சொற்களால் தோத்தரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். (10)

சரபங்க முனிவருடன் தேவேந்திரன் உரையாடிக் கொண்டிருப்பதை, தான் நின்றவிடத்திலிருந்தபடியே பார்த்து, இலக்குவனுக்கு அந்த ரதத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, இராமன் கூறினார்— (11)

“லட்சுமணா! ஆகாயத்திலேயே (அதாவது, பூமியில் பட்டுவிடாமல்) நின்று கொண்டிருக்கும் அந்த ரதத்தைப் பார்! எப்படி ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறது! சகல சௌகரியங்களும் நிறைந்து அற்புதமாக இருக்கிறது; சூரியனைப் போல் மிகவும் பிரகாசத்துடன் விளங்குகிறது. (12)

முன்னர், தேவராஜனான இந்திரனுடைய குதிரைகள் பற்றி, நாம் எவ்வாறு கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமோ, அவ்வாறே வானவெளியில் நிற்கும் தெய்விகமான இந்தக் குதிரைகளும் இருக்கின்றன. (13)

ரதத்தைச் சுற்றிலும் காதுகளில் குண்டலம் தரித்துக் கொண்டு, கையில் கத்தியைத் தாங்கிக் கொண்டு, நூற்றுக்கணக்காகக் குவிந்திருக்கும் புலிநிகர் பராக்கிரமம் பெற்றவர்களான இவர்கள், எப்போதும் வாலிபம் மாறாதவர்கள்; அகன்ற மார்பையுடையவர்களும், தாழ்ப்பாள் போல் நீண்ட கைகளைப் பெற்றவர்களும், செவ்வாடை அணிந்தவர்களுமான இவர்களனைவரும் (புலிகள் போல்) நெருங்க முடியாதவர்கள். (14,15)

எல்லோருடைய மார்பிலும் நெருப்புப் போல் பிரகாசிக்கும் மாலைகள் விளங்குகின்றன. சுமித்திரையின் தவப்புதல்வனே! இருபத்தைந்து வயதைத் தாண்டாத உருவத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள், இவர்கள். (16)

மாவீரனே! தேவர்களுக்கு எப்போதும் இதே வயதுதான்! (வாலிபம் மாறுவதில்லை.) அதன் காரணமாகவே, இவர்கள் வாலிப மிடுக்குடன் காணப்படுகிறார்கள். (17)

லட்சுமணா! சிறிது நேரம் சீதையுடன்கூட இங்கேயே இரு. நான் சென்று, ரதத்தில் ஒளிமயமாக விளங்கும் இவர் யார்? என்று தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு வருகிறேன்.” (18)

தமேவமுக்த்வா ஸௌமித்ரிமிஹைவ ஸ்தீயதாமிதி ।
அபி₄சக்ராம காகுத்ஸ்த₂: ஸரப₄ங்கு₃ஸ்ரமம் ப்ரதி ॥ (19)

தத: ஸமபி₄க₃ச்ச₂ந்தம் ப்ரேசஷ்ய ராமம் ஸசீபதி: ।
ஸரப₄ங்கு₃மநுக்ஞாப்ய விபு₃த₄நித₃மப்₃ரவீத் ॥ (20)

இஹோபயாத்யஸௌ ராமோ யாவந்மாம் நாபி₄ப₄ஷதே ।
நிஷ்ட₂ாம் நயத தாவத்து ததோ மாம் த்₃ரஷ்டுமர்ஹதி ॥ (21)

ஜிதவந்தம் க்ருதார்த₂ம் ச த்₃ரஷ்டாஹமசிராதி₃மம் ।
கர்ம ஹ்யநேந கர்தவ்யம் மஹத₃ந்யை: ஸுது₃ஷ்கரம் ॥ (22)

நிஷ்பாத₃யித்வா தத்கர்ம ததோ மாம் த்₃ரஷ்டுமர்ஹதி ।
அத₂ வஜ்ரீ தமாமந்தர்ய மாநயித்வா ச தாபஸம் ॥
ரதே₂ந ஹரியுக்தேந யயௌ தி₃வமரிந்த₃ம: ॥ (23)

ப்ரயாதே து ஸஹஸ்ராசேஷ ராக₄வ: ஸபரிச்ச₂தே₃ ।
அக்₃நிஹோத்ரமுபாஸீநம் ஸரப₄ங்கு₃முபாக₃மத் ॥ (24)

தஸ்ய பாதே₃ள ச ஸங்க்₃ருஹ்ய ராம: ஸீதா ச லக்ஷ்மண: ।
நிஷேது₃: ஸமநுக்ஞாதா லப்த₄வாஸா நிமந்த்ரிதா: ॥
தத: ஸக்ரோபயாநம் து பர்யப்ருச்ச₂த்ஸ ராக₄வ: ॥ (25)

ஸரப₄ங்கு₃ஸ்ச தத்ஸர்வம் ராக₄வாய ந்யவேத₃யத் ।
மாமேஷ வரதே₃ ராம ப்₃ரஹ்மலோகம் நிநீஷதி ॥ (26)

ஜிதமுக்₃ரேண தபஸா து₃ஷ்ப்ராபமக்ருதாத்மபி₄: ।
அஹம் க்ஞாத்வா நரவ்யாக்₄ர வர்தமாநமது₃ரத: ॥
ப்₃ரஹ்மலோகம் ந க₃ச்ச₂ாமி த்வாமத்₃ருஷ்ட்வா ப்ரியாதிதி₂ம் ॥ (27)

த்வயாஹம் புருஷவ்யாக்₄ர த₄ர்மிகேண மஹாத்மநா ।
ஸமாக₃ம்ய க₃மிஷ்யாமி த்ரிதி₃வம் தே₃வஸேவிதம் ॥ (28)

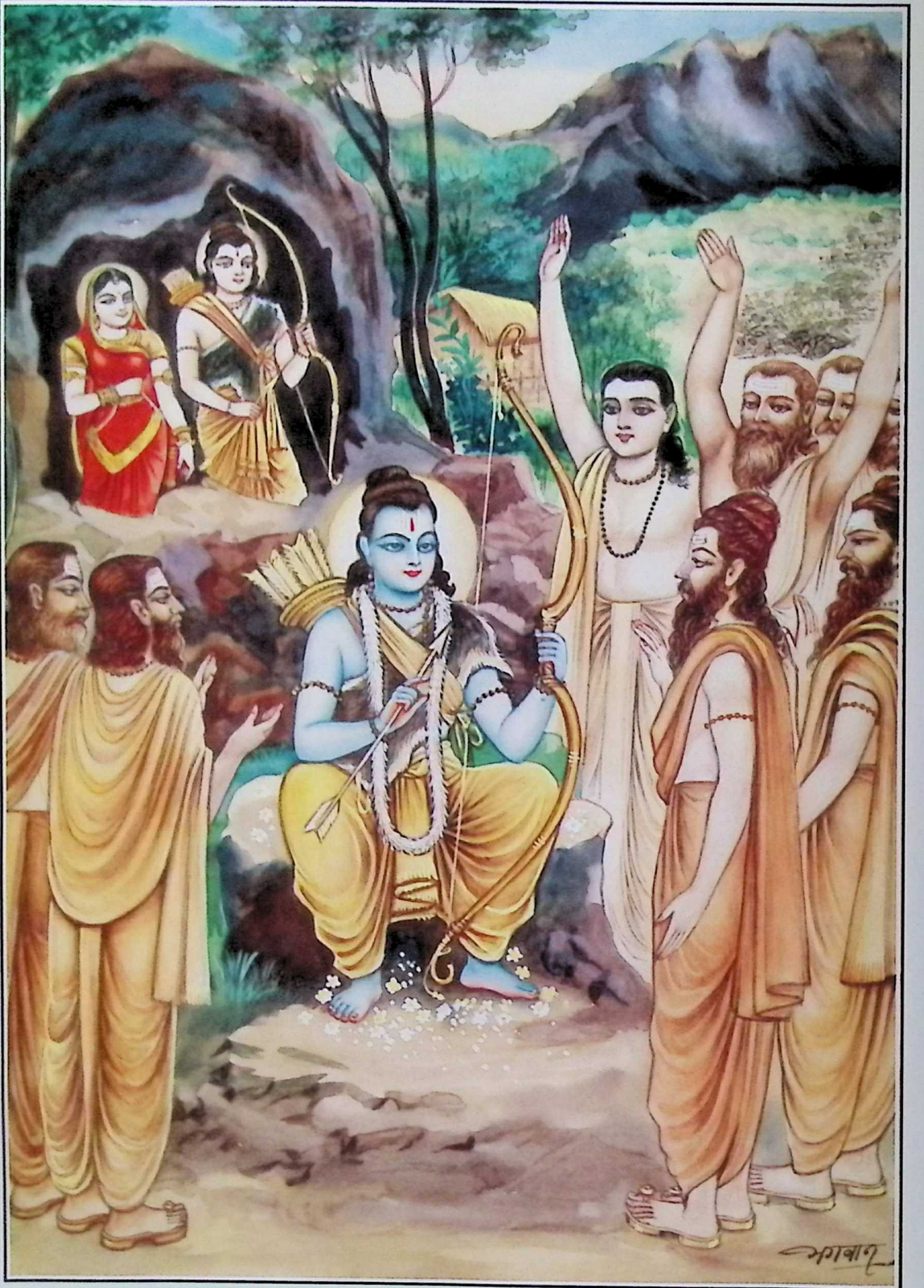
அஷ்யா நரஸாது₃ல மயா லோகா ஜிதா: ஸுப₄ா: ।
ப்₃ரஹ்மயாஸ்ச நாகப்ருஷ்ட₂யாஸ்ச ப்ரதி₃க்ருஹ்ணீஷ்வ மாமகாந் ॥ (29)

ஏவமுக்தோ நரவ்யாக்₄ர: ஸர்வஸாஸ்த்ரவிஸாரத₃: ।
ருஷிணா ஸரப₄ங்கே₃ண ராக₄வோ வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (30)

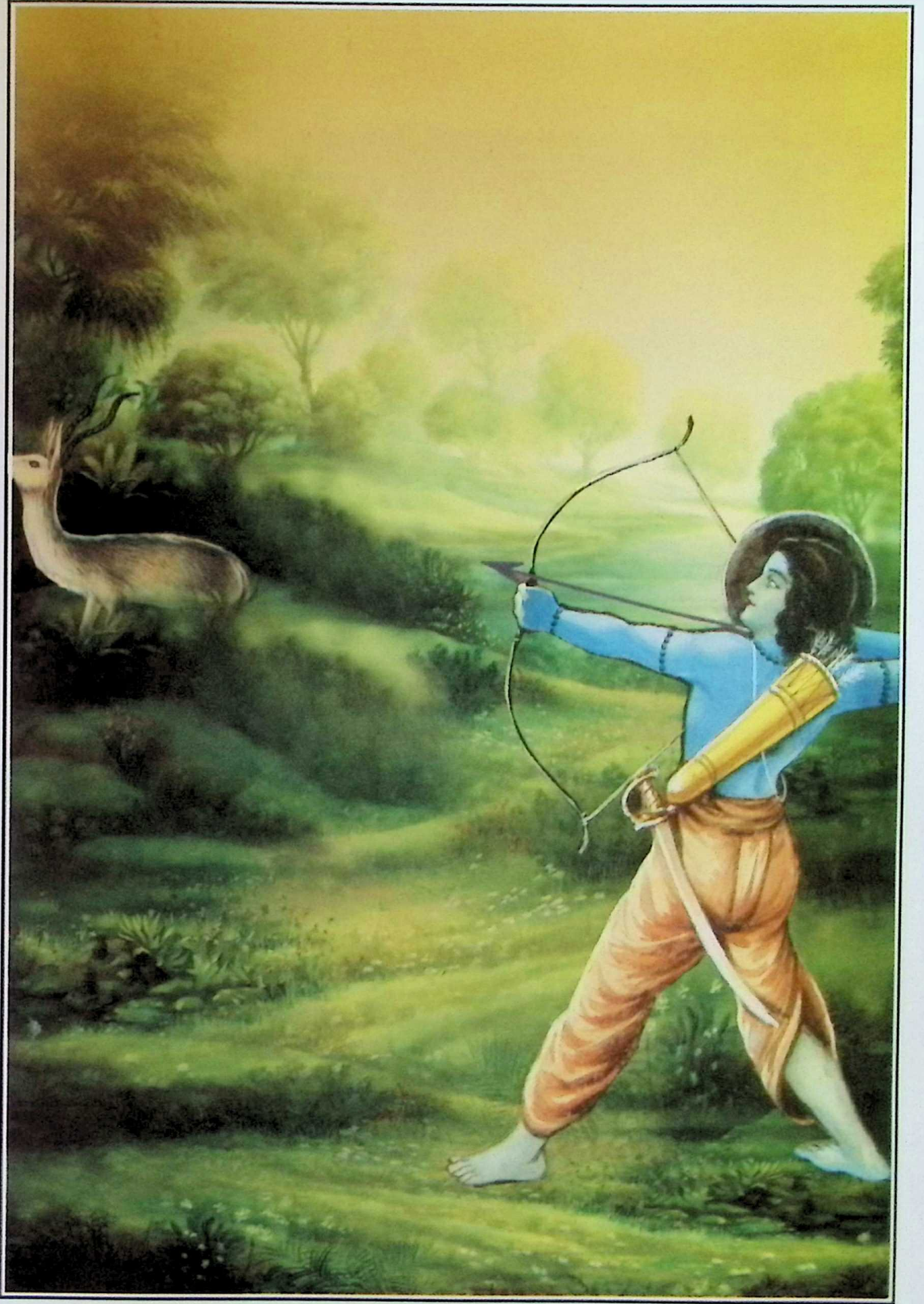
அஹமேவாஹரிஷ்யாமி ஸர்வலோகாந் மஹாமுநே ।
ஆவாஸம் த்வஹமிச்ச₂ாமி ப்ரதி₃ஷ்டமிஹ காநநே ॥ (31)

இந்திரன், சீதாதேவிக்குப் பாயசம் அளித்தல்

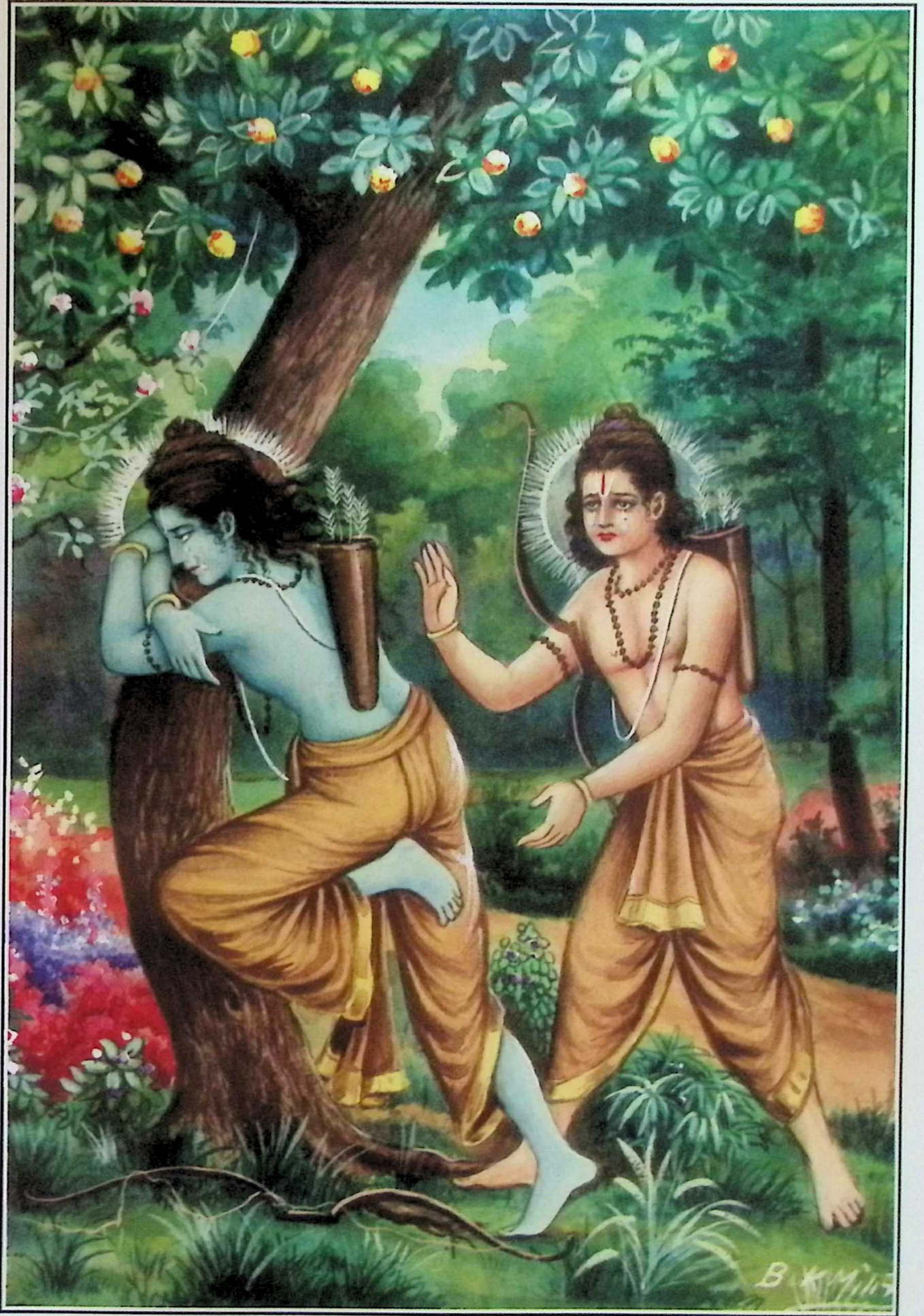
தண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகள், தங்களை அரக்கர்களிடமிருந்து பாதுகாக்க, ஸ்ரீராமனிடம் பிரார்த்தித்தல்.

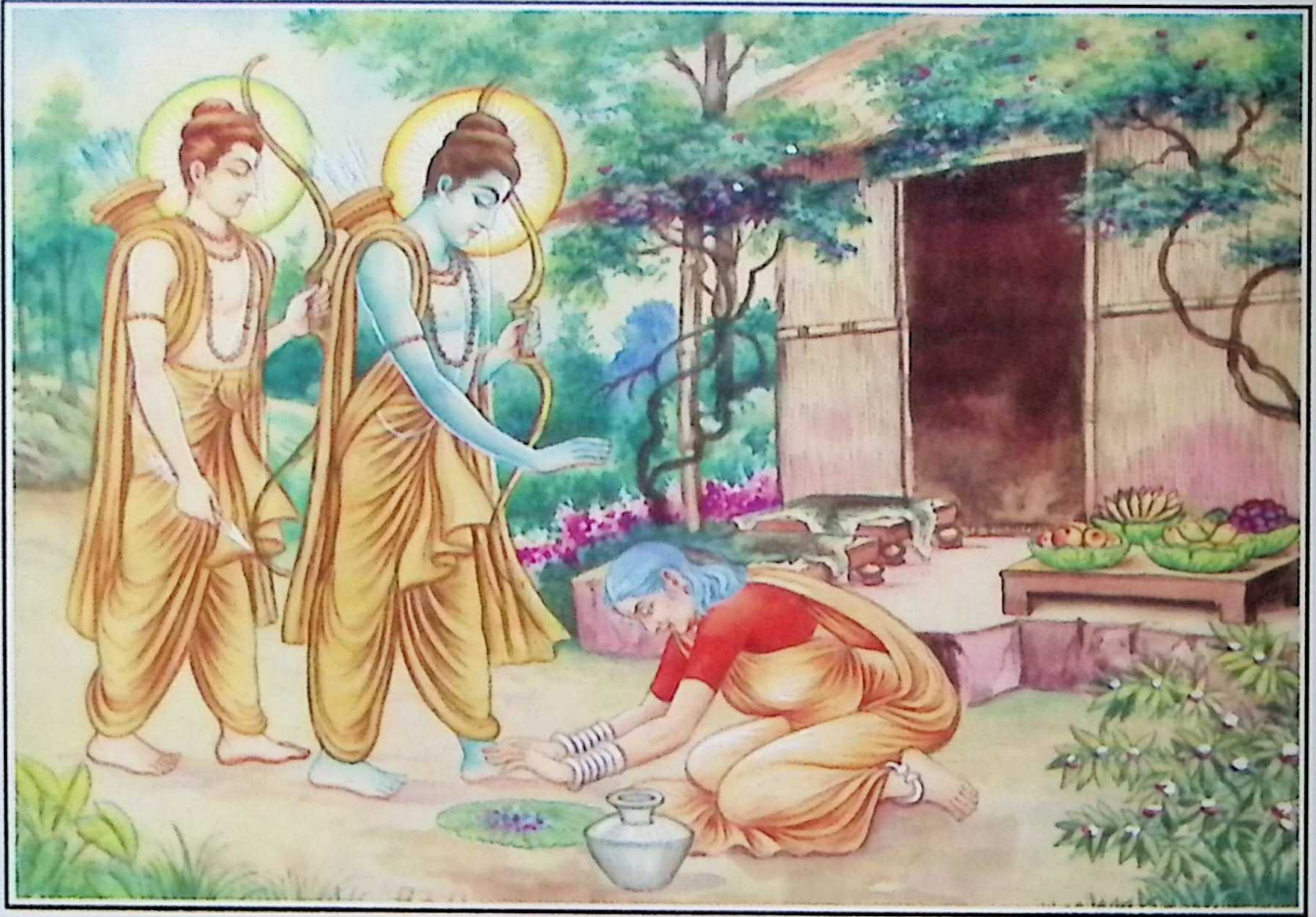
ஸ்ரீராமன், பொன்மாணை (மாசினை)த் துரத்திச் செல்லுதல்

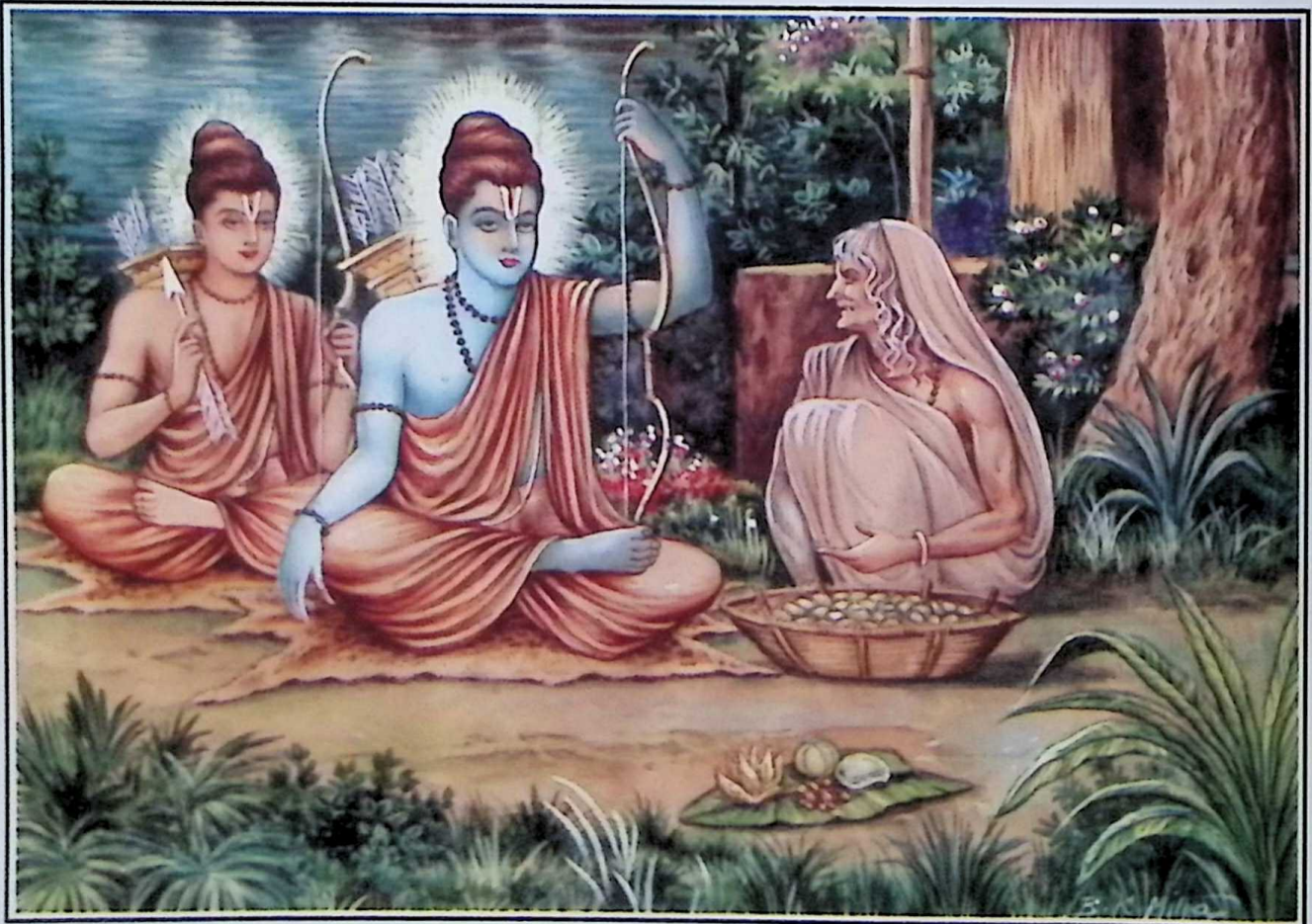
ஐடாயுவின் மோட்சம்

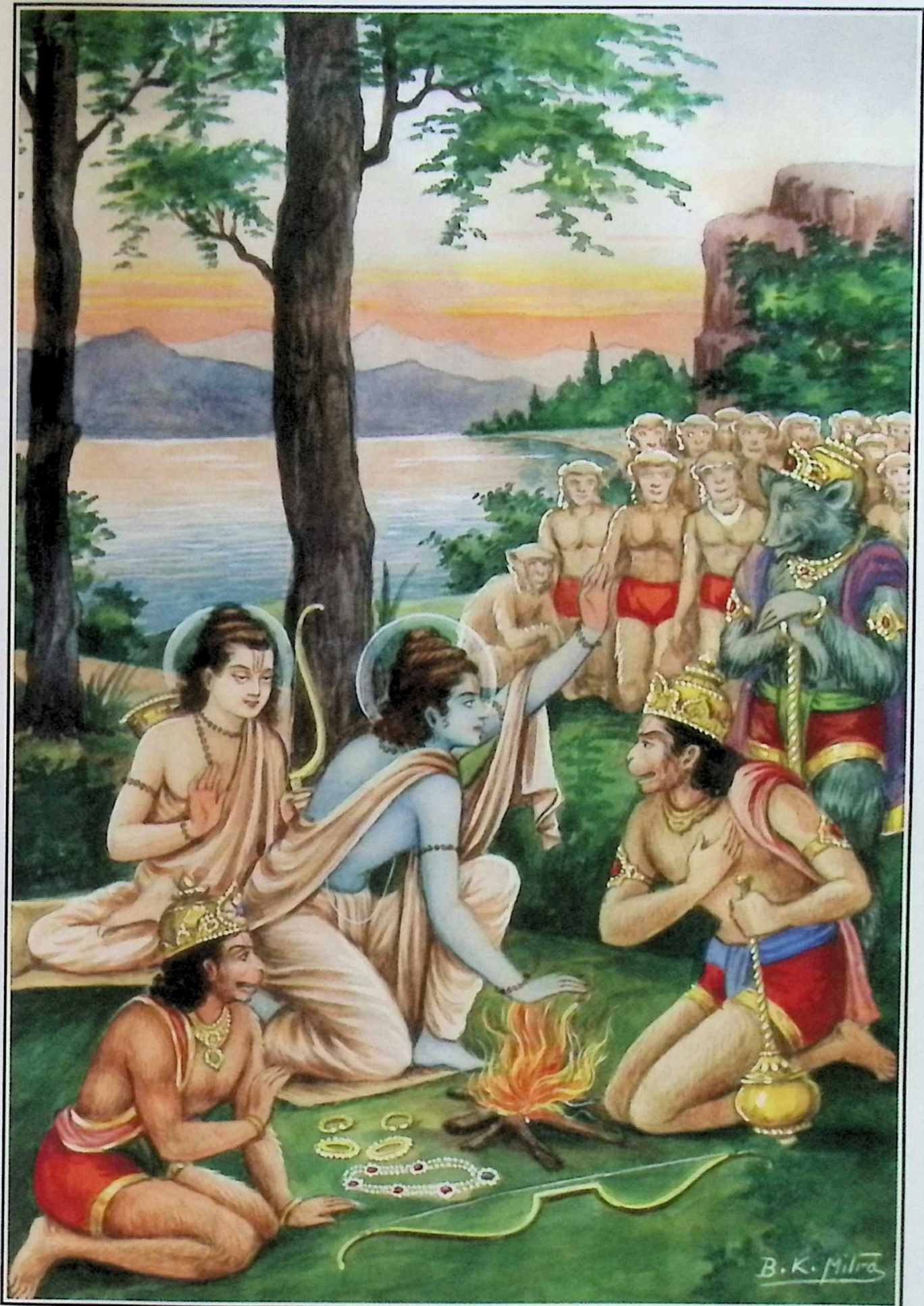
சீதையைத் தேடும் வேளையில், பகவான் ஸ்ரீராமனின் விரகதாபம்

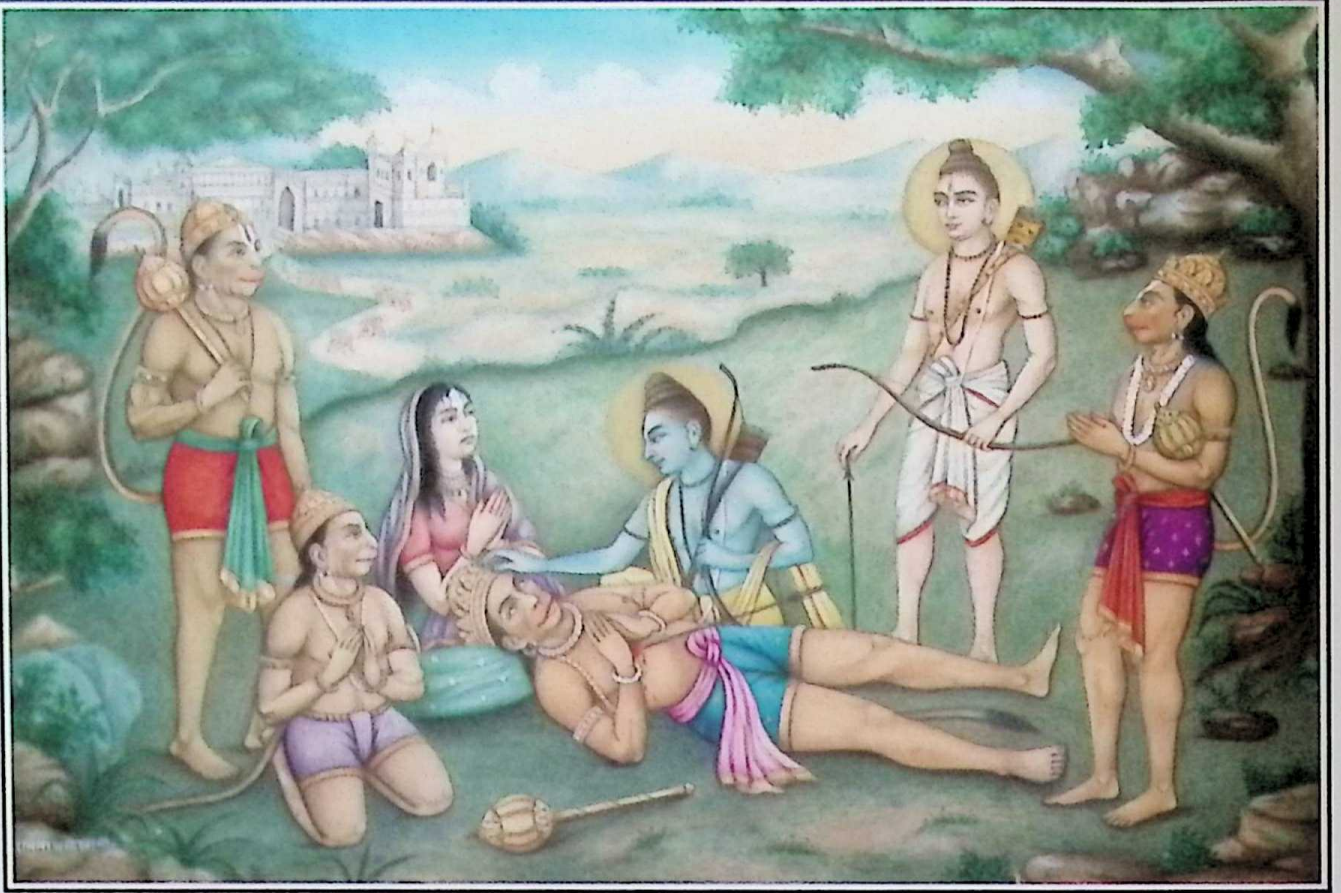
சபரியின் குடிலிற்கு ஸ்ரீராம-லட்சுமணர்களின் வருகை

சபரி, ஸ்ரீராம-லட்சுமணர்களை உபசரித்தல்

ஸ்ரீராமன், சுகர்வனிடம் அக்னி சாட்சியாக நட்பை உறுதி செய்தல்

ஸ்ரீராமனின் வாலி வதம்

ஸ்ரீராமன், சக்ரீவனுக்குத் தக்க சூழ்நிலையைப் புரிய வைக்க,
லட்சுமணனைக் கிஷ்கிந்தைக்கு அனுப்புதல்

இவ்வாறு, 'இங்கேயே இருப்பாய்' என்று இலக்குவனிடம் கூறிவிட்டு, சரபங்கருடைய ஆசிரமத்தை நோக்கி, இராமன் சென்றார். (19)

இராமன் (ஆசிரமத்தை நோக்கி) வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த இந்திரன், உடனே சரபங்கரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, (உடனிருந்த) தேவர்களைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினான்— (20)

“பூரீராமன் இதோ வந்து கொண்டிருக்கிறார். (நான் அவரை நேரில் பார்த்துப்) பேசுவதற்கு இடம்கொடாமல் என்னை வேறிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள். (அவரால், அவதார காரியம் முடிக்கப்பட வேண்டும். அவருடைய தெய்வத்தன்மை வெளிப்படாமல், மானுடராகவே இருந்து கொண்டிருந்தால்தான் இராவண வதம் நடைபெறும்.) (அதன்) பின்னர்தான் அவர் என்னைச் சந்திக்க வேண்டும். (21)

பிறரால் செய்ய முடியாத ஓர் அரிய செயலை இவர் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. விரைவில், அந்தச் செயலை வெற்றிகரமாகச் செய்து முடித்துவிட்டபின், இவரைச் சந்திக்கிறேன். (22)

அந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடித்துவிட்ட பிறகுதான், இவர் என்னைப் பார்க்க வேண்டும்.” பின்னர், அந்தத் தபஸ்வியைக் கௌரவித்து, அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு, குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தில் ஏறி, எதிரிகளை அடக்க வல்லவனான இந்திரன் தேவலோகம் சென்றான். (23)

உடன் வந்தவர்களோடு இந்திரன் புறப்பட்டுச் சென்றதும், அக்னிஹோத்ரம் செய்து கொண்டிருந்த சரபங்கரை, இராமன் அணுகினார். (24)

இராம-லட்சுமண-சீதை ஆகியோர், அவருடைய திருவடிகளில் விழுந்து சேவித்தார்கள். அவரால் முகமன் கூறி வரவேற்கப்பட்டு, அவர் அனுமதியுடன் ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள். அப்போது, இந்திரன் வருகை பற்றி, இராமன் விசாரித்தார். (25)

“வரம் கொடுப்பவனான இந்திரன், என்னைப் பிறும்மலோகம் அழைத்துச் செல்ல விரும்புகிறான்” என்று சொல்லிவிட்டு, தொடர்ந்து எல்லாவற்றையும் இராமனிடம் சரபங்கர் தெரிவித்தார். (26)

“ஆத்மஞானமில்லாதவர்களால் அடைய முடியாத (அந்தப் பிறும்மலோகம்) கடுமையான தவத்தினால் (முன்னரே) என்னால் அடையப்பட்டுவிட்டது. புருஷோத்தமனே! நீ, வெகுசமீபத்தில் வந்திருக்கிறாய் என்பதை அறிந்து கொண்ட நான், அன்புக்குரிய விருந்தாளியான உன்னைப் பார்க்காமல், பிறும்மலோகம் போக விரும்பவில்லை. (27)

மனிதருள் தலையாயவரே! அறத்தில் ஊன்றிய மகாத்மாவான உன்னைச் சந்தித்த பின்னர், தேவர்கள் வாழும் வானுலகுக்குச் செல்வேன். (28)

மனிதருள் மாணிக்கமே! என்னால் அழிவில்லாத உத்தம லோகங்கள் அடையப்பட்டுள்ளன. பிறும்மலோகம், சுவர்க்கம் முதலான என்னால் அடையப்பட்டுள்ள புண்ணிய லோகங்களை ஏற்று அருள்புரிவாயாக.” (29)

எல்லா சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவரும் புருஷோத்தமருமான இராமன், முன்சொன்னவாறு சரபங்க முனிவரால் கூறப்பட்டவுடன், பின்வருமாறு பதில் கூறினார்— (30)

“மாமுனிவரே! நானே (நீங்கள் குறிப்பிட்ட) எல்லா நல்லுலகங்களையும் நற்கர்மங்கள் செய்து, பெற்றுக் கொள்ள முடியும். (அத்துடன், கூடித்திரியனான நான் பிறரிடமிருந்து எதனையும் பெற்றுக் கொள்ளலாகாது. அதனால், தாங்கள் முயன்று பெற்றுள்ள புண்ணியலோகங்களை, நான் ஏற்பதற்கில்லை.) இப்போது, இந்தக் காட்டில், தங்களால் சுட்டிக்காட்டப்படும் ஓர் இடத்தில் வசிக்க விரும்புகிறேன்.” (31)

ராக₄வேணைவமுத்தஸ்து ஸக்ரதுல்யப₃லேந வை ।
 ஸரப₄ங்கே₃ மஹாப்ராக்ஞ: புநரேவாப்₃ரவீத்₃வச: ॥ (32)

இஹ ராம மஹாதேஜா: ஸுதீக்ஷணோ நாம த₄ர்மிக: ।
 வஸத்யரண்யே த₄ர்மாத்மா ஸ தே வாஸம் வித₄ாஸ்யதி ॥ (33)

ஸுதீக்ஷணமபி₄க₃ச்ச₂ த்வம் ஸுசௌ தே₃ஸே தபஸ்விநம் ।
 ரமணியே வநோத்₃தே₃ஸே ஸ தே வாஸம் வித₄ாஸ்யதி ॥ (34)

இமாம் மந்த₃ாகிநீம் ராம ப்ரதிஸ்ரோதாமநுவ்ரஜ ।
 நதீ₃ம் புஷ்போ₃புபவஹாம் தத்ர தத்ர க₃மிஷ்யஸி ॥ (35)

ஏஷ பந்த₂ா நரவ்யாக்₄ர முஹூர்தம் பஸ்ய தாத மாம் ।
 யாவஜ்ஜஹாமி க₃ாத்ராணி ஜீர்ணாம் த்வசமிவோரக₃: ॥ (36)

ததோ₃க்₃நிம் ஸுஸமாத₄ாய ஹுத்வா சாஜ்யேந மந்த்ரவித் ।
 ஸரப₄ங்கே₃ மஹாதேஜா: ப்ரவிவேஸ ஹுதாஸநம் ॥ (37)

தஸ்ய ரோமாணி கேஸாம்ப்ச த₃த₃ாஹாக்₃நிர்மஹாத்மந: ।
 ஜீர்ணாம் த்வசம் தத₂ாஸ்தீ₂நி யச்ச மாம்ஸம் ஸஸோணிதம் ॥
 ராமஸ்து விஸ்மிதோ ப்₄ராத்ரா ப்₄ர்யயா ச ஸஹாத்மவாந் ॥ (38)

ஸ ச பாவகஸங்காஸ: குமார: ஸமபத்₃யத ।
 உத்த₂ாயாக்₃நிசயாத்தஸ்மாச்ச₂ரப₄ங்கே₃ வ்யரோசத ॥ (39)

ஸ லோகாநாஹிதாக்₃நீநாம்ருஷீணாம் ப்₄ாவிதாத்மநாம் ।
 தே₃வாநாம் ச வ்யதிக்ரம்ய ப்₃ரஹ்மலோகம் வ்யரோஹத ॥ (40)

ஸ புண்யகர்மா ப₄வநே த்₃விஜர்ஷப₄:
 பிதாமஹம் ஸாநுசரம் த₃த₃ர்ஸ ஹ ।
 பிதாமஹஸ்சாபி ஸமீக்ஷய தம் த்₃விஜம்
 நநந்த₃ ஸுஸ்வாக₃தமித்யுவாச ஹ ॥ (41)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதீ₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சம: ஸர்க₃: ॥

ஷஷ்ட₂: ஸர்க₃:
ரக்ஷோவத₄ப்ரதிக்குநம்

ஸரப₄ங்கே₃ தி₃வம் யாதே முநிஸங்க₄: ஸமாக₃தா: ।
 அப்யக₃ச்ச₂ந்த காருத்ஸ்த₂ம் ராமம் ஜ்வலிததேஜஸம் ॥ (1)

இந்திரனுக்கு ஒப்பான பலம் வாய்ந்த இராமனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டதும், மாமேதாவியான சரபங்கர் மீண்டும் சொல்லவாரம்பித்தார்— (32)

“இராமா! மகாதேஜஸ்வியும் அறவடிவினருமான சுதீட்சணர் என்ற தருமாத்மா, இந்தக் காட்டில் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் உனக்கு வாசஸ்தலத்தைக் கூறுவார். (33)

புனிதமான இடத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் சுதீட்சணரைச் சந்திப்பாயாக. அழகான ஒரு காட்டுப் பகுதியில், அவர் உனக்கு வாசஸ்தலத்தை நிர்ணயிப்பார். (34)

தெப்பங்கள் போன்று ஏராளமான மலர்கள் மிதந்து செல்லும் இந்த மந்தாகினி நதியின் ஓட்டத்திற்கு எதிரான திசையில் இப்படியே சென்றால், அந்த இடத்தை அடைவாய். (35)

புருஷோத்தமனே! இதுதான் நீ செல்ல வேண்டிய வழி. குழந்தாய்! பழைய தோலை உரித்து விடும் சர்ப்பத்தைப் போல, இந்த உடலை நான் உகுக்கும் வரை சற்று நேரம் இங்கே இருந்து பார்ப்பாயாக.” (36)

பின்னர், அக்னியை நன்றாக எரியச் செய்து, மந்திரம் கூறி, நெய்யினால் ஆகுதி கொடுத்து, ஆத்மதரிசனம் பெற்ற சரபங்கர் நெருப்பில் பிரவேசித்தார். (37)

அக்னி, மகாத்மாவான அவருடைய ரோமங்களையும் கேசங்களையும் சுருங்கிய தோலையும் எலும்புகளையும் ரத்தத்தோடு கூடிய சதைகளையும் சுட்டெரித்துச் சாம்பலாக்கியது. மகாதேரியசாலியான இராமனோ, சகோதரனோடும் மனைவியோடும் கூட, (சரபங்கருடைய இந்தச் செயலைப் பார்த்து,) மிக்க ஆச்சரியமடைந்தார். (38)

அவரும் (சரபங்கரும்) நெருப்புப் போல் பிரகாசிக்கும் குமாரனாக உருவம் கொண்டு, அந்த அக்னி குண்டத்திலிருந்து எழுந்து ஒளித்திரளாக விளங்கினார். (39)

அவர், அக்னிறோத்திரிகள், மகாத்மாக்களாகிய முனிவர்கள், தேவர்கள், ஆத்மதரிசனம் பெற்றவர்கள் ஆகியோர் அடையக் கூடிய உலகங்களைக் கடந்து, பிறும்மலோகத்தை அடைந்தார். (40)

புண்ணியச் செயல்களை ஆற்றிய அந்தணோத்தமரான அவர், அணுக்கத் தொண்டர்களோடு விளங்கும் பிறும்மதேவனை, அவர் இருப்பிடத்திலேயே கண்டார். ஆகா! பிறும்மாவும் அந்த அந்தணரைப் பார்த்து, மகிழ்ச்சி கொண்டு, ‘தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக’ என்று கூறி வரவேற்றார். (41)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஆறு

‘அரக்கர்களை வதம் செய்கிறேன்!’

சரபங்கர் விண்ணுலகம் சென்றதும், மிக்க ஒளிவீசும் காகுத்த இராமனிடம், முனிவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து சேர்ந்தார்கள். (1)

வைக₂நஸா வாலகி₂ல்யா: ஸம்ப்ரசக்ஷாளா மரீசிபா: ।
அஸ்மகுட்டாஸ்ச ப₃ஹவ: பத்ராஹாராஸ்ச தாபஸா: ॥ (2)

த₃ந்தோலாக₂லிநஸ்சைவ ததை₂வோந்மஜ்ஜகா: பரே ।
க₃ாத்ரஸய்யா அஸய்யாஸ்ச ததை₂வாநவகாஸிகா: ॥ (3)

முநய: ஸலிலாஹாரா வாயுப₄க்ஷாஸ்தத₂ாபரே ।
ஆகாஸநிலயாஸ்சைவ தத₂ா ஸ்த₂ண்டி₃லஸாயிந: ॥ (4)

ததே₂ார்த்₄வவாஸிநோ த₃ாந்தாஸ்தத₂ார்த்₃ரபடவாஸஸ: ।
ஸஜபாஸ்ச தபோநித்யாஸ்தத₂ா பஞ்சதபோந்விதா: ॥ (5)

ஸர்வே ப்₃ராஹ்மயா ஸ்ரியா ஜுஷ்டா த்₃ருட₄யோக₃ா: ஸமாஹிதா: ।
ஸரப₄ங்க₃ாஸ்ரமே ராமமபி₄ஜக்₃முஸ்ச தாபஸா: ॥ (6)

அபி₄க₃ம்ய ச த₄ர்மக்ஞா ராமம் த₄ர்மப்₄ருதாம் வரம் ।
ஊச: பரமத₄ர்மக்ஞம்ருஷிஸங்க₄ா: ஸமாஹிதா: ॥ (7)

த்வமிஷ்வாகுகுலஸ்யாஸ்ய ப்ருதி₂வ்யாஸ்ச மஹாரத₂ ।
ப்ரத₄ாநஸ்சாஸி நாத₂ஸ்ச தே₃வாநாம் மக₄வாநிவ ॥ (8)

விஸ்ருதஸ்த்ரிஷு லோகேஷு யஸஸா விக்ரமேண ச ।
பித்ருவ்ரதத்வம் ஸத்யம் ச த்வயி த₄ர்மஸ்ச புஷ்கல: ॥ (9)

த்வாமாஸாத்₃ய மஹாத்மாநம் த₄ர்மக்ஞம் த₄ர்மவத்ஸலம் ।
அர்தி₂த்வாந்நாத₂ வக்ஷ்யாமஸ்தச்ச ந: க்ஷந்தும்ரஹஸி ॥ (10)

அத₄ர்மஸ்து மஹாநஸ்தாத ப₄வேத்தஸ்ய மஹீபதே: ।
யோ ஹரேத்₃ப₃லிஷட்₃ப₄ாக₃ம் ந ச ரக்ஷதி புத்ரவத் ॥ (11)

யுஞ்ஜாந: ஸ்வாநிவ ப்ராணாந் ப்ராணைரிஷ்டாந் ஸுதாநிவ ।
நித்யயுக்த: ஸத₃ா ரக்ஷந் ஸர்வாந் விஷயவாஸிந: ॥ (12)

ப்ராப்நோதி ஸாஸ்வதீம் ராம கீர்திம் ஸ ப₃ஹுவார்ஷிகீம் ।
ப்₃ரஹ்மண: ஸ்த₂ாநமாஸாத்₃ய தத்ர சாபி மஹீயதே ॥ (13)

யத்கரோதி பரம் த₄ர்மம் முநிர்மூலப₂லாஸந: ।
தத்ர ராக்ஞஸ்சதுர்ப₄ாக₃: ப்ரஜா த₄ர்மேண ரக்ஷத: ॥ (14)

அந்த முனிவர் கூட்டத்தில், பிறும்மாவின் நகத்திலிருந்து தோன்றிய வைகாநஸர்கள்; பிறும்மாவின் உரோமங்களிலிருந்து உற்பத்தியான வாலகில்யர்கள்; அடுத்தவேளை உணவுக்காக எந்தப் பண்டத்தையும் சேமித்து வைக்காத ஸம்ப்ரக்ஷாளர்கள்; சூரிய-சந்திரர்களின் கிரணங்களையே உட்கொண்டு வாழ்கின்ற மரீசிபர்கள்; பச்சைத் தானியங்களைக் கற்களால் பொடி செய்து உண்ணும் அச்மகுட்டர்கள்; இலைகளை மட்டுமே புசிக்கும் பல தபஸ்விகள்; பற்களையே உரல்-உலக்கை போல் பயன்படுத்தி உணவு உண்பவர்கள்; கழுத்துவரை தண்ணீரில் நின்றுகொண்டு தவம் செய்பவர்கள்; வெறுந்தரையில் படுத்து உறங்குபவர்கள்; படுக்கையே இல்லாமல் உறங்குபவர்கள்; எப்போதும் நற்கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பதால் ஓய்வே இல்லாதவர்கள்; தண்ணீரையே உணவாகக் கொள்பவர்கள்; காற்றை மட்டுமே புசிப்பவர்கள்; பூமிக்கு வராமல் மரங்களிலேயே வாழ்பவர்கள்; தருப்பை விரிப்பில் படுப்பவர்கள்; பரண், மலைச்சிகரம் போன்ற உயரமான இடங்களிலேயே வசிப்பவர்கள்; புலன்களை வென்றவர்கள்; எப்போதும் ஈரமான ஆடைகளையே அணிந்து கொண்டிருப்பவர்கள்; எப்போதும் ஜபம் செய்து கொண்டிருப்பவர்கள்; தவத்தில் ஊன்றி நிற்பவர்கள்; பஞ்சாக்கனியின் நடுவிலிருந்து தவம் செய்பவர்கள் - இவ்வாறான இவர்கள் எல்லோரும் பிறும்மவித்தையால் ஆன்ம ஒளி பெற்றவர்கள்; யோகங்களில் உறுதியான அப்யாசம் பெற்றவர்கள்; நிலையான கருத்துடையவர்களான தவசிகள். இவர்கள், சரபங்கருடைய ஆசிரமத்தில் சாட்சாத் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியைச் சென்றடைந்தார்கள். (2-6)

அறம் அறிந்தவர்களும் ஆத்மதரிசனத்தில் உறுதியான கருத்துடையவர்களுமான ரிஷிகணங்கள், அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்களில் முதன்மையானவரும் உயர்ந்த தருமங்களை அறிந்தவருமான இராமனைக் கண்டு, பின்வருமாறு விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள்— (7)

“மாவீரரே! தேவர்களுக்கு இந்திரன் போல, தாங்கள் இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கும் பூமண்டலம் முழுவதற்கும், தலைவராகவும் மேலாண்மைத் தலைவராகவும் இருக்கிறீர்கள். (8)

கீர்த்தியினாலும் பராக்கிரமத்தினாலும், தாங்கள் மூன்று உலகங்களிலும் அறியப்பட்டுள்ளீர்கள். தங்களிடம் தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றும் மன உறுதியும் சத்தியத்தன்மையும் அறநெறியும் நிறையவே இருக்கின்றன. (9)

உலகத் தலைவரே! தாங்கள் மகாத்மா; தருமம் அறிந்தவர்; தருமத்தைப் பாதுகாப்பவர். தங்களை அண்டி வந்திருக்கும் நாங்கள், எங்களது பிரார்த்தனைகளைச் சொல்லப் போகிறோம். தாங்கள், அதற்காக எங்களை மன்னித்தருள வேண்டும். (10)

அண்ணலே! மன்னன், மக்களின் வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கை வரியாக வசூலித்துவிட்டு, அவர்களைத் தம் புதல்வர்களைப் போல அன்புடன் காப்பாற்றாவிடில், அது மாபெரும் அநீதியாகும். (பெரும் பாவம், மன்னனை வந்து சேரும்.) (11)

இராமப்பிரபோ! குடிமக்கள் எல்லோரையும் எப்போதும் தன் உயிரைப் போலவும், தன் உயிரைக் காட்டிலும் மேலான தன் புத்திரர்களைப் போலவும், எக்காலத்திலும் கவனத்துடன், முறையாகப் பாதுகாக்கும் மன்னன், (இவ்வுலகில்) நெடுங்காலம் நிலைத்து நிற்கும் புகழையடைவான். (பின்னர்,) பிறும்மலோகத்தை அடைந்து அங்கேயும் சிறப்பாகக் கௌரவிக்கப்படுவான். (12,13)

(ஆனால், முனிவர்களுக்கோ வருவாயுமில்லை. எனவே, வரிவசூலும் இல்லை என்னும்போது, அவர்களை ஏன் காப்பாற்ற வேண்டும்? - என்றால்,) பழம்-கிழங்குகளைப் புசித்து வாழும் முனிவர், உத்தமமான எந்தெந்த தருமங்களை அனுஷ்டானம் செய்கிறாரோ, அந்தந்த தருமத்தின் நற்பயனில் நாலில் ஒரு பங்கு அறநெறிப்படி மக்களைப் பரிபாலிக்கும் மன்னனைப் போய்ச் சேரும். (14)

ஸோடியம் ப்₃ராஹ்மணபூ₄யிஷ்டே₂ வாநப்ரஸ்த₂க₃ணோ மஹாந் ।
த்வந்நாதே₂நாத₂வத்₃ராம ராக்ஷஸைர்வத்₄யதே ப்₄ருஸம் ॥ (15)

ஏஹி பஸ்ய ஸரீராணி முநீநாம் ப₄விதாத்மநாம் ।
ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர்கே₄ரைர்ப்₃ஹு₂நாம் ப₃ஹுத₄ வநே ॥ (16)

பம்பாநதீ₃நிவாஸாநாமநுமந்த₃ாகிநீமபி ।
சித்ரகூடாலயாநாம் ச க்ரியதே கத₃நம் மஹத் ॥ (17)

ஏவம் வயம் ந ம்ருஷ்யாமோ விப்ரகாரம் தபஸ்விநாம் ।
க்ரியமாணம் வநே கே₄ரம் ரசேஷாபி₄ர்பீ₄மகர்மபி₄: ॥ (18)

ததஸ்த்வாம் ஸரணார்த₂ம் ச ஸரண்யம் ஸமுபஸ்தி₂தா: ।
பரிபாலய நோ ராம வத்₄யமாநாந்நிஸாசரை: ॥ (19)

பரா த்வத்தோ க₃திர்வீர ப்ருதி₂வ்யாம் நோபபத்₃யதே ।
பரிபாலய ந: ஸர்வாந் ராக்ஷஸேப்₄யோ ந்ருபாத்மஜ ॥ (20)

ஏதச்ச்₂ருத்வா து காகுத்ஸ்த₂ஸ்தாபஸாநாம் தபஸ்விநாம் ।
இத₃ம் ப்ரோவாச த₄ர்மாத்மா ஸர்வாநேவ தபஸ்விந: ॥ (21)

நைவமர்ஹத மாம் வக்துமாக்ஞாப்யோஹம் தபஸ்விநாம் ।
கேவலேநாத்மகார்யேண ப்ரவேஷ்டவ்யம் மயா வநம் ॥ (22)

விப்ரகாரமபாக்ரஷ்டும் ராக்ஷஸைர்ப₄வதாமிமம் ।
பிதுஸ்து நிர்தே₃ஸகர: ப்ரவிஷ்டோஹமித₃ம் வநம் ॥ (23)

ப₄வதாமர்த₂ஸித்₃த₄யர்த₂மாக₃தோஹம் யத்₃ருச்ச₂யா ।
தஸ்ய மோயம் வநே வாலோ ப₄விஷ்யதி மஹாப₂ல: ॥ (24)

தபஸ்விநாம் ரணே ஸத்ருந் ஹந்துமிச்ச₂யமி ராக்ஷஸாந் ।
பஸ்யந்து வீர்யம்ருஷய: ஸப்₄ராதூர்மே தபோத₄நா: ॥ (25)

த₃த்த்வாப₄யம் சாபி தபோத₄நாநாம்
த₄ர்மே த்₄ருதாத்மா ஸஹ லக்ஷ்மணேந ।
தபோத₄நைஸ்சாபி ஸப₄ஜ்யவ்ருத்த:
ஸுதீக்ஷணமேவாபி₄ஜக₃யம் வீர: ॥ (26)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஷஷ்ட₂: ஸர்க₃: ॥

வானப்பிரஸ்தர்களின் இந்தக் கூட்டத்தில், பிராமணர்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கிறார்கள். தாங்கள்தான் எங்களுக்குத் தலைவர். அப்படியிருக்கும்போது, இராமா! எங்களில் பலர் அனாதைகளைப் போல் (காப்பாற்றுவார் யாரும் இல்லாதவர்கள் போல்) கொல்லப்படுகிறார்கள். (15)

வாருங்கள்! பயங்கரமான அரக்கர்களால் பலவாறாகக் கொல்லப்பட்ட, ஆத்மதரிசனம் பெற்ற பல முனிவர்களின் உடல்களை (அதாவது, உடல் எலும்புகளை)ப் பாருங்கள். (16)

பம்பா நதிக்கரையில் வசிப்பவர்களுக்கும், மந்தாகினி நதியின் அருகில் இருப்பவர்களுக்கும், சித்திரகூட மலையடிவாரத்தில் வாழ்கின்றவர்களுக்கும் பேரழிவு நேரிடுகிறது. (17)

காட்டில், கொடுஞ்செயல் செய்பவர்களான அரக்கர்களால் தபஸ்விகளுக்கு விளைவிக்கப்படும் பேரழிவை, இனியும் நாங்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டோம். (18)

இராமப்பிரபோ! அதனால்தான் புகலிடம் தேடி, உலகத்திற்கே அடைக்கலம் தரக்கூடிய தேவரீரரை வந்தடைந்திருக்கிறோம். இராச்சுற்றிகளான அரக்கர்களால் வதம் செய்யப்படும் எங்களைக் காத்தருள்வீராக. (19)

மாவீரரே! உலகில் தங்களைக் காட்டிலும் மேலான புகலிடம் வேறு எதுவுமில்லை. (ஆகவே,) மன்னர் புதல்வரே! எங்கள் எல்லோரையும் அரக்கர்களிடமிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும்." (20)

இரங்கத்தக்க நிலையிலிருக்கும் தபஸ்விகளின் இந்த வேண்டுகோளுக்கு செவிசாய்த்தருளிய இராமன், முனிவர்கள் அனைவரையும் பார்த்துப் பின்வருமாறு பதில் கூறினார்— (21)

"(முனிவர்களே!) நீங்கள் எல்லோரும் இப்படிப் பிரார்த்தனை செய்யக்கூடாது. தவசிகளால் ஆக்ளை இடத்தக்கவன், நான். என்னுடைய சொந்தக் காரியமாக (பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் என்ற காரணத்தால்), நான் காட்டிற்கு வந்தேன். (22)

அரக்கர்களால் தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளை அகற்றுவதற்காகவே, தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்றும் வகையில், இந்தக் காட்டிற்கு வந்திருக்கிறேன். (23)

தற்செயலாக, இங்கு வந்திருக்கும் நான், உங்களுடைய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுவேன். அதனால், என்னுடைய இந்த வனவாசம் மிகவும் நற்பயனை அளிக்கப் போகிறது. (24)

தவம் செய்பவர்களின் விரோதிகளான அரக்கர்களைக் கொல்ல விரும்புகிறேன். தவச்செல்வர்களான முனிவர்கள், என்னுடைய மற்றும் எனது சகோதரனுடைய மகாவீரத்தைக் கண்டுகளிக்கட்டும்." (25)

தருமத்தில் நிலையான உறுதி படைத்தவரும், புகழ்த்தக்க நடத்தையுடையவருமான அந்த வீரர் (இராமன்), தவச்செல்வர்களுக்கு அபயம் அளித்துவிட்டு, இலக்குவனோடும் தவசிகளோடும், சுதீட்சணர் இருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றார். (26)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஆறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸப்தம: ஸர்க்:

ஸுதீக்ஷணாஸ்ரம:

ராமஸ்து ஸஹிதோ ப்₄ராத்ரா ஸீதயா ச பரந்தப: ।
ஸுதீக்ஷணஸ்யாஸ்ரமபதம் ஜக₃ம ஸஹ தைர்த்தவிஜை: ॥ (1)

ஸ க₃த்வாதூ₃ரமத்₄வாநம் நதீ₃ஸ்தீர்த்வா ப₃ஹு₃த₃கா: ।
த₃த₃ர்ஸ விபுலம் ஸைலம் மஹாமேக₄மிவோந்நதம் ॥ (2)

ததஸ்ததி₃க்ஷவாகுவரௌ ஸந்ததம் விவிதை₄ர்த்த₃ருமை: ।
காநநம் தெள விவிஸது: ஸீதயா ஸஹ ராக₄வௌ ॥ (3)

ப்ரவிஷ்டஸ்து வநம் கே₄ரம் ப₃ஹு₃புஷ்பப₂லத்₃ருமம் ।
த₃த₃ர்ஸாஸ்ரமமேகாந்தே சீரமாலாபரிஷ்க்ருதம் ॥ (4)

தத்ர தாபஸமாஸீநம் மலபங்கஜடாத₄ரம் ।
ராம: ஸுதீக்ஷணம் விதி₄வத்தபோத₄நமப₄ஷத ॥ (5)

ராமோஹமஸ்மி ப₄க₃வந் ப₄வந்தம் த்₃ரஷ்டுமாக₃த: ।
தந்மாபி₄வத₃ த₄ர்மக்ரு மஹர்ஷே ஸத்யவிக்ரம ॥ (6)

ஸ நிரீக்ஷய ததோ வீரம் ராமம் த₄ர்மப்₄ருதாம் வரம் ।
ஸமாஸ்ஸிஷ்ய ச ப₃ாஹுப்₄யாமித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (7)

ஸ்வாக₃தம் க₂லு தே வீர ராம த₄ர்மப்₄ருதாம் வர ।
ஆஸ்ரமோயம் த்வயா ப்ராப்த: ஸநாத₂ இவ ஸாம்ப்ரதம் ॥ (8)

ப்ரதீக்ஷமாணஸ்த்வாமேவ நாரோஹோஹம் மஹாயஸ: ।
தே₃வலோகமிதோ வீர தே₃ஹம் த்யக்த்வா மஹிதலே ॥ (9)

சித்ரகூடமுபாத₃ய ராஜ்யப்₄ரஷ்டோஸி மே ஸ்ருத: ।
இஹோபயாத: காகுத்ஸ்த₂ தே₃வராஜ: ஸதக்ரது: ॥ (10)

உபாக₃ம்ய ச மாம் தே₃வோ மஹாதே₃வ: ஸுரேஸ்வர: ।
ஸர்வாந்(ல்)லோகாஞ்ஜிதாநாஹ மம புண்யேந கர்மணா ॥ (11)

தேஷு தே₃வர்ஷிஜுஷ்டேஷு ஜிதேஷு தபஸா மயா ।
மத்ப்ரஸாத₃ாத்தஸப₄ர்யஸ்த்வம் விஹரஸ்வ ஸலக்ஷமண: ॥ (12)

தமுக்₃ரதபஸா யுக்தம் மஹர்ஷிம் ஸத்யவாதி₃நம் ।
ப்ரத்யுவாசாத்மவாந் ராமோ ப்₃ரஹ்மாணயிவ வாஸவ: ॥ (13)

ஸர்க்கம் : ஏழு

சுதீட்சணருடைய ஆசிரமத்தில்...

எதிரிகளைத் தவிக்கச் செய்யும் இராமன், சகோதரன், சீதை மற்றும் அந்த அந்தணர்களுடன் சுதீட்சணருடைய ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சென்றார். (1)

அவர்கள் சிறிது தூரம் நடந்து, வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடும் பல நதிகளைக் கடந்து, வெகுதூரம் சென்று, மிக உயரமாக மாபெரும் மேகத்தைப் போல் செழுமையாக விளங்கும் ஒரு மலையைக் கண்டார்கள். (2)

பின்னர், இக்ஷ்வாகுகுலத் திலகங்களான இராம-லட்சுமணர்கள், சீதையோடுகூட பலவகையான மரங்கள் அடர்ந்த காட்டிற்குள் புகுந்தார்கள். (3)

பயங்கரமான அந்தக் காட்டினுள் புகுந்த அவர்கள், ஏராளமான பழங்கள்-மலர்கள் தாங்கிய மரங்கள் நிறைந்ததும், அநேக மரவுரிகள் உலர்த்தப்பட்டிருப்பதுமான தனியான ஓர் இடத்தில் ஆசிரமம் ஒன்றைக் கண்டார்கள். (4)

அங்கே, (நீண்ட காலமாக ஒரே இடத்தில் அமர்ந்திருந்ததால்,) அழுக்கடைந்த சடாமுடியுடன் விளங்கும் தபஸ்வியான சுதீட்சணரை நெருங்கிச் சென்ற இராமன், தவச்செல்வரான அவரிடம் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொண்டார். (5)

“சத்தியத்தையே ஆற்றலாகவுடைய மாமுனிவரே! தருமம் அறிந்தவரே! பகவானே! நான், இராமன். தங்களைத் தரிசிப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன். ஆகவே, தாங்கள் என்னுடன் பேசியருள வேண்டும்.” (6)

தருமாத்மாக்களுள் சிறந்தவரும் மாவீரருமான இராமனைக் கண்களால் நெடிது நோக்கிய அவர், இரு கைகளாலும் அவரை ஆலிங்கனம் செய்துவிட்டு, பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார்— (7)

“அறநெறியாளர்களில் முதன்மையானவனே! வீரனே! இராமா! உன் வரவு நல்வரவாகுக. இந்த ஆசிரமம், உன் வரவினால், இப்போதுதான் ஒரு தலைவனைப் பெற்றதாகிறது. (8)

மிகவும் கீர்த்திபெற்ற வீரனே! உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டேயிருந்ததால், இந்தப் பூதலத்தில் சரீரத்தைத் துறந்து, இங்கிருந்து மேலே விண்ணுலகத்திற்குச் செல்லாதிருக்கிறேன். (9)

ராஜ்யத்தை விட்டு, சித்திரகூடத்திற்கு வந்திருக்கிறாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். காகுத்தனே! ஆயிரம் வேள்விகள் செய்த தேவராஜனான இந்திரன் (சற்றுமுன்) இங்கே வந்திருந்தான். (10)

தேவர்களுக்குத் தலைவனும், தேவர்களில் மிக்கப் பெருமைக்குரியவனுமான இந்திரன், ‘என்னுடைய புண்ணிய கர்மங்களின் பலனாக, விண்ணிலுள்ள எல்லாத் திருநாடுகளும் ஜெயிக்கப்பட்டுவிட்டன’ என்று கூறினான். (11)

நான், அவைகளை உனக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறேன். என்னுடைய தவத்தினால் அடையப்பட்டுள்ள, தேவரிஷிகள் விளங்கும் அந்தப் புண்ணிய உலகங்களில், இலக்குவனோடும் மனைவியோடும்கூடச் சுற்றித் திரிந்து இன்புறுவாய்.” (12)

கடுமையாகத் தவம் செய்பவரும், சத்தியம் தவறாதவருமான மாமுனிவரைப் பார்த்து, பிறும்மதேவரிடம் இந்திரன் உரையாடுவதைப் போல, பேருள்ளம் கொண்ட இராமன் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்— (13)

அஹமேவாஹரிஷ்யாமி ஸ்வயம் லோகாந் மஹாமுநே ।
ஆவாஸம் த்வஹமிச்ச₂யாமி ப்ரதி₃ஷ்டமிஹ காநநே । (14)

ப₄வாந் ஸர்வத்ர குஸல: ஸர்வபூ₄தஹிதே ரத: ।
ஆக்₂யாத: ஸரப₄ங்கே₃ண கெ₃ளதமேந மஹாத்மநா ॥ (15)

ஏவமுத்தஸ்து ராமேண மஹர்ஷிர்லோகவிஸ்ருத: ।
அப்₃ரவீந்மது₄ரம் வாக்யம் ஹர்ஷேண மஹதாப்லுத: ॥ (16)

அயமேவாஸ்ரமோ ராம கு₃ணவாந் ரம்யதாமிஹ ।
ருஷிஸங்க₄ாநுசரித: ஸத₃ா மூலப₂லாந்வித: ॥ (17)

இமமாஸ்ரமமாக₃ம்ய ம்ருக₃ஸங்க₄ா மஹீயஸ: ।
அஹத்வா ப்ரதிக₃ச்ச₂ந்தி லோபயித்வாகுதோப₄யா: ॥
நாந்யோ தே₃ாஷோ ப₄வேத₃த்ர ம்ருகே₃ப்₄யோந்யத்ர வித்₃தி₄ வை ॥ (18)

தச்ச₂ருத்வா வசநம் தஸ்ய மஹர்ஷேர்லக்ஷ்மணாக்₃ரஜ: ।
உவாச வசநம் தீ₄ரோ விக்ருஷ்ய ஸஸரம் த₄நு: ॥ (19)

தாநஹம் ஸுமஹாப₄ாக₃ ம்ருக₃ஸங்க₄ாந் ஸமாக₃தாந் ।
ஹந்யாம் நிஸிதத₄ாரேண ஸரேணாஸநிவர்சஸா ॥
ப₄வாந்ஸ்தத்ராபி₄ஷஜ்யேத கிம் ஸ்யாத்க்ருச்ச₂ரதரம் தத: ॥ (20)

ஏதஸ்மிந்நாஸ்ரமே வாஸம் சிரம் து ந ஸமர்த₂யே ।
தமேவமுத்த்வோபரமம் ராம: ஸந்த₄யாமுபாவிஸத் ॥ (21)

அந்வாஸ்ய பஸ்சிமாம் ஸந்த₄யாம் தத்ர வாஸமகல்பயத் ।
ஸுதீக்ஷணஸ்யாஸ்ரமே ரம்யே ஸீதயா லக்ஷ்மணேந ச ॥ (22)

தத: ஸாப₄ம் தாபஸபே₄ஜ்யமந்நம்
ஸ்வயம் ஸுதீக்ஷண: புருஷர்ஷப₄ாப்₄யாம் ।
தாப்₄யாம் ஸுஸத்க்ருத்ய த₃தெ₃ள மஹாத்மா
ஸந்த₄யாநிவ்ருத்தெள ரஜநீமவேக்ஷய ॥ (23)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஸப்தம: ஸர்க₃: ॥

அஷ்டம: ஸர்க₃: ஸுதீக்ஷணாப்₄யநக்ரு

ராமஸ்து ஸஹஸௌமித்ரி: ஸுதீக்ஷணேநாபி₄பூஜித: ।
பரிணாம்ய நிஸாம் தத்ர ப்ரப₄ாதே ப்ரத்யபுத்₄யத ॥ (1)

“மாமுனிவரே! (நீங்கள் குறிப்பிட்ட போக ஸ்தலங்களான) அவ்வுலகங்களை, நானே முயன்று அடைந்துவிடுவேன். (நான், எதற்காகத் தங்களிடம் வந்திருக்கிறேன் என்றால்,) நான் இப்போது காட்டில் வசிப்பதற்கான ஓர் இடத்தைத் தாங்கள் காட்டி அருள வேண்டுமென வேண்டிக் கொள்கிறேன். (14)

கௌதம கோத்திரத்திலுதித்த மகாத்மாவான சரபங்கர், தாங்கள் எல்லாப் பிராணிகளின் நலனிலும் பேரார்வம் கொண்டவர் என்றும், எல்லா இடங்களையும் அறிந்தவர் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.” (15)

உலகப் புகழ் பெற்ற மாமுனிவர், இராமனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டவுடன், மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் திளைத்து, இனிய சொற்களைக் கூறத் தொடங்கினார். (16)

“இராமா! இந்த ஆசிரமத்தில் எல்லா செளகரியங்களும் இருக்கின்றன. எனவே, நீ இங்கேயே தங்கலாம். முனிவர் குழுக்கள் அடிக்கடி இங்கே வந்து போகின்றன. எல்லாக் காலத்திலும் பழம்-கிழங்குகள் கிடைக்கின்றன. (17)

பெரிய பெரிய விலங்குகள், பயமில்லாமல் இந்த ஆசிரமத்திற்குள் புகுந்து திரிந்து, எல்லாவற்றையும் குலைத்துவிட்டுத் திரும்பிச் செல்கின்றன. விலங்குகளால் ஏற்படும் இந்த இடையூறு தவிர வேறு குறையேதும் இல்லை.” (அரக்கர்களே பலவித விலங்குகளின் உருவில் வந்து முனிவர்களின் யாக-யக்ஞங்களை நாசப்படுத்திவிட்டுச் செல்கிறார்கள் என்பதை, மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகிறார், முனிவர்.) (18)

இதைக் கேட்டவுடன், இலக்குவனின் பெரிய சகோதரரும் தைரியசாலியுமான இராமன், அம்புடன் கூடிய வில்லைக் கையிலெடுத்தார். (19)

“எல்லையில்லாப் பேறு பெற்றவரே! இன்னல் கொடுப்பதற்காக இங்கே வரும் அந்த விலங்குக் கூட்டங்களை, வஜ்ராயுதம் போல் ஆற்றலுடைய, கூர்மையான பாணங்களால் நான் கொல்வேன். ஆனால், (அஹிம்ஸா விரதம் அனுஷ்டிக்கும்) தங்களுக்கு (எதிரிலேயே அவ்வாறு வெட்டி வீழ்த்தினால் - ஹிம்ஸை செய்தால் - அது) அவமரியாதை காட்டியதாகும். இவ்விதம் தங்களுக்கு அகௌரவமான ஒரு செயலைத் தங்கள் கண்ணெதிரிலேயே செய்வதைக் காட்டிலும் மேலான ஒரு பாவம் இருக்கிறதா, என்ன? (20)

எனவே, இந்த ஆசிரமத்தில் வெகுகாலம் தங்குவதற்கு நான் உடன்படேன்.” அவரிடம் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, சந்த்யாவந்தனம் செய்வதற்குச் சென்றார், இராமன். (21)

சாயங்கால சந்த்யா கர்மாக்களைச் செய்து முடித்த இராமன், மனத்திற்குகந்த சுதீட்சணருடைய அந்த ஆசிரமத்திலேயே, சீதையோடும் இலக்குவனோடும், அந்த இரவைக் கழிக்க முடிவு செய்தார். (22)

மாலை வேளை முடிந்து இரவு வந்ததும், தபஸ்விகளால் ஏற்கத்தக்க உணவை, மிகவும் உபசாரம் செய்து, அவ்விரு புருஷோத்தமர்களுக்கும், சுதீட்சணர் தன் கைகளாலேயே அளித்தார். (23)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ரமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஏழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : எட்டு

சுதீட்சணரிடம் விடைபெறுதல்

சுதீட்சணரால் சிறப்பாக உபசரிக்கப்பட்டவரும், இலக்குவனோடுகூட இருந்தவருமான இராமன், அந்த இடத்தில் இரவைக் கழித்துவிட்டு, அதிகாலையில் கண்விழித்தார். (1)

- உத்தாய து யத₂ாகாலம் ராக₄வ: ஸஹ ஸீதயா ।
உபாஸ்ப்ருஸத்ஸுஸீதேந ஜலேநோத்பலக₃ந்தி₄நா ॥ (2)
- அத₂ தே₅க்₃நிம் ஸுராம்ஸ்சைவ வைதே₃ஹீ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
கல்யம் விதி₄வத₃ப₄யர்ச்சய தபஸ்விஸரணே வநே ॥ (3)
- உத₃யந்தம் தி₃நகரம் த்₃ருஷ்ட்வா விகுதகல்மஷா: ।
ஸுதீக்ஷணமபி₄க₃ம்யேத₃ம் ஸ்லக்ஷணம் வசநமப்₃ருவந் ॥ (4)
- ஸுகே₂ஷிதா: ஸ்ம ப₄க₃வந்ஸ்த்வயா பூஜ்யேந பூஜிதா: ।
ஆப்ருச்ச₂ாம: ப்ரயாஸ்யாமோ முநயஸ்த்வரயந்தி ந: ॥ (5)
- த்வராமஹே வயம் த்₃ரஷ்டும் க்ருத்ஸநமாஸ்ரமமண்ட₃லம் ।
ருஷீணாம் புண்யஸீலாநாம் த₃ண்ட₃காரண்யவாஸிநாம் ॥ (6)
- அப₄யநுக்ஞாதுமிச்ச₂ாம: ஸஹைபி₄ர்முநிபுங்க₃வை: ।
த₄ர்மநித்யைஸ்தபோத₃ாந்தைர்விஸிகை₂ரிவ பாவகை: ॥ (7)
- அவிஷ்ஹயாதபோ யாவத்ஸூர்யோ நாதிவிராஜதே ।
அமார்கே₃ணாக₃தாம் லக்ஷ்மீம் ப்ராப்யேவாந்வயவர்ஜித: ॥ (8)
- தாவதி₃ச்ச₂ாமஹே க₃ந்துமித்யுக்த்வா சரணௌ முநே: ।
வவந்தே₃ ஸஹ ஸௌமித்ரி: ஸீதயா ஸஹ ராக₄வ: ॥ (9)
- தௌ ஸம்ஸ்ப்ருஸந்தௌ சரணாவுத்த₂ாப்ய முநிபுங்க₃வ: ।
க₃ாட₄மாலிங்க₃ய ஸஸ்நேஹமித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (10)
- அரிஷ்டம் க₃ச்ச₂ பந்த₂ாநம் ராம ஸௌமித்ரிணா ஸஹ ।
ஸீதயா சாநயா ஸார்த₄ம் ச₂ாயயேவாநுவ்ருத்தயா ॥ (11)
- பஸ்யாஸ்ரமபத₃ம் ரம்யம் த₃ண்ட₃காரண்யவாஸிநாம் ।
ஏஷாம் தபஸ்விநாம் வீர தபஸா ப₄ாவிதாத்தமநாம் ॥ (12)
- ஸப்ராஜ்யப₂லமூலாநி புஷ்பிதாநி வநாநி ச ।
ப்ரஸாந்தம்ருக₃யூத₂ாநி ஸாந்தபக்ஷிக₃ணாநி ச ॥ (13)
- புல்லபங்கஜஷண்ட₃ாநி ப்ரஸந்நஸலிலாநி ச ।
காரண்ட₃வவிகீர்ணாநி தடாகாநி ஸராம்ஸி ச ॥ (14)
- த்₃ரக்ஷயஸே த்₃ருஷ்டிரம்யாணி கி₃ரிப்ரஸ்ரவணாநி ச ।
ரமணீயாந்யரண்யாநி மயூராபி₄ருதாநி ச ॥ (15)
- க₃ம்யதாம் வத்ஸ ஸௌமித்ரே ப₄வாநபி ச க₃ச்ச₂து ।
ஆக₃ந்தவ்யம் த்வயா தாத புநரேவாஸ்ரமம் மம ॥ (16)

சரியான நேரத்தில், சீதாப்பிராட்டியாருடன் கண்விழித்தெழுந்த இராமன், கருநெய்தல் மலர்கள் நிறைந்த, மிகக் குளிர்ந்த நீரையுடைய தடாகத்தில் நீராடினார். (2)

இராம-லட்சுமண-சீதை ஆகிய மூவரும் அக்னியில் ஆகுதிகள் கொடுத்தும் தேவதைகளை வழிபட்டும் காலவேளைக்கான கர்மாக்களைச் செய்து முடித்தார்கள். தபஸ்விகள் வசிக்கும் அந்தக் கானகத்தில், உதயமாகும் சூரியனைக் கண்டு வணங்கி, மாசு நீங்கியவர்களாக, சுதீட்சணரிடம் சென்று, பின்வரும் சொற்களை மதுரமாகக் கூறினார்கள்— (3,4)

“பகவானே! பூஜிக்கத்தக்க தங்களால் நாங்கள் மிக்க அக்கறையுடன் கவனிக்கப்பட்டு சுகமாக இரவைக் கழித்தோம். உடன் வந்திருக்கும் முனிவர்கள் எங்களைத் துரிதப்படுத்துகிறார்கள். புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகிவிட்ட நாங்கள், தங்கள் அனுமதியைக் கோருகிறோம். (5)

தண்டகாரணயத்தில் ஆங்காங்கே வசிக்கும் புண்ணியாத்மாக்களான முனிவர்களுடைய ஆசிரமங்கள் அனைத்தையும் பார்ப்பதற்கு நாங்கள் அவசரப்படுகிறோம். (6)

ஆகவே, எப்போதும் தருமத்திலேயே நிலைத்து நிற்பவர்களும், தவத்தினால் புலன்களை வென்றவர்களும், புகையில்லாத அக்னியைப் போல் பிரகாசிக்கின்றவர்களுமான இந்த முனிசிரேஷ்டர்களுடன் செல்வதற்குத் தங்கள் அனுமதியைக் கோருகிறோம். (7)

தவறான வழிகளில் பொருளை ஈட்டிய இழிகுலத்தோன் பிறரை வாட்டி வதைப்பதைப் போல, சூரியன் இன்னும் மேலே எழுந்து சுட்டெரிப்பதற்கு முன்பு, நாங்கள் பயணத்தைத் தொடங்க விரும்புகிறோம்” என்று கூறி, முனிவருடைய திருவடிகளை, லட்சுமணன்-சீதையோடு இராமன் பணிந்து வணங்கினார். (8,9)

தன் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கும் அவ்விருவரையும் (இராம-லட்சுமணர்களையும்) எழுப்பி, மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு, பின்வரும் அன்பு நிறைந்த சொற்களைக் கூறினார். (10)

“இராமா! நிழல் போல் உன்னைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கும் இந்த சீதையோடும், சுமித்திரையின் மைந்தனுடனும் செல்லக் கடவாய். வழியில் உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். (11)

வீரனே! கடுமையான தவத்தினால் ஆத்ம தரிசனம் பெற்றுள்ள, தண்டகாரணயத்தில் வசிக்கும் முனிவர்களுடைய அமைதி தவழும் ஆசிரமங்களைப் போய்ப் பார். (12)

நீ செல்லும் வழியெங்கணும், ஏராளமான பழங்களும் கிழங்குகளும் மலர்ந்த மலர்களும் நிறைந்து அழகாக விளங்கும் காட்டுப் பகுதிகளையும், (விரோதத்தை ஒழித்து) உத்தம விலங்குகளின் மந்தைகளையும், இரைச்சல் போடாத பறவைக் கூட்டங்களையும், (13)

மலர்ந்த தாமரைகள் ஏராளமாக விளங்குகின்றதும் தெளிந்த நீர் நிரம்பியதும் நீர்க்காக்கைகள் நிறைந்ததுமான தடாகங்களையும், ஓடைகளையும், (14)

பார்ப்பதற்கு அழகாக விளங்கும் மலையருவிகளையும், மயில்களின் அகவல் எதிரொலிக்கும் கண்ணுக்கினிய கானகங்களையும் காண்பாய். (15)

என் செல்வமே! செல்வாயாக. லட்சுமணா! நீயும் செல்வாய். குழந்தாய்! என்னுடைய இந்த ஆசிரமத்திற்கு நீ மறுபடியும் வரவேண்டும்.” (16)

ஏவமுத்தஸ்ததே₂த்யுத்த்வா காகுத்தஸ்த₂: ஸஹலக்ஷமண: ।
ப்ரத₃க்ஷிணம் முநிம் க்ருத்வா ப்ரஸ்த₂துமுபசக்ரமே ॥ (17)

தத: ஸுப₄தரே தூணீ த₄நுஷீ சாயதேக்ஷணா ।
த₃தெ₃ள ஸீதா தயோர்ப்₄ராத்ரோ: க₂ட்₃கெ₃ள ச விமலௌ தத: ॥ (18)

ஆப₃த்₄ய ச ஸுபே₄ தூணீ சாபௌ சாத₃ய ஸஸ்வநௌ ।
நிஷ்க்ராந்தாவாஸ்ரமாத்₃க₃ந்துமுபெ₄ள தெள ராமலக்ஷமணௌ ॥ (19)

ஸ்ரீமந்தௌ ரூபஸம்பந்தௌ தீப்யமானௌ ஸ்வதேஜஸா ।
ப்ரஸ்தி₂தௌ த்₄ருதசாபௌ தெள ஸீதயா ஸஹ ராக₄வௌ ॥ (20)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ அஷ்டம: ஸர்க₃: ॥

நவம: ஸர்க₃: ஸீதாத₄ர்மாவேத₃நம்

ஸுதீக்ஷணேநாப்யநுக்ஞாதம் ப்ரஸ்தி₂தம் ரகு₄நந்த₃நம் ।
ஹ்ருத்₃யயா ஸ்நிக்த₄யா வாசா ப₄ர்தாரமித₃மப்₃ரவீத் ॥ (1)

அயம் தர்ம: ஸுஸூக்ஷ்மேண விதி₄நா ப்ராப்யதே மஹாந் ।
நிவ்ருத்தேந து ஸக்யோ₃யம் வ்யஸநாத்காமஜாதி₃ஹ ॥ (2)

த்ரீண்யேவ வ்யஸநாந்யத்ர காமஜாநி ப₄வந்த்யுத ।
மித்₂யாவாக்யம் பரமகம் தஸ்மாத்₃குருதராவுபெ₄ள ॥ (3)

பரத₃ாராபி₄க₃மநம் விநா வைரம் ச ரௌத்₃ரதா ।
மித்₂யாவாக்யம் ந தே பூ₄தம் ந ப₄விஷ்யதி ராக₄வ ॥ (4)

குதோ₃பி₄லக்ஷணம் ஸ்த்ரீணாம் பரேஷாம் த₄ர்மநாஸநம் ।
தவ நாஸ்தி மநுஷ்யேந்த்₃ர ந சாபூ₄த்தே கத₃ாசந ॥ (5)

மநஸ்யபி தத₂ா ராம ந சைதத்₃வித்₃யதே க்வசித் ।
ஸ்வத₃ாரநிரதஸ்த்வம் ச நித்யமேவ ந்ருபாத்மஜ ॥ (6)

த₄ர்மிஷ்ட₂: ஸத்யஸந்த₄ஸ்ச பிதுர்நித்₃ேஸகாரக: ।
த்வயி ஸத்யம் ச த₄ர்மஸ்ச த்வயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி₂தம் ॥ (7)

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இராமன், 'அவ்வாறே செய்கிறேன்' என்று பதில் கூறிவிட்டு, லட்சுமணனுடன்கூட முனிவரை வலம் வந்து, பின்னர் புறப்பட்டுச் செல்வதற்கு ஆயத்தமானார். அப்போது, நெடுந்தடங்கண்ணாளான சீதை, அவ்விரு சகோதரர்களுக்கும் இரண்டு அம்புறாத்தூணிகளையும், விற்களையும், பளபளவென்று பிரகாசிக்கும் இரு வாட்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். (17,18)

இராம-லட்சுமணர்களாகிய அவ்விருவரும் மங்களமான அம்புறாத்தூணியை முதுகில் கட்டிக் கொண்டார்கள்; (வில்லில் நானேற்றி) டங்காரம் செய்யும் வில்லினைக் கையில் தாங்கிக் கொண்டார்கள். பின்னர், ஆசிரமத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்வதற்காக வெளியே வந்தார்கள். (19)

திருவளர் செல்வர்களும், பேரழகு வாய்ந்தவர்களும், இயற்கையான தம்முடைய ஆன்ம ஒளியால் பிரகாசிக்கின்றவர்களும், வில்லேந்தியவர்களுமான ரகுசுவர திலகங்களான அவ்விருவரும், சீதாப்பிராட்டியாருடன்கூட யாத்திரையைத் தொடங்கினார்கள். (20)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஒன்பது

சீதையின் வேண்டுகோள்

சுதீட்சணரால் விடைகொடுக்கப்பட்டு, காட்டினுள்ளே சென்று கொண்டிருந்த ரகுநந்தனரான கணவரைப் பார்த்து, உள்ளத்தில் இருப்பதை நன்கு வெளிப்படுத்துவதும் அன்பு நிறைந்ததுமான பின்வரும் சொற்களை (சீதை)க் கூறினாள்— (1)

“முனிவர்கள் அனுஷ்டிக்கும் தருமம் மிக நுட்பமான விதிகளால் அறியத்தக்கது. இவ்வுலகில் (காம-க்ரோத-லோபங்களில்) இருந்து விடுபட்டு, அவைகளை வென்றவனால் மட்டுமே, இது மேற்கொள்ளத்தக்கதாகும். இவ்வுலகில், காமத்தால் விளையும் பாவங்கள் மூன்றே மூன்றுதான். பொய் பேசுவது மிகப்பெரிய பாவம்; மற்றுமுள்ள இரண்டும் அதைக் காட்டிலும் பெரிய பாவச் செயலாகும். (2,3)

பிறர் மனைவியை நாடுதல்; விரோதமே இல்லாத ஒருவனிடம் மிகவும் குருரமாக நடந்து கொள்ளுதல் - என்ற இரண்டும், மகாபாவங்கள். இராகவா! தாங்கள் இதுவரை பொய் பேசியதில்லை; இனியும் பேசப் போவதில்லை. (4)

பிற பெண்டிரை விரும்புவது என்பது தங்களிடம் எப்படித் தோன்றும்? மனிதருள் மாணிக்கமே! தருமத்தை அழிக்கின்ற இந்த எண்ணம் தங்களிடம் இல்லை; இனி, ஒருபோதும் தங்களுக்கு ஏற்படப் போவதுமில்லை. (5)

இராமா! தங்கள் மனத்தில்கூட இப்படிப்பட்ட தீய எண்ணம் தோன்றியதில்லை (என்னும்போது, வாக்கினாலோ, செயலினாலோ தீயனவற்றைத் தாங்கள் எவ்வாறு செய்வீர்கள்?) அரச குமாரரே! தாங்கள் எப்போதும் தன் தருமபத்தினியிடமே முழு மனத்தைச் செலுத்தியவர். (தாங்கள்) அறநெறி வழுவாதவர்; சத்தியசந்தர்; தந்தையின் ஆக்ஞையை நிறைவேற்றுவவர். தங்களிடம் சத்தியமும் தருமமும் நிலைபெற்றுள்ளன. தங்களிடமே எல்லாமும் குடிகொண்டுள்ளன. (6,7)

தச்ச ஸர்வம் மஹாபு₃ஹோ ஸக்யம் த₄ர்தும் ஜிதேந்த்₃ரியை: ।
தவ வஸ்யேந்த்₃ரியத்வம் ச ஜாநாமி ஸுப₄த₃ர்ஸந ॥ (8)

த்ருதீயம் யதி₃த₃ம் ரௌத்₃ரம் பரப்ராணாபி₄ஹிம்ஸநம் ।
நிர்வைரம் க்ரியதே மோஹாத்தச்ச தே ஸமுபஸ்தி₂தம் ॥ (9)

ப்ரதிக்ஞாதஸ்த்வயா வீர த₃ண்ட₃கா₃ரண்யவாஸிநாம் ।
ருஷீணாம் ரக்ஷணார்த₂ய வத₄: ஸம்யதி ரக்ஷஸாம் ॥ (10)

ஏதந்நிமித்தம் ச வநம் த₃ண்ட₃கா₃ இதி விஸ்ருதம் ।
ப்ரஸ்தி₂தஸ்த்வம் ஸஹ ப்₄ராத்ரா த்₄ருதபு₃ணஸராஸந: ॥ (11)

ததஸ்த்வாம் ப்ரஸ்தி₂தம் த்₃ருஷ்ட்வா மம சிந்தாகுலம் மந: ।
த்வத்₃வ்ருத்தம் சிந்தயந்த்யா வை ப₄வேந்நி:ஸ்ரேயஸம் மஹத் ॥ (12)

ந ஹி மே ரோசதே வீர க₃மநம் த₃ண்ட₃கா₃ந் ப்ரதி ।
காரணம் தத்ர வக்ஷயாமி வத₃ந்த்யா: ஸ்ருயதாம் மம ॥ (13)

த்வம் ஹி பு₃ணத₄நுஷ்பாணி₂ப்₄ராத்ரா ஸஹ வநம் க₃த: ।
த்₃ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாந் கச்சித்குர்யா: ஸரவ்யயம் ॥ (14)

க்ஷத்ரியாணாம் ச ஹி த₄நுர்ஹுதாஸஸ்யேந்த₄நாநி ச ।
ஸமீபத: ஸ்தி₂தம் தேஜோ ப₃லமுச்ச்₂ரயதே ப்₄ருஸம் ॥ (15)

புரா கில மஹாபு₃ஹோ தபஸ்வீ ஸத்யவாக்ஸுசி: ।
கஸ்மிம்ஸ்சித₃ப₄வத்புண்யே வநே ரதம்ருக₃த்₃விஜே ॥ (16)

தஸ்யைவ தபஸோ விக்₄நம் கர்துமிந்த்₃ர: ஸசீபதி: ।
க₂ட்₃க₃பாணி₂ரத₂ாக்₃ச்ச₂த₃ாஸ்ரமம் ப₄டருபத்₄ருத் ॥ (17)

தஸ்மிந்ஸ்தத₃ாஸ்ரமபதே₃ நிஸித: க₂ட்₃க₃ உத்தம: ।
ஸ ந்யாஸவிதி₂நா த₃த்த: புண்யே தபஸி திஷ்ட₂த: ॥ (18)

ஸ தச்ச்₂ஸ்த்ரமநுப்ராப்ய ந்யாஸரக்ஷணதத்பர: ।
வநே தம் விசரத்யேவ ரக்ஷந் ப்ரத்யயமாத்மந: ॥ (19)

யத்ர க₃ச்ச்₂த்யுபாத₃ாதும் மூலாநி ச ப₂லாநி ச ।
ந விநா யாதி தம் க₂ட்₃க₃ம் ந்யாஸரக்ஷணதத்பர: ॥ (20)

நித்யம் ஸஸ்த்ரம் பரிவஹந் க்ரமேண ஸ தபோத₄ந: ।
சகார ரௌத்₃ரீம் ஸ்வாம் பு₃த்₃தி₂ம் த்யக்த்வா தபஸி நிஸ்சயம் ॥ (21)

தத: ஸ ரௌத்₃ரேபி₄ரத: ப்ரமத்தோ₃த₄ர்மகர்ஸித: ।
தஸ்ய ஸஸ்த்ரஸ்ய ஸம்வாஸாஜ்ஜக₃ாம நரகம் முநி: ॥ (22)

தோள்வலிமிக்கவரே! அவையெல்லாம் (சத்தியமும் தருமமும்) புலன்களை வென்றவர்களால் மட்டுமே அனுஷ்டிக்க முடியும். தரிசனத்தாலேயே நலன்களை வழங்கும் வள்ளலே! தாங்கள் பொறிகளை முற்றிலுமாக வெற்றி கொண்டவர் என்பதையும் நான் அறிவேன். (8)

எவ்விதப் பகையும் இல்லாமல், மதிமயக்கத்தினால் பிற உயிர்களை குரூரமாகத் துன்புறுத்துவது என்பது ஒரு மனிதனின் வீழ்ச்சிக்கு முன்றாவது காரணமானது. அதுதான் இப்போது தங்கள் முன் வந்து நிற்கிறது. (9)

மாவீரரே! தண்டகாரணயத்தில் வசிக்கும் முனிவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக, யுத்தத்தில் அரக்கர்களை வதம் செய்வதாகத் தாங்கள் வாக்களித்திருக்கிறீர்கள். (10)

இந்தக் காரணத்திற்காகவா (அரக்கர்களை வதம் செய்வது) தண்டகம் என்று பெயர் பெற்ற இந்தக் கானகத்திற்கு, வில்லும் அம்பும் ஏந்தி, தம்பியுடன் வந்திருக்கிறீர்கள்? (11)

கொடியதான இந்தச் செயலை செய்து முடிப்பதற்காகத் தாங்கள் புறப்பட்டுவிட்டதைக் கண்டது முதல் என் மனம் வேதனைப்படுகிறது. தங்கள் நடவடிக்கைகளை (முனிவர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவது என்ற குறிக்கோளை)ப் பற்றி ஆலோசிக்கும் காலத்தில், 'இது, தங்களுக்கு சிறப்பான நலன்களைக் கொடுக்குமா?' என்ற கலக்கம் ஏற்படுகிறது. (12)

வீரரே! தண்டகாரணயத்தை நோக்கி நாம் செல்வது சரியானதாக எனக்குப் படவில்லை. அதற்கான காரணத்தைச் சொல்கிறேன்; செவிமடுத்துக் கேளுங்கள். (13)

அம்பு-வில்லைக் கையிலேந்தி, தம்பியோடுகூடக் காட்டிற்கு வந்திருக்கிறீர்கள். காட்டில் சுற்றித் திரியும் யாரைக் கண்டாலும் பாணப்பிரயோகம் செய்யத்தான் செய்வீர்கள். (14)

ஏனென்றால், நெருப்பிற்கு அருகில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் விறகும், கூடித்திரியர் கையிலுள்ள வில்லும் ஆற்றலையும் வேகத்தையும் மிகவும் அதிகப்படுத்தவே செய்யும். (15)

பெருந்தோளரே! முன்னொரு காலத்தில், பட்சிகளும் விலங்குகளும் ஆனந்தமாக வசித்துக் கொண்டிருந்த புனிதமான ஒரு காட்டுப் பகுதியில் சத்தியம் தவறாதவரும் உள்ளத்தூய்மை உடையவருமான ஒரு தபஸ்வி இருந்து வந்தார். (16)

அவருடைய தவத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்க வேண்டுமென்பதற்காக, இந்திராணியின் கணவரான இந்திரன், ஒரு போர் வீரனைப் போல் உருவம் ஏற்று, கையில் வாள் ஏந்தி, அந்த முனிவர் ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். (17)

தவத்தில் நிலைத்து நிற்கும் அவருடைய ஆசிரமத்தில், 'பாதுகாப்பாக இருக்கட்டும்' என்ற முறையில், மிகச்சிறந்ததும் கூர்மையானதுமான அந்த வாள் ஒப்படைக்கப்பட்டது. (18)

அந்த ஆயுதத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட முனிவர், தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பொருளைப் பாதுகாப்பதில் மிகவும் கவனத்துடன் இருந்தார். தன்மீது வைக்கப்பட்ட நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அதைக் கையில் வைத்துக் கொண்டே காட்டில் சஞ்சரித்தார். ஒப்படைக்கப்பட்ட வாளைக் காப்பாற்றுவதில் மிகவும் கவனத்துடன் இருந்த அவர், கிழங்கு-மலர்களைக் கொண்டு வருவதற்காக வெளியே சென்றபோதும் வாளுடனே சென்றார். (19,20)

எப்போதும் ஆயுதத்தைக் கையில் தாங்கிக் கொண்டிருந்த தவச்செல்வரான அவர், நாளடைவில், தவம் செய்வதில் ஊக்கமிழந்து, தன் புத்தியைக் கொடுமை நிறைந்ததாக ஆக்கிக் கொண்டார். (21)

பின்னர், அந்த ஆயுதத்தின் சேர்க்கையால், அவர் தன் சுயநிலை தவறி கொடிய செயல்களில் மிகவும் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். அதுவரையில் அறச்செயல்கள் செய்து சேமித்து வைத்திருந்த புண்ணியம் அழிந்து போகவே, அந்த முனிவர் நரகத்தை அடைந்தார். (22)

ஏவமேதத்புராவ்ருத்தம் ஸஸ்த்ரஸம்யோக₃காரணம் ।
அக₃நிஸம்யோக₃வத்₃தே₄து: ஸஸ்த்ரஸம்யோக₃ உச்யதே ॥ (23)

ஸநேஹாச்ச ப₃ஹுமாநாச்ச ஸ்மாரயே த்வாம் ந ஸிஷ்யே ।
ந கத₂ஞ்சந ஸா கார்யா க்₃ருஹீதத₄நுஷா த்வயா ॥ (24)

பு₃த்₃தி₄ர்வைரம் விநா ஹந்தும் ராஷஸாந் த₃ண்ட₃காஸ்ரிதாந் ।
அபராத₄ம் விநா ஹந்தும் லோகாந் வீர ந காமயே ॥ (25)

ஷத்ரியாணாம் து வீராணாம் வநேஷு நிரதாத்தமநாம் ।
த₄நுஷா கார்யமேதாவத₃ார்தாநாமபி₄ரஷணம் ॥ (26)

க்வ ச ஸஸ்த்ரம் க்வ ச வநம் க்வ ச ஷாத்ரம் தப: க்வ ச ।
வ்யாவித்₃த₄மித₃மஸ்மாபி₄ர்தே₃ஸத₄ர்மஸ்து பூஜ்யதாம் ॥ (27)

தத₃ார்ய கலுஷா பு₃த்₃தி₄ர்ஜாயதே ஸஸ்த்ரஸேவநாத் ।
புநர்க₃த்வா த்வயோத்₄யாயாம் ஷத்ரத₄ர்மம் சரிஷ்யஸி ॥ (28)

அஷ்யா து ப₄வேத்ப்ரீதி: ஸ்வஸ்ருஸ்வஸுரயோர்மம ।
யதி₃ ராஜ்யம் பரித்யஜ்ய ப₄வேஸ்த்வம் நிரதோ முநி: ॥ (29)

த₄ர்மாத்₃ர்த₂: ப்ரப₄வதே த₄ர்மாத்ப்ரப₄வதே ஸுக₂ம் ।
த₄ர்மேண லப₄தே ஸர்வம் த₄ர்மஸாரமித₃ம் ஜக₃த் ॥ (30)

ஆத்மாநம் நியமைஸ்தைஸ்தை: கர்ஸயித்வா ப்ரயத்நத: ।
ப்ராப்யதே நிபுணைர்த₄ர்மோ ந ஸுக₂ால்லப்யதே ஸுக₂ம் ॥ (31)

நித்யம் ஸுசிமதி: ஸௌம்ய சர த₄ர்மம் தபோவநே ।
ஸர்வம் ஹி விதி₃தம் துப்யம் த்ரைலோக்யமபி தத்த்வத: ॥ (32)

ஸ்த்ரீசாபலாதே₃தது₃த₃ாஹ்ருதம் மே
த₄ர்மம் ச வக்தும் தவ க: ஸமர்த₂: ।
விசார்ய பு₃த்₃த்யா து ஸஹாநுஜேந
யத்₃ரோசதே தத்குரு மா சிரேண ॥ (33)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ நவம: ஸர்க₃: ॥

ஓர் ஆயுதத்தைத் தன்னிடம் வைத்திருப்பதால், எவ்வளவு பெரிய தவறு நேரிடுகிறது என்பதை விளக்கும் இந்தக் கதை மிகவும் பழமையானது. நெருப்பினுடைய கூட்டுறவினால் கட்டைகள் எரிந்து சாம்பலாகிவிடுவதைப் போலவே, ஆயுதங்களைத் தன்னிடம் வைத்திருப்பதாலும் பெரிய தவறு (பேரழிவு) நேரிடும் என்று சொல்லப்படுகிறது. (23)

தங்களிடம் நான் வைத்துள்ள ஆழ்ந்த அன்பினாலும் பெருமதிப்பினாலும், (இந்த விஷயத்தைத்) தங்களுக்கு நினைவூட்டுகிறேனேயல்லாமல், அறிவுரை கூறவில்லை. கையில் வில்லைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் தாங்கள் ஒருபோதும் அம்மாதிரியான அழிவுச் செயல்களைச் செய்யக்கூடாது. (24)

தண்டகாரணயத்தில் வசிக்கும் அரக்கர்களுடன் (நேரிடையாக நமக்கு) எவ்விதப் பகைமையும் இல்லாதபோது, அவர்களைக் கொல்வது என்ற எண்ணம் தங்களுக்குத் தோன்றக் கூடாது. வீரரே! குற்றம் செய்யாத மக்களைக் கொல்வதை நான் விரும்பவில்லை. (25)

வீரர்களாகிய கூடித்திரியர்களுடைய வில்லுக்கு, காடுகளில் வாழும் ஆத்மசாதகர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பங்களிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவது என்பது மட்டுமே செய்யத்தக்கது. (முனிவர்களைக் கஷ்டப்படுத்தும் அரக்கர்களை எதிர்ப்பது சரியாக இருக்கலாம். ஆனால், 'எல்லா அரக்கர்களையும் கொன்று விடுகிறேன்' என்று சபதம் செய்வது எப்படி நியாயமாகும்?) (26)

ஆயுதம் தரித்தல் என்பது எங்கே? (அது, போர்க்களத்தில் அல்லவா பொருந்தும்?) காடு என்பது எங்கே? (இது, அமைதியான இடமாயிற்றே!) கூடித்திரிய தருமம் என்பது எங்கே? (இங்கே, அதற்கு என்ன அவசியம்?) தவம் செய்வது என்பது எங்கே? (சகலப் பிராணிகளிடமும் தயை கொண்டிருப்பதுதானே, அடிப்படைப் பண்பு?) இரண்டு இரண்டான இவை, ஒன்றுக்கொன்று எதிரானவை. நாம், தற்போது வாழும் பிரதேசத்திற்கு ஏற்ற (காட்டில் வாழும் தவசிகளின் கொல்லாமை என்ற) தருமமே பின்பற்றத்தக்கது. (27)

உத்தமரே! இப்போது, கையில் ஆயுதம் வைத்துக் கொண்டிருப்பதால், அறிவு திரிந்து போகிறது. (கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தின்படி, பதிநான்கு ஆண்டுகள் முடிந்து) அயோத்திக்குத் திரும்பவும் போய்ச் சேர்ந்த பின்னர், கூடித்திரியக் கடமையை ஆற்றுவர்கள். நாட்டை முற்றிலுமாகத் துறந்து, ஆத்ம சாதனை செய்யும் முனிவராக நீங்கள் ஆகிவிட்டால், என்னுடைய மாமனார்-மாமியார்களுக்கு எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி உண்டாகும். (28,29)

தருமத்திலிருந்துதான் (நான்கு) புருஷார்த்தமும் உண்டாகிறது; தருமத்திலிருந்து சுகமும் ஞானமும் உண்டாகிறது; தருமமொன்றால்தான், (மோகக்ஷ சுகம் உட்பட) எல்லாவற்றையும் ஒருவன் அடைகிறான். இவ்வுலகம் தருமத்தையே உயிராகக் கொண்டிருக்கிறது. (30)

ஞானிகள், அந்தந்தக் கால-தேச-ஆசிரமங்களுக்கு உரியதான பலவகை நியமங்களையும் முயற்சியுடன் கடைப்பிடித்து, உடலை வாட்டி, தருமானுஷ்டானம் செய்கிறார்கள். ஏனெனில், செளக்கியமான வாழ்க்கை வாழ்வதால், அந்த சுகத்திற்குக் காரணமான தருமம் (புண்ணியம்) அடையப்படுவதில்லை. உத்தமரே! எப்போதும் தூய உள்ளத்துடன் இருந்து கொண்டு, இந்தத் தபோவனத்தில் அறநெறியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். மூன்று உலகங்களிலுமுள்ள அனைத்தைப் பற்றியும் தாங்கள் உள்ளபடியே அறிவீர்கள். (31,32)

பெண்களுக்குரிய இயல்பான சஞ்சலத்தினால் நான் இவ்வாறு கூறினேன். தங்களுக்குத் தருமத்தைப் போதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவர் யார்? தம்பியுடன்கூட விரிவாக ஆலோசனை செய்து, 'எது சரி' என்று படுகிறதோ, அதனைக் காலதாமதமில்லாமல் செய்வீர்களாக." (33)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

த₃ஸம: ஸர்க₃:

ரக்ஷாவத₄ஸமர்த₂நம்

வாக்யமேதத்து வைதே₃ஹ்யா வ்யாஹ்ருதம் ப₄ர்த்ருப₄க்தயா ।
ஸ்ருத்வா த₄ர்மே ஸ்தி₂தோ ராம: ப்ரத்யுவாசாத₂ மைதி₂லீம் ॥ (1)

ஹிதமுக்தம் த்வயா தே₃வி ஸ்நிக்த₄யா ஸத்₃ருஸம் வச: ।
குலம் வ்யபதி₃ஸந்த்யா ச த₄ர்மக்ஞே ஜநகாத்மஜே ॥ (2)

கிம் து வக்ஷ்யாம்யஹம் தே₃வி த்வயைவோக்தமித₃ம் வச: ।
க்ஷத்ரியைர்த₄ர்யதே சாபோ நார்தஸப்₃தே₃ ப₄வேதி₃தி ॥ (3)

மாம் ஸீதே ஸ்வயமாக₃ம்ய ஸரண்யா: ஸரணம் க₃தா: ।
தே சார்தா த₃ண்ட₃காரண்யே முநய: ஸம்ஸிதவ்ரதா: ॥ (4)

வஸந்தோ த₄ர்மநிரதா வநே மூலப₂லாஸநா: ।
ந லப₄ந்தே ஸுக₂ம் பீ₄தா ராக்ஷஸை: க்ருரகர்மபி₄: ॥ (5)

காலே காலே ச நிரதா நியமைர்விவிதை₄ர்வநே ।
ப₄க்ஷயந்தே ராக்ஷஸைர்பீ₄மைர்நரமாம்ஸோபஜீவிபி₄: ॥ (6)

தே ப₄க்ஷயமாணா முநயோ த₃ண்ட₃காரண்யவாஸிந: ।
அஸ்மாந்ப₄யவபத்₃யேதி மாமூசுர்த்₃விஜஸத்தமா: ॥ (7)

மயா து வசநம் ஸ்ருத்வா தேஷாமேவம் முக₂ச்ச்யுதம் ।
க்ருத்வா சரணஸுஸ்ருஷாம் வாக்யமேதது₃த₃ாஹ்ருதம் ॥ (8)

ப்ரஸீத₃ந்து ப₄வந்தோ மே ஹீரேஷா ஹி மமாதுலா ।
யதீத்₃ருஸைரஹம் விப்ரைருபஸ்தே₂யைருபஸ்தி₂த: ॥ (9)

கிம் கரோமீதி ச மயா வ்யாஹ்ருதம் த்₃விஜஸந்நிதெ₄ள ।
ஸர்வைரேதை: ஸமாக₃ம்ய வாகி₃யம் ஸமுத₃ாஹ்ருதா ॥ (10)

ராக்ஷஸைர்த₃ண்ட₃காரண்யே ப₃ஹுபி₄: காமரூபிபி₄: ।
அர்தி₃தா: ஸ்ம ப்₄ருஸம் ராம ப₄வாந்நஸ்ந்ராதும்ஹதி ॥ (11)

ஹோமகாலேஷா ஸம்ப்ராப்தா: பர்வகாலேஷா சாநக₄ ।
த₄ர்ஷயந்தி ஸுது₃ர்த₄ர்ஷா ராக்ஷஸா: பிஸிதாஸநா: ॥ (12)

ராக்ஷஸைர்த₄ர்ஷிதாநாம் ச தாபஸாநாம் தபஸ்விநாம் ।
க₃திம் ம்ருக₃யமாணாநாம் ப₄வாந்ந: பரமா க₃தி: ॥ (13)

ஸர்க்கம் : பத்து

‘முனிவர்களைக் காப்பாற்றுவது என் கடமை’

கணவரிடம் எல்லையில்லாத அன்பு கொண்ட வைதேகியினால் இவ்வாறு கூறப்பட்டதைக் கேட்டு, அறநெறியில் உறுதியாக நிற்கும் இராமன் மைதிலிக்குப் பதில் சொன்னார்— (1)

“தேவி! தருமம் அறிந்த ஜனக குமாரியே! என்னிடம் உள்ள பேரன்பு காரணமாக, நீ கூறிய சொற்கள் உனக்குத் தகுந்தவையே. நீ பிறந்த உயர்ந்த குலத்திற்கும் ஏற்றதே. (2)

‘மக்களிடமிருந்து துன்பக் குரல் எழக்கூடாது என்பதற்காகவே, கூடித்திரியர்களால் வில் தரிக்கப்படுகிறது’ என்று நீ சொன்ன வார்த்தைகளின் மேல், என் எண்ணத்தையும் சொல்கிறேன். (கூடித்திரியர்கள் வில் ஏந்துவது, கண்ணில் படுபவர்களையெல்லாம் பாணம் விட்டு அழிப்பதற்காக அல்ல. யார் துன்பம் செய்கிறார்களோ, அவர்களை இனம் கண்டு அடக்குவதற்காகவே.) (3)

சீதே! பற்பல கட்டுப்பாடுகளை உறுதியாகக் கைப்பற்றும் தண்டகாரணய முனிவர்கள், தாங்கள் படும் துன்பம் பொறுக்க முடியாமல், பிறருக்கு அடைக்கலம் தரத்தக்க அவர்களே, தாமாக என்னிடம் வந்து தஞ்சமடைந்தார்கள். (4)

காட்டில் பழம்-கிழங்குகளைப் புசித்துக் கொண்டு வாழும் அவர்கள் தருமத்தில் ஈடுபட்டவர்கள். கொடூரமான செயல்பாடுகளைக் கொண்ட அரக்கர்களிடம் ஏற்பட்டுள்ள அச்சத்தினால், சுகமாக இருக்க முடியவில்லை. (பயமில்லாமல் தவம் செய்ய முடியவில்லை.) (5)

அந்தந்தக் காலத்திற்கேற்ற வைதிக கர்மாக்களை நெறி பிறழாது செய்து வரும் அவர்கள், காட்டில் மனிதர்களைக் கொன்று தின்னும் அரக்கர்களால் புசிக்கப்படுகிறார்கள். (6)

தண்டகாரணயத்தில் அவ்விதம் (அரக்கர்களால்) மிகவும் தொல்லைக்கு உள்ளாகும் அந்தணோத்தமர்களான முனிவர்கள், ‘எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள்’ என்று என்னிடம் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். (7)

அவர்கள் முகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், நான் அவர்களுடைய திருவடிகளில் பணிந்து, பின்வருமாறு பதில் சொன்னேன். (8)

‘தங்களைப் போன்ற அந்தணோத்தமர்களுக்கு நானே முன்வந்து சேவை செய்வதுதான் முறை. ஆனால், இப்போது, தாங்களாகவே என்னிடம் வந்து வேண்டிக் கொள்கிறீர்கள் என்பது, எனக்கு அளவில்லாத வெட்கத்தைத் தருகிறது. தாங்கள் என்னிடம் தயை காட்டவேண்டும். இப்போது, நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்று கட்டளையிடுங்கள்’ என்று நான் கூறினேன். (இதைக் கேட்டவுடன்) அங்கு வந்திருந்த முனிவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடி பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார்கள்— (9,10)

‘இராமசந்திரா! நினைத்த உருவம் எடுக்கவல்ல அநேக அரக்கர்களால், தண்டகாரணயத்தில் தவம் செய்யும் நாங்கள் மிகவும் துன்பப்படுத்தப்படுகிறோம். தாங்கள் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். (11)

மாசற்றவரே! நாள்தோறும் நடைபெறும் அக்னிஹோத்ரம் முதலான ஹோமங்கள் நடக்கும் போதும், மற்ற பருவ காலங்களிலும், புலால் உண்பவர்களும் அடக்க முடியாதவர்களுமான அரக்கர்கள் எங்களைப் பயமுறுத்துகிறார்கள். (12)

அரக்கர்களால் தொல்லை கொடுக்கப்படுகின்ற எங்களைப் போன்ற சாத்விகர்களான தபஸ்விகள், ஒரு புகலிடத்தை தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள்தான் எங்களுக்கு முற்றிலும் அடைக்கலம் தரக் கூடியவர். (13)

காமம் தப:ப்ரப₄வேண ஸக்தா ஹந்தும் நிஸாசராந் ।
சிரார்ஜிதம் து நேச்ச₂ாமஸ்தப: க₂ண்ட₃யிதும் வயம் ॥ (14)

ப₃ஹுவிக்₄நம் தபோ நித்யம் து₃ஸ்சரம் சைவ ராக₄வ ।
தேந ஸாபம் ந முஞ்சாமோ ப₄சக்ஷயமாணாஸ்ச ராசக்ஷஸை: ॥ (15)

தத₃ர்த்யமாநாந் ரசேஷாபி₄ர்த₃ண்ட₃காரண்யவாஸிபி₄: ।
ரசக்ஷ நஸ்த்வம் ஸஹ ப்₄ராத்ரா த்வந்நாத₂ா ஹி வயம் வநே ॥ (16)

மயா சைதத்₃வச: ஸ்ருத்வா கார்த்ஸந்யேந பரிபாலநம் ।
ருஷீணாம் த₃ண்ட₃காரண்யே ஸம்ஸ்ருதம் ஜநகாத்ஜே ॥ (17)

ஸம்ஸ்ருத்ய ச ந ஸக்ஷயாமி ஜீவமாந: ப்ரதிஸ்ரவம் ।
முநீநாமந்யத₂ா கர்தும் ஸத்யமிஷ்டம் ஹி மே ஸத₃ா ॥ (18)

அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணாம் ।
ந து ப்ரதிஞ்ஞாம் ஸம்ஸ்ருத்ய ப்₃ராஹ்மணேப்₄யோ விஸேஷத: ॥ (19)

தத₃வஸ்யம் மயா கார்யம்ருஷீணாம் பரிபாலநம் ।
அநுக்தேநாபி வைதே₃ஹி ப்ரதிஞ்ஞாய து கிம் புந: ॥ (20)

மம ஸ்நேஹாச்ச ஸௌஹார்த₃ாதி₃த₃முக்தம் த்வயாநகே₄ ।
பரிதுஷ்டோஸம்யஹம் ஸீதே ந ஹ்யநிஷ்டோநுஸரிஷ்யதே ॥ (21)

ஸத்₃ருஸம் சாநுரூபம் ச குலஸ்ய தவ சாத்மந: ।
ஸத₄ர்மசாரிணீ மே த்வம் ப்ராணேப்₄யோஸபி க₃ரீயஸீ ॥ (22)

இத்யேவமுக்த்வா வசநம் மஹாத்மா
ஸீதாம் ப்ரியாம் மைதி₂லராஜபுத்ரீம் ।
ராமோ த₄நுஷ்மாந் ஸஹ லக்ஷ்மணேந
ஜக₃ாம ரம்யாணி தபோவநாநி ॥ (23)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த₃ஸம: ஸர்க₃: ॥

ஏகாத₃ஸ: ஸர்க₃:

அக₃ஸ்த்யாஸ்ரம:

அக்₃ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்₄யே ஸுமத்₄யமா ।
ப்ருஷ்ட₂தஸ்து த₄நுஷ்பாணிர்லக்ஷ்மணோநுஜக₃ாம ஹ ॥ (1)

தௌ பஸ்யமாநௌ விவித₄ாஞ்ஸைலப்ரஸ்த₂ாந் வநாநி ச ।
நதீ₃ஸ்ச விவித₄ா ரம்யா ஜக்₃மது: ஸீதயா ஸஹ ॥ (2)

எங்களுடைய தவத்தின் ஆற்றலால் அரக்கர்களை அழித்துவிட முடியும்தான். ஆனால், மிக்கக் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த தவ ஆற்றலை வீணாகச் செலவழிக்க நாங்கள் விரும்பவில்லை. தவம் செய்யும்போது எப்போதும் இடையூறுகள் எதிர்ப்படும். கட்டுப்பாடுகள் கடுமையானவை என்பதால், அனுஷ்டிப்பதும் மிகவும் கஷ்டம். இராகவா! அதனால்தான் அரக்கர்களால் பலவிதங்களில் துன்புறுத்தப்பட்டாலும், நாங்கள் அவர்களுக்குச் சாபம் கொடுக்காதிருக்கிறோம். தண்டகாரணயத்தில் வசிக்கின்ற அரக்கர்களால் துன்புறுத்தப்படும் எங்களை, சகோதரனுடன் நீங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். காட்டில் எங்களுக்கு தாங்கள்தான் தலைவர் (புகலிடம்).’ (14-16)

ஐனகுமாரியே! தண்டகாரணயத்தில் முனிவர்களின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், ‘முழுமையாகப் பாதுகாப்புத் தருகிறேன்’ என்று என்னால் பிரதிக்கை செய்யப்பட்டது. (17)

முனிவர்களுக்கு இப்படி ஓர் உறுதிமொழியைக் கொடுத்துவிட்டு, நான் உயிரோடிருக்கும் வரையில், அதை மாற்றமாட்டேன். ஏனெனில், எப்போதும் (எந்த நிலையிலும்) சொன்ன சொல்லைக் காப்பதுதான் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. (18)

சீதே! என் உயிரை வேண்டுமானாலும் விடுவேன். லட்சுமணனையோ, உன்னையோ கூடத் தியாகம் செய்வேன். ஆனால், செய்யப்பட்ட பிரதிக்கையை நிறைவேற்றாமல் இருக்கமாட்டேன். குறிப்பாக, அந்தணர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்கை நிச்சயம் காப்பாற்றுவேன். வைதேகி! முனிவர்களைக் காப்பாற்றுவது என்பது (அவர்கள் நேரில் வந்து கேட்காவிட்டாலும்கூட, அது) என்னுடைய கடமையாகும். நானோ, இப்போது வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன் எனும்போது, அதில் மறுபரிசீலனை செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? (19,20)

குற்றமற்றவளே! ஆழ்ந்த அன்பினாலும், நிறைந்த நல்லெண்ணத்தாலும் நீ, முன்னர் கூறியபடி பேசினாய். சீதே! நான் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறேன். (ஒரு பெண்ணான இவள், எனக்கு என்ன உபதேசம் செய்வது? என்று கோபப்படவில்லை.) தனக்குப் பிரியமில்லாதவர்களுக்கு யாரும் அறிவுரை கூறுவதில்லை. (21)

பிரியமானவளே! நீ கூறியதெல்லாம், உன் உயர்ந்த நிலைக்கு ஏற்றதுதான். நீ, என்னுடன் இணைந்து தருமங்களை அனுஷ்டிப்பவள்; என் உயிரினும் மேலானவள்.” (22)

மேற்கண்டபடி, மிதிலை மன்னர் புதல்வியும் இஷ்டமானவளுமான சீதையிடம் கூறிய மகாத்மாவான இராமன், கையில் வில்லேந்தியவராக லட்சுமணனுடன் தவசிகள் வாழும் அமைதியான காட்டுப் பகுதிக்குள் சென்றார். (23)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதினொன்று

அகஸ்தியருடைய ஆசிரமத்திற்குச் செல்லுதல்

முன்னதாக இராமன் சென்றார்; இடையழகு கொண்ட சீதை, நடுவில் சென்றாள்; பின்னால், கையில் வில்லேந்தியவனாக இலக்குவன் பின்தொடர்ந்தான். (1)

சீதையோடு அவ்விருவரும், பலவகையான மலைச்சிகரங்களையும் காட்டுப் பகுதிகளையும் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்கள். (2)

- ஸாரஸாம்ஸ்சக்ரவாகாம்ஸ்ச நதீபுலிநசாரிண: ।
ஸராம்ஸி ச ஸபத்₃மாநி யுக்தாநி ஜலஜை: க₂கை₃: ॥ (3)
- யூத₂ப₃த்₃த₄ம்ஸ்ச ப்ருஷதாந் மதே₃ந்மத்தாந் விஷாணிந: ।
மஹிஷாம்ஸ்ச வராஹாம்ஸ்ச நாக₃ம்ஸ்ச த்₃ருமவைரிண: ॥ (4)
- தே க₃த்வா தூ₃ரமத்₄வாநம் லம்ப₃மாநே தி₃வாகரே ।
த₃த்₃ருஸு: ஸஹிதா ரம்யம் தடாகம் யோஜநாயதம் ॥ (5)
- பத்₃மபுஷ்கரஸம்ப₃ாத₄ம் க₃ஜயூதை₂ரலங்க்ருதம் ।
ஸாரஸைர்ஹம்ஸகாத₃ம்பை₃: ஸங்குலம் ஜலசாரிபி₄: ॥ (6)
- ப்ரஸந்நஸலிலே ரம்யே தஸ்மிந் ஸரஸி ஸுஸ்ருவே ।
கீதவாதி₃த்ரநிர்கே₄ஷோ ந து கஸ்சந த்₃ருஸ்யதே ॥ (7)
- தத: கௌதூஹலாத்₃ராமோ லக்ஷ்மணஸ்ச மஹாப₃ல: ।
முநிம் த₄ர்மப்₄ருதம் நாம ப்ரஷ்டும் ஸமுபசக்ரமே ॥ (8)
- இத₃மத்யத்₃பு₄தம் ஸ்ருத்வா ஸர்வேஷாம் நோ மஹாமுநே ।
கௌதூஹலம் மஹஜ்ஜாதம் கிமித₃ம் ஸாது₄ கத்₂யதாம் ॥
வக்தவ்யம் யதி₃ சேத்₃விப்ர நாதிகுஹ்யமபி ப்ரபே₄ ॥ (9)
- தேநைவமுக்தோ த₄ர்மாத்மா ராக₄வேண முநிஸ்தத₃ா ।
ப்ரப₄ாவம் ஸரஸ: க்ருத்ஸ்நமாக்₂யாதுமுபசக்ரமே ॥ (10)
- இத₃ம் பஞ்சாப்ஸரோ நாம தடாகம் ஸார்வகாலிகம் ।
நிர்மிதம் தபஸா ராம முநிநா மாண்ட₃கர்ணிநா ॥ (11)
- ஸ ஹி தேபே தபஸ்தீவ்ரம் மாண்ட₃கர்ணிர்மஹாமுநி: ।
த₃ஸ வர்ஷஸஹஸ்ராணி வாயுப₄சேஷா ஜலாஸ்ய: ॥ (12)
- தத: ப்ரவ்யதி₂தா: ஸர்வே தே₃வா: ஸாக்₃நிபுரோக₃மா: ।
அப்₃ருவந் வசநம் ஸர்வே பரஸ்பரஸமாக்₃தா: ॥ (13)
- அஸ்மாகம் கஸ்யசித்ஸ்த₂நமேஷ ப்ரார்த₂யதே முநி: ।
இதி ஸம்விக்₃நமநஸ: ஸர்வே தே த்ரிதி₃வௌகஸ: ॥ (14)
- தத்ர கர்தும் தபோவிக்₄நம் தே₃வை: ஸர்வைர்நியோஜிதா: ।
ப்ரத₄நாப்ஸரஸ: பஞ்ச வித்யுச்சலிதவர்சஸ: ॥ (15)
- அப்ஸரோபி₄ஸ்ததஸ்தாபி₄ர்முநிர்த்₃ருஷ்டபராவர: ।
நீதோ மதநவஸ்யத்வம் ஸுராணாம் கார்யஸித்₃த₄யே ॥ (16)

சில இடங்களில் நதியின் மணல் திட்டுகளில் ஸாரஸம், சக்ரவாகம் முதலியவைகளையும் மற்ற நீர்வாழ் பறவைகள், தாமரைகள் நிறைந்த ஓடைகளையும் கண்டார்கள். (3)

கூட்டமாகச் செல்லும் புள்ளிமான்களையும், நீண்ட கொம்புகளுடன் மதங்கொண்டு திரியும் காளைகளையும், எருமை-பன்றிகளையும், மரங்களை முறித்து அழிக்கும் யானைகளையும் (பார்த்தார்கள்.) (4)

அவர்கள் வெகுதூரம் நடந்த பின்னர், சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளையில், ஒரு யோஜனை நீள-அகலமுடைய மிகப்பெரிய நீர்நிலையைக் கண்டார்கள். (5)

அந்தத் தடாகத்தில் செந்தாமரை-வெண்டாமரைகள் நெருக்கமாகக் காணப்பட்டன; யானைக் கூட்டங்கள் நீரில் திரிந்து விளையாடி அழகைக் கூட்டின; ஸாரஸம், ராஜஹம்ஸம், கலஹம்ஸம் முதலிய நீர்வாழ் பறவைகள் ஏராளமாக இருந்தன. (6)

தெள்ளிய நீர் நிறைந்து, கண்கவர் காட்சியுடன் விளங்கிய அந்தத் தடாகத்தில் பாட்டும் இசைக்கருவிகளின் ஒலியும் கேட்கப்பட்டன. ஆனால், (இசைவாணர்கள்) யாரும் கண்ணில் படவில்லை. (7)

அப்போது, மகாபலம் பொருந்திய லட்சுமணனும் இராமனும் (அந்த விசித்திரத்தை அறிந்து கொள்ள) மிக்க ஆவல் கொண்டவர்களாக, (உடன் வந்து கொண்டிருந்த) 'தர்மப்ருத்' என்னும் முனிவரைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள்— (8)

“முனிவர் பெருமானே! மிகவும் அற்புதமான இந்த இசையைக் கேட்டு, எங்கள் எல்லோருக்கும் 'இது என்ன?' என்று தெரிந்து கொள்வதில் மிகவும் ஆவல் உண்டாகியிருக்கிறது. தாங்கள், தெளிவாக விளக்கிக் கூறவேண்டும். 'இது மிகவும் ரகசியமான விஷயம்' என்றில்லையானால், அந்தணரே! வணக்கத்திற்குரியவரே! தாங்கள் இதன் விவரத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.” (9)

இராகவனால் இவ்வாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்ட தருமாத்மாவான முனிவர், அந்தத் தடாகத்தின் மகிமை முழுவதையும் சொல்லவாரம்பித்தார்— (10)

“ஆழங்காண முடியாத அளவுக்கு எப்போதும் நீர் நிறைந்து விளங்கும் இந்தத் தடாகத்திற்கு, பஞ்சாபஸரஸ் என்று பெயர். மாண்டகர்ணி என்ற முனிவர், தன் தவ ஆற்றலால் இதனை உண்டாக்கினார். (11)

மாண்டகர்ணி என்ற அந்த மாமுனிவர், வெறும் காற்றை மட்டுமே புசித்துக் கொண்டு, தண்ணீரில் நின்றபடி பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் கடுமையாகத் தவம் புரிந்தார். (12)

அப்போது, அக்னி முதலான எல்லா தேவர்களும் மனக்கலக்கமடைந்து, எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடி, தங்களுக்குள் ஆலோசனை நடத்தினார்கள். (13)

'நம்முள் யாரோ ஒருவருடைய பதவியைப் பறித்துக் கொள்ள இந்த முனிவர் விரும்புகிறார் போலும்!' என்று எண்ணி, விண்ணுலகவாசிகளான அவர்கள் அனைவரும் மனம் கலங்கினார்கள். (14)

அப்போது, எல்லா தேவர்களும் ஒன்றுகூடி, அவருடைய தவத்திற்கு இடையூறு விளைவிப்பதற்காக, மின்னற்கொடி போல் கண்ணைப் பறிக்கும் பேரழகு வாய்ந்த முக்கிய அப்சரப் பெண்டிர் ஐவரை நியமித்தனர். (15)

இகம்-பரம் இரண்டும் அறிந்த அந்த முனிவர், அந்த அப்சரப் பெண்டிரால், தேவர்களின் விருப்பம் கைகூடுவதற்காகக் காமலீலைகளின்பால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். (முனிவரால், அப்சரகளைப் புறக்கணித்திருக்க முடியும். என்றாலும், 'தேவர்கள் வென்றதாக இருக்கட்டுமே?' என்ற பரந்த நோக்கத்தில், காமத்திற்கு வசப்பட்டார்.) (16)

தாஸ்சைவாப்ஸரஸ: பஞ்ச முநே: பத்நீத்வமாகுதா: ।
தடாகே நிர்மிதம் தாஸாமஸ்மிந்நந்தர்ஹிதம் க்ருஹம் ॥ (17)

ததைவாப்ஸரஸ: பஞ்ச நிவஸந்த்யோ யதாஸுகம் ।
ரமயந்தி தபோயோகாந்முநிம் யௌவநமாஸ்திதம் ॥ (18)

தாஸாம் ஸங்க்ரீடமாநாநாமேஷ வாதித்ரநி:ஸ்வந: ।
ஸ்ருயதே பூஷணோந்மிஸ்ரோ கீதஸப்ஸ்தோ மநோஹர: ॥ (19)

ஆஸ்சர்யமிதி தஸ்யைதத்வசநம் பாவிதாத்மந: ।
ராகவ: ப்ரதிஜக்ரஹ ஸஹ ப்ராத்ரா மஹாயஸா: ॥ (20)

ஏவம் கதயமாநஸ்ய துத்யாஸாஸ்ரமமண்டலம் ।
குஸசீரபரிஷிப்தம் ப்ராஹ்மயா லக்ஷ்மயா ஸமாவ்ருதம் ॥ (21)

ப்ரவிஸ்ய ஸஹ வைதேஹ்யா லக்ஷ்மணேந ச ராகவ: ।
உவாஸ முநிபி: ஸர்வை: பூஜ்யமானோ மஹாயஸா: ॥ (22)

ததா தஸ்மிந் ஸ காகுத்ஸ்த: ஸ்ரீமத்யாஸ்ரமமண்டலே ।
உஷித்வா து ஸுகம் தத்ர பூஜ்யமானோ மஹர்ஷிபி: ॥ (23)

ஜகாம சாஸ்ரமாந்ஸ்தேஷாம் பர்யாயேண தபஸ்விநாம் ।
யேஷாமுஷிதவாந் பூர்வம் ஸகாஸே ஸ மஹாஸ்த்ரவித் ॥ (24)

க்வசித்பரித்யூந் மாஸாநேகம் ஸம்வத்ஸரம் க்வசித் ।
க்வசிச்ச சதுரோ மாஸாந் பஞ்ச ஷட் சாபராந் க்வசித் ॥ (25)

அபரத்ராதிசும மாஸாத்யப்யர்தமதிசும க்வசித் ।
த்ரீந் மாஸாநஷ்டமாஸாம்ஸ்ச ராகவோ ந்யவஸத்ஸுகம் ॥ (26)

ஏவம் ஸம்வஸதஸ்தஸ்ய முநீநாமாஸ்ரமேஷு வை ।
ரமதஸ்சாநுகூல்யேந யயு: ஸம்வத்ஸரா த்யூ ॥ (27)

பரிவ்ருத்ய ச தம்க்ஞோ ராகவ: ஸஹ ஸீதயா ।
ஸுதீக்ஷணஸ்யாஸ்ரமம் ஸ்ரீமாந் புநரேவாஜகாம ஹ ॥ (28)

ஸ தமாஸ்ரமமாஸாத்ய முநிபி: ப்ரதிபூஜித: ।
தத்ராபி ந்யவஸத்ஸராம: கிஞ்சித்காலமரிந்த்யூ: ॥ (29)

அத்யாஸ்ரமஸ்தே விநயாத்தகதாசித்தம் மஹாமுநிம் ।
உபாஸந: ஸ காகுத்ஸ்த: ஸுதீக்ஷணமித்யம்புரவீத் ॥ (30)

அஸ்மிந்நரண்யே பகவந்நகஸ்த்யோ முநிஸத்தம: ।
வஸதீதி மயா நித்யம் கதா: கத்யதாம் ஸ்ருதம் ॥
ந து ஜாநாமி தம் தேஸம் வநஸ்யாஸ்ய மஹத்தயா ॥ (31)

அந்த அப்சர மகளிர் ஐவரும், முனிவரின் மனைவிகளாக ஆகிவிட்டார்கள். இந்தக் குளத்தின் உள்ளே, மறைவாக, அவர்களுக்காக ஒரு வீடு உண்டாக்கப்பட்டது. (17)

அங்கே அப்சரப் பெண்டிர் ஐந்து பேர்களும் மிகவும் களிப்புடன் வாழ்ந்து கொண்டு, தன் தவயோக மகிமையால் வாலிபப் பருவத்தை ஏற்றுக் கொண்ட முனிவரை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (18)

ஒடியாடிக் களிக்கும் அவர்களால் மீட்டப்படும் இசைக்கருவிகளின் ஒலியும், அணிகலன்கள் உரசும் ஒலியும், மனங்கவரும் இசையொலியும்தான் உங்களால் கேட்கப்படுகிறது." (19)

ஆத்மதரிசனம் பெற்ற (தர்மப்ருத் என்ற) அவருடைய விளக்கத்தைக் கேட்டதும், "இது மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!" என்று கூறி, தம்பியோடு கூடிய பெரும்புகழ் படைத்த இராமன் மிகவும் மகிழ்ந்தார். (20)

இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, தர்பை, மரவுரி முதலியன சிதறிக் கிடந்த, மறைத்திரு பொருந்திப் பிரகாசிக்கும் ஆசிரமக் கூட்டத்தைக் கண்டார். (21)

வைதேகியுடனும் லட்சுமணனுடனும் அந்த ஆசிரம வளாகத்தில் நுழைந்த இராமன் பெரும் புகழ் கொண்ட எல்லா முனிவர்களாலும் மதிப்புடன் வரவேற்கப்பட்டு, அங்கேயே தங்கினார். (22)

பின்னர், தெய்விக ஒளி வீசும் ஆசிரமக் கூட்டத்தில், மாமுனிவர்களால் நன்றாக உபசரிக்கப்பட்டு, காருத்த இராமன் சுகமாகத் தங்கியிருந்து, அங்கிருந்த தபஸ்விகளின் ஆசிரமங்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சென்றார். அஸ்திர வித்தையில் நிபுணரான அவர், முன்னர் தங்கியிருந்த ஆசிரமங்களுக்கே கிரமமாகச் சென்றார். (23,24)

சில இடங்களில் பத்து மாதங்களும், வேறு சில இடங்களில் ஓர் ஆண்டுக் காலமும், சில இடங்களில் நான்கு-ஐந்து-ஆறு மாதங்களும், அதற்கும் மேலும், மற்றும் சில இடங்களில் ஒரு மாதத்திற்கு அதிகமாகவும், சில இடங்களில் மாதத்திற்கு மேல் ஒரு பட்ச காலமும், சில இடங்களில் மூன்று-எட்டு மாதங்களும் சுகமாக வசித்தார், இராமன். (25,26)

இவ்விதம், முனிவர்களின் ஆசிரமங்களில், அனுகூலமான சூழ்நிலையில் (தவ விரதம் தவறாதபடி) ஆனந்தமாகப் பத்து ஆண்டுகள் கழிந்தன. (27)

காட்டின் நாலாபக்கங்களிலும் இவ்விதம் (முனிவர் ஆசிரமங்களில்) சுற்றித் திரிந்துவிட்டு, தருமம் அறிந்தவரான இராமன், (முன்னர் சுதீட்சணர் கேட்டுக் கொண்டபடி,) மீண்டும் சுதீட்சணர் ஆசிரமத்திற்கே திரும்பி வந்தார். (28)

அவர் அந்த ஆசிரமக் குடியிருப்பில், முனிவர்களால் நன்றாகக் கவனிக்கப்பட்டு, அங்கேயே சில காலம் தங்கினார். (29)

ஒரு சமயம், ஆசிரமத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்த சுதீட்சண மாமுனிவரைப் பார்த்து, வணக்கத்துடன் இராமன் கேட்டார். (30)

"முனிபுங்கவரான பகவான் அகஸ்தியர், இந்தக் காட்டில் வசிக்கிறார் என்று பல பேர்கள் பல தடவை சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால், இந்தக் காடு மிகவும் விஸ்தாரமாக இருப்பதால், அவருடைய ஆசிரமம் அமைந்துள்ள இடத்தை அறிய முடியவில்லை. (31)

குத்ராஸ்ரமமித₃ம் புண்யம் மஹர்ஷேஸ்தஸ்ய தீ₄மத: ।
 ப்ரஸாத₃த்தத்ரப₄வத: ஸாநுஜ: ஸஹ ஸீதயா ॥ (32)

அக₃ஸ்த்யமபி₄க₃ச்சே₂யமபி₄வாத₃யிதும் முநிம் ।
 மநோரதே₂ மஹாநேஷ ஹ்ருதி₃ மே பரிவர்ததே ॥ (33)

யத₃ஹம் தம் முநிவரம் ஸுஸ்ருஷேயமபி ஸ்வயம் ।
 இதி ராமஸ்ய ஸ முநி: ஸ்ருத்வா த₄ர்மாத்மநோ வச: ॥
 ஸுதீக்ஷண: ப்ரத்யுவாசேத₃ம் ப்ரீதோ த₃ஸரத₂ாத்மஜம் ॥ (34)

அஹமப்யேததே₃வ த்வாம் வக்துகாம: ஸலக்ஷ்மணம் ।
 அக₃ஸ்த்யமபி₄க₃ச்சே₂தி ஸீதயா ஸஹ ராக₄வ ॥
 தி₃ஷ்ட்யா த்வித₃நீமர்தே₂ஸ்மிந் ஸ்வயமேவ ப்₃ரவீஷி மாம் ॥ (35)

அஹமாக்₂யாமி தே வத்ஸ யத்ராக₃ஸ்த்யோ முஹாமுநி: ।
 யோஜநாந்யாஸ்ரமாத₃ஸ்மாத்தத₂ சத்வாரி வை தத: ॥
 த₃க்ஷிணேந மஹாஞ்ச₂ரீமாநக₃ஸ்த்யப்₄ராதூராஸ்ரம: ॥ (36)

ஸ்த₂லிப்ராயே வநோத்₃தே₃ஸே பிப்பலீவநஸோபி₄தே ।
 ப₃ஹுபுஷ்பப₂லே ரம்யே நாநாஸகுநிநாதி₃தே ॥ (37)

பத்₃மிந்யோ விவித₄ஸ்தத்ர ப்ரஸந்நஸலிலா: ஸிவா: ।
 ஹம்ஸகாரண்ட₃வாகீர்ணாஸ்சக்ரவாகோபஸோபி₄தா: ॥ (38)

தத்ரைகாம் ரஜநீம் வ்யுஷ்ய ப்ரப₄ாதே ராம க₃ம்யதாம் ।
 த₃க்ஷிணாம் தி₃ஸமாஸ்த₂ாய வநஷண்ட₃ஸ்ய பார்ஸ்வத: ॥ (39)

தத்ராக₃ஸ்த்யாஸ்ரமபத்₃ம் க₃த்வா யோஜநமந்தரம் ।
 ரமணீயே வநோத்₃தே₃ஸே ப₃ஹுபாத₃பஸம்வ்ருதே ॥ (40)

ரம்ஸ்யதே தத்ர வைதே₃ஹீ லக்ஷ்மணஸ்ச ஸஹ த்வயா ।
 ஸ ஹி ரம்யோ வநோத்₃தே₃ஸோ ப₃ஹுபாத₃பஸங்குல: ॥ (41)

யதி₃ புத்₃தி₄: க்ருதா த்₃ரஷ்டுமக₃ஸ்த்யம் தம் மஹாமுநிம் ।
 அத்யைவ க₃மநே புத்₃தி₄ம் ரோசயஸ்ய மஹாயஸ: ॥ (42)

இதி ராமோ முநே: ஸ்ருத்வா ஸஹ ப்₄ராத்ராபி₄வாத்ய ச ।
 ப்ரதஸ்தே₂க₃ஸ்த்யமுத்₃தி₃ஸ்ய ஸாநுஜ: ஸீதயா ஸஹ ॥ (43)

பஸ்யந் வநாநி ரம்யாணி பர்வதாம்ஸ்சாப்₄ரஸந்நிப₄ந் ।
 ஸராம்ஸி ஸரிதஸ்சைவ பதி₂ மார்க்₃வஸாநுக₃யா: ॥ (44)

ஸுதீக்ஷணேநோபதி₃ஷ்டேந க₃த்வா தேந பத₂ா ஸுக₂ம் ।
 இத₃ம் பரமஸம்ஹ்ருஷ்டோ வாக்யம் லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ॥ (45)

மகாஞானியான அந்த முனிவரின் புனிதமான ஆசிரமம் எங்கே இருக்கிறது? தங்களுடைய நல்லாசியுடன், தம்பியுடனும் சீதையுடனும் சென்று, அகஸ்தியரைத் தரிசித்து, அந்த முனிவருக்கு நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும் என்ற பேராவல் என் மனத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. (32,33)

முனிவர் திலகமாகிய அவருக்கு நான் சேவை செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைக்குமா?" இவ்வாறு தருமாத்மாவான இராமன் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட அந்த முனிவர் சுதீட்சணர், மிகவும் பரிவுடன் தசரத குமாரனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு பதில் கூறினார்— (34)

“இராகவா! சீதையுடனும் லட்சுமணனுடனும் அகஸ்தியரைத் தரிசித்துவிட்டு வா - என்று, நானே சொல்ல வேண்டுமென்றிருந்தேன். நல்ல காலமாக, இதுபற்றி நீயே என்னிடம் பேசத் தொடங்கிவிட்டாய்! (35)

குழந்தாய்! மாமுனிவர் அகஸ்தியருடைய ஆசிரமம் இருக்குமிடத்தை நான் உனக்குச் சொல்கிறேன். இந்த ஆசிரமத்திலிருந்து தென்திசையில் நான்கு யோஜனை தூரம் சென்றதும், அகஸ்தியரின் சகோதரருடைய அமைதி தவழ்கின்ற பேராசிரமம் தென்படும். (36)

ஏறக்குறைய சமதளமாக விளங்குகின்ற அந்தக் காட்டுப் பகுதியில், திப்பிலி மரங்கள் ஏராளமாக உள்ளன; பலவகையான மலர்களும் பழங்களும் நிறைந்து அழகூட்டுகின்றன; பலவகையான பறவைகள் சப்திக்கின்றன; தெளிந்த நீரையுடைய பலவகையான தாமரை மலர்கள் நிறைந்த ஓடைகளில் அன்னம், நீர்க்கோழி, சக்ரவாகம் முதலிய பறவைகள் நிறைய விளங்குகின்றன. (37,38)

அங்கு (அகஸ்தியரின் சகோதரருடைய பெயர் இத்மவாஹர் என்று வேறு புராணங்களில் காணப்படுகிறது.) ஓர் இரவு தங்கிவிட்டு, பொழுது விடிந்ததும் காட்டை ஒட்டினாற்போலவே தெற்குத் திசையை நோக்கிச் செல்வாய். (39)

அதன் பிறகு, ஒரு யோஜனை தூரம் சென்றால், மனங்கவரும் வனப்பகுதியில், ஏராளமான மரங்கள் குழந்திருக்கும் அகஸ்தியருடைய ஆசிரமத்தைச் சென்றடைவாய். அநேக மரங்கள் அடர்ந்த, மனங்கவரும் அவ்விடத்தில் சீதையுடன் லட்சுமணனும் நீயும் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவீர்கள். (40,41)

பெரும் கீர்த்தி பெற்றவனே! அகஸ்திய மாமுனிவரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினால், நீ இப்போதே புறப்படலாம்.” (42)

இவ்வாறு, முனிவர் கூறியதைக் கேட்ட இராமன், சகோதரனுடன் அவரை வணங்கிவிட்டு, அகஸ்தியர் இருக்கும் இடத்தை நோக்கி, தம்பியுடனும் சீதையுடனும் புறப்பட்டார். (43)

சுதீட்சணரால் விபரமாகக் கூறப்பட்ட அந்த வழியில், அழகிய வனப்பகுதிகளையும் மேகம் போன்ற மலைகளையும் பார்த்தும், ஓடைகளையும் ஆறுகளையும் கடந்தும் சென்று, பாதையில் துன்பமில்லாமல் முன்னேறி நடந்து சென்றார்கள். மிகவும் மனமகிழ்ச்சியடைந்த இராமன், லட்சுமணனைப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினார்— (44,45)

ஏததே₃வாஸ்ரமபத₃ம் நூநம் தஸ்ய மஹாத்மந: ।

அக₃ஸ்த்யஸ்ய முநேர்ப்₄ராதூர்த்₃ருஸ்யதே புண்யகர்மண: ॥ (46)

யத₂ா ஹி மே வநஸ்யாஸ்ய க்ஞாதா: பதி₂ ஸஹஸ்ரஸ: ।

ஸந்நதா: ப₂லப₄ாரேண புஷ்பப₄ாரேண ச த்₃ருமா: ॥ (47)

பிப்பலிநாம் ச பக்வாநாம் வநாத₃ஸ்மாது₃பாக₃த: ।

க₃ந்தே₄ாயம் பவநோத்ஸிப்த: ஸஹஸா கடுகோத₃ய: ॥ (48)

தத்ர தத்ர ச த்₃ருஸ்யந்தே ஸம்க்ஷிப்தா: காஷ்ட₂ஸஞ்சயா: ।

லூநாஸ்ச பதி₂ த்₃ருஸ்யந்தே த்₃ர்ப₄ா வைத்₃ர்யவர்சஸ: ॥ (49)

ஏதச்ச வநமத்₄யஸ்த₂ம் க்ருஷ்ணாப்₄ரஸிக₂ரோபமம் ।

பாவகஸ்பாஸ்ரமஸ்த₂ஸ்ய தூ₄மாக்₃ரம் ஸம்ப்ரத்₃ருஸ்யதே ॥ (50)

விவிக்தேஷு ச தீர்தே₂ஷு க்ருதஸ்நாநா த்₃விஜாதய: ।

புஷ்போபஹாரம் குர்வந்தி குஸுமை: ஸ்வயமார்ஜிதை: ॥ (51)

தத்ஸுதீக்ஷணஸ்ய வசநம் யத₂ா ஸௌம்ய மயா ஸ்ருதம் ।

அக₃ஸ்த்யஸ்யாஸ்ரமோ ப்₄ராதூர்நூநமேஷ ப₄விஷ்யதி ॥ (52)

நிக்₃ருஹ்ய தரஸா ம்ருத்யும் லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா ।

யஸ்ய ப்₄ராத்ரா க்ருதேயம் திக்₃ஸரண்யா புண்யகர்மணா ॥ (53)

இஹைகத₃ா கில க்ஞரோ வாதாபிரபி சேல்வல: ।

ப்₄ராதரௌ ஸஹிதாவாஸ்தாம் ப்₃ராஹ்மணக்₄நௌ மஹாஸுரௌ ॥ (54)

தூரயந் ப்₃ராஹ்மணம் ரூபமில்வல: ஸம்ஸ்க்ருதம் வத₃ந் ।

ஆமந்த்ரயதி விப்ராந் ஸம் ஸ்ராத்₃த₄முத்₃தி₃ஸ்ய நிர்க்₄ருண: ॥ (55)

ப்₄ராதரம் ஸம்ஸ்க்ருதம் க்ருத்வா ததஸ்தம் மேஷருபிணம் ।

தாந் த்₃விஜாந் பே₄ஜயாமாஸ ஸ்ராத்₃த₄த்₃ருஷ்டேந கர்மணா ॥ (56)

ததோ பு₄க்தவதாம் தேஷாம் விப்ராணாமில்வலோ₅ப்₃ரவீத் ।

வாதாபே நிஷ்க்ரமஸ்வேதி ஸ்வரேண மஹதா வத₃ந் ॥ (57)

ததோ ப்₄ராதூர்வச: ஸ்ருத்வா வாதாபிர்மேஷவந்நத₃ந் ।

பி₄த்த்வா பி₄த்த்வா ஸாரீராணி ப்₃ராஹ்மணாநாம் விநிஷ்பதத் ॥ (58)

ப்₃ராஹ்மணாநாம் ஸஹஸ்ராணி தைரேவம் காமரூபிபி₄: ।

விநாஸிதாநி ஸம்ஹத்ய நித்யஸ: பிஸிதாஸநை: ॥ (59)

அக₃ஸ்த்யேந தத₃ா தே₃வை: ப்₃ரார்தி₂தேந மஹர்ஷிணா ।

அநுபு₄ய கில ஸ்ராத்₃தே₄ ப₄க்ஷித: ஸ மஹாஸுர: ॥ (60)

“இதோ காணப்படுகிற ஆசிரமம், புண்ணியக் கர்மாக்களை இயற்றிவரும் அகஸ்தியருடைய தம்பியினுடையது என்பது நிச்சயம். (46)

ஏனென்றால், இந்த வனப்பகுதியை நன்றாக அறிந்த சுதீட்சணர் கூறியபடியே, வழியில் ஆயிரக்கணக்கான மரங்கள், பழங்கள் மற்றும் மலர்களின் மிகையால் தாழ்ந்த கிளைகளுடன் விளங்குகின்றன. (47)

திப்பிலிப் பழங்களின் கடுமையான வாசனையை வேகமாக இழுத்துக் கொண்டு வரும் காற்று, இந்தக் காட்டுப் பகுதியிலிருந்து வீசுகிறது. (48)

ஆங்காங்கே மரக்கட்டைகளின் குவியல்கள் காணப்படுகின்றன. வழியில், வைடூர்யம் போல் ஒளிவீசும் தருப்பைக் கட்டுகளும் காணப்படுகின்றன. (49)

காட்டினிடையே காணப்படும் கருமுகில் போன்ற மலைச்சிகரம் போல், இந்த ஆசிரம வேள்விச் சாலையிலிருந்து அடர்த்தியான புகைக் கூட்டம் நன்றாகக் காணப்படுகிறது. (50)

மாமுனிவர்கள், ஏகாந்தமான புண்ணிய நீர்நிலையில் நீராடிவிட்டு, தாங்களே சேகரித்துக் கொண்டு வந்த மலர்களினால் தேவதைகளை அர்ச்சிக்கிறார்கள். (51)

பிரியமானவனே! சுதீட்சணரிடமிருந்து நான் கேட்டவாறே அமைந்துள்ள இவ்விடத்தில்தான் அகஸ்தியருடைய தம்பியின் ஆசிரமம் கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். (52)

இவருடைய மூத்த சகோதரரும் மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டவருமான அகஸ்தியரால், யமன் போன்று உயிரைப் பறிக்கும் (வாதாபி-இல்வலன் ஆகிய இருவரின்) கொடுஞ்செயல் அடக்கப்பட்டு, இந்தத் திசையானது எல்லோரும் பயமின்றி வாழக் கூடிய பிரதேசமாகச் செய்யப்பட்டது. (53)

முன்னொரு காலத்தில், குரூரமான இயல்புடைய வாதாபி-இல்வலன் என்ற சகோதரர்கள் ஒன்றாக வாழ்ந்து வந்தார்களாம். இருவரும் கொடிய அசுரர்கள்; அந்தணர்களைக் கொல்பவர்கள். (54)

கொடியவனான இல்வலன், அந்தணன் வேடம் தாங்கி, பண்பான வார்த்தைகளைப் பேசி, ‘சிராத்தத்தை நடத்திக் கொடுக்க வேண்டும்’ என்று (கண்ணில் தென்படுகிற) வேதியர்களை வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்வான். (55)

பின்னர், தன் சகோதரனை, ஆட்டின் வடிவம் ஏற்கச் செய்து, பக்குவம் செய்து, சிராத்தச் சடங்குகளுக்கு உரிய விதிப்படி, தான் அழைத்து வந்த அந்தணர்களை உண்ணச் செய்வான். (56)

அந்த வேதியர்கள் போஜனம் செய்து முடித்த பின்னர், ‘வாதாபி! வெளியே வா’ என்று உரத்த குரலில் இல்வலன் அழைப்பான். (57)

சகோதரனின் அழைப்பைக் கேட்டதும், வாதாபி, ம்மே.. ம்மே... என்று ஆடுகள் போல் குரல் கொடுத்துக் கொண்டு, அந்தணர்களின் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வருவான். (58)

இவ்வாறு, தம் விருப்பம் போல் உருவம் எடுக்கக் கூடிய மாமிசபட்சினிகளான அவ்விருவராலும், நாள்தோறும், ஏராளமான அந்தணர்கள் கொல்லப்பட்டு அழிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். (59)

இப்படி நடந்து வருகையில், தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அகஸ்திய முனிவர், சிராத்தத்தில் (உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டே) மகாசுரனைப் புசித்து முடித்தார். (60)

தத: ஸம்பந்நமித்யுக்த்வா த₃த்த்வா ஹஸ்தோத₃கம் தத: ।
 ப்₄ராதரம் நிஷ்க்ரமஸ்வேதி சேல்வல: ஸோட்ப₄யப₄ஷத ॥ (61)

ஸ தம் தத₂ா ப₄ஷமாணம் ப்₄ராதரம் விப்ரக₄திநம் ।
 அப்₃ரவீத்ப்ரஹஸந் தீ₄மாநக₃ஸ்த்யோ முநிஸத்தம: ॥ (62)

குதோ நிஷ்க்ரமிதும் ஸக்திர்மயா ஜீர்ணஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
 ப்₄ராதுஸ்தே மேஷ்ருபஸ்ய க₃தஸ்ய யமஸாத₃நம் ॥ (63)

அத₂ தஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா ப்₄ராதுர்நித₄நஸம்ஸ்ரயம் ।
 ப்ரத₄ர்ஷயிதுமாரேபே₄ முநிம் க்ரோத₄ாந்நிஸாசர: ॥ (64)

ஸோடபி₄த்₃ரவந்முநிஸ்ரேஷ்ட₂ம் முநிநா தீ₃ப்ததேஜஸா ।
 சக்ஷாஷாநலகல்பேந நிர்த₃க்₃தே₄ா நித₄நம் க₃த: ॥ (65)

தஸ்யாயமாஸ்ரமோ ப்₄ராதுஸ்தடாகவநஸோபி₄த: ।
 விப்ராநுகம்பயா யேந கர்மேத₃ம் து₃ஷ்கரம் க்ருதம் ॥ (66)

ஏவம் கத₂யமாநஸ்ய தஸ்ய ஸௌமித்ரிணா ஸஹ ।
 ராமஸ்யாஸ்தம் க₃த: ஸுர்ய: ஸந்த₄யாகாலோட்ப₄யவர்த்தத ॥ (67)

உபாஸ்ய பஸ்சிமாம் ஸந்த₄யாம் ஸஹ ப்₄ராத்ரா யத₂ாவிதி₄ ।
 ப்ரவிவேஸாஸ்ரமபத₃ம் தம்ருஷிம் ஸோட்ப₄யவாத₃யத் ॥ (68)

ஸம்யக்ப்ரதிக்குஹீதஸ்ச முநிநா தேந ராக₄வ: ।
 ந்யவஸத்தாம் நிஸாமேகாம் ப்ராஸ்ய மூலப₂லாநி ச ॥ (69)

தஸ்யாம் ராத்ரயாம் வ்யதீதாயாம் விமலே ஸுர்யமண்ட₃லே ।
 ப்₄ராதரம் தமக₃ஸ்த்யஸ்ய ஹ்யாமந்த்ரயத ராக₄வ: ॥ (70)

அபி₄வாத₃யே த்வாம் ப₄க₃வந் ஸுக₂மத்₄யுஷிதோ நிஸாம் ।
 ஆமந்த்ரயே த்வாம் க₃ச்ச₂ாமி கு₃ரும் தே த்₃ரஷ்டுமக்₃ரஜம் ॥ (71)

க₃ம்யதாமிதி தேநோக்தோ ஜக₃ாம ரகு₄நந்த₃ந: ।
 யதே₂ாத்தி₃ஷ்டேந மார்கே₃ண வநம் தச்சாவலோகயந் ॥ (72)

நீவாராந் பநஸாந்ஸ்தாலாந்ஸ்திநிஸாந் வஞ்ஜுளாந் த₄வாந் ।
 சிரிபி₃ல்வாந் மது₄காம்ஸ்ச பி₃ல்வாநபி ச திந்து₃காந் ॥ (73)

புஷ்பிதாந் புஷ்பிதாக்₃ராபி₄ர்லதாபி₄ரநுவேஷ்டிதாந் ।
 த₂து₃ர்ஸ ராம: ஸதஸஸ்தத்ர காந்தாரபாத₃பாந் ॥ (74)

ஹஸ்திஹஸ்தைர்விம்ருதி₃தாந் வாநரரூபஸோபி₄தாந் ।
 மத்தை: ஸகுநிஸங்கை₄ஸ்ச ஸதஸ: ப்ரதிநாதி₃தாந் ॥ (75)

பின்னர், (சிராத்த முறைப்படி, போஜனம் செய்து முடித்துவிட்ட அவரைப் பார்த்து) 'திருப்தி அடைந்தீர்கள், அல்லவா?' என்று கேட்டு, (அவர், 'ஆம்' என்று பதில் கூறியதும்,) அவர் கையில் நீரை வார்த்து, சகோதரனை 'வெளியே வா' என்று இவ்வலன், உரக்கக் கூவினான். (61)

முனிவர்களில் தலைசிறந்தவரான அகஸ்தியர், அவ்வாறு சகோதரனை அழைக்கும், அந்தணர்களைக் கொலை செய்பவனான (இவ்வலனைப் பார்த்து,) சற்றே நகைத்தவண்ணம் பின்வருமாறு சொன்னார்— (62)

'என்னால் ஆட்டின் உருவில் வந்த உன் சகோதரன் ஜீரணம் செய்யப்பட்டுவிட்டான். யமலோகத்தை அடைந்துவிட்ட அந்த அரக்கனால், எவ்வாறு வெளியே வரமுடியும்?' (63)

உடனே, சகோதரனின் அழிவைக் குறிக்கும் அவருடைய சொற்களைக் கேட்ட அரக்கன், மிகவும் சினங்கொண்டு, மாமுனிவரைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினான். (64)

உத்தமமான முனிவரை நோக்கி (அவரைத் தாக்குவதற்காக) ஓடினான். ஆன்ம ஒளிப் பிழம்பான முனிவரால், கனல் போன்ற கண்பார்வையாலேயே எரிக்கப்பட்டு, அவன் மரணத்தை அடைந்தான். (65)

அந்தணர்களிடம் இரக்கம் கொண்டு வேறு யாராலும் செய்யமுடியாத காரியத்தைச் செய்து முடித்த அகஸ்தியருடைய தம்பியின் ஆசிரமம், இது. குளங்களும் மரச்சோலைகளும் இவ்விடத்தை அழகு செய்கின்றன." (66)

இவ்வாறு இலக்குவனிடம் அவர் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோதே, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் காலம் வந்தது; சந்த்யாகாலம் வரத் தொடங்கியது. (67)

மாலைக் கால சந்த்யா அனுஷ்டானங்களை, தம்பியுடன் கூட முறைப்படி செய்து முடித்த பின்னர், அந்த ஆசிரம வளாகத்திற்குள் புகுந்து, அந்த முனிவரைக் கண்டு அவர் (இராமன்) வணங்கினார். (68)

அந்த முனிவரால் மிக்க அன்புடன் வரவேற்கப்பட்ட இராகவன், கிழங்கு-பழங்களைப் புசித்து, அந்த ஓர் இரவை அங்கேயே கழித்தார். (69)

இரவு கழிந்து, பொழுது புலர்ந்ததும், அகஸ்திய சகோதரரிடம் விடைபெறுவதற்காக இராமன் சென்றார். (70)

"மாமுனிவரே! நான் தங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். இரவு சுகமாகக் கழிந்தது. தங்கள் மூத்த சகோதரரான ஆசார்யரைத் தரிசிக்கச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்; தங்களிடம் விடைகொருகிறேன்." (71)

'சென்று வா' என்று அவரால் அனுமதிக்கப்பட்ட இராமன், அந்த (அகஸ்திய) வனத்தை நோக்கி, குறிப்பிட்ட பாதையில் சென்றார். (72)

நீர்க்கடம்பு, பலா, பனை, தினிசி, மகிழம், தவம், சிறிவில்வம், இலுப்பை, வில்வம், திந்துகம் முதலிய அநேக காட்டு மரங்களையும், மலர்க் கொத்துக்களைக் கொண்ட நுனிகளையுடைய கொடிகளால் கொழு கொம்பு போல் சுற்றிக் கொள்ளப்பட்டிருந்த மலர் நிறைந்த மரங்களையும், யானைகளின் துதிக்கையால் முறித்துப் போடப்பட்ட விருட்சங்களையும், குரங்குகள் தாவி விளையாடுவதையும், மதங்கொண்ட நூற்றுக்கணக்கான பறவைக் கூட்டங்களின் கூவல் சப்தம் எதிரொலிப்பதையும் இராமன் பார்த்தார். (73-75)

ததோ஽புரவீத்ஸமீபஸ்தம் ராமோ ராஜீவலோசந: ।
ப்ருஷ்டதோ஽நுகுதம் வீரம் லக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மிவர்தநம் ॥ (76)

ஸ்நிக்தபத்ரா யதா வருக்ஷா யதா ஸாந்தம்ருக்த்விஜா: ।
ஆஸ்ரமோ நாதிதூரஸ்தோ மஹர்ஷேர்பாவிதாத்மந: ॥ (77)

அக்யஸ்த்ய இதி விக்யாதோ லோகே ஸ்வேநைவ கர்மணா ।
ஆஸ்ரமோ த்ருஸ்யதே தஸ்ய பரிஸ்ராந்தஸ்ரமாபஹ: ॥ (78)

ப்ராஜ்யதூமாகுலவநஸ்சீரமாலாபரிஷ்க்ருத: ।
ப்ரஸாந்தம்ருக்யூதஸ்ச நாநாஸகுநிநாதித: ॥ (79)

நிக்ருஹ்ய தரஸா ம்ருத்யும் லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா ।
தக்ஷிணா திக்ருதா யேந ஸரண்யா புண்யகர்மணா ॥ (80)

தஸ்யேத்யமாஸ்ரமபத்யம் ப்ரபாவாத்யஸ்ய ராக்ஷஸை: ।
திக்கியம் தக்ஷிணா த்ராஸாத்ருஸ்யதே நோபபுஜ்யதே ॥ (81)

யதாப்ரபுருதி சாக்ராந்தா திக்கியம் புண்யகர்மணா ।
ததாப்ரபுருதி நிர்வைரா: ப்ரஸாந்தா: பிஸிதாஸநா: ॥ (82)

நாம்நா சேயம் புக்யவதோ தக்ஷிணா திக்ப்ரதக்ஷிணா ।
ப்ரதிதா த்ரிஷு லோகேஷு துர்தர்ஷா க்ரூரகர்மபி: ॥ (83)

கூதிம் நிரோத்தும் நிரதோ பூஸ்கரஸ்யாசலோத்தம: ।
நிதேஸம் பாலயந் யஸ்ய விந்த்ய: ஸைலோ ந வர்ததே ॥ (84)

அயம் தீர்க்யபுஷஸ்தஸ்ய லோகே விஸ்ருதகர்மண: ।
அக்யஸ்த்யஸ்யாஸ்ரம: ஸ்ரீமாந் விநீதஜநஸேவித: ॥ (85)

ஏஷ லோகார்சித: ஸாதுர்ஹிதே நித்யரத: ஸதாம் ।
அஸ்மாநபிக்ருதாநேஷ ஸ்ரேயஸா யோஜயிஷ்யதி ॥ (86)

ஆராத்யிஷ்யாம்யத்ராஹமக்யஸ்த்யம் தம் மஹாமுநிம் ।
ஸேஷம் ச வநவாஸஸ்ய ஸௌம்ய வத்ஸ்யாம்யஹம் ப்ரபே ॥ (87)

அரவிந்தலோசனராகிய இராமன், தன் பின்னால் அருகில் வந்து கொண்டிருந்த வீரனும் செந்திருவைப் போல் செழுமையான பொலிவுள்ளவனுமான லட்சுமணனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொன்னார்— (76)

“இங்குள்ள மரங்களின் இலைகள் பச்சைப்பச்சேலென்று ஒளிவீசுகின்றன; விலங்குகளும் பறவைகளும் (தத்தம் பகைமையை மறந்து) சாதுவாக இருக்கின்றன. ஆதலால், மிகவும் தூய உள்ளம் படைத்த மாமுனிவரின் ஆசிரமம் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன். (77)

எவராலும் சாதிக்க முடியாத தன் அரும்பெருஞ்செயலினால் (விந்தியமலையின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தியதால்) அகஸ்தியர் என்று புகழ்பெற்ற முனிவருடைய, களைப்புடன் வாடி வதங்கி வரும் மக்களின் களைப்பைப் போக்குவதுமான ஆசிரமம் காணப்படுகிறது. (78)

இந்த ஆசிரமம் அமைந்துள்ள இந்தக் காட்டுப்பகுதி, பற்பல வேள்விகளின் புகையால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; மரவுரிகள் வரிசையாகக் காணப்படுகின்றன; கூட்டமாகத் திரியும் விலங்குகள் அமைதியாக இருக்கின்றன; பலவகையான பறவைகள் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. (79)

உலக மக்களின் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு, எவருடைய அஸாத்ய சாதகமான செயலினால் தென்திசைப் பிரதேசம், காலனைப் போன்ற அரக்கர்களை அடக்கியதால் அமைதியாக வாழ விரும்புவோர்க்குப் புகலிடமாக்கப்பட்டதோ, அவருடைய இந்தத் தென்பகுதி ஆசிரம வளாகம், அவருடைய மகிமையினால் அரக்கர்களால் (தூரத்திலிருந்தபடியே) நடுக்கத்துடன் பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால், அவர்களால் உள்ளே நுழைய முடியவில்லை. (80,81)

எது முதற்கொண்டு, நற்றவங்கள் புரியும் அவர் இங்கு வசிக்க ஆரம்பித்தாரோ, அது முதற்கொண்டு அந்தப் பக்கத்திலுள்ள பிணந்தின்னிகள் (அரக்கர்கள்) பகைமை ஒழிந்தவர்களாகவும் சாந்தமடைந்தவர்களாகவும் ஆகிவிட்டார்கள். (82)

கொடுஞ்செயல்கள் செய்பவர்களால் அண்ட முடியாததும், மேலோர்கள் விரும்பி வந்து வாழ்வதற்குரியதுமான இந்தத் தென்பகுதி பகவான் அகஸ்தியருடைய பெயரால், ‘அகஸ்திய திசை’ என்றே வழங்கப்படுகிறது. (83)

சூரிய பகவானுடைய போக்கினைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக, சிறந்ததான விந்தியமலை, நாள்தோறும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. இவருடைய கட்டளையை ஏற்று, மேலும் வளராமல் நின்றுவிட்டது! (84)

இவர் நீண்ட ஆயுளை உடையவர்; உலக மக்களால் கொண்டாடப்படும் (கடல் நீர் முழுவதையும் ஒரே ஆசமனத்தால் வற்றச் செய்தல் முதலான) அருஞ்செயல்களைச் செய்தவர்; சாதுக்களான சான்றோர்கள் இங்கே வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தகைய தவத்திருவுடைய அகஸ்தியரின் ஆசிரமம், இது. (85)

இவர், உலக மக்களால் மரியாதை செய்யப்படுபவர்; நிறைவான நல்லியல்புகளைக் கொண்டவர்; சான்றோர்களின் நல்வாழ்வில் எப்போதும் கருத்துடையவர். இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கும் நமக்கும் நல்வழியைக் காட்டுவார். (86)

பேரன்புடையவனே! பிரபு! மாமுனிவரான அகஸ்தியருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்கப் போகிறேன். வனவாசத்தில் மீதியுள்ள காலத்தை இங்கேயே கழிக்கப் போகிறேன். (தம்பியைப் பார்த்து, ‘பிரபோ’ என்று அழைப்பது சரிதானா? – என்ற சந்தேகத்திற்கு, உரையாசிரியர்கள் பலவிதமாகச் சமாதானம் கூறியிருக்கிறார்கள். பக்தபராதினரான இராமன், தனக்குப் பணிவிடை புரியும் பக்தனை நோக்கி, ‘பிரபோ!’ என்று கௌரவமாக அழைப்பது சரியானதுதான் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ‘வல்லவனே!’ என்ற பொருளும் உண்டு.) (87)

அத்ர தே₃வா: ஸக₃ந்த₄ர்வா: ஸித்த₄ாஸ்ச பரமர்ஷய: ।
அக₃ஸ்த்யம் நியதாஹாரம் ஸததம் பர்யுபாஸதே ॥ (88)

நாத்ர ஜீவேந்ம்ருஷாவாதீ₃ க்ருரோ வா யதி₃ வா ஸட₂: ।
ந்ருஸம்ஸ: காமவ்ருத்தோ வா முநிரேஷ தத₂ாவித₄: ॥ (89)

அத்ர தே₃வாஸ்ச யசஷாஸ்ச நாக₃ாஸ்ச பதகை₃: ஸஹ ।
வஸந்தி நியதாஹாரா த₄ர்மமாராத₄யிஷ்ணவ: ॥ (90)

அத்ர ஸித்த₄ா மஹாத்மாநோ விமாநை: ஸூர்யஸந்நிபை₄: ।
த்யக்ததே₃ஹா நவைர்தே₃ஹை: ஸ்வர்யாதா: பரமர்ஷய: ॥ (91)

யசஷத்வமமரத்வம் ச ராஜ்யாநி விவித₄ாநி ச ।
அத்ர தே₃வா: ப்ரயச்ச₂ந்தி பூ₄தைராராதி₄தா: ஸுபை₄: ॥ (92)

ஆக₃தா: ஸ்மாஸ்ரமபத₃ம் ஸௌமித்ரே ப்ரவிஸாக்₃ரத: ।
நிவேத₃யேஹ மாம் ப்ராப்தம்ருஷயே ஸீதயா ஸஹ ॥ (93)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகாத₃ஸ: ஸர்க₃: ॥

த₃வாத₃ஸ: ஸர்க₃:

அக₃ஸ்த்யத₃ர்ஸநம்

ஸ ப்ரவிஸ்யாஸ்ரமபத₃ம் லக்ஷ்மணோ ராக₄வாநுஜ: ।
அக₃ஸ்த்யஸிஷ்யமாஸாத்₃ய வாக்யமேதது₃வாச ஹ ॥ (1)

ராஜா த₃ஸரதே₂ா நாம ஜ்யேஷ்ட₂ஸ்தஸ்ய ஸுதோ ப₃லீ ।
ராம: ப்ராப்தோ முநிம் த்₃ரஷ்டும் ப₄ர்யயா ஸஹ ஸீதயா ॥ (2)

லக்ஷ்மணோ நாம தஸ்யாஹம் ப்₄ராதா த்வவரஜோ ஹித: ।
அநுகூலஸ்ச ப₄க்தஸ்ச யதி₃ தே ஸ்ரோத்ரமாக₃த: ॥ (3)

தே வயம் வநமத்யுக்₃ரம் ப்ரவிஷ்டா: பித்ருஸாஸநாத் ।
த்₃ரஷ்டுமிச்ச₂ாமஹே ஸர்வே ப₄க₃வந்தம் நிவேத₃யதாம் ॥ (4)

தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய தபோத₄ந: ।
ததே₃த்யுக்த்வாக்₃நிஸரணம் ப்ரவிவேஸ நிவேதி₃தும் ॥ (5)

ஸ ப்ரவிஸ்ய முநிஸ்ரேஷ்ட₂ம் தபஸா து₃ஷ்ப்ரத₄ர்ஷணம் ।
க்ருதாஞ்ஜலிருவாசேத₃ம் ராமாக₃மநமஞ்ஜஸா ॥
யதே₂ாக்தம் லக்ஷ்மணேநைவ ஸிஷ்யோ₃க₃ஸ்த்யஸ்ய ஸம்மத: ॥ (6)

இவ்விடத்தில் தேவ-கந்தர்வ-சித்த-மாமுனிவர்கள், உணவுக் கட்டுப்பாட்டுடன் (விரத நியமங்களுடன்) வாழ்ந்து வரும் அகஸ்தியரை எப்போதும் உபாசிக்கிறார்கள். (88)

இந்த இடத்தில், பொய் பேசுபவன், கொடியவன், வஞ்சகன், ஈவு-இரக்கமில்லாதவன், காம வசப்பட்டவன் எவனும் இருக்க முடியாது. இந்த முனிவரின் பிரபாவம் அத்தகையது. (89)

இவ்விடத்தில் தேவ-யட்ச-நாகர்களும், (கருடன் போன்ற ஞானம் படைத்த) பறவைகளும் உணவுக் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொண்டு, தருமத்தை (புண்ணியத்தை) சம்பாதிப்பதற்காக வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (90)

மகாத்மாக்களான மாமுனிவர்களும் ஸித்தர்களும், இங்கு உடலை நீத்து, புதியதான (தெய்விக) உடலைப் பெற்று, சூரியனைப் போல் ஒளிவீசும் விமானங்களில் ஏறி விண்ணுலகம் ஏகியிருக்கிறார்கள். (91)

புண்ணியாத்மாக்களால் இவ்விடத்தில் ஆராதிக்கப்படும் தேவதைகள், (அவ்விதம் ஆராதிக்கும் அடியார்களுக்கு) யட்சத் தன்மையையும், தேவத்தன்மையையும், பற்பல போக பூமிகளையும் அளிக்கின்றார்கள். (92)

லட்சுமணா! இப்போது நாம் ஆசிரம வளாகத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டோம். நீ முன்னதாகச் சென்று சீதையும் நானும் வந்திருப்பதாக முனிவரிடம் கூறு." (93)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பதினோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பன்னிரண்டு

அகஸ்தியரைக் காண்பது

இராமபிரானுடைய தம்பியான லட்சுமணன், அந்த ஆசிரம வளாகத்தினுள் சென்று, அங்கு கண்ணில் தென்பட்ட அகஸ்தியருடைய சீடர்களில் ஒருவரைப் பார்த்து பின்வருமாறு சொன்னான்— (1)

“தசரதர் என்று பெயர் கொண்ட ஒரு மன்னர் (இருந்தார்). அவருடைய மூத்த புதல்வரும் மிக்க பலசாலியுமான இராமன், முனிவரைத் தரிசிப்பதற்காக, மனைவி சீதையுடன் இங்கு வந்திருக்கிறார். நான், அவருடைய தம்பி; அவருடைய நலனை விரும்புவன்; அவர் சொற்படி நடப்பவன். என் பெயர் லட்சுமணன். ஒருக்கால், நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். (2,3)

நாங்கள், தந்தையின் கட்டளைப்படி, பயங்கரமான காட்டிற்கு வந்திருக்கிறோம். நாங்களெல்லோரும் பகவான் அகஸ்தியரைத் தரிசிக்க விரும்புகிறோம் - என்ற செய்தியை, அவரிடம் தெரிவிப்புகள்.” (4)

அந்தத் தவச்செல்வர், இலக்குவனுடைய சொற்களைக் கேட்டு, ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று பதில் கூறிவிட்டு, அக்னிஹோத்ர சாலைக்குள் நுழைந்தார். (5)

வேள்விச் சாலைக்குள் புகுந்த அகஸ்தியருடைய பிரியத்திற்குப் பாத்திரமான அந்தச் சீடர், இரு கைகளையும் கூப்பிக் கொண்டு, தவத்தின் மகிமையால் பிறரால் வெல்ல முடியாதவரான முனிவர் பெருமானிடம், லட்சுமணன் கூறியபடியே, இராமன் வந்திருப்பதை உடனே தெரிவிக்கும் முறையில் பின்வருமாறு கூறினார்— (6)

புத்ரௌ துஸரத₂ஸ்யேமௌ ராமோ லக்ஷ்மண ஏவ ச ।
ப்ரவிஷ்டாவாஸ்ரமபதும் ஸீதயா ஸஹ ப₄ர்யயா ॥ (7)

த்ரஷ்டும் ப₄வந்தமாயாதௌ ஸுஸ்ருஷார்த₂மரிந்த₃மௌ ।
யதத்ரநந்தரம் தத்த்வமாக்ஞாபயிதுமர்ஹஸி ॥ (8)

தத: ஸிஷ்யாது₃பஸ்ருத்ய ப்ராப்தம் ராமம் ஸலக்ஷ்மணம் ।
வைதே₃ஹீம் ச மஹாப₄ாக்₃மித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (9)

தி₃ஷ்ட்யா ராமஸ்சிரஸ்யாத்ய த்ரஷ்டும் மாம் ஸமுபாக்₃த: ।
மநஸா காங்க்ஷிதம் ஹ்யஸ்ய மயாப்யாக்₃மநம் ப்ரதி ॥ (10)

க்யம்யதாம் ஸத்க்ருதோ ராம: ஸப₄ர்ய: ஸஹலக்ஷ்மண: ।
ப்ரவேஸ்யதாம் ஸமீபம் மே கிம் சாஸௌ ந ப்ரவேஸித: ॥ (11)

ஏவமுக்தஸ்து முநிநா த₄ர்மக்ஞேந மஹாத்மநா ।
அபி₄வாத்யாப்₃ரவீச்சி₂ஷ்யஸ்ததே₂தி நியதாஞ்ஜலி: ॥ (12)

ததோ நிஷ்க்ரம்ய ஸம்ப₄ராந்த: ஸிஷ்யோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ।
க்வாஸௌ ராமோ முநிம் த்ரஷ்டுமேது ப்ரவிஸது ஸ்வயம் ॥ (13)

ததோ க்ருத்வாஸ்ரமத்₃வாரம் ஸிஷ்யேண ஸஹலக்ஷ்மண: ।
த்₃ர்ஸயாமாஸ காருத்ஸ்த₂ம் ஸீதாம் ச ஜநகாத்மஜாம் ॥ (14)

தம் ஸிஷ்ய: ப்ரஸ்ரிதோ வாக்யமக்யஸ்த்யவசநம் ப்₃ருவந் ।
ப்ரவேஸயத்யத₂ந்யாயம் ஸத்காரார்ஹம் ஸுஸத்க்ருதம் ॥ (15)

ப்ரவிவேஸ ததோ ராம: ஸீதயா ஸஹலக்ஷ்மண: ।
ப்ரஸாந்தஹரிணாகீர்ணமாஸ்ரமம் ஹ்யவலோகயந் ॥ (16)

ஸ தத்ர ப்₃ரஹ்மண: ஸ்த₂நமக்₃நே: ஸ்த₂நம் ததை₂வ ச ।
விஷ்ணோ: ஸ்த₂நம் மஹேந்த்₃ரஸ்ய ஸ்த₂நம் சைவ விவஸ்வத: ॥ (17)

ஸோமஸ்த₂நம் ப₄க்யஸ்த₂நம் ஸ்த₂நம் கௌபே₃ரமேவ ச ।
த₄துர்வித₄து: ஸ்த₂நே ச வாயோ: ஸ்த₂நம் ததை₂வ ச ॥ (18)

நாக்₃ராஜஸ்ய ச ஸ்த₂நமநந்தஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஸ்த₂நம் ததை₂வ க்யதர்யா வஸுநாம் ஸ்த₂நமேவ ச ॥ (19)

ஸ்த₂நம் ச பாஸஹஸ்தஸ்ய வருணஸ்ய மஹாத்மந: ।
கார்த்திகேயஸ்ய ச ஸ்த₂நம் த₄ர்மஸ்த₂நம் ச பஸ்யதி ॥ (20)

தத: ஸிஷ்யை: பரிவ்ருதோ முநிரப்யபி₄நிஷ்பதத் ।
தம் துத்₃ர்ஸாக்₃ரதோ ராமோ முநீநாம் தீ₃ப்ததேஜஸாம் ॥
அப்₃ரவீத்₃வசநம் வீரோ லக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மிவர்த₄நம் ॥ (21)

“இராமன், லட்சுமணன் என்ற தசரத குமார்கள் இருவர், இராமபத்தினியாகிய சீதையுடன் ஆசிரமத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள். எதிரிகளை அடக்குபவர்களான அவ்விருவரும் தங்களைத் தரிசித்து, வந்தனம் செய்வதற்காக வந்திருக்கிறார்கள். இது விஷயமாக, மேற்கொண்டு ஆக வேண்டியதைத் தாங்கள் உத்தரவிட வேண்டும்.” (7,8)

சீடரிடமிருந்து லட்சுமணனும் இராமனும் மகாபாக்கியவதியான வைதேகியும் வந்திருப்பதைக் கேட்டறிந்து, (அகஸ்தியர்) பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார்— (9)

“வெகுதாலமாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த இராமன், இன்றைக்கு என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார் என்றால், அது என் அதிர்ஷ்டம்தான். நானும், அவர் இங்கே எழுந்தருள வேண்டும் என்று மனத்திற்குள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். (10)

உடனே சென்று, இராமனையும் அவருடைய பத்தினியையும் லட்சுமணனையும் மிகவும் நல்லவிதமாக உபசரித்து ஆசிரமத்திற்குள் என் அருகே அழைத்து வா. இத்தனை நேரம் அவர்கள் ஏன் உள்ளே அனுப்பப்படவில்லை?” (11)

தருமம் அறிந்தவரும் மகாத்மாவுமான முனிவர் இவ்வாறு கூறியவுடன், கைகூப்பியவண்ணம் நின்று கொண்டிருந்த சீடர், அவரை வணங்கி, ‘அவ்வாறே செய்கிறேன்’ என்றார். (12)

பின்னர், பரபரப்படைந்த சிஷ்யர் வெளியே வந்து, இலக்குவன் அருகில் சென்று, “இராமன் என்பவர் யார்? முனிவரைத் தரிசிப்பதற்கு, அவர் தாராளமாக, தானே உள்ளே செல்லலாம்.” (13)

உடனே, ஆசிரமத்தின் நுழைவாசலுக்குச் சீடருடன் சென்ற இலக்குவன், காகுத்த இராமனையும் ஜனகரின் திருமகளான சீதையையும் அறிமுகப்படுத்தினான். (14)

அந்தச் சீடர், மிக்க வினயத்துடன் அகஸ்தியருடைய கட்டளையைக் கூறி, மிகுந்த கௌரவத்திற்குத் தகுந்தவரான அவரை நல்ல முறையில் வரவேற்று, முறைப்படி உள்ளே அனுப்பி வைத்தார். (15)

பின்னர், இராமன் சீதையோடும் இலக்குவனோடும், அமைதியாக உலவித் திரியும் மான்களைப் பார்த்துக் கொண்டே ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தார். (16)

அந்த ஆசிரம வளாகத்தில், முறையே பிரும்மா, அக்னி, பகவான் விஷ்ணு, மகேந்திரன், சூரியன், சந்திரன், பகன், குபேரன், தாதா, விதாதா, வாயு, நாகராஜன், மகாத்மாவான அனந்தன், காயத்ரி, வசுக்கள், பாசதாரியான மகாத்மா வருணன், கார்த்திகேயன், தருமதேவதை (அல்லது தருமராஜன்) ஆகியோர், அங்கு வந்து தங்குவதற்கான வசிப்பிடங்களையும் பார்த்தார். (17-20)

அப்போது, சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்ட முனிவரும் அக்னிசாலையிலிருந்து வெளியே வந்தார். தேஜோமயமாக ஒளிவீசும் முனிவர்களின் முன்னதாக முதலில் வந்து கொண்டிருக்கும் அவரை இராமன் பார்த்தார். அவ்வமயம், திருவளர் செல்வனான லட்சுமணனைப் பார்த்து வீரராமன் பின்வருமாறு கூறினார்— (21)

ஏஷ லக்ஷ்மண நிஷ்க்ராமத்யக்₃ஸ்த்யோ ப₄க்₃வாந்ருஷி: ।
ஒளத்யார்யேணாவக்₃ச்ச₂ாமி நித₄ாநம் தபஸாமிமம் ॥ (22)

ஏவமுக்த்வா மஹாப₃ாஹுரக்₃ஸ்த்யம் ஸூர்யவர்சஸம் ।
ஜக்₃ராஹ பரமப்ரீதஸ்தஸ்ய பாதெ₃ள பரந்தப: ॥ (23)

அபி₄வாத்ய து த₄ர்மாத்மா தஸ்தெ₂ள ராம: க்ருதாஞ்ஜலி: ।
ஸீத்யா ஸஹ வைதே₃ஹ்யா தத₃ா ராம: ஸலக்ஷ்மண: ॥ (24)

ப்ரதிஜக்₃ராஹ காகுத்ஸ்த₂ம்ர்சயித்வாஸநோத₃கை: ।
குஸலப்ரஸ்நமுக்த்வா ச ஹ்யாஸ்யதாமிதி சாப்₃ரவீத் ॥ (25)

அக்₃நிம் ஹுத்வா ப்ரத₃ாயார்க்₄யமதிதீ₂ந் ப்ரதிபூஜ்ய ச ।
வாநப்ரஸ்தே₂ந த₄ர்மேண ஸ தேஷாம் பே₄ாஜநம் த₃தெ₃ள ॥ (26)

ப்ரத₂ம் சோபவிஸ்யாத₂ த₄ர்மக்ஞோ முநிபுங்க₃வ: ।
உவாச ராமமாஸீநம் ப்ராஞ்ஜலிம் த₄ர்மகோவித₃ம் ॥ (27)

அக்₃நிம் ஹுத்வா ப்ரத₃ாயார்க்₄யமதிதி₂ம் ப்ரதிபூஜயேத் ।
அந்யத₂ா க₂லு காகுத்ஸ்த₂ தபஸ்வீ ஸமுத₃ாசரந் ॥
து₃:ஸாஷீவ பரே லோகே ஸ்வாநி மாம்ஸாநி ப₄க்ஷயேத் ॥ (28)

ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய த₄ர்மசாரீ மஹாரத₂: ।
பூஜநீயஸ்ச மாந்யஸ்ச ப₄வாந் ப்ராப்த: ப்ரியாதிதி₂: ॥ (29)

ஏவமுக்த்வா ப₂லைர்மூலை: புஷ்பைரந்யைஸ்ச ராக₄வம் ।
பூஜயித்வா யத₂ாகாமம் புநரேவ ததோ₅ப்ரவீத் ॥ (30)

இத₃ம் தி₃வ்யம் மஹச்சாபம் ஹேமரத்நவிபூ₄ஷிதம் ।
வைஷ்ணவம் புருஷவ்யாக்₄ர நிர்மிதம் விஸ்வகர்மணா ॥
அமோக₄: ஸூர்யஸங்காஸோ ப்ரஹ்மத₃த்த: ஸரோத்தம: ॥ (31)

த₃த்தெள மம மஹேந்த்₃ரேண தூணீ சாக்ஷயஸாயகௌ ।
ஸம்பூர்ணௌ நிஸிதைர்பு₃ாணைர்ஜ்வலத்₃பி₄ரிவ பாவகை: ॥
மஹாரஜதகோஸோ₅யமஸிர்ஹேமவிபூ₄ஷித: ॥ (32)

அநேந த₄நுஷா ராம ஹத்வா ஸங்க்₂யே மஹாஸூராந் ।
ஆஜஹார ஸ்ரியம் தீ₃ப்தாம் புரா விஷ்ணுர்தி₃வௌகஸாம் ॥ (33)

தத்த₄நுஸ்தெள ச தூணீரௌ ஸரம் க₂ட்க₃ம் ச மாநத₃ ।
ஜயாய ப்ரதிக்₃ருஹ்ணீஷ்வ வஜ்ரம் வஜ்ரத₄ரோ யத₂ா ॥ (34)

“லட்சுமணா! இதோ, வெளியில் வந்து கொண்டிருப்பவர்தான், அகஸ்தியர். அவரிடமிருந்து வெளிப்படும் அபூர்வ பெருமிதத்தால், இவர் தவங்களுக்கு இருப்பிடம் என்று நான் அறிகிறேன்.” (22)

இவ்வாறு, எதிரிகளை வாட்டுபவரும் பெருந்தோளருமான இராமன், இலக்குவனிடம் கூறிவிட்டு, சூரியனுக்கு நிகரான தேஜஸை உடைய அவருடைய (அகஸ்தியருடைய) திருவடிகளில் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் பணிந்து வணங்கினார். (23)

விதேக மன்னர் புதல்வியான சீதையுடனும் லட்சுமணனுடனும் அவரை நமஸ்கரித்துவிட்டு தருமாத்மாவான இராமன், கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு (முனிவரின் உத்தரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு) நின்றபடியே இருந்தார். (24)

(முனிவர்) காகுத்தனை வரவேற்று, ஆசனம்-தீர்த்தம் கொடுத்து, ‘சௌக்கியம் தானே?’ என்று நலன் விசாரித்துவிட்டு, ‘உட்காருங்கள்’ என்று சொன்னார். (25)

(அகஸ்தியர்) வேள்விக் குண்டத்தில் ஆகுதி அளித்துவிட்டு, அர்க்யம் கொடுத்து, விருந்தினர்களுக்கு உபசார வார்த்தைகள் கூறி, வானப்பிரஸ்த நெறிப்படி, (கிழங்கு-பழங்களை) அவர்களுக்கு உணவாக அளித்தார். (26)

தருமம் அறிந்தவரான முனிவர்பெருமான் முதலில் உட்கார்ந்தார். பின், கைகளைக் கூப்பியவண்ணமே அமர்ந்திருக்கும், அறநெறிகளை முற்றிலும் உணர்ந்தவரான இராமனைப் பார்த்துக் கூறினார்— (27)

“காகுத்தனே! முதலில் வேள்விக் குண்டத்தில் அவி சொரிந்து, அதிதிகளுக்கு அர்க்யம் கொடுத்து உபசாரம் செய்ய வேண்டும். இதற்கு மாறாக ஒரு தபஸ்வி நடப்பானேயானால், அவன் பரலோகத்தில், பொய்சாட்சி சொன்னவனுக்கு உரிய தண்டனையான, தன் மாமிசத்தைத் தானே தின்ன நேரிடும். (28)

நீ, எல்லா உலகங்களுக்கும் மன்னன்; அறநெறிப்படி நடப்பவன்; மகாரதன்; கௌரவிக்கத் தக்கவன்; மதிப்பு மிக்கவன்; பிரியமான விருந்தாளியாக வந்திருக்கிறாய்.” (29)

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, பழம்-கிழங்கு-மலர்களாலும் மற்றவைகளாலும், இராகவனைத் தனக்கு இஷ்டமானபடியெல்லாம் உபசரித்துவிட்டு, மீண்டும் பின்வருமாறு கூறினார்— (30)

“புலிநிகர் மாவீரனே! பொன்-ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளதும் தெய்வத் தன்மை பொருந்தியதுமான இந்த வில், முன்னொரு காலத்தில் மகாவிஷ்ணுவுக்காக விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பட்டது; சூரியனைப் போல் ஒளிவீசும் உத்தமமான இந்த அம்பு பிரும்மாவினால் கொடுக்கப்பட்டது. (விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட அம்பும்-வில்லும், பிரும்மாவினால் விஷ்ணுவிடம் சேர்க்கப்பட்டன.) (31)

அக்னியைப் போல் ஒளிவீசும், கூர்மையான பாணங்கள் நிறைந்த, எப்போதும் குறைவடையாத இரண்டு அம்புறாத்தூணிகள் இந்திரனால் (முன்பு எனக்குக்) கொடுக்கப்பட்டன. அத்துடன், பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தங்கத்தாலான உறையில் இருக்கும் கத்தி ஒன்றும் இதோ இருக்கிறது. (32)

இராமா! முன்னொரு காலத்தில், மகாவிஷ்ணு இந்த வில்லினால்தான், பேராற்றல் கொண்ட அசுரர்களைப் போரில் வென்று, விண்ணுலகத்தவர்களுக்கு (பழையபடி) மதிப்பு-அதிகாரங்களைத் திரும்பக் கொடுத்துவினார். (33)

பேருள்ளம் கொண்டவனே! இந்த வில், இரண்டு அம்புறாத்தூணிகள், அம்பு, வாள் ஆகியவற்றை, இந்திரன் வஜ்ராயுதத்துடன் விளங்குவதைப் போல, உன் வெற்றிக்காகப் பெற்றுக் கொள்வாய்.” (34)

ஏவமுக்த்வா மஹாதேஜா: ஸமஸ்தம் தத்₃வராயுத₄ம் ||
 தத்₃த்₃வா ராமாய ப₄க₃வாநக₃ஸ்தய: புநரப்₃ரவீத் || (35)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ த்₃வாத₃ஸ: ஸர்க₃: ||

த்ரயோத₃ஸ: ஸர்க₃:

பஞ்சவடக₃மநம்

ராம ப்ரீதோ₅ஸ்மி ப₄த்₃ரம் தே பரிதுஷ்டோ₅ஸ்மி லக்ஷ்மண |
 அபி₄வாத₃யிதும் யந்மாம் ஸம்ப்ராப்தௌ ஸஹ ஸீதயா || (1)

அத்₄வஸ்ரமேண வாம் கே₂தோ₃ ப₃ாத₄தே ப்ரசுரஸ்ரம: |
 வ்யக்தமுத்கண்ட₂தே சாபி மைதி₂லீ ஜநகாத்மஜா || (2)

ஏஷா ஹி ஸுகுமாரீ ச து₃:கை₂ஸ்ச ந விமாநிதா |
 ப்ராஜ்யதோ₃ஷம் வநம் ப்ராப்தா ப₄ர்த்ருஸ்நேஹப்ரசோதி₃தா || (3)

யதை₂ஷா ரமதே ராம இஹ ஸீதா தத₂ா குரு |
 து₃ஷ்கரம் க்ருதவத்யேஷா வநே த்வாமநுக₃ச்ச₂தீ || (4)

ஏஷா ஹி ப்ரக்ருதி: ஸ்த்ரீணாமாஸ்ருஷ்டே ரகு₄நந்த₃ந |
 ஸமஸ்த₂மநுரஜ்யந்தி விஷமஸ்த₂ம் த்யஜந்தி ச || (5)

ஸதஹ்ரத₃ாநாம் லோலத்வம் ஸஸ்த்ராணாம் தீக்ஷணதாம் தத₂ா |
 க₃ருட₃ாநிலயோ: ஸைக்₄ர்யமநுக₃ச்ச₂ந்தி யோஷித: || (6)

இயம் து ப₄வதோ ப₄ர்யா தோ₃ஷைரேதைர்விவர்ஜிதா |
 ஸ்லாக்₄யா ச வ்யபதே₃ஸ்யா ச யத₂ா தே₃வீ ஹ்யருந்த₄தீ || (7)

அலங்க்ருதோ₅யம் தே₃ஸஸ்ச யத்ர ஸௌளமித்ரிணா ஸஹ |
 வைதே₃ஹ்யா சாநயா ராம வத்ஸ்யஸி த்வமரிந்த₃ம || (8)

ஏவமுக்த: ஸ முநிநா ராக₄வ: ஸம்யதாஞ்ஜலி: |
 உவாச ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம்ருஷிம் தீ₃ப்தமிவாநலம் || (9)

த₄ந்யோ₅ஸ்ம்யநுக்ருஹீதோ₅ஸ்மி யஸ்ய மே முநிபுங்க₃வ: |
 கு₃ணை: ஸப்₄ராத்ருப₄ர்யஸ்ய வரத₃: பரிதுஷ்யதி || (10)

கிம் து வ்யாதி₃ஸ மே தே₃ஸம் ஸோத₃கம் ப₃ஹுகாநநம் |
 யத்ராஸ்ரமபத₃ம் க்ருத்வா வஸேயம் நிரத: ஸுக₂ம் || (11)

தவப் பேரொளி வீசும் பகவான் அகஸ்தியர், மேற்கண்டவாறு கூறிவிட்டு, மிக உயர்ந்தவைகளான அந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் இராமனிடம் கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் (பின்வருமாறு) கூறினார். (35)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதின்மூன்று

பஞ்சவடிக்குப் புறப்படுவது

“இராமா! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். என்னைப் பார்த்து நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக (இந்த இடத்தை நாடி) சீதையுடன் நீங்கள் இருவரும் வந்திருக்கிறீர்களே! நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். லட்சுமணா! உன்னிடத்திலும் எனக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகிறது. (1)

நீண்ட தூரம் நடந்து வந்ததால் நீங்கள் களைத்துப் போயிருக்கிறீர்கள். ஜனகன் புதல்வியான சீதை, இளைப்பாறுவதற்குத் தவிக்கிறாள் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. (2)

இவள், மென்மையான திருமேனியுடையவள். இதற்கு முன் இவ்வாறான துன்பங்களை அனுபவித்ததும் இல்லை. காட்டில், எல்லையில்லாத கஷ்டங்கள் ஏற்படும் என்பதை அறிந்தும் கூட, கணவரிடம் உள்ள பேரன்பினால் காட்டிற்கு வந்திருக்கிறாள். (3)

இராமா! கானகத்தில், சீதையின் மனம் சந்தோஷப்படும்படியாக நடந்து கொள். உன்னுடன் காட்டிற்கு வருவது என்ற அரிய செயலை இவள் செய்திருக்கிறாள். (4)

ரகுநந்தனா! உலக உற்பத்தி காலத்திலிருந்து பெண்களிடம் இயற்கையாகவே ஒரு குணம் இருந்து வருகிறது. கணவன் நல்ல நிலையில் (பணம், பதவி, உடல்நலத்துடன்) இருந்தால், அவனிடம் அன்பு பாராட்டுவார்கள். இதற்கு நேர்மாறான நிலை (ஏழ்மை, அகௌரவம், உடல்நலக் குறைவு) ஏற்பட்டால் கைவிட்டு விடுவார்கள். (5)

பெண்கள், மின்னலின் நிலையாமையையும், ஆயுதங்களின் கூர்மையையும், கருடன்-வாயுக்களின் அதிவேகத்தையும் உடையவர்கள். (6)

உன்னுடைய பத்தினியாகிய இவள், இந்தக் குற்றங்குறைகள் இல்லாதவள்; அருந்ததி தேவியைப் போல பாராட்டத்தக்கவள்; பதிவிரதைகளில் முதன்மையானவள். (7)

இராமா! பகைவர்களை அடக்குபவனே! இனி, சுமித்திரையின் மைந்தனான லட்சுமணனோடும், விதேக குமாரியான சீதையுடனும் நீ இங்கே வசிக்கப் போவதால், இந்த இடத்திற்கு, மேலும் மதிப்பு கூடப்போகிறது.” (8)

இவ்வாறு, அந்த முனிவர் கூறியதைக் கேட்ட இராகவன், கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, வணக்கத்துடன், அக்னியைப் போல் பிரகாசிக்கும் ரிஷியைப் பார்த்துக் கூறினார்— (9)

“முனிபுங்கவராகிய தாங்கள், தம்பி, மனைவி மற்றும் அடியேனுடைய பணிவான நடத்தையால் மனநிறைவு அடைந்தீர்கள் என்றால், அது நான் செய்த பெரும் பேறு; எனக்குக் கிடைத்த பேரருள். (10)

ஆனால், முனிவர்பெருமானே! (ஒரு விண்ணப்பம்.) ஏராளமான மரங்கள் அடர்ந்ததும், நீர்வளமுள்ளதும், ஆசிரமம் அமைத்துக் கொண்டு, கவலையில்லாமல் சுகமாக காலங்கழிக்கத் தகுந்ததுமான ஓர் இடத்தை எனக்குக் காட்டியருள வேண்டும்.” (11)

ததோபுரவீந்முநிஸ்ரேஷ்ட₂: ஸ்ருத்வா ராமஸ்ய தத்வச: ।
த்யாத்வா முஹூர்தம் த₄ர்மாத்மா தீ₄ரோ தீ₄ரதரம் வச: ॥ (12)

இதோ த்₃வியோஜநே தாத ப₃ஹுமூலப₂லோத₃க: ।
தே₃ஸோ ப₃ஹும்ருக₃: ஸ்ரீமாந்பஞ்சவட்யபி₄விஸ்ருத: ॥ (13)

தத்ர க₃த்வாஸ்ரமபத₃ம் க்ருத்வா ஸௌமித்ரிணா ஸஹ ।
ரம்ஸ்யஸே த்வம் பிதுர்வாக்யம் யதே₂க்தமநுபாலயந் ॥ (14)

காலோடயம் க₃தபூ₄யிஷ்டே₂ய: காலஸ்தவ ராக₄வ ।
ஸமயோ யோ நரேந்த்ரேண க்ருதோ த₃ஸரதே₂ந தே ॥ (15)

தீர்ணப்ரதிக்கு: காகுத்ஸ்த₂ ஸுக₂ம் ராஜ்யே நிவத்ஸ்யஸி ।
த₄ந்யஸ்தே ஜநகோ ராம ஸ ராஜா ரகு₄நந்த₃ந ।
யஸ்த்வயா ஜ்யேஷ்ட₂புத்ரேண யயாதிரிவ தாரித: ॥ (16)

விதி₃தோ ஹ்யேஷ வ்ருத்தாந்தோ மம ஸர்வஸ்தவாநக₄ ।
தபஸஸ்ச ப்ரப₄ாவேண ஸ்நேஹாத்₃த₃ஸரத₂ஸ்ய ச ॥ (17)

ஹ்ருத₃யஸ்த₂ஸ்ச தே ச₂ந்தே₃யா விக்ஞாதஸ்தபஸா மயா ।
இஹ வாஸம் ப்ரதிக்குாய மயா ஸஹ தபோவநே ॥ (18)

அதஸ்ச த்வாமஹம் ப்₃ருமி க₃ச்ச₂ பஞ்சவடமிதி ।
ஸ ஹி ரம்யோ வநோத்₃தே₃ஸோ மைதி₂லீ தத்ர ரம்ஸ்யதே ॥ (19)

ஸ தே₃ஸ: ஸ்லாக₄நீயஸ்ச நாதிதூ₃ரே ச ராக₄வ ।
கே₃த₃யாவர்யா: ஸமீபே ச மைதி₂லீ தத்ர ரம்ஸ்யதே ॥ (20)

ப்ராஜ்யமூலப₂லஸ்சைவ நாநாத்₃விஜக₃ணாயுத: ।
விவிக்தஸ்ச மஹாப₃ாவோ புண்யோ ரம்யஸ்ததை₂வ ச ॥ (21)

ப₄வாநபி ஸதூரஸ்ச ஸக்தஸ்ச பரிரக்ஷணே ।
அபி சாத்ர வஸந் ராம தாபஸாந் பாலயிஷ்யஸி ॥ (22)

ஏததூலக்ஷ்யதே வீர மதூ₄காநாம் மஹத்₃வநம் ।
உத்தரேணாஸ்ய க₃ந்தவ்யம் ந்யக்₃ரோத₄மபி₄க₃ச்ச₂தா ॥ (23)

தத: ஸ்த₂லமுபாருஹ்ய பர்வதஸ்யாவிதூ₃ரத: ।
க₂யாத: பஞ்சவடத்யேவ நித்யபுஷ்பிதகாநந: ॥ (24)

அக₃ஸ்த்யேநைவமுக்தஸ்து ராம: ஸௌமித்ரிணா ஸஹ ।
ஸத்க்ருத்யாமந்த்ரயாமாஸ தம்ருஷிம் ஸத்யவாதி₃நம் ॥ (25)

தௌ து தேநாப்யநுக்ஞாதௌ க்ருதபாத₃பி₄வந்த₃நௌ ॥
ததூஸ்ரமாத்பஞ்சவடம் ஜக்₃மது: ஸஹ ஸீத்யா ॥ (26)

இராமனுடைய சொற்களைக் கேட்ட ஆத்மஞானியும் தருமாத்மாவுமான முனிபுங்கவர் சிறிது நேரம் உள்முகமாகச் சிந்தித்துவிட்டு, (எதிர்காலத்தில் நிகழ்விருப்பவைகளை உணர்ந்து) மிக்க கம்பீரமான சொற்களைக் கூறினார்— (12)

“செல்வமே! இங்கிருந்து இரண்டு யோஜனை தொலைவில் நிறைய கிழங்கு-பழம்-தண்ணீர் வசதியுடையதும், பலவகை மான்கள் வசிப்பதும், செழுமையானதுமான பஞ்சவடி என்று புகழ்பெற்றப் பிரதேசம் இருக்கிறது. (13)

அவ்விடத்திற்குச் சென்று, ஆசிரமக் குடில்கள் அமைத்துக் கொண்டு, லட்சுமணனுடன் தந்தையினால் கூறப்பட்டபடியே உத்தரவை கைக்கொண்டு சுகமாக நீ வசிப்பாய். (14)

இராகவா! மன்னர் தசரதனால் கூறப்பட்ட காலகெடுவில் (பதிநான்கு ஆண்டுகளில்) பெரும் பகுதி கழிந்துவிட்டது. (15)

காகுத்தனே! பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றிவிட்டு, நீ சுகமாக ராஜ்யத்தில் வசிக்கப் போகிறாய். ரகுநந்தனா! உன்னைப் பெற்ற மன்னர், மூத்த மகனால் உய்விக்கப்பட்ட யயாதியைப் போல மிகவும் பாக்கியசாலி. (16)

தூயவனே! உன்னுடையவும் தசரதனுடையவுமான எல்லா நிகழ்ச்சிகளும், என்னுடைய தவத்தின் மகிமையினாலும் உன்னிடமுள்ள பேரன்பினாலும் எனக்குத் தெரிந்தவைதான். (17)

என்னுடன் நீ இந்தத் தபோவனத்திலேயே மீதிக் காலத்தைக் கழிக்கலாம் என்று நினைத்தேன். (ஆனால், இப்போது, நீ வேறு இடம் சென்று வசிக்க விருப்பம் கொண்டுள்ளாய்.) என் தவத்தின் மகிமையால், உன் உள்ளத்தில் இருக்கும் நோக்கத்தை நான் புரிந்து கொண்டேன். (18)

அதனால்தான், ‘பஞ்சவடிக்குச் செல்’ என்று நான் கூறுகிறேன். மனங்கவரும் அந்த வனப்பகுதியில் மைதிலி இன்பமாகப் பொழுதைக் கழிப்பாள். (19)

போற்றத்தக்க அந்த இடம் அருகில்தான் இருக்கிறது. கோதாவரியின் கரையில் அமைந்துள்ள அந்த இடத்தில் மைதிலி இன்பமாகப் பொழுதைக் கழிப்பாள். (20)

பழம்-கிழங்குகள் குறைவில்லாமல் கிடைக்கும்; பலவகையான, சாதுவான விலங்குகள் சுற்றித் திரியும்; தனிமையான இடம். பெருந்தோளனே! மேலும், அந்த இடம் புனிதமானது; அழகானதும்கூட. (21)

நீ, மனைவியோடு இருப்பவன்; அவளைப் பாதுகாக்கும் வல்லமை உடையவன்; இராமா! நீ அங்கே வசித்துக் கொண்டு தபஸ்விகளைக் காப்பாற்றுவாயாக. (‘சீதையைப் பாதுகாக்க வல்லவன்’ என்ற சொற்களில், சீதாபஹரணம் என்ற அவதார ரகசியம் சூசகமாகக் கூறப்படுகிறது - என்பது, பேரறிஞர்கள் கருத்து.) (22)

வீரனே! இதோ தென்படும் இலுப்பை மரக் காட்டைப் பார். அதன் வடக்கு வழியாகப் போனால் ஓர் ஆலமரத்தைக் காண்பாய். (23)

அதைத் தாண்டி ஒரு மேடு இருக்கிறது. அதனைக் கடந்து சென்றால், ஒரு மலை காணப்படும். அதனருகில், எப்போதும் மலர்களைக் கொண்ட காட்டுப் பிரதேசமான பஞ்சவடி என்று புகழ்பெற்ற இடம் இருக்கிறது.” (24)

அகஸ்தியர் இவ்வாறு கூறி முடித்தவுடன், இராம-லட்சுமணர்கள் சத்தியசந்தரான அவரை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டார்கள். (25)

அவரால் விடைகொடுக்கப்பட்ட அவ்விருவரும், அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிவிட்டு, அந்த ஆசிரம வளாகத்திலிருந்து சீதையுடன் பஞ்சவடியை நோக்கிச் சென்றார்கள். (26)

க்ருஹீதசாபௌ து நராதி₄பாத்மஜௌ
 விஷக்ததூணௌ ஸமரேஷ்வகாதரௌ ।
 யதே₂பதி₃ஷ்டேந பத₂ா மஹர்ஷிணா
 ப்ரஜக்₃மது: பஞ்சவடம் ஸமாஹிதௌ ॥ (27)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ த்ரயோத₃ஸ: ஸர்க₃: ॥

சதுர்த₃ஸ: ஸர்க₃: ஜடாயுஸ்ஸங்க₃ம:

அத₂ பஞ்சவடம் க₃ச்ச₂ந்நந்தரா ரகு₄நந்த₃ந: ।
 ஆஸஸாத₃ மஹாகாயம் க்₃ருத்₄ரம் பீ₄மபராக்ரமம் ॥ (1)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா தௌ மஹாப₄ாகௌ வடஸ்த₂ம் ராமலக்ஷ்மணௌ ।
 மேநாதே ராக்ஷஸம் பக்ஷிம் ப்₃ருவாணௌ கோ ப₄வாநிதி ॥ (2)

ஸ தௌ மது₄ரயா வாசா ஸௌம்யயா ப்ரீணயந்நிவ ।
 உவாச வத்ஸ மாம் வித்₃தி₄ வயஸ்யம் பிதுராத்மந: ॥ (3)

ஸ தம் பித்ருஸக₂ம் பு₃த்₃த்₄வா பூஜயாமாஸ ராக₄வ: ।
 ஸ தஸ்ய குலமவ்யக்₃ரமத₂ பப்ரச்ச₂ நாம ச ॥ (4)

ராமஸ்ய வசநம் ஸ்ருத்வா ஸர்வபூ₄தஸமுத்₃ப₄வம் ।
 ஆசசக்ஷே த்₃விஜஸ்தஸ்மை குலமாத்மாநமேவ ச ॥ (5)

பூர்வகாலே மஹாப₃ாஹோ யே ப்ரஜாபதயோ₅ப₄வந் ।
 தாந் மே நிக்₃த₃த: ஸர்வாநாதி₃த: ஸ்ருணு ராக₄வ ॥ (6)

கர்த₃ம: ப்ரத₂மஸ்தேஷாம் விக்ரீதஸ்தத₃நந்தர: ।
 ஸேஷஸ்ச ஸம்ஸ்யஸ்சைவ ப₃ஹுபுத்ர: ப்ரதாபவாந் ॥ (7)

ஸ்த₂ாணுர்மரீசிரத்ரிஸ்ச க்ரதுஸ்சைவ மஹாப₃ுல: ।
 புலஸ்த்யஸ்சாங்கி₃ராஸ்சைவ ப்ரசேதா: புலஹஸ்தத₂ா ॥ (8)

த₃க்ஷோ விவஸ்வாநபரோ₅ரிஷ்டநேமிஸ்ச ராக₄வ ।
 கஸ்யபஸ்ச மஹாதேஜாஸ்தேஷாமாஸீச்ச பஸ்சிம: ॥ (9)

ப்ரஜாபதேஸ்து த₃க்ஷஸ்ய ப₃பூ₄வுரிதி விஸ்ருதம் ।
 ஷக்ஷித்₃ஹிதரோ ராம யஸ்ச்விந்யோ மஹாயஸ: ॥ (10)

போர்களில் பின்வாங்காத அரசகுமாரர்களான அவ்விருவரும், முதுகில் அம்புறாத்தூணியைக் கட்டிக் கொண்டு, கைகளில் வில்லினை ஏந்தி, மன உற்சாகத்துடன், மாமுனிவர் காட்டிய வழியில் பஞ்சவடியை நோக்கி நடந்தார்கள். (27)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதிநான்கு

ஜடாயுவைக் காண்பது

பஞ்சவடியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, வழியில், பெரிய உடலை உடையதும் நடுங்க வைக்கும் பராக்கிரமம் கொண்டதுமான ஒரு கழுகினை இராமன் பார்த்தார். (1)

பெரும் புகழ்பெற்றவர்களான இராம-லட்சுமணர் ஆகிய இருவரும், ஆலமரத்திலிருக்கும் அந்தப் பறவையை ஓர் அரக்கன் என்று கருதி, “நீ, யார்?” என்று கேட்டார்கள். (2)

அந்தக் கழுகு, அவர்கள் இருவருக்கும் அன்பு ஏற்படும்படியான இனிய, பாசம் மிகுந்த குரலில், “குழந்தாய்! நான், உன்னுடைய தந்தையின் நண்பன் என்பதை அறிந்து கொள்” என்றது. (3)

‘அது, தன் தந்தையின் தோழன்’ என்பதை அறிந்து கொண்ட இராமன், அதனை மிகவும் போற்றினார். பின்னர், சாந்த மனத்துடன் அதனுடைய குலம், பெயர் முதலியவற்றைப் பற்றிக் கேட்டார். (4)

இராமனுடைய சொற்களைக் கேட்ட அது, தன்னைப் பற்றியும்; தன் குலத்தைப் பற்றியும் கூறிவிட்டு, சகல ஜீவராசிகளின் உற்பத்தியைப் பற்றியும் கூறவாரம்பித்தது— (5)

“மகாவீரனே! பண்டைய காலத்தில் யார் யார் பிரஜாபதிகளாக இருந்தார்களோ, அவர்களை வரிசைப்படி சொல்கிறேன், கேள்! (6)

அவர்களில் (பிரஜாபதிகளில்) முதலாமவர் கர்தமர்; அதன் பிறகு விக்ரீதர்; பின்னர், சேஷன், ஸம்சர்யன், பராக்கிரமசாலியான பகுபத்திரன் (என்பவர்கள் மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது பிரஜாபதிகளாக இருந்தார்கள்). (7)

(தொடர்ந்து) ஸ்தாணு, மரீசி, அத்ரி, மகாபலம் பொருந்திய கிரது, புலஸ்தியர், ஆங்கிரஸ், பிரசேதஸ், புலஹர் (முதலியோர் பிரஜாபதிகளாக இருந்தார்கள்). (8)

(பின்னர், முறையே) தக்ஷர், விவஸ்வான், அரிஷ்டநேமி, மகாதேஜஸ்வியான கசியபர் ஆகியோர் பிரஜாபதிகளாக இருந்தார்கள். இராகவா! இவர்தான் பிரஜாபதிகளில் கடைசியானவர். (9)

பெரும்புகழ் பெற்ற இராமனே! இவர்களில் தக்ஷ பிரஜாபதிக்கு, மிகவும் கீர்த்தி வாய்ந்த அறுபது புதல்விகள் பிறந்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. (10)

- கஸ்யப: ப்ரதிஜக்ரஹ தாஸாமக்ஷ்டௌ ஸுமத்₄யமா: ।
அதி₃திம் ச தி₃திம் சைவ த₃நுமப்யத₂ காலிகாம் ॥ (11)
- தாம்ராம் க்ரோத₄வஸாம் சைவ மநும் சாப்யநலாமபி ।
தாஸ்து கந்யாஸ்தத: ப்ரீத: கஸ்யப: புநரப்₃ரவீத் ॥ (12)
- புத்ராம்ஸ்த்ரைலோக்யப₄ர்த்நுந் வை ஜநயிஷ்யத₂ மத்ஸமாந் ।
அதி₃திஸ்தந்மநா ராம தி₃திஸ்ச த₃நுரேவ ச ॥ (13)
- காலிகா ச மஹாப₃ஹோ ஸேஷாஸ்த்வமநஸோ₅ப₄வந் ।
அதி₃த்யாம் ஜக்ஞிரே தே₃வாஸ்த்ரயஸ்த்ரிம்ஸத₃ரிந்த₃ம ॥ (14)
- ஆதி₃த்யா வஸவோ ருத்₃ரா ஹ்யஸ்த்விநௌ ச பரந்தப ।
தி₃திஸ்த்வஜநயத்புத்ராந் தை₃த்யாம்ஸ்தாத யஸஸ்த்விந: ॥ (15)
- தேஷாமியம் வஸுமதீ புராஸ்த்ஸவநார்ணவா ।
த₃நுஸ்த்வஜநயத்புத்ரமஸ்வக்₃ரீவமரிந்த₃ம ॥ (16)
- நரகம் காலகம் சைவ காலிகாபி வ்யஜாயத ।
க்ரௌஞ்சீம் ப₄ஸீம் தத₂ா ஸ்யேநீம் த்₄ருதராஷ்ட்ரீம் தத₂ா ஸுகீம் ॥ (17)
- தாம்ராபி ஸுஷுவே கந்யா: பஞ்சைதா லோகவிஸ்ருதா: ।
உலூகாஞ்ஜநயத்க்ரௌஞ்சீ ப₄ஸீ ப₄ஸாந் வ்யஜாயத ॥ (18)
- ஸ்யேநீ ஸ்யேநாம்ஸ்ச க்₃ருத்₄ராம்ஸ்ச வ்யஜாயத ஸுதேஜஸ: ।
த்₄ருதராஷ்ட்ரீ து ஹம்ஸாம்ஸ்ச கலஹம்ஸாம்ஸ்ச ஸர்வஸ: ॥ (19)
- சக்ரவாகாம்ஸ்ச ப₄த்₃ரம் தே விஜக்ஞே ஸாபி ப₄மிநீ ।
ஸுகீ நதாம் விஜக்ஞே து நதாயா விநதா ஸுதா ॥ (20)
- த₃ஸ க்ரோத₄வஸா ராம விஜக்ஞே ஹ்யாத்மஸம்ப₄வா: ।
ம்ருகீ₃ம் ச ம்ருக₃மந்த₃யாம் ச ஹரிம் ப₄த்₃ரமத₃ாமபி ॥ (21)
- மாதங்கீ₃மபி ஸார்த்₃லீம் ஸ்வேதாம் ச ஸுரபி₄ம் தத₂ா ।
ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நாம் ஸுரஸாம் கத்₃ருகாமபி ॥ (22)
- அபத்யம் து ம்ருக₃ா: ஸர்வே ம்ருக்யா நரவரோத்தம ।
ருக்ஷாஸ்ச ம்ருக₃மந்த₃ாயா: ஸ்ருமராஸ்சமராஸ்தத₂ா ॥ (23)
- ஹர்யாஸ்ச ஹரயோ₅பத்யம் வாநராஸ்ச தரஸ்த்விந: ।
ததஸ்த்விராவதீம் நாம ஜக்ஞே ப₄த்₃ரமத₃ா ஸுதாம் ॥ (24)
- தஸ்யாஸ்த்வைராவத: புத்ரோ லோகநாதே₂ா மஹாக₃ஜ: ।
மாதங்க₃ாஸ்த்வத₂ மாதங்க₃யா அபத்யம் மநுஜர்ஷப₄ ॥ (25)
- கோலாங்க₃லாம்ஸ்ச ஸார்த்₃லீ வ்யாக்₄ராம்ஸ்சாஜநயதஸுதாந் ।
தி₃ஸாக₃ஜாம்ஸ்ச காசுத்ஸ்த₂ ஸ்வேதாப்யஜநயதஸுதாந் ॥ (26)

அழகான அந்தப் பெண்களில் அதிதி, திதி, தனு, காலிகா, தாம்ரா, க்ரோதவசா, மனு, அநலா என்ற எண்மரைக் கசியபர் மணந்து கொண்டார். பின்னர், மிகவும் சந்தோஷமடைந்த கசியபர், அந்தப் பெண்களைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்— (11,12)

'மூன்று உலகங்களையும் காப்பாற்றும் திறனுடையவர்களும் என்னைப் போன்றவர்களுமான புதல்வர்களைப் பெறப் போகிறீர்கள்.' இராமா! அதிதி, திதி, தனு, காலிகா ஆகிய நால்வரும் அதற்குச் சம்மதித்தார்கள்; மற்றவர்கள் உடன்படவில்லை. பெருந்தோளனே! அதிதியினிடத்தில் முப்பத்து மூன்று தேவர்கள் பிறந்தார்கள். (13,14)

(பன்னிரெண்டு) ஆதித்யர்கள், (எட்டு) வசுக்கள், (பதினோரு) ருத்ரர்கள், (இரண்டு) அசுவினி தேவர்கள். (ஆக மொத்தம், முப்பத்து மூன்று.) குழந்தாய்! திதி என்பவள் தைத்யர்கள் என்ற பெயர் பெற்ற மக்களை ஈன்றெடுத்தாள். (15)

முன்னொரு காலத்தில், காடுகள்-கடல்கள் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகம் முழுவதும் அவர்கள் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. எதிரிகளை அடக்குபவனே! தனு என்பவள், அசுவக்ரீவன் என்ற மகனைப் பெற்றாள். (16)

காலிகா என்பவள் நரகன், காலகன் என்ற இரு மகன்களைப் பெற்றாள். கிரௌஞ்சி, பாஸீ, ஸ்யேநீ, த்ருதராஷ்டிரீ, சுகி ஆகிய பெண்களை தாம்ரா என்பவள் பெற்றெடுத்தாள். இவர்கள் ஐவரும் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவர்கள். கிரௌஞ்சி என்பவள் கோட்டான்களைப் பெற்றாள்; பாஸீ என்பவள் கோழிகளைப் பெற்றெடுத்தாள்; ஸ்யேநீ என்பவள் மிகவும் ஆற்றல் படைத்த பருந்துகளையும் கழுகுகளையும் பெற்றாள்; த்ருதராஷ்டிரீ என்பவள் எல்லா வகையான அன்னப்பறவைகளையும் கலஹம்ஸங்களையும் ஈன்றெடுத்தாள். (17-19)

அதே மங்கை நல்லாள், சக்ரவாகப் பறவைகளையும் பெற்றாள். இராமனே! உனக்கு நலம் உண்டாகுக. சுகி என்பவள் நதை என்ற பெண்ணைப் பெற்றாள்; நதையின் மகள், வினதை. (20)

இராமா! க்ரோதவசா என்பவள் ம்ருகி, ம்ருகமந்தா, ஹரி, பத்ரமதா, மாதங்கி, சார்தூலீ, ஸ்வேதா, சுரபி, எல்லா லட்சணங்களும் பொருந்திய சுரஸா, கத்ரு ஆகிய பத்துப் பெண்களை ஈன்றாள். (21,22)

மனிதருள் மாணிக்கமே! எல்லா விலங்குகளும் ம்ருகியின் வழித்தோன்றல்கள். கரடி, ஸ்ருமரம் மற்றும் சமரி என்ற மான்கள் ஆகியன ம்ருகமந்தா பெற்றெடுத்தவை. (23)

ஹரி என்பவளுக்கு சிங்கங்களும் ஆற்றல் மிகுந்த குரங்குகளும் மகவாகப் பிறந்தார்கள். பத்ரமதா என்பவள், இராவதி என்ற பெண்ணைப் பெற்றெடுத்தாள். (24)

மாமனிதரே! உலகத்தைத் தாங்கும் பெரும் யானையாகிய ஐராவதம், அவளுடைய புதல்வன்; அவ்வாறே, மற்ற எல்லா யானைகளும் மாதங்கியின் வழித்தோன்றல்களே. (25)

காகுத்தனே! சார்தூலீ என்பவள், கோலாங்கூலமென்ற வகையைச் சேர்ந்த குரங்குகளையும் புலிகளையும் புதல்வர்களாகப் பெற்றெடுத்தாள். ஸ்வேதா என்பவள் திசைக்காவலர்களான யானைகளைப் பிள்ளைகளாகப் பெற்றாள். (26)

ததோ துஹிதரௌ ராம ஸுரபி₄ர்த்₃வே வ்யஜாயத ।
ரோஹிணீம் நாம ப₄த்₃ரம் தே க₃ந்த₄ர்வீம் ச யஸஸ்விநீம் ॥ (27)

ரோஹிண்யஜநயத்₃க₃ா வை க₃ந்த₄ர்வீ வாஜிந: ஸுதாந் ।
ஸுரஸாஜநயந்நாக₃ாந் ராம கத்₃ரூஸ்து பந்நக₃ாந் ॥ (28)

மநுர்மநுஷ்யாஞ்ஜநயத்₃ராம புத்ராந் யஸஸ்விந: ।
ப்₃ராஹ்மணாந் சக்₃த்ரியாந் வைஸ்யாஞ்ஸூத்₃ராம்ஸ்ச மநுஜர்ஷப₄ ॥ (29)

ஸர்வாந் புண்யப₂லாந் வருக்ஷாநநலாபி வ்யஜாயத ।
விநதா ச ஸுகீ பௌத்ரீ கத்₃ரூஸ்ச ஸுரஸா ஸ்வஸா ॥ (30)

கத்₃ரூந்நாக₃ம் ஸஹஸ்ராஸ்யம் விஜக்ஞே த₄ரணீத்₄ரம் ।
த்₃வௌ புத்ரௌ விநதாயாஸ்து க₃ருடே₃ாருண ஏவ ச ॥ (31)

தஸ்மாஜ்ஜாதோஹ்மருணாத்ஸம்பாதிஸ்து மமாக்₃ரஜ: ।
ஜடாயுரிதி மாம் வித்₃தி₄ ஸ்யேநீபுத்ரமரிந்த₃ம் ॥ (32)

ஸோஹம் வாஸஸஹாயஸ்தே ப₄விஷ்யாமி யதீச்₂ஸி ।
இத்₃ம் து₃ர்க்₃ம் ஹி காந்தாரம் ம்ருக₃ராஷஸஸேவிதம் ॥
ஸீதாம் ச தாத ரக்ஷிஷ்யே த்வயி யாதே ஸலக்ஷ்மணே ॥ (33)

ஜடாயுஷம் தம் ப்ரதிபூஜ்ய ராக₄வோ
முத்₃ா பரிஷ்வஜ்ய ச ஸந்நதோ₃ப₄வத் ।
பிதுர்ஹி ஸுஸ்ராவ ஸகி₂த்வமாத்மவாஞ்-
ஜடாயுஷா ஸங்கதி₂தம் புந: புந: ॥ (34)

ஸ தத்ர ஸீதாம் பரித்₃ாய மைதி₂லீம்
ஸஹைவ தேநாதிப₃லேந பக்ஷிணா ।
ஜக₃ாம தாம் பஞ்சவடம் ஸலக்ஷ்மணோ
ரிபூந் தி₃த₄க்ஷஞ்ஸலப₄ாநிவாநல: ॥ (35)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ சதுர்த₃ஸ: ஸர்க்₃: ॥

பஞ்சத₃ஸ: ஸர்க்₃:

பஞ்சவடபர்ணஸாலா

தத: பஞ்சவடம் கத்₃வா நாநாவ்யாலம்ருக₃ாயதாம் ।
உவாச ப்₄ராதரம் ராம: ஸௌமித்ரிம் தீப்ததேஜஸம் ॥ (1)

இராமா! உனக்கு நலமே உண்டாகுக. சுரபி என்பவள் இரண்டு பெண்களை, அதாவது ரோகிணி என்ற பெயருள்ளவளையும் புகழ்பெற்றவளான கந்தர்வி என்பவளையும் பெற்றாள். (27)

இராமா! ரோகிணி பசுக்களைப் பெற்றெடுத்தாள்; கந்தர்வி குதிரைகளை மகன்களாகப் பெற்றாள்; சுரஸா என்பவள் (படம் எடுக்கும் நாகர் என்ற இனத்தைச் சேர்ந்த) பாம்புகளைப் பெற்றாள். கத்ரு என்பவள் (படம் எடுக்காத இனத்தைச் சேர்ந்த) பன்னகம் என்ற சர்ப்பங்களைப் பெற்றாள். (28)

மனிதரேறே! இராமா! மனு என்பவள் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்று பெயர் பெற்ற மனிதர்களைப் புதல்வர்களாக ஈன்றெடுத்தாள். (29)

அநலா என்பவள் நல்ல பழங்களைக் கொடுக்கக் கூடிய எல்லா மரங்களையும் உண்டாக்கினாள். (கசியபருடைய மனைவியான தாம்ரா என்பவளின் புத்ரி, சுகி.) சுகியினுடைய பேத்தி, வினதை; கத்ரு என்பவள் சுரஸாவின் சகோதரி. (30)

கத்ரு என்பவள், இந்த மண்ணுலகைத் தாங்கும் ஆயிரம் முகம் படைத்த (ஆதிசேஷன் என்ற) நாகத்தைப் பெற்றாள். வினதைக்கு கருடன்-அருணன் என்று இரு புத்திரர்கள். (31)

எதிரிகளை அடக்குபவனே! அந்த அருணனிடமிருந்து நான் பிறந்தேன். சம்பாதி என்பவர் எனக்கு முன் பிறந்தவர். நான், ஸ்யேநீ புத்திரனான ஜடாயு என்பதை அறிந்து கொள். (32)

செல்வமே! நீ விரும்பினால், உன்னுடைய இந்த வாசஸ்தலத்தில் நான் உனக்கு உதவியாளனாக இருப்பேன். உள்ளே புகமுடியாத இந்தக் காட்டில் கொடிய விலங்குகளும் அரக்கர்களும் இருக்கிறார்கள். மைந்தனே! நீ, இலக்குவனுடன் வெளியே செல்லும் காலங்களில் நான் சீதையைப் பாதுகாப்பேன்." (33)

நிகரில்லா ஆற்றல் பெற்ற இராமன், மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஜடாயுவைக் கொண்டாடி, மார்புற அணைத்துக் கொண்டு பணிவுடன் வணங்கினார். தந்தையுடன் ஏற்பட்ட நட்பைப் பற்றி ஜடாயு பல தடவை எடுத்துக் கூற, அதைக் கவனமாகக் கேட்டார். (34)

அவர் (இராமன்), அவ்விடத்திலேயே மிதிலைத் திருமகளாகிய சீதையை (ஜடாயு) பாதுகாக்க ஒப்புக் கொண்டார். (பின்னர்,) பேராற்றல் கொண்ட அந்தப் பட்சியுடனும் சீதையுடனும் லட்சுமணனுடனும் கூட பஞ்சவடியை நோக்கிச் சென்றார். (அங்கிருந்தபடியே) நெருப்பு, விட்டிற்பூச்சிகளைப் பொசுக்கி அழிப்பதைப் போல, (முனிவர்களின்) விரோதிகளை (அரக்கர்களை) ஒழித்துக் கட்டலாம் எனக் கருதினார். (35)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பதினான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதினைந்து

பஞ்சவடியில் பர்ணசாலை

பின்னர், பலவகையான கொடிய விலங்குகள் நிறைந்த பஞ்சவடியை அடைந்து, சுடர்மிகு ஆற்றல் படைத்த தம்பி இலக்குவனைப் பார்த்து, இராமன் சொன்னார்— (1)

ஆகூதா: ஸ்ம யதே₂த₃தி₃ஷ்டம் யம் தே₃ஸம் முநிரப்₃ரவீத் ।
அயம் பஞ்சவடதே₃ஸ: ஸௌம்ய புஷ்பிதபாத₃ப: ॥ (2)

ஸர்வதஸ்சார்யதாம் த்₃ருஷ்டி: காநநே நிபுணோ ஹ்யஸி ।
ஆஸ்ரம: கதரஸ்மிந்நோ தே₃ஸே ப₄வதி ஸம்மத: ॥ (3)

ரமதே யத்ர வைதே₃ஹீ த்வமஹம் சைவ லக்ஷ்மண ।
தாத்₃ருஸோ த்₃ருஸ்யதாம் தே₃ஸ: ஸந்நிக்ருஷ்டஜலாஸய: ॥ (4)

வநராமண்யகம் யத்ர ஜலராமண்யகம் தத₂ா ।
ஸந்நிக்ருஷ்டம் ச யத்ர ஸ்யாத்ஸமித்புஷ்பகுஸோத₃கம் ॥ (5)

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி: ।
ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த₂மித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (6)

பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த₂ த்வயி வர்ஷஸதம் ஸ்தி₂தே ।
ஸ்வயம் து ருசிரே தே₃ஸே க்ரியதாமிதி மாம் வத₃ ॥ (7)

ஸ ப்ரீதஸ்தேந வாக்யேந லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: ।
விம்ருஸந் ரோசயாமாஸ தே₃ஸம் ஸர்வகுணாந்விதம் ॥ (8)

ஸ தம் ருசிரமாக்ரம்ய தே₃ஸமாஸ்ரமகர்மணி ।
ஹஸ்தௌ க்₃ருஹீத்வா ஹஸ்தேந ராம: ஸௌமித்ரிமப்₃ரவீத் ॥ (9)

அயம் தே₃ஸ: ஸம: புநீமாந் புஷ்பிதைஸ்தருபி₄ர்வ்ருத: ।
இஹாஸ்ரமபத₃ம் ஸௌம்ய யத₂ாவத்கர்துமர்ஹஸி ॥ (10)

இயமாதி₃த்யஸங்காஸை: பத்₃மை: ஸுரபி₄க₃ந்தி₄பி₄: ।
அதூ₃ரே த்₃ருஸ்யதே ரம்யா பத்₃மிநீ பத்₃மஸோபி₄தா ॥ (11)

யத₂ாக்₂யாதமக₃ஸ்த்யேந முநிநா ப₄விதாத்மநா ।
இயம் கே₃த₃ாவரீ ரம்யா புஷ்பிதைஸ்தருபி₄ர்வ்ருதா ॥ (12)

ஹம்ஸகாரண்ட₃வாகீர்ணா சக்ரவாகோபஸோபி₄தா ।
நாதிதூ₃ரே ந சாஸந்நே ம்ருக₃யூத₂நிபீடிதா ॥ (13)

மயூரநாதிதா ரம்யா: ப்ராம்ஸவோ ப₃ஹுகந்த₃ரா: ।
த்₃ருஸ்யந்தே கி₃ரய: ஸௌம்ய பு₂ல்லைஸ்தருபி₄ராவ்ருதா: ॥ (14)

ஸௌவர்ணை ராஜதைஸ்தாம்ரைர்தே₃ஸே தே₃ஸே ச த₄ாதுபி₄: ।
க₃வாஷிதா இவாப₄ந்தி க₃ஜா: பரமப₄க்திபி₄: ॥ (15)

“அன்புத் தம்பியே! மாமுனிவரால் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட்ட அதே இடத்திற்கு நாம் வந்து விட்டோம். மலர்கள் நிறைந்த மரங்கள் அடர்ந்த இந்தப் பிரதேசம்தான், பஞ்சவடி. (2)

எல்லாத் திசைகளிலும் பார்வையை செலுத்திப் பார். நீதான் காட்டுப் பகுதியில் சுற்றியலைந்து விபரம் அறிந்தவனாயிற்றே! எந்த இடத்தில் ஆசிரமம் அமைத்தால் நமக்குச் சௌகரியமாக இருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட இடத்தைப் பார். (3)

லட்சுமணா! நீர்நிலை அருகில் இருக்கக் கூடியதும், எந்த இடத்தில் சீதை மகிழ்ச்சியாக இருப்பாளோ, அதேபோல் நீயும் நானும் உகப்புடன் இருப்போமோ, அப்படிப்பட்டதான ஓர் இடத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடி. (4)

அந்த இடம், மரங்கள் அடர்ந்து அழகாக இருக்க வேண்டும்; நீர்வளம் உள்ளதாக இருக்க வேண்டும்; அருகிலேயே சமித்து, மலர்கள், தருப்பை, நல்ல தீர்த்தம் கிடைக்கும்படியாக இருக்க வேண்டும்.” (5)

இவ்வாறு இராமன் கூறி முடித்ததும், லட்சுமணன் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, சீதையின் எதிரில், காசுத்தனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினான்— (6)

“இராமா! நான் காலமெல்லாம் தங்கள் அடிமையாக இருப்பவன். (அதனால், ‘உனக்குப் பிடித்தமான இடத்தைத் தேர்ந்தெடு’ என்று தாங்கள் கூறுவது முறையல்ல.) எந்த இடத்தில் தங்கள் மனம் ஈடுபடுகிறதோ, அதை சுட்டிக்காட்டி, ‘இங்கே பர்ணசாலையைக் கட்டு’ என்று எனக்கு ஆணையிடுங்கள்.” (7)

நல்ல உள்ளம் படைத்த இலக்குவனுடைய சொற்களைக் கேட்டு மனத்திருப்தியடைந்த அவர், அங்குமிங்கும் தேடி, எல்லா சௌகரியங்களும் நிறைந்த ஒரு பிரதேசத்தை ‘சரியான இடம்’ என்று தீர்மானித்தார். (8)

ஆசிரமம் கட்டுவதற்கு ஏற்றதான, கண்ணுக்கினிய அந்த இடத்திற்குச் சென்று, லட்சுமணனுடைய இரு கைகளையும் தன் இருகைகளால் பிடித்துக் கொண்டு இராமன் கூறினார்— (9)

“தம்பி! இந்த இடம் சமதளமாக இருக்கிறது. பூத்த மலர்களுடன் கூடிய மரங்கள் நிறைந்து அழகாக விளங்குகிறது. நீ, இந்த இடத்தில், (ஆசிரமம் கட்டும் முறைகளை விளக்கும் நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள) முறைப்படி ஆசிரமத்தைக் கட்டுவாயாக. (10)

அருகில், சூரியனைப் போல் ஒளிவீசுகின்றவைகளும், மனத்திற்குகந்த நறுமணம் கமழ்பவைகளுமான தாமரைப் பூக்களால் அழகாக விளங்கும் தாமரை ஓடை காணப்படுகிறது. (11)

ஆத்மஞானியான அகஸ்திய முனிவரால் கூறப்பட்டபடி, மலர்கள் நிறைந்த மரங்களால் சூழப்பட்ட நேர்த்தியான கோதாவரி நதி, இதுவேதான். (12)

அன்னம், நீர்க்காக்கை, சக்ரவாகம் முதலிய பறவைகளால் கண்ணுக்கு இனிதாக இருக்கிறது. அத்துடன், (இந்த நதி, நாம் ஆசிரமம் அமைக்கப் போகும் இடத்திலிருந்து) அதிகத் தொலைவிலும் இல்லை; அருகிலும் இல்லை. மான்களின் கூட்டம் அடிக்கடி வந்து போகிற இடமாகவும் இருக்கிறது. (13)

செவ்வனே! மயில்களின் அகவல்கள் செவிக்கு இனிமையாக இருக்கின்றன; உயர்ந்த மலைகளில், மலர்கள் பூத்த மரங்களால் மறைக்கப்பட்ட பல குகைகள் காணப்படுகின்றன. (14)

மலைகளில், ஆங்காங்கே, தங்க-வெள்ளி-தாமிரமயமான தாதுக்களைக் காணும்போது, மிகச்சிறந்த சித்திர வடிவங்களால் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகள் போல் பிரகாசிக்கின்றது. (15)

- ஸாலைஸ்தாலைஸ்தமாலைஸ்ச க₂ர்ஜுரபநஸாம்ரகை: ।
நீவாரைஸ்திநிஸைஸ்சைவ புந்நாகை₃ஸ்சோபஸோபி₄தா: ॥ (16)
- சூதரஸோகைஸ்திலகைஸ்சம்பகை: கேதகைரபி ।
புஷ்பகு₃ல்மலதோபேதைஸ்தைஸ்தைஸ்தருபி₄ராவ்ருதா: ॥ (17)
- சந்த₃நை: ஸ்யந்த₃நைந்நீபை: பநஸைர்லிகுசைரபி ।
த₄வாஸ்வகர்ணக₂தி₃ரை: ஸமீகிம்ஸுகபாடலை: ॥ (18)
- இத₃ம் புண்யமித₃ம் மேத₄யமித₃ம் ப₃ஹும்ருக₃த்₃விஜம் ।
இஹ வத்ஸ்யாம ஸௌமித்ரே ஸார்த₄மேதேந பக்ஷிணா ॥ (19)
- ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: பரவீரஹா ।
அசிரேணாஸ்ரமம் ப்₄ராதுஸ்சகார ஸுமஹாப₃ல: ॥ (20)
- பர்ணஸாலாம் ஸுவிபுலாம் தத்ர ஸங்க₄ாதம்ருத்திகாம் ।
ஸுஸ்தம்ப₄ாம் மஸ்கரைர்தீ₃ர்கை₄: க்ருதவம்ஸாம் ஸுஸோப₄நாம் ॥ (21)
- ஸமீஸாக₂பி₄ராஸ்தீர்ணாம் த்₃ருட₄பாஸாவபாஸிதாம் ।
குஸகாஸஸரை: பர்ணை: ஸுபரிச்ச₂ாதி₃தாம் தத₂ா ॥ (22)
- ஸமீக்ருததலாம் ரம்யாம் சகார லகு₄விக்ரம: ।
நிவாஸம் ராக₄வஸ்யார்தே₂ ப்ரேக்ஷணீயமநுத்தமம் ॥ (23)
- ஸ க₃த்வா லக்ஷ்மண: ஸ்ரீமாந்நதீ₃ம் கே₃ாத₃ாவரீம் தத₃ா ।
ஸநாத்வா பத்₃மாநி சாத₃ாய ஸப₂ல: புநராக₃த: ॥ (24)
- தத: புஷ்பப₃லிம் க்ருத்வா ஸாந்திம் ச ஸ யத₂ாவிதி₂ ।
த₃ர்ஸயாமாஸ ராமாய தத₃ாஸ்ரமபத₃ம் க்ருதம் ॥ (25)
- ஸ தம் த்₃ருஷ்ட்வா க்ருதம் ஸௌம்யமாஸ்ரமம் ஸஹ ஸீதயா ।
ராக₄வ: பர்ணஸாலாயாம் ஹர்ஷமாஹாரயத்₃ப்₄ருஸம் ॥ (26)
- ஸுஸம்ஹ்ருஷ்ட: பரிஷ்வஜ்ய ப₃ாஹுப்₄யாம் லக்ஷ்மணம் தத₃ா ।
அதிஸநிக்குத₄ம் ச க₃ாட₄ம் ச வசநம் சேத₃மப்₃ரவீத் ॥ (27)
- ப்ரீதோஸ்மி தே மஹத்கர்ம த்வயா க்ருதமித₃ம் ப்ரபே₄ா ।
ப்ரதே₃யோ யந்நிமித்தம் தே பரிஷ்வங்கே₃ா மயா க்ருத: ॥ (28)
- ப₄ாவக்ஞேந க்ருதக்ஞேந த₄ர்மக்ஞேந ச லக்ஷ்மண ।
த்வயா புத்ரேண த₄ர்மாத்மா ந ஸம்வ்ருத்த: பிதா மம ॥ (29)
- ஏவம் லக்ஷ்மணமுத்த்வா து ராக₄வோ லக்ஷ்மிவர்த₄நம் ।
தஸ்மிந் தே₃ஸே ப₃ாஹுப₂லே ந்யவஸத்ஸுஸுக₂ம் வஸீ ॥ (30)

ஆச்சா, பனை, தமாலம், பேரீச்சை, பலா, மா, நீர்க்கடம்பு, தினிசி, புன்னாகம், தேன் மா, அசோகம், மஞ்சாடி, சம்பகம், தாழை, சந்தனம், ஸ்பந்தம், நிலைக்கடம்பு, கறுப்புக் கஞ்சாங்கோரை, எலுமிச்சை, தவம், அசுவகர்ணம், கருங்காலி, வன்னி, முள் முருங்கை, பாதிரி முதலியவைகளாலும், இன்னும் பல மலர்தரு மரங்களோடும், புதர்களோடும் இந்த இடம் அழகாக விளங்குகிறது. (16-18)

சுமித்திரையின் மைந்தனே! இந்த இடம் புனிதமாக இருக்கிறது; பரிசுத்தமாகவும் இருக்கிறது. இவ்விடத்தில் பல மான்களும் பறவைகளும் வசித்து வருகின்றன. (ஆகவே,) இந்தப் பறவையுடன் (ஐடாயுவுடன்) இங்கே வசிப்போம்.” (19)

பகைவரை வெல்பவனும், மிக்க பராக்கிரமம் உடையவனுமான இலக்குவன், இராமன் மேற்கண்டவாறு கூறியவுடன், தமையனுக்காக ஆசிரமத்தை விரைவில் கட்டி முடித்தான். (20)

எந்தப் பணியையும் எளிதாகச் செய்யும் அவன், இராகவனுக்காக, ஒப்புயர்வற்றதும், கண்குளிரப் பார்க்கத்தக்கதும் விசாலமானதுமான பர்ணசாலையை இருப்பிடமாகக் கட்டிக் கொடுத்தான். மண்சுவர் எடுக்கப்பெற்று, உறுதியான மூங்கில்களால் தூண்களை நாட்டி, மேலே விட்டங்களை இறுகப் பிணைத்து, வன்னிமரக் கிளைகளை அதன்மேல் பரப்பி, கெட்டியான கயிற்றால் கட்டி, தருப்பை-கோரை-நாணல்களைப் பரப்பி, மேற்கூரை நன்றாக மூடப்பட்டதாக ஆக்கினான். அவ்வாறே, தரையும் சமமாகச் செய்யப்பட்டது. (21-23)

(இவ்வளவு சிறப்பாக ஆசிரமத்தைக் கட்டி முடித்த பின்னர்,) தொண்டர் திலகமான இலக்குவன், கோதாவரி நதிக்குச் சென்று நீராடி, பழங்களையும், தாமரை மலர்களையும் பறித்துக் கொண்டு திரும்பவும் (ஆசிரமத்திற்கு) வந்தான். (24)

பின்னர், சாஸ்திர நூல்களில் சொல்லப்பட்டபடி, தேவதைகளுக்கு மலர்களால் பலி-பூஜை செய்து, வாஸ்து சாந்தி சடங்கைச் செய்து, தன்னால் கட்டி முடிக்கப்பட்ட ஆசிரமத்தை இராமபிரானுக்குக் காட்டினான். (25)

அழகாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்த அந்த ஆசிரமத்தை, சீதாப் பிராட்டியாருடன் சென்று பார்த்த இராமன், அந்தக் குடில் நன்றாக அமைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு, தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார். (26)

அப்போது, அவர் உள்ளம் பூரித்தவராக, இரு கரங்களாலும் மிகுந்த பாசத்துடன் இலக்குவனைக் கட்டித் தழுவித் கொண்டுப் பின்வருமாறு கூறினார்— (27)

“செயல்திறனுடைய வீரனே! (ஆசிரமத்தைக் கண்டு) நான் மனத்திருப்தியுடன் இருக்கிறேன்; மிகப்பெரிய காரியம் உன்னால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு ஏற்ற கைமாறாக (தற்போது) என்னிடம் ஏதுமில்லாததால், இவ்வாறு உன்னைத் தழுவித் கொள்கிறேன். (28)

லட்சுமணா! என் மனவோட்டத்தைத் தெரிந்து கொண்டு செயல்படுபவனும் நன்றியுடையவனும் அறம் அறிந்தவனுமான மைந்தன் நீ இருக்கும்போது, (என் நலனில் நாட்டமுடைய, என் தந்தையைப் போல் நீ என் அருகில் இருக்கும்போது) என் தந்தை இறந்துவிட்டதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.” (29)

செழுமையை வளர்க்கும் இலக்குவனிடம் இவ்வாறு கூறிய ஜிதேந்திரியரான இராமன் பலவித செளகரியங்களோடு கூடிய அந்தப் பிரதேசத்தில், மிக மகிழ்ச்சியோடு வசிக்கத் தொடங்கினார். (30)

கஞ்சித்காலம் ஸ த₄ர்மாத்மா ஸீத்யா லக்ஷ்மணேந ச ।
அந்வாஸ்யமாநோ ந்யவஸத்ஸ்வர்குலோகே யத₂ாமர: ॥ (31)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சத₃ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஷோட₃ஸ: ஸர்க₃:

ஹேமந்தவர்ணநம்

வஸதஸ்தஸ்ய து ஸுக₂ம் ராக₄வஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஸரத்₃வ்யபாயே ஹேமந்த ருதுரிஷ்ட: ப்ரவர்ததே ॥ (1)

ஸ கத₃ாசித்ப்ரப₄ாதாயாம் ஸர்வர்யாம் ரகு₄நந்த₃ந: ।
ப்ரயயாவபி₄ஷேகார்த₂ம் ரம்யாம் கே₃ாத₃ாவரீம் நதீ₃ம் ॥ (2)

ப்ரஹ்வ: கலஸஹஸ்தஸ்தம் ஸீத்யா ஸஹ வீர்யவாந் ।
ப்ருஷ்ட₂தோநுவ்ரஜந் ப்₄ராதா ஸௌமித்ரிநித₃மப்₃ரவீத் ॥ (3)

அயம் ஸ கால: ஸம்ப்ராப்த: ப்ரியோ யஸ்தே ப்ரியம்வத₃ ।
அலங்க்ருத இவாப₄ாதி யேந ஸம்வத்ஸர: ஸுப₄: ॥ (4)

நீஹாரபருஷோ லோக: ப்ருதி₂வீ ஸஸ்யஸாலிநீ ।
ஜலாந்யநுபபே₄ாக்₃யாநி ஸுப₄கே₃ா ஹவ்யவாஹந: ॥ (5)

நவாக்₃ரயணபூஜாபி₄ரப்₄யர்ச்ய பித்ருதே₃வதா: ।
க்ருதாக்₃ரயணகா: காலே ஸந்தோ விக்ருதகல்மஷா: ॥ (6)

ப்ராஜ்யகாமா ஜநபத₃ா: ஸம்பந்நதரகே₃ாரஸா: ।
விசரந்தி மஹீபாலா யாத்ராஸ்த₂ா விஜிகீ₃ஷவ: ॥ (7)

ஸேவமாநே த்₃ருட₄ம் ஸுரீர்யே தி₃ஸமந்தகஸேவிதாம் ।
விஹீநதிலகேவ ஸ்த்ரீ நோத்தரா தி₃க்ப்ரகாஸதே ॥ (8)

ப்ரக்ருத்யா ஹிமகோஸாட்₄யோ தூ₃ரஸுரீர்யஸ்ச ஸாம்ப்ரதம் ।
யத₂ார்த₂நாமா ஸுவ்யக்தம் ஹிமவாந் ஹிமவாந் கி₃ரி: ॥ (9)

அத்யந்தஸுக₂ஸஞ்சாரா மத்₄யாஹ்நே ஸ்பர்ஸத: ஸுக₂ா: ।
தி₃வஸா: ஸுப₄க₃ாதி₃த்யாஸ்ச₂ாயாஸலிலது₃ர்ப₄க₃ா: ॥ (10)

ம்ருது₃ஸுரீர்யா: ஸநீஹாரா: படுஸீதா: ஸமாருதா: ।
ஸுநியாரண்யா ஹிமத்₂வஸ்தா தி₃வஸா ப₄ாந்தி ஸாம்ப்ரதம் ॥ (11)

அறத்தின் நாயகரான இராமன், (அந்த இடத்தில்) சீதையாலும் இலக்குவனாலும் பணிவிடை செய்யப்பட்டவராக, தேவலோகத்தில் இந்திரன் போல், (இடையூறுகள் ஏதுமில்லாமல்) சிறிது காலம் வசித்தார். (31)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதினாறு

ஹேமந்த ருது வர்ணனை

மகாத்மாவாகிய இராமன் (அவ்விடத்தில்) சுகமாக வசித்துக் கொண்டிருக்கையில் சரத்காலம் கழிந்து, (மக்களுக்குப்) பிரியமான ஹேமந்த ருது தொடங்கிற்று. (1)

ஒரு நாள், இரவு வேளை முடிந்து பொழுது புலரும் நேரத்தில், நீராடுவதற்காக மனம் கவரும் கோதாவரி நதிக்குச் சென்றார், ரகுநந்தன். (2)

மிகவும் பலசாலியான லட்சுமணன், மிக்க வணக்கத்துடன் கையில் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு, சீதையுடன் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றவாறே பின்வருமாறு கூறினான்— (3)

“இனிமையாகப் பேசுவரே! இப்போது, தங்களுக்குப் பிடித்தமான ஹேமந்த ருது வந்திருக்கிறது. அதனால், இந்த ஆண்டு முழுவதும் மங்களமாகப் பிரகாசிப்பது போல் விளங்குகிறது. (4)

இந்த ருது காலத்தில் அதிகமான பனிக்குளிர் காரணமாக உடல் விறைத்துப் போகிறது; விளைநிலங்களில் பயிர்கள் செழித்து வளர்கின்றன; தண்ணீர் மிகவும் குளிர்ந்திருப்பதால் உபயோகிக்க முடியாமல் இருக்கிறது; நெருப்பின் வெம்மை உடலுக்கு இதமாக இருக்கிறது. (5)

சான்றோர்கள், புதிய (தானியங்களைக் கொண்டு) ஆக்ராயணம் என்ற பாகயக்ஞத்தைச் செய்து, பித்ருதேவதைகளைத் திருப்தி செய்து, பாவங்களிலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். (6)

மக்கள், அதிக அளவில் உணவுக்கான பொருள்களையும் பால், தயிர், நெய் போன்று பசுக்களிடமிருந்து கிடைக்கப்பெறும் பொருள்களையும் அடைகிறார்கள். பிற நாடுகளை வெற்றி கொள்ள விரும்பும் மன்னர்கள் (நால்வகைப் படையுடன், தம் நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு) வெளிநாடுகளில் பிரயாணம் செய்கிறார்கள். (7)

யமதேவனால் பரிபாலிக்கப்படும் தென்திசையில், சூரியபகவான் பூரணமாகச் சென்றிருக்கிறார். அதனால், வடதிசை நெற்றித்திலகமிடாத மங்கை போல சோபையில்லாதிருக்கிறது. (8)

இயற்கையாகவே பனிக்கட்டிகளால் மூடப்பட்டிருக்கும் இமயமலை, தற்போது சூரியன் (அந்த மலையிலிருந்து) வெகுதூரத்திற்குச் சென்றுவிட்டபடியால், ‘பனிமலை’ என்ற பெயரை உண்மையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. (9)

சூரியன், நடுப்பகலில் சுகமான வெம்மையைத் தருகிறான். அதனால், அங்குமிங்கும் சுற்றித் திரிய முடிகிறது. பகல்பொழுதிலும் (கண் கூசாமல்) சூரியனை நன்றாகப் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால், (குளிர்ந்திருப்பதால்) நிழலும் நீரும் அணுக முடியாதவைகளாக இருக்கின்றன. (10)

இப்போது, பகல்பொழுதுகளில், சூரியன் வெம்மையான கிரணங்கள் இல்லாததாக இருக்கிறது. பனியுடன் கூடிய, அதிகக் குளிருள்ள காற்றினாலும் பனியினாலும் தாக்கப்பட்டவைகளான காடுகளில், பிராணிகள் வெளியில் சஞ்சரிக்காமல் மறைந்து வாழ்கின்றன. (11)

நிவ்ருத்தாகாஸஸயநா: புஷ்யநீதா ஹிமாருணா: ।
 சீதா வ்ருத்த₄தராயாமாஸ்த்ரியாமா யாந்தி ஸாம்ப்ரதம் ॥ (12)

ரவிஸங்க்ராந்தஸௌப₄க்யஸ்துஷாராவ்ருதமண்ட₃ல: ।
 நி:ஸ்வாஸாந்த₄ இவாத₃ர்ஸஸ்சந்த₃ரமா ந ப்ரகாஸதே ॥ (13)

ஜ்யோத்ஸநா துஷாரமலிநா பெளர்ணமாஸ்யாம் ந ராஜதே ।
 ஸீதேவ சாதபஸ்யாமா லக்ஷயதே ந து ஸோப₄தே ॥ (14)

ப்ரக்ருத்யா சீதலஸ்பர்ஸோ ஹிமவித்த₄ஸ்ச ஸாம்ப்ரதம் ।
 ப்ரவாதி பஸ்சிமோ வாயு: காலே த்₃விசு₃ணஸீதல: ॥ (15)

ப₃ாஷ்பச்ச₂ந்நாந்யரண்யாநி யவகோதூ₄மவந்தி ச ।
 ஸோப₄ந்தே₅ப்யுதி₃தே ஸுர்யே நத₃த்பி₄: க்ரௌஞ்சஸாரஸை: ॥ (16)

க₂ர்ஜுரபுஷ்பாக்ருதிபி₄: ஸிரோபி₄: பூர்ணதண்டு₃லை: ।
 ஸோப₄ந்தே கிஞ்சித₃நம்ரா: ஸாலய: கநகப்ரப₄: ॥ (17)

மயூகை₂ருபஸர்பத்₃பி₄ர்ஹிமநீஹாரஸம்வ்ருதை: ।
 தூ₃ரமப்யுதி₃த: ஸுர்ய: ஸஸாங்க இவ லக்ஷயதே ॥ (18)

அக்₃ராஹ்யவீர்ய: பூர்வாஹ்நே மத்₄யாஹ்நே ஸ்பர்ஸத: ஸுக₂: ।
 ஸம்ரக்த: கிஞ்சித₃பாண்டு₃ராதப: ஸோப₄தே க்ஷிதௌ ॥ (19)

அவஸ்யாயநிபாதேந கிஞ்சித்ப்ரக்லிந்தஸாத்த₃வலா ।
 வநாநாம் ஸோப₄தே பூ₄மிர்நிவிஷ்டதருணாதபா ॥ (20)

ஸ்ப்ருஸம்ஸ்து விபுலம் ஸீதமுத₃கம் த்₃விரத₃: ஸுக₂ம் ।
 அத்யந்தத்ருஷிதோ வந்ய: ப்ரதிஸம்ஹரதே கரம் ॥ (21)

ஏதே ஹி ஸமுபாஸீநா விஹக₃ா ஜலசாரிண: ।
 நாவக₃ாஹந்தி ஸலிலமப்ரக₃ல்ப₄ா இவாஹவம் ॥ (22)

அவஸ்யாயதமோநத்த₄ா நீஹாரதமஸா வ்ருதா: ।
 ப்ரஸுப்தா இவ லக்ஷயந்தே விபுஷ்பா வநராஜய: ॥ (23)

ப₃ாஷ்பஸஞ்ச₂ந்நஸலிலா ருதவிக்ஞேயஸாரஸா: ।
 ஹிமார்த்₃ரவாலுக்ஷஸ்தாரை: ஸரிதோ ப₄ாந்தி ஸாம்ப்ரதம் ॥ (24)

இப்போது, இரவுபொழுது வெட்டவெளியில் படுக்க முடியாதவையாகவும், பனியினால் ஒளிகுன்றிய புஷ்ய சந்திரனை உடையவையாகவும், மிகவும் குளுமையான நீண்ட பொழுதுள்ளவையாகவும் கழிகின்றன. (12)

(இந்த ஹேமந்த ருது காலத்தில்) பனி காரணமாக சந்திரனின் ஒளி குன்றியதால், மூச்சுக்காற்றால் ஒளி மங்கிய கண்ணாடி போல், அதனுடைய ஒளி சூரியனிடம் சென்றடைந்துவிட்டதைப் போல், தெளிவில்லாமல் இருக்கிறது. (13)

பனியால் ஒளி குன்றிய நிலவு, பெளர்ணமியன்றுகூட முழுப் பிரகாசத்துடன் விளங்கவில்லை; கடுமையான வெய்யிலினால் உடல் வண்ணம் குன்றிய சீதாப்பிராட்டியார் போல் (ஒளிகுன்றி) காணப்படுகிறது. (14)

இயற்கையாகவே, குளிர்ச்சியுடன் வீசும் மேல்காற்று, இந்தப் பருவ காலத்தில், பனியினால் குளிர் அதிகரிக்கப்பட்டதாக, இரண்டு மடங்கு குளிர்ச்சியுடன் வீசுகிறது. (15)

யவம், கோதுமை பயிரிடப்பட்டுள்ள நிலங்கள் மூடுபனியால் மறைக்கப்பட்டுள்ளன. சூரியோதய காலத்தில் கிரௌஞ்சம், ஸாரஸம் ஆகிய பறவைகள் கூவும் போது காடுகள் அழகாக விளங்குகின்றன. (16)

நெற்கதிர்களில் பூரணத்தன்மையை அடைந்துவிட்டது; நெற்பயிர்கள், பேரிச்சம்பூவின் வடிவத்திற்குப் பெரிதாக வளர்ந்து, கதிர்கள் பொன்னிறம் பெற்று, (அவற்றின் கனம் தாங்க முடியாமல்) சற்றே தலைசாய்ந்தவைகளாக விளங்குகின்றன. (17)

உதித்துவிட்ட சூரியன், பனி-மூடுபனியால் சூழப்பட்டு, பரவி வரும் கிரணங்களால், வெகுதூரத்தில், சந்திரன் போல் (கண்ணுக்கு இதமாகக்) காணப்படுகிறான். (18)

(இந்தக் காலத்தில்) வெய்யில் பூமியில் படும்போது, வெண்மையும் செம்மையும் சிறிதளவு கலந்ததாக இருக்கிறது; காலை வேளைகளில் வெம்மை இல்லாமலும், நண்பகல் நேரத்தில் சுகமாக அனுபவிக்கத் தக்கதாகவும் இருக்கிறது. (19)

காடுகளின் தரையில் வளர்ந்துள்ள புல்புதர்கள் மீது பனித்திவலைகள் படிந்திருப்பதால், புற்கள் நனைந்து, சூரியோதயம் ஆனவுடன் வெளிப்படும் இளம் வெய்யிலில் வனப்புடன் விளங்குகின்றன. (20)

மிகவும் தாகத்தால் தவிக்கும் காட்டு யானை, (நீர்நிலையைக் கண்டவுடன்) மகிழ்ச்சியுடன் தண்ணீரை (அருந்துவதற்காக)த் தொடும்பொழுது, குளிர்ச்சி தாங்காமல் தன் தும்பிக்கையைத் தண்ணீரிலிருந்து) திருப்பி இழுத்துக் கொள்கிறது. (21)

தேரியமில்லாதவர்கள் போர்க்களத்திற்குள் சென்று போரிடாமல் ஓரமாக ஒதுங்கி நிற்பதைப் போல, நீரில் வாழும் இந்தப் பறவைகள், தண்ணீரின் அருகே (நீர்நிலையின் கரைகளில்) உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றன; (தண்ணீரின் குளிர்ச்சிக்குப் பயந்து,) அதில் மூழ்கி விளையாடவில்லை. (22)

இந்தக் காட்டுப் பகுதிகள், இரவில் பனிப்பொழிவிலும் இருளிலும் மூழ்கி, சூரிய உதய காலத்தில் மூடுபனியினாலும் மறைக்கப்பட்டு, மரங்களில் மலர்களும் இல்லாமல், பெருந்தூக்கத்தில் சூழ்ந்துள்ளவை போல் காணப்படுகின்றன. (23)

இப்போது, ஆறுகளில் தண்ணீர் ஓட்டம் (நம் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவாறு) மூடுபனியால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது; நீர்ப் பறவைகளான ஸாரஸங்களை அவற்றின் குரல் ஒலியினாலேயே அறிந்து கொள்ள முடிகிறது; நதியின் கரைகளில் உள்ள மணல், பனிப்பொழிவினால் ஈரமாக்கப்பட்டிருப்பதால் மட்டுமே, 'இங்கே நதி இருக்கிறது' என்று உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது, (நீரோட்டம் கண்ணுக்குத் தெரியாத அளவுக்குக் கனத்த பனிமூட்டம்.) (24)

துஷாரபதநாச்சைவ ம்ருது₃த்வாத்₃ப₄ஸ்கரஸ்ய ச ।
ஸைத்யாத்₃க₃ாக்₃ரஸ்த₂மபி ப்ராயேண ரஸவஜ்ஜலம் ॥ (25)

ஜராஜர்ஜரிதை: பத்₃மை: ஸீர்ணகேஸரகர்ணிகை: ।
நாளஸேஷைஹிமத்₄வஸ்தைர்ந ப₄ந்தி கமலாகரா: ॥ (26)

அஸ்மிம்ஸ் து புருஷவ்யாக்₄ர: காலே து₃:க₂ஸமந்வித: ।
தபஸ்சரதி த₄ர்மாத்மா த்வத்₃ப₄க்த்யா ப₄ரத: புரே ॥ (27)

த்யக்த்வா ராஜ்யம் ச மாநம் ச பே₄க்யாம்ஸ்ச விவித₄ந் ப₃ஹூந் ।
தபஸ்வீ நியதாஹார: ஸேதே ஸீதே மஹீதலே ॥ (28)

ஸோபி வேலாமிமாம் நூநமபி₄ஷேகார்த₂முத்₃யத: ।
வ்ருத: ப்ரக்ருதிபி₄ர்ந்தியம் ப்ரயாதி ஸரயூம் நதீம் ॥ (29)

அத்யந்தஸுக₂ஸம்வ்ருத்₃த₄: ஸுகுமார: ஸுகே₂சித: ।
கத₂ம் ந்வபரராத்ரேஷு ஸரயூமவக்யாஹதே ॥ (30)

பத்₃மபத்ரேஷுணோ வீர: ஸ்யாமோ நிருத₃ரோ மஹாந் ।
த₄ர்மக்ரு: ஸத்யவாதீ₃ ச ஹீநிஷேதே₄ ஜிதேந்த்₃ரிய: ॥ (31)

ப்ரியாபி₄ப₄ஷீ மது₄ரோ தீர்க்₄ப₃ாஹூரரிந்த₃ம: ।
ஸந்த்யஜ்ய விவித₄ந் பே₄க்யாநார்யம் ஸர்வாத்மநா ஸ்ரித: ॥ (32)

ஜித: ஸ்வர்க்₃ஸ்தவ ப்₄ராத்ரா ப₄ரதேந மஹாத்மநா ।
வநஸ்த₂மபி தாபஸ்யே யஸ்த்வாமநுவிதீ₄யதே ॥ (33)

ந பித்ர்யமநுவர்தந்தே மாத்ருகம் த்₃விபத₃ா இதி ।
க்₂யாதோ லோகப்ரவாதே₃யம் ப₄ரதேநாந்யத₂ா க்ருத: ॥ (34)

ப₄ர்தா த்₃ஸரதே₂ா யஸ்யா: ஸாது₄ஸ்ச ப₄ரதஸ: ஸுத: ।
கத₂ம் நு ஸாம்ப₃ா கைகேயீ தாத்₃ருஸீ க்ருரத₃ர்ஸிநீ ॥ (35)

இத்யேவம் லக்ஷ்மணே வாக்யம் ஸ்நேஹாத்₃ப்₃ருவதி த₄ர்மிகே ।
பரிவாத₃ம் ஜநந்யாஸ்தமஸஹந் ராக்₄வோப்₃ரவீத் ॥ (36)

ந தோம்ப₃ா மத்₄யமா தாத க்₃ர்ஹிதவ்யா கத₂ஞ்சந ।
தாமேவேக்ஷவாகுநாத₂ஸ்ய ப₄ரதஸ்ய கத₂ாம் குரு ॥ (37)

தூயதான பாதைகளில் அமைந்துள்ள சுனைகளில் இருக்கும் தண்ணீர், பனி பெய்வதாலும், சூரியனின் வெம்மைக் குறைவாலும், குளிர்ச்சியான காற்றினாலும் முற்றிலும் ஏற்கத் தகாத விஷம் போல் இருக்கிறது. (25)

நெடுநாள் (தண்ணீரில்) இருந்துவிட்டதால், (தாமரைக்கொடியின்) இலைகள் கிழிந்துவிட்டன; மலரின் நடுவிலுள்ள கேசரங்கள் பனியால் உதிர்ந்துவிட்டன; மிகுந்திருப்பது, தாமரைத் தண்டு மட்டுமே! எனவே, தாமரைத் தடாகங்கள் பிரகாசமாக இல்லை. (26)

(அண்ணா!) இந்த நாட்களில், பராக்கிரமம் மிக்கவரும், தங்கள் பிரிவால் துயரப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவரும் தருமாத்மாவுமான பரதன், தங்களிடமுள்ள ஆழ்ந்த பக்தியால், பட்டணத்தில் தவநெறியை மேற்கொண்டு வாழ்கிறார். (27)

அரசு அதிகாரத்தையும், கௌரவத்தையும், பலவகையானவைகளும் எண்ணற்றவைகளுமான சுகபோகங்களையும் துறந்து, உணவுக் கட்டுப்பாட்டுடன் தவம் செய்து கொண்டு, குளிர்ச்சியான மண் தரையில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். (28)

அவரும், இந்த வேளையில் ஆற்றில் நீராடும் பொருட்டு, அமைச்சர்களும் பிற குடிமக்களும் புடைசூழ, நாள்தோறும் சரபு நதிக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பாரல்லவா? (29)

மிகவும் செளக்கியமாக வளர்ந்தவரும் மென்மையான உடல்வாகு உடையவருமான அவர், இரவின் கடைசி யாமத்தின் பனியால் தாக்கப்பட்டவராக, சரபு நதியில் எவ்வாறு தலைமூழ்கி நீராடுவார்? ஐயோ! (30)

தாமரையிதழ் போன்ற கண்கள்; வீரர்; சியாமள வண்ண மேனியர்; உள்ளடங்கிய வயிறுடையவர்; உயர்ந்த நோக்குடையவர்; அறம் அறிந்தவர்; சத்தியம் பேசுபவர்; அறநூல்களில் 'செய்யத்தகாதன' என்று கூறப்பட்டவைகளைச் செய்வதற்கு வெட்கப்படுபவர்; புலன்களை வென்றவர்; தானே முன் வந்து முதலில் உரையாடலைத் தொடங்குபவர்; இனிய மொழியுடையவர்; நீண்ட கைகளை உடையவர்; பகைவர்களை அடக்குபவர் - இப்படிப்பட்ட சிறப்புகளை உடைய அவர் (பரதன்), பல்வகையான போக-போக்கியங்களைத் துறந்து, முற்றிலுமாகத் தங்களுடைய அண்டியிருக்கிறார். (31,32)

காட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தங்களைப் பின்பற்றி (நகரத்திலுள்ள) நம்முடைய சகோதரர் பரதனும் தவவாழ்க்கையை மேற்கொண்டு வருவதால், சுவர்க்கம் அவரால் வெல்லப்பட்டதாகிறது. (அவருக்கு நிச்சயமாக சுவர்க்கம் கிடைக்கும்.) (33)

'அநேகமாக பிள்ளைகள் தாயாரின் குண இயல்புகளையே அடைகிறார்கள்; தந்தையின் குணங்களை அடைவதில்லை' என்ற இந்தப் பிரபலமான உலக வழக்கு பரதனால் பொய்யாக்கப்பட்டுவிட்டது. (34)

தசரதன் போன்ற ஒரு மாமனிதர், கணவர்; அடக்கமான பரதன், புதல்வன். இப்படி இருக்கையில் தாயாராகிய கைகேயிக்கு இப்படிப்பட்ட (தங்களைக் காட்டிற்கு அனுப்புவது என்ற) கொடிய எண்ணம் எப்படி வந்தது?" (35)

அறநெறியாளனான லட்சுமணன், (இராமனிடம் கொண்டிருந்த அளவற்ற) அன்பினால், மேற்கண்டவாறு பேசிவருகையில், (சிறிய) தாயாரைப் பற்றிய அந்த இழிவான சொற்களைப் பொறுக்க முடியாத இராமன், பின்வருமாறு மொழிந்தார்— (36)

“குழந்தாய்! (நம்முடைய அன்னைமார்களில்) நடுவளாகிய அவள், எந்தவிதத்திலும் நிந்திக்கத்தக்கவள் அல்லள். (இனி, இன்னும் ஏதேனும் பேச விரும்பினால்) இக்ஷ்வாகு பரம்பரையின் திலகம் போன்ற பரதனைப் பற்றியே பேசு. (37)

நிஸ்சிதாபி ஹி மே பு₃த்தி₄ர்வநவாஸே த்₃ரு₄வ்ரதா ।
ப₄ரதஸ்நேஹஸந்தப்தா ப₃ாலிஸீக்ரியதே புந: ॥ (38)

ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி ப்ரியாணி மது₄ராணி ச ।
ஹ்ருத்₃யாந்யம்ருதகல்பாநி மந:ப்ரஹ்லாத₃நாநி ச ॥ (39)

கத₃ா ந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி ப₄ரதேந மஹாத்மநா ।
ஸத்ருக்₄நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகு₄நந்த₃ந ॥ (40)

இத்யேவம் விலபநஸ்தத்ர ப்ராப்ய கே₃ாத₃ாவரீம் நதீ₃ம் ।
சக்ரோபி₄ஷேகம் காகுதஸ்த₂: ஸாநுஜ: ஸஹ ஸீதயா ॥ (41)

தர்பயித்வாத₂ ஸலிலைஸ்தே பித்ரூந் தை₃வதாநி ச ।
ஸ்துவந்தி ஸ்மோதி₃தம் ஸூர்யம் தே₃வதாஸ்ச ஸமாஹிதா: ॥ (42)

க்ருதாபி₄ஷேக: ஸ ரராஜ ராம:
ஸீதாத்₃விதீய: ஸஹ லக்ஷ்மணேந ।
க்ருதாபி₄ஷேகோ கி₃ரிராஜபுத்ர்யா
ருத்₃ர: ஸநந்தீ₃ ப₄க₃வாநிவேஸ: ॥ (43)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஷோட₃ஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஸப்தத₃ஸ: ஸர்க்₃: ஸூர்பணக₂ய₄வாவிஷ்கரணம்

க்ருதாபி₄ஷேகோ ராமஸ்து ஸீதா ஸௌமித்ரிரேவ ச ।
தஸ்மாத்₃கே₃ாத₃ாவரீர்த்ததோ ஜக்₃மு: ஸ்வமாஸ்ரமம் ॥ (1)

ஆஸ்ரமம் தமுபாக₃ம்ய ராக₄வ: ஸஹலக்ஷ்மண: ।
க்ருத்வா பெளர்வாஹ்ணிகம் கர்ம பர்ணஸாலாமுபாக₃மத் ॥ (2)

உவாஸ ஸுகி₂தஸ்தத்ர பூஜ்யமானோ மஹர்ஷிபி₄: ।
லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்₄ராத்ரா சகார விவித₄ா: கத₂ா: ॥ (3)

ஸ ராம: பர்ணஸாலாயாமாஸீந: ஸஹ ஸீதயா ।
விரராஜ மஹாபு₃ஹுஸ்சித்ரயா சந்த்₃ரமா இவ ॥ (4)

தத₂ாஸீநஸ்ய ராமஸ்ய கத₂ாஸம்ஸக்தசேதஸ: ।
தம் தே₃ஸம் ராஷ்ணீ காசித₃ாஜக₃ாம யத்₃ருச்ச₂யா ॥ (5)

வனவாசம் என்ற விரதத்தை உறுதியாக அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதில் நான் தீர்மானமாக இருக்கிறேன். என்றாலும், பரதனிடம் உள்ள அன்பு என்னைத் தகிப்பதால், மனம் சஞ்சலம் அடைகிறது. (உடனே அயோத்தி சென்று பரதனைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது.) (38)

பிரியமான, இனிமையான, மனத்திற்குகந்தவைகளான, அமிழ்தம் போன்று மனத்தைக் களிக்கச் செய்கின்றவைகளுமான இவனுடைய (பரதனுடைய) சொற்களை (இப்போது) நினைத்துப் பார்க்கிறேன். (39)

ரகுலத்தின் பெருமையை வளர்க்கும் லட்சுமணா! உன்னோடுகூடச் சென்று, மகாத்மாவான பரதனையும் வீரனான சத்ருக்னனையும் சந்திக்கும் அந்த நன்னாள் என்றைக்கு வருமோ?" (40)

இவ்வாறு பேசிக் கொண்டே, அவர்கள் கோதாவரி நதியை அடைந்தார்கள். காகுத்த இராமன், மனைவியுடனும் சகோதரனோடும் நதியில் நீராடினார். (41)

(ஸ்நானத்தின் அங்கமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள) தேவ-பித்ரு தர்ப்பணங்களைச் செய்தார்கள். (அப்போது) சூரியன் உதிக்கவே, சூரியனையும் சந்தியா தேவதைகளையும், மன ஒருமைப்பாட்டுடன் தோத்தரித்தார்கள். (காலை சந்தியாவந்தனம் செய்தார்கள்.) (42)

தலைமூழ்கி நீராடி விட்டு, இலக்குவனோடும் சீதையை அருகில் வைத்துக் கொண்டும் நடந்துவந்த ஸ்ரீராமன், நந்தி பகவானுடனும் மலைமகளாகிய பார்வதியை அருகில் வைத்துக் கொண்டும் நதியில் நீராடிவிட்டு எழுந்தருளும் ஈசுவரனாகிய சாட்சாத் ருத்ர பகவான் போலவே விளங்கினார். (43)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பதினாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதினேழு

சூர்ப்பணகை வருகை

தலைமூழ்கி நீராடிய பின்னர், இராமன்-சீதை-லட்சுமணன் ஆகியோர், கோதாவரி நதிக்கரையிலிருந்து தங்கள் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றார்கள். (1)

ஆசிரமத்தை அடைந்த இராம-லட்சுமணர்கள், காலை நேரத்தில் செய்ய வேண்டிய வைதிகச் சடங்குகளை முடித்துக் கொண்டு, (சற்றுத் தள்ளி அமைக்கப்பட்டிருந்த) ஓலைக் குடிலுக்கு வந்தார்கள். (2)

அந்த இடத்தில் (பஞ்சவடியில்), பல முனிவர்கள் அவ்வப்போது வந்து இராமனைப் போற்றினார்கள். சகோதரனான இலக்குவனோடு பற்பல விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டு இன்பமாக வசித்து வந்தார்கள். (3)

பர்ணசாலையில், சீதையுடன் அமர்ந்திருந்த பெருந்தோளரான இராமன், சித்திரை நட்சத்திரத்துடன் கூடிய சந்திரன் போல (சித்ரா பெளர்ணமி போல) சோபையுடன் விளங்கினார். (4)

அவ்விதம் உட்கார்ந்து கொண்டு, இலக்குவனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தில், அந்த இடத்திற்கு அரக்கி ஒருத்தி தற்செயலாக வந்து சேர்ந்தாள். (5)

ஸா து ஸுர்ப்பணக்₂ நாம த₃ஸக்₃ரீவஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
ப₄கி₃நீ ராமமாஸாத்₃ய த₃த₃ர்ஸ த்ரித₃ஸோபமம் ॥ (6)

ஸிம்ஹோரஸ்கம் மஹாப₃ாஹும் பத்₃மபத்ரநிபே₄க்ஷணம் ।
ஆஜாநுப₃ாஹும் தீ₃ப்தாஸ்யமதீவ ப்ரியத₃ர்ஸநம் ॥ (7)

க₃ஜவிக்ரந்தக்₃மநம் ஜடாமண்ட₃லத₄ாரிணம் ।
ஸுகுமாரம் மஹாஸத்த்வம் பார்தி₂வவ்யஞ்ஜநாந்விதம் ॥ (8)

ராமமிந்தீ₃வரஸ்யாமம் கந்த₃ர்பஸத்₃ருஸப்ரப₄ம் ।
ப₃பூ₄வேந்த்₃ரோபமம் த்₃ருஷ்ட்வா ரக்ஷஸீ காமமோஹிதா ॥ (9)

ஸுமுக₂ம் து₃ர்முகீ₂ ராமம் வ்ருத்தமத்₄யம் மஹோத்₃ரீ ।
விஸாலாக்ஷம் விருபாக்ஷீ ஸுகேஸம் தாம்ரமூர்த₄ஜா ॥ (10)

ப்ரீதிருபம் விருபா ஸா ஸுஸ்வரம் பை₄ரவஸ்வரா ।
தருணம் த₃ாருணா வ்ருத்₃த₄ா த₃க்ஷிணம் வாமப₄ாஷிணீ ॥ (11)

ந்யாயவ்ருத்தம் ஸுது₃ர்வ்ருத்தா ப்ரியமப்ரியத₃ர்ஸநா ।
ஸரீரஜஸமாவிஷ்டா ரக்ஷஸீ வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (12)

ஜ₁ தாபஸருபேண ஸப₄ார்ய: ஸரசாபத்₄ருத் ।
ஆக₃தஸ்த்வமிமம் தே₃ஸம் கத₂ம் ரக்ஷஸஸேவிதம் ॥ (13)

கிமாக₃மநக்ருத்யம் தே தத்த்வமாக்₂யாதுமர்ஹஸி ।
ஏவமுக்தஸ்து ரக்ஷஸ்யா ஸுர்ப்பணக்₂யா பரந்தப: ॥ (14)

ருஜுபு₃த்₃தி₄தயா ஸர்வமாக்₂யாதுமுபசக்ரமே ।
அந்ருதம் ந ஹி ராமஸ்ய கத்₃ாசித₃பி ஸம்மதம் ॥ (15)

விஸேஷேணாஸ்ரமஸ்த₂ஸ்ய ஸமீபே ஸ்த்ரீஜநஸ்ய ச ।
ஆஸீத்₃த₃ஸரதே₂ா நாம ராஜா த்ரித₃ஸவிக்ரம: ॥ (16)

தஸ்யாஹமக்₃ரஜ: புத்ரோ ராமோ நாம ஜநை: ஸ்ருத: ।
ப்₄ராதாயம் லக்ஷ்மணோ நாம யவீயாந் மாமநுவ்ரத: ॥ (17)

இயம் ப₄ார்யா ச வைதே₃ஹீ மம ஸீதேதி விஸ்ருதா ।
நியோக₃ாத்து நரேந்த்₃ரஸ்ய பிதுர்மாதுஸ்ச யந்த்ரித: ॥ (18)

த₄ர்மார்த₂ம் த₄ர்மகாங்க்ஷீ ச வநம் வஸ்துமிஹாக₃த: ।
த்வாம் து வேதி₃துமிச்ச₂ாமி கத்₂யதாம் காளி கஸ்ய வா ॥ (19)

சூர்ப்பணகை என்ற அவள், அரக்கன் பத்துத்தலை இராவணனுடைய சகோதரி. அவள், இராமனை நெருங்கி வந்ததும், அபூர்வ அழகுடன் தேவலோகத்தவரைப் போல் அவர் விளங்குவதைக் கண்டாள். (6)

அகன்ற மார்பு; திரட்சியான தோள்கள்; தாமரை இதழ் போன்ற கண்கள்; முழங்கால் வரை நீண்டிருந்த கைகள்; ஒளிச்சுடராக விளங்கும் திருமுகம்; பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போன்ற பேரழகு; (7)

யானை போன்ற வீரநடை; மண்டலாகாரமான சடாமுடி; கோமளமயமான திருமேனி; மிகவும் பராக்கிரமம் உடையவர்; அரச லட்சணங்கள் பொருந்தியவர்; (8)

கருநெய்தல் போன்ற கார்வண்ணம்; மன்மதனுக்கு நிகரான செளந்தர்யம்; இந்திரன் போன்ற ஆளுமை - இவ்விதம் இராமனைப் பார்த்த அரக்கி காமவசப்பட்டாள். (9)

காணச் சகியாத முகம்; மாபெரும் வயிறு; அவலட்சணமான கண்கள்; செம்பட்டை கேசம்; வெறுக்கத்தக்க உருவம்; பயங்கரமான பெருங்குரல்; பார்ப்பதற்கு விருப்பம் ஏற்படாதபடி அச்சத்தை விளைவிப்பவள்; முதியவள்; வக்கிரமாகப் பேசுபவள்; மிகவும் தீய ஒழுக்கமுடையவள்; ஏறிட்டுக் காணத்தகாதவள் - இவ்வாறிருந்த அந்த அரக்கி, அழகான முகமுடையவரும், அளவான இடையை உடையவரும், அகன்ற கண்களுள்ளவரும், நற்கூந்தல் உடையவரும், பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டாதவரும், இனிய குரலுடையவரும், வாலிபமுறுக்கில் இருப்பவரும், அன்பொழுகப் பேசுபவரும், அறநெறியைக் கைக்கொண்டவரும், நல்லுணர்வைத் தூண்டுபவரும், அனைவரையும் கவர்ந்திழுப்பவருமான இராமனைப் பார்த்ததும் காமத்தால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவளாகப் பின்வருமாறு கூறினாள்— (இராமனிடம் வந்தபோது, சூர்ப்பணகை சுந்தர வடிவம் ஏற்றுக் கொண்டுதான் வந்தாள்; அது மாயா வடிவம். வால்மீகி, அவளுடைய இயற்கையான வடிவத்தை மேலே விவரித்துள்ளார்.) (10-12)

“தவசிபோல் வேடம்பூண்டு, (அதற்கேற்றாற்போல்) சடைமுடி தரித்திருக்கிறாய். (ஆனால்,) மனைவியோடு இருக்கிறாய். கையிலோ வில்-அம்பு! அரக்கர்கள் வாழ்கின்ற இந்த காட்டுப்பகுதிக்கு, நீ எப்படி வந்தாய்? (13)

நீ, எந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதற்காக இவ்விடத்திற்கு வந்திருக்கிறாய்? உண்மையைச் சொல்.” இவ்வாறு அரக்கியான சூர்ப்பணகை கேட்டவுடன், எதிரிகளை வதைத்தெடுக்கும் இராமன், நேர்மை நெறியில் பழகிய காரணத்தால், உண்மையாக நடந்த எல்லாவற்றையும் நடந்தபடியே சொல்லவாரம்பித்தார். ஏனென்றால், எந்தக் காலத்திலும் பொய் என்பது இராமனுக்கு ஏற்புடையதன்று. (14,15)

குறிப்பாக, ஆசிரமத்தில் இருக்கும்போதும், பெண்கள் அருகில் இருக்கும் காலத்திலும் பொய் பேசுவது முற்றிலுமாகப் பிடிக்காது. (அப்படியானால், மற்ற நேரங்களில் பொய் பேசுவதை இராமன் ஏற்றுக் கொள்வாரா? என்றால், அப்போதைய சூழ்நிலையையும் காலத்தையும் கருதி, கவிஞர் அவ்வாறு கூறினார் - என்று கொள்ள வேண்டும்.) “தேவர்களுக்கு நிகரான பராக்கிரமமுடைய தசரதன் என்ற பெயர் கொண்ட மன்னர் ஒருவர் இருந்தார். (16)

அவருடைய மூத்த புதல்வன் நான்; இராமன் என்று மக்கள் அழைப்பார்கள். இவன், என்னுடைய இளைய சகோதரன்; லட்சுமணன் என்று பெயர். என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறான். (17)

இவள் என்னுடைய மனைவி; விதேக மன்னரின் மகள்; சீதை என்று பிரசித்தி பெற்றவள். மாமன்னராகிய தந்தையினுடையவும், தாயினுடையவும் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு (காட்டுக்கு) வந்திருக்கிறேன். உன்னைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். நீ யார்? யாருடையவள்? என்பதைக் கூறுவாயாக. (18,19)

ந ஹி தாவந்மநோக்ஞாங்கீ ராஷஸீ ப்ரதிப₄ஸி மே ।
இஹ வா கிம் நிமித்தம் த்வமாகுதா ப்ருஹி தத்த்வத: ॥ (20)

ஸாப்₃ரவீத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா ராஷஸீ மதுநார்தி₃தா ।
ஸ்ருயதாம் ராம வக்ஷயாமி தத்த்வார்த₂ம் வசநம் மம ॥ (21)

அஹம் ஸூர்பணக₂ நாம ராஷஸீ காமரூபிணீ ।
அரண்யம் விசரமீத்₃மேகா ஸர்வப₄யங்கரா ॥ (22)

ராவணோ நாம மே ப்₄ராதா ப₃லியாந் ராஷஸேஸ்வர: ।
வீரோ விஸ்ரவஸ: புத்ரோ யதி₃ தே ஸ்ரோத்ரமாகுத: ॥ (23)

ப்ரவ்ருத்த₄நித்₃ரஸ்ச ஸத₃ கும்ப₄கர்ணோ மஹாப₃ல: ।
விபீ₄ஷணஸ்து த₄ர்மாத்மா ந து ராஷஸசேஷ்டித: ॥ (24)

ப்ரக₂யாதவீர்யௌ ச ரணே ப்₄ராதரௌ க₂ரதூ₃ஷணௌ ।
தாநஹம் ஸமதிக்ராந்தா ராம த்வாபூர்வத₃ர்ஸநாத் ॥ (25)

ஸமுபேதாஸ்மி ப₄ாவேந ப₄ர்தாரம் புருஷோத்தமம் ।
அஹம் ப்ரப₄ாவஸம்பந்நா ஸ்வச்ச₂ந்த₃ப₃லக₃யாமிநீ ॥ (26)

சிராய ப₄வ மே ப₄ர்தா ஸீதயா கிம் கரிஷ்யஸி ।
விக்ருதா ச விருபா ச ந சேயம் ஸத்₃ருஸீ தவ ॥ (27)

அஹமேவாநுரூபா தே ப₄ர்யாநுபேண பஸ்ய மாம் ।
இமாம் விருபாமஸதீம் கராலாம் நிர்ணதோத₃ரீம் ॥

அநேந தே ஸஹ ப்₄ராத்ரா ப₄ஷயிஷ்யாமி மாநுஷீம் ॥ (28)

தத: பர்வதஸ்ருங்கு₃ணி வநாநி விவித₄நி ச ।
பஸ்யந் ஸஹ மயா காந்த த₃ண்ட₃காந் விசரிஷ்யஸி ॥ (29)

இத்யேவமுத்த: காகுத்ஸ்த₂: ப்ரஹஸ்ய மதி₃ரேக்ஷணாம் ।
இத₃ம் வசநமாரேபே₄ வக்தும் வாக்யவிஸாரத₃: ॥ (30)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஸப்தத₃ஸ: ஸர்க₃: ॥

அஷ்டாத₃ஸ: ஸர்க₃:

ஸூர்பணக₂விரூபணம்

தத: ஸூர்பணக₂ம் ராம: காமபாஸாவபாஸிதாம் ।
ஸ்வச்ச₂யா ஸ்லக்ஷணயா வாசா ஸ்மிதபூர்வமத₂ப்₃ரவீத் ॥ (1)

பேரழகியாக நீ காணப்பட்டாலும், எனக்கு நீ ஓர் அரக்கி என்றே தோன்றுகிறது. இந்த இடத்திற்கு வந்த உண்மையான காரணத்தைக் கூறு." (20)

அந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும், மன்மதனால் துன்புறுத்தப்பட்ட அவள், "இராமா! நான் உண்மையை பேசப் போகிறேன், கேள். (21)

விருப்பம் போல் வடிவம் எடுக்கக் கூடிய நான், சூர்ப்பணகா என்ற பெயருடையவள். எல்லோருக்கும் பெரும் பயத்தை விளைவித்துக் கொண்டு, இந்த காட்டில் தன்னந்தனியளாக உலாவி வருகிறேன். (22)

அரக்கர்களின் தலைவனான, பெரும் பலசாலியான இராவணன் எனது சகோதரன்; மகாவீரன்; விஸ்ரவஸின் மைந்தன். (அவனைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாயே?) அவனுடைய புகழ், உன் செவிகளுக்கும் எட்டியிருக்கும். (23)

மகாபலவானாகிய கும்பகர்ணன் எப்போதும் ஆழ்ந்த, நீண்ட நித்திரையில் இருப்பவன்; ஆனால், (இன்னொரு சகோதரனான) விபீஷணனோ அறநெறி வழுவாதவன்; அரக்கர்களின் இயல்பான கொடிய செயல்பாடுகள் இல்லாதவன். (24)

போரில், தம் வீரத்தைக் காட்டி பெரும்புகழடைந்த கரணும் தூஷணனும் என் (இளைய) சகோதரர்கள். இராமா! நான் அவர்களை மீறி சுதந்தரமாகச் சஞ்சரிப்பவள். உன்னைப் பார்த்தது முதல், புருஷோத்தமனாகிய நீதான் என் கணவன் என்று மனத்தால் வரித்துவிட்டேன். (25)

நான், அதிசயமான ஆற்றல்கள் படைத்தவள். என் பேராற்றல் காரணமாக, என் விருப்பப்படி உலகின் எல்லா இடங்களுக்கும் போவேன். (26)

என்றென்றைக்கும் நீ என் கணவனாக இரு. சீதையால் நீ என்ன இன்பத்தை அடையப் போகிறாய்? இவள் விகாரமானவள்; அவலட்சணமானவள். இவள் உனக்கு (உன் போன்ற அதிமானுட அழகு படைத்தவனுக்கு) ஏற்றவள் அல்லள். (27)

நான்தான் உனக்கு ஏற்றவள்; மனைவியாக என்னை ஏற்றுக்கொள். அழகில்லாதவளும் நற்குணங்கள் இல்லாதவளும் பயங்கரத் தோற்றம் உடையவளும் சரிந்த வயிறு உடையவளுமான இந்த மானுட மங்கையை, உன் சகோதரனோடுகூடத் தின்றுவிடப் போகிறேன். (28)

அன்பனே! (இவர்களைத் தீர்த்துக் கட்டிய) பின்னர், என்னுடன் மலைமுகடுகளிலும், பல்வகையான வனாந்தரங்களிலும், தண்டகாரணயத்தை நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டு, சுற்றிப் பார்க்கப் போகிறாய்." (29)

இவ்வாறு கூறப்பட்ட இராமன், சிரித்தவண்ணம், போதை வெறிகொண்ட அவளைப் பார்த்து, பேச்சில் நிபுணரான அவர் பின்வருமாறு கூற ஆரம்பித்தார்— (30)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதினெட்டு

சூர்ப்பணகையின் அகந்தையை அழித்தல்

பின்னர், காமவலையில் சிக்கிக் கொண்ட அந்த சூர்ப்பணகையைப் பார்த்து இராமன் தெளிவான, இனிய சொற்களால் புன்சிரிப்புடன் பின்வருமாறு சொன்னார்— (1)

க்ருததாரோஸ்மி ப₄வதி ப₄ர்யேயம் த₃யிதா மம ।
த்வத்₃வித₄நாம் து நாரீணாம் ஸுது₃:க₂ ஸஸபத்நதா ॥ (2)

அநுஜஸ்த்வேஷ மே ப்₄ராதா ஸீலவாந் ப்ரியத₃ர்ஸந: ।
ஸ்ரீமாநக்ருததாரஸ்ச லக்ஷ்மணோ நாம வீர்யவாந் ॥ (3)

அபூர்வீ ப₄ர்யயா சார்தீ₂ தருண: ப்ரியத₃ர்ஸந: ।
அநுரூபஸ்ச தே ப₄ர்தா ரூபஸ்யாஸ்ய ப₄விஷ்யதி ॥ (4)

ஏநம் ப₄ஜ விஸாலாஷி ப₄ர்தாரம் ப்₄ராதரம் மம ।
அஸபத்நா வராரோஹே மேருமர்க்ப்ரப₄ யத₂ா ॥ (5)

இதி ராமேண ஸா ப்ரோக்தா ராஷஸீ காமமோஹிதா ।
விஸ்ருஜ்ய ராமம் ஸஹஸா ததோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ॥ (6)

அஸ்ய ரூபஸ்ய தே யுக்தா ப₄ர்யாஹம் வரவர்ணிநீ ।
மயா ஸஹ ஸுக₂ம் ஸர்வாந் த₃ண்ட₃காந் விசரிஷ்யஸி ॥ (7)

ஏவமுத்தஸ்து ஸௌமிதீ^{ரீ} ராஷஸ்யா வாக்யகோவித₃: ।
தத: ஸூர்பணக₂ாம் ஸ்மித்வா லக்ஷ்மணோ யுக்தமப்₃ரவீத் ॥ (8)

கத₂ம் த₃ாஸஸ்ய மே த₃ாஸீ ப₄ர்யா ப₄விதுமிச்ச₂ஸி ।
ஸோஹமார்யேண பரவாந் ப்₄ராத்ரா கமலவர்ணிநி ॥ (9)

ஸம்ருத்த₄ார்த₂ஸ்ய ஸித்த₄ார்த₂ா முதி₃தா வரவர்ணிநீ ।
ஆர்யஸ்ய த்வம் விஸாலாஷி ப₄ர்யா ப₄வ யவீயஸீ ॥ (10)

ஏநாம் விருபாமஸதீம் கராலாம் நிர்ணதோத₃ரீம் ।
ப₄ர்யாம் வ்ருத்த₄ாம் பரித்யஜ்ய த்வாமேவைஷ ப₄ஜிஷ்யதி ॥ (11)

கோ ஹி ரூபமித₃ம் ஸ்ரேஷ்ட₂ம் ஸந்த்யஜ்ய வரவர்ணிநி ।
மாநுஷீஷு வராரோஹே குர்யாத்₃ப₄ாவம் விசக்ஷண: ॥ (12)

இதி ஸா லக்ஷ்மணேநோக்தா கராலா நிர்ணதோத₃ரீ ।
மந்யதே தத்₃வசஸ்தத்₂யம் பரிஹாஸாவிசக்ஷணா ॥ (13)

ஸா ராமம் பர்ணஸாலாயாமுபவிஷ்டம் பரந்தபம் ।
ஸீதயா ஸஹ து₃ர்த₄ர்ஷமப்₃ரவீத்காமமோஹிதா ॥ (14)

“மரியாதைக்குரிய பெண்ணே! நான் திருமணமானவன்; (அத்துடன் இப்போது என் அருகிலிருக்கும்) இந்த மனைவி எனக்குப் பிரியமானவள். உன்னைப் போன்ற பெண்களுக்குச் சக்களத்தியுடன் வாழ்வது என்பது மிகவும் வருத்தத்தைத் தரக்கூடியது. என்னுடைய இளைய சகோதரனான லட்சுமணன் என்ற இவன், நல்லொழுக்கம் உடையவன்; அழகு மிக்கவன்; வீரம் படைத்தவன்; செந்திரு பொருந்தியவன்; அருகில் மனைவி இல்லாதவன். (2,3)

இவன் நற்குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவன்; இளம்பிராயத்தான்; காணக் காணத் தெவிட்டாத அழகுடையவன்; உன்னுடைய பேரழகான இந்த உருவத்திற்கு ஏற்ற கணவனாக இருக்கத்தக்கவன். கண்ணழகியாளே! சிறந்த பெண்மணியே! சூரியனுடைய ஒளி மேருமலையை எவ்வாறு விளக்கமுறச் செய்கிறதோ, அவ்வாறே, நீ இவனை(க் கணவனாக) அடைந்து, சக்களத்தி இல்லாதவளாக இரு.” (4,5)

காம மயக்கத்திலிருந்த அந்த அரக்கி, இராமன் இவ்வாறு கூறியவுடன், உடனே இராமனை விட்டுவிட்டு, (சற்றுத் தள்ளி நின்று) இலக்குவனைப் பார்த்துக் கூறினாள்— “(லட்சுமணா!) உன்னுடைய அழகான இந்தத் தோற்றத்திற்கு கட்டழகியான நான்தான் தகுந்த மனைவி; (என்னை மனைவியாக ஏற்றுக் கொண்டு, நீ) என்னுடன் இன்பமாக தண்டகாரணியம் முழுவதும் சுற்றி வரலாம்.” (6,7)

அரக்கியினால் இவ்வாறு கூறப்பட்டவனும் சொற்றிறன் உடையவனுமான இலக்குவன், முறம் போன்ற நகங்களைக் கொண்ட அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்து, யுத்தியூர்வமான பதிலைக் கூறினான்— “தாமரையொத்த செவ்வண்ணத்தாளே! நான் என்னுடைய தமையனார் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளவன்; இவர்களுக்குக் குற்றேவல் புரியும் எனக்கு மனைவியாகி, (நீயும்) வேலைக்காரியாக ஆகப் போகிறாயா? நெடுந்தடங்கண்ணாளே! என்னுடைய தமையனார் எல்லாச் செல்வங்களும் நிறையப் பெற்றவர். நீ சந்தோஷத்துடன் அவருடைய இளைய மனைவியாக ஆகிவிடு. அதனால், உன் விருப்பங்களெல்லாம் நிறைவேறும். (8-10)

இவள் (சீதை) அவலட்சணமானவள்; துர்க்குணம் உடையவள்; காண்பதற்கு அருவருப்பானவள்; சரிந்த வயிறுடையவள்; கிழவியாகிவிட்டவள். எனவே, இவளைக் கைவிட்டுவிட்டு, (மகாசுந்தரியான) உன்னையே மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்வார். (இந்தச் சுலோகத்தில், சீதையைப் பற்றி சூர்ப்பணகை சொன்ன சொற்களையே லட்சுமணன் உபயோகிக்கிறான் - என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘சீதையைப் பற்றி இவ்வளவு கேவலமாக லட்சுமணன் பேசலாமா?’ என்ற சந்தேகம் எழும். சான்றோர்களான நமது முன்னோர்கள், இந்தச் சுலோகத்திற்கு உயர்வான விளக்கம் தந்திருக்கிறார்கள். ‘இவள், மானுட வடிவம் தாங்கி வந்தாலும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவள்; தன்னை மிஞ்சிய பதிவிரதை இல்லாதவள்; சாமுத்திரிகா இலக்கணப்படி அங்க அமைப்பு உடையவள்; சுருங்கிய இடைப்பிரதேசத்தைக் கொண்டவள்; ஞானத்தால் மூத்தவள்.’) (11)

மிக்க சோபையுடன் விளங்கும் பேரழகியே! இந்த (உன்னிடம் காணப்படும்) மிக அழகான வடிவத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு, புத்திசாலியான எவன்தான், மானுடப் பெண்களிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்துவான்?” (12)

வெறுக்கத்தக்க உருவமுடைய, சரிந்த வயிறுடைய அவள், லட்சுமணன் இவ்வாறு கூறியவுடன், அது பரிகாசமாகக் கூறப்பட்டது என்பதை உணரும் அறிவற்றவளாய், அந்தச் சொற்களை உண்மைக்கூற்றாகவே எண்ணினாள். காமத்தால் மதியிழந்த அவள், பர்ணசாலையில் சீதையுடன் உட்கார்ந்திருந்தவரும் பிறரால் நெருங்க முடியாதவரும் எதிரிகளை வாட்டுபவருமான இராமனைப் பார்த்து(ப் பின்வருமாறு) கூறினாள்— (13,14)

ஏநாம் விருபாமஸதீம் கராலாம் நிர்ணதோதாரீம் ।
வ்ருத்தாராம் பார்யாமவஷ்டப்ய மாம் ந த்வம் பஹு மந்யஸே ॥ (15)

அத்யேமாம் பக்ஷயிஷ்யாமி பஸ்யதஸ்தவ மாநுஷீம் ।
த்வயா ஸஹ சரிஷ்யாமி நி:ஸபத்நா யதாஸுகம் ॥ (16)

இத்யுக்த்வா ம்ருக்யஸாப்யாஷீமலாதஸத்த்ருஸேக்ஷணா ।
அப்யதாவத்ஸுஸங்க்ருத்தாரா மஹோல்கா ரோஹிணீமிவ ॥ (17)

தாம் ம்ருத்யுபாஸப்ரதிமாமாபதந்தீம் மஹாபுல: ।
நிக்ருஹ்ய ராம: குபிதஸ்ததோ லக்ஷமணமப்ரவீத் ॥ (18)

க்ருரைநார்யை: ஸௌமித்ரே பரிஹாஸ: கதஞ்சந ।
ந கார்ய: பஸ்ய வைதேஹீம் கதஞ்சித்ஸௌம்ய ஜீவதீம் ॥ (19)

இமாம் விருபாமஸதீமத்தாம் மஹோதாரீம் ।
ராக்ஷஸீம் புருஷவ்யாக்ர விருபயிதுமர்ஹஸி ॥ (20)

இத்யுக்தோ லக்ஷமணஸ்தஸ்யா: க்ருத்தோ ராமஸ்ய பஸ்யத: ।
உத்த்ருத்ய க்ருத்யம் சிச்சேத்ய கர்ணநாஸம் மஹாபுல: ॥ (21)

நிக்ருத்தகர்ணநாஸா து விஸ்வரம் ஸா விநத்ய ச ।
யதாகுதம் ப்ரதுத்தராவ கோரா ஸுர்பணகா வநம் ॥ (22)

ஸா விருபா மஹாகோரா ராக்ஷஸீ போணிதோக்ஷிதா ।
நநாத் விவிதாந்நாதாந் யதா ப்ராவ்ருஷி தோயத்ய: ॥ (23)

ஸா விஷ்ணந்தீ ருதிரம் பஹுதா கோரத்யுஸநா ।
ப்ரக்ருஹ்ய பூஹு க்ருஜந்தீ ப்ரவிவேஸ மஹாவநம் ॥ (24)

ததஸ்து ஸா ராக்ஷஸஸங்குஸம்வ்ருதம்
கரம் ஜநஸ்தாநகதம் விருபிதா ।
உபேத்ய தம் ப்ராதரமுக்ரத்யுஸநம்
பபாத பூமௌ க்ருநாத்யதாஸநி: ॥ (25)

தத: ஸபார்யம் ப்யமோஹமூர்ச்சிதா
ஸலக்ஷமணம் ராகுவமாகுதம் வநம் ।
விருபணம் சாத்மநி போணிதோக்ஷிதா
ஸஸம்ஸ ஸர்வம் பகிநீ க்ருஸ்ய ஸா ॥ (26)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே அஷ்டாத்யாய: ஸர்க்க: ॥

“அவலட்சணமான, துர்குணம் நிறைந்த, காணச்சகியாத, சரிந்த வயிறுடைய, கிழவியாகிவிட்ட இந்த மனைவியின் வசப்பட்டுத்தானே, என்னை மதிக்காமல் இருக்கிறாய்? (15)

இப்போது, நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, இந்த மானுடப்பதரை நான் தின்றுவிடப் போகிறேன். (பின்னர்,) சக்களத்தி இல்லாதவளாக, உன்னுடன் மனம் போனபோக்கில் உல்லாசமாகச் சுற்றி வருவேன்!” (16)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, சுவாலை இல்லாமல் தகதகவென்று எரியும் நெருப்புத் துண்டம் போல் அனல் பறக்கும் கண்களுடன் மிகவும் கோபத்துடன், மான்குட்டி போன்ற கண்களையுடைய சீதையை நோக்கி, ரோகிணி நட்சத்திரத்தைத் தாக்குவதற்காக, வேகமாக ஓடிவரும் தூமகேது (எரிகொள்ளி) போலப் பாய்ந்து சென்றாள். (17)

பேராற்றல் படைத்த இராமன், கோபம் கொண்டு, யமனுடைய பாசம் போல் பாய்ந்து வரும் அவளை (ஹூங்கார சப்தத்தினால்) தடுத்து நிறுத்திவிட்டு, பின்னர் இலக்குவனைப் பார்த்துக் கூறினார்— (18)

“லட்சுமணா! பண்பில்லாத கொடியவர்களோடு ஒருபோதும் பரிகாசத்தில் ஈடுபடக்கூடாது. பார், சீதையைக் காப்பாற்ற எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது? (19)

ஆண் சிங்கமே! அவலட்சணமான, தீயகுணமுடைய, பெருமயக்கம் கொண்ட பெருவயிறு படைத்த இந்த அரக்கியின் உடலில் ஒரு குறையை உண்டாக்கிவிட வேண்டும்.” (20)

மகாபலம் பொருந்திய இலக்குவன், இவ்வாறு இராமன் கூறியவுடன், மிகவும் கோபம் கொண்டு அவர் கண் முன்பாகவே, கத்தியை எடுத்து, அவளுடைய காதுகளையும் நாசியையும் அறுத்துவிட்டார். (21)

காது-மூக்கு வெட்டப்பட்ட கோரமான அவள், உரத்த குரலில் அலறிக் கொண்டே, தான் வந்த வழியே காட்டிற்குள் ஓடிப் போனாள். (22)

உருக்குலைந்தவளும் மகாபயங்கரமானவளும் உடல் முழுவதும் இரத்தத்தால் நனைந்தவளுமான அந்த அரக்கி, மழைக்கால இடிமுழக்கம் போல, பல்வேறுவிதமாக குரலெழுப்பி வீறிட்டுக் கதறினாள். (23)

பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்த அவள், இரத்தத்தைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டு, இரு கைகளையும் மேலே தூக்கிக் கொண்டு பெருங்காட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டாள். (24)

பிறகு, உருக்குலைக்குப்பட்ட அவள், ஜனஸ்தானத்தில் அரக்கர்களின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்டிருந்தவனும், பயங்கரத் தோற்றமுடையவனும், சகோதரனுமான கரனை அடைந்து, ஆகாயத்திலிருந்து விழும் பேரிடியைப் போல தரையில் விழுந்தாள். (25)

இரத்தத்தால் நன்றாக நனைந்து போயிருந்தவளும், அச்சத்தாலும் மதிமயக்கத்தாலும் உணர்விழந்திருந்தவளும், கரனுடைய மூத்த சகோதரியுமான அவள், மனைவியுடனும் இலக்குவனுடனும் இராமன் காட்டிற்கு வந்திருப்பது, தன்னை உருக்குலைத்தது ஆகிய எல்லாச் செய்திகளையும் எடுத்துரைத்தாள். (26)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஏகோநவீம்ஸ: ஸர்கு:

க₂ரக்ரோத₄:

தாம் தத₂ா பதிதாம் த்₃ருஷ்ட்வா விருபாம் ஸோணிதோக்ஷிதாம் ।
ப₄கி₃நீம் க்ரோத₄ஸந்தப்த: க₂ர: பப்ரச்ச₂ ராக்ஷஸீம் ॥ (1)

உத்திஷ்ட₂ தாவத₃ாக்₂யாஹி ப்ரமோஹம் ஜஹி ஸம்ப்₄ரமம் ।
வ்யக்தமாக்₂யாஹி கேந த்வமேவம்ரூபா விருபிதா ॥ (2)

க: க்ருஷ்ணஸர்பமாஸீநமாஸீவிஷமநாக₃ஸம் ।
துத்யபி₄ஸமாபந்நமங்குல்யக்₃ரேண லீலயா ॥ (3)

க: காலபாஸமாஸஜ்ய கண்டே₂ மோஹாந்ந புத்₄யதே ।
யஸ்த்வாமத்₃ய ஸமாஸாத்₃ய பீதவாந் விஷமுத்தமம் ॥ (4)

புலவிக்ரமஸம்பந்நா காமக₃ா காமரூபிணீ ।
இமாமவஸ்த₂ாம் நீதா த்வம் கேநாந்தகஸமாக்₃தா ॥ (5)

தே₃வக₃ுந்த₄ர்வபூ₄தாநாம்ருஷீணாம் ச மஹாத்மநாம் ।
கோ₃யமேவம் விருபாம் த்வாம் மஹாவீர்யஸ்சகார ஹ ॥ (6)

ந ஹி பஸ்யாம்யஹம் லோகே ய: குர்யாந்மம விப்ரியம் ।
அந்தரேண ஸஹஸ்ராக்ஷம் மஹேந்த்₃ரம் பாகஸாஸநம் ॥ (7)

அத்₃யாஹம் மார்க்₃ணை: ப்ராணாநாத்₄ாஸ்யே ஜீவிதாந்தகை: ।
ஸலிலே க்ஷீரமாஸக்தம் நிஷ்பிபுந்நிவ ஸாரஸ: ॥ (8)

நிஹதஸ்ய மயா ஸங்க்₂யே ஸரஸங்க்ருத்தமர்மண: ।
ஸபே₂நம் ருதி₄ரம் ரக்தம் மேதி₃நீ கஸ்ய பாஸ்யதி ॥ (9)

கஸ்ய பத்ரத₂ா: காயாந்மாம்ஸமுத்க்ருத்ய ஸங்க்₃தா: ।
ப்ரஹ்ருஷ்டா ப₄க்ஷயிஷ்யந்தி நிஹதஸ்ய மயா ரணே ॥ (10)

தம் ந தே₃வா ந க்₃ுந்த₄ர்வா ந பிஸாசா ந ராக்ஷஸா: ।
மயாபக்ருஷ்டம் க்ருபணம் ஸக்தாஸ்த்ராதுமிஹாஹவே ॥ (11)

உபலப்₄ய ஸநை: ஸம்க்ஞாம் தம் மே ஸம்ஸிதுமர்ஹஸி ।
யேந த்வம் து₃ர்விநீதேந வநே விக்ரம்ய நிர்ஜிதா ॥ (12)

இதி ப்₄ராதூர்வச: ஸ்ருத்வா க்ருத்₄ஸ்ய ச விஸேஷத: ।
தத: ஸூர்பணக₂ா வாக்யம் ஸபு₃ாஷ்பமித₃மப்₃ரவீத் ॥ (13)

தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபுலௌ ।
புண்ட₃ரீகவிஸாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்புரௌ ॥ (14)

ஸர்க்கம் : பத்தொன்பது

கரனுக்கு வந்ததே, கோயம்!

உடல் அங்கங்கள் சிதைக்கப்பட்டவளும், இரத்தப் பெருக்கால் சரீரம் நனைந்தவளும், அவ்வாறு (இடி போல) தரையில் விழுந்தவளுமான அரக்க சகோதரியைப் பார்த்துக் கோபத்தால் மனம் கொதித்த கரன், (பின்வருமாறு) கேள்வி கேட்டான்— (1)

“எழுந்திராய், சகோதரி! என்ன நடந்தது? என்று தெளிவாகக் கூறு. மனக்கலவரத்தையும் பயத்தையும் விட்டுவிடு. எவனால், நீ இவ்விதமாக உருக்குலைக்கப்பட்டாய்? என்பதை விபரமாகச் சொல். உபத்திரவம் செய்யாது, தான் இருந்த இடத்தில் கிடக்கும், பல்லில் விஷமுள்ள கொடிய கருநாகத்தை, விளையாட்டுப் போல விரல் நுனியால் சீண்டிவிட்டு, சீறியெழுந்து எதிர்த்து வருமாறு செய்பவன், யார்? (2,3)

இப்போது உன்னை இவ்வாறு விகாரப்படுத்தியவன், கொடிய விஷத்தை உட்கொண்டிருக்கிறான்; கழுத்தில் காலபாசத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். (அவன் இறந்து போவது நிச்சயம். ஆனால்,) அறிவின்மையால் (இந்தப் பயங்கர விளைவை) அறியவில்லை. யார், அவன்? யமனுக்கு நிகரான (கொடூரமான) நீ, உடல் பலமும் பேராற்றலும் மிக்கவன்; இஷ்டம் போல் திரிபவன்; இஷ்டம் போல் மாற்றுவன எடுக்கக் கூடியவன். எவன், உன்னை இந்தப் பாழிய நிலைக்குக் கொண்டு தள்ளியவன்? (அவனை அப்போதே நசுக்காமல், இங்கே திரும்பி வந்திருக்கிறாயே?) (4,5)

தேவதை-கந்தர்வர்-பூதங்கள்-மகாத்மாக்களான முனிவர்கள் ஆகியோரில், உன் உடல் அங்கங்களைத் துண்டித்த மாவீரன், யார்? பாகன் என்ற அசுரனைக் கொன்றவனும் ஆயிரம் கண்களுடையவனுமான மகேந்திரனைத் தவிர, உலகத்தில் என் விருப்பத்திற்கு எதிரான ஒரு காரியத்தைச் செய்யக்கூடிய ஒருவனையும் காண்கிலேன். (6,7)

தண்ணீரில் கலந்த பாலை ஸாரஸம் என்ற அன்னப்பறவை குடிப்பதைப் போல, எதிரிகளின் உயிரை வாங்கக்கூடிய பாணங்களால், இப்போதே நான் அவன் உயிரைப் பறித்துவிடுகிறேன். (8)

போரில், என் பாணங்களால் துளைத்தெடுக்கப்பட்ட மர்மஸ்தானங்களையுடைய, என்னால் கொன்று வீழ்த்தப்பட்டு, நுரையை கக்கிக் கொண்டு, எவனுடைய செக்கச் சிவந்த இரத்தத்தை இந்த நிலம் குடிக்கப் போகிறது? போரில், என்னால் கொல்லப்பட்ட எவனுடைய உடலிலிருந்து மாமிசத்தை, கூட்டங்கூட்டமாகப் பறவைகள் வந்து, கொத்திக் கிளறி பேரானந்தத்துடன் தின்னப் போகின்றனவோ? (9,10)

பெரும் போரில் என்னால் எதிர்கொள்ளப்பட்டு, அரண்டு போய் நிற்கும் அவனை, தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பைசாசர்களாலும் அரக்கர்களாலும்கூட காப்பாற்றவே முடியாது. (11)

(நீ) சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு, செருக்குக் கொண்ட எவனால், நீ தாக்கப்பட்டு வெற்றி கொள்ளப்பட்டாயோ, அவனைப் பற்றிய தகவல்களை எனக்குக் கூறு.” (12)

மிகவும் கோபத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருந்த தம்பி கரனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டவுடன், கண்களில் நீர்வழிய, சூர்ப்பணகை பின்வருமாறு சொன்னான்— (13)

“இளமைப் பருவத்தினர்கள்; பேரழகு கொண்டவர்கள்; மிகவும் மிருதுவான சரீரத்தை உடையவர்கள்; உடல் வலிமை பெற்றவர்கள்; தாமரையிதழ் போன்ற விசாலமான கண்மலர்களை உடையவர்கள்; மரவுரி-மான்தோல் அணிந்தவர்கள்; (14)

ப₂லமூலாஸநெள த₃ந்தெள தாபஸௌ த₄ர்மசாரிணௌ ।
புத்ரௌ த₃ஸரத₂ஸ்யாஸ்தாம் ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (15)

க₃ந்த₄ர்வராஜப்ரதிமௌ பார்தி₂வவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ ।
தே₃வௌ வா மாநுஷௌ வா தெள ந தர்கயிதுமுத்ஸஹே ॥ (16)

தருணீ ரூபஸம்பந்நா ஸர்வாப₄ரணபூ₄ஷிதா ।
த்₃ருஷ்டா தத்ர மயா நாரீ தயோர்மத்₄யே ஸுமத்₄யமா ॥ (17)

தாப₄யாமுப₄ாப₄யாம் ஸம்பூ₄ய ப்ரமத₃ாமதி₄க்ருத்ய தாம் ।
இமாமவஸ்த₂ாம் நீதாஹம் யத₂ாநாத₂ாஸதீ தத₂ா ॥ (18)

தஸ்யாஸ்சாந்ருஜுவ்ருத்தாயாஸ்தயோஸ்ச ஹதயோரஹம் ।
ஸபே₂நம் பாதுமிச்ச₂ாமி ருதி₄ரம் ரணமூர்த₄நி ॥ (19)

ஏஷ மே ப்ரத₂ம: காம: க்ருதஸ்தாத த்வயா ப₄வேத் ।
தஸ்யாஸ்தயோஸ்ச ருதி₄ரம் பிபே₃யமஹமாஹவே ॥ (20)

இதி தஸ்யாம் ப்₃ருவாணாயாம் சதுர்த₃ஸ மஹாபுலாந் ।
வ்யாதி₃தே₃ஸ க₂ர: க்ருத்₃தே₄ா ராக்ஷஸாநந்தகோபமாந் ॥ (21)

மாநுஷௌ ஸஸ்த்ரஸம்பந்நௌ சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பு₃ரௌ ।
ப்ரவிஷ்டௌ த₃ண்ட₃காரண்யம் கே₄ாரம் ப்ரமத₃யா ஸஹ ॥ (22)

தௌ ஹத்வா தாம் ச து₃ர்வ்ருத்தாமுபாவர்திதுமர்ஹத₂ ।
இயம் ச ருதி₄ரம் தேஷாம் ப₄கி₃நீ மம பாஸ்யதி ॥ (23)

மநோரதே₂ாஸயமிஷ்டோஸ்யா ப₄கி₃ந்யா மம ராக்ஷஸா: ।
ஸீக்₄ரம் ஸம்பாத்யதாம் க₃த்வா தெள ப்ரமத்₂ய ஸ்வதேஜஸா ॥ (24)

யுஷ்மாபி₄ர்நிஹதௌ த்₃ருஷ்ட்வா தாவுபெ₄ள ப்₄ராதரௌ ரணே ।
இயம் ப்ரஹ்ருஷ்டா முதி₃தா ருதி₄ரம் யுதி₄ பாஸ்யதி ॥ (25)

இதி ப்ரதிஸமாதி₃ஷ்டா ராக்ஷஸாஸ்தே சதுர்த₃ஸ ।
தத்ர ஜக்₃முஸ்தயா ஸார்த₄ம் க₄நா வாதேரிதா யத₂ா ॥ (26)

ததஸ்து தே தம் ஸமுத₃க்₃ர தேஜஸம்
ததாபி தீக்ஷணப்ரத₃ரா நிஸாசரா: ।
து₃ராஸத₃ம் த₃ர்ஷயிதும் ந சாஸகந்
வநத்₃விபா தீ₃ப்த மிவாக்₃நி முத்தி₂தம் ॥ (27)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகோநவீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

பழம்-கிழங்குகளை உண்பவர்களும், புலனடக்கம் உடையவர்களும், தவசிகளும், அறநெறியைக் கடைப்பிடிப்பவர்களும், தசரதனுடைய மைந்தர்களுமான இராம-லட்சுமணர்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். (15)

கந்தர்வ மன்னர்களைப் போல் இருக்கிறார்கள்; அரச அடையாளங்களுடன் விளங்குகிறார்கள்; அவர்கள் இருவரும் தேவர்களா, மனிதர்களா? என்று, என்னால் நிச்சயிக்க முடியவில்லை. (16)

அவ்விடத்தில் அவ்விருவர்களுடன் கூட, யௌவனமும் (இளமையும்) பேரழகமும் அங்கலட்சணங்களும் பொருந்தியவளும், எல்லா அணிகலன்களும் அணிந்து கொண்டிருந்தவளுமான ஒரு பெண்மணியை நான் பார்த்தேன். (17)

அந்தப் பெண்மணியின் காரணமாக, அவ்விரு ஆண்களும் ஒன்று சேர்ந்து, ஓர் அநாதை போலும் குணமற்றவள் போலும், என்னை இந்த இழிநிலைக்குக் கொண்டு தள்ளிவிட்டார்கள். (18)

போர்க்களத்தில் (உன்னால்) கொல்லப்பட்ட அவ்விருவர்களுடையதும் தீய ஒழுக்கமுடைய அவளுடையதுமாகிய நுரைத்துக் கொண்டுவரும் செந்நீரை நான் பருக விரும்புகிறேன். (19)

போர்க்களத்தில் அவ்விருவருடைய, மற்றும் அவளுடைய இரத்தத்தைப் பருக வேண்டும் என்பதே, என்னுடைய தலையாய விருப்பம். உன்னால் முடிந்தால் செய்து காட்டு.” (20)

இவ்வாறு அவள் கூறியவுடன் மிகவும் கோபம் கொண்ட கரன், யமனைப் போன்று பயங்கரமானவர்களும் மிக்க உடல் வலிமை பெற்றவர்களுமான பதிநான்கு அரக்கர்களை அழைத்துக் கட்டளையிட்டான்— (21)

“ஆயுதம் தாங்கியவர்களும் மரவுரி-மான்தோல் உடுத்தியவர்களுமான இரண்டு மானுடர்கள், ஒரு பெண்ணுடன் பயங்கரமான தண்டகாரணயத்திற்குள் புகுந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள், முதலில் அவ்விருவரையும் கொன்று, அவளையும் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பி வாருங்கள். (பின்னர்,) என் சகோதரியான இவள் சென்று, அவர்கள் இரத்தத்தைக் குடிப்பாள். (22,23)

அரக்கர்களே! என் சகோதரியின் முக்கியமான ஆசை, இது. உடனே சென்று, அவ்விருவரையும் உங்களுடைய அளவு கடந்த ஆற்றலினால் கொன்று, இவளுடைய ஆசையை நிறைவேற்றி வையுங்கள். (24)

அவ்விரு சகோதரர்களும், யுத்தத்தில் உங்களால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, இவள் மனம் மகிழ்ந்து, மிக்க திருப்தியுடன் போர்க்களத்தில் இரத்தத்தைக் குடிப்பாள்.” (25)

இவ்வாறு உத்திரவிடப்பட்ட அந்தப் பதிநான்கு அரக்கர்களும், காற்றோட்டத்தால் இழுக்கப்பட்ட மேகங்கள் போல, அவளை (சூர்ப்பணிகையை)த் தொடர்ந்து, அவர்கள் இருந்த இடத்திற்குப் போனார்கள். (26)

பின்னர், கூர்மையான பாணங்களைப் பெற்றிருந்த அந்த அரக்கர்கள், பிறரால் நெருங்க முடியாதவரும் திரண்டு வந்த தேஜசுடன் விளங்குவருமான அவரை (இராமனை), கனன்று கொழுந்து விட்டெரியும் காட்டுத் தீயை, காட்டு யானைகள் எவ்வாறு நெருங்க முடியாதோ, அவ்வாறே, அவருடன் யுத்தத்தைத் தொடங்கவும் முடியாமல் இருந்தார்கள். (27)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

விம்ஸ: ஸர்கு:

சதுர்துஸரகோவத:

தத: ஸுர்பணக₂ா கே₄ரா ராக₄வாஸ்ரமமாக₃தா ।
ரக்ஷஸாநாசசகே தெள ப்₄ராதரெள ஸஹ ஸீதயா ॥ (1)

தே ராமம் பர்ணஸாலாயாமுபவிஷ்டம் மஹாபுலம் ।
த₃த்ருஸு: ஸீதயா ஸார்த₄ம் வைதேஹ்யா லக்ஷ்மணேந ச ॥ (2)

தாந் த்₃ருஷ்ட்வா ராக₄வ: ஸ்ரீமாநாக₃தாம்ஸ்தாம் ச ராக்ஷஸீம் ।
அப்₃ரவீத்₃ப்₄ராதரம் ராமோ லக்ஷ்மணம் தீப்ததேஜஸம் ॥ (3)

முஹூர்தம் ப₄வ ஸௌமித்ரே ஸீதாயா: ப்ரத்யநந்தர: ।
இமாநஸ்யா வதி₄ஷ்யாமி பத₃வீமாக₃தாநிஹ ॥ (4)

வாக்யமேதத்தத: ஸ்ருத்வா ராமஸ்ய விதி₃தாத்மந: ।
ததே₂தி லக்ஷ்மணோ வாக்யம் ராமஸ்ய ப்ரத்யபூஜயத் ॥ (5)

ராக₄வோபி மஹச்சாபம் சாமீகரவிபூ₄ஷிதம் ।
சகார ஸஜ்யம் த₄ர்மாத்மா தாநி ரக்ஷாம்ஸி சாப்₃ரவீத் ॥ (6)

புத்ரௌ த₃ஸரத₂ஸ்யாவாம் ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ப்ரவிஷ்டௌ ஸீதயா ஸார்த₄ம் து₃ஸ்சரம் த₃ண்ட₃காவநம் ॥ (7)

ப₃லமூலாஸநௌ த₃ாந்தௌ தாபஸௌ த₄ர்மசாரிணௌ ।
வஸந்தௌ த₃ண்ட₃காரண்யே கிமர்த₂முபஹிம்ஸத₂ ॥ (8)

யுஷ்மாந் பாபாத்மகாந் ஹந்தும் விப்ரகாராந் மஹாஹவே ।
ருஷீணாம் து நியோகே₃ந ப்ராப்தோஹம் ஸஸராயுத₄: ॥ (9)

திஷ்ட₂தைவாத்ர ஸந்துஷ்டா நோபாவர்த்திதுமர்ஹத₂ ।
யதி₃ ப்ராணைரிஹார்தே₂ா வா நிவர்த்த₄வம் நிஸாசரா: ॥ (10)

தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா ராக்ஷஸாஸ்தே சதுர்துஸ ।
ஊசர்வாசம் ஸுஸங்க்ருத்₃த₄ா ப்₃ரஹ்மக்₄நா: ஸுலபாணய: ॥ (11)

க்ரோத₄முத்பாத்₃ய நோ ப₄ர்து: க₂ரஸ்ய ஸுமஹாத்மந: ।
த்வமேவ ஹாஸ்யஸே ப்ராணாந்த₃யாஸ்மாபி₄ர்ஹதோ யதி₄ ॥ (12)

கா ஹி தே ஸக்திரேகஸ்ய ப₃ஹூநாம் ரணமூர்த₄நி ।
அஸ்மாகமக்₃ரத: ஸ்த₂ாதும் கிம் புநர்யோத்₃து₄மாஹவே ॥ (13)

ஸர்க்கம் : இருபது

அரக்கர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்!

பின்னர், கொடியவளாகிய சூர்ப்பணகை இராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்து, சீதையுடன் இருக்கும் அந்தச் சகோதரர்கள் இருவரையும் அரக்கர்களுக்குக் காட்டினாள். (1)

விதேகன் புதல்வியான சீதையுடனும் லட்சுமணனுடனும் பர்ணசாலையில் வீற்றிருக்கும் வல்லமை பொருந்திய இராமபிரானை அவர்கள் பார்த்தார்கள். (2)

வீரலட்சுமி பொருந்திய இராமன், வந்திருந்த அவர்களையும் அந்த அரக்கியையும் பார்த்துவிட்டு, கொழுந்து விட்டெரியும் ஆற்றலுடைய சகோதரனான இலக்குவனைப் பார்த்துக் கூறினார்— (3)

“லட்சுமணா! சிறிது நேரம், சீதைக்குக் காவலாக நீ இங்கே இருந்து கொண்டிரு. இவளுடன் (சூர்ப்பணகையுடன்) கூட வந்திருக்கும் இந்த அரக்கர்களை இப்போதே கொன்றுவிட்டு வருகிறேன்.” (4)

உடனே, இராமனுடைய மன இயல்புகளை நன்குணர்ந்திருந்த இலக்குவன், அவருடைய கட்டளையைக் கேட்டு, “அப்படியே செய்கிறேன்.” என்று கூறி, இராமனுடைய சொற்களை ஆமோதித்தான். (5)

இராமன், தங்கப்பூண் போடப்பட்டதான உயர்ந்த வில்லில் நானேற்றிக் கொண்டார். பின்பு, அந்த அரக்கர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்— (6)

“தசரதனுடைய புதல்வர்களாகிய நாங்கள், இராம-லட்சுமணர்கள் என்ற சகோதரர்கள்; உட்புகமுடியாத இந்த தண்டகாரணயத்திற்கு சீதையுடன் வந்திருக்கிறோம். (7)

தண்டகாரணயத்தில், பழம்-கிழங்குகளைப் புசித்துக் கொண்டு, புலன்களை வென்றவர்களாக, அறநெறி தவறாமல் நடக்கிறவர்களாக, தவம் செய்பவர்களாக (அமைதியுடன்) வசித்துக் கொண்டிருக்கும் எங்களை ஏன் துன்புறுத்துகிறீர்கள்? (8)

(‘தபஸ்வி என்றும் ஜிதேந்திரியர்கள் என்றும் உங்களைப் பற்றிப் பெருமை பேசுகிற நீங்கள், இப்போது ஏன் நாண்பூட்டிய வில்லுடன் வந்திருக்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டால்) பாவாத்மாக்களும், பிறருக்குத் தீங்கு செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்களுமான உங்களையெல்லாம் முனிவர்களின் ஆணைப்படி போர் செய்து கொல்வதற்காகப் பாணங்களையும் ஆயுதங்களையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டு இங்கு வந்திருக்கிறேன். (9)

இராச்சுற்றிகளே! போர் செய்வதில் உங்களுக்கு விருப்பம் இருந்தால், இங்கேயே நில்லுங்கள்; திரும்பி ஓடக்கூடாது. உயிர்தான் முக்கியம் என்றால், உடனே திரும்பிப் போய்விடுங்கள்.” (10)

அந்தணர்களைக் கொல்பவர்களும் கையில் சூலம் ஏந்தியவர்களுமான அந்தப் பதிநான்கு அரக்கர்களும், இராமனுடைய சொற்களைக் கேட்டு, மிகவும் கோபம் கொண்டவர்களாகக் கடுமையான குரலில் பதிலளித்தார்கள்— (11)

“மிகப்பெரிய சரீரம் படைத்தவரும் எங்களுடைய தலைவருமான கரனுடைய கோபத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறாய். (அதனால்,) இப்போது யுத்தத்தில் எங்களால் தாக்கப்பட்டு நீதான் உயிரை விடப்போகிறாய். (12)

நீயோ, ஒருவன்; நாங்களோ, பலர்! போர்க்களத்தில் எங்களுக்கு எதிராக உன்னால் நிற்கக்கூட முடியாது என்னும்போது, போர் செய்வது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை! (13)

ஏஹி பூஹுப்ரயுக்தைந்: பரிகை₄: ஸுலபட்டிஸை: ।
ப்ராணாந்ஸ்த்யக்ஷயஸி வீர்யம் ச த₄நுஸ்ச கரபீடி₃தம் ॥ (14)

இத்யேவமுக்த்வா ஸம்க்ருத்த₄ா ராக்ஷஸாஸ்தே சதுர்த₃ஸ ।
உத்யதாயுத₄நிஸ்த்ரிம்ஸா ராமமேவாபி₄து₃த்ருவு: ॥ (15)

அபிபத்ய ததோ வேகாத் ப்ருஷ்டதஸ்தே நிஸாசரா: ।
பரிகாந் பட்டிஸாந் ஸுலாந் நிஸ்த்ரிம்ஸாந் ஹேமபூஷிதாந் ॥
சிஷிபுஸ்தாநி ஸுலாநி ராக₄வம் ப்ரதி து₃ர்ஜயம் ॥ (16)

தாநி ஸுலாநி காகுத்ஸ்த₂: ஸமஸ்தாநி சதுர்த₃ஸ ।
தாவத்₃பி₄ரேவ சிச்சே₂த₃ ஸரை: காஞ்சநபூ₄ஷணை: ॥ (17)

தத: பஸ்சாந்மஹாதேஜா நாராசாந் ஸுர்யஸந்நிப₄ாந் ।
ஜக்₃ராஹ பரம்க்ருத்த₄ஸ்சதுர்த₃ஸ ஸிலாஸிதாந் ॥ (18)

க்₃ருஹீத்வா த₄நுராயம்ய லக்ஷ்யாநுத்தி₃ஸ்ய ராக்ஷஸாந் ।
முமோச ராக₄வோ பூ₃ணாந் வஜ்ராநிவ ஸதக்ரது: ॥ (19)

ருக்ம புங்க₂ாஸ்ச விஸிக₂ா தீ₃ப்தா ஹேமவிபூ₄ஷிதா: ।
தே பி₄த்த்வா ரக்ஷஸாம் வேக₃ாத்₃வக்ஷாம்ஸி ருதி₄ராப்லுதா: ॥
விநிஷ்பேதுஸ்தத₃ா பூ₄மௌ வல்மீகாதி₃வ பந்நக₃ா: ॥ (20)

தே பி₄ந்நஹ்ருத₃யா பூ₄மௌ சி₂ந்நமூலா இவ த்₃ருமா: ।
நிபேது: ஸோணிதார்த்₃ராங்க₃ா விக்ருதா விகுதாஸவ: ॥ (21)

தாந் த்₃ருஷ்ட்வா பதிதாந் பூ₄மௌ ராக்ஷஸீ க்ரோத₄மூர்ச்சி₂தா ।
பரித்ரஸ்தா புநஸ்தத்ர வ்யஸ்ருஜத்₃பை₄ரவஸ்வநாந் ॥ (22)

ஸா நத₃ந்தீ மஹாநாத₃ம் ஜவாச்சு₂ர்பணக₂ா புந: ।
உபக₃ம்ய க₂ரம் ஸா து கிஞ்சித்ஸம்ஸுக்ஷஸோணிதா ॥ (23)

பபாத புநரேவார்தா ஸநிர்யாஸேவ ஸல்லகீ ।
ப்₄ராது: ஸமீபே ஸோகார்தா ஸஸர்ஜ நிநத₃ம் முஹு: ॥
ஸஸ்வரம் முமுசே பூ₃ஷ்பம் விஷண்ணவதுநா தத₃ா ॥ (24)

நிபாதிதாந் த்₃ருஸ்ய ரணே து ராக்ஷஸாந்
ப்ரத₄ாவிதா ஸுர்பணக₂ா புநஸ்தத: ।
வத₄ம் ச தேஷாம் நிகி₂லேந ரக்ஷஸாம்
ஸஸம்ஸ ஸர்வம் ப₄கி₃நீ க₂ரஸ்ய ஸா ॥ (25)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ வீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

எங்களுடைய கைகளிலிருந்து எறியப்படும் குண்டாந்தடிகள்-சூலங்கள்-கத்திகளால், உன் கையில் பிடித்திருக்கும் வில்லையும், உன்னுடைய கர்வத்தையும், உன் உயிரையும் ஒரே நேரத்தில் இழக்கப் போகிறாய்!" (14)

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, கோபம் கொண்ட அந்தப் பதிநான்கு அரக்கர்களும், பலவகையான ஆயுதங்களையும் கத்திகளையும் எடுத்துக் கொண்டு, இராமனை நோக்கி ஓடினார்கள். (15)

அதே நேரத்தில், இராச்சுற்றிகளான அந்த அரக்கர்கள், குண்டாந்தடிகளையும் கத்திகளையும் சூலங்களையும் பொன் வேலைப்பாடு செய்யப்பட்ட சிறு கத்திகளையும் கையில் ஏந்தியவர்களாக, இராமனின் பின்புறமாகச் சென்று, போரில் வெல்ல முடியாத அவர் மேல் அவ்வாயுதங்களை வீசினார்கள். (16)

அந்தப் பதிநான்கு சூலங்களையும், அதே எண்ணிக்கையாலான (பதிநான்கு), பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட (தனது) பாணங்களால் காகுத்தன் வெட்டித் தள்ளினார். (17)

பின்னர், பாறையில் தேய்க்கப்பட்டு கூர்மை செய்யப்பட்டவைகளும் (பாறைகளையும் வெட்டிப் பிளக்கக் கூடியவைகளும்), சூரியன் போல் ஒளி வீசுவவைகளுமான நாராசம் என்ற பாணங்கள் பதிநான்கினை, பேராற்றல் பெற்றவரும் மிகவும் சினம் அடைந்தவருமான இராமன் கையில் பற்றினார். (18)

இராமன், அந்தப் பாணங்களை வில்லில் தொடுத்து, காதுவரை நாண்கயிற்றை இழுத்து, அரக்கர்களை குறி வைத்து, இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை எதிரிகள் மேல் வீசுவதைப் போலச் செலுத்தினார். தங்கத்தாலான இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், தங்க வேலைப்பாடு உடையவைகளும், அனல் போல் சுடர் தெறிப்பவைகளுமான அந்த நாராசங்கள், அரக்கர்களின் மார்பைத் துளைத்துக் கொண்டு, இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்ட சர்ப்பங்கள் போலத் தரையில் விழுந்தன. (19,20)

அவர்கள் இதயம் பிளக்கப்பட்டு, இரத்தத்தால் உடல் அங்கங்கள் நனைக்கப்பட்டவர்களாக, உடல் சிதைக்கப்பட்டவர்களாக, உயிரை இழந்து வேர் அறுக்கப்பட்ட மரங்கள் போல தரையில் விழுந்தார்கள். தரையில் விழுந்துவிட்ட அவர்களைப் பார்த்த அரக்கி (சூர்ப்பணகை), கோபத்தால் நிலைதடுமாறி, மிகவும் அச்சம் கொண்டு, அவ்விடத்திலேயே பயங்கரமாகக் கூக்குரலிட்டாள். (21,22)

அவள் பெருங்கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, வெகுவேகமாக மீண்டும் கரனை வந்தடைந்தாள். அப்போது, அவளுடைய செவி-நாசியிலிருந்து பெருகிக் கொண்டிருந்த இரத்தம் சற்றுக் காய்ந்து போயிருந்தது. (23)

துயரம் தாங்காமல், வெட்டப்பட்ட இடத்திலிருந்து ஒழுகிய கோந்து போன்ற திரவம் காய்ந்து போய்விட்டிருந்த சல்லகீ என்ற மரத்தைப் போன்று, அவள் தரையில் விழுந்தாள். துக்கத்தால் தாக்கப்பட்டு, சகோதரன் முன்பாக, தொடர்ந்து அழுகைக் குரல் எழுப்பினாள். வருத்தம் தோய்ந்த முகத்தில், கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு ஒப்பாரியிட்டாள். (24)

போரில் (பதிநான்கு) அரக்கர்களும் கொல்லப்பட்டதைக் கண்ணாரக் கண்டு, அங்கிருந்து வேகமாக ஓடிவந்த கரனுடைய தமக்கையான சூர்ப்பணகை, அங்கு (இராமன் ஆசிரமத்தில்) நடந்த எல்லாவற்றையும், அனுப்பப்பட்ட அரக்கர்கள் அனைவருடைய அழிவைப் பற்றியும் விளக்கமாகக் கூறினாள். (25)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஏகவிம்ஸ: ஸர்க₃:

க₂ரஸந்து₄க்ஷணம்

- ஸ புந: பதிதாம் த்₃ருஷ்ட்வா க்ரோத₄ச்சு₂ர்பணக₂ாம் க₂ர: ।
உவாச வ்யக்தயா வாசா தாமநர்த₂ார்த₂மாக₃தாம் ॥ (1)
- மயா த்வித₃ாநீம் ஸூரஸ்தே ராக்ஷஸா ருதி₄ராஸநா: ।
த்வத்ப்ரியார்த₂ம் விநிர்தி₃ஷ்டா: கிமர்த₂ம் ருத்₃யதே புந: ॥ (2)
- ப₄க்தாஸ்சைவாநுரக்தாஸ்ச ஹிதாஸ்ச மம நித்யஸ: ।
க்₄நந்தோ₅பி ந நிறுந்தவ்யா ந ந குர்யுர்வசோ மம ॥ (3)
- கிமேதச்ச₂ரோதுமிச்ச₂ாமி காரணம் யத்க்ருதே புந: ।
ஹா நாதே₂தி விநர்த₃ந்தீ ஸர்பவல்லு₂ஸி க்ஷிதௌ ॥ (4)
- அநாத₂வத்₃விலபஸி நாதே₂ து மயி ஸம்ஸ்தி₂தே ।
உத்திஷ்டே₂ாத்திஷ்ட₂ மா பை₄ஷீர்வைக்லப்யம் த்யஜ்யதாமிஹ ॥ (5)
- இத்யேவமுக்த்வா து₃ர்த₄ர்ஷா க₂ரேண பரிஸாந்த்விதா ।
விம்ருஜ்ய நயநே ஸாஸ்ரே க₂ரம் ப்₄ராதரமப்₃ரவீத் ॥ (6)
- அஸ்மீத₃ாநீமஹம் ப்ராப்தா ஹ்ருதஸ்ரவணநாஸிகா ।
ஸோணிதௌக₄பரிக்லிந்நா த்வயா ச பரிஸாந்த்விதா ॥ (7)
- ப்ரேஷிதாஸ்ச த்வயா வீர ராக்ஷஸாஸ்தே சதுர்த₃ஸ ।
நிறுந்தும் ராக்ஷவம் க்ரோத₄ாந்மத்ப்ரியார்த₂ம் ஸலக்ஷ்மணம் ॥ (8)
- தே து ராமேண ஸாமர்ஷா: ஸூலபட்டிஸபாணய: ।
ஸமரே நிறுதா: ஸர்வே ஸாயகைர்மர்மபே₄தி₃பி₄: ॥ (9)
- தாந் த்₃ருஷ்ட்வா பதிதாந் பூ₄மௌ க்ஷணேநைவ மஹாபுலாந் ।
ராமஸ்ய ச மஹத்கர்ம மஹாந்ஸ்த்ராஸோ₅ப₄வந்மம ॥ (10)
- அஹமஸ்மி ஸமுத்₃விக்₃நா விஷண்ணா ச நிஸாசர ।
ஸரணம் த்வாம் புந: ப்ராப்தா ஸர்வதோப₄யத₃ர்ஸிநீ ॥ (11)
- விஷாத₃நக்ராத்₄யுஷிதே பரித்ராஸோர்மிமாலிநி ।
கிம் மாம் ந த்ராயஸே மக்₃நாம் விபுலே ஸோகஸாக்₃ரே ॥ (12)
- ஏதே ச நிறுதா பூ₄மௌ ராமேண நிஸிதை: ஸரை: ।
யோபி மே பத₃வீம் ப்ராப்தா ராக்ஷஸா: பிஸிதாஸநா: ॥ (13)
- மயி தே யத்யநுக்ரோஸோ யதி₃ ரக்ஷ:ஸு தேஷு ச ।
ராமேண யதி₃ தே ஸக்திஸ்தேஜோ வாஸ்தி நிஸாசர ॥
த₃ண்ட₃காரண்யநிலயம் ஜஹி ராக்ஷஸகண்டகம் ॥ (14)

ஸர்க்கம் : இருபத்தொன்று

கரனைத் துண்டுதல்

அவனுக்கு (அரக்கர்களுக்கு) அழிவை ஏற்படுத்துவதற்காக மீண்டும் திரும்பி வந்து, கோபத்துடன் தரையில் விழுந்து கிடக்கும் சூர்ப்பணகையைப் பார்த்ததும், தெளிவான சொற்களால் கரன் சொன்னான்— (1)

“இரத்தத்தை உணவாகக் கொள்பவர்களும் சூரர்களுமான அரக்கர்கள், உன்பொருட்டு, உன் விருப்பத்தின்படி இப்போது என்னால் அனுப்பப்பட்டார்களே? அப்படியும், இன்னமும் ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறாய்? (2)

அவர்கள், எப்போதும் என்னிடம் பேரன்பு கொண்டவர்கள்; விசுவாசமுடையவர்கள்; என் நன்மையில் நாட்டமுடையவர்கள்; பிறரைக் கொல்லக் கூடியவர்களே தவிர, பிறரால் கொல்லப்பட முடியாதவர்கள். என் கட்டளையை செய்யாமலிருப்பார்கள் என்பதும் இல்லை. (நிச்சயமாக, என் கட்டளையை நிறைவேற்றவே செய்வார்கள்.) (3)

மறுபடியும், நீ, ‘ஐயோ, அப்பா...’ என்று கூக்குரலிட்டுக் கொண்டு, தரையில் விழுந்து நெளியும் பாம்பைப் போலப் புரள்வதன் காரணம் என்ன? என்றறிய விரும்புகிறேன். உனக்கு ஆதரவாக நான் இருக்கும்போது ஆதரவற்றவள் போல் புலம்புகிறாயே? எழுந்திரு, எழுந்திரு; பயப்படாதே; கோழைத்தனத்தை என் எதிரிலேயே விட்டுவிடு.” (4,5)

கரன் இவ்வாறு கூறி, அடக்க முடியாதவளான அவளைச் சமாதானப்படுத்தியதும், கண்ணீர் பெருகும் கண்களை துடைத்துக் கொண்டு, சகோதரனான கரனைப் பார்த்துக் கூறினான்— (6)

“நான், காது-மூக்குகளைப் பறிகொடுத்து, ரத்த வெள்ளத்தினால் உடல் நனைய இங்கு முன்பு வந்தேன். அப்போதும் நீ என்னை சமாதானப்படுத்தினாய். வீரத் தம்பியே! நீ கோபம் கொண்டு, என் விருப்பப்படி, இராமனையும் லட்சுமணனையும் கொல்வதற்காகப் பதிநான்கு அரக்கர்களை (என்னுடன்) அனுப்பி வைத்தாய். (7,8)

மிகவும் கோபம் கொண்டு, கையில் குலம்-கத்திகளை ஏந்திக் கொண்டு வந்த அவர்கள் எல்லோரும், உயிர்நிலைகளைத் துளைக்கும் அம்புகளால் (போரில்) இராமனால் கொல்லப்பட்டார்கள். மகாபலம் பொருந்திய அவர்கள், நொடிப்பொழுதில் பூமியில் வீழ்ந்ததைப் பார்த்து, இராமனுடைய அரிய செயலைக் கண்டு எனக்குப் பேரச்சம் உண்டாயிற்று. (9,10)

அரக்கர் தலைவனே! (பதிநான்கு மாவீரர்களான அரக்கர்கள் இராமனால் வதம் செய்யப்பட்டதைக் கண்ணால் கண்ட) நான், மனம் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்; வருத்தத்தோடு இருக்கிறேன்; எல்லா திக்குகளிலும் பயத்தையே காண்கிறேன். அதனால், மறுபடியும் உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்துள்ளேன். (11)

துயரம் என்னும் முதலைகள் வசிப்பதும், பயம் என்னும் அலைவரிசைகளைக் கொண்டதுமான விஸ்தாரமான துக்கப் பெருங்கடலில் மூழ்கியிருக்கும் என்னை ஏன் காப்பாற்றாமலிருக்கிறாய்? என்னுடன் வந்த மாமிசபட்சிணிகளான அரக்கர்கள் அனைவரும், இராமனுடைய கூரான அம்புகளால் தாக்கப்பட்டுப் பூமியில் சாய்ந்தார்கள். (12,13)

என்னிடத்திலும், (இராமனால் கொல்லப்பட்ட) அந்த அரக்கர்களிடமும் உனக்கு இரக்கம் இருக்குமானால், இராமனோடு போர் புரிவதற்கு உடலாற்றலும் மனவலிமையும் உன்னிடம் இருக்குமேயானால், அரக்கனே! அரக்கர்களுக்குப் பகையாக, தண்டகாரணயத்தைப் போர் மையமாகக் கொண்டிருக்கும் (அவனை) ஒழித்துக் கட்டு. (14)

யதி₃ ராமம் மமாமித்ரம் ந த்வமத்ய₃ வதி₄ஷ்யஸி ।
தவ சைவாக்₃ரத: ப்ராணாந்ஸ்த்யக்ஷயாமி நிரபத்ரபா ॥ (15)

பு₃த்₃யாஹமநுபஸ்யாமி ந த்வம் ராமஸ்ய ஸம்யுகே₃ ।
ஸ்த₂தாம் ப்ரதிமுகே₂ ஸக்த: ஸபு₃லோ஽பி மஹாரணே ॥ (16)

ஸூரமாதீ ந ஸூரஸ்த்வம் மித்₂யாஸரோபிதவிக்ரம: ।
மாநுஷௌ யௌ ந ஸக்நோஷி ஹந்தும் தெள ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (17)

ராமேண யதி₃ தே ஸக்திஸ்தேஜோ வாஸ்தி நிஸாசர ।
த₃ண்ட₃காரண்யநிலயம் ஜஹி தம் குலபாம்ஸந ॥ (18)

நி:ஸத்த்வஸ்யால்பவீர்யஸ்ய வாஸஸ்தே கீத்₃ருஸஸ்த்விஹ ।
அபயாஹி ஜநஸ்த₂நாத்ந்வரித: ஸஹபு₃ந்த₄வ: ॥ (19)

ராமதேஜோ஽பி₄பூ₄தோ ஹி த்வம் ஸ்னிப்ரம் விநஸிஷ்யஸி ।
ஸ ஹி தேஜ:ஸமாயுக்தோ ராமோ த₃ஸரத₂தம்ஜ: ॥
பு₄ராதா சாஸ்ய மஹாவீர்யோ யேந சாஸ்மி விருபிதா ॥ (20)

ஏவம் விலப்ய பு₃ஹுஸோ ராக்ஷஸீ ப்ரத₃ரோத₃ரீ ।
கராபு₄யாமுத₃ரம் ஹத்வா ருரோத₃ பு₄ரஸது₃:கி₂தா ॥ (21)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகவிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

த்₃வாவிம்ஸ: ஸர்க₃:

க₂ரஸந்நாஹ:

ஏவமாத₄ர்ஷித: ஸூர: ஸூர்பணக்₂யா க₂ரஸ்தத₃ா ।
உவாச ரக்ஷஸாம் மத்₄யே க₂ர: க₂ரதரம் வச: ॥ (1)

தவாவமாநப்ரப₄வ: க்ரோதே₄யமதுலோ மம ।
ந ஸக்யதே த₄ரயிதும் லவணாம்ப₄ இவோத்தி₂தம் ॥ (2)

ந ராமம் க₃ணயே வீர்யாந்மாநுஷம் ஸ்நீணஜீவிதம் ।
ஆத்மது₃ஸ்சரிதை: ப்ராணாந் ஹதோ யோத்ய₃ விமோக்ஷயதி ॥ (3)

பு₃ஷ்ப: ஸம்ஹ்ரியதாமேஷ ஸம்பு₄ரமஸ்ச விமுச்யதாம் ।
அஹம் ராமம் ஸஹ பு₄ராத்ரா நயாமி யமஸாதுநம் ॥ (4)

பரஸ்வத₄ஹதஸ்யாத்ய₃ மந்த₃ப்ராணஸ்ய ஸம்யுகே₃ ।
ராமஸ்ய ருதி₄ரம் ரக்தமுஷ்ணம் பாஸ்யஸி ராக்ஷஸி ॥ (5)

என்னுடைய விரோதியான இராமனை, இப்போதே நீ கொல்லாமற்போனால், (கொஞ்சங்கூடத் தயங்காமல்) சிறிதும் வெட்கப்படாமல் நான் உன் எதிரிலேயே உயிரை விட்டுவிடுவேன். (15)

நீ, உன் படைவீரர்களோடு கூடி நின்றாலும், போர்க்களத்தில் இராமனை எதிர்த்து உன்னால் போரிட முடியாது என்பதை, நன்றாக ஆலோசனை செய்தபின் உணர்கிறேன். (16)

நீ, உன்னை மகாகுரனாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்; (உண்மையில்,) நீ சூரன் இல்லை. நீ பராக்கிரமசாலி என்பது, பொய்யாக உன் மேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள பெருமை. மானுடர்களாகிய இராம-லட்சுமணர்களை உன்னால் கொல்ல முடியவில்லையே? (17)

குலத்தின் பெருமையைக் குலைப்பவனே! இராமனுடன் போர் புரிவதற்குத் தேவையான உடலாற்றலும் மனவலிமையும் உன்னிடம் இருக்குமேயானால், அரக்கர் தலைவனே! தண்டகாரணயத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ள அவனை ஒழித்துக் கட்டு. (18)

தையியமில்லாத, வீரமில்லாத நீ இங்கே ஏன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாய்? உடனே, உற்றார்-உறவினர்களோடு ஜனஸ்தானத்தை விட்டுச் செல்வாயாக. (19)

இராமனுடைய பேராற்றலினால் நீ ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு, வெகுவிரைவில் அழியப் போகிறாய். தசரதன் மைந்தனான இராமன், மகாவீரம் பொருந்தியவன்; அவனுடைய தம்பியும் மாபெரும் வீரன். அவனாலன்றோ, நான் உருக்குலைக்கப் பெற்றேன்?" (20)

இவ்வாறு பல தடவை ஒப்பாரி வைத்து, பெருவயிறு படைத்த அந்த அரக்கி, வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு, மிகவும் துக்கத்துடன் வாய்விட்டு அழுதாள். (21)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்திரண்டு

கரன் போருக்குப் புறப்படுதல்

மேற்கண்டவாறு சூர்ப்பணகையால் இகழ்ந்து பேசப்பட்ட மாவீரனும் கொடியவனுமாகிய கரன், அரக்கர்கள் முன்னிலையில், மிகவும் கடுமையான சொற்களைக் கூறினான்— (1)

“உனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தால் எனக்குத் தோன்றியுள்ள கோபம் அளவிட முடியாதது; (பருவ காலங்களில்) பொங்கியெழும் பெருங்கடல் போல அடக்க முடியாதிருக்கிறது. (2)

வீரம் என்ற பார்வையில், இராமன் என் கண்ணுக்குப் புலப்படவேயில்லை; அத்துடன், அவன் மானுடன்; இன்னும் சில பொழுதே உயிரோடு இருக்கப் போகிறவன்; தன்னுடைய தீச்செயல்களால் அழிந்து கொண்டிருக்கும் அவன், இப்போது என்னால் உயிரை விடப்போகிறான். (3)

(சகோதரி!) உன் கண்ணீரை நிறுத்து; மனக்கலவரத்தையும் விட்டுவிடு. நான் இராமனை தம்பியோடுகூட யமன் வீட்டிற்கு அனுப்புகிறேன். (4)

அரக்கியே! இன்று, போரில் என் கோடரியால் வெட்டுண்டு குற்றயிராகக் கிடக்கும் இராமனின் இரத்தத்தை, அது வெம்மையுடன் இருக்கும்போதே நீ குடிக்கப் போகிறாய்.” (5)

ஸா ப்ரஹ்ருஷ்டா வச: ஸ்ருத்வா க₂ரஸ்ய வத₃நாச்ச்யுதம் ।
ப்ரஸஸம்ஸ புநர்மௌர்க்யாத்₃புராதரம் ரக்ஷஸாம் வரம் ॥ (6)

தயா பருஷித: பூர்வம் புநரேவ ப்ரஸம்ஸித: ।
அப்₃ரவீத்₃தூ₃ஷணம் நாம க₂ர: ஸேநாபதிம் தத₃ா ॥ (7)

சதுர்த்₃ஸ ஸஹஸ்ராணி மம சித்தாநுவர்திநாம் ।
ரக்ஷஸாம் பீ₄மவேக்யாநாம் ஸமரேஷ்வநிவர்திநாம் ॥ (8)

நீலஜீமூதவர்ணாநாம் கே₄ராணாம் க்ரூரகர்மணாம் ।
லோகஹிம்ஸாவிஹாராணாம் ப₃லிநாமுக்₃ரதேஜஸாம் ॥ (9)

தேஷாம் ஸார்தூ₃லத₃ர்பாணாம் மஹாஸ்யாநாம் மஹௌஜஸாம் ।
ஸர்வோத்₃யோக₃முதீ₃ர்ணாநாம் ரக்ஷஸாம் ஸௌம்ய காரய ॥ (10)

உபஸ்த₂ாபய மே க்ஷிப்ரம் ரத₂ம் ஸௌம்ய த₄நாம்ஷி ச ।
ஸராம்ஸ்சித்ராம்ஸ்ச க₂ட்₃க்யாம்ஸ்ச ஸக்தீஸ்ச விவித₄ா: ஸிதா: ॥ (11)

அக்₃ரே நிர்யாதுமிச்ச₂ாமி பௌலஸ்த்யாநாம் மஹாத்மநாம் ।
வத₄ார்த₂ம் து₃ர்விநீதஸ்ய ராமஸ்ய ரணகோவித₃: ॥ (12)

இதி தஸ்ய ப்₃ருவாணஸ்ய ஸுர்யவர்ணம் மஹாரத₂ம் ।
ஸத₃ஸ்வை: ஸப₃ஸையுக்₃தமாச்சசேஷ₂த்₂ தூ₃ஷண: ॥ (13)

தம் மேருஸிக₂ராகாரம் தப்தகாஞ்சநபூ₄ஷணம் ।
ஹேமசக்ரமஸம்பு₃ாத₄ம் வைடூர்யமயகூ₃பரம் ॥ (14)

மத்ஸ்யை: புஷ்பைர்த்₃ருமை: ஸைலைஸ்சந்த்₃ரஸுர்யைஸ்ச காஞ்சநை: ।
மங்க₃ளை: பக்ஷிஸங்கை₄ஸ்ச தாராபி₄ரபி₄ஸம்வ்ருதம் ॥ (15)

த்₄வஜநிஸ்த்ரிம்ஸஸம்பந்நம் கிங்கிணீகவிராஜிதம் ।
ஸத₃ஸ்வயுக்₃தம் ஸோமர்ஷாத்₃ாருரோஹ க₂ரோ ரத₂ம் ॥ (16)

நிஸாம்ய து ரத₂ஸ்த₂ம் தம் ராக்ஷஸா பீ₄மவிக்ரமா: ।
தஸ்து₂: ஸம்பரிவார்யைநம் தூ₃ஷணம் ச மஹாப₃லம் ॥ (17)

க₂ரஸ்து தாந் மஹேஷ்வாஸாந் கே₄ரவர்மாயுத₄த்₄வஜாந் ।
நிர்யாதேத்யப்₃ரவீத்₃த்₃ருஷ்டோ ரத₂ஸ்த₂: ஸர்வராக்ஷஸாந் ॥ (18)

ததஸ்தத்₃ராக்ஷஸம் ஸைந்யம் கே₄ரவர்மாயுத₄த்₄வஜம் ।
நிர்ஜக்யாம் ஜநஸ்த₂ாநாந்மஹாநாத₃ம் மஹாஜவம் ॥ (19)

கரனுடைய வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும், அவன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அரக்கர்களுள் சிறந்தவனான அவனைத் தன் அறிவின்மையால் ஏராளமாகப் புகழ்ந்தான். (6)

அவளால் சற்றுமுன் இகழ்ந்து பேசப்பட்டவனும், பின்னர் (உடனேயே) புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டவனுமான கரன், சேனைத் தலைவனான தூஷணன் என்பவனைப் பார்த்து(ப் பின்வருமாறு) கூறினான்— (7)

“சேனாபதி! என்னுடைய மனத்திற்கு ஏற்றபடி செயல்படுபவர்களும், பயங்கரமான வேகம் உடையவர்களும், போர்க்களத்தில் அஞ்சிப் பின்வாங்காதவர்களும், மேகம் போன்று கருமையானவர்களும், பயங்கரமானவர்களும், கொடுஞ்செயல்களை இலகுவாகச் செய்யக் கூடியவர்களும், மக்களைத் துன்புறுத்துவதையே விளையாட்டாகக் கொண்டவர்களும், உடல் வலிமை மிக்கவர்களும், மிகுந்த பராக்கிரமம் உடையவர்களும், புலி போன்று செருக்குடையவர்களும், பெரிய வாயைக் கொண்டவர்களும், உறுதி தளராதவர்களும் போரில் ஆர்வம் கொண்டவர்களுமான பதிநான்காயிரம் அரக்கர்களை, சகலவிதத்திலும் ஆயத்தமாக இருக்கும்படி செய்விப்பாயாக. (8-10)

வீரனே! வெகுவிரைவில், என்னுடைய ரதத்தையும் வில்-அம்புகளையும் பலவகையான கத்திகளையும் கூரிய வேல்களையும் ஆயத்தப்படுத்து. (11)

அகந்தை கொண்டு திரியும் இராமனைக் கால்வதற்காக புலஸ்திய வம்சத்தின் சிறந்த படையின் முன்னணியில் ரதத்தில் ஏறியவனாக, போர்த்திறன் கொண்ட நான் செல்ல விரும்புகிறேன்.” (12)

இவ்வாறு, அவன் ஆணையிட்டு முடித்தவுடனேயே, பல வண்ணங்கள் கொண்ட உயரிய குதிரைகளால் பூட்டப் பெற்று, சூரியன் போல் பிரகாசிக்கும் பெரிய தேர் ஆயத்தமாக இருப்பதாக தூஷணன் தெரிவித்துக் கொண்டான். (13)

அந்த ரதம், மேருமலையின் சிகரம் போல் உயரமாக விளங்கியது; உருக்கிய தங்கத்தாலான வேலைப்பாடுகள் பெற்றது; பொன்னாலான சக்கரங்களைக் கொண்டது; விசாலமானது; வைடூர்யமயமான நுகத்தடியை உடையது; மீன், மலர், மரம், மலை, சந்திரன், சூரியன், மங்களமான பறவைக் கூட்டம், தாரகைகள் - இவை போன்ற சித்திர வேலைப்பாடு செய்யப்பட்டது; கொடி, கத்தி உடையது; சிறு மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; உயர் ஜாதிக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டது - இவ்வாறான அந்த ரதத்தில், மிகுந்த கோபத்துடனிருந்த கரன் ஏறி அமர்ந்தான். (14-16)

பயங்கரமான ஆற்றலுடைய அந்த அரக்கர்கள் (சேனாவீரர்கள்), கரன் ரதத்தில் அமர்ந்து விட்டதைப் பார்த்து, (அடுத்த ஆக்ஞை என்ன? என்று கேட்பதைப் போல) பெரும் வலிமை கொண்ட தூஷணனைச் சூழ்ந்து கொண்டு நின்றார்கள். (17)

தேரிலிருந்த கரன், மாபெரும் விற்களையும், பயங்கரமான கவசம்-ஆயுதம்-கொடிகளையும் தாங்கிய அந்த அரக்கர்கள் எல்லோரையும் பார்த்து, மனம் களிப்படைந்து, ‘செல்லலாம்’ என்று ஆணையிட்டான். (18)

பின்னர், அரக்கர்களின் அந்தப் படை, பயங்கரமான கவசம்-ஆயுதங்கள்-துவஜங்களுடன் பேரொலியை எழுப்பிக் கொண்டு, வெகுவேகமாக ஜனஸ்தானத்திலிருந்து புறப்பட்டது. (19)

முத்க₃ரை: பட்டிபை: ஸுலை: ஸுதீக்ஷணைஸ்ச பரஸ்வதை₄: ।
க₂ட்₃கை₃ஸ்சக்ரைஸ்ச ஹஸ்தஸ்தை₂ர்ப்₄ராஜமாநைஸ்ச தோமரை: ॥ (20)

ஸக்திபி₄: பரிகை₄ரகே₄ரைரதிமாத்ரைஸ்ச கார்முகை: ।
க₃த₃ாஸிமுஸலைர்வஜ்ரைர்க்₃ருஹீதைர்பீ₄மத₃ர்ஸநை: ॥ (21)

ராஷஸாநாம் ஸுகே₄ராணாம் ஸஹஸ்ராணி சதுர்த₃ஸ ।
நிர்யாதாநி ஜநஸ்த₂ாநாத்₂ரசித்தாநுவர்திநாம் ॥ (22)

தாம்ஸ்த்வபி₄த்₃ரவதோ த்₃ருஷ்ட்வா ராஷஸாந் பீ₄மவிக்ரமாந் ।
க₂ரஸ்யாபி ரத₂: கிஞ்சிஜ்ஜக₃ாம தத₃நந்தரம் ॥ (23)

ததஸ்தாஞ்ஸப₃லாநஸ்வாந்ஸ்தப்தகாஞ்சநபூ₄ஷிதாந் ।
க₂ரஸ்ய மதிமாக்ஞாய ஸாரதி₂: ஸமசோத₃யத் ॥ (24)

ஸ சோதி₃தோ ரத₂: ஸீக்₄ரம் க₂ரஸ்ய ரிபுக₄திந: ।
ஸப்₃தே₃நாபூரயாமாஸ தி₃ஸஸ்ச ப்ரதி₃ஸஸ்தத₃ா ॥ (25)

ப்ரவ்ருத்₃த₄மந்யஸ்து க₂ர: க₂ரஸ்வநோ
ரிபோர்வத₄ர்த₂ம் த்வரிதோ யத₂ாந்தக: ।
அசுசுத₃த்ஸாரதி₂முந்நத₃ந் க₄நம்
மஹாப₃லோ மேக₄ இவாஸ்மவர்ஷவாந் ॥ (26)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த்₃வாவிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

த்ரயோவிம்ஸ: ஸர்க்₃:

உத்பாதத₃ர்ஸநம்

தஸ்மிந் யாதே ஜநஸ்த₂ாநாத₃ஸிவம் ஸோணிதோத₃கம் ।
அப்யவர்ஷந்மஹாமேக₄ஸ்துமுலோ க₃ர்த்₃ப₄ருண: ॥ (1)

நிபேதுஸ்துரக₃ாஸ்தஸ்ய ரத₂யுக்தா மஹாஜவா: ।
ஸமே புஷ்பசிதே தே₃ஸே ராஜமார்கே₃ யத்₃ருச்ச₂யா ॥ (2)

ஸ்யாமம் ருதி₄ரபர்யந்தம் ப₃பூ₄வ பரிவேஷணம் ।
அலாதசக்ர்ப்ரதிமம் பரிக்₃ருஹ்ய தி₃வாகரம் ॥ (3)

ததோ த்₄வஜமுபாக₃ம்ய ஹேமத₃ண்ட₃ம் ஸமுச்ச்₂ரிதம் ।
ஸமாக்ரம்ய மஹாகாயஸ்தஸ்தெ₂ள க்₃ருத்₄ர: ஸுத₃ாருண: ॥ (4)

ஜநஸ்த₂ாநஸமீபே து ஸமாக₃ம்ய க₂ரஸ்வநா: ।
விஸ்வராந் விவித₄ாந்ஸ்சக்ரும்மாஸாது₃ா ம்ருக₃பக்ஷிண: ॥ (5)

கரனுடைய ஆணைப்படி நடக்கின்றவர்களும் மிகவும் பயங்கரமானவர்களுமான பதிநான்காயிரம் அரக்கர்கள் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் அச்சமுட்டக்கூடிய தோற்றம் கொண்டவர்கள்; கையில் இரும்புத் தடி, பட்டாக்கத்தி, சூலம், மிகக் கூர்மையான கோடரி, வாள், சக்கரம், பிரகாசிக்கும் வல்லயம், வேல், வலிமை பொருந்திய குண்டாந்தடி, மிகப்பெரிய உருவமுடைய வில், கதை, கத்தி, உலக்கை மற்றும் வஜ்ரம் (எட்டு முனைகள் கொண்ட ஓர் ஆயுதம்) முதலியவைகளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். (20-22)

பயங்கரத் தோற்றமுடைய அந்த அரக்கர்கள் வேகமாக ஓடுவதைப் பார்த்து, கரனுடைய ரதம் சற்றுப் பின்னாலேயே சென்றது. (23)

கரனது சிந்தனையை உணர்ந்து கொண்ட தேர்ப்பாகன், உருக்கிய தங்கத்தாலான அணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் பல வண்ணமுடையவைகளுமான குதிரைகளைத் துரிதமாக ஓட்டினான். (24)

பகைவர்களைக் கொல்பவனான அந்தக் கரனுடைய தேர், வேகமாக செலுத்தப்பட்டதால் எழும்பிய பேரொலி எண்திசைகளிலும் எதிரொலித்தது. (25)

அப்போது கரனுக்கு அடக்க முடியாத கோபம் உண்டாயிற்று; குரல் பயங்கரமாயிற்று; எதிரியைக் கொல்வதற்காக யமனைப் போல் அவசரப்பட்டான். மகாபலம் பொருந்திய அவன், தேர்ப்பாகனைப் பார்த்து கல்மாரி பொழியும் மேகத்தைப் போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு, இன்னும் வேகமாகச் செல்லும்படி முடுக்கிவிட்டான். (26)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்து மூன்று கெட்ட சகுனங்கள்

அந்த அரக்கர் படை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்லத் தொடங்கியதும், ஆகாயத்தில், கழுதை போல் சாம்பல் நிறம் கொண்ட மேகங்கள் ஏராளமாகத் திரண்டு வந்தன. பேரிரைச்சலுடன் சேனையின் மீது அமங்களமான இரத்தமாரியைப் பொழிந்தன. (1)

மலர்கள் தூவப்பட்ட, சமதளமான அரசபாட்டையில், அவனுடைய தேரில் கட்டப்பட்டிருந்த மகாவேகம் கொண்ட குதிரைகள், காரணமில்லாமல் நிலைதடுமாறி இடறி விழுந்தன. (2)

சூரியனைச் சுற்றிலும் ஒரு கரியவட்டம் தோன்றிற்று; அதன் ஓரம், செவ்வண்ணமாகத் திகழ்ந்தது. அது, காண்பதற்குக் கொள்ளிக் கட்டையைச் சுழற்றுவது போலிருந்தது. (3)

அப்போது, தேரில் தங்கக் கம்பத்தின் மீது கட்டப்பட்ட துவஜத்தைப் பற்றிக் கொண்டு, பயங்கரமான பேருடலைக் கொண்ட ஒரு கழுகு, அதன் மீதமர்ந்தது. (4)

மாமிசபட்சிணிகளான விலங்குகளும் பறவைகளும், ஜனஸ்தானத்தின் அருகே வந்து ஒன்றுகூடி கொடுங்குரலில் பலவகையான விகாரக் கூச்சல்களை எழுப்பின. (5)

வ்யாஜஹ்ருஸ்ச ப்ரதீப்தாயாம் தி₃ஸி வை பை₄ரவஸ்வநம் ।
அஸிவம் யாதுத₄நாநாம் ஸிவா கே₄ரா மஹாஸ்வநா: ॥ (6)

ப்ரபி₄ந்நகி₃ரிஸங்காஸாஸ்தோயஸோணிதத₄ரிண: ।
ஆகாஸம் தத₃நாகாஸம் சக்ருர்பீ₄மா ப₃லாஹகா: ॥ (7)

ப₃பூ₄வ திமிரம் கே₄ரமுத்த₃த₄தம் ரோமஹர்ஷணம் ।
தி₃ஸோ வா விதி₃ஸோ வாபி ந ச வ்யக்தம் சகாஸிரே ॥ (8)

க்ஷதஜார்த்₃ரஸவர்ணாப₄ா ஸந்த்₄யா காலம் விநா ப₃பெ₄ள ।
க₂ரஸ்யாபி₄முக₂ா நேது₃ஸ்தத₃ா கே₄ரம்ருக₃ா: க₂க₃ா: ॥ (9)

கங்ககே₃ாமாயுக்த்₃ருத்₄ராஸ்ச சக்ருஸூர்பு₄யஸம்ஸிந: ।
நித்யாஸிவகரா யுத்₃தே₄ ஸிவா கே₄ரநித₃ர்ஸநா: ॥ (10)

நேது₃ர்ப₃லஸ்யாபி₄முக₂ம் ஜ்வாலோத்₃க₃ாரிபி₄ராநநை: ।
கப₃ந்த₄: பரிசு₄ப₄ாஸோ த்₃ருஸ்யதே ப₄ாஸ்கராந்திகே ॥ (11)

ஜக்₃ராஹ ஸுர்யம் ஸ்வர்ப₄ாநுரபர்வணி மஹாக்₃ரஹ: ।
ப்ரவாதி மாருத: ஸீக்₄ரம் நிஷ்ப்ரபே₄ஸூ₄த்₃தி₃வாகர: ॥ (12)

உத்பேதுஸ்ச விநா ராத்ரிம் தாரா: க₂த்₃யோதஸப்ரப₄ா: ।
ஸம்லீநமீநவிஹக₃ா நலிந்ய: ஸுஷ்கபங்கஜா: ॥ (13)

தஸ்மிந் க்ஷணே ப₃பூ₄வுஸ்ச விநா புஷ்பப₂லைர்த்₃ருமா: ।
உத்₃தூ₄தஸ்ச விநா வாதம் ரேணுர்ஜலத₄ராருண: ॥ (14)

வீசீக்₃ீதி வாஸ்யந்த்யோ ப₃பூ₄வுஸ்தத்ர ஸாரிகா: ।
உல்காஸ்சாபி ஸநிர்க₄ாதா நிபேதுர்கே₄ரத₃ர்ஸநா: ॥ (15)

ப்ரசசால மஹீ ஸர்வா ஸஸைலவநகாநநா ।
க₂ரஸ்ய ச ரத₂ஸ்த₂ஸ்ய நர்த்₃மாநஸ்ய தீ₄மத: ॥ (16)

ப்ராகம்பத பு₄ஜ: ஸவ்ய: ஸ்வரஸ்சாஸ்யாவஸஜ்ஜத ।
ஸாஸ்ரா ஸம்பத்₃யதே த்₃ருஷ்டி: பஸ்யமாநஸ்ய ஸர்வத: ॥ (17)

லலாடே ச ருஜா ஜாதா ந ச மோஹாந்ந்யவர்த்த ।
தாந் ஸமீக்ஷ்ய மஹோத்பாதாநுத்தி₂தாந் ரோமஹர்ஷணாந் ॥ (18)

அப்₃ரவீத்₃ராக்ஷஸாந் ஸர்வாந் ப்ரஹஸந் ஸ க₂ரஸ்தத₃ா ।
மஹோத்பாதாநிமாந் ஸர்வாநுத்தி₂தாந் கே₄ரத₃ர்ஸநாந் ॥ (19)

ந சிந்தயாம்யஹம் வீர்யாத்₃ப₃லவாந் து₃ர்ப₃லாநிவ ।
தாரா அபி ஸரைஸ்தீக்ஷணை: பாத்யாமி நப₄:ஸ்த₂லாத் ॥ (20)

கிழக்குத் திசையில், நெருப்பைக் கக்கும் நரிகள் பெருங்குரலில் ஊளையிட்டு, அரக்கர்களுக்கு அபசகுனமான பயங்கர ஒலிகளை எழுப்பின. (6)

(இந்திரனால்) சிறகுகள் வெட்டப்பட்ட மலைகள் போன்று பயங்கரத் தோற்றமுடைய மேகங்கள், நீருக்குப் பதிலாக இரத்தத்தைப் பொழிந்தன. 'ஆகாயமே இல்லை' என்னும்படி, பேருடல் கொண்ட நாரைகள் ஆகாயத்தை மறைத்துக் கொண்டன. (7)

மயிர்க்கூச்செறியும்படியான அடர்த்தியான இருள் கனமாகப் படர்ந்தது. திக்குத்திசைகள்கூடத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. (8)

இரத்தத்தினால் பூசப்பட்டப் பொருளைப் போல, மேகங்களில் செவ்வண்ணம் தோன்றிற்று. அப்போது, கொடிய விலங்குகளும் பறவைகளும் கரனுக்கு நேரெதிரில் வந்து இரைச்சலிட்டன. (9)

பருந்து-நரி-கழுகுகளும், போர்க்களத்தில் எப்போதும் அமங்களத்தை உண்டு பண்ணுபவைகளும், நெருப்பைக் கக்கும் வாய்களால் ஆபத்தை அறிவிக்கின்றவைகளுமான நரிகளும் பரிதாபமாகக் கூச்சலிட்டன. குண்டாந்தடி போன்ற தலையில்லாத மனித உடல், சூரியன் அருகில் காணப்பட்டது. (10,11)

பெருங்கோளான ராகு, அமாவாசை இல்லாத அந்த நாளில் சூரியனைக் கவ்விக் கொண்டது; காற்று வேகமாக வீசிற்று; சூரியன் ஒளியிழந்தவனாக ஆனான். (12)

இரவு நேரமில்லாத அந்த வேளையிலும் (ஆகாயத்திலிருந்து) தாரகைகள், மின்மினிப் பூச்சிகளைப் போல (ப் பூமியில்) விழுந்தன. தாமரைக் குளங்களில் மீன்களும் பறவைகளும் மறைந்து கொண்டன; தாமரை மலர்கள் கருகிப் போயின. (13)

அந்த நேரத்தில், மரங்களில் மலர்களோ, பழங்களோ இல்லாதவைகள் ஆயின. (எல்லாம் உதிர்ந்துவிட்டன.) காற்று வீசாத போதிலும் மேகம் போல் கறுத்த புழுதித் துகள்கள் மேலே எழுந்தன. (14)

கிளிகள் (தம் இனிய குரலை விட்டுவிட்டு) காச்சுமூச்சென்று இரைச்சலிட்டன; பயங்கரத் தோற்றமுடைய எரிநட்சத்திரங்கள் பேரொளி எழுப்பிக் கொண்டு ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தன. (15)

மலை-காடு-சோலைகளோடு பூமி முழுவதும் கிடுகிடுத்தது. புத்திமானான கரன், ரதத்தில் இருந்தபடி கர்ஜனை செய்து கொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுடைய இடது தோள் துடித்தது. அவனுக்குக் குரலும் தடைப்பட்டது. எல்லா பக்கங்களிலும் பார்க்கும் அவன் கண்களில் கண்ணீர் காணப்பட்டது. (16,17)

(அவனுக்குத்) தலையில் வலி ஏற்பட்டது; மயிர்க்கூச்சலை உண்டாக்கும் பெரிய பெரிய துர்நிமித்தங்களைக் கண்ட பிறகும், மதிமயங்கியிருந்ததால் (யுத்தத்திற்குப் போகாமல்) திரும்பவில்லை. (18)

அப்போது, கரன் (தான், இன்னமும் தைரியத்தை இழக்கவில்லை என்பதை உணர்த்துவது போல) வெளிப்படையாக சிரித்துக் கொண்டு, அந்த அரக்கர்கள் அனைவரையும் பார்த்துக் கூறினான்— “மிகப் பயங்கரமாகத் தோற்றம் தரும் இந்த துர்நிமித்தங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்த பின்னும், என்னுடைய வீரத்தின் மீது நம்பிக்கை இருப்பதால், அவற்றைப் பொருட்படுத்தவில்லை. மாவீரம் பொருந்தியவன், வீரமில்லாதவனைப் பொருட்படுத்துவானா? (பெரிய அபசகுனங்களால் நான் மனம் தளர்ந்துவிட மாட்டேன் - என்றபடி.) (என்னுடைய வீரத்தின் அளவு என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?) ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களைக்கூட, கூரிய அம்புகளால் தாக்கி, பூமியில் விழச் செய்வேன்! (19,20)

ம்ருத்யும் மரணத₄ர்மேண ஸங்க்ருத₃தே₄ யோஜயாம்யஹம் ।
ராக₄வம் தம் ப₃லோத்ஸிக்தம் ப்₄ராதரம் சாஸ்ய லக்ஷமணம் ॥ (21)

அஹத்வா ஸாயகைஸ்தீக்ஷணைநோபாவர்திதுமுத்ஸஹே ।
ஸகாமா ப₄கி₃நீ மோஸ்து பீத்வா து ருதி₄ரம் தயோ: ॥ (22)

யந்நிமித்தஸ்து ராமஸ்ய லக்ஷமணஸ்ய விபர்யய: ।
ந க்வசித்ப்ராப்தபூர்வோ மே ஸம்யுகே₃ஷு பராஜய: ॥ (23)

யுஷ்மாகமேதத்ப்ரத்யக்ஷம் நாந்ருதம் கத₂யாம்யஹம் ।
தே₃வராஜமபி க்ருத₃தே₄ மத்தைராவதயாயிநம் ॥
வஜ்ரஹஸ்தம் ரணே ஹந்யாம் கிம் புநஸ்தௌ குமாநுஷௌ ॥ (24)

ஸா தஸ்ய க₃ர்ஜிதம் ஸ்ருத்வா ராக்ஷஸஸ்ய மஹாசமூ: ।
ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே₄ ம்ருத்யுபாஸாவபாஸிதா ॥ (25)

ஸமீயுஸ்ச மஹாத்மாநோ யுத்₃த₄த₃ர்ஸநகாங்க்ஷிண: ।
ருஷயோ தே₃வக₃ந்த₄ர்வா: ஸித்₃த₄ர்ஸ்ச ஸஹ சாரணை: ।
ஸமேத்ய சோச: ஸஹிதாஸ்தோந்யோந்யம் புண்யகர்மண: ॥ (26)

ஸ்வஸ்தி கே₃ாப்₃ராஹ்மணேப்₄யோஸ்து
லோகாநாம் யோபி₄ஸங்க்ருதா: ॥ (27)

ஜயதாம் ராக₄வ: ஸங்க்₂யே பௌஸஸ்த்யாந் ரஜநீசராந் ।
சக்ரஹஸ்தோ யத₂ா யுத்₃தே₄ ஸர்வாநஸுரபுங்க்ருவாந் ॥ (28)

ஏதச்சாந்யச்ச பூஹுஸோ ப்₃ருவாணா: பரமர்ஷய: ।
ஜாதகௌதூஹலாஸ்தத்ர விமாநஸ்த₂ர்ஸ்ச தே₃வதா: ॥
த₃த்₃ருஸார்வாஹிநீம் தேஷாம் ராக்ஷஸாநாம் க்ருதாயுஷாம் ॥ (29)

ரதே₂ந து க₂ரோ வேக₃ாது₃க்₃ரஸைந்யோ விநி:ஸ்ருத: ।
தம் த்₃ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸம் பூ₄யோ ராக்ஷஸாஸ்ச விநி:ஸ்ருதா: ॥ (30)

ஸ்யேநக₃ாமீ ப்ருது₂க்₃ரீவோ யக்ருஸத்ருர்விஹங்க்ரும: ।
து₃ர்ஜய: கரவீராக்ஷ: பருஷ: காலகார்முக: ॥ (31)

மேக₄மாலீ மஹாமாலீ ஸர்பாஸ்யோ ருதி₄ராஸந: ।
த்₃வாத₃ஸைதே மஹாவீர்யா: ப்ரதஸ்து₂ரபி₄த: க₂ரம் ॥ (32)

மஹாகபால: ஸ்தூ₂லாக்ஷ: ப்ரமாதீ₂ த்ரிஸிராஸ்தத₂ா ।
சத்வார ஏதே ஸேநாந்யோ தூ₃ஷணம் ப்ருஷ்ட₂தோ யயு: ॥ (33)

எனக்குக் கோபம் வந்ததேயானால், யமனைக்கூட மரணத்தைத் தழுவும்படி செய்வேன்; பலத்தால் தருக்கித் திரியும் இராமனையும், அவன் தம்பி லட்சுமணனையும், கூர்மையான பாணங்களால் கொல்லாமல் நான் திரும்பமாட்டேன். எவளுக்குத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்ற விபரீதமான ஆசை இராம-லட்சுமணர்களுக்குத் தோன்றியதோ, அந்த அவ்விருவருடைய இரத்தத்தைக் குடித்து, என் மூத்த சகோதரி, தன் விருப்பம் நிறைவேறியவளாக ஆகட்டும். முன்னர், ஒருபோதும் நான் போரில் தோற்றதேயில்லை. (21-23)

நான் பொய் பேசவில்லை. நீங்கள் எல்லோரும் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறீர்கள். எனக்குக் கோபம் வந்தால், மதங்கொண்ட ஐராவதத்தில் ஆரோகணித்திருப்பவனும், கையில் வஜ்ராயுதம் தாங்கியிருப்பவனுமான இந்திரனையும் போரில் மாய்ப்பேன் - என்றால், அற்ப மனிதர்களாகிய அவ்விருவர் எம்மாத்திரம்?" (24)

அந்த அரக்கனுடைய வீர முழக்கத்தைக் கேட்ட, யமபாசத்தில் மாட்டிக் கொண்டுவிட்ட, அந்த மாபெரும் சேனை கட்டுக்கடங்காத மகிழ்ச்சியை அடைந்தது. (25)

போர்க் காட்சிகளைக் காண விரும்பிய மகாத்மாக்களான முனிவர்கள், தேவ-கந்தர்வ-ஸித்த-சாரணர்கள் அங்கே ஒன்று கூடினார்கள். புண்ணியாத்மாக்களான அவர்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து, ஒருவரோடொருவர் (பின்வருமாறு) பேசிக் கொண்டார்கள்— (26)

“பசுக்களுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் நன்மை உண்டாகட்டும்; அவ்வாறே, மக்களுக்கு நலன் புரிபவர்களுக்கும் மங்களம் உண்டாவதாகுக. கையில் சக்கரத்தைக் கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன், அசுரத் தலைவர்களைப் போரில் எவ்வாறு வென்றாரோ, அதே போல், புலஸ்திய குலத்தில் தோன்றிய அரக்கர்களை, யுத்தத்தில் இராகவன் வெற்றி கொள்வாராக.” (27,28)

(ஆகாயத்தில்) மிகவும் உற்சாகத்துடன் விமானத்திலிருந்த தேவதைகள் மற்றும் மாமுனிவர்கள், இவ்வாறு பலவாறாக நல்வாக்குகள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, உயிரை இழந்துவிட்ட அந்த அரக்கர் படையைக் கண்டார்கள். (நிச்சயமாக, போரில் அவர்கள் உயிரைப் பறிகொடுக்கத்தான் போகிறார்கள் - என்றபடி) (29)

கொடூரமாக யுத்தம் செய்யும் படையைக் கொண்ட கரன், ரதத்தில் வேகமாகச் சென்றான்; அந்த அரக்கனைப் பார்த்து, மற்ற அரக்கர்களும் இன்னும் துரிதமாகச் சென்றார்கள். (30)

ச்யேனகாமீ, ப்ருதுக்ரீவன், யக்ஞசத்ரு, விஹங்கமன், துர்ஜயன், கரவீராசுஷன், பருஷன், காலகார்முகன், மேகமாலி, மகாமாலி, ஸர்பாஸ்யன், ருதிராசனன் - இந்தப் பன்னிரண்டு மகாவீரர்கள் நாற்புறமும் கரனைச் சூழ்ந்து கொண்டு சென்றார்கள். (31,32)

மகாகபாலன், ஸ்தூரலாசுஷன், ப்ரமாதீ, த்ரிசிரஸ் என்ற சேனைத் தலைவர்கள் நால்வரும் தூஷணனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். (33)

ஸா பீ₄மவேக₃ா ஸமராபி₄காமா

மஹாப₃லா ராஷஸவீரஸேநா ।

தௌ ராஜபுத்ரௌ ஸஹஸாப₄யுபேதா

மாலா க்₃ரஹாணாமிவ சந்த்₃ரஸூர்யௌ ॥ (34)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த்ரயோவிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

சதுர்விம்ஸ: ஸர்க்₃:

ராமக₂ரய₃லஸந்நிகர்ஷ:

ஆஸ்ரமம் ப்ரதியாதே து க₂ரே க₂ரபராக்ரமே ।

தாநேவௌத்பாதிகாந் ராம: ஸஹ ப்₄ராத்ரா த்₃த்₃ர்ஸ ஹ ॥ (1)

தாநுத்பாதாந் மஹாகே₄ராநுத்தி₂தாந் ரோமஹர்ஷணாந் ।

ப்ரஜாநாமஹிதாந் த்₃ருஷ்ட்வா ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ॥ (2)

இமாந் பஸ்ய மஹாப₃ாஹோ ஸர்வபூ₄தாபஹாரிண: ।

ஸமுத்தி₂தாந் மஹோத்பாதாந் ஸம்ஹர்தும் ஸர்வராஷஸாந் ॥ (3)

அமீ ருதி₄ரத₄ராஸ்து விஸ்ருஜந்த: க₂ரஸ்வநா: ।

வ்யோம்நி மேக₄ா விவர்தந்தே பருஷா க்₃ர்த்₃ப₄ாருணா: ॥ (4)

ஸது₄மாஸ்ச ஸரா: ஸர்வே மம யுத்₃த₄ாபி₄நந்தி₃ந: ।

ருக்மப்ருஷ்ட₂ாநி சாபாநி விவேஷ்டந்தே ச லக்ஷ்மண ॥ (5)

யாத்₃ருஸா இஹ கூஜந்தி பக்ஷிணோ வநசாரிண: ।

அக்₃ரதோ நோ ப₄யம் ப்ராப்தம் ஸம்ஸயோ ஜீவிதஸ்ய ச ॥ (6)

ஸம்ப்ரஹாரஸ்து ஸுமஹாந் ப₄விஷ்யதி ந ஸம்ஸய: ।

அயமாக்₂யாதி மே ப₃ாஹு: ஸ்பு₂ரமானோ முஹுர்முஹு: ॥ (7)

ஸந்நிகர்ஷே து ந: ஸூர ஜயம் ஸத்ரோ: பராஜயம் ।

ஸப்ரப₄ம் ச ப்ரஸந்நம் ச தவ வக்த்ரம் ஹி லக்ஷ்யதே ॥ (8)

உத்₃யதாநாம் ஹி யுத்₃த₄ார்த₂ம் யேஷாம் ப₄வதி லக்ஷ்மண ।

நிஷ்ப்ரப₄ம் வத்₃நம் தேஷாம் ப₄வத்யாயு:பரிஷயே ॥ (9)

ரஷஸாம் நர்த்₃தாம் கே₄ர: ஸ்ருயதே ச மஹாத்₄வநி: ।

ஆஹதாநாம் ச பே₄ரீணாம் ராஷஸை: க்₃ரூரகர்மபி₄: ॥ (10)

பயங்கரத் துடிப்புடையதும், போரில் பெருவிருப்பமுடையதும், மிகவும் பலம் பொருந்தியதுமான அந்த அரக்க வீரர்களின் படை, செவ்வாய் முதலிய குரூரக் கிரகங்கள், சந்திர-சூரியர்களை எதிர்த்து நிற்பதைப் போல, அரசகுமாரர்களான அவ்விருவரையும் விரைவில் அடைந்து எதிர்த்து நின்றது. (34)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்து நான்கு

இராமன்-கரன் சேனை உராய்தல்

மிகவும் பராக்கிரமம் கொண்ட கரன், ஆசிரமத்தை நெருங்கியபோது, தம்பியுடனிருந்த இராமனும் அதே அபசகுனங்களைக் கண்டார். (1)

மகாபயங்கரமாக, மயிர்கூச்சல் எடுக்கும்படி தோன்றிய, மக்களுக்குக் கெடுதல் செய்யக்கூடிய, அந்த துர்நிமித்தங்களைப் பார்த்ததும், இலக்குவனை நோக்கி இராமன் கூறினார்— (2)

“பெருந்தோளனே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் கேடு நேரிடும் என்பதைக் குறிப்புணர்த்தும் பல்வகையான பெரும் அபசகுனங்களைப் பார். (இங்கு வந்திருக்கும்) அரக்கர்கள் எல்லோரையும் அழிக்க வேண்டும் என்பதை அவை குறிப்பிடுகின்றன. (3)

ஆகாயத்தில், கழுதையின் சாம்பல் நிறம் போல் காணப்படும் மேகங்கள் கரகரப்பான சப்தங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டும், அஞ்சும்படியாக இரத்தத்தைப் பொழிந்து கொண்டும் அலைகின்றன. (4)

லட்சுமணா! யுத்தத்தை எதிர்கொள்ள விரும்புவதைப் போல) என்னுடைய பாணங்கள் எல்லாம் புகையை வெளிப்படுத்துகின்றன; பின்புறத்தில் தங்கத்தகடு வேயப்பட்ட விற்களும் துடிக்கின்றன. (5)

இந்தக் காட்டுப் பகுதியில் திரியும் பறவைகள் ஒரு மாதிரியாக (சற்று வித்தியாசமாக)க் கூவுகின்றன என்பதை நோக்கும்போது, நம் எதிரில் ஆபத்து காத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதும், (எதிர்த்து வந்திருக்கும்) அரக்கர்கள் உயிருடன் திரும்புவது சந்தேகம்தான் (என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது.) (6)

இப்போது மிகப்பெரிய யுத்தம் ஏற்படப் போகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. (ஏனென்றால்,) என்னுடைய வலது கை இடைவிடாமல் துடிக்கிறது. (7)

அதன் மூலம், சமீபத்தில், நமக்கு வெற்றியையும் பகைவர்களுக்குத் தோல்வியையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அத்துடன், உன் முகத்தில் ஒளியும் மகிழ்ச்சியும் காணப்படுகின்றன. (8)

லட்சுமணா! யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கும்போது, எவருடைய முகம் சோபையற்றுப் போகிறதோ, அவருடைய ஆயுள் அத்துடன் முடிந்து போகிறது (என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.) (9)

பெருங்கூச்சலிடுகின்ற அரக்கர்களுடைய கொடிய பேரொலியும், கொடூரமான செயல்கள் புரியும் அரக்கர்களால் அடிக்கப்படும் பேரிகைகளின் ஒலியும் கேட்கப்படுகிறது. (10)

அநாகுதவித₄நம் து கர்தவ்யம் ஸுப₄மிச்ச₂தா ।
ஆபத₃ம் ஸங்கமாநேந புருஷேண விபஸ்சிதா ॥ (11)

தஸ்மாத்த₃க்ருஹீத்வா வைதேஹீம் ஸரபாணி₄ர்த₄நு₄ர்த₄ர: ।
குஹாமாஸ்ய ஸைலஸ்ய து₃ர்க₃யாம் பாத₃பஸங்குலாம் ॥ (12)

ப்ரதிகூலிதுமிச்ச₂யாமி ந ஹி வாக்யமித₃ம் த்வயா ।
ஸாபிதோ மம பாத₃ப₄யாம் க₃ம்யதாம் வத்ஸ மா சிரம் ॥ (13)

த்வம் ஹி ஸூரஸ்ச ப₃லவாந் ஹந்யா ஹ்யேதாந்ந ஸம்ஸய: ।
ஸ்வயம் து ஹந்துமிச்சாமி ஸர்வாநேவ நிஸாசராந் ॥ (14)

ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸஹ ஸீதயா ।
ஸராநாத₃ய சாபம் ச குஹாம் து₃ர்க₃யாம் ஸமாஸ்யத் ॥ (15)

தஸ்மிந் ப்ரவிஷ்டே து குஹாம் லக்ஷ்மணே ஸஹ ஸீதயா ।
ஹந்த நிர்யுக்தமித்யுக்த்வா ராம: கவசமாவிஸத் ॥ (16)

ஸ தேநாக்ருநிநிகாஸேந கவசேந விபூ₄ஷித: ।
ப₃பூ₄வ ராமஸ்திமிரே விதூ₄மோ₄க்ருநிரிவோத்தி₂த: ॥ (17)

ஸ சாபமுத்யம்ய மஹச்ச₂ராநாத₃ய வீர்யவாந் ।
ப₃பூ₄வாவஸ்தி₂தஸ்தத்ர ஜ்யாஸ்வநை: பூரயந் தி₃ஸ: ॥ (18)

ததோ தே₃வா: ஸக₃ந்ந₄ர்வா: ஸித்த₄யாஸ்ச ஸஹ சாரணை: ।
ஸமேயுஸ்ச மஹாத்மாநோ யுத்த₄த₃ர்ஸநகாங்க்ஷிண: ॥ (19)

ருஷயஸ்ச மஹாத்மாநோ லோகே ப்ரஹ்மர்ஷிஸத்தமா: ।
ஸமேத்ய சோக: ஸஹிதா அந்யோந்யம் புண்யகர்மண: ॥ (20)

ஸ்வஸ்தி கோப₃ராஹ்மணேப₄யோ₄ஸ்து
லோகாநாம் யோபி₄ஸங்குதா: ।
ஜயதாம் ராக₄வோ யுத்தே₄
பௌஸ்த்யாந் ரஜநீசராந் ॥ (21)

சக்ரஹஸ்தோ யத₂ய யுத்தே₄ ஸர்வாநஸுரபுங்குவாந் ।
ஏவமுத்த்வா புந: ப்ரோசுராலோக்ய ச பரஸ்பரம் ॥ (22)

சதுர்த₃ஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீ₄மகர்மணாம் ।
ஏகஸ்ச ராமோ த₄ர்மாத்மா கத₂ம் யுத்த₄ம் ப₄விஷ்யதி ॥ (23)

இதி ராஜர்ஷய: ஸித்த₄யா: ஸக₃ணாஸ்ச த்விஜர்ஷப₄யா: ।
ஜாதகௌதூஹலாஸ்தஸ்து₂ர்விமாநஸ்த₄ஸ்ச தே₃வதா: ॥ (24)

தன்னுடைய பாதுகாப்பில் அக்கறையுடைய அறிவாளியான ஒருவன், ஓர் ஆபத்தை எதிர்பார்க்கும்போது, (அதிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்கான) தற்காப்பு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். (11)

ஆதலால், கையில் வில்லும் அம்பும் தாங்கியவனாக, சீதையை அழைத்துக் கொண்டு, எவராலும் நெருங்க முடியாததும் மரங்கள் அடர்ந்திருப்பதுமான மலையிலுள்ள குகைக்குச் செல்வாயாக. (12)

அன்புக்குரியவனே! இந்த ஆணையை எதிர்த்து நீ எதுவும் பேசவோ, செய்யவோ கூடாது என்று நான் விரும்புகிறேன். என் பாதங்களின் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், தாமதப்படுத்தாமல், நீ உடனே செல். (13)

நீ, மகாகுரன்; பலம் உடையவன். இவர்கள் எல்லோரையும் நீ (ஒருவனாகவே) வதம் செய்வாய் என்பதில் ஐயமில்லை. (ஆனால், அரக்கர்களை அழித்து, முனிவர்களைக் காப்பாற்றுவதாக, நானே, அவர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேனே?) அதனால், இந்த அரக்கர்கள் எல்லோரையும் நானே கொல்ல விரும்புகிறேன்." (14)

இராமபிரான் இவ்வாறு கூறியவுடன், லட்சுமணன் வில் அம்புகளை எடுத்துக் கொண்டு, சீதாதேவியாருடன், எவராலும் உட்புக முடியாத மலைக்குகையை அடைந்தான். (15)

லட்சுமணனும் சீதையும் குகைக்குள் சென்றவுடன், "அப்பாடா! ரொம்ப நல்லதாகப் போயிற்று!" என்று, வாய்விட்டுக் கூறி, (உடனே யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகி) கவசத்தை அணிந்து கொண்டார், இராமன். (16)

அக்னியைப் போல் பிரகாசிக்கும் கவசத்தை அணிந்து கொண்ட ஸ்ரீராமன், இருளினிடையே தோன்றிய, புகையில்லாத அக்னிச் சுவாலைபோல் விளங்கினார். (17)

மாவீரரான அவர், ஒரு பெரிய வில்லையும் பாணங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, நாண்கயிற்றின் ஒலியால் எல்லாத் திசைகளையும் நிரப்பிக் கொண்டு, அவ்விடத்திலேயே ('நான் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்' என்ற குறிப்புத் தோன்ற) நிலைபெயராது நின்றார். அப்போது, யுத்தத்தைக் காண விரும்பிய மகாத்மாக்களும், தேவ-கந்தர்வ-ஸித்த-சாரணர்களும் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். (18,19)

(இவர்களைத் தவிர) மூன்று உலகங்களிலும் பெரும்புகழ் கொண்ட பிரும்மரிஷிகளும் புண்ணிய கர்மாக்களைச் செய்யும் முனிவர்களும் ஒன்றாகக் கூடித் தமக்குள் பின்வருமாறு பேசிக் கொண்டார்கள்— (20)

"பசுக்களுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் நலன் உண்டாகட்டும்; மக்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டவர்களுக்கும் மங்களம் உண்டாகட்டும். சக்கரதாரியான ஸ்ரீமந் நாராயணன், எல்லா அசுரத் தலைவர்களையும் யுத்தத்தில் வீழ்த்தியதைப் போல, இரவு வேளையில் சுற்றித் திரியும் புலஸ்திய குல அரக்கர்களை, ஸ்ரீராமன் யுத்தத்தில் வெல்வாராக." இவ்வாறு ஆசி கூறிவிட்டு, மறுபடியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து(ப் பின்வருமாறு) பேசிக் கொண்டார்கள். (21,22)

மிகக் கொடூரமான செயல்களைச் செய்யக் கூடிய அரக்கர்களோ, பதிநான்காயிரம் பேர்கள்; தருமாத்மாவான ஸ்ரீராமன் ஒரே ஒருவர். இந்த நிலையில் யுத்தம் என்பது எப்படி நிகழப் போகிறதோ? ('பதிநான்காயிரம் அரக்கர்களுக்கு, இராமன் தனியாக ஈடு கொடுக்க முடியுமா?') (23)

விமானத்தில் பரிவாரங்களோடுகூட இருந்த தேவர்கள், (பரலோகம் சென்று, அங்கே சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்) ராஜரிஷிகள், ஸித்தர்கள், அந்தணோத்தமர்கள் ஆகியோர், (நடக்கவிருக்கும் யுத்தத்தின்) முடிவைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் இருந்தார்கள். (24)

ஆவிஷ்டம் தேஜஸா ராமம் ஸங்க்ராமஸிரஸி ஸ்தி₂தம் ।
த்ருஷ்ட்வா ஸர்வாணி பூ₄தாநி ப₄யாத்₃விவ்யதி₂ரே தத₃ா ॥ (25)

ரூபமப்ரதிமம் தஸ்ய ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: ।
ப₃பூ₄வ ரூபம் க்ருத்₃த₄ஸ்ய ருத்₃ரஸ்யேவ பிநாகிந: ॥ (26)

இதி ஸம்ப₄ாஷ்யமாணே து தே₃வக₃ந்த₄ர்வசாரணை: ।
ததோ க₃ம்பீ₄ரநிர்ஹ்ராத₃ம் கே₄ரவர்மாயுத₄த்₄வஜம் ॥
அநீகம் யாதுத₄நாநாம் ஸமந்தாத்ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ॥ (27)

ஸிம்ஹநாத₃ம் விஸ்ருஜதாமந்யோந்யமபி₄க₃ர்ஜதாம் ।
சாபாநி விஸ்ப₂ாரயதாம் ஜ்ரும்ப₄தாம் சாப்யபீ₄க்ஷணஸ: ॥ (28)

விப்ரகு₄ஷ்டஸ்வநாநாம் ச து₃ந்து₃பீ₄ம்ஸ்சாபி நிக்₄நதாம் ।
தேஷாம் ஸுதுமுல: ஸப்₃த₃: பூரயாமாஸ தத்₃வநம் ॥ (29)

தேந ஸப்₃தே₃ந வித்ரஸ்தா: ஸ்வாபத₃ா வநசாரிண: ।
து₃த்₃ருவுர்யத்ர நி:ஸப்₃த₃ம் ப்ருஷ்ட₂தோ ந வ்யலோகயந் ॥ (30)

தத்த்வநீகம் மஹாவேக₃ம் ராமம் ஸமுபஸர்பத ।
த்₄ருதநாநாப்ரஹ்ரணம் க₃ம்பீ₄ரம் ஸாக₃ரோபமம் ॥ (31)

ராமோபி சாரயம்ஸ்சக்ஷ: ஸர்வதோ ரணபண்டி₃த: ।
த₃த்₃ர்ஸ க₂ரஸைந்யம் தத்₃யுத்₃த₄பி₄முக₂முத்தி₂தம் ॥ (32)

விதத்ய ச த₄நுர்பீ₄மம் தூண்யாஸ்சோத்₃த்₄ருத்ய ஸாயகாந் ।
க்ரோத₄மாஹாரயத்தீவ்ரம் வத₄ார்த₂ம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ॥ (33)

து₃ஷ்ப்ரேக்ஷ: ஸோப₄வத்க்ருத்₃தே₄ா யுக₃ாந்தாக்₃நிரிவ ஜ்வலந் ।
தம் த்ருஷ்ட்வா தேஜஸாவிஷ்டம் ப்ராத்₃ரவந் வநதே₃வதா: ॥ (34)

தஸ்ய க்ருத்₃த₄ஸ்ய ரூபம் து ராமஸ்ய தத்₃ருஸே தத₃ா ॥
த₃க்ஷஸ்யேவ க்ரதும் ஹந்துமுத்யதஸ்ய பிநாகிந: ॥ (35)

தத்கார்முகைராப₄ரணைர்த₄வஜைஸ்ச
தைர்வர்மபி₄ஸ்சாக்₃நிஸமாநவர்ணை: ।
ப₃பூ₄வ ஸைந்யம் பிஸிதாஸநாநாம்
ஸுர்யோத₃யே நீலமிவாப்₄ரப்₃ருந்த₃ம் ॥ (36)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ சதுர்வீம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

அப்போது, வீரபராக்கிரமம் நிறைந்து, போர் முனையில் நிற்கும் இராமனைக் கண்டு எல்லா உயிர்ப் பிராணிகளும் பயத்தால் நடுங்கின. (25)

கடினமான செயல்களையும் வெகு எளிதாகச் செய்ய வல்லவரும், ஒப்பற்ற தெய்விக உருவம் படைத்தவருமான இராமனின் திருத்தோற்றம், பினாகம் என்ற உயரிய வில்லைக் கையில் தாங்கி, கோபத்தோடு விளங்கும் ருத்ர பகவானுடைய உருவம் போல் ஆயிற்று. (26)

இவ்வாறாக, தேவ-கந்தர்வ-சாரணர்கள் இராமனுக்கு வாழ்த்து கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே, கொடிய கவசம்-ஆயுதம்-துவஜங்களைக் கொண்ட, பேரொலி எழுப்பிய அரக்கர் சேனை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டது. (27)

ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் அட்டகாசமாகக் குரல் கொடுப்பவர்களும், சிங்கநாதம் செய்பவர்களும், வில்லின் நாண்கயிற்றைச் சுண்டிவிட்டு டங்காரம் செய்பவர்களும், அடிக்கடி ஆரவாரம் செய்பவர்களும், காட்டுக்கத்தலாகப் பேசுகிறவர்களும், துந்துபி வாத்தியங்களை அடிப்பவர்களுமான அவர்கள் எழுப்பிய மகத்தான ஒலி, அந்தக் காடு முழுவதையும் நிரப்பிற்று. (28,29)

காட்டிலிருந்த கொடிய விலங்குகள் (அரக்கர் சேனை எழுப்பிய பயங்கர சப்தத்தால் மிகவும் பயந்து) சப்தமில்லாத இடத்தை நோக்கி, திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் ஓடிச்சென்றன. (30)

பலவிதமான ஆயுதங்களை உடையதும், சமுத்திரம் போல் கம்பீரமாக விளங்கியதுமான அந்த அரக்கர் படை, மிக வேகத்துடன் இராமனை அணுகிச் சென்றது. (31)

போரில் வல்லவரான இராமன், எல்லாப் பக்கங்களிலும் பார்வையைச் செலுத்தி, போர் செய்யும் துடிப்புடன் வந்திருக்கும் கரனுடைய படை முழுவதையும் கண்ணால் பார்த்தார். (32)

பின்னர், அம்புறாத்தூணியிலிருந்து பாணங்களை எடுத்து, பயங்கரமான வில்லில் கோர்த்து, அனைத்து அரக்கர்களையும் கொல்வதற்காக யுத்த ஆவேசத்தை மேற்கொண்டார். (33)

கோபத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அவர், பிரளய கால அக்னியைப் போல தேஜோமயமாக விளங்கினார்; அந்த நிலையில், அவரைப் பார்ப்பதற்கே கஷ்டமாக இருந்தது. அந்தக் கோலத்தில், அவரைப் பார்த்த வனதேவதைகள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள். (34)

சினம் பொங்கிய அந்த நிலையில் இராமனுடைய உருவம், தட்சனுடைய யாகத்தை அழிப்பதற்காக வந்த ருத்ரமூர்த்தியினுடையதைப் போலக் காணப்பட்டது. (35)

வில்-அணிகலன்-துவஜம்-நெருப்பைப் போல் ஒளிவிடும் கவசங்கள் ஆகியவற்றால், அரக்கர்களின் அந்தச் சேனை, சூரியோதய காலத்தில் நீலமேகக் கூட்டம் போல காணப்பட்டது. (கவசங்கள், சூரிய கிரணங்களைப் போல் பிரகாசித்தன; அரக்கர்களின் கரிய உடல், நீலமேகம் போலிருந்தது; வில், வானவில்லை ஒத்திருந்தது - என்றபடி.) (36)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

பஞ்சவிம்ஸ: ஸர்கு:

க₂ரஸையாவமர்த₃:

அவஷ்டப்த₄த₄நும் ராமம் க்ருத்த₄ம் ச ரிபுக₄திநம் ।
த₃த₃ர்ஸாஸ்ரமமாக₃ம்ய க₂ர: ஸஹ புர:ஸரை: ॥ (1)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸஸரம் சாபமுத்யம்ய க₂ரநி:ஸ்வநம் ।
ராமஸ்யாபி₄முக₂ம் ஸுதம் சோத்யதாமித்யசோத்யத் ॥ (2)

ஸ க₂ரஸ்யாக்ருயா ஸுதஸ்துரக₃ந் ஸமசோத்யத் ।
யத்ர ராமோ மஹாப₃ாஹுரேகோ தூ₄ந்வந் ஸ்தி₂தோ த₄நு: ॥ (3)

தம் து நிஷ்பதிதம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸர்வே தே ரஜநீசரா: ।
நர்த₃மாநா மஹாநாத₃ம் ஸசிவா: பர்யவாரயந் ॥ (4)

ஸ தேஷாம் யாதுத₄நாநாம் மத்₄யே ரத₂க₃த: க₂ர: ।
ப₃பூவ மத்₄யே தாராணாம் லோஹிதாங்க₃ இவோதி₃த: ॥ (5)

தத: ஸரஸஹஸ்ரேண ராமமப்ரதிமௌஜஸம் ।
அர்த₃யித்வா மஹாநாத₃ம் நநாத₃ ஸமரே க₂ர: ॥ (6)

ததஸ்தம் பீ₄மத₄ந்வாநம் க்ருத்த₄: ஸர்வே நிஸாசரா: ।
ராமம் நாநாவிதை₄: ஸஸ்த்ரைரப்யவர்ஷந்த து₃ர்ஜயம் ॥ (7)

முத்க₃ரை: பட்டிஸை: ஸுலை: ப்ராஸை: க₂ட்கை₃: பரஸ்வதை₄: ।
ராஷஸா: ஸமரே ராமம் நிஜக்₄நா ரோஷதத்பரா: ॥ (8)

தே வலாஹகஸங்காஸா மஹாநாத₃ா மஹௌஜஸ: ।
அப்யத₄ாவந்த காருத்ஸ்த₂ம் ரதை₂ர்வாஜிபி₄ரேவ ச ॥
க₃ஜை: பர்வதகூடாபை₄ ராமம் யுத்₃தே₄ ஜிக₄ம்ஸவ: ॥ (9)

தே ராமே ஸரவர்ஷாணி வ்யஸ்ருஜந் ரக்ஷஸாம் க₃ணா: ।
ஸைலேந்த்₃ரமிவ த₄ாராபி₄ர்வர்ஷமாணா வலாஹகா: ॥ (10)

ஸ தை: பரிவ்ருதோ கே₄ரை ராக₄வோ ரக்ஷஸாம் க₃ணை: ।
திதி₂ஷ்விவ மஹாதே₃வோ வ்ருத: பரிஷத₃ாம் க₃ணை: ॥ (11)

தாநி முக்தாநி ஸஸ்த்ராணி யாதுத₄ாநை: ஸ ராக₄வ: ।
ப்ரதிஜக்₃ராஹ விஸிகை₂ந்நத்யோக₄ாநிவ ஸாக₃ர: ॥ (12)

ஸ தை: ப்ரஹரணைர்கே₄ரைப்பிந்நக₃ாத்ரோ ந விவ்யதே₂ ।
ராம: ப்ரதீப்தைர்ப்₃ஹுபி₄ர்வஜ்ஜைரிவ மஹாசல: ॥ (13)

ஸர்க்கம் : இருபத்தைந்து

கரன் படை வதம்

கரன், முன்னிலையில் இருக்கும் படைவீரர்களுடன், ஆசிரமத்தின் அருகில் வந்து, எதிரிகளை மாய்ப்பவரும் பெருங்கோபத்தில் இருப்பவருமான இராமன், கையில் வில்லேந்திக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டான். (1)

அவரைப் பார்த்ததும், அம்புகளோடு கூடியதும், கொடிய சப்தம் எழுப்புவதுமான வில்லைத் தூக்கி நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு, தேரோட்டியைப் பார்த்து, 'இராமனுக்கு நேர் எதிராகப் போ' என்று கட்டளையிட்டான். (2)

கரனுடைய உத்தரவைக் கேட்டதும், மகாபலம் பொருந்திய ஸ்ரீராமன், தன்னந்தனியராக, எந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டு தன் வில்லை அசைத்துக் கொண்டிருந்தாரோ, அந்த இடத்திற்குத் தேர்ப்பாகன் குதிரைகளைச் செலுத்தினான். (3)

கரன், இராமன் சமீபத்தில் சென்றுவிட்டான் என்பதைக் கண்ட ச்யேனகாமி முதலிய அமைச்சர்கள், உற்சாகத்துடன் சிம்மநாதம் செய்து, அவரை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டு நின்றார்கள். (4)

அந்த அரக்கர்களின் மத்தியில், தேரில் அமர்ந்திருந்த கரன், தாரகைகளின் மத்தியில் உதயமான செவ்வாய் கிரகம் போல் விளங்கினான். (5)

அப்போது, ஒப்புயர்வில்லாத இராமன் மீது ஆயிரக்கணக்கான அம்புகளைச் செலுத்தித் துன்புறுத்திய கரன், போர்க்களத்தில் பேரொலி எழுப்பினான். (6)

பின்னர், பெரிய வில்லைத் தாங்கியவரும் வெற்றி கொள்ள முடியாதவருமான இராமன் மீது கோபம் கொண்ட அரக்கர்கள் அனைவரும் பலவகையான சஸ்திரங்களை மழையாகப் பொழிந்தார்கள். (7)

கடுஞ்சினத்தில் மூழ்கியிருந்த அரக்கர்கள், ரணகளத்தில், உலக்கை-பட்டாக்கத்தி-குலம்-ஈட்டி-வாள் மற்றும் கோடரிகளால் இராமனைத் தாக்கினார்கள். (8)

நீர் குடித்த மேகம் போன்ற வண்ணமுடையவர்களும் உரக்கக் கூச்சலிடுபவர்களும் மிக்க பலசாலிகளுமான அவர்கள், தேர்-குதிரைகள் மீது சென்றும், மலைநிகர் யானைகள் மீது சென்றும் யுத்தத்தில் இராமனை வெற்றி கொள்ள விரும்பியவர்களாய், காகுத்தனை நோக்கி ஓடினார்கள். (9)

மிகவும் கனத்த பெருமேகங்கள் இமயமலை மீது மாரியைப் பொழிவது போல, அந்த அரக்கர் கூட்டங்கள் இராமன் மீது அம்புமாரியைப் பொழிந்தன. (10)

கொடுமான அந்த அரக்கர் கூட்டங்களால் சூழப்பட்டிருந்த ஸ்ரீராமன், பிரதோஷ திதிகளில் பிரமத கணங்களால் சூழப்பட்ட சிவபெருமான் போல் விளங்கினார். (11)

ஆற்று வெள்ளத்தை ஏற்றுக் கொண்டு நிலைகுலையாதிருக்கும் பெருங்கடல் போல, அரக்கர்களால் ஏவப்பட்ட சஸ்திரங்களையெல்லாம் இராமன் அம்புகளால் எதிர்த்து ஏற்றுக்கொண்டு கலங்காமலிருந்தார். (12)

ஜொலித்துக் கொண்டுவரும் அநேக வஜ்ராயுதங்களால் தாக்கப்பட்டாலும், மாபெரும் மலை தகர்க்கப்படாதிருப்பதைப் போல, அரக்கர்களால் விடப்பட்ட பயங்கரமான அஸ்திர-சஸ்திரங்களால் தாக்கப்பட்டு காயமடைந்தாலும், இராமன் சிறிதும் துன்பப்படாதிருந்தார். (13)

ஸ வித்த₄: சஷதஜாதி₃க்த₄: ஸர்வக₃ாத்ரேஷு ராக₄வ: ।
ப₃பூ₄வ ராம: ஸந்த₄யாப₄ரைர்தி₃வாகர இவாவ்ருத: ॥ (14)

விஷேது₃ர்தே₃வக₃ந்த₄ர்வா: ஸித்த₄யாஸ்ச பரமர்ஷய: ।
ஏகம் ஸஹஸ்ரைர்ப₃ஹு₄பி₄ஸ்தத₃ா த்₃ருஷ்ட்வா ஸமாவ்ருதம் ॥ (15)

ததோ ராம: ஸுஸங்க்ருத்₃தே₄ா மண்ட₃லீக்ருதகார்முக: ।
ஸஸர்ஜ நிஸிதாந் ப₃ாணாஞ்சுதபோ₂த₂ ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (16)

து₃ராவாராந் து₃ர்விஷஹாந் காலத₃ண்டே₃பமாந் ரணே ।
முமோச லீலயா ராம: கங்கபத்ராநஜிஹ்மக₃ாந் ॥ (17)

தே ஸரா: ஸத்ருஸைந்யேஷு முக்தா ராமேண லீலயா ।
ஆத₃து₃ ரசஷஸாம் ப்ராணாந் பாஸா: காலக்ருதா இவ ॥ (18)

பி₄த்த்வா ராசஷஸதே₃ஹாந்ஸ்தாந்ஸ்தே ஸரா ருதி₄ராப்லுதா: ।
அந்தரிஷக₃தா ரேஜுர்தீ₃ப்தாக்₃நிஸமதேஜஸ: ॥ (19)

அஸங்க்₂யேயாஸ்து ராமஸ்ய ஸாயகாஸ்சாபமண்ட₃லாத் ।
விநிஷ்பேதுரதீவோக்₃ரா ரசஷ:ப்ராணாபஹாரிண: ॥ (20)

த₄நூம்ஷி ச த்₄வஜாக்₃ராணி வர்மாணி ச ஸிராம்ஸி ச ।
ப₃ாஹுந் ஸஹஸ்தாப₄ரணாநூருந் கரிகரோபமாந் ॥ (21)

சிச்சே₂த₃ ராம: ஸமரே ஸுதபோ₂த₂ ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (22)

ஹயாந் காஞ்சநஸந்நாஹாந் ரத₂யுக்தாந் ஸஸாரதீ₂ந் ।
க₃ஜாம்ஸ்ச ஸக₃ஜாரோஹாந் ஸஹயாந் ஸாதி₃நஸ்தத₂ா ॥ (23)

சிச்சி₃து₃ர்பி₃பி₄து₃ஸ்சாபி ராமசாபகு₃ணாச்ச்யுதா: ।
பத₃ாதீந் ஸமரே ஹத்வா ஹ்யநயத்₃யமஸாத₃நம் ॥ (24)

ததோ நாலீகநாராசைஸ்தீக்ஷணாக்₃ரைஸ்ச விகர்ணிபி₄: ।
பீ₄மமார்தஸ்வரம் சக்ருர்பி₄த்₃யமாநா நிஸாசரா: ॥ (25)

தத்ஸைந்யம் நிஸிதைர்ப₃ாணைரர்தி₃தம் மர்மபே₄தி₃பி₄: ।
ராமேண ந ஸுக₂ம் லேபே₄ ஸுஷ்கம் வநமிவாக்₃நிநா ॥ (26)

கேசித்₃பீ₄மப₃லா: ஸூரா: ஸூலாந் க₂ட்₃க₃ாந் பரஸ்வத₄ாந் ।
ராமஸ்யாபி₄முக₂ம் க₃த்வா சிஷிபு: பரமாயுத₄ாந் ॥ (27)

தாநி ப₃ாணைர்மஹாப₃ாஹு: ஸஸ்த்ராண்யாவார்ய ராக₄வ: ।
ஜஹார ஸமரே ப்ராணாந்ஸ்சிச்சே₂த₃ ச ஸிரோத₄ாந் ॥ (28)

ரகு குல திலகமான ஸ்ரீராமன், உடலின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் தாக்கப்பட்டு இரத்தத்தால் நனைந்தவராக, சந்த்யாகால செம்மை படர்ந்த மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சூரியன் போல் விளங்கினார். (14)

அப்போது, தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், ஸித்தர்கள், மாமுனிவர்கள் ஆகியோர், ஒரேயொருவரை ஆயிரக்கணக்கானோர் சூழ்ந்து நின்று தாக்குவதைப் பார்த்து வருத்தமடைந்தார்கள். (15)

அப்போது, இராமன் மிகவும் கோபம் கொண்டு, தன்னுடைய வில்லை மண்டலாகாரமாகச் செய்து (நாணகயிற்றைக் காதுவரை இழுத்து) அம்புகளையும் பாணங்களையும் நூறாயிரக்கணக்காய் செலுத்தினார். (பிறைச்சந்திரன் போன்ற தலைப்பை உடைய அம்புகள் பாணங்கள் எனப்படும்.) (16)

தடுத்து நிறுத்த முடியாதனவும், பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதனவும், யமனுடைய பாசத்திற்கு ஒப்பானவையும், குறி தவறாது செல்பவையும், கழுகின் இறகு கட்டப்பட்டவைகளுமான பாணங்களை (கொஞ்சமும் சிரமமில்லாமல்) விளையாட்டாகவே இராமன் விடுத்தார். (17)

வெகு எளிதாக, எதிரிப் படைகளின் மீது இராமனால் விடப்பட்ட அம்புகள், காலனால் விடப்பட்ட பாசங்கள் போல் அரக்கர்களுடைய உயிரைப் பறித்துவிட்டன. (18)

அரக்கர்களுடைய சரீரங்களைத் துளைத்துக் கொண்டு, இரத்தத்தில் தோய்ந்தவைகளாய், ஆகாயத்தை அடைந்த இராமனுடைய அம்புகள் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்புப்போல் விளங்கின. (19)

மண்டலாகாரமாக வளைக்கப்பட்ட இராமனுடைய வில்லிலிருந்து, கணக்கிட முடியாத, மிகப்பயங்கரமான, அரக்கர்களின் உயிரை வாங்குகிற பாணங்கள் வெளிப்போந்தன. (20)

யுத்த பூமியில், ஸ்ரீராமன், எதிரிகளின் நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான விற்களையும், துவஜங்களின் மேற்பகுதி கவசங்கள், தலைகள், அணிகலன்கள் பூண்டிருந்த புஜங்கள், யானையின் துதிக்கை போன்ற தொடைகள் ஆகியவைகளையும் வெட்டித் தள்ளினார். (21)

இராமனுடைய வில்லின் நாணகயிற்றிலிருந்து விடுபட்ட பாணங்கள், தங்கமயமான அணிகலன்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ரதத்தில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளையும், தேர்களையும், யானைகளையும், யானையின் மேல் ஆரோகணித்திருந்த வீரர்களையும், குதிரைகளையும், குதிரை வீரர்களையும், காலாட்படையினரையும் கொன்று, வெட்டிச் சின்னபின்னமாக்கி யமன் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தன. (22-24)

அப்போது, நாலீகம், நாராசம், கூரிய முனையுடைய விகர்ணி என்ற பாணங்களால் தாக்கப்பட்ட அரக்கர்கள் பயங்கரமாக ஓலமிட்டனர். (25)

உயிர்நிலைகளைத் தாக்கும் இராமனுடைய கூர்மையான பாணங்களால் துன்புறுத்தப்பட்ட அந்த (அரக்கர்) படை, பட்டுப்போன மரங்களையுடைய காடானது தீயினால் எரிக்கப்பட்டு சாம்பலாவதைப் போல, (அந்தப் படையினர் குதூகலத்துடன் எதிர்பார்த்து வந்தபடி) செளக்கியத்தை அடையவில்லை. (26)

மகாபராக்கிரமம் கொண்ட சில வீரர்கள் சூலம்-கத்தி-கோடரி முதலிய ஆட்கொல்லிகளான ஆயுதங்களை, இராமன் எதிரில் சென்று (அவர் மேல்) வீசி எறிந்தார்கள். (27)

ஆனால், மகாவீரமும் மகாபலமும் படைத்த இராமன், அரக்கர்கள் எறிந்த ஆயுதங்களைத் தன்னுடைய பாணங்களால் தடுத்து, அவர்கள் கழுத்தை வெட்டி உயிரைப் பறித்தார். (28)

தே சி₂ந்நஸிரஸ: பேதுஸ்சி₂ந்நவர்மஸராஸநா: ।
ஸுபர்ணவாதவிஷிப்தா ஜக₃த்யாம் பாத₃பா யத₂ா ॥ (29)

அவஸிஷ்டாஸ்ச யே தத்ர விஷண்ணாஸ்ச நிஸாசரா: ।
க₂ரமேவாப்யத₄ாவந்த ஸரணார்த₂ம் ஸரார்தி₃தா: ॥ (30)

தாந் ஸர்வாந் புநராத₃ய ஸமாஸ்வாஸ்ய ச தூ₃ஷண: ।
அப்யத₄ாவத காகுத்ஸ்த₂ம் க்ருத்₃தே₄ா ருத்₃ரமிவாந்தக: ॥ (31)

நிவ்ருத்தாஸ்து புந: ஸர்வே தூ₃ஷணாஸ்யநிர்புயா: ।
ராமமேவாப்யத₄ாவந்த ஸாலதாலஸிலாயுத₄ா: ॥ (32)

ஸுலமுத்₃க₃ரஹஸ்தாஸ்ச சாபஹஸ்தா மஹாபுலா: ।
ஸ்ருஜந்த: ஸரவர்ஷாணி ஸஸ்த்ரவர்ஷாணி ஸம்யுகே₃ ॥ (33)

த்₃ருமவர்ஷாணி முஞ்சந்த: ஸிலாவர்ஷாணி ராஷஸா: ।
தத்₃பு₃பூ₄வாத்₃பு₄தம் யுத்₃த₄ம் துமுலம் ரோமஹர்ஷணம் ॥ (34)

ராமஸ்ய ச மஹாகே₄ாரம் புநஸ்தேஷாம் ச ரக்ஷஸாம் ।
தே ஸமந்தாத்₃பி₄க்ருத்₃த₄ா ராக₄வம் புநரப்₄யயு: ॥ (35)

தைஸ்ச ஸர்வா தி₃ஸோ த்₃ருஷ்ட்வா ப்ரதி₃ஸஸ்ச ஸமாவ்ருதா: ।
ராஷஸைருத்₃யதப்ராஸை: ஸரவர்ஷாபி₄வர்ஷிபி₄: ॥ (36)

ஸ க்ருத்வா பை₄ரவம் நாத்₃மஸ்த்ரம் பரமபு₄ஸ்வரம் ।
ஸம்யோஜயத க்₃ாந்த₄ர்வம் ராஷஸேஷு மஹாபுல: ॥ (37)

தத: ஸரஸஹஸ்ராணி நிர்யயுஸ்சாபமண்ட₃லாத் ।
ஸர்வா த்₃ஸ தி₃ஸோ பு₃ாணைராவார்யந்த ஸமாக்₃தை: ॥ (38)

நாத்₃தூ₃நம் ஸராந் கே₄ராந் முஞ்சந்தம் ஸிலீமுக₂ாந் ।
விகர்ஷமாணம் பஸ்யந்தி ராஷஸாஸ்தே ஸரார்தி₃தா: ॥ (39)

ஸராந்த்₄காரமாகாஸமாவ்ருணோத் ஸதி₃வாகரம் ।
பு₃பூ₄வாவஸ்தி₂தோ ராம: ப்ரவமந்நிவ தாஞ்ஸராந் ॥ (40)

யுகுபத்பதமாநைஸ்ச யுகுபச்ச ஹதைர்ப்₄ருஸம் ।
யுகுபத்பதிதைஸ்சைவ விகீர்ணா வஸுத₄பு₄வத் ॥ (41)

நிஹதா: பதிதா: க்ஷீணாஸ்சி₂ந்நா பி₂ந்நா விதூரிதா: ।
தத்ர தத்ர ஸம் த்₃ருஸ்யந்தே ராஷஸாஸ்தே ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (42)

தலை அறுபட்டு, கவசங்களும் விற்களும் துண்டிக்கப்பட்ட அவர்கள், கருடபகவான் வெகுவேகமாகப் பறக்கும்போது, மரங்கள் வேருடன் சாய்வதைப் போல, தரையில் விழுந்தார்கள். (29)

அந்தப் போர்க்களத்தில் மிகுந்திருந்த அரக்கர்கள் மிகவும் கவலையடைந்து, (இராமனுடைய) கரங்களால் தாக்கப்பட்டு, கரனிடமே அடைக்கலம் வேண்டி ஓடினார்கள். (30)

அவர்கள் எல்லோரையும் தூஷணன் சமாதானப்படுத்தி, மறுபடியும் அழைத்துக் கொண்டு, கோபம் கொண்ட காலன், சிவபெருமானை நோக்கி ஓடி வந்ததைப் போல, காருத்தனைக் குறிவைத்து ஓடினான். (காலன், காலகாலமான பரமேசுவரனால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டதைப் போல, தூஷணனும் இராமனால் வெற்றி கொள்ளப்படுவான் என்பது கருத்து.) (31)

'தூஷணன் அருகில் இருக்கிறான்' என்பதால் அச்சத்தைத் துறந்த அவர்கள் எல்லோரும், ஆச்சாமரம், பனைமரம், கற்பாறைகளை ஆயுதங்களாகக் கொண்டு, இராமனையே குறி வைத்துத் தாக்கினார்கள். (32)

பெரும் பலசாலிகளான அரக்கர்கள், யுத்தத்தில் சூலம்-உலக்கை-வில் முதலியவைகளை ஏந்திக் கொண்டு அம்புமாரியையும் சஸ்திரங்களையும் பொழிந்தார்கள்; மரங்களை வீசினார்கள்; கற்பாறைகளை இடைவிடாது வீசி எறிந்தார்கள். அதனால், போர்க்களத்தில் மயிர்க்கூச்செறியும்படியான பேரொலி எழும்பி பேராச்சரியத்தை விளைவித்தது. (33,34)

மறுபடியும், அந்த அரக்கர்களுக்கும் இராமனுக்குமிடையே பயங்கரமான போர் நிகழ்ந்தது. மிகவும் ஆத்திரமடைந்த அவர்கள், இராமனை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். (35)

மகாபலசாலியான அவர், எட்டுத் திசைகளிலும் ஈட்டி-அம்புமாரி பொழிகின்ற அரக்கர்களால் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து, உரத்த குரலில் சிங்கநாதம் செய்து, மிக்க ஒளி பொருந்திய காந்தர்வம் என்ற அஸ்திரத்தை அரக்கர்கள் மீது பிரயோகித்தார். (36,37)

பின்னர், மண்டலாகாரமாகச் செய்யப்பட்ட வில்லிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான அம்புகள் வெளிப்போந்தன. அந்த அம்புகளின் கூட்டத்தால், பத்துத் திசைகளும் மறைக்கப்பட்டன. (38)

அவருடைய அம்புகளால் அடிபட்ட அரக்கர்கள், பயங்கரமான சரங்களை அவர் எடுப்பதையோ, நாணில் தொடுத்து இழுப்பதையோ, அவைகளை விடுவதையோ காண முடியவில்லை. (இந்தச் செயல்களெல்லாம் முறையே, விரைவாக நடந்ததால், அவர்களால் அறியக்கூட முடியவில்லை.) (39)

இராமனால் தொடர்ந்து விடப்பட்ட சரக்கூட்டங்களால் ஏற்பட்ட இருள், சூரியனையும் ஆகாயத்தையும் சூழ்ந்து கொண்டது. (இராமன் அம்புகளை எடுத்து, தொடுத்து, விடுவதைக் காண இயலாததால்,) அவர் ஓரிடத்தில் நின்றவாறே, அம்புகளை (வாயிலிருந்து) வீசுவது போல் தோன்றினார். (40)

ஒரே சமயத்தில் விழுந்து கொண்டிருப்பவர்களாலும், மிகவும் அடிபட்டவர்களாலும், ஒரே சமயத்தில் விழுந்தவர்களாலும் (அவர்களது சடலங்களால்) அந்த யுத்தகளம் நிரம்பியதாயிற்று. (41)

அரக்கர்கள் ஆங்காங்கே ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப்பட்டவர்களாக, விழுந்து கிடப்பவர்களாக, காயப்பட்டவர்களாக, துளைக்கப்பட்டவர்களாக, துண்டிக்கப்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். (42)

ஸோஷ்ணீஷைருத்தமாங்கை₃ஸ்ச ஸாங்க₃தை₃ப₃ஹு₃பி₄ஸ்தத₂ா ।
ஊருபி₄ர்ஜாநுபி₄ஸ்சி₂ந்நைநர்நாநாருபவிபூ₄ஷணை: ॥ (43)

ஹயைஸ்ச த்₃விபமுக்₂யைஸ்ச ரதை₂ர்பி₄ந்நைநேகஸ: ।
சாமரைர்வ்யஜநைஸ்ச₂த்ரைர்த்₄வஜைர்நாநாவிதை₄ரபி ॥ (44)

ராமஸ்ய ப₃ாணாபி₄ஹதைர்விசித்ரை: ஸுலபட்டிஸை: ।
விச்சி₂ந்நை: ஸமரே பூ₄மிர்விகீர்ணாபூ₄த்₃ப₄யங்கரா ॥ (45)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சவீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஷட்₃விம்ஸ: ஸர்க₃:

தூ₃ஷணாதி₃வத₄:

தூ₃ஷணஸ்து ஸ்வகம் ஸைந்யம் ஹந்யமாநம் நிரீக்ஷய ஸ: ।
ஸந்தி₃தே₃ஸ மஹாப₃ாஹு₃ர்₄மவேக₃ாந் து₃ராஸத₃ாந் ॥
ராசஷஸாந் பஞ்சஸாஹஸ்ராந் ஸமரேஷ்வநிவர்திந: ॥ (1)

தே ஸுலை: பட்டிஸை: க₂ட்₃கை₃: ஸிலாவர்ஷைர்த்₃ருமைரபி ।
ஸரவார்ஷைரவிச்சி₂ந்நம் வவ்ருஷஸ்தம் ஸமந்தத: ॥ (2)

ஸ த்₃ருமாணாம் ஸிலாநாம் ச வர்ஷம் ப்ராணஹரம் மஹத் ।
ப்ரதிஜக்₃ராஹ த₄ர்மாத்மா ராக₄வஸ்தீக்ஷணஸாயகை: ॥ (3)

ப்ரதிக்₃ருஹ்ய ச தத்₃வர்ஷம் நிமீலித இவர்ஷப₄: ।
ராம: க்ரோத₄ம் பரம் பே₄ஜே வத₄ார்த₂ம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ॥ (4)

தத: க்ரோத₄ஸமாவிஷ்ட: ப்ரதீ₃ப்த இவ பாவக: ।
ஸரைரவாகிரத்ஸைந்யம் ஸர்வத: ஸஹதூ₃ஷணம் ॥ (5)

தத: ஸேநாபதி: க்ருத்₃தே₄ா தூ₃ஷண: ஸத்ருதூ₃ஷண: ।
ஸரைரஸநிகல்பைஸ்தம் ராக₄வம் ஸமவாகிரத் ॥ (6)

ததோ ராம: ஸுஸம்க்ருத்₃த₄: க்ஷரேணாஸ்ய மஹத்₃த₄நு: ।
சிச்சே₂த₃ ஸமரே வீரஸ்சதுர்₄பி₄ஸ்சதுரோ ஹயாந் ॥ (7)

ஹத்வா சாஸ்வாஞ்ஸரைஸ்தீக்ஷணைர்த₄சந்த்₃ரேண ஸாரதே₂: ।
ஸிரோ ஜஹார தத்₃ரக்ஷஸ்த்₄பி₄ர்விவ்யாத₄ வக்ஷஸி ॥ (8)

போரில், இராமனுடைய பாணங்களால் சிதைக்கப்பட்ட தலைப்பாகைகளுடன் கூடிய தலைகளாலும், தோள்வளைகளோடு கூடிய புஜங்களாலும், தொடைகளாலும், முழங்கால்களாலும், பல்வகை அணிகலன்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த தூள்தூளாக்கப்பட்ட குதிரை-யானை-தேர்களாலும், சிதைக்கப்பட்ட சாமரம்-ஆலவட்டம்-குடை-துவஜங்களாலும், தகர்க்கப்பட்ட விசித்திரமான குலம்-பட்டாக்கத்திகளாலும் நிறைந்திருந்த போர்க்களம் பயங்கரமாகக் காணப்பட்டது. (43-45)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்தாறு

தூஷணன் வதம்

மகாவீரனான தூஷணன் தன்னுடைய படை அழிக்கப்படுவதைக் கண்டவுடன், மிகவும் வேகமாகச் செயல்படுபவர்களும் எதிர்கொள்ள முடியாதவர்களும் போர்க்களத்திலிருந்து பின்வாங்காதவர்களுமான ஐயாயிரம் அரக்கர்களை (இராமனுடன் போர் தொடுக்கும்படி) ஏவினான். (1)

அவர்கள், குலம்-பட்டாக்கத்தி-வாள்-மரம்-கல்மாரி-அம்புமாரிகளை நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் இடைவிடாது அவர் மீது பொழிந்தார்கள். (2)

போர் நெறி தவறாமல் யுத்தம் செய்பவரான இராமன், உயிரைப் பறிக்கக் கூடிய வன்மையான மரம்-கல்மாரிகளைக் கூரிய அம்புகளால் எதிர்கொண்டார். (3)

(அவ்வளவு கோரமான தாக்குதலிலும் அமைதி இழக்காத இராமன்) கண்களை மூடிக் கொண்டிருக்கும் காளை போல, சரமாரியைத் தடுத்துக் கொண்டு, எல்லா அரக்கர்களையும் கொல்வதற்காக பெரும் கோபத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். (4)

மிகவும் கோபம் கொண்டு, நெருப்பைப் போல் பிரகாசமாக விளங்கிய அவர், தூஷணனுடனிருந்த சைன்யத்தின் மீது எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் அம்புகளைப் பொழிந்தார். (5)

அப்போது, பகைவர்களைக் குலைக்க வல்லவனும் படைத்தலைவனுமாகிய தூஷணன் மிகவும் கோபம் கொண்டு, இடிகளுக்கு ஒப்பான சரங்களால் இராமனை மூழ்கடித்தான். (6)

அவ்வமயம், போர்க்களத்தில், மிகவும் சினம் பொங்கிய இராமன், கத்தி போன்ற கூரான அமைப்புக் கொண்ட பாணத்தால், அவனுடைய பெரிய வில்லையும், நான்கு அம்புகளால் (ரதத்தில் பூட்டப்பட்டிருந்த) நான்கு குதிரைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். (7)

கூரிய அம்புகளால் குதிரைகளைக் கொன்றுவிட்டு, பிறைச்சந்திரன் வடிவமுள்ள பாணத்தால் தேர்ப்பாகன் தலையைப் பறித்தார்; அந்த அரக்கனுடைய மார்பில் மூன்று பாணங்களால் அடித்தார். (8)

ஸ சி₂ந்நத₄ந்வா விரதே₂ ஹதாஸ்வோ ஹதஸாரதி₂: ।
ஜக்₃ராஹ கி₃ரிஸ்ருங்க₃ப₄ம் பரிசு₄ம் ரோமஹர்ஷணம் ॥ (9)

வேஷ்டிதம் காஞ்சநை: பட்டைர்தே₃வஸைந்யப்ரமர்த₃நம் ।
ஆயஸை: ஸங்குபி₄ஸ்தீக்ஷணை: கீர்ணம் பரவஸோக்ஷிதம் ॥ (10)

வஜ்ராஸநிஸமஸ்பர்ஸம் பரகே₃புரத₃ாரணம் ।
த்ராஸநம் ஸர்வபூ₄தாநாம் காஞ்சநாங்க₃த₃பூ₄ஷணம் ॥ (11)

தம் மஹோரக₃ஸங்காஸம் ப்ரக்₃ருஹ்ய பரிசு₄ம் ரணே ।
தூ₃ஷணோப₄யத்₃ரவத்₃ராமம் க்ருரகர்மா நிஸாசர: ॥ (12)

தஸ்யாபி₄பதமாநஸ்ய தூ₃ஷணஸ்ய ஸ ராக₄வ: ।
த்₃வாப்₄யாம் ஸராப்₄யாம் சிச்சே₂த₃ ஸஹஸ்தாப₄ரணௌ பு₄ஜௌ ॥ (13)

ப்₄ரஷ்டஸ்தஸ்ய மஹாகாய: பபாத ரணமூர்த₄நி ।
பரிசு₄ச்சி₂ந்நஹஸ்தஸ்ய ஸக்ரத்₄வஜ இவாக்₃ரத: ॥ (14)

ஸ கராப்₄யாம் விகீர்ணாப்₄யாம் பபாத பு₄வி தூ₃ஷண: ।
விஷாணாப்₄யாம் விஸீர்ணாப்₄யாம் மநஸ்வீவ மஹாக₃ஜ: ॥ (15)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா பதிதம் பூ₄மௌ தூ₃ஷணம் நிறதம் ரணே ।
ஸாது₄ ஸாத்₄விதி காகுத்ஸ்த₂ம் ஸர்வபூ₄தாந்யபூஜயந் ॥ (16)

ஏதஸ்மிந்நந்தரே க்ருத்₃த₄ாஸ்த்ரய: ஸேநாக்₃ரயாயிந: ।
ஸம்ஹத்யாப்₄யத்₃ரவந் ராமம் ம்ருத்யுபாஸாவபாஸிதா: ॥
மஹாகபால: ஸ்தூ₂லாக்ஷ: ப்ரமாதீ₂ ச மஹாப₃ல: ॥ (17)

மஹாகபாலோ விபுலம் ஸூலமுத்₃யம்ய ராக்ஷஸ: ।
ஸ்தூ₂லாக்ஷ: பட்டிஸம் க்₃ருஹ்ய ப்ரமாதீ₂ ச பரஸ்வத₄ம் ॥ (18)

த்₃ருஷ்ட்வைவாபததஸ்தூர்ணம் ராக₄வ: ஸாயகை: ஸிதை: ।
தீக்ஷணாக்₃ரை: ப்ரதிஜக்₃ராஹ ஸம்ப்ராப்தாநதிதீ₂நிவ ॥ (19)

மஹாகபாலஸ்ய ஸிரஸ்சிச்சே₂த₃ பரமேஷுபி₄: ।
அஸங்க்₂யேயஸ்து பூ₃ரணௌகை₄: ப்ரமமாத₂ ப்ரமாதி₂நம் ॥ (20)

ஸ பபாத ஹதோ பூ₄மௌ விடபீவ மஹாத்₃ரும: ।
ஸ்தூ₂லக்ஷஸ்யாக்ஷிணீ தீக்ஷணை: பூரயாமாஸ ஸாயகை: ॥ (21)

தூ₃ஷணஸ்யாநுக₃ந் பஞ்ச ஸாஹஸ்ராந் குபித: க்ஷணாத் ।
பூ₃ரணௌகை₄: பஞ்சஸாஹஸ்ரந்யத்யமஸாத₃நம் ॥ (22)

வில்லை இழந்து, ரதத்தை இழந்து, குதிரைகள் மாண்டு, தேர்ப்பாகனும் கொல்லப்பட்டு (தனியாக இருந்த) அவன், தங்கப் பட்டைகள் சுற்றப்பட்டதும், தேவர்களின் படையையும் தாக்க வல்லதும், கூரான இரும்பு ஆணிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்ததும், எதிரிகளின் கொழுப்புச் சதையில் தோய்ந்திருந்ததும், வஜ்ராயுதம் மற்றும் இடியைப் போன்ற வலிமை உடையதும், எதிரிகளின் நகரத்தின் நுழைவாயில்களைத் தகர்க்க வல்லதும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பேரச்சத்தை விளைவிப்பதும், தங்க வேலைப்பாடுகள் கொண்டதும், மலைச்சிகரங்களைப் போன்றதும், (கண்ணால் பார்த்தாலே) மயிர்க்கூச்செரியச் செய்வதுமான ஒரு கதையை கையில் எடுத்துக் கொண்டான். (9-11)

ரணகளத்தில், மிகப்பெரிய நாகம் போன்ற குண்டாந்தடி(கதையை எடுத்துக் கொண்டு கொடிய வினைகள் செய்யும் அரக்கனான தூஷணன், இராமனை நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றான். (12)

தன்னைத் தாக்குவதற்காக ஓடிவரும் தூஷணனுடைய, தோள்வளை முதலிய அணிகலன்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு கைகளையும் இரண்டு அம்புகளால் வெட்டித் தள்ளினார், இராமன். (13)

போர்க்களத்தில், கைகள் வெட்டப்பட்ட அவன் எதிரிலேயே, கைப்பிடிப்பிலிருந்து நழுவிய மாபெரும் உருவம் கொண்ட இரும்புத்தடி, இந்திரத்துவஜம் போல் விழுந்தது. (14)

வீரம் படைத்த யானையொன்று, இரு தந்தங்களும் வெட்டப்பட்டுத் தரையில் விழுந்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படியே கைகள் வெட்டப்பட்ட தூஷணன் தரையில் விழுந்தான். (15)

போரில் கொல்லப்பட்டுத் தரையில் விழுந்து கிடக்கும் தூஷணனைப் பார்த்துவிட்டு, 'ஆகா! ரொம்ப நல்ல காரியம்!' என்று, எல்லாப் பிராணிகளும் காகுத்தனைக் கொண்டாடின. (16)

இதனிடையில், படைகளின் முன்னணியில் செல்லும் மகாகபாலன், ஸ்தூலாக்ஷன், மகாவலிமை கொண்ட ப்ரமாதி ஆகிய மூவரும், மிகவும் கோபம் கொண்டு, காலபாசத்தில் சிக்கியவர்களாக, ஒன்றாகச் சேர்ந்து இராமனைத் தாக்க வந்தார்கள். (17)

மகாகபாலன் என்ற அரக்கன், பெரிய குலம் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டான்; ஸ்தூலாக்ஷன் பட்டாக்கத்தியையும், ப்ரமாதி கோடாரியையும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். (18)

அவர்கள் தன்னை நெருங்கி வருவதைப் பார்த்ததும், வாசலில் வந்து நிற்கும் அதிதிகளை மனமுவந்து வரவேற்பதைப் போல, கூரான முனையையுடைய அம்புகளால் எதிர் கொண்டார், இராமன். (19)

வலிமைமிக்க பாணங்களால் மகாகபாலனுடைய தலையை வெட்டித் தள்ளினார்; எண்ணிலடங்காத அம்புக் கூட்டங்களால் ப்ரமாதியைத் தூள்தூளாக்கினார். (20)

ஸ்தூலாக்ஷனுடைய இரு கண்களையும் கூரிய பாணங்களால் நிரப்பினார். (கண்களை அழித்தார் - என்றபடி.) அவன் உயிரிழந்து, ஏராளமான கிளைகளைக் கொண்ட ஒரு பெரிய மரம் போல் பூமியில் விழுந்தான். (21)

கோபம் கொண்ட இராமன், தூஷணனுடன் வந்த ஐயாயிரம் பேர்களையும் ஐயாயிரம் பாணக் கூட்டங்களால், நொடிப்பொழுதில் யமனுலகுக்கு அனுப்பி வைத்தார். (22)

தூ₃ஷணம் நிறைதம் த்₃ருஷ்ட்வா தஸ்ய சைவ பத₃ாநுக₃ாந் ।
வ்யாதி₃தே₃ஸ க₂ர: க்ருத்₃த₄: ஸேநாத்₄யக்ஷாந் மஹாப₃லாந் ॥ (23)

அயம் விநிறைத: ஸங்க்₂யே தூ₃ஷண: ஸபத₃ாநுக₃: ।
மஹத்யா ஸேநயா ஸார்த்₄ம் யுத்₃த்₄வா ராமம் குமாநுஷம் ॥ (24)

ஸஸ்த்ரைநாநாவித₄ாகாரைர்ஹந்த்₄வம் ஸர்வராக்ஷஸா: ।
ஏவமுக்த்வா க₂ர: க்ருத்₃தே₄ ராமமேவாபி₄துத்₃ருவே ॥ (25)

ஸ்யேநக₃ாமீ ப்ருது₂க்₃ரீவோ யக்ருஸத்ருர்விஹங்க்₃ம: ।
து₃ர்ஜய: கரவீராக்ஷ: பருஷ: காலகார்முக: ॥ (26)

மேக₄மாலீ மஹாமாலீ ஸர்பாஸ்யோ ருதி₄ராஸந: ।
த்₃வாத்₃ஸைதே மஹாவீர்யா ப₃லாத்₄யக்ஷா: ஸஸைநிகா: ॥
ராமமேவாப்₄யவர்தந்த விஸ்ருஜந்த: ஸரோத்தமாந் ॥ (27)

தத: பாவகஸங்காஸைர்ஹேமவஜ்ரவிபூ₄ஷிதை: ।
ஜக₄ாந ஸேஷம் தேஜஸ்வீ தஸ்ய ஸைந்யஸ்ய ஸாயகை: ॥ (28)

தே ருக்மபுங்க்₂ா விஸிக்₂ா: ஸதூ₄மா இவ பாவகா: ।
நிஜக்₄நுஸ்தாநி ரக்ஷாம்ஸி வஜ்ரா இவ மஹாத்₃ருமாந் ॥ (29)

ரக்ஷஸாம் து ஸதம் ராம: ஸதேநைகேந கர்ணிநா ।
ஸஹஸ்ரம் ச ஸஹஸ்ரேண ஜக₄ாந ரணமூர்த்₄நி ॥ (30)

தைர்பி₄ந்நவர்மாப₄ரணாஸ்சி₂ந்நபி₄ந்நஸராஸநா: ।
நிபேது: ஸோணிதாதி₃க்₃த₄ா த்₄ரண்யாம் ரஜநீசரா: ॥ (31)

தைர்முக்த்தகேஸை: ஸமரே பதிதை: ஸோணிதோக்ஷிதை: ।
ஆஸ்தீர்ணா வஸுத்₄ா க்ருத்ஸநா மஹாவேதி₃: குஸைரிவ ॥ (32)

க்ஷணேந து மஹாகே₄ாரம் வநம் நிறைதராக்ஷஸம் ।
புபூ₄வ நிரயப்ரக்₂யம் மாம்ஸஸோணிதகர்த்₃மம் ॥ (33)

சதுர்த்₃ஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீ₄மகர்மணாம் ।
ஹதாந்யேகேந ராமேண மாநுஷேண பத்₃ாதிநா ॥ (34)

தஸ்ய ஸைந்யஸ்ய ஸர்வஸ்ய க₂ர: ஸேஷோ மஹாரத₂: ।
ராக்ஷஸஸ்த்ரிஸிராஸ்சைவ ராமஸ்ச ரிபுஸூ₃தந: ॥ (35)

ஸேஷா ஹதா மஹாஸத்த்வா ராக்ஷஸா ரணமூர்த்₄நி ॥
கே₄ாரா து₃ர்விஷஹா: ஸர்வே லக்ஷ்மணஸ்யாக்₃ரஜேந தே ॥ (36)

தூஷணனும் அவனுடன் வந்தவர்களும் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, மகாபலசாலிகளான படைத்தலைவர்களைப் பார்த்து, கரன் (பின்வருமாறு) உத்தரவிட்டான்— (23)

“இந்தத் தூஷணனும் அவனுடன் வந்தவர்களும் மிகப்பெரும் படையுடன் கூடிப் போர் செய்து, அற்பமானுடனான இராமனால் கொல்லப்பட்டார்கள். (24)

எல்லா அரக்கர்களும் பல்வகையான அமைப்புக் கொண்ட சஸ்திரங்களால் (இராமனைக்) கொல்லுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு, கோபத்துடனிருந்த கரன், இராமனைக் குறிவைத்தே ஓடினான். (25)

ச்யேனகாமீ, ப்ருதுக்ரீவன், யக்ஞசத்ரு, விஹங்கமன், துர்ஜயன், கரவீராசுஷன், பருஷன், காலகார்முகன், மேகமாலி, மகாமாலி, ஸர்பாஸ்யன், ருதிராசனன் என்ற பன்னிரெண்டு மாவீரர்களாகிய படைத்தளபதிகள், தத்தம் படைவீரர்களுடன் சென்று, கூரிய அம்புகளைப் பொழிந்து, இராமனை எதிர்த்துப் போரிட்டார்கள். (26,27)

அப்போது, அந்த (எதிரிப்) படையில் மீதி இருந்தவர்களை நெருப்பைப் போன்று வெம்மை ஒளிவீசுவைகளும் பொன், வஜ்ரமணி இழைக்கப்பட்டதுமான அம்புகளால் மகாபராக்கிரமசாலியான இராமன் அழித்துக் கொன்றார். (28)

புகையுடன் கூடிய அக்னிபோல், பொன் இறகுகள் கட்டப்பெற்ற அவருடைய அம்புகள், அந்த அரக்கர்களை, மாபெரும் மரங்களைப் பிளந்து சாய்க்கும் வஜ்ராயுதங்கள் போல் கொன்று போட்டன. (29)

இராமன், நூறு அரக்கர்களை, ‘கர்ணி’ என்ற வகையான நூறு அம்புகளாலும், ஆயிரக்கணக்கானவர்களை ஆயிரக்கணக்கான அம்புகளாலும், அந்தப் போர்முனையில் மாய்த்தார். (30)

அவரால் ஏவப்பட்ட அம்புகளால், கவசங்கள், அணிகலன்கள், விற்கள் முதலியவை தூள்தூளாக்கப்பட்டு, இரத்தம் பெருகும் உடலுடன் அரக்கர்கள் தரையில் விழுந்தார்கள். தலைமுடி அவிழ்ந்து, இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட விழுந்து கிடந்த அவர்களால், போர்க்களப் பிரதேசம் முழுவதும், தருப்பங்கள் விரிக்கப்பட்ட பெரும் யாகமேடை போலிருந்தது. (31,32)

நொடிப்பொழுதில் பயங்கரமான அந்த வனம், கொல்லப்பட்ட அரக்கர்களின் கொழுப்பு, இரத்தம் முதலியவைகளால் சேறாகி, நரகம் போல் காட்சி தந்தது. (33)

மானிடனும், வாகனம் ஏதும் இல்லாமல் தரையில் நின்று போரிட்டவருமான இராமன் ஒருவராலேயே மிகவும் பயங்கரமாக செயல்படக் கூடிய பதிநான்காயிரம் அரக்கர்களும் அழிக்கப்பட்டார்கள். (34)

அங்கு கூடியிருந்த மாபெரும் படையில் மகாரதனான கரன், திரிசிரஸ் என்ற அரக்கன், எதிரிகளை மாய்க்கும் இராமன் ஆகிய மூவர் மட்டுமே கடைசியாக மீதியிருந்தார்கள். (35)

(மேலே சொல்லப்பட்ட இரண்டு அரக்கர்களைத் தவிர) மாவீரர்களும் போர்முனையில் வெல்ல முடியாதவர்களும் பயங்கரத் தோற்றமுடையவர்களுமான மற்ற அரக்கர்கள் எல்லோரும் இலக்குவனுடைய தமையனாரால் கொல்லப்பட்டார்கள். (36)

ததஸ்து தத்₃பீ₄மப₃லம் மஹாஹவே

ஸமீக்ஷய ராமேண ஹதம் ப₃லீயஸா ।

ரதே₂ந ராமம் மஹதா க₂ரஸ்தத₃ர

ஸமாஸஸாதே₃ந்த₃ர இவோத்யதாஸநி: ॥

(37)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே

ஆரண்யகாண்டே₃ ஷட்விம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஸப்தவிம்ஸ: ஸர்க₃:

த்ரிஸீரோவத₄:

க₂ரம் து ராமாபி₄முக₂ம் ப்ரயாந்தம் வாஹிநீபதி: ।

ராக்ஷஸஸ்த்ரிஸிரா நாம ஸந்நிபத்யேத₃மப₃ரவீத் ॥

(1)

மாம் நியோஜய விக்ராந்த ஸந்நிவர்தஸ்வ ஸாஹஸாத் ।

பஸ்ய ராமம் மஹாப₃ாஹும் ஸம்யுகே₃ விநிபாதிதம் ॥

(2)

ப்ரதிஜாநாமி தே ஸத்யமாயுத₄ம் சாஹமாலபே₄ ।

யத₂ராமம் வதி₄ஷ்யாமி வத₄ார்ஹம் ஸர்வரக்ஷஸாம் ॥

(3)

அஹம் வாஸ்ய ரணே ம்ருத்யுரேஷ வா ஸமரே மம ।

விநிவ்ருத்ய ரணோத்ஸாஹாந்முஹூர்தம் ப்ராஸ்நிகோ ப₄வ ॥

(4)

ப்ரஹ்ருஷ்டோ வா ஹதே ராமே ஜநஸ்த₂நம் ப்ரயாஸ்யஸி ।

மயி வா நிறதே ராமம் ஸம்யுக₃ாயோபயாஸ்யஸி ॥

(5)

க₂ரஸ்த்ரிஸிரஸா தேந ம்ருத்யுலோப₄ாத்ப்ரஸாதித: ।

க₃ச்ச₂ யுத்யேத்யநுக்ஞாதோ ராக₄வாபி₄முகே₂ர யயௌ ॥

(6)

த்ரிஸிராஸ்ச ரதே₂நைவ வாஜியுத்தேந ப₄ாஸ்வதா ।

அப்யத்ய₃ரவத்ய₃ரணே ராமம் த்ரிஸ்ருங்க₃ இவ பர்வத: ॥

(7)

ஸரத₄ாராஸமூஹாந் ஸ மஹாமேக₄ இவோத்ஸ்ருஜந் ।

வ்யஸ்ருஜத்ஸத்₃ருஸம் நாத₃ம் ஜலார்த்ய₃ரஸ்ய து து₃ந்த₃பே₄: ॥

(8)

ஆக₃ச்ச₂ந்தம் த்ரிஸிரஸம் ராக்ஷஸம் ப்ரேக்ஷய ராக₄வ: ।

த₄நுஷா ப்ரதிஜக்ய₃ராஹ வித₄ாந்வந் ஸாயகாஞ்ஸிதாந் ॥

(9)

ஸ ஸம்ப்ரஹாரஸ்துமூலோ ராமத்ரிஸிரஸோர்மஹாந் ।

ப₃பூ₄வாதீவ ப₃லிநோ: ஸிம்ஹகுஞ்ஜரயோரிவ ॥

(10)

அப்போது, அந்த மாபெரும் போரில், மகாபலசாலியான இராமனால், அரக்கர்களின் பெரும்படை கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, ஒரு பெரிய தேரில் ஏறிக்கொண்டு, (ஒரு பகைவனை அழிப்பதற்காகக் கோபத்துடன்) கையில் வஜ்ராயுதம் தாங்கிக் கொண்டு எதிர்க்கும் இந்திரனைப் போல், கரன், இராமனை நோக்கிச் சென்றான். (37)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்தியேழு திரிசிரஸ் வதம்

அரக்கர் படையின் ஒரு தலைவனான திரிசிரஸ், இராமனை நோக்கிச் செல்லும் கரனைப் பார்த்து, குறுக்கே பாய்ந்து பின்வருமாறு சொன்னான்— (1)

“மகாவீரரே! (இராமனை நீங்களே எதிர்ப்பது என்ற) இந்த வீரச்செயலிலிருந்து விலகி நிற்கவேண்டும். அந்த வேலையை என்னிடம் ஒப்படையுங்கள். போரில், நான் பெருவீரனான இராமனை வீழ்த்துவதைப் பாருங்கள். (2)

இந்த ஆயுதத்தின் மேல் ஆணையிட்டு, ‘எல்லா அரக்கர்களாலும் கொல்லத்தக்கவனான இராமனை, நான் கொன்று போடுவேன்’ என்று, உண்மையாக உங்களுக்குச் சபதம் செய்து கொடுக்கிறேன். (3)

போரில், இவனுக்கு நான் யமன் ஆவேன்; அல்லது, இவன் எனக்கு யமன் ஆவான். சண்டை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்திலிருந்து திரும்பி, சிறிது நேரத்திற்கு (இந்த நேரடிப் போரில்,) வெற்றி-தோல்வியை நிர்ணயிப்பவனாக இருங்கள். (4)

இராமன் (என்னால்) கொல்லப்பட்டால் நீங்கள் மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடன் ஜனஸ்தானத்திற்குத் திரும்பிச் செல்வீர்கள்; ஒருக்கால் நான் மாண்டு போய்விட்டால், இராமனைப் போருக்கு அழையுங்கள். (5)

‘இராமன் கையால் மரணத்தை அடைய வேண்டும்’ என்று விதியினால் உந்தப்பெற்ற திரிசிரஸின் சொற்களை ஏற்றுக் கொண்ட கரன், ‘நல்லது, போர் செய்யச் செல்வாயாக’ என்று விடைகொடுத்தனுப்பவே, (திரிசிரஸ்) இராமனை எதிர்த்துச் சென்றான். (6)

குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற, பேரொளி வீசும் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்ட, மூன்று சிகரங்களைக் கொண்ட மாபெரும் பர்வதம் போல் விளங்கிய திரிசிரஸ், போரில் இராமனைக் கடுமையாகத் தாக்கினான். (7)

அவன், கரிய பெரிய மேகம் (நீர்த்தாரைகளைப் பொழிவதைப்) போல, அம்புமாரியைப் பொழிந்து கொண்டு, நீரில் நனைந்த துந்துபி வாத்தியம் போல், ஈனமாகக் குரலிட்டுக் கூவினான். (நனைந்து போன துந்துபியின் ஒலி அடங்கித்தான் இருக்கும்.) (8)

திரிசிரஸ் என்ற அந்த அரக்கன், தன்னை எதிர்க்க வருவதைக் கண்ட இராமன், கூர்மையான பாணங்களைத் தொடுத்து, வில்லினால் வரவேற்றார். (அவன் முன்னேறி வருவதைத் தடுத்து நிறுத்தினார்.) (9)

இராமனுக்கும் திரிசிரஸிற்கும் இடையே நடந்த மகத்தான துவந்துவ யுத்தம், மிக்க பலங்கொண்ட சிங்கத்திற்கும் யானைக்கும் இடையே நடைபெறும் சண்டை போல் மிகவும் ஆக்ரோஷமாக இருந்தது. (10)

ததஸ்த்ரிஸிரஸா ப₃ாணைர்லலாடே தாடி₃தஸ்த்ரிபி₄: ।
அமர்ஷீ குபிதோ ராம: ஸம்ரப்த₄மித₃மப்த₃ரவீத் ॥ (11)

அஹோ விக்ரமஸுரஸ்ய ராஷஸஸ்யேத்₃ருஸம் ப₃லம் ।
புஷ்பைரிவ ஸரைர்யஸ்ய லலாடே₅ஸ்மி பரிஷுத: ॥
மமாபி ப்ரதி₃ருஹ்ணீஷ்வ ஸராந்ஸ்சாபகு₃ணச்யுதாந் ॥ (12)

ஏவமுக்த்வா து ஸம்ரப்த₄: ஸராநாஸீவிஷோபமாந் ।
த்ரிஸிரோவசுஷஸி க்ருத்₃தே₄ நிஜக₄ந சதுர்த₃ஸ ॥ (13)

சதுர்பி₄ஸ்துரக₃நஸ்ய ஸரை: ஸந்நதபர்வபி₄: ।
ந்யபாதயத தேஜஸ்வீ சதுரஸ்தஸ்ய வாஜிந: ॥ (14)

அஷ்டபி₄: ஸாயகை: ஸுதம் ரதே₂பஸ்த₂ந்ந்யபாதயத் ।
ராமஸ்சிச்சே₂த₃ ப₃ாணேந த்₄வஜம் சாஸ்ய ஸமுச்ச்₂ரிதம் ॥ (15)

ததோ ஹதரத₂த்தஸ்மாது₃த்பதந்தம் நிஸாசரம் ।
பி₃பே₄த₃ ராமஸ்தம் ப₃ாணைர்ஹ்ருத₃யே ஸோ₅ப₄வஜ்ஜ₃: ॥ (16)

ஸாயகைஸ்சாப்ரமேயாத்மா ஸாமர்ஷஸ்தஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
ஸிராம்ஸ்யபாதயத்₃ராமோ வேக₃வத்₃பி₄ஸ்த்ரிபி₄: ஸிதை: ॥ (17)

ஸ பூ₄மௌ ருதி₄ரோத்₃க₃ா₁ ராமப₃ாணாபி₄பீடித: ।
ந்யபதத்பதிதை: பூர்வம் ஸ்வஸிரோபி₄ர்நிஸாசர: ॥ (18)

ஹதஸேஷாஸ்ததோ ப₄க்₃நா ராஷஸா: க₂ரஸம்ஸ்ரயா: ।
த்₃ரவந்தி ஸ்ம ந திஷ்ட₂ந்தி வ்யாக்₄ரத்ரஸ்தா ம்ருக₃ா இவ ॥ (19)

தாந் க₂ரோ த்₃ரவதோ த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ய ருஷித: ஸ்வயம் ॥
ராமமேவாபி₄துத்₃ராவ ராஹுஸ்சந்த்₃ரமஸம் யத₂ா ॥ (20)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஸப்தவீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

அஷ்டாவிம்ஸ: ஸர்க₃:

க₂ரராமஸம்ப்ரஹார:

நிஹதம் தூ₃ஷணம் த்₃ருஷ்ட்வா ரணே த்ரிஸிரஸா ஸஹ ।
க₂ரஸ்யாப்யப₄வத்த்ரஸோ த்₃ருஷ்ட்வா ராமஸ்ய விக்ரமம் ॥ (1)

அப்போது, மூன்று பாணங்களால் இராமனுடைய நெற்றியை, திரிசிரஸ் தாக்கினான். அவனுடைய தாக்குதலைச் சகித்துக் கொள்ள முடியாத இராமன், மிகவும் கோபம் கொண்டு, உணர்ச்சி பொங்க, இவ்விதம் கூறினார்— (தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டார்.) (11)

“மாவீரம் பொருந்திய இந்த அரக்கனுடைய பலம், அம்மாயோவ்! இவனுடைய அம்புகளால், மலர் அர்ப்பணம் போல நெற்றியில் காயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். (புஷ்பத்தால் நெற்றியில் அடித்தால், எப்படி எவ்விதத் துன்பமும் ஏற்படாதோ, அதுபோல, இவன் பாணத் தாக்குதலால் எனக்குத் துன்பம் ஏதும் ஏற்படவில்லை - என்றபடி.) இதோ, என்னுடைய வில்லிலிருந்து வெளிப்படும் அம்புகளையும் (உன் பூசனைக்குப் பயனாக) ஏற்றுக் கொள்.” (12)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, ஆவேசத்துடன் விஷப்பாம்புகளுக்கு ஒப்பான பதிநான்கு பாணங்களை, திரிசிரஸின் மார்பில் எய்தார். (13)

மகாபராக்கிரமம் கொண்ட இராமன், முனையில் சற்று வளைந்த நான்கு பாணங்களால் வேகமாகச் செல்லக் கூடிய, அவனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் கொன்று தரையில் விழச் செய்தார். (14)

இராமன், எட்டு பாணங்களால், தேர்த் தட்டிலிருந்து தேர்ப்பாகனைத் தரையில் விழச் செய்தார். அவனுடைய தேரில் உயர்த்திக் கட்டப்பட்டிருந்த துவஜத்தை ஒரு பாணத்தால் அறுத்துத் தள்ளினார். (15)

பின்னர், சின்னபின்னமாக்கப்பட்ட அந்த ரதத்திலிருந்து கீழே குதித்த அந்த அரக்கனின் மார்பைப் பாணங்களால் பிளந்தார். அப்போது அவன் உணர்வு இழந்தவனானான். (16)

ஒப்புயர்வில்லாத பராக்கிரமம் படைத்த அவர், மிகவும் கோபம் கொண்டு, மிக வேகமாகச் செல்லும் கூரிய பாணங்கள் மூன்றினால், அரக்கனுடைய (மூன்று) தலைகளையும் வெட்டித் தள்ளினார். (17)

அந்த அரக்கன் இராம பாணங்களால் மிகவும் தாக்கப்பட்டு, இரத்தத்தைக் கக்கிக் கொண்டு, முன்னர் வீழ்ந்த தன் தலைகளோடு தரையில் விழுந்தான். (18)

கரனுடைய பணியாளர்கள், கொல்லப்பட்டவர்கள் போக மீதி இருந்தவர்கள், புலியைக் கண்டு பயந்து தலைதெறிக்க ஓடும் மான்களைப் போல விழுந்து அடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள்; ஒருவர்கூட நிற்கவில்லை. (19)

ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அவர்களைப் பார்த்துக் கோபம் கொண்ட கரன், அவர்களைத் திருப்பி அழைத்தான்; பின்னர், சந்திரனை விழுங்குவதற்கு ஓடும் ராகுவைப் போல, இராமனை நோக்கி ஓடினான். (20)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்தெட்டு

கரனுடன் போர்

போர்க்களத்தில், தூஷணனும் திரிசிரஸும் மாய்க்கப்பட்டதைக் கண்டதும், இராமனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்ணால் பார்த்துவிட்ட கரனுக்கும் பெரும் அச்சம் உண்டாயிற்று. (1)

ஸ த்ருஷ்ட்வா ராஷஸம் ஸைந்யமவிஷஹ்யம் மஹாபுல: ।
ஹதமேகேந ராமேண த்ரிஸிரோதூஷணாவபி ॥ (2)

தத்புலம் ஹதபூயிஷ்டம் விமநா: ப்ரேக்ஷ்ய ராஷஸ: ।
ஆஸஸாத் கரோ ராமம் நமுசிர்வாஸவம் யதா ॥ (3)

விக்ருஷ்ய புலவச்சாபம் நாராசாந் ரக்தபேஜநாந் ।
கரஸ்சிஷேப ராமாய க்ருத்தாநாஸீவிஷாநிவ ॥ (4)

ஜ்யாம் விதூந்வந் ஸுபுஹுஸ: ஸிஷ்யாஸ்த்ராணி த்ரஸ்யந் ।
சசார ஸமரே மார்க்யாஞ்ஸரை ரதகூத: கர: ॥ (5)

ஸ ஸர்வாஸ்ச திஸோ புணை: ப்ரதிஸுஸ்ச மஹாரத: ।
பூரயாமாஸ தம் த்ருஷ்ட்வா ராமோ஽பி ஸுமஹத்தநு: ॥ (6)

ஸ ஸாயகைத்துர்விஷஹை: ஸஸ்புலிங்கைகூரிவாக்நிபி: ।
நபுஸ்சகாராவிவரம் பர்ஜந்ய இவ வ்ருஷ்டிபி: ॥ (7)

தத்புபூவ ஸிதைர்புணை: கரராமவிஸர்ஜிதை: ।
பர்யாகாஸமநாகாஸம் ஸர்வத: ஸரஸங்குலம் ॥ (8)

ஸரஜாலாவ்ருத: ஸுர்யோ ந ததா ஸ்ம ப்ரகாஸதே ।
அந்யோந்யவதஸம்ரம்பாதுபயோ: ஸம்ப்ரயத்யதோ: ॥ (9)

ததோ நாளீகநாராசைஸ்தீக்ஷணாக்ரேஸ்ச விகர்ணிபி: ।
ஆஜகாந கரோ ராமம் தோத்ரைரிவ மஹாத்விபம் ॥ (10)

தம் ரதஸ்தம் தநுஷ்பாணிம் ராஷஸம் பர்யவஸ்திதம் ।
தத்ருஸு: ஸர்வபூதாநி பாஸஹஸ்தமிவாந்தகம் ॥ (11)

ஹந்தாரம் ஸர்வஸைந்யஸ்ய பௌருஷே பர்யவஸ்திதம் ।
பரிஸ்ராந்தம் மஹாஸத்த்வம் மேநே ராமம் கரஸ்ததா ॥ (12)

தம் ஸிம்ஹமிவ விக்ராந்தம் ஸிம்ஹவிக்ராந்தகூமிநம் ।
த்ருஷ்ட்வா நோத்விஜதே ராம: ஸிம்ஹ: க்ஷாத்ரம்ருகம் யதா ॥ (13)

தத: ஸுர்யநிகாஸேந ரதேந மஹதா கர: ।
ஆஸஸாத் ரணே ராமம் பதங்க் இவ பாவகம் ॥ (14)

ததோஸ்ய ஸஸரம் சாபம் முஷ்டிதேஸே மஹாத்மந: ।
கரஸ்சிச்சேத்ய ராமஸ்ய த்ரஸ்யந் பாணிலாகுவம் ॥ (15)

மகாபலசாலியான அவன், திரிசிரஸ்-தூஷணன் முதலியோருடன், எதிர்க்க முடியாத அரக்கர் படையில் பெரும் பகுதியினர் இராமன் என்ற ஒரே ஒருவரால் அழிக்கப்பட்டதைக் கண்டு மனம் நொந்து, (முன்னொரு காலத்தில்) நமசி என்னும் அசுரன் இந்திரன் மீது கோரத்தாக்குதல் நடத்தியது போல, இராமன் மீது பாய்ந்தான். (2,3)

கரன், மிகுந்த பலத்துடன் வில்லை வளைத்து, கோபம் கொண்ட சர்ப்பங்களைப் போன்று, இரத்தத்தைக் குடிக்கும் நாராசம் என்ற பாணங்களை, இராமனை நோக்கி ஏவினான். போர்க்களத்தில் ரதத்திலிருந்த கரன், நாணகயிற்றை நன்றாக இழுத்து, தான் பயின்ற அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து, பாணங்களைப் பல வழிகளில் செலுத்திச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். (4,5)

ரதத்தில் ஏறி யுத்தம் செய்யும் கரனைக் கண்டு, மகாரதனாகிய இராமன், கரனைக் கொல்வதற்கு ஏற்றதான வேறொரு மாபெரும் வில்லை எடுத்து, சரமாரி பெய்து, எல்லாத் திசைகளையும் அம்புகளால் நிரப்பினார். (பதினாயிரம் போர் வீரர்களைத் தனியாக எதிர்த்துப் போரிடக்கூடிய மாவீரன், மகாரதன் என்ற பெருமைக்கு உரியவனாகிறான். இராமன், தரையில் நின்றபடியே யுத்தம் செய்தாலும், அவருடைய பராக்கிரமம் எல்லையற்றது என்பதால் மகாரதன் என்ற சொல்லை ஆதிகவி கூறியுள்ளார்.) (6)

அவர், தீப்பொறி பறக்கும் நெருப்புப் போன்றவைகளும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவைகளுமான அம்புகளால், மேகத்தின் மழைத்தாரையால் ஆகாயம் மறைக்கப்படுவதைப் போன்று, ஆகாயத்தை இடைவெளி இல்லாததாகச் செய்தார். (7)

கரனாலும் இராமனாலும் விடப்பட்ட கூரிய அம்புகளால், ஆகாயம் முழுவதும் எல்லாத் திசைகளிலும் அம்பு நிறைந்ததால், ஆகாயமே இல்லாததுபோல் ஆயிற்று. ஒருவரையொருவர் கொல்லவேண்டும் என்ற ஆத்திரத்துடன் அவ்விருவரும் கடுமையாகப் போர் செய்கையில், (இருவராலும் விடப்பட்ட) பாணக் கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்ட சூரியன், அப்போது பிரகாசிக்கவில்லை. (சூரிய ஒளியை அம்புகளின் கூட்டம் மறைத்துவிட்டது.) (8,9)

அப்போது, யுத்தகளத்தில் கரன், நாலீகம், நாராசம், சற்றே வளைந்த முன் பகுதியையுடைய கூரான விகர்ணி ஆகிய பாணங்களால், ஒரு மாபெரும் மதயானையை அங்குசத்தால் அடக்கிக் கொல்ல முயல்வதைப் போல, இராமன் மீது செலுத்தினான். (அங்குசத்தால், மதங்கொண்ட யானையை ஒருக்காலும் அடக்க முடியாது - என்றபடி.) (10)

அந்த நேரத்தில், கையில் வில்லைப் பிடித்துக் கொண்டு, ரதத்தில் உறுதியாக நிற்கும் கரனை, கையில் பாசத்தை ஏந்தி நிற்கும் காலனாக, எல்லாப் பிராணிகளும் நினைத்துப் பார்த்தன. தனது வீரத்தில் உறுதியாக நின்று, (அரக்கர்) படை முழுவதையும் கொன்றுவிட்ட பின்னர், மகாதேவியம் கொண்டவரான இராமன் களைப்படைந்திருக்கிறார் என்று, அப்போது கரன் எண்ணினான். (11,12)

சிம்மத்திற்கு நிகரான பராக்கிரமம் உடையவனும், சிம்மம் போல வீர நடை நடப்பவனுமான அவனைப் பார்த்து, (மான் முதலிய) ஓர் அற்ப விலங்கைக் கண்டு, ஒரு சிங்கம் எவ்வாறு அலட்சியமாக நிற்குமோ, அதேபோல் இராமன் அவனைக் கண்டு கலவரப்படாமலிருந்தார். அப்போது, சூரியனைப் போல் ஒளிவீசும் ஒரு பெரிய ரதத்தில் நின்ற கரன், (தான் பொசங்கிப் போவோம் என்ற நினைவில்லாமல்) ஒரு விட்டிற்பூச்சியானது நெருப்பை நோக்கி வேகமாகச் செல்வதைப் போல, போர்க்களத்தில் இராமனை நோக்கிச் சென்றான். (13,14)

உடனே, அம்பு பூட்டிய வில்லில் எந்த இடத்தில் இராமன் கை வைத்திருந்தாரோ, அந்த இடத்தில், தன் கைத்திறமையைக் காட்டும் வகையில் கரன் அம்பைச் செலுத்தி (வில்லை) ஒடித்தான். (இராமன், களைப்படைந்து சற்று ஓய்வாக இருந்த சில நொடி இடைவேளையில் இப்படி நிகழ்ந்தது - என்பர், ஆன்றோர்.) (15)

ஸ புநஸ்த்வபராந் ஸப்த ஸராநாத்₃ய வர்மணி ।
நிஜக₄ந க₂ர: க்ருத்₃த₄: ஸக்ராஸநிஸமப்ரப₄ந் ॥ (16)

ததஸ்தத்ப்ரஹதம் ப₃ாணை: க₂ரமுக்தை: ஸுபர்வபி₄: ।
பபாத கவசம் பூ₄மௌ ராமஸ்யாதி₃த்யவர்சஸ: ॥ (17)

தத: ஸரஸஹஸ்ரேண ராமமப்ரதிமௌஜஸம் ।
அர்த்₃யித்வா மஹாநாத₃ம் நநாத₃ ஸமரே க₂ர: ॥ (18)

ஸ ஸரைரர்பித: க்ருத்₃த₄: ஸர்வக₃ாத்ரேஷு ராக₄வ: ।
ரராஜ ஸமரோ ராமோ விதூ₄மோக்₃நிரிவ ஜ்வலந் ॥ (19)

ததோ க₃ம்பீ₄ரநிர்ஹராத₃ம் ராம: ஸத்ருநிப₃ர்ஹண: ।
சகாராந்தாய ஸ ரிபோ: ஸஜ்யமந்யந்மஹத்₃த₄நு: ॥ (20)

ஸுமஹத்₃வைஷ்ணவம் யத்தத₃திஸ்ருஷ்டம் மஹர்ஷிணா ।
வரம் தத்₃த₄நுருத்₃யம்ய க₂ரம் ஸமபி₄த₄ாவத ॥ (21)

தத: கநகபுங்கை₂ஸ்து ஸரை: ஸந்நதபர்வபி₄: ।
பி₃பே₄த₃ ராம: ஸங்க்ருத்₃த₄: க₂ரஸ்ய ஸமரே த்₄வஜம் ॥ (22)

ஸ த்₃ர்ஸநீயோ ப₃ஹுத₄ா விகீர்ண: காஞ்சநத்₄வஜ: ।
ஜக₃ாம த்₄ரணீம் ஸுர்யோ தே₃வதாநாமிவாக்ஞயா ॥ (23)

தம் சதுர்பி₄: க₂ர: க்ருத்₃தே₄ா ராமம் க₃ாத்ரேஷு மார்க்₃ணை: ।
விவ்யாத₄ யுதி₄ மர்மக்ஞோ மாதங்க₃மிவ தோமரை: ॥ (24)

ஸ ராமோ ப₃ஹுபி₄ர்ப்₃ாணை: க₂ரகார்முகநி:ஸ்ருதை: ।
வித்₃தே₄ா ருதி₄ரஸித்தாங்கே₃ா ப₃பூ₄வ ருஷிதோ ப்₄ருஸம் ॥ (25)

ஸ த்₄நுர்த்₄ந்விநாம் ஸ்ரேஷ்ட₂: ப்ரக்₃ருஹய: பரமாஹவே ।
முமோச பரமேஷ்வாஸ: ஷட் ஸராநபி₄லக்ஷிதாந் ॥ (26)

ஸிரஸ்யேகேந ப்₃ாணேந த்₃வாப்₄யாம் ப்₃ாஹ்வோரத₂ார்த்₃யத் ।
த்ரிபி₄ஸ்சந்த்₃ரார்த்₄வக்த்ரைஸ்ச வக்ஷஸ்யபி₄ஜக₄ந ஹ ॥ (27)

தத: பஸ்சாந்மஹாதேஜா நாராசாந் ப₄ாஸ்கரோபமாந் ।
ஜிக₄ாம்ஸு ராக்ஷஸம் க்ருத்₃த₄ஸ்த்ரயோத₃ஸ ஸமாத்₃தே₃ ॥ (28)

ததோஸ்ய யுக₃மேகேந சதுர்பி₄ஸ்சதுரோ ஹயாந் ।
ஷஷ்டே₂ந து ஸிர: ஸங்க்₂யே க₂ரஸ்ய ரத₂ஸாரதே₂: ॥ (29)

த்ரிபி₄ஸ்த்ரிவேணும் ப₃லவாந் த்₃வாப்₄யாமக்ஷம் மஹாப₃ல: ।
த்₃வாத்₃ஸேந து ப்₃ாணேந க₂ரஸ்ய ஸஸரம் த்₄நு: ॥ (30)

சித்த்வா வஜ்ரநிகாஸேந ராக₄வ: ப்ரஹஸந்நிவ ।
த்ரயோத₃ஸேநேந்த்₃ரஸமோ பி₃பே₄த₃ ஸமரே க₂ரம் ॥ (31)

உடனே, கரன் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்திற்கு நிகரான ஏழு பாணங்களை எடுத்து, கோபத்துடன், (இராமனின் மார்புக்) கவசத்தை நோக்கிச் செலுத்தினான். (16)

அப்போது, சூரியன்போல் ஒளிவீசும் இராமனுடைய கவசம், கரனால் விடப்பட்ட கணுக்கள் கொண்ட பாணங்களால் தாக்கப்பட்டு பூமியில் விழுந்தது. (17)

அந்தப் போரில், இணையற்ற பராக்கிரமசாலியான இராமனை மேலும் ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களால் தாக்கிவிட்டு, கரன் ஆணவத்துடன் பெருங்குரல் எழுப்பினான். (18)

அந்தச் சண்டையில், உடல் முழுவதும் அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டு, (வழிந்தோடும் செந்நிற இரத்தத்தால்) புகையில்லாமல் சுவாலையுடன் எரியும் நெருப்பைப் போல், சினங்கொண்ட ரகு குல திலகமான இராமன் விளங்கினார். (19)

பகைவர்களை அழித்தொழிக்கும் இராமன், அப்போது கம்பீரமாக ஒலியெழுப்பும் வேறொரு பெரிய வில்லை எடுத்து, எதிரியின் அழிவுக்காக நானேற்றினார். (20)

மாமுனிவர் அகஸ்தியரால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட, பெரிய, சிறந்த வைஷ்ணவ வில்லை எடுத்து (நானேற்றி) கரனைத் தாக்கினார், (இராமன்). மிகவும் கோபம் கொண்ட இராமன், பொன்கட்டுகளுள்ளவையும் அளவான கணுக்கள் உடையவையுமான பாணங்களால், கரனுடைய (தேர்) துவஜத்தை அறுத்துத் தள்ளினார். (21,22)

காண்பதற்கு அழகான அந்தப் பொற்கொடி, சின்னபின்னமாக்கப்பட்டு, தேவதைகளின் கட்டளைக்கிணங்க, சூரியன் பூமிக்கு இறங்கி வந்தாற்போலிருந்தது. (கொடி கிழிந்து கந்தலாகிப் போனாலும் ஒளி குன்றாதிருந்தது - என்றபடி.) (23)

சினத்தால் பொங்கிய கரன், உடலில் உயிர்நிலைகளைக் குறி வைத்து, அந்தச் சண்டையில், யானைப் பாகன் அங்குசத்தால் மாபெரும் யானையைக் குத்துவதைப் போல, நான்கு பாணங்களை, இராமனின் உடல் மீது செலுத்தினான். (24)

கரனுடைய வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட ஏராளமான பாணங்களால் தாக்கப்பட்டு, உடல் முழுவதும் இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நின்ற இராமன், மிகவும் கோபத்தை அடைந்தார். (25)

வில்லாளிகளில் முதன்மையானவரும், மிகச்சிறந்த வில்லை உடையவருமான அவர், வில்லை எடுத்து, குறி பார்த்து ஆறு அம்புகளைச் செலுத்தினார். (26)

அவனை ஒரு பாணத்தால் தலையிலும் இரண்டு பாணங்களால் இரு கைகளிலும் தாக்கித் துன்புறுத்தினார். பிறைநிலா போன்ற வடிவமுடைய மூன்று பாணங்களால் அவன் மார்பைத் தாக்கினார். (27)

பின்னர், அரக்கனைக் கால்வதில் முனைப்புக் கொண்டு, மிகுந்த கோபத்துடன், பேராற்றல் பெற்ற சூரியன்போல் ஒளிவீசுகிற நாராசம் என்ற பாணங்கள் பதிமூன்றை எடுத்துத் தொடுத்தார். (28)

பேராற்றலுடைய அவர், ஒரு பாணத்தால் நுகத்தடியையும், நான்கு பாணங்களால் நான்கு குதிரைகளையும், கரனுடைய தேரோட்டியின் தலையை ஆறாவது பாணத்தாலும், மூன்று பாணங்களால் ஏர்க்காலையும், மகாபலம் கொண்ட அவர், இரு பாணங்களால் ரதத்தின் இருசையும், பன்னிரெண்டாவது பாணத்தால், அம்பு கோர்க்கப்பட்டிருந்த கரனுடைய வில்லையும் அறுத்துத் தள்ளிவிட்டு, இந்திரனுக்கு நிகரான இராமன், அந்தப் போரில் வஜ்ரம் போல் பிரகாசிக்கும் பதின்மூன்றாவது பாணத்தால், ஒரு விளையாட்டுப் போல கரனைத் துளைத்தார். (29-31)

ப்ரப₄க்₃நத₄ந்வா விரதே₂ா ஹதாஸ்வோ ஹதஸாரதி₂: ।
 க₃த₃ாபாணிரவப்லுத்ய தஸ்தெ₂ள பூ₄மௌ க₂ரஸ்தத₃ா ॥ (32)

தத்கர்ம ராமஸ்ய மஹாரத₂ஸ்ய
 ஸமேத்ய தே₃வாஸ்ச மஹர்ஷயஸ்ச ।
 அபுஜயந் ப்ராஞ்ஜலய: ப்ரஹ்ருஷ்டாஸ்-
 தத₃ா விமாநாக்₃ரக₃தா: ஸமேதா: ॥ (33)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ அஷ்டாவிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஏகோநத்ரிம்ஸ: ஸர்க₃:

க₂ரக₃த₃ாபே₄த₃நம்

க₂ரம் து விரத₂ம் ராமோ க₃த₃ாபாணிமவஸ்தி₂தம் ।
 ம்ருதுபூர்வம் மஹாதேஜா: பருஷம் வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (1)

க₃ஜாஸ்வரத₂ஸம்பூ₃ாதே₄ ப₃லே மஹதி திஷ்ட₂தா ।
 க்ருதம் ஸுத₃ாருணம் கர்ம ஸர்வலோகஜுகூ₃ப்ஸிதம் ॥ (2)

உத்₃வேஜநீயோ பூ₄தாநாம் ந்ருஸம்ஸ: பாபகர்மக்ருத் ।
 த்ரயாணாமபி லோகாநாமீஸ்வரோ₃பி ந திஷ்ட₂தி ॥ (3)

கர்ம லோகவிருத்₂த₄ம் து குர்வாணம் க்ஷணத₃ாசர ।
 தீக்ஷணம் ஸர்வஜநோ ஹந்தி ஸர்பம் து₃ஷ்டமிவாக₃தம் ॥ (4)

லோப₄த்பாபாநி குர்வாண: காமாத்₃வா யோ ந புத்₄யதே ।
 ஹ்ருஷ்ட: பஸ்யதி தஸ்யாந்தம் ப்₃ராஹ்மணீ கரகாதி₃வ ॥ (5)

வஸதோ த₃ண்ட₃காரண்யே தாபஸாந் த₄ர்மசாரிண: ।
 கிம் நு ஹத்வா மஹாப₄க₃ாந் ப₂லம் ப்ராபஸ்யஸி ராக்ஷஸ ॥ (6)

ந சிரம் பாபகர்மாண: க்ருரா லோகஜுகூ₃ப்ஸிதா: ।
 ஐஸ்வர்யம் ப்ராப்ய திஷ்ட₂ந்தி ஸீர்ணமூலா இவ த்₃ருமா: ॥ (7)

அவஸ்யம் லப₄தே ஜந்து: ப₂லம் பாபஸ்ய கர்மண: ।
 கே₄ரம் பர்யாக₃தே காலே த்₃ரும: புஷ்பமிவார்தவம் ॥ (8)

ந சிராத்ப்ராப்யதே லோகே பாபாநாம் கர்மணாம் ப₂லம் ।
 ஸவிஷாணாமிவாந்நாநாம் புத்₄தாநாம் க்ஷணத₃ாசர ॥ (9)

அப்போது, வில் முறிக்கப்பட்டு, ரதம் இல்லாமல், குதிரைகள் மாய்க்கப்பட்டு, தேரோட்டியையும் இழந்தவனான கரன், கையில் கதையை எடுத்துக் கொண்டு தரையில் குதித்தான். (32)

மகாரதனான இராமனின் அந்த செயற்கரிய செயலைக் கண்டு, விமானத்தின் முன்பகுதிக்கு வந்து நின்று கொண்டு, தேவர்களும் மாமுனிவர்களும் மனம் மகிழ்ந்து கைகூப்பியவாறு ஒன்றாகக்கூடி, இராமனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். (33)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்தொன்பது

கரனுடைய கதையைத் தூளாக்குவது

அளவிட முடியாத ஆற்றல் படைத்த இராமன், ரதத்தை இழந்து, கையில் கதையை வைத்துக் கொண்டு எதிரில் நிற்கும் கரனைப் பார்த்து, தொடக்கத்தில் மிருதுவாகவும், பின்னர் கடுமையாகவும் கூறினார்— (1)

யானை-குதிரை-தேர்களை ஏராளமாகக் கொண்ட சேனை இருக்கிறது என்ற அகந்தையால், எல்லாப் பிராணிகளாலும் வெறுக்கத்தக்க, மிகக்கொடிய செயல்கள் உன்னால் செய்யப்பட்டன. (2)

பிராணிகளின் கோபத்தைக் கிளறி, வெறுக்கத்தக்க பாவச்செயல்களைச் செய்பவன் மூன்று உலகங்களுக்கும் தலைவனாக இருந்தாலும், அவன் வெகுகாலம் தாக்குப் பிடிக்கமாட்டான். அரக்கனே! இதிரே வந்து நிற்கும் கொடுமைப் பிராணியான சர்ப்பத்தைக் கொல்வதைப் போல, உலக மக்களின் நலனுக்கு இதிரான செயல்களைச் செய்பவனை, மக்களெல்லோரும் கடுமையாக எதிர்த்துக் கொல்கிறார்கள். (3,4)

(தனக்குக் கிடைக்காத பொருளை விரும்புவது, காமம்; பின்னர், கிடைத்த பொருளை மேன்மேலும் சேர்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவது, லோபம்.) காமத்தாலோ, லோபத்தாலோ பாவச்செயல்களைச் செய்துகொண்டு, அந்தத் தவற்றை அறிந்து கொள்ளாதவன், ஆலங்கட்டியை விருப்புடன் தின்றுவிட்ட அரணையைப் போல், தன்னுடைய முடிவை தானே தேடிக் கொள்கிறான். (5)

அரக்கனே! தண்டகாரண்யத்தில் இருப்பவர்களும் பெரும்பேறு பெற்றவர்களுமான தபஸ்விகளைக் கொன்று போடுவதால், என்ன பயனை அடையப் போகிறாயோ? (6)

உலகத்தோரால் வெறுக்கப்படும் பாவச்செயல்கள் புரியும் கொடியவர்கள், ஏதோ ஒரு புண்ணிய விசேஷத்தால் மேன்மையை அடைந்திருந்தாலும், வேர் அறுபட்ட மரங்கள் போல, அதிக காலம் சுக-சௌக்கியங்களை அனுபவிக்க மாட்டார்கள். (7)

உரிய பருவகாலத்தில் மரங்களில் புஷ்பங்கள் தோன்றுகின்றன; அதேபோல, பாவத்தைச் செய்தவன், அதன் பயனை அனுபவிக்க வேண்டிய காலம் வந்ததும் பயங்கரமான விளைவுகளை அடைகிறான். (8)

அரக்கனே! விஷம் கலந்த உணவை உண்டவன், அதன் விளைவான துன்பங்களை எவ்விதம் உடனே அனுபவிக்கிறானோ, அவ்விதமே பாவகாரியங்களின் பயனை விரைவிலேயே அனுபவிக்கிறான். (9)

பாபமாசரதாம் கே₄ரம் லோகஸ்யாப்ரியமிச்ச₂தாம் ।
அஹமாஸாதி₃தோ ராக்ஞா ப்ராணாந் ஹந்தும் நிஸாசர ॥ (10)

அத்ய ஹி த்வாம் மயா முக்தா: காஞ்சநபூ₄ஷணா: ।
வித்யார்ய நிபதிஷ்யந்தி வல்மீகமிவ பந்நக₃ா: ॥ (11)

யே த்வயா த₃ண்ட₃காரண்யே ப₄க்ஷிதா த₄ர்மசாரிண: ।
தாநத்ய நிஹத: ஸங்க₂யே ஸஸைந்யோ₅நுக₃மிஷ்யஸி ॥ (12)

அத்ய த்வாம் விஹதம் ப₃ாணை: பஸ்யந்து பரமர்ஷய: ।
நிரயஸ்த₂ம் விமாநஸ்த₂ா யே த்வயா ஹிம்ஸிதா: புரா ॥ (13)

ப்ரஹர த்வம் யத₂ாகாமம் குரு யத்நம் குலாத₄ம ।
அத்ய தே பாதயிஷ்யாமி ஸிரஸ்தாலப₂லம் யத₂ா ॥ (14)

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண க்ருத்₃த₄: ஸம்ரக்தலோசந: ।
ப்ரத்யுவாச க₂ரோ ராமம் ப்ரஹஸந் க்ரோத₄மூர்ச்சித: ॥ (15)

ப்ராக்ருதாந் ராக்ஷஸாந் ஹத்வா யுத்₃தே₄ த₃ஸரத₂ாத்மஜ ।
ஆத்மநா கத₂மாத்மாநமப்ரஸஸ்யம் ப்ரஸம்ஸஸி ॥ (16)

விக்ராந்தா ப₃லவந்தோ வா யே ப₄வந்தி நரர்ஷப₄ா: ।
கத₂யந்தி ந தே கிஞ்சித்தேஜஸா ஸ்வேந க₃ர்விதா: ॥ (17)

ப்ராக்ருதாஸ்த்வக்ருதாத்மாநோ லோகே க்ஷத்ரியபாம்ஸநா: ।
நிரர்த₂கம் விகத்த₂ந்தே யத₂ா ராம விகத்த₂ஸே ॥ (18)

குலம் வ்யபதி₃ஸந் வீர: ஸமரே கோபி₄த₄ாஸ்யதி ।
ம்ருத்யுகாலே ஹி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்வயமப்ரஸ்தவே ஸ்தவம் ॥ (19)

ஸர்வதை₂வ லகுத்வம் தே கத்த₂நேந வித₃ர்ஸிதம் ।
ஸுவர்ணப்ரதிருபேண தப்தேநேவ குஸாக்₃நிநா ॥ (20)

ந து மாமிஹ திஷ்ட₂ந்தம் பஸ்யஸி த்வம் க₃த₃ாத₄ரம் ।
த₄ராத₄ரமிவாகம்ப்யம் பர்வதம் த₄ாதுபி₄ஸ்சிதம் ॥ (21)

பர்யாப்தோஹம் க₃த₃ாபாணிர்ஹந்தும் ப்ராணாந் ரணே தவ ।
த்ரயாணாமபி லோகாநாம் பாஸஹஸ்த இவாந்தக: ॥ (22)

அரக்கனே! உலக மக்களுக்குத் தீமை செய்ய விருப்பம் கொண்டு, கொடியதான பாவச் செயல்கள் புரிபவர்களின் உயிரை மாய்க்க, நான் மன்னரால் அனுப்பப்பட்டுள்ளேன். (10)

இப்பொழுது, நான் விடப்போகும் பொன்னால் இழைக்கப் பெற்ற பாணங்கள், உன் உடலைப் பிளந்து சென்று, புற்றுக்குள் நுழையும் பாம்புகள் போல, பூமியினுள்ளேயும் சென்றடையப் போகின்றன. (11)

தண்டகாரணயத்தில், அறநெறி கடைப்பிடிக்கும் முனிவர்கள் உன்னால் புசிக்கப்பட்டார்கள்; இப்போது, சண்டையில் கொல்லப்பட்டுவிட்ட படையுடன் சேர்ந்து, நீயும் அவர்களைப் பின்பற்றிச் செல்வாய். (நீயும் அவர்களைப் பின்பற்றி நல்லுலகங்களையே அடைவாய்.) (12)

உன்னால், முன்னர் துன்புறுத்தப்பட்ட மாமுனிவர்கள் (இப்போது, ஆகாயத்தில்) விமானத்தில் இருந்து கொண்டு, என் பாணங்களால் நீ கொல்லப்பட்டுத் தரையில் விழுந்து, நீ அனுபவிக்கப் போகும் நரக வேதனையைக் காணப் போகிறார்கள். (13)

இழிகுலத்தோனே! உன்னால் முடிந்தவாறெல்லாம் போர் புரிவாய். (நீ எவ்வளவுதான் உக்கிரமாகப் போரிட்டாலும்,) இப்போது பனைமரத்திலிருந்து பனம்பழம் உதிர்வதைப் போல, உன் தலையை, உன் உடலிலிருந்து அறுத்துத் தள்ளப் போகிறேன் (என்பது நிச்சயம்).” (14)

இவ்வாறு, இராமன் கூறியதைக் கேட்டவுடன் கரனின் கோபம் பொங்கியெழுந்தது; கண்கள் சிவந்தன; சினத்தால் மதியிழந்தவன் போலாகி, சிரித்துக் கொண்டு இராமனுக்குப் பதிலுரைத்தான்— (15)

“தசரதனின் மைந்தனே! வெறும் சிப்பாய்களைப் போரில் கொன்றுவிட்டு, எந்தப் புகழுக்கும் உரியவனல்லாத உன்னைப் பற்றி, நீயே புகழ்ச்சியாகப் பேசுகிறாய், அடடா! (16)

பராக்கிரமம் மிக்கவர்களும் உடல்பலம் உடையவர்களுமான உத்தமமான வீரபுருஷர்கள், தங்கள் பிரதாபத்தால் செருக்கடைந்து, (நீயே உன்னைப் புகழ்ந்து கொள்வதைப் போல) சிறிதளவும் தங்களைப் போற்றிப் பேச மாட்டார்கள். (17)

இராமனே! அற்ப குணங்களையுடைய, புலன் கட்டுப்பாடில்லாத, கூத்திரிய குலத்திற்கே களங்கத்தை ஏற்படுத்துகிறவர்கள்தான், பொருளில்லாமல் இவ்வாறு பிதற்றுவார்கள். (18)

போரில் மாண்டுபோகும் வேளை நெருங்கி வந்துவிட்ட காலத்தில், எந்த வீரன்தான் தன் உயர்குடிப் பிறப்பையும், அவசியமே எழாதபோதுகூட தானாகவே தன்னைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பான்? (19)

தர்ப்பத்தை அக்னியில் போட்டுக் கொளுத்தும்போது தங்கம்போல் பிரகாசத்தை வெளியிடுகிறது. (ஆனால், எரிந்து அணைந்தவுடன் வெறும் கருப்புச் சாம்பலாகி விடுகிறது; வெம்மையும் பிரகாசமும் இல்லாததாகிறது.) அதுபோல, தற்பெருமை பேசும் உன்னால், உன்னுடைய கையாலாகாத்தனம்தான் முற்றிலும் வெளியிடப்பட்டதாகிறது. (நீ வீரமாகப் பேசியபடி, என்னைக் கொல்ல முடியாது.) (20)

பல்வகை தாதுக்களால் விளங்குவதும் இந்த மண்ணுலகையே தாங்கிக் கொண்டிருப்பதுமான ஒரு பர்வதத்தைப் போல, கையில் கதையுடன், கொஞ்சமும் அசைக்க முடியாதவனாக உன் எதிரில் நிற்கும் என்னை (அளவிட முடியாத என் ஆற்றலை), நீ அறிந்து கொள்ளவில்லை போலும்! (21)

போரில், உன்னுடையவும் மூன்று உலக மக்களுடையவும் உயிரை, கையில் பாசத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் யமனைப் போல் (வெகு எளிதாக) மாய்ப்பதற்கு, கதையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் ஒருவனே போதும். (22)

காமம் பஹ்வபி வக்தவ்யம் த்வயி வக்ஷ்யாமி ந த்வஹம் ।
அஸ்தம் க₃ச்சே₂த்₃தி₄ ஸவிதா யுத்₃த₄விக்₄நஸ்ததோ ப₄வேத் ॥ (23)

சதுர்த₃ஸ ஸஹஸ்ராணி ராக்ஷஸாநாம் ஹதாநி தே ।
த்வத்₃விநாஸாத்₃கரோம்யேஷ தேஷாமஸ்ரப்₃ரமார்ஜநம் ॥ (24)

இத்யுக்த்வா பரமக்ருத்₃த₄ஸ்தாம் க₃த₃ாம் பரமாங்க₃த₃: ।
க₂ரஸ்சிசேஷ ப ராமாய ப்ரதீ₃ப்தாமஸநிம் யத₂ா ॥ (25)

க₂ரப₃ாஹுப்₃ரயுக்த்தா ஸா ப்ரதீ₃ப்தா மஹதீ க₃த₃ா ।
ப₄ஸ்ம வ்ருக்ஷாம்ஸ்ச கு₃ல்மாம்ஸ்ச க்ருத்வாக₃ாத்₃தஸமீபத: ॥ (26)

தாமாபதந்தீம் ஜ்வலிதாம் ம்ருத்யுபாஸோபமாம் க₃த₃ாம் ।
அந்தரிசுக்₃தாம் ராமஸ்சிசே₂த₃ ப₃ஹுத₄ா ஸரை: ॥ (27)

ஸா விஸீர்ணா ஸரைர்ப₄க்₃நா பபாத த₄ரணீதலே ।
க₃த₃ா மந்த்ரௌஷத₄ப₃லைர்வ்யாலீவ விநிபாதிதா ॥ (28)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகோநத்ரீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

த்ரீம்ஸ: ஸர்க₃:

க₂ரஸம்ஹர:

பி₄த்த்வா து தாம் க₃த₃ாம் ப₃ாணை ராக₄வோ த₄ர்மவத்ஸல: ।
ஸ்மயமாந: க₂ரம் வாக்யம் ஸம்ரப்₃த₄மித₃மப்₃ரவீத் ॥ (1)

ஏதத்தே ப₃ுலஸர்வஸ்வம் த₃ர்ஸிதம் ராக்ஷஸாத₄ம ।
ஸக்திஹீநதரோ மத்தோ வ்ருத₂ா த்வமவக₃ர்ஜஸி ॥ (2)

ஏஷா ப₃ாணவிநிர்₃பி₄ந்நா க₃த₃ா ப்ர₄மிதலம் க₃தா ।
அபி₄த₄ாநப்₃ரக₃ல்ப₄ஸ்ய தவ ப்ரத்யரிக₄ாதிநீ ॥ (3)

யத்த்வயோக்தம் விநஷ்டாநாமஹமஸ்ருப்₃ரமார்ஜநம் ।
ராக்ஷஸாநாம் கரோமீதி மித்₂யா தத₃பி தே வச: ॥ (4)

நீசஸ்ய ஷுத்₃ரஸீலஸ்ய மித்₂யாவ்ருத்தஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
ப்ராணாநபஹரிஷ்யாமி க₃ருத்மாநம்ருதம் யத₂ா ॥ (5)

அத்ய தே சி₂ந்நகண்ட₂ஸ்ய பே₂நபுத்₃புத்₃பு₄ஷிதம் ।
வித₃ாரிதஸ்ய மத்₃ப₃ாணைர்மஹீ பாஸ்யதி ஸோணிதம் ॥ (6)

உன்னைப் பற்றி சொல்லவேண்டிய விஷயம் இன்னும் நிறைய இருக்கிறது என்றாலும் இப்போது சூரியன் மறையப் போகிறான். அப்படி அஸ்தமனமாகிவிட்டால், போருக்கு இடையூறு ஏற்படும். (இரவு வேளையில், கரனுடைய பலம் அதிகரிக்கும் என்பது உண்மையேயானாலும், மானுடனான எதிரியை - இருட்டில் அவன் போர் செய்ய முடியாதபோது - மாய்ப்பது, தனக்குப் பெருமையைத் தராது என்று எண்ணினான் - எனக் கொள்க.) (23)

பதிநான்காயிரம் அரக்கர்கள் உன்னால் கொல்லப்பட்டார்கள். இப்போது, நான் உன்னைக் கொண்டு (பழி தீர்த்து, கணவர்களை இழந்த மனைவிகளின்) கண்ணீரைத் துடைப்பேன்." (24)

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, சிறந்த தோள்வளைகளை அணிந்திருந்த கரன், மேலும் கோபம் கொண்டு, நெருப்புப் போல் பிரகாசிக்கும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற அந்த கதாயுதத்தை, இராமன் மேல் வீசியெறிந்தான். (25)

கரனுடைய கையிலிருந்து விடுபட்ட பேருருவம் கொண்ட அந்த கதை பேரொளி வீசிக் கொண்டு, (இடையிலிருந்த) மரங்களையும் புதர்களையும் பொசுக்கிச் சாம்பலாக்கிவிட்டு, இராமன் அருகே சென்றது. (26)

ஜொலித்துக் கொண்டு, காலனுடைய பாசத்திற்கு ஒப்பான அந்தக் கதை, தன்மேல் விழுவதற்காக வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த இராமன், அது ஆகாய வழியில் வந்து கொண்டிருக்கும்போதே, பாணங்களை விடுத்துத் துகள்துகளாகச் செய்தார். (27)

அம்புகளால் முறிக்கப்பட்டு சிதறிப்போன அந்தக் கதை, மந்தர்-மூலிகைகளின் பலத்தால் இழுக்கப்பட்ட சர்ப்பம் போலத் தரையில் விழுந்தது. (28)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பது

கரணை மாய்த்தல்

தருமப்பற்றுடைய இராமன், அந்தக் கதையைப் பாணங்களால் தூளாக்கிவிட்டு, சற்றே நகைத்தவாறே அகந்தை கொண்ட கரனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்— (1)

“அரக்கப் பதரே! உன் பலம் முழுவதையும் காட்டிவிட்டாய்! நீ, என்னைக் காட்டிலும் மிகவும் பலம் குறைந்தவன் (என்பது, இப்போது நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது. எனினும்,) நீ வீணாகக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய். (2)

என்னுடைய பாணங்களால் சுக்குநூறாக்கப்பட்ட என்னுடைய கதை, தற்பெருமை பேசுவதில் வல்லவனான உன் நம்பிக்கையை அழிக்கும்விதமாகத் தரையில் விழுந்து கிடக்கிறது. (3)

‘மாண்டு போன அரக்கர்களை எண்ணி வருந்தி, அவர்களுடைய மனைவி-மக்கள் சொரியும் கண்ணீரைத் துடைப்பேன்’ என்று கூறினாயே, அந்தச் சூளுரையும் பொய்யாகப் போய்விட்டது. (4)

தேவதைகளிடமிருந்த அமிர்த்தத்தை பலவந்தமாகக் கருடன் கவர்ந்து சென்றது போல, தாழ்ந்தவனும் இழிகுணங்கள் உடையவனும் பொய் நடத்தையுள்ளவனுமான அரக்கனுடைய (உன்னுடைய) உயிரை, நான் கவர்ந்து செல்வேன். (5)

இப்போது, நான் என் பாணங்களால் உன் உடலைத் துளைத்து, தலையை அறுத்துத் தள்ளப் போகிறேன். அப்போது, உன் உடலிலிருந்து நுரைத்துக் கொண்டு பெருகிவரும் இரத்தத்தை, இந்தப் பூமி குடிக்கப் போகிறது. (6)

பாம்ஸுருஷிதஸர்வாங்கு: ஸ்ரஸ்தந்யஸ்தபு₄ஜத்₃வய: ।
ஸ்வப்ஸ்யஸே க₃யம் ஸமாலிங்க்ய து₃ர்லப₄யம் ப்ரமத₃யமிவ ॥ (7)

ப்ரவ்ருத்₃த₄நித்₃ரே ஸயிதே த்வயி ராஷஸபாம்ஸநே ।
ப₄விஷ்யந்த்யஸரண்யாநாம் ஸரண்யா த₃ண்ட₃கா இமே ॥ (8)

ஐநஸ்த₂நே ஹதஸ்த₂நே தவ ராஷஸ மச்ச₂ரை: ।
நிர்ப₄யா விசரிஷ்யந்தி ஸர்வதோ முநயோ வநே ॥ (9)

அத்₃ய விப்ரஸரிஷ்யந்தி ராஷஸ்யோ ஹதப₃ாந்த₄வா: ।
ப₃ாஷ்பார்த்த₃ரவத₃நா தீ₃நா ப₄யாத₃ந்யப₄யாவஹா: ॥ (10)

அத்₃ய ஸோகரஸக்ஞாஸ்தா ப₄விஷ்யந்தி நிரர்த்தி₂கா: ।
அநுரூபகுலா: பத்நயோ யாஸாம் த்வம் பதிரீத்₃ருஸ: ॥ (11)

ந்ருஸம்ஸ நீச ஷுத்₃ராத்மந்நித்யம் ப்₃ராஹ்மணகண்டக ।
யத்க்ருதே ஸங்கிதைரக்ய₃நௌ முநிபி₄: பாத்யதே ஹவி: ॥ (12)

தமேவமபி₄ஸம்ரப்த₄ம் ப்₃ருவாணம் ராக₄வம் ரணே ।
க₂ரோ நிர்ப₄ர்த்ஸ்யாமாஸ ரோஷாத்க₂ரதரஸ்வந: ॥ (13)

த்₃ருட₄ம் க₂ல்வவலிப்தோஸி ப₄யேஷ்வபி ச நிர்ப₄ய: ।
வாச்யாவாச்யம் ததோ ஹி த்வம் ம்ருத்யுவஸ்யோ ந புத்₄யஸே ॥ (14)

காலபாஸபரிஷிப்தா ப₄வந்தி புருஷா ஹி யே ।
கார்யாகார்யம் ந ஜாநந்தி தே நிரஸ்தஷடிந்த்₃ரியா: ॥ (15)

ஏவமுக்த்வா ததோ ராமம் ஸம்ருத்₄ய ப்₄ருகுடம் தத: ।
ஸ த₃த்₃ர்ஸ மஹாஸாலமவிதூ₃ரே நிஸாசர: ॥ (16)

ரணே ப்ரஹரணஸ்யார்தே₂ ஸர்வதோ ஹ்யவலோகயந் ।
ஸ தமுத்பாடயாமாஸ ஸந்த₃ஸ்ய த₃ஸநச்ச₂த₃ம் ॥ (17)

தம் ஸமுத்பாட்ய ப₃ாஹுப்₄யாம் விநத்₃ய ச மஹாப₃ுல: ।
ராமமுத்₃தி₃ஸ்ய சிசேஷப ஹதஸ்த்வமிதி சாப்₃ரவீத் ॥ (18)

தமாபதந்தம் ப₃ாணௌகை₄ஸ்சித்₂த்வா ராம: ப்ரதாபவாந் ।
ரோஷமாஹாரயத்தீவ்ரம் நிஹந்தும் ஸமரே க₂ரம் ॥ (19)

ஜாதஸ்வேத₃ஸ்ததோ ராமோ ரோஷாத்₃ரக்தாந்தலோசந: ।
நிர்பி₃பே₄த₃ ஸஹஸ்ரேண ப₃ாணாநாம் ஸமரே க₂ரம் ॥ (20)

மண் படிந்த சரீரமுடையவனாக, இரண்டு கைகளும் வெட்டப்பட்டுத் தனித்து விழுந்து கிடக்க, கிடைத்தற்கரிய ஒரு பெண்மணி அணைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போல, பூமியில் விழுந்து நீ நித்திரை செய்யப் போகிறாய். (7)

அரக்கப்பதரான நீ, நீண்ட நித்திரையில் ஆழ்ந்து வீழ்ந்த பின்னர், புகலிடம் இல்லாமல் தவித்த(முனி)வர்களுக்கு, இந்தத் தண்டகாரணயம், அடைக்கலம் கொடுக்கும் இடமாக ஆகப்போகிறது. அரக்கனே! என்னுடைய பாணங்களால், உன்னுடைய தலைமை இடமான ஜனஸ்தானம் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டதும், இந்த வனத்தின் எல்லா இடங்களிலும், முனிவர்கள் அச்சமற்றவர்களாக சஞ்சரிக்கப் போகிறார்கள். (8,9)

இதுவரையில், பிறருக்குப் பயத்தை விளைவித்துக் கொண்டிருந்த அரக்கிகள், உற்றார்-உறவினர்களை இழந்து, கண்ணீர் பெருகும் முகத்தோடு, (தங்களுக்கும் அழிவு ஏற்படுமோ? என்ற) பயத்தால், இந்த இடத்தை விட்டு ஓடிப்போகப் போகிறார்கள். (10)

உன்னைப் போன்ற ஒருவனை கணவனாக அடைந்து (உனக்கு ஏற்ற மாதிரியே) தீவினைகளைச் செய்த உன்னுடைய பத்தினிகள் (இதுவரையில் இன்பச்சுவையை மட்டும் அறிந்தவர்கள்), இப்போது (நீ, என்னால் கொல்லப்பட்ட பின்) சோகச்சுவையை அனுபவிக்கப் போகிறார்கள். (11)

கொடியவனே! அற்பனே! தீய எண்ணங்களுடையவனே! வேதநெறியாளர்களின் பகைவனே! முனிவர்கள், உன் நிமித்தமான அச்சத்துடனேயே அக்னியில் அவியைச் சொரிகிறார்கள்." (கடைசி நேரத்தில் வந்து, அவியைப் பறித்துக் கொண்டு போய்விடுவானோ? - என்ற பீதி.) (12)

போரில், இவ்வாறு மிகக் கடுமையாகப் பேசிய இராமனை நோக்கி, கடுஞ்சினத்தால் குரல் கரகரக்க அட்டடலாகப் பதில் சொன்னான், கரன். (13)

"நீ, நிச்சயமாக மகா கர்வம் கொண்டவன்தான்! அதனால்தான், பயப்பட வேண்டிய காலத்திலும் பயமில்லாதவன் போல் பேசுகிறாய்! எது பேசத்தக்கது? எது பேசத்தகாதது? - என்பதையும் அறியவில்லை, பாவம். நீ, காலனின் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதையும் அறியவில்லை! (14)

காலபாசத்தில் சிக்கிக் கொண்ட மனிதர்கள், ஆறு புலன்களும் செயலற்றுப் போக, செய்யத்தக்கது-செய்யத்தகாதது என்பவற்றை அறியமாட்டார்கள்." (ஆறு புலன்கள் = ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் அந்தக்கரணமும்.) (15)

இவ்வாறு, இராமனை நோக்கிக் கூறிவிட்டு, புருவத்தை நெறித்து, சற்றுத் தொலைவில் ஒரு பெரிய ஆச்சாமரத்தை அந்த அரக்கன் பார்த்தான். (16)

போரில் (எதிரியை) அடிப்பதற்காக நாற்புறமும் பார்வையைச் செலுத்திய அவன், உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு, அந்த மரத்தை வேருடன் பெயர்த்தெடுத்தான். (வெகு ஆழமாக வேரோடியிருந்ததால், தன் முழு பலத்தைக் காட்டுவதற்காக உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான்.) மகாபலம் பொருந்திய அவன், இரு கைகளாலும் அந்த மரத்தைப் பிடுங்கி, வெகுவாக சத்தமிட்டுக் கொண்டு, 'நீ (இப்போது) தொலைந்தாய்!' என்று முழக்கமிட்டவாறே, இராமனைக் குறி வைத்து எறிந்தான். (17,18)

பராக்கிரமம் மிக்க இராமன், தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மரத்தை பற்பல பாணங்களால் சிதைத்து, சண்டையில் கரனைக் கொல்வதற்காக, கட்டுக்கடங்காத கோபத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். (19)

அப்போது, இராமனது சரீரத்தில் வியர்வை கொட்டிற்று; கோபத்தால் கண்கள் சிவந்தன. போர்க்களத்தில் ஆயிரக்கணக்கான அம்புகளால் கரனைச் சிதறடித்தார். (20)

தஸ்ய ப₃ாணாந்தராத்த₃ரக்தம் ப₃ஹு ஸுஸ்ராவ பே₂நிலம் ।

கி₃ரே: ப்ரஸ்ரவணஸ்யேவ தோயத₄ாராபரிஸ்ரவ: ॥ (21)

விற்றவல: ஸ க்ருதோ ப₃ாணை: க₂ரோ ராமேண ஸம்யுகே₃ ।

மத்தோ ருதி₄ரக₃ந்தே₄ந தமேவாப₄யத்₃ரவத்₃ருதம் ॥ (22)

தமாபதந்தம் ஸம்ரப்த₄ம் க்ருதாஸ்த்ரோ ருதி₄ராப்லுதம் ।

அபாஸர்ப்த₃த்₃வித்ரபத₃ம் கிஞ்சித்த்வரிதவிக்ரம: ॥ (23)

தத: பாவகஸங்காஸம் வத₄ாய ஸமரே ஸரம் ।

க₂ரஸ்ய ராமோ ஜக்₃ராஹ ப்₃ரஹ்மத₃ண்ட₃மிவாபரம் ॥ (24)

ஸ தம் த₃த்தம் மக₄வதா ஸுரராஜேந தீ₄மதா ।

ஸந்த₃தே₄ சாபி த₄ர்மாத்மா முமோச ச க₂ரம் ப்ரதி ॥ (25)

ஸ விமுக்தோ மஹாப₃ாணோ நிக்₄ாதஸமநி:ஸ்வந: ।

ராமேண த₄நுராயம்ய க₂ரஸ்யோராஸி சாபதத் ॥ (26)

ஸ பபாத க₂ரோ பூ₄மௌ த₃ஹ்யமாந: ஸராக்₃நிநா ।

ருத்₃ரேணேவ விநிர்₃க்த₃த₄: ஸ்வேதாரண்யே யத₂ாந்தக: ॥ (27)

ஸ வ்ருத்ர இவ வஜ்ரேண பே₂நேந நமுசிர்யத₂ா ।

ப₃லோ வேந்த்₃ராஸநிஹதோ நிபபாத ஹத: க₂ர: ॥ (28)

ததோ ராஜர்ஷய: ஸர்வே ஸங்க₃தா: பரமர்ஷய: ।

ஸப₄ாஜ்ய முதி₃தா ராமமித₃ம் வசநமப்₃ருவந் ॥ (29)

ஏதத₃ர்த₂ம் மஹாப₄ாக₃ மஹேந்த்₃ர: பாகஸாஸந: ।

ஸரப₄ங்க₃ாஸ்ரமம் புண்யமாஜக₃ாம புரந்த்₃ர: ॥ (30)

ஆநீதஸ்த்வமிமம் தே₃ஸமுபாயேந மஹர்ஷிபி₄: ।

ஏஷாம் வத₄ார்த₂ம் க்ரூராணாம் ரக்ஷஸாம் பாபகர்மணாம் ॥ (31)

ததி₃த₃ம் ந: க்ருதம் கார்யம் த்வயா த₃ஸரத₂ாத்மஜ ।

ஸுக₂ம் த₄ர்மம் சரிஷ்யந்தி த₃ண்ட₃கேஷு மஹர்ஷய: ॥ (32)

ஏதஸ்மிந்நந்தரே தே₃வாஸ்சாரணை: ஸஹ ஸங்க₃தா: ।

துந்து₃பீ₄ம்ஸ்சாபி₄நிக்₄நந்த: புஷ்பவர்ஷம் ஸமந்தத: ॥

ராமஸ்யோபரி ஸம்ஹ்ருஷ்டா வ்ருஷுர்விஸ்மிதாஸ்தத₃ா ॥ (33)

மலையின் ஊற்றிலிருந்து தண்ணீர் அருவியாகப் பெருகி வழிவதைப் போல, அவருடைய பாணங்களால் துளைக்கப்பட்ட (கரனுடைய) சரீரத்திலிருந்து ஏராளமான இரத்தம் நுரைத்துக் கொண்டுப் பெருகி ஓடிற்று. (21)

சண்டையில், இராமனுடைய பாணங்களால் தாக்குண்டு, மதிகலங்கிப் போனான், அவன். இரத்தத்தின் வாசனையால் வெறிபிடித்தவன் போலாகி, அவரை நோக்கியே வேகமாக ஓடிச் சென்றான். (22)

மிகவும் கோபத்துடன் இரத்தம் சொட்டச் சொட்டத் தன்னை நெருங்கிவிட்ட அவன்மேல் அஸ்திரத்தைத் தொடுப்பதற்குத் தேவையான இடைவெளியை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விரும்பி, துரித நடையுடைய அவர், இரண்டு-மூன்று அடிகள் பின்னோக்கிச் சென்றார். (யுத்தத்தில் பின்னோக்கிச் செல்வது வீரனுக்கு அழகல்ல. இராமன் பின்னோக்கிச் சென்றது, அச்சத்தால் அல்ல. கரனுடைய இரத்தப் பெருக்குத் தன் மேல்பட்டு அசுத்தப்படுத்திவிடக் கூடாது என்பதாலும், அஸ்திரத்தை ஏவுவதற்குத் தகுந்த இடைவெளி முக்கியம் என்பதாலும்தான், அவர் இரண்டு-மூன்று அடிகள் பின்னோக்கிச் சென்றார்.) (23)

யுத்தத்தில், கரனை வதைப்பதற்காக, அக்னியைப் போல் சுடர்விடும் ஓர் அம்பினை இராமன் எடுத்தார். அது, இன்னொரு பிரும்மதண்டம் (பிரும்மாஸ்திரம்) போல் (நிச்சயமாக எதிரியை வீழ்த்துவதாகத்) தோன்றிற்று. (24)

பேரறிவாளனும் தேவர்கள் மன்னனுமான இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டதான அதை, தருமாத்மாவான இராமன், கரனைக் குறி வைத்துச் செலுத்தினார். (25)

இராமனால், காதுவரை நாண்கயிற்றை இழுத்து (முழு வேகத்துடன்) விடப்பட்ட அந்த மகாபாணம், இடியைப் போல் முழங்கிக் கொண்டு, கரனுடைய மார்பில் விழுந்தது. (26)

பாணத்தின் நெருப்பினால் கொளுத்தப்பட்ட கரன், (முன்னொரு காலத்தில்) சுவேதாரண்யக்ஷேத்திரத்தில், ருத்ரனால் எரிக்கப்பட்ட அந்தகன் போல, தரையில் விழுந்தான். (27)

வஜ்ராயுதத்தால் விருத்திராசுரன் வீழ்ந்ததைப் போல, நுரையினால் நமுசி வீழ்ந்ததைப் போல, இந்திரனின் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட இடியினால் பலாசுரன் வீழ்ந்ததைப் போல, கரன் கொல்லப்பட்டு விழுந்தான். (28)

அப்போது, (மன்னர்களாக இருந்து நாட்டை ஆண்டு, பின் ஞானவழியை ஏற்ற) ராஜரிஷிகளும், வேதநெறிப்படி வாழ்க்கை நடத்தும் பிரும்மரிஷிகளும் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தவர்களாக, ஒன்றாகத் திரண்டு, இராமனைப் போற்றிக் கொண்டாடிப் பின்வருமாறு கூறினார்கள்— (29)

“பெரும் ஆற்றலுடையவனும், பாகன் என்ற அசுரனைக் கொன்றவனும், புரந்தரனுமாகிய தேவேந்திரன், இதன் பொருட்டே புனிதமான சரபங்க முனிவருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்திருந்தான். (30)

கொடியவர்களும் பாவச் செயல்களையே செய்பவர்களுமான இந்த அரக்கர்களை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காகவே, முனிவர்கள் ஓர் உபாயம் செய்து உன்னை இந்த இடத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். (31)

தசரதர் மைந்தனே! எங்களுடைய இந்தக் காரியம் உன்னால் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது. இனி, மாமுனிவர்கள், தண்டகாரண்யத்தின் பல பகுதிகளிலும் எவ்விதக் கவலையுமில்லாமல் தத்தம் அனுஷ்டானங்களைச் செய்வார்கள்.” (32)

இதனிடையில், இராமன் செய்து முடித்த செயற்கரிய செயலால் பெரும் வியப்படைந்த தேவர்கள், மிகவும் களிப்புற்றவர்களாக, சாரணர்களுடன் சேர்ந்து துந்துபி வாத்தியங்களை முழக்கிக் கொண்டு, இராமன் மீது எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் மலர்மாரியைப் பொழிந்தார்கள். (33)

அர்த்₄தி₄கமுஹு₁ர்தேந ராமேண நிஸிதை: ஸரை: ।
 சதுர்த₃ஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீ₄மகர்மணாம் ॥
 க₂ரதூ₃ஷணமுக்₂யாநாம் நிறதாநி மஹாஹவே ॥ (34)

அஹோ ப₃த மஹத்கர்ம ராமஸ்ய விதி₃தாத்மந: ।
 அஹோ வீர்யமஹோ த₃ாஷ்யம் விஷ்ணோரிவ ஹி த்₃ருஸ்யதே ॥
 இத்யேவமுக்த்வா தே ஸர்வே யயுர்தே₃வா யத₂ாக்₃தம் ॥ (35)

ஏதஸ்மிந்நந்தரே வீரோ லக்ஷ்மண: ஸஹ ஸீதயா ।
 கி₃ரிது₃ர்க₃ாத்₃விநிஷ்க்ரம்ய ஸம்விவேஸாஸ்ரமம் ஸுகீ₂ ॥ (36)

ததோ ராமஸ்து விஜயீ பூஜ்யமாநோ மஹர்ஷிபி₄: ।
 ப்ரவிவேஸாஸ்ரமம் வீரோ லக்ஷ்மணேநாபி₄பூஜித: ॥ (37)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுக₂ாவஹம் ।
 ப₃பூ₄வ ஹ்ருஷ்டா வைதே₃ஹீ ப₄ர்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ॥ (38)

முத₃ா பரமயா யுக்தா த்₃ருஷ்ட்வா ரக்ஷாக்₃ணாந் ஹதாந் ।
 ராமம் சைவாவ்யத₂ம் த்₃ருஷ்ட்வா துதோஷ ஜநகாத்மஜா ॥ (39)

ததஸ்து தம் ரக்ஷஸஸங்க₄மர்த₃நம்
 ஸப₄ஜ்யமாநம் முதி₃தைர்மஹர்ஷிபி₄: ।
 புந: பரிஷ்வஜ்ய ஸஸிப்ரப₄நநா
 ப₃பூ₄வ ஹ்ருஷ்டா ஜநகாத்மஜா தத₃ா ॥ (40)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ த்ரீம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஏகத்ரீம்ஸ: ஸர்க்₃:

ராவணக₂ரவ்ருத்தோபலம்ப₄:

த்வரமாணஸ்ததோ க₃த்வா ஜநஸ்த₂ாநாத்₃கம்பந: ।
 ப்ரவிஸ்ய லங்காம் வேகே₃ந ராவணம் வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (1)

ஜநஸ்த₂ாநஸ்தி₂தா ராஜந் ரக்ஷஸா ப₃ஹவோ ஹதா: ।
 க₂ரஸ்ச நிறத: ஸங்க்₂யே கத₂ஞ்சித₃ஹமாக்₃த: ॥ (2)

ஏவமுக்தோ த₃ஸக்₃ீவ: க்ருத்₃த₄: ஸம்ரக்தலோசந: ।
 அகம்பநமுவாசேத₃ம் நிர்த₃ஹந்நிவ சக்ஷஷா ॥ (3)

கேந பீ₄மம் ஜநஸ்த₂ாநம் ஹதம் மம பராஸுநா ।
 கோ ஹி ஸர்வேஷு லோகேஷு க்₃திம் நாதி₄க₃மிஷ்யதி ॥ (4)

“பெரும் போரில், கர-தூஷணர்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்டவர்களும், கொடுஞ்செயல் புரிபவர்களுமான பதிநான்காயிரம் அரக்கர்கள், ஒன்றரை முகூர்த்த காலத்தில், கூரிய பாணங்களால் இராமனால் கொல்லப்பட்டார்கள். (34)

மகாபராக்கிரமம் கொண்ட இராமனுடைய இந்த அரிய செயலைப் புகழ்வதற்குச் சொற்களே இல்லை! சாட்சாத் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினிடம் காணப்படுவதைப் போலவே, இவரிடம் என்ன வீரம்! என்ன சாமர்த்தியம்!” இவ்வாறு புகழ்ந்து கூறிவிட்டு தேவர்கள் அனைவரும் வந்தபடியே திரும்பிச் சென்றார்கள். (35)

இதனிடையே, வீரனான இலக்குவன், சீதையோடுகூட மலைக்குகையிலிருந்து வெளியே வந்து, மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஆசிரமத்தை வந்தடைந்தான். (36)

பின்னர், வெற்றிவீரரான இராமன், மகரிஷிகளாலும் லட்சுமணனாலும் கொண்டாடப்பட்டு ஆசிரமத்தை அடைந்தார். (37)

பகைவர்களைக் கொன்றழித்து, மாமுனிவர்களுக்கு நன்மையை விளைவித்த அவரைப் பார்த்து சீதை ஆனந்தப்பட்டாள்; (மகிழ்ச்சி மேலீட்டினால்) கணவரை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டாள். (38)

அரக்கர்கள் கொல்லப்பட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்த ஜனககுமாரி, இராமனுக்கு எவ்வித பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை என்பதையும் கண்டு மனம் பூரித்தாள். (39)

முழுமதி போன்ற முகமுடைய ஜனககுமாரி, அரக்கர் கூட்டங்களை அழித்தவரும், மனமகிழ்ந்த மாமுனிவர்களால் கொண்டாடப்படுபவருமான அவரை (இராமனை), அப்போது மீண்டும் மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு நிறைந்த மனமுடையவளானாள். (40)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்தொன்று

இராவணன், கரன் அழிவைத் தெரிந்து கொள்ளுதல்

ஜனஸ்தானத்திலிருந்து அகம்பனன் என்ற அரக்கன் (போர்முனையிலிருந்து தப்பித்து) விரைவாகச் சென்று, இலங்கையில் புகுந்து பரபரப்புடன் இராவணனிடம் இவ்வாறு சொன்னான்— (1)

“மன்னரே! ஜனஸ்தானத்திலிருந்த ஏராளமான அரக்கர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்; (தூஷண-திரிசிரஸும்) கரனும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார். நான் எப்படியோ இங்கு வந்து சேர்ந்தேன்.” (பெண்வேடம் தாங்கி, இராமன் அம்புக்குப் பலி ஆகாமல் தப்பினான் - என்பர், உரையாசிரியர்கள்.) (2)

இவ்வாறு கூறப்பட்டதும், கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க பார்வையாலேயே எரித்துவிடுவதைப் போலப் பார்த்து, அகம்பனனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினான், இராவணன். (3)

“அழகான என்னுடைய ஜனஸ்தானம், ஆயுள் முடிந்த எவனால் அழிக்கப்பட்டது? இப்போது உலகத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் (பதுங்குவதற்குப்) புகலிடம் கிடைக்காமல் எவன் அலையப் போகிறான்? (ஜனஸ்தானத்தை அழித்தவன் உலகத்தின் எந்த மூலையில் ஒளிந்து கொண்டாலும், நான் அவனை விட்டு வைக்க மாட்டேன் - என்றபடி.) (4)

ந ஹி மே விப்ரியம் க்ருத்வா ஸக்யம் மக₄வதா ஸுக₂ம் ।
ப்ராப்தும் வைஸ்ரவணேநாபி ந யமேந ந விஷ்ணுநா ॥ (5)

காலஸ்ய சாப்யஹம் காலோ த₃ஹேயமபி பாவகம் ।
ம்ருத்யும் மரணத₄ர்மேண ஸம்யோஜயிதுமுத்ஸஹே ॥ (6)

த₃ஹேயமபி ஸம்க்ருத்த₄ஸ்தேஜஸாதி₃த்யபாவகௌ ।
வாதஸ்ய தரஸா வேக₃ம் நிறுந்துமஹமுத்ஸஹே ॥ (7)

தத₂ா க்ருத்த₄ம் த₃ஸக்ய₃ரீவம் க்ருதாஞ்ஜலிரகம்பந: ।
ப₄யாத்ஸந்தி₃க்த₄யா வாசா ராவணம் யாசதே₄ப₄யம் ॥ (8)

த₃ஸக்ய₃ரீவோ₄ப₄யம் தஸ்மை ப்ரத₃தெ₃ள ரக்ஷஸாம் வர: ।
ஸ விஸ்ரப்தே₄ா₄ப்₃ரவீத்₃வாக்யமஸந்தி₃க்த₄மகம்பந: ॥ (9)

புத்ரோ த₃ஸரத₂ஸ்யாஸ்தி ஸிம்ஹஸம்ஹநநோ யுவா ।
ராமோ நாம வ்ருஷஸ்கந்தே₄ா வ்ருத்தாயதமஹாபு₄ஜ: ॥ (10)

வீர: ப்ருது₂யஸா: ஸ்ரீமாநதுல்யப₃லவிக்ரம: ।
ஹதம் தேந ஜநஸ்த₂ாநம் க₂ரஸ்ச ஸஹது₃ஷண: ॥ (11)

அகம்பநவச: ஸ்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸாதி₄ப: ।
நாகே₃ந்த்₃ர இவ நி:ஸ்வஸ்ய வசநம் சேத₃மப்₃ரவீத் ॥ (12)

ஸ ஸுரேந்த்₃ரேண ஸம்யுக்தோ ராம: ஸர்வாமரை: ஸஹ ।
உபயாதோ ஜநஸ்த₂ாநம் ப்₃ருஹி கச்சித₃கம்பந ॥ (13)

ராவணஸ்ய புநர்வாக்யம் நிஸம்ய தத₃கம்பந: ।
ஆசசக்ஷே ப₃லம் தஸ்ய விக்ரமம் ச மஹாத்மந: ॥ (14)

ராமோ நாம மஹாதேஜா: ஸ்ரேஷ்ட₂: ஸர்வத₄நுஷ்மதாம் ।
தி₃வ்யாஸ்த்ரகு₃ணஸம்பநந: புரந்த்₃ரஸமோ யுதி₄ ॥ (15)

தஸ்யாநுரூபோ ப₃லவாந் ரக்தாக்ஷோ து₃ந்து₃பி₄ஸ்வந: ।
கநீயாந்(ல்)லக்ஷ்மணோ நாம ப்₄ராதா ஸஸிநிப₄நந: ॥ (16)

ஸ தேந ஸஹ ஸம்யுக்த: பாவகேநாநிலோ யத₂ா ।
ஸ்ரீமாந் ராஜவரஸ்தேந ஜநஸ்த₂ாநம் நிபாதிதம் ॥ (17)

நைவ தே₃வா மஹாத்மாநோ நாத்ர கார்யா விசாரணா ।
ஸரா ராமேண தூத்ஸ்ருஷ்டா ருக்மபுங்க₂ா: பதத்ரிண: ॥ (18)

ஸர்பா: பஞ்சாநநா பூத்வா ப₄க்ஷயந்தி ஸ்ம ராக்ஷஸாந் ।
யேந யேந ச க₃ச்ச₂ந்தி ராக்ஷஸா ப₄யகர்ஸிதா: ॥ (19)

ஏனென்றால், எனக்கு ஒரு கெடுதலைச் செய்துவிட்டு இந்திரன், குபேரன், யமன், விஷ்ணு - எவராலும் நிம்மதியாக இருக்க முடியாது. (5)

நான், காலனுக்குக் காலன்; அக்னியையும் எரிப்பேன்! மிருத்யுவை மரணத்துடன் கூட்டி வைப்பேன்! (6)

எனக்குக் கோபம் வந்ததேயானால், வாயுவினுடைய வேகத்தையும் தடுத்து நிறுத்துவேன்; தீப்பிழம்பு போன்ற என் ஆற்றலினால், சூரியனையும் அக்னியையும்கூடக் கொளுத்திவிடுவேன்.” (7)

இவ்வாறு கோபத்துடன் கர்ஜித்த இராவணனை நோக்கி, இருகைகளையும் கூப்பிக் கொண்டு, பயத்தினால் நாக்குமுற, அடைக்கலம் கோரினான், அகம்பனன். (8)

அரக்கர்களில் சிறந்தவனான இராவணன் அவனுக்கு அபயம் அளித்தான். அதனால் அகம்பனன் பயம் நீங்கி, தெளிவான சொற்களால் பின்வருமாறு கூறினான்— (9)

“தசரதரின் புத்திரர்; சிங்கம் போன்ற உடலமைப்புக் கொண்டவர்; வாலிபர்; இராமன் என்று பெயர்; காளையைப் போன்று கொழுப்பான தோளுடையவர்; உருண்டு திரண்டு அழகாக விளங்கும் கரங்கள்; வீரர்; மிகவும் புகழ்பெற்றவர்; வெற்றிச் செல்வியை உடையவர்; ஒப்பில்லாத உடல்பலமும் பராக்கிரமம் கொண்டவர். அவரால், ஜனஸ்தானம் முழுவதும் அழிக்கப்பட்டது; கரனும் தூஷணனும் கொல்லப்பட்டார்கள்.” (10,11)

அகம்பனனுடைய சொற்களைக் கேட்ட அரக்கர் தலைவனான இராவணன், பெரிய சர்ப்பத்தைப் போல நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு பின்வருமாறு கூறினான்— (12)

“அகம்பனா! அந்த இராமன் என்பவன், எல்லா தேவர்களோடும் தேவேந்திரனோடும் கூடியவனாக ஜனஸ்தானத்திற்கு வந்திருக்கிறானா? சொல்லு.” (13)

இராவணனுடைய கேள்வியைக் கேட்ட அகம்பனன், மகாத்மாவான அவருடைய (இராமனுடைய) உடல் வலிமையையும் பேராற்றலையும் மீண்டும் எடுத்துரைத்தான்— (14)

“இராமன் என்று பெயர் பெற்ற அவர், மகாபராக்கிரமசாலி; உலகிலுள்ள வில்லாளிகளில் தலைசிறந்தவர்; தெய்விகமான அஸ்திரங்களைச் செலுத்தும் திறமை பெற்றவர்; போரில், (வஜ்ரம் என்ற சிறந்த ஆயுதத்தைக் கொண்ட) இந்திரனுக்கு நிகரானவர். (15)

அவருடைய தம்பி, லட்சுமணன் என்று பெயர் கொண்டவன்; அவரைப் போலவே பலம் மிக்கவன்; சிவந்த கண்களுள்ளவன்; துந்துபி வாத்திய முழக்கம் போன்ற குரலுடையவன்; முழுநிலா போன்று அழகான முகம் உடையவன். (16)

நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருக்கும்போது காற்றும் சேர்ந்து கொண்டால், நெருப்பு தீவிமடைந்து பெரும் நாசத்தை விளைவிப்பதைப் போல, தம்பியோடுகூட வெற்றிச் செல்வனான சீர்மிகு மன்னன் (இராமன்) சேர்ந்திருக்கிறார். அவரால் ஜனஸ்தானம் வீழ்த்தப்பட்டது. (17)

தேவர்களோ, தவச்செல்வர்களான மகாத்மாக்களோ (அவர்களுடன்) இல்லவே இல்லை. இதுபற்றித் தாங்கள் சந்தேகப்பட வேண்டாம். இராமனால் விடப்பட்ட, பொன் வேய்ந்தவைகளும் சிறகுள்ளவைகளுமான வாயை அகலமாக்கிக் கொண்ட அம்புகள், சர்ப்பங்கள் போலாகி அரக்கர்களை விழுங்கிவிட்டன. பயத்தால் கலவரமடைந்த அரக்கர்கள் எந்தெந்த வழிகளில் ஓடினார்களோ, அந்தந்தப் பாதைகளில் தம் எதிரே இராமன் நிற்பதைக் கண்டார்கள். குறைவில்லாத வீரமுடையவரே! இவ்வாறு தங்களுடைய ஜனஸ்தானம் அந்த இராமனால் அழிக்கப்பட்டது.” (18,19)

அகம்பநவச: ஸ்ருத்வா ராவணோ வாக்யமப்யுரவீத் ।
ஜநஸ்த்நாம் க்மிஷ்யாமி ஹந்தும் ராமம் ஸலக்ஷ்மணம் ॥ (20)

அதைவமுக்தே வசநே ப்ரோவாசேத்யமகம்பந: ।
ஸ்ருணு ராஜந் யத்யவ்ருத்தம் ராமஸ்ய ப்லபௌருஷம் ॥ (21)

அஸாத்ய: குபிதோ ராமோ விக்ரமேண மஹாயஸா: ।
ஆபக்யாயா: ஸுபூர்ணாயா வேக்யம் பரிஹரேச்சரே: ॥ (22)

ஸதாரக்ஷஹநக்ஷத்ரம் நப்யஸ்சாப்யவஸாத்யேத் ।
அஸௌ ராமஸ்து மஜ்ஜந்தீம் ஸ்ரீமாநப்யுத்தரேந்மஹீம் ॥ (23)

பித்த்வா வேலாம் ஸமுத்ரஸ்ய லோகாநாப்லாவயேத்விபு: ।
வேக்யம் வாபி ஸமுத்ரஸ்ய வாயும் வா வித்யமேச்சரே: ॥ (24)

ஸம்ஹ்ருத்ய வா புநர்லோகாந் விக்ரமேண மஹாயஸா: ।
ஸக்த: ஸ புருஷவ்யாக்ர: ஸ்ரக்ஷ்டும் புநரபி ப்ரஜா: ॥ (25)

ந ஹி ராமோ த்யுக்ஷீவ ஸக்யோ ஜேதும் த்வயா யுதி: ।
ரக்ஷஸாம் வாபி லோகேந ஸ்வர்க்: பாபஜநைரிவ ॥ (26)

ந தம் வத்யமஹம் மந்யே ஸர்வைர்தேவாஸுரைரபி ।
அயம் தஸ்ய வதேத்யாபாயஸ்தம் மமைகமநா: ஸ்ருணு ॥ (27)

பூர்வா தஸ்யோத்தமா லோகே ஸீதா நாம ஸுமத்யமா ।
ஸ்யாமா ஸமவிபுக்தாங்கீ ஸ்த்ரீரத்நம் ரத்நபூக்ஷிதா ॥ (28)

நைவ தேவீ ந க்ந்தர்வீ நாபஸரா நாபி த்யாநவீ ।
துல்யா ஸீமந்திநீ தஸ்யா மாநுஷீஷு குதோ புவேத் ॥ (29)

தஸ்யாபஹர பூர்வாம் த்வம் ப்ரமத்ய து மஹாவநே ।
ஸ தயா ரஹித: காமீ ராமோ ஹாஸ்யதி ஜீவிதம் ॥ (30)

அரோசயத தத்வாக்யம் ராவணோ ராக்ஷஸாதிப: ।
சிந்தயித்வா மஹாபூஹுரகம்பநமுவாச ஹ ॥ (31)

பூட்யம் கல்யம் க்மிஷ்யாமி ஹ்யேக: ஸாரதிநா ஸஹ ।
ஆநயிஷ்யாமி வைதேஹீமிமாம் ஹ்ருஷ்டோ மஹாபுரீம் ॥ (32)

அதைவமுக்த்வா ப்ரயயௌ க்ரயுக்தேந ராவண: ।
ரதேநாதித்யவர்ணேந த்யு: ஸர்வா: ப்ரகாஸயந் ॥ (33)

ஸ ரதேந ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய நக்ஷத்ரபத்யேந மஹாந் ।
ஸஞ்சார்யமாண: ஸுஸுபே ஜலதே சந்த்ரமா இவ ॥ (34)

அகம்பனனுடைய கூற்றைக் கேட்டதும், "இராமனையும் லட்சுமணனையும் கொல்வதற்காக நான் ஜனஸ்தானம் போகப் போகிறேன்" என்றான், இராவணன். (20)

இந்தச் சொற்களைக் கேட்ட அகம்பனன், "அரசே! இராமனுடைய உடல்பலத்தையும் பேராற்றலையும் உள்ளபடியே நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். (21)

இராமன், (யுத்தம் செய்யும்) கோபத்தோடு இருக்கும் போது, எவராலும் வெல்லமுடியாதவர் என்று பிரசித்தி பெற்றவர்; (அவருடைய பேராற்றலைச் சொல்லட்டுமா?) வெள்ளம் கரைபுரண்டோடும் நதியின் வேகத்தைத் தன் அம்புகளால் தடை செய்வார். (22)

விண்ணில் நிலைத்திருக்கும் ஒளிமயமான கோளங்கள், நவக்கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள் ஆகியவற்றை அழிக்கக் கூடியவர்; வீரச் செல்வியோடு கூடிய இந்த இராமன், கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் பூமண்டலத்தை மேலே தூக்கி வைக்கக் கூடியவர். (23)

சர்வ வல்லமையுடைய அவர், சமுத்திரத்தின் கரையை உடைத்து, உலகத்தைத் தண்ணீர்க் காடாக ஆக்கிவிடுவார்; பெருங்கடலின் அடக்க முடியாத போக்கையும், வாயுவின் வேகத்தையும் தன்னுடைய கரங்களால் தடுக்கக் கூடியவர். (24)

பெரும்புகழ் கொண்ட அவர் விரும்பினால், தன் ஆற்றலினால் உலகங்களை அழித்துவிட்டு, மறுபடியும் மக்களை உற்பத்தி செய்யும் திறமை உடையவர். (25)

இராவணனே! பாவம் செய்த மக்களால் தேவலோகம் அடைய முடியாததைப் போல, உங்களாலோ, அரக்கர் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தோ, போர் செய்து இராமனை வெல்ல முடியாது. (26)

எல்லா தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து போரிட்டாலும் அவரைக் கொல்ல முடியாது என்று எண்ணுகிறேன். (ஆனால்,) அவரைக் கொல்வதற்கு ஓர் உபாயம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதைச் சொல்கிறேன், கவனமாகக் கேளுங்கள். (27)

அவருடைய மனைவி உலகில் மிகச் சிறந்தவள்; சீதை என்று பெயர்; நுண்ணிடையாள்; யௌவனப் பருவத்தில் இருப்பவள்; எல்லா அவயவங்களும் அளவாக அமையப் பெற்றவள்; பெண்மணிகளில் இரத்தினம் போன்றவள்; நவரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவள். (28)

தேவ-கந்தர்வ-அப்சர-தானவப் பெண்டிர்களில் அவளுக்கு இணையானவள் இருக்க மாட்டாள் என்றால், (கேவலம்) மனித ஜாதியில் யாரும் இருக்கவே முடியாதன்றோ? (29)

விசாலமான அந்தக் காட்டில், அவருடைய மனைவியை வஞ்சகமான உபாயத்தால் கவர்ந்து கொண்டு வந்துவிடுங்கள். மனைவியிடம் மிக்கப் பிரேமை கொண்ட அவர், சீதையை இழந்ததும் தன் உயிரையே துறந்து விடுவார்." (30)

அரக்க மன்னனாகிய இராவணன், அவன் யோசனையை நல்லது என ஏற்றுக் கொண்டான். பெருந்தோளான அவன், சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்துவிட்டு, அகம்பனனை நோக்கிச் சொன்னான்— "ரொம்ப சரி. நாளைக் காலையில் சாரதியுடன்கூட நான் தனியாகச் சென்று, இந்தப் பெருநகரத்திற்கு மகிழ்ச்சியுடன் விதேக மன்னன் புதல்வியைக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்." (31,32)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பின்னர் (மறுநாள் காலையில்) கோவேறு கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட, சூரியன் போல் ஒளிவீசி எல்லாத் திசைகளையும் பிரகாசப்படுத்திய தேரில் ஏறிச் சென்றான், இராவணன். (33)

ஆகாய வீதியில் செல்லும் அரக்க மன்னனுடைய அந்த ரதம், மேகத்தினிடையே சஞ்சரிக்கும் சந்திரன் போலத் திகழ்ந்தது. (34)

ஸ மாரீசாஸ்ரமம் ப்ராப்ய தாடகேயமுபாக்₃மத் ।
மாரீசேநார்சிதோ ராஜா ப₄க்ஷயபே₄ஜ்யைரமாநுஷை: ॥ (35)

தம் ஸ்வயம் பூஜயித்வா து ஆஸநேநோத₃கேந ச ।
அர்தோபஹிதயா வாசா மாரீசோ வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (36)

கச்சித்ஸுகுஸலம் ராஜந்(ல்)லோகாநாம் ராஷஸேஸ்வர ।
ஆஸங்கே நாத₂ ஜாதே த்வம் யதஸ்தூர்ணமிஹாக்₃த: ॥ (37)

ஏவமுக்தோ மஹாதேஜா மாரீசேந ஸ ராவண: ।
தத: பஸ்சாதி₃த₃ம் வாக்யமப்₃ரவீத்₃வாக்யகோவித₃: ॥ (38)

ஆரஷேஷா மே ஹதஸ்தாத ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா ।
ஜநஸ்த₂நமவத்₄யம் தத்ஸர்வம் யுதி₄ நிபாதிதம் ॥ (39)

தஸ்ய மே குரு ஸாசிவ்யம் தஸ்ய ப₄ர்யாபஹாரணே ।
ராஷஸேந்த்₃ரவச: ஸ்ருத்வா மாரீசோ வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (40)

ஆக்₂யாதா கேந ஸீதா ஸா மித்ரரூபேண ஸத்ருணா ।
த்வயா ராஷஸஸார்த்₃ல கோ ந நந்த₃தி நிந்தி₃த: ॥ (41)

ஸீதாமிஹாநயஸ்வேதி கோ ப்₃ரவீதி ப்₃ரவீஹி மே ।
ரஷேஷாலோகஸ்ய ஸர்வஸ்ய க: ஸ்ருங்க்₃ம் சே₂த்துமிச்ச₂தி ॥ (42)

ப்ரோத்ஸாஹயதி கஸ்ச த்வாம் ஸ ஹி ஸத்ருரஸம்ஸய: ।
ஆஸீவிஷமுக₂த₃த்₃ம்ஷ்ட்ராமுத்₃த₄ர்தும் சேச்ச₂தி த்வயா ॥ (43)

கர்மணா தேந கேநாஸி காபத₂ம் ப்ரதிபாதி₃த: ।
ஸுக₂ஸுப்தஸ்ய தே ராஜந் ப்ரஹ்ருதம் கேந மூர்த₄நி ॥ (44)

விஸுத்₃த₄வம்ஸாபி₄ஜநாக்₃ரஹஸ்த:
தேஜோமத₃: ஸம்ஸ்தி₂ததே₃ர்விஷாண: ।
உதீக்ஷிதும் ராவண நேஹ யுக்த:
ஸ ஸம்யுகே₃ ராக₄வக₃ந்த₄ஹஸ்தீ ॥ (45)

அஸௌ ரணாந்த:ஸ்தி₂திஸந்தி₄வாலோ
வித₃க்₃த₄ரஷேஷாம்ருக₃ஹா ந்ருஸிம்ஹ: ।
ஸுப்தஸ்த்வயா பே₃த₄யிதும் ந யுக்த:
ஸராங்க₃பூர்ணோ நிஸிதாஸித₃ம்ஷ்ட்ர: ॥ (46)

சாபாவஹாரே பு₄ஜவேக₃பங்கே
ஸரோர்மிமாலே ஸுமஹாஹவௌகே₄ ।
ந ராமபாதாலமுகே₃தி₄கே₄ரே
ப்ரஸ்கந்தி₃தும் ராஷஸராஜ யுக்தம் ॥ (47)

அவன், தாடகையின் புதல்வனான மாரீசனின் ஆசிரமத்தை அடைந்தான். மாரீசன், இவ்வுலகில் கிடைக்காத பல்வகை உணவுப் பண்டங்களை மன்னனுக்கு வழங்கி உபசரித்தான். ஆசனம் அளித்தல், தண்ணீர் கொடுத்தல் முதலிய உபசாரங்களை மாரீசன் தானே செய்து, கௌரவித்துவிட்டுப் பின்னர், பொருள் செறிந்த சொற்களால் பின்வருமாறு கூறினான்— (35,36)

“அரக்கர் தலைவரே! மன்னரே! நாட்டில் மக்கள் எல்லோரும் நலமுடன் இருக்கிறார்களல்லவா? தலைவரே! நீங்கள் இங்கே விரைந்தோடி வந்திருப்பதைப் பார்த்தால், மனக்கஷ்டமான ஏதோ ஒரு காரியம் நடந்திருக்கிறது என்று சந்தேகப்படுகிறேன்.” (37)

இவ்வாறு மாரீசனால் கேட்கப்பட்ட பின்னர், பேச்சில் வல்லவனும் மகாபராக்கிரமசாலியுமான இராவணன் பதிலுரைத்தான்— (38)

“எளிதில் வீரச்செயல்களைச் செய்யவல்ல இராமனால், என்னுடைய நாட்டின் எல்லைக்காவலர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள். அப்பா! அழிக்கவே முடியாத ஜனஸ்தானம் என்ற அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் போரில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. (39)

இவ்வளவு பெரிய அவமானத்தைத் தாங்கி கொண்டிருக்கும் எனக்கு, அவனுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்டு போகும் விஷயத்தில், நீ உதவி செய்ய வேண்டும்.” அரக்கர் மன்னனுடைய இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் மாரீசன் சொன்னான்— (40)

“அரக்கர்களில் புலி போன்றவரே! உங்கள் நண்பன் போல வேஷம் போடும் எந்தப் பகைவனால் சீதையைப் பற்றி தெரிவிக்கப்பட்டது? உங்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட எவன், மனமகிழ்ச்சியை இழந்து தவிக்கிறான்? (அதனால், இந்தத் தவறான கருத்தை உங்கள் மனத்தில் ஊன்றியிருக்கிறான்?) (41)

‘சீதையை இங்கே கொண்டு வாருங்கள்’ என்று சொன்னவன் யார்? - என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள். எல்லா அரக்கர்களிலும் சிகரம் போன்ற உங்களை வெட்டிப் போட விரும்புகிறவன் யார்? (42)

இந்தக் காரியத்தைச் செய்யும்படி உங்களைத் தூண்டிவிடுபவன், உங்களுக்கு எதிரி என்பதில் சந்தேகமில்லை. உங்களைக் கொண்டே விஷமுடைய பாம்பின் வாயிலிருந்து அதன் கோரப் பற்களைப் பிடுங்க விரும்புகிறான். அவ்வித ஆபத்தான, தவறான காரியத்தைச் செய்யும்படி எவனால் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள்? மன்னரே! அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் உங்கள் தலையில் அடித்தவன் யார்? (43,44)

இராவணா! இராமன் ஒரு மதயானைக்கு ஒப்பானவன், குற்றங்குறையில்லாத நற்குலத்தில் பிறப்பு என்பது துதிக்கை; பராக்கிரமமே மதநீர்; எதையும் எதிர்க்கும் வலிமையுடைய இரு தோள்களே, தந்தங்கள். அவரை, போரில் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க முடியாது (என்னும்போது, யுத்தம் செய்வது என்பது எப்படி சாத்தியமாகும்?) (45)

(இராமன்) மானிட உருவம் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிம்மம். யுத்தகளத்தில் நிலைதவறாமல் உறுதியாக நிற்பது என்பதே அதனுடைய மயிர் அடர்ந்த வால்; வீரர்களான அரக்கர்களே, அதனால் கொல்லப்பட்ட மான்கள்; பாணங்களே, அதன் அங்கங்கள்; கூர்மையான கத்தியே அதன் பற்கள், உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சிங்கத்தை இப்போது நீங்கள் எழுப்பத் தகாது. (அது விழித்துக் கொண்டால் விளைவுகள் பயங்கரமாக இருக்கும்.) (46)

அரக்கர் மன்னரே! இராமன், பாதாளத்தை அடித்தளமாகக் கொண்ட மாபெரும் கடல் போன்றவர். அவருடைய வில்(லாகிற கோதண்டமே), முதலை; அம்புகளை எடுத்துத் தொடுப்பதால் அவருக்குள்ள கைவேகமே, ஆழமான சேறு; பாணங்களே, அலைகள்; யுத்தமே, கடலில் நிறைந்துள்ள நீர். இவ்வளவு பயங்கரமான கடலில் குதிப்பது என்பது உசிதமானதன்று. (47)

ப்ரஸீத₃ லங்கேஸ்வர ராசுஷஸேந்த்ர₃

லங்காம் ப்ரஸந்த்ரோ ப₄வ ஸாது₄ க₃ச்ச₂ ।

த்வம் ஸ்வேஷு த்₃ாரேஷு ரமஸ்வ நித்யம்

ராம: ஸப₄ார்யோ ரமதாம் வநேஷு ॥

(48)

ஏவமுக்தோ த்₃ஸக்₃ரீவோ மாரீசேந ஸ ராவண: ।

ந்யவர்த்த புரீம் லங்காம் விவேஸ ச க்₃ருஹோத்தமம் ॥

(49)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே

ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகத்ரீம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

த்₃வாத்ரீம்ஸ: ஸர்க்₃:

ஸூர்ப்பணகே₂ாத்₃யம:

தத: ஸூர்ப்பணக₂ா த்₃ருஷ்ட்வா ஸஹஸ்ராணி சதுர்த்₃ஸ ।

ஹதாந்யேகேந ராமேண ரக்ஷஸாம் பீ₄மகர்மணாம் ॥

(1)

தூ₃ஷணம் ச க₂ரம் சைவ ஹதம் த்ரிஸிரஸா ஸஹ ।

த்₃ருஷ்ட்வா புநர்மஹாநாத்₃ம் நநாத்₃ ஜலதே₃ா யத₂ா ॥

(2)

ஸா த்₃ருஷ்ட்வா கர்ம ராமஸ்ய க்ருதமந்யை: ஸுது₃ஷ்கரம் ।

ஜக்யாம பரமோத்₃விக்₃நா லங்காம் ராவணபாலிதாம் ॥

(3)

ஸா த்₃ுத்₃ர்ஸ விமாநாக்₃ரே ராவணம் தீ₃ப்ததேஜஸம் ।

உபோபவிஷ்டம் ஸசிவைர்மருத்₃பி₄ரிவ வாஸவம் ॥

(4)

ஆஸீநம் ஸூர்யஸங்காஸே காஞ்சநே பரமாஸநே ।

ருக்மவேதி₃கூதம் ப்ராஜ்யம் ஜ்வலந்தமிவ பாவகம் ॥

(5)

தே₃வகூந்த₄ர்வபூதாநாம்ருஷீணாம் ச மஹாத்மநாம் ।

அஜேயம் ஸமரே ஸூரம் வ்யாத்தாநநமிவாந்தகம் ॥

(6)

தே₃வாஸுரவிமர்தே₃ஷு வஜ்ராஸநிக்ருதவ்ரணம் ।

ஐராவதவிஷாணாக்₃ரைருத்₃க்₄ருஷ்டகிணவக்ஷஸம் ॥

(7)

விம்ஸத்₃பூஜம் த்₃ஸக்₃ரீவம் த்₃ர்ஸநீயபரிச்ச₂த்யம் ।

விஸாலவக்ஷஸம் வீரம் ராஜலக்ஷணஸோபி₄தம் ॥

(8)

ஸ்நிக்த₄வைத்ரீர்யஸங்காஸம் தப்தகாஞ்சநகுண்ட₃லம் ।

ஸுபூஜம் ஸூக்லத்₃ஸநம் மஹாஸ்யம் பர்வதோபமம் ॥

(9)

விஷ்ணுசக்ரநிபாதைர்ஸ ஸதஸோ தே₃வஸம்யுகே₃ ।

அந்யை: ஸஸ்த்ரப்ரஹாரைர்ஸ மஹாயுத்₃தே₄ஷு தாடிதம் ॥

(10)

இலங்கைத் தலைவரே! அரக்கர்களில் முதன்மையானவரே! அருள்கூர்ந்து, நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். மனத்தெளிவுடனும் அமைதியுடனும் இலங்கைக்குத் திரும்பிச் செல்லுங்கள். என்றென்றும் உங்கள் மனைவிகளுடன் இன்பத்தை அனுபவியுங்கள். இராமன், தன் மனைவியோடு காட்டில் சுகமாக இருக்கட்டும்." (48)

இவ்வாறு மாரீசன் கூறியதும், இலங்கா நகருக்குத் திரும்பிச் சென்ற இராவணன், மிகச்சிறந்ததான தன் மாளிகையில் புகுந்தான். (49)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்திரண்டு

சூர்ப்பணகை வருகை

பயங்கரமான செயல்கள் செய்து வந்த பதிநான்காயிரம் அரக்கர்களும், இராமன் ஒருவராலேயே கொல்லப்பட்டதைக் கண்டாள், சூர்ப்பணகை. தூஷணன், கரன், திரிசிரஸ் ஆகியோரும் அவ்வாறே கொலை செய்யப்பட்டதைக் கண்டதும், மேகங்களின் மோதலைப் போல் மறுபடியும் பெருங்கூச்சலிட்டாள். (1,2)

இராமன், வேறு எவராலும் செய்ய முடியாத சாகசச் செயலைச் செய்து முடித்துவிட்டான் என்பதைப் பார்த்ததும், அவள் மிகவும் சஞ்சலப்பட்டவளாக, இராவணனால் பரிபாலிக்கப்படும் இலங்கையைச் சென்றடைந்தாள். புஷ்பக விமானத்தின் உயர்ந்த பீடத்தில் பேரொளி பரப்பிக் கொண்டு, மருத் கணங்களால் சூழப்பட்ட இந்திரன் போல், அமைச்சர்கள் புடைசூழ வீற்றிருக்கும் இராவணனைக் கண்டாள். (3,4)

சூரியனைப் போல் ஒளிவீசும் தங்கமயமான உயர்ந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருப்பவனும்; பொன்னால் அமைக்கப்பட்ட யாக மேடையில் நிறைய நெய் ஆகுதியைப் பெற்று கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப் போன்றிருப்பவனும்; தேவ-கந்தர்வ-பூதங்களாலும் மகாத்மாக்களான முனிவர்களாலும் போரில் வெற்றி கொள்ள முடியாதவனும்; மகாகூரனும்; வாயை அகலமாக வைத்துக் கொண்டு ஓடிவரும் யமனைப் போன்றவனும்; (5,6)

தேவர்களோடும் அசுரர்களோடும் போர் புரிந்தபோது, வஜ்ராயுதத்தினாலும் இடியினாலும் ஏற்பட்ட தழும்புகளை உடையவனும்; இந்திரனுடைய யானையாகிய ஐராவதத்தின் தந்தங்களின் நுனியால் குத்தப்பட்ட தழும்புகளை மார்பில் உடையவனும்; (7)

இருபது தோள்கள், பத்துத் தலைகள், கண்களால் கண்டு மகிழ்த்தக்க ஆடை-ஆபரணங்கள், சத்ர-சாமரங்கள், விசாலமான மார்பு, வீரமுடையவன் ஆகிய மன்னருக்குரிய லட்சணங்களால் அழகாக விளங்குவவனும்; (8)

நல்ல நீரோட்டமுள்ள (உயர்ந்த வகை) நீலமணிக்குச் சமமான காந்தியுள்ளவனும்; உருக்கி சுத்தம் செய்யப்பட்ட பொன்னாலான அணிகலன்களை அணிந்தவனும்; அழகான புஜங்கள், வெண்மையான பற்கள், பெரிய வாய்கள் உடையவனும்; மலைபோல் உறுதி தளராதவனும்; தேவர்களோடு நிகழ்த்திய போர்களில் விஷ்ணுவினுடைய சக்ராயுதத்தால் பல தடவைகள் அடிவாங்கியவனும்; மற்றும் பல பெரிய போர்களில் வேறு பல சஸ்திரங்களாலும் குத்துக்களாலும் தாக்கப்பட்டவனும்; (9,10)

- ஆஹதாங்கம் ஸமஸ்தைஸ்ச தேவப்ரஹரணைஸ்ததா ।
அசேஷாப்யாணாம் ஸமுத்ரணாம் சேஷாபுணம் ச்னிப்ரகாரிணம் ॥ (11)
- சேஷப்தாரம் பர்வதேந்த்ரணாம் ஸுராணாம் ச ப்ரமர்த்நம் ।
உச்சேத்தாரம் ச த்ரமாணாம் பரதாராபிமர்ஸநம் ॥ (12)
- ஸர்வதிவ்யாஸ்த்ரயோக்தாரம் யக்ஞவிக்நகரம் ஸத்யா ।
புரீம் பேக்யவதீம் ப்ராப்ய பராஜித்ய ச வாஸுகிம் ॥ (13)
- தக்ஷகஸ்ய ப்ரியாம் புர்யாம் பராஜித்ய ஜஹார ய: ।
கைலாஸபர்வதம் க்ருத்வா விஜித்ய நரவாஹநம் ॥ (14)
- விமாநம் புஷ்பகம் தஸ்ய காமக்யம் வை ஜஹார ய: ।
வநம் சைத்ரரதம் திவ்யம் நலிநீம் நந்த்நம் வநம் ॥ (15)
- விநாஸயதி ய: க்ரோதாத்நேவோத்யாநாநி வீர்யவாந் ।
சந்த்ரஸூர்யௌ மஹாபாக்யாவுத்திஷ்டந்தௌ பரந்தபௌ ॥
நிவாரயதி புஹுப்யாம் ய: ஸைலஸிக்ரோபம: ॥ (16)
- த்யுஸவர்ஷஸஹஸ்ராணி தபஸ்தப்த்வா மஹாவநே ।
புரா ஸ்வயம்புவே தீர: ஸிராம்ஸ்யுபஜஹார ய: ॥ (17)
- தேவத்யாநவக்யந்த்ரவபிஸாசபதகோரகை: ।
அப்யம் யஸ்ய ஸங்க்யாமே ம்ருத்யுதோ மாநுஷாத்ருதே ॥ (18)
- மந்த்ரைரபிஷ்டுதம் புண்யமத்வரேஷு த்விஜாதிபி: ।
ஹவிர்த்நேஷு ய: ஸோமமுபஹந்தி மஹாபுல: ॥ (19)
- ஆப்தயக்ஞஹரம் க்ரூரம் ப்ரஹ்மக்நம் துஷ்டசாரிணம் ।
கர்கஸம் நிரநுக்ரோஸம் ப்ரஜாநாமஹிதே ரதம் ॥ (20)
- ராவணம் ஸர்வபூதாநாம் ஸர்வலோகப்யாவஹம் ।
ராஷஸீ ப்ராதரம் ஸூரம் ஸா த்யுத்ஸ மஹாபுலம் ॥ (21)
- தம் திவ்யவஸ்த்ராபுரணம் திவ்யமால்யோபஸோபிதம் ।
ஆஸநே ஸூபவிஷ்டம் ச காலகாலமிவோத்யதம் ॥ (22)
- ராஷஸேந்த்ரம் மஹாபாக்யம் பௌலஸ்த்யகுலநந்த்நம் ।
ராவணம் ஸத்ருஹந்தாரம் மந்த்ரிபி: பரிவாரிதம் ॥
அபிக்யம்யாப்ரவீத்வாக்யம் ராஷஸீ புயவிஹ்வலா ॥ (23)
- தமப்ரவீத்தீப்தவிஸாலலோசநம் ப்ரத்யுஸயித்வா புயமோஹமூர்ச்சிதா ।
ஸுத்யாருணம் வாக்யமபீதசாரினீ மஹாத்மநா ஸூர்பணக்யா விருபிதா ॥ (24)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே

ஆரண்யகாண்டே த்வாத்ரிம்ஸ: ஸர்க்ய: ॥

தேவர்களின் ஆயுதங்களால் மேன்மேலும் அடிபட்ட சரீரத்தை உடையவனும்; கலக்க முடியாத பெருங்கடல்களையும் கலக்கக் கூடியவனும்; எண்ணிய செயலை உடனே செய்து முடிப்பவனும்; பெரிய மலைகளையும் அனாயாசமாகப் பிடுங்கி எறிபவனும்; தேவர்களை நசுக்குபவனும்; அறச்செயல்களையெல்லாம் வேரோடு வெட்டி விடுபவனும்; பிறர் மனைவிகளிடம் தவறாக நடப்பவனும்; எல்லாவித தெய்விக அஸ்திரங்களையும் பிரயோகிப்பதில் நிபுணனும்; எப்போதும் யாகங்களுக்கு இடையூறு செய்பவனும்; பாதாளத்திலுள்ள போகவதி நகருக்குச் சென்று, வாசகியை வென்றவனும்; (11-13)

தகஷகனுடைய அன்பிற்குரிய மனைவியை பலவந்தப்படுத்திக் கவர்ந்து கொண்டு வந்தவனும்; கைலாச பர்வதம் சென்று நரவாகனமுடைய குபேரனை வென்று, செலுத்துபவரின் விருப்பப்படி செல்லக்கூடிய, அவனுடைய புஷ்பக விமானத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்தவனும்; தெய்விக அழகு பொருந்திய சைத்ரரதம் என்ற குபேரனுடைய பூங்காவையும் தாமரை ஓடையையும், இந்திரனுடைய நந்தனம் என்ற பூஞ்சோலையையும், தேவர்களுடைய பூந்தோட்டங்களையும் கோபத்தால் அழித்துவிடும் பராக்கிரமம் உடையவனும்; மிக்க ஒளிவீசுபவர்களும் வணங்கத்தக்கவர்களுமான உதித்தெழுந்த சந்திர-சூரியர்களை மலைமுகடுகள் போன்ற புஜங்களால் தடுக்க வல்லவனும்; பெருங்காட்டில் பதினாயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்து, தன் தலைகளை அறுத்து, பிரும்மதேவருக்கு பலியாகக் கொடுத்தவனும் (ஹோம குண்டத்தில் ஆகுதியாகக் கொடுத்தவன்); (14-17)

யுத்தத்தில், மானுடர் நீங்கலாக தேவ-தானவ-கந்தர்வ-பிசாச-பதக-நாகர்களால் மரணமின்மை அருளப்பட்டவனும்; இருபிறப்பாளர்கள் நடத்தும் புண்ணியமான வேள்விகளில், யாகவேதியில் உரிய மந்திரங்களைக் கூறி சொரியப்படும் புனிதமான ஸோமரஸத்தைப் பிடுங்கிக் கொட்டுகிற மகாபலம் பொருந்தியவனும்; (18,19)

வேள்வி நிறைவு பெறும்போது அதைக் கெடுப்பவனும்; கொடியவனும்; அந்தணர்களைக் கொல்பவனும்; தீய நடத்தையுடையவனும்; எது வேண்டுமானாலும் செய்யத் துணிந்தவனும்; மனத்தில் இரக்கமில்லாதவனும்; பிராணிகளைத் துன்புறுத்துவதில் ஆர்வமுடையவனும்; எல்லாப் பிராணிகளையும் கதற அடிப்பவனும்; எல்லா மக்களுக்கும் அச்சத்தைக் கொடுப்பவனும்; சூரனும்; பெரும் பலசாலியுமான சகோதரனை அந்த அரக்கி பார்த்தாள். (20,21)

உயர்ந்த ஆடை-அணிகலன்கள் அணிந்து தெய்விகமான மலைகளால் அழகூட்டப் பெற்றவன்; சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருப்பவன்; காலனுக்குச் காலன் போல் செருக்குடையவன்; அரக்கர்களின் தனிப்பெரும் தலைவன்; எல்லா உலகங்களிலும் பெயர் நாட்டியவன்; புலஸ்தியர் குலத்திற்கு ஆனந்தத்தை அளிப்பவன்; எதிரிகளை அழிப்பவன்; அமைச்சர்களால் சூழப்பட்டவனுமான இராவணனை நெருங்கி, பயத்தால் மதிகலங்கிய அரக்கி பின்வருமாறு கூறினாள். (22,23)

பயமில்லாமல் எல்லா இடங்களிலும் சுற்றித் திரிபவளான சூர்ப்பணகை, மகாத்மா லட்சுமணனால் தன் அங்கங்கள் (காது-மூக்கு) சிதைக்கப்பட்டதைச் சுட்டிக்காட்டி, நெருப்புக் கொழுந்து போல் சிவந்த, அகன்ற கண்களையுடைய அவனைப் பார்த்து, (தற்போது) பயத்தாலும் மனக்கலக்கத்தாலும் அறிவு மயங்கியிருந்த அவள், பின்வரும் கடுமையான சொற்களைக் கூறினாள். (24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

தீரயஸ்தீரிம்ஸ: ஸர்கு:

ராவணநிந்தா

- தத: ஸூர்பணக₂ தீ₃நா ராவணம் லோகராவணம் ।
அமாத்யமத்₄யே ஸங்க்ருத்₃த₄ா பருஷம் வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (1)
- ப்ரமத்த: காமபே₄கே₃ஷு ஸ்வைரவ்ருத்தோ நிரங்குஸ: ।
ஸமுத்பந்நம் ப₄யம் கே₄ரம் பே₃த்₃த₄வ்யம் நாவபுத்₄யஸே ॥ (2)
- ஸக்தம் க்₃ராம்யேஷு பே₄கே₃ஷு காமவ்ருத்தம் மஹீபதிம் ।
லுப்₃த₄ம் ந ப₃ஹு மந்யந்தே ஸ்மஸாநாக்₃நிமிவ ப்ரஜா: ॥ (3)
- ஸ்வயம் கார்யாணி ய: காலே நாநுதிஷ்ட₂தி பார்தி₂வ: ।
ஸ து வை ஸஹ ராஜ்யேந தைஸ்ச கார்யைர்விநஸ்யதி ॥ (4)
- அயுக்தசாரம் து₃ர்து₃ர்ஸம் அஸ்வாதீ₄நம் நராதி₄பம் ।
வர்ஜயந்தி நரா தூ₃ராந்நதீ₃பங்கமிவ த்₃விபா: ॥ (5)
- யே ந ரக்ஷந்தி விஷயமஸ்வாதீ₄நா நராதி₄பா: ।
தே ந வ்ருத்₃த₄யா ப்ரகாஸந்தே கி₃ரய: ஸாக்₃ரே யத₂ா ॥ (6)
- ஆத்மவத்₃பி₄ர்விக்₃ருஹ்ய த்வம் தே₃வக₃ந்த₄ர்வத₃ாநவை: ।
அயுக்தசாரஸ்சபல: கத₂ம் ராஜா ப₄விஷ்யஸி ॥ (7)
- த்வம் து ப₃ாலஸ்வப₄ாவஸ்ச பு₃த்₃தி₄ஹீநஸ்ச ராக்ஷஸ ।
க்ருாதவ்யம் து ந ஜாநீஷே கத₂ம் ராஜா ப₄விஷ்யஸி ॥ (8)
- யேஷாம் சாரஸ்ச கோஸஸ்ச நயஸ்ச ஜயதாம் வர ।
அஸ்வாதீ₄நா நரேந்த்₃ராணாம் ப்ராக்ருதைஸ்தே ஜநை: ஸமா: ॥ (9)
- யஸ்மாத்தபஸ்யந்தி தூ₃ரஸ்த₂ாந் ஸர்வாநர்த₂ாந்நராதி₄பா: ।
சாரேண தஸ்மாது₃ச்யந்தே ராஜாநோ தீ₃ர்க₄சக்ஷுஷ: ॥ (10)
- அயுக்தசாரம் மந்யே த்வாம் ப்ராக்ருதை: ஸசிவைர்வ்ருதம் ।
ஸ்வஜநம் து ஜநஸ்த₂ாநம் ஹதம் யோ நாவபுத்₄யஸே ॥ (11)
- சதுர்த்₃ஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் க்ருரகர்மணாம் ।
ஹதாந்யேகேந ராமேண க₂ரஸ்ச ஸஹதூ₃ஷண: ॥ (12)
- ருஷீணாமப₄யம் தத்₂தம் க்ருதக்ஷேமாஸ்ச துண்ட₃கா: ।
த₄ர்ஷிதம் ச ஜநஸ்த₂ாநம் ராமேணாக்₃லிஷ்டகர்மணா ॥ (13)

ஸர்க்கம் : முப்பத்து மூன்று

இராவணனைத் தாற்றதல்

மிகவும் பரிதாப நிலையில் இருந்தவளும் வெகுவாகக் கோபம் கொண்டிருந்தவளுமான சூர்ப்பணகை, உலகங்களைக் கதற வைக்கும் இராவணனைப் பார்த்து, அமைச்சர்கள் முன்னிலையில், (பின்வரும்) கொடுமையான சொற்களைக் கூறினாள்— “அரக்கர் மன்னனே! நீ, சிற்றின்பங்களை அனுபவிப்பதில் மதிமயங்கிக் கிடக்கிறாய்; உன் மனத்தில் தோன்றியபடி நடக்கிறாய்; உன்னை அடக்குபவர் யாருமில்லை. மிகவும் பயங்கரமான ஆபத்து வந்திருப்பதை நீ கட்டாயம் (நான் சொல்வதற்கு முன்னதாகவே) தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், நீ இன்னும் அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கிறாய். (1,2)

காமக் கேளிக்கைகளில் மூழ்கி, அற்பமான உடலின்பங்களில் ஈடுபட்டு, வரம்பு கடந்த காமாதுரனான மன்னனைச் சூடுகாட்டுத் தீயைப் போல, குடிமக்கள் மதிக்க மாட்டார்கள். (3)

எந்த மன்னன், செய்ய வேண்டிய காரியங்களை, உரிய காலத்தில் தானே முன்னின்று செய்யாதிருக்கிறானோ, அவன் அந்தக் காரியங்களையும், கூடவே அரசையும் இழந்து அழிந்துவிடுகிறான். எதிரிகளின் நடவடிக்கைகளையும் நாட்டு நடப்பையும் தெரிந்து கொள்வதற்காக ஒற்றர்களை நியமிக்காத, மக்கள் நேரில் காண்பதற்கு மிகவும் அரிதாகிவிட்ட, (காமக்கிழத்திகள் அல்லது சுயநலக்காரர்களின் இனிய மொழியில் மயங்கி,) தன் சுதந்திரத்தை இழந்துவிட்ட அரசனை, நதிக்கரையிலுள்ள சேற்றைக் கண்டு யானைகள் விலகிப் போவதைப் போல, மக்கள் துறந்து விடுகிறார்கள். (4,5)

தன் கருத்துப்படி நடக்க முடியாமல் பிறரால் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் மன்னர்கள், தங்கள் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றித் தக்க வைத்துக் கொள்ளாமல், கடலில் மூழ்கியிருக்கும் மலைகள் வெளியே தென்படாததுபோல, போற்றத்தக்கவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள். தங்களைக் காத்துக் கொள்வதில் எப்போதும் முயற்சியுடனிருக்கும் தேவ-தானவ-கந்தர்வர்களை விரோதித்துக் கொண்டு, ஒற்றர்களை நியமிக்காமல் காமவசப்பட்டிருக்கும் நீ, எப்படித்தான் இன்னமும் அரசனாக ஆட்சி செய்கிறாயோ? (6,7)

அரக்கனே! நீ சிறுபிள்ளைத்தனமுள்ளவன்; அறிவு இல்லாதவன். எதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமோ, அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், நீ எப்படித்தான் அரசனாக இருக்கிறாயோ? எங்கணும் வெற்றிக்கொடி நாட்டுபவனே! எந்த மன்னர்களுக்கு ஒற்றனும் பொக்கிஷமும் அரசியல் நீதியும் தன்வசம் இல்லாமல் இருக்கின்றனவோ, அவர்கள் பாமர மக்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். (8,9)

வெகு தொலைவில் உள்ள பிரதேசங்களில் நடைபெறும் செயல்களையெல்லாம் ஒற்றர்படை மூலம் தெரிந்து கொள்கிறார்கள் என்பதால்தான், மன்னர்கள் தொலைநோக்குடையவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். (10)

பாமர்களான அமைச்சர்களால் சூழப்பட்டிருப்பதால் நீ, நாட்டு நடப்பைத் தெரிந்துகொள்ள ஒற்றர்களை நியமிக்கவில்லை என்று எண்ணுகிறேன். நமது சுற்றத்தார்களும் ஜனஸ்தானமும் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன என்பதைக்கூட நீ தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பயங்கரமாக செயல்படக் கூடிய பதிநான்காயிரம் அரக்கர்களும், கரனும், தூஷணனும் ஒரே ஒருவனான இராமனால் கொல்லப்பட்டார்கள். (11,12)

மிகவும் கஷ்டமான காரியத்தையும் வெகு எளிதில் செய்து முடிக்கும் இராமன் என்பவனால், முனிவர்களுக்கு அபயம் அளிக்கப்பட்டது; தொல்லை கொடுத்து வந்த அரக்கர்கள் கொல்லப்பட்டுவிட்டதால், தண்டகாரணயம் (தவம் செய்வோர்க்கு) அமைதியான பிரதேசமாக்கப்பட்டுவிட்டது; ஜனஸ்தானமும் நிர்மூலமாக்கப்பட்டுவிட்டது. (13)

த்வம் து லுப்த₄: ப்ரமத்தஸ்ச பராதீநஸ்ச ராவண ।
விஷயே ஸ்வே ஸமுத்பந்நம் புயம் யோ நாவபுத்தயஸே ॥ (14)

தீக்ஷணமல்பப்ரதாதாரம் ப்ரமத்தம் க₃ர்விதம் ஸட₂ம் ।
வ்யஸநே ஸர்வபூதாநி நாபி₄த₄வந்தி பார்தி₂வம் ॥ (15)

அதிமாநிநமக்₃ராஹ்யமாத்மஸம்ப₄ாவிதம் நரம் ।
க்ரோத₄நம் வ்யஸநே ஹந்தி ஸ்வஜநோபி மஹீபதிம் ॥ (16)

நாநுதிஷ்ட₂தி கார்யாணி ப₄யேஷு ந பி₃பே₄தி ச ।
க்ஷிப்ரம் ராஜ்யாச்சயுதோ தீநஸ்த்ருணைஸ்துல்யோ ப₄வேதி₃ஹ ॥ (17)

ஸுஷ்கை: காஷ்டை₂ர்ப₄வேத்கார்யம் லோஷ்டைரபி ச பாம்ஸுபி₄: ।
ந து ஸ்த₂நாத்பரிப₄ரஷ்டை: கார்யம் ஸ்யாத்வஸுத₄தி₄பை: ॥ (18)

உபபு₄க்தம் யத₂ வாஸ: ஸ்ரஜோ வா ம்ருதி₃தா யத₂ ।
ஏவம் ராஜ்யாத்பரிப₄ரஷ்ட: ஸமர்தே₂ாபி நிரர்த₂க: ॥ (19)

அப்ரமத்தஸ்ச யோ ராஜா ஸர்வக்ஞோ விஜிதேந்த்ரிய: ।
க்ருதக்ஞோ த₄ர்மஸீலஸ்ச ஸ ராஜா திஷ்ட₂தே சிரம் ॥ (20)

நயநாப₄யாம் ப்ரஸுப்தோபி ஜாக₃ர்தி நயசக்ஷுஷா ।
வ்யக்தக்ரோத₄ப்ரஸாத₃ஸ்ச ஸ ராஜா பூஜ்யதே ஜநை: ॥ (21)

த்வம் து ராவண து₃ர்பு₃த்தி₄ர்கு₃ணைரேதைர்விவர்ஜித: ।
யஸ்ய தேவிதிதஸ்சாரை ரக்ஷஸாம் ஸுமஹாந் வத₄: ॥ (22)

பராவமந்தா விஷயேஷு ஸங்க₃தோ
ந தே₃ஸகாலப்ரவிப₄ாக₃தத்த்வவித் ।
அயுக்தபு₃த்தி₄ர்கு₃ணதே₃ாஷநிஸ்சயே
விபந்நராஜ்யோ நசிராத்₃விபத்ஸ்யஸே ॥ (23)

இதி ஸ்வதே₃ாஷாந் பரிகீர்திதாம்ஸ்தயா
ஸமீக்ஷய பு₃த்த₄யா க்ஷணத₃ாசரேஸ்வர: ।
த₄நேந த₃ர்பேண ப₃லேந சாந்விதோ
விசிந்தயாமாஸ சிரம் ஸ ராவண: ॥ (24)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த்ரயஸ்த்ரீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

இராவணா! நீ, காமவசப்பட்டவன்; மதிமயங்கியவன்; பிறர் ஆளுகையில் உள்ளவன். உன் ராஜ்யத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்கும் ஆபத்தை உணராதிருக்கிறாயே? சிடுமுஞ்சிக்காரன், பணியாட்களுக்கும் பிறருக்கும் தாராளமாகப் பொருள் கொடுக்காதவன், செருக்குக் கொண்டவன், தவறு இழைப்பவன், மந்த புத்தியுள்ளவன் - இதுபோன்ற குணம் கொண்ட மன்னனுக்குத் துன்பம் நேரும்காலத்தில், எந்த ஒரு பிராணியும் உதவிக்கு வராது. (14,15)

தன்னை, எல்லாம் அறிந்தவனாக எண்ணிக் கொள்பவன், சான்றோர்களால் ஏற்கப்படாதவன், தன்னைத்தானே பெருமைப்படுத்திக் கொள்பவன், தக்க காரணமில்லாமல் சினம் கொள்பவன் - இப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதனை, அவன் நாடாளுமன்ற அரசனாகவே இருந்தாலும், அவனுடைய உற்றார்-உறவினர்கள் கேவலப்படுத்தி விடுவார்கள். (16)

தன் கடமைகளையும் செய்ய வேண்டிய காரியங்களையும் செய்யாமல் விட்டுவிடுபவன்; அஞ்சத்தக்க தருணங்களில் தற்காப்பு நடவடிக்கை எடுக்காதவன் - இப்படிப்பட்ட மன்னன், விரைவில் பரிதாபத்துக்குரியவனாகி, ஆட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டு, தன் நாட்டிலேயே வெறும் புல்லுக்குச் சமமாக ஆகிவிடுகிறான். காய்ந்த மரக்கட்டைகளாலும் ஓட்டாஞ்சல்லிகளாலும் வெறும் தூசிகளாலும்கூட ஓர் உபயோகம் ஏற்படலாம். ஆனால், தன்னுடைய உயர்நிலையிலிருந்து நழுவி விழுந்த மன்னர்களால் எந்த உபயோகமும் ஏற்படாது. (17,18)

ஒருவன் கட்டிக் கொண்டு அவிழ்த்துப்போட்ட வஸ்திரம்; அணிந்து கொண்டு அனுபவித்த பின் கழற்றிப் போடப்பட்ட மலர்மாலை - இவைகள் எப்படி பிறருக்கு உபயோகமாகாதோ, அதே போலத்தான், அரச பதவியிலிருந்து நழுவின ஒருவன், எவ்வளவு திறமைசாலியாக இருந்தாலும், மற்றவர்களுக்கு உபயோகப்பட மாட்டான். (19)

எந்த ஒரு மன்னன், தெளிவான அறிவுடன், புலன்களை அடக்கியவனாக, எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாக, அறநெறியில் ஆட்சி செலுத்துபவனாக, நன்றியுடைவனாக இருக்கிறானோ, அவன் நீண்ட காலம் புகழுடன் விளங்குவான். எவன், தன் கண்களை மூடிக் கொண்டு உறங்கினாலும், அரச நீதியில் விழிப்புடன் இருக்கிறானோ, எவனுடைய கோபத்தின் பயனும் மகிழ்ச்சியின் பயனும் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறதோ, அந்த மன்னன் மக்களால் போற்றப்படுகிறான். (மன்னனுக்குக் கோபம் வந்தால் தண்டனை கிடைக்கும்; மன்னன் மகிழ்ந்தால் வெகுமதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை உண்டாக்கப்பட வேண்டும்.) (20,21)

இராவணா! நீ கெட்ட புத்தி உடையவன்; அரசர்க்குரிய, மேற்சொன்ன நற்குணங்கள் இல்லாதவன். அதனால்தான், அரக்கர்களுக்கு ஏற்பட்ட பேரழிவு பற்றிய செய்தி, ஒற்றர்கள் மூலம் உன்னால் அறியப்படவில்லை. (22)

நீ, மற்றவர்களைப் பொருட்படுத்தாதவன்; புலனினங்களில் மூழ்கியவன்; இடம்-காலங்களுக்கு ஏற்ப நடக்கும் திறனில்லாதவன்; நன்மை-தீமைகளைப் பகுத்துணரும் விஷயத்தில் புத்தியை செலுத்தாதவன்; விரைவில் அரசாட்சியை இழந்து பேராபத்தில் சிக்கிக் கொள்ளப் போகிறாய்." (23)

இவ்வாறு அவளால் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்ட தன் குற்றங்களை, பொருள்-அகந்தை-ஆற்றல் நிரம்பப் பெற்ற அரக்க மன்னன், பகுத்தறிவு கொண்டு அலசிப் பார்த்து, நீண்ட நேரம் ஆலோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். (24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

சதுஸ்திரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

ஸீதாஹரணோபதேய:

- தத: ஸுர்ப்பணக₂ம் க்ருத்த₄ம் ப்ருவந்தீம் பருஷம் வச: ।
அமாத்யமத்₄யே ஸங்க்ருத்த₄: பரிபப்ரச்ச₂ ராவண: ॥ (1)
- கஸ்ச ராம: கத₂ம்வீர்ய: கிம்ரூப: கிம்பராக்ரம: ।
கிமர்த₂ம் த்ண்டுகாரண்யம் ப்ரவிஷ்ட: ஸ த்ருஸத₃ம் ॥ (2)
- ஆயுத₄ம் கிம் ச ராமஸ்ய நிறுதா யேந ராஷஸா: ।
க₂ரஸ்ச நிறுத: ஸங்க்₂யே த்ருஷணஸ்த்ரிஸிராஸ்தத₂ா ॥ (3)
- இத்யுக்தா ராஷஸேந்த்₃ரேண ராஷஸீ க்ரோத₄மூர்ச்சி₂தா ।
ததோ ராமம் யத₂ாதத்த்வமாக்₂யாதுமுபசக்ரமே ॥ (4)
- தீர்க்₄பூஹுர்விஸாலாஷஸ்சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பூர: ।
கந்த்₃ர்பஸமரூபஸ்ச ராமோ த்ருஸரத₂ாத்மஜ: ॥ (5)
- ஸக்ரஸாபநிப₄ம் சாபம் விக்ருஷ்ய கநகாங்க்யத₃ம் ।
தீப்தாந் ஷிபதி நாராசாந் ஸர்பாநிவ மஹாவிஷாந் ॥ (6)
- நாத்₃த₃ாநம் ஸராந் கோராந்ந முஞ்சந்தம் ஸிலீமுக₂ாந் ।
ந கார்முகம் விகர்ஷந்தம் ராமம் பஸ்யாமி ஸம்யுகே₃ ॥ (7)
- ஹந்யமாநம் து தத்ஸைந்யம் பஸ்யாமி ஸரவ்ருஷ்டிபி₄: ।
இந்த்₃ரேணேவோத்தமம் ஸஸ்யமாஹதம் த்வஸம்வ்ருஷ்டிபி₄: ॥ (8)
- ரஷஸாம் பீ₄மரூபாணாம் ஸஹஸ்ராணி சதுர்த்₃ஸ ।
நிறுதாநி ஸரைஸ்தீக்ஷணஸ்தேநேநே பத்யாதிநா ॥ (9)
- அர்த்₄தி₄கமுஹுர்தேந க₂ரஸ்ச ஸஹது₃ஷண: ।
ருஷீணாமப₄யம் த்ருத்தம் க்ருதக்ஷேமாஸ்ச த்ண்டுகா: ॥ (10)
- ஏகா கத₂ஞ்சிந்முக்தாஹம் பரிபூ₄ய மஹாத்மநா ।
ஸ்த்ரீவத₄ம் ஸங்கமாநேந ராமேண விதி₃தாத்மநா ॥ (11)
- ப்₄ராதா சாஸ்ய மஹாதேஜா கு₃ணதஸ்துல்யவிக்ரம: ।
அநுரக்தஸ்ச ப₄க்தஸ்ச லக்ஷமணோ நாம வீர்யவாந் ॥ (12)
- அமர்ஷீ த்ருர்ஜயோ ஜேதா விக்ராந்தோ புத்₃தி₄மாந் ப₃லீ ।
ராமஸ்ய த்ருக்ஷிணோ பூ₄ஹுர்நித்யம் ப்ரானோ பூ₃ஹிஸ்சர: ॥ (13)
- ராமஸ்ய து விஸாலாஷீ பூ₃ணேந்த்₃ஸத்₃ருஸாநநா ।
த₄ர்பபத்ரீ ப்ரியா ப₄ர்துர்நித்யம் ப்ரியஹிதே ரதா ॥ (14)

ஸர்க்கம் : முப்பத்து நான்கு சீதையைக் கவர்ந்து வரும்படி தரண்டுதல்

பின்னர், மிகுந்த கோபத்துடன் கடுமையான சொற்களைக் கூறிய குர்ப்பணகையை, அமைச்சர்கள் எதிரில், மிக்க சினங்கொண்டு இராவணன் கேட்டான்— (1)

“இராமன் என்பவன் யார்? எத்தகைய வீரம் உடையவன்? அவன் உருவம் எப்படிப்பட்டது? போராற்றல் எத்தகையது? யாராலும் நுழைய முடியாத தண்டகாரணயத்திற்கு எதற்காக வந்திருக்கிறான்? அரக்கர்களையும் கரன்-தூஷணன்-திரிசிரஸ் ஆகியோரையும் போரில் கொன்று குவித்தானே, அந்த இராமனுடைய ஆயுதம் எது?” (2,3)

இவ்வாறு அரக்கர் மன்னனால் கேட்கப்பட்டதும், கோபத்தால் மதி கலங்கியிருந்த அரக்கி, இராமனைப் பற்றிய உண்மையான எல்லா விவரங்களையும் கூற ஆரம்பித்தாள்— (4)

“நீண்ட கைகள்; விசாலமான கண்கள்; மரவுரி-மான்தோல் ஆடை; மன்மதனுக்கு ஒப்பான அழகு; தசரதரின் புதல்வன், இராமன். இந்திரனுடைய வில்லைப் போன்ற, தன் வில்லில் நானேற்றி பொற்பூண்கள் கொண்ட, கொடிய விஷமுள்ள சர்ப்பங்கள் போல அனல் வீசும் நாராசங்களை எய்கிறான். (5,6)

யுத்தகளத்தில், மகாபலசாலியான அவன், எப்படி வில்லை எடுக்கிறான்? எப்படி பயங்கரமான அம்புகளைச் செலுத்துகிறான்? வில்லை எப்படி வளைக்கிறான்? - என்பதை நான் பார்க்கவே இல்லை. (அவ்வளவு விரைவாக செயல்கள் நடந்தன.) (7)

செழிப்பாக வளர்ந்த பயிர்களைக் கல்மாரியால் (பனிக்கட்டியால்) இந்திரன் அழிப்பதைப் போல, படைவீரர்கள் அம்புமாரியால் கொல்லப்படுவதை மட்டும் காண்கிறேன் (கண்டேன் - என்றபடி). (8)

பயங்கரத் தோற்றமுடைய பதிநான்காயிரம் அரக்கர்கள் மற்றும் கரனும் தூஷணனும், ஒன்றரை முகூர்த்த காலத்திற்குள்ளாகவே கூர்மையான பாணங்களால், தரையில் நின்று போரிட்ட அவன் ஒருவனாலேயே கொல்லப்பட்டார்கள். (இவ்வாறு, நமது படையினர் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டுவிட்டதால்) முனிவர்களின் அச்சத்தைப் போக்கிவிட்டான்; தண்டகாரணயம் (தவம் செய்வோருக்கு ஏற்ற) அமைதியான பிரதேசமாகிவிட்டது. (9,10)

ஆத்மஞானியும் மகாத்மாவுமான இராமனால் ‘பெண்கொலை செய்யத்தகாது’ என்பதால், என் அங்கங்களைத் துண்டித்து அவமானப்படுத்தி ஒருவாறு விடப்பட்டேன். (11)

இவனுடைய தம்பி, பேராற்றலுடையவன்; குணத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் அவனுக்கு நிகரானவன்; தளர்வடையாத விசுவாசமும் அளவில்லாத அன்பும் கொண்டவன்; அந்த மாவீரனுக்கு லட்சுமணன் என்று பெயர். (12)

சாகசக்காரன்; வெற்றிகொள்ள முடியாதவன்; எப்போதும் வெற்றி பெறுபவன்; நிகரற்ற போர்வீரன்; நல்லறிவாளன்; உடல்பலம் உடையவன்; இராமனுடைய வலது கை போன்றவன் (இராமனின் கட்டளையை அப்படியே செய்து முடிப்பவன்); எப்போதும், (இராமனுடைய உடலுக்கு) வெளியே இருக்கும் உயிர் போன்றவன் (இருவரிடையேயும் பிரிக்க முடியாத உறவு நிலவுகிறது). (13)

(இவர்களுடன் கூட இருக்கும்) இராமனுடைய தருமபத்தினி, விசாலமான கண்களை உடையவள்; முழுநிலா போன்ற முகமுடையவள்; அவனுக்கு மிகவும் பிரியமானவள்; எப்போதும் கணவரின் நலனிலேயே அக்கறை கொண்டவள். (14)

ஸா ஸுகேஸீ ஸுநாஸோரு: ஸுரூபா ச யஸஸ்விநீ ।
தேவதேவ வநஸ்யாஸ்ய ராஜதே ஸ்ரீரிவாபரா ॥ (15)

தப்தகாஞ்சநவர்ணாப₄ ரக்ததுங்க₃நகீ₂ ஸுப₄ ।
ஸீதா நாம வராரோஹா வைதேஹீ தநுமத்₄யமா ॥ (16)

நைவ தேவீ ந க₃ந்த₄ர்வீ ந யக்ஷீ ந ச கிந்நரீ ।
நைவம்ரூபா மயா நாரீ த்₃ருஷ்டபூர்வா மஹீதலே ॥ (17)

யஸ்ய ஸீதா ப₄வேத்₃ப₄ர்யா யம் ச ஹ்ருஷ்டா பரிஷ்வஜேத் ।
அதிஜீவேத்ஸ ஸர்வேஷு லோகேஷ்வபி புரந்த்₃ராத் ॥ (18)

ஸா ஸுஸீலா வபு:ஸ்லாக்₄யா ரூபேணாப்ரதிமா ப₄வி ।
தவாநுரூபா ப₄ர்யா ஸ்யாத்த்வம் ச தஸ்யாஸ்தத்₂ா பதி: ॥ (19)

தாம் து விஸ்தீர்ணஜக₄நாம் பீநஸ்ரோணிபயோத்₄ராம் ।
ப₄ர்யார்தே₂ ச தவாநேதுமுத்₃யதாஹம் வராநநாம் ॥
விஸுபிதாஸ்மி க்ரூரேண லக்ஷ்மணேந மஹாப₄ஜ ॥ (20)

தாம் து த்₃ருஷ்ட்வாத்₃ய வைதேஹீம் பூர்ணசந்த்₃ரநிப₄நநாம் ।
மந்மத்₂ஸ்ய ஸராணாம் வை த்வம் விதே₄யோ ப₄விஷ்யஸி ॥ (21)

யதி₃ தஸ்யாமபி₄ப்ராயோ ப₄ர்யார்தே₂ தவ ஜாயதே ।
ஸீக்₄ரமுத்₃த்₄ரியதாம் பாதே₃ா ஜயார்த்₂மிஹ த₃க்ஷிண: ॥ (22)

குரு ப்ரியம் தத்₂ா தேஷாம் ரக்ஷஸாம் ராக்ஷஸேஸ்வர ।
வத்₄ாத்தஸ்ய ந்ருஸம்ஸஸ்ய ராமஸ்யாஸ்ரமவாஸிந: ॥ (23)

தம் ஸரைர்நிஸிதைர்ஹத்வா லக்ஷ்மணம் ச மஹாரத்₂ம் ।
ஹதநாத்₂ாம் ஸுக₂ம் ஸீதாம் யத்₂ாவது₃பபே₄க்ஷ்யஸி ॥ (24)

ரோசதே யதி₃ தே வாக்யம் மமைதத்₃ராக்ஷஸேஸ்வர ।
க்ரியதாம் நிர்விஸங்கேந வசநம் மம ராவண ॥ (25)

விக்ஞாயேஹாத்மஸக்திம் ச ஹ்ரியதாமப₃லா ப₃லாத் ।
ஸீதா ஸர்வாநவத்₃யாங்கீ₃ ப₄ர்யார்தே₂ ராக்ஷஸேஸ்வர ॥ (26)

நிஸம்ய ராமேண ஸரைஜிஹ்மகை₃ர்-
ஹதாஞ்ஜநஸ்த்₂ாநக₃தாந்நிஸாசராந் ।
க₂ரம் ச புத்₃த்₄வா நிஹதம் ச தூ₃க்ஷணம்
த்வமத்ர க்ருத்யம் ப்ரதிபத்துமர்ஹஸி ॥ (27)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ சதுஸ்தீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

அவளுடைய கூந்தல், நாசி, தொடைகள் அழகானவை; சர்வ லட்சணங்களும் பொருந்தியவள் என்று புகழ்பெற்றவள்; இந்தக் காட்டின் (தலைவியான) தேவதை போல் விளங்குகிறாள்; (மகாவிஷ்ணுவின் பத்தினியான ஒரு லட்சுமியைப் பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாய்.) இவளோ, இன்னொரு லட்சுமியைப் போல் நிகரற்ற அழகு வாய்ந்தவள். (15)

உருக்கிய தங்கம் போல் தகதகவென்று மின்னுபவள்; செம்பூச்சுடைய உயர்ந்த நகங்களை உடையவள்; மங்களமானவள்; லட்சணமான அங்கங்களையுடைய அவள் சிற்றிடையாள்; விதேக மன்னன் புதல்வி; சீதை என்று பெயர். அவள் தேவ-கந்தர்வ-யக்ஷ-கின்னர மங்கை இல்லவே இல்லை. இந்த உலகத்தில் இவ்வளவு அழகான மானுட நங்கையை இதற்கு முன் நான் பார்த்ததேயில்லை. (16,17)

எவனுக்கு சீதை மனைவியாக ஆகிறாளோ, எவனை அவள் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்கிறாளோ, அவன் இந்திரனைக் காட்டிலும் எல்லா உலகங்களிலும் மிக்க மேன்மை பெற்று விளங்குவான். அவள் நல்லொழுக்கமுடையவள்; அழகான அங்கங்களைப் பெற்றவள்; பூமண்டலத்தில் அவளுக்கு நிகரான அழகுடையவர்களே இல்லை! அவள் உனக்குப் பொருத்தமான மனைவியாக இருப்பாள்; அதேபோல், நீயும் அவளுக்குப் பொருத்தமான கணவனாக இருப்பாய். (18,19)

விசாலமான பின்புறத்தை உடையவள்; செழுமையான நிமிர்ந்த மார்பகங்களைக் கொண்டவள்; ஒளிவீசும் முகமுடையவள். பெருந்தோளனே! அவளை, உனக்கு மனைவியாகச் செய்யவேண்டுமென்று நான் முயன்றபோது, கொடுமைக்காரனான லட்சுமணனால் உருவம் குலைக்கப்பட்டேன். பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகமுடைய வைதேகியைப் பார்த்தாலே போதும், மன்மத பாணங்களுக்கு நீ அடிமையாகி விடுவாய்! (20,21)

உனக்கு, அவளை மனைவியாக்கிக் கொள்ளும் துடிப்பு உண்டாகியிருந்தால், வெற்றியின் பொருட்டு, இப்போதே இங்கேயே உன் வலது காலை முன் வைத்துப் புறப்படுவாய். (22)

அரக்கர் மன்னனே! (முனிவர் வேடம் தாங்கி) ஆசிரமத்தில் வசிப்பவனும் இகழ்த்தக்கவனுமான இராமனைக் கொன்று, (அவனால் கொல்லப்பட்டு இறந்துபோன அரக்கப்படையினரின் உற்றார்-உறவினர்களின் துயரத்தைப் போக்கி) அந்த அரக்கர்களுக்கு உன் அன்பைக் காட்டு. (23)

கூரிய பாணங்களால் அவனையும் மகாவீரனான லட்சுமணனையும் கொன்று, ஆதரவு அற்றுப்போன சீதையை, எவ்விதக் கவலையுமில்லாமல் அனுபவிப்பாயாக. (24)

அரக்கர் வேந்தே! இராவணா! என்னுடைய கருத்து சரியானது என்று உனக்குத் தோன்றினால், சந்தேகப்படாமல் நான் சொல்கிறபடி செய். (25)

அரக்கர் அரசே! இப்போது, அளவிட முடியாத என்னுடைய பராக்கிரமத்தை நினைத்துப் பார்த்து, குறைகள் இல்லாத அங்கங்களையுடையவளும் திக்கற்றுப் போனவளுமான சீதையை உன் மனைவியாக்கிக் கொள்வதற்காகப் பலவந்தமாகக் கவர்ந்து எடுத்துக் கொண்டு வா. (26)

குறி தப்பாமல் செல்லக்கூடிய இராமபாணங்களால் ஜனஸ்தானத்திலிருந்த அரக்கர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள்; கரனும் தூஷணனும் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டுவிட்ட நீ, இந்த விஷயத்தில் இனி செய்ய வேண்டிய காரியத்தைத் தீர்மானிப்பாயாக." (27)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்தி நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

பஞ்சதீரீம்ஸ: ஸர்கு:

மாரீசஸ்ரமபுநர்குமநம்

- தத: ஸுர்பணகுவாக்யம் தச்சுருத்வா ரோமஹர்ஷணம் ।
ஸசிவாநப்யநுக்ஞாய கார்யம் புத்த்வா ஜக்யாம ஸ: ॥ (1)
- தத்கார்யமநுக்யம்யாந்தர்யதாவதுபலப்ய ச ।
தோஷாணாம் ச குணாநாம் ச ஸம்ப்ரதார்ய பூலாபூலம் ॥ (2)
- இதி கர்தவ்யமித்யேவ க்ருத்வா நிஸ்ஸயமாத்மந: ।
ஸ்திரபுத்திஸ்ததோ ரம்யாம் யாநஸாலாமுபாக்யமத் ॥ (3)
- யாநஸாலாம் ததோ க்ருத்வா ப்ரச்சந்நோ ராக்ஷஸாதிப: ।
ஸூதம் ஸஞ்சோத்யாமாஸ ரத: ஸம்யோஜ்யதாமிதி ॥ (4)
- ஏவமுத்த: க்ஷணேநைவ ஸாரதிர்லகுவிஃரம: ।
ரதம் ஸம்யோஜ்யாமாஸ தஸ்யாபிமதமுத்தமம் ॥ (5)
- காஞ்சநம் ரதமாஸ்தாய காமக்யம் ரத்நபூஷிதம் ।
பிஸாசவத்யநையுத்தம் கரை: கநகபூஷணை: ॥ (6)
- மேகப்ரதிமநாதேந ஸ தேந தநதநாநுஜ: ।
ராக்ஷஸாதிபதி: ஸ்ரீமாந் யயௌ நதநதீபதிம் ॥ (7)
- ஸ ஸ்வேதவாலவ்யஜந: ஸ்வேதச்சத்ரோ த்யுஸாநந: ।
ஸநிக்தவௌர்யஸங்காஸஸ்தப்தகாஞ்சநகுண்டூல: ॥ (8)
- த்யுஸாஸ்யோ விம்ஸதிபூஜோ த்யுஸநீயபரிச்சத: ।
த்ரித்யுஸாரிர்முநீந்த்ரக்நோ த்யுஸஸீர்ஷ இவாத்ரிராட் ॥ (9)
- காமக்யம் ரதமாஸ்தாய ஸுஸுபே ராக்ஷஸேஸ்வர: ।
வித்யுந்மண்டூலவாந் மேக: ஸபூலாக இவாம்பூரே ॥ (10)
- ஸஸைலம் ஸாக்ஸராநூபம் வீர்யவாநவலோகயந் ।
நாநாபுஷ்பபூலைர்வ்ருக்ஷைரநுகீர்ணம் ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (11)
- ஸீதமங்குளதோயாபி: பத்மிநீபி: ஸமந்தத: ।
விஸாலைராஸ்ரமபதேர்வேதிமத்பிரலங்க்ருதம் ॥ (12)
- கதூல்யடவிஸம்பாதம் நாளிகேரோபஸோபிதம் ।
ஸாலைஸ்தாலைஸ்தமாலைஸ்ச புஷ்பிதைஸ்தருபிர்வ்ருதம் ॥ (13)

ஸர்க்கம் : முப்பத்தைந்து மீண்டும் மாரீசனிடம் செல்வது

சூர்ப்பணகையின் நடுநடுங்க வைக்கும் சொற்களைக் கேட்டதும், அமைச்சர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அடுத்ததாக, தான் செய்யவேண்டிய காரியத்தைப் பற்றித் தனிமையாக ஆலோசித்தான், இராவணன். (1)

நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, வரிசையாக நினைத்துப் பார்த்தான். தன்னுடைய பக்கத்தின் குறை-நிறைகளையும் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் நன்றாக சீர்தூக்கிப் பார்த்தான். உண்மையான நிலவரத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, 'இனி, தான் செய்ய வேண்டியது என்ன?' என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு, அதிலேயே மனத்தை நிலைநிறுத்தி, அழகிய வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் வாகனசாலைக்குச் சென்றான். (2,3)

வாகனசாலைக்குள் (யார் கண்ணிலும் படாமல்) மறைவாகச் சென்று, அங்கிருந்த தேரோட்டியிடம், 'தேரைப் பூட்டு' என்று கட்டளையிட்டான். (4)

இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட திறமை பெற்ற தேரோட்டி, அவன் (இராவணன்) மனத்திற்குகந்த தேரை நொடிப்பொழுதில் பூட்டினான். (5)

குபேரனுடைய தம்பியும் அரக்கர் வேந்தனும் செல்வச் செழிப்புள்ளவனுமான அவன், பொன்னால் செய்யப்பட்டதும், நவரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், விருப்பப்படி செல்லக் கூடியதும், பிசாசு போன்ற முகமும் பொன் அணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான கோவேறு கழுதைகள் பூட்டப்பட்டதும், பறந்து செல்லும்போது மேகம் போன்ற பேரொலியை எழுப்புவதுமான தேரில் ஏறிக் கொண்டு, சமுத்திரக்கரையின் ஓரமாகவே சென்றான். (6,7)

அந்தப் பத்துத்தலையன், அப்போது, வெண்சாமரங்களால் வீசப்பட்டான்; தலைக்கு மேலே வெண்கொற்றக்குடை; பளீரிடும் நீலமணி போல் கருநீல ஒளிப்பிழம்பு; உருக்கிய தங்கத்தாலான அணிகலன்கள்; (8)

பத்துக் கழுத்துக்கள்; இருபது கைகள்; கண்களைக் கவரும் ஆடை-அணிகலன்கள்; தேவர்களின் எதிரி; மாமுனிவர்களைக் கொல்பவன்; பத்து சிகரங்களைக் கொண்ட மாபெரும் மலைபோல் அப்போது அவன் காணப்பட்டான். (9)

நினைத்தபடியெல்லாம் செல்லக்கூடிய ரதத்தில் சென்று கொண்டிருந்த அவன், ஆகாயத்தில் மின்னற்கொடிகளையுடையதும் கொக்குகளோடு கூடியதுமான மேகம் போல் திகழ்ந்தான். (10)

மாவீரனாகிய அவன், அந்த சமுத்திரக் கரையில் பல குன்றுகள் இருப்பதையும், பல்வகை மலர்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான மரங்களையும், சுற்றிலும் குளிர்ச்சியான நன்னீர் நிரம்பிய தாமரைத் தடாகங்களையும், பெரிய யாகமேடைகளையுடைய ஆசிரமங்கள் திகழ்வதையும், (11,12)

சில இடங்களில் வாழைத் தோட்டங்கள் நெருக்கமாக இருப்பதையும், சில இடங்கள் தென்னை மரங்களால் அழகு பெற்று விளங்குவதையும், ஆச்சா-பனை-தமாலம் முதலிய மரங்களையும் மற்றும் நன்றாகப் பூத்த மலர்களைக் கொண்ட வேறு மரங்களையும், (13)

அத்யந்தநியதாஹாரை: ஸோபி₄தம் பரமர்ஷிபி₄: ।
நாகை₃: ஸுபர்ணைர்குந்த₄ர்வை: கிந்நரைஸ்ச ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (14)

ஆஜைர்வைக₂ாநஸைர்தூ₄ம்ரைர்வாலகி₂ல்யைர்மரீசிபை: ।
ஜிதகாமைஸ்ச ஸித்₃தை₄ஸ்ச சாரணைருபஸோபி₄தம் ॥ (15)

தி₃வ்யாப₄ரணமால்யாபி₄ர்தி₃வ்யரூபாபி₄ராவ்ருதம் ।
க்ரீட₃ாதிவிதி₄க்ஞாபி₄ரப்ஸரோபி₄: ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (16)

ஸேவிதம் தே₃வபத்நீபி₄: ஸ்ரீமதீபி₄ருபாஸிதம் ।
தே₃வத₃ாநவஸங்கை₄ஸ்ச சரிதம் த்வம்ருதாஸிபி₄: ॥ (17)

ஹம்ஸக்ரௌஞ்சப்லவாகீர்ணம் ஸாரஸை: ஸம்ப்ரணாதி₃தம் ।
வைரூ₃ர்யப்ரஸ்தரம் ரம்யம் ஸ்நிக்த₄ம் ஸாக₃ரதேஜஸா ॥ (18)

பாண்ட₃ராணி விஸாலாநி தி₃வ்யமால்யயுதாநி ச ।
தூர்யகீதாபி₄ஜுஷ்டாநி விமாநாநி ஸமந்தத: ॥ (19)

தபஸா ஜிதலோகாநாம் காமக₃ாந்யபி₄ஸம்பதந் ।
க₃ந்த₄ர்வாப்ஸரஸஸ்சைவ த₃த₃ர்ஸ த₄நத₃ாநுஜ: ॥ (20)

நிர்யாஸரஸமூலாநாம் சந்த₃நாநாம் ஸஹஸ்ரஸ: ।
வநாநி பஸ்யந் ஸௌம்யாநி க்₄ராணத்ருப்திகராணி ச ॥ (21)

அக₃ருணாம் ச முக்த₂யாநாம் வநாந்யுபவநாநி ச ।
தக்கோலாநாம் ச ஜாத்யாநாம் ப₂லாநாம் ச ஸுக₃ந்தி₄நாம் ॥ (22)

புஷ்பாணி ச தமாலஸ்ய கு₃ல்பாநி மரிசஸ்ய ச ।
முக்தாநாம் ச ஸமூஹாநி ஸுஷ்யமாணாநி தீரத: ॥ (23)

ஸங்க₂ாநாம் ப்ரஸ்தரம் சைவ ப்ரவாளநிசயம் தத₂ா ।
காஞ்சநாநி ச ஸைலாநி ராஜதாநி ச ஸர்வஸ: ॥ (24)

ப்ரஸ்ரவாணி மநோக்ஞாநி ப்ரஸந்நாநி ஹ்ரத₃ாநி ச ।
த₄நத₄ாந்யோபபந்நாநி ஸ்த்ரீரத்நைராவ்ருதாநி ச ॥ (25)

ஹஸ்த்யஸ்வரத₂க₃ாட₄ாநி நக₃ராண்யவலோகயந் ।
தம் ஸமம் ஸர்வத: ஸ்நிக்த₄ம் ம்ருது₃ஸம்ஸ்பர்ஸமாருதம் ॥ (26)

அநூபம் ஸிந்து₄ராஜஸ்ய த₃த₃ர்ஸ த்ரிதி₃வோபமம் ॥ (26)

தத்ராபஸ்யத்ஸ மேக₄ாப₄ம் ந்யக்₃ரோத₄ம்ருஷிபி₄ர்வ்ருதம் ।
ஸமந்தாத்யஸ்ய தா: ஸாக₂ா: ஸதயோஜநமாயதா: ॥ (27)

யஸ்ய ஹஸ்திநமாத₃ாய மஹாகாயம் ச கச்ச₂பம் ।
ப₄ஷார்த₂ம் க₃ருட₄: ஸாக₂ாமாஜக₃ாம மஹாப₃ல: ॥ (28)

கடுமையான ஆகார நியமங்களையுடைய மகாமுனிவர்களால் அழகுறப் பெற்றதும், ஆயிரக்கணக்கான நாகர், சுபர்ணர், கந்தர்வர், கின்னரர், பிரும்மபுத்திரர்கள், தூமர், வைகானஸர் (வானப்பிரஸ்தர்), வாலகிலியர், சூரிய கிரணத்தையே உணவாகக் கொள்ளும் மரீசிபர், எல்லா ஆசைகளையும் வென்றுவிட்ட சித்தர்-சாரணர்கள் ஆகியோரால் அழகு பெற்று விளங்குவதையும், (14,15)

திவ்யமான அணிகலன்களும் மாலைகளும் அணிந்த கவின்மிகு தோற்றமுடையவர்களும், நகைச்சுவை ஒழுக இன்பமாகப் பேசிப் பொழுதைக் கழிக்கும் வழிகளை நன்கு அறிந்தவர்களுமான அப்சரப் பெண்டிர் எங்கும் நிறைந்திருப்பதும், (16)

பெரும்பேறு பெற்றவர்களான தேவர்களின் மனைவிகளால் உலாவப் பெற்றதும், இணைந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கப்பட்டதும், அமுதத்தை உண்ணும் தேவ-தானவக் கூட்டங்களால் உலாவப்பட்டதும்; (17)

அன்னம்-அன்றில்-நீர்க்காக்கை (அல்லது தவளை) முதலியவை நிறைந்துள்ளதும், ஸாரஸம் என்ற அன்னப் பறவைகளால் இன்னிசை எழுப்பப்படுவதும், ஒளிமிகுந்த வைடூர்யம் போன்ற பாறைகளாலும் பெருங்கடலின் மகோன்னதத் தோற்றத்தால் மனம் கவர்வதுவும்; (18)

பழுப்பு நிறமுள்ளவைகளும், விசாலமானவைகளும், வாடாத மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், இசைக்கருவிகள்-வாய்ப்பாட்டு ஆகிய இன்னிசையோடு விளங்குவவைகளும், தங்கள் தவத்தின் பயனாக எல்லா மேலுலகங்களையும் வென்றவர்களுடைய நினைத்தபடியெல்லாம் செல்லக் கூடிய விமானங்களை நாற்றிசைகளிலும் கடந்து சென்ற குபேரனின் தம்பி, கந்தர்வ-அப்சரப் பெண்டிர்களையும் கண்டான். (19,20)

நறுமணமுள்ள பிசின்களைக் கொடுக்கும் வேர்களையுடைய மரங்களையும், ஆயிரக்கணக்கான சந்தன மரங்களையும், வாசனையால் முகர்வதற்கு நிறைவைத் தரும் அழகிய வனங்களையும் கண்டான். (21)

சிறந்த அகில் மரங்களையும், (இயற்கையாக அமைந்த) வனங்களையும், (திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட) நந்தவனங்களையும், தக்கோல மரங்களையும், நறுமணம் வீசும் ஜாதிக்காய் மரங்களையும், தமால மரங்களின் மலர்களையும், மிளகுக் கொடி மண்டியிருப்பதையும், கரைகளில் உலர வைக்கப்பட்டிருந்த முத்துக்களின் குவியல்களையும், பவழம்-சங்குகளின் குவியல்களையும், எல்லாப் பக்கங்களிலும் பொன்-வெள்ளிக் குன்றுகளையும், மனம் கவரும் மலையருவிகளையும், தெளிந்த நீருடைய மடுக்களையும், செல்வச்செழிப்பு-உணவுப்பண்டம் நிறைந்ததும் சீலமிக்கப் பெண்டிர்கள் வாழ்வதும் யானை-குதிரை-தேர்கள் நிறைந்தவைகளான நகரங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே சென்று, சமுத்திரத்தின் அக்கரை எல்லா இடத்திலும் சமமாக இருப்பதையும், உடலுக்கினிய காற்று மெல்லத் தொட்டுக் கொண்டு வீசுவதையும், அந்தப் பிரதேசம் தேவலோகம் போல் மனோகரமாக விளங்குவதையும் கண்களால் கண்டான். (22-26)

அடர்த்தியான நிழல் காரணமாகப் பெரிய மேகம் போல் விளங்கும் ஓர் ஆலமரத்தை அங்கே பார்த்தான். அதன் நாற்றிசையிலும் முனிவர்கள் வசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மரத்தினுடைய கிளைகள் நான்கு பக்கங்களிலும் நூறு யோஜனை தூரம் பரவியிருந்தன. (27)

(முன்னொரு சமயத்தில்) மகாபலம் பொருந்திய கருடன், ஒரு யானையையும் பெருத்த உடலுடைய ஓர் ஆமையையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவைகளைப் புசிப்பதற்காக அந்த மரத்தின் கிளைக்கு வந்து சேர்ந்தார். (28)

தஸ்ய தாம் ஸஹஸா ஸாக்₂ாம் ப₄ரேண பதகே₃த்தம: ।
ஸுபர்ண: பர்ணப₃ஹுளாம் ப₃ப₄ஞ்ஜ ச மஹாப₃ல: ॥ (29)

தத்ர வைக₂நஸா மாஷா வாலகி₂ல்யா மரீசிபா: ।
ஆஜா ப₃ப₄வுர்த்₄ம்ராஸ்ச ஸங்க₃தா: பரமர்ஷய: ॥ (30)

தேஷாம் த₃யார்த₂ம் க₃ருட₃ஸ்தாம் ஸாக்₂ாம் ஸதயோஜநாம் ।
ப₄க்₃நமாத்₃ய வேகே₃ந தெள சோபெ₄ள க₃ஜகச்ச₂பெள ॥ (31)

ஏகபாதே₃ந த₄ர்மாத்மா ப₄க்ஷயித்வா தத₃ாமிஷம் ।
நிஷாத₃விஷயம் ஹத்வா ஸாக்₂யா பதகே₃த்தம: ॥
ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே₄ மோக்ஷயித்வா மஹாமுநீந் ॥ (32)

ஸ தேநைவ ப்ரஹர்ஷேண த்₃விசுணீக்ருதவிக்ரம: ।
அம்ருதாநயநார்த₂ம் வை சகார மதிமாந் மதிம் ॥ (33)

அயோஜாலாநி நிர்மத்₂ய பி₄த்த்வா ரத்நமயம் க்₃ருஹம் ।
மஹேந்த்₃ரப₄வநாத்₃குப்தமாஜஹாராம்ருதம் தத: ॥ (34)

தம் மஹர்ஷிக்₃ணைர்ஜுஷ்டம் ஸுபர்ணக்ருதலக்ஷணம் ।
நாம்நா ஸுப₄த்₃ரம் ந்யக்₃ரோத₄ம் த₃த்₃ர்ஸ த₄நத₃ாநுஜ: ॥ (35)

தம் து க்₃த்வா பரம் பாரம் ஸமுத்₃ரஸ்ய நதீ₃பதே: ।
த₃த்₃ர்ஸாஸ்ரமமேகாந்தே ரம்யே புண்யே வநாந்தரே ॥ (36)

தத்ர க்ருஷ்ணாஜிநத₄ரம் ஜடாவல்கலத₄ரிணம் ।
த₃த்₃ர்ஸ நியதாஹாரம் மாரீசம் நாம ராக்ஷஸம் ॥ (37)

ராவணஸ்தம் ஸமாக்₃ம்ய விதி₄வத்தேந ரக்ஷஸா ।
மாரீசேநார்சிதோ ராஜா ஸர்வகாமைரமாநுஷை: ॥ (38)

தம் ஸ்வயம் பூஜயித்வா து பே₄ஜநேநோத₃கேந ச ।
அர்தே₂பஹிதயா வாசா மாரீசோ வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (39)

கச்சித்ஸுகுஸலம் ராஜந்(ல்)லங்காயாம் ராக்ஷஸேஸ்வர ।
கேநார்தே₂ந புநஸ்த்வம் வை தூர்ணமேவமிஹாகுத: ॥ (40)

ஏவமுக்தோ மஹாதேஜா மாரீசேந ஸ ராவண: ।
தம் து பஸ்சாதி₃தம் வாக்யமப்₃ரவீத்₃வாக்யகோவித₃: ॥ (41)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சத்₃ரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

அந்த மரக்கிளையின் கீழே வைகானஸர்கள், மாஷு கோத்திரக்காரர்கள், வாலகிலியர்கள், சூரிய ஒளியை உண்ணும் மரீசிபாக்கள், பிறும்மபுத்திரர்கள், தூம்ரர் மற்றும் மாமுனிவர்கள் ஒன்றுகூடி இருந்தார்கள். (அவ்விடத்தில் குடில் அமைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.) (29,30)

(கருடனின் பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் அந்த கிளை முறிந்தது.) பறவைகளில் உத்தமரும் தருமாத்மாவுமான கருடன், அவர்களுக்குக் கருணை காட்டுவதற்காக நூறு யோஜனை நீளமுடைய அந்த முறிந்த கிளையையும் யானை-ஆமையையும் வேகமாக, ஒரு பாதத்தால் எடுத்துக் கொண்டு, பறந்து கொண்டிருக்கும் போதே அவற்றின் இறைச்சியைப் புசித்துவிட்டு, கொடுங்கோலர்களான வேடர்கள் வசித்த பிரதேசத்தின் மீது கிளையை எறிந்து அதனை அழித்தார். மாமுனிவர்கள் காப்பாற்றப்பட்டதால், அவர் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். (31,32)

இந்த மகிழ்ச்சியினால் அவருடைய பராக்கிரமம் இரு மடங்காகப் பெருகியது. அதனால், உடனே, அமிர்த்தத்தைக் கொண்டுவரும் திட்டத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினார். (33)

பின்னர், இரும்பு வலைகளை அறுத்து, இரத்தினமயமான கட்டடத்தைப் பிளந்து, இந்திரனின் மாளிகையில் மறைவாக வைக்கப்பட்டிருந்த அமிர்த்தத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்தார். (34)

குபேரனின் தம்பியான இராவணன், மகரிஷிகள் வசிப்பதும், கருடனால் செய்யப்பட்ட அடையாளத்தை உடையதும், சுபத்ரம் என்று பெயர் பெற்றதுமான அந்த ஆலமரத்தைக் கண்டான். (35)

நதிகளின் கணவனான சமுத்திரத்தின் அக்கரையை அடைந்ததும், தனிமையும் புனிதமும் வனப்பும் சேர்ந்த ஒரு வனப்பகுதியில் ஓர் ஆசிரமத்தைக் கண்டான். (36)

அங்கு, மான்தோல் அணிந்து, சடாமுடி தாங்கி, மரவுரி உடுத்து, கட்டுப்பாடான உணவுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மாரீசன் என்ற அரக்கனைக் கண்டான். (விசுவாமித்திரர் யாகத்தைக் கெடுக்க வந்தபோது இராமனால் தாக்கப்பட்டு, கடலில் மூழ்கி எழுந்த பின்னர், மாரீசன் தவ ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டான்.) (37)

இராவணன், அவனிடம் வந்து சேர்ந்ததும், மனிதர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய எல்லாவித போக்ய வஸ்துக்களால் அரக்கன் மாரீசனால் முறைப்படி உபசரிக்கப்பட்டான். (38)

உணவும் தண்ணீரும் கொடுத்து, மாரீசன், தானே அவனை உபசரித்த பின்னர், பொருள் பொதிந்த சொற்களைக் கூறினான்— (39)

“அரக்கர் வேந்தே! இலங்கையில் அனைவரும் நலம்தானே? மன்னா! தாங்கள் எதன் பொருட்டு மறுபடியும் இவ்வளவு விரைவில் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்?” (40)

மாரீசன் இவ்வாறு கேட்டவுடன், பெரும் பலசாலியான, பேச்சில் வல்லவனான இராவணன் பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (41)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஷட்திரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

ஸஹாயைஷணா

- மாரீச ஸ்ருயதாம் தாத வசநம் மம ப₄ஷத: ।
 ஆர்தோஸ்மி மம சார்தஸ்ய ப₄வாந் ஹி பரமா க₃தி: ॥ (1)
- ஜாநீஷே த்வம் ஜநஸ்த₂நம் ப்₄ராதா யத்ர க₂ரோ மம ।
 தூ₃ஷணஸ்ச மஹாப₃ஹு: ஸ்வஸா ஸுர்பணக₂ா ச மே ॥ (2)
- த்ரிஸிராஸ்ச மஹாதேஜா ராஷஸ: பிஸிதாஸந: ।
 அந்யே ச ப₃ஹவ: ஸுரீர லப்த₃த₄லக்ஷா நிஸாசரா: ॥ (3)
- வஸந்தி மந்நியோகே₃ந நித்யவாஸம் ச ராஷஸா: ।
 ப₃ாத₄மாநா மஹாரண்யே முநீந் வை த₄ர்மசாரிண: ॥ (4)
- சதுர்த₃ஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீ₄மகர்மணாம் ।
 ஸுரீரணாம் லப்த₃த₄லக்ஷணாம் க₂ரசித்தாநுவர்திநாம் ॥ (5)
- தே த்வித₃ாநீம் ஜநஸ்த₂நே வஸமாநா மஹாப₃லா: ।
 ஸங்க₃தா: பரமாயத்தா ராமேண ஸஹ ஸம்யுகே₃ ॥
 நாநாப்ரஹரணோபேதா: க₂ரப்ரமுக₂ராஷஸா: ॥ (6)
- தேந ஸஞ்ஜாதரோஷேண ராமேண ரணமூர்த₄நி ।
 அநுக்த்வா பருஷம் கிஞ்சிச்ச₂ரைர்வ்யாபாரிதம் த₄நு: ॥ (7)
- சதுர்த₃ஸ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாமுக்த₃ரதேஜஸாம் ।
 நிறதாநி ஸரைஸ்தீக்ஷணைர்மாநுஷேண பத₃ாதிநா ॥ (8)
- க₂ரஸ்ச நிறத: ஸங்க₂யே தூ₃ஷணஸ்ச நிபாதித: ।
 ஹதஸ்ச த்ரிஸிராஸ்சாபி நிர்ப்யா த₃ண்ட₃கா: க்ருதா: ॥ (9)
- பித்ரா நிரஸ்த: க்ருத்₃தே₄ந ஸப₄ார்ய: க்ஷீணஜீவித: ।
 ஸ ஹந்தா தஸ்ய ஸைந்யஸ்ய ராம: க்ஷத்ரியபாம்ஸந: ॥ (10)
- தூ₃:ஸீல: கர்கஸஸ்தீக்ஷணோ மூர்கே₂ா லுப்தே₄ஜிதேந்த்₃ரிய: ।
 த்யக்தத₄ர்மோ ஹ்யத₄ர்மாத்மா பூதாநாமஹிதே ரத: ॥ (11)
- யேந வைரம் விநாரண்யே ஸத்த்வமாஸ்ரித்ய கேவலம் ।
 கர்ணநாஸாபஹரணாத்₃ப₄கி₃நீ மே விருபிதா ॥ (12)
- தஸ்ய ப₄ார்யாம் ஜநஸ்த₂நாத்ஸ்தாம் ஸுரஸுதோபமாம் ।
 ஆநயிஷ்யாமி விக்ரம்ய ஸஹாயஸ்தத்ர மே ப₄வ ॥ (13)
- த்வயா ஹ்யஹம் ஸஹாயேந பார்ஸ்வஸ்தே₂ந மஹாப₃ல ।
 ப்₄ராத்ருபி₄ஸ்ச ஸுராந் யுத்₃தே₄ ஸமக்₃ராந்நாபி₄சிந்தயே ॥ (14)

ஸர்க்கம் : முப்பத்தாறு

இராவணன் மாரீசனிடம் உதவி கோருதல்

“ஐயனே! மாரீசா! நான் சொல்வதை கவனமாகக் கேள். மிக்க மனவேதனையோடு இருக்கிறேன். துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் எனக்கு, மற்ற எல்லோரைக் காட்டிலும் நீதான் நிச்சயமாக உதவி செய்யக் கூடியவன். (1)

ஜனஸ்தானத்தில் என்னுடைய சகோதரன் கரன், பெருந்தோளான தூஷணன், என்னுடைய தங்கையாகிய சூர்ப்பணகை, மாமிசத்தைப் புசிப்பவனும் மகாபராக்கிரமசாலியுமான அரக்கன் திரிசிரஸ் மற்றும் அஸ்திரவித்தையில் சூரர்களான இன்னும் அநேக அரக்கர்கள் இருந்து வந்தார்கள் என்பதை நீ அறிவாய். (2,3)

என்னுடைய கட்டளைப்படி அங்கே எப்போதும் வசித்துக் கொண்டிருக்கும் அரக்கர்கள், அந்தப் பெருங்காட்டில் அறவழி நடக்கும் முனிவர்களுக்கு இடையூறு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். (4)

பயங்கரமான வேலைகளைச் செய்யக்கூடியவர்களும், அஸ்திர யுத்தத்தில் வல்லவர்களும், சூரர்களும், கரனுடைய கட்டளைப்படி நடக்கக் கூடியவர்களுமான பதிநான்காயிரம் அரக்கர்கள் (இப்போது இல்லை.) (5)

ஜனஸ்தானத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்த மகாபலசாலிகளும் பல்வகையான அஸ்திர-சஸ்திரப் பிரயோகங்களில் திறமை பெற்றவர்களுமான கரணைத் தலைவனாகப் பெற்றிருந்த அரக்கர்கள் ஒன்று சேர்ந்து இராமனோடு போரிடுவதற்கு, அப்போது ஆயத்தமாக இருந்தார்கள். (6)

சினங்கொண்ட இராமன், போர்க்களத்தில் எவ்வித வீர வார்த்தைகளையும் பேசாமல், வில்லுடன் பாணத்தை இணைத்தான். பயங்கரமான ஆற்றல் படைத்த பதிநான்காயிரம் பேர்கள், தரையில் நின்று சண்டை போட்ட ஒரு மானிடனால், கூரிய பாணங்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். (என்பது, எவ்வளவு வெட்கப்படத்தக்கது?) (7,8)

கரனும் கொல்லப்பட்டான்; போரில் தூஷணனும் வீழ்த்தப்பட்டான்; திரிசிரஸும் மாய்க்கப்பட்டான். தண்டகாரணயம் (முனிவர்கள்) அச்சமில்லாமல் சஞ்சரிக்கும் இடமாகிவிட்டது! (9)

கோபம் கொண்ட தகப்பனாரால் மனைவியுடன் துரத்தப்பட்டவனும், ஆயுள் முடியப் போகிறவனும், ஸுத்திரியகுலப் பதரானவனுமான அந்த இராமன், அரக்கர் படையை அழித்துவிட்டான். (10)

(இராமன்) தீய இயல்புடையவன்; இரக்கமில்லாதவன்; கொடுமைக்காரன்; அறிவில்லாதவன்; கஞ்சன்; புலனடக்கமில்லாதவன்; தருமத்தை கைவிட்டவன்; அதரும வழியில் செல்பவன்; பிராணிகளைத் துன்புறுத்துவதில் ஈடுபாடுடையவன். (11)

காட்டில் பகை ஏதும் இல்லாத போதிலும், தன்னுடைய பலத் திமிரினால், என்னுடைய சகோதரி காது-மூக்கு துண்டிக்கப்பட்டு விகாரப்படுத்தப்பட்டாள். (12)

(அதனால்,) அவனுடைய மனைவியும், தேவமகளிர்க்கு ஒப்பானவளுமான சீதையை, ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பலாத்காரமாக எடுத்துக் கொண்டு வரப்போகிறேன். அந்த விஷயத்தில், நீ எனக்கு உதவி புரிய வேண்டும். (13)

பெரும் ஆற்றல் படைத்தவனே! நீயும் என் சகோதரர்களும் என்னுடன் இருக்கும்போது, யுத்தகளத்தில், தேவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று திரண்டு வந்தாலும், நான் ஒரு பொருட்டாகக் கருதமாட்டேன். (14)

தத்ஸஹாயோ ப₄வ த்வம் மே ஸமர்தே₂ ஹ்யஸி ராக்ஷஸ ॥ (15)

வீர்யே யுத்₃தே₄ ச த்₃ர்பே ச ந ஹ்யஸ்தி ஸத்₃ருஸஸ்தவ ।
உபாயக்ஞோ மஹாஞ்ஸூர: மஹாமாயாவிஸாரத₃: ॥ (16)

ஏதத்₃ர்த₂மஹம் ப்ராப்தஸ்த்வத்ஸமீபம் நிஸாசர ।
ஸ்ருணு தத்கர்ம ஸாஹாய்யே யத்கார்யம் வசநாந்மம ॥ (17)

ஸௌவர்ணஸ்த்வம் ம்ருகே₃ பூ₄த்வா சித்ரோ ரஜதபி₃ந்து₃பி₄: ।
ஆஸ்ரமே தஸ்ய ராமஸ்ய ஸீதாயா: ப்ரமுகே₂ சர ॥ (18)

த்வாம் து நி:ஸம்ஸயம் ஸீதா த்₃ருஷ்ட்வா து ம்ருக₃ருபிணம் ।
க்₃ருஹ்யதாமிதி ப₄ர்தாரம் லக்ஷ்மணம் சாபி₄த₄ஸ்யதி ॥ (19)

ததஸ்தயோரபாயே து ஸூந்யே ஸீதாம் யத₂ஸுக₂ம் ।
நிராப₃தே₄ ஹரிஷ்யாமி ராஹுஸ்சந்த்₃ர்ப்ரப₄மிவ ॥ (20)

தத: பஸ்சாத்ஸுக₂ம் ராமே ப₄ர்யாஹரணகர்ஸிதே ।
விஸ்ரப்த₄: ப்ரஹரிஷ்யாமி க்ருதார்தே₂நாந்தராத்மநா ॥ (21)

தஸ்ய ராமகத₂ாம் ஸ்ருத்வா மாரீசஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஸுஷ்கம் ஸமப₄வத்₃வக்த்ரம் பரித்ரஸ்தோ ப₃பூ₄வ ஹ ॥ (22)

ஓஷ்டௌ பரிலிஹஞ்ஸுஷ்கௌ நேத்ரைரநிமிஷேரிவ ।
ம்ருதபூ₄த இவார்தஸ்து ராவணம் ஸமுதை₃க்ஷத ॥ (23)

ஸ ராவணம் த்ரஸ்தவிஷ்ணண்ணசேதா:

மஹாவநே ராமபராக்ராமக்ஞ: ।

க்ருதாஞ்ஜலிஸ்தத்வமுவாச வாக்யம்

ஹிதம் ச தஸ்மை ஹிதமாத்மநஸ்ச ॥ (24)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஷட்த்ரீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஸப்தத்ரீம்ஸ: ஸர்க₃:

அப்ரியபத்₂யவசநம்

தச்ச்₂ருத்வா ராக்ஷஸேந்த்₃ரஸ்ய வாக்யம் வாக்யவிஸாரத₃: ।
ப்ரத்யுவாச மஹாப்ராக்ஞோ மாரீசோ ராக்ஷஸேஸ்வரம் ॥ (1)

ஸுலப₄: புருஷா ராஜந் ஸததம் ப்ரியவாதி₃ந: ।
அப்ரியஸ்ய ச பத்₂யஸ்ய வக்தா ஸ்ரோதா ச து₃ர்லப₄: ॥ (2)

ஆகவே, எனக்கு நீ உதவி புரிய வேண்டும். ஏனென்றால், எனக்கு உதவி செய்யும் சாமர்த்தியம் உன்னிடம் இருக்கிறது. போர் செய்வதிலும் வீரத்தைக் காட்டுவதிலும் செருக்குடன் விளங்குவதிலும் உனக்குச் சமமானவன் இல்லவேயில்லை. பற்பல உபாயங்களை அறிந்தவன்; பெருவீரன்; பெரிய பெரிய மாயைகளைச் செய்வதில் நிபுணன். (15,16)

அரக்கனே! இதன் காரணமாகவே நான் உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன். நீ, எனக்கு எவ்வாறு உதவவேண்டும் என்பதைச் சொல்கிறேன், கேள். வெள்ளிப் புள்ளிகளால் அழகாக விளங்கும் பொன்மானாக உருவம் ஏற்று, இராமனுடைய ஆசிரமப் பகுதியில் சீதையின் பார்வையில் படும்படி திரிந்து விளையாடு. (17,18)

சீதையும், உன்னைப் பார்த்ததுமே, ('இது என்ன அதிசயமாக இருக்கிறதே? ஒருவேளை, அரக்கனாக இருப்பானோ?' என்ற) சந்தேகம் கொள்ளாமல், தன் கணவரையும் இலக்குவனையும் பார்த்து, 'இதைப் பிடித்துக் கொடுங்கள்' என்று கேட்பாள். (19)

அதைக் கேட்டதும் (ஓடிச் செல்லும் உன்னைப் பின்தொடர்ந்து வெகுதூரம் வருவார்கள். அப்போது,) அவ்விருவரும் இல்லாத சமயத்தில், வேறு மனிதர்கள் இல்லாததால் இடையூறு ஏதும் இல்லாமல் சீதையை, சந்திரனுடைய ஒளியை ராகு கவ்விப் பிடிப்பதைப் போல, இலகுவாகக் கவர்ந்து வருவேன். (20)

அதன் பின்னர், மனைவி அபகரிக்கப்பட்டுச் சென்று விட்டதால் மனம் வருந்தி, ஆற்றல் இழந்து நிற்கும் இராமனை, என் உள்ளத்திலுள்ள வீரத்தை முழுமையாக நம்பி, தயக்கமில்லாமல் போரிட்டு இலகுவில் கொல்வேன்.' (21)

இராவணன், இராமனைப் பற்றிச் சொல்லிய செய்திகளைக் கேட்டதும் மகாத்மாவான மாரீசனுடைய முகம் உலர்ந்து போயிற்று. அவன் மிகவும் பயம் கொண்டான். (22)

உலர்ந்து போன உதடுகளை நக்கிக் கொண்டு, இமைகொட்டாத கண்களால் (சடலத்தின் கண்கள் இமைப்பதில்லை என்பதால்) மரணமடைந்தவன் போன்றவனாகி, மிகவும் துயரமடைந்து, இராவணனையே உற்றுநோக்கினான். (23)

(விசுவாமித்திரர் யாக காலத்தில்) அந்தப் பெருங்காட்டில் இராமனுடைய ஈடு இணையில்லாத ஆற்றலை அறிந்துகொண்டவனாதலால், அஞ்சி நடுங்கி சோகமுற்ற நெஞ்சத்துடன், இராவணனை நோக்கிக் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, உண்மையானதும், தனக்கும் அவனுக்கும் அனுகூலமானதுமான பதிலைக் கூறினான். (24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்தேழு

மாரீசன் செய்த உபதேசம்

பேச்சில் வல்லவனும் பேரறிவாளியுமான மாரீசன், அரக்கர் மன்னனின் உரையைக் கேட்டுவிட்டு, அரக்கர் தலைவனைப் பார்த்துப் பதில் சொன்னான்— (1)

"வேந்தே! எப்போதும் (தலைவனின்) இஷ்டத்திற்கேற்ப பேசும் மனிதர்கள் ஏராளமாகக் கிடைப்பார்கள்; (ஆனால்,) கேட்பதற்கு இனிமையாக இல்லாததாக இருப்பினும் நல்ல பயனை அளிக்கக்கூடிய ஆலோசனையைக் கூறுபவனைக் காண்பது அரிது. அதேபோல், அதை செவிமடுத்துக் கேட்பவனும் அரிது. (2)

- ந நூநம் புத்தயஸே ராமம் மஹாவீர்யம் குணோந்நதம் ।
அயுக்தசாரஸ்பலோ மஹேந்த்ரவருணோபமம் ॥ (3)
- அபி ஸ்வஸ்தி புவேத்தாத ஸர்வேஷாம் புவி ரக்ஷஸாம் ।
அபி ராமோ ந ஸங்க்ருத்த₄: குர்யால்லோகமராக்ஷஸம் ॥ (4)
- அபி தே ஜீவிதாந்தாய நோத்பந்நா ஜநகாத்மஜா ।
அபி ஸீதாநிமித்தம் ச ந புவேத்வ்யஸநம் மஹத் ॥ (5)
- அபி த்வாமீஸ்வரம் ப்ராப்ய காமவ்ருத்தம் நிரங்குஸம் ।
ந விநஸ்யேத்புரீ லங்கா த்வயா ஸஹ ஸராக்ஷஸா ॥ (6)
- த்வத்வித₄: காமவ்ருத்தோ ஹி து:ஸீல: பாபமந்த்ரித: ।
ஆத்மாநம் ஸ்வஜநம் ராஷ்ட்ரம் ஸ ராஜா ஹந்தி துர்மதி: ॥ (7)
- ந ச பித்ரா பரித்யக்தோ நாமர்யாத₃: கத₂ஞ்சந ।
ந லுப்தோ ந ச து:ஸீலோ ந ச க்ஷத்ரியபாம்ஸந: ॥ (8)
- ந ச த₄ர்மகுணைர்ஹீந: கௌஸல்யாநந்த₃வர்த₄ந: ।
ந தீக்ஷணோ ந ச பூதாநாம் ஸர்வேஷாமஹிதே ரத: ॥ (9)
- வஞ்சிதம் பிதரம் த்ருஷ்ட்வா கைகேய்யா ஸத்யவாதி₃நம் ।
கரிஷ்யாமீதி த₄ர்மாத்மா தாத ப்ரவ்ரஜிதோ வநம் ॥ (10)
- கைகேய்யா: ப்ரியகாமார்த₂ம் பிதுர்த₃ஸரத₂ஸ்ய ச ।
ஹித்வா ராஜ்யம் ச பே₄க₃யாம்ஸ்ச ப்ரவிஷ்டோ த₃ண்ட₃காவநம் ॥ (11)
- ந ராம: கர்கஸஸ்தாத நாவித்வாந்நாஜிதேந்த்ரிய: ।
அந்ருதம் து:ஸ்ருதம் சைவ நைவ த்வம் வக்துமர்ஹஸி ॥ (12)
- ராமோ விக்ரஹவாந் த₄ர்ம: ஸாது₄: ஸத்யபராக்ரம: ।
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தே₃வாநாம் மக₄வாநிவ ॥ (13)
- கத₂ம் த்வம் தஸ்ய வைதே₃ஹீம் ரக்ஷிதாம் ஸ்வேந தேஜஸா ।
இச்ச₂ஸி ப்ரஸப₄ம் ஹர்தும் ப்ரப₄மிவ விவஸ்வத: ॥ (14)
- ஸரார்சிஷமநாத்₄ருஷ்யம் சாபக₂ட்கே₃ந்த₄நம் ரணே ।
ராமாக்₃நிம் ஸஹஸா தீ₃ப்தம் ந ப்ரவேஷ்டும் த்வமர்ஹஸி ॥ (15)
- த₄நுர்வ்யாதி₃த₃ீப்தாஸ்யம் ஸரார்சிஷமமர்ஷணம் ।
சாபபாஸத₄ரம் வீரம் ஸத்ருஸைந்யப்ரஹாரிணம் ॥ (16)
- ராஜ்யம் ஸுக₂ம் ச ஸந்த்யஜ்ய ஜீவிதம் சேஷ்டமாத்மந: ।
நாத்யாஸாத₃யிதும் தாத ராமாந்தகயிஹார்ஹஸி ॥ (17)

உங்களிடம் ஒற்றர்படை இல்லை; மேலும், நீங்கள் சஞ்சல புத்தி காரணமாக இராமன் மாபெரும் ஆற்றலுடையவர் என்பதையும், நற்குணங்களால் சிறந்து விளங்குபவர் என்பதையும், தேவேந்திரனையும் வருணனையும் நிகர்த்தவர் என்பதையும் அறியாமலிருக்கிறீர்கள். (3)

ஐயனே! உலகிலுள்ள அரக்கர்கள் எல்லோருக்கும் நலன் விளையுமா? இராமன் கடுஞ்சினம் கொண்டு உலகத்தில் அரக்கர்களே இல்லாமல் செய்யாதிருப்பாரா? உங்களுடைய உயிரை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக ஜனககுமாரி பிறந்திருக்கவில்லை, அல்லவா? சீதையை நிமித்தமாகக் கொண்டு, உங்களுக்குப் பெருந்துயரம் ஏற்படாதிருக்குமா? (4,5)

நினைத்தபடியெல்லாம் நடப்பவரும், அங்குசம் இல்லாதவருமான (தவறு செய்யும்போது தடுத்து நிறுத்துவதற்கு யாரும் இல்லாதவருமான) தங்களைத் தலைவனாகப் பெற்ற இலங்கைப் பட்டணம், உங்களோடுகூட அரக்கர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து அழியாமல் இருக்குமா? (6)

உங்களைப் போன்று, மனம் போன போக்கில் செல்பவனும், தீய ஒழுக்கமுடையவனும், தீமை பயக்கும் ஆலோசனைகளைக் கேட்பவனும், கெட்ட புத்தியுடையவனுமான அரசன், தன்னையும் தன் மக்களையும் தன் நாட்டையும் அழித்துவிடுகிறான். (7)

(இராமன்) தந்தையினால் கைவிடப்பட்டவர் அல்லர்; ஒருபோதும் அறநெறிகளை மீறியவர் அல்லர்; பேராசைக்காரர் அல்லர்; தீய ஒழுக்கமுடையவர் அல்லர்; கூடித்திரிய குலத்திற்குக் களங்கம் ஏற்படுத்துபவருமல்லர். கௌசல்யாதேவியின் ஆனந்தத்தை வளர்க்கும் அவர், நற்குணங்கள் இல்லாதவர் அல்லர்; கொடுமைக்காரர் அல்லர்; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தீங்கு செய்யும் எண்ணமுடையவர் அல்லர். (8,9)

கைகேயியினால் தந்தை வஞ்சிக்கப்பட்டதைக் கண்டு, 'அவர் சொல்லை உண்மையாக்குவேன்' ('தந்தை கொடுத்த வரத்தை சத்தியவாக்காகச் செய்வேன்') என்று தனக்குள் நிச்சயித்து, அதன் காரணமாகத் தானாகவே காட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். தாயார் கைகேயிக்கும் தந்தை தசரதருக்கும் மனநிம்மதியைக் கொடுப்பதற்காக, அரசாட்சியையும் சுக-போகங்களையும் துறந்து தண்டகாரணயத்திற்குள் புகுந்திருக்கிறார். (10,11)

தலைவரே! இராமன் இரக்கமற்றவர் அல்லர்; அறிவில்லாதவர் அல்லர்; புலனடக்கம் இல்லாதவர் அல்லர்; (இவற்றை நான் பிரத்யட்சமாக அறிந்திருக்கிறேன். அதனால், இராமனைப் பற்றி என்னிடம்) பொய்யையும், யாரோ சொல்லக் கேட்ட தவறான தகவல்களையும் என்னிடம் நீங்கள் சொல்லவே கூடாது. (12)

புரீராமன், தருமமே உருவெடுத்து வந்தவர்; நல்லவர்; வீண்போகாத பராக்கிரமத்தை உடையவர். எவ்வாறு இந்திரன் தேவர்களுக்குத் தலைவனோ, அவ்வாறே, இவர் எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவர். (13)

சூரியனுடைய கதிரொளியை அதனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாததைப் போல, தன்னுள் இயற்கையாக அமைந்துள்ள, கற்பு என்னும் பேராற்றலினால் காப்பாற்றப்படும் அவருடைய பத்தினி சீதையை, பலாத்காரமாகக் கவர்ந்து வர எவ்வாறு ஆசைப்படுகிறீர்கள்? (14)

இராமன், கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னிக்கு ஒப்பானவர்; பாணங்களே, சுவாலைகள்; வில்லும் கத்தியும் விறகுகள்; அணுக முடியாதபடி கனன்று எரியும் இராமன் என்னும் அக்னியில், (பலாபலன்களை எண்ணிப் பார்க்காமல்) திடீரென்று நீங்கள் குதிக்கக்கூடாது. (15)

அன்பரே! இராமன் என்கிற காலன், வில் என்னும் பேரொளி வீசும் வாயை உடையவன்; அம்புகளே, நாக்கு; எதிர்கொள்ள முடியாதவன்; கத்தி என்னும் பாசக்கயிற்றை உடையவன்; நிகரில்லாத வீரம் படைத்தவன்; பகைவர்களின் படையை ஓட ஓட விரட்டுபவன்; (அப்படிப்பட்டவரை) அரச போகம், வளமான வாழ்க்கை, அருமையான உயிர் ஆகியவற்றைத் துறந்து (விடுவதற்காக), நீங்கள் எதிர்த்து நிற்கத் துணியலாகாது. (16,17)

அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா ।
ந த்வம் ஸமர்த₂ஸ்தாம் ஹர்தும் ராமசாபாஸ்ரயாம் வநே ॥ (18)

தஸ்ய ஸா நரஸிம்ஹஸ்ய ஸிம்ஹோரஸ்கஸ்ய ப₄மிநீ ।
ப்ராணேப்₄யோ஽பி ப்ரியதரா ப₄ர்யா நித்யமநுவ்ரதா ॥ (19)

ந ஸா த₄ர்ஷயிதும் ஸக்யா மைதி₂ல்யோஜஸ்விந: ப்ரியா ।
தீப்தஸ்யேவ ஹுதாஸஸ்ய ஸிக₂ா ஸீதா ஸுமத்₄யமா ॥ (20)

கிமுத்₃யமமிமம் வ்யர்த₂ம் க்ருத்வா தே ராக்ஷஸாதி₄ப ।
த்ருஷ்டஸ்சேத்த்வம் ரணே தேந தத₃ந்தம் தவ ஜீவிதம் ॥ (21)

ஜீவிதம் ச ஸுக₂ம் சைவ ராஜ்யம் சைவ ஸுது₃ர்லப₄ம் ।
யதீச்ச₂ஸி சிரம் பே₄க்தும் மா க்ருத₂ா ராமவிப்ரியம் ॥ (22)

ஸ ஸர்வை: ஸசிவை: ஸார்த₄ம் விபீ₄ஷணபுரோக₃மை: ।
மந்த்ரயித்வா து த₄ர்மிஷ்டை₂: க்ருத்வா நிஸ்சயமாத்மந: ॥ (23)

தோஷாணாம் ச குணாநாம் ச ஸம்ப்ரத₄ர்ய ப₃லாப₃லம் ।
ஆத்மநஸ்ச ப₃லம் க்ஞாத்வா ராக₄வஸ்ய ச தத்த்வத: ॥
ஹிதாஹிதம் விநிஸ்சித்ய க்ஷமம் த்வம் கர்துமர்ஹஸி ॥ (24)

அஹம் து மந்யே தவ ந க்ஷமம் ரணே
ஸமாக₃மம் கோஸலராஜஸுநுநா ।
இத₃ம் ஹி பூ₄ய: ஸ்ருணு வாக்யமுத்தமம்
க்ஷமம் ச யுக்தம் ச நிஸாசரேஸ்வர ॥ (25)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஸப்தத்ரீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

அஷ்டத்ரீம்ஸ: ஸர்க₃:

ராமாஸ்த்ரமஹிமா

கத₃ாசித₃ப்யஹம் வீர்யாத்பர்யடந் ப்ருதி₂வீமிமாம் ।
ப₃லம் நாக₃ஸஹஸ்ரஸ்ய த₄ரயந் பர்வதோபம: ॥ (1)

நீலஜீமூதஸங்காஸஸ்தப்தகாஞ்சநகுண்ட₃ல: ।
ப₄யம் லோகஸ்ய ஜநயந் கிரீஹ பரிக₄யுத₄: ॥
வ்யசரம் த₃ண்ட₃காரண்யே ருஷிமாம்ஸாநி ப₄க்ஷயந் ॥ (2)

விஸ்வாமித்ரோத₂ த₄ர்மாத்மா மத்₃வித்ரஸ்தோ மஹாமுநி: ।
ஸ்வயம் க₃த்வா த₃ஸுரத₂ம் நரேந்த்₃ரமித₃மப்₃ரவீத் ॥ (3)

ஜனகரின் புதல்வி எவருடைய தருமபத்தினியோ, அவருடைய ஆற்றல் ஈடில்லாதது. காட்டில், இராமனுடைய வில்லை அண்டியிருக்கும் அவளைப் பலாத்காரமாக எடுத்து வருவதற்கு உங்களால் முடியாது. (18)

மனிதர்களுள் சிங்கம் போன்றவரும், சிங்கத்தின் நெஞ்சுறுதியைக் கொண்டவருமான அவருடைய அழகு குன்றாத மனைவி, எப்போதும் கணவனைப் பின்தொடர்பவள்; அவருக்கு உயிரினும் மேலான அன்புக்கு உரியவள். (19)

மிதிலை மன்னன் குமாரியான சீதை, பேராற்றல் மிக்க இராமனுக்கு மிகவும் பிரியமானவள்; அந்த அழகி, கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியின் சுவாலை போன்று நெருங்க முடியாதவள். (20)

அரக்கர் வேந்தே! வீணான இந்த முயற்சியினால் நீங்கள் அடையப் போவது என்ன? போர்க்களத்தில் அவரால் பார்க்கப்பட்டாலே போதும், உங்கள் வாழ்க்கை அத்துடன் முடிந்துவிடும். (21)

உங்கள் உயிர், சுக-சௌக்கியம், அரசாட்சி - இவை கிடைத்தற்கரியவை. இவைகளை நெடுநாள் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தால், இராமனுடைய பகைமையைத் தேடிக் கொள்ளாதீர்கள். (22)

விபீஷணன் முதலான எல்லா அமைச்சர்களோடும் கலந்தாலோசித்து, அறம் அறிந்தவர்களின் ஆலோசனையைப் பெற்று, குறை-நிறைகளையும் பலம்-பலவீனங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, தங்களுடைய ஆற்றலையும், இராமனுடைய உண்மையான பெருவீரத்தையும், நன்மை-தீமைகளையும் நிச்சயித்து, உங்களுக்குள் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து, நன்மை தரக்கூடிய செயலையே செய்ய வேண்டும். (23,24)

அரக்கர் அரசே! கோசல மன்னரின் புதல்வருடன் நீங்கள் போர் செய்வது சாத்தியம் என்று நான் கருதவில்லை. இராச்சுற்றிகளின் தலைவரே! பொருத்தமானதும், அனுபவத்திற்கு இசைவானதும், மேலானதுமான சொற்களை, மறுபடியும் நான் சொல்லப் போகிறேன், கேட்பீர்களாக." (25)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்தெட்டு

ஸ்ரீராமனுடைய அஸ்திர மகிமை

ஒரு காலத்தில், மலை போன்ற பேருருவத்தை ஏற்று, ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தைப் பெற்று, கார்வண்ண முகில் போன்ற நிறத்துடன், தூய பொன்னாலான குண்டலங்களை அணிந்து கொண்டு, தலையில் மகுடம் சூட்டிக்கொண்டு, பரிகம் என்னும் இரும்புத்தடியை சுழற்றிக் கொண்டு, தண்டகாரண்யத்தில் முனிவர்களின் மாமிசங்களைப் புசித்துக் கொண்டு, வீரக்கொழுப்பினால் இந்தப் பிரதேசம் முழுவதிலும் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தேன். (1,2)

அப்போது, தருமாத்மாவான விசுவாமித்திர மாமுனிவர், என்னிடம் பயங்கொண்டு, பேரரசனான தசரதரிடம் தானே சென்று பின்வருமாறு கூறினார்— (3)

அஸௌ ரக்ஷது மாம் ராம: பர்வகாலே ஸமாஹித: ।
மாரீசாந்மே ப₄யம் கே₄ரம் ஸமுத்பந்நம் நரேஸ்வர ॥ (4)

இத்யேவமுக்தோ த₄ர்மாத்மா ராஜா த₃ஸரத₂ஸ்தத₃ா ।
ப்ரத்யுவாச மஹாப₄ாக₃ம் விஸ்வாமித்ரம் மஹாமுநிம் ॥ (5)

ப₃ாலோ த்₃வாத்₃ஸவர்ஷோ₃யமக்ருதாஸ்த்ரஸ்ச ராக₄வ: ।
காமம் து மம யத்ஸைந்யம் மயா ஸஹ க்₃மிஷ்யதி ॥ (6)

ப₃ுலேந சதுரங்கே₃ண ஸ்வயமேத்ய நிஸாசராந் ।
வதி₄ஷ்யாமி முநிஸ்ரேஷ்ட₂ ஸத்ருந்ஸ்தவ யதே₂ப்ஸிதம் ॥ (7)

இத்யேவமுக்த: ஸ முநீ ராஜாநம் புநர்ப்₃ரவீத் ।
ராமாந்நாந்யத்₃ப₃லம் லோகே பர்யாப்தம் தஸ்ய ரக்ஷஸ: ॥ (8)

தே₃வதாநாமபி ப₄வாந் ஸமரேஷ்வபி₄பாலக: ।
ஆஸீத்தவ க்ருதம் கர்ம த்ரி₁லோகே விதி₃தம் ந்ருப ॥
காமமஸ்து மஹத்ஸைந்யம் திஷ்ட₂த்விஹ பரந்தப ॥ (9)

ப₃ாலோ₃ப்யேஷ மஹாதேஜா: ஸமர்த₂ஸ்தஸ்ய நிக்₃ரஹே ।
க்₃மிஷ்யே ராமமாத்₃ய ஸ்வஸ்தி தே₃ஸ்து பரந்தப ॥ (10)

ஏவமுக்த்வா து ஸ முநிதஸ்தமாத்₃ய ந்ருபாத்மஜம் ।
ஜக்₃ாம பரமப்ரீதோ விஸ்வாமித்ர: ஸ்வமாஸ்ரமம் ॥ (11)

தம் தத₃ா த்₃ண்ட₃காரண்யே யக்ருமுத்₃தி₃ஸ்ய தீ₃க்ஷிதம் ।
ப₃பூ₄வோபஸ்தி₂தோ ராமஸ்சித்ரம் விஸ்ப₂ாரயந் த₄நு: ॥ (12)

அஜாதவ்யஞ்ஜந: ஸ்ரீமாந் பத்₃மபத்ரநிபே₄க்ஷண: ।
காகபக்ஷத₄ரோ த₄நவீ ஸிகீ₂ கநகமாலயா ॥ (13)

ஸோப₄யந் த்₃ண்ட₃காரண்யம் தீ₃ப்தேந ஸவேந தேஜஸா ।
அத்₃ருஸ்யத ததோ ராமோ ப₃ாலசந்த்₃ர இவோதி₃த: ॥ (14)

ததோஹம் மேக₄ஸங்காஸஸ்தப்தகாஞ்சநகுண்ட₃ல: ।
ப₃ுலீ த்₃த்தவரோ த்₃ர்பாத்₃ாஜக்₃ாம தத₃ாஸ்ரமம் ॥ (15)

தேந த்₃ருஷ்ட: ப்ரவிஷ்டோஹம் ஸஹஸைவோத்₃யதாயுத₄: ।
மாம் து த்₃ருஷ்ட்வா த₄நு: ஸஜ்யமஸம்ப்₄ராந்தஸ்சகார ஸ: ॥ (16)

அவஜாநந்நஹம் மோஹாத்₃ப₃ாலோ₃யமிதி ராக₄வம் ।
விஸ்வாமித்ரஸ்ய தாம் வேதி₃மப்யத₄ாவம் க்ருதத்வர: ॥ (17)

தேந முக்தஸ்ததோ ப₃ாண: ஸித: ஸத்ருநிபுர்ஹண: ।
தேநாஹம் தாடித: க்ஷிப்த: ஸமுத்₃ரே ஸதயோஜநே ॥ (18)

“மன்னரே! மாரீசனால் எனக்கு மிகவும் பயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. (உங்களுடைய குமாரனாகிய) இராமன், வேள்வி நிறைவுறும் காலத்தில் (என் பக்கத்திலிருந்து) என்னைக் காப்பாற்றட்டும். (என் வேள்வி, தடங்கலில்லாமல் நிறைவேற பாதுகாப்புத் தரட்டும்.)” (4)

அறநெறி வழுவாத மன்னர் தசரதர், இவ்வாறு கூறிய மகாபாக்கியசாலியான முனிவர் பெருமான் விசுவாமித்திரருக்குப் பின்வருமாறு விடையளித்தார்— (5)

“(என் மைந்தனான) இராமன், சிறுவன்; பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளே நிறைவு பெற்ற பாலன்; அத்துடன், அஸ்திரப் பயிற்சியில் முழுமையாகத் தேர்ச்சி பெற்றவனுமல்லன். (ஆகவே, தங்கள் வேள்வியைப் பாதுகாப்பதற்கு நானே வருகிறேன்.) என்னுடன் கூட, என்னுடைய மிகப்பெரிய சேனையும் வரும். (விசுவாமித்திர யாக காலத்தில், இராமனின் வயது பதினைந்து. மாரீசன், ‘பன்னிரெண்டு வயது’ என்று சொன்னதற்குக் காரணம், இராவணன் மனத்தில் அச்சத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதே. ‘அப்போது, இராமன் சிறுவன்; இப்போது, வாலிபன். போராற்றல் வளர்ந்திருக்குமே?’ - என்று கருத்து.) (6)

நால்வகைப் படையோடுகூட நானே வந்து, தங்கள் விருப்பப்படி, மாமுனிவரே! தங்களுடைய எதிரிகளான அரக்கர்களைக் கொல்வேன்.” இவ்வாறு சொல்லப்பட்டதும் அந்த முனிவர், மன்னனை நோக்கி மீண்டும் சொன்னார்— “அந்த அரக்கனை அழிப்பதற்கு, இராமனைத் தவிர வேறு எந்தப் படைவீரனாலும் முடியாது. (7,8)

மன்னரே! போர்க்களங்களில் நீங்கள் தேவர்களையும் காப்பாற்றியிருக்கிறீர்கள் என்ற உங்கள் பெருவீரத்தைப் பற்றிய செய்தி மூன்று உலகங்களுக்கும் தெரியும். எதிரிகளை வாட்டுபவரே! உங்களுடைய பெரும் படை இங்கேயே இருக்கட்டும். (9)

சிறுபையனாக இருந்தாலும் பேராற்றலுடைய இவன் (இராமன்), அவனை (மாரீசனை) ஒழித்துக் கட்டுவதில் திறமை உடையவன். பகைவர்களை வாட்டுபவரே! உங்களுக்குக் கேடமம் உண்டாகட்டும். நான் இராமனை அழைத்துக் கொண்டு போகிறேன்.” (10)

விசுவாமித்திர முனிவர் இவ்வாறு கூறிவிட்டு, மன்னர் மைந்தன் இராமனை அழைத்துக் கொண்டு, மனம் நிறைந்தவராகத் தன் ஆசிரமத்திற்குச் சென்றார். பின்னர், தண்டகாரண்யத்தில், யாகசங்கல்பம் செய்து கொண்டு, நியமத்தோடு இருக்கும் அவர் பக்கத்திலேயே இருந்து, விசித்திரமான வில்லில் நானொலி எழுப்பி நின்று கொண்டிருந்தார், இராமன். (11,12)

உடலில் யௌவனக் குறிகள் தோன்றாதவர்; அழகு மிக்கவர்; தாமரை இதழ்க் கண்கள்; ஒரே வஸ்திரம்; கையில் ஏந்திய வில்; தலையில் சிகை; ஒளிவீசும் தனது பேராற்றலாலும் தங்கமய மாலையினாலும் தண்டகாரண்யத்திற்கு அழகு சேர்த்துக் கொண்டு, அப்போது உதித்த இளம் நிலவு போல இராமன் காணப்பட்டார். (13,14)

அவ்வமயம், மேகம் போன்று கறுத்த உடலையுடையவனும், சொக்கத் தங்கத்தாலான குண்டலங்களை அணிந்தவனும், மிக்க பலசாலியும், பல வரங்களைப் பெற்றதால் கொழுப்படைந்திருந்தவனுமான நான், அந்த ஆசிரமத்திற்கு வந்தேன். (15)

ஆயுதங்களைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு திடீரென்று அங்கே வந்துவிட்ட என்னை அவர் பார்த்துவிட்டார். என்னை (அந்தப் பயங்கரக் கோலத்தில்) பார்த்தும்கூட, அவர் மனக்கலக்கம் அடையாமல் வில்லில் நானேற்றினார். (16)

‘இராகவன் சிறுபிள்ளைதானே!’ என்று, அறியாமையால் அவரை அலட்சியப்படுத்திவிட்டு, விசுவாமித்திரருடைய யாகமேடையை நோக்கி விரைந்து சென்றேன். (17)

பகைவர்களை அடக்கவல்லவரான அவர் ஒரு கூரிய பாணத்தை விட்டார். அதனால் தாக்கப்பட்ட நான், நூறு யோஜனை தூரத்திற்கு அப்பால் கடலில் தள்ளப்பட்டேன். (18)

நேச்சுதா தாத மாம் ஹந்தும் தத₃ா வீரேண ரக்ஷித: ।
ராமஸ்ய ஸரவேகேந நிரஸ்தோஹமசேதந: ॥ (19)

பாதிதோஹம் தத₃ா தேந க₃ம்பீ₄ரே ஸாக்ராம்ப₄ஸி ।
ப்ராப்ய ஸம்க்ஞாம் சிராத்தாத லங்காம் ப்ரதிக்ருத: புரீம் ॥ (20)

ஏவமஸ்மி தத₃ா முக்த: ஸஹாயாஸ்து நிபாதிதா: ।
அக்ருதாஸ்த்ரேண ப₃ாலேந ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா ॥ (21)

தந்மயா வார்யமாணஸ்த்வம் யதி₃ ராமேண விக்ரஹம் ।
கரிஷ்யஸ்யாபத்யம் கே₄ராம் க்ஷிப்ரம் ப்ராப்ய ந ஸிஷ்யஸி ॥ (22)

க்ரீடாரதிவிதி₄ஞாநாம் ஸமாமோத்ஸவத்ய₃ஸிநாம் ।
ரக்ஷஸாம் சைவ ஸந்தாபமநர்த₂ம் சாஹரிஷ்யஸி ॥ (23)

ஹர்ம்யப்ராஸாத்யஸம்ப₃ாத₄ாம் நானாரத்நவிபூ₄க்ஷிதாம் ।
த்ய்ரக்ஷ்யஸி த்வம் புரீம் லங்காம் விநஷ்டாம் மைதி₂லீக்ருதே ॥ (24)

அகுர்வந்தோபி பாபாநி ஸுசய: பாபஸம்ஸ்யாத் ।
பரபாபைர்விநஸ்யந்தி மத்ஸ்யா நாக்ஷ்ரதே₃ யத₂ா ॥ (25)

தி₃வ்யசந்தநதி₃க்ருத₄ங்க₃ாந் தி₃வ்யாப₄ரணபூ₄க்ஷிதாந் ।
த்ய்ரக்ஷ்யஸ்யபி₄ ஹதாந் பூ₄மௌ தவ தோஷாத்து ராக்ஷஸாந் ॥ (26)

ஹ்ருதத₃ாராந் ஸத₃ாராம்ஸ்ச த₃ஸ வித்ய்ரவதோ தி₃ஸ: ।
ஹதஸேஷாநஸரணாந் த்ய்ரக்ஷ்யஸி த்வம் நிஸாசராந் ॥ (27)

ஸரஜாலபரிக்ஷிப்தாமக்ருதிஜ்வாலாஸமாவ்ருதாம் ।
ப்ரத்யக்ருத₄ப₄வநாம் லங்காம் த்ய்ரக்ஷ்யஸி த்வம் ந ஸம்ஸய: ॥ (28)

பரத்யாராபி₄மர்ஸாத்து நாந்யத்பாபதரம் மஹத் ।
ப்ரமத்யாநாம் ஸஹஸ்ராணி தவ ராஜந் பரிக்ருஹ ॥ (29)

ப₄வ ஸ்வத்யாரநிரத: ஸ்வகுலம் ரக்ஷ ராக்ஷஸ ।
மாநம்ருத்தி₄ம் ச ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் சேஷ்டமாத்மந: ॥ (30)

கலத்ராணி ச ஸௌம்யாநி மித்ரவர்க்யம் ததை₂வ ச ।
யதீச்ச₂ஸி சிரம் பே₄க்தும் மா க்ருத₂ா ராமவிப்ரியம் ॥ (31)

நிவார்யமாண: ஸுஹ்ருத₃ா மயா ப்₄ருஸம்
ப்ரஸஹ்ய ஸீதாம் யதி₃ த₄ர்ஷயிஷ்யஸி ।
க₃மிஷ்யஸி க்ஷீணப₃ல: ஸப₃ாந்த₄வோ
யமக்ஷயம் ராமஸராத்தஜீவித: ॥ (32)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ அஷ்டத்ரீம்ஸ: ஸர்க்: ॥

அன்பரே! அவர் அப்போது என்னைக் கொல்ல விரும்பாததால், நான் உயிர் பிழைத்தேன். ஆனால், இராமனுடைய அம்பின் வேகத்தால் நான் நினைவிழந்தவனாக எறியப்பட்டேன். ஆழ்ந்தகன்ற மாபெரும் கடலில் நான் அவரால் தள்ளப்பட்டேன். வெகுநேரம் கழித்து உணர்வு பெற்று இலங்கை நகருக்குத் திரும்பிச் சென்றேன். (19,20)

அப்போது அவரால் உயிருடன் விடப்பட்டேன். அஸ்திரப் பயிற்சி முழுமை பெறாதவரும், சிறுவரும், கடினமான செயல்களையும் எளிதில் செய்ய வல்லவருமான இராமனால், என்னுடன் வந்திருந்த வீரர்கள் எல்லோரும் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆகவேதான், நான் உங்களைத் தடுக்கிறேன். (அதையும் மீறி,) நீங்கள் இராமனுடன் விரோதத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டீர்களேயானால், இராவணா! மிக விரைவில், பயங்கரமான ஆபத்தை அடைவீர்கள். (21,22)

காம-கேளிக்கை விளையாட்டுக்களில் கைதேர்ந்தவர்களும், கூட்டம் கூட்டமாக திருவிழாக்களில் கூடுபவர்களுமான அரக்கர்கள் அனைவருக்கும் மனத்துயரையும் தீங்கையும் கொண்டு வருவீர்கள். மைதிலியை விரும்பிய காரணத்தால், உப்பரிகைகளாலும் அரண்மனைகளாலும் நிறைந்துள்ளதும், பல்வகை இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இலங்கை நகர் அழிவதைப் பார்க்கப் போகிறீர்கள். (23,24)

மடுவில், முதலைகளுடன் வசிக்கும் மீன்கள் (மீன்களால் எவ்வித ஆபத்தும் இல்லையென்றாலும், ஆபத்தான முதலைகளுடன் இருக்கும் காரணத்தால்) அழிந்து போவதைப் போல, நல்மனம் கொண்டவர்கள் பாவம் செய்யாதிருந்த போதிலும், பாவினரின் சேர்க்கையால் (பாவினரின் பாவத்தின் காரணத்தால்) அழிந்து போகிறார்கள். (25)

(இலங்கையிலுள்ள அரக்கர்கள் எந்தத் தவறும் செய்யாத போதிலும்) திவ்யமான சந்தனக்குழம்பு பூசப்பட்ட அங்கங்களையுடைய, அழகழகான அணிகலன்கள் அணிந்த அரக்கர்கள், உங்களுடைய பாவத்தினால் பூமியில் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் காணப் போகிறீர்கள். மனைவிகளை இழந்தும், மனைவிகளோடு கூடியும், போரில் கொல்லப்படாமல் மீதியிருக்கும் அரக்கர்கள், புகலிடம் இல்லாமல், பத்துத் திசைகளிலும் ஓடிச் செல்வதைக் காணப் போகிறீர்கள். (26,27)

அம்புக் கூட்டங்களால் மூடப்பட்டதும், நெருப்புக் கொழுந்துகளால் சூழப்பட்டதும், வீடுகள் கொளுத்தப்பட்டதுமான இலங்கையைக் காணப் போகிறீர்கள் என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. (28)

பிறர் மனைவியைக் கற்பழிப்பதைக் காட்டிலும் கொடிய பாவம் வேறெதுவுமில்லை. வேந்தே! உங்கள் அந்தப்புரத்தில்தான் ஆயிரக்கணக்கான அழகிகள் இருக்கிறார்களே? (அவர்களை விட்டுவிட்டு, சீதையை அடைய ஏன் ஆசைப்படுகிறீர்கள்?) அரக்கரே! உங்கள் மனைவிகளிடம் இன்பம் அனுபவியுங்கள். உங்கள் குலம்-கௌரவம்-செல்வச்செழிப்பு-அரசாட்சி, அத்துடன் உங்களுக்குப் பிரியமான உயிரையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். (29,30)

உங்கள் மனைவிமார்களுடனும் நண்பர்களுடனும் நீண்டகாலம் இன்பமாக வாழ விரும்பினால், இராமனுடைய பகையைத் தேடிக் கொள்ளாதீர்கள். உங்கள் நலனில் பெரும் அக்கறை கொண்ட நான் பல தடவை எடுத்துக் கூறிய பின்னரும் சீதையைப் பலாத்காரமாக எடுத்து வந்தீர்களேயானால், இராமனுடைய பாணங்களால் சேனைகளை இழந்து, உங்கள் உயிரையும் இழந்து உறவினர்களோடுகூட யமலோகத்தை அடைவீர்கள்.' (31,32)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஏகோந்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

ஸாஹாய்யகாநந்₄யுக்யம:

ஏவமஸ்மி தத₃ா முக்த: கத₂ஞ்சித்தேந ஸம்யுகே₃ ।
இத₃ாநீமபி யத்₃வ்ருத்தம் தச்ச₂ருணுஷ்வ நிருத்தரம் ॥ (1)

ராஷஸாப₄யாமஹம் த்₃வாப₄யாமநிர்விண்ணஸ்தத₂ா க்ருத: ।
ஸஹிதோ ம்ருக்யருபாப₄யாம் ப்ரவிஷ்டோ த₃ண்ட₃காவநம் ॥ (2)

தீப்தஜிஹ்வோ மஹாகாயஸ்தீக்ஷணத₃ம்ஷ்ட்ரோ மஹாப₃ல: ।
வ்யசரம் த₃ண்ட₃காரண்யம் மாம்ஸப₄க்ஷோ மஹாம்ருக்ய: ॥ (3)

அக்யநிஹோத்ரேஷு தீர்தே₂ஷு சைத்யவ்ருக்ஷேஷு ராவண ।
அத்யந்தகே₄ாரோ வ்யசரம் தாபஸாந் ஸம்ப்ரத₄ர்ஷயந் ॥ (4)

நிஹத்ய த₃ண்ட₃காரண்யே தாபஸாந் த₄ர்மசாரிண: ।
ருதி₄ராணி பிப₃ந்ஸ்தேஷாம் தத₂ா மாம்ஸாநி ப₄க்ஷயந் ॥ (5)

ருஷிமாம்ஸாஸந: க்ருரஸ்த்ராஸயந் வநகே₃ாசராந் ।
தத₂ா ருதி₄ரமத்தோஹம் விசரந் த₃ண்ட₃காவநம் ॥ (6)

ஆஸாத₃யம் தத₃ா ராமம் தாபஸம் த₄ர்மமாஸ்ரிதம் ।
வைதே₃ஹீம் ச மஹாப₄ாக்யாம் லக்ஷ்மணம் ச மஹாரத₂ம் ॥ (7)

தாபஸம் நியதாஹாரம் ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதம் ।
ஸோஹம் வநக்யதம் ராமம் பரிபூ₄ய மஹாப₃லம் ॥ (8)

தாபஸோயமிதி க்ஞாத்தவா பூர்வவைரமநுஸ்மரந் ।
அப்யத₄ாவம் ஹி ஸங்க்ருத்த₄ஸ்தீக்ஷணஸ்ருங்கே₃ா ம்ருக்யாக்ருதி: ॥
ஜிக்யாம்ஸுரக்ருதப்ரக்ருஸ்தம் ப்ரஹாரமநுஸ்மரந் ॥ (9)

தேந முக்தாஸ்த்ரயோ ப₃ாணா: ஸிதா: ஸத்ருநிப₃ர்ஹணா: ।
விக்ருஷ்ய ஸுமஹச்சாபம் ஸுபர்ணாநிலநிஸ்வநா: ॥ (10)

தே ப₃ாணா வஜ்ரஸங்காஸா: ஸுகே₄ரா ரக்தபே₄ஜநா: ।
ஆஜக்₃மு: ஸஹிதா: ஸர்வே த்ரய: ஸந்நதபர்வண: ॥ (11)

பராக்ரமக்ஞோ ராமஸ்ய ஸடே₂ா த்₃ருஷ்டப₄ய: புரா ।
ஸமுத்தக்ராந்தஸ்ததோ முக்தஸ்தாவுபெ₄ள ராஷஸௌ ஹதௌ ॥ (12)

ஸரேண முக்தோ ராமஸ்ய கதஞ்சித்ப்ராப்ய ஜீவிதம் ।
இஹ ப்ரவ்ராஜிதோ யுக்தஸ்தாபஸோஹம் ஸமாஹித: ॥ (13)

ஸர்க்கம் : முப்பத்தொன்பது

மாரீசன் மீண்டும் உபதேசித்தல்

அந்தச் சமயத்தில் (இராமன் சிறுவனாக இருந்தபோது) ஏற்பட்ட அந்தப் போரில், முன்னே சொன்னபடி, ஏதோ ஒருவாறாக நான் உயிருடன் விடப்பட்டேன். பின்னர், (இராமன் வளர்ந்து, யுத்தக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்ற) சமீப காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறுகிறேன். குறுக்கே பேசாமல் கேளுங்கள். முன்னர் கூறியபடி (கடலில் மூழ்கடித்து என்னைத் திக்குமுக்காடச் செய்து) அவமானப்படுத்தப்பட்ட நான், அதைரியம் அடையாமல், மான் உருவமெடுத்துக் கொண்டு இரண்டு அரக்கர்களோடுகூட தண்டகாரணயத்திற்குள் புகுந்தேன். (1,2)

நெருப்பாகச் சிவந்த நாக்கு; பெரிய உருவம்; கூரிய கொம்புகள்; மகாபலம் பொருந்திய பெரிய மானாகி மாமிசத்தைப் புசித்துக் கொண்டு, தண்டகாரணயத்தில் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தேன். இராவணா! அக்னிஹோத்ர சாலைகளிலும், புண்ணிய தீர்த்த கட்டங்களிலும், புனிதமான மரங்களின் அடியிலும் அமர்ந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்தவர்களைப் பயமுறுத்தியவண்ணம் பயங்கர உருவம் கொண்டு திரிந்து வந்தேன். (3,4)

தண்டகாவனத்தில், அறநெறிப்படி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த முனிவர்களைக் கொன்று, அவர்கள் இரத்தத்தைக் குடித்து, உடலைத் தின்றுகொண்டு, ரிஷிகளின் உயிரில்லாத சரீரங்களையே உண்பவனாக, கொடுமைக்காரனாக, காட்டில் வசிக்கும் பிராணிகளைப் பயமுறுத்திக் கொண்டு, இரத்தவெறி கொண்டவனாக, தருமத்திற்குக் கேடு விளைவிப்பவனாகச் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தபோது, ஒரு சமயம், தவவேடம் பூண்டு, அறவொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் இராமனையும், மிகவும் பேறு பெற்றவளான சீதையையும், மகாவீரனான லட்சுமணனையும் அங்கே பார்த்தேன். (5-7)

தவவேடம் புனைந்தவர்; அளவாக உண்பவர்; எல்லாப் பிராணிகளின் நலனிலும் நோக்குடையவர். இப்படியாக, காட்டிற்கு வந்திருக்கும் பெரும் பலசாலியான இராமனை, 'இவர் தபஸ்வியல்லவா?' (எனவே, தபஸ்விகளின் நியமப்படி, பிராணிகளை ஹிம்ஸை செய்ய மாட்டார்) என்று எண்ணி, அலட்சியப்படுத்தி முன் விரோதத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து, மிகவும் கோபத்துடன், கூரிய கொம்புகளையுடைய மான் உருவம் கொண்ட நான், முன்பு கிடைத்த அடியை நினைத்துக் கொண்டு, புத்தியை இழந்தவனாக (சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோதே அந்தப் பாடுபடுத்தியவர், இப்போது என்னதான் செய்யமாட்டார்? - என்ற படிப்பினை வராமல்) அவரைக் கொல்லும் நோக்கத்துடன் எதிர்த்துச் சென்றேன். (8,9)

கூர்மையானவைகளும் எதிரிகளை மாய்க்கவல்லவைகளும் கருடன், வாயுவைப் போல் முழக்கம் செய்கின்றவைகளுமான மூன்று பாணங்களை, மாபெரும் வில்லில் நானேற்றிச் செலுத்தினார். அந்தப் பாணங்கள் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்றும், மகா பயங்கரமானவைகளாகவும், (எதிரிகளின்) இரத்தத்தை உறிஞ்சுவவைகளாகவும், சீராக அமைக்கப்பட்ட கணுக்களை உடையவைகளாகவும் இருந்தன; அவை மூன்றும் ஒன்றாகக் கூடி எதிரே வந்தன. (10,11)

இராமனுடைய எல்லையில்லாத பராக்கிரமத்தை அறிந்தவன், நான்; அவரால் விளைவிக்கப்பட்ட பெருந்துன்பத்தை அனுபவித்தவன், நான். அதனால், (இராமபாணத்திலிருந்து தப்ப முடியாது என்பதால்) தந்திரமாகத் தாவிக் குதித்து ஓடிப்போனதால் உயிர் பிழைத்தேன். அந்த இரு அரக்கர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். (களத்திலிருந்து புறங்காட்டிச் செல்லும் கோழையை இராமபாணம் பின்தொடர்ந்து சென்று அழிக்காது.) (12)

இராமனுடைய அம்பிலிருந்து ஒரு வழியாகத் தப்பித்துக் கொண்டு, புது வாழ்வைப் பெற்று, இவ்விடத்திற்கு வந்து, நல்லொழுக்கம் கொண்டவனாக, செம்மையான மனம் உடையவனாக, உலகப்பற்றை விட்டுவிட்ட தவசியாக இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். (13)

வ்ருசேஷ வ்ருசேஷ ச பஸ்யாமி சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்புரம் ।
க்ருஹிதத₄நுஷம் ராமம் பாஸஹஸ்தமிவாந்தகம் ॥ (14)

அபி ராமஸஹஸ்ராணி பீ₄த: பஸ்யாமி ராவண ।
ராமபூ₄தமித₃ம் ஸர்வமரண்யம் ப்ரதிப₄தி மே ॥ (15)

ராமமேவ ஹி பஸ்யாமி ரஹிதே ராக்ஷஸாதி₄ப ।
த்ருஷ்ட்வா ஸ்வப்நக₃தம் ராமமுத்₃ப₄ரமாமி விசேதந: ॥ (16)

ரகாராதீ₃நி நாமாநி ராமத்ரஸ்தஸ்ய ராவண ।
ரத்நாநி ச ரத₂ாஸ்சைவ வித்ராஸம் ஜநயந்தி மே ॥ (17)

அஹம் தஸ்ய ப்ரப₄வக்ஞோ ந யுத்₃த₄ம் தேந தே ஷமம் ।
புலிம் வா நமுசிம் வாபி ஹந்யாத்தி₄ ரகு₄நந்த₃ந: ॥ (18)

ரணே ராமேண யுத்₄யஸ்வ ஷமாம் வா குரு ராக்ஷஸ ।
ந தே ராமகத₂ா கார்யா யதி₃ மாம் த்ரஷ்டுமிச்ச₂ஸி ॥ (19)

புஹவ: ஸாத₄வோ லோகே யுக்தா த₄ர்மமநுஷ்டி₂தா: ।
பரேஷாமபராதே₄ந விநஷ்டா: ஸபரிச்ச₂த₃ா: ॥ (20)

ஸோஹம் தவாபராதே₄ந விநஸ்யேயம் நிஸாசர ।
குரு யத்தே ஷமம் தத்த்வமஹம் த்வாம் நாநுயாமி ஹ ॥ (21)

ராமஸ்ச ஹி மஹாதேஜா மஹாஸத்த்வோ மஹாபு₃ல: ।
அபி ராக்ஷஸலோகஸ்ய ப₄வேத₃ந்தகரோ஽பி ஹி ॥ (22)

யதி₃ ஸூர்பணக₂ாஹேதோர்ஜநஸ்த₂ாநக₃த: க₂ர: ।
அதிவ்ருத்தோ ஹத: பூர்வம் ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா ॥
அத்ர ப்ருஹி யத₂ாதத்த்வம் கோ ராமஸ்ய வ்யதிக்ரம: ॥ (23)

இத₃ம் வசோ ப₃ந்து₄ஹிதார்தி₂நா மயா
யதே₂ாச்யமாநம் யதி₃ நாபி₄பத்ஸ்யஸே ।
ஸபு₃ாந்த₄வஸ்த்யஷ்யஸி ஜீவிதம் ரணே
ஹதோ₃த்ய ராமேண ஸரைரஜிஹ்மகை₃: ॥ (24)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகோநசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

இங்கேயுள்ள ஒவ்வொரு மரத்திலும், மரவுரியும் மான்தோலும் அணிந்து, வில்லைத் தாங்கி நிற்கும் இராமனைக் - கையில் பாசமேந்திக் கொண்டு நிற்கும் காலனைப் போல - காண்கிறேன். (14)

இராவணா! மேலும், பயத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருக்கும் நான், இங்கே ஆயிரக்கணக்கான இராமன்களைக் காண்கிறேன்; இந்த வனம் முழுவதும் இராமனாகவே ஆகிவிட்டதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது! அரக்கர் தலைவரே! நான் (இராமன் இல்லாத இடத்தில்) தனிமையில் இருக்கும்போது, இராமனையே காண்கிறேன். கனவில் இராமனைப் பார்க்க நேரிட்டால் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு எழுந்து விடுகிறேன். இராவணா! இராமனிடம் எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பயத்தால், இரத்தினம், இரதம் முதலிய, 'இர' என்ற எழுத்தில் தொடங்கும் சொற்கள் எனக்குள் ஒரு நடுக்கத்தை உண்டாக்குகின்றன. (15-17)

நான் அவருடைய மகிமையை உள்ளபடி அறிவேன். அதனால்தான் சொல்கிறேன். அவருடன் யுத்தம் செய்யும் சக்தி உங்களிடம் இல்லை. ரகு குலத்தை மகிழ்விக்கும் இராமன், அந்த பலிச்சக்கரவர்த்தியையும் நமசிசையையும் கூடக் கொன்று விடுவார். (நமசிசையப் பற்றி இரண்டுவிதமான வரலாறுகள் காணக் கிடைக்கின்றன. ஒன்று: அசுரர்களில் ஒருவனான நமசி மட்டும், இந்திரனுடன் நடந்த போரில் வெற்றி பெற்றான். இந்திரன் கைது செய்யப்பட்டான். 'பகலிலோ இரவிலோ, ஈரமான அல்லது உலர்ந்த ஆயுதத்தால் என்னைத் தாக்கமாட்டேன் - என்று வாக்களித்தால் உன்னை விடுவிக்கிறேன்' என்றான், நமசி. அதை ஏற்று வெளியே வந்த இந்திரனால், இரவும்-பகலுமில்லாத சந்த்யா காலத்தில், கடல் நுரையால் நமசி கொல்லப்பட்டான். மற்றொன்று: நமசி, இந்திரனின் நண்பன். ஒரு சமயம், இந்திரனின் உயிரை வாங்காமல், அவன் இரத்தத்தை மட்டும் குடித்துவிட்டான். பின்னர், அசுவின் தேவர்களும் சரஸ்வதியும், இந்திரனுக்கு ஒரு வஜ்ரத்தை அளித்தார்கள். அதைக் கொண்டு நமசியின் தலையை வெட்டினான், இந்திரன். விரோசனன் மகனான பலிச்சக்கரவர்த்தி, மகாவிஷ்ணுவின் திரிவிக்ரம அவதாரத்தால், பாதாளத்திற்கு அனுப்பப்பட்டவன்.) (18)

அரக்கரே! துணிச்சல் இருந்தால் இராமனோடு போர் செய்யுங்கள்; இல்லாவிட்டால், அவர் செய்தவைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். என்னை உயிருடன் பார்க்க விரும்பினால், என் எதிரில் இராமனிடம் விரோதம் காட்டிப் பேசாதீர்கள். உலகில் தருமத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களும் ஆத்மஞானிகளுமான பெரியோர்கள் பலர், சகவாச தோஷத்தால் (தீயோருடன் சேர்க்கை என்ற குற்றத்தால்), உறவினர்களோடுகூட அழிந்து போயிருக்கிறார்கள். (19,20)

அரக்கர் மன்னரே! நீங்கள் செய்யப்போகும் (சீதையை அபகரித்தல் என்ற) குற்றத்தால் நான் மாண்டு போவேன். எனவே, உங்களிடம் உள்ள சக்திக்கேற்ற காரியத்தை நீங்கள் செய்து கொள்ளுங்கள்; நான் (இந்த விஷயத்தில்) உங்களுக்கு உதவி செய்யமாட்டேன். இராமனோ, மகாபராக்கிரமம் உடையவர்; அறிவுமிக்கவர்; மிகவும் உடல்பலம் உடையவர். அரக்கர் குலத்திற்கே அவர் நாசத்தை விளைவிப்பவராக ஆகக் கூடியவரன்றோ? (21,22)

சூர்ப்பணகை காரணமாக, ஜனஸ்தானத்திற்குச் சென்ற கரன் முதலில் நியாய வரம்பை மீறினான். அதனால், கஷ்டமான காரியங்களையும் எளிதில் செய்து முடிக்கும் திறன் கொண்ட இராமனால் கொல்லப்பட்டான் என்றால், இராமன் எல்லை மீறி நடந்தார் என்று சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறதா? என் உறவினரான உங்கள் நன்மையை நாடும் என் அறிவுரையை ஏற்காவிடில், போரில் இராமனால் குறி தப்பாது செலுத்தும் பாணங்களால் அடிபட்டு, அந்த கூடிணமே, உற்றார்-உறவினர்களோடு உயிரைத் துறப்பீர்கள்." (23,24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

சத்வாரிம்ஸ: ஸர்கு: மாயம்ருகருபயர்க்ரஹந்ரந்த:

மாரீசேந து தத்வாக்யம் சக்ஷம் யுக்தம் நிஸாசர: ।
உக்தோ ந ப்ரதிஜக்ரஹ மர்துகாம இவௌஷதம் ॥ (1)

தம் பத்யஹிதவக்தாரம் மாரீசம் ராசக்ஷஸாதிப: ।
அப்ரவீத்பருஷம் வாக்யமயுக்தம் காலசோதித: ॥ (2)

யத்கிலைததயுக்தார்தம் மாரீச மயி கத்யதே ।
வாக்யம் நிஷ்ப்ரமத்யர்தமுப்தம் பீஜமிவோஷரே ॥ (3)

த்வத்வாக்யைந் து மாம் ஸக்யம் பேத்தும் ராமஸ்ய ஸம்யுகே ।
பாபஸீலஸ்ய மூர்க்ஸ்ய மாநுஷஸ்ய விஸேஷத: ॥ (4)

யஸ்த்யக்த்வா ஸுஹ்ருதோ ராஜ்யம் மாதரம் பிதரம் ததா ।
ஸ்த்ரீவாக்யம் ப்ராக்ருதம் ஸ்ருத்வா வநமேகபதே கத: ॥ (5)

அவஸ்யம் து மயா தஸ்ய ஸம்யுகே க்ரகாதிந: ।
ப்ராணை: ப்ரியதரா ஸீதா ஹர்தவ்யா தவ ஸந்நிதௌ ॥ (6)

ஏவம் மே நிஸ்சிதா புத்திஹ்ருதி மாரீச வர்ததே ।
ந வ்யாவர்தயிதும் ஸக்யா ஸேந்த்ரரைபி ஸுராஸுரை: ॥ (7)

தோஷம் குணம் வா ஸம்ப்ருஷ்டஸ்த்வமேவம் வக்துமர்ஹஸி ।
அபாயம் வாப்யபாயம் வா கார்யஸ்யாஸ்ய விநிஸ்சயே ॥ (8)

ஸம்ப்ருஷ்டேந து வக்தவ்யம் ஸசிவேந விபஸ்சிதா ।
உத்யதாஞ்ஜலிநா ராக்ஞா ய இச்சேத்யுதிமாத்மந: ॥ (9)

வாக்யமப்ரதிஹம் து ம்ருதுபூர்வம் ஹிதம் ஸூபம் ।
உபசாரேண யுக்தம் ச வக்தவ்யோ வஸுதாதிப: ॥ (10)

ஸாவமர்தம் து யத்வாக்யம் மாரீச ஹிதமுச்யதே ।
நாபிநந்ததி தத்ராஜா மாநாரீஹோ மாநவர்ஜிதம் ॥ (11)

பஞ்ச ரூபாணி ராஜாநோ தாரயந்த்யமிதௌஜஸ: ।
அக்நேரிந்த்ரஸ்ய ஸோமஸ்ய யமஸ்ய வருணஸ்ய ச ॥ (12)

ஓளஷண்யம் ததா விக்ரமம் ச ஸௌம்யம் துண்டம் ப்ரஸந்நதாம் ।
தாரயந்தி மஹாத்மாநோ ராஜாந: க்ஷணதாசர ॥ (13)

ஸர்க்கம் : நாற்பது

மாயமான் உருவம் கொள்ள வற்புறுத்தல்

மாரீசனால் சொல்லப்பட்ட அந்த உரை உசிதமாகவும் ஏற்கத்தக்கதாக இருந்தபோதிலும், உயிரைவிடத் துணிந்த ஒரு நோயாளி, மருந்தை ஏற்க மறுப்பதைப் போல, (காமம் என்ற நோயால் பீடிக்கப்பட்ட) அந்த அரக்கன், அவனால் சொல்லப்பட்ட நல்லுரையை ஏற்கவில்லை. (1)

காலனால் குறி வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த அரக்கர் வேந்தன், உண்மையை உள்ளபடியேயும் நயமாகவும் கூறிய மாரீசனைப் பார்த்துத் தகாத சொற்களைக் கோபத்துடன் கூறினான்— (2)

“மாரீசனே! பொருத்தமில்லாத எந்த வார்த்தைகளை என்னிடம் கூறினாயோ, அவையெல்லாம் உவர்பூமியில் விதைக்கப்பட்ட விதைபோல சிறிதும் பயனில்லாதவை. (3)

இராமன் தீய ஒழுக்கமுடையவன்; மதியில்லாதவன்; அத்துடன், அற்ப மனிதப்பிறவி. ஆகவே, ‘இராமனுடன் போர் புரிய உன்னால் முடியாது’ என்று நீ சொன்னது சரிதான்! (மூன்று வகைகளில் என்னில் தாழ்ந்தவனான அவனுடன் போரிடுவது, என் போன்ற வீரனுக்கு அழகல்ல – என்பது உண்மைதான்.) ஆனால், அவனுக்குப் பாடம் புகட்டுவதற்கு, ‘அவன் மனைவியை அபகரித்து வருவது’ என்ற என் நிச்சயத்தை உன் வார்த்தைகள் அசைத்துவிட முடியாது. (4)

எவன், மதியில்லாத ஒரு பெண்ணின் (கைகேயியின்) சொற்களைக் கேட்டு மதித்து, நண்பர்களையும் அரசாட்சியையும் தாயாரையும் தந்தையையும் ஒருங்கே துறந்து காட்டிற்கு ஏகினானோ, போரில் கரனைக் கொன்ற அவனுடைய உயிருக்கும் மேலான சீதை, உன் முன்னிலையிலேயே (உன் சகாயத்தாலேயே) நிச்சயம் அபகரிக்கப்பட வேண்டியவள். (5,6)

மாரீசனே! இந்த எண்ணம் என் மனத்தில் திடமாக இருக்கிறது. இதனை, இந்திரன் முதலான தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒன்றுகூடி வந்தாலும் மாற்ற முடியாது. (7)

இந்த விஷயத்தை நிர்ணயிப்பதற்காக, ‘இந்தத் திட்டத்திலுள்ள குண-தோஷங்கள் என்னென்ன? ஆபத்து என்ன? வழிமுறை என்ன?’ என்று கேட்கப்பட்டால் அல்லவோ, நீ அறிவுரை கூறவேண்டும்? (8)

தன்னுடைய நன்மையை விரும்புகிற, புத்திசாலியான அமைச்சன், அவனிடம் ஆலோசனை கேட்கப்பட்டால் மட்டுமே, அரசன் முன்பு கைகூப்பி வணக்கத்துடன் பதில் கூறவேண்டும். (9)

மன்னன் என்பவன் அனுகூலமானதும் மென்மையானதும் நன்மை அளிப்பதும் மங்களமானதும் மரியாதையோடு கூடியதுமான ஆலோசனையைக் கூறத்தக்கவன். (10)

மாரீசனே! மற்றவர்களின் கௌரவத்திற்கு உரியவனான மன்னன், அவனுக்கு நன்மையே செய்யும் சொற்களாக இருந்தாலும், அவை அவமரியாதையுடன் சொல்லப்படுமானால், அவன் அந்தச் சொற்களால் மகிழ்வடைவதில்லை. (11)

எல்லையில்லாத பராக்கிரமம் பெற்ற மன்னர்கள் ஐந்து தேவதைகளான அக்னி, இந்திரன், சந்திரன், யமன், வருணன் ஆகியவர்களின் சிறப்பியல்புகளைப் பெற்றுள்ளார்கள். (12)

அரக்கனே! சுட்டெரிக்கும் வெம்மை, அளவற்ற பராக்கிரமம், இனிய இயல்பு, குற்றமிழைத்தோர்க்குத் தண்டனை கொடுப்பது, இரக்கம் ஆகிய குணங்களை பேரரசர்களான மன்னர்கள் பெற்றுள்ளார்கள். (13)

தஸ்மாத்ஸர்வாஸ்வவஸ்தாஸு மாந்யா: பூஜ்யாஸ்ச பார்தி₂வா: ।
த்வம் து த₄ர்மமவிஞ்ஞாய கேவலம் மோஹமாஸ்தி₂த: ॥ (14)

அப்யாக்₃தம் மாம் தெ₃ளராத்மயாத்தபருஷம் வத₃ஸீத்₃ருஸம் ।
குணதே₃ாஷௌ ந ப்ருச்ச₂ாமி க்ஷமம் சாத்மநி ராக்ஷஸ ॥ (15)

மயோக்தம் தவ சைதாவத்ஸம்ப்ரத்யமிதவிக்ரம ।
அஸ்மிம்ஸ்து த்வம் மஹாக்ருத்யே ஸாஹாய்யம் கர்துமர்ஹஸி ॥ (16)

ஸ்ருணு தத்கர்ம ஸாஹாய்யே யத்கார்யம் வசநாந்மம ।
ஸௌவர்ணஸ்த்வம் ம்ருகே₃ா பூ₄த்வா சித்ரோ ரஜதபி₃ந்து₃பி₄: ॥ (17)

ஆஸ்ரமே தஸ்ய ராமஸ்ய ஸீதாயா: ப்ரமுகே₂ சர ।
ப்ரலோப₄யித்வா வைதே₃ஹீம் யதே₂ஷ்டம் க₃ந்துமர்ஹஸி ॥ (18)

த்வாம் து மாயாம்ருக₃ம் த்₃ருஷ்ட்வா காஞ்சநம் ஜாதவிஸ்மயா ।
ஆநயைநமிதி க்ஷிப்ரம் ராமம் வக்ஷயதி மைதி₂லீ ॥ (19)

அபக்ராந்தே து காகுத்ஸ்தே₂ தூ₃ரம் க₃த்வாப்யுத₃ாஹர ।
ஹா ஸீதே லக்ஷ்மணேத்யேவம் ராமவாக்யாநுருபகம் ॥ (20)

தச்ச்₂ருத்வா ராமபத₃வீம் ஸீதயா ச ப்ரசோதி₃த: ।
அநுக₃ச்ச₂தி ஸம்ப₄ராந்த: ஸௌமித்ரிரபி ஸௌஹ்ருத₃ாத் ॥ (21)

அபக்ராந்தே ச காகுத்ஸ்தே₂ லக்ஷ்மணே ச யத₂ாஸுக₂ம் ।
ஆஹரிஷ்யாமி வைதே₃ஹீம் ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸசீமிவ ॥ (22)

ஏவம் க்ருத்வா த்வித₃ம் கார்யம் யதே₂ஷ்டம் க₃ச்ச₂ ராக்ஷஸ ।
ராஜ்யஸ்யார்த₄ம் ப்ரத₃ாஸ்யாமி மாரீச தவ ஸுவ்ரத ॥ (23)

க₃ச்ச₂ ஸௌம்ய ஸிவம் மார்க₃ம் கார்யஸ்யாஸ்ய விவ்ருத்த₄யே ।
அஹம் த்வாநுக₃மிஷ்யாமி ஸரதே₂ா த₃ண்ட₃காவநம் ॥ (24)

ப்ராப்ய ஸீதாமயுத்₃தே₄ந வஞ்சயித்வா து ராக₄வம் ।
லங்காம் ப்ரதிக₃மிஷ்யாமி க்ருதகார்ய: ஸஹ த்வயா ॥ (25)

ந சேத்கரோஷி மாரீச ஹந்மி த்வாமஹமத்ய வை ।
ஏதத்கார்யமவஸ்யம் மே ப₃லாத₃பி கரிஷ்யஸி ॥
ராக்ஞோ ஹி ப்ரதிக₃லஸ்தே₂ா ந ஜாது ஸுக₂மேத₄தே ॥ (26)

ஆதலால், எந்த நிலைமையிலும் மன்னர்கள், மனத்தால் கௌரவிக்கவும், சொற்களால் போற்றவும் தக்கவர்கள். நீ, தருமத்தை அறியவில்லை; மதிமயக்கத்தில் சிக்கியிருக்கிறாய். உன்னைத் தேடி வந்திருக்கும் என்னிடம், உன் துஷ்டத்தனத்தினால், இம்மாதிரியான அவமரியாதைச் சொற்களைக் கூறுகிறாய். அரக்கனே! என்னிடம் சக்தி இருக்கிறது (என் விருப்பப்படி செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு). என் செயல்பாட்டின் நல்லது-கெட்டதுகளைப் பற்றி நான், உன்னைக் கேட்கவில்லை. (14,15)

எல்லையற்ற பராக்கிரமம் கொண்ட அரக்கனே! இப்போது, நான் உன்னிடம் கூறியது இதுதான். (நான் முடிவெடுத்திருக்கும்) இந்தப் பெரும் காரியத்தில் நீ எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். (16)

நீ, எனக்கு எப்படி உதவ வேண்டும்? என்று நான் சொல்லப் போவதைக் கேள். வெள்ளிப் புள்ளிகளால் கவர்ச்சியுடன் விளங்கும் பொன்வண்ண மானாக உருக்கொண்டு, இராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு அருகில், சீதையின் கண்ணெதிரே ஓடித் திரி. (பெண் ஆனதால், புதுமையான அந்த மானைக் கண்டு சீதை மயங்குவாள். அதனைக் கொஞ்சிக் குலாவ விரும்புவாள்.) சீதையின் மனத்தில் இப்படி ஓர் ஆசையை உண்டாக்கிவிட்டு, நீ உன் இஷ்டம் போல் எங்கு வேண்டுமானாலும் சென்றுவிடலாம். (17,18)

மாயையால், பொன்மானாகத் தோற்றமளிக்கும் உன்னைக் கண்டதுமே, சீதை மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, இராமனைப் பார்த்து, 'இதை உடனே பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள்' என்று சொல்வாள். (19)

உன்னைப் பிடிப்பதற்காக, உன் பின்னால் இராமன் (ஆசிரமத்திலிருந்து) வெகுதூரம் சென்றபின்னர், இராமனுடைய குரலில், 'ஹா, சீதே! ஹா, லட்சுமணா!' என்று உரத்த குரலில் அழை. (20)

அந்த அழைப்பைக் கேட்டு, (கவலை கொண்ட) சீதையால் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டு, பேரன்பு கொண்ட லட்சுமணன், மனம் பதறி, இராமன் சென்ற வழியிலேயே பின்தொடர்ந்து செல்வான். (21)

இவ்விதம், இராமனும் லட்சுமணனும் வெகுதூரம் சென்றுவிட்ட பின்னர், இந்திரன் இந்திராணியைக் கவர்ந்து சென்றதைப் போல, மிகச் சலபமாக வைதேகியை அபகரிக்கப் போகிறேன். (22)

நல்ல விரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் அரக்கனே! இந்தக் காரியத்தை இவ்வாறு செய்துவிட்டு, உன் இஷ்டம் போல் செல்லலாம். மாரீசனே! (நீ செய்யப்போகும் இந்தப் பேருதவிக்காக) என் ராஜ்யத்தில் பாதியை உனக்குத் தருவேன். (23)

அன்பனே! இந்தக் காரியம் நன்றாக நிறைவேறுவதற்காகப் புறப்படுவாயாக. வழியில் உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். நான் தேரில் ஏறி, உன்னைப் பின்தொடர்ந்து தண்டகாவனம் வருகிறேன். போர் ஏதும் நிகழ்த்தாமல், இராமனை ஏமாற்றிவிட்டு, சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு, எண்ணிய காரியம் நிறைவேறியவனாக, உன்னுடன்கூட இலங்கைக்குத் திரும்பிச் செல்வேன். (24,25)

மாரீசனே! நீ இந்த உதவியைச் செய்யாவிட்டால், உன்னை இப்போதே கொன்றுவிடுவேன்! என் நிர்பந்தத்தினால்தான் என்றாலும், என்னுடைய இந்தக் காரியத்தை நீ கட்டாயம் செய்தே ஆகவேண்டும். அரசனுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக நடப்பவன், ஒருபோதும் சுகத்தை அடையமாட்டான். (26)

ஆஸாத்ய தம் ஜீவிதஸம்ஸயஸ்தே

ம்ருத்யுர்த்ருவோ ஹ்யத்ய மயா விருத்ய ।

ஏதத்யதாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ய புத்ருத்யா

யதத்ர பத்யம் குரு தத்ததா த்வம் ॥

(27)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே

ஆரண்யகாண்டே சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய: ॥

ஏகசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

ராவணநிந்தா

ஆக்ருப்தோ ராவணேநேத்தம் ப்ரதிகூலம் ச ராஜவத் ।

அப்யுரவீத்பருஷம் வாக்யம் நி:ஸங்கோ ராஷஸாதிபம் ॥ (1)

கேநாயமுபதிஷ்டஸ்தே விநாஸ: பாபகர்மணா ।

ஸபுத்ரஸ்ய ஸராஷ்ட்ரஸ்ய ஸாமாத்யஸ்ய நிஸாசர ॥ (2)

கஸ்த்வயா ஸுகிநா ராஜந்நாபிநந்ததி பாபக்ருத் ।

கேநேத்யமுபதிஷ்டம் தே ம்ருத்யுத்வாரமுபாயத: ॥ (3)

ஸத்ரவஸ்தவ ஸுவ்யக்தம் ஹீநவீர்யா நிஸாசரா: ।

இச்சந்தி த்வாம் விநஸ்யந்தமுபருத்தம் புலியஸா ॥ (4)

கேநேத்யமுபதிஷ்டம் தே ஷுத்ரேணாஹிதவாதிநா ।

யஸ்த்வாமிச்சதி நஸ்யந்தம் ஸ்வக்ருதேந நிஸாசர ॥ (5)

வத்யா: க்ஷு ந ஹந்யந்தே ஸசிவாஸ்தவ ராவண ।

யே த்வாமுத்பதமாருடம் ந நிக்ருஹ்ணந்தி ஸர்வஸ: ॥ (6)

அமாத்யை: காமவ்ருத்தோ ஹி ராஜா காபதமாஸ்ரித: ।

நிக்ருஹ்ய: ஸர்வதா ஸத்பிரந நிக்ருஹ்யோ நிக்ருஹ்யஸே ॥ (7)

தர்மமர்தம் ச காமம் ச யஸஸ்ச ஜயதாம் வர ।

ஸ்வாமிப்ரஸாதாத்தஸசிவா: ப்ராப்நுவந்தி நிஸாசர ॥ (8)

விபர்யயே து தத்ஸர்வம் வ்யர்தம் புவதி ராவண ।

வ்யஸநம் ஸ்வாமிவைகுண்யாத்ப்ராப்நுவந்தீதரே ஜநா: ॥ (9)

ராஜமூலோ ஹி தர்மஸ்ச ஜயஸ்ச ஜயதாம் வர ।

தஸ்மாத்தஸர்வாஸ்வவஸ்தாஸ ரக்ஷிதவ்யா நராதிபா: ॥ (10)

அவனை (இராமனை) நெருங்கி, இந்தக் காரியத்தைச் செய்யும்போது, (உன் தவத்தின் பயனாக) ஒருவேளை நீ உயிர் தப்பினாலும் தப்பலாம். ஆனால், என் விருப்பத்திற்கு எதிராக நடந்தால், இப்பொழுதே உனக்குச் சாவு நிச்சயம்! எனவே, இதுபற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்து, உனக்கு எது நல்லது? என்று முடிவு செய்து, அவ்வாறே செய்.” (27)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தொன்று மீண்டும் மாரீசனின் உபதேசம்

அரசருக்கு உரிய தோரணையில் இராவணன், தனக்குத் தீங்கை விளைவிக்கக்கூடிய கட்டளையை இட்டதும், (இராவணன், தன் அறிவுரையை ஏற்றுக் கொண்டு திருந்தக்கூடும் என்ற நம்பிக்கை அறவே ஒழிந்தவனாக) சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி (அவன் கருத்தைத் தெரிந்து கொண்டு), ராக்ஷஸ மன்னனைக் கோபத்துடன் பார்த்து, பின்வருமாறு (மாரீசன்) கூறினான்—
“அரக்கத் தலைவரே! இப்படியான (சீதையைக் கவர்வது என்றதான) ஒரு பாவ காரியத்தைச் செய்து, மக்கள்-ஆட்சி-அமைச்சர்களோடுகூட உங்களுக்கும் நாசம் ஏற்படக்கூடிய உபாயத்தைச் சொன்னவன், யார்? (1,2)

வேந்தரே! தாங்கள் சுகமாக இருந்து கொண்டிருப்பதை விரும்பாத அந்தக் கயவன் யார்? யமலோகத்தின் வாயிற்படிக்கு உங்களைக் கொண்டு சேர்க்கும் இந்த வழியைக் கூறியவன் யார்? உங்களுடன் விரோதம் கொண்ட, பலம் குன்றிய அரக்கர்கள், மிகவும் பலசாலியான ஒருவனால் நீங்கள் எதிர்க்கப்பட்டு அழிந்து போவதைக் காண விரும்புகிறார்கள் (என்று தோன்றுகிறது). (3,4)

உங்கள் நலனை விரும்பாத எந்த அற்பன், இந்த அறிவுரையைக் கூறினான்? அரக்கரே! தன்னுடைய சூழ்ச்சியால் (தவறான அறிவுரையால்) நீங்கள் அழிந்து போவதை அவன் விரும்புகிறானோ? (நீங்கள் செய்யும் பாவகாரியத்தாலேயே நீங்கள் அழிந்து போவதை - உங்கள் சாவுக்கு நீங்களே காரணமாவதை - அவன் விரும்புகிறான்.) (5)

இராவணா! தவறான வழியில் செல்லத் துணிந்துவிட்ட உங்களை, எப்பாடுபட்டாகிலும் தடுக்காமலிருக்கும் அந்த அமைச்சர்கள் கொல்லத்தக்கவர்கள். (ஆனால், நீங்கள்) அவர்களைக் கொல்லாமல் விட்டு வைத்திருக்கிறீர்கள். (6)

தன் மனம் போனபடி நடக்கின்றவனும் தீங்கு விளைவிக்கும் வழியில் செல்பவனுமான அரசனை, நல்லெண்ணமுடைய அமைச்சர்கள் எவ்வாறேனும் தடுத்து நிறுத்தவேண்டும். கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டிய உங்களை அவர்கள் தடுத்து நிறுத்தாமலிருக்கிறார்களே? எப்போதும் வெற்றிபெறும் ராக்ஷஸ மன்னரே! அமைச்சர்கள், அரசனுடைய தயவினால்தான் அறம்-பொருள்-இன்பம்-புகழ் ஆகியவற்றைப் பெறுகிறார்கள். (7,8)

இராவணா! இதற்குமாறாக நடக்குமானால் (மன்னனுடைய கிருபை இல்லாமற்போனால்) அவையெல்லாம் பயனற்றுப் போகின்றன. (மேற்சொன்ன மேன்மைகள் கிடைக்காமல் போகின்றன.) மற்ற குடிமக்கள், மன்னனுடைய குணக்குறைவினால் (குற்றத்தால்) துன்பத்தை அடைகிறார்கள். வெற்றித் திலகமே! தருமமும் வெற்றியும் அரசனை வேராகக் கொண்டவை. (வேர் காப்பாற்றப்பட்டால், தருமமும் வெற்றியும் நிலைத்திருக்கும்.) எனவே, எல்லா நிலைமைகளிலும் மன்னர்கள் நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள். (9,10)

ராஜ்யம் பாலயிதும் ஸக்யம் ந தீக்ஷணேந நிஸாசர: ।
ந சாபி ப்ரதிகூலேந நாவிரீதேந ராக்ஷஸ ॥ (11)

யே தீக்ஷணமந்த்ரா: ஸசிவா ப₄ஜ்யந்தே ஸஹ தேந வை ।
விஷமேஷு ரத₂ா: ஸீக்₄ரா மந்த₃ஸாரத₂யோ யத₂ா ॥ (12)

ப₃ஹவ: ஸாத₄வோ லோகே யுக்தா த₄ர்மமநுஷ்டி₂தா: ।
பரேஷாமபராதே₄ந விநஷ்டா: ஸபரிச்ச₂த₃ா: ॥ (13)

ஸ்வாமிநா ப்ரதிகூலேந ப்ரஜாஸ்தீக்ஷணேந ராவண ।
ரக்ஷயமாணா ந வர்த₄ந்தே மேஷா கே₃மாயுநா யத₂ா ॥ (14)

அவஸ்யம் விநஸிஷ்யந்தி ஸர்வே ராவண ராக்ஷஸா: ।
யேஷாம் த்வம் கர்கஸோ ராஜா து₃ர்பு₃த்தி₄ரஜிதேந்த்₃ரிய: ॥ (15)

ததி₃த₃ம் காகதாலியம் கே₄ரமாஸாதி₃தம் மயா ।
அத்ரைவ ஸோசநீயஸ்த்வம் ஸஸைந்யோ விநஸிஷ்யஸி ॥ (16)

மாம் நிறுத்ய து ராமோஸாவசிராத்த்வாம் வதி₄ஷ்யதி ।
அநேந க்ருதக்ருத்யோஸ்மி ம்ரியே யத₃ரிணா ஹத: ॥ (17)

த₃ர்ஸநாதே₃வ ராமஸ்ய ஹதம் மாமவத₄ாரய ।
ஆத்மாநம் ச ஹதம் வித்₃தி₄ ஹ்ருத்வா ஸீதாம் ஸப₃ாந்த₄வம் ॥ (18)

ஆநயிஷ்யஸி சேத்ஸீதாமாஸ்ரமாத்ஸஹிதோ மயா ।
நைவ த்வமஸி நாஹம் ச நைவ லங்கா ந ராக்ஷஸா: ॥ (19)

நிவார்யமாணஸ்து மயா ஹிதைஷிணா
ந ம்ருஷ்யஸே வாக்யமித₃ம் நிஸாசர ।
பரேதகல்யா ஹி க₃தாயுஷோ நரா
ஹிதம் ந க்₃ருஹ்ணந்தி ஸுஹ்ருத்₃பி₄ரீரிதம் ॥ (20)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

த₃விசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃:

ஸ்வர்ணம்ருக₃ப்ரேக்ஷணம்

ஏவமுக்த்வா து வசநம் மானீசோ ராவணம் தத: ।
க₃ச்ச₂ாவேத்யப்₃ரவீத்₃தீ₃நோ ப₄யாத்₃ராத்ரிஞ்சரப்ரபே₄ா: ॥ (1)

இரவில் திரியும் ராக்ஷஸரே! கடுமையான தண்டனை கொடுக்கிற, மக்கள் நலனுக்கு எதிராகச் செயல்படுகிற, பொறிகளைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திராத மன்னனால், நாட்டை ஆளமுடியாது. மேடு-பள்ளமான பாதையில், திறமையில்லாத சாரதிகளால் செலுத்தப்படும் ரதங்கள் போல, துர்போதனை செய்யும் அமைச்சர்கள், அவனோடு (மன்னனோடுகூட) நாசமடைகிறார்கள். (11,12)

முறையாக தருமத்தை அனுஷ்டிக்கும் சான்றோர்கள் பலர், மற்றவர்கள் செய்த குற்றத்தின் காரணமாக, தம் குடும்பத்தோடு அழிவை அடைந்திருக்கிறார்கள். இராவணா! மக்கள் நலனுக்கு எதிராக செயல்படுபவனும் கொடிய இயல்புடையவனுமான மன்னனால் பரிபாலிக்கப்படும் குடிமக்கள், ஒரு நரியின் பாதுகாப்பில் விடப்பட்ட ஆடுகள் எப்படி விருத்தியடைவதில்லையோ, அவ்வாறே வளர்ச்சி அடையமாட்டார்கள். (13,14)

இராவணா! அரக்கர்கள் அனைவருக்கும் அரசரான நீங்கள் நெஞ்சில் ஈரமில்லாதவர்; தீய எண்ணங்களைக் கொண்டவர்; புலன்கட்டுப்பாடு இல்லாதவர். அதனால் அவர்கள் (மக்கள்) எல்லோரும் அழிந்து போவது திண்ணம். (15)

'காக்கை உட்கார, பனம்பழம் விழுந்தது' என்ற நியாயப்படி, அகஸ்மாத்தாக, (உன் தீயசெயலுக்கு உடந்தையாக இருப்பது என்ற) இந்த பயங்கரமான கஷ்டம் எனக்கு வந்திருக்கிறது. நீங்கள், உங்கள் சேனைகளோடு சேர்ந்து அழியப் போகிறீர்கள் என்பதை நினைத்தால், இப்போதே வருத்தம் ஏற்படுகிறது. (16)

இராமன் என்னைக் கொன்றுவிட்டு, விரைவில், உங்களையும் கொல்லப் போகிறார். எதிரியினால் (யுத்தத்தில்) கொல்லப்பட்ட நான், செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டவனாக இருக்கிறேன். (நான், எப்படியும் உன் கையினாலேயோ, இராமன் கையினாலேயோ மரணமடைய வேண்டும் என்பது உறுதியாகிவிட்டது. இவற்றில், இராமன் அம்புக்கு இரையாவது, பரலோகத்தில் எனக்கு சுகத்தைத் தரக்கூடியது. ஆகவே, உன் கட்டளையை ஏற்று மான் உருவம் எடுத்துக் காட்டிற்குச் செல்கிறேன்.) (17)

இராமன் என்னைப் பார்த்தவுடனேயே கொன்றுவிடுவார் என்பதில் ஐயமில்லை. சீதையை அபகரித்து வந்தால், நீங்களும் உற்றார்-உறவினர்களோடு அழிந்து போவீர்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். என்னுடன் சென்று, இராமாசிரமத்திலிருந்து சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டீர்களேயானால், நீங்கள் உயிருடன் இருக்கப் போவதில்லை; நானும் இருக்கமாட்டேன்; இலங்கையும் இருக்கப் போவதில்லை; ராக்ஷஸர்களும் இருக்கமாட்டார்கள். (18,19)

அரக்கர் தலைவரே! ஆயுள் குன்றி, மரணத்தின் பிடியிலுள்ள மனிதர்கள், நண்பர்களால் சொல்லப்படும் நல்லுபதேசங்களை ஏற்கமாட்டார்கள் என்பதைப் போல, உங்கள் நலனில் கருத்துடைய என்னால் தடுக்கப்பட்டம்கூட, என்னால் கூறப்பட்ட நல்லுரைகளை ஏற்காமலிருக்கிறீர்கள்." (20)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்திரண்டு

பொன்மான் உருவம் ஏற்பது

பின்னர், மேற்கண்டவாறு இராவணனிடம் சொல்லிவிட்டு, அரக்கர் வேந்தனிடம் இருந்த அச்சத்தால், 'சரி, வா, போவோம்' என்று மனம் நொந்தவனாக மாரீசன் கூறினான். (1)

- தூருஷ்ட: ஸோஹம் புநஸ்தேந ஸரசாபாஸிதாரிணா ।
மத்வதேதாத்யதஸஸ்த்ரேண விநஷ்டம் ஜீவிதம் ச மே ॥ (2)
- ந ஹி ராமம் பராக்ரம்ய ஜீவந் ப்ரதிநிவர்ததே ।
வர்ததே ப்ரதிருபோஸௌ யமதூண்டஹதஸ்ய தே ॥ (3)
- கிம் நு ஸக்யம் மயா கர்துமேவம் த்வயி துராத்மநி ।
ஏஷ கச்சாம்யஹம் தாத ஸ்வஸ்தி தேஸ்து நிஸாசர ॥ (4)
- ப்ரஹ்ருஷ்டஸ்த்வபுவத்தேந வசநேந ஸ ராவண: ।
பரிஷ்வஜ்ய ஸுஸம்ஸ்லிஷ்டமித்யம் வசநமப்ரவீத் ॥ (5)
- ஏதச்சௌண்ட்யயுக்தம் தே மச்சந்தாத்ரிவ பூஷிதம் ।
இத்யாநீமஸி மாரீச: பூர்வமந்யோ நிஸாசர: ॥ (6)
- ஆருஹ்யதாமயம் ஸீக்ரம் கக்ஷோ ரத்நவிபூஷித: ।
மயா ஸஹ ததா யுக்த: பிஸாசவதூநை: கரைய: ॥ (7)
- ப்ரலோபயித்வா வைதேஹீம் யதேஷ்டம் க்ருந்துமர்ஹஸி ।
தாம் ஸௌந்யே ப்ரஸப்யம் ஸீதாமாநயிஷ்யாமி மைதிஸீம் ॥ (8)
- ததோ ராவணமாரீசௌ விமாநமிவ தம் ரதம் ।
ஆருஹ்ய யயது: ஸீக்ரம் தஸ்மாத்யாஸ்ரமமண்டூலாத் ॥ (9)
- ததைவ தத்ர பஸ்யந்தௌ பத்தநாநி வநாநி ச ।
கிரீம்ஸ்ச ஸரித: ஸர்வா ராஷ்ட்ராணி நகராணி ச ॥ (10)
- ஸமேத்ய தூண்டுகாரண்யம் ராகவஸ்யாஸ்ரமம் தத: ।
தூத்யஸ ஸஹமாரீசோ ராவணோ ராக்ஷஸாதிப: ॥ (11)
- அவதீர்ய ரதாத்தஸ்மாத்தத: காஞ்சநபூஷணாத் ।
ஹஸ்தே க்ருஹீத்வா மாரீசம் ராவணோ வாக்யமப்ரவீத் ॥ (12)
- ஏதத்ராமாஸ்ரமபத்யம் தூருஸ்யதே கதூலீவ்ருதம் ।
க்ரியதாம் தத்ஸகே ஸீக்ரம் யதூர்தம் வயமாகூதா: ॥ (13)
- ஸ ராவணவச: ஸ்ருத்வா மாரீசோ ராக்ஷஸஸ்ததூ ।
ம்ருகோ பூத்வாஸ்ரமத்வாரி ராமஸ்ய விசார ஹ ॥ (14)
- ஸ து ரூபம் ஸமாஸ்தாய மஹதூத்யதூத்யாஸ்ரநம் ।
மணிப்ரவரஸ்ருங்கூக்ர: ஸிதாஸிதமுகூக்ருதி: ॥ (15)
- ரக்தபத்ரமோத்பலமுகூ இந்தூரநீலோத்பலஸ்ரவா: ।
கிஞ்சித்யப்யந்நதக்ரீவ இந்தூரநீலதூலாதூர: ॥ (16)

“அம்பு, வில், கத்தி ஆகியவைகளைத் தரித்தவரும், என்னைக் கொல்வதற்காக ஆயுதங்களை ஆயத்தமாக வைத்திருப்பவருமான அவரால் இன்னொரு முறை நான் பார்க்கப்பட்டேனேயாகில், என் வாழ்க்கை அத்துடன் முடிந்துவிடும். (2)

இராமனை எதிர்த்து நின்ற எவனும் உயிருடன் திரும்பியதேயில்லை, யமனுடைய தண்டத்தினால் உயிர் பறிக்கப்பட்டுவிட்ட உங்களுக்கு, இவர் (இராமன்), உருவம் எடுத்துக் கொண்டு நேரில் வந்த யமனாகவே இருக்கிறார். (3)

இவ்வாறு தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய ஒரு திட்டத்துடன் வந்திருக்கும் உங்கள் விஷயத்தில் நான் என்ன செய்யமுடியும்? (உங்கள் ஆணையை ஏற்காவிட்டால், உங்கள் வாளுக்குப் பலியாகிவிடுவேன். எனவே,) ஐயனே! இதோ, நான் புறப்பட்டுவிட்டேன். அரக்கர் மன்னரே! உங்களுக்கு கேஷமம் உண்டாகட்டும்.” (உனக்கு எப்படி கேஷமம் உண்டாகும்? பரமாத்மாவான இராமனை அல்லவா, எதிர்த்து நிற்கிறாய்? - என்றபடி.) (4)

இராவணன், அவனுடைய மொழிகளால் மிகவும் களிப்படைந்து, (வாஞ்சையுடன்) மிக இறுக்கமாக அவனைத் தழுவி, பின்வருமாறு சொன்னான்— (5)

“இப்போது நீ பேசிய பேச்சு, எனக்கு உகந்த வீரத்தனத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கிறது. இப்போதுதான் நீ (நிஜமான) மாரீசன்! இதற்கு முன், யாரோ பெயர் தெரியாத அரக்கனாக இருந்தாய். (6)

இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் பிசாசுகளைப் போன்ற முகமுடைய கழுதைகள் பூட்டப்பட்டதுமான இந்த ரதத்தில் என்னுடன் உடனே ஏறிக்கொள். (7)

(உன்னால் ஆகவேண்டியது ஒரே ஒரு காரியம்தான்.) வைதேகியின் மனத்தில் அடக்க முடியாத ஆசையைக் கிளப்பிவிட்டுவிட்டு, உன் விருப்பப்படி எங்கே வேண்டுமானாலும் போகலாம். ஆசிரமத்தில் (வேறு) யாரும் இல்லாத சமயத்தில், நான் பலாத்காரமாக சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துவிடுவேன்!” (8)

பின்னர், இராவணனும் மாரீசனும், ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் தேவவிமானம் போன்ற ரதத்தில் விரைந்து ஏறி, அந்த (மாரீச) ஆசிரம வளாகத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். (9)

முன்னர் (இராவணன் இலங்கையிலிருந்து புறப்பட்டு வந்தபோது) பார்த்ததைப் போலவே, கடலோரப் பட்டினங்களையும் காடு-மலை-நதிகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டே, அரக்கர் வேந்தன் இராவணன், மாரீசனோடுகூட தண்டகாரணயத்தை அடைந்து, அங்கே இராமனுடைய ஆசிரமத்தைக் கண்டான். (10,11)

தங்க வேலைப்பாடுகளால் அழகு செய்யப்பட்ட அந்த ரதத்திலிருந்து இறங்கி, மாரீசனின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு இராவணன் கூறினான்— (12)

“நண்பனே! வாழை மரங்களால் சூழப்பட்ட இராமாசிரமம் இதோ தெரிகிறது. நாம் எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறோமோ, அந்தக் காரியத்தை உடனே ஆரம்பிப்பாயாக.” (13)

அப்போது, மாரீசன், இராவணனது சொற்களைக் கேட்டு, மானாகவே ஆகி, இராமனுடைய ஆசிரமத்தின் முன்புறத்தில் உலாவினான். அது, பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஆச்சரியமான உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டது - சிறந்த நவரத்தினங்களால் அமையப்பட்ட கொம்பு நுனிகள்; வெளுத்தும் கறுத்துமுள்ள முக வடிவம்; (14,15)

செந்தாமரையும் கருநெய்தலும் போன்ற முகம்; இந்திரநீல மணியையும் கருநெய்தல் மலரின் வண்ணத்தையும் கொண்ட காதுகள்; சற்றே உயரத்தூக்கிய கழுத்து; இந்திரநீலக் கல்லின் ஒளிச்சிதறல் போன்று பளபளக்கும் உதடு; (16)

குந்தேந்த்ருவஜ்ரஸங்காஸமுத்யம் சாஸ்ய ப₄ாஸ்வரம் ।
மதூ₄கநிப₄பார்ஸ்வஸ்ச பத்₃மகிஞ்ஜல்கஸந்நிப₄: ॥ (17)

வைத்யீர்யஸங்காஸகு₂ரஸ்தநுஜங்க₄: ஸுஸம்ஹத: ।
இந்த்ராயுத₄ஸவர்ணேந புச்சே₂நோர்த்₄வம் விராஜதா ॥ (18)

மநோஹர: ஸ்நிக்த₃த₄வர்ணோ ரத்நைந்நாநாவிதை₄ர்வ்ருத: ।
சக்ஷணேந ராசக்ஷஸோ ஜாதோ ம்ருக: பரமஸோப₄ந: ॥ (19)

வநம் ப்ரஜ்வலயந் ரம்யம் ராமாஸ்ரமபத்யம் ச தத் ।
மநோஹரம் த்₃ர்ஸநீயம் ரூபம் க்ருத்வா ஸ ராசக்ஷஸ: ॥ (20)

ப்ரலோப₄நார்த்₂ம் வைதே₃ஹ்யா நாநாத₄துவிசித்ரிதம் ।
விசரந் க₃ச்ச₂தே தஸ்மாச்ச₂ாத்₃வலாநி ஸமந்தத: ॥ (21)

ரூப்யைர்பி₃ந்து₃ஸதைஸ்சித்ரோ பூத்வா ஸ ப்ரியத்₃ர்ஸந: ।
விடபீநாம் கிஸலயாந் ப₄ங்க்த்வாத்₃ந் விசசார ஹ ॥ (22)

கத்யலீக்₃ருஹகம் கத்வா கர்ணிகாராநிதஸ்தத: ।
ஸமாஸ்ரயந் மந்த்₃க₃திம் ஸீதாஸந்த்₃ர்ஸநம் தத₂ா ॥ (23)

ராஜீவசித்ரப்ருஷ்ட₂: ஸ விரராஜ மஹாம்ருக₃: ।
ராமாஸ்ரமபத்யாப்யாஸோ விசசார யத₂ாஸுக₂ம் ॥ (24)

புநர்கத்வா நிவ்ருத்தஸ்ச விசசார ம்ருகே₃த்தம: ।
கத்வா முஹூர்தம் த்வரயா புந: ப்ரதிநிவர்ததே ॥ (25)

விக்ரீட்யம்ஸ்ச க்வசித்₃பூ₄மௌ புநரேவ நிஷீத₃தி ।
ஆஸ்ரமத்₃வாரமாக்யம்ய ம்ருக்யூத₂ாநி க₃ச்ச₂தி ॥ (26)

ம்ருக்யூதை₂ரங்குத: புநரேவ நிவர்ததே ।
ஸீதாத்₃ர்ஸநமாகாங்க்ஷந் ராசக்ஷஸோ ம்ருக்யூதாம் கத: ॥ (27)

பரிப்₄ரமதி சித்ராணி மண்ட₃லாநி விநிஷ்பதந் ॥ (27)

ஸமுத்₃வீக்ஷ்ய ச தம் ஸர்வே ம்ருக₃ா ஹ்யந்யே வநேசரா: ।
உபாக்யம்ய ஸமாக்₄ராய வித்₃ரவந்தி தி₃ஸோ த்₃ஸ ॥ (28)

ராசக்ஷஸ: ஸோ₅பி தாந் வந்யாந் ம்ருக₃ாந் ம்ருக்யுவதே₄ ரத: ।
ப்ரச்ச₂ாத்₃நார்த்₂ம் ப₄ாவஸ்ய ந ப₄க்ஷயதி ஸம்ஸ்ப்ருஸந் ॥ (29)

தஸ்மிந்நேவ தத: காலே வைதே₃ஹீ ஸுப₄லோசநா ।
குஸுமாபசயவ்யக்₃ரா பாதுபாநப்₄யவர்தத ॥ (30)

கர்ணிகாராநஸோகாம்ஸ்ச குதாம்ஸ்ச மதி₃ரேக்ஷணா ।
குஸுமாந்யவசிந்வந்தீ சசார ருசிராநநா ॥ (31)

முல்லைப் புஷ்பம், சந்திரன், வைரக்கல் போன்று (மணமும் ஒளியும் பெற்று) பிரகாசிக்கும் வயிறு; இலுப்பைப்பூப் போன்ற இருபக்கங்கள்; தாமரைப் பூவின் நடுவிலுள்ள கேசரம் போன்ற பொன்வண்ணம்; (17)

வைரீயம் போன்ற கால் குளம்புகள்; சிறுத்த, அளவாக அமைந்த முழங்கால்கள்; வானவில் போன்று சற்றே உயர்ந்து நிற்கும் வால்; (18)

மனத்தைக் கவர்வது; பளபளப்பான நிறம்; பல்வகை இரத்தினங்களால் ஆன புள்ளிகள் - இவ்விதம் மிகவும் அழகான மானாக அரக்கன் மாறினான். (19)

அந்த அடவியையும் அழகான இராமாசிரமத்தையும் மேலும் பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு, மனங்கவரும் உருவத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அந்த அரக்கன், வைதேகியின் மனத்தில் மிகவும் ஆசையை உண்டுபண்ணுவதற்காக, பலவித தாதுப்பொருள்களால் அழகுபடுத்திக் கொண்டு, எங்கும் முளைத்திருந்த புற்றரைகளின் மேல் திரிந்து கொண்டும், நூற்றுக்கணக்கான வெள்ளிப் புள்ளிகளால் கவின் மிகுந்து, உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் பேரழகை உடையதாகி மரங்களின் இளந்தளிர்களைக் கடித்துத் தின்றவாறு திரிந்து கொண்டிருந்தது. (20-22)

வாழை மரங்களால் சூழப்பெற்ற ஆசிரமத்தில் இங்குமங்குமாக அலைந்து, கர்ணிகார மரத்தினருகே சீதையின் கண்ணில் படும்படியான இடத்தை அடைந்து நின்றது. (23)

தாமரை மலர் போன்று மனோகரமான பின்பக்கங்களுடன் விளங்கிய அந்தப் பெரிய மான், இராமனுடைய ஆசிரமத்தின் அருகில் இஷ்டப்படி சுற்றித் திரிந்தது. (24)

பேரழகு படைத்த அந்த மான், சிறிதுதூரம் ஓடிச் சென்று, பின் திரும்பி வந்தது; (மீண்டும்) சிறிதுநேரம் ஓடிச் சென்று வேகமாகத் திரும்பி வந்தது. (25)

சிலபொழுது துள்ளி விளையாடியது; சிலபொழுது தரையில் படுத்துக் கொள்கிறது. ஆசிரமத்திற்கு முன் பக்கத்தில் மற்ற மான்களுடன் கூடிச் செல்கிறது. (26)

சீதையின் கண்களில் படுவதை விரும்பி, மான் உருவம் ஏற்ற அரக்கன் மற்ற மான்களுடன் சேர்ந்து மீண்டும் திரும்பி வருகிறது; பலவிதமான, அழகிய நடைகளில் நடந்து அங்கேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. (27)

காட்டிலிருந்த மற்ற எல்லா மான்களும் அதைப் பார்த்து, அருகில் வந்து, முகர்ந்து பார்த்து ('இது நம்முடைய ஜாதி இல்லை போலிருக்கிறதே?' என்று அச்சம் கொண்டு) பத்துத் திசைகளிலும் ஓடி மறைந்தன. (28)

அரக்கனான அவன், அந்தக் காட்டு மான்களைக் கொன்று தின்பதில் ஆசையுடையவனாக இருந்தும், தன் சுய இயல்பை வெளிக்காட்டாதிருப்பதற்காக, அவைகளைத் தொட்டுப் பார்த்தானே தவிர, கொன்று தின்னவில்லை. (29)

அதே சமயத்தில் அழகான கண்களைப் பெற்ற வைதேகி, மலர்களைப் பறிப்பதற்காக மரங்களின் அருகே வந்தாள். (30)

மயக்கும் விழியாளும், கவினுறு முகம் படைத்தவளுமான அவள், கர்ணிகாரம், அசோகம், மா முதலிய மரங்களுனுடே சென்று மலர்களைத் தேடிக் கொண்டு அந்த இடத்தைச் சுற்றி வந்தாள். (31)

அந்நஹாரண்யவாஸஸ்ய ஸா தம் ரத்நமயம் ம்ருக்யம் ।
முக்தாமணிவிசித்ராங்க்யம் துத்யர்ஸ பரமாங்க்யநா ॥ (32)

ஸா தம் ருசிரத்யந்தோஷ்ட₂ம் ரூப்யத₄துதநூருஹம் ।
விஸ்மயோத்பு₂ல்லநயநா ஸஸ்நேஹம் ஸமுதைதுக்ஷத ॥ (33)

ஸ ச தாம் ராமத்யுயிதாம் பஸ்யந் மாயாமயோ ம்ருக்ய: ।
விசசார புநஸ்சித்ரம் தீபயந்நிவ தத்வநம் ॥ (34)

அத்ருஷ்டபூர்வம் தம் த்ருஷ்ட்வா நானாரத்நமயம் ம்ருக்யம் ॥
விஸ்மயம் பரமம் ஸீதா ஜக்யாம ஜநகாத்மஜா ॥ (35)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த்விசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய: ॥

த்ரிசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

லக்ஷ்மணஸங்காப்ரதிஸமாத₄நம்

ஸா தம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ஸுஸ்ரோணீ குஸுமாந்யவசிந்வதீ ।
ஹைமராஜதவர்ணாப்யாம் பார்ஸ்வாப்யாமுபஸோபி₄தம் ॥ (1)

ப்ரஹ்ருஷ்டா சாநவத்யாங்கீ₃ ம்ருஷ்டஹாடகவர்ணிநீ ।
புர்தாரமபி₄சக்ரந்த₃ லக்ஷ்மணம் சாபி ஸாயுத₄ம் ॥ (2)

தயாஹு₁தௌ நரவ்யாக்₄ரௌ வைதேஹ்யா ராமலக்ஷ்மணௌ ।
வீக்ஷமாணௌ து தம் தே₃ஸம் தத₃ா துத்ருஸதுர்ம்ருக்யம் ॥ (3)

ஸங்கமாநஸ்து தம் த்ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணோ ராமமப்யுரவீத் ।
தமேவைநமஹம் மந்யே மாரீசம் ராக்ஷஸம் ம்ருக்யம் ॥ (4)

சரந்தோ ம்ருக்யாம் ஹ்ருஷ்டா: பாபேநோபாதி₄நா வநே ।
அநேந நிஹதா ராம ராஜாந: காமரூபிணா ॥ (5)

அஸ்ய மாயாவிதே₃ா மாயாம்ருக்யரூபமித்யம் க்ருதம் ।
பு₄நுமத்புருஷவ்யாக்₄ர க்ருந்த₄ர்வபுரஸந்நிப₄ம் ॥ (6)

ம்ருகே₃ா ஹ்யேவம்விதே₄ா ரத்நவிசித்ரோ நாஸ்தி ராக₄வ ।
ஜக்யத்யாம் ஜக்யதீநாத₂ மாயைஷா ஹி ந ஸம்ஸய: ॥ (7)

ஏவம் ப்ருவாணம் ஸௌமித்ரீம் ப்ரதிவார்ய ஸுசிஸ்மிதா ।
உவாச ஸீதா ஸம்ஹ்ருஷ்டா ச₂த்ருநா ஹ்ருதசேதநா ॥ (8)

வனவாசத்தை ஏற்கத் தகாதவளான அந்த உத்தம நாரீமணி, முத்து-மாணிக்கங்கள் பொதியப் பெற்ற, இரத்தினமயமான அந்த மானைப் பார்த்தாள். (32)

அழகான பற்களையும் உதடுகளையும் உடையதும், வெள்ளி-செம்பு போன்ற தாதுக்களின் நிறமுடைய ரோமங்களைக் கொண்டதுமான அந்த மானை, வியப்பினால் மலர்ந்த கண்களுடன், ஆசை பொங்க உற்றுப் பார்த்தாள். (33)

அந்த மாயமான், இராமனுடைய பத்தினியைப் பார்த்ததும், அந்த அடவியையே ஜொலிக்கச் செய்யும்வண்ணமாக மீண்டும் பலவித விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டது. (34)

இதற்கு முன் பார்த்திராத, பற்பல இரத்தினங்களாலான அந்த மானைப் பார்த்து, ஜனகரின் புதல்வியான சீதை மிகவும் வியப்படைந்தாள். (35)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்து மூன்று இலக்குவனின் ஐயமும் சமாதானமும்

தூய தங்கம் போன்ற நிறமுடையவளும் அழகான பின்பக்கத்தை உடையவளும் குற்றமற்ற திருமேனியை உடையவளுமான அவள், மலர்களை சேகரித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பொன்-வெள்ளி நிறங்களுடைய இரு பக்கங்களால் மிகவும் அழகுடன் விளங்கும் அந்த மானைக் கண்டு மிகவும் களிப்படைந்து, தன் கணவரையும் இலக்குவனையும் ஆயுதம் எடுத்துக் கொண்டு வரும்படி உரத்த குரலில் அழைத்தாள். (1,2)

வைதேகியால் அழைக்கப்பட்ட இராம-லட்சுமணர்கள், அவள் இருந்த இடத்தை நோக்கியபோது, அந்த மானைப் பார்த்தார்கள். (3)

மானைப் பார்த்து சந்தேகப்பட்ட லட்சுமணன், இராமனை நோக்கி, 'இந்த மான், மாரீசன் என்னும் அந்த அரக்கன்தான் என்று எண்ணுகிறேன்' என்று சொன்னான். (4)

“இராமா! மகிழ்ச்சியுடன் காட்டில் வேட்டையாடித் திரிந்து கொண்டிருந்த பல அரசர்கள், விரும்பியவண்ணம் உருவங்களை எடுக்கக்கூடிய இந்தப் பாவியால் வஞ்சித்துக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். (5)

மாவீரரே! பலவிதமான மாயைகளை அறிந்த அவன், மிக்க ஒளியுடன் விளங்கும் இந்த மாயாருபமான மானாக, வானத்தில் காணப்படும் கந்தர்வ நகரம் போல் (உண்மையில் இல்லாதது, நிஜமாக இருப்பது போல்) வந்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. (6)

ஜகதீசவரரே! ரகுல திலகமே! உலகில் இரத்தின வேலைப்பாடுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இம்மாதிரியான மான் இல்லவேயில்லை; இது மாயைதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.” (7)

மான்தோலின் கவர்ச்சியினால் மதிமயங்கிய சீதை, மேற்கண்டவாறு சொன்ன லட்சுமணனைச் சினக்குறிப்புடன் புன்னகையால் தடுத்து, ஆசை பொங்க (இராமனை நோக்கி)க் கூறினாள்— (8)

ஆர்யபுத்ராபி₄ராமோ₅ஸௌ ம்ருகே₃ா ஹரதி மே மந: ।
ஆநயைநம் மஹாப₃ாஹோ க்ரீ₃ட₃ார்த₂ம் நோ ப₄விஷ்யதி ॥ (9)

இஹாஸ்ரமபதே₃ஸ்மாகம் ப₃ஹவ: புண்யத₃ர்ஸநா: ।
ம்ருக₃ாஸ்சரந்தி ஸஹிதா: ஸ்ருமராஸ்சமராஸ்தத₂ா ॥ (10)

ருக்ஷா: ப்ருஷதஸங்காஸ்ச வாநரா: கிந்நராஸ்தத₂ா ।
விசரந்தி மஹாப₃ாஹோ ரூபஸ்ரேஷ்ட₂ா மநோஹரா: ॥ (11)

ந சாஸ்ய ஸத்ருஸோ ராஜந் த்ருஷ்டபூர்வோ ம்ருக₃: புரா ।
தேஜஸா க்ஷமயா தீப்தயா யத₂ாயம் ம்ருக₃ஸத்தம: ॥ (12)

நாநாவர்ணவிசித்ராங்கே₃ா ரத்நபி₃ந்து₃ஸமாசித: ।
த்யோதயந் வநமவ்யக்₃ரம் ஸோப₄தே ஸஸிஸந்நிப₄: ॥ (13)

அஹோ ரூபமஹோ லக்ஷ்மீ: ஸ்வரஸம்பச்ச ஸோப₄நா ।
ம்ருகே₃ா₅த்ய₄தோ விசித்ராங்கே₃ா ஹ்ருத₃யம் ஹரதீவ மே ॥ (14)

யதி₃ க்₃ரஹணமப்யேதி ஜீவந்நேவ ம்ருக₃ஸ்தவ ।
ஆஸ்சர்யபூ₄தம் ப₄வதி விஸ்மயம் ஜநயிஷ்யதி ॥ (15)

ஸமாப்தவநவாஸாநாம் ராஜ்யஸ்த₂ாநாம் ச ந: புந: ।
அந்த:புரவிபூ₄ஷார்தே₂ா ம்ருக₃ ஏஷ ப₄விஷ்யதி ॥ (16)

ப₄ரதஸ்யார்யபுத்ரஸ்ய ஸ்வஸ்ருணாம் மம ச ப்ரபே₄ா ।
ம்ருக₃ரூபமித₃ம் வ்யக்தம் விஸ்மயம் ஜநயிஷ்யதி ॥ (17)

ஜீவந்ந யதி₃ தே₃ப்யேதி க்₃ரஹணம் ம்ருக₃ஸத்தம: ।
அஜிநம் நரஸார்தூ₃ல ருசிரம் மே ப₄விஷ்யதி ॥ (18)

நிஹதஸ்யாஸ்ய ஸத்த்வஸ்ய ஜாம்பூ₃நத₃மயத்வசி ।
ஸஷ்ப₃்ருஸ்யாம் விநீதாயாமிச்ச₂ாம்யஹமுபாஸிதம் ॥ (19)

காமவ்ருத்தமித₃ம் ரௌத்₃ரம் ஸ்த்ரீணாமஸத்ருஸம் மதம் ।
வபுஷா த்வஸ்ய ஸத்த்வஸ்ய விஸ்மயோ ஜநிதோ மம ॥ (20)

தேந காஞ்சநரோம்ணா து மணிப்ரவரஸ்ருங்கி₃ணா ।
தருணாதி₃த்யவர்ணேந நக்ஷத்ரபத₂வர்சஸா ॥ (21)

ஏவம் ஸீதாவச: ஸ்ருத்வா த்ருஷ்ட்வா ச ம்ருக₃மத்ய₄தம் ।
ப₃பூ₄வ ராக₄வஸ்யாபி மநோ விஸ்மயமாக₃தம் ॥ (22)

லோபி₄தஸ்தேந ரூபேண ஸீதயா ச ப்ரசோதி₃த: ।
உவாச ராக₄வோ ஹ்ருஷ்டோ ப்ராதரம் லக்ஷமணம் வச: ॥ (23)

“பிராணநாதரே! இந்த அழகிய மான் என் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்கிறது. இதைப் பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள். நாம் விளையாடுவதற்கு ஏற்றதாக இது இருக்கும். (9)

நம்முடைய இந்த ஆசிரம வளாகத்தில் காண்பதற்கினிய ஏராளமான மான்களும் வெளுப்பான கவரி ரோமங்களைக் கொண்ட மான்களும், கரிய கவரி மான்களும் கூட்டங்கூட்டமாகத் திரிகின்றன. (10)

தோள்வலி மிக்கவரே! தோற்றச் சிறப்பு மிக்கவைகளும் மனங்கவர்பவைகளுமான கரடிகள், புள்ளிமான்கள், குரங்குகள், குதிரை முகங்கொண்ட கின்னரம் என்ற அழகிய விலங்குகளும் திரிகின்றன. (11)

பேரருளாளரே! இறுமாப்பு, மென்னடை, பிரகாசமான மேனியுடைய இதற்கு நிகரான எந்த ஒரு மானையும் இதற்கு முன் நான் பார்த்ததேயில்லை! இது மான்களில் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. (12)

பலவகையான நிறங்களைக் கொண்ட அங்கங்கள்; விரவியிருக்கும் இரத்தினப் புள்ளிகள்; சந்திரன் போல் குளுமையான ஒளி - இவைகளால், இந்த வனம் முழுவதையும் ஒளிபெறச் செய்து கொண்டு விளங்குகிறது. (13)

ஆகா, என்ன தோற்றம்! என்ன பிரகாசம்! குரலினிமைதான் என்ன! இந்த மான் அற்புதமாக, அழகாக இருக்கிறபடியால் என் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டுவிட்டது! (14)

இந்த மான், தங்கள் கைகளால் உயிருடனேயே பிடிக்கப்படுமானால், அது ஆச்சரியமான காரியம்! தங்களுக்கும் பிரமிப்பை உண்டுபண்ணும். (15)

நாம், வனவாசத்தை முடித்துக் கொண்டு நாட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்றதும், என் அந்தப்புரத்தில் ஓர் அலங்காரப் பொருளாக இதை வைத்திருப்பேன். (16)

பிரபு! அழகிய மான் உருவத்தைப் பெற்ற இது, பரதனுக்கும் தங்களுக்கும் மற்றும் என் மாமியார்களுக்கும் எனக்கும் நிச்சயமாக ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கும். [சீதை, மான் (மிருகம்) என்று சொல்லாமல், மிருகரூபம் (மான் உருவம்) என்று கூறியதன் ஆழ்பொருள் உய்த்துணரத்தக்கது.] (17)

புலிநிகர் ஆண்மையுடையவரே! உயர்ந்த வகையைச் சேர்ந்த இந்த மானை உயிருடன் பிடித்துக் கொண்டு வரமுடியாமற்போனாலும், (அம்பெய்து கொன்றாவது) கொண்டு வாருங்கள். ஏனென்றால், இதனுடைய தோல் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. (18)

இளம்புற்களால் (தர்பாசனம் போல்) செய்யப்பட்ட ஆசன விரிப்பின்மேல், கொலை செய்யப்பட்ட இந்த விலங்கின் சுவர்ணமயமான தோலை விரித்து உங்களுடன்கூட உட்கார ஆசைப்படுகிறேன். (19)

இவ்விதம், தன் இச்சையை நிறைவேற்றும்படி கணவரைக் கட்டாயப்படுத்துவது, நற்குலப் பெண்டிர்க்கு உகந்ததல்ல என்றபோதிலும் (நான் ஏன் இவ்வளவு நிர்ப்பந்திக்கிறேன்? என்றால்,) இந்த விலங்கின் உடலழகு - பொன்னிற ரோமவரிசை, இந்திர நீலமணிகள் பதிக்கப்பட்ட கொம்புகள், இளஞ்சூரியனைப் போன்று பிரகாசமான செவ்வொளி, நட்சத்திரங்களைப் போல் ஒளிவீசும் புள்ளிகள் ஆகியன - என்னுள் பேராச்சரியத்தை உண்டாக்கிவிட்டன.” (20,21)

சீதையின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டவுடன், அற்புத அழகுடைய அந்த மானைப் பார்த்ததும், இராமனுடைய மனத்திலும் ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. (22)

அதனுடைய அழகில் மயங்கியவரும், சீதையால் வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டவருமான இராமன் மனமகிழ்ச்சியுடன் தம்பி இலக்குவனைப் பார்த்துக் கூறினார்— (23)

பர்ய லக்ஷ்மண வைதேஹ்யா: ஸ்ப்ருஹாம் ம்ருக்யதாமிமாம் ।
ரூபஸ்ரேஷ்ட்யா ஹ்யேஷ ம்ருகேயாத்ய ந ப₄விஷ்யதி ॥ (24)

ந வநே நந்தநோத்தேயே ந சைத்ரரதஸம்ஸ்ரயே ।
குத: ப்ருதி₂வ்யாம் ஸௌமித்ரே யோஸ்ய கஸ்சித்ஸமோ ம்ருக்ய: ॥ (25)

ப்ரதிலோமாநுலோமாஸ்ச ருசிரா ரோமராஜய: ।
ஸோப₄ந்தே ம்ருக்யமாஸ்ரித்ய சித்ரா: கநகபி₃ந்து₃பி₄: ॥ (26)

பர்யாஸ்ய ஜ்ஞம்ப₄மாணஸ்ய தீப்தாமக்யநிஸிகே₂பமாம் ।
ஜிஹ்வாம் முக₂நதி:ஸரந்தீம் மேக₄தி₃வ ஸதஹ்ரத₃ாம் ॥ (27)

மஸாரக்யல்லர்கமுக₂: ஸங்க₂முக்தாநிபே₄ாத₃ர: ।
கஸ்ய நாமாபி₄ரூபோஸௌ ந மநோ லோப₄யேநம்்ருக்ய: ॥ (28)

கஸ்ய ரூபமித₃ம் த்ருஷ்ட்வா ஜாம்பூ₃நத₃மயப்ரப₄ம் ।
நாநாரத்நமயம் தி₃வ்யம் ந மநோ விஸ்மயம் வ்ரஜேத் ॥ (29)

மாம்ஸஹேதோரபி ம்ருக்யாந் விஹாரார்த₂ம் ச த₄ந்விந: ।
க்₄நந்தி லக்ஷ்மண ராஜாநோ ம்ருக்யாயாம் மஹாவநே ॥ (30)

த₄நாநி வ்யவஸாயேந விசீயந்தே மஹாவநே ।
த₄ாதவோ விவித₄ஸ்சாபி மணிரத்நஸுவர்ணிந: ॥ (31)

தத்ஸாரமகி₂லம் ந்ருணாம் த₄நம் நிசயவர்த₄நம் ।
மநஸா சிந்திதம் ஸர்வம் யத₂ா ஸுக்ரஸ்ய லக்ஷ்மண ॥ (32)

அர்தீ₂ யேநார்த₂க்ருத்யேந ஸம்வ்ரஜத்யவிசாரயந் ।
தமர்த₂மர்த₂ஸாஸ்த்ரக்ஞா: ப்ராஹுரர்த₂யாஸ்ச லக்ஷ்மண ॥ (33)

ஏதஸ்ய ம்ருக்யரத்நஸ்ய பரார்த₄யே காஞ்சநத்வசி ।
உபவேஷ்யதி வைதேஹீ மயா ஸஹ ஸுமத்₄யமா ॥ (34)

ந காத₃லீ ந ப்ரியகீ ந ப்ரவேணீ ந சாவிகீ ।
ப₄வேதேதஸ்ய ஸத்₃ருஸீ ஸ்பர்ஸநேநேதி மே மதி: ॥ (35)

ஏஷ சைவ ம்ருக்ய: ஸ்ரீமாந் யஸ்ச தி₃வ்யோ நப₄ஸ்சர: ।
உப₄வேதௌ ம்ருக்யௌ தி₃வ்யௌ தாராம்ருக்யமஹீம்ருக்யௌ ॥ (36)

யதி₃ வாயம் தத₂ா யந்மாம் ப₄வேத்வத₃ஸி லக்ஷ்மண ।
மாயைஷா ராஷஸஸ்யேதி கர்தவ்யோஸ்ய வதே₄ா மயா ॥ (37)

ஏதேந ஹி ந்ருஸம்ஸேந மானீசேநாக்ருதாத்மநா ।
வநே விசரதா பூர்வம் ஹிம்ஸிதா முநிபுங்க்வா: ॥ (38)

“லட்சுமணா! சீதையின் ஆசை, இந்த மானின் மேல் சென்றிருக்கிறது என்பதைக் கவனித்தாயா? பேரழகு படைத்த இத்தகைய மாணை, இப்போதெல்லாம் காண்பது அரிது. (பேரழகு படைத்த இந்த மான், என் கண்களில்பட்டபின், இனி இருக்கப் போவதில்லை.) (24)

(இந்திரனுடைய பூங்காவாகிய) நந்தனத்திலும், (குபேரனுடைய பூஞ்சோலையான) சைத்ரரதம் என்ற வனத்திலும், இதற்கொப்பான அழகுடைய மான் நிச்சயமாக இல்லை. லட்சுமணா! இந்த மண்ணுலகில் எங்கே இருக்கப் போகிறது? (25)

பொன்வண்ணப் புள்ளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு குறுக்கும்-நெடுக்குமான ரோம வரிசைகள், மானின் உடலில் அழகாக விளங்குகின்றன. (26)

இது கொட்டாவி விடும்போது, நெருப்புச் சவாலையைப் போன்று ஒளிவீசிக் கொண்டு, வாயிலிருந்து வெளியே வந்து தொங்குகிற, மேகங்களிடையே தோன்றும் மின்னலைப் போன்று விளங்கும் நாக்கைப் பார். (27)

இதனுடைய முகம், இந்திரநீல மணியாலான நீர்க்கிண்ணம் (மது அருந்தும் கோப்பை) போல் இருக்கிறது; வயிற்றுப் பகுதி சங்கு மற்றும் முத்துக்களைப்போல் வெளிறியுள்ளது. பேரழகுடைய இந்த மான், எவனைத்தான் ஆசை கொள்ளச் செய்யாது? (28)

பொன்னொளி வீசுவதும், நவ வித இரத்தினமயமானதும், மண்ணுலகில் காணக்கிடைக்காததுமான இந்த உருவத்தைக் கண்டு, எவனுடைய மனம்தான் ஆச்சரியத்தில் அமிழ்ந்து போகாமலிருக்கும்? லட்சுமணா! மாமிசத்திற்காகவும் விளையாட்டு வினோதத்திற்காகவும், வில்லேந்திய மன்னர்கள் பெருங்காடுகளில் வேட்டையாடி மான்களைக் கொல்கிறார்கள். (29,30)

(அவ்விதம் வேட்டையாடுவதற்காகச் செல்லும்போது) பெருங்கானகத்தில், நவமணிகளும் பொன்னும் கலந்த தாதுக்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு வருவதன் மூலம் செல்வச் செழிப்பையும் தேடிச் கொள்கிறார்கள். (31)

லட்சுமணா! காட்டின் இயற்கை வளங்கள், மக்களின் பொக்கிஷத்தை நிரம்பச் செய்கின்றன. (காட்டில் கிடைக்கும் இந்த மான், நாட்டிற்குக் கொண்டு செல்லப்படுவது மிக்க நன்று.) பொருளாதார நிபுணர் சக்ரனின் கொள்கைப்படி, மனத்தால் நினைக்கும் பொருள்கள் எல்லாம் (பொக்கிஷம் நிரம்புவதற்குத்) தேவை. (32)

லட்சுமணா! பொருளை விரும்பும் எவனொருவன் விரைந்து செயல்பட்டு அதை அடைகிறானோ, (அந்தப் பொருளைத்தான்) அறிவிற்கிறந்த பொருளாதார நிபுணர்கள், அர்த்தம் (தரும-அர்த்த-காம-மோகம் என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களில் இரண்டாவதான, முறைப்படி சேகரிக்கப்பட்ட பொருள்) என்கிறார்கள். (33)

தனிச்சிறப்புடைய இந்த மானின் பொன்வண்ணத் தோலில், நுண்ணிடையாளான விதேக மன்னன் குமாரி என்னுடன் உட்காருவாள். காதலி, பிரியகம், பிரவேணி என்ற உயர்ந்த வகைகளைச் சேர்ந்த மான்களோ, ஆட்டுத்தோலோகூட, இந்த மானுடைய தோலின் மிருதுத்தன்மையை உடையவை அல்ல என்று நான் கருதுகிறேன். (34,35)

இந்த மானும், விண்ணுலகில் விளங்கும் மானும் (மிருகசிரீஷ நட்சத்திரமும்) தான், மான்வகைகளில் உன்னதமானவை. ஒன்று, இதோ பூமியில் காணப்படும், இது; மற்றொன்று, விண்ணில் காணப்படும் தாரகை. (மிருகசிரீஷம் என்றால் மான்தலை என்று பொருள்.) (36)

லட்சுமணா! 'இது அரக்கனுடைய மாயை' என்று சொல்கிறாயா? அப்படியே இருந்தாலும் இதைக் கொல்வது (அரக்கனை அழிப்பது) என் கடமையல்லவா? (37)

இதற்கு முன்பு, வெறுக்கத்தக்கவனும் தீயவனுமான இதே மாரீசன் (அரக்க உருவத்தில்) காட்டில் திரிந்து கொண்டிருந்த போது, தவச்செல்வர்கள் பலரைக் கொன்றிருக்கிறான். (38)

உத்தாய பஹுவோ யேந ம்ருக்யாயாம் ஜநாதி₄பா: ।
 நிறதா: பரமேஷ்வாஸாஸ்தஸ்மாத்த்வத்யஸ்த்வயம் ம்ருக்ய: ॥ (39)

புரஸ்தாதிஹ வாதாபி: பரிபூ₄ய தபஸ்விந: ।
 உதரஸ்தோ₂ த்விஜாந் ஹந்தி ஸ்வக்யர்பே₄ஸ்வதரீமிவ ॥ (40)

ஸ கதாசிச்சிராலோப₄ாதாஸஸாத₃ மஹாமுநிம் ।
 அக்யஸ்த்யம் தேஜஸா யுக்தம் ப₄ஷ்யஸ்தஸ்ய ப₃பூ₄வ ஹ ॥ (41)

ஸமுத்த₂நே ச தத்ரூபம் கர்துகாமம் ஸமீஷ்ய தம் ।
 உத்ஸமயித்வா து ப₄க்யவாந் வாதாபிமித்யமப்₃ரவீத் ॥ (42)

த்வயாவிக்யண்ய வாதாபே பரிபூ₄தா: ஸ்வதேஜஸா ।
 ஜீவலோகே த்விஜஸ்ரேஷ்ட₂ாஸ்தஸ்மாத₃ஸி ஜராம் க்யத: ॥ (43)

ததே₃தந்ந ப₄வேத்₃ரஷோ வாதாபிரிவ லக்ஷமண ।
 மத்₃வித₄ம் யோதிமந்யேத த₄ர்மநித்யம் ஜிதேந்த்₃ரியம் ॥ (44)

ப₄வேத்₃த₄தோயம் வாதாபிரக்யஸ்த்யேநேவ மாம் க்யத: ।
 இஹ த்வம் ப₄வ ஸந்நத்₃தோ₄ யந்த்ரிதோ ரக்ஷ மைதி₂லீம் ॥ (45)

அஸ்யாமாயத்தமஸ்மாகம் யத்க்ருத்யம் ரகு₄நந்த₃ந ।
 அஹமேநம் வதி₄ஷ்யாமி க்₃ரஹிஷ்யாம்யபி வா ம்ருக்யம் ॥ (46)

யாவத்₃க்யச்ச₂ாமி ஸௌமித்ரே ம்ருக்யமாநயிதும் த்₃ருதம் ।
 பஸ்ய லக்ஷமண வைதே₃ஹீம் ம்ருக்யத்வசி க்யதஸ்ப்ருஹாம் ॥ (47)

த்வசா ப்ரத₄ாநயா ஹ்யேஷ ம்ருகே₃ாத்ய ந ப₄விஷ்யதி ।
 அப்ரமத்தேந தே ப₄வ்யமாஸ்ரமஸ்தே₂ந ஸீதயா ॥ (48)

யாவத்ப்ருஷதமேகேந ஸாயகேந நிறந்மயஹம் ।
 ஹத்வைதச்சர்ம சாத்ய ஸீக்₄ரமேஷ்யாமி லக்ஷமண ॥ (49)

ப்ரத₃க்ஷிணேநாதிப₃லேந பக்ஷிணா
 ஜடாயுஷா பு₃த்தி₄மதா ச லக்ஷமண ।
 ப₄வாப்ரமத்த: பரிக்₃ருஹ்ய மைதி₂லீம்
 ப்ரதிக்ஷணம் ஸர்வத ஏவ ஸங்கித: ॥ (50)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ த்ரிசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய: ॥

பெரும் வில்லாளிகளான மன்னர்கள் பலர் காட்டில் வேட்டையாடும்போது, இவன் திடீரென்று வெளிப்பட்டு, அவர்களைக் கொன்றிருக்கிறான். அதனாலும், இந்த மான் கொல்லப்பட வேண்டியதே. (39)

முன்னொரு காலத்தில் வாதாபி என்னும் அரக்கன், தவசிகளான வேதியர்களை, ஓர் உபாயத்தால் ஏமாற்றி, வயிற்றுக்குள் புகுந்து அசுவதரியைப் போல் (கழுதைக்கும் பெண் குதிரைக்கும் பிறக்கும் விலங்கு, தான் கருவிலிருக்கும் போதே தாயை அழித்துவிடுவதைப் போல) அவர்களைக் கொன்று வந்தான். (அசுவதரி என்றால் தேள் என்றும் கூறப்படுவதுண்டு.) (40)

அவன் இப்படியே நீண்ட காலம் செய்து கொண்டிருந்தான். பேராசை பிடித்த அவன், ஒருசமயம், தவ ஆற்றலோடு விளங்கும் மாமுனிவரான அகஸ்தியரிடம் சென்று, அவருக்கு உணவாக (வயிற்றினுள்) சென்றான். (41)

சிராத்தத்திற்கு வரிக்கப்பட்ட வேதியர் போஜனம் செய்து முடித்தபோது, (வயிற்றிலிருந்த அவன்) தன் நிஜ உருவத்தை அடைய (அரக்க உருவத்தில் அவர் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வருவதற்கு) விரும்பியதை உணர்ந்து கொண்ட பகவான் அகஸ்தியர், மெல்லப் புன்னகை செய்து வாதாபியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்— (42)

“வாதாபி! சுய வீரச்செருக்குக் கொண்ட, முன்-பின் ஆலோசனை செய்யாத உன்னால், இவ்வுலகில் அந்தணோத்தமர்கள் பலர் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். (அதன் பயனாக,) இப்போது நீ ஜீரணமாகி விட்டாய்!” (43)

லட்சுமணா! தருமத்தில் உறுதியாக இருப்பவனும் புலன்களை வென்றவனுமான என்னைப் போன்றவனை மேக்கரித்துச் செல்லும் இவன் (மாரீசன்), வாதாபியைப் போல இனி உயிருடன் இருக்கக்கூடாது. (44)

என் கண்களில் பட்டுவிட்ட இவன், அகஸ்தியரால் வாதாபி அழிந்ததைப் போல, என்னால் கொல்லப்படப் போகிறான். நீ, கவசம்-வில் முதலியன தரித்துக் கொண்டு, மிகவும் கவனத்துடன், சீதையைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிரு. (45)

ரகு குலத்திற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் லட்சுமணா! நம்மால் செய்யவேண்டிய தலையாய கடமை, இவனைக் காப்பாற்றுவதுதான். நான் இந்த மானைக் கொல்வேன்; அல்லது உயிருடன் பிடித்து வருவேன். (46)

சுமித்திரையின் மைந்தனே! நான் வேகமாகச் சென்று மானைக் கொண்டு வரும் காலம் வரையிலும் மான்தோலில் மிகவும் ஆசை வைத்துள்ள வைதேகியைப் பார்த்துக் கொள். (விழிப்புடனிருந்து காப்பாற்று - என்றபடி.) (47)

அதிசயமான தோலின் காரணமாகவே, இந்த மான், இனி இருக்கப் போவதில்லை! (எது, அதன் மகிமைக்குக் காரணமோ, அதுவே அதன் அழிவுக்குக் காரணமாகப் போகிறது.) ஆசிரமத்தில் இருக்கும் சீதையுடன், நீ ஜாக்கிரதையாக இரு. (48)

லட்சுமணா! ஒரே அம்பினால் இந்தப் புள்ளிமானைக் கொல்வேன்! கொன்று, தோலை எடுத்துக் கொண்டு விரைவில் திரும்பி வருவேன். எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் எந்த நொடியிலும் சீதைக்கு ஆபத்து நேரக்கூடும் என்ற எண்ணத்துடன், சாமர்த்தியசாலியும் அறிவாளியும் பலசாலியுமான ஜடாயு என்னும் பறவையின் துணையோடுகூட கவனத்துடன் இருப்பாய்.” (49,50)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

சதுஸ்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

மாரீசவஞ்சநா

- தத₂ து தம் ஸமாதி₃ஸ்ய ப்₄ராதரம் ரகு₄நந்த₃ந: ।
பு₃பு₃ந்த₄ஸிம் மஹாதேஜா ஜாம்பூ₄நத₃மயத்ஸரும் ॥ (1)
- ததஸ்தர்யவநதம் சாபமாத்₃யாத்மவிபூ₄ஷணம் ।
ஆபு₃த்₄ய ச கலாபௌ த்₃வௌ ஜக்யாமோத₃க்₃ரவிக்ரம: ॥ (2)
- தம் வஞ்சயானோ ராஜேந்த்₃ரமாபதந்தம் நிர்ஃஷ்ய வை ।
பு₃பூ₄வாந்தர்ஹிதஸ்த்ராஸாத்தபுந: ஸந்த்₃ஸநோப₄வத் ॥ (3)
- பு₃த்₃த₄ஸிந்த்₄நுராத்₃ய ப்ரது₃த்₃ராவ யதோ ம்ருக₃: ॥ (4)
- தம் ஸம் பஸ்யதி ரூபேண த்₃யோதமாநமிவாக்₃ரத: ।
அவேஷ்யாவேஷ்ய த்₄வந்தம் த்₄நுஷ்பாணிம் மஹாவநே ॥ (5)
- அதிவ்ருத்தமிஷோ: பாதால்லோப₄யாநம் கத்யாசந ।
ஸங்கிதம் து ஸமுத்₃ப்₄ராந்தமுத்பதந்தமிவாம்ப₃ரே ॥ (6)
- த்₃ருஸ்யமாநமத்₃ருஸ்யம் ச வநோத்₃தே₃ஸேஷு கேஷுசித் ।
சிந்நாப்₄ராரிவ ஸம்வீதம் ஸாரத்யம் சந்த்₃ரமண்ட₃லம் ॥
முஹூர்தாதே₃வ த்₃த்₃ருஸே முஹூர்தூ₃ராத்ப்ரகாஸதே ॥ (7)
- த்₃ஸநாத்₃ஸநாதே₃வம் ஸோடபாகர்ஷத ராக₄வம் ।
ஸுதூ₃ரமாஸ்ரமஸ்யாஸ்ய மாரீசோ ம்ருக₃தாம் க₃த: ॥ (8)
- ஆஸீத்க்ருத்₃த₄ஸ்து காகுத்ஸ்தே₂ விவஸஸ்தேந மோஹித: ।
அத்₄வதஸ்தே₂ ஸம்ப்₄ராந்தஸ்ச₂யாமாஸ்ரித்ய ஸாத்₃வலே ॥ (9)
- ஸ தமுந்மாத்யாமாஸ ம்ருக₃ரூபோ நிஸாசர: ।
ம்ருக₃: பரிவ்ருதோ வந்யைரதூ₃ராத்ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ॥ (10)
- க்₃ரஹீதுகாமம் த்₃ருஷ்ட்வைநம் புநரேவாப்₄யத₄வத ।
தத்ஷணாதே₃வ ஸந்த்ராஸாத்தபுநந்தர்ஹிதோப₄வத் ॥ (11)
- புநரேவ ததோ தூ₃ராத்₃வ்ருஷ்ஷண்ட₃ாத்₃விநி:ஸ்ருதம் ।
த்₃ருஷ்ட்வா ராமோ மஹாதேஜாஸ்தம் ஹந்தும் க்ருதநிஸ்சய: ॥ (12)
- பூயஸ்து ஸரமுத்₃த்₄ருத்ய குபிதஸ்தத்ர ராக₄வ: ।
ஸூர்யரஸ்மிப்ரதீகாஸம் ஜ்வலந்தமரிமர்த₃ந: ॥
ஸந்த₄ய ஸுத்₃ருடே₄ சாபே விக்ருஷ்ய புலவத்₃பு₃லீ ॥ (13)
- தமேவ ம்ருக₃முத்₃தி₃ஸ்ய ஸ்வஸந்தமிவ பந்நக்யம் ।
முமோச ஜ்வலிதம் தீப்தமஸ்த்ரம் ப்₃ரஹ்மவிநிர்மிதம் ॥ (14)

ஸர்க்கம் : நாற்பத்து நான்கு மாரீசனின் வஞ்சனை

மகாபராக்கிரமசாலியும் ரகு குலத்தின் ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவருமான அவர், மேற்கண்டவாறு தம்பிக்குக் கட்டளையிட்டுவிட்டு, பொன்னாலான கைப்பிடியுள்ள பட்டாக்கத்தியை (இடுப்பில்) கட்டிக் கொண்டார். (1)

மிகவும் புகழ்பெற்ற சூரராகிய இராமன், மூன்றிடங்களில் வளைந்து, தனக்கு ஓர் அணிகலனாக விளங்கும் வில்லை எடுத்துக் கொண்டு, இரண்டு அம்புநாத்துணிகளை (முதுகில்) கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றார். (2)

மகாவல்லமை பொருந்திய அவர் புறப்பட்டு வருவதைக் கண்டவுடன் மாயமான், அவரை ஏமாற்ற விரும்பி, பயத்துடன், அவர் கண்களுக்குப் புலப்படாதவாறு மறைந்து கொண்டது. பின், அவர் பார்வையில் படுவதற்காகத் திரும்பி வந்தது. கத்தியை இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு மான் இருந்த திசையை நோக்கி, வில்லேந்தியவராக இராமன் ஓடினார். (3,4)

கையில் வில் ஏந்திய அவர், அந்தக் கானகத்தில் பேரொளி வீசும் அழகினால், தனக்கு முன்னே உள்ள பிரதேசத்தைப் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு, பின்னால் அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு ஓடும் மானைப் பார்த்தார். (5)

பாணம் தன்மேல் படாதபடி (வளைந்து வளைந்து) விலகிச் சென்றது; சில சமயங்களில், (கைக்கு அகப்பட்டுக் கொண்டுவிடும் அளவுக்கு சமீபத்தில் வந்து) ஆசை காட்டிற்று; (எப்படியாவது இவர் என்னைக் கொன்று விடுவாரோ? என்ற) சந்தேகத்துடனும் மனக்கலக்கத்துடனும் மேலே எம்பிக் குதித்தது. (6)

சரத் காலத்தில், சிதறுண்ட மேகங்களிடையே மறைந்தும் வெளிப்பட்டும் காட்சி தரும் சந்திரனைப் போல, (அந்த மான்) சில இடங்களில் கண்ணில் தென்படுவதாகவும் (உடனே அடவியில் மறைந்து) கண்ணுக்குப் புலனாகாததாகவும் இருந்தது. ஒரு நிமிட நேரம் கண்ணில் படும்படியாகவும், உடனே ஓடிச் சென்று வெகுதூரத்தில் காணப்படுவதாகவும் இருந்தது. (7)

மான் உருவத்தை ஏற்றிருந்த மாரீசன், இப்படியாகக் கண்ணில் படும் படாமலும் ஓடிச்சென்று, அந்த ஆசிரமத்திலிருந்து வெகுதூரத்திற்கு (இராமனை) இழுத்துச் சென்றுவிட்டான். அந்த மானிடம் மயங்கிய அவர், தன்னுணர்விழந்தவராகக் கோபம் கொண்டார். பின், களைத்துப்போன அவர் ஒரு மர நிழலில் புற்றரைமேல் நின்றுவிட்டார். (8,9)

மான் உருவம் கொண்ட அந்த அரக்கன், காட்டு மான்களால் சூழப்பட்டவனாக வெகு அருகில் வந்தான். (10)

அதைப் பிடிப்பதற்காக நெருங்கி வருவதைக் கண்டதும் மறுபடியும் திரும்பி ஓடிற்று; அச்சமிகுதியால் அந்த விநாடியிலேயே கண்ணில் படாமல் போயிற்று. (11)

பின்னர், அது மறுபடியும் தூரத்திலிருந்த மரக்கூட்டங்களின் வழியே வெளிப்பட்டதைக் கண்ட இராமன், அதைக் கால்வதென்று தீர்மானித்தார். (12)

அப்போது மிகவும் சினங்கொண்டவரும் எதிரிகளை மாய்ப்பவருமான இராமன், சூரியனுடைய கதிர்கள் போன்று பேரொளி வீசுவதும், நெருப்பைக் கக்குவதும், பெருமூச்சுவிடும் பாம்பைப் போன்றதும், பிரும்மாவினால் உண்டாக்கப்பட்டதுமான ஒரு பாணத்தை எடுத்து, மிக்க வலிமை வாய்ந்த வில்லில் நானேற்றி, பலமாக இழுத்து, அந்த மானைக் குறி வைத்து எய்தார். (13,14)

ஸ ப்₄ருஸம் ம்ருக₃ரூபஸ்ய விநிர்₄பி₄த்ய ஸரோத்தம: ।
மாரீசஸ்யைவ ஹ்ருத்யம் பி₃பே₄த₃ாஸநிஸந்நிப₄: ॥ (15)

தாலமாத்ரமதோ₂த்ப்லுத்ய ந்யபதத்ஸ ஸராதுர: ।
விநத₃ந் பை₄ரவம் நாத₃ம் த₄ரண்யாமல்பஜீவித: ॥ (16)

ம்ரியமாணஸ்து மாரீசோ ஜஹௌ தாம் க்ருத்ரிமாம் தநும் ।
ஸம்ருத்வா தத்₃வசநம் ரசேஷா த₃த₄யௌ கேந து லக்ஷமணம் ॥
இஹ ப்ரஸ்த₂ாபயேத்ஸீதா ஸுந்யே தாம் ராவணோ ஹரேத் ॥ (17)

ஸ ப்ராப்தகாலமாக்ஞாய சகார ச தத: ஸ்வரம் ।
ஸத்₃ருஸம் ராக₄வஸ்யைவ ஹா ஸீதே லக்ஷமணேதி ச ॥ (18)

தேந மர்மணி நிர்வித்₃த₄: ஸரேணாநுபமேந ச ।
ம்ருக₃ரூபம் து தத்த்யக்த்வா ராக்ஷஸம் ரூபமாஸ்தி₂த: ॥
சக்ரே ஸ ஸுமஹாகாயோ மாரீசோ ஜீவிதம் த்யஜந் ॥ (19)

ததோ விசித்ரகேயூர: ஸர்வாப₄ரணபூ₄ஷித: ।
ஹேமமாலீ மஹாத₃ம்ஷ்ட்ரோ ராக்ஷஸோ₄பூ₄ச்ச₂ராஹத: ॥ (20)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா பதிதம் பூ₄மௌ ராக்ஷஸம் கே₄ரத₃ர்ஸநம் ।
ராமோ ருதி₄ரஸிக்தாங்க₃ம் வேஷ்டமாநம் மஹீதலே ॥
ஜக₃ாம மநஸா ஸீதாம் லக்ஷமணஸ்ய வச: ஸ்மரந் ॥ (21)

மாரீசஸ்யைவ மாயைஷா பூர்வோக்தம் லக்ஷமணேந து ।
தத்த₂ா ஹ்யப₄வச்சாத்ய மாரீசோ₄யம் மயா ஹத: ॥ (22)

ஹா ஸீதே லக்ஷமணேத்யேவமாக்ருஸ்ய ச மஹாஸ்வநம் ।
மமார ராக்ஷஸ: ஸோ₄யம் ஸ்ருத்வா ஸீதா கத₂ம் ப₄வேத் ॥ (23)

லக்ஷமணஸ்ச மஹாபூ₃ஹு: காமவஸ்த₂ாம் க₃மிஷ்யதி ।
இதி ஸஞ்சிந்த்ய த₄ர்மாத்மா ராமோ ஹ்ருஷ்டதநூருஹ: ॥ (24)

தத்ர ராமம் ப₄யம் தீவ்ரமாவிவேஸ விஷாத₃ஜம் ।
ராக்ஷஸம் ம்ருக₃ரூபம் தம் ஹத்வா ஸ்ருத்வா ச தத்ஸ்வரம் ॥ (25)

நிஹத்ய ப்ருஷதம் சாந்யம் மாம்ஸமாத₃ாய ராக₄வ: ।
த்வரமானோ ஜநஸ்த₂ாநம் ஸஸாராபி₄முக₂ஸ்தத₃ா ॥ (26)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ சதுஸ்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

இடியைப் போன்று பேராற்றலுடைய மகிமை பொருந்திய அந்தப் பாணம், மானுருவம் கொண்டிருந்த மாரீசனுடைய உடலைக் கிழித்து இதயத்தையும் சிதறடித்தது. (15)

பாணத்தால் தாக்கப்பட்ட அவன், பயங்கரமான ஒலியெழுப்பிக் கொண்டு, பனைமர உயரத்திற்கு மேலே தாவி குற்றுயிருடன் தரையில் விழுந்தான். (16)

இறந்து கொண்டிருந்த மாரீசன், அந்தப் பொய்யான உடலைத் துறந்தான். அவ்வரக்கன், இராவணன் சொன்ன சொற்களை நினைவிற்குக் கொண்டு வந்து, 'எந்த மோசடியினால், சீதை, லட்சுமணனை இந்த இடத்திற்கு அனுப்புவாள்? வேறொருவரும் உதவிக்கு இல்லாத சமயத்தில் இராவணன் அவளை அபகரித்துச் செல்வான்?' என்று சிந்தித்தான். (17)

இராவணன் கூறிய தந்திரத்தைக் கையாளுவதற்கு 'இதுவே ஏற்ற சமயம்' என்று உணர்ந்து, இராமனுடையதைப் போன்ற குரலில் 'ஹா, சீதே! ஹா, லட்சுமணா!' என்று இரைந்து கூவினான். (18)

ஒப்புவமையில்லாத அம்பினால், அவனுடைய உயிர்நிலை பிளக்கப்பட்டதும், அந்த மான் உருவத்தைத் துறந்து அரக்க உருவத்தை அடைந்து, உயிரை விடும் சமயத்தில் மாரீசன் தன்னை மிகப்பெரிய உடலுடையவன் போல ஆக்கிக் கொண்டான். (19)

பாணத்தால் தாக்கப்பட்ட அவன், அழகிய தோள்வளையுடைய, எல்லா அணிகலன்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட, பொன்மாலை தரித்த, பெரிய கோரைப்பற்களைக் கொண்ட அரக்கனானான். (20)

பார்க்கப் பயங்கரமான தோற்றமுடையவனும், இரத்தம் பெருகும் உடலையுடையவனும், தரையில் புரண்டு கொண்டிருப்பவனுமான அந்த அரக்கன், உயிர் நீங்கி தரையில் விழுந்ததைப் பார்த்ததும், லட்சுமணனுடைய சொற்களை நினைத்துக் கொண்டு, மனத்திற்குள் சீதையைப் பற்றி கவலைப்படத் தொடங்கினார், இராமன். (21)

"லட்சுமணன் முன்னரே சொன்னபடி, இது மாரீசனுடைய மாயவேலைதான். அவன் சொன்னபடியேதான் இப்போது நடந்திருக்கிறது. என்னால் கொல்லப்பட்ட இவன், மாரீசன்தான். (22)

'ஹா சீதே! லட்சுமணா!' என்று பெருங்குரலில் கதறிவிட்டு, அரக்கன் மாண்டுபோனான். இவன் அலறலைக் கேட்ட சீதையின் நிலை என்னவாகுமோ? (23)

தோள் வலிமையுடைய லட்சுமணன் என்ன நிலையை அடைவானோ?" - என்று எண்ணிய தருமாத்மாவான இராமன் மயிர்க்கூச்செறிந்தார். (24)

மான்வேடம் பூண்டிருந்த அரக்கனைக் கொன்று, அவனுடைய கூச்சலைக் கேட்டதால், கவலை காரணமாக அவர் மனத்தில் பேரச்சம் குடிகொண்டது. (25)

இராமன், உண்பதற்குத் தகுந்த பழம்-கிழங்குகளை எடுத்துக் கொண்டு பரபரப்புடன், அப்போதே ஜனஸ்தானத்தின் அருகேயிருந்த தன் ஆசிரமத்தை நோக்கி நடந்தார். (26)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

பஞ்சசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃:

ஸீதாபாருஷ்யம்

- ஆர்தஸ்வரம் து தம் ப₄ர்துர்விஞ்ஞாய ஸத்₃ருஸம் வநே ।
உவாச லக்ஷ்மணம் ஸீதா க₃ச்ச₂ ஜாநீஹி ராக₄வம் ॥ (1)
- ந ஹி மே ஹ்ருத₃யம் ஸ்த₂ாநே ஜீவிதம் வாவதிஷ்ட₂தே ।
க்ரோஸத: பரமார்தஸ்ய ஸ்ருத: ஸப்₃தே₃ா மயா ப்₄ருஸம் ॥ (2)
- ஆக்ரந்த₃மாநம் து வநே ப்₄ராதரம் த்ராதுமர்ஹஸி ।
தம் ச்ஷிப்ரமபி₄த₄ாவ த்வம் ப்₄ராதரம் ஸரணைஷிணம் ॥ (3)
- ரக்ஷஸாம் வஸமாபந்நம் ஸிம்ஹாநாமிவ கே₃ாவ்ருஷம் ।
ந ஜக₃ாம ததே₂ாக்தஸ்து ப்₄ராதராக்ஞாய ஸாஸநம் ॥ (4)
- தமுவாச ததஸ்தத்ர குபிதா ஜநகாத்மஜா ।
ஸௌமித்ரே மித்ரருபேண ப்₄ராதுஸ்த்வமஸி ஸத்ருவத் ॥ (5)
- யஸ்த்வமஸ்யாமவஸ்த₂ாயாம் ப்₄ராதரம் நாபி₄பத்ஸ்யஸே ।
இச்ச₂ஸி த்வம் விநஸ்யந்தம் ராமம் லக்ஷ்மண மத்க்ருதே ॥ (6)
- லோப₄ாந்மம க்ருதே நூநம் நாநுக₃ச்ச₂ஸி ராக₄வம் ।
வ்யஸநம் தே ப்ரியம் மந்யே ஸ்நேஹோ ப்₄ராதரி நாஸ்தி தே ॥ (7)
- தேந திஷ்ட₂ஸி விஸ்ரப்₃த₄ஸ்தமபஸ்யந் மஹாத்₃யுதிம் ।
கிம் ஹி ஸம்ஸயமாபந்நே தஸ்மிந்நிஹ மயா ப₄வேத் ॥
கர்தவ்யமிஹ திஷ்ட₂ந்த்யா யத்ப்ரத₄ாநஸ்த்வமாக₃த: ॥ (8)
- இதி ப்₃ருவாணாம் வைதே₃ஹீம் ப்₃ாஷ்பஸோகபரிப்லுதாம் ।
அப்₃ரவீல்லக்ஷ்மணஸ்த்ரஸ்தாம் ஸீதாம் ம்ருக₃வதூ₄மிவ ॥ (9)
- பந்நக₃ாஸுரக₃ந்த₄ர்வதே₃வமாநுஷராக்ஷஸை: ।
அஸக்யஸ்தவ வைதே₃ஹி ப்₄ர்தா ஜேதும் ந ஸம்ஸய: ॥ (10)
- தே₃வி தே₃வமநுஷ்யேஷு க₃ந்த₄ர்வேஷு பதத்ரிஷு ।
ராக்ஷஸேஷு பிஸாசேஷு கிந்நரேஷு ம்ருகே₃ஷு ச ॥ (11)
- த₃ாநவேஷு ச கே₄ாரேஷு ந ஸ வித்₃யேத ஸோப₄நே ।
யோ ராமம் ப்ரதியுத்₄யேத ஸமரே வாஸவோபமம் ॥
அவத்₄ய: ஸமரே ராமோ நைவம் த்வம் வக்துமர்ஹஸி ॥ (12)
- ந த்வாமஸ்மிந் வநே ஹாதுமுத்ஸஹே ராக₄வம் விநா ।
அநிவார்யம் ப₃லம் தஸ்ய ப₃லைர்ப₃லவதாமபி ॥ (13)
- த்ரிபி₄ர்லோகை: ஸமுத்₃யுக்கை: ஸேஸ்வரைரபி ஸாமரை: ।
ஹ்ருத₃யம் நிர்வ்ருதம் தே₃ஸ்து ஸந்தாபஸ்த்யஜ்யதாமயம் ॥ (14)

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தைந்து

சீதையின் கடுஞ்சொல்

காட்டில், அந்தப் பரிதாபமான குரல் தன் கணவருடையதே - என்று எண்ணிய சீதை, இலக்குவனைப் பார்த்து, 'போய், இராமனைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டு வாரும்' என்றாள். (1)

மிகவும் துன்பச்சூழலில் இருக்கும் அவருடைய அலறலை நான் செவிகளால் கேட்டேன். (அந்த விநாடியிலிருந்து) என் மனமும் உயிரும் அதனதன் இடத்தில் நிற்கவில்லை. (2)

வனத்தில் சிங்கங்களிடம் சிக்கிய பசு-காளையைப் போல், அரக்கர்களிடம் சிக்கி உதவியைக் கோரி கூக்குரலெழுப்பும் சகோதரரை உடனே சென்று காப்பாற்றுவீர். இவ்வாறு, இலக்குவன் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டவராக இருந்தும், தமையனாரின் கட்டளையை மதித்து (அங்கிருந்து) நகராமலிருந்தார். (3,4)

அப்போது மிகவும் கோபம் கொண்ட சீதை, 'லட்சுமணா! சகோதரரிடம் நட்புடன் பழகும் பகைவனாக நீர் இருக்கிறீர்' - என்று அவனிடம் சொன்னாள். (5)

அதனால்தான், உயிருக்குப் போராடும் சகோதரரிடம் நீர் போகாமலிருக்கிறீர். என்னை அடைவதற்காக, இராமன் அழிந்துபோவதை நீர் விரும்புகிறீர். (6)

என்னிடம் கொண்டுள்ள ஆசையால்தான், இராமனைத் தேடிக் கொண்டு செல்லவில்லை. அவருக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்தக் கஷ்டம், உமக்குப் பிரியமாக இருக்கிறது. சகோதரரிடம் பாசம் என்பதே இல்லை. (7)

அதனால்தான் மகாவீரரான அவரைத் தேடிக்கொண்டு செல்லாமல், மனச்சாந்தியுடன் இங்கேயே நின்று கொண்டிருக்கிறீர். அவரைக் காப்பாற்றுவதுதான் உமது முக்கியமான பணி. அதற்காகத்தான் நீர் வந்திருக்கிறீர். அவருக்கு ஆபத்து வந்திருக்கும்போது, இங்கே இருக்கும் என்னைப் பாதுகாப்பதற்காக நின்று கொண்டிருப்பதால் என்ன பயன்? (8)

ஒரு பெண்மானைப் போல, உள்ளம் பரிதவித்து சோகக் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டு, மேலே சொன்னவண்ணம் பேசிய சீதையைப் பார்த்து, லட்சுமணன் கூறினான்— (9)

“வைதேகிப் பிராட்டியாரே! தங்கள் கணவர், நாக-அசுர-கந்தர்வ-தேவ-மானுட-அரக்கர் ஆகிய எவராலும் வெற்றி கொள்ள முடியாதவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (10)

பண்புடைய தேவி! தேவர்-மனுஷ்யர்-கந்தர்வர்-பட்சிகள்-அரக்கர்-பைசாசங்கள்-கின்னரர்கள்-விலங்குகள்-பயங்கரமான தானவர்கள் ஆகிய இவர்களில் எவரும், இந்திரனுக்கு நிகரான இராமனைப் போரில் எதிர்த்து நிற்கக் கூடியவர் அல்லர். ஆகவே, போரில் கொல்லப்பட முடியாதவரான இராமனைக் குறித்துத் தாங்கள் இவ்வாறு பேசலாகாது. (11,12)

இராமன் இல்லாத இந்த நேரத்தில், தங்களை, இந்தக் காட்டில் தனியாக விட்டுச் செல்ல உடன்பட மாட்டேன். பெரும் சேனைகளுடன் சேர்ந்து மாவீரர்களாலும், தேவதைகள் மற்றும் இந்திரன் போன்ற தேவர்களுடன் சேர்ந்து பெருமுயற்சியுடன் திரண்டு வரும் மூவுலக மக்களாலும், அவருடைய பேராற்றல் அடக்க முடியாதது. ஆகவே, இந்த மனக்கவலையை விட்டுவிடுங்கள்; தங்கள் மனம் அமைதி கொள்ளட்டும். (13,14)

- ஆக₃மிஷ்யதி தே ப₄ர்தா ஸீக்₄ரம் ஹத்வா ம்ருகே₃த்தமம் ।
ந ச தஸ்ய ஸ்வரோ வ்யக்தம் மாயயா கேநசித்க்ருத: ॥ (15)
- க₃ந்த₄ர்வநக₃ரப்ரக்₂யா மாயா ஸா தஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
ந்யாஸபூ₄தாஸி வைதே₃ஹி ந்யஸ்தா மயி மஹாத்மநா ॥
ராமேண த்வம் வராரோஹே ந த்வாம் த்யக்துமிஹோத்ஸஹே ॥ (16)
- க்ருதவைராஸ்ச கல்யாணி வயமேதைர்நிஸாசரை: ।
க₂ரஸ்ய நித₄நாதே₃வ ஜநஸ்த₂நவத₄ம் ப்ரதி ॥ (17)
- ராக்ஷஸா விவித₄ வாசோ விஸ்ருஜந்தி மஹாவநே ।
ஹிம்ஸாவிஹாரா வைதே₃ஹி ந சிந்தயிதுமர்ஹஸி ॥ (18)
- லக்ஷ்மணேநைவமுக்தா ஸா க்ருத்₃த₄ ஸம்ரக்தலோசநா ।
அப்₃ரவீத்பருஷம் வாக்யம் லக்ஷ்மணம் ஸத்யவாதி₃நம் ॥ (19)
- அநார்யாகருணாரம்ப₄ ந்ருஸம்ஸ குலபாம்ஸந ।
அஹம் தவ ப்ரியம் மந்யே ராமஸ்ய வ்யஸநம் மஹத் ॥
ராமஸ்ய வ்யஸநம் த்₃ருஷ்ட்வா தேநைதாநி ப்ரப₄ாஷஸே ॥ (20)
- நைதச்சித்ரம் ஸபத்நேஷு பாபம் லக்ஷ்மண யத்₃ப₄வேத் ।
த்வத்₃விதே₄ஷு ந்ருஸம்ஸேஷு நித்யம் ப்ரச்ச₂ந்நசாரிஷு ॥ (21)
- ஸுது₃ஷ்டஸ்த்வம் வநே ராமமேகமேகோ₅நுக₃ச்ச₂ஸி ।
மம ஹேதோ: ப்ரதிச்ச₂ந்ந: ப்ரயுக்தோ ப₄ரதேந வா ॥ (22)
- தந்ந ஸித்₄யதி ஸௌமித்ரே தவ வா ப₄ரதஸ்ய வா ।
கத₂மிந்தீ₃வரஸ்யாமம் பத்₃மபத்ரநிபே₄க்ஷணம் ॥ (23)
- உபஸம்ஸரித்ய ப₄ர்தாரம் காமயேயம் ப்ருத₂க்₃ஜநம் ।
ஸமக்ஷம் தவ ஸௌமித்ரே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்ஷயே ந ஸம்ஸய: ॥ (24)
- ராமம் விநா க்ஷணமபி ந ஹி ஜீவாமி பூ₄தலே ।
இத்யுக்த: பருஷம் வாக்யம் ஸீத்யா ரோமஹர்ஷணம் ॥ (25)
- அப்₃ரவீல்லக்ஷ்மண: ஸீதாம் ப்ராஞ்ஜலிர்விஜிதேந்த்₃ரிய: ।
உத்தரம் நோத்ஸஹே வக்தும் தை₃வதம் ப₄வதீ மம ॥ (26)
- வாக்யமப்ரதிருபம் து ந சித்ரம் ஸ்த்ரீ₃ஷு மைதி₂லி ।
ஸ்வபூ₄வஸ்த்வேஷ நாரீணாமேவம் லோகேஷு த்₃ருஸ்யதே ॥ (27)
- விமுக்தத₄ர்மாஸ்சபலாஸ்தீக்ஷணா பே₄த₃கரா: ஸ்த்₃ரிய: ।
ந ஸஹே ஹீத்₃ருஸம் வாக்யம் வைதே₃ஹி ஜநகாத்மஜே ॥
ஸ்ரோத்ரயோருப₄யோர்மோத்ய தப்தநாராசஸந்நிப₄ம் ॥ (28)

தங்கள் கணவர், பார்வைக்கு அழகான அந்த மாணைக் கொன்றுவிட்டு விரைவில் திரும்பி வருவார். (தாங்கள் கேட்ட குரல்) அவருடையதல்ல; யாரோ ஒருவனால் மாயையால் எழுப்பப்பட்டது என்பது தெளிவு. (15)

கந்தர்வ நகரம் போல் (கானல்நீர் என்பதற்கு ஒப்பாக) இல்லாத ஒரு பொருளை, இருப்பது போல் காட்டும் இந்த மாயவித்தை, அந்த அரக்கனுடையதுதான். வைதேகி அன்னையே! மகாத்மாவான அவர், திருப்பி ஒப்படைக்க வேண்டிய ஒரு பொருளாகத் தங்களை என்னிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார். மகளிர் திலகமே! தங்களை இவ்விடத்தில் தன்னந்தனியாக விட்டுச் செல்ல நான் விரும்பவில்லை. (16)

உத்தமியே! கரனுடைய அழிவினாலும் ஜனஸ்தானத்திலிருந்த மற்ற அரக்கர்களைக் கொன்றதாலும், அரக்கர் குலம் நம்மிடம் பகைமை கொண்டுள்ளது. விதேகன் புதல்வியாரே! இந்தப் பெருங்கானகத்தில், விளையாட்டுத்தனமாக பலவகையான குரல்களை அரக்கர்கள் எழுப்புகிறார்கள். ஆகவே, தாங்கள் இது பற்றிக் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை.” (17,18)

இலக்குவன் இவ்வாறு கூறியதும், சீதை, கோபத்தால் செக்கச் சிவந்த கண்களுடன், சத்தியசந்தனான அவனைப் பார்த்துக் கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்— “பண்பில்லாதவனே! இரக்கம் இல்லாதவனே! கொடுங்கோலனே! குலப்பெருமையைத் தொலைக்க வந்தவனே! இராமனுக்குப் பெரும் ஆபத்து ஏற்பட்டால், அதுதான் உனக்குப் பிரியமானது என்று எண்ணுகிறேன். இராமனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியைப் பார்த்து, அதன் காரணமாக இவ்வாறெல்லாம் பேசுகிறாய். (19,20)

லட்சுமணா! எப்போதும் ஒளிவு-மறைவாக நடக்கின்ற, இரக்கமில்லாத, உன் போன்ற சத்ருக்களிடம் தவறான எண்ணம் தோன்றுவதில் ஆச்சரியமில்லை. (21)

நீ மகாதுஷ்டன்; இராமன் தனியாக (என்னுடன்) காட்டிற்கு வருவதைத் தெரிந்து கொண்டு, என்னை அடையும் தீய எண்ணத்தை மறைத்து, நீ ஒருவனாக உடன் வந்திருக்கிறாய். அல்லது, பரதனால் அனுப்பப்பட்டும் வந்திருக்கலாம். (22)

சுமித்திரையின் மைந்தனே! உன்னுடைய எண்ணமோ, அல்லது பரதனுடைய சூழ்ச்சியோ நிச்சயம் நிறைவேறப் போவதில்லை. கருநெய்தல் போன்ற வண்ணத் திருமேனியரும், தாமரையன்ன திருக்கண்களையுடையவருமான அவரைக் கணவராக அடைந்துள்ள நான், வேறு யாரோ ஒரு பேர்வழியை எவ்வாறு விரும்புவேன்? லட்சுமணா! உன் எதிரிலேயே என் உயிரைத் துறந்துவிடுவேன் என்பது உறுதி. (23,24)

இந்த மண்ணுலகில், இராமன் இல்லாமல் நான் உயிரோடு இருக்கவே மாட்டேன்.” மயிர்க்கூச்செறியும்படியான கொடிய சொற்களை, சீதை கூறியதைக் கேட்ட லட்சுமணன், புலன்களை வென்றவனாகி, (தன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு) இரு கைகளையும் கூப்பிக் கொண்டு சீதையை நோக்கிக் கூறினான்— “நான் தங்களை மறுத்துப் பேச விரும்பவில்லை; ஏனென்றால், தாங்கள் என் தெய்வம். (25,26)

மிதிவைச் செல்வமே! உசிதமில்லாத, தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய சொற்களைக் கூறுவது பெண்களின் இயல்பு. பெண்களிடம் இத்தகைய இயல்பு குடிகொண்டிருப்பதை உலகில் காண்கிறோம். (27)

அறவழியிலிருந்து நழுவியவர்களாக, சஞ்சல சித்தமுடையவர்களாக, கொடியவர்களாக, குடும்பத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைப்பவர்களாகப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். ஜனகர் பெற்ற திருமகளே! வைதேகி அன்னையே! இப்போது என் இரண்டு காதுகளிலும் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பை ஊற்றினாற்போன்ற இம்மாதிரியான சொற்களை, என்னால் தாங்கிக் கொண்டிருக்க முடியாது. (28)

உபஸ்ருண்வந்து மே ஸர்வே ஸாஷிபூதா வநேசரா: ।
ந்யாயவாதீ யதந்யாயமுக்தோஹம் பருஷம் த்வயா ॥ (29)

தி₄க்த்வாமத்ய ப்ரணஸ்ய த்வம் யந்மாமேவம் விஸங்கஸே ।
ஸ்தரீத்வாத்₃துஷ்டஸ்வப₄ாவேந குருவாக்யே வ்யவஸ்தி₂தம் ॥
க₃மிஷ்யே யத்ர காருத்ஸ்த₂: ஸ்வஸ்தி தேஸ்து வராநநே ॥ (30)

ரஷந்து த்வாம் விஸாலாஷி ஸமக்₃ரா வநதே₃வதா: ।
நிமித்தாநி ஹி கே₄ராணி யாநி ப்ராது₃ர்ப₄வந்தி மே ॥
அபி த்வாம் ஸஹ ராமேண பஸ்யேயம் புநராகுத: ॥ (31)

லக்ஷ்மணேநைவமுக்தா ஸா ருத₃ந்தீ ஜநகாத்மஜா ।
ப்ரத்யுவாச ததோ வாக்யம் தீவ்ரம் ப₃ாஷ்பபரிப்லுதா ॥ (32)

கே₃ாத்₃வரீம் ப்ரவேக்ஷயாமி விநா ராமேண லக்ஷ்மண ।
ஆபு₃ந்தி₄ஷ்யேத₂ வா த்யக்ஷ்யே விஷமே தே₃ஹமாத்மந: ॥ (33)

பிப₃ாம்யஹம் விஷம் தீக்ஷணம் ப்ரவேக்ஷயாமி ஹுதாஸநம் ।
ந த்வஹம் ராக₄வாத்₃ந்யம் பத₃ாபி புருஷம் ஸ்ப்ருஸே ॥ (34)

இதி லக்ஷ்மணமாக்ருஸ்ய ஸீதா து₃:க₂ஸமந்விதா ।
பாணிப₄யாம் ருத₃தீ து₃:க₂ாது₃த₃ரம் ப்ரஜக₄ந ஹ ॥ (35)

தாமார்தருபாம் விமநா ருத₃ந்தீம்
ஸௌமித்ரிராலோக்ய விஸாலநேத்ராம் ।
ஆஸ்வாஸயாமாஸ ந சைவ ப₄ர்து-
ஸ்தம் ப₄ராதரம் கிஞ்சிது₃வாச ஸீதா ॥ (36)

ததஸ்து ஸீதாமபி₄வாத்₃ய லக்ஷ்மண:
க்ருதாஞ்ஜலி: கிஞ்சித₃பி₄ப்ரணம்ய ச ।
அந்வேக்ஷமானோ ப₃ஹுஸஸ்ச மைதி₂லீம்
ஜக₃ாம ராமஸ்ய ஸமீபமாத்மவாந் ॥ (37)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஷட்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃:

ராவணமீ₄க்ஷுஸத்கார:

தத₂ா பருஷமுக்தஸ்து குபிதோ ராக₄வாநுஜ: ।
ஸ விகாங்ஷந் ப₄ருஸம் ராமம் ப்ரதஸ்தே₂ ந சிராதி₃வ ॥ (1)

உண்மையை உள்ளபடியே கூறிய நான், தங்களிடமிருந்து கடுமையான சொற்களைக் கேட்டுவிட்டேன். (இனிமேலும் உங்களிடம் வாதாட விரும்பவில்லை.) இந்தக் காட்டிலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளும் (வனதேவதைகளும்) நான் சொல்லப் போவதைச் சாட்சிகளாக இருந்து கேட்பார்களாக. (29)

நான் தங்களுக்காக இரக்கப்படுகிறேன். இப்போது தாங்கள் காணாமல் போகப் போகிறீர்கள். அதனால்தான் சாமானிய மகளிரின் இயல்பான துஷ்டத்தனத்தால் தமையனாரின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதில் உறுதியாகவுள்ள என்னை இப்படி சந்தேகிக்கிறீர்கள். உத்தம முகமுடையவரே! நான் இராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன். தங்களுக்குத் தெய்வமே துணை. (30)

தடங்கண்ணினாய்! அனைத்து வனதேவதைகளும் தங்களைக் காப்பாற்றுவார்களாக! எவையெவை கெட்ட நிமித்தங்களோ, அவையெல்லாம் என் கண்ணெதிரில் உண்டாகின்றன. நான், இராமனுடன் திரும்பி வந்து தங்களைப் பார்ப்பேனோ, என்னவோ?" (31)

இவ்வாறு இலக்குவன் சொல்லி முடித்ததும், கண்களில் நீர்வழிய அழுது கொண்டே ஜனகமாரி கடுமையான பதிலைச் சொன்னாள்— (32)

"லட்சுமணா! இராமன் இல்லாவிட்டால் நான் கோதாவரியில் குதித்து விடுவேன். அந்தக் கஷ்டமான நிலை ஏற்பட்டால், தூக்கிட்டுக் கொண்டாவது என் உடலைத் துறப்பேன் (உயிர்வாழ மாட்டேன்). (33)

கொடிய விஷத்தைக் குடிப்பேன்; நெருப்பில் வீழ்ந்து மாய்ந்து போவேன். இராமனைத் தவிர வேறு ஓர் ஆண்மகனையும் (கையினால்) நான் தொடக்கூட மாட்டேன்!" (34)

துக்கத்தில் மூழ்கிய சீதை, உரத்த குரலில் இவ்வாறு கூறிவிட்டு, துக்கத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் அழுது கொண்டு இருகைகளாலும் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டாள். துக்கமே உருவெடுத்தாற்போன்று, கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு நிற்கும் நெடுந்தடங்கண்ணாளாகிய சீதையைக் கண்டு, இலக்குவன் இரக்கத்துடன் தேற்றினான். ஆனால், சீதையோ (இன்னும் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகாமல் காலதாமதம் செய்து கொண்டிருக்கிறானே! - என்ற கோபத்தால்) தன் மைத்துனனிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. (35,36)

பின்னர், தைரியமடைந்த லட்சுமணன் இருகைகளையும் கூப்பி, தலைகுனிந்து சீதையை வணங்கிவிட்டு, பல தடவை மைதிலி இருந்த திசையைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே, இராமனை நோக்கிச் சென்றான். (37)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தாறு

இராவண சந்நியாசிக்கு வரவேற்பு

சீதை, இவ்வளவு கடுமையாக பேசியதைக் கேட்டதும் லட்சுமணனுக்குக் கோபம் வந்தது. (இனியும் அங்கே நிற்கத் தகாது என்ற கருத்துடையவனாக) இராமனைப் பார்ப்பதில் மிகவும் ஆவலுற்று, உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டான். (1)

தத₃ஸா₃த்ய த₃ஸக்₃ரீவ: க்ஷிப்ரமந்தரமாஸ்தி₂த: ।
அபி₄சக்ராம வைதே₃ஹீம் பரிவ்ராஜகருபத்₄ருத் ॥ (2)

ஸ்லக்ஷணகாஷாயஸம்வீத: ஸிகீ₂ ச₂த்ரீ உபாநஹீ ।
வாமே சாம்ஸேவஸஜ்யாத₂ ஸுபே₄ யஷ்டிகமண்ட₃லூ ॥
பரிவ்ராஜகருபேண வைதே₃ஹீமந்வபத்₃யத ॥ (3)

தாமாஸஸாத்₃திப₃லோ ப்₄ராத்ருப்₄யாம் ரஹிதாம் வநே ।
ரஹிதாம் சந்த்₃ரஸூர்யாப்₄யாம் ஸந்த்₄யாமிவ மஹத்தம: ॥ (4)

தாமபஸ்யத்ததோ ப₃லாம் ராமபத்நீம் யஸஸ்விநீம் ।
ரோஹிணீம் ஸஸிநா ஹீநாம் க்₃ரஹவத்₃ப்₄ருஸத₃ாருண: ॥ (5)

தமுக்₃ரதேஜ:கர்மாணம் ஜநஸ்த₂ாநருஹா த்₃ருமா: ।
ஸமீக்ஷய ந ப்ரகம்பந்தே ந ப்ரவாதி ச மாருத: ॥ (6)

ஸீக்₄ரஸ்ரோதாஸ்ச தம் த்₃ருஷ்ட்வா வீக்ஷந்தம் ரக்தலோசநம் ।
ஸ்திமிதம் க்₃ந்துமாரேபே₄ ப₄யாத்₃கே₃த₃ாவரீ நதீ₃ ॥ (7)

ராமஸ்ய த்வந்தரம் ப்ரேப்ஸுர்த்₃ஸக்₃ரீவஸ்ததந்தரே ।
உபதஸ்தே₂ ச வைதே₃ஹீம் பி₄க்ஷுருபேண ராவண: ॥ (8)

அப₄வ்யோ ப₄வ்யருபேண ப₄ர்தாரமநுஸோசதீம் ।
அப்யவர்தத வைதே₃ஹீம் சித்ராமிவ ஸநைஸ்சர: ॥ (9)

ஸ பாபோ ப₄வ்யருபேண த்ருணை: கூப இவாவ்ருத: ।
அதிஷ்டத்ப்ரேக்ஷய வைதே₃ஹீம் ராமபத்நீம் யஸஸ்விநீம் ॥ (10)

ஸுப₄ாம் ருசிரதந்தோஷ்ட₂ம் பூர்ணசந்த்₃ரநிப₄ாநநாம் ।
ஆஸீநாம் பர்ணஸாலாயாம் ப₃ாஷ்பஸோகாபி₄பீடிதாம் ॥ (11)

ஸ தாம் பத்₃மபலாஸாக்ஷீம் பீதகௌஸேயவாஸிநீம் ।
அப்யக₃்ச்சுத வைதே₃ஹீம் ஹ்ருஷ்டசேதா நிஸாசர: ॥ (12)

ஸ மந்மத₂ஸராவிஷ்டோ ப்₃ரஹ்மகே₄ஷமுதீ₃ரயந் ।
அப்யரவீத்ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம் ரஹிதே ராக்ஷஸாதி₄ப: ॥ (13)

தாமுத்தமாம் த்ரிலோகாநாம் பத்₃மஹீநாமிவ ஸ்ரியம் ।
விப்₄ராஜமாநாம் வபுஷா ராவண: ப்ரஸஸம்ஸ ஹ ॥ (14)

கா த்வம் காஞ்சநவர்ணாபே₂ பீதகௌஸேயவாஸிநி ।
கமலாநாம் ஸுப₄ாம் மாலாம் பத்₃மிநீவ ஹி பி₃ப்₄ரதீ ॥ (15)

லட்சுமணன் புறப்பட்டுச் சென்றதும், தக்க சமயத்தை அடைந்த இராவணன், உடனே துறவியின் வேஷத்தை ஏற்று சீதையின் அருகில் வந்தான். (2)

அழகான காவித்துணி, சிகை, குடை, பாதுகைகள், இடது தோளில் அழகான த்ரிதண்டம், கமண்டலம் - இவ்வாறு பரிவ்ராஜகத் துறவி வேடத்தில் வைதேகியை அணுகினான். (ஓர் இடத்தில் ஆசிரமம் அமைத்துக் கொண்டு தங்கிவிடாமல், வெவ்வேறு இடங்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் துறவி, பரிவ்ராஜகர்.) (3)

சந்திர-சூரியர்கள் இல்லாத சந்த்யா காலத்தில் காரிருள் சூழ்வதைப் போல மகாபலசாலியான அவன், சகோதரர்கள் இல்லாத அந்த வனப்பகுதியில், அவளை நெருங்கிச் சென்றான். (4)

மிகவும் கொடியவனான அவன், புகழ் பெற்றவனும் இராமபத்தினியும் கபடமற்றவளுமான அவளை, சந்திரன் அருகில் இல்லாத ரோகினியை ஒரு பாவக்கிரகம் (நப்பாசையுடன்) பார்ப்பதைப் போலப் பார்த்தான். (5)

ஜனஸ்தானத்திலிருந்த மரங்கள், மிகவும் கொடிய தீச்செயல்கள் புரியும் அவனைப் பார்த்ததும் (திடுக்கிட்டுப் போனவைகளாக) அசையாமல் குத்திட்டு நின்றன; காற்றுகூட (வேகமாக) வீசவில்லை. (6)

வேகமாகப் புரண்டோடும் கோதாவரி நதியும் சிவந்த கண்களுடன் உக்கிரமாகப் பார்க்கும் அவனைக் கண்டதும், அச்சம் கொண்டு (ஓசையின்றி) மெல்ல ஓடத் தொடங்கியது. (7)

இராமனைப் பழிவாங்குவதற்கு, சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த பத்துத்தலை இராவணன், அந்த நேரத்தில் துறவி வேடத்தோடு, சீதை, தன்னைப் பார்ப்பதற்காகக் காத்து நின்றான். (8)

செய்யக் கூடாததைச் செய்யத் துணிந்துவிட்ட அவன், சாந்த ஸ்வரூபனாக உருவம் ஏற்று, சித்திரை நட்சத்திரத்தைப் பிடிக்கவரும் சனைச்சரக் கிரகம் போல், தன் கணவரை நினைத்து சோக சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த வைதேகியின் எதிரில் போய் நின்றான். (9)

புற்களால் மறைக்கப்பட்ட பாழுங்கிணற்றைப் போன்று பாவியான அவன், அழகான உருவம் எடுத்துக் கொண்டு, புகழ் மிக்கவனும் இராமனுடைய பத்தினியுமான அவளை ஆசைபொங்க உற்று நோக்கியவண்ணமே நின்றன்கொண்டிருந்தான். (10)

ஒளிவீசும் பற்களையும் உடுகளையும் உடையவனும், முழுநிலவு போன்று தன்னொளி வீசும் முகமுடையவனும், தாமரைத் தடங்கண்ணாளும், மஞ்சள் நிறப் பட்டாடை உடுத்தியிருந்தவனும், சோகத்தால் கண்ணீர் வடித்துத் தவித்துக் கொண்டிருப்பவனும், களை பொருந்தியவளுமான சீதையை, (தான் எதிர்பார்த்தபடியே வேறு யாரும் அருகே இல்லாததால்) மனங்களிப்புற்ற அரக்கன் நெருங்கினான். (11,12)

அவளைக் கண்டதுமே மன்மத பாணங்களால் தாக்குண்ட அரக்க மன்னன், யாருமில்லாத அந்த வேளையில், மறையொலி எழுப்பிக் கொண்டு, அமைதியான குரலில் ஏதோ சொல்ல தலைப்பட்டான். (13)

கமலாசனத்தைத் துறந்து வந்திருக்கும் சாட்சாத் மகாலட்சுமியைப் போல், தன் தேககாந்தியால் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த உத்தம ஸ்திரீயை, இராவணன் மனம் கொண்ட மட்டும் புகழத் தொடங்கினான். (14)

“பொன்னிற மேனியளே! மஞ்சள் வண்ணப் பட்டாடை உடுத்திக் கொண்டிருப்பவளே! தாமரை மலர்கள் வரிசையாக மாலைபோல் எழுந்துள்ள தாமரைத் தடாகம் போன்ற நீ, யார்? (மலர்ந்த தாமரைகளின் பொலிவினால் நெஞ்சங்கவரும் தாமரையோடைபோல், என் மனத்தைக் கவர்கிறாய்.) (15)

ஹ்ரீ: ஸ்ரீ: கீர்தி: ஸுப₄ா லக்ஷ்மீரப்ஸரா வா ஸுப₄ாநநே ।
பூ₄திர்வா த்வம் வராரோஹே ரதிர்வா ஸ்வைரசாரிணீ ॥ (16)

ஸமா: ஸிக₂ரிண: ஸ்நிக்₃த₄ா: பாண்ட₃ரா த₃ஸநாஸ்தவ ।
விஸாலே விமலே நேத்ரே ரக்தாந்தே க்ருஷ்ணதாரகே ॥
விஸாலம் ஜக₄நம் பீநமூரு கரிகரோபமௌ ॥ (17)

ஏதாவுபசிதௌ வ்ருத்தௌ ஸம்ஹதௌ ஸம்ப்ரவல்கி₃தௌ ।
பீநோந்நதமுகௌ காந்தௌ ஸ்நிக்₃தௌ தாலப₂லோபமௌ ॥
மணிப்ரவேகாப₄ரணௌ ருசிரௌ தே பயோத₄ரௌ ॥ (18)

சாருஸ்மிதே சாருத₃தி சாருநேத்ரே விலாஸிநி ।
மநோ ஹரஸி மே காந்தே நதீ₃ கூலமிவாம்ப₄ஸா ॥ (19)

கராந்தமிதமத்₄யாஸி ஸுகேஸீ ஸம்ஹதஸ்தநீ ।
நைவ தே₃வீ ந க₃ந்த₄ர்வீ ந யக்ஷீ ந ச கிந்நரீ ॥
நைவம்ரூபா மயா நாரீ த்₃ருஷ்டபூர்வா மஹீதலே ॥ (20)

ரூபமக்₃ர்யம் ச லோகேஷு ஸௌகுமார்யம் வயஸ்ச தே ।
இஹ வாஸஸ்ச காந்தாரே சித்தமுந்மாத₃யந்தி மே ॥ (21)

ஸா ப்ரதிக்கராம ப₄த்₃ரம் தே ந த்வம் வஸ்துமிஹார்ஹஸி ।
ராக்ஷஸாநாமயம் வாலோ கே₄ராணாம் காமரூபிணாம் ॥ (22)

ப்ராஸாத₃ாக்₃ராணி ரம்யாணி நக₃ரோபவநாநி ச ।
ஸம்பந்நாநி ஸுக₃ந்தீ₄நி யுக்தாந்யாசரிதும் த்வயா ॥ (23)

வரம் மால்யம் வரம் பே₄ஜ்யம் வரம் வஸ்த்ரம் ச ஸோப₄நே ।
ப₄ர்தாரம் ச வரம் மந்யே த்வத்யுக்தமஸிதேக்ஷணே ॥ (24)

கா த்வம் ப₄வஸி ருத்₃ராணாம் மருதாம் வா வராநநே ।
வஸூநாம் வா வராரோஹே தே₃வதா ப்ரதிப₄ாஸி மே ॥ (25)

நேஹாக₃ச்ச₂ந்தி க₃ந்த₄ர்வா ந தே₃வா ந ச கிந்நரா: ।
ராக்ஷஸாநாமயம் வாஸ: கத₂ம் நு த்வமிஹாக₃தா ॥ (26)

இஹ ஸாக்₄ாம்ருக₃ா: ஸிம்ஹா த்₃வீபிவ்யாக்₄ரம்ருக₃ாஸ்தத₂ா ।
ருக்ஷாஸ்தரக்ஷவ: கங்கா: கத₂ம் தேப்₄யோ ந பி₃ப்₄யஸி ॥ (27)

மத்₃ாந்விதாநாம் கே₄ராணாம் குஞ்ஜராணாம் தரஸ்விநாம் ।
கத₂மேகா மஹாரண்யே ந பி₃பே₄ஷி வராநநே ॥ (28)

காஸி கஸ்ய குதஸ்ச த்வம் கிம்நிமித்தம் ச த₃ண்ட₃காந் ।
ஏகா சரஸி கல்யாணி கே₄ராந் ராக்ஷஸஸேவிதாந் ॥ (29)

அழகிய திருமுகமுடையவளே! பெண்ணரசியே! மகாவிஷ்ணுவின் சக்திவிசேஷமான ஹ்ரீ, தேககாந்தியின் அதிதேவதையான பூரீ, புகழின் அதிதேவதையாகிய கீர்த்தி, வணங்கத்தக்கத் தோற்றமுடைய லட்சுமி, அப்சரஸ், செல்வச் செழுமையின் உருத்தோற்றம், இஷ்டம்போல் திரியும் ரதிதேவி - இவர்களில் நீ யார்? (16)

உன்னுடைய பற்கள் சமமாகவும் வரிசையாகவும் மனங்கவரும்வண்ணம் வெண்மையாகவும் இருக்கின்றன; கண்களின் ஓரங்களில் செவ்வரி படர்ந்து, விசாலமாக, நிர்மலமாக இருக்கின்றன. இடுப்பின் பின்புறக் கீழ்ப்பகுதிகள் சதைப்பற்றுடன் விசாலமாக இருக்கின்றன; தொடைகள் யானையின் தொடையை நிகர்த்துள்ளன. (17)

உன்னுடைய இரண்டு மார்பகங்களும் புஷ்டியாக, உருண்டையாக, ஒன்றோடொன்று இணைந்து, விம்மிப் புடைத்து, பெருத்து, உயர்ந்த காம்புகளுடன் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்றவைகளாக, ஒளிவீசும் பனம்பழங்களுக்கு நிகராக, நன்மணிகளாலான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அழகாக விளங்குகின்றன. (18)

அழகாகப் புன்சிரிப்பை உடையவளே! அழகிய பற்களை உடையவளே! அழகிய கண்களை உடையவளே! உல்லாசமாக இருக்கும் பெண்மணியே! நதியின் வெள்ளம் அதன் கரைகளைக் கரைப்பதைப் போல, என் உள்ளத்தை அபகரிக்கிறாய். (19)

கைப்பிடியில் அடங்கிவிடும் சிற்றிடை; நற்கூந்தல்; ஒன்றோடொன்று இணைந்த ஸ்தனங்கள்! இந்த மண்ணுலகில் இதற்கு முன்னர் இவ்வளவு அழகு வாய்ந்த மானுடப் பெண்ணைப் பார்த்ததே இல்லை; தேவமகள், கந்தர்வப் பெண், யக்ஷ மங்கை, கின்னர நங்கை ஆகியோரிலும் கண்டதில்லை. மூன்று உலகங்களிலும் முதன்மையான உன்னுடைய அழகு, கவர்ச்சிகரமான இளமை, யௌவனம் - இவை என் மனத்தை மயக்குகின்றன. மனத்தை மோகமடையச் செய்யும் நீ, ஏன் காட்டில் வசிக்கிறாய்? (20,21)

மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அழகு வாய்ந்த நீ, இங்கிருந்து திரும்பிச் சென்றுவிடு. உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். பயங்கரமானவர்களும் இஷ்டம் போல் உருவம் எடுக்கக் கூடியவர்களுமான அரக்கர்கள் வாழும் இடம், இது. நீ இங்கே தங்கியிருப்பது ஆபத்தானது. நீ, சுகசாதனங்கள் நிறைந்த உப்பரிகைகளிலும், அழகான நகரங்களிலும், நறுமணம் பரப்பும் பூஞ்சோலைகளிலும் சுற்றிவரத்தக்கவன். (22,23)

பேரழகியே! விலையுயர்ந்த மாலைகளும் அறுசுவை உணவுகளும் சிறப்பான ஆடைகளுமே உனக்கு ஏற்றவை. கருங்கண்ணினாய்! (அதுபோலவே) உன் கணவனும் (உனக்கு ஏற்றவாறு) உயர்ந்தவனாக இருப்பான் என்று எண்ணுகிறேன். அழகான முகமுடையவளே! ருத்ரர், மருத்து, வசுக்களுள் நீ யாராக (எந்த தேவகணத்தைச் சேர்ந்தவளாக) இருக்கிறாய்? மகளிர் மாமணியே! நீ, (சாதாரண மானுடப் பெண் அல்லள்.) தேவ மங்கை என்றே நான் கருதுகிறேன். (24,25)

அரக்கர்கள் இங்கே வசிப்பதால், கந்தர்வர்களோ, தேவர்களோ, கின்னரர்களோ இங்கு வருவதேயில்லை. நீ எப்படி இங்கே வந்து சேர்ந்தாய்? இந்தப் பிரதேசத்தில் குரங்குகள், புள்ளித்தோலுடைய புலிகள், மான்கள், கரடிகள், (நாய்க்குலத்தைச் சேர்ந்த) கழுதைப் புலிகள், கழுகுகள் போன்றவை ஏராளமாக இருக்கின்றனவே? அவைகளைக் கண்டு நீ பயப்படவில்லையா? (26,27)

சுந்தரி! இந்தப் பெருங்கானகத்தில், வேகமாக ஓடுகின்ற, மதநீர் பெருக்கிக் கொண்டு அடாத செயல்கள் செய்கின்ற யானைகளின் நடுவே, தன்னந்தனியாக இருப்பதில் உனக்கு அச்சமேற்படவில்லையா? பயங்கரமான அரக்கர்கள் சுற்றித் திரியும் தண்டகாரணயத்தில் தன்னந்தனியாக வசிக்கும் நீ யார்? யாருடைய மனைவி? எங்கிருந்து, எதற்காக வந்திருக்கிறாய்?" (28,29)

இதி ப்ரஸஸ்தா வைதேஹீ ராவணேந து₃ராத்மநா ।
 த்₃விஜாதிவேஷேண ஹி தம் த்₃ருஷ்ட்வா ராவணமாகுதம் ॥
 ஸர்வைரதிதி₂ஸத்காரை: பூஜயாமாஸ மைதி₂லீ ॥ (30)

உபநீயாஸநம் பூர்வம் பாத்யேநாபி₄நிமந்தர்ய ச ॥
 அப்₃ரவீத்ஸித்₃த₄மித்யேவ தத₃ா தம் ஸௌம்யத்₃ர்ஸநம் ॥ (31)

த்₃விஜாதிவேஷேண ஸமீக்ஷய மைதி₂லீ
 ஸமாகுதம் பாத்ரகுஸும்ப₄த₄ாரிணம் ।
 அஸக்யமுத்₃த்₃வேஷ்டுமுபாயத்₃ர்ஸநாந்-
 ந்யமந்தர்யத்₃ப்ராஹ்மணவத்தத₃ாங்குநா ॥ (32)

இயம் ப்₃ருஸீ ப்₃ராஹ்மண காமமாஸ்யதா-
 மித₃ம் ச பாத்யம் ப்ரதி₃க்₃ருஹ்யதாமிதி ।
 இத₃ம் ச ஸித்₃த₄ம் வநஜாதமுத்தமம்
 த்வத்₃ர்த₂மவ்யக்₃ரமிஹோபபு₄ஜ்யதாம் ॥ (33)

நிமந்தர்யமாண: ப்ரிதிபூர்ணப₄ஷிணீம்
 நரேந்த்₃ரபத்நீம் ப்ரஸமீக்ஷய மைதி₂லீம் ।
 ப்ரஸஹ்ய தஸ்யா ஹரணே த்₄ருதம் மந:
 ஸமார்பயத்ஸ்வாத்மவத₄ாய ராவண: ॥ (34)

தத: ஸுவேஷம் ம்ருக்யாகுதம் பதிம்
 ப்ரதீக்ஷமாணா ஸஹலக்ஷமணம் தத₃ா ।
 விவீக்ஷமாணா ஹரிதம் த்₃த்₃ர்ஸ த-
 ந்மஹத்₃வநம் நைவ து ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (35)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ ஷட்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஸப்தசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃:

ராவணாதி₄க்ஷேய:

ராவணேந து வைதேஹீ தத₂ா ப்ருஷ்டா ஜிஹீர்ஷதா ।
 பரிவ்ராஜகலிங்கே₃ந ஸஸம்ஸாத்மாநமங்குநா ॥ (1)

ப்₃ராஹ்மணஸ்சாதிதி₂ஸ்சாயமநுக்₃தோ ஹி ஸபேத மாம் ।
 இதி த்₄யாத்வா முஹூர்தம் து ஸீதா வசநம்ப்₃ரவீத் ॥ (2)

துஹிதா ஜநகஸ்யாஹம் மைதி₂லஸ்ய மஹாத்மந: ।
 ஸீதா நாம்நாஸ்மி ப₄த்₃ரம் தே ராமஸ்ய மஹிஷீ ப்ரியா ॥ (3)

இவ்வாறு, தீய சிந்தனையுள்ள இராவணனால் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட வைதேகி, வந்திருக்கும் இராவணனை அந்தண வேஷத்தில் பார்த்து, அதிதிகளைக் கௌரவிக்கும் எல்லா சாதனங்களைக் கொண்டும் உபசரித்தாள். (30)

முதலில் ஆசனம் அளித்து, பின்னர், பாத்யம் (கை-கால் கழுவுவதற்காக நீர்) கொடுத்து உபசரித்து, 'போஜனம் ஸித்தமாக இருக்கிறது' என்று, (மேற்பார்வைக்கு) சான்றோனாகத் தோன்றிய அவனை, உணவு கொள்வதற்கு அழைத்தாள். (31)

கமண்டலு கைக்கொண்டு, காவி வஸ்திரம் தரித்து, அந்தண வேஷத்தில் வந்திருக்கும் அவன், தவறான எண்ணத்தோடு வந்திருக்கிறான் என்ற உண்மையை அறிந்துகொள்ள முடியாத அப்பாவிப் பெண்ணான மைதிலி, ஓர் அந்தணத் துறவிக்கு உரித்தான வரவேற்பை நல்கினாள். (32)

"அந்தணரே! இதோ ஆசனம். தங்கள் சௌகரியப்படி உட்காருங்கள். கால் கழுவுவதற்கான தண்ணீர் இதோ, ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். காட்டில் கிடைக்கும் உயர்வகை பழம்-கிழங்குகள் தங்களுக்காகவே சேகரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவசரப்படாமல், அமைதியான மனத்துடன் இப்போது புசியுங்கள்." (33)

'உணவு ஸித்தமாக இருக்கிறது' என்று சொல்லி அழைத்த, அரசகுமாரரின் மனைவியான மைதிலியை உற்றுநோக்கி, பலவந்தமாக அவளைக் கடத்திச் செல்வதன் மூலம் தன்னை அழித்துக் கொள்வதில் இராவணன், தன் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினான். (34)

வேட்டையாடுவதற்குச் சென்றிருந்த சுந்தர புருஷனான தன் கணவரை லட்சுமணனோடுகூட, அப்போது சீதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பெருங்காட்டில் நாற்புறமும் கண்களைச் செலுத்துகையில், பசுமையான மரக்கூட்டங்கள் தென்பட்டனவே தவிர, இராம-லட்சுமணர்கள் காணப்படவேயில்லை. (35)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தேழு

இராவணனை நிந்தித்தல்

சீதையைக் கவர்ந்து செல்லும் ஆசையுடன் பரிவராஜக வேஷத்தில் வந்திருந்த இராவணன் இவ்வாறு கேட்டதும், அவள் தனக்குள் ஆலோசித்தான். (1)

'இவர், அந்தணர்; விருந்தாளியாக வந்திருப்பவர். இவர் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லாவிட்டால், என்னை சபித்து விடுவார்' என்று சிறிதுநேரம் சிந்தித்தபின், பின்வரும் பதிலைச் சொன்னாள், சீதை. (2)

"அந்தணோத்தமரே! நான், மிதிலை மன்னர் மகாத்மா ஜனகருடைய புதல்வி; சீதை என்று எனக்குப் பெயர்; ஸ்ரீராமபிரானுடைய அன்பிற்குப் பாத்திரமான இல்லத்தரசி. (3)

உஷித்வா த்₃வாத்₃ஸ ஸமா இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேஸநே ।
பு₄ஞ்ஜாநாமாநுஷாந் பே₄காந் ஸர்வகாமஸம்ருத்₃தி₄நீ ॥ (4)

ததஸ்த்ரயோத்₃ஸே வர்ஷே ராஜாமந்த்ரயத ப்ரபு₄: ।
அபி₄ஷேசயிதும் ராமம் ஸமேதோ ராஜமந்த்ரிபி₄: ॥ (5)

தஸ்மிந் ஸம்ப்₄ரியமானே து ராக₄வஸ்யாபி₄ஷேசநே ।
கைகேயீ நாம பு₄ர்தாரமார்யா ஸா யாசதே வரம் ॥ (6)

ப்ரதி₃க்ருஹ்ய து கைகேயீ ஸ்வஸூரம் ஸுக்ருதேந மே ।
மம ப்ரவ்ராஜநம் பு₄ர்துர்பு₄ரதஸ்யாபி₄ஷேசநம் ॥
த்₃வாவயாசத பு₄ர்தாரம் ஸத்யஸந்த₄ம் ந்ருபோத்தமம் ॥ (7)

நாத்₃ய பே₄சக்ஷயே ந ச ஸ்வப்ஸ்யே ந ச பாஸ்யே கத₂ஞ்சந ।
ஏஷ மே ஜீவிதஸ்யாந்தோ ராமோ யத்₃யபி₄க்ஷிச்யதே ॥ (8)

இதி ப்ருவாணாம் கைகேயீம் ஸ்வஸூரோ மே ஸ மாநத்₃: ।
அயாசதார்தை₂ரந்வர்தை₂ர்ந ச யாச்ஞாம் சகார ஸா ॥ (9)

மம பு₄ர்தா மஹாதேஜா வயஸா பஞ்சவிம்ஸக: ।
அஷ்டாத்₃ஸ ஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி க்₃ண்யதே ॥ (10)

ராமேதி ப்ரதி₂தோ லோகே கு₃ணவாந் ஸத்யவாஞ்ஸூசி: ।
விஸாலாசக்ஷோ மஹாபு₄ஹு: ஸர்வபூ₄தஹிதே ரத: ॥ (11)

காமார்தஸ்து மஹாதேஜா: பிதா த்₃ஸரத₂: ஸ்வயம் ।
கைகேய்யா: ப்ரியகாமார்த₂ம் தம் ராமம் நாபு₄யஷேசயத் ॥ (12)

அபி₄ஷேகாய து பிது: ஸமீபம் ராமமாக்₃தம் ।
கைகேயீ மம பு₄ர்தாரமித்யுவாச த்₄ருதம் வச: ॥
தவ பித்ரா ஸமாக்ருப்தம் மமேத்₃ம் ஸ்ருணு ராக₄வ ॥ (13)

பு₄ரதாய ப்ரத்₃ாதவ்யமித₃ம் ராஜ்யமகண்டகம் ।
த்வயா ஹி க்₂லு வஸ்தவ்யம் நவ வர்ஷாணி பஞ்ச ச ॥
வநே ப்ரவ்ராஜ காருத்ஸ்த₂ பிதரம் மோசயாந்ருதாத் ॥ (14)

ததே₂த்யுக்த்வா ச தாம் ராம: கைகேயீமகுதோபு₄ய: ।
சகார தத்₃வசஸ்தஸ்யா மம பு₄ர்தா த்₃ருட₄வ்ரத: ॥ (15)

தத்₃யாந்ந ப்ரதி₃க்ருஹ்ணீயாத்ஸத்யம் ப்ருயாந்ந சாந்ருதம் ।
ஏதத்₃ப்₃ராஹ்மண ராமஸ்ய வ்ரதம் த்₄ருதமநுத்தமம் ॥ (16)

(விவாகத்திற்குப் பின்) பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் இஷ்வாகு வம்சத்து மன்னர்களின் அரண்மனையில், அனைத்து ஆசைகளும் நிறைவேறப் பெற்றவளாக, மனிதர்களால் அனுபவிக்கப்படக்கூடிய போகங்கள் அனைத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். பதின்மூன்றாவது வருஷத்தின் துவக்கத்தில், தன்னிகரில்லாப் பேரரசராகிய தசரதர், அமைச்சர்களுடன் ஆலோசனை செய்து, இராமனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்ட நிச்சயித்தார். (4,5)

இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விப்பதற்காகப் பொருள்கள் சேகரிக்கப்பட்டு வரும்போது, வணக்கத்திற்குரிய (என் மாமியார்களில் ஒருவரான) கைகேயி என்பவர், தன் கணவரிடம் (முன்பு கொடுக்கப்பட்ட) வரத்தை வேண்டினாள். (6)

'கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவது உங்கள் கடமை' என்று கூறி, சத்தியத்தால் அவரைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டு, சிறந்த மன்னரும் சத்தியம் தவறாதவருமான தன் கணவரிடம், 'என் கணவர் வெளியேற்றப்படுதல்; பரதனுக்குப் பட்டம் சூட்டுதல்' ஆகிய இரண்டு வரங்களைக் கேட்டார். (7)

'இராமனுக்கு முடிகூட்டப்படுமேயானால், நான் இப்போது முதல் உணவு கொள்ள மாட்டேன்; உறங்க மாட்டேன்; நீர்கூட அருந்தவும் மாட்டேன். இப்படி இருந்தால், அதுவே என் வாழ்க்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும்.' (8)

இவ்வாறு பேசிய கைகேயியிடம், 'நீ எல்லாப் பொருள்களையும் (ராஜ்யம் உட்பட) எடுத்துக் கொள்; (மற்றொன்றை மற)' என்று, எல்லோரையும் கௌரவமாக நடத்தும் என் மாமனார் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால், அவர் (கைகேயி) அந்த வேண்டுகோளை ஏற்கவில்லை. (9)

அளவுகடந்த ஆற்றலுடைய என் கணவருக்கு அப்போது இருபத்தைந்து வயது. எனக்கு, பதினெட்டு வயது. (10)

இராமன் என்ற பெயரால் உலகத்தோர் அனைவராலும் அறியப்பட்டவர் (என் கணவர்); நற்குணங்கள் நிரம்பியவர்; சத்தியம் தவறாதவர்; மாசில்லாத மனம் கொண்ட தூயவர்; விசாலமான கண்களைக் கொண்டவர்; தோள்வலிமை உடையவர்; எல்லா ஜீவன்களுக்கும் நன்மை செய்வதில் மிக்க ஈடுபாடுடையவர். (11)

அவருடைய தந்தை, ஆற்றல் மிக்கவரான தசரதர் காமவயப்பட்டு, கைகேயியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இராமனுக்கு முடிகூட்டவில்லை. (12)

அபிஷேகத்திற்காகத் தந்தையிடம் வந்த என் கணவரிடம், மிகவும் உறுதியாக பின்வருமாறு கைகேயி சொன்னார்— 'இராமா! உன் தந்தையின் ஆணையை நான் இப்போது சொல்லக் கேட்பாய். (13)

இடையூறுகள் இல்லாதபடி இந்த ராஜ்யம் முழுவதும் பரதனுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்; ஒன்பதாம் ஐந்துமாகிய (பதினான்கு) ஆண்டுகள், நீ காட்டில்தான் வசிக்கவேண்டும். அதனால் நீ, தந்தையைப் பொய்யிலிருந்து விடுவிப்பதற்காகக் காட்டிற்குச் செல்வாய், காசுத்தனே.' (14)

எதற்கும் அஞ்சாதவரான இராமன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று கைகேயிக்குப் பதில் கூறினார். மன உறுதியுடைய என் பர்த்தா அவருடைய ஆணைப்படியே செய்தார். (15)

அந்தணரே! அவர் (என் கணவர்) வள்ளல்; வாங்குபவர் அல்லர்; சத்தியமே பேசுபவர்; பொய் பேசமாட்டார். இது, இராமப்பிரபுவனுடைய ஒப்புயர்வற்ற, உறுதியான கொள்கை. (16)

தஸ்ய ப்₄ராதா து வைமாத்ரோ லக்ஷ்மணோ நாம வீர்யவாந் ।
ராமஸ்ய புருஷவ்யாக்₄ர: ஸஹாய: ஸமரோரிஹா ॥ (17)

ஸ ப்₄ராதா லக்ஷ்மணோ நாம த்₄ர்மசாரீ த்₃ருட₄வ்ரத: ।
அந்வக₃ச்ச₂த்₃த₄நுஷ்பாணி: ப்ரவ்ரஜந்தம் மயா ஸஹ ॥ (18)

ஜ₁ட தாபஸருபேண மயா ஸஹ ஸஹாநுஜ: ।
ப்ரவிஷ்டோ த்₃ண்ட₃காரண்யம் த்₄ர்மநித்யோ ஜிதேந்த்₃ரிய: ॥ (19)

தே வயம் ப்ரச்யுதா ராஜ்யாத்கைகேய்யாஸ்து க்ருதே த்ரய: ।
விசராம த்₃விஜஸ்ரேஷ்ட₂ வநம் க்₃ம்பீ₄ரமோஜஸா ॥ (20)

ஸமாஸ்வஸ முஹூர்தம் து ஸக்யம் வஸ்துமிஹ த்வயா ।
ஆக்₃மிஷ்யதி மே ப்₄ர்தா வந்யமாத்₃ய புஷ்கலம் ॥
ருருந் கோதாந் வராஹாம்ஸ்ச ஹத்வாத்₃யமிஷாந் ப்₃ஹூந் ॥ (21)

ஸ த்வம் நாம ச கோத்ரம் ச குலம் சாசக்ஷவ தத்த்வத: ।
ஏகஸ்ச த்₃ண்ட₃காரண்யே கிமர்த்₂ம் சரஸி த்₃விஜ ॥ (22)

ஏவம் ப்₃ருவந்த்யாம் ஸீதாயாம் ராமபத்ந்யாம் மஹாபுல: ।
ப்ரத்யுவாசோத்தரம் தீவ்ரம் ராவணோ ராக்ஷஸாதி₄ப: ॥ (23)

யேந வித்ராஸிதா லோகா: ஸதே₃வாஸுரமாநுஷா: ।
அஹம் ஸ ராவணோ நாம ஸீதே ரக்ஷோக₃ணேஸ்வர: ॥ (24)

த்வாம் து காஞ்சநவர்ணாபு₄ாம் த்₃ருஷ்ட்வா கௌஸேயவாஸிநீம் ।
ரதிம் ஸ்வகேஷு த்₃ாரேஷு நாதி₄க₃ச்ச₂ாம்யநிந்தி₃தே ॥ (25)

ப்₃ஹ்வீநாமுத்தமஸ்த்ரீணாமாஹ்ருதாநாமிதஸ்தத: ।
ஸர்வாஸாமேவ ப்₄த்₃ரம் தே மமாக்₃ரமஹிஷீ ப்₄வ ॥ (26)

லங்கா நாம ஸமுத்₃ரஸ்ய மத்₄யே மம மஹாபுரீ ।
ஸாக்₃ரேண பரிக்ஷிப்தா நிவிஷ்டா கி₃ரிமூர்த₄நி ॥ (27)

தத்ர ஸீதே மயா ஸார்த்₄ம் வநேஷு விஹரிஷ்யஸி ।
ந சாஸ்ய வநவாஸஸ்ய ஸ்ப்ருஹயிஷ்யஸி ப்₄ாமிநி ॥ (28)

பஞ்ச த்₃ாஸ்ய: ஸஹஸ்ராணி ஸர்வாபுரணபூ₄ஷிதா: ।
ஸீதே பரிசரிஷ்யந்தி ப்₄ார்யா ப்₄வஸி மே யதி₃ ॥ (29)

ராவணேநைவமுத்தா து குபிதா ஜநகாத்மஜா ।
ப்ரத்யுவாசாநவத்₃யாங்கீ தமநாத்₃ருத்ய ராக்ஷஸம் ॥ (30)

மஹாகி₃ரிமிவாகம்ப்யம் மஹேந்த்₃ரஸத்₃ருஸம் பதிம் ।
மஹோத்₃தி₄மிவாசேஷாப்₄யமஹம் ராமமநுவ்ரதா ॥ (31)

லட்சுமணன் என்ற பெயருள்ள அவருடைய தம்பி (இளைய தாயாரின் புதல்வர்) பராக்கிரமசாலி; ஆண்களில் புலி போன்றவர்; இராமபிரானுக்குத் தொண்டு செய்பவர்; போரில் எதிரிகளை மாய்ப்பவர்; அறவழி நடப்பவர்; உறுதியாக நற்பண்புகளைப் பேணுபவர்; நாட்டை விட்டு வெளியேறும் இராமனை, என்னோடுகூட, கையில் வில்லேந்தியவராகப் பின்தொடர்ந்தார். (17,18)

எப்போதும் தருமத்தை அனுஷ்டிப்பவரும் புலன்களை வென்றவருமான (கோபம், பொறாமை, சோகம் ஆகிய தீய உணர்வுகள் இல்லாத) அவர் (இராமன்) தவக்கோலம் ஏற்று, சடாமுடி தரித்தவராக, என்னுடனும் லட்சுமணனுடனும் தண்டகாரணயத்திற்கு வந்தார். (19)

அந்தணோத்தமரே! கைகேயியின் காரணமாக ஆட்சியிலிருந்து கழற்றிவிடப்பட்ட நாங்கள் மூவரும், இந்தக் கானகத்தில் எங்கள் ஆற்றலின் மீது நம்பிக்கை வைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். தங்களுக்குச் சௌகரியப்பட்டால், சற்றுநேரம் இங்கே தங்கி இளைப்பாறலாம். என்னுடைய கணவர், காட்டில் கிடைக்கும் பண்டங்களை நிறைய எடுத்துக் கொண்டு இப்போது வந்துவிடுவார். (ருரு என்ற மான் வகையையும், உடும்பு போன்றவற்றையும், காட்டுப் பன்றிகளையும் கொண்டு, அவைகளின் இறைச்சியைக் கொண்டு வருவார்.) (இந்த அரை சுலோகம் பல பதிப்புகளில் இல்லை.) (20,21)

அவர் வருகிற வரையில், தங்கள் குலம்-கோத்திரம் பற்றித் தெளிவாகக் கூறுங்கள். அந்தணரே! (பிசுஷு போடுவதற்கு மனிதர்களே இல்லாத) தண்டகாரணயத்தில், தாங்கள் எதற்காகத் தனியாக சஞ்சரிக்கிறீர்கள்?" [சந்நியாசிகளின் குலம்-கோத்திரம் பற்றி விசாரிக்கக் கூடாது என்பது விதி. சீதை கேட்டது, துறவுக்கு முன்னால் எந்தக் குலம் (தாய் வழி), எந்த கோத்திரம் (தந்தை வழி) - என்று கொள்ள வேண்டும்.] (22)

இவ்வாறு கேட்ட இராமபத்தினியாகிய சீதைக்கு, அரக்கர்கோன் இராவணன், காது செவிடாகும்படியான பெருங்குரலில் பின்வருமாறு பதில் கூறினான்— (23)

“சீதே! எவனைக் கண்டு எல்லா உலகங்களும் தேவ-அசுர-மானுடர்களும் அஞ்சிப் பதறுகிறார்களோ, அந்த அரக்கர் குலத்தின் தனிப்பெரும் தலைவனான இராவணன் என்று பெயர் கொண்டவன், நான்தான்! மாசற்ற மேனியளே! பொன்னிறமுடைய பட்டாடை உடுத்திய உன்னைக் கண்ட விநாடியிலிருந்து, நான் என்னுடைய மனைவிகளிடத்தில் இன்பத்தைக் காணவில்லை. (24,25)

வாழ்க நீ! என்னுடைய பட்டத்தரசியாக ஆகிவிடு. அதன் காரணமாக என்னால் பல இடங்களிலிருந்தும் அபகரித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட ஏராளமான பெண்மணிகளுக்குத் தலைவி ஆவாய். என்னுடைய தலைநகரம், பெருங்கடலின் நடுவே, மலையுச்சியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இலங்கை என்னும் நகரம்; நாற்புறமும் சமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டுள்ளது. (26,27)

சீதே! அங்கே இளங்காடுகளில் என்னுடன்கூடத் திரிந்து மகிழ்வாய். அழகியே! உனக்கு இந்தக் காட்டு வாழ்க்கை விரும்பத்தக்கதாக இருக்காதே? (28)

சீதே! நீ என் மனைவியாக ஆகிவிட்டால், எல்லா அணிகலன்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஐயாயிரம் பணிப்பெண்கள் உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்.” (29)

இராவணன் இவ்வாறு கூறியதும், அழகு பொருந்திய அங்கங்களைக் கொண்ட சீதை, (முன்னர் பணிவுடன் பேசியதற்கு மாறாகக்) கோபம் கொண்டு, அந்த அரக்கனை அலட்சியப்படுத்திப் பதில் கூறினாள்— (30)

“இராமப்பிரபு, மாமலையைப் போல் அசைக்க முடியாதவர்; மகேந்திரனுக்கு நிகரான மாவீரர்; ஆழ்ந்த கடலைப் போல் கலக்க முடியாதவர். அத்தகைய கணவரை நான் மனம்-மொழி-மெய்களால் பாசத்துடன் அனுசரிப்பவள். (31)

ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நம் ந்யக்₃ரோத₄பரிமண்ட₃லம் ।
ஸத்யஸந்த₄ம் மஹாப₄ாக்யமஹம் ராமமநுவ்ரதா ॥ (32)

மஹாப₄ாஹும் மஹோரஸ்கம் ஸிம்ஹவிக்ரந்தக்₃யாமிநம் ।
ந்ருஸிம்ஹம் ஸிம்ஹஸங்காஸமஹம் ராமமநுவ்ரதா ॥ (33)

பூர்ணசந்த்₃ராநநம் ராமம் ராஜவத்ஸம் ஜிதேந்த்₃ரியம் ।
ப்ருதுக்₂ீர்திம் மஹாத்மாநமஹம் ராமமநுவ்ரதா ॥ (34)

த்வம் புநர்ஜம்புக: ஸிம்ஹீம் மாமிச்ச₂ஸி ஸுது₃ர்லப₄ாம் ।
நாஹம் ஸக்யா த்வயா ஸ்ப்ரஷ்டுமாதி₃த்யஸ்ய ப்ரப₄ா யத₂ா ॥ (35)

பாதுபாந் காஞ்சநாந்நாநம் ப₃ஹுந் பஸ்யஸி மந்த₃ப₄ாக் ।
ராக₄வஸ்ய ப்ரியாம் ப₄ார்யாம் யஸ்த்வமிச்ச₂ஸி ராவண ॥ (36)

க்ஷுதி₄தஸ்ய ஹி ஸிம்ஹஸ்ய ம்ருக்₃ஸத்ரோஸ்தரஸ்விந: ।
ஆஸீவிஷஸ்ய வத₃நாத்த₃ம்ஷ்ட்ராமாத₃ாதுமிச்ச₂ஸி ॥ (37)

மந்த₃ரம் பர்வதஸ்ரேஷ்ட₂ம் பாணிநா ஹர்துமிச்ச₂ஸி ।
காலகூடம் விஷம் பீத்வா ஸ்வஸ்திமாந் க₃ந்துமிச்ச₂ஸி ॥ (38)

அக்ஷி ஸுஷ்யா ப்ரம்ருஜஸி ஜிஹ்வயா லேடி₄ ச க்ஷுரம் ।
ராக₄வஸ்ய ப்ரியாம் ப₄ார்யாம் யோ₄தி₄க்₃ந்தும் த்வமிச்ச₂ஸி ॥ (39)

அவஸஜ்ய ஸிலாம் கண்டே₂ ஸமுத்₃ரம் தர்துமிச்ச₂ஸி ।
ஸுர்யாசந்த்₃ரமஸௌ சோப₄ௌ பாணிப்₄யாம் ஹர்துமிச்ச₂ஸி ॥
யோ ராமஸ்ய ப்ரியாம் ப₄ார்யாம் ப்ரத₄ர்ஷயிதுமிச்ச₂ஸி ॥ (40)

அக்₃நிம் ப்ரஜ்வலிதம் த்₃ருஷ்ட்வா வஸ்த்ரேணாஹர்துமிச்ச₂ஸி ।
கல்யாணவ்ருத்தாம் ராமஸ்ய யோ ப₄ார்யாம் ஹர்துமிச்ச₂ஸி ॥ (41)

அயோமுக₂ாநாம் ஸுலாநாம் மத்₄யே சரிதுமிச்ச₂ஸி ॥
ராமஸ்ய ஸத்₃ருஸீம் ப₄ார்யாம் யோ₄தி₄க்₃ந்தும் த்வமிச்ச₂ஸி ॥ (42)

யத₃ந்தரம் ஸிம்ஹஸ்ருக்₃ாலயோர்வநே
யத₃ந்தரம் ஸ்யந்தி₃நிகாஸமுத்₃ரயோ: ।
ஸுராக்₃ர்யஸௌவீரகயோர்யத₃ந்தரம்
தத₃ந்தரம் வை தவ ராக₄வஸ்ய ச ॥ (43)

யத₃ந்தரம் காஞ்சநஸீஸலோஹயோர்-
யத₃ந்தரம் சந்த₃நவாரிபங்கயோ: ।
யத₃ந்தரம் ஹஸ்திபி₃ட₃ாலயோர்வநே
தத₃ந்தரம் த₃ஸுரதே₂ஸ்தவைவ ச ॥ (44)

எல்லா லட்சணங்களும் பொருந்தியவர்; ஆலமரத்தைப் போல் அண்டியவர்களை அன்புடன் ஆதரிப்பவர்; சத்தியம் தவறாதவர்; பெரும்பேறு பெற்றவர். நான், முழு மனத்துடன் இராமனையே பின்பற்றிச் செல்பவன். (32)

நீண்ட கைகளை உடையவர்; விசாலமான மார்பு; பேராற்றல் பெற்ற சிங்க நடை; (விரோதிகளுக்கு அச்சத்தைக் கொடுக்கும்) சிங்கம் நிகர் தோற்றம்; தலைசிறந்த ஆண்மகனார். அப்படிப்பட்ட இராமசந்திரமூர்த்தியைத் தளர்ச்சியுறாமல் பின்பற்றுபவன், நான். (33)

முழு நிலவைப் போன்று குளிர்ந்த முகம்; எல்லோராலும் விரும்பப்படுபவர்; மன்னரின் செல்வக்குமரன்; புலன்களை வென்றவர்; மிகவும் புகழுடையவர்; கருணை உள்ளம் கொண்டவர். அப்படிப்பட்ட இராமநாதனை முற்றிலுமாகப் பின்தொடர்ந்து நடப்பவன், நான். (34)

பெண் சிங்கம் போன்றவளும், அடையவே முடியாதவளுமான என்னை, குள்ளநரியாகிய நீ அடைய விரும்புகிறாய்! சூரியனுடைய கதிர்களை (பிரபையை) எவ்வாறு எவராலும் தொட முடியாதோ, அவ்வாறே நானும் உன்னால் தொடக்கூட முடியாதவன். (35)

ஆயுள் குறைந்து விட்டவனான நீ, எல்லா மரங்களையும் சுவர்ணமயமாகப் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டாய் போலும்! (என்ன சாகசம்!) இராமபிரானுக்கு இஷ்டமான பத்தினியான என்னை, ஐயா, இராவணனே! நீ அடைய விரும்புகிறாயே! (36)

மிகவும் வேகமுடையதும், மற்ற விலங்குகளின் பகையாளியும், பசியுடன் இருப்பதுமான சிங்கத்தின் பல்லையும், கொடிய பாம்பின் பல்லையும் பிடுங்க விரும்புகிறாய்! (37)

சிறந்த, உறுதியான மந்தர மலையைக் கைகளால் அடிவேரோடு பிடுங்க விரும்புகிறாய்! ஆலகால விஷத்தைப் பருகிவிட்டு, செளக்கியமாகச் செல்வதற்கு விரும்புகிறாய்! (38)

கண்ணை, ஊசியால் துடைக்கிறாய்; நாக்கால், கூர்மையான கத்தியை நக்குகிறாய். (இவை, தனக்கே ஆபத்தை உண்டுபண்ணும் என்பதை அறிய மாட்டாயா?) ரகு குல திலகமாகிய இராமனுடைய பேரன்பிற்குரிய பத்தினியை கைவசப்படுத்த விரும்புகிறாயே! (39)

கழுத்தில் பாறையை கட்டிக்கொண்டு கடலைக் கடக்க விரும்புகிறாய்! சூரிய-சந்திரர்களாகிய இருவரையும் இருகைகளாலும் பெயர்த்தெடுக்க விரும்புகிறாய்! இராமனுக்குப் பிரியமான மனைவியை பலாத்காரமாக எடுத்துச் செல்ல விரும்புகிறாய்! (40)

கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பை, துணியில் வைத்து எடுத்துக் கொண்டு வர விரும்புகிறாய்! மகாபதிவிரதையான இராமபத்தினியைத் தூக்கிச் செல்ல விரும்புகிறாய்! (41)

இராமனுக்கு மட்டுமே ஏற்றவளான அவருடைய பத்தினியை நீ அடைய விரும்புவது, கூரான முனையுள்ள குலங்களின் மேல் நடக்க விரும்புவதைப் போல் இருக்கிறது! (42)

காட்டில் வசிக்கும் விலங்குகளான சிங்கத்திற்கும் நரிக்குமிடையே எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ, சிறுவாய்க்காலுக்கும் பெருங்கடலுக்குமிடையே எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ, அமுதத்திற்கும் மட்டமான பொருள்களால் தயாரிக்கப்பட்ட புளித்துப்போன காடிக்கும் எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ, அவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வு உனக்கும் இராமபிரானுக்குமிடையே இருக்கிறது. (43)

பொன், ஈயம் என்னும் இரண்டு உலோகங்களுக்குமிடையே எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ, சந்தனத்திற்கும் சேற்றுக்குமிடையே எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ, காட்டிலுள்ள யானைக்கும் பூனைக்குமிடையே எவ்வளவு ஏற்றத்தாழ்வோ, அதே ஏற்றத்தாழ்வு தசரத குமாரருக்கும் உனக்குமிடையே இருக்கிறது. (44)

யதந்தரம் வாயஸவைந்தேயயோர்யதந்தரம் மத்₃குமயூரயோரபி ।
யதந்தரம் ஸாரஸக்ருத்₄ரயோர்வநே ததந்தரம் த₃ாஸரதே₂ஸ்தவைவ ச ॥ (45)

தஸ்மிந் ஸஹஸ்ராஷஸமப்ரப₄ாவே
ராமே ஸ்தி₂தே கார்முகப₃ாணபாணௌ ।
ஹ்ருதாபி தேஹம் ந ஜராம் க₃மிஷ்யே
வஜ்ரம் யத₂ா மக்ஷிகயாவகீர்ணம் ॥ (46)

இதீவ தத்₃வாக்யமதுஷ்டப₄ாவா
ஸுத்₄ருஷ்டமுக்த்வா ரஜநீசரம் தம் ।
க₃ாத்ரப்ரகம்பாத்₃வ்யதி₂தா ப₃பூ₄வ
வாதோத்₃த₄தா ஸா கத₃லீவ தந்வீ ॥ (47)

தாம் வேபமாநாமுபலக்ஷய ஸீதாம்
ஸ ராவணோ ம்ருத்யுஸமப்ரப₄ாவ: ।
குலம் ப₃லம் நாம ச கர்ம ச ஸ்வம்
ஸமாசசக்ஷே ப₄யகாரணார்த₂ம் ॥ (48)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஸப்தசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

அஷ்டசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃:

ராவணவிகத்த₂நம்

ஏவம் ப்ருவந்த்யாம் ஸீதாயாம் ஸம்ரப்த₄: பருஷம் வச: ।
லலாடே ப்ருகுடம் க்ருத்வா ராவண: ப்ரத்யுவாச ஹ ॥ (1)

ப்₄ராதா வைஸ்ரவணஸ்யாஹம் ஸாபத்நோ வரவர்ணிநி ।
ராவணோ நாம ப₄த்₃ரம் தே த₃ாஸக்₃ரீவ: ப்ரதாபவாந் ॥ (2)

யஸ்ய தே₃வா: ஸக₃ந்த₄ர்வா: பிஸாசபதகே₃ரக₃ா: ।
வித்₃ரவந்தி ப₄யாத்₃பீ₄தா ம்ருத்யோரிவ ஸத₃ா ப்ரஜா: ॥ (3)

யேந வைஸ்ரவணோ ப்₄ராதா வைமாத்ர: காரணாந்தரே ।
த்₃வந்த்₃வமாஸாதி₃த: க்ரோத₄ாத்₃ரணே விக்ரம்ய நிர்ஜித: ॥ (4)

யத்ப₄யார்த: பரித்யஜ்ய ஸ்வமதி₄ஷ்ட₂ாநம்ருத்தி₄மத் ।
கைலாஸம் பர்வதஸ்ரேஷ்ட₂மத்₄யாஸ்தே நரவாஹந: ॥ (5)

யஸ்ய தத்புஷ்பகம் நாம விமாநம் காமக₃ம் ஸாப₄ம் ।
வீர்யாதே₃வார்ஜிதம் ப₄த்₃ரே யேந யாமி விஹாயஸம் ॥ (6)

கருடனுக்கும் காக்கைக்குமிடையே எவ்வளவு வித்தியாசமோ, மயிலுக்கும் நீர்க்கோழிக்குமிடையே எவ்வளவு வித்தியாசமோ, காட்டிலிருக்கும் அன்னப்பறவைக்கும் கழுகுக்குமிடையே எவ்வளவு வித்தியாசமோ, அதே வேற்றுமை தசரத குமாரருக்கும் உனக்குமிடையே இருக்கிறது. (45)

இந்திரனுக்கு நிகரான பேராற்றல் படைத்த இராமன், கையில் வில்லும் அம்பும் தாங்கி நிற்கும்போது, அரிசிமணி என்று நினைத்து வைரத்தை உண்டுவிட்ட ஈயினால் அதை ஜீரணிக்க முடியாததைப் போல, உன்னால் நான் கவர்ந்து செல்லப்பட்டாலும், மானக்குறைவை அடையமாட்டேன்." (46)

தவறான எண்ணமில்லாத அவள், அரக்கனாகிய அவனுக்குத் தக்கவாறு நற்போதனை செய்துவிட்டு, பெருங்காற்றால் தாக்கப்பட்ட வாழை போல் உடல் நடுங்கி மனம் கலங்கினாள். (47)

உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த சீதையைப் பார்த்த, யமனுக்கு நிகரான பராக்கிரமம் கொண்ட இராவணன், அவளுக்கு மேலும் அச்சத்தை வளர்ப்பதற்காக, தன்னுடைய குலம், ஆற்றல், பெயர், செயல்பாடு ஆகியவற்றை விரிவாகச் சொல்லத் தொடங்கினான். (48)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தெட்டு

இராவணனின் தற்பெருமை; சீதையின் ஏச்சு

சீதாதேவியார் இவ்வளவு கடுமையாகப் பேசியதும், இராவணன் கோபம் தாங்காமல் நெற்றியின் உயரத்திற்குப் புருவங்களை நெறித்து, ஆத்திரத்துடன் பயங்கரமான பதிலைச் சொன்னான்— (1)

"பேரழகியே! உனக்கு நன்மை உண்டாகுக! நான் குபேரனுடைய தம்பி (தகப்பனார் ஒருவரே; தாயார்கள் வெவ்வேறு); பேராற்றல் கொண்ட தசக்ரீவன் என்ற பெயர் கொண்ட இராவணன். (2)

எவனைக் கண்டு தேவர்கள்-கந்தர்வர்கள்-பிசாசர்கள்-வல்லமை படைத்த பறவைகள்-நாகர்கள் முதலானோரும், காலனை எண்ணினாலே பயத்தால் குன்றிப்போகும் மக்களைப் போல், அச்சத்தால் நடுங்குகிறார்களோ, எவனால், ஏதோவொரு காரணத்தால் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையில் பெரிய தாயாரின் மகனான குபேரன் யுத்தகளத்தில் கோபத்துடன் போரிடப்பட்டு வெற்றிகொள்ளப்பட்டானோ, எவனிடம் பயந்து கொண்டு, செல்வச் செழிப்புள்ள தன் பட்டணத்தை விட்டுவிட்டு, நரவாகனனான அவன், மலைகளுள் சிறந்ததான கைலாசத்தை அடைந்து வசித்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, நற்குணமுடையவளே! மிகப் பிரசித்தி பெற்றதும் விருப்பப்படி செல்லக் கூடியதும் அழகானதுமான புஷ்பகம் என்ற விமானம், தன் பராக்கிரமத்தாலேயே எவனால் அடையப்பட்டதோ, அந்த விமானத்திலேறி ஆகாயத்தில் திரிபவன், நானே! (3-6)

மம ஸஞ்ஜாதரோஷஸ்ய முக₂ம் த்₃ருஷ்ட்வைவ மைதி₂லி ।
வித்₃ரவந்தி பரித்ரஸ்தா: ஸுரா: ஸக்ரபுரோக₃மா: ॥ (7)

யத்ர திஷ்ட₂ாம்யஹம் தத்ர மாருதோ வாதி ஸங்கித: ।
தீவ்ராம்ஸு: ஸிஸிராம்ஸுஸ்ச ப₄யாத்ஸம்பத்₃யதே ரவி: ॥ (8)

நிஷ்கம்பபத்ராஸ்தரவோ நத்₃யஸ்ச ஸ்திமிதோத₃கா: ।
ப₄வந்தி யத்ர யத்ராஹம் திஷ்ட₂ாமி விசராமி ச ॥ (9)

மம பாரே ஸமுத்₃ரஸ்ய லங்கா நாம புரீ ஸுப₄ா ।
ஸம்பூர்ணா ராசஷைஸர்கே₄ாரையதே₂ந்த்₃ரஸ்யாமராவதீ ॥ (10)

ப்ராகாரேண பரிஷிப்தா பாண்ட₃ரேண விராஜதா ।
ஹேமகக்ஷயா புரீ ரம்யா வைத்₃ர்யமயதோரணா ॥ (11)

ஹஸ்த்யஸ்வரத₂ஸம்ப₃ாத₄ா தூர்யநாத₃விநாதி₃தா ।
ஸர்வகாலப₂லைர்வ்ருசை: ஸங்குலோத்₃யாநஸோபி₄தா ॥ (12)

தத்ர த்வம் வஸதீ ஸீதே ராஜபுத்ரி மயா ஸஹ ।
ந ஸ்மரிஷ்யஸி நாரீணாம் மாநுஷீணாம் மநஸ்விநீ ॥ (13)

புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் பே₄ாக₃ாந் தி₃வ்யாம்ஸ்ச வரவர்ணிநி ।
ந ஸ்மரிஷ்யஸி ராமஸ்ய மாநுஷஸ்ய க₃தாயுஷ: ॥ (14)

ஸ்த₂ாபயித்வா ப்ரியம் புத்ரம் ராஜ்யே த₃ஸரதே₂ந ய: ।
மந்த₃வீர்ய: ஸுதோ ஜ்யேஷ்ட₂ஸ்தத: ப்ரஸ்த₂ாபிதோ வநம் ॥ (15)

தேந கிம் ப்₄ரஷ்டராஜ்யேந ராமேண க₃தசேதஸா ।
கரிஷ்யஸி விஸாலாஷி தாபஸேந தபஸ்விநா ॥ (16)

ஸர்வராஷஸப₄ர்தாரம் காமய ஸ்வயமாக₃தம் ।
ந மந்மத₂ஸராவிஷ்டம் ப்ரத்யாக்₂யாதும் த்வமர்ஹஸி ॥ (17)

ப்ரத்யாக்₂யாய ஹி மாம் பீ₄ரு பரிதாபம் க₃மிஷ்யஸி ।
சரணேநாபி₄ஹத்யேவ புருரவஸமுர்வஸீ ॥ (18)

அங்குல்யா ந ஸமோ ராமோ மம யுத்₃தே₄ ஸ மாநுஷ: ।
தவ ப₄ாக்₃யேந ஸம்ப்ராப்தம் ப₄ஜஸ்வ வரவர்ணிநி ॥ (19)

ஏவமுக்த்தா து வைதே₃ஹீ க்ருத்₃த₄ா ஸம்ரக்தலோசநா ।
அப்₃ரவீத்பருஷம் வாக்யம் ரஹிதே ராஷஸாதி₄பம் ॥ (20)

கத₂ம் வைஸ்ரவணம் தே₃வம் ஸர்வபூதநமஸ்க்ருதம் ।
ப்₄ராதரம் வ்யபதி₃ஸ்ய த்வமஸுப₄ம் கர்துமிச்ச₂ஸி ॥ (21)

மிதிலைச் செல்வி! கோபக்குறிப்புகளுடன் தோன்றும் என் முகத்தைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே, இந்திரன் முதலான தேவர்களும் பயந்து நடுங்குகிறார்கள். (7)

நான் இருக்குமிடத்தில், அச்சங்கொண்ட வாயு மெல்ல மெல்ல வீசுகிறது; வெம்மைக் கதிர்களையுடைய சூரியன் குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரனாகவே ஆகிவிடுகிறான்! நான் எவ்விடத்தில் நிற்கிறேனோ, உலாவுகிறேனோ அவ்விடத்திலுள்ள மரங்களின் இலைகள் அசைவதில்லை; நதிகளின் ஓட்டம் தடைப்பட்டுப் போகிறது! (8,9)

சமுத்திரத்தைக் கடந்து அப்பாலுள்ள எனது தலைநகரம், அழகான இலங்கைப் பட்டணம், இந்திரனுடைய (சகல வசதிகளும் பொருந்திய) அமராவதிப் பட்டணம் போன்றது; பயங்கரமான அரக்கர்களால் நிரம்பியிருப்பது; நகரின் நாற்புறமும் வெண்மையான (வெள்ளியாலான) மதிர்சுவரால் சூழப்பட்டது; பொன்னாலிழைக்கப்பட்ட கட்டிடங்கள்; வைடூர்யம் பதிக்கப்பட்ட நுழைவாயில்கள் உடைய அழகிய நகரம். (10,11)

யானைகள்-குதிரைகள்-ரதங்கள் நிறைந்தது; மங்களமான இசையொலி நிரம்பியது; விரும்புகின்ற எல்லாப் பழங்களையும் தருகின்ற மரங்கள் அடர்ந்தது; விளையாட்டு-பொழுதுபோக்குக்கான கவினமிகு பூந்தோட்டங்கள் விளங்குவது. (12)

அரசுமாரியான சீதே! (இவ்வளவு சுக-சாதனங்கள் நிரம்பிய) அங்கே என்னுடன் வசிக்கத் தொடங்கினால், உல்லாசத்தில் திளைத்து அதிலேயே மனத்தைச் செலுத்தி, சாமான்ய மானுடப் பெண்கள் அனுபவிக்கும் அற்ப சுகத்தை மறந்தே போவாய்! (13)

நங்காய்! அவ்விடத்தில் (உனக்குப் பழக்கமான) மானுட போகங்களையும், (கிடைத்தற்கரிய) தேவ போகங்களையும் அனுபவிக்கும் நீ, வாழ்வின் முடிவை நெருங்கியுள்ள மானுட இராமனை நினைக்கவே மாட்டாய்! (14)

தசரத மன்னன், தனக்கு இஷ்டமான புதல்வனுக்குப் பட்டம் சூட்டினான்; (பட்டத்திற்கு உரியவனான) மூத்த மகன் ஆற்றலில்லாதவன்; அதனால், காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டான். (15)

ராஜ்யத்தை இழந்து, (தனக்கு உரிமையுள்ள அதைப் பெற்றே தீரவேண்டும் என்ற) உணர்வின்றி, தவத்தில் ஈடுபட்டு, முனிவனாக இருக்கும் அந்த இராமனால், தடங்கண்ணாய்! உனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? (16)

அரக்கர்கள் அனைவருக்கும் தலைவனும், தானாகவே தேடிக்கொண்டு வந்திருப்பவனும், மன்மத பாணங்களால் தாக்கப்பட்டவனுமான என்னை, நீ வெறுங்கையோடு திருப்பி அனுப்பக் கூடாது. (என் வேண்டுகோளை ஏற்றே ஆகவேண்டும்.) (17)

அச்சம் கொண்டவளே! இப்போது நீ என்னை ஏற்க மறுத்தால், பின்னர் நீதான் வருத்தப்படுவாய் - தன்னை நாடி வந்த புருரவஸ் என்ற மன்னரைக் காலால் உதைத்து அனுப்பிவிட்டு, பின்னர், அவ்வாறு செய்ததற்காக ஊர்வசி மனம் வருந்தியதைப் போல. (18)

பேரழகியே! வெறும் மானுடனான அந்த இராமன், போர்க்களத்தில் என் சுண்டுவிரலுக்குக்கூட இணையாக மாட்டான்; உன்னுடைய புண்ணியத்தின் பயனாக (உன்னை நாடி) வந்திருக்கும் என்னை ஏற்றுக் கொள்." (19)

வேறு எவரும் இல்லாத அந்த இடத்தில், இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட வைதேகிக்குக் கோபம் பொங்கியெழுந்து கண்கள் சிவந்தன. அரக்க மன்னனான இராவணனைப் பார்த்து, கடுமையான சொற்களைக் கூறினாள்— (20)

"எல்லாப் பிராணிகளாலும் வணங்கத்தக்க குபேரன், உன் சகோதரன் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அடாத செயலைச் செய்ய எவ்வாறு துணிந்தாய்? (அவருடைய தெய்வத் தன்மைக்கு நேர்மாறாக, அசுரத் தன்மையுடன் இருக்கிறாயே!) (21)

அவஸ்யம் விநஸிஷ்யந்தி ஸர்வே ராவண ராக்ஷஸா: ।
யேஷாம் த்வம் கர்கஸோ ராஜா துர்புத்திரஜிதேந்த்ரிய: ॥ (22)

அபஹ்ருத்ய ஸசீம் பூர்வ்யாம் ஸக்யமிந்த்ரஸ்ய ஜீவிதம் ।
ந ச ராமஸ்ய பூர்வ்யாம் மாமபநீயாஸ்தி ஜீவிதம் ॥ (23)

ஜீவேச்சிரம் வஜ்ரதரஸ்ய ஹஸ்தாச்சசீம் ப்ரத்ருஷ்யாப்ரதிரூபரூபாம் ।
ந மாத்ருஸீம் ராக்ஷஸ தூஷயித்வா பீதாம்ருதஸ்யாபி தவாஸ்தி மோக்ஷ: ॥ (24)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ அஷ்டசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க: ॥

ஏகோநபஞ்சாஸ: ஸர்க: 3:

ஸீதாபஹரணம்

ஸீதாயா வசநம் ஸ்ருத்வா துஸக்ரீவ: ப்ரதாபவாந் ।
ஹஸ்தே ஹஸ்தம் ஸமாஹத்ய சகார ஸுமஹத்வபு: ॥ (1)

ஸ மைதி₂லீம் புநர்வாக்யம் பூபூஷே வாக்யகோவித: ।
நோந்மத்தயா ஸ்ருதௌ மந்யே மம வீர்யபராக்ரமௌ ॥ (2)

உத்வஹேயம் புஜாபூயாம் து மேதிநீமம்பூரே ஸ்தி₂த: ।
ஆபிபேயம் ஸமுத்ரம் ச ஹந்யாம் ம்ருத்யும் ரணே ஸ்தி₂த: ॥ (3)

அர்கம் ருந்த்யாம் ஸரைஸ்தீக்ஷணைந்நிர்பி₄ந்த்யாம் ஹி மஹீதலம் ।
காமரூபிணமுந்மத்தே பஸ்ய மாம் காமத்யம் பதிம் ॥ (4)

ஏவமுத்தவதஸ்தஸ்ய ராவணஸ்ய ஸிகி₂ப்ரபே₄ ।
க்ருத்த₄ஸ்ய ஹரிபர்யந்தே ரக்தே நேத்ரே பூபூவது: ॥ (5)

ஸத்ய: ஸௌம்யம் பரித்யஜ்ய பி₄க்ஷுரூபம் ஸ ராவண: ।
ஸ்வம் ரூபம் காலரூபாப₄ம் பே₄ஜே வைஸ்ரவணாநுஜ: ॥ (6)

ஸம்ரக்தநயந: ஸ்ரீமாந்ஸ்தப்தகாஞ்சநபூஷண: ।
க்ரோதே₄ந மஹதாவிஷ்டோ நீலஜீமூதஸந்நிப₄: ॥
துஸாஸ்யோ விம்ஸதிபூ₄ஜோ பூபூவ க்ஷணது₃சர: ॥ (7)

ஸ பரிவ்ராஜகச்ச₂த்₃ம மஹாகாயோ விஹாய தத் ।
ப்ரதிபேதே₃ ஸ்வகம் ரூபம் ராவணோ ராக்ஷஸாதி₄ப: ॥ (8)

ஸம்ரக்தநயந: க்ரோதாஜ்ஜீமூத நிசயப்ரப₃: ।
ரக்தாம்ப்ரத₄ஸ்தஸ்தெ₂ள ஸ்த்ரீதே₂நம் ப்ரேக்ஷ்ய மைதி₂லீம் ॥ (9)

இராவணா! உன்னைப் போல் முரடனான, மூடனான, புலனடக்கம் இல்லாத ஒருவனை அரசனாக அடைந்துள்ள அரக்கர்கள் எல்லோரும் நிச்சயமாக அழியத்தான் போகிறார்கள். இந்திரனின் பாரியையான சசீதேவியை அபகரித்துச் செல்பவன், ஒருவேளை உயிர் தப்பினாலும் தப்பலாம். ஆனால், ஸ்ரீராமசந்திரனின் பத்தினியான என்னைக் கவர்ந்து செல்பவன், உயிரோடு இருக்கவே மாட்டான். (22,23)

இணையற்ற அழகு வாய்ந்த சசீதேவியை, இந்திரனுடைய கையிலிருந்து பிடுங்கிச் சென்றவன், ஒருக்கால் (அதன் பின்னரும்) நெடுங்காலம் உயிர் வாழ்ந்தாலும் வாழலாம். அரக்கனே! என்னைப் போன்ற ஒருத்தியிடம் தரக்குறைவாகப் பேசும் நீ, மரணமிலாப் பெருவாழ்வு கொடுக்கும் அமிர்தத்தைப் பருகியிருந்தாலும் உனக்கு, யமனிடமிருந்து விடுதலை என்பது கிடையவே கிடையாது." (24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தொன்பது

சீதை அபகரிக்கப்பட்டாள்!

சீதையின் சொற்களைக் கேட்ட, பராக்கிரமசாலியான தசக்ரீவன் இராவணன், (இறுமாப்பின் அறிகுறியாக) கையோடு கையைத் தட்டி, மிகப்பெரிய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டான். (1)

பேச்சுக்கலையில் வல்லவனான அவன் மைதிலியைப் பார்த்து மீண்டும் கூறினான்— “என்னுடைய வீரப்பிரதாபங்களைக் கேட்டும், அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாத நீ, மிகவும் கர்வம் கொண்டவள் என்று நினைக்கிறேன். நான் ஆகாயத்தில் நிற்குகொண்டு, இருகைகளாலும் இந்த மண்ணுலகைத் தூக்குவேன்; கடல் தண்ணீர் முழுவதையும் குடிப்பேன்; காலனுடன் சண்டையிட்டு அவனைக் கொல்வேன். (2,3)

கூரிய அம்புகளை விட்டு சூரியனின் உலா வருதலைத் தடை செய்வேன்; இந்தப் பூமியைக்கூடப் பிளப்பேன்! மதம் பிடித்த பெண்ணே! இஷ்டப்படி உருவம் எடுக்கக் கூடியவனும், வேண்டுவனவெல்லாம் கொடுக்கும் சக்திபெற்றவனுமான என்னை, ‘நாயகன்’ என்று எண்ணிப் பார்!” (4)

இவ்வாறு மிகவும் கோபத்துடன் பேசிய இராவணனுடைய கபிலவர்ணமான ஓரங்களைக் கொண்ட இரண்டு கண்களும் நெருப்புக் கனலைப் போல் சிவந்து போயின. உடனேயே, இராவணன் அமைதியான துறவி வேடத்தைத் துறந்து, யமன் போன்ற தன்னுடைய சொந்த உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டான். (5,6)

செக்கச் சிவந்த கண்கள்; விசித்திரமான சக்திகளை வெளிப்படுத்தும் திறன்; சொக்கத்தங்கத்தாலான அணிகலன்கள்; அளவு கடந்த கோபத்தால், நீருண்ட மேகங்களைப் போல் கன்னங்கரிய உடல்; பத்துத் தலைகள்; இருபது புஜங்கள் - இவ்வித வடிவமுடையவனாக அந்த அரக்கன் ஆனான். (7)

அரக்கர்களின் தலைவனும், பேருடல் கொண்டவனுமான இராவணன், கபட சந்நியாசி வேஷத்தைத் துறந்து, தன் இயற்கையான வடிவத்தை அடைந்தான். கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன், நீருண்ட மேகக்கூட்டம் போன்ற கரிய நிறமுடையவனும் செவ்வாடை அணிந்தவனுமான அவன், பெண்ணரசியான மைதிலியைப் பார்த்தவண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தான். (8,9)

ஸீதாமஸிதகேஸாந்தாம் ப₄ாஸ்கரஸ்ய ப்ரப₄ாமிவ ।
வஸநாப₄ரணோபேதாம் மைதி₂லீம் ராவணோ₅ப்₃ரவீத் ॥ (10)

த்ரிஷு லோகேஷு விக்₂யாதம் யதி₃ ப₄ர்தாரமிச்ச₂ஸி ।
மாமாஸ்ய வராரோஹே தவாஹம் ஸத்₃ருஸ: பதி: ॥ (11)

மாம் ப₄ஜஸ்வ சிராய த்வமஹம் ஸ்லாக்₄ய: பதிஸ்தவ ।
நைவ சாஹம் க்வசித்₃ப₄த்₃ரே கரிஷ்யே தவ விப்ரியம் ॥ (12)

த்யஜ்யதாம் மாநுஷோ ப₄ாவோ மயி ப₄ாவ: ப்ரணீயதாம் ।
ராஜ்யாச்ச்யுதமஸித்₃த₄ார்தம் ராமம் பரிமிதாயுஷம் ॥ (13)

கைர்க்ருணைரநுரக்தாஸி மூடே₄ பண்டி₃தமாநிநி ।
ய: ஸ்த்ரியா வசநாத்₃ராஜ்யம் விஹாய ஸஸுஹ்ருஜ்ஜநம் ॥
அஸ்மிந் வ்யாலாநுசரிதே வநே வஸதி து₃ர்மதி: ॥ (14)

இத்யுக்த்வா மைதி₂லீம் வாக்யம் ப்ரியார்ஹாம் ப்ரியவாதி₃நீம் ।
அபி₄க்யம்ய ஸுது₃ஷ்டாத்மா ராஷஸ: காமமோஹித: ॥ (15)

ஜக்₃ராஹ ராவண: ஸீதாம் பு₃த₄: கே₂ ரோஹிணீமிவ ॥ (16)

வாமேந ஸீதாம் பத்₃மாஷீம் மூர்த₄ஜேஷு கரேண ஸ: ।
ஊர்வோஸ்து த்₃க்ஷிணேநைவ பரிஜக்₃ராஹ பாணிநா ॥ (17)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா கிரிஸ்ருங்க்யாப₄ம் தீக்ஷணத்₃ம்ஷ்ட்ரம் மஹாபு₄ஜம் ।
ப்ராத்₃ரவந் கி₃ரிஸங்காஸம் ப₄யார்தா வநதே₃வதா: ॥ (18)

ஸ ச மாயாமயோ தி₃வ்ய: க₂ரயுக்த: க₂ரஸ்வந: ।
ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ஹேமாங்கே₃ா ராவணஸ்ய மஹாரத₂: ॥ (19)

ததஸ்தாம் பருஷைர்வாக்யைர்ப₄ர்தஸயந் ஸ மஹாஸ்வந: ।
அங்கேநாத்₃ாய வைதே₃ஹீம் ரத₂மாரோபயத்தத₃ா ॥ (20)

ஸா க்₃ருஹீதா விசுக்ரோஸ ராவணேந யஸஸ்விநீ ।
ராமேதி ஸீதா து₃:க₂ார்தா ராமம் தூ₃ரக்யதம் வநே ॥ (21)

தாமகாமாம் ஸ காமார்த: பந்நகே₃ந்த்₃ரவதூ₄மிவ ।
விவேஷ்டமாநாமாத்₃ாய உத்பபாதாத்₂ ராவண: ॥ (22)

தத: ஸா ராஷஸேந்த்₃ரேண ஹ்ரியமாணா விஹாயஸா ।
ப்₄ருஸம் சுக்ரோஸ மத்தேவ ப்₄ராந்தசித்தா யத₂ாதுரா ॥ (23)

ஹா லக்ஷ்மண மஹாபு₄ஹோ கு₃ருசித்தப்ரஸாத்₃க ।
ஹ்ரியமாணாம் ந ஜாநீஷே ரக்ஷஸா மாமமர்ஷிணா ॥ (24)

அடர்த்தியான கருங்கூந்தலை உடையவளும், சிறந்த ஆடை-அணிகலன்களை அணிந்திருந்தவளும், சூரியனின் செங்கதிரைப் போன்றவளுமான சீதையைப் பார்த்து இராவணன் கூறினான்— (10)

“மூன்று உலகங்களிலும் பிரசித்தி பெற்ற ஒரு கணவரை விரும்பினாயேயானால், பெண்மணியே! என்னைத் தேர்ந்தெடுப்பாய்! நான்தான் உனக்கு ஏற்ற கணவன். நீண்ட நெடுங்காலம் நன்றாக வாழ்வதற்காக என்னை ஏற்றுக் கொள்வாய். நான் உன்னுடைய அருமையான கணவனாக இருந்து காட்டுவேன். நங்காய்! உனக்குப் பிரியமில்லாத ஒரு செயலை ஒருபொழுதும் செய்யமாட்டேன். (11,12)

உன் மனிதத்தன்மையை (மானுடனான இராமனிடம் வைத்துள்ள பற்றை) மறந்துவிடு; என்னிடம் அன்பைச் செலுத்து. மகாமேதாவியாக உன்னை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் அறிவு கெட்டவளே! ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டவன்; மனோரதங்கள் நிறைவேறப் பெறாதவன்; ஓர் எல்லைக்கு உட்பட்ட ஆயுளைக் கொண்டவன், இராமன். அவனிடம் எந்தச் சிறப்பைக் கண்டு, இப்படி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்? (13)

ஒரு பெண்ணின் பேச்சுக்குப் பணிந்து, உற்றார்-உறவினர்களையும் அரசாட்சியையும் இழந்து, கொடிய விலங்குகள் வாழும் இந்தக் காட்டில் வசிக்கிறான், அந்த மூடன்!” (14)

பிரியமான சொற்களைக் கேட்கத் தகுந்தவளும், பிரியமான சொற்களையே பேசுகிறவளுமான சீதையை, காமமயக்கத்திலிருந்த அந்த மகாதுஷ்டன் நெருங்கி, வானத்தில் ரோகினியைக் கைப்பற்றும் புதனைப் போல பற்றி இழுத்தான். (புதன், ஒருபோதும் தன் தாயாராகிய ரோகினியை பலாத்காரம் செய்ததாக வரலாறு இல்லை. ஒருக்கால், அவன் அப்படிச் செய்தால் எவ்வளவு மகத்தான பாவத்தை அடைவானோ, அவ்வளவு மகாபாவத்தை இராவணன் அடைவான் - என்று உணர்த்தக்கது.) (15,16)

தாமரைக் கண்ணாளாகிய சீதையை, அவன் தன் இடது கையால் கூந்தலையும் வலது கையால் இரு தொடைகளையும் பிடித்துத் தூக்கினான். (17)

காலனைப் போன்றவனும், கூரான கோரைப் பற்களை உடையவனும், பருமனான கைகளைக் கொண்டவனும், மலைமுகடு போன்று நிமிர்ந்து நிற்பவனுமான அவனைக் கண்டு, அஞ்சி நடுங்கிய வனதேவதைகள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். (18)

இதனிடையில், கழுதைகள் பூட்டப்பட்டதும் கழுதை போல் ஒலியுடையதும் இராவணனுடைய மாயாசக்தியால் உண்டாக்கப்பட்டதும் பொன்மயமானதும் ஆகாயத்தில் செல்லக் கூடியதுமான பெரும் தேர் ஒன்று திடீரென்று அங்கே காணப்பட்டது. (19)

அவன், அவளைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் உரத்த குரலில் பயமுறுத்திக் கொண்டு, அவள் தொடையைப் பிடித்து ரதத்தில் ஏற்றினான். (20)

கீர்த்தி பெற்ற அவள், இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்டவுடன், வருத்தத்தால் துன்பமடைந்து, காட்டில் வெகுதூரம் சென்றிருக்கும் இராமனை அழைப்பதற்காக, ‘ஹே ராமா!’ என்று கதறி அழுதாள். அடிபட்ட பெண் சர்ப்பத்தைப் போன்று துடிப்பவளும், அவனைக் கொஞ்சமும் விரும்பாதவளும், (வேதனையால்) துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பவளுமான அவளைக் கவர்ந்து, காமவெறி கொண்ட இராவணன் ஆகாயத்தில் உயரே பறந்து சென்றான். (21,22)

அரக்க மன்னனால் அபகரிக்கப்பட்டு ஆகாய வீதியில் சென்று கொண்டிருந்த அவள், துயரம் தாங்காமல் பித்துப் பிடித்தவள் போலவும் அறிவு கலங்கியவள் போலவும் மிகவும் கதறியழுதாள். “ஹா லட்சுமணா! மகாவீரனே! அண்ணன் முதலான பெரியோர்களின் மனத்தை மகிழ்விப்பவரே! பழிக்குப் பழி தீர்த்துக் கொள்ள விரும்பும் அரக்கனால் நான் தூக்கிச் செல்லப்படுவதை நீர் அறியீரோ? (23,24)

ஜீவிதம் ஸுக₂மர்த₂ாம்ஸ்ச த₄ர்மஹேதோ: பரித்யஜந் ।
ஹ்ரியமாணாமத₄ர்மேண மாம் ராக₄வ ந பஸ்யஸி ॥ (25)

நநு நாமாவிநீதாநாம் விநேதாஸி பரந்தப ।
கத₂மேவம்வித₄ம் பாபம் ந த்வம் ஸாதி₄ ஹி ராவணம் ॥ (26)

நநு ஸத்யோவிநீதஸ்ய த்₃ருஸ்யதே கர்மண: ப₂லம் ।
காலோப்யங்கீ₃ ப₄வத்யத்ர ஸஸ்யாநாமிவ பக்தயே ॥ (27)

ஸ கர்ம க்ருதவாநேதக்காலோபஹதசேதந: ।
ஜீவிதாந்தகரம் கே₄ரம் ராமாத்₃வ்யஸநமாப்நுஹி ॥ (28)

ஹந்தேத்யாநீம் ஸகாமாஸ்து கைகேயீ ஸஹ ப₃ாந்த₄வை: ।
ஹ்ரியே யத்₃த₄ர்மகாமஸ்ய த₄ர்மபத்நீ யஸஸ்விந: ॥ (29)

ஆமந்த்ரயே ஜநஸ்த₂ாநே கர்ணிகாராந் ஸுபுஷ்பிதாந் ।
க்ஷிப்ரம் ராமாய ஸம்ஸத₄வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண: ॥ (30)

மால்யவந்தம் ஸிக₂ரிணம் வந்தே₃ ப்ரஸ்ரவணம் கி₃ரிம் ।
க்ஷிப்ரம் ராமாய ஸம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண: ॥ (31)

ஹம்ஸகாரண்ட₃வாகீர்ணாம் வந்தே₃ கே₃ாத₃ாவரீம் நதீ₃ம் ।
க்ஷிப்ரம் ராமாய ஸம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண: ॥ (32)

தைவதாநி ச யாந்யஸ்மிந் வநே விவித₄பாத₃பே ।
நமஸ்கரோம்யஹம் தேப₄யோ ப₄ர்து: ஸம்ஸத மாம் ஹ்ருதாம் ॥ (33)

யாநி காநிசித₃ப்யத்ர ஸத்த்வாநி நிவஸந்த்யுத ।
ஸர்வாணி ஸரணம் யாமி ம்ருக₃பக்ஷிக₃ணாநபி ॥ (34)

ஹ்ரியமாணாம் ப்ரியாம் ப₄ர்து: ப்ராணேப₄யோ஽பி க₃ரீயஸீம் ।
விவஸாபஹ்ருதா ஸீதா ராவணேநேதி ஸம்ஸத ॥ (35)

விதித்வா மாம் மஹாப₃ாஹுரமுத்ராபி மஹாப₃ுல: ।
ஆநேஷ்யதி பராக்ரம்ய வைவஸ்வதஹ்ருதாமபி ॥ (36)

ஸா தத₃ா கருணா வாசோ விலபந்தீ ஸுது:கி₂தா ।
வநஸ்பதிகுதம் க்₃ருத்₄ரம் த₃த₃ர்ஸாயதலோசநா ॥ (37)

ஸா தமுத்₃வீக்ஷ்ய ஸுஸ்ரோணீ ராவணஸ்ய வஸம் க₃தா ।
ஸமாக்ரந்த₃த₃ப₄யபரா து:கே₂பஹதயா கி₃ரா ॥ (38)

ஜடாயோ பஸ்ய மாமார்ய ஹ்ரியமாணாமநாத₂வத் ।
அநேந ராஷஸேந்த₃ரேண கருணம் பாபகர்மணா ॥ (39)

ரகுநந்தனரே! தாங்கள் அறத்தைக் காப்பதற்காக உயிர்மேல் உள்ள ஆசை, சரீர சுகம், அரச போகம் ஆகியவற்றைத் துறந்தீர்கள். அதருமமாக கவர்ந்து செல்லப்படும் என்னை மட்டும் ஏன் பார்க்காமலிருக்கிறீர்கள்? (25)

பகைவர்களை அழிப்பவரே! தவறான பாதையில் செல்பவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுத்து, சரியான பாதையைக் காட்டுவீர்களன்றோ? இவ்வளவு பெரிய பாவத்தைச் செய்கின்ற இராவணனை ஏன் தண்டிக்காமலிருக்கிறீர்கள்? தவறு செய்தவனுக்கு, உடனே தண்டனை கிடைத்து விடுவதில்லை என்பது கண்கூடு. பயிர்கள் முதிர்ந்து அறுவடைக்கு வருவதற்கு உரிய காலம் தேவைப்படுவதைப் போல, அக்கிரமச் செயலுக்குப் பலன் கிடைக்கும் விஷயத்திலும் காலத்தின் பங்கு தேவைப்படுகிறது. (26,27)

(சீதை, இராவணனைப் பார்த்துக் கூறியது.) காலதேவனால் உன் அறிவு சிதறடிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால்தான் இத்தகைய கொடிய செயலைச் செய்கிறாய். ஸ்ரீராமனிடமிருந்து, உன் வாழ்க்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் பயங்கரமான துயரத்தை அடையப் போகிறாய். (28)

(சீதை, தனக்குத் தானே புலம்பிக் கொள்வது.) ஐயோ! கைகேயி, இப்போது தன் மனோரதம் நிறைவேறியதைக் கண்டு உற்றார்-உறவினர்களோடு மகிழ்ச்சி அடைவாள். அறத்தில் பற்றுள்ளவரும் புகழ்படைத்தவருமான (இராமனுடைய) தருமபத்தினியான நான் திருடிச் செல்லப்படுகிறேன்! என்ன கஷ்டம்! (29)

ஜனஸ்தானத்தில் இருக்கும், ஏராளமான மலர்களையுடைய கர்ணிகார மரங்களை நான் வேண்டிக் கொள்கிறேன்— 'இராவணன், சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போகிறான்' என்று உடனே (இராமனுக்குத்) தெரிவியுங்கள். மலர்களோடு கூடியதும், சிறந்த முகடுகளை உடையதுமான பிரஸ்ரவண மலையை வணங்குகிறேன்— 'இராவணன், சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போகிறான்' என்று உடனே தெரிவிப்பாயாக. (30,31)

ஹம்ஸ-காரண்டவப் பறவைகள் நிறைந்த கோதாவரி நதியை வணங்குகிறேன்— 'இராவணன், சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போகிறான்' என்று உடனே சொல்வாயாக. இந்தக் காட்டிலுள்ள பல்வகை மரங்களில் குடிக்கொண்டிருக்கும் தேவதைகளுக்கு நான் நமஸ்காரம் செய்து, 'நான் திருடிக்கொண்டு போகப்படுகிறேன் என்ற செய்தியை என் கணவரிடம் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (32,33)

இவ்விடத்தில் விலங்கு-பறவை முதலான எந்தப் பிராணிக் கூட்டங்கள் வசிக்கின்றனவோ, அவைகளை நான் தஞ்சம் அடைகிறேன். என் கணவருக்கு, தன் உயிரைக் காட்டிலும் மேலானவள், நான். அவருடைய அன்பிற்குரிய சீதை, வேறு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில், இராவணனால் கவர்ந்து செல்லப்பட்டாள் என்று அவரிடம் கூறுங்கள் (34,35)

மகாவீரராகிய அவர், நான் மேலுலகத்தில் இருந்தாலும் அது அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டால், யமனால் அபகரிக்கப்பட்டவளாக இருந்தாலும், அவனை வென்று என்னைத் திரும்ப அழைத்து வருவார். நெடுந்தடங்கண்ணாளாகிய அவள், மிகவும் துக்கத்துடன், இரக்கத்தை வரவழைக்கும் சொற்களால் புலம்பிக் கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு மரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த கமுகரசன் ஜடாயுவைப் பார்த்தான். (36,37)

அதைப் பார்த்துவிட்ட, இராவணனுடைய வசத்தில் இருந்த பேரழகியான அவள், அச்சம் நிரம்பியவளாய், துக்கத்தால் சிதறடிக்கப்பட்ட சொற்களால் புலம்பத் தொடங்கினாள். (38)

ஜடாயுவே! உத்தமரே! கொடிய செயல்களைச் செய்யும் இந்த அரக்க மன்னனால், மிகவும் பரிதாபத்திற்குரிய அநாதை போல் திருடிக்கொண்டு போகப்படும் என்னைப் பாருங்கள். (39)

நைஷ வாரயிதும் ஸக்யஸ்தவ க்ருரோ நிஸாசர: ।
ஸத்த்வவாஞ்ஜிதகாஸீ ச ஸாயுத₄ஸ்சைவ து₃ர்மதி: ॥ (40)

ராமாய து யதாதத்த்வம் ஜடாயோ ஹரணம் மம ।
லக்ஷ்மணாய ச தத்ஸர்வமாக்₂யாதவ்யமஸேஷத: ॥ (41)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகோநபஞ்சாஸ: ஸர்க: ॥

பஞ்சாஸ: ஸர்க: ஜடாயுரயி₄யோக:₃

தம் ஸப்த₃மவஸுப்தஸ்து ஜடாயுரத₂ ஸுஸ்ருவே ।
நிரிஷ்ய ராவணம் ச்ஷிப்ரம் வைதேஹீம் ச து₃த₃ர்ஸ ஸ: ॥ (1)

தத: பர்வதக்ஷடாப₄ஸ்தீக்ஷணதுண்ட₃: க₂கோத்தம: ।
வநஸ்பதிக₃த: ஸ்ரீமாந் வ்யாஜஹார ஸுப₄ாம் கி₃ரம் ॥ (2)

து₃ஸக்₃ரீவ ஸ்தி₂தோ த₄ர்மே புராணே ஸத்யஸம்ஸ்ரய: ।
ப₄ராதஸ்த்வம் நிந்தி₃தம் கர்ம கர்தும் நார்ஹஸி ஸாம்ப்ரதம் ॥
ஜடாயுர்நாம நாம்நாஹம் க்₃ருத்₄ரராஜோ மஹாபுல: ॥ (3)

ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய மஹேந்த்₃ரவருணோபம: ।
லோகாநாம் ச ஹிதே யுக்தோ ராமோ து₃ஸரத₂ாத்மஜ: ॥ (4)

தஸ்யைஷா லோகநாத₂ஸ்ய த₄ர்மபத்நீ யஸஸ்விநீ ।
ஸீதா நாம வராரோஹா யாம் த்வம் ஹர்துமிஹேச்ச₂ஸி ॥ (5)

கத₂ம் ராஜா ஸ்தி₂தோ த₄ர்மே பரத₃ாராந் பராம்ருஸேத் ।
ரக்ஷணீயா விஸேஷேண ராஜத₃ாரா மஹாபுல ॥ (6)

நிவர்தய மதிம் நீசாம் பரத₃ாராபி₄மர்ஸநாத் ।
ந தத்ஸமாசரேத்₃தீ₄ரோ யத்பரோ₅ஸ்ய விகு₃ர்ஹயேத் ॥
யதாத்மநஸ்தத₂ாந்யேஷாம் த₃ாரா ரக்ஷயா விபஸ்சிதா ॥ (7)

த₄ர்மமர்த₂ம் ச காமம் ச ஸிஷ்டா: ஸாஸ்த்ரேஷ்வநாகுதம் ।
வ்யவஸ்யந்தி ந ராஜாந: பெளஸ்த்யகுலநந்த₃ந ॥ (8)

ராஜா த₄ர்மஸ்ச காமஸ்ச த்₃ரவ்யாணாம் சோத்தமோ நிதி₄: ।
த₄ர்ம: ஸுப₄ம் வா பாபம் வா ராஜமூலம் ப்ரவர்ததே ॥ (9)

பாபஸ்வப₄ாவஸ்சபல: கத₂ம் த்வம் ரக்ஷஸாம் வர ।
ஐஸ்வர்யமபி₄ஸம்ப்ராப்தோ விமாநமிவ து₃ஷ்க்ருதீ ॥ (10)

தங்களால் இவனைத் தடுக்க முடியாது. ஏனென்றால், இந்த அரக்கன் கொடியவன்; பலம் மிகுந்தவன்; போர்களில் வெற்றி பெற்றதால் செருக்குக் கொண்டவன்; ஆயுதங்களைக் கொண்டிருப்பவன்; தந்திர யுத்தத்தில் புத்தியைச் செலுத்துபவன் (கெடுமதி கொண்டவன்). ஐடாயுவே! (உங்களால் சண்டை போட முடியாவிட்டால், போகட்டும்.) நான் கவர்ந்து செல்லப்படுவதான நிகழ்வை, உள்ளது உள்ளபடியே, முற்றிலுமாக, இராமபிரானிடத்திலும் லட்சுமணனிடத்திலும் சொல்லுங்கள்." (40,41)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பது ஐடாயு சண்டை போடுதல்

அப்போது நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஐடாயு, சீதையின் பரிதாபமான குரலைக் கேட்டதும் விழித்துக் கொண்டு, சீதாப்பிராட்டியாரை நன்கு பார்த்தார்; இராவணனையும் கண்டார். உடனே மலைச்சிகரம் போன்றவரும் கூர்மையான அலகு உடையவரும் திருத்தொண்டுச்செல்வரும் பறவைகளில் உத்தமருமாகிய அவர் மரத்திலிருந்தவாறே (இராவணனை நோக்கி) இதமான சொற்களைக் கூறினார்— (1,2)

“தசக்ரீவனே! பழமையான தருமத்தில் ஊன்றி நிற்பவன், நான்; சத்தியத்தையே கடைப்பிடிப்பவன். தம்பி, இகழ்த்தக்க இந்தக் காரியத்தை என் எதிரில் நீ செய்யத்தகாது. என் பெயர் ஐடாயு; மகாபலம் பொருந்தியவன்; கழுகரசன். தசரத குமாரரான இராமன், எல்லா உலகங்களுக்கும் அரசர்; இந்திர-வருணர்களுக்கு ஒப்பானவர்; மக்களின் நலனிலேயே அக்கறை கொண்டவர். (3,4)

எந்தப் பெண்மணியை நீ அபகரித்துச் செல்ல விரும்புகிறாயோ, அவள் உலக நாயகரான அவருடைய தருமபத்தினி; பெயர், சீதை. இவள், புகழ் மிக்கவள். அறநெறியைக் கடைப்பிடிக்கும் ஓர் அரசன் பிறர் மனைவியை எவ்வாறு விரும்புவான்? (பிறர் மனைவியைத் தொடக்கூடக் கூடாது.) பேராற்றலுடையவனே! குறிப்பாக, பிற அரசனுடைய மனைவிகள் காப்பாற்றத் தக்கவர்கள். (5,6)

பிறர் மனைவியைக் கற்பழிப்பதிலிருந்து உன் மனத்தை விலக்கிக் கொள். புத்திசாலியான ஒருவன் மற்றவர்களால் நிந்திக்கப்படும் தீயசெயலைச் செய்யக்கூடாது. சமபுத்தி உடைய ஒருவன், தன் மனைவியைப் பிறரிடமிருந்து காப்பாற்றுவதைப் போலவே, பிறர் மனைவியையும் (அவளுடைய கற்புக்குப் பங்கம் ஏற்படாதவாறு) காப்பாற்ற வேண்டும். (7)

புலஸ்திய குலக் கொழுந்தே! சான்றோர்கள், சாஸ்திரங்களில் காணப்படாத முறைகளில் பெறப்படும் தருமார்த்த காமங்களை விரும்புவதில்லை. (அறநெறியில் சம்பாதிக்கப்படும் தருமார்த்த காமங்களையே போற்றுவார்கள். மற்ற பாமர மக்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள்ளட்டும்.) உன்னைப் போன்ற மன்னர்கள் அவ்வாறு (அநீதியான முறையில்) நடந்து கொள்ளக் கூடாது. (8)

மன்னன் தருமார்த்த காமங்கள் குடி கொண்டிருக்கும் கருவூலம் ஆவான். அதனால், தருமம், புண்ணியம், பாவம் எல்லாம் அரசனை மையமாகக் கொண்டு நிகழ்கின்றன. அரக்கர் தலைவனே! ஒரு பாவியைத் தேவலோகத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல ஒரு தேவ விமானம் வந்திருப்பதைப் போல, பாவ சிந்தனையுடையவனும் நப்பாசையுடையவனுமான நீ, எவ்வாறு செல்வச் செழிப்பு, ஆற்றல், அதிகாரம் ஆகியவைகளை அடைந்தாய்? (9,10)

காமம் ஸ்வப₄ாவோ யோ யஸ்ய ந ஸக்ய: பரிமார்ஜிதும் ।
ந ஹி து₃ஷ்டாத்மநாமார்யமாவஸத்யாலயே சிரம் ॥ (11)

விஷயே வா புரே வா தே யத₃ா ராமோ மஹாபு₃ல: ।
நாபராத்த₄யதி த₄ர்மாத்மா கத₂ம் தஸ்யாபராத்த₄யஸி ॥ (12)

யதி₃ ஸூர்பணக₂ாஹேதோர்ஜநஸ்த₂ாநக₃த: க₂ர: ।
அதிவ்ருத்தோ ஹத: பூர்வம் ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா ॥ (13)

அத்ர ப்₃ருஹி யத₂ாதத்த்வம் கோ ராமஸ்ய வ்யதிக்ரம: ।
யஸ்ய த்வம் லோகநாத₂ஸ்ய ப₄ார்யாம் ஹ்ருத்வா க₃மிஷ்யஸி ॥ (14)

க்ஷிப்ரம் விஸ்ருஜ வைதே₃ஹீம் மா த்வா கே₄ாரேண சக்ஷுஷா ।
த₃ஹேத்த₃ஹநபு₄தேந வ்ருத்ரமிந்த்₃ராஸநிர்யத₂ா ॥ (15)

ஸர்பமாஸீவிஷம் ப₃த்த₃வா வஸ்த்ராந்தே நாவபு₃த்த₄யஸே ।
க்₃ரீவாயாம் ப்ரதிமுத்தம் ச காலபாஸம் ந பஸ்யஸி ॥ (16)

ஸ ப₄ார: ஸௌம்ய ப₄ர்தவ்யோ யோ நரம் நாவஸத₃யேத் ।
தத₃ந்நமபி பே₄ாக்தவ்யம் ஜீர்யதே யத₃நாமயம் ॥ (17)

யத்க்ருத்வா ந ப₄வேத்த₃ர்மோ ந கீர்திர்ந யஸோ பு₄வி ।
ஸரீரஸ்ய ப₄வேத்கே₂த₃: கஸ்தத்கர்ம ஸமாசரேத் ॥ (18)

ஷஷ்டிர்வர்ஷஸஹஸ்ராணி மம ஜாதஸ்ய ராவண ।
பித்ருபைதாமஹம் ராஜ்யம் யத₂ாவத₃நுதிஷ்ட₂த: ॥ (19)

வ்ருத்தே₄ாஹம் த்வம் யுவா த₄ந்வீ ஸஸர: கவசீ ரதீ₂ ।
தத₂ாப்யாத₃ாய வைதே₃ஹீம் குஸலீ ந க₃மிஷ்யஸி ॥ (20)

ந ஸக்தஸ்த்வம் ப₃லாத்த₃த₄ர்தும் வைதே₃ஹீம் மம பஸ்யத: ।
ஹேதுபி₄ர்ந்யாயஸம்யுக்தைர்த₄ருவாம் வேத₃ஸ்ருதீமிவ ॥ (21)

யுத்த₄யஸ்வ யதி₃ ஸூரோஸி முஹூர்தம் திஷ்ட₂ ராவண ।
ஸயிஷ்யஸே ஹதோ பூ₄மௌ யத₂ா பூர்வம் க₂ரஸ்தத₂ா ॥ (22)

அஸக்ருத்ஸம்யுகே₃ யேந நிறதா தைத்யத₃ாநவா: ।
ந சிராச்சீரவாஸாஸ்த்வாம் ராமோ யுதி₄ வதி₄ஷ்யதி ॥ (23)

கிம் நு ஸக்யம் மயா கர்தும் க₃தௌ தூ₃ரம் ந்ருபாத்மஜௌ ।
க்ஷிப்ரம் த்வம் நஸ்யஸே நீச தயோர்பீ₄தோ ந ஸம்ஸய: ॥ (24)

ந ஹி மே ஜீவமாநஸ்ய நயிஷ்யஸி ஸுப₄ாமிமாம் ।
ஸீதாம் கமலபத்ராக்ஷீம் ராமஸ்ய மஹிஷீம் ப்ரியாம் ॥ (25)

ஒருவனுடைய இரத்தத்தில் ஊறிய இயல்புகளை எவ்வளவு முயன்றாலும் மாற்றவே முடியாது. துஷ்டர்களுக்குச் செய்யப்படும் உபதேசங்கள், அவர்கள் மனத்தில் நீண்ட காலம் நிலைத்திருப்பதில்லை. (செவியால் கேட்கப்படும் காலம் வரைதான் இருக்கும்.) மகாபலம் பொருந்தியவரும் தருமாத்மாவுமான ஸ்ரீராமன், உன் நடவடிக்கைகளிலோ, அரசாட்சியிலோ குறுக்கீடு செய்யாதிருக்கும்போது, நீ ஏன் அவருக்குப் பெரும் குற்றத்தைச் செய்கிறாய்? (11,12)

சூர்ப்பணகைக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்திற்கு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக ஜனஸ்தானத்திற்குள் அத்துமீறி நுழைந்த கரன், எவ்வளவு கஷ்டமான வேலையானாலும் எளிதாகச் செய்து முடிக்கும் இராமனால் கொல்லப்பட்டான் என்றால், இது எப்படி ஸ்ரீராமனுடைய வரம்புமீறிய செய்கையாகும்? அதைத் தெளிவாகக் கூறு. அந்தக் காரணத்தால்தானே, உலக நாயகரான அவருடைய மனைவியை நீ திருடிக்கொண்டு செல்கிறாய்? (13,14)

இராவணா! உடனே சீதையை விட்டுவிடு. இல்லையென்றால், இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் விருத்திராசுரன் கொல்லப்பட்டதைப் போல, தன்னுடைய கோபக்கனல் தெறிக்கும் பார்வையாலேயே இராமன் உன்னைப் பொசுக்கிவிடுவார். (சினங்கொண்ட இராமனுடைய பார்வையே போதும், உன்னைச் சுட்டெரிக்க! ஆயுதம் ஏதும் தேவையில்லை.) (15)

உன்னுடைய இடுப்புத் துணியில் கொடிய விஷமுடைய பாம்பை நீ கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்; ஆனால், நீ அதை அறியவில்லை. உன் கழுத்தில் காலபாசத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய். ஆனால், அதையும் நீ அறியவில்லை. நற்குலத்தோனே! ஒருவன் தன்னை அழுத்தித் தள்ளிவிடாதபடி, தன்னால் சுமக்கக் கூடிய அளவுக்குத்தான் சுமையை ஏற்கவேண்டும்; அதுபோலவே, வயிற்றுக்குள் சென்று ஜீரணமாகக் கூடியதும் நோய்களை விளைவிக்காததுமான ஆகாரத்தையே உட்கொள்ள வேண்டும். (16,17)

எந்த ஒரு காரியத்தைச் செய்வதால், உலகில், தருமம்-கீர்த்தி-பெருமை பெருகி வளராதோ, எந்தக் காரியத்தைச் செய்வதால் உடலுக்குக் கேடு நேருமோ, அந்தக் காரியத்தை எந்த மனிதன்தான் செய்யத் துணிவான்? இராவணா! பரம்பரையாக வந்த பட்சிகளின் ஆட்சிப் பொறுப்பை நியாயமான முறையில் நிர்வகித்து வரும் எனக்கு, அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகின்றன. (18,19)

நான் வயோதிகன்; நீ இளைஞன்; அம்புடன் கூடிய வில் தரித்தவன்; கவசம் அணிந்திருப்பவன்; ரதத்தில் ஏறி நிற்பவன். (உன்னுடன் போர் செய்வதற்கு வேண்டிய தளவாடம் எதுவும் என்னிடம் இல்லை! என்றாலும்,) சீதாப்பிராட்டியாரைத் தூக்கிக் கொண்டு செளக்கியமாக நீ திரும்பிப் போகப் போவதில்லை. (20)

நியாயமான, அறிவுபூர்வமான வாதங்களால் பொருள் உறுதி செய்யப்பட்ட வேதவாக்கியத்தை, சமத்கார வாதங்களால் மாற்ற முடியாததைப் போல, நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, சீதையை நீ பலவந்தமாகத் தூக்கிக் கொண்டு செல்ல முடியாது. இராவணா! கொஞ்ச நேரம் நில். நீ சூரனாக இருந்தால் என்னுடன் போருக்கு வா! என்னால் வீழ்த்தப்பட்டு, முன்னர் கரன் கிடந்தானே, அதுபோலத் தரையில் விழுந்து மாளாத் துயிலில் ஆழ்ந்து போவாய்! (21,22)

எவர், பலமுறை தேவ-தானவர்களைப் போரில் அழித்தாரோ, அவர், இப்போது மரவுரி தரித்திருக்கும் அதே ஸ்ரீராமன், போரில் உன்னைக் கொல்லப் போகிறார். இப்போதைய நிலையில், என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? மன்னரின் புதல்வர்கள் இருவரும் வெகுதூரம் சென்றிருக்கிறார்கள். அற்பனே! அவர்களிடம் உள்ள பயத்தால் (திருட்டுத்தனமாக சீதையை எடுத்துச் செல்லும்) நீ விரைவில் அழியப்போகிறாய் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (23,24)

நான் உயிருடன் இருக்கும்போது, தாமரைக் கண்ணாளும் ஸ்ரீராமனுடைய அன்பிற்குரிய அரசியும் அருளுள்ளம் கொண்டவளுமான சீதையை, நீ எடுத்துச் செல்லவே முடியாது. (25)

அவஸ்யம் து மயா கார்யம் ப்ரியம் தஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஜீவிதேநாபி ராமஸ்ய தத₂ா த₃ஸரத₂ஸ்ய ச ॥ (26)

திஷ்ட₂ திஷ்ட₂ த₃ஸக்₃ரீவ முஹூர்தம் பஸ்ய ராவண ।
யுத்த₄ாதித்தயம் ப்ரத₃ாஸ்யாமி யத₂ாப்ராணம் நிஸாசர ॥
வ்ருந்தாதி₃வ ப₂லம் த்வாம் து பாதயேயம் ரதே₂த்தமாத் ॥ (27)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சாஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஏகபஞ்சாஸ: ஸர்க்₃:

ஜடாயுராவணயுத்த₄ம்

இத்யுக்தஸ்ய யத₂ாந்யாயம் ராவணஸ்ய ஜடாயுஷா ।
க்ருத்த₄ஸ்யாக்₃நிநிப₄ா: ஸர்வா ரேஜுர்விம்ஸதித்₃ருஷ்டய: ॥ (1)

ஸம்ரக்தநயந: கோபாத் தப்தகாஞ்சநகுண்ட₃ல: ।
ராஷஸேந்த்₃ரோ₅பி₄து₃த்₃ராவ பதகே₃ந்த்₃ரமமர்ஷண: ॥ (2)

ஸ ஸம்ப்ரஹாரஸ்துமுலஸ்தயோஸ்தஸ்மிந் மஹாவநே ।
புபூ₄வ வாதோத்த₄தயோர்மேக₄யோர்க்₃க₃நே யத₂ா ॥ (3)

தத்₃புபூ₄வாத்₃புதம் யுத்த₄ம் க்₃ருத்₄ரராஷஸயோஸ்தத₃ா ।
ஸபக்ஷயோர்மால்யவதோர்மஹாபர்வதயோரிவ ॥ (4)

ததோ நாளீகநாராசைஸ்தீக்ஷணாக்₃ரைஸ்ச விகர்ணிபி₄: ।
அப்யவர்ஷந்மஹாகே₄ரைர்க்₃ருத்₄ரராஜம் மஹாபுல: ॥ (5)

ஸ தாநி ஸரஜாலாநி க்₃ருத்₄ர: பத்ரரதே₂ஸ்வர: ।
ஜடாயு: ப்ரதிஜக்₃ராஹ ராவணாஸ்த்ராணி ஸம்யுகே₃ ॥ (6)

தஸ்ய தீக்ஷணநக₂ாப்யாம் து சரணாப்யாம் மஹாபுல: ।
சகார புஹுத₄ா க்₃ாத்ரே வ்ரணாந் பதக₃ஸத்தம: ॥ (7)

அத₂ க்ரோத₄ாத்₃ஸக்₃ரீவோ ஜக்₃ராஹ த₃ஸ மார்க்₃ணாந் ।
ம்ருத்யுத்₃ண்ட₃நிப₄ாந் கே₄ராஞ்ஸத்ரோர்நித₄நகாங்க்ஷயா ॥ (8)

ஸ தைர்ப்யாணைர்மஹாவீர்ய: பூர்ணமுக்தைரஜிஹ்மகை₃: ।
பி₃பே₄த₃ நிஸிதைஸ்தீக்ஷணைர்க்₃ருத்₄ரம் கே₄ரை: ஸிலீமுகை₂: ॥ (9)

ஸ ராஷஸரதே₂ பஸ்யஞ்ஜாநகீம் ப்யாஷ்பலோசநாம் ।
அசிந்தயித்வா தாந் ப்யாணாந் ராஷஸம் ஸமபி₄த்₃ரவத் ॥ (10)

மகாத்மாவான இராமனுக்கும் தசரதருக்கும் பிரியமான ஒரு காரியத்தை, உயிரைக் கொடுத்தேனும் நான் செய்தே ஆகவேண்டும். (26)

இராவணா! பத்துத் தலையனே! போகாதே, நில். (என் இடத்திற்கு வந்திருக்கும் உனக்கு, அதிதி உபசாரம் செய்ய வேண்டுமே!) அரக்கனே! என் உயிருள்ள வரை உனக்கு, போர் உபசாரம் செய்வேன்! நன்றாகப் பழுத்துவிட்ட பழம், காம்பிலிருந்து தானாக உதிர்வதைப் போல, (அவ்வளவு எளிதாக) உத்தமமான தேரிலிருந்து உன்னைக் கீழே தள்ளுவேன்." (27)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தொன்று

ஐடாயு-இராவணன் யுத்தம்

ஐடாயுவின் நியாயமான இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், சினத்தால் பொங்கிய இராவணனுடைய இருபது கண்களும் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப் போல் கனல் கக்கின. சொக்கத்தங்கத்தாலான குண்டலங்கள் அணிந்திருந்த அரக்க மன்னன், (ஐடாயுவின் சொற்களைப்) பொறுக்க முடியாமல், கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, பட்சிராஜனை (ஐடாயுவை) நோக்கிப் பாய்ந்தான். (1,2)

ஆகாயத்தில் பெருங்காற்றினால் அலைப்புண்ட இரு மேகங்கள் மோதிக் கொண்டதைப் போல, அந்தப் பெருங்கானகத்தில் அவ்விருவர்க்குமிடையே கோரமான யுத்தம் நடந்தது. (3)

இறகு முளைத்த மால்யவான் என்ற (ஒன்றுக்கொன்று வெகுதூரத்திலிருக்கும்) இரு மலைகளிடையே நடக்கும் போரைப் போல, கழுக்குக்கும் அரக்கனுக்குமிடையே யுத்தம் நிகழ்ந்தது. (மால்யவான் என்ற பெயரில் இரண்டு மலைகள் இருந்தன. ஒன்று, தண்டகாரண்யத்தில் இருந்தது; மற்றொன்று, கிஷ்கிந்தையில் அல்லது இமயமலைச் சாரலில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.) (4)

அப்போது, பேராற்றல் படைத்த அவன், நாளீகம், நாராசம், மிகக் கூர்மையான நுனிகளையுடைய விகர்ணி ஆகிய மகாபயங்கரமான பாணங்களைக் கழுகரசன் மீது மழைபோல் இடைவிடாது செலுத்தினான். (5)

பட்சிராஜனான ஐடாயுவென்ற அந்தக் கழுகு, போரில், இராவணனால் விடப்பட்ட எல்லா பாணங்களையும் அஸ்திரங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டது. மிகுந்த பராக்கிரமமுடையவரும், உத்தமப் பறவையுமான அவர், கூரிய நகங்களையுடைய இரு கால்களைக் கொண்டே, அவனுடைய உடலில் அநேக இடங்களைக் காயப்படுத்தினார். (6,7)

உடனே பெருங்கோபமடைந்த இராவணன், யமதண்டம் போன்று பயங்கரமானவைகளான பத்துப் பாணங்களை, எதிரியை அழிக்க விரும்பிக் கையிலெடுத்தான். (8)

எல்லையில்லாத வீரம் படைத்த அவன், பலம் கொண்ட மட்டும் வில்லை இழுத்து விடப்பட்டவைகளும் லட்சியத்தை நோக்கி நேராகச் செல்பவைகளும், கூரிய-கொடிய-விஷம் பூசப்பட்ட நுனியில் முள் உள்ளவைகளுமான பாணங்களால் அந்தக் கழுகை நிலைகுலையச் செய்தான். அவர், அரக்கனின் ரதத்தில் கண்களில் நீர் வழிய நிற்கும் சீதையைக் கண்டார். (அவள் நிலையைக் கண்டு அவருக்குள் உத்வேகம் பொங்கியெழுந்தது.) அந்தப் பாணங்களைப் பொருட்படுத்தாமல், அரக்கனை நோக்கி விரைந்து சென்றார். (9,10)

ததோ₅ஸ்ய ஸஸரம் சாபம் முக்தாமணிவிபூ₄ஷிதம் ।
சரணாப்யாம் மஹாதேஜா ப₃ப₄ஞ்ஜ பதகே₃ஸ்வர: ॥ (11)

ததோ₅ந்யத்₃த₄நுராத₃ய ராவண: க்ரோத₄மூர்ச்சி₂த: ।
வவர்ஷ ஸரவர்ஷாணி ஸதஸோ₅த₂ ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (12)

ஸரைராவாரிதஸ்தஸ்ய ஸம்யுகே₃ பதகே₃ஸ்வர: ।
குலாயமுபஸம்ப்ராப்த: பக்ஷீவ ப்ரப₃பெ₄ள தத₃ா ॥ (13)

ஸ தாநி ஸரவர்ஷாணி பக்ஷாப்யாம் ச விதூ₄ய ச ।
சரணாப்யாம் மஹாதேஜா ப₃ப₄ஞ்ஜாஸ்ய மஹத்₃த₄நு: ॥ (14)

தச்சாக்₃நிஸத்₃ருஸம் தீ₃ப்தம் ராவணஸ்ய ஸராவரம் ।
பக்ஷாப்யாம் ஸ மஹாவீர்யோ வ்யாது₄நோத்பதகே₃ஸ்வர: ॥ (15)

காஞ்சநோரஸ்ச₂த₃ாந் தி₃வ்யாந் பிஸாசவத₃நாந் க₂ராந் ।
தாம்ஸ்சாஸ்ய ஜவஸம்பந்நாஞ்ஜக₄ந ஸமரே ப₃லீ ॥ (16)

வரம் த்ரிவேணுஸம்பந்நம் காமக₃ம் பாவகார்சிஷம் ।
மணிஹேமவிசித்ராங்க₃ம் ப₃ப₄ஞ்ஜ ச மஹாரத₂ம் ॥ (17)

பூர்ணசந்த்ரப்ரதீகாஸம் ச₂த்ரம் ச வ்யஜநை: ஸஹ ।
பாதயாமாஸ வேகே₃ந க்₃ராஹிபீ₄ ராக்ஷஸை: ஸஹ ॥ (18)

ஸாரதே₂ஸ்சாஸ்ய வேகே₃ந துண்டே₃நைவ மஹச்சி₂ர: ।
புநர்வ்யபாஹரச்ஸ்ரீமாந் பக்ஷிராஜோ மஹாப₃ல: ॥ (19)

ஸ ப₄க்₃நத₄ந்வா விரதே₂ா ஹதாஸ்வோ ஹதஸாரதி₂: ।
அங்கேநாத₃ய வைதே₃ஹீம் பபாத ப₄வி ராவண: ॥ (20)

த்₃ருஷ்ட்வா நிபதிதம் பூ₄மௌ ராவணம் ப₄க்₃நவாஹநம் ।
ஸாது₄ ஸாத்₄விதி பூ₄தாநி க்₃ருத்₄ரராஜமபூஜயந் ॥ (21)

பரிஸ்ராந்தம் து தம் த்₃ருஷ்ட்வா ஜரயா பக்ஷியூத₂பம் ।
உத்பபாத புநர்ஹ்ருஷ்டோ மைதி₂லீம் க்₃ருஹ்ய ராவண: ॥ (22)

தம் ப்ரஹ்ருஷ்டம் நித₄யாங்கே க₃ச்ச₂ந்தம் ஜநகாத்மஜாம் ।
க்₃ருத்₄ரராஜ: ஸமுத்பத்ய ஸமபி₄த்₃ருத்ய ராவணம் ॥ (23)

ஸமாவார்ய மஹாதேஜா ஜடாயுரித₃மப்₃ரவீத் ॥ (23)

வஜ்ரஸம்ஸ்பர்ஸபூ₄ணஸ்ய ப₄ார்யாம் ராமஸ்ய ராவண ।
அல்பபுத்₃தே₄ ஹரஸ்யேநாம் வத₄ய க₂லு ரக்ஷஸாம் ॥ (24)

ஸமித்ரப₃ந்து₄: ஸாமாத்ய: ஸப₃ல: ஸபரிச்ச₂த₃: ।
விஷபாநம் பிப₃ஸ்யேதத்பிபாஸித இவோத₃கம் ॥ (25)

மிக்க பராக்கிரமம் வாய்ந்த பட்சிராஜன், முத்து-மாணிக்கம் இழைக்கப் பெற்ற அவனுடைய வில்லையும் அம்புகளையும் இரு கால்களால் தாக்கி முறித்துத் தள்ளினார். (11)

உடனே, இராவணன் கோபாவேசம் கொண்டு, வேறொரு வில்லை எடுத்து, நூறு-ஆயிரக்கணக்கான அம்புகளை (அவர் மேல்) மழையெனப் பொழிந்தான். (12)

போரில் அவனுடைய பாணங்களால் மூடி மறைக்கப்பட்ட அந்தப் பறவை மன்னர், கூட்டுக்குள் பதுங்கியிருக்கும் பறவை போலானார். (13)

அளவில்லாத ஆற்றல் படைத்த அவர், அந்த அம்பு மூடியை உதறித் தள்ளிவிட்டு, அவனுடைய பெரிய வில்லையும் இரு கால்களினாலேயே முறித்தெறிந்தார். (14)

அக்னியைப் போல் ஜொலிக்கும் இராவணனுடைய கவசத்தை, தன் இரு இறக்கைகளால் தூள்தூளாக்கினார். (15)

பின்னர், மகாபலசாலியான அவர், பொற்கவசங்களைப் பூண்டிருந்த, சிறந்த, பேய்முகம் படைத்த, மிகவும் வேகமாகச் செல்லக்கூடிய அவனுடைய (ரதத்தை இழுக்கும்) கோவேறு கழுதைகளையும் கொன்று வீழ்த்தினார். (16)

மிகச்சிறந்த நுகத்தடியை உடையதும், விருப்பத்தின்படி செல்லக்கூடியதும், நெருப்புக் கொழுந்து போல் பிரகாசிப்பதும், இரத்தினமும் தங்கமும் இழைக்கப்பெற்ற சக்கரங்களையுடையதுமான அந்தப் பெரிய ரதத்தை முறித்தெறிந்தார். (17)

முழுநிலவைப் போன்றிருந்த குடையையும், சாமரங்களையும், அவைகளைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அரக்கர்களையும் விரைவாக வீழ்த்தித் தள்ளினார். (18)

மகாபலம் கொண்டவரும் வீரலட்சுமியின் அருட்பார்வை பெற்றவருமான அவர் (ஐடாயு), அவனுடைய ரதசாரதியின் பெரிய தலையையும் தன் அலகினாலேயே வேகமாகத் தாக்கித் துண்டித்தெறிந்தார். (19)

வில்லிழந்து, தேர் இழந்து, குதிரைகளை (கோவேறு கழுதைகளை) இழந்து, தேரோட்டியையும் இழந்து நின்ற இராவணன், மடியில் வைதேகியை வைத்துக் கொண்டு தரையில் விழுந்தான். இராவணன் வாகனத்தை (ரதத்தை) இழந்து, தரையில் விழுந்து கிடந்ததைப் பார்த்தவுடன், எல்லாப் பிராணிகளும் கழுகரசனை நோக்கி, 'நல்ல காரியம் செய்தாய்!' என்று வாழ்த்துக் கூறின. (20,21)

வயோதிகம் காரணமாக (இத்தனை நேரம் சண்டை செய்ததால்) பட்சிராஜன் களைப்படைந்திருப்பதைக் கண்டு மனம் பூரித்தவனாக, மைதிலியை எடுத்துக் கொண்டு மறுபடியும் மேலே எம்பிச் சென்றான், இராவணன். மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஜானகியை மடியில் வைத்துக் கொண்டு சென்று கொண்டிருக்கும் இராவணனை மறித்து, பேராற்றல் கொண்ட ஐடாயு, மேலே எழும்பிச் சென்று பின்வருமாறு கூறினார்— (22,23)

“புல்லறிவாளனான இராவணா! வஜ்ராயுதம் போன்ற பாணங்களை உடையவர், ஸ்ரீராமன். அவருடைய தருமபத்தினியான இவளை, எல்லா அரக்கர்களின் அழிவுக்காகவே திருடித் கொண்டு போகிறாய். (24)

நீர்வேட்கை கொண்டவன் (வெகுவேகமாகவும் பரபரப்புடனும்) தண்ணீர் அருந்துவதைப் போல, உன் உற்றார்-உறவினர், அமைச்சர், படைகள் ஆகியோரின் அழிவுக்காக, (ஜானகியைக் கவர்ந்து செல்லுதல் என்பது நீர் குடிப்பதைப் போல சாதாரண விஷயம் என்று நினைத்து) இந்த விஷத்தைக் குடிக்கிறாய்! (25)

அநுபுந்த₄மஜாநந்த: கர்மணாமவிசக்ஷணா: ।

ஸீக்₄ரமேவ விநஸ்யந்தி யத₂ா த்வம் விநஸிஷ்யஸி ॥ (26)

புத்த₄ஸ்த்வம் காலபாஸேந க்வ க₃தஸ்தஸ்ய மோக்ஷயஸே ।

வத₄ாய ப₃டி₃ஸம் க்₃ருஹ்ய ஸாமிஷம் ஜலஜோ யத₂ா ॥ (27)

ந ஹி ஜாது து₃ராத₄ர்ஷௌ காகுத்ஸ்தெ₂ள தவ ராவண ।

த₄ர்ஷணம் சாஸ்ரமஸ்யாஸ்ய க்ஷமிஷ்யேதே து ராக₄வௌ ॥ (28)

யத₂ா த்வயா க்ருதம் கர்ம பீ₄ருணா லோகக₃ர்ஹிதம் ।

தஸ்கராசரிதோ மார்கே₃ா நைஷ வீரநிஷேவித: ॥ (29)

யுத₄யஸ்வ யதி₃ ஸு₄ரோஸி முஹூர்தம் திஷ்ட₂ ராவண ।

ஸமிஷ்யஸே ஹதோ பூ₄மௌ யத₂ா ப்₄ராதா க₂ரஸ்தத₂ா ॥ (30)

பரேதகாலே புருஷோ யத்கர்ம ப்ரதிபத்யதே ।

விநாஸாயாத்மநோத₄ர்மயம் ப்ரதிபந்நோஸி கர்ம தத் ॥ (31)

பாபாநுபுந்தே₄ா வை யஸ்ய கர்மண: கர்ம கோ நு தத் ।

குர்வீத லோகாதி₄பதி: ஸ்வயம்பூ₄ர்ப₄க₃வாநபி ॥ (32)

ஏவமுக்த்வா ஸு₄ப₄ம் வாக்யம் ஜடாயுஸ்தஸ்ய ரக்ஷஸ: ।

நிபபாத ப்₄ருஸம் ப்ருஷ்டே₂ த₃ஸக்ய₃ீவஸ்ய வீர்யவாந் ॥ (33)

தம் க்₃ருஹீத்வா நகை₂ஸ்தீக்ஷணைர்வித₃த₃ார ஸமந்தத: ।

அதி₄ருடே₄ா க₃ஜாரோஹோ யத₂ா ஸ்யாத்த₃ுஷ்டவாரணம் ॥ (34)

வித₃த₃ார நகை₂ரஸ்ய துண்ட₃ம் ப்ருஷ்டே₂ ஸமர்பயந் ।

கேஸாம்ஸ்சோத்பாடயாமாஸ நக₂பக்ஷமுக₂ாயுத₄: ॥ (35)

ஸ தத₂ா க்₃ருத்த₄ரராஜேந க்லிஸ்யமானோ முஹூர்முஹு: ।

அமர்ஷஸ்பு₂ரிதோஷ்ட₂: ஸந் ப்ராகம்பத ஸ ராவண: ॥ (36)

ஸ பரிஷ்வஜ்ய வைதே₃ஹீம் வாமேநாங்கேந ராவண: ।

ததோநாபி₄ஜக₄நாஸு ஜடாயும் க்ரோத₄முர்ச்சித: ॥ (37)

ஜடாயுஸ்தமபி₄க்ரம்ய துண்டே₃நாஸ்ய க₂க₃ாதி₄ப: ।

வாமப₃ாஹூந் த₃ஸ தத₃ா வ்யபாஹரத₃ரிந்த₃ம: ॥ (38)

ஸஞ்சிந்நப₃ாஹோ: ஸத்யைவ ப₃ாஹவ: ஸஹஸாப₄வந் ।

விஷஜ்வாலாவலியுத்தா வல்மீகாதி₃வ பந்நக₃ா: ॥ (39)

தத: க்ரோத₄ாத்த₃ஸக்ய₃ீவ: ஸ்தோமுத்ஸ்ருஜ்ய ராவண: ।

முஷ்டிப்யாம் சரணாப்யாம் ச க்₃ருத்த₄ரராஜமபோத₂யத் ॥ (40)

தங்கள் செய்கைகளின் விளைவுகளை அறியாத மந்தமதியாளர்கள் எவ்வாறு விரைவிலேயே அழிந்து போகிறார்களோ, அவ்வாறே நீயும் அழியப் போகிறாய். (26)

தூண்டில் முள்ளிலுள்ள மாமிசத்திற்காக அதைக் கவ்விப் பிடிக்கும் மீன் (மீன் பிடிப்பவன் கையில் பிடிபட்டு) இறந்து போவதைப் போல, யமபாசத்தினால் கட்டுண்டு கிடக்கும் நீ (நிச்சயமாக சாகப் போகிறாய்!) எங்கே ஓடி ஒளிந்து பாசக்கயிற்றின் பிடியிலிருந்து தப்பிக்கப் போகிறாய்? (27)

இராவணா! காகுத்த வம்சத் திலகங்களான இராம-லட்சுமணர்கள், எவராலும் வெல்ல முடியாதவர்கள். அவர்களுடைய இந்த ஆசிரமத்தில் நடந்துள்ள இந்தக் குற்றத்தை ஒருபோதும் மன்னிக்க மாட்டார்கள். (28)

பயம் கொண்ட நீ உலகத்தோரால் நிந்திக்கத்தகுந்த திருடர்களின் அற்ப வழியைப் பின்பற்றியுள்ளாய்; வீரர்களால் கைக்கொள்ளத்தக்க நெறி அல்ல, இது. (29)

இராவணா! நீ வீரனாக இருந்தால், சற்றுநேரம் தங்கி என்னுடன் யுத்தம் செய். (என்ன ஆகும், தெரியுமா?) உன் சகோதரன் கரனுக்கு நேர்ந்த அதே கதிதான், உனக்கும்! என்னால் கொல்லப்பட்டு தரையில் விழுந்து கிடக்கப் போகிறாய்! (30)

அழிவுக் காலம் நெருங்கி வந்தவுடன், ஒரு மனிதன் (மனம் தடுமாறி) தன் அழிவின் பொருட்டு எந்தப் பாவச் செயலைச் செய்வானோ, அதே போல் (சீதையை அபகரித்துச் செல்வது என்ற) ஒரு பாவ காரியத்தை நீ செய்திருக்கிறாய். (31)

எந்தச் செயலின் விளைவாக தனக்குப் பாவம் ஏற்படுமோ, அந்தச் செயலை எந்த மனிதனும் செய்யமாட்டான். ஏன், உலகங்களுக்கு அதிபதியும் சுயம்புவுமான பகவான் பிரம்மமே கூடச் செய்யமாட்டார். (சர்வ வல்லமையுடைய அவரே கூடச் செய்யமாட்டார் என்றால், அற்பனான நீ எம்மாத்திரம்?) (32)

இவ்வாறு, மகாவீரரான ஜடாயு, அவனுக்கு நன்மையைச் செய்யும் சொற்களைக் கூறிவிட்டு, அரக்கன் இராவணனுடைய முதுகில் வேகமாகப் பாய்ந்து விழுந்தார். (33)

மதம் கொண்ட யானையின் மேல் ஆரோகணித்திருக்கும் மாவுத்தன், அங்குசத்தால் அதைத் துளைத்தெடுப்பதைப் போல, இராவணன் முதுகில் உட்கார்ந்திருந்த ஜடாயு நாலாபக்கங்களிலும் அவன் உடலைக் கீறினார். (34)

நகம், இறக்கை, மூக்கு - இவைதான் அவருடைய ஆயுதங்கள். அவனுடைய முதுகை நகத்தால் கீறிக் கிழித்தார்; நகங்களால் கேசத்தைப் பிடுங்கி எடுத்தார். (35)

கமுகரசரால் இவ்வாறு பலவிதங்களில் துன்புறுத்தப்பட்ட இராவணன் சிலிர்த்தெழுந்தான். கோபத்தால் அவன் உதடுகள் துடித்தன. (36)

மிகவும் கஷ்டத்திற்குள்ளான இராவணன், கோபத்தால் பொங்கியெழுந்து, இடது கையால் சீதையை (கீழே விழாமல்) இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு ஜடாயுவை (வலது) கையால் வேகமாகத் தாக்கினான். (37)

பகைவர்களின் கொட்டத்தை அடக்கவல்ல புள்ளரசர் ஜடாயு, அவனை மேக்கரித்துச் சென்று, அவனுடைய இடது கைகள் பத்தினையும் தன் மூக்கினால் துண்டித்தெறிந்தார். கைகள் வெட்டப்பட்ட அவனுக்கு, விஷப்பிழம்புகளையுடைய சர்ப்பங்கள் புற்றிலிருந்து ஒரே காலத்தில் வெளியே சீறி வருவதைப் போல, (புதிய) கைகள் உடனேயே முளைத்தெழுந்தன. (38,39)

அப்போது மகாவீரனான இராவணன், சீதாப்பிராட்டியாரை இறக்கிவிட்டு, மிகுந்த கோபத்துடன் இரு கைமுட்டிகளாலும் இரு கால்களாலும் கமுகரசரைத் தாக்கினான். (40)

ததோ முஹூர்தம் ஸங்க்₃ராமோ ப₃பூ₄வாதுலவீர்யயோ: ।
ராஷஸாநாம் ச முக்யஸ்ய பக்ஷிணாம் ப்ரவரஸ்ய ச ॥ (41)

தஸ்ய வ்யாயச்ச₂மாநஸ்ய ராமஸ்யார்தே₂ ஸ ராவண: ।
பசௌ பாஸ்வௌ ச பாதௌ ச க₂ட₃க₃முத்த₄ருத்ய ஸோ₅ச்சி₂நத் ॥ (42)

ஸ ச்சி₂நநபக்ஷ: ஸஹஸா ரக்ஷஸா ரௌத்₃ரகர்மணா ।
நிபபாத ஹதோ க்₃ருத்₄ரோ த₄ரண்யாமல்பஜீவித: ॥ (43)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா பதிதம் பூ₄மௌ க்ஷதஜார்த்₃ரம் ஜடாயுஷம் ।
அப்யத₄ாவத வைதே₃ஹீ ஸ்வப₃ந்து₄மிவ து₃:கி₂தா ॥ (44)

தம் நீலஜீமூதநிகாஸ கல்பம் ஸபாண்ட₃ரோரஸ்கமுதாரவீர்யம் ।
த₃த₃ர்ஸ லங்காதி₄பதி: ப்ருதி₂வ்யாம் ஜடாயுஷம் ஸாந்தமிவாக்₃நித₃ாவம் ॥ (45)

ததஸ்து தம் பத்ரத₂ம் மஹீதலே நிபாதிதம் ராவணவேக₃மர்தி₃தம் ।
புந: பரிஷ்வஜ்ய ஸஸிப்ரப₄நநா ருரோத₃ ஸீதா ஜநகாத்மஜா தத₃ா ॥ (46)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகமஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

த்₃விபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ஸீதாவிக்ரோஸ:

தமல்பஜீவிதம் க்₃ருத்₄ரம் ஸ்பு₂ரந்தம் ராஷஸாதி₄ப: ।
த₃த₃ர்ஸ பூ₄மௌ பதிதம் ஸமீபே ராக₄வாஸ்ரமாத் ॥ (1)

ஸா து தாராதி₄பமுகீ₂ ராவணேந ஸமீக்ஷ்ய தம் ।
க்₃ருத்₄ரராஜம் விநிஹதம் விலலாப ஸுது₃:கி₂தா ॥ (2)

ஆலிங்க்ய க்₃ருத்₄ரம் நிஹதம் ராவணேந ப₃லியஸா ।
விலலாப ஸுது₃:க₂ார்தா ஸீதா ஸஸிநிப₄நநா ॥ (3)

நிமித்தம் லக்ஷணம் ஸ்வப்நம் ஸகுநிஸ்வரத₃ர்ஸநம் ।
அவஸ்யம் ஸுக₂து₃:கே₂ஷா நராணாம் ப்ரதித்₃ருஸ்யதே ॥ (4)

நூநம் ராம ந ஜாநாஸி மஹத்₃வ்யஸநமாத்மந: ।
த₄ாவந்தி நூநம் காகுத்ஸ்த₂ம் மத₃ர்த₂ம் ம்ருக₃பக்ஷிண: ॥ (5)

அயம் ஹி க்ருபயா ராம மாம் த்ராதுமபி₄ஸங்க₃த: ।
ஸேதே விநிஹதோ பூ₄மௌ மமாப₄க்யாத்₃விஹங்க₃ம: ॥ (6)

அவ்வமயம், முகூர்த்த காலத்திற்கு அரக்கர்கோனுக்கும் பறவைத் தலைவருக்குமிடையே, பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. (முகூர்த்த காலம் - ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவு) (41)

அப்போது, இராவணன் வாளை உருவி, அவருடைய இருபக்கங்களின் இறக்கைகளையும் இரண்டு கால்களையும் வெட்டித் தள்ளினான். (42)

கொடுங்கோலான அரக்கனால், திடீரென்று சிறகுகள் அறுக்கப்பட்ட அந்தக் கழுகு, குற்றுயிரும் குலையுயிருமாகத் தரையில் விழுந்தது. (43)

இரத்தத்தைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து கிடந்த அந்த ஜடாயுவை, நெருக்கமான ஓர் உறவினரைப் போல் எண்ணிய சீதை, துக்கம் கொண்டு அவரை நோக்கி ஓடினாள். (44)

நீருண்ட மேகம் போன்ற நிறமுடையவரும் மிகவும் வெளுத்த மார்பை உடையவரும் மகாபலசாலியுமான ஜடாயு, அடங்கிக் கொண்டிருக்கும் காட்டுத் தீயைப் போல் தரையில் விழுந்து கிடப்பதை, இலங்கை மன்னன் பார்த்தான். (45)

இராவணனுடைய கோரமான தாக்குதலால் தரையில் வீழ்த்தப்பட்ட அந்தக் கழுகை, நிலாக்கதிரையொத்த திருமுகமுடையவரும் ஜனகன் செல்வியுமான சீதை இறுகத் தழுவி, (இந்த அவலக் காட்சியைக் காணப் பொறுக்காதவளாக) மறுபடியும் கதறி அழுதாள். (46)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்திரண்டு

சீதை கதறினாள்!

இராமாசிரமத்திற்கு அருகில் சில நொடிகளே உயிர் தரிக்கக்கூடியதாக, தரையில் விழுந்து துடித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் கழுகை அரக்க மன்னன் பார்த்தான். (1)

இராவணனால் உயிர் பறிக்கப்பட்ட அந்தப் புள்ளின் வேந்தனை, முழுநிலா போன்ற முகமுடைய அவள் நன்றாகப் பார்த்து, மிகவும் வருத்தமடைந்து கதறி அழுதாள். (2)

எல்லையில்லா ஆற்றல் படைத்த இராவணனால் கொல்லப்பட்ட அந்தக் கழுகை கட்டிக்கொண்டு, சந்திரன் போன்ற முகம் கொண்ட சீதை மிகவும் துக்கத்துடன் கதறி அழுதாள். (3)

“மனிதர்களுடைய சுக-துக்கங்களை முன்கூட்டியே தெரிவிக்கும் வகையில், கனவு மற்றும் பறவைகளின் கூவுதல் முதலிய நிமித்தங்கள் நிச்சயமாகக் காணப்படுகின்றன. (4)

இராமா! எனக்குப் பேராபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது தங்களுக்குத் தெரியாது. (அதைத் தெரிவிப்பதற்காகத்தான்) என் பொருட்டுத்தான் விலங்குகளும் பறவைகளும் தங்களை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன. (5)

இராமா! என் மேல் இரக்கம் கொண்டு, என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக வந்த பட்சிராஜன் உயிர் பறிக்கப்பட்டுத் தரையில் கிடக்கிறார். அந்தோ, என் துரப்பாக்கியம்!” (6)

த்ராஹி மாமத்ய காகுத்ஸ்த₂ லக்ஷ்மணேதி வராங்குநா ।
ஸுஸம்த்ரஸ்தா ஸமாக்ரந்த₃ச்₂ருண்வதாம் து யத₂ாந்திகே ॥ (7)

தாம் க்லிஷ்டமால்யாப₄ரணாம் விலபந்தீமநாத₂வத் ।
அப்யத₄ாவத வைதேஹீம் ராவணோ ராக்ஷஸாதி₄ப: ॥ (8)

தாம் லதாமிவ வேஷ்டந்தீமாலிங்குந்தீம் மஹாத்த₃ருமாந் ।
முஞ்ச முஞ்சேதி ப₃ஹுஸ: ப்ரவத₃ந் ராக்ஷஸாதி₄ப: ॥ (9)

க்ரோஸந்தீம் ராம ராமேதி ராமேண ரஹிதாம் வநே ।
ஜீவிதாந்தாய கேஸேஷு ஜக்₃ராஹாந்தகஸந்நிப₄: ॥ (10)

ப்ரத₄ர்ஷிதாயாம் ஸீதாயாம் ப₃பூ₄வ ஸசராசரம் ।
ஜக்த்ஸர்வமமர்யாத₃ம் தமஸாந்தே₄ந ஸம்வ்ருதம் ॥ (11)

ந வாதி மாருதஸ்தத்ர நிஷ்ப்ரபே₄ட₄பூ₄த்தி₃வாகர: ।
த்ருஷ்ட்வா ஸீதாம் பராம்ருஷ்டாம் தீநாம் தி₃வ்யேந சக்ஷுஷா ॥ (12)

க்ருதம் கார்யமிதி ஸ்ரீமாந் வ்யாஜஹார பிதாமஹ: ।
ப்ரஹ்ருஷ்டா வ்யதி₂தாஸ்சாஸந் ஸர்வே தே பரமர்ஷய: ॥ (13)

த்ருஷ்ட்வா ஸீதாம் பராம்ருஷ்டாம் த₃ண்ட₃காரண்யவாஸிந: ।
ராவணஸ்ய விநாஸம் ச ப்ராப்தம் பு₃த்த₄வா யத்ரு₃ச்ச₂யா ॥ (14)

ஸ து தாம் ராம ராமேதி ருத₃ந்தீம் லக்ஷ்மணேதி ச ।
ஜக₃மாத₃ய சாகாஸம் ராவணோ ராக்ஷஸேஸ்வர: ॥ (15)

தப்தாப₄ரணவர்ணாங்கீ பீதகௌஸேயவாஸிநீ ।
ரராஜ ராஜபுத்ரீ து வித்யுத்ஸௌத₃ாமிநீ யத₂ா ॥ (16)

உத்த₄தேந ச வஸ்த்ரேண தஸ்யா: பீதேந ராவண: ।
அதி₄கம் ப்ரதிப₃பூ₄ராஜ கி₃ரிந்தீ₃ப்த இவாக்₃நிநா ॥ (17)

தஸ்யா: பரமகல்யாண்யாஸ்தாம்ராணி ஸுரபீ₄ணி ச ।
பத்₃மபத்ராணி வைதேஹ்யா அப்யகீர்யந்த ராவணம் ॥ (18)

தஸ்யா: கௌஸேயமுத்த₄தமாகாஸே கநகப்ரப₄ம் ।
ப₃பெ₄ள சாதி₂த்யராகேண தாம்ரமப்₄ரமிவாதபே ॥ (19)

தஸ்யாஸ்தத்₃விமலம் வக்த்ரமாகாஸே ராவணாங்கக₃ம் ।
ந ரராஜ விநா ராமம் விநாலமிவ பங்கஜம் ॥ (20)

ப₃பூ₄வ ஜலத₃ம் நீலம் பித்த்வா சந்த்ர இவோதி₃த: ।
ஸுலலாடம் ஸுகேஸாந்தம் பத்₃மக₃பூ₄ப₄மவ்ரணம் ॥ (21)

மாதர் மாணிக்கமாகிய அவள், மிகவும் அச்சங்கொண்டு 'ஹே இராமா! ஹே லட்சுமணா!' என்று அருகில் கேட்கக் கூடியவர்களின் செவிகளில் விழும்படியாகக் கூவியழுதாள். (7)

மாலைகளும் அணிகலன்களும் அலங்கோலமாகக் கிடக்க, ஆதரவற்றவள் போல் சோகமாக அழுது கொண்டிருந்த சீதையை நோக்கி, அரக்கர் தலைவன் இராவணன் ஓடினான். (8)

பெரும் மரங்களில் படரும் கொடியைப் போல அவைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, இராமன் இல்லாத அந்தக் கானகத்தில், 'இராமா, இராமா' என்று இடைவிடாமல் கூவிக்கொண்டிருக்கும் அவளை, 'மரத்தை விட்டு விலகி விடு; விட்டு விடு' என்று கூறிக்கொண்டு, காலனைப் போன்ற அவன், தன் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்வதற்காக, அவளுடைய கேசத்தைப் பற்றினான். (9,10)

இவ்வாறு, சீதை பயமுறுத்தப்பட்ட போது அசையும் பொருள்-அசையாப் பொருள் உட்பட எல்லா உலகமும், ஒழுங்குமுறை தவறி காரிருளால் சூழப்பட்டதாக ஆயிற்று. (11)

அப்போது காற்று அசையாமல் நின்றது; சூரியன் ஒளிமங்கிப் போயிற்று. ஸ்ரீமானாகிய பிதாமகர் பிறும்மதேவன், பரிதாபமான சீதையின் கேசம் பற்றியிழுக்கப்பட்டதைத் தன் ஞானக்கண்களால் தெரிந்து கொண்டு, 'ஆகா, நடக்க வேண்டியது நடந்துவிட்டது!' என்று சொல்லி மகிழ்ந்தார். சீதை பலவந்தமாக இழுக்கப்பட்டாள் என்பதை அறிந்து கொண்ட தண்டகாரண்ய முனிவர்கள் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியும் துயரமும் அடைந்தார்கள். (சீதைக்குக் கஷ்டம் வந்ததே? என்பதால் துயரம்; விரைவில் இராவணனுக்கு அழிவு ஏற்படப் போகிறது என்பது தெரிந்துவிட்டதால் மகிழ்ச்சி.) (12-14)

அரக்கர் வேந்தனாகிய இராவணன், 'ஸ்ரீராமா! ஸ்ரீராமா!' என்றும், 'ஹா லட்சுமணா!' என்றும் கூவியழுது கொண்டிருக்கும் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆகாய வழியில் சென்றான். (15)

சொக்கத்தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களை நிகர்த்த நிறமுடையவளும், மஞ்சள் நிறப்பட்டாடை உடுத்தியவளும், சிறப்புமிக்க சௌதாமினீ என்ற மின்னற்கொடி போன்றவளும், மன்னர் மகளுமான சீதை ஒளிமிக்கவளாக விளங்கினாள். (16)

காற்றால் அசைந்த அவளுடைய மஞ்சள் நிற ஆடையால், காட்டுத் தீயினால் பிரகாசிக்கின்ற மலைபோல் மிக்க ஒளியுடன் விளங்கினாள். (17)

மங்களங்களை அள்ளித் தருபவளான அந்த வைதேகி தேவியின் (உடலிலிருந்து) செக்கச்சிவந்த நிறமுடைய நறுமணம் வீசும் தாமரைகளில் சில இதழ்கள் இராவணன் மீது சிதறி விழுந்தன. (18)

அவளுடைய பொன்னிற பட்டுச்சேலை (காற்றின் வேகத்தால்) ஆகாயத்தில் பறந்ததைப் பார்த்தால், அந்திக் கதிரவனின் செவ்வண்ணத்தால் செம்மை படர்ந்த (ஒரு சிறு) மேகம்போல் இருந்தது. (19)

ஆகாயத்தில் இராவணனின் மடியிலிருந்த அவளுடைய மாசுமருவற்ற திருமுகம், இராமன் இல்லாததால் தண்டிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட தாமரை போல் ஒளிகுன்றிப் போயிருந்தது. (20)

அழகிய நெற்றி; அழகிய கூந்தல்; தாமரை மலரின் உட்புறம் போன்ற நிறம்; சொத்தை முதலிய குறைகள் இல்லாத, வெண்ணிறமாக, தூயனவாக விளங்கும் பற்கள் ஆகியவைகளைக் கொண்ட அவளுடைய திருமுகம், ஆகாயத்தில் இராவணனின் மடியிலிருந்ததால், கார்முகிலைப் பிளந்து கொண்டு ஒளி சிந்தும் சந்திரன் போல் இருந்தது. (21)

ஸூக்லை: ஸுவிமலைர்த்ருந்தை: ப்ரப₄ாவத்₃பி₄ரலங்க்ருதம் ।
தஸ்யா: ஸுநயநம் வக்த்ரமாகாஸே ராவணாங்கக்யம் ॥ (22)

ருதி₃தம் வ்யபம்ருஷ்டாஸ்ரம் சந்த்₃ரவத்ப்ரியத₃ர்ஸநம் ।
ஸுநாஸம் சாரு தாம்ரோஷ்ட₂மாகாஸே ஹாடகப்ரப₄ம் ॥ (23)

ராக்ஷஸேந்த்₃ரஸமாதூ₄தம் தஸ்யாஸ்தத்₃வத₃நம் ஸூப₄ம் ।
ஸுஸூபே₄ ந விநா ராமம் தி₃வா சந்த்₃ர இவோதி₃த: ॥ (24)

ஸா ஹேமவர்ணா நீலாங்க்யம் மைதீ₂லீ ராக்ஷஸாதி₄பம் ।
ஸுஸூபே₄ காஞ்சநீ காஞ்சீ நீலம் க₃ஜமிவாஸ்ரிதா ॥ (25)

ஸா பத்₃மகெ₄ளீ ஹேமாப₄ா ராவணம் ஜநகாத்மஜா ।
வித்₃யுத்₃த₄நமிவாவிஸ்ய ஸுஸூபே₄ தப்தபூ₄ஷணா ॥ (26)

தஸ்யா பூ₄ஷணகே₄ஷேண வைதே₃ஹ்யா ராக்ஷஸாதி₄ப: ।
ப₃பெ₄ள ஸசபலோ நீல: ஸகே₄ஷ இவ தோயத₃: ॥ (27)

உத்தமாங்க்ய்யுதா தஸ்யா: புஷ்பவ்ருஷ்டி: ஸமந்தத: ।
ஸீதாயா ஹ்ரியமாணாயா: பபாத த₄ரணீதலே ॥ (28)

ஸா து ராவணவேகே₃ந புஷ்பவ்ருஷ்டி: ஸமந்தத: ।
ஸமாதூ₄தா த₃ஸக்₃ரீவம் புநரேவாப்யவர்த்த ॥ (29)

அப்யவர்த்த புஷ்பாணாம் த₄ாரா வைஸ்ரவணாநுஜம் ।
நக்ஷத்ரமாலா விமலா மேரும் நக₃மிவோந்நதம் ॥ (30)

சரணாந்நூபுரம் ப்₄ரஷ்டம் வைதே₃ஹ்யா ரத்நபூ₄ஷிதம் ।
வித்₃யுந்மண்ட₃லஸங்காஸம் பபாத மது₄ரஸ்வநம் ॥ (31)

தருப்ரவாலரக்தா ஸா நீலாங்க்யம் ராக்ஷஸேஸ்வரம் ।
ப்ராஸோப்யத வைதே₃ஹீ க₃ஜம் கக்ஷயேவ காஞ்சநீ ॥ (32)

தாம் மஹோல்காமிவாகாஸே தீப்யமாநாம் ஸ்வதேஜஸா ।
ஜஹாராகாஸமாவிஸ்ய ஸீதாம் வைஸ்ரவணாநுஜ: ॥ (33)

தஸ்யாஸ்தாந்யக்யநிவர்ணாநி பூ₄ஷணாநி மஹீதலே ।
ஸகே₄ஷாண்யவஸீர்யந்த க்ஷீணாஸ்தாரா இவாம்புராத் ॥ (34)

தஸ்யா: ஸ்தநாந்தராத்₃ப்₄ரஷ்டோ ஹாரஸ்தாராதி₄பத்₃யுதி: ।
வைதே₃ஹ்யா நிபதந் ப₄ாதி க₃ங்கே₃வ க₃க₃நாச்ச்யுதா ॥ (35)

உத்பாதவாதாபி₄ஹதா நாநாத்₃விஜக₃ணாயுதா: ।
மா பை₄ரிதி விதூ₄தாக்₃ரா வ்யாஜஹ்ருரிவ பாதுபா: ॥ (36)

சந்திரன் போல் காண்பதற்கு இனியதும், அழகிய கண்களையுடையதும், அழகிய செவ்விதழ்களையுடையதும், செம்பொன் நிறங்கொண்டதும், மனங்கவர்வதுமான அவளுடைய நன்முகம், இராமபிரானை விட்டுப் பிரிந்து, ஆகாயத்தில் அரக்க மன்னன் வசப்பட்டதாய், ஓயாது கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு அழுதவண்ணம் இருந்ததால், பகலில் உதித்த சந்திரன் போல் ஒளியற்றதாக இருந்தது. (23,24)

பொன்னிறம் படைத்த அந்த மைதிலி, கறுத்த உருவங்கொண்ட இராவணனின் பிடியில் இருந்ததைப் பார்த்தால், ஒரு யானை, பொன்னாலாகிய மேகலையை அணிந்திருப்பது போலிருந்தது. (25)

தாமரையின் செவ்விய அழகினை உடையவளும், பொன்வண்ண மேனியளும், சுடரொளி வீசும் அணிகலன்களை அணிந்தவளுமான அந்த ஜனககுமாரி, இராவணன் வசப்பட்டிருந்ததால், மேகக்கூட்டத்தினிடையே விளங்கும் மின்னல் போல் தோன்றினாள். (26)

வைதேகியின் ஆபரணங்கள் உராய்வதால் பேரொலி எழும்பிற்று. அதனால், அரக்க மன்னன் மின்னலும் இடியும் கூடிய மேகம் போல் காணப்பட்டான். (27)

தூக்கிக் கொண்டு போகப்படுகிற சீதையின் தலையிலிருந்து உதிர்ந்த ஏராளமான மலர்கள் பூமியில் நாலாபக்கங்களிலும் சிதறி விழுந்தன. (28)

(சீதையின் சிரசிலிருந்து பொழிந்த) அந்தப் பூமாரி, எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிதறுண்டு விழுந்து, இராவணன் செல்லும் வேகத்தினால் எழுந்த பேய்க்காற்றால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, அவனையே பின்தொடர்ந்தன. (29)

குபேரனுடைய தம்பியான இராவணன் மீது விழுந்த மலர்மாரி, உயர்ந்து விளங்கும் மேருமலையின் மீது மாசற்ற தாரகைக் கூட்டம் போல் அழகாக விளங்கிற்று. (30)

சீதா தேவியின் ஒரு காலிலிருந்து நழுவி, இரத்தினங்களிழைக்கப்பட்ட, மின்னற்கொடி போன்ற சிலம்பு, இனிய ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு (பூமியில்) வீழ்ந்தது. (31)

மரங்களின் தளிர் இலைகள் போன்று சற்றுச் சிவந்து விளங்கும் சீதை, கன்னங்கரேலென்று உடல் கொண்ட இராவணனை, பிணைத்துக் கட்டும் தங்கச் சங்கிலியால் யானை அழகு பெறுவதைப் போல, அழகுபடுத்திக் காட்டினாள். (32)

நாட்டை ஆள்பவருக்கு நாசத்தை முன்கூட்டி அறிவிக்கும் எரிகொள்ளி போல், தன் ஆன்ம சக்தியால் ஒளிரும் சீதையை ஆகாய மார்க்கமாக அபகரித்துச் சென்றான், இராவணன். (33)

வானத்திலிருந்து, புண்ணியம் முற்றிலும் அழிந்து போன தாரகைகள் பேரொலியுடன் பூமியில் விழுவதைப் போல, நெருப்புப் பொறிகளைப் போன்று ஒளிவீசும் சீதையின் அணிகலன்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கழன்று விழுந்தன. (34)

வைதேகியின் மார்பிலிருந்து நழுவி விழுந்த சந்திர காந்தியுடைய மாலை ஆகாயத்திலிருந்து கீழே இறங்கிவரும் கங்கையைப் போலிருந்தது. (35)

இராவணன் செல்லும் வேகத்தினால் மேலெழும்பிய காற்று, மரக்கிளைகளின் நுனிப்பகுதியை அசைத்தது; மரத்திலிருந்த பல பறவைகள் காச்சுமூச்சென்று அலறின. இதன் மூலம், 'நீ பயப்படாதே!' என்று, அந்த மரங்கள் (சீதைக்குத்) ததிரியம் கூறினபோலும்! (36)

நலிந்யோ த்வஸ்தகமலாஸ்த்ரஸ்தமீநஜலேசரா: ।
ஸகீமிவ க₃தோச்ச₂வாஸாமந்வஸோசந்த மைதி₂லீம் ॥ (37)

ஸமந்தாத₃பி₄ஸம்பத்ய ஸிம்ஹவ்யாக்₄ரம்ருக₃த்₃விஜா: ।
அந்வத₄ாவம்ஸ்தத₃ ரோஷாத்ஸீதாம் ச₂யாநுக₃மிந: ॥ (38)

ஜலப்ரபாதாஸ்ரமுக₂: ஸ்ருங்கை₃ருச்ச₂ரிதப₃ஹவ: ।
ஸீதாயாம் ஹ்ரியமாணாயாம் விக்ரோஸந்தீவ பர்வதா: ॥ (39)

ஹ்ரியமாணாம் து வைதே₃ஹீம் த்ருஷ்ட்வா தீ₃நோ தி₃வாகர: ।
ப்ரதித்₄வஸ்தப்ரப₄: ஸ்ரீமாநாஸீத்பாண்ட₃ரமண்ட₃ல: ॥ (40)

நாஸ்தி த₄ர்ம: குத: ஸத்யம் நார்ஜவம் நாந்ருஸம்ஸதா ।
யத்ர ராமஸ்ய வைதே₃ஹீம் ப₄ர்யாம் ஹரதி ராவண: ॥ (41)

இதி ஸர்வாணி பூ₄தாநி க₃ணஸ: பர்யதே₃வயந் ।
வித்ரஸ்தகா தீ₃நமுக₂ ருருது₃ர்ம்ருக₃போதகா: ॥
உத்₃வீக்ஷயோத்₃வீக்ஷய நயநைரஸ்ரபாதாவிலேக்ஷணா: ॥ (42)

ஸுப்ரவேபிதக₃த்ராஸ்ச ப₃பூ₄வுர்வநதே₃வதா: ।
விக்ரோஸந்தீம் த்ரு₄ம் ஸீதாம் த்ருஷ்ட்வா து₃:க₂ம் தத₂ாகுதாம் ॥ (43)

தாம் து லக்ஷ்மண ராமேதி க்ரோஸந்தீம் மது₄ரஸ்வரம் ।
அவேக்ஷமாணாம் ப₃ஹுஸோ வைதே₃ஹீம் த₄ரணீதலம் ॥ (44)

ஸ தாமாகுலகேஸாந்தாம் விப்ரம்ருஷ்டவிஸேஷகாம் ।
ஜஹாராத்மவிநாஸாய த₃ஸக்₃ரீவோ மநஸ்விநீம் ॥ (45)

ததஸ்து ஸா சாருத₃தீ ஸாசிஸ்மிதா
விநாக்ருதா ப₃ந்து₄ஜநேந மைதி₂லீ ।
அபஸ்யதீ ராக₄வலக்ஷ்மணாவுபெ₄ள
விவர்ணவக்த்ரா ப₄யப₄ரபீடிதா ॥ (46)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த்₃வீபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

த்ரிபஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

ராவணப₄ர்த்ஸநம்

க₂முத்பதந்தம் தம் த்ருஷ்ட்வா மைதி₂லீ ஜநகாத்மஜா ।
து₃:கி₂தா பரமோத்₃விக்ரு₃நா ப₄யே மஹதி வர்திநீ ॥ (1)

தாமரை ஓடைகள், அங்குமிங்கும் அலையும் தாமரைகளாலும், பயத்தால் சிதறி ஓடும் மீன் முதலிய நீர்வாழ் பிராணிகளாலும், தோழியாகிய ஜானகியின் நிலையைக் கண்டு பெருமூச்செறிந்து துயரப்பட்டன போலும்! (37)

சீதையை அபகரித்துச் சென்றதால் இராவணனிடம் மிகவும் கோபம் கொண்ட சிங்கம்-புலி-மான்-பறவைகள் நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் ஓடிவந்து, அவள் நிழலைத் தொடர்ந்து ஓடிச்சென்றன. (38)

மலைகள், சீதை கவர்ந்து செல்லப்படுவதைக் கண்டு, கொட்டும் அருவிகளான கண்ணீர் பொழியும் முகமுடையவைகளாகவும் உயர்ந்த முகடுகளால் உயரே தூக்கப்பட்ட கைகளை உடையவை போலவும் (துக்கம் தாங்காமல்) கதறி அழுதனபோலும்! (39)

கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியுடைய சூரியன், ஜானகி கவர்ந்து செல்லப்படுவதைப் பார்த்து, மனம் நொந்து, ஒளி மழுங்கி, பழுப்பு நிற மண்டலமாக ஆயிற்று. (40)

“ஐயகோ! இராமனுடைய தருமபத்தினியான வைதேகியை இராவணன் கடத்திச் செல்கிறானே? உலகத்தில், தருமம் இல்லை; சத்தியம் இல்லை; நேர்மை இல்லை; தயை இல்லை” என்று எல்லாப் பிராணிகளும் கூட்டங்கூட்டமாகக் கூடிப் புலம்பின. அச்சங்கொண்ட மான் குட்டிகள் கண்ணீர்ப் பெருக்கினால் கலங்கிய கண்களுடன் வருத்தம் தோய்ந்த முகத்தை உயரத் தூக்கிப் பார்த்துப் பார்த்து அழுது தீர்த்தன. (41,42)

எல்லையில்லாதத் துக்கத்தை அடைந்து, வாய்விட்டுக் கதறியமும் சீதையைப் பார்த்து, வனதேவதைகளின் உடல்கள் நடுங்கின. (43)

இனிய குரலில், ‘ஹே லட்சுமணா! ஹே இராமா!’ என்று கதறி அழுபவளும், பூமியை அடிக்கடி உற்று நோக்குபவளும், அவிழ்ந்து கிடக்கும் கூந்தலையுடையவளும், நெற்றித் திலகம் அழிந்திருப்பவளும், கற்புக்கரசியுமான விதேக மன்னரின் செல்வக் குமாரத்தியான சீதையை, தன் அழிவின் பொருட்டு இராவணன் திருடிச் சென்றான். (44,45)

அப்போது, அழகிய பற்களை உடையவளும் அழகிய புன்சிரிப்பு உடையவளுமான ஜானகி, தன் அருகில் உற்றார்-உறவினர்கள் இல்லாதவளாய், இராம-லட்சுமணர் இருவரையும் காணாதவளாய், அதிக பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வெளுத்த முகமுடையவளானாள். (46)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்து மூன்று

இராவணனை நிந்திப்பது

அவன் ஆகாயத்தில் மேலெழும்பிச் செல்வதைப் பார்த்து, சீதை மனம் துயருற்று, நெஞ்சம் படபடக்க, பேரச்சத்தில் மூழ்கிப் போனாள். (1)

- ரோஷரோதுநதாம்ராசுநீ பீ₄மாசுஷம் ராசுஷஸாதி₄பம் ।
ருத₃தீ கருணம் ஸீதா ஹரியமானேத₃மப்₃ரவீத் ॥ (2)
- ந வ்யபத்ரபஸே நீச கர்மணாநேந ராவண ।
க்ஞாத்வா விரஹிதம் யந்மாம் சோரயித்வா பலாயஸே ॥ (3)
- த்வயைவ நூநம் து₃ஷ்டாத்மந் பீ₄ருணா ஹர்துமிச்ச₂தா ।
மமாபவாஹிதோ ப₄ர்தா ம்ருக₃ருபேண மாயயா ॥ (4)
- யோ ஹி மாமுத்யதஸ்த்ராதும் ஸோஸப்யயம் விநிபாதித: ।
க்₃ருத்₄ரராஜ: புராணோஸௌ ஸ்வஸூரஸ்ய ஸக₂ா மம ॥ (5)
- பரமம் க₂லு தே வீர்யம் த்₃ருஸ்யதே ராசுஷஸாத₄ம ।
விஸ்ராவ்ய நாமதே₄யம் ஹி யுத்₃தே₄ நாஸ்மி ஜிதா த்வயா ॥ (6)
- ஈத்₃ருஸம் க₃ர்ஹிதம் கர்ம கத₂ம் க்ருத்வா ந லஜ்ஜஸே ।
ஸ்த்ரியாஸ்ச ஹரணம் நீச ரஹிதே து பரஸ்ய ச ॥ (7)
- கத₂யிஷ்யந்தி லோகேஷு புருஷா: கர்ம குத்ஸிதம் ।
ஸுந்ருஸம்ஸமத₄ர்மிஷ்ட₂ம் தவ ஸௌண்ட₃ர்யமாநிந: ॥ (8)
- தி₄க் தே ஸௌர்யம் ச ஸத்த்வம் ச யத்த்வம் கதி₂தவாநஸ்தத₃ா ।
குலாக்ரோஸகரம் லோகே தி₄க் தே சாரித்ரமீத்₃ருஸம் ॥ (9)
- கிம் கர்தும் ஸக்யமேவம் ஹி யஜ்ஜவேநைவ த₄ாவஸி ।
முஹூர்தமபி திஷ்ட₂ த்வம் ந ஜீவந் ப்ரதியாஸ்யஸி ॥ (10)
- ந ஹி சக்ஷுஷ்பத₂ம் ப்ராப்ய தயோ: பார்தி₂வபுத்ரயோ: ।
ஸஸைந்யோஸபி ஸமர்த₂ஸ்த்வம் முஹூர்தமபி ஜீவிதும் ॥ (11)
- ந த்வம் தயோ: ஸரஸ்பர்ஸம் ஸக்த: ஸோடு₄ம் கத₂ஞ்சந ।
வநே ப்ரஜ்வலிதஸ்யேவ ஸ்பர்ஸமக்₃நேர்விஹங்கும: ॥ (12)
- ஸாது₄ க்ருத்வாத்மந: பத்₂யம் ஸாது₄ மாம் முஞ்ச ராவண ।
மத்ப்ரத₄ர்ஷணருஷ்டோ ஹி ப்₄ராத்ரா ஸஹ பதிர்மம ॥
வித₄ாஸ்யதி விநாஸாய த்வம் மாம் யதி₃ ந முஞ்சஸி ॥ (13)
- யேந த்வம் வ்யவஸாயேந ப₃லாந்மாம் ஹர்துமிச்ச₂ஸி ।
வ்யவஸாய: ஸ தே நீச ப₄விஷ்யதி நிரர்த₂க: ॥ (14)
- ந ஹ்யஹம் தமபஸ்யந்தீ ப்₄ர்தாரம் விபு₃தே₄பமம் ।
உத்ஸஹே ஸத்ருவஸக₃ா ப்ராணாந் த₄ாரயிதும் சிரம் ॥ (15)
- ந நூநம் சாத்மந: ஸ்ரேய: பத்₂யம் வா ஸமவேக்ஷஸே ।
ம்ருத்யுகாலே யத₂ா மர்த்யோ விபரீதாநி ஸேவதே ॥ (16)

அபகரிக்கப்பட்டுச் செல்லப்படும் சீதாப்பிராட்டியார், கோபம்-அழுகையால் கண்கள் சிவக்க, பரிதாபமான நிலையில், பயங்கரமான கண் படைத்த அரக்கர்கோனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினாள்—

(2)

“இராவணா! நான் தனிமையாக இருக்கும் சமயத்தை அறிந்து கொண்டு, என்னைத் திருடிச் கொண்டு ஓடுகிறாயே. இழிந்தவனே! இந்தச் செயலால் நீ வெட்கப்படவில்லையே? (3)

(3)

கொடியவனே! என்னைத் திருடிக்கொண்டு செல்ல விரும்பிய, பயந்தாங்கொள்ளியான உன்னால் மாயையால் மான் உருவம் ஏற்று, என் கணவர் (ஆசிரமத்திலிருந்து) அப்புறப்படுத்தப்பட்டார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

(4)

என் மாமனாருடைய தோழரும், வயது முதிர்ந்தவருமான கமுகரசர் என்னைக் காப்பாற்ற முயன்றார்; பராக்கிரமம் மிக்க அவரும் (உன்னால்) வீழ்த்தப்பட்டார்.

(5)

அரக்கப்பதரே! உனது வீரியம் மிகவும் சிறப்பானதாகவே இருக்கிறதன்றோ! உன் பெருமைகள் அனைத்தையும் கூறி, (என் பர்த்தாவுடன்) போர் செய்து நான் ஜெயிக்கப்படவில்லையே! அற்பனே! காப்பாற்றுவார் எவருமில்லாத வேளையில், மற்றவருடைய மனைவியைத் திருடிச் செல்வது என்ற இழிவான செயலைச் செய்வதற்கு நீ வெட்கப்படவில்லையே?

(6,7)

சூர-வீரனென்று தன்னையே புகழ்ந்து கொள்ளும் இந்தச் செயலை, மிகவும் வெறுக்கத்தக்கதாகவும், மிகவும் கொடியதாகவும், அதருமமானது என்றும் உலகிலுள்ள வீரபுருஷர்கள் சொல்லப் போகிறார்கள்.

(8)

முன்னர் என்னிடம் பேசியபோது, உன் மனோதையத்தையும் உடல்பலத்தையும் பலவாறாகப் பாராட்டிக் கொண்டாயே! அது, நாசமாகப் போயிற்று. உன்னுடைய குலத்திற்குக் களங்கத்தை விளைவிக்கும் இது போன்ற செயல்கள், உலகத்தோரால் தூற்றப்படும்.

(9)

இவ்வளவு வேகமாக ஓடிப் போகிறாயே, உன்னால் என்ன சாதிக்க முடியும்? சிறிது நேரம் நின்று பார். நீ உயிருடன் திரும்பிப் போகமாட்டாய்!

(10)

பேரரசின் திருக்குமார்களான அவ்விருவருடைய கண்ணில் நீ பட்டுவிட்டால், போதும்! நீ பெரும் படைகளோடு கூடியவனாக இருந்தாலும், உன்னால் ஒரு முகூர்த்த காலம்கூட உயிரோடு இருக்க முடியாது.

(11)

காட்டில் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பின் அருகே ஒரு பறவை சென்றால் எப்படிச் சாம்பலாகிப் போகுமோ, அதேபோல் அவ்விருவருடைய அம்பு உன் மேல் பட்டாலே போதும், எவ்வளவு முயன்றாலும் உன்னால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாது.

(12)

இராவணா! இதுவரை நடந்தது நடந்ததாகவே இருக்கட்டும். உனக்கு நன்மையைத் தேடிக் கொள்ள விரும்பினால் இப்போது என்னை விட்டுவிடு. நீ என்னை விடாமற்போனால், என்னைத் திருடிச் சென்றதால் உன்னிடம் கோபம் கொண்டு, தம்பியுடன் சேர்ந்து, என் கணவர் உன்னை அழிப்பதற்கு தீர்மானம் செய்வார்.

(13)

அற்பனே! நீ எந்த எண்ணத்துடன் என்னை இவ்வாறு பலாத்காரமாகத் திருடிச் செல்கிறாயோ, அந்த உன் எண்ணம் நிறைவேறப் போவதில்லை.

(14)

தேவருக்கு ஒப்பான என் பர்த்தாவைக் காணாமல், பகைவனிடம் சிக்கிக் கொண்டவளாக நான் நீண்ட காலம் உயிரை வைத்திருக்க மாட்டேன்.

(15)

மரணகாலம் நெருங்கிவிட்ட ஒரு மனிதன், தன் உடல் நலனுக்குக் கேடு செய்வதை விரும்பி ஏற்பதுபோல், (மரணகாலம் நெருங்கிவிட்டதால்) உன்னுடைய சேஷமத்தையும் நேர்மையையும் நீ சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை.

(16)

முமூர்ஷ்விணாம் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்பத்₂யம் தந்ந ரோசதே ।
பஸ்யாம்யத்₃ய ஹி கண்டே₂ த்வாம் காலபாஸாவபாஸிதம் ॥ (17)

யத்₂ சாஸ்மிந் ப₄யஸ்த₂நே ந பி₃பே₄ஷி த₃ஸாநந ।
வ்யக்தம் ஹிரண்மயாந் ஹி த்வம் ஸம்பஸ்யஸி மஹீருஹாந் ॥ (18)

நதீ₃ம் வைதரணீம் கே₄ராம் ருதி₄ரௌக₄ப்ரவாஹிநீம் ।
அஸிபத்ரவநம் சைவ பீ₄மம் பஸ்யஸி ராவண ॥ (19)

தப்தகாஞ்சநபுஷ்பாம் ச வைரீ₃ர்யப்ரவரச்ச₂த₃ாம் ।
த்₃ரக்ஷயஸே ஸால்மலீம் தீக்ஷணாமாயஸை: கண்டகைஸ்சிதாம் ॥ (20)

ந ஹி த்வமீத்₃ருஸம் க்ருத்வா தஸ்யாலீகம் மஹாத்மந: ।
த₄ரிதும் ஸக்ஷயஸி சிரம் விஷம் பீத்வேவ நிர்க்₄ருண ॥ (21)

ப₃த்₄த₄ஸ்த்வம் காலபாஸேந து₃ர்நிவாரேண ராவண ।
க்வ க₃தோ லபஸ்யஸே ஸர்ம ப₄ர்துமம மஹாத்மந: ॥ (22)

நிமேஷாந்தரமாத்ரேண விநா ப்₄ராதரமாஹவே ।
ராஷஸா நிஹதா யேந ஸஹஸ்ராணி சதுர்த₃ஸ ॥ (23)

ஸ கத்₂ம் ராக₄வோ வீர: ஸர்வாஸ்த்ரகுஸலோ ப₃லீ ।
ந த்வாம் ஹந்யாச்ச₂ரைஸ்தீக்ஷணைரிஷ்டப₄ர்யாபஹாரிணம் ॥ (24)

ஏதச்சாந்யச்ச பருஷம் வைதே₃ஹீ ராவணாங்கக₃ா ।
ப₄யஸோகஸமாவிஷ்டா கருணம் விலலாப ஹ ॥ (25)

தத்₂ா ப்₄ருஸார்தாம் ப₃ஹு சைவ ப₄ஷிணீம்
விலாபபூர்வம் கருணம் ச ப₄மிநீம் ।
ஜஹார பாப: கருணம் விவேஷ்டதீம்
ந்ருபாத்மஜாமாக₃தக₃ாத்ரவேபது₂ம் ॥ (26)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த்ரீபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

சது:பஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

லங்காய்ரபணம்

ஹ்ரியமாணா து வைதே₃ஹீ கஞ்சிந்நாத்மபஸ்யதீ ।
த₂த்₃ர்ஸ கி₃ரிஸ்ருங்க₃ஸ்த₂ந் பஞ்ச வாநரபுங்க₃வாந் ॥ (1)

இறுதிக்காலம் நெருங்கிவிட்ட எல்லோருக்குமே நல்வழி ஏதும் பிடிக்காமற்போகும். (நீயும் அப்படித்தான்.) இப்போது, காலபாசம் உன் கழுத்தில் இறுகிக் கொண்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். (17)

பத்துத்தலையனே! மிகவும் அச்சப்பட வேண்டிய இந்த நிலையிலும் நீ அச்சப்படாமல் இருக்கிறாய் (என்றால், அதற்குக் காரணம், உன் முடிவுக்கான நிமித்தங்களைக் காணத் தொடங்கிவிட்டாய் என்பதுதான்). அதனால்தான், மரங்களையெல்லாம் பொன்மயமாகக் காணப் போகிறாய். இராவணா! இரத்த வெள்ளம் ஓடுகிற, (நரகத்திலிருக்கும்) பயங்கரமான வைதரணி என்னும் நதியையும், பெரிய கத்திகளையே இலைகளாகக் கொண்ட அஸிபத்ரம் என்ற மரங்கள் அடர்ந்த காட்டையும் நீ காணப் போகிறாய். தூய பொன்னாலான மலர்களையுடையதும், உயர்ந்த வைடூர்யங்களாலான இலைகளை உடையதும் கூரிய இரும்பு முட்கள் நிறைந்துள்ளதுமான (நரகத்திலுள்ள) சால்மலி என்னும் பெரிய மரம் போன்ற தூணை நீ கட்டியணைக்கப் போகிறாய். (பொன்மய மரங்கள், வைதரணி நதி, சால்மலி ஆகியன யமலோகத்தில் காணப்படுபவை. 'இவைகளை நீ காணப் போகிறாய் என்றால், விரைவில் நீ யமலோகம் செல்லப் போகிறாய்' - என்பது குறிப்பு.) (18-20)

இராவணா! சாகத் துணிந்தவன் விஷத்தைக் குடித்தபின் வெகுநேரம் உயிரோடு இருக்க மாட்டான். அதுபோல, பராக்கிரமசாலியான அவருக்கு (இராமனுக்கு) இவ்வளவு பெரிய குற்றத்தைச் செய்துவிட்டு, நீ வெகுகாலம் உயிரோடிருக்க முடியாது. (21)

மிகவும் சக்தி வாய்ந்த காலபாசத்தினால் நீ கட்டப்பட்டிருக்கிறாய். மகாத்மாவாகிய என் கணவர் கண்ணில் படாமல், எந்த இடத்திற்கு ஓடிச்சென்று நீ பாதுகாப்பை அடையப் போகிறாய்? (22)

எவர் தன் தம்பியும் உடனில்லாமல், ஒரு நிமிஷ நேரத்தில், பதிநான்காயிரம் அரக்கர்களைப் போரில் கொன்று மடித்தாரோ, அந்த இராமன், எல்லா அஸ்திரங்களிலும் கைதேர்ந்தவர்; உடலாற்றல் மிக்கவர்; தனிப்பெரும் வீரர். அவருடைய தருமபத்தினியான என்னைக் கவர்ந்து செல்லும் உன்னை, கூர்மையான பாணங்களால் கொல்லாமல் விட்டுவிடுவாரா?" (23,24)

இராவணன் மடியிலிருந்த சீதை, அச்சத்தினாலும் துக்கத்தினாலும் சூழப்பட்டவளாக மேற்சொன்னவாறும், இன்னும் பலவிதமாகவும் கடுமையான சொற்களைக் கூறி பரிதாபமாகக் கதறினாள். (25)

அந்தப் பாவி அரக்கன், இவ்வாறு மிகவும் துயரமடைந்து, பலவாறாகப் புலம்பிக் கொண்டு, பரிதாபமாகப் பேசுகிறவளும், (அச்சத்தால்) உடல் நடுங்க, மனம் நொந்து துடிப்பவளும், மன்னர் திருமகளுமான பெண்ணரசியைக் கவர்ந்து சென்றான். (26)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்து நான்கு இலங்கையை அடைதல்

(இராவணனால்) திருடிக்கொண்டு போகப்படும் சீதை, தன்னை விடுவிப்பவர் எவரையும் காணவில்லையே (என்று வருந்தியபோது, வழியில்) ஒரு மலையுச்சியில் அமர்ந்திருந்த, சிறந்த வானரர்கள் ஐவரைக் கண்டாள். (1)

தேஷாம் மத்₄யே விஸாலாஷீ கௌஸேயம் கநகப்ரப₄ம் ।
உத்தரீயம் வராரோஹா ஸுப₄ந்யாப₄ரணாநி ச ॥ (2)

முமோச யதி₃ ராமாய ஸம்ஸேயுரிதி மைதி₂லீ ।
வஸ்த்ரமுத்ஸ்ருஜ்ய தந்மத்₄யே நிஷிப்தம் ஸஹபூ₄ஷணம் ॥
ஸம்ப்₄ரமாத்து த₃ஸக்₃ரீவஸ்தத்கர்ம ந ஸ புத்₃த₄வாந் ॥ (3)

பிங்க₃ாஷாஸ்தாம் விஸாலாஷீம் நேத்ரைரநிமிஷேரிவ ।
விக்ரோஸந்தீம் தத₂ா ஸீதாம் த₃த்₃ருஸூர்வாநரர்ஷப₄ா: ॥ (4)

ஸ ச பம்பாமதி்கர்மய லங்காமபிமுக₂: புரீம் ।
ஜக₃ாம ருத்₃தீம் க்₃ருஹ்ய வைதே₃ஹீம் ராஷஷஸேஸ்வர: ॥ (5)

தாம் ஜஹார ஸுஸம்ஹ்ருஷ்டோ ராவணோ ம்ருத்யுமாத்மந: ।
உத்ஸங்கே₃நேவ புஜகீ₃ம் தீக்ஷணத₃ம்ஷ்ட்ராம் மஹாவிஷாம் ॥ (6)

வநாநி ஸரித: ஸைலாந் ஸராம்ஸி ச விஹாயஸா ।
ஸ க்ஷிப்ரம் ஸமதீயாய ஸரஸ்சாபாதி₃வ ச்யுத: ॥ (7)

திமிந்க்ரநிகேதம் து வருணாலயமக்ஷயம் ।
ஸரிதாம் ஸரணம் க₃த்வா ஸமதீயாய ஸாக₃ரம் ॥ (8)

ஸம்ப்₄ரமாத்தபரிவ்ருத்தோர்மீ ருத்₃த₄மீநமஹோரக₃: ।
வைதே₃ஹ்யாம் ஹ்ரியமாணாயாம் ப₃பூ₄வ வருணாலய: ॥ (9)

அந்தரிக்ஷக₃தா வாச: ஸஸ்ருஜுஸ்சாரணாஸ்தத₃ா ।
ஏதத₃ந்தோ த₃ஸக்₃ரீவ இதி ஸித்₃த₄ாஸ்தத₃ாப்₃ருவந் ॥ (10)

ஸ து ஸீதாம் விவேஷ்டந்தீமங்கேநாத₃ாய ராவண: ।
ப்ரவிவேஸ புரீம் லங்காம் ரூபினீம் ம்ருத்யுமாத்மந: ॥ (11)

ஸோ₃பி₄க₃ம்ய புரீம் லங்காம் ஸுவிப₄க்தமஹாபத₂ாம் ।
ஸம்ரூ₄கக்ஷயாப₃ஹுளம் ஸ்வமந்த:புரமாவிஸத் ॥ (12)

தத்ர தாமஸிதாபாங்கீம் ஸோகமோஹபராயணாம் ।
நித்₃தே₄ ராவண: ஸீதாம் மயோ மாயாமிவ ஸ்த்ரீயம் ॥ (13)

அப்₃ரவீச்ச த₃ஸக்₃ரீவ: பிஸாசீர்கோரத₃ர்ஸநா: ।
யத₂ா நேமாம் புமாந் ஸ்த்ரீ வா ஸீதாம் பஸ்யத்யஸம்மத: ॥ (14)

முக்தாமணிஸுவர்ணாநி வஸ்த்ராண்யாப₃ரணாநி ச ।
யத்யதி₃ச்சேத்ததே₃வாஸ்யா தே₃யம் மச்சுந்த₃தோ யத₂ா ॥ (15)

விசாலமான கண்களை உடையவளும், அழகிய அங்கங்களை உடையவளுமான மைதிலி, பொன்னிறமான பட்டு மேலாடையையும், தன்னுடைய உயர்வான அணிகலன்களையும் சேர்த்து முடிச்சப் போட்டு, 'இவர்கள் இராமனிடம் சொல்லக்கூடிய வாய்ப்பு கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்' என்று எண்ணி, அவர்களை நோக்கி எறிந்தாள். ('இராம-லட்சுமணர்கள் துரத்திக் கொண்டு வந்துவிடுவார்களோ?' என்ற) அச்சத்துடன் சென்று கொண்டிருந்த இராவணன், சீதையின் இந்தச் செயலைப் பார்க்கவில்லை. (2,3)

அகலமான கண்களையுடைய சீதாப்பிராட்டி, பலவாறாக உரத்த குரலில் புலம்பிக் கொண்டிருப்பதை, மஞ்சளான கண்களையுடைய வானரோத்தமர்கள் இமைகொட்டாது நோக்கினார்கள். (4)

அரக்கர் தலைவனான அவன், அழுது கொண்டிருக்கும் ஜானகியைப் பற்றிக் கொண்டு பம்பா நதியைக் கடந்து, இலங்கையை நோக்கிச் சென்றான். (5)

கூர்மையான பற்களைக் கொண்டதும் கொடுமையான விஷமுடையதுமான பாம்பு போன்றவளும், தனக்கே யமனாக வந்துள்ளவளுமான அவளை, இராவணன் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு கவர்ந்து சென்றான். (6)

வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட அம்பு போல, காடு-ஆறு-மலை-தடாகங்களை ஆகாயமார்க்கமாக விரைவில் கடந்து சென்றான். (7)

திமி என்ற வகையைச் சேர்ந்த மீன்களும் முதலைகளும் வசிப்பதும், எப்போதுமே குறைவை அடையாததும், நதிகளின் புகலிடமானதும், வருணனின் இருப்பிடமானதுமான பெருங்கடலைக் கடந்து சென்றான். (8)

விதேககுமாரி அபகரித்துச் செல்லப்படுவதைக் கண்டு, அஞ்சி நடுங்கிய சாகரம் (சமுத்திரம்) அலைவீசாமல் அடங்கிப் போயிற்று. அதிலிருந்த மீன்களும் பெரிய பெரிய பாம்புகளும் ஓட்டம் தடைபட்டு நின்றன. (9)

அப்போது, ஆகாயத்தில் சென்று கொண்டிருந்த சாரணர்கள், 'இராவணனுக்கு முடிவுகாலம் நெருங்கிவிட்டது!' என்று பேசிக் கொண்டார்கள். ஸித்தர்களும் அதை ஆமோதித்தார்கள். (10)

இராவணன், தன் உயிரைப் பறிப்பதற்காகக் காலனே உருக்கொண்டு வந்தது போன்றவளும், துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பவளுமான சீதையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு, இலங்கை நகரை அடைந்தான். (11)

நன்கு வகுக்கப்பட்ட நெடுஞ்சாலைகளையுடையதும், நகரத்தின் நுழைவாயிலில் மக்கள் திரளாகச் சூழ்ந்திருப்பதுமான இலங்கை நகரை அடைந்து, தன்னுடைய அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தான் (இராவணன்). (12)

முன்பு, மயன் என்ற அசுரன், தன் மாயையால் உண்டாக்கப்பட்ட ஒரு குகையில் ஸ்வயம்பிரபை என்ற அப்சரப்பெண்ணை வைத்ததைப் போல, அவ்விடத்தில் கருங்கண்ணாளும் சோக-மோகங்களில் மூழ்கியிருப்பவளுமான சீதையை, இராவணன் வைத்தான். (மயன் என்ற அசுர குல கட்டிடக்கலை நிபுணன், ஆச்சரியமான சக்திகளைக் கொண்ட ஒரு பெண்ணை, சிறையில் வைத்ததைப் போல - என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.) (13)

பிசாசு போன்ற பயங்கரமான தோற்றமுடைய அரக்கிகளைப் பார்த்து, "என் உத்தரவு இல்லாமல் இந்த சீதையைப் பார்க்க, ஆணோ அல்லது பெண்ணோ யாரையும் அனுமதிக்கக் கூடாது" என்று கூறினான். (14)

"முத்து, மணி, பொன், ஆடை-ஆபரணங்கள் என்று எவை எவைகளை இவள் விரும்பிக் கேட்கிறாளோ, அவைகளையெல்லாம் உடனே இவளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிடுகிறேன். (15)

யா ச வக்ஷ்யதி வைதேஹீம் வசநம் கிஞ்சித்யப்ரியம் ।
அக்ஞாநாத்யதி வா க்ஞாநாந்ந தஸ்யா ஜீவிதம் ப்ரியம் ॥ (16)

ததேகாக்த்வா ராக்ஷஸீஸ்தாஸ்து ராக்ஷஸேந்த்ர: ப்ரதாபவாந் ।
நிஷ்க்ரம்யாந்த:புராத்நஸமாத்தகிம் க்ருத்யமிதி சிந்தயந் ॥
தத்யுர்ஸாஷ்டௌ மஹாவீர்யாந் ராக்ஷஸாந் பிஸிதாஸநாந் ॥ (17)

ஸ தாந் த்ருஷ்ட்வா மஹாவீர்யோ வரதானேந மோஹித: ।
உவாசைதாநிதம் வாக்யம் ப்ரஸஸ்ய பலவீர்யத: ॥ (18)

நாநாப்ரஹரணா: க்ஷிப்ரமிதோ க்ருச்சத ஸத்வரா: ।
ஜநஸ்த்நாநம் ஹதஸ்த்நாநம் பூதபூர்வம் க்ராலயம் ॥ (19)

தத்ரோஷ்யதாம் ஜநஸ்த்நானே ஸௌந்யே நிறதராக்ஷஸே ।
பௌருஷம் புலமாஸ்ரித்ய த்ராஸமுத்ஸ்ருஜ்ய தூரத: ॥ (20)

புலம் ஹி ஸுமஹத்யந்மே ஜநஸ்த்நானே நிவேஸிதம் ।
ஸத்யுஷணகரம் யுத்தே ஹதம் ராமேண ஸாயகை: ॥ (21)

தத்ர க்ரோதே மமாமர்ஷாத்யதேர்யஸ்யோபரி வர்ததே ।
வைரம் ச ஸுமஹஜ்ஜாதம் ராமம் ப்ரதி ஸுத்யாருணம் ॥ (22)

நிர்யாதயிதுமிச்சாமி தச்ச வைரமஹம் ரிபோ: ।
ந ஹி லபஸ்யாம்யஹம் நித்ராமஹத்வா ஸம்யுகே ரிபும் ॥ (23)

தம் த்வித்நாநீமஹம் ஹத்வா க்ரத்யுஷணகாதிநம் ।
ராமம் ஸர்மோபலபஸ்யாமி தநம் லப்த்வேவ நிர்தந: ॥ (24)

ஜநஸ்த்நானே வஸத்பிஸ்து பவத்பீ ராமமாஸ்ரிதா ।
ப்ரவ்ருத்திருபநேதவ்யா கிம் கரோதீதி தத்த்வத: ॥ (25)

அப்ரமாத்ராச்ச க்ருந்தவ்யம் ஸர்வைரபி நிஸாசரை: ।
கர்தவ்யஸ்ச ஸத்யா யத்நோ ராக்ஷஸ்ய வதம் ப்ரதி ॥ (26)

யுஷ்மாகம் ச புலக்ஞோஹம் புஹுஸோ ரணமூர்தநி ।
அதஸ்சாஸ்மிஞ்ஜநஸ்த்நானே மயா யூயம் நியோஜிதா: ॥ (27)

தத: ப்ரியம் வாக்யமுபேத்ய ராக்ஷஸா
மஹார்த்மஷ்டாவபிவாத்ய ராவணம் ।
விஹாய லங்காம் ஸஹிதா: ப்ரதஸ்திரே
யதோ ஜநஸ்த்நாநமலக்ஷ்யத்யுர்ஸநா: ॥ (28)

உங்களில் யாரேனும் ஒருத்தி, தெரிந்தோ தெரியாமலோ கடுமையான சொற்களை இவளுடன் பேசினால், அவளுக்கு உயிர்மேல் ஆசையில்லை என்பதாகும். (அவளைக் கொன்று விடுவேன்.)” (16)

பராக்கிரமம் மிகுந்த அரக்க மன்னன், மேற்கண்டவாறு அரக்கிகளுக்கு உத்தரவிட்டுவிட்டு, ‘அடுத்தபடி செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ன?’ என்று சிந்தித்துக் கொண்டு, அந்த அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியே வந்தவுடனேயே, பச்சை மாமிசம் உண்பவர்களும் பேராற்றல் படைத்தவர்களுமான எட்டு அரக்கர்களைப் பார்த்தான். (17)

பெருவீரனான அவன், வரம் பெற்றுள்ள இறுமாப்பினால், அவர்களுடைய உடல் பலத்தையும் வீரத்தையும் புகழ்ந்து பேசி, (அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி, தைரியமூட்டி) பின்வருமாறு சொன்னான்— (18)

“பலவகையான ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு, உடனே இங்கிருந்து புறப்பட்டு ஜனஸ்தானத்திற்குச் செல்லுங்கள். கரனின் தலைமை இடமாக இருந்த அந்தப் பிரதேசம், இப்போது பாழடைந்து கிடக்கிறது. (19)

அங்கிருந்த எல்லா அரக்கர்களும் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள். அந்த இடம் அரக்கர் கண்காணிப்பு இல்லாமல் வெற்றிடமாகிவிட்டது. (உங்கள் மனத்தில்) அச்சம் ஏற்பட்டிருந்தால் அதைத் தொலைவில் உதறிவிட்டு, உங்கள் ஆண்மையிலும் பலத்திலும் நம்பிக்கை வைத்து அங்கே வசித்துக் கொண்டிருங்கள். (20)

நான், ஜனஸ்தானத்தில் பெரும் படையை நிறுத்தியிருந்தேன். அவையனைத்தும், கர-தூஷணன் உட்பட, இராமனுடைய அம்புகளால் யுத்தத்தில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. (21)

இந்த அவமானத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. என்னுடைய தைரியத்தை மீறிக் கொண்டு கோபம் உண்டாகியிருக்கிறது. அதனால், இராமனை பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும் என்ற மிகத் தீவிரமான எண்ணம் உண்டாகியிருக்கிறது. (22)

நான், மிக்க பலம் வாய்ந்த என்னுடைய எதிரியிடம் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். போரில் என் எதிரியைக் கொல்லாத வரையில் எனக்கு உறக்கமே வராது. (23)

இராமன், கர-தூஷணர்களைக் கொன்றிருக்கிறான். அவனை (இராமனை) இப்போது (நான்) கொன்றுவிட்டு, வறுமையில் உழல்பவன் ஏராளமான தனத்தைப் பெற்றால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைவானோ, அவ்வளவு மகிழ்ச்சியை நான் அடைவேன். (24)

ஜனஸ்தானத்தில் வசித்துக் கொண்டு, ‘இராமன் என்னென்ன செய்கிறான்?’ என்பது பற்றிய உண்மையான செய்தியை நீங்கள் எனக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். (25)

அரக்கர்களான நீங்கள் எல்லோரும் மிகவும் கவனமாக அங்கு செல்ல வேண்டும். இராமனைக் கொலை செய்வதற்காக முயல்வதே உங்கள் கடமை. (26)

போர்க்களத்தில் பல தடவைகள் உங்களுடைய அபாரமான பலத்தைக் கண்டிருக்கிறேன். அதனால்தான் ஜனஸ்தானத்தில் வசிக்கும்படி உங்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறேன்.” (27)

அந்த அரக்கர்கள், அந்தக் கட்டளையை மிக்க பயனளிக்கக் கூடியதாகவும் பேரன்பினால் சொல்லப்பட்டதாகவும் கருதி, இராவணனை வணங்கினார்கள். அந்த இடத்திலிருந்தே, எவர்கண்ணிலும் புலப்படாதவர்களாக, இலங்கையை விட்டு ஒன்றாகவே ஜனஸ்தானத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். (28)

ததஸ்து ஸீதாபுலப்₄ய ராவண:

ஸுஸம்ப்ரஹ்ருஷ்ட: பரிக்₃ருஹ்ய மைதி₂லீம் ।

ப்ரஸஜ்ய ராமேண ச வைரமுத்தமம்

பு₃பு₄வ மோஹாந்முதி₃த: ஸ ராவண: ॥ (29)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே

ஆரண்யகாண்டே₃ சது:பஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

பஞ்சபஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

ஸீதாவிஸேய₄நோத்ய₃ம:

ஸந்தி₃ப்ய ராஷஸாந் கே₄ராந் ராவணோஷ்டௌ மஹாபுலாந் ।

ஆத்மாநம் பு₃த்தி₄வைக்லவ்யாதக்ருதக்ருத்யமமந்யத ॥ (1)

ஸ சிந்தயாநோ வைதே₃ஹீம் காமபு₃ணப்ரபீ₃த: ।

ப்ரவிவேஸ க்₃ருஹம் ரம்யம் ஸீதாம் த்₃ரஷ்டுமபி₄த்வரந் ॥ (2)

ஸ ப்ரவிஸ்ய து தத்₃வேஸம் ராவணோ ராஷஸாதி₄ப: ।

அபஸ்யத்₃ராஷஸீமத்₄யே ஸீதாம் ஸோகபராயணாம் ॥ (3)

அஸ்ருபூர்ணமுகீ₂ம் தீ₃நாம் ஸோகப₄ராபி₄பீ₃தாம் ।

வாயுவேகை₃ரிவாக்ராந்தாம் மஜ்ஜந்தீம் நாவமர்ணவே ॥ (4)

ம்ருக்யுத₂பரி₄ரஷ்டாம் ம்ருகீ₃ம் ஸ்வபி₄ரிவாவ்ருதாம் ।

அதே₄முக₂முகீ₂ம் ஸீதாமப்₄யேத்ய ச நிஸாசர: ॥ (5)

தாம் து ஸோகபராம் தீ₃நாமவஸாம் ராஷஸாதி₄ப: ।

ஸ புலாத்த₃ர்ஸயாமாஸ க்₃ருஹம் தே₃வக்₃ருஹோபமம் ॥ (6)

ஹர்ம்யப்ரஸாத₃ஸம்பு₄த₄ம் ஸ்த்ரீஸஹஸ்ரநிஷேவிதம் ।

நாநாபக்ஷிக₃ணைர்ஜுஷ்டம் நாநாரத்நஸமந்விதம் ॥ (7)

தூந்தகைஸ்தாபநீயைஸ்ச ஸ்ப₂ாடிகை ராஜதைரபி ।

வஜ்ரவைடு₃ர்யசித்ரைஸ்ச ஸ்தம்பை₄ர்த்₃ருஷ்டிமநோஹரை: ॥ (8)

தி₃வ்யது₃ந்து₃பி₄நிர்ஹ்ராத₃ம் தப்தகாஞ்சநதோரணம் ।

ஸோபாநம் காஞ்சநம் சித்ரமாருரோஹ தயா ஸஹ ॥ (9)

தூந்தகா ராஜதாஸ்சைவ க₃வாக்ஷா: ப்ரியத₃ர்ஸநா: ।

ஹேமஜாலாவ்ருதாஸ்சாஸம்ஸ்தத்ர ப்ராஸாத₃பங்க்தய: ॥ (10)

ஸுத₄மணிவிசித்ராணி பூ₄மிபு₄க₃ாநி ஸர்வஸ: ।

த₃ஸக்₃ரீவ: ஸ்வப₄வநே ப்ரா₄த₃ர்ஸயத மைதி₂லீம் ॥ (11)

ஐனகர் திருமகளாகிய சீதாப்பிராட்டியாரை எடுத்து வந்து, அரக்கிகளிடம் ஒப்படைத்த இராவணன் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினான். அந்த அரக்கன், இராமனிடம் மிகவும் வெறுப்பை வளர்த்துக் கொண்டு, மதிமயக்கத்தால் ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். (29)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தைந்து

சீதைக்கு ஆசை காட்டினான்!

மகாபலசாலிகளும் கொடியவர்களுமான அந்த எட்டு அரக்கர்களையும் கட்டளையிட்டு அனுப்பிய பின், அறிவு தடுமாற்றத்தால், உலகில் அடையப்பட வேண்டிய எல்லாவற்றையும் தான் அடைந்துவிட்டதாக இராவணன் எண்ணிக் கொண்டான். (1)

அவன் இடைவிடாமல் சீதாதேவியை நினைத்துக் கொண்டு, மன்மத பாணங்களால் தாக்கப்பட்டவனாக, சீதையைப் பார்ப்பதற்காக அழகிய அந்தப்புரத்திற்குள் அவசரமாக நுழைந்தான். (2)

அரக்கர் தலைவனான இராவணன், அந்த மாளிகைக்குள் சென்று, அரக்கிகளின் மத்தியில் சோகத்தில் மூழ்கியிருக்கும் சீதையைக் கண்டான். (3)

கண்ணீர் நிரம்பிய கண்கள்; திக்கற்றவள்; சோகச் சமையினால் தவிப்பவள்; கடலில், காற்றின் வேகத்தால் அடிபட்டு, மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் படகு போன்றவள்; மான் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து சென்று நாய்களால் குழப்பட்ட பெண்மானைப் போன்றிருப்பவள்; தரையை நோக்கியபடி, தலையைக் குனிந்து கொண்டிருப்பவள்; துன்ப நிலையில் உள்ளவள் - இப்படியான நிலையிலிருந்த சீதையை அரக்கன் அணுகினான். (4,5)

சோகவயப்பட்டிருப்பவளும் இரங்கத்தக்க நிலையில் இருந்தவளுமான அவளைக் கட்டாயப்படுத்தி அழைத்துச் சென்று, தேவமாளிகை போன்று விளங்கும் தன் மாளிகையைக் காட்டினான். (6)

பெரிய மாளிகைகள், உப்பரிகைகள் நிறைந்ததும், ஆயிரக்கணக்கான நாரீமணிகள் வசிப்பதும், பல்வகை பறவைக் கூட்டங்களை உடையதும், பல்வகையான இரத்தினங்கள் இழைக்கப் பெற்றதும், உருக்கி வார்த்த பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் ஆனவைகளும், வைர-வைரீயங்களால் அணி செய்யப்பட்டு கண்களைக் கவரும் தூண்களை உடையதும், தேவலோக துந்துபி நாதம் விளங்குவதும், தூய தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட கதவுகளை உடையதுமான (அந்த மாளிகையில்), பொன்னாலான படிகளில் அவளுடன் ஏறிச் சென்றான். (7-9)

அவ்விடத்தில், தந்தம்-வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டு அழகாக விளங்கும் சாளரங்களும், பொன்வலையினால் மேலே மூடப்பட்ட மேடைகளும் வரிசை வரிசையாக இருந்தன. (10)

இராவணன், தன் அரண்மனையில், எல்லா இடத்திலும் வெண்முத்துக்கள் பதிக்கப்பட்ட தரைகளை, மைதிலிக்குக் காட்டினான். (11)

தீர்க்கிகா: புஷ்கரிண்யஸ்ச நாநாவ்ருக்ஷஸமந்விதா: ।
 ராவணோ த்ரஸ்யாமாஸ ஸீதாம் ஸோகபராயணாம் ॥ (12)

த்ரஸ்யித்வா து வைதேஹ்யா: க்ருத்ஸநம் தத்₃ப₄வநோத்தமம் ।
 உவாச வாக்யம் பாபாத்மா ஸீதாம் லோபி₄துமிச்ச₂யா ॥ (13)

த்ரஸ ராக்ஷஸகோட்யஸ்ச த்வாவிம்ஸதிரத₂ாபரா: ।
 தேஷாம் ப்ரபு₄ரஹம் ஸீதே ஸர்வேஷாம் பீ₄மகர்மணாம் ॥ (14)

வர்ஜயித்வா ஜராவ்ருத்த₄ாந் பூலாம்ஸ்ச ரஜநீசராந் ।
 ஸஹஸ்ரமேகமேகஸ்ய மம கார்யபுர:ஸரம் ॥ (15)

யதி₃தும் ராஜதந்த்ரம் மே த்வயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி₂தம் ।
 ஜீவிதம் ச விஸாலாக்ஷி த்வம் மே ப்ராணைர்கூ₃ரியஸீ ॥ (16)

புஹூநாம் ஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணாம் மம யோஸௌ பரிக்கு₃ரஹ: ।
 தாஸாம் த்வமீஸ்வரீ ஸீதே மம பூர்யா ப₄வ ப்ரியே ॥ (17)

ஸாது₄ கிம் தோந்யத₂ா பு₃த்த₄யா ரோசயஸ்வ வசோ மம ।
 ப₄ஜஸ்வ மாபி₄தப்தஸ்ய ப்ரஸாதும் கர்துமர்ஹஸி ॥ (18)

பரிக்ஷிப்தா ஸமுத்₃ரேண லங்கேயம் ஸதயோஜநா ।
 நேயம் தூர்ஷயிதும் ஸக்யா ஸேந்த்₃ரைரபி ஸுராஸுரை: ॥ (19)

ந தேவேஷு ந யக்ஷேஷு ந க₃ந்த₄ர்வேஷு நர்ஷிஷு ।
 அஹம் பஸ்யாமி லோகேஷு யோ மே வீர்யஸமோ ப₄வேத் ॥ (20)

ராஜ்யப்₄ரஷ்டேந தீ₃நேந தாபஸேந பத₃ாதிநா ।
 கிம் கரிஷ்யஸி ராமேண மாநுஷேணால்பதேஜஸா ॥ (21)

ப₄ஜஸ்வ ஸீதே மாமேவ பூர்தாஹம் ஸத்₃ருஸஸ்தவ ।
 யௌவநம் ஹயத்₄ருவம் பீ₄ரு ரமஸ்வேஹ மயா ஸஹ ॥ (22)

த்ரஸநே மா க்ருத₂ா பு₃த்தி₄ம் ராக₄வஸ்ய வராநநே ।
 காஸ்ய ஸக்திரிஹாக₃ந்துமபி ஸீதே மநோரதை: ॥ (23)

ந ஸக்யோ வாயுராகாஸோ பாஸைர்ப்₃ந்த்₄தும் மஹாஜவ: ।
 தீப்யமாநஸ்ய சாப்யக்₃நேர்க்₃ரஹீதும் விமலா ஸிக₂ா ॥ (24)

த்ரயாணாமபி லோகாநாம் ந தம் பஸ்யாமி ஸோப₄நே ।
 விக்ரமேண நயேத்யஸ்த்வம் மத்₃பூ₄ஹுபரிபாலிதாம் ॥ (25)

இராவணன், சோகத்தில் மூழ்கியிருக்கும் சீதைக்கு, பலவகையான மரங்கள் சூழ்ந்த சிறிய நீர்நிலைகளையும் தாமரைத் தடாகங்களையும் காட்டினான். (12)

மிகச்சிறந்த அந்த மாளிகை முழுவதையும் (ஒவ்வோர் இடமாகக்) காட்டிவிட்டு, மகாபாவியான அவன், சீதைக்கு ஆசையை உண்டாக்குவதற்காகப் பின்வருமாறு பேசினான்— (13)

"சீதே! பயங்கரமான செயல்களை செய்யக்கூடிய முப்பத்திரண்டு கோடி அரக்கர்களுக்கு நான்தான் தலைவன். வயோதிகத்தால் வலிமை குன்றியவர்களும் சிறுவர்களும் இந்தக் கணக்கில் சேர்க்கப்படவில்லை. இது தவிர, என் ஒருவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதற்காகவே ஓராயிரம் அரக்கர்கள் இருக்கிறார்கள். (14,15)

தடங்கண்ணாளே! என்னுடைய இந்த ஆட்சி-அதிகாரம் முழுவதையும் என் வாழ்க்கையையும் உன்னிடம் ஒப்படைத்துள்ளேன். நீ என் உயிரைக் காட்டிலும் மேலானவள். (16)

என் அந்தப்புரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மனைவிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களனைவருக்கும் நீதான் தலைவி. அன்பிற்குரியவளே! என்னுடைய மனைவியாக ஆகிவிடு. (17)

என்னுடைய சொற்களை ஏற்றுக்கொள். இதிலிருந்து மாறுபட்டு ஒரு முடிவை நீ மேற்கொண்டால், அது சரியானது அல்ல. உன்னை அடைவதற்காக தவித்துக் கொண்டிருக்கும் உன்னை ஏற்று அருள்புரிய வேண்டும். (18)

நாறுயோஜனை விஸ்தாரமுள்ள இந்த இலங்கை, பெருங்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாடு, இந்திரன் முதலான தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் கூட அழிக்க முடியாதது. (19)

தேவதை-யக்ஷர்-கந்தர்வர்-முனிவர்கள் ஆகியோரில், எனக்கு நிகரான வீரத்தையுடைய ஒருவரை, இவ்வுலகில் நான் கண்டேனில்லை! (20)

இராமன், நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டவன்; தாழ்நிலையில் உள்ளவன்; தவம் செய்கிறவன்; (தேர், யானை, குதிரை ஏதுமில்லாமல்) கால்நடையாகச் செல்பவன்; மேலும், அவன் ஒரு மனிதப் பிறவி; அதனால், குறைந்த அளவே ஆண்மையுள்ளவன். இப்படிப்பட்ட இராமனை வைத்துக் கொண்டு நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? (உன்னைச் சுகமாக வைத்துக் கொள்ளக்கூட அவனால் முடியாதே?) (21)

சீதே! என்னையே ஏற்றுக்கொள்; நான்தான் உனக்கு ஏற்ற கணவன். அச்சமுடையவளே! இளமை நிலையற்றது. (அதனால், இப்போதே என்னை ஏற்றுக்கொண்டு) என்னுடன் இங்கேயே இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிரு. (22)

அழகான திருமுகம் உடையவளே! சீதே! இராமனைப் பார்க்கலாம் என்ற எண்ணத்தை விட்டுவிடு. (ஏனென்றால், நீ இங்கு இருப்பதை அவன் அறிந்து கொண்டாலும்,) இங்கே வருவதை சிந்தித்துப் பார்க்கக்கூட அவனால் முடியாது! (எண்ணிப் பார்க்கக்கூட முடியாது என்னும்போது நேரில் அவனால் வரவா முடியும்!) (23)

ஆகாயத்தில் வெகுவேகமாக வீசிக் கொண்டிருக்கும் காற்றைக் கயிற்றினால் கட்டிப் போட்டுவிட முடியாது; புகை இல்லாமல் கொழுந்துவிட்டெரியும் தீ நாக்குகளைக் கையால் பிடித்துவிட முடியாது. (அதுபோல, இராமனால் இங்கு வரவே முடியாது!) (24)

பேரழகியே! என் புஜபலத்தால் நன்கு காப்பாற்றப்படும் உன்னை, தன் வலிமையால் (என்னை வென்று) எடுத்துப் போகும் திறனுடைய எவனையும் மூன்று உலகத்திலும் நான் காணவில்லை. (25)

லங்காயாம் ஸுமஹத்₃ராஜ்யமிதம் த்வமநுபாலய ।
த்வத்ப்ரேஷ்யா மத்₃விதா₄ஸ்சைவ தே₃வா₄ஸ்சாபி சராசரா: ॥ (26)

அபி₄ஷேகோத₃கக்லிந்நா துஷ்டா ச ரமயஸ்வ மாம் ।
துஷ்க்ருதம் யத்புரா கர்ம வநவாஸேந தத்₃க₃தம் ॥
யஸ்ச தே ஸுக்ருதோ த₄ர்மஸ்தஸ்யேஹ ப₂லமாப்நுஹி ॥ (27)

இஹ மால்யாநி ஸர்வாணி தி₃வ்யக₃ந்த₄ாநி மைதி₂லி ।
பூ₄ஷணாநி ச முக்₂யாநி ஸேவஸ்வ ச மயா ஸஹ ॥ (28)

புஷ்பகம் நாம ஸுஸ்ரோணி ப்₄ராதுர்வைஸ்ரவணஸ்ய மே ।
விமாநம் ஸூர்யஸங்காஸம் தரஸா நிர்ஜிதம் மயா ॥ (29)

விஸாலம் ரமணீயம் ச தத்₃விமாநம் மநோஜவம் ।
தத்ர ஸீதே மயா ஸார்த₄ம் விஹரஸ்வ யத₂ாஸுக₂ம் ॥ (30)

வத₃நம் பத்₃மஸங்காஸம் விமலம் சாருத₃ர்ஸநம் ।
ஸோகார்தம் து வராரோஹே ந ப்₄ராஜதி வராநநே ॥ (31)

ஏவம் வத₃தி தஸ்மிந் ஸா வஸ்த்ராந்தேந வராங்க₃நா ।
பித₄ாயேந்து₃நிப₄ம் ஸீதா முக₂மஸ்ருண்யவர்தயத் ॥ (32)

த்யாயந்தீம் தாமிவாஸ்வஸ்த₂ாம் தீ₃நாம் சிந்தாஹதப்ரப₄ாம் ।
உவாச வசநம் பாபோ ராவணோ ராக்ஷஸேஸ்வர: ॥ (33)

அலம் வ்ரீடே₃ந வைதே₃ஹி த₄ர்மலோபக்ருதேந ச ।
ஆர்ஷோ₃யம் தை₃வநிஷ்யந்தே₃ா யஸ்த்வாமபி₄க₃மிஷ்யதி ॥ (34)

ஏதௌ பாதே₃ள மயா ஸ்நிக்₃தே₄ள ஸிரோபி₄: பரிபீடி₃தௌ ।
ப்ரஸாதம் குரு மே க்ஷிப்ரம் வஸ்யோ த்₃ாஸோ₃ஹமஸ்மி தே ॥ (35)

இமா: ஸூ₃ந்யா மயா வாச: ஸூ₃ஷ்யமானேந ப₄ாஷிதா: ।
ந சாபி ராவண: காஞ்சிந்மூர்த்₄நா ஸ்த்ரீம் ப்ரணமேத ஹ ॥ (36)

ஏவமுக்த்வா த₃ஸக்₃ரீவோ மைதி₂லிம் ஜநகாத்மஜாம் ॥
க்ருதாந்தவஸமாபந்நோ மமேயமிதி மந்யதே ॥ (37)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

இலங்கையாகிற இந்த மாபெரும் ராஜ்யத்தில் நீ அரசு செலுத்து. என் போன்ற அரக்கர்களும் அமரர்களும் அனைத்துச் சராசரங்களும் உனக்குப் பணியாளர்களாக ஆவார்கள். (26)

பட்டத்தரசியாக பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு அந்த நீரினால் நனைந்து, (கிடைத்தற்கரிய பேறு பெற்றதால்) மனமகிழ்ந்து, அதனால் என்னையும் சந்தோஷப்படுத்து. முன்வினைப்பயனாக ஏற்பட்ட துன்பங்கள், வனவாசத்தால் கழிந்துபோய்விட்டது. உன்னுடைய புண்ணியத்தின் பயனாகக் கிடைக்க வேண்டிய போகங்களை இங்கே அடைவாய். (27)

மைதிலி! நீ என்னுடன் இங்கே இருந்து கொண்டு, தெய்வீக மணம் கமழும் எல்லா வகையான மாலகளையும் உத்தமமான அணிகலன்களையும் ஏற்று அனுபவி. (28)

மெல்லிடையாளே! சூரியனுக்கொப்பாக ஒளி வீசும் புஷ்பகம் என்ற விமானம், என்னுடைய சகோதரன் குபேரனிடமிருந்து என் ஆண்மையால் (அவனை வென்று) எடுத்துக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. (29)

சீதே! அந்த விமானம் விசாலமானது; அழகானது; விருப்பத்திற்கிணங்க செல்லக்கூடியது. நீ அதில் என்னுடன் உட்கார்ந்து கொண்டு இஷ்டப்படி சுற்றி வரலாம். (30)

அழகிய முகமுடையாளே! பெண்ணரசியே! தாமரைபோல் ஒளிவீசுவதும் குற்றமற்றதும் வனப்புமிக்கதுமான உன் முகம், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு ஒளியில்லாமல் இருக்கிறது." (31)

இவ்வாறு அவன் பேசியதும், மாதரசியான சீதை, நிலாவை நிகர்த்த தன் முகத்தை, ஆடையின் முந்தானையால் மூடிக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்கினாள். (32)

கவலையால் ஒளியிழந்து, மனக்கலவரத்துடன் இராமனையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் சீதையைப் பார்த்து, அரக்கர் தலைவனான பாவி இராவணன் மேலும் சொன்னான்— (33)

“விதேககுமாரி! நீ இதுவரை துக்கப்பட்டது போதும். இது (உன்னை நான் அரசியாக்கிக் கொள்ள விரும்புவது) அறம் பிறழ்ந்த செயல் என்று எண்ணித்தானே துயரப்படுகிறாய்? (நமக்குள் ஏற்படப்போகும் உறவு) முனிவர்களால் கூறப்பட்ட தருமம்தான். நீ அடையப்போகும் சம்பந்தம், தெய்வத்தின் ஆணைப்படி நடப்பது. (கன்னிப் பெண்டிரைப் பலவந்தமாகத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து விவாகம் செய்து கொள்வது, ராக்ஷஸ விவாகம் எனப்படும். அது வைதிக நெறியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அத்துடன், விவாகமான பெண்ணை கடத்திக் கொண்டு வந்து, தன்னை மணம் செய்து கொள்ளும்படி அச்சுறுத்துவது, மிகப்பெரிய பாவம் என்பது அறநூல் கூற்று.) (34)

ஒளிவீசும் உன் இரு திருப்பாதங்களிலும், நான் என்னுடைய (பத்துத்) தலைகளை வைத்து வணங்குகிறேன். உடனே, என் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள். நான் உனக்குக் கட்டுப்பட்டவன்; உன் அடிமை. (35)

காமாக்கினியால் வெந்துகொண்டிருக்கும் நான் அதன் காரணமாக, இவ்வளவு தூரம் என்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு பேசினேன். இராவணன், எந்த ஒரு பெண்ணின் பாதத்திலும் தலைகுனிந்து வணங்குபவன் அல்லன் அன்றோ?” (36)

இவ்வாறு மிதிலைத் திருமகள் ஜனகபுத்திரியிடம் கூறிவிட்டு, காலன் வசப்பட்ட இராவணன், ‘இனி இவள் எனக்குத்தான்!’ என்று எண்ணிக் கொண்டான். (37)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஷட்பஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

வத்ஸராவதி₄கரணம்

ஸா ததே₂க்தா து வைதே₃ஹீ நிர்ப₄யா ஸோககர்ஸிதா ।
த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ராவணம் ப்ரத்யப₄ாஷத ॥ (1)

ராஜா த₃ஸரதே₂ா நாம த₄ர்மஸேதுரிவாசல: ।
ஸத்யஸந்த₄: பரிக்ஞாதோ யஸ்ய புத்ர: ஸ ராக₄வ: ॥ (2)

ராமோ நாம ஸ த₄ர்மாத்மா த்ரிஷு லோகேஷு விஸ்ருத: ।
தீ₃ர்க₄ப₃ாஹுர்விஸாலாசேஷா தை₃வதம் ஸ பதிர்மம ॥ (3)

இஷ்வாகூணாம் குலே ஜாத: ஸிம்ஹஸ்கந்தே₄ா மஹாத்யுதி: ।
லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்₄ராத்ரா யஸ்தே ப்ராணாந் ஹரிஷ்யதி ॥ (4)

ப்ரத்யக்ஷம் யத்யஹம் தஸ்ய த்வயா ஸ்யாம் த₄ர்ஷிதா ப₃லாத் ।
ஸயிதா த்வம் ஹத: ஸங்க்₂யே ஜநஸ்த₂ாநே யத₂ா க₂ர: ॥ (5)

ய ஏதே ராஷஸா: ப்ரோக்தா கே₄ரருபா மஹாப₃லா: ।
ராக₄வே நிர்விஷா: ஸர்வே ஸுபர்ணே பந்நக₃ா யத₂ா ॥ (6)

தஸ்ய ஜ்யாவிப்ரமுக்தாஸ்தே ஸரா: காஞ்சநபூ₄ஷணா: ।
ஸாரீரம் வித₄மிஷ்யந்தி க₃ங்க₃ாகூலமிவோர்மய: ॥ (7)

அஸுரைர்வா ஸுரைர்வா த்வம் யத்யவத்யோஸி ராவண ।
உத்பாத்ய ஸுமஹத்யவைரம் ஜீவநஸ்தஸ்ய ந மோக்ஷயஸே ॥ (8)

ஸ தே ஜீவிதஸேஷஸ்ய ராக₄வோஸந்தகரோ ப₃லீ ।
பஸோர்யூபகதஸ்யேவ ஜீவிதம் தவ து₃ர்லப₄ம் ॥ (9)

யதி₃ பஸ்யேத்ஸ ராமஸ்த்வாம் ரோஷதீ₃ப்தேந சக்ஷுஷா ।
ரக்ஷஸ்த்வமத்ய நிர்த₃க்தே₄ா யத₂ா ருத்₃ரேண மந்மத₂: ॥ (10)

யஸ்சந்த்ரம் நப₄ஸோ பூ₄மௌ பாதயேந்நாஸயேத வா ।
ஸாக₃ரம் ஸோஷயேத்₃வாபி ஸ ஸீதாம் மோசயேதி₃ஹ ॥ (11)

க₃தாயுஸ்த்வம் க₃தபூ₃கோ க₃தஸத்த்வோ க₃தேந்த்₃ரிய: ।
லங்கா வைத₄வ்யஸம்யுக்தா த்வத்க்ருதே ந ப₄விஷ்யதி ॥ (12)

ந தே பாபமித₃ம் கர்ம ஸுக்₃ோத₃ர்கம் ப₄விஷ்யதி ।
யாஹம் நீதா விநாப₄ாவம் பதிபாஸ்வாத்வயா ப₃லாத் ॥ (13)

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தாறு

கெடு விதிப்பது

இவ்வாறு கூறப்பட்ட வைதேகி, சோகத்தால் மனம் வெதும்பி, இடையில் ஒரு புல்லைப் போட்டுவிட்டு, இராவணனிடம் கடுகளவும் அச்சங்கொள்ளாமல் பதில் கூறினாள்— (1)

"தசரதன் என்ற பெயருடைய ஒரு மன்னர்; அறத்தின் எல்லையைக் கடந்து செல்லக்கூடாது என்பதில் உறுதியாக நிற்பவர்; வாக்குத் தவறாதவர்; உலகப் புகழ் பெற்றவர்; அவருடைய செல்வப் புதல்வர், ஸ்ரீராகவன். (2)

இராமன் என்று அவருக்குப் பெயர்; தருமத்தையே உயிர்மூச்சாக உடையவர்; மூன்று உலகங்களிலும் பிரசித்தி பெற்றவர்; நீண்ட கைகளும், அகன்ற கண்களுமுடைய அவர்தான் என் கணவர்; நான் ஆராதிக்கும் தெய்வம். (3)

அவர், இக்டுவாகு குலத்தில் தோன்றியவர்; சிங்கம் நிகர் தோள்வலிமை கொண்டவர்; மிக்க மேன்மையுற்றவர். அவர், தன் சகோதரனான லட்சுமணனுடன் வந்து உன் உயிரைப் பறிக்கப் போகிறார். (4)

என்னை, அவர் கண் முன்னால் பலாத்காரமாகத் தூக்கி வருவதற்கு முயன்றிருந்தால், கரணைப் போலவே ஜனஸ்தானத்தில் மாண்டுபோய் நீண்ட நித்திரையில் ஆழ்ந்திருப்பாய். (5)

எந்த அரக்கர்களை (வானளாவப் புகழ்ந்து) பயங்கரமான தோற்றமுடையவர்கள் என்றும், மகாபலசாலிகள் என்றும் போற்றுகிறாயோ, அவர்கள் எல்லோரும் கருடனைக் கண்டவுடன் சர்ப்பங்கள் அடங்கி விடுவதைப் போல, இராமனைக் கண்டதும் தம் ஆற்றலை முற்றிலும் இழந்தவர்களாகிவிடுவார்கள். (6)

அலைபுரண்டு வெள்ளமாக வரும் தண்ணீர், கங்கையின் கரையைக் அரித்துவிடுவதைப் போல, அவருடைய (இராமனுடைய) வில்லின் நாண்கயிற்றிலிருந்து செலுத்தப்பட்ட பொற்பூண் கொண்டு விளங்கும் அம்புகள், உன் உடலை அழிக்கப் போகின்றன. (7)

இராவணா! அசுரர்களாலும் தேவர்களாலும் நீ கொல்லப்பட முடியாதவனாக (வரம் பெற்று) இருக்கலாம். ஆனால், இராமனுடன் பெரும் பகையை உண்டாக்கிக் கொண்டுவிட்ட நீ, உயிருடன் தப்பிச் செல்லமாட்டாய். (8)

இராகவன் பேராற்றலுடையவர்; மீதியிருக்கும் உன் வாழ்நாளை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப் போகிறவர், அவர்தான். வேள்விச்சாலையில், யூபக் கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஆடு எப்படி உயிருடன் தப்பிச் செல்ல முடியாததோ, அப்படியே உன்னாலும் தப்பிச் செல்ல முடியாது. (9)

சினங்கொண்ட கண்களால் இராமன் உன்னைப் பார்ப்பாரேயானால், அரக்கனாகிய நீ இப்பொழுதே சாம்பலாகிப் போய்விடுவாய் - ருத்திரனின் நெற்றிக்கண் பார்வையால் மன்மதன் எரிந்து போனதைப் போல. (10)

எவர், வானத்திலிருக்கும் சந்திரனைப் பூமியில் வீழ்த்தவோ அழிக்கவோ வல்லவரோ, மாபெரும் கடலைக்கூட வற்றடிக்கும் திறன் பெற்றவரோ அவர், ஏர்முனைநாயகியான என்னை இவ்விடத்திலிருந்து விடுவிப்பார் (என்பதில் சந்தேகமில்லை). (11)

உனக்கு ஆயுள் முடிந்துவிட்டது; செல்வச்செழிப்பும் ஆட்சி-அதிகாரமும் போய்விட்டன; வீரம் ஒழிந்துவிட்டது; புலன்கள் தம் இயல்பான செயல்பாடுகளை இழந்துவிட்டன. உன் காரணமாக, இலங்கை கைம்மைக் கோலம் பூணப்போகிறது. (12)

காட்டில் கணவரிடமிருந்து பிரித்து என்னை எடுத்து வந்தாயே, இந்த பாவச்செயல் உனக்கு நலன் தருவதாக அமையப் போவதில்லை. (13)

ஸ ஹி தே₃வரஸம்யுக்தோ மம ப₄ர்தா மஹாத்த்யுதி: ।
நிர்ப₄யோ வீர்யமாஸ்ரித்ய ஸூந்யே வஸதி த₃ண்ட₃கே ॥ (14)

ஸ தே த₃ர்பம் ப₃லம் வீர்யமுத்ஸேகம் ச தத₂ாவித₄ம் ।
அபநேஷ்யதி க₃ாத்ரேப₄ய: ஸரவர்ஷேண ஸம்யுகே₃ ॥ (15)

யத₃ா விநாஸோ பூ₄தாநாம் த்₃ருஸ்யதே காலசோதி₃த: ।
தத₃ா கார்யே ப்ரமாத்த்யந்தி நரா: காலவஸம் க₃தா: ॥ (16)

மாம் ப்ரத₄ருஷ்ய ஸ தே கால: ப்ராப்தோ₅யம் ராஷஸாத₄ம ।
ஆத்மநோ ராஷஸாநாம் ச வத₄ாயாந்த:புரஸ்ய ச ॥ (17)

ந ஸக்யா யக்ருமத்த₄யஸ்த₂ா வேதி₃: ஸ்ருக்த₃ப₄ாண்ட₃மண்டி₃தா ।
த்₃விஜாதிமந்த்ரஸம்பூதா சண்ட₃ாலேநாவமர்தி₃தும் ॥ (18)

தத₂ாஹம் த₄ர்மநித்யஸ்ய த₄ர்மபத்நீ பதிவ்ரதா ।
த்வயா ஸ்ப்ரஷ்டும் ந ஸக்யாஸ்மி ராஷஸாத₄ம பாபிநா ॥ (19)

க்ரீட₃ந்தீ ராஜஹம்ஸேந பத்₃மஷண்டே₃ஷு நித்யத₃ா ।
ஹம்ஸீ ஸா த்ருணஷண்ட₃ஸ்த₂ம் கத₂ம் த்₃ரஷ்யேத மத்₃கு₃கம் ॥ (20)

இத₃ம் ஸரீரம் நி:ஸம்க்ரும் ப₃ந்த₄ வா க₂ாத₃யஸ்வ வா ।
நேத₃ம் ஸரீரம் ரஷ்யம் மே ஜீவிதம் வாபி ராஷஸ ॥
ந து ஸஷ்யாம்யுபக்ரோஸம் ப்ருதி₂வ்யாம் த₃ாதுமாத்மந: ॥ (21)

ஏவமுக்த்வா து வைதே₃ஹீ க்ரோத₄ாத்ஸுபருஷம் வச: ।
ராவணம் மைதி₂லீ தத்ர புந்நோவாச கிஞ்சந ॥ (22)

ஸீதாயா வசநம் ஸ்ருத்வா பருஷம் ரோமஹர்ஹணம் ।
ப்ரத்யுவாச தத: ஸீதாம் ப₄யஸந்த₃ர்ஸநம் வச: ॥ (23)

ஸ்ருணு மைதி₂லீ மத்₃வாக்யம் மாஸாந் த்₃வாத₃ஸ ப₄ாமிநி ।
காலேநாநேந நாப்யேஷி யதி₃ மாம் சாருஹாஸிநி ॥
ததஸ்த்வாம் ப்ராதராஸார்த₂ம் ஸூத₃ாஸ்சே₂த்ஸ்யந்தி லேஸஸ: ॥ (24)

இத்யுக்த்வா பருஷம் வாக்யம் ராவண: ஸத்ருராவண: ।
ராஷஸீஸ்ச தத: க்ருத்த₄ இத₃ம் வசநம்ப்ரவீத் ॥ (25)

ஸீக்ரமேவ ஹி ராஷஸ்யோ விக்ருதா கோரத₃ர்ஸநா: ।
த₃ர்பமஸ்யா விநேஷ்யத்₂வம் மாம்ஸஸோணிதபே₄ஜநா: ॥ (26)

வசநாதே₃வ தாஸ்தஸ்ய ஸுகோரா ராஷஸீக₃ணா: ।
க்ருதப்ராஞ்ஜலயோ பூ₄த்வா மைதி₂லீம் பர்யவாரயந் ॥ (27)

என் கணவர் மிகவும் மகிமை வாய்ந்தவர்; தன்னுடைய வீரத்தின் மேல் நம்பிக்கை வைத்து, என் மைத்துனரோடுகூட, மக்கள் நடமாட்டமில்லாத தண்டகாரணயத்தில் அச்சமில்லாமல் வசிக்கிறார். (14)

அவர், யுத்தத்தில் சரமாரியைப் பொழிந்து உன் உடலிலிருந்து செருக்கு, வலிமை, வீரம் மற்றும் இது போன்ற அடாவடித்தனங்களை வெளியேற்றப் போகிறார். (15)

எப்பொழுது, காலனால் விதிக்கப்பட்ட அழிவு காலம் நெருங்கி வருகிறதோ, அப்பொழுது மானிடர்கள் தம் செயல்களில் தவற்றைச் செய்கிறார்கள் (தவறான செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள்). (16)

அரக்கப்பதரே! என்னை அபகரித்து வந்ததால் உனக்கும் அரக்கர்களுக்கும் அந்தப்புரத்திலுள்ள பெண்டிர்க்கும் அழிவு காலம் மிகவும் நெருங்கிவிட்டது. (17)

வேள்விச்சாலையின் நடுவில் நிறுவப்பட்டதும் ஸ்ருக்-ஸ்ருவம், பஞ்சபாத்திரம், நெய்க்கிண்ணம் முதலான வேள்விப் பாண்டங்கள் நிறைந்ததும் வேதவிற்பன்னர்களால் மந்திரம் ஓதப்பட்டுப் புனிதமாக்கப்பட்டதுமான வேள்விக்குண்டம், இழிகுலத்தோனால் தீண்ட முடியாது. (18)

அரக்கப்பதரே! (வேள்விக்குண்டம் போல் புனிதமானவளும்) தருமத்தில் ஊன்றி நிற்கும் இராமனுக்கு, அறநெறிப்படி கன்னிகாதானம் செய்து கொடுக்கப்பட்டவளும், கற்புக்கனலியுமான நான், மாபாவிமான உன்னால் தொடக்கூட முடியாதவள். (19)

தாமரை மலர்கள் நிறைந்த ஓடையில் ராஜ அன்னத்தோடு உல்லாசமாக விளையாடும் அன்னப்பேடு, புல்புதரில் வசிக்கும் நீர்காகத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்குமா? (பார்க்காது.) (20)

அரக்கனே! உணர்வுகள் நசித்துப்போய்விட்ட இந்த சரீரத்தை நீ கட்டிப்போடு, அல்லது, வெட்டிப்போடு. இந்த சரீரத்தையோ வாழ்நாளையோ நான் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. இந்த உலகில் என்னைப் பற்றி இகழ்ந்து பேசக்கூடிய ஒரு காரியத்தைச் செய்யமாட்டேன். (உயிரை விட்டாலும் விடுவேனே தவிர, உன் வசப்படமாட்டேன்.)” (21)

இராவணனிடம் கோபம் கொண்டு, இவ்வளவு கடுமையான சொற்களைக் கூறிவிட்டு, மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் மௌனமானாள், மைதிலி. (22)

சீதையின், உரோமச்சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தும் வன்மொழிகளைக் கேட்டதும், அவளைப் பார்த்து, அச்சத்தை விளைவிக்கும் பதிலைக் கூறினான்— (23)

“அழகாகச் சிரிக்கும் பெண்ணரசியே! என் சொற்களைக் காது கொடுத்துக் கேள். இரண்டு மாதம் காலகெடு தருகிறேன். அதற்குள் நீயாக என்னை நாடி வராவிட்டால், சமையற்காரர்கள் ஒரு நாள் காலை உணவிற்காக உன்னைத் துண்டுதுண்டாக வெட்டிப் போடுவார்கள்.” (24)

பகைவர்களைக் கதறச் செய்யும் இராவணன் இவ்வாறு கடுமையான சொற்களைச் சீதையிடம் கூறிவிட்டு, மிகவும் கோபத்துடன் (காவலுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த) அரக்கிகளைப் பார்த்துக் கூறினான்— (25)

“மாமிசத்தையும் இரத்தத்தையும் உணவாகக் கொள்பவர்களும், பயங்கரமான தோற்றமுள்ளவர்களும், நிலைதடுமாறிப் போனவர்களுமான அரக்கிகளே! விரைவில் இவளுடைய செருக்கை நீங்கள் அடக்க வேண்டும்.” (26)

மகாகோரமான தோற்றமுடைய அந்த அரக்கியர் கூட்டம், அவனுடைய உத்தரவைக் கேட்டதும் கைகூப்பி வணங்கிவிட்டு, சீதையைக் குழ்ந்து கொண்டனர். (27)

ஸ தா: ப்ரோவாச ராஜாஸௌ ராவணோ கே₄ரத₃ர்ஸந: ।
ப்ரசால்ய சரணோத்கர்ஷைர்த₃ராயந்நிவ மேதி₃நீம் ॥ (28)

அஸோகவநிகாமத்₄யே மைதி₂லீ நீயதாமியம் ।
தத்ரேயம் ரக்ஷயதாம் கூ₃ட₄ம் யுஷ்மாபி₄: பரிவாரீதா ॥ (29)

தத்ரைநாம் தர்ஜனைநர்கே₄ரை: புந: ஸாந்த்வைஸ்ச மைதி₂லீம் ।
ஆநயத்₄வம் வஸம் ஸர்வா வந்யாம் க₃ஜவதூ₄மிவ ॥ (30)

இதி ப்ரதிஸமாதி₃ஷ்டா ராக்ஷஸ்யோ ராவணேந தா: ।
அஸோகவநிகாம் ஜக்யமுர்மைதி₂லீம் ப்ரதி₃க்யுருஹ்ய து ॥ (31)

ஸர்வகாலப₂லைர்வ்ருக்ஷைர்நாநாபுஷ்பப₂லைர்வ்ருதாம் ।
ஸர்வகாலமதை₃ஸ்சாபி த்₃விஜை: ஸமுபஸேவிதாம் ॥ (32)

ஸா து ஸோகபரீதாங்கீ₃ மைதி₂லீ ஜநகாத்மஜா ।
ராக்ஷஸீவஸமாபந்நா வ்யாக்₄ரீணாம் ஹரிணீ யத₂ா ॥ (33)

ஸோகேந மஹதா க்₃ரஸ்தா மைதி₂லீ ஜநகாத்மஜா ।
ந ஸர்ம லப₄தே பீ₄ரு: பாஸப₃த்₃த₄ா ம்ருகீ₃ யத₂ா ॥ (34)

ந விந்த₃தே தத்ர து ஸர்ம மைதி₂லீ
விருபநேத்ராபி₄ரதீவ தர்ஜிதா ।
பதிம் ஸ்மரந்தீ த₃யிதம் ச தை₃வதம்
விசேதநாபூ₄த்₃ப₄யஸோகபீ₄டிதா ॥ (35)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஷட்பஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

ப்ரசஷிப்த: ஸர்க₃:

இந்த்₃ரத்₃வரர ஸீதாயை தீ₃வ்ய பாயஸத₃ரநம்

ப்ரவேஸிதாயாம் ஸீதாயாம் லங்காம் ப்ரதி பிதாமஹ: ।
தத₃ா ப்ரோவாச தே₃வேந்த்₃ரம் பரிதுஷ்டம் ஸதக்ரதும் ॥ (1)

த்ரைலோக்யஸ்ய ஹிதார்த₂ாய ரக்ஷஸாமஹிதாய ச ।
லங்காம் ப்ரவேஸிதா ஸீதா ராவணேந து₃ராத்மநா ॥ (2)

பதிவ்ரதா மஹாப₄ாக்₃ா நித்யம் சைவ ஸுகை₂தி₄தா ।
அபஸ்யந்தீ ச ப₄ர்தாரம் பஸ்யந்தீ ராக்ஷஸீஜநம் ॥
ராக்ஷஸீபி₄: பரிவ்ருதா ப₄ர்த்துத்₃ர்ஸநலாலஸா ॥ (3)

பயங்கரத் தோற்றம் கொண்ட மன்னன் இராவணன், பூமியைப் பிளப்பதைப் போலக் கால்களைத் தூக்கி உதைத்து, அவர்களைப் பார்த்து மீண்டும் கூறினான்— (28)

“சீதையை அசோகவனத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்; அங்கே இவளைச் சூழ்ந்து கொண்டு மிகவும் ரகசியமாகப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருங்கள். (29)

இவளை அதட்டி உருட்டி பயமுறுத்துங்கள்; பின்னர், இனிய சொற்களால் மகிழ்வுறச் செய்யுங்கள். காட்டிலுள்ள எதற்கும் கட்டுப்படாத பெண்யானையைப் பலவித முறைகளைக் கையாண்டு, அதை வசப்படுத்துவதைப் போல, நீங்களனைவரும் முயன்று மைதிலியை என் வசப்படுத்துங்கள்.” (30)

இராவணனால் இவ்வாறு ஆணையிடப்பட்ட அந்த அரக்கிகள், ஆண்டு முழுவதும் பழம் தரக்கூடிய மரங்களும், பல்வகையான பழம்-புஷ்பம் நிறைந்ததும், எப்போதும் உல்லாச மயக்கத்துடனிருக்கும் பறவைகள் வசிப்பதுமான அசோகவனத்திற்கு மைதிலியை அழைத்துச் சென்றார்கள். (31,32)

அரக்கிகளிடம் அகப்பட்டுவிட்ட ஜனககுமாரி சீதை, பெண்புலிகளிடம் சிக்கிக் கொண்ட பெண்மானைப் போல சோகத்தில் மூழ்கியவளானாள். (33)

ஜனகன் திருமகளான மைதிலி, எல்லையில்லாத துக்கத்திற்கு ஆட்பட்டு, உள்ளம் நடுங்கி, வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட பெண்மானைப் போல ஒரு விநாடிகூட மன அமைதியைப் பெறவில்லை. (34)

அழகில்லாத கண்களைக் கொண்ட அவர்களால் மிகவும் மிரட்டப்பட்ட மைதிலி, அவ்விடத்தில் மன அமைதியை அடையவில்லை. தான் வணங்கும் தெய்வமான கணவரையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த அவள் பயத்தாலும் சோகத்தாலும் தாக்கப்பட்டு, உணர்விழந்தவள் போலானாள். (35)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

இடைச்செருகலான ஸர்க்கம் இந்திரன், சீதைக்குத் தெய்வீக பாயசம் கொடுத்தல்

இலங்கையில் சீதாப்பிராட்டியார் பிரவேசித்ததும் பேரானந்தமடைந்த பிரும்மா, தேவராஜனான இந்திரனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்— (1)

“மூன்று உலகங்களின் நலனுக்காகவும் அரக்கர்களின் அழிவுக்காகவும் தீய எண்ணம் கொண்ட இராவணனால், சீதாதேவி இலங்கைக்குள் கொண்டு செல்லப்பட்டாள். (2)

கற்புக்கரசியும் பெருமைமிக்கவளும் எப்போதும் சுகமாக இருந்து பழக்கப்பட்டவளுமான அவள், தற்சமயம் இராமனைக் காண முடியாமல், (மாறாக) சுற்றிச் சூழ்ந்திருக்கும் அரக்கிகளையே காண்கிறாள்! தன் கணவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். (3)

நிவிஷ்டா ஹி புரீ லங்கா தீரே நதநதீபதே: ।

கதம் ஜ்ஞாஸ்யதி தாம் ராமஸ்தத்ரஸ்தாம் தாமநிந்திதாம் ॥ (4)

து:கம் ஸம்சிந்தயந்தீ ஸா பஹுஸ: பரிதுர்லபா ।

ப்ராணயாத்ராமகுர்வாணா ப்ராணாம்ஸ்த்யக்ஷயத்யஸம்ஸயம் ॥

ஸ பூய: ஸம்ஸயோ ஜாத: ஸீதாயா: ப்ராணஸம்க்ஷயே ॥ (5)

ஸ த்வம் ஸீக்ரமிதோ கத்வா ஸீதாம் பஸ்ய ஸுபநநாம் ।

ப்ரவிஸ்ய நகரீம் லங்காம் ப்ரயச்ச ஹவிருத்தமம் ॥ (6)

ஏவமுத்தோத தேவேந்த்ர: புரீம் ராவணபாலிதாம் ।

ஆகச்சந்நித்ரயா ஸார்தம் பகவாந் பாகஸாஸந: ॥ (7)

நித்ராம் சோவாச கச்ச த்வம் ராக்ஷஸாந் ஸம்ப்ரமோஹய ।

ஸா ததேக்தா மகவதா தேவீ பரமஹர்ஷிதா ॥ (8)

தேவகார்யார்தஸித்தயார்தம் ப்ராமோஹயத ராக்ஷஸாந் ।

ஏதஸ்மிந்நந்தரே தேவ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸசீபதி: ॥ (9)

ஆஸஸாத வநஸ்தாம் தாம் வசநம் சேதமப்ரவீத் ।

தேவராஜோஸ்மி பத்யம் தே இஹ சாஸ்மி ஸுசிஸ்மிதே ॥ (10)

அஹம் த்வாம் கார்யஸித்தயார்தம் ராகவஸ்ய மஹாத்மந: ।

ஸாஹாய்யம் கல்பயிஷ்யாமி மா ஸுசோ ஜநகாத்மஜே ॥ (11)

மத்ப்ரஸாதாத் ஸமுத்ரம் ஸ தரிஷ்யதி பஸை: ஸஹ ।

மயைவேஹ ச ராக்ஷஸ்யோ மாயயா மோஹிதா: ஸுபே ॥ (12)

தஸ்மாதந்நமிதம் ஸீதே ஹவிஷ்யாந்நமஹம் ஸ்வயம் ।

ஸ த்வாம் ஸங்க்ருஹய வைதேஹி ஆகத: ஸஹ நித்ரயா ॥ (13)

ஏததத்ஸ்யஸி மத்தஸ்தாந்ந த்வாம் பதாதிஷ்யதே ஸுபே ।

க்ஷதா த்ருஷா ச ரம்பேரு வர்ஷாணாமயுதரபி ॥ (14)

ஏவமுத்தா து தேவேந்த்ரமுவாச பரிஸங்கிதா ।

கதம் ஜாநாமி தேவேந்த்ரம் த்வாமிஹஸ்தம் ஸசீபதிம் ॥ (15)

தேவலிங்கநி த்ருஷ்டாநி ராமலக்ஷ்மணஸந்நிதௌ ।

தாநி த்ரஸ்ய தேவேந்த்ர யதி த்வம் தேவராட் ஸ்வயம் ॥ (16)

ஸீதாயா வசநம் ஸ்ருத்வா ததா சக்ரே ஸசீபதி: ।

ப்ருதிவீம் நாஸ்ப்ருஸத் பத்யாமநிமேக்ஷக்ஷணாநி ச ॥ (17)

அரஜோம்புரதாரீ ச நம்லாநகுஸுமஸ்ததா ।

தம் ஜ்ஞாத்வா லக்ஷணை: ஸீதா வாஸவம் பரிஹர்ஷிதா ॥ (18)

இலங்கை நகரம், கடலால் குழப்பட்டிருக்கிறது. மாசுமருவற்ற அவள் அங்கே இருப்பதை இராமன் எவ்வாறு அறிவான்? (4)

சீதை, துக்கத்திலும் பலவித கவலைகளிலும் மூழ்கியிருக்கிறாள். கணவனால் அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறாள். உணவு எடுத்துக்கொள்ளாத அவள், நிச்சயமாக உயிரைத் துறக்கப் போகிறாள். அவள் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டால், நம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறுவது சந்தேகம்தான். (5)

விரைவில் நீ இங்கிருந்து சென்று, இலங்கை நகருக்குள் நுழைந்து, மங்களம் பொருந்திய முகமுடைய சீதையைப் பார்த்து உத்தமமான ஹவிஸைக் கொடு." (6)

இவ்வாறு கூறப்பட்ட தேவ மன்னனான இந்திரன், தன்னுடன் நித்ரா தேவியை அழைத்துக் கொண்டு இராவணனால் பரிபாலிக்கப்படும் அந்த நகருக்கு வந்து சேர்ந்தான். (7)

நித்ரா தேவியைப் பார்த்து, "நீ உள்ளே சென்று, அரக்கர்களை மயக்கத்தில் ஆழ்த்து" என்றான். இவ்வாறு இந்திரனால் கூறப்பட்ட நித்ரா தேவி மிகவும் களிப்படைந்து, தேவர்களின் எண்ணம் ஈடேறும்பொருட்டு அரக்கர்களை உறக்கத்தில் ஆழ்த்தினாள். (8)

இதனிடையே, ஆயிரம் கண் படைத்தவனும் சசீதேவியின் கணவனுமான இந்திரன், காட்டிலிருக்கும் சீதையிடம் வந்து, பின்வருமாறு கூறினான்— (9)

"நற்புன்னகையாளே! தங்களுக்கு நலன் உண்டாகட்டும். நான் தேவராஜன் வந்திருக்கிறேன். பெருவீரரான இராமனுடைய நோக்கம் நிறைவேற வேண்டும் (தாங்கள் அரக்கர் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட வேண்டும்) என்பதற்காக, நான் உதவி செய்ய விரும்புகிறேன். ஜனகர் புதல்வியே! தாங்கள் துயரப்பட வேண்டாம். (10,11)

என் அருளினால், பெரும் படையுடன் பெருங்கடலைக் கடந்து அவர் வரப்போகிறார். நல்லணங்கே! என்னுடைய மாயா சக்தியினால், இங்குள்ள அரக்கிகளை மயங்கிக் கிடக்கச் செய்திருக்கிறேன். (12)

வைதேகி! உயர்ந்த உணவான இந்த ஹவிஸை எடுத்துக்கொண்டு, நித்ரா தேவியுடன் நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன். (13)

நல்நங்காய்! அழகியவளே! என் கைகளிலிருந்து இந்த ஹவிஸ் உணவையேற்று உட்கொண்டால், பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பசியும் தாகமும் தங்களை வருத்தமாட்டா." (14)

இவ்வாறு தேவேந்திரனால் கூறப்பட்டதும், அவள் சந்தேகப்பட்டு அவனிடம் கூறினாள்— "சசீதேவியின் கணவனான தேவேந்திரன்தான் இங்கே வந்திருப்பது என்பதை நான் எவ்வாறு நம்புவேன்? (15)

தேவேந்திரனே! இராம-லட்சுமணர்களுடன் இருக்கும்போது தேவதைகளின் உடல் தோற்றத்தை என் கண்களால் பார்த்திருக்கிறேன். நீ, உண்மையிலேயே, தேவர்களின் மன்னன் என்றால், உன் தேவதா ஸ்வரூபத்தைக் காட்டு." (16)

சீதையின் சொற்களைக் கேட்ட இந்திரன் அவ்வாறே செய்தான். தரையில் படாமல் அந்தரத்தில் நிற்கும் கால்கள்; இமைகொட்டாத கண்கள்; அழுக்குப்படியாத ஆடை; வாடாத மலர்மாலை! இந்த லட்சணங்களைக் கண்டு, அவன் இந்திரன்தான் என்று உணர்ந்து, சீதை மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். (17,18)

உவாச வாக்யம் ருத்வீ ப₄க₃வந் ராக₄வம் ப்ரதி ।
ஸஹ ப்₄ராத்ரா மஹாப₃ாஹுர்தி₃ஷ்ட்யா மே ஸ்ருதிமாக₃த: ॥ (19)

யத₂ா மே ஸ்வஸுரோ ராஜா யத₂ா ச மிதி₂லாதி₄ப: ।
தத₂ா த்வாமத்ய பஸ்யாமி ஸநாதே₂ா மே பதிஸ்த்வயா ॥ (20)

தவாஜ்ஞயா ச தே₃வேந்த்₃ர பயோபூ₄தமித்யம் ஹவி: ।
அஸிஷ்யாமி த்வயா த₃த்தம் ரக்ஷ₄ணாம் குலவர்த₄நம் ॥ (21)

இந்த்₃ரஹஸ்தாத்₃ க்ருஹீத்வா தத் பாயஸம் ஸா ஸுசிஸ்மிதா ।
ந்யவேத்யத ப₄ர்த்ரே ஸா லக்ஷ்மணாய ச மைதி₂லீ ॥ (22)

யதி₃ ஜீவதி மே ப₄ர்தா ஸஹ ப்₄ராத்ரா மஹாப₃ல: ।
இத்யமஸ்து தயோர்ப₄க்த்யா தத₃ாஸ்நாத் பாயஸம் ஸ்வயம் ॥ (23)

இதீவ தத் ப்ராஸ்ய ஹவிர்வராநநா
ஜஹௌ ஷுத₄ாது₃:க₂ஸமுத்₃ப₄வம் ச தம் ।
இந்த்₃ராத் ப்ரவ்ருத்திமுபலப்₄ய ஜாநகீ
காகுத்ஸ்த₂யோ: ப்ரீதமநா ப₃பூ₄வ ॥ (24)

ஸ சாபி ஸக்ரஸ்த்ரிதி₃வாலயம் தத₃ா
ப்ரீதோ யயௌ ராக₄வகார்யஸித்த₄யே ।
ஆமந்த்ர்ய ஸீதாம் ஸ ததோ மஹாத்மா
ஜக்யாம நித்₃ராஸஹித: ஸ்வமாலயம் ॥ (25)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ப்ரக்ஷிப்த: ஸர்க₃: ॥

ஸப்தபஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

ராமப்ரத்யாக₃மநம்

ராஷஸம் ம்ருக்யுபேண சரந்தம் காமரூபிணம் ।
நிஹத்ய ராமோ மாரீசம் தூர்ணம் பதி₂ நிவர்ததே ॥ (1)

தஸ்ய ஸந்த்வரமாணஸ்ய த்₃ரஷ்டுகாமஸ்ய மைதி₂லீம் ।
க்ரூரஸ்வநோ₂த₂ கோமாயுர்விநாத₃ாஸ்ய ப்ருஷ்ட₂த: ॥ (2)

ஸ தஸ்ய ஸ்வரமாக்ஞய த்₃ாருணம் ரோமஹர்ஷணம் ।
சிந்தயாமாஸ கோமாயோ: ஸ்வரேண பரிஸங்கித: ॥ (3)

அஸுபூம் பத மந்யேஹம் கோமாயுர்வாஸதே யத₂ா ।
ஸ்வஸ்தி ஸ்யாத்₃பி வைதே₃ஹ்யா ராஷஸைஸர்ப₄ஷணம் விநா ॥ (4)

இராகவனை எண்ணி துக்கத்துடன் அழுது கொண்டு, “தம்பியோடு கூடிய பெருந்தோளரான இராமனுடைய பெயர் அதிருஷ்டவசமாக இன்று என் செவிகளில் விழுந்தது” என்றாள். (19)

“மாமன்னரான என் மாமனாரைப் போலவும், (தந்தையாகிய) மிதிலை மன்னரைப் போலவும், நான் உன்னை இப்போது பார்க்கிறேன். (துணைக்கு) நீ வந்திருப்பதால், என் கணவர், ஓர் உற்றாரோடு இருக்கிறார் (என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது). (20)

தேவேந்திரனே! ரகு பரம்பரையை வளர்க்கக் கூடியதும், உன்னால் கொடுக்கப்பட்டதுமான இந்த பாலன்னத்தை, நீ கேட்டுக் கொண்டபடி நான் புசிக்கிறேன்.” (21)

இந்திரனுடைய கரங்களிலிருந்து அந்தப் பாலன்னத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட சீதை, மனத்திற்குள்ளே, தன் கணவருக்கும் மைத்துனருக்கும் படைத்தாள். (22)

“மகாபலம் பொருந்திய என் கணவர், தன் சகோதரரோடு உயிருடன் இருப்பாரேயானால், நான் வணக்கத்துடன் சமர்ப்பிக்கும் இந்த உணவு அவர்களைச் சென்றடையட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு, அந்தப் பாயசத்தை அவள் பருகினாள். (23)

பேரழகியான அவள், இவ்வாறாக அந்த ஹவிஷ்யான்னத்தை உண்டு, பசி-தாகம் முதலியவற்றால் ஏற்படும் துக்கத்தைத் துறந்தாள். காகுத்தர்கள் பற்றிய சில விபரங்களை இந்திரனிடமிருந்து அறிந்து கொண்ட அவள், உவகை அடைந்தாள். (24)

இராமனுடைய முயற்சி வெற்றியடைய வேண்டும் என்பதற்காக இவ்வாறு செய்ததனால் மனத்திருப்தியடைந்த இந்திரன், சீதையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, நித்ரா தேவியுடன் தன் இருப்பிடமான தேவலோகத்தைச் சென்றடைந்தான். (25)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
இடைச்செருகலான ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தேழு

இராமன் திரும்பி வருவது

விரும்பியவண்ணம் உருவம் எடுக்கக் கூடியவனும், (தற்போது) மான் உருவம் எடுத்துத் திரிந்து கொண்டிருந்தவனுமான அரக்கன் மாரீசனைக் கொன்றுவிட்டு, ஆசிரமத்திற்குச் செல்லும் பாதையில் இராமன் வேகமாக திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். (1)

சீதையைப் பார்க்கத் துடிக்கும் மனத்துடன் விரைவாக வந்து கொண்டிருந்த அவருக்குப் பின்னால், ஒரு நரி கோரமாக ஊளையிட்டது. (ஒருவனுடைய பின்பக்கத்தில் ஒரு நரி ஊளையிடுவது துர்நிமித்தம்.) (2)

உரோமச் சிலிர்ப்பை உண்டாக்குவதும் பயத்தை விளைவிப்பதுமான அந்த நரியின் ஊளையைக் கேட்டு, (சீதையின் பாதுகாப்புக் குறித்து) சந்தேகம் தோன்றி, அவர் ஆழ்ந்த கவலை வயப்பட்டார். (3)

“நரி ஏனோ இப்படி ஊளையிடுகிறது? இதனால், ஏதோ ஆபத்து ஏற்படப் போகிறது என்று எண்ணுகிறேன். வைதேகி, அரக்கர்களால் விழுங்கப்படாமல், செளக்கியமாக இருக்க வேண்டும். (4)

மாரீசேந து விக்ஞாய ஸ்வரமாலக்ஷய மாமகம் ।
ஆக்ருஷ்டம் ம்ருக்யூபேண லக்ஷமண: ஸ்ருணுயாத்யதி₃ ॥ (5)

ஸ ஸௌமித்ரி: ஸ்வரம் ஸ்ருத்வா தாம் ச ஹித்வா ச மைதி₂லீம் ।
தயைவ ப்ரஹித: க்ஷிப்ரம் மத்ஸகாஸமிஹைஷ்யதி ॥ (6)

ராக்ஷஸை: ஸஹிதைந்நூநம் ஸீதாயா ஈப்ஸிதோ வத₄: ।
காஞ்சநஸ்ச ம்ருகோ பூத்வா வ்யபநீயாஸ்ரமாத்து மாம் ॥ (7)

தூரம் நீத்வா து மாரீசோ ராக்ஷஸோபூச்ச₂ராஹத: ।
ஹா லக்ஷமண ஹதோஸ்மீதி யத்வாக்யம் வ்யாஜஹார ஹ ॥ (8)

அபி ஸ்வஸ்தி ப₄வேத்த்வாப்யாம் ரஹிதாப்யாம் மயா வநே ।
ஜநஸ்த்நாநிமித்தம் ஹி க்ருதவைரோஸ்மி ராக்ஷஸை: ॥ (9)

நிமித்தாநி ச கோராணி த்ருஸ்யந்தோத்ய ப₃ஹூநி ச ।
இத்யேவம் சிந்தயந் ராம: ஸ்ருத்வா கோமாயுநி:ஸ்வநம் ॥ (10)

ஆத்மநஸ்சாபநயநாந்ம்ருக்யூபேண ரக்ஷஸா ।
ஆஜக்யாம ஜநஸ்த்நாநம் ராக₄வ: பரிஸங்கித: ॥ (11)

தம் தீநமாநஸம் தீநமாஸேது₃ம்ருக்யபக்ஷிண: ।
ஸவ்யம் க்ருத்வா மஹாத்மாநம் கோராம்ஸ்ச ஸஸ்ருஜு: ஸ்வராந் ॥ (12)

தாநி த்ருஷ்ட்வா நிமித்தாநி மஹாகோராணி ராக₄வ: ।
ந்யவர்த்தாத் த்வரிதோ ஜவேநாஸ்ரமமாத்மந: ॥ (13)

ஸ து ஸீதாம் வராரோஹாம் லக்ஷமணம் ச மஹாபுலம் ।
ஆஜக்யாம ஜநஸ்த்நாநம் சிந்தயந்நேவ ராக₄வ: ॥
ததோ லக்ஷமணமாயாந்தம் த₃த₃ர்ஸ விக்ரப₄ம் ॥ (14)

ததோவித்வாரே ராமேண ஸமீயாய ஸ லக்ஷமண: ।
விஷண்ண: ஸுவிஷண்ணேந து₃:கி₂தோ து₃:க₂ப₄கி₂நா ॥ (15)

ஸஞ்ஜக்யர்ஹோத₂ தம் ப₄ராதா த்ருஷ்ட்வா லக்ஷமணமாகுதம் ।
விஹாய ஸீதாம் விஜநே வநே ராக்ஷஸஸேவிதே ॥ (16)

க்யூஹித்வா ச கரம் ஸவ்யம் லக்ஷமணம் ரகு₄நந்த₃ந: ।
உவாச மதுரோத₃ர்கமித₃ம் வசநமார்தவத் ॥ (17)

அஹோ லக்ஷமண க₃ர்ஹ்யம் தே க்ருதம் யஸ்த்வம் விஹாய தாம் ।
ஸீதாமிஹாக₄த: ஸௌம்ய கச்சித்ஸ்வஸ்தி ப₄வேதி₃ஹ ॥ (18)

மான் உருவம் கொண்டிருந்த மாரீசன், வேண்டுமென்றே, நான் ஆபத்தில் இருப்பதைப் போல் என் குரலில் இரைந்து கத்தினானே? அதை, ஒருவேளை, லட்சுமணன் கேட்டிருப்பானோ? (5)

லட்சுமணன், (மாரீசனின்) ஓலத்தைக் கேட்டு, சீதையைத் தனியே விட்டுவிட்டு, அவளால் அனுப்பப்பட்டு, என்னை நோக்கி இந்த இடத்திற்கு விரைவில் வந்துவிடப் போகிறான். (6)

அரக்கர்கள் எல்லோரும் சீதை கொல்லப்படுவதை விரும்புகிறார்கள். அதனால்தான், மாரீசன் பொன்மான் உருவம் கொண்டு, ஆசிரமத்திலிருந்து வெகுதூரத்திற்கு அப்பால் என்னைக் கொண்டு சென்றான். அதனால்தான், என் அம்புகளால் மாய்க்கப்பட்டதும், அரக்க உருவம் பெற்று, 'தம்பி லட்சுமணா! நான் செத்தேன்!' என்று உரத்த குரலில் கூவினான். (7,8)

காட்டில் (ஆசிரமத்தில்), என்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் அவர்கள் இருவரும் எப்படியாவது கேடிமமாக இருக்கவேண்டும். ஜனஸ்தானத்தில் நான் வசிப்பதன் காரணமாக அரக்கர்களுக்கு என்னிடம் பகைமை இருக்கிறது. (9)

பயங்கரமான அபசகுனங்கள் ஏராளமாக இப்போது ஏற்படுகின்றன" என்று எண்ணியவாறே நடந்த ரகுலதிலகமாகிய இராமன், நரிகளின் ஊளையைக் கேட்டார். மான் உருவம் கொண்ட அரக்கனால், தான் வெகுதூரத்திற்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டதையும் நினைத்து, மிகவும் சந்தேகம் கொண்ட உள்ளத்துடன் ஜனஸ்தானத்தை நோக்கித் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். (10,11)

அவருடைய மனம் மிகவும் வேதனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. அவர் மிகவும் இரங்கத்தக்க நிலையில் இருந்தார். அச்சமயம் விலங்குகளும் பறவைகளும் பெருவீரரான அவருக்கு இடதுபுறமாகச் சென்று, துயரம் எதிர்நோக்கியிருப்பதைக் குறிக்கும் வகையில், பயங்கரமான ஒலிகளை எழுப்பின. (12)

பயங்கரமான துர்நிமித்தங்களைக் கண்டு, தன்னுடைய ஆசிரமத்தை நோக்கி வெகுவேகமாகத் திரும்பினார், இராகவன். (13)

இராமன், பெண்குலத்தின் திலகம் போன்ற சீதையையும், மகாபலம் பொருந்திய இலக்குவனையும் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டே ஜனஸ்தானத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது, ஒளியிழந்த முகத்துடன் லட்சுமணன் வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார். (14)

அப்பொழுது, துக்கத்தால் முகம் வாடியிருந்த லட்சுமணன், கவலையால் உள்ளம் தவித்து, சுண்டிப்போன முகத்துடன் இருக்கும் இராமனை, அருகில் சென்று சந்தித்தான். (15)

அரக்கர்கள் நடமாடுவதும், வேறு மக்கள் இல்லாததுமான காட்டில் சீதையைத் தன்னந்தனியாக விட்டுவிட்டு வந்திருக்கும் லட்சுமணனைப் பார்த்ததும், இராமன் அவனைக் கடிந்து கொண்டார். (16)

இராமன், லட்சுமணனின் இடது கையைப் பற்றிக் கொண்டு, மிகவும் விசனத்துடன், கடுமையான பொருள் பொதிந்த வார்த்தைகளை இனிமையாகக் கூறினார்— (17)

“அன்பார்ந்த லட்சுமணா! சீதையைத் தனியே விட்டுவிட்டு நீ இங்கே வந்திருப்பது மிகவும் கண்டிக்கத்தக்கது. அச்சோ! என்ன தவறு செய்துவிட்டாய்? ஆசிரமத்தில் அவள் இருப்பாள் என்பது சந்தேகமே. (18)

ந மே⁵ஸ்தி ஸம்ஸயோ வீர ஸர்வத₂ ஜநகாத்மஜா ।
 விநஷ்டா ப₄ஷிதா வாபி ராஷணைஸ்வநசாரிபி₄: ॥
 அஸுப₄ந்யேவ பூ₄யிஷ்ட₂ம் யத₂ ப்ராது₃ப்₄வந்தி மே ॥ (19)

அபி லக்ஷ்மண ஸீதாயா: ஸாமக்₃ர்யம் ப்ராப்நுயாவஹே ।
 ஜீவந்தயா: புருஷவ்யாக்₄ர ஸுதாயா ஜநகஸ்ய வை ॥ (20)

யத₂ வை ம்ருக₃ஸங்க₄ப்ச கே₃மாயுஸ்சைவ பை₄ரவம் ।
 வாஸந்தே ஸகநாஸ்சாபி ப்ரதீ₃ப்தாமபி₄தோ தி₃ஸம் ॥
 அபி ஸ்வஸ்தி ப₄வேத்தஸ்யா ராஜபுத்ர்யா மஹாப₃ல ॥ (21)

இத₃ம் ஹி ரசேஷா ம்ருக₃ஸந்நிகாஸம்
 ப்ரலோப₄ய மாம் தூ₃ரமநுப்ரயாதம் ।
 ஹதம் கத₂ஞ்சிந்மஹதா ஸ்ரமேண
 ஸ ராஷணேஸா⁵பூ₄ந்ம்ரியமாண ஏவ ॥ (22)

மநஸ்ச மே தீ₃நமிஹாப்ரஹ்ருஷ்டம்
 சக்ஷுஸ்ச ஸவ்யம் குருதே விகாரம் ।
 அஸம்ஸயம் லக்ஷ்மண நாஸ்தி ஸீதா
 ஹ்ருதா ம்ருதா வா பதி₂ வர்ததே வா ॥ (23)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ ஸப்தபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

அஷ்டபஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

அநிமித்தத₃ஸ்ஸநம்

ஸ த்₃ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணம் தீ₃நம் ஸுந்யம் த₃ஸரத₂ாத்மஜ: ।
 பர்யப்ருச்ச₂த த₄ர்மாத்மா வைதே₃ஹீமாகுதம் விநா ॥ (1)

ப்ரஸ்தி₂தம் த₃ண்ட₃காரண்யம் யா மாமநுஜக₃ம ஹ ।
 க்வ ஸா லக்ஷ்மண வைதே₃ஹீ யாம் ஹித்வா த்வமிஹாகுத: ॥ (2)

ராஜ்யப்₄ரஷ்டஸ்ய தீ₃நஸ்ய த₃ண்ட₃காந் பரித₄ாவத: ।
 க்வ ஸா து₃:க₂ஸஹாயா மே வைதே₃ஹீ தநுமத்₄யமா ॥ (3)

யாம் விநா நோத்ஸஹே வீர முஹு⁵ர்தமபி ஜீவிதும் ।
 க்வ ஸா ப்ராணஸஹாயா மே ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ॥ (4)

வீரனே! பல்வகையான அபசகுனங்களே தோன்றுவதால், காட்டில் வாழும் அரக்கர்களால் ஜனககுமாரியான சீதை கவர்ந்து செல்லப்பட்டிருப்பாள்; அல்லது, கொன்று தின்றுவிடப்பட்டிருப்பாள். இதில், எனக்குக் கடுகளவுகூட சந்தேகம் இல்லை. (19)

தலைசிறந்த வீரனே! லட்சுமணா! ஜனகருடைய திருமகளாகிய சீதையை, உயிருடனும் தீங்கு ஏதும் ஏற்படாதவளுமாக நாம் காண்போமா? (20)

பேராற்றல் உடையவனே! மான் கூட்டங்களும் ஒரு நரியும் (பல நரிகளின் ஊளைக்குரல் அபசகுனம் அல்ல) பறவைகளும், சூரிய ஒளியினால் மிகவும் பிரகாசமாக விளங்கும் திசையை நோக்கியே மிகப் பரிதாபமாகக் குரல் எழுப்புகின்றன. (சூரியனை நோக்கிக் குரல் கொடுப்பது நற்சகுனம் அல்ல.) ஆகவே, மன்னர்மகளாகிய அவள் செளக்கியமாக இருப்பாள் என்று தோன்றவில்லை. (21)

இந்தப் பொன்மானாக உருவெடுத்த அரக்கன், என்னை வெகுதூரம் பின்தொடர்ந்து வரச்செய்து, ஆசை காட்டி, (அதனை லட்சியப்படுத்தி அம்புவிட முடியாமல் துள்ளி, வளைந்து ஓடி) மிகுந்த முயற்சியின் பேரில் என்னால் கொல்லப்பட்டான். அவன் சாகும்போது அரக்கனாக ஆனான். (22)

இப்போது என் மனம் அமைதியிழந்து, நொந்து போய்க் கிடக்கிறது; இடது கண் துடிக்கிறது. லட்சுமணா! சீதை (ஆசிரமத்தில்) இருக்கமாட்டாள் என்பதில் ஐயமில்லை. அவள் மாண்டு போயிருப்பாள்; அல்லது, திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டிருப்பாள்; அல்லது, துன்பமான நிலையில் நடுவழியில் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பாள்." (23)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தெட்டு

இராமனின் பிரலாபம்

தசரதன் புதல்வனான இலக்குவன், சீதையைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு வராமலும், மனம் வாடி, ஒளியிழந்து இருப்பதையும் கண்டு, அறத்தின் நாயகனான இராமன், அவனைக் கேட்டார்— (1)

“லட்சுமணா! என்னைப் பின்தொடர்ந்து தண்டகாரணயத்திற்குப் புறப்பட்டு வந்தவள் எவளோ, அவளைத் (தனியே) விட்டுவிட்டு இங்கு வந்திருக்கிறாயே? அந்த ஜானகி இப்போது எங்கே இருக்கிறாள்? (2)

நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டு, நொந்த மனத்துடன் தண்டகாரணயத்தில் கால்நடையாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கும் எனக்குத் துக்கம் மேலிடும் காலங்களில் ஆறுதலளிக்கும் இடையழகியான வைதேகி எங்கே? (3)

எவள் இல்லாமல் சிறிதுநேரம்கூட நான் உயிர்வாழ விரும்பேனோ, அப்படிப்பட்ட உயிர்த்துணையான, தேவமங்கை போன்ற என்னுடைய மனைவி சீதை எங்கே? (4)

பதித்வமமராணாம் வா ப்ருதி₂வ்யாஸ்சாபி லக்ஷ்மண ।
தாம் விநா தபநீயாப₄ாம் நேச்சே₂யம் ஜநகாத்மஜாம் ॥ (5)

கச்சிஜ்ஜீவதி வைதே₃ஹீ ப்ராணை: ப்ரியதரா மம ।
கச்சித்ப்ரவ்ராஜநம் ஸௌம்ய ந மே மித்₂யா ப₄விஷ்யதி ॥ (6)

ஸீதாநிமித்தம் ஸௌமித்ரே ம்ருதே மயி க₃தே த்வயி ।
கச்சித்ஸகாமா ஸுகி₂தா கைகேயீ ஸா ப₄விஷ்யதி ॥ (7)

ஸபுத்ரராஜ்யாம் ஸித்₃த₄ார்த₂ாம் ம்ருதபுத்ரா தபஸ்விநீ ।
உபஸ்த₂ாஸ்யதி கௌஸல்யா கச்சித்ஸௌம்ய ந கைகயீம் ॥ (8)

யதி₃ ஜீவதி வைதே₃ஹீ க₃மிஷ்யாம்யாஸ்ரமம் புந: ।
ஸுவ்ருத்தா யதி₃ வ்ருத்தா ஸா ப்ராணாம்ஸ்த்யக்ஷ்யாமி லக்ஷ்மண ॥ (9)

யதி₃ மாமாஸ்ரமக₃தம் வைதே₃ஹீ நாபி₄ப₄ஷதே ।
புந: ப்ரஹஸிதா ஸீதா விநஸரிஷ்யாமி லக்ஷ்மண ॥ (10)

ப்ருஹி லக்ஷ்மண வைதே₃ஹீ யதி₃ ஜீவதி வா ந வா ।
த்வயி ப்ரமத்தே ரக்ஷோபி₄ர்ப₄ஷிதா வா தபஸ்விநீ ॥ (11)

ஸுகுமாரீ ச ப₃ாலா ச நித்யம் சாது₃:க₂த₃ர்ஸிநீ ।
மத்₃வியோகே₃ந வைதே₃ஹீ வ்யக்தம் ஸோசதி து₃ர்மநா: ॥ (12)

ஸர்வத₂ா ரக்ஷஸா தேந ஜிஹ்மேந ஸுது₃ராத்மநா ।
வத₂தா லக்ஷ்மணேத்யுச்சைஸ்தவாபி ஜநிதம் ப₄யம் ॥ (13)

ஸ்ருதஸ்து ஸங்கே வைதே₃ஹ்யா ஸ ஸ்வர: ஸத்₃ருஸோ மம ।
த்ரஸ்தயா ப்ரேஷிதஸ்த்வம் ச த்₃ரஷ்டும் மாம் ஸீக்₄ரமாக₃த: ॥ (14)

ஸர்வத₂ா து க்ருதம் கஷ்டம் ஸீதாமுத்ஸ்ருஜதா வநே ।
ப்ரதிகர்தும் ந்ருஸம்ஸாநாம் ரக்ஷஸாம் துத்தமந்தரம் ॥ (15)

து₃:கி₂தா: க₂ரக₄ாதேந ராக்ஷஸா: பிஸிதாஸநா: ।
தை: ஸீதா நிஹதா கே₄ாரைர்ப₄விஷ்யதி ந ஸம்ஸய: ॥ (16)

அஹோ:ஸ்மிந் வ்யஸநே மக்₃ந: ஸர்வத₂ா ஸத்ருஸூத₃ந ।
கிம் ந்வித₃ாநீம் கரிஷ்யாமி ஸங்கே ப்ராப்தவ்யமீத்₃ருஸம் ॥ (17)

இதி ஸீதாம் வராரோஹாம் சிந்தயந்நேவ ராக₄வ: ।
ஆஜக₃ாம ஜநஸ்த₂ாநம் த்வரயா ஸஹலக்ஷ்மண: ॥ (18)

லட்சுமணா! உருக்கி வார்க்கப்பட்ட தங்கப் பொலிவுடன் விளங்கும் சீதை இல்லாமல், தேவர்களுக்கோ மண்ணுலகிற்கோ நிகரில்லா அரசனாவதையும் நான் விரும்பமாட்டேன். (5)

என் உயிரைக் காட்டிலும் பிரியமான வைதேகி இன்னும் உயிரோடு இருப்பாளா? தம்பி! நான் நாடு கடத்தப்பட்டு, 'பதிநான்கு ஆண்டுகள் காட்டில் வாழ்வேன்' என்று கூறிய உறுதிமொழி பொய்யாகப் போகாமல் இருக்குமா? (சீதையை இழந்த துக்கத்தினால் நானும் உயிரை விட்டுவிட்டால், என் சபதம் என்னவாகும்?) (6)

லட்சுமணா! சீதையைப் பிரிந்ததனால் நான் உயிரைத் துறக்கவே, நீ தனியாக அயோத்திக்குத் திரும்பிச் சென்றால், கைகேயி அம்மையார் தன் விருப்பம் கைகூடியவராக மனத்திருப்தி அடையப் போகிறாரோ? (7)

தனயனை இழந்து, தபஸ்வியான அன்னை கௌசல்யை, தன் புதல்வனுக்கு அகண்டமான ராஜ்யம் கிடைத்துவிட்டதால், தன் எண்ணம் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்ட கைகேயியின் முன்பணிந்து நிற்க வேண்டியிருக்குமோ? (8)

லட்சுமணா! விதேக மன்னர் புதல்வியான சீதை உயிருடன் இருந்தால் மட்டுமே, நான் ஆசிரமத்திற்குள் அடியெடுத்து வைப்பேன். நற்குணங்கள் நிரம்பிய அவள் மாண்டுபோயிருந்தால், நானும் என் உயிரை விட்டுவிடுவேன். (9)

நான் ஆசிரமத்தின் நுழைவாயிலை அடைந்ததும், வைதேகி சிரித்த முகத்துடன் வந்து என்னை எதிர்கொண்டழைத்துப் பேசவில்லையென்றால், நான் உயிரை விட்டுவிடுவேன். (10)

லட்சுமணா! சீதை உயிருடன் இருக்கிறாளா? இல்லையா? சொல். உன்னுடைய கவனக்குறைவு காரணமாக, இரக்கத்திற்குரியவளான சீதை, அரக்கர்களால் புசிக்கப்பட்டிருப்பாளோ? (11)

மென்மையான உடல்; கள்ளங்கபடில்லாத மனம்; இதுவரை துக்கம் என்பதை சிறிதளவும் அனுபவித்தறியாதவள்! ஜானகி, என்னுடைய பிரிவினால் மனம் வாடித் தளர்ந்து இடைவிடாது வருந்திக் கொண்டிருப்பாள் என்பது திண்ணம். (12)

நயவஞ்சகனும் மிகவும் கொடியவனுமான அரக்கன், 'ஹா, லட்சுமணா' என்று உரத்த குரலில் அழைத்ததைக் கேட்டதும் நிச்சயமாக உனக்கும் பயம் ஏற்பட்டிருக்கும். (13)

என்னுடையதைப் போன்றதான அந்தக் குரலைக் கேட்டதும் பயந்து போன சீதையால் அனுப்பப்பட்டு, என்னைப் பார்ப்பதற்காக நீ வேகமாக வந்திருக்கிறாய் என்று ஊகிக்கிறேன். (14)

எது எப்படியோ போகட்டும். ஆனால், காட்டில் சீதையைத் தனியே விட்டுவிட்டு வந்திருக்கிறாயே, அது மிகவும் தவறு. (ஏனென்றால்,) அரக்கர்கள் பழிதீர்த்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தாற்போல் ஆகிவிட்டது. (15)

மாமிசபட்சிணிகளான அரக்கர்கள், கரன் கொல்லப்பட்டதால் மனம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பயங்கரச் செயல்புரியும் அவர்களால் சீதை கொல்லப்பட்டிருப்பாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (16)

பகைவர்களை அடக்குபவனே! நான் எல்லா வகையாலும் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறேன். இத்தகைய பெருந்துயரத்தை அனுபவிக்க வேண்டியது என் தலைவிதி என்று எண்ணுகிறேன். இப்போது நான் என்னதான் செய்வேன்?" (17)

இவ்வாறு பேரழகியான சீதையைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டே, இலக்குவனோடு வேகமாக ஜனஸ்தானத்தை வந்தடைந்தார். (18)

விக்₃ர்ஹமாணோ₅நுஜமார்தருபம்

சக்ஷ₄ா ஸ்ரமாச்சைவ பிபாஸயா ச ।

விநி:ஸ்வஸஞ்₅ஸுஷ்கமுகே₂ விவர்ண:

ப்ரதிஸ்ரயம் ப்ராப்ய ஸமீக்ஷய ஸௌந்யம் ॥ (19)

ஸ்வமாஸ்ரமம் ஸம்ப்ரவிக்₃ாஹ்ய வீரோ

விஹாரதே₃ஸாநநுஸ்ருத்ய காம்ஸ்சித் ।

ஏதத்ததி₃த்யேவ நிவாஸபூ₄மௌ

ப்ரஹ்ருஷ்டரோமா வ்யதி₂தோ ப₃பூ₄வ ॥ (20)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே

ஆரண்யகாண்டே₃ அஷ்டபஞ்சாஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஏகோநஷஷ்டிதம: ஸர்க்₃:

லக்ஷ்மணாக்₃மநவிக்₃ர்ஹணம்

அத₂ாஸ்ரமாது₃பாவ்ருத்தமந்தரா ரகு₄நந்த₃ந: ।

பரிபப்ரச்ச₂ ஸௌமித்ரிம் ராமோ து₃:க₂ாதி₃த₃ம் வச: ॥ (1)

தமுவாச கிமர்த₂ம் த்வமாக்₃தோ₅பாஸ்ய மைதி₂லீம் ।

யத₃ா ஸா தவ விஸ்வாஸாத்₃வநே விரஹிதா மயா ॥ (2)

த்₃ருஷ்ட்வைவாப₄யாக்₃தம் த்வாம் மே மைதி₂லீம் த்யஜ்ய லக்ஷ்மண ।

ஸங்கமாநம் மஹத்₃பாபம் யத்ஸத்யம் வ்யதி₂தம் மந: ॥ (3)

ஸ்பு₂ரதே நயநம் ஸவ்யம் ப₃ாஹுஸ்ச ஹ்ருத₃யம் ச மே ।

த்₃ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மண தூ₃ரே த்வாம் ஸீதாவிரஹிதம் பதி₂ ॥ (4)

ஏவமுக்தஸ்து ஸௌமித்ரிர்₅லக்ஷ்மண: ஸு₄ப₄லக்ஷண: ।

பூ₄யோ து₃:க₂ஸமாவிஷ்டோ து₃:கி₂தம் ராமமப்₃ரவீத் ॥ (5)

ந ஸ்வயம் காமகாரேண தாம் த்யக்த்வாஹமிஹாக்₃த: ।

ப்ரசோதி₃தஸ்தயைவோக்₃ரைஸ்த்வத்ஸகாஸமிஹாக்₃த: ॥ (6)

ஆர்யேணேவ பரிக்ருஷ்டம் ஹா ஸீதே லக்ஷ்மணேதி ச ।

பரித்ராஹீதி யத்₃வாக்யம் மைதி₂ல்யாஸ்தச்ச₂ருதிம் க₃தம் ॥ (7)

ஸா தமார்தஸ்வரம் ஸ்ருத்வா தவ ஸ்நேஹேந மைதி₂லீ ।

க₃ச்ச₂ க₃ச்சே₂தி மாமாஹ ருத₃தீ ப₄யவிஹ்வலா ॥ (8)

ப்ரசோத்₃யமாநேந மயா க₃ச்சே₂தி ப₃ஹுஸஸ்தயா ।

ப்ரத்யுக்தா மைதி₂லீ வாக்யமித₃ம் த்வத்ப்ரத்யயாந்விதம் ॥ (9)

மாவீரரான அவர், துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் தம்பியைக் கடிந்து பேசிவிட்டு, பசி-களைப்பு-தாகத்தால் வருந்தி, பெருமூச்சுவிட்டபடியே ஆசிரம வாயிலை அடைந்து அங்கே ஆள்-அரவம் இல்லாததால் (அங்கே சீதையைக் காணாததால்) முகம் சுண்டிப்போய், ஒளிகுன்றி, தன் ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்து எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப் பார்த்தும் அவள் தென்படாததால், உல்லாசமாக விளையாடிக் களிக்கும் இடங்களிலும், காலாற சுற்றிவரும் இடங்களிலும் தேடிப் பார்த்துவிட்டு, 'நான் நினைத்தபடியே ஆகிவிட்டதே?' என்று வருத்தத்துடன் கூறி, மயிர்க்கூச்செறிந்து துயரத்தில் மூழ்கினார். (19,20)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தொன்பது இலக்குவனைக் கடிந்து பேசியது

(முன் ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயமே, இந்த ஸர்க்கத்தில் விரிவாக மறுபடியும் கூறப்படுகிறது.)

அப்போது, (சீதையின் சுடுசொற்களைக் கேட்டு) ஆசிரமத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கும் லட்சுமணனைக் கண்டதும் ரகுசூல திலகமான இராமன், மிகவும் மனவருத்தமடைந்து பின்வருமாறு கேட்டார்— (1)

“உன்மேல் (கவனமாகப் பாதுகாப்பாய் என்ற) நம்பிக்கை வைத்து, மைதிலியைக் காட்டில் தனியே விட்டுவிட்டு வந்தேன். நீ அவளைத் தனியாக விட்டுவிட்டு இங்கே ஏன் வந்தாய்?” என்று அவனைக் கேட்டார். (2)

“லட்சுமணா! மைதிலியை விட்டுவிட்டு வந்துள்ள உன்னைத் தூரத்தில்) பார்த்ததுமே, எந்த பெரும் ஆபத்தைக் குறித்து என் உள்ளத்தில் கலக்கம் ஏற்பட்டிருந்ததோ, அது உண்மைதான் என்று தோன்றியது. (3)

லட்சுமணா! சீதை இல்லாமல் நீ மட்டும் வந்து கொண்டிருப்பதைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்ததும் என் இடதுகண் துடித்தது; இடது தோளும் இதயமும் துடிக்கின்றன.” (4)

இவ்வாறு இராமன் சொல்லி முடித்ததும், குணசாலியும் சுமித்திரையின் நற்புதல்வனுமான லட்சுமணன், முன்னிலும் அதிகமாகத் துக்கத்தில் மூழ்கி, துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இராமனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்— (5)

“அண்ணா! நான், என் விருப்பப்படி, பிராட்டியாரைத் தனியே விட்டுவிட்டு வந்துவிடவில்லை. பிராட்டியாரின் கடுமையான சொற்களால் துரத்தப்பட்டே உங்களை நோக்கி இங்கு வந்தேன். (6)

யாரோ ஒருவரால், ‘ஹா, சீதே!...’ என்றும், ‘லட்சுமணா!... காப்பாற்று...’ என்றும் உங்களுடைய குரலில் எழுப்பப்பட்ட ஒலி மைதிலியின் செவிகளில் விழுந்தது. (7)

அந்தக் துயரக் குரலைக் கேட்ட பிராட்டியார், உங்களிடத்திலுள்ள பேரன்பினால், அஞ்சித் தவித்து, கண்ணீர்விட்டு அழுது, என்னைப் பார்த்து, ‘போ, போ’ என்று சொன்னார். (8)

அவர், ‘போ, போ’ என்று பலமுறை என்னைத் தூண்டிவிட்டார். அப்போது, (அவருக்கு நம்பிக்கை ஏற்படும்படியாக) உங்கள் வீரப்பிரதாபங்களை விளக்கிப் பதில் கூறினேன். (9)

ந தத்பஸ்யாம்யஹம் ரக்ஷா யத்யஸ்ய ப்யமாவஹேத் ।
நிர்வ்ருதா பவ நாஸ்த்யேதத் கேநாப்யேவமுத்யாஹ்ருதம் ॥ (10)

விக்ருஹிதம் ச நீசம் ச கதமார்யோ஽பித்யாஸ்யதி ।
த்ராஹீதி வசநம் ஸீதே யஸ்த்ராயேத்த்ரித்யுநாநபி ॥ (11)

கிம்நிமித்தம் து கேநாபி ப்ராதாராலம்ப்ய மே ஸ்வரம் ।
ராக்ஷஸேநேரிதம் வாக்யம் த்ராஹி த்ராஹீதி ஸோபநே ॥ (12)

விஸ்வரம் வ்யாஹ்ருதம் வாக்யம் லக்ஷ்மண த்ராஹி மாமிதி ।
ந பவத்யா வ்யத்யா கார்யா குநாஜேநஸேவிதா ॥ (13)

அலம் வைக்லவ்யமாலம்ப்ய ஸ்வஸ்த்யா பவ நிருத்ஸுகா ।
ந ஸோஸ்தி த்ரிஷு லோகேஷு புமாந் யோ ராகவம் ரணே ॥ (14)

ஜாதோ வா ஜாயமானோ வா ஸம்யுகே ய: பராஜயேத் ।
ந ஜய்யோ ராகவோ யுத்தே தேவை: ஸக்ரபுரோக்யமை: ॥ (15)

ஏவமுக்த்வா து வைதேஹீ பரிமோஹிதசேதநா ।
உவாசாஸ்ருணி முஞ்சந்தீ த்யாருணம் மாமித்யம் வச: ॥ (16)

பாவோ மயி தவாத்யர்தம் பாப ஏவ நிவேஸித: ।
விநஷ்டே ப்ராதரி ப்ராப்தும் ந ச த்வம் மாமவாப்யஸி ॥ (17)

ஸங்கேதாத்த்யரதேந த்வம் ராமம் ஸமநுகுச்சஸி ।
க்ரோஸந்தம் ஹி யதாத்யர்தம் நைநமப்யவபத்த்யஸே ॥ (18)

ரிபு: ப்ரச்சந்தசாநீ த்வம் மத்யர்தமநுகுச்சஸி ।
ராகவஸ்யாந்தரம் ப்ரேபஸுஸ்ததைநம் நாபிபத்த்யஸே ॥ (19)

ஏவமுக்தோ ஹி வைதேஹ்யா ஸம்ரப்தே ரக்தலோசந: ।
க்ரோதாத்ப்ரஸ்புரமானோஷ்ட: ஆஸ்ரமாத்யஸமி நிக்ருத: ॥ (20)

ஏவம் ப்ருவாணம் ஸௌமித்ரிம் ராம: ஸந்தாபமோஹித: ।
அப்யரவீத்துஷ்க்ருதம் ஸௌம்ய தாம் விநா யத்த்வமாக்ருத: ॥ (21)

ஜாநந்நபி ஸமர்தம் மாம் ரக்ஷஸாம் விநிவாரணே ।
அநேந க்ரோதவாக்யேந மைதித்யா: நி:ஸ்ருதோ பவாந் ॥ (22)

ந ஹி தே பரிதுஷ்யாமி த்யக்த்வா யத்யஸி மைதித்யம் ।
க்ருத்த்யாயா: பருஷம் வாக்யம் ஸ்ருத்வா யத்த்வமிஹாக்ருத: ॥ (23)

அவருக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடிய ஓர் அரக்கனை, நான் இதுவரை கண்டதில்லை. எனவே, இந்த விஷயத்தை (இந்தத் துயரக்குரலை)ப் பொருட்படுத்த வேண்டாம். எவனோ ஒருவன் இவ்வாறு குரல் எழுப்பியிருக்கிறான். (நீங்கள்) கவலைப்படாமல் இருங்கள். (10)

அம்மையே! (அவர்) தேவர்களையும்கூடக் காப்பாற்றக்கூடிய புருஷோத்தமர். இழிவைத் தருவதும் அச்சத்தைப் புலப்படுத்துவதுமான, 'என்னைக் காப்பாற்று' என்ற சொற்களை எவ்வாறு கூறுவார்? (11)

மங்களமானவரே! யாரோ ஓர் அரக்கனால் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக, என் சகோதரருடைய குரலில், 'காப்பாற்று, காப்பாற்று' என்ற சொற்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. (12)

'லட்சுமணா! என்னைக் காப்பாற்று' என்று உரத்த குரலில் கூறப்பட்டதைக் கேட்டு, பாமரப் பெண்களைப் போல், பெருந்தேவியாரான தாங்கள் கலவரம் அடையக்கூடாது. (13)

மனக்கலக்கத்தில் ஆழ்ந்தது போதும், சாந்தம் அடையுங்கள்; சஞ்சலத்தை அகற்றுங்கள். மூன்று உலகங்களிலும் இராமனைப் போர்க்களத்தில் எதிர்கொள்ளக்கூடியவர் எவருமில்லர். (14)

போரில் இராமனைத் தோற்கடிக்கக் கூடியவன் இதுவரை பிறக்கவில்லை; இனியும் பிறக்கப் போவதில்லை! இந்திரனைத் தலைவனாகக் கொண்டிருக்கும் தேவர்களாலும் இராமன் யுத்தத்தில் வெல்லப்பட முடியாதவர். (15)

இவ்வாறு என்னால் கூறப்பட்டதும், முற்றிலும் உள்ளம் கலங்கியிருந்த சீதாப்பிராட்டியார், கண்ணீரைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டு, என்னைப் பார்த்துக் கடுமையான சொற்களைக் கூறினார்— (16)

'உன் மனத்தில், என் விஷயமாக பாவகரமான எண்ணம் குடிகொண்டிருக்கிறது. உன் சகோதரர் மாண்டுபோனதும் என்னை அடைய விரும்புகிறாய். ஆனால், நீ என்னை அடையமாட்டாய். (17)

பரதனுடைய (ரகசியத்) தூண்டுதலின்படி, (உள்ளோக்கத்தோடு) ஸ்ரீராமனைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருக்கிறாய். (அதனால்தான்) தீனமான குரலில் அவர் அழைத்துக் கொண்டிருக்கவும், நீ அவரைக் காப்பாற்றப் போகாமலிருக்கிறாய். (18)

நீ ஒரு வெளிவேஷக்காரன்; (எங்கள்) பகைவன். நீ, என்னை அடையும் பொருட்டாகவே அவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருக்கிறாய். அதனால்தான், (ஆபத்தில் சிக்கித் தவிக்கும்) அவரைக் காப்பாற்றப் போகாமல் இருக்கிறாய்.' (19)

இவ்வாறு, விதேக மன்னர் புதல்வியால் நிந்திக்கப்பட்ட எனக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது; கண்கள் சிவந்தன; உதடுகள் துடித்தன. அந்த நிலையிலேயே ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியே வந்தேன்." (20)

இவ்வாறு சொல்லி முடித்த சுமித்திராநந்தனைப் பார்த்து, சொல்லொணா வேதனையால் மனம் மயங்கியிருந்த இராமன், "தம்பி! அவள் இல்லாமல் (அவளையும் உன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு வராமல்) நீ வந்தது பெரும் தவறு. (21)

அரக்கர்களை என்னால் சமாளிக்க முடியும் என்பதை அறிந்திருந்தும், சீதை கோபத்துடன் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டு, (அதற்கு மதிப்புக் கொடுத்து) நீ வெளியே வந்திருக்கிறாயே? (22)

கோபத்தில் சொல்லப்பட்ட கடுமையான சொற்களைக் கேட்டு, (அதனால் நீயும் சினம் கொண்டு) மைதிலியைத் தனியே விட்டுவிட்டு நீ இங்கு வந்திருக்கிறாயே? (இது தவறு. 'உங்களைக் காப்பாற்றத்தானே வந்தேன்' - என்று கூறினால்) இதற்காக நான் உன்னுடைய இந்தச் செயலால் திருப்தியடையவில்லை. (23)

ஸர்வத₂ த்வபநீதம் தே ஸீதயா யத்ப்ரசோதி₃த: ।
க்ரோத₄ஸ்ய வஸமாபந்நோ நாகரோ: ஸாஸநம் மம ॥ (24)

அஸௌ ஹி ராஷஸ: ஸேதே ஸரேணாபி₄ஹதோ மயா ।
ம்ருக₃ஸுபேண யேநாஹமாஸ்ரமாத₃பவாஹித: ॥ (25)

விக்ருஷ்ய சாபம் பரித₄ய ஸாயகம்
ஸலீலப₃ாணேந ச தாடி₃தோ மயா ।
மார்கீ₃ம் தநும் த்யஜ்ய ஸ விக்லவஸ்வரோ
ப₃பூ₄வ கேயூரத₄ர: ஸ ராஷஸ: ॥ (26)

ஸராஹதேநைவ தத₃ார்தயா கி₃ரா
ஸ்வரம் மமாலம்ப₃ய ஸுதூ₃ரஸம்ஸ்ரவம் ।
உத₃ாஹ்ருதம் தத்₃வசநம் ஸுத₃ாருணம்
த்வமாக₃தோ யேந விஹாய மைதி₂லீம் ॥ (27)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகோநஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

ஷஷ்டிதம: ஸர்க₃:

ராமோந்மாத₃:

ப₄ருஸமாவ்ரஜமாநஸ்ய தஸ்யாதோ₄வாமலோசநம் ।
ப்ராஸ்பு₂ரச்சாஸ்க₂லத்₃ராமோ வேபது₂ஸ்சாப்யஜாயத ॥ (1)

உபாலக்ஷ்ய நிமித்தாநி ஸோ₅ஸுப₄ாநி முஹூர்முஹு: ।
அபி ஷேமம் து ஸீதாயா இதி வை வ்யாஜஹார ச ॥ (2)

த்வரமானோ ஜக₃ாமாத₂ ஸீதாத₃ர்ஸநலாலஸ: ।
ஸூந்யமாவஸத₂ம் த்₃ருஷ்ட்வா ப₃பூ₄வோத்₃விக்ருமாநஸ: ॥ (3)

உத்₃்ப₄ரமந்நிவ வேகே₃ந விஷிபந் ரகு₄நந்த₃ந: ।
தத்ர தத்ரோ₂டஜஸ்த₂ாநமபி₄வீக்ஷ்ய ஸமந்தத: ॥ (4)

த₃த₃ர்ஸ பர்ணஸாலாம் ச ரஹிதாம் ஸீதயா தத₃ா ।
ஸ்ரியா விரஹிதாம் த்₄வஸ்தாம் ஹேமந்தே பத்₃மிநீமிவ ॥ (5)

ருத்₃ந்தமிவ வ்ருக்ஷை₃ஸ்ச ம்லாநபுஷ்பம்ருக₃த்₃விஜம் ।
ஸ்ரியா விஹீநம் வித்₄வஸ்தம் ஸம்த்யக்தவநதே₃வதம் ॥ (6)

விப்ரகீர்ணாஜிநகுஸம் விப்ரவித்₄த₃்ப₃ருஸீகடம் ।
த்₃ருஷ்ட்வா ஸூந்யோ₂டஜஸ்த₂ாநம் விலலாப புந: புந: ॥ (7)

சீதையின் கடுமையான சொற்களால் மனம் புண்ணாகி, ஆத்திரத்தின் வசப்பட்டு, என் உத்தரவை மீறியிருக்கிறாய். எப்படிப் பார்த்தாலும் உனது இந்தச் செயல் நியாயமானது அல்ல. (24)

எந்த அரக்கன் மான்வேடம் ஏற்று ஆசிரமத்திலிருந்து என்னை வெகுதூரத்திற்கு இழுத்துச் சென்றானோ, அவன் என் அம்பினால் அடிபட்டு மாண்டு கிடக்கிறான். (25)

வில்லை வளைத்து, அம்பைத் தொடுத்து, வெகு எளிதாக என்னால் விடப்பட்ட பாணத்தால் தாக்கப்பட்டு, மான் உருவத்தை விட்டு, புஜங்களில் தோள்வளை அணிந்த அரக்கனாக மாறிய அவன், வேதனை நிறைந்த குரலுடையவன் ஆனான். (26)

அப்போது, அம்பினால் வீழ்த்தப்பட்ட அவன், என்னுடையதைப் போன்ற குரலில், ஆபத்தை உணர்த்தும் சொற்களைக் கூறினான். கேட்பவருக்கு அச்சத்தை உண்டாக்கும் அந்த சொற்கள், தொலைவில் இருப்பவர்களுக்கும் கேட்கும்படியாக, உரத்த குரலில் கூவப்பட்டன. அதைக் கேட்டதனால், மைதிலியைத் தனியாக விட்டுவிட்டு நீ வந்து சேர்ந்திருக்கிறாய்." (27)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபது

இராமனின் மதிமயக்கம்

(ஆசிரமத்தை நோக்கித்) திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த அவருடைய இடதுகண் கீழிமை வேகமாகத் துடித்தது. இராமன் தடுமாறினார்; அவருக்கு உடல் நடுக்கமும் உண்டாயிற்று. (1)

அவர் துர்நிமித்தங்களைக் கண்டு, 'சீதை செளக்கியமாக இருப்பாளா?' என்று பலதடவை வாய்விட்டுப் புலம்பினார். (2)

சீதையைக் காணவேண்டும் என்ற அடங்காத துடிப்புடன், அவர் வெகுவேகமாகச் சென்றார். பர்ணசாலை ஆளரவம் இல்லாமல் இருப்பதைக் கண்டு மனம் கொதித்தார். (3)

ரகுநந்தனரான இராமன், மனம் சிதறி, ஆத்திரமடைந்து ஓலைக்குடிலைச் சுற்றிச் சுற்றி, நாற்புறத்திலும் அங்குமிங்கும் தேடிப் பார்த்தார். சீதை இல்லாத பர்ணசாலை, பனிக்காலத்துத் தாமரையோடை போல் அழகை இழந்து வெறுமையாகக் காணப்பட்டது. (4,5)

சீதை இல்லாததால், பர்ணசாலையின் உள்ளேயும் வெளியேயும் அந்தப் பிரதேசத்திலிருந்த மரங்கள் அழுது கொண்டிருப்பதைப் போலிருந்தது; மலர்களும் மான்களும் பறவைகளும் மனம் வாடிப் போயிருந்தன; வனதேவதைகள் அந்த இடத்தைத் துறந்து வெளியேறிவிட்டன; அந்த இடம் ஒளியிழந்து அலங்கோலமாகக் காணப்பட்டது; மான்தோல், தருப்பம் முதலியன சிதறிக் கிடந்தன; ஆசனங்கள் தாறுமாறாக வீசப்பட்டிருந்தன. இவைகளைக் கண்டு மிகவும் மனவேதனையுடன் (இராமன்) மிகவும் புலம்பினார். (6,7)

ஹ்ருதா ம்ருதா வா நஷ்டா வா ப₄க்ஷிதா வா ப₄விஷ்யதி ।
நிலிநாப்யத₂வா பீ₄ருரத₂வா வநமாஸ்ரிதா ॥ (8)

க₃தா விசேதும் புஷ்பாணி ப₂லாந்யபி ச வா புந: ।
அத₂வா பத்₃மிநீம் யாதா ஜலார்த₂ம் வா நதீ₃ம் க₃தா ॥ (9)

யத்நாந்ம்ருக₃யமாணஸ்து நாஸஸாத₃ வநே ப்ரியாம் ।
ஸோகரக்தேக்ஷண: ஸோகாது₃ந்மத்த இவ லக்ஷ்யதே ॥ (10)

வ்ருக்ஷாத்₃வ்ருக்ஷம் ப்ரத₄ாவந் ஸ கி₃ரேஸ்சாத்₃ரிம் நத₃ாந்நதீ₃ம் ।
ப₃பூ₄வ விலபந் ராம: ஸோகபங்கார்ணவாப்லுத: ॥ (11)

அபி கச்சித்த்வயா த்₃ருஷ்டா ஸா கத₃ம்ப₃ப்ரியா ப்ரியா ।
கத₃ம்ப₃ யதி₃ ஜாநீஷே ஸம்ஸ ஸீதாம் ஸாப₄ாநநாம் ॥ (12)

ஸ்நிக்த₄பல்லவஸங்காஸா பீதகௌஸேயவாஸிநீ ।
ஸம்ஸஸ்வ யதி₃ வா த்₃ருஷ்டா பி₃ல்வ பி₃ல்வோபமஸ்தநீ ॥ (13)

அத₂வார்ஜுந ஸம்ஸ த்வம் ப்ரியாம் தாமர்ஜுநப்ரியாம் ।
ஜநகஸ்ய ஸுதா பீ₄ருர்யதி₃ ஜீவதி வா ந வா ॥ (14)

ககுப₄: ககுபே₄ாரும் தாம் வ்யக்தம் ஜாநாதி மைதி₂லீம் ।
யத₂ா பல்லவபுஷ்பாட்₄யோ ப₄ாதி ஹ்யேஷ வநஸ்பதி: ॥ (15)

ப்₄ரமரௌபகீ₃தஸ்ச யத₂ா த்₃ருமவரோ ஹ்யயம் ।
ஏஷ வ்யக்தம் விஜாநாதி திலகஸ்திலகப்ரியாம் ॥ (16)

அஸோக ஸோகாபநுத₃ ஸோகோபஹதசேதஸம் ।
த்வந்நாமாநம் குரு க்ஷிப்ரம் ப்ரியாஸந்த₃ர்ஸநேந மாம் ॥ (17)

யதி₃ தால த்வயா த்₃ருஷ்டா பக்வதாலப₂ஸ்தநீ ।
கத₂யஸ்வ வராரோஹாம் காருண்யம் யதி₃ தே மயி ॥ (18)

யதி₃ த்₃ருஷ்டா த்வயா ஸீதா ஜம்பு₃ ஜாம்பூ₃நத₃ப்ரப₄ா ।
ப்ரியாம் யதி₃ விஜாநீஷே நி:ஸங்கம் கத₂யஸ்வ மே ॥ (19)

அஹோ த்வம் கர்ணிகாராத்₃ய ஸுபுஷ்பை: ஸோப₄ஸே ப்₄ருஸம் ।
கர்ணிகாரப்ரியா ஸாத்₄வீ ஸம்ஸ த்₃ருஷ்டா ப்ரியா யதி₃ ॥ (20)

குதநீபமஹாஸாலாந் பநஸாந் குரவாந் த₄வாந் ।
த₃ாடி₃மாநஸநாந் க₃த்வா த்₃ருஷ்ட்வா ராமோ மஹாயஸா: ॥ (21)

ப₃குளாநத₂ புந்நாக₃ாந் சம்பகாந் கேதகீஸ்தத₂ா ।
ப்ருச்ச₂ந் ராமோ வநே ப்₄ராந்த உந்மத்த இவ லக்ஷ்யதே ॥ (22)

“அவள் திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டிருப்பாளோ? உயிரை விட்டிருப்பாளோ? வழி தவறி காணாமற்போய்விட்டாளோ? அல்லது, (விளையாட்டாக) மறைந்து கொண்டிருக்கிறாளோ? அல்லது, காட்டின் உட்பகுதிக்குச் சென்றிருக்கிறாளோ? இன்னும் கொஞ்சம் மலர்களையும் பழங்களையும் பறிப்பதற்காகப் போயிருப்பாளோ? அல்லது, தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்காகத் தாமரைத் தடாகம், அல்லது (கோதாவரி) ஆற்றை நோக்கிப் போயிருக்கிறாளோ?” (8,9)

மிகவும் பிரயத்தனப்பட்டுத் தேடியும், அன்பிற்குரிய மனைவியைக் கண்டாரில்லை. மனம் வெகுண்டதால் கண்கள் சிவந்தன; சோகம் தாங்காமல் மதியிழந்தவர் போல் அவர் காணப்பட்டார். (10)

எல்லையில்லாத் துயரம் என்னும் சேற்றுக் கடலில் மூழ்கிய அவர், புலம்பிக் கொண்டே ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்திற்கும், ஒரு குன்றிலிருந்து மற்றொரு சிகரத்திற்கும், ஓர் ஆற்றிலிருந்து வேறோர் ஆற்றிற்குமாக அலைந்து திரிந்தார். (11)

“கதம்ப மரமே! கதம்ப மலரில் ஆசையுள்ள அவளை நீ பார்த்தாயா? அழகான முகமுடைய சீதை இருக்குமிடத்தை நீ அறிவாயாகில் எனக்குச் சொல். வில்வ மரமே! தளிர் இலை போல் மனத்தில் ஓட்டிக் கொள்ளும் பிரகாசம்; மஞ்சள் நிறப்பட்டாடை; வில்வப் பழம் போன்ற மார்பகங்கள். இவளை நீ பார்த்திருந்தால், எனக்குக் கூறு. (12,13)

மருத மரமே! நீயாவது சொல். மருதமலரிடம் பிரியமுள்ள அவளைப் பற்றிச் சொல். ஜனகருடைய புதல்வி; பயந்த சபாவமுடையவன்; உயிருடன் இருக்கிறாளா? இல்லையா? (14)

மருத மரமே! (ககுப மரமே!) பெண்களின் தொடை போன்ற தண்டை உடைய நீ, பிரசித்தமான மைதிலியை நன்றாக அறிவாய். இந்த மரம், தளிர்-மலர்களுடன் கண்ணைக் கவர்கிறது. (மைதிலியைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தும் பதில் சொல்லாமலிருக்கிறதே?) (15)

மரங்களிற்சிறந்த இந்தத் திலக மரத்தைச் சுற்றி வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்கின்றன. திலகத்தில் ஆசையுள்ள அவளைப் பற்றி, இந்த மரம் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறது. (தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், பதில் சொல்ல மறுக்கிறதே!) (16)

சோகத்தைப் போக்கும் அசோக மரமே! இப்பொழுதே என் அன்பிற்குரிய மனைவியை எனக்குக் காட்டு. (அவள் இருக்கும் இடத்தைக் கூறு.) சோகத்தால் தவிக்கும் மனமுடைய என்னை, உன் பெயருக்கு ஏற்றாற்போல் (அசோகனாக) சோகமில்லாதவனாக ஆக்கிவிடு. (17)

பனை மரமே! நன்றாகப் பழுத்த பனம் பழங்களைப் போன்ற கொங்கைகளையுடைய அவளை நீ பார்த்திருந்தால், உனக்கு என்னிடம் இரக்கம் இருந்தால், பெண் குலத்தின் இரத்தினம் போன்ற அவளைப் பற்றிக் கூறுவாய். (18)

நாவல் மரமே! தங்கம் போல் தகதகக்கும் சீதையை நீ பார்த்தாயா? என்னுடைய பிரியமான மனைவியைப் பற்றி நீ ஏதேனும் அறிந்திருந்தால், (‘உண்மையைக் கூறினால் எனக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ?’ என்ற) ஐயப்பாடு ஏதுமில்லாமல் என்னிடம் தெரிவிப்பாய். (19)

ஓ சரக்கொன்றை மரமே! இப்போது ஏராளமான மலர்களுடன் நீ வெகு அழகாக விளங்குகிறாய். என் மனைவி கொன்றை மலரில் ஆசையுள்ளவள்; நற்குணச் செல்வி. அவளைப் பார்த்திருந்தால், அதை விபரமாகக் கூறு.” (20)

உலகப் புகழ் பெற்றவரும், எல்லோராலும் விரும்பப்படுபவருமான இராமன், காட்டிலிருந்து மா, கடம்பு, பெரிய ஆச்சா மரங்கள், பலா மரங்கள், மருதாணி மற்றும் மாதுளை மரங்களையும், மல்லிகை-மூல்லைக் கொடிகளையும், சம்பகம் மற்றும் தாழம்பூப் புதர்களிடையேயும் சென்று சீதையைத் தேடிப் பார்த்து, அவைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே, அறிவு கலங்கி பித்துப்பிடித்தவர் போல் காணப்பட்டார். (21,22)

அத₂வா ம்ருக₃ஸாப₃ாஷீம் ம்ருக₃ ஜாநாஸி மைதி₂லீம் ।
 ம்ருக₃விப்ரேஷணீ காந்தா ம்ருகீ₃பி₄: ஸஹிதா ப₄வேத் ॥ (23)

க₃ஜ ஸா க₃ஜநாஸோருயதி₃ த்₃ருஷ்டா த்வயா ப₄வேத் ।
 தாம் மந்யே விதி₃தாம் துப்₄யமாக₂யாஹி வரவாரண ॥ (24)

ஸார்தூ₃ல யதி₃ ஸா த்₃ருஷ்டா ப்ரியா சந்த்₃ரநிப₄ாநநா ।
 மைதி₂லீ மம விஸ்ரப்₃த₄ம் கத₂யஸ்வ ந தே ப₄யம் ॥ (25)

கிம் த₄ாவஸி ப்ரியே தூ₃ரம் த்₃ருஷ்டாஸி கமலேக்ஷணே ।
 வ்ருக்ஷராச்ச₂ாத்₃ய சாத்மாநம் கிம் மாம் ந ப்ரதிப₄ாஷஸே ॥ (26)

திஷ்ட₂ திஷ்ட₂ வராரோஹே ந தேஸ்தி கருணா மயி ।
 நாத்யர்த₂ம் ஹாஸ்யஸீலாஸி கிமர்த₂ம் மாமுபேக்ஷஸே ॥ (27)

பீதகௌஸேயகேநாஸி ஸூசிதா வரவர்ணிநி ।
 த₄ாவந்த்யபி மயா த்₃ருஷ்டா திஷ்ட₂ யத்₃யஸ்தி ஸௌஹ்ருத₃ம் ॥ (28)

நைவ ஸா நூநமத₂வா ஹிம்ஸிதா சாருஹாஸிநீ ।
 க்ருச்ச்₂ரம் ப்ராப்தம் ஹி மாம் நூநம் யதே₂பேக்ஷிதுமர்ஹதி ॥ (29)

வ்யக்தம் ஸா ப₄க்ஷிதா ப₃ாலா ராக்ஷஸை: பிஸிதாஸநை: ।
 விப₄ஜ்யாங்க₃ாநி ஸர்வாணி மயா விரஹிதா ப்ரியா ॥ (30)

நூநம் தச்சு₂ப₄த₃ந்தோஷ்ட₂ம் ஸுநாஸம் சாருகுண்ட₃லம் ।
 பூர்ணசந்த்₃ரநிப₄ம் க்₃ரஸ்தம் முக₂ம் நிஷ்ப்ரப₄தாம் க₃தம் ॥ (31)

ஸா ஹி சம்பகவர்ணாப₄ா க்₃ரீவா க்₃ரைவேயஸோபி₄தா ।
 கோமளா விலபந்த்யாஸ்து காந்தாயா ப₄க்ஷிதா ஸாப₄ா ॥ (32)

நூநம் விக்ஷிப்யமாணௌ தெள ப₃ாஹூ பல்லவகோமளௌ ।
 ப₄க்ஷிதௌ வேபமாநாக்₃ரௌ ஸஹஸ்தாப₄ரணாங்க₃ுதௌ ॥ (33)

மயா விரஹிதா ப₃ாலா ரக்ஷஸாம் ப₄க்ஷணாய வை ।
 ஸார்தே₂நேவ பரித்யக்தா ப₄க்ஷிதா ப₃ஹூப₃ாந்த₄வா ॥ (34)

ஹா லக்ஷ்மண மஹாப₃ாஹோ பஸ்யஸி த்வம் ப்ரியாம் க்வசித் ।
 ஹா ப்ரியே க்வ க₃தா ப₄த்₃ரே ஹா ஸீதேதி புந: புந: ॥ (35)

இத்யேவம் விலபந் ராம: பரித₄ாவந் வநாத்₃வநம் ।
 க்வசிதுத்₃ப்₄ரமதே வேக₃ாத் க்வசித்₃விப்₄ரமதே ப₃லாத் ॥ (36)

“மானே! (மரங்கள், பதில் சொல்ல மறுக்கின்றன.) நீயாவது பதில் சொல். மான்விழியுடைய மைதிலியை நீ அறிவாயா? (நீ இப்போது பார்த்தாயா?) என் மனைவியின் கண்களும் மான்குட்டியினுடையதைப் போன்றே இருக்கும். அதனால், பெண்மான்கள் கூட்டத்தில் அவளும் இருக்கிறாளோ? (23)

உயர் குலத்திலுதித்த யானையே! யானையின் துதிக்கை போன்ற தொடைகளையுடைய அவளை நீ பார்த்திருக்கலாம். அவள் எங்கே இருக்கிறாள்? என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கும். அதை எனக்குக் கூறு. புலியே! பூரணசந்திரனைப் போன்ற முகமுடைய என் மனைவி மைதிலியை நீ பார்த்தாயா? மனநடுக்கமில்லாமல், நடந்ததை நடந்தவாறே சொல். என்னிடம் உனக்குப் பயம் வேண்டாம். (24,25)

(இவ்வாறு, மரம்-விலங்குகளிடம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்த இராமனுக்கு, சீதை எங்கோ ஓடி ஒளிந்து கொள்வதைப் போன்ற பிரமை உண்டாயிற்று.) தாமரைக்கண்ணாளே! அன்பிற்குரியவளே! இதோ, நான் உன்னைப் பார்த்துவிட்டேன்! மரங்களின் பின்னால் மறைந்து கொண்டிருக்கும் நீ, ஏன் என்னுடன் பேசாமலிருக்கிறாய்? (26)

அம்மணி! நில், நில்! என்னிடம் உனக்கு இரக்கம் இல்லையா? நீ, அளவுக்கு மீறி விளையாடுகிறாய்! ஏன் என்னை ஒதுக்குகிறாய்? பெண்ணரசி! நீ அணிந்திருக்கும் மஞ்சள் நிறப்பட்டாடையினால் நான் உன்னைக் கண்டு கொண்டேன்! நீ (என் கண்களில் படாதவாறு) ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும், நான் உன்னைப் பார்த்து விட்டேன்! என்னிடம் உனக்கு உண்மையான பாசம் உண்டு என்றால், ஓடாதே; நில். (27,28)

(சீதை கண்ணில் பட்டாள் என்ற மனமயக்கம் நீங்கியபின்,) அவள் இங்கே இல்லவேயில்லை. அழகாகப் புன்னகைக்கும் அவள் (அரக்கர்களால்) கொல்லப்பட்டாளோ? (அவள் இங்கே இருந்தால்,) மிகவும் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் என்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட்டாளே? நான் இல்லாமல் தனித்து விடப்பட்ட, விபரமறியாப் பேதையான என் மனைவி, பச்சைப் புலால் உண்பவர்களான அரக்கர்களால் எல்லா அங்கங்களையும் வெட்டித் தின்னப்பட்டிருப்பாள் என்பது நிச்சயம். (29,30)

அழகான பற்கள், உதடுகள், எடுப்பான நாசி, பளிச்சென விளங்கும் காதணிகள் கொண்ட அவள் முகம், ராகுவினால் பீடிக்கப்பட்ட முழுநிலவைப் போல ஒளியை இழந்திருக்கும். (31)

சம்பகப்பூவின் நிறமுடையதும், அட்டிகைகளால் அழகுற விளங்குவதும், மிருதுவானதும், செம்மையாக அமைந்ததுமான அவளுடைய கழுத்தை, அவள் அழுது அரற்றிக் கொண்டிருக்கும்போதே நெறித்துத் தின்றிருப்பார்கள். (32)

இளந்தளிர் போல் கோமளமானவைகளும், (எதிர்ப்பைக் காட்டுவது போல) இங்குமங்கும் உதறிக் கொண்டிருப்பவைகளும், நடுங்கும் விரல்களுடன் கூடியவைகளும், வளையல்-தோள்வளை அணியப் பெற்றவைகளுமான கைகள் (அரக்கர்களால்) புசிக்கப்பட்டிருக்கும். (33)

பயணிகள் கூட்டத்திலிருந்து தனித்து விடப்பட்ட ஒரு பெண்ணைப்போல, உற்றார்-உறவினர் அநேகர் இருந்தும், சூதுவாதறியாத அவள், அரக்கர்களின் உணவாவதற்காக என்னால் தனியாக விடப்பட்டாள்போலும்! (34)

மாவீரனான ஹே லட்சுமணா! என் பிரிய பாரியையை எங்காவது பார்த்தாயா? என் அன்பிற்குரியவளே! எங்கே போய்விட்டாய்?... நல்லணங்கே! ஹா, சீதே!...” என்று, மீண்டும் மீண்டும் புலம்பிக் கொண்டு, மனைவியைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் மனம் செலுத்தியவராக, காட்டின் ஒரு பகுதியிலிருந்து இன்னொரு பகுதிக்கு ஓடிக் கொண்டும், அன்பின் ஆதிக்கத்தினால் சிலவிடங்களில் திகைத்து நின்றார்; சிலவிடங்களில் பித்துப்பிடித்தவர் போல் காணப்பட்டார், இராமன். (35,36)

க்வசிந்மத்த இவாபு₄தி காந்தாந்வேஷணதத்பர: ।
 ஸ வநாநி நதீ₃: ஸைலாந் கி₃ரிப்ரஸ்ரவணாநி ச ॥
 காநநாநி ச வேகே₃ந ப்₄ரமத்ய பரிஸம்ஸ்தி₂த: ॥ (37)

தத₂ ஸ க₃த்வா விபுலம் மஹத்₃வநம்
 பரீத்ய ஸர்வம் த்வத₂ மைதி₂லீம் ப்ரதி ।
 அநிஷ்டி₂தாஸ: ஸ சகார மார்க₃ணே
 புந: ப்ரியாயா: பரமம் பரிஸ்ரமம் ॥ (38)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
 ஆரண்யகாண்டே₃ ஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

ஏகஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ஸீதாந்வேஷணம்

த்₃ருஷ்ட்வாஸ்ரமபத₃ம் ஸௌந்யம் ராமோ த₃ஸரத₂ாத்மஜ: ।
 ரஹிதாம் பர்ணஸாலாம் ச வித்₄வஸ்தாந்யாஸநாநி ச ॥ (1)

அத்₃ருஷ்ட்வா தத்ர வைதே₃ஹீம் ஸந்நிரீக்ஷ்ய ச ஸர்வஸ: ।
 உவாச ராம: ப்ராக்ருஸ்ய ப்ரக்₃ருஹ்ய ருசிரௌ பு₄ஜௌ ॥ (2)

க்வ நு லக்ஷ்மண வைதே₃ஹீ கம் வா தே₃ஸமிதோ க₃தா ।
 கேநாஹ்ருதா வா ஸௌமித்ரே ப₄க்ஷிதா கேந வா ப்ரியா ॥ (3)

வ்ருக்ஷேணாச்ச₂ாத்ய யதி₃ மாம் ஸீதே ஹஸிதுமிச்ச₂ஸி ।
 அலம் தே ஹஸிதேநாத்ய மாம் ப₄ஜஸ்வ ஸுது₃:கி₂தம் ॥ (4)

யை: ஸஹ க்ரீ₃ஸே ஸீதே விஸ்வஸ்தைர்ம்ருக₃போதகை: ।
 ஏதே ஹீநாஸ்த்வயா ஸௌம்யே த்₄யாயந்த்யஸ்ராவிலேக்ஷணா: ॥ (5)

ஸீதயா ரஹிதோஹம் வை ந ஹி ஜீவாமி லக்ஷ்மண ।
 ம்ருதம் ஸோகேந மஹதா ஸீதாஹரணஜேந மாம் ॥
 பரலோகே மஹாராஜோ நூநம் த்₃ரக்ஷயதி மே பிதா ॥ (6)

கத₂ம் ப்ரதிக்ஞாம் ஸம்ஸ்ருத்ய மயா த்வமபி₄யோஜித: ।
 அபூரயித்வா தம் காலம் மத்ஸகாஸமிஹாக₃த: ॥ (7)

காமவ்ருத்தமநார்யம் மாம் ம்ருஷாவாதி₃நமேவ ச ।
 தி₄க் த்வாமிதி பரே லோகே வ்யக்தம் வக்ஷயதி மே பிதா ॥ (8)

அவர், மக்கள் வாழத் தகுந்த சிறு வனங்களிலும் ஆறுகளிலும் மலையருவிகளிலும் அடர்ந்த காடுகளிலும் ஓய்வு-ஓழிவில்லாமல் பரபரவென்று அலைந்து திரிந்தார். (37)

அவர் மைதிலியை தேடிக் கொண்டு அடர்த்தியான பெருங்காடுகளுக்கும் சுற்றுப்புறங்களுக்கும் சென்று தேடியும் நோக்கம் கைகூடப்பெறாதவராக இருந்தாலும், தன் அன்பிற்குரியவளைத் தேடுவதில் மீண்டும் மும்மரமாக ஈடுபட்டார். (38)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்தொன்று சீதையைத் தேடுவது

தசரத குமாரரான இராமன், ஆசிரம வளாகம் சூன்யமாக இருப்பதையும், குடிலுக்குள் சீதை இல்லாதிருப்பதையும், உட்காருவதற்கான ஆசனங்கள் தாறுமாறாகக் கிடப்பதையும் பார்த்து, எல்லாப் பக்கங்களிலும் வைதேகியைத் தேடியும் அவள் கண்ணில் படாமற்போகவே, அழகான தன் இருகைகளையும் உயரே தூக்கிக் கொண்டு (சீதே, சீதே என்று) உரத்த குரலில் அரற்றியபடி (இலக்குவனை நோக்கிக்) கூறினார்— (1,2)

“லட்சுமணா! வைதேகி எங்கே? இந்த இடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்குப் போய்விட்டாளா? சுமித்திரையின் புதல்வனே! எவனால் திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டாள்? அல்லது என் மனைவி யாராலாவது உண்ணப்பட்டு விட்டாளா?... (3)

சீதே! மரங்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து நின்று கொண்டு எனக்கு விளையாட்டுக் காட்டுகிறாயா?... போதும், உன் விளையாட்டு. நான் மிகவும் துயரத்தில் இருக்கிறேன். உடனே (வெளியே வந்து) என் அருகில் வா. (4)

சீதே! நீண்ட நாள் பழக்கத்தால் ஏற்பட்ட முறுகிய அன்புடைய எந்த மான் குட்டிகளுடன் நீ விளையாடுவாயோ, அவைகள் நீ இல்லாததால் கண்ணீர் ததும்பும் கண்களுடன் உன்னையே நினைத்து உருகுகின்றன. (5)

லட்சுமணா! சீதை இல்லாமல் நான் உயிர் வாழமாட்டேன் என்பது நிச்சயம். சீதை திருடிச் செல்லப்பட்டதால் ஏற்பட்ட சோகத்தின் காரணமாக மாண்டு போய்விட்ட என்னை, மேலுலகத்தில் மாமன்னரான நம் தந்தை நிச்சயமாகப் பார்க்கப் போகிறார். (6)

‘சபதம் செய்து கொடுத்து விட்டும், என்னால் ஆணையிடப்பட்டும் (காட்டிற்குச் சென்ற நீ) அந்தக் காலகெடு முடிவதற்குள், இங்கே என் சமீபம் எவ்வாறு வந்தாய்?’ (என்று நம் தந்தை கேட்கப் போகிறார்.) (7)

மேலுலகத்தில் என்னுடைய தந்தையார், ‘மனம்போன போக்கில் நடப்பவன்’ என்றும், ‘சொன்ன சொல் தவறியவன்’ என்றும் குற்றம் சுமத்தி, ‘அட, கேடு கெட்டவனே!’ என்று என்னை இழித்துரைக்கப் போகிறார். (8)

- விவஸம் ஸோகஸந்தப்தம் தீநம் ப₄க்₃நமநோரத₂ம் ।
மாமிஹோத்ஸ்ருஜ்ய கருணம் கீர்த்திர்நரமிவாந்ருஜும் ॥ (9)
- க்வ க₃ச்₂ஸி வராரோஹே மாம் நோத்ஸ்ருஜ ஸுமத்₄யமே ।
த்வயா விரஹிதஸ்சாஹம் த்யக்ஷயே ஜீவிதமாத்மந: ॥ (10)
- இதீவ விலபந் ராம: ஸீதாத்₃ஸநலாலஸ: ।
ந த₃த₃ர்ஸ ஸுது₃:க₂ார்தோ ராக₄வோ ஜநகாத்மஜாம் ॥ (11)
- அநாஸாத்யமாநம் தம் ஸீதாம் ஸோகபராயணம் ।
பங்கமாஸாத்ய விபுலம் ஸீத₃ந்தமிவ குஞ்ஜரம் ॥
லக்ஷ்மணோ ராமமத்யர்த₂முவாச ஹிதகாம்யயா ॥ (12)
- மா விஷாதம் மஹாபு₃த்₃தே₄ குரு யத்நம் மயா ஸஹ ।
இத₃ம் கி₃ரிவரம் ஸூர ப₃ஹுகந்த₃ரஸோபி₄தம் ॥ (13)
- ப்ரியகாநநஸஞ்சாரா வநோந்மத்தா ச மைதி₂லீ ।
ஸா வநம் வா ப்ரவிஷ்டா ஸ்யாந்நளிநீம் வா ஸுபுஷ்பிதாம் ॥ (14)
- ஸரிதம் வாபி ஸந்தப்தா மீநவஞ்ஜுளஸேவிதாம் ।
ஸ்நாதுகாமா நிலீநா ஸ்யாத்₃த₄ஸகாமா வநே க்வசித் ॥ (15)
- வித்ராஸயிதுகாமா வா லீநா ஸ்யாத்காநநே க்வசித் ।
ஜிக்ஞாஸமாநா வைதே₃ஹீ த்வாம் மாம் ச புருஷர்ஷப₄ ॥ (16)
- தஸ்யா ஹ்யந்வேஷணே ஸ்ரீமந் சுகிப்ரமேவ யதாவஹை ।
வநம் ஸர்வம் விசிந்வாநௌ யத்ர ஸா ஜநகாத்மஜா ॥
மந்யஸே யதி₃ காகுத்ஸ்த₂ மா ஸ்ம ஸோகே மந: க்ருத₂: ॥ (17)
- ஏவமுத்தஸ்து ஸௌஹார்தூல்லக்ஷ்மணேந ஸமாஹித: ।
ஸஹ ஸௌமித்ரிணா ராமோ விசேதுமுபசக்ரமே ॥ (18)
- தௌ வநாநி கி₃ரீம்ஸ்சைவ ஸரிதஸ்ச ஸராம்ஸி ச ।
நிகி₂லேந விசிந்வாநௌ ஸீதாம் த₃ஸரத₂ாத்மஜௌ ॥ (19)
- தஸ்ய ஸைலஸ்ய ஸாநூநி கு₃ஹாஸ்ச ஸிக₂ராணி ச ।
நிகி₂லேந விசிந்வந்தௌ நைவ தாமபி₄ஜக்₃மது: ॥ (20)
- விசித்ய ஸர்வத: ஸைலம் ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ।
நேஹ பஸ்யாமி ஸௌமித்ரே வைதே₃ஹீம் பர்வதே ஸுப₄ாம் ॥ (21)
- ததோ து₃:க₂ாபி₄ஸந்தப்தோ லக்ஷ்மணோ வாக்யமப்₃ரவீத் ।
விசரந் த₃ண்ட₃காரண்யம் ப்₄ராதரம் தீப்ததேஜஸம் ॥ (22)
- ப்ராபஸ்யஸி த்வம் மஹாப்ராக்ஞ மைதி₂லீம் ஜநகாத்மஜாம் ।
யத₂ா விஷ்ணுர்மஹாபு₃ஹு₃ப்₃லிம் ப₃த்₃த்₄வா மஹீமிமாம் ॥ (23)

எழிலணங்கே! நுண்ணிடையாளே! நான் சுயக்கட்டுப்பாட்டை இழந்து, சோகத்தால் வறுத்தெடுக்கப்பட்டு, மனம் நலிந்து, நோக்கம் நிறைவேறப் பெறாதவனாக, இரங்கத்தக்க நிலையில் உள்ளேன். வஞ்சக எண்ணம் கொண்டவனைப் புகழரசி கைவிட்டுவிட்டுச் செல்வதைப் போல, என்னை இந்த நிலையில் தவிக்க விட்டுவிட்டு எங்கே சென்றுவிட்டாய்?... நீ இல்லாவிட்டால் நான் என் உயிரை விட்டு விடுவேன்.” (9,10)

இவ்வாறு புலம்பிக் கொண்டு சீதையைக் காணத் துடித்துக் கொண்டிருந்த இராமன் மிகவும் துக்கப்பட்டார்; அப்படியும் ஜனககுமாரியான சீதை கண்ணில் படவில்லை. (11)

சேற்றில் சிக்கிக் கொண்டு மிகவும் துன்பப்படும் யானையைப் போல், சீதையைக் காணாமல் தவிக்கும் தசரதகுமாரரான இராமனைப் பார்த்து, அவருக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்ற வேண்டும் என்ற நல்விருப்பத்துடன் லட்சுமணன் (பின்வருமாறு) கூறினான்— (12)

“மாவீரரே! துக்கப்படாதீர்கள். என்னுடன் மேலும் தீவிரமாகத் தேடுங்கள். குரரே! இந்தக் காட்டில் பற்பல குகைகள் இருக்கின்றன. (அவைகளில் தேடிப் பார்ப்போம்.) (13)

மைதிலி தேவியார் காட்டில் சுற்றித் திரிவதில் மிகவும் விருப்பமுடையவர்; அத்துடன், அவர் நீர்நிலைகளைக் கண்டு மோகித்துப் போகிறவர். அதனால், அவர் காட்டிற்குள் அல்லது மலர்ந்த தாமரைகளையுடைய ஓடையை நோக்கிச் சென்றிருக்கலாம். (14)

புருஷோத்தமா! நீராடும் பொருட்டு மீன்களும் நீர்நொச்சிகளும் நிறைந்த நதியை அடைந்திருக்கலாம்; அல்லது, நானும் நீங்களும் அவரைக் கண்டுபிடிக்கும் திறன் உடையவர்களாக இருக்கிறோமா? என்று தெரிந்து கொள்ளும் விருப்பத்தால் விளையாட்டிற்காக காட்டில் எங்கேனும் மறைந்து கொண்டிருக்கலாம். நம்மைக் கலவரம் அடையச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகக் காட்டில் பதுங்கியிருக்கலாம். (15,16)

திருவுடைச் செல்வரே! இப்போதே நாம் அவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்வோம். நீங்கள் சரி என்று கருதினால் ஜனககுமாரி இருக்கக்கூடிய காடு முழுவதையும் அலசிப் பார்த்துவிடுவோம். காகுத்தரே! சோகத்தில் மனத்தைச் செலுத்த வேண்டாம்.” (17)

இவ்வாறு, லட்சுமணனால் பாசத்துடன் கூறப்பட்டதும், ஒருவாறாக மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்ட இராமன், லட்சுமணனோடு (சீதையைத்) தேடுவதற்கு ஆரம்பித்தார். (18)

தசரதரின் புதல்வர்களான அவ்விருவரும், மக்கள் சஞ்சரிக்கத்தக்க சிறு கானகங்களையும், மலை-ஆறு-ஓடைகளையும் ஓர் இடம்கூட விடாமல் தேடினார்கள். தொடர்ந்து, அந்த மலையின் தாழ்வரை-குகை-சிகரங்களையும் ஓர் இடம்கூட விடாமல் தேடினார்கள். ஆனால், சீதையைத்தான் காணவில்லை. (19,20)

அந்தப் பர்வதத்தின் நாலாபுறங்களிலும் தேடிய பின்னர், லட்சுமணனைப் பார்த்து இராமன் கூறினார்— “லட்சுமணா! புண்ணியவதியான வைதேகியை மலையில் காணவில்லை.” (21)

அப்போது, மனவேதனையால் வெந்து கொண்டிருந்த இலக்குவன் தண்டகாரணயத்தில் நடந்து கொண்டே, சுடர்விட்டெரியும் பேரொளி படைத்த தமையனாரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினான்— (22)

“பேரறிவாளரே! எல்லையில்லாத ஆற்றல் படைத்த பகவான் விஷ்ணு, பலிச்சக்கரவர்த்தியை (அறநெறி என்ற கயிற்றால்) கட்டி, இம்மண்ணுலகை அடைந்தாற்போல, ஜனகர் புதல்வியாகிய சீதாப்பிராட்டியாரை நீங்கள் அடையப் போகிறீர்கள்.” (23)

ஏவமுத்தஸ்து ஸௌஹார்த்₃தால்லக்ஷ்மணேந ஸ ராக₄வ: ।
உவாச தீ₃நயா வாசா து₃:க₂பி₄ஹதசேதந: ॥ (24)

வநம் ஸர்வம் ஸுவிசிதம் பத்₃மிந்ய: பு₂ல்லபங்கஜா: ।
கி₃ரிஸ்சாயம் மஹாப்ராக்ஞ ப₃ஹுகந்த₃ரநிர்ஜர: ॥
ந ஹி பஸ்யாமி வைதே₃ஹீம் ப்ராணேப்₄யோஃபி க₃ரீயஸீம் ॥ (25)

ஏவம் ஸ விலபந் ராம: ஸீதாஹரணகர்ஸித: ।
தீ₃ந: ஸோகஸமாவிஷ்டோ முஹூர்தம் விஹ்வலோ₅ப₄வத் ॥ (26)

ஸ விஹ்வலிதஸர்வாங்கே₃ க₃தபு₃த்₃தி₄ர்விசேதந: ।
நிஷஸாத்₃துரோ தீ₃நோ நி:ஸ்வஸ்யாஸீதமாயதம் ॥ (27)

ப₃ஹுஸ: ஸ து நி:ஸ்வஸ்ய ராமோ ராஜீவலோசந: ।
ஹா ப்ரியேதி விசக்ரோஸ ப₃ஹுஸோ ப₃ஷ்பக₃த்₃க₃த₃: ॥ (28)

தம் தத: ஸாந்த்வயாமாஸ லக்ஷ்மண: ப்ரியபு₃ந்த₄வ: ।
ப₃ஹுப்ரகாரம் த₄ர்மக்ஞ: ப்ரஸ்ரித: ப்ரஸ்ரிதாஞ்ஜலி: ॥ (29)

அநாத்₃ருத்ய து தத்₃வாக்யம் லக்ஷ்மணோஷ்ட₂புடாச்ச்யுதம் ।
அபஸ்யம்ஸ்தாம் ப்ரியாம் ஸீதாம் ப்ராக்ரோஸத்ஸ புந: புந: ॥ (30)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

த்₃விஷஷ்டிதம: ஸர்க₃:

ராக₄வவிலாப:

ஸீதாமபஸ்யந் த₄ர்மாத்மா ஸோகோபஹதசேதந: ।
விலலாப மஹாபு₃ஹூ ராம: கமலலோசந: ॥ (1)

பஸ்யந்நிவ ஸ தாம் ஸீதாமபஸ்யந் மதுநார்தி₃த: ।
உவாச ராக₄வோ வாக்யம் விலாபாஸ்ரயது₃ர்வசம் ॥ (2)

த்வமஸோகஸ்ய ஸாக₂பி₄: புஷ்பப்ரியதயா ப்ரியே ।
ஆவ்ருணோஷி ஸரீரம் மே மம ஸோகவிவர்த₄நீ ॥ (3)

கத₃லீகாண்ட₃ஸத்₃ருஸௌ கத₃ல்யா ஸம்வ்ருதாவுபெ₄ள ।
ஊரு பஸ்யாமி தே தே₃வி நாஸி ஸக்தா நிக்ஷுஹிதம் ॥ (4)

கர்ணிகாரவநம் ப₄த்₃ரே ஹஸந்தீ தே₃வி ஸேவஸே ।
அலம் தே பரிஹாஸேந மம பு₃த₄ாவஹேந வை ॥ (5)

மாவீரனான இலக்குவனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டதும், துக்கத்தால் தவிக்கும் மனத்தைக் கொண்ட இராமன், நொந்து நலிந்த குரலில் பதில் கூறினார்— (24)

“மகாபுத்திசாலியே! காடு முழுவதும் மலர்ந்த தாமரைகளையுடைய தாமரை ஓடைகளிலும், பல குகைகளையும் அருவிகளையுமுடைய இந்த மலையிலும் நன்றாகத் தேடப்பட்டன. என் உயிரினும் மேலான ஜானகியைக் கண்டிலேன்.” (25)

சீதையைக் காணாததால் மனம் சலித்துப் போன இராமன், மேற்கண்டவாறு புலம்பிக் கொண்டு சோகம் அதிகரித்தவராக சிறிது நேரத்திற்கு மனக்குழப்பமுடையவராக ஆனார். (26)

அவருடைய உடலின் எல்லா அங்கங்களும் துவண்டு போயின; புத்தி, வேலை செய்யவில்லை; உணர்வற்றுப் போயிருந்தது. மிகவும் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு, பரிதாபத்திற்குரியவராக நீண்ட வெப்பமான பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு துயரத்தில் மூழ்கிப் போனார். (27)

செந்தாமரைக் கண்ணரான இராமன், மீண்டும் மீண்டும் பெருமூச்செறிந்து கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டு குரல் தழுதழுக்க, ‘ஆ! என் அன்பிற்குரியவளே!’ என்று பல தடவை வாய்விட்டுக் கதறினார். (28)

அப்போது, அறம் அறிந்தவனும் சகோதர பாசமுடையவனுமான இலக்குவன், வணக்கத்துடன் கைகூப்பிக் கொண்டு, பலவாறான முறைகளில் பணிவான சொற்களைக் கூறி, அவரைத் தேற்றினான். (29)

இலக்குவனுடைய வாயிலிருந்து வந்த அந்தச் சொற்களை லட்சியம் செய்யாமல், தன் அன்பிற்குரிய சீதையைக் காணாததால், மேலும் மேலும் வாய்விட்டுக் கதறினார். (30)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்திரண்டு இராமன் புலம்புவது

சீதையைக் காணாததால், சோகத்தால் மனம் தவித்து, அறத்தின் நாயகரும், மாவீரரும், கமலக்கண்ணருமான இராமன் புலம்பத் தொடங்கினார். (1)

சீதையைக் காணாமல் காமத்தால் வருந்திய இராமன், அவளை நேரில் காண்பது போலவே நினைத்துக் கொண்டு, அழுகையும் புலம்பலுமாகத் தட்டுத் தடுமாறிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். (2)

“பிரியே! உனக்கு மலர்களிடம் நிறைய ஆசையுள்ளதால், மலர்கள் நிறைந்துள்ள அசோக மரத்தின் கிளைகளால் உன் சரீரத்தை (என் கண்ணில் படாமல்) மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அதனால், என் துக்கம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. (3)

தேவி! வாழைமரங்களை நிகர்த்த உன் தொடைகளை, வாழைமரத்தால் நீ மறைத்துக் கொண்டாலும், நான் பார்த்துவிட்டேன்! (நீ, இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது!) நீ, இனிமேலும் உன்னை மறைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது! (4)

தேவி! நீ, சிரித்துக் கொண்டே சரக்கொன்றைத் தோட்டத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்!... எனக்கு வேதனையைத் தருகிற இந்த விளையாட்டை இத்துடன் நிறுத்திக் கொள். (5)

- பரிஹாஸேந கிம் ஸீதே பரிஸ்ராந்தஸ்ய மே ப்ரியே ।
அயம் ஸ பரிஹாஸோஸபி ஸாது₄ தே₃வி ந ரோசதே ॥ (6)
- விஸேஷேணாஸ்ரமஸ்த₂ாநே ஹாஸோஸயம் ந ப்ரஸஸ்யதே ।
அவக₃ச்ச₂ாமி தே ஸீலம் பரிஹாஸப்ரியம் ப்ரியே ॥ (7)
- ஆக₃ச்ச₂ த்வம் விஸாலாஷி ஸூந்யோஸயமுடஜஸ்தவ ॥ (8)
- ஸுவ்யக்தம் ராஷ்ணை: ஸீதா ப₄ஷிதா வா ஹ்ருதாபி வா ।
ந ஹி ஸா விலபந்தம் மாமுபஸம்ப்ரைதி லக்ஷ்மண ॥ (9)
- ஏதாநி ம்ருக₃யூத₂ாநி ஸாஸ்ருநேத்ராணி லக்ஷ்மண ।
ஸம்ஸந்தீவ ஹி வைதே₃ஹீம் ப₄ஷிதாம் ரஜநீசரை: ॥ (10)
- ஹா மமார்யே க்வ யாதாஸி ஹா ஸாத்₄வி வரவர்ணிநி ।
ஹா ஸகாமாத்₃ய கைகேயீ தே₃வீ ஸாபி ப₄விஷ்யதி ॥ (11)
- ஸீதயா ஸஹ நிர்யாதோ விநா ஸீதாமுபாகுத: ।
கத₂ம் நாம ப்ரவேக்ஷ்யாமி ஸூந்யமந்த:புரம் புந: ॥ (12)
- நிர்வீர்ய இதி லோகோ மாம் நிர்த₃யஸ்சேதி வக்ஷ்யதி ।
காதரத்வம் ப்ரகாஸம் ஹி ஸீதாபநயநேந மே ॥ (13)
- நிவ்ருத்தவநவாஸஸ்ச ஜநகம் மிதி₂லாதி₄பம் ।
குஸலம் பரிப்ருச்ச₂ந்தம் கத₂ம் ஸக்ஷயே நிரீக்ஷிதும் ॥ (14)
- விதே₃ஹராஜோ நூநம் மாம் த்₃ருஷ்ட்வா விரஹிதம் தயா ।
ஸுதாஸ்நேஹந ஸந்தப்தோ மோஹஸ்ய வஸமேஷ்யதி ॥ (15)
- அத₂வா ந க₃மிஷ்யாமி புரீம் ப₄ரதபாலிதாம் ॥ (16)
- ஸ்வர்கே₃ஸபி ஸீதயா ஹீந: ஸூந்ய ஏவ மதோ மம ।
மாமிஹோத்ஸ்ருஜ்ய ஹி வநே க₃ச்ச₂ாயோத்₄யாம் புரீம் ஸுப₄ாம் ॥ (17)
- ந த்வஹம் தாம் விநா ஸீதாம் ஜீவேயம் ஹி கத₂ஞ்சந ॥ (18)
- கூட₄மாஸ்லிஷ்ய ப₄ரதோ வாச்யோ மத்₃வசநாத்த்வயா ।
அநுக்ஞாதோஸி ராமேண பாலயேதி வஸுந்த₄ராம் ॥ (19)
- அம்பு₃ா ச மம கைகேயீ ஸுமித்ரா ச த்வயா விபே₄ா ।
கௌஸல்யா ச யத₂ாந்யாயமபி₄வாத்₃யா மமாக்ஞயா ॥
ரக்ஷணீயா ப்ரயத்நேந ப₄வதா ஸூக்தகாரிணா ॥ (20)
- ஸீதாயாஸ்ச விநாஸோஸயம் மம சாமித்ரகர்ஸந ।
விஸ்தரேண ஜநந்யா மே விநிவேத்₃யஸ்த்வயா ப₄வேத் ॥ (21)

அன்பே! சீதையே! மிகவும் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் என்னிடம் என்ன பரிகாசம் வேண்டிக் கிடக்கிறது? உன்னுடைய இந்த விளையாட்டு சரியானது என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. (6)

அன்பே! இது போன்ற பரிகாச விளையாட்டுகளில் உனக்கு ஆசை உண்டு என்பதை நான் அறிவேன். என்றாலும், குறிப்பாக ஆசிரம வளாகத்தில் இம்மாதிரியான கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு ஏற்படையதில்லை. (7)

நெடுந்தடங்கண்ணாய்! உன்னுடைய இந்த ஓலைக்குடில் சூன்யமாகக் கிடக்கிறது. நீ உடனே வந்து சேர்." (8)

(பின்னர், மனமயக்கத்திலிருந்து ஒருவாறு விடுபட்ட இராமன், இலக்குவனை நோக்கிக் கூறுகிறார்.) லட்சுமணா! அவளை நினைத்துப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் என்னிடம் அவள் வராமலிருக்கிறாள் என்பதிலிருந்தே, அரக்கர்களால் சீதை உண்ணப்பட்டுவிட்டாள்; அல்லது, திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டாள் என்பது தெளிவாகிறது. (9)

லட்சுமணா! பார், இந்த மான் கூட்டங்கள் நீர் நிறைந்த கண்களுடன் நிற்கின்றன. 'ஜானகி (அரக்கர்களால் கொன்று) தின்னப்பட்டாள்' என்று சொல்வது போலிருக்கிறது, இல்லையா? (10)

என் மதிப்பிற்குரியவனே! எங்கே போய்விட்டாய், நீ? குணவதியே! நல்லணங்கே!... ஐயகோ! கைகேயியின் அந்தரங்க விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டதே? (11)

சீதையுடன் கூட (அயோத்தியிலிருந்து புறப்பட்டு) வெளியே வந்தேன்; சீதை இல்லாமல் (அயோத்திக்குத்) திரும்பிச் செல்கிறேன்!... (என்ன கஷ்டம்!) (லட்சுமணா!) அவளில்லாமல் வெற்றிடமாய்க் கிடக்கும் அந்தப்புரத்திற்குள் நான் எவ்வாறு நுழைவேன்? (12)

குடிமக்கள் எல்லோரும் (என்னை) வீரமில்லாதவன் என்றும், இரக்கமில்லாதவன் என்றும் ஏசுவார்கள். சீதை அபகரித்துச் செல்லப்பட்டதால், என்னுடைய கையாலாகாத்தனம் வெளிப்படையாகத் தெரிந்துவிட்டது! (13)

வனவாசம் முடிந்து நாட்டிற்குத் திரும்பியதும் மிதிலை மன்னர் ஜனகர் வந்து, 'சௌக்கியமா?' என்று விசாரிக்கும்போது, நான் எவ்வாறு அவரை நிமிர்ந்து பார்ப்பேன்? விதேக மன்னர், அவளில்லாமல் (தனி ஒருவனாக) என்னைப் பார்த்ததும், (நடந்திருக்கக் கூடியதை ஊகித்து) மகளிடம் கொண்டுள்ள பேரன்பினால் மனம் பதைத்து மூர்ச்சையடைந்து விடுவார். (14,15)

அதனால், (இத்தகைய தொடர் துன்பங்கள் ஏற்படாமலிருக்க) பரதனால் பரிபாலிக்கப்படும் நகரத்திற்கு நான் போகாமலிருந்து விடுகிறேனே? (16)

சீதை என்னுடன் இல்லாவிட்டால், தேவலோகம்கூட வெற்றிடமாகத்தான் எனக்குத் தோன்றும். என்னை இந்தக் காட்டில் விட்டுவிட்டு, புனிதமான அயோத்தி நகருக்குப் போய்ச் சேர். சீதை இல்லாமல் நான் ஒருபோதும் உயிரோடிருக்க மாட்டேன். (17,18)

பரதனை மார்புறத் தழுவி, 'இந்த மேதினியை ஆண்டு வா. இராமன் உனக்கு ஆக்ஷேபித்திருக்கிறார்' என்று, நான் கூறியதாகச் சொல். (19)

ஆற்றல் மிக்கவனே! என்னுடைய தாயார் கௌசல்யை, கைகேயி, சுமித்திரை ஆகியோரை முறைப்படி வணங்க வேண்டும் என்று ஆணையிடுகிறேன். மிக்க கவனத்துடன் நீ அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; அவர்கள் சொற்படி நீ நடக்க வேண்டும். (20)

பகைவரைக் கொல்பவனே! சீதையினுடைய அழிவு, அதன் விளைவாக என்னுடைய அழிவு - இவைகளை, என் தாயாரிடம் நீ விரிவாக எடுத்துக் கூற வேண்டும்." (21)

இதி விலபதி ராக₄வே ஸுதீ₃நே

வநமுபக₃ம்ய தயா விநா ஸுகேஸ்யா ।

ப₄யவிகலமுக₂ஸ்து லக்ஷ்மணோ஽பி

வ்யதி₂தமநா ப்₄ருஸமாதுரோ ப₃பூ₄வ ॥

(22)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே

ஆரண்யகாண்டே₃ த்₃விஷ்ஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

த்₃ரிஷ்ஷ்டிதம: ஸர்க₃:

க₃:க₂ாங்சிந்தநம்

ஸ ராஜபுத்ர: ப்ரியயா விஹீந: ஸோகேந மோஹேந ச பீட்₃யமாந: ।

விஷாத₃யந் ப்₄ராதரமார்தருபோ பூ₄யோ விஷாத₃ம் ப்ரவிவேஸ தீவ்ரம் ॥ (1)

ஸ லக்ஷ்மணம் ஸோகவஸாபி₄பந்நம்

ஸோகே நிமக்₃நோ விபுலே து ராம: ।

உவாச வாக்யம் வ்யஸநாநுருப-

முஷ்ணம் விநிஸ்வஸ்ய ருத₃ந் ஸஸோகம் ॥ (2)

ந மத்₃விதே₄ா து₃ஷ்க்ருதகர்மகாரீ

மந்யே த்₃விதீயோ஽ஸ்தி வஸுந்த₄ராயாம் ।

ஸோகேந ஸோகோ ஹி பரம்பராயா

மாமேதி பி₄ந்த₃ந் ஹ்ருத₃யம் மநஸ்ச ॥ (3)

பூர்வம் மயா நூநமபீ₄ப்ஸிதாநி பாபாநி கர்மாண்யஸக்ருத்க்ருதாநி ।

தத்ராயமத்₃யாபதிதோ விபாகோ து₃:கே₂ந து₃:க₂ம் யத₃ஹம் விஸாமி ॥ (4)

ராஜ்யப்ரணாஸ: ஸ்வஜநைர்வியோக₃: பிதுர்விநாஸோ ஜநநீவியோக₃: ।

ஸர்வாணி மே லக்ஷ்மண ஸோகவேக₃மாபூரயந்தி ப்ரவிசிந்திதாநி ॥ (5)

ஸர்வம் து து₃:க₂ம் மம லக்ஷ்மணேத₃ம்

ஸாந்தம் ஸாரீரே வநமேத்ய ஸௌந்யம் ।

ஸீதாவியோக₃ாத்தபுநரப்யுதீர்ணம்

காஷ்டை₂ரிவாக்₃நி: ஸஹஸா ப்ரதீ₃ப்த: ॥ (6)

ஸா நூநமார்யா மம ராக்ஷஸேந ப₃லாத்த₃ருதா க₂ம் ஸமுபேத்ய பீ₄ரு: ।

அபஸ்வரம் ஸஸ்வரவிப்ரலாபா ப₄யேந விக்ரந்தி₃தவத்யபீ₄க்ஷணம் ॥ (7)

தௌ லோஹிதஸ்ய ப்ரியதர்ஸநஸ்ய

ஸதே₃ாசிதாவுத்தமசந்த₃நஸ்ய ।

வ்ருத்தௌ ஸ்தநௌ ஸோணிதபங்கதி₃க்₃தௌ

நூநம் ப்ரியாயா மம நாபி₄ப₄ாத: ॥ (8)

கூந்தலழகியான சீதை இல்லாமல் மிகவும் மனம் நொந்து, (அவளைத் தேடிக்கொண்டு) காட்டின் உட்பகுதிகளில் நின்று, மேற்கண்டவாறு இராமன் புலம்புவதைப் பார்த்து, துன்பத்தால் முகம் வாடி, மனம் பதறிய இலக்குவனும் மிகவும் வேதனைப்பட்டான். (22)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்து மூன்று இராமன் புலம்புவது (தொடர்ச்சி)

தனக்குப் பிரியமான மனைவியைப் பிரிந்ததால் காமத்தினாலும் சோகத்தினாலும் தாக்கப்பட்ட இராமன், தன்னுடைய சோகத்தினால் லட்சுமணனுடைய துக்கத்தையும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டு, மேலும் தீவிரமான துக்கத்தில் ஆழ்ந்தார். (1)

இலக்குவன் துயரத்தில் மூழ்கியிருந்தான். மாளாத்துயரில் ஆழ்ந்திருந்த இராமன், சோகத்தால் அழுதுகொண்டே, வெப்பமான பெருமூச்செறிந்து, தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பேராபத்திற்கு ஏற்ற சொற்களை அவனிடம் கூறினார்— (2)

“என்னைப்போல் (அளவிலடங்காத) பாவம் செய்த இன்னொருவர் இந்த வையகத்தில் இருக்கமாட்டார் என்று எண்ணுகிறேன். அதனால்தான், ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, சோகத்தின் மேல் சோகம் என் மனத்தையும் அறிவையும் தகர்த்துக் கொண்டு என்னை வந்தடைகிறது. (3)

கடந்த பிறவியில், என் மனத்திற்கேற்றபடி நடந்து (தருமத்தின் எல்லையைக் கடந்து) பல தடவை பாவச்செயல்களைச் செய்திருக்கிறேன் என்பது திண்ணம். அதன் பயன் இப்போது என்னைத் தாக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. அதனால்தான், நான் துக்கத்தின் மேல் துக்கமாக அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். (4)

முதலாவதாக, அரசாட்சியை இழந்தது; தொடர்ந்து, உறவினர்களை விட்டுப் பிரிந்தது; தந்தையின் மரணம்; பெற்ற தாயைப் பிரிந்திருப்பது – இவையெல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பார்த்தால், லட்சுமணா! என் துக்கம் வேகமாக வளர்கிறது. (5)

காட்டிற்கு வந்தபின் (சீதை அருகில் இருந்ததால்) எல்லாத் துயரங்களும் அடங்கிப்போய்க் கிடந்தன. எரிந்து தணிந்துவிட்ட நெருப்பில் உலர்ந்த விறகுகளைப் போட்டதும், சட்டென்று நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டு விடுவதைப் போல, சீதையின் பிரிவினால் (அடங்கிக் கிடந்த) என் துயரம் பொறுக்க முடியாததாய் மீண்டும் எழுந்தது. (6)

சீலத்திரு பொருந்திய, அஞ்சும் இயல்புடைய என் மனைவி, யாரோ ஓர் அரக்கனால் பலாத்காரமாகத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டு, வானவெளியை அடைந்து, இயற்கையாக இனிய குரலையுடைய அவள் பயத்தின் காரணமாக தீனக்குரலில் தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருக்கிறாளோ, என்னவோ? (7)

லோஹிதம் எனப்படும் உயர்வகை செஞ்சந்தனத்தினால் பூசப்படும், என் அன்பிற்குரிய அவளுடைய உருண்டு திரண்ட நகில்கள் இரண்டும், (அரக்கனால் நாசம் செய்யப்பட்டு) இரத்தக்களறியாக ஆகியிருக்கும் என்பது நிச்சயம். (இவ்வளவு கஷ்டத்திலும்) என் உடல் (மண்ணில்) சாயவில்லையே? (8)

தச்ச₂லக்ஷணஸுவ்யக்தம்ருது₃ப்ரலாபம் தஸ்யா முக₂ம் குஞ்சிதகேஸப₄ாரம் ।
ரக்ஷோவஸம் நூநமுபாக₃தாயா ந ப்₄ராஜதே ராஹுமுகே₂ யதே₂ந்து₃: ॥ (9)

தாம் ஹாரபாஸஸ்ய ஸதே₃ாசிதாயா க்₃ரீவாம் ப்ரியாயா மம ஸுவ்ரதாயா: ।
ரக்ஷாம்ஸி நூநம் பரிபீதவந்தி விபி₄த்ய ஸு₃ந்யே ருதி₄ராஸநாநி ॥ (10)

மயா விஹீநா விஜநே வநே யா ரக்ஷோபி₄ராஹ்ருத்ய விக்ருஷ்யமாணா ।
நூநம் விநாத்யம் குரரீவ தீ₃நா ஸா முக்தவத்யாயதகாந்தநேத்ரா ॥ (11)

அஸ்மிந் மயா ஸார்த₄முத₃ாரஸீலா
ஸிலாதலம் பூர்வமுபோபவிஷ்டா ।
காந்தஸ்மிதா லக்ஷமண ஜாதஹாஸா
த்வாமாஹ ஸீதா ப₃ஹுவாக்யஜாதம் ॥ (12)

கே₃ாத₃ாவரீயம் ஸரிதாம் வரிஷ்ட₂ா
ப்ரியா ப்ரியாயா மம நித்யகாலம் ।
அப்யத்ர க₃ச்சே₂தி₃தி சிந்தயாமி
நைகாகிரீ யாதி ஹி ஸா கத₃ாசித் ॥ (13)

பத்₃மாநநா பத்₃மவிஸாலநேத்ரா பத்₃மாநி வானேதுமபி₄ப்ரயாதா ।
தத₃ப்யயுக்தம் ந ஹி ஸா கத₃ாசிந்மயா விநா க₃ச்ச₂தி பங்கஜாநி ॥ (14)

காமம் த்வித்யம் புஷ்பிதவ்ருக்ஷஷண்ட₃ம்
நாநாவிதை₄: பக்ஷிக₃ணைருபேதம் ।
வநம் ப்ரயாதா நு தத₃ப்யயுக்த-
மேகாகிரீ ஸாதிபி₃பே₄தி பீ₄ரு: ॥ (15)

ஆதி₃த்ய பே₄ா லோகக்ருதாக்ருதக்ரு
லோகஸ்ய ஸத்யாந்ருதகர்மஸாக்ஷிந் ।
மம ப்ரியா ஸா க்வ க₃தா ஹ்ருதா வா
ஸம்ஸஸ்வ மே ஸோகவஸஸ்ய நித்யம் ॥ (16)

லோகேஷு ஸர்வேஷு ச நாஸ்தி கிஞ்சித்₃-
யத்தே ந நித்யம் விதி₃தம் ப₄வேத்தத் ।
ஸம்ஸஸ்வ வாயோ குலஸாலிரீம் தாம்
ஹ்ருதா ம்ருதா வா பதி₂ வர்ததே வா ॥ (17)

இதீவ தம் ஸோகவிதே₄யதே₃ஹம்
ராமம் விஸம்க்ரும் விலபந்தமேவ ।
உவாச ஸௌமித்ரி₃தீ₃நஸத்த்வோ
ந்யாய்யே ஸ்தி₃த: காலயுதம் ச வாக்யம் ॥ (18)

இனிமை-தெளிவு-மென்மையோடுகூடப் பேசக்கூடியதும் சுருள்சுருளான குழற்கற்றைகளால் நேர்த்தியாக விளங்கும் அவளுடைய முகம், இப்போது அரக்கனிடம் சிக்கி, ராகுவினால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரன்போல், ஒளி மங்கிப் போயிருக்கும் என்பது சர்வ நிச்சயம். (9)

உதிரத்தை உணவாகக் கொள்ளும் அரக்கர்கள், யாருமே இல்லாத காட்டில் அழகிய மாலைகளை அணிவதற்கு எப்போதும் ஏற்றதும், (என்னைத் தவிர வேறொருவரை நினைத்தும் பார்க்காத) மனத்திண்மை உடையவளுமான என் மனைவியின் கவினமிகு கழுத்தைத் திருகி, குருதியைக் குடித்திருப்பார்கள் என்பது திண்ணம். (10)

நான் இல்லாத நேரத்தில், மக்கள் நடமாட்டமில்லாத காட்டில், கவர்ச்சி மிக்கத் தடங்கண்ணாளாகிய அவள், அரக்கர்களால் பலாத்காரமாகக் கவர்ந்து செல்லப்பட்டு, மிகவும் மனம் பதறி, கிரௌஞ்சப் பட்சியைப் போல அழகைக் குரலை வெளியிட்டிருப்பாள். (11)

லட்சுமணா! பெருந்தன்மையுள்ளவளும் பளீரிடும் புன்னகையுடையவளுமான சீதை, முன்னொரு சமயம் இந்தப் பாறைமேல் என்னுடன் கூட உட்கார்ந்திருந்தபோது, உன்னையும் அழைத்து வெகுநேரம் தொடர்ந்தாற்போல் பேசிக் கொண்டே இருந்தாள். (12)

ஆறுகளில் சிறந்ததாகிய இந்தக் கோதாவரி நதி, என் அன்பிற்குரிய சீதைக்கு எப்போதும் பிரியமானது. அதனால், (காலம்-நேரத்தைப் பார்க்காமல்) கோதாவரிக் கரைக்குப் போயிருப்பாள் என்று எண்ணுகிறேன். (ஆனால்,) அவள் ஒரு தடவைகூடத் தனியாகப் போனதில்லையே? (13)

தாமரையன்ன முகம்; மலர்ந்த தாமரை போன்ற தடங்கண்கள் கொண்டவளான சீதை தாமரைப் பூக்களைக் கொய்து வருவதற்காகப் போயிருப்பாளோ? ஆனால், அதுவும் சரியில்லை. ஏனென்றால், நான் இல்லாமல் அவள் ஒருபோதும் தாமரைப் பூவைப் பறிக்கச் சென்றதில்லை. (14)

ஒருக்கால், மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் மரங்கள் அடர்ந்ததும், பற்பல பறவைக் கூட்டங்கள் நிறைந்ததுமான காட்டின் உட்புறம் போயிருப்பாளோ? (மலர்கள், பறவைகள் மேல் அவளுக்கு அதிக ஆசை ஆயிற்றே!) ஆனால், அப்படி ஊகிப்பதும் சரியானதாகத் தோன்றவில்லை. பயந்த சுபாவமுள்ள அவள் தன்னந்தனியாகப் போக மிகவும் அஞ்சுவாள். (15)

சூரிய பகவானே! உலகத்தில் நிகழ்ந்தது-நிகழாததுகளை அறிந்தவரே! மக்களுடைய சத்திய கர்மாக்களையும் நேர்மையற்ற செயல்களையும் சாட்சியாக இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பவரே! என் அன்பிற்குரிய சீதை எங்கே போயிருக்கிறாள்? அல்லது, எவராலாவது கவர்ந்து செல்லப்பட்டாளா? (சீதையைக் காணாத போதிருந்து) எப்போதும் சோகத்தின் வசப்பட்டுள்ள எனக்கு (நடந்ததைக் கூறுங்கள்.) (16)

வாயு பகவானே! எல்லா உலகங்களிலும் உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமே இல்லை. உயர்குலத் தோன்றலாகிய அவளைப் பற்றிக் கூறுங்கள். யாராலாவது அபகரித்துச் செல்லப்பட்டாளா? அல்லது, இறந்து போய்விட்டாளா? அல்லது, (வெகுதூரம் நடந்து சென்று திரும்பி வருவதற்கு) வழி புலப்படாமல் இருக்கிறாளா? - என்பதைச் சொல்லுங்கள்.” (17)

இவ்வாறு, சோகத்தில் மூழ்கிய மெய்மறந்த சரீரத்தோடு, மேற்சொன்னவாறு புலம்பிக் கதறும் இராமனைப் பார்த்து, மன உறுதியைக் கைவிடாதவனும் மூத்தவர்களிடம் இருக்க வேண்டிய மரியாதையிலிருந்து பிறழாதவனுமான சுமித்திரை மைந்தன், அந்தச் சமயத்திற்கேற்ற ஆறுதல் சொற்களைக் கூறினான்— (18)

ஸோகம் விமுஞ்சார்ய த்ருதிம் ப₄ஜஸ்வ

ஸோத்ஸாஹதா சாஸ்து விமார்குணேஸ்யா: ।

உத்ஸாஹவந்தோ ஹி நரா ந லோகே

ஸீதந்தி கர்மஸ்வதிதுஷ்கரேஷு ॥ (19)

இதீவ ஸௌமித்ரிமுத₃க்₃ரபௌருஷம்

ப்ருவந்தமார்தோ ரகு₄வம்ஸவர்த₄ந: ।

ந சிந்தயாமாஸ த்ருதிம் விமுக்தவாந்

புநஸ்ச து₃:க₂ம் மஹத₃ப்யுபாக₃மத் ॥ (20)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே

ஆரண்யகாண்டே₃ த்ரிஷ்ஷ்டிதம: ஸர்கு: ॥

சது:ஷ்ஷ்டிதம: ஸர்கு:

ராமக்ரோத₄:

ஸ தீ₃நோ தீ₃நயா வாசா லக்ஷ்மணம் வாக்யமப்₃ரவீத் ।

ஸீக்₄ரம் லக்ஷ்மண ஜாநீஹி க₃த்வா கே₃தாவரீம் நதீ₃ம் ॥

அபி கே₃தாவரீம் ஸீதா பத்₃மாந்யாநயிதும் க₃தா ॥ (1)

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: புநரேவ ஹி ।

நதீ₃ம் கே₃தாவரீம் ரம்யாம் ஜக₃ம லகு₄விக்ரம: ॥ (2)

தாம் லக்ஷ்மணஸ்தீர்த₂வதீம் விசித்வா ராமமப்₃ரவீத் ।

நைநாம் பஸ்யாமி தீர்தே₂ஷு க்ரோஸதோ ந ஸ்ருணோதி மே ॥ (3)

கம் நு ஸா தே₃ஸமாபந்நா வைதே₃ஹீ க்லேஸநாஸிநீ ।

ந ஹி தம் வேத்₃மி வை ராம யத்ர ஸா தநுமத்₄யமா ॥ (4)

லக்ஷ்மணஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா தீ₃ந: ஸந்தாபமோஹித: ।

ராம: ஸமபி₄சக்ராம ஸ்வயம் கே₃தாவரீம் நதீ₃ம் ॥ (5)

ஸ தாமுபஸ்தி₂தோ ராம: க்வ ஸீதேத்யேவமப்₃ரவீத் ॥ (6)

பூதாநி ராக்ஷஸேந்த்₃ரேண வதார்ஹேண ஹ்ருதாமபி ।

ந தாம் ஸஸம்ஸூ ராமாய தத்₂ா கே₃தாவரீ நதீ₃ ॥ (7)

தத: ப்ரசோதி₃தா பூதை: ஸம்ஸாஸ்மை தாம் ப்ரியாமிதி ।

ந ச ஸாப்யவத₃தஸீதாம் ப்ருஷ்டா ராமேண ஸோசதா ॥ (8)

ராவணஸ்ய ச தத்₃ரூபம் கர்மாணி ச து₃ராத்மந: ।

த்₄யாத்வா ப₄யாத்து வைதே₃ஹீம் ஸா நதீ₃ ந ஸஸம்ஸ தாம் ॥ (9)

“அண்ணா! சோகத்தை விட்டொழியுங்கள்; மனோதையிததைப் பற்றிக் கொள்ளுங்கள்; சீதாப்பிராட்டியாரை விடாமுயற்சியுடன் தேடுவோம்; மன உறுதி கொண்ட மனிதர்கள்தாம், உலகில் மிகவும் முயற்சியுடன் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைக் கண்டு தளர்ந்து போக மாட்டார்கள்.” (19)

இவ்வாறு, மிகுந்த பராக்கிரமம் கொண்ட இலக்குவன் கூறியதை செவிமடுத்துக் கேட்காமல், மனவலிமையை இழந்து, துயரத்தில் மூழ்கியிருந்த ரகுலத் தோன்றலான இராமன், மேலும் அதிக துக்கத்தை அடைந்தார். (20)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்து நான்கு இராமனின் கோபம்

பின்னர், இரங்கத்தக்க நிலையிலிருந்த அவர், கெஞ்சி மன்றாடும் குரலில் இலக்குவனைப் பார்த்துக் கூறினார்— “லட்சுமணா! தாமரை மலர்களைக் கொண்டு வருவதற்காக, சீதை, கோதாவரி நதியோரம் சென்றிருப்பாளோ? நீ, விரைவாகக் கோதாவரிக் கரைக்குச் சென்று தேடிப் பார்த்துவிட்டு வா.” (1)

இராமன் இவ்வாறு சொன்னவுடன், மனத்திற்கினிய கோதாவரி நதியை நோக்கி, மறுபடியும் வேகமாகச் சென்றான், இலக்குவன். (2)

கோதாவரியின் நீரடும் துறைகள் பலவற்றிலும் அவளைத் தேடிப் பார்த்துவிட்டு வந்து இராமனிடம், “பல இடங்களில் தேடியும் பிராட்டியாரைக் காணவில்லை. உரத்த குரலில் அழைத்தேன். அதுவும் அவர் செவிகளில் விழவில்லை. (3)

மனத்துயரை அழிக்கக்கூடிய வைதேகிப் பிராட்டியார் எந்த இடத்திற்குப் போயிருக்கிறாரோ, துடியிடையுடைய அவர் இருக்கும் அந்த இடத்தை நான் அறியேன்.” (என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.) (4)

இலக்குவனுடைய சொற்களைக் கேட்டதும், மனம் நொந்து, சோகத்தால் மதிமயங்கிக் கிடந்த இராமன், தானே கோதாவரி நதியை நோக்கிச் சென்றார். (5)

அந்த நதியின் அருகில் சென்ற இராமன், ‘சீதை எங்கே?’ என்று கேட்டார். (6)

வதம் செய்யத்தக்க அரக்க மன்னனால், அவள் அபகரித்துச் செல்லப்பட்டாள் என்பதை சகலப் பிராணிகளும் கோதாவரி நதியும்கூட இராமனுக்குச் சொல்லவில்லை. (7)

அப்போது, எல்லாப் பிராணிகளாலும், ‘இவருடைய பிரியத்திற்குரிய பிராட்டியைப் பற்றிய செய்தியைத் தெரிவி’ என்று தூண்டப்பட்டபோதிலும், சீதையைக் குறித்துத் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த இராமனிடம், அது (கோதாவரி) எதுவும் தெரிவிக்காமலிருந்துவிட்டது. (8)

தீயவனான இராவணனுடைய (பயங்கரமான) அந்தத் தோற்றத்தையும் செய்கைகளையும் நினைத்துப் பார்த்து பயங்கொண்ட அந்த ஆறு, வைதேகியைப் பற்றி ஏதும் கூறாமலிருந்தது. (9)

நிராஸஸ்து தயா நத்யா ஸீதாயா த்ர்ஸநே க்ருத: ।
உவாச ராம: ஸௌமித்ரிம் ஸீதாத்ர்ஸநகர்ஸித: ॥ (10)

ஏஷா கேதாதாவீ ஸௌம்ய கிஞ்சிந்ந ப்ரதிபுஷதே ।
கிம் நு லக்ஷ்மண வக்ஷ்யாமி ஸமேத்ய ஜநகம் வச: ॥
மாதரம் சைவ வைதேஹ்யா விநா தாமஹமப்ரியம் ॥ (11)

யா மே ராஜ்யவிஹீநஸ்ய வநே வந்யேந ஜீவத: ।
ஸர்வம் வ்யபாநயச்சேகாகம் வைதேஹீ க்வ நு ஸா க்யதா ॥ (12)

க்ருதிபக்ஷவிஹீநஸ்ய ராஜபுத்ரீமபஸ்யத: ।
மந்யே தீர்கா புவிஷ்யந்தி ராத்ரயோ மம ஜாக்ரத: ॥ (13)

மந்தாகிநீம் ஜநஸ்தநாமிமம் ப்ரஸ்ரவணம் கிரிம் ।
ஸர்வாண்யநுசரிஷ்யாமி யதி ஸீதா ஹி த்ருஸ்யதே ॥ (14)

ஏதே ம்ருகா மஹாவீர்யா மாமீக்ஷந்தே முஹூர்முஹு: ।
வக்துகாமா இவ ஹி மே இங்கிதாந்யுபலக்ஷயே ॥ (15)

தாநஸ்து த்ருஷ்ட்வா நரவ்யாக்ரோ ராகவ: ப்ரத்யுவாச ஹ ।
க்வ ஸீதேதி நிரீக்ஷந் வை பூஷ்பஸம்ருத்தயா கிரா ॥ (16)

ஏவமுக்தா நரேந்த்ரேண தே ம்ருகா: ஸஹஸோத்திதா: ।
தக்ஷிணாபிமுகா: ஸர்வே த்ர்ஸயந்தோ நபு:ஸ்தலம் ॥ (17)

மைதி₂லீ ஹ்ரியமாணா ஸா திஸம் யாமந்வபத்யத ।
தேந. மார்கேண தாவந்தோ நிரீக்ஷந்தே நராதிபம் ॥ (18)

யேந மார்க்யம் ச பூமிம் ச நிரீக்ஷந்தே ஸ்ம தே ம்ருகா: ।
புநஸ்ச மார்க்யமிச்சந்தோ லக்ஷ்மணேநோபலக்ஷிதா: ॥ (19)

தேஷாம் வசநஸர்வஸ்வம் லக்ஷ்யாமாஸ சேங்கிதம் ।
உவாச லக்ஷ்மணோ ஜ்யேஷ்டம் தீமாந் ப்ராதரமார்தவத் ॥ (20)

க்வ ஸீதேதி த்வயா ப்ருஷ்டா யதேமே ஸஹஸோத்திதா: ।
த்ர்ஸயந்தி க்ஷிதிம் சைவ தக்ஷிணாம் ச திஸம் ம்ருகா: ॥ (21)

ஸாது₄ கச்சாவஹை தேவ திஸமேதாம் ஹி நைர்ருதீம் ।
யதி₃ ஸ்யாதாக்ம: கஸ்சித்யார்யா வா ஸாத₂ லக்ஷயதே ॥ (22)

பூடமித்யேவ காசுத்ஸ்த₂: ப்ரஸ்திதோ தக்ஷிணாம் திஸம் ।
லக்ஷ்மணாநுகத: புரீமாந் வீக்ஷமானோ வஸுந்தாராம் ॥ (23)

சீதையைக் காணும் விஷயத்தில் அந்த நதி உதவி செய்யும் என்று எண்ணியிருந்த நம்பிக்கை முற்றிலும் வீணாகிப் போனதால், சீதையைக் காணாததால் மனத்துயரத்தால் தவித்துக் கொண்டிருந்த இராமன், இலக்குவனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்— (10)

“தம்பி! இந்தக் கோதாவரி நதி ஒரு வார்த்தைகூடப் பதில் சொல்லாமலிருக்கிறது. லட்சுமணா! வைதேகி இல்லாமல் நான் மட்டும் (நாட்டிற்குச் சென்று) ஜனகரையும் சீதையின் தாயாரையும் பார்க்கும்போது, துன்பகரமான சொற்களை எப்படிச் சொல்வேன்? (வைதேகி இல்லாமல் நான் மட்டும் சென்று ஜனகரிடமும், மதிப்பிற்குரிய என் தாயாரிடமும் எப்படிச் சொல்வேன்?) (11)

நாட்டையிழந்து காட்டிற்கு வந்து, இங்கு கிடைக்கும் கனி-கிழங்குகளைப் புசித்துக் கொண்டு காலங்கழிக்கும் என் மனத்துயரையெல்லாம் போக்குகின்ற என்னுடைய மனைவி சீதை எங்கே போய்விட்டாள்? (12)

உற்றார்-உறவினரை விட்டுப் பிரிந்து, இப்போது அரசகுமாரி சீதையையும் காணாததால் (துக்கம் இரண்டு பங்காகி) தூக்கமில்லாமல் இருக்கும் எனக்கு இரவுப்பொழுது இனிமேல் நீண்டதாகவே இருக்கப் போகிறது. (13)

மந்தாகினி (என்ற பெயருடைய, இந்தப் பகுதியில் ஓடும்) நதிக்கரைகளிலும் ஜனஸ்தானம் முழுவதிலும் பிரஸ்ரவண மலையிலும், ‘சீதை இருக்கிறாளா?’ என்று தேடிப் பார்க்கிறேன். பேராற்றல் பொருந்திய இந்த மான்கள் அடிக்கடி என்னைப் பார்த்தவண்ணம் இருக்கின்றன. அவயவ அசைவுகளையும் நான் காண்கிறேன். என்னிடம் ஏதோ சொல்ல விரும்புகின்றன - என்று தோன்றுகிறது.” (14,15)

அப்படிப்பட்ட நிலையில் அவைகளை உற்றுநோக்கிய மாவீரரான இராமன், கண்ணீருடன் துயரத்தால் தொண்டை அடைத்துக் கொள்ள, ‘சீதை எங்கே?’ என்று அவைகளைக் கேட்டார். புருஷோத்தமரான அவரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்த மான்களனைத்தும், ஆகாயத்தைக் காட்டிக் கொண்டு, தெற்குத் திசையை நோக்கியபடி உடனே எழுந்து நின்றன. (16,17)

கவர்ந்து செல்லப்பட்ட பிராட்டியார், எந்தத் திசையில் கொண்டு போகப்பட்டாரோ, அதே வழியில் (தெற்கு நோக்கி) ஓடிக் கொண்டு, இராமனைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தன. (18)

மான்கள், எந்தத் தெற்குத் திசையையும் ஆகாயப் பகுதியையும் பார்த்துக் கொண்டு ஓடினவோ, தொடர்ந்து அந்த வழியிலேயே செல்ல விரும்புவதாக இலக்குவனால் உணரப்பட்டது. (ஆகாய மார்க்கமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, தெற்கே வெகுதொலைவில் சீதை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார் - என்று, மான்கள் கூறுவதாக இலக்குவனுக்குத் தோன்றியது.) (19)

அவைகள் சொல்ல விரும்பியதையெல்லாம், அவைகளின் அங்க-அசைவுகளைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்ட பேரறிவாளியான லட்சுமணன், மூத்த சகோதரரைப் பார்த்து மிகவும் துக்கத்துடன் பின்வருமாறு கூறினான்— (20)

“சீதை எங்கே? என்று தங்களால் கேட்கப்பட்ட இந்த மான்கள், உடனே எழுந்து அங்க-அசைவுகளால் பூமியையும் தெற்குத் திசையையும் நமக்குக் காட்டுகின்றன. (21)

ஐயனே! இந்தத் தென்மேற்குத் திசையிலேயே நாம் சென்று பார்ப்பது நல்லது என்று தோன்றுகிறது. பிராட்டியைப் பற்றிய தகவல் ஏதேனும் கிடைக்கலாம். ஏன், பிராட்டியே கூட கண்ணில் படலாம்.” (22)

வீரலட்சுமியுடன் கூடிய காகுத்தர் (இராமன்) ‘சரி, அப்படியே செய்வோம்’ என்று சொல்லி, லட்சுமணன் பின்தொடர்ந்து வர, சுற்றிலும் நிலப்பரப்பில் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டு, தெற்குத் திசையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். (23)

ஏவம் ஸம்பு₄ஷமாணௌ தாவந்யோந்யம் ப்₄ராதராவுபெ₄ள ।
வஸுந்த₄ராயாம் பதிதம் புஷ்பமார்க்குமபஸ்யதாம் ॥ (24)

தாம் புஷ்பவ்ருஷ்டிம் பதிதாம் த்₃ருஷ்ட்வா ராமோ மஹீதலே ।
உவாச லக்ஷ்மணம் வீரோ து₃:கி₂தோ து₃:கி₂தம் வச: ॥ (25)

அபி₄ஜாநாமி புஷ்பாணி தானீமாநீஹ லக்ஷ்மண ।
அபிநத்₃த₄ாநி வைதே₃ஹ்யா மயா த்₃த்தாநி காநநே ॥ (26)

மந்யே ஸூர்யஸ்ச வாயுஸ்ச மேதி₃நீ ச யஸஸ்விநீ ।
அபி₄ரக்ஷந்தி புஷ்பாணி ப்ரகுர்வந்தோ மம ப்ரியம் ॥ (27)

ஏவமுக்த்வா மஹாபு₃ஹும் லக்ஷ்மணம் புருஷர்ஷப₄: ।
உவாச ராமோ த்₄ர்மாத்மா கி₃ரிம் ப்ரஸ்ரவணாகுலம் ॥ (28)

கச்சிதக்ஷிதிப்₄ருதாம் நாத₂ த்₃ருஷ்டா ஸர்வாங்குஸுந்த₃ரீ ।
ராமா ரமயே வநோத்₃தே₃ஸே மயா விரஹிதா த்வயா ॥ (29)

க்ருத்₃தே₄ஸ்ப்₃ரவீத்₃கி₃ரிம் தத்ர ஸிம்ஹ: க்ஷுத்₃ரம்ருக₃ம் யத₂ ।
தாம் ஹேமவர்ணாம் ஹேமாபு₄ாம் ஸீதாம் த்₃ர்ஸய பர்வத ॥
யாவத்ஸாநாநி ஸர்வாணி ந தே வித்₄வம்ஸயாம்யஹம் ॥ (30)

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண பர்வதோ மைதி₂லீம் ப்ரதி ।
த்₃ர்ஸயந்நிவ தாம் ஸீதாம் நாத்₃ர்ஸயத ராக₄வே ॥ (31)

ததோ த்₃ாஸரதீ₂ ராம உவாச ச ஸிலோச்சயம் ।
மம பு₃ாணாக்₃நிநிர்₃த₃க்₃தே₄ா ப₄ஸ்மீபூ₄தோ ப₄விஷ்யஸி ॥
அஸேவ்ய: ஸர்வதஸ்சைவ நிஸ்த்ருணத்₃ருமபல்லவ: ॥ (32)

இமாம் வா ஸரிதம் சாத்₃ய ஸோஷயிஷ்யாமி லக்ஷ்மண ।
யதி₃ நாக்₂யாதி மே ஸீதாமத்₃ய சந்த்₃ரநிபு₄நநாம் ॥ (33)

ஏவம் ஸ ருஷிதோ ராமோ தி₃த₄க்ஷந்நிவ சக்ஷுஷா ।
த்₃த்₃ர்ஸ பூ₄மௌ நிஷ்க்ராந்தம் ராக்ஷஸஸ்ய பத₃ம் மஹத் ॥ (34)

த்ரஸ்தயா ராமகாங்க்ஷிண்யா: ப்ரத₄ாவந்தயா இதஸ்தத: ।
ராக்ஷஸேநாநுவ்ருத்தாயா மைதி₂ல்யாஸ்ச பத₃ாந்யத₂ ॥ (35)

ஸ ஸமீக்ஷய பரிக்ராந்தம் ஸீதாயா ராக்ஷஸஸ்ய ச ।
ப₄க்₃நம் த்₄நுஸ்ச தூணீ ச விகீர்ணம் பூ₃ஹுத₄ா ரத₂ம் ॥
ஸம்ப்₄ராந்தஹ்ருத்₃யோ ராம: ஸஸம்ஸ ப்₄ராதரம் ப்ரியம் ॥ (36)

இவ்விதம் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டு சென்ற அவ்விரு சகோதரர்களும், பாதையில் மலர்கள் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்தார்கள். வீரரான இராமன், தரையில் சிதறி விழுந்து கிடந்த ஏராளமான மலர்களைப் பார்த்ததும், நெஞ்சம் கலங்கி, இலக்குவனை நோக்கித் துக்ககரமான (பின்வரும்) சொற்களைக் கூறினார்—

(24,25)

“லட்சுமணா! காட்டில் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட மலர்களை வைதேகி கூந்தலில் வைத்துக் கொண்டாள். இங்கே விழுந்து கிடக்கும் புஷ்பங்கள், அவள் தலையில் இருந்தவைதான் என்று எனக்குத் தெரிகிறது.

(26)

சூரியனும், வாயுவும், பெருமைக்குரிய பூதேவியும் எனக்கு நலன் செய்ய விரும்பி, இந்தப் பூக்களை (வாடிப்போய் உருமாறாமலும், வெகுதூரம் அடித்துக் கொண்டு போகப்படாமலும்) காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.”

(27)

ஆண்களில் காளை போன்ற இராமன், மகாபலம் பொருந்திய இலக்குவனிடம் இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அருவிகள் நிரம்பிய பிரஸ்ரவண மலையைப் பார்த்து (பின்வருமாறு) சொன்னார்—

(28)

“மலைகளின் தலைவனே! என்னை விட்டுப் பிரிந்தவளும், அழகிய அங்கங்களை உடையவளுமான ஒரு பெண், மனோரம்யமான இந்தக் காட்டில் உன்னால் பார்க்கப்பட்டாளா?” (மூல சுலோகத்தில், ‘கச்சித்க்ஷிதிப்₄ருதாம் நாத₂’ என்றிருக்குமிடத்தில், ‘ஸர்வக்ஷிதிப்₄ருதாம் நாத₂’ என்று இருந்தால், பொருளமைதி ஏற்படும் என்பது அறிஞர்கள் துணிபு. ‘சர்வாங்க சுந்தரியான ஒரு பெண் உன்னால் பார்க்கப்பட்டாள்’ என்ற எதிரொலி மலையிலிருந்து ஒலிக்கும். ‘பார்க்கப்பட்டாளா?’ என்று கேட்டால், எதிரொலியும் கேள்விக்குறியோடு அவ்வாறே கேட்கும். இந்தப் பொருள், அடுத்துவரும் சுலோகத்துடன் ஒட்டாமல் தனித்து நிற்கும்.)

(29)

ஒரு சிங்கம் ஓர் அல்பப் பிராணியைப் பார்த்துக் கர்ஜிப்பதைப் போல், “ஓ மலையே! உன்னுடைய சிகரங்களையெல்லாம் நான் தூள்தூளாக்குவதற்குள்ளாக, பொன்னிறமும் பொன்னொளியும் கொண்ட அழகியான சீதையை எனக்குக் காட்டிவிடு” என்று, சினம் பொங்கியவராகக் கூறினார்.

(30)

அந்த மலை, மைதிலியைப் பற்றி இவ்வாறு இராமன் கூறியவுடன் (தன் எதிரொலியால்) அவளைக் காட்டுவது போல் தோன்றினாலும், அவளை இராமனுடைய கண்ணுக்குப் புலனாகும்படி காட்டவில்லை.

(31)

அப்போது, தசரத குமாரரான இராமன், மலைக்குன்றைப் பார்த்து, “அக்னியைக் கக்கும் என் பாணங்களால் எரிக்கப்பட்டு, புல்-மரம்-தளிர்கள் ஒழிந்ததாக, எக்காலத்திலும் எவராலும் விரும்பப்படாதவண்ணம் சாம்பலாகப் போகிறாய்” என்று சொன்னார்.

(32)

லட்சுமணா! சந்திரனை நிகர்த்த முகமுடைய என் சீதையைப் பற்றி இந்த நதி இப்போது எனக்குத் தெரிவிக்காமற்போனால், நான் இதையும் இப்போதே வற்றச் செய்வேன். இவ்வாறு கோபத்துடன் கூறிய இராமன் கண்பார்வையினாலே (மலையையும் ஆற்றையும்) சுட்டு எரித்துவிடுபவர்போல் பார்க்கும்போது, தரையில் அரக்கனுடைய பெரிய அடிச்சுவடுகளைக் கண்டார்.

(33,34)

கூடவே, இராமனை நோக்கிச் செல்ல விரும்பி பயத்துடன் இங்குமங்கும் ஓடிச்சென்றவளும், அரக்கனால் பின்தொடரப்பட்டவளுமான வைதேகியின் பாதச்சுவடுகளையும் பார்த்தார். சீதை மற்றும் அரக்கனின் அடிச்சுவடுகள், முறிந்து கிடந்த வில், அம்புறாத்தூணிகள், சுக்குநூறாகக் கிடந்த தேர் - இவைகளைப் பார்த்ததும் இராமனின் மனம் பதறியது. பாசத்திற்குரிய தன் தம்பியைப் பார்த்து (பின்வருமாறு) கூறினார்—

(35,36)

பஃய லக்ஷ்மண வைதேஹ்யா: ஸரீர்ணா: கநகபி₃ந்த₃வ: ।
பூ₄ஷ்ணாநாம் ஹி ஸௌமித்ரே மால்யாநி விவித₄நி ச ॥ (37)

தப்தபி₃ந்து₃நிகாசைஸ்ச சித்ரை: க்ஷதஜபி₃ந்து₃பி₄: ।
ஆவ்ருதம் பஃய ஸௌமித்ரே ஸர்வதோ த₄ரணீதலம் ॥ (38)

மந்யே லக்ஷ்மண வைதேஹீ ராக்ஷஸை: காமரூபிபி₄: ।
பி₄த்த்வா பி₄த்த்வா விப₄க்தா வா ப₄க்ஷிதா வா ப₄விஷ்யதி ॥ (39)

தஸ்யா நிமித்தம் வைதேஹ்யா த்₃வயோர்விவத₃மாநயோ: ।
ப₃பூ₄வ யுத்₃த₄ம் ஸௌமித்ரே கே₄ரம் ராக்ஷஸயோரிஹ ॥ (40)

முக்தாமணிசிதம் சேத₃ம் தபநீயவிபூ₄ஷிதம் ।
த₄ரண்யாம் பதிதம் ஸௌம்ய கஸ்ய ப₄க்₃நம் மஹத்₃த₄நு: ॥ (41)

ராக்ஷஸாநாமித₃ம் வத்ஸ ஸரிராணாமத₂ வாபி வா ।
தருணாதி₃த்யஸங்காஸம் வைதூர்யகு₃ளிகாசிதம் ॥ (42)

விஸரீர்ணம் பதிதம் பூ₄மௌ கவசம் கஸ்ய காஞ்சநம் ।
ச₂த்ரம் ஸதஸலாகம் ச தி₃வ்யமால்யோபஸோபி₄தம் ॥
ப₄க்₃நத₃ண்ட₃மித₃ம் கஸ்ய பூ₄மௌ ஸம்யங்நிபாதிதம் ॥ (43)

காஞ்சநோரஸ்ச₂த₃ாஸ்சேமே பிஸாசவத₃நா: க₂ரா: ।
பீ₄மரூபா மஹாகாயா: கஸ்ய வா நிறுதா ரணே ॥ (44)

தீ₃ப்தபாவகஸங்காஸோ த்₃யுதிமாந் ஸமரத்₄வஜ: ।
அபவித்₃த₄ஸ்ச ப₄க்₃நஸ்ச கஸ்ய ஸாங்க்₃ராமிகோ ரத₂: ॥ (45)

ரத₂ாக்ஷமாத்ரா விஸிக₂ஸ்தபநீயவிபூ₄ஷ்ணா: ।
கஸ்யேமோபி₄ஹதா பூ₃ாணா: ப்ரகீர்ணா கே₄ரகர்மண: ॥ (46)

ஸராவரௌ ஸரை: பூர்ணௌ வித்₄வஸ்தௌ பஃய லக்ஷ்மண ।
ப்ரதோத₃ாபீ₄ஷுஹஸ்தோயம் கஸ்யாயம் ஸாரதி₂ர்ஹத: ॥ (47)

கஸ்யேமௌ புருஷவ்யாக்₄ர ஸயாதே நிறுதௌ யுதி₄ ।
சாமரக்₃ராஹிணௌ ஸௌம்ய ஸோஷ்ணீஷ்மணிகுண்ட₃ுலௌ ॥ (48)

பத₃வீ புருஷஸ்யைஷா வ்யக்தம் கஸ்யாபி ரக்ஷஸ: ।
வைரம் ஸதகு₃ணம் பஃய மமேத₃ம் ஜீவிதாந்தகம் ॥ (49)

ஸுகே₄ரஹ்ருத₃யை: ஸௌம்ய ராக்ஷஸை: காமரூபிபி₄: ।
ஹ்ருதா ம்ருதா வா ஸீதா ஸா ப₄க்ஷிதா வா தபஸ்விநீ ॥ (50)

“லட்சுமணா! சீதையின் அணிகலன்களிலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்து கிடக்கும் பொற்றுகள்களைப் பார். செளமித்திரா! பல்வகையான மலர்மாலைகளும் சிதறிக் கிடக்கின்றன. (37)

லட்சுமணா! இந்தப் பகுதியில் தரை முழுவதும் தங்கத் துளிகள் போன்ற இரத்தத் துளிகளால் நிறைந்து கிடப்பதையும் பார். லட்சுமணா! விருப்பம்போல் உருவம் எடுக்கக்கூடிய அரக்கர்களால், சீதை துண்டுதுண்டாக்கப்பட்டு பங்கு போடப்பட்டிருப்பாள்; அல்லது புசிக்கப்பட்டிருப்பாள் என்று எண்ணுகிறேன். (38,39)

சுமித்திரைச் செல்வமே! சீதையின் நிமித்தமாக இரண்டு அரக்கர்களிடையே வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு, பின்னர், பயங்கரமான யுத்தமும் இங்கே நடந்திருக்கிறது. (40)

தம்பி! முத்து-வைரம் இழைக்கப் பெற்று, பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தரையில் முறிந்து விழுந்து கிடக்கும் பொன்மயமான இந்தப் பெரிய வில், யாருடையதாக இருக்கும்? குழந்தாய்! இது அரக்கர்களுடையதாகவோ, அல்லது, தேவர்களுடையதாகவோ இருக்கலாம். உதிக்கின்ற சூரியன்போல் ஒளிவீசுவதும், வைடூர்ய மணிகள் இழைக்கப்பெற்றதுமான பொற்கவசம் தரையில் சிதறிக் கிடக்கிறது. இது யாருடையதோ? (41,42)

இளவலே! நூறு (நூற்றுக்கணக்கான) கம்பிகள் உள்ளதும், தெய்விகமான மலர்மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், கைப்பிடி முறிந்து தரையில் வீழ்ந்து கிடப்பதுமான இந்தக் குடையாருடையதோ? (43)

பொன்னாலான கவசங்கள்; பேய் முகம்; மிகப்பெரிய உடல்; யுத்தத்தில் வீழ்த்தப்பட்டுள்ள பயங்கரமான தோற்றமுடைய இந்தக் கோவேறு கழுதைகள் யாருடையவைகளோ? (44)

கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப் போல் ஒளிவீசுவதும், போர்க்கொடியை உடையதும், உடைந்து தாறுமாறாகக் கிடக்கும் இந்தப் போர் ரதம் யாருடையதோ? (45)

இலக்கை நோக்கிச் செலுத்தப்பட்டதால் முனை மழுங்கிப் போனவைகளும், தேரினுடைய அச்சின் அளவே உள்ளவைகளும், தங்க வேலைப்பாடுகள் கொண்டவைகளும், நாற்புறத்திலும் சிதறிக் கிடப்பவைகளுமான இந்த அம்புகள், எந்தத் துஷ்டனுடையதோ? (46)

லட்சுமணா! பாணங்கள் நிறைந்து, சிதைந்து கிடக்கும் இந்த அம்புறாத்துணிகளைப் பார். கையில் சவுக்கையும் கடிவாளக் கயிற்றையும் பிடித்தவண்ணமே மாண்டு கிடக்கும் இந்தத் தேரோட்டி, யாரைச் சேர்ந்தவனோ? (47)

தம்பி! புலிநிகர்வீரனே! சாமரங்களைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, தலைப்பாகை-மணிமயமான குண்டலங்களை அணிந்து கொண்டு, போரில் கொல்லப்பட்டுத் தரையில் இருவர் சாய்ந்து கிடக்கிறார்களே? இவர்கள் யாரைச் சேர்ந்தவர்களோ? (48)

பாதையில் தென்படும் இந்த அடிச்சுவடு நிச்சயமாக ஓர் அரக்கனுடையதுதான். (விருப்பம்போல் உருவம் எடுக்கக்கூடிய ஓர் அரக்கன்தான், சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.) இப்போது, அரக்கர்கள்மேல் எனக்கு இருந்த கோபம் பலமடங்கு அதிகமாகிவிட்டது. இதோ பார், நான் அந்த அரக்கனை (அவன் மூலமாக, அரக்கர்கள் கூட்டத்தையே) ஒழிக்காமல் விடப்போவதில்லை. (49)

தம்பி! விருப்பம்போல் உருவம் எடுக்கவல்ல மிகக் கொடூரமான எண்ணங்கொண்ட அரக்கர்களால், அறநெறி கட்டுப்பாடுகளை அனுஷ்டிக்கும் சீதைத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டிருக்கிறாள்; அல்லது கொல்லப்பட்டிருக்கிறாள்; அல்லது புசிக்கப்பட்டுவிட்டாளோ, என்னவோ? (50)

ந த₄ர்மஸ்த்ராயதே ஸீதாம் ஹ்ரியமாணாம் மஹாவநே || (51)

ப₄க்ஷிதாயாம் ஹி வைதே₃ஹ்யாம் ஹ்ருதாயாமபி லக்ஷ்மண |
கே ஹி லோகோப்ரியம் கர்தும் ஸக்தா: ஸௌம்ய மமேஸ்வரா: || (52)

கர்தாரமபி லோகாநாம் ஸூரம் கருணவேதி₃நம் |
அக்ஞாநாத₃வமந்யேரந் ஸர்வபூ₄தாநி லக்ஷ்மண || (53)

ம்ருது₃ம் லோகஹிதே யுக்தம் த₃ாந்தம் கருணவேதி₃நம் |
நிர்வீர்ய இதி மந்யந்தே நூநம் மாம் த்ரித₃ஸேஸ்வரா: || (54)

மாம் ப்ராப்ய ஹி கு₃ணோ தே₃ாஷ: ஸம்வ்ருத்த: பஸ்ய லக்ஷ்மண |
அத்யைவ ஸர்வபூ₄தாநாம் ரக்ஷஸாமப₄வாய ச || (55)

ஸம்ஹ்ருத்யைவ ஸஸிஜ்யோத்ஸநாம் மஹாந் ஸூர்ய இவோதி₃த: |
ஸம்ஹ்ருத்யைவ கு₃ணாந் ஸர்வாந் மம தேஜ: ப்ரகாஸயே || (56)

நைவ யக்ஷா ந க்ருந்த₄ர்வா ந பிஸாசா ந ராக்ஷஸா: |
கிந்நரா வா மநுஷ்யா வா ஸுக₂ம் ப்ராபஸ்யந்தி லக்ஷ்மண || (57)

மமாஸ்த்ரப₃ாணஸம்பூர்ணமாகாஸம் பஸ்ய லக்ஷ்மண |
நி:ஸம்பாதம் கரிஷ்யாமி ஹ்யத்ய த்ரைலோக்யசாரிணாம் || (58)

ஸந்நிருத்த₄க்₃ரஹக்₃ணமாவாரிதநிஸாகரம் |
விப்ரநஷ்டாநலமருத்₃ப₄ாஸ்கரத்யுதிஸம்வ்ருதம் || (59)

விநிர்மதி₂தஸைலாக்₃ரம் ஸுஷ்யமாணஜலாஸயம் |
த்₄வஸ்தத்₃ருமலதாக்₃ுல்மம் விப்ரணாஸிதஸாக்₃ரம் ||
த்ரைலோக்யம் து கரிஷ்யாமி ஸம்யுக்தம் காலத₄ர்மணா || (60)

ந தாம் குஸலிநீம் ஸீதாம் ப்ரத₃ாஸ்யந்தி யதீ₃ஸ்வரா: |
அஸ்மிந் முஹூர்தே ஸௌமித்ரே மம த்₃ரக்ஷயந்தி விக்ரமம் || (61)

நாகாஸமுத்பதிஷ்யந்தி ஸர்வபூ₄தாநி லக்ஷ்மண |
மம சாபக்₃ுணோந்முக்தைர்ப₃ாணஜாலைர்நிரந்தரம் || (62)

அர்தி₃தம் மம நாராசைர்த்₄வஸ்தப்₄ராந்தம்ருக்₃த்₃விஜம் |
ஸமாகுலமமர்யாத்₃ம் ஜக்த்பஸ்யாத்ய லக்ஷ்மண || (63)

இந்தப் பெருங்காட்டில், அபகரித்துச் செல்லப்படும் சீதையை, அவள் கைக்கொண்டு ஒழுகிய தருமங்கள் காப்பாற்றவில்லையே? (என் தாயார், நான் காட்டிற்குப் புறப்பட்டபோது,

யம் பாலயஸி தர்மம் த்வம் பரீத்யா ச நியமேந ச ।

ஸ வை ராகவசார்தூல தர்மஸ்த்வாமபிரக்ஷது ॥ (அயோ. 25-3)

என்று ஆசீர்வாதம் செய்து அனுப்பினாளே? என் அம்மாவின் வாக்குகூடப் பொய்யாகப் போய்விட்டதா, என்ன? 'தருமம் உன்னைக் காப்பாற்றும்' என்றால், 'உன்னுடன் காட்டிற்கு வருபவர்களையும் தருமம் காப்பாற்றும்' என்றுதானே, அர்த்தம்?) (ஆபத்துக் காலத்தில் ஒருவனை, அவன் செய்த தருமம் காப்பாற்றும் - என்ற உலக வழக்கு, உண்மையாகவில்லையே?) (51)

செல்வனே! சீதைப் புசிக்கப்பட்டாளோ? அல்லது, தூக்கிச் செல்லப்பட்டாளோ தெரியவில்லை. தம்பி! இந்த உலகத்தில், எனக்குக் கேடு விளைவிக்கும் துணிச்சலுடையவர்கள், யாரேனும் இருக்கிறார்களா? (52)

உலகங்களைப் படைத்து, காத்து, அழிக்கும் வல்லமைபெற்ற தனிப்பெரும் தெய்வம். தன் இரக்ககுணம் காரணமாகக் குற்றத்தைப் பார்த்தும் பொறுத்துக் கொண்டு வாளாவிருந்தால், அறியாமையால் மக்கள் அவரை மதிக்காமல் போகிறார்கள். (53)

நான், உலகப்பிராணிகளுக்கு நன்மை செய்வதில் முனைந்து நிற்பவன்; புலனடக்கம் உடையவன்; கருணை மிக்கவன். அதனால், தேவலோகப் பிரமுகர்கள் கோழை என்று என்னை எண்ணிவிட்டார்கள் போலும்! (54)

என்னிடம் அமைந்துள்ள நற்குணங்களே எனக்கு ஒரு குறையாக ஆகிவிட்டன! லட்சுமணா! பார்! சந்திரனின் தண்ணொளியை அழித்துவிட்டு, பேரொளி படைத்த சூரியன் உதிப்பதைப் போல, எல்லாப் பிராணிகளையும் அரக்கர்களையும் ஒழித்துக்கட்டும்படி, என்னுடைய (பொறுமை, குற்றம் பொறுத்தல் ஆகிய) எல்லா நற்குணங்களையும் மறைத்துக் கொண்டு, எல்லையில்லாத என் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தப் போகிறேன். (55,56)

லட்சுமணா! யக்ஷர்-கந்தர்வர்-பைசாசர்-அரக்கர்-கின்னரர்-மானுடர் ஆகிய யாராக இருந்தாலும் சரி, சுகத்தை அடையப் போவதில்லை. (எல்லோரையும் சம்ஹாரம் செய்வது என்று தீர்மானித்து விட்டேன்.) லட்சுமணா! என்னுடைய அஸ்திர-பாணங்களால் ஆகாயத்தை நிரப்பி, மூன்று உலகங்களுக்கும் தடையின்றி சென்று வருபவர்களின் போக்குவரத்தைத் தடை செய்யப் போகிறேன். பார்! (57,58)

நவகோள்களைத் தத்தம் வேலையைச் செய்யவிடாமல் தடுப்பேன்; சந்திரனை மறைப்பேன்; அக்னி, காற்று ஆகியவற்றைக் காணாமற்போகச் செய்வேன்; சூரியனின் ஒளியை மறைத்து விடுவேன்; மலைச்சிகரங்களை உருட்டித் தள்ளுவேன்; நீர்நிலைகளை வற்றச் செய்வேன்; மரம்-செடி-புதர்களை நாசம் செய்வேன்; பெருங்கடலைக் கலக்குவேன்! - இவ்வாறு, மூன்று உலகங்களிலும் பிரளய காலத்திய அழிவுச் செயல்களைச் செய்துகாட்டப் போகிறேன். (59,60)

தெய்வங்கள், கேசுமமான நிலையில் சீதையை என்னிடம் ஒப்படைக்காவிட்டால், லட்சுமணா! இப்போதே, இந்தக் கூணத்திலேயே, என் மகத்தான ஆற்றலை அவர்கள் காண்பார்கள். என்னுடைய வில்லின் நாண்கயிற்றிலிருந்து புறப்படும் பாணக்கூட்டங்களால் ஆகாயத்தை இடைவெளியே இல்லாமல் நிறைத்து விடுவேன்! லட்சுமணா! பின்னர், எந்தப் பிராணிகளும் ஆகாயத்தில் பறக்க முடியாது. (61,62)

என்னுடைய நாராசம் என்ற பாணங்களால் தாக்கப்பட்டு, விலங்குகளும் பறவைகளும் உணர்விழந்து, உலகமே நிலைகுலைந்துத் தாறுமாறாகப் போகப் போவதை, நீ காணப் போகிறாய். (63)

ஆகர்ணபூர்ணைரிஷுபி₄ர்ஜீவலோகம் து₃ராஸதை₃: ।
கரிஷ்யே மைதி₂லீஹேதோரபிஸாசமராஷஸம் ॥ (64)

மம ரோஷப்ரயுக்தாநாம் ஸாயகாநாம் ப₃லம் ஸுரா: ।
த்₃ரஷ்யந்த்யத்₃ய விமுக்தாநாமமர்ஷாத்₃தூ₃ரக்யாமிநாம் ॥ (65)

நைவ தே₃வா ந தை₃தேயா ந பிஸாசா ந ராஷஸா: ।
ப₄விஷ்யந்தி மம க்ரோத₄ாத்₃ரைலோக்யே விப்ரணாஸிதே ॥ (66)

தே₃வத₃நவயக்ஷாணாம் லோகா யே ரக்ஷஸாமபி ।
ப₃ஹுத₄ா நிபதிஷ்யந்தி ப₃ாணௌகை₄: ஸகலீக்ருதா: ॥ (67)

நிர்மர்யாத்₃நிமாந்(ல்)லோகாந் கரிஷ்யாம்யத்₃ய ஸாயகை: ।
ஹ்ருதாம் ம்ருதாம் வா ஸௌமித்ரே ந த்₃ாஸ்யந்தி மமேஸ்வரா: ॥ (68)

தத₂ாருபாம் ஹி வைதே₃ஹீம் ந த்₃ாஸ்யந்தி யதி₃ ப்ரியாம் ।
நாஸயாமி ஜக₃த்ஸர்வம் த்ரைலோக்யம் ஸசராசரம் ॥
யாவத்₃த்₃ர்ஸநமஸ்யா வை தாபயாமி ச ஸாயகை: ॥ (69)

இத்யுக்த்வா ரோஷதாம்ராஷ: ஸ்ப₂ரமானோஷ்ட₂ஸம்புட: ।
வல்கலாஜிநமாப₃த்₄ய ஜடாப₄ாரமப₃ந்த₄யத் ॥ (70)

தஸ்ய க்ருத்₃த்₄ஸ்ய ராமஸ்ய தத₂ாபூ₄தஸ்ய தீ₄மத: ।
த்ரிபுரம் ஜக₄நுஷ: பூர்வம் ருத்₃ரஸ்யேவ ப₃பெ₄ள தநு: ॥ (71)

லக்ஷ்மணாத்₃த₂ சாத்₃ாய ராமோ நிஷ்பீட்₃ய கார்முகம் ।
ஸரமாத்₃ாய ஸந்தீ₃ப்தம் கே₄ாரமாஸீவிஷோபமம் ॥ (72)

ஸந்த்₃தே₄ த₄நுஷி ஸ்ரீமாந் ராம: பரபுஞ்ஜய: ।
யுக₃ாந்தாக்₃நிரிவ க்ருத்₃த்₄ இத₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (73)

யத₂ா ஜரா யத₂ா ம்ருத்யுர்யத₂ா காலோ யத₂ா விதி₄: ।
நித்யம் ந ப்ரதிஹந்யந்தே ஸர்வபூ₄தேஷு லக்ஷ்மண ॥
தத₂ாஹம் க்ரோத₄ஸம்யுக்தோ ந நிவார்யோஸம்யஸம்ஸயம் ॥ (74)

புரேவ மே சாருத₃தீமநிந்திதாம்
தி₃ஸந்தி ஸீதாம் யதி₃ நாத்₃ய மைதி₃லீம் ।
ஸதே₃வக₃ந்த₄ர்வமநுஷ்யபந்நக₃ம்
ஜக₃த்ஸஸைலம் பரிவர்தயாம்யஹம் ॥ (75)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ சது:ஷஷ்டிதம: ஸர்க்₃: ॥

மைதிலியின் காரணமாக, காதுவரை இழுத்து விடப்பட்ட, எவராலும் எதிர்கொள்ள முடியாத பாணங்களால், உயிர்கள் வாழும் உலகத்தில் பைசாசங்களும் (தீங்கு செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்களும்) அரக்கர்களும் இல்லாதபடி செய்யப் போகிறேன். (64)

மிகவும் கோபத்துடனும் வெகுதூரத்திலுள்ள இலக்கை நோக்கி உத்வேகத்துடனும் செல்லக்கூடிய என் பாணங்களின் மகாபலத்தை, தேவர்கள் இப்போது பார்க்கப் போகிறார்கள். (65)

தாங்கமுடியாத என் கோபத்தினால் மூன்று உலகங்களும் அழியும்போது, தேவர்-அசுரர்-பிசாசர்-அரக்கர் எவருமே இருக்கமாட்டார்கள். தேவ-அசுர-யக்ஷ-அரக்கர்களின் உலகங்கள் என் பாணக்கூட்டங்களால் துளத்துகளாக்கப்பட்டுக் கீழே விழப் போகின்றன. (66,67)

ஸௌமித்ரா! திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டிருந்தாலும், உயிர் போனவளாக இருந்தாலும், தெய்வங்கள் அவளை என்னிடம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவில்லையென்றால், இப்போதே என் பாணங்களால், இந்த உலகங்களையெல்லாம் நிலைகுலையச் செய்துவிடுவேன். (68)

என் அன்பிற்குரிய சீதையை, அவள் முன்பு எப்படி இருந்தாளோ, அப்படியே கொண்டுவந்து என்னிடம் கொடுக்காவிட்டால், மூவுலகங்களையும், அவற்றிலுள்ள சராசரங்களையும், எல்லா உலகத்தையும் அழித்துக் காட்டுவேன்." (69)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, உதடுகள் துடிக்க, மரவுரி-மான்டோல்களைத் தளர்ந்துவிடாமல் கட்டி, ஜடாபாரத்தையும் இறுக முடிந்து கொண்டார். (70)

சினத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருப்பவரும், பேரறிஞரும், சொன்னபடி உலகத்தை அழிக்கத் துணிந்துவிட்டவருமான இராமனுடைய தோற்றம், முன்னொரு காலத்தில் முப்புரங்களை எரிப்பதற்காகப் புறப்பட்ட ருத்ர பகவானின் தோற்றத்தைப் போலவே இருந்தது. (71)

இலக்குவனிடமிருந்து வில்லைப் பெற்று, அதை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டு, பயங்கரமான விஷத்தையுடைய, சர்ப்பத்தைப் போல் ஒளிவீசிய ஒரு பாணத்தை, பகைவர் நகரத்தை ஜெயிக்கவல்ல இராமன், வில்லில் கோர்த்தார். ஊழித்தீ போல சினங்கொண்டு பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார்— (72,73)

"லட்சுமணா! எல்லாப் பிராணிகளும் கிழத்தனம், மரணம், காலம், விதி முதலியவற்றின் தாக்குதல்களை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமே தவிர, அவைகளைத் திருப்பித் துரத்தியடிக்க முடியாது. அவ்விதமே, கோபத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் ஒருக்காலும் தடுக்க முடியாதவன். (74)

அழகிய பல்வரிசையுடையவளும், குற்றமற்ற லட்சுணங்களுள்ளவளுமான சீதையை, அவள் முன்னர் இருந்தவாறே, தேவதைகள் என்னிடம் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லையென்றால், தேவர்கள்-கந்தர்வர்கள்-மனுஷ்யர்கள்-பன்னகர்கள்-மலைகள் அடங்கிய உலகத்தை தலைகீழாகச் செய்துவிடுவேன்." (75)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

பஞ்சஷஷ்டிதம: ஸர்கு:

க்ரோத₄ஸம்ஹாரமரார்த₂நா

தப்யமாநம் தத₂ ராமம் ஸீதாஹரணகர்ஸிதம் ।
லோகாநமப₄வே யுக்தம் ஸம்வர்தகமிவாநலம் ॥ (1)

வீக்ஷமாணம் த₄நு: ஸஜ்யம் நி:ஸ்வஸந்தம் புந: புந: ।
த₃க்₃து₄காமம் ஜக₃த்ஸர்வம் யுக₃ாந்தே து யத₂ ஹரம் ॥ (2)

அத்ருஷ்டபூர்வம் ஸங்க்ருத்த₄ம் த்ருஷ்ட்வா ராமம் து லக்ஷ்மண: ।
அப்₃ரவீத்ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யம் முகே₂ந பரிஸூஷ்யதா ॥ (3)

புரா பூ₄த்வா ம்ருது₃ர்த₃ாந்த: ஸர்வபூ₄தஹிதே ரத: ।
ந க்ரோத₄வஸமாபந்ந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி ॥ (4)

சந்த்₃ரே லக்ஷ்மீ: ப்ரப₄ா ஸூர்யே க₃ுதிர்வாயெள பு₄வி க்ஷமா ।
ஏதச்ச நியதம் ஸர்வம் த்வயி சாநுத்தமம் யஸ: ॥ (5)

ஏகஸ்ய நாபராதே₄ந லோகாந் ஹந்தும் த்வமர்ஹஸி ।
நநு ஜாநாமி கஸ்யாயம் ப₄க்₃ந: ஸாங்க்₃ராமிகோ ரத₂: ॥ (6)

கேந வா கஸ்ய வா ஹேதோ: ஸாயுத₄: ஸபரிச்ச₂த₃: ।
கு₂ரநேமிக்ஷதஸ்சாயம் ஸிக்தோ ருதி₄ரபி₃ந்து₃பி₄: ॥ (7)

தே₃ஸோ நிர்வ்ருத்தஸங்க்₃ராம: ஸுகே₄ார: பார்தி₂வாத்மஜ ।
ஏகஸ்ய து விமர்தே₃ாயம் ந த்₃வயோர்வத₃தாம் வர ॥ (8)

ந ஹி வ்ருத்தம் ஹி பஸ்யாமி ப₃லஸ்ய மஹத: பத₃ம் ।
நைகஸ்ய து க்ருதே லோகாந் விநாஸயிதுமர்ஹஸி ॥ (9)

யுக்தத₃ண்ட₃ா ஹி ம்ருத₃வ: ப்ரஸாந்தா வஸுத₄ாதி₄பா: ।
ஸத₃ா த்வம் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஸரண்ய: பரமா க₃ுதி: ॥ (10)

கோ நு த₃ாரப்ரணாஸம் தே ஸாது₄ மந்யேத ராக₄வ ।
ஸரித: ஸாக₃ரா: ஸைலா தே₃வக₃ந்த₄ர்வத₃ாநவா: ॥ (11)

நாலம் தே விப்ரியம் கர்தும் தீக்ஷிதஸ்யேவ ஸாத₄வ: ।
யேந ராஜந் ஹ்ருதா ஸீதா தமந்வேஷிதுமர்ஹஸி ॥ (12)

மத்₃த்₃விதீயோ த₄நுஷ்பாணி: ஸஹாயை: பரமர்ஷிபி₄: ।
ஸமுத்₃ரம் ச விசேஷ்யாம: பர்வதாம்ஸ்ச வநாநி ச ॥ (13)

ஸர்க்கம் : அறுபத்தைந்து

கோபத்தை அடக்கும்படி இலக்குவன் வேண்டுகல்

சீதை அபகரித்துச் செல்லப்பட்டதால் மனங்கலங்கி தவித்துக் கொண்டிருப்பவரும், ஊழிக்காலத் தீயைப் போல் உலகங்களை இல்லாததாக்குவதில் (அழித்து விடுவதில்) துடிப்புடன் இருப்பவரும், நானேற்றப்பட்ட வில்லை அடிக்கடி பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருப்பவரும், யுகத்தின் முடிவில் எல்லா உலகங்களையும் தகித்தொழிக்கத் தலைப்பட்ட பரமேசுவரனைப் போன்றிருப்பவருமான இராமனை, அளவு கடந்த சினங்கொண்டவராக இதுவரை பார்த்திராத இலக்குவன், இப்போது பார்த்து, உலர்ந்த முகத்துடன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (1-3)

“அண்ணா! இதற்கு முன் தாங்கள் புலனடக்கம் உடையவராக, மென்மையான உள்ளம் கொண்டவராக, எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை விளைவிப்பதில் பேரார்வம் உடையவராக இருந்தீர்கள். ஆதலால், இப்போது கோபத்தின் வசப்பட்டு இயல்பான நற்குணங்களைத் துறந்துவிடலாகாது. (4)

சந்திரனிடம் மக்கள் மனத்தை மகிழ்விக்கும் சோபையும், சூரியனிடம் வெம்மைக் கதிர்களும், வாயுவினிடம் எப்போதும் சஞ்சரித்துக் கொண்டே இருக்கும் தன்மையும், பூமியினிடம் பொறுமையும் நிலைகொண்டுள்ளன. தங்களிடம், இந்த நான்கு தன்மைகளுடன் (ஐந்தாவதாக) ஈடு-இணையில்லாத புகழ் குடிகொண்டிருக்கிறது. (5)

யாரோ ஒருவன் செய்த குற்றத்திற்காக உலகங்களை அழிக்க முற்படுவது நியாயமானது அல்ல. முதலில், உடைந்து சின்னாபின்னமாகக் கிடக்கும் இந்தப் போர் ரதம் (உல்லாசப் பயணங்களுக்காக அல்லாமல், போர்களத்தில் உபயோகப்படும்படி தனித்தன்மை பெற்ற தேர்) யாருடையது என்றறிந்து கொள்ள முயல்கிறேன். (6,7)

யார், எந்தக் காரணத்திற்காக, நுகத்தடி மற்றும் யுத்தக் கருவிகள் நிறைந்த இந்த ரதத்தை முறியடித்திருக்கிறார்? இதோ குதிரைக் குளம்பு, தேர்ச் சக்கரம் ஆகியவைகளின் அழுத்தமான சுவடுகள் காணப்படுகின்றன; அத்துடன், தரையில் இரத்தத் துளிகளும் காணப்படுகின்றன. எனவே, பேச்சில் வல்லவரே! இந்தச் செயல் ஒரே ஒருவரால் செய்யப்பட்டது. இருவரால் (அல்லது, அதற்கு அதிகமான பேர்களால்) நிகழ்த்தப்பட்டது அல்ல; ஏனென்றால், இங்கே பெரும்படையின் பாதச்சுவடுகள் காணப்படவில்லை. மன்னர் மைந்தரே! இந்த இடத்தில் பயங்கரமான போர் நிகழ்ந்திருக்கிறது. ஒருவருடைய கால்களினால் மட்டுமே பதிந்திருக்கின்றன. ஒருவர் (குற்றம் செய்தவன்) பொருட்டு, உலகங்களையெல்லாம் அழிப்பதற்குத் தாங்கள் முயலக்கூடாது. (8,9)

செங்கோலோச்சம் மன்னர்கள் (குற்றவாளிகள் விஷயத்தில்) குற்றத்தின் கடுமை-மென்மைகளுக்கேற்றபடி தண்டனைக் கொடுப்பவர்களாகவும், மென்மையான மனம் உடையவர்களாகவும், மிகவும் அமைதியுடையவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். தாங்கள் எப்போதும் எல்லா உயிர்ப்பிராணிகளுக்கும் அடைக்கலம் தருபவர்; ஜீவன், கடைசியில் போய்ச் சேர வேண்டிய இடமும் தாங்களே. (10)

இராகவா! ஆறு-கடல்-மலைகளும், தேவ-கந்தர்வ-தானவர்களும் மற்றும் எந்தவொரு மனிதரும் தங்கள் துணைவியார் கவர்ந்து செல்லப்பட்டது சரியானது என்று அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள். மிக உயர்ந்த வேள்விகளைச் செய்து முடித்த பரம்பரையில் வந்துள்ள தங்களுக்கு நற்குணசாலிகள், ஒருபோதும் தீங்கு செய்ய மாட்டார்கள். ஆகவே, சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு போன குற்றவாளியைத் தாங்கள் தேடிச் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். (11,12)

(சீதையைத் தேடுவதில்) என்னை இரண்டாவது நபராகக் கொண்டு, கையில் வில்லேந்தி, இங்குள்ள மாமுனிவர்கள் உதவியுடன் பெருங்கடல்கள், மலைகள், காடுகளில் தேடுவோம். (13)

குஹாஸ்ச விவித₄ா கே₄ரா நதீ₃: பத்₃மவநாநி ச ।
தே₃வக₃ந்த₄ர்வலோகாம்ஸ்ச விசேஷ்யாம: ஸமாஹிதா: ॥ (14)

யாவந்நாதி₄க₃மிஷ்யாமஸ்தவ ப₄ர்யாபஹாரிணம் ।
ந சேத்ஸாம்நா ப்ரத₃ாஸ்யந்தி பத்₃நீம் தே த்ரித₃ஸேஸ்வரா: ॥
கோஸலேந்த்₃ர தத: பஸ்சாத்ப்ராப்தகாலம் கரிஷ்யஸி ॥ (15)

ஸீலேந ஸாம்நா விநேயந ஸீதாம்
நயேந ந ப்ராப்ஸ்யஸி சேந்நரேந்த்₃ர ।
தத: ஸமுத்ஸாத₃ய ஹேமபுங்கை₂ர்-
மஹேந்த்₃ரவஜ்ரப்ரதிமை: ஸரௌகை₄: ॥ (16)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

ஷட்ஷஷ்டிதம: ஸர்க₃:

ஒளசீத்யப்ரபே₃ரத₄நம்

தம் தத₂ா ஸோகஸந்தப்தம் விலபந்தமநாத₂வத் ।
மோஹேந மஹதாவிஷ்டம் பரித்யூநமசேதஸம் ॥ (1)

தத: ஸௌமித்ரிராஸ்வாஸ்ய முஹூர்தாதி₃வ லக்ஷ்மண: ।
ராமம் ஸம்பே₃த₄யாமாஸ சரணௌ சாபி₄பீ₃யந் ॥ (2)

மஹதா தபஸா ராம மஹதா சாபி கர்மணா ।
ராக்ஞா த₃ஸரதே₂நாஸி லப்₃தே₄ஸம்ருதமிவாமரை: ॥ (3)

தவ சைவ குணைர்பு₃த்த₄ஸ்த்வத்₃வியோக₃ாந்மஹீபதி: ।
ராஜா தே₃வத்வமாபந்நோ ப₄ரதஸ்ய யத₂ா ஸ்ருதம் ॥ (4)

ஸ்ப்ருஸந்த்யநிலவத்₃ராஜந் க்ஷணேந ந ப₄வந்தி ச ।
ஆஸ்வஸிஹி நரஸ்ரேஷ்ட₂ ப்ராணிந: கஸ்ய நாபத₃: ॥ (5)

யதி₃ து₃:க₂மித₃ம் ப்ராப்தம் காகுத்ஸ்த₂ ந ஸஹிஷ்யஸே ।
ப்ராக்ருதஸ்சால்பஸத்த்வஸ்ச இதர: க: ஸஹிஷ்யதே ॥ (6)

து₃:கி₂தோ ஹி ப₄வாந்(ல்)லோகாந்ஸ்தேஜஸா யதி₃ த₄க்ஷயதே ।
ஆர்தா: ப்ரஜா நரவ்யாக்₄ர க்வ நு யாஸ்யந்தி நிர்வ்ருதிம் ॥ (7)

லோகஸ்வப₄ாவ ஏவைஷ யயாதிர்நஹுஷாத்மஜ: ।
க₃த: ஸக்ரேண ஸாலோக்யமநயஸ்தம் ஸமஸ்ப்ருஸத் ॥ (8)

பயங்கரமான, பல்வகையான குகைகளிலும், நதிகள்-தாமரையோடைகளிலும், தேவ-கந்தர்வர் உலகங்களிலும் மனத்திண்மையுடன் தேடிக்கொண்டு செல்வோம். தங்கள் துணைவியைக் கவர்ந்து சென்ற குற்றவாளியை நாமே அலைந்து திரிந்து கண்டுபிடிப்பதற்கு முன், மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள பெருந்தலைவர்கள் தங்களிடம் தங்கள் பத்தினியைக் கொண்டுவந்து கொடுக்காவிட்டால், கோசலைச் செல்வமே! அதன் பிறகு, காலத்திற்கேற்ற காரியங்களைச் செய்யுங்கள். (14,15)

புருஷோத்தமரே! உத்தமமான இயல்பு, சமாதான அழைப்பு, மரியாதை, அரசியல் நடைமுறை ஆகியவற்றிற்கேற்றபடி சீதையைத் தாங்கள் அடையாமற்போனால், பிறகு, பொற்கூரான, இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்திற்கு நிகரான பாணங்களால் உலகத்தைப் புரட்டிப் போடுங்கள்." (16)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்தாறு

இராமனைச் சமாதானப்படுத்துதல்

இவ்வாறு, சோகத்தால் வெதும்பிக் கொண்டிருந்தவரும், உதவி செய்ய உற்றார்-உறவினர் எவருமேயில்லாதவர் போல் புலம்பிக் கொண்டிருந்தவரும், அளவுகடந்த மனமயக்கத்திற்கு ஆட்பட்டவரும், பிரக்ஞை இழந்து வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவருமான இராமனை, லட்சுமணன் சிறிது நேரம் நல்வார்த்தை கூறித் தேற்றிவிட்டு, பின்னர் அவர் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு (ரகுல மேன்மையை) நினைவுபடுத்தினான். (1,2)

"அண்ணா! தேவர்கள் எவ்வளவோ முயற்சி செய்து அமுதத்தை அடைந்தார்கள். அதேபோல, மன்னர் தசரதர், நீண்டகாலம் உடலை வறுத்தி நியமங்களை அனுஷ்டித்தும், புத்ரகாமேஷ்டி போன்ற புண்ணிய கர்மாக்களைச் செய்தும் தங்களைப் புத்திரனாக அடைந்தார். தங்களுடைய குணங்களால் தங்களிடம் அளவிட முடியாத பாசத்தால் கட்டப்பட்டிருந்த, உலகாண்ட மன்னர், தங்கள் பிரிவாற்றாமையால் உயிர் துறந்தார் (சுவர்க்கலோகம் சென்றார்) என்று பரதனிடமிருந்து அறிந்து கொண்டோம். (3,4)

அண்ணா! உலகத்தில் எந்தப் பிராணிக்குத்தான் ஆபத்துக்கள் வரவில்லை? மன்னரே! ஆபத்துக்கள் நெருப்பைப்போல் நொடிப்பொழுதில் பற்றிக் கொள்கின்றன; அடங்கியும் போகின்றன. காகுத்தரே! தாங்கள் இந்தத் துயரத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் போனால் (மனம் தளர்ந்து புலம்பிக் கொண்டிருந்தால்), கல்வியறிவில்லாத, மனத்திண்மையில்லாத ஒரு பாமரன் எவ்வாறு சகித்துக் கொள்வான்? (5,6)

புலிநிகர் ஆண்மையாளரே! தாங்கள், மிகவும் ஆழமான துக்கம் காரணமாக, தங்கள் பேராற்றலால் உலகங்களை அழிக்க முற்பட்டால், அதனால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் யாரிடம் சென்று முறையிடுவார்கள்? (7)

உலகத்தில் எல்லா மக்களுக்கும் ஆபத்துக்கள் வருவதும் போவதும் இயற்கைதான். நகுஷனுடைய புதல்வனான யயாதி, தேவலோகத்தில் இந்திரப் பதவியை அடைந்தான். ஆனால், அங்கேயும் அவனுக்குத் துன்பம் வராமல் இல்லை! (தேவலோகத்தில், இந்திரன் யயாதியைப் பார்த்து, 'உலகத்தில் உத்தமன் யார்?' என்று கேட்டான். 'நான்தான்!' என்று செருக்குடன் யயாதி பதில் கூறியதால், கீழே தள்ளப்பட்டான்.) (8)

மஹர்ஷிர்யோ வஸிஷ்ட₂ஸ்து ய: பிதுர்ந: புரோஹித: ।
அஹ்நா புத்ரஸ்தம் ஜக்ஞே ததை₂வாஸ்ய புநர்ஹதம் ॥ (9)

யா சேயம் ஜக₃தாம் மாதா தே₃வீ லோகநமஸ்க்ருதா ।
அஸ்யாஸ்ச சலநம் பூ₄மேர்த்ருஸ்யதே கோஸலேஸ்வர ॥ (10)

யௌ த₄ர்மௌ ஜக₃தாம் நேத்ரௌ யத்ர ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி₂தம் ।
ஆதி₃த்யசந்த்₃ரௌ க்₃ரஹணமப்யுபேதௌ மஹாப₃லௌ ॥ (11)

ஸுமஹாந்தயபி பூ₄தாநி தே₃வாஸ்ச புருஷர்ஷப₄ ।
ந தை₃வஸ்ய ப்ரமுஞ்சந்தி ஸர்வபூ₄தாநி தே₃ஹிந: ॥ (12)

ஸக்ராதி₃ஷ்வபி தே₃வேஷு வர்தமாநௌ நயாநயௌ ।
ஸ்ருயேதே நரஸார்தூ₃ல ந த்வம் வ்யதி₂துமர்ஹஸி ॥ (13)

நஷ்டாயாமபி வைதே₃ஹ்யாம் ஹ்ருதாயாமபி ராக₄வ ।
ஸோசிதும் நார்ஹஸே வீர யத₂ாந்ய: ப்ராக்ருதஸ்தத₂ா ॥ (14)

த்வத்₃வித₄ா ந ஹி ஸோசந்தி ஸததம் ஸத்யத்₃ர்ஸிந: ।
ஸுமஹத்ஸ்வபி க்ருச்ச்₂ரேஷு ராமாநிர்விண்ணத₃ர்ஸநா: ॥ (15)

தத்த்வதோ ஹி நரஸ்ரேஷ்ட₂ பு₃த்₃த்யா ஸமநுசிந்தய ।
பு₃த்₃த்யா யுக்தா மஹாப்ராக்ஞா விஜாநந்தி ஸுப₄ாஸுபே₄ ॥ (16)

அத்₃ருஷ்டகு₃ணதே₃ஷாணாமத்₄ருவாணாம் ச கர்மணாம் ।
நாந்தரேண க்ரியாம் தேஷாம் ப₂லமிஷ்டம் ப்ரவர்ததே ॥ (17)

த்வமேவ ஹி புரா ராம மாமேவம் ப₃ஹுஸோந்வஸா: ।
அநுஸிஷ்யாத்தி₄ கோ நு த்வாமபி ஸாஷாத்த்₃புருஹஸ்பதி: ॥ (18)

பு₃த்₃தி₄ஸ்ச தே மஹாப்ராக்ஞ தே₃வைரபி து₃ரந்வயா ।
ஸோகேநாபி₄ப்ரஸுப்தம் தே க்ஞாநம் ஸம்பே₃ாதயாம்யஹம் ॥ (19)

தி₃வ்யம் ச மாநுஷம் ச த்வமாத்மநஸ்ச பராக்ரமம் ।
இஷ்வாகுவ்ருஷப₄ாவேக்ஷய யதஸ்வ த்₃விஷதாம் வதே₄ ॥ (20)

கிம் தே ஸர்வவிநாஸேந க்ருதேந புருஷர்ஷப₄ ।
தமேவ த்வம் ரிபும் பாபம் விக்ஞாயோத்த₄ர்துமர்ஹஸி ॥ (21)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஷட்ஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

நம்முடைய தந்தைக்குப் புரோகிதரும் மாமுனிவருமான வசிஷ்டர் ஒரே நாளில் நூறு புதல்வர்களைப் பெற்றார். பின்னர், (விசுவாமித்திரருடைய சாபத்தால்) ஒரே நாளில் நூற்றுவரையும் இழந்தார். (9)

கோசலநாட்டுத் தலைவரே! எல்லா மக்களாலும் வணங்கப்படுகிறவளும் உலகத் தாயுமானவளுமான இந்த பூதேவி சிற்சில சமயங்களில் ஆட்டம் காண்கிறாள். இந்த நிலநடுக்கத்தை நாம் பார்க்கிறோமே? எவர்கள் தங்கள் கடமையிலிருந்து சிறிதளவுகூட பிறழாமல் இருப்பவர்களோ, எவர்கள் உலகத்திற்குக் கண் போன்றவர்களோ, எவர்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு உலகம் நிலைத்து நிற்கிறதோ, எவர்கள் மிகவும் ஆற்றலுடையவர்களோ, அப்படிப்பட்ட சூரிய-சந்திரர்கள்கூட ராகுவினால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். (10,11)

ஆண்மையாளரே! மிகப்பெரிய பிராணிகளும் தேவர்கள்கூட (பிராரப்த கர்மாவிலிருந்து) வினைப்பயனைத் தவிர்க்க முடியாது என்னும்போது, சரீரம் எடுத்து வந்துள்ளவைகளில் தலையாய படைப்பான மனிதனைப் பற்றி சொல்லவும் வேண்டுமா? இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கும்கூட சுக-துக்கங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று கூறப்படுகிறது. புருஷோத்தமரே! ஆகவே, தாங்கள் மனக்கவலைக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. (12,13)

இராகவனே! பிராட்டியார் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம்; அல்லது, தூக்கிக் கொண்டு போகப்பட்டிருக்கலாம். அதன் காரணமாக, வீரரே! படிப்பறிவில்லாத சாமான்ய மக்களைப் போல தாங்கள் இவ்வளவு துக்கம் அடையக்கூடாது. இராமா! நடந்ததை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளும் திறமையுடைய தங்களைப் போன்ற ஞானிகள் மிகப்பெரிய துக்கம் ஏற்பட்ட காலத்திலும், ஒருபோதும் மனத்தளர்ச்சியை அடையமாட்டார்கள். (14,15)

புருஷோத்தமரே! கலக்கமில்லாத அறிவைக் கொண்டு, யதார்த்த நிலையைப் பற்றித் தீவிரமாக ஆலோசியுங்கள். பேரறிவாளர்கள், தங்கள் அறிவைக் கொண்டு, புண்ணிய-பாவங்களை (செய்யத்தக்கது-செய்யத்தகாதது ஆகியவைகளை) அறிந்து கொள்கிறார்கள். கர்மாக்களின் பலன் (அதாவது, குணமோ குற்றமோ) கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை; பயன் அளிக்கும்போதுதான் உணரப்படுகிறது. கர்மாக்களின் பயனான சுக-துக்கங்களும் நிரந்தரமானவை அல்ல; சிறிதுகாலம் இருந்துவிட்டு மறைந்து போய்விடுகின்றன. கர்மங்களை அனுஷ்டிக்காவிட்டால் சுகமோ-துக்கமோ ஏற்படுவதில்லை. (16,17)

இராமா! முன்பு பலதடவை இந்த விஷயங்களைத் தாங்களே எனக்கு உபதேசித்திருக்கிறீர்கள். (எனவே, தங்களுக்கு வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள் எல்லாம் நன்றாகத் தெரியும் என்பது உறுதியாகிறது.) அப்படியிருக்கும்போது, யாரோ ஒருவன் - அவன் சாட்சாத் பிரகஸ்பதியாகத்தான் இருக்கட்டுமே! - தங்களுக்கு என்ன உபதேசம் செய்யமுடியும்? (18)

எல்லாம் அறிந்த பேரறிவாளரே! தேவர்கள்கூட தங்கள் அறிவின் ஆழத்தைக் கண்டறிய மாட்டார்கள். ஆனால், இப்போது தங்களது சிந்தனைத் திறனோ சோகம் காரணமாக உறங்கிக் கிடப்பதுபோல் இருக்கிறது. அதனால், நான் அதனைத் துயிலெழுப்புகிறேன். (19)

இக்ஷ்வாகு குல மாவீரரே! தங்களிடம் தேவதைகளுக்குரியனவும் மனிதர்களுக்குரியனவுமான ஆற்றல்கள் நிரம்பியுள்ளன. இந்த சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ற செயல்களை முடிவு செய்து, எதிரிகளை வதம் செய்வதில் முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும். காளை நிகர் பராக்கிரமசாலியே! உலகங்களையெல்லாம் அழிப்பதால் தங்களுக்கு என்ன பயன்? குற்றம் செய்த பாவியான பகைவனைக் கண்டுபிடித்து, அவனை வேரோடு கெல்லி எறிவதுதான் தக்க கர்மமாகும்." (20,21)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸப்தஷஷ்டிதம: ஸர்க்ய:

க்ருத்₄ரராஜத₃ஸநம்

பூர்வஜோஸ்யுக்தமாத்ரஸ்து லக்ஷ்மணேந ஸுப₄ஷிதம் ।
ஸாரக்₃ராஹீ மஹாஸாரம் ப்ரதிஜக்₃ராஹ ராக₄வ: ॥ (1)

ஸநநிக்₃ருஹய மஹாப₃ாஹு: ப்ரவ்ருத்₃த₄ம் ரோஷமாத்மந: ।
அவஷ்டப்₄ய த₄நுஸ்சித்ரம் ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ॥ (2)

கிம் கரிஷ்யாவஹே வத்ஸ க்வ வா க₃ச்ச₂ாவ லக்ஷ்மண ।
கேநோபாயேந பஸ்யாவ ஸீதாமிதி விசிந்தய ॥ (3)

தம் தத₂ா பரிதாபார்தம் லக்ஷ்மணோ ராமமப்₃ரவீத் ।
இத₃மேவ ஜநஸ்த₂ாநம் த்வமந்வேஷிதுமர்ஹஸி ॥ (4)

ராஷஸைஸ்ப₃ஹுபி₄: கீர்ணம் நாநாத்₃ருமலதாயுதம் ।
ஸந்தீஹ கி₃ரிது₃ர்க₃ாணி நிர்த₃ரா: கந்த₃ராணி ச ॥ (5)

குஹாஸ்ச விவித₄ா கே₄ரா நாநாம்ருக₃க₃ணாகுலா: ।
ஆவாஸா: கிந்நராணாம் ச க₃ந்த₄ர்வப₄வநாநி ச ॥ (6)

தாநி யுக்தோ மயா ஸார்த₄ம் ஸமந்வேஷிதுமர்ஹஸி ।
த்வத்₃வித₄ா புத்₃தி₄ஸம்பந்நா மஹாத்மாநோ நரர்ஷப₄ா: ॥ (7)

ஆபத்ஸு ந ப்ரகம்பந்தே வாயுவேகை₃ரிவாசலா: ।
இத்யுக்தஸ்தத்₃வநம் ஸர்வம் விசசார ஸலக்ஷ்மண: ॥
க்ருத்₃தே₄ா ராம: ஸரம் கே₄ரம் ஸந்த₄ாய த₄நுஷி ஷ்ஹரம் ॥ (8)

தத: பர்வதக்ஷடாப₄ம் மஹாப₄ாக₃ம் த்₃விஜோத்தமம் ।
த₃த₃ர்ஸ பதிதம் பூ₄மௌ ஷதஜார்த்₃ரம் ஜடாயுஷம் ॥
தம் த்₃ருஷ்ட்வா கி₃ரிஸ்ருங்க₃ாப₄ம் ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ॥ (9)

அநேந ஸீதா வைதேஹீ ப₄க்ஷிதா நாத்ர ஸம்ஸய: ।
க்ருத்₄ரரூபமித₃ம் வ்யக்தம் ரக்ஷோ ப்₄ரமதி காநநம் ॥ (10)

ப₃க்ஷயித்வா விஸாலாக்ஷீமாஸ்தே ஸீதாம் யத₂ாஸுக₂ம் ।
ஏநம் வதி₄ஷ்யே தீ₃ப்தாஸ்யைர்கே₄ாரைப்₃ாணைரஜிஹ்மகை₃: ॥ (11)

இத்யுக்த்வாப்₄யபதத்₃க்ருத்₄ரம் ஸந்த₄ாய த₄நுஷி ஷ்ஹரம் ।
க்ருத்₃தே₄ா ராம: ஸமுத்₃ராந்தம் சாலயந்நிவ மேதி₃நீம் ॥ (12)

தம் தீ₃நம் தீ₃நயா வாசா ஸபே₂நம் ருதி₄ரம் வமந் ।
அப்₄யப₄ாஷத பக்ஷீ து ராமம் த₃ஸரத₂ாத்மஜம் ॥ (13)

ஸர்க்கம் : அறுபத்தேழு

ஐடாயுவைச் சந்திப்பது

எல்லாவற்றிலுமுள்ள சாரமான நற்கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்பவரும், இலக்குவனுக்கு முன் பிறந்தவருமான இராகவன், அவன் கூறிய அறிவுபூர்வமான வாதங்களில் மிக நுட்பமான நியாயங்களை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டார். (1)

மாவீரரான அவர், வளர்ந்து வரும் தன் கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டு, உத்தமமான வில்லைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு லட்சுமணனைப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினார்— (2)

“குழந்தாய்! லட்சுமணா! இப்போது நாம் என்ன செய்வோம்? எங்கே போவோம்? எந்த உபாயத்தால் சீதையைக் காணலாம்? – என்பதைப் பற்றி ஆலோசனை செய்.” (3)

இவ்வாறு துக்கத்தால் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அவரை நோக்கி லட்சுமணன் கூறினான்— “தாங்கள் இந்த ஜனஸ்தானத்திலேயே தேடுவதுதான் சரியானது. பல அரக்கர்கள் இங்கே அலைந்து திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்துடன், பலவகையான மரங்களும் கொடிகளும் அடர்த்தியாக உள்ளன. இங்கே, மலைமேல் உட்புக முடியாத இடங்களும், பாறை வெடிப்புகளும், குகைகளும் இருக்கின்றன. (4,5)

பலவகையான, பயங்கரமான அநேக விலங்கு-பறவைக் கூட்டங்கள் வசிக்கும் குகைகளும், கின்னரர்கள் தங்குமிடங்களும், கந்தர்வர்களின் வீடுகளும் இருக்கின்றன. (6)

என்னுடன் அந்த இடங்களிலெல்லாம் தாங்கள் தேடிப் பார்ப்பது சாலச் சிறந்தது. தங்களைப் போன்ற நுண்ணறிவாளர்கள், மகாத்மாக்கள், வீரர்கள் போன்றோர் பெருங்காற்று வீச்சினால் அசையாத மலைகள் போல் ஆபத்தைக் கண்டு கலங்க மாட்டார்கள்.” இவ்வாறு லட்சுமணன் கூறியதும், இராமன் மறுபடியும் சினங்கொண்டவராக, கத்தியைப் போல் கூரிய, கொடிய அம்பினை வில்லில் பூட்டி, அந்தக் காடு முழுவதிலும் அவனுடன் சுற்றி அலைந்தார். (7,8)

பின்னர், (சிறிது தூரம் நடந்து சென்றதும்) மலைச்சிகரத்தைப்போல் கம்பீரமானவரும், மகாபுண்ணியசாலியும், பட்சிகளில் உன்னதமானவருமான ஐடாயு, உடலெல்லாம் இரத்தத்தால் நனைந்து, தரையில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டார். மலைச்சிகரம் போல் விளங்கும் அவரைப் பார்த்துவிட்டு, இராமன் லட்சுமணனிடம் சொன்னார்— (9)

“விதேக மன்னர் செல்வியான சீதை, இவனால் புசிக்கப்பட்டுவிட்டாள் என்பதில் ஐயமில்லை. யாரோ ஓர் அரக்கன், கழுகு வடிவத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு காட்டில் சுதந்திரமாகச் சுற்றி வருகிறான். (10)

நெடுந்தடங்கண்ணாளாகிய சீதையைத் தின்றுவிட்டு, சௌக்கியமாக இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறான். நெருப்பைக் கக்கும் தலைப்பகுதியை உடைய, பயங்கரமான, குறி தப்பாது செல்கின்றவைகளுமான பாணங்களால் இவனைக் கொல்லப் போகிறேன்.” (11)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கோபத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருந்த இராமன், வில்லில் கூர்மையான பாணத்தைத் தொடுத்து, பெருங்கடலை எல்லையாகவுடைய பூமண்டலத்தையே ஆட்டுவதைப் போல, அந்தக் கழுகை நெருங்கினார். (12)

குற்றயிராகக் கிடந்த கழுகு, நுரையோடுகூட ரத்தத்தைக் கக்கிக் கொண்டு மிகவும் சோர்ந்த குரலில், தசரதரின் புதல்வரான இராமனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு பேசிற்று— (13)

யாமோஷதி₄மிவாயுஷ்மந்நந்வஷேஸி மஹாவநே ।
ஸா தே₃வீ மம ச ப்ராணா ராவணேநோப₄யம் ஹ்ருதம் ॥ (14)

த்வயா விரஹிதா தே₃வீ லக்ஷ்மணேந ச ராக₄வ ।
ஹ்ரியமாணா மயா த்₃ருஷ்டா ராவணேந ப₃லீயஸா ॥ (15)

ஸீதாம்ப₄யவபந்நோஹம் ராவணஸ்ச ரணே மயா ।
வித்₄வம்ஸிதரத்₂ச்ச₂த்ர: பாதிதோ த₄ரணீதலே ॥ (16)

ஏதத்₃ஸ்ய த₄நுர்ப₄க்₃நமேதே சாஸ்ய ஸராஸ்தத₂ா ।
அயமஸ்ய ரணே ராம ப₄க்₃ந: ஸாங்க்₃ராமிகோ ரத்₂: ॥ (17)

அயம் து ஸாரதி₂ஸ்தஸ்ய மத்பக்ஷநிஹதோ பு₄வி ।
பரிஸ்ராந்தஸ்ய மே பக்ஷௌ சி₂த்த்வா க₂ட்₃கே₃ந ராவண: ॥ (18)

ஸீதாமாத்₃ய வைதே₃ஹீமுத்பபாத விஹாயஸம் ।
ரக்ஷஸா நிறதம் பூர்வம் ந மாம் ஹந்தும் த்வமர்ஹஸி ॥ (19)

ராமஸ்தஸ்ய து விக்ஞாய ப₃ாஷ்பபூர்ணமுக₂ஸ்தத₃ா ।
த்₃விசு₃ணீக்ருததாபார்த: ஸீதாஸக்தாம் ப்ரியாம் கத₂ாம் ॥ (20)

ஸ்ருத்வா ஜடாயுஷோ வாக்யம் ராம: ஸௌமித்ரிணா ஸஹ ।
க்₃ருத்₄ரராஜம் பரிஷ்வஜ்ய பரித்யஜ்ய மஹத்₃த₄நு: ॥
நிபபாதாவஸோ பூ₄மௌ ருரோத்₃ ஸஹலக்ஷ்மண: ॥ (21)

ஏகமேகாயநே து₃ர்கே₃ நி:ஸ்வஸந்தம் கத₂ஞ்சந ।
ஸமீக்ஷய து₃:கி₂ததரோ ராம: ஸௌமித்ரிமப்₃ரவீத் ॥ (22)

ராஜ்யாத்₃ப்₄ரம்ஸோ வநே வாஸ: ஸீதா நஷ்டா த்₃விஜோ ஹத: ।
ஈத்₃ருஸீயம் மமாலக்ஷ்மீர்நிர்த்₃ஹேத்₃பி பாவகம் ॥ (23)

ஸம்பூர்ணமபி சேத்₃த்ய ப்ரதரேயம் மஹோத்₃தி₄ம் ।
ஸோ஽பி நூநம் மமாலக்ஷ்மயா விஸுஷ்யேத்ஸரிதாம் பதி: ॥ (24)

நாஸ்த்யப₄ாக்₃யதரோ லோகே மத்தோ₃ஸ்மிந் ஸசராசரே ।
யேநேயம் மஹதீ ப்ராப்தா மயா வ்யஸநவாக்₃ரா ॥ (25)

அயம் பித்ருவயஸ்யோ மே க்₃ருத்₄ரராஜோ ஜராந்வித: ।
ஸேதே விநிஹதோ பூ₄மௌ மம ப₄ாக்₃யவிபர்யயாத் ॥ (26)

இத்யேவமுக்த்வா ப₃ஹுஸோ ராக்₄வ: ஸஹலக்ஷ்மண: ॥
ஜடாயுஷம் ச பஸ்பர்ஸ பித்ருஸ்நேஹம் வித்₃ர்ஸயந் ॥ (27)

“நீ, நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக! இந்தப் பெருங்கானகத்தில் அபூர்வமான மூலிகையை (மருத்துவர்கள் மிக்க ஆவலுடனும் கவனத்துடனும் தேடுவார்களோ, அதேபோல்) எந்த மாதரசியை தேடிக் கொண்டிருக்கிறாயோ, அந்தப் பிராட்டியாரும் மற்றும் என் பிராணனும் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்டன! (14)

இராகவா! நீயும் லட்சுமணனும் இல்லாத நேரத்தில், மிக்க பலம் பொருந்தியவனான இராவணனால், பிராட்டியார் கவர்ந்து செல்லப்பட்டதை, நான் என் கண்களால் பார்த்தேன். நான், சீதாப்பிராட்டியை மீட்க முயன்றேன். அப்போது நடந்த போரில், இராவணனும், அவனுடைய தேரும், குடையும் முறிக்கப்பட்டு தரையில் வீழ்த்தப்பட்டான். (15,16)

இராமா! முறிந்து கிடக்கும் இதுதான், அவனுடைய வில்; இவைகள் அவனுடைய அம்புகள்; போரில் என்னால் தகர்க்கப்பட்ட இந்தப் போர்த்தேர் அவனுடையது. (17)

இவன், என்னுடைய இறக்கைகளால் அடித்துக் கொண்டு வீழ்த்தப்பட்ட, அவனுடைய தேர்ப்பாகன். நான், சற்றுக் களைப்படைந்திருந்த வேளையில் என் இரு இறக்கைகளையும் கத்தியால் அறுத்துத் தள்ளிவிட்டு, வைதேகியான சீதையை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாயத்தில் பறந்து சென்றான். முன்னரே அரக்கனால் தாக்கப்பட்டுக் குற்றியிராகக் கிடக்கும் என்னைக் கொல்வதற்கு நீ விரும்பலாகாது.” (18,19)

இராமன், ஐடாயுவிடமிருந்து சீதையைப் பற்றி உபயோகமான செய்தியைத் தெரிந்து கொண்டு, முன்னைக் காட்டிலும் இருமடங்கு அதிகமான மனவேதனையால் துடித்து, கண்களில் நீர் வழிய நின்றார். (20)

லட்சுமணனுடன் ஐடாயுவின் சொற்களைக் கேட்ட இராமன், வில்லை அப்பால் வைத்துவிட்டு கமுகரசனைக் கட்டித் தழுவித் கொண்டு உணர்விழந்து தரையில் விழுந்தார்; (தனக்கு உதவி செய்ய முனைந்தவருக்கு இத்தகைய துர்கதி ஏற்பட்டதே? - என்று வருந்தி) இலக்குவனுடன் சேர்ந்து வாய்விட்டு அழுதார். (21)

ஒருவழிப் பாதையானதும், நெருங்கிச் செல்ல முடியாததுமான அந்தத் தனி இடத்தில், தான் ஒருவராக, அடிக்கடி நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவரைப் பார்த்துவிட்டு, துக்கம் பொங்கியெழு, இலக்குவனை நோக்கிக் கூறினார்— (22)

“அரசு, என் கைநழுவிப் போயிற்று; வனவாசம் ஏற்பட்டது; சீதை காணாமல் போய்விட்டாள்; கமுகரசர் (ஐடாயு) தாக்கப்பட்டு இறக்கும் நிலையில் உள்ளார். இப்படி, அலையலையாக எவ்வளவு கஷ்டங்கள்! ஐயோ, பாவம்! என் துரதிருஷ்டம் (பிறரை சுட்டுப் பொசுக்கும்) அக்னியைக்கூட எரித்துவிடும்! (23)

இப்போது நிரம்பி விளங்கும் சமுத்திரத்தில் நான் விழுந்து நீந்தத் தொடங்கினால், நதிகளின் தலைவனாகிய அதுவும், என் துரதிருஷ்டத்தின் காரணமாக வற்றிப் போய்விடும். (24)

அசையும்-அசையாப் பொருள்கள் நிறைந்த இவ்வுலகில், என்னைக் காட்டிலும் துரதிருஷ்டசாலி எவரும் இலர். அதனால்தான், மிகப்பெரிய துயரம் என்னும் வலையில் நான் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். (25)

என் தந்தையின் தோழர்; முதுமை அடைந்தவர்; கமுகுகளின் அரசர் - இப்படிப்பட்டவர், என் துரதிருஷ்டத்தால் பலமாகத் தாக்கப்பட்டுத் தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கிறார்.” (26)

இவ்வாறு பலவிதமாகப் பேசிவிட்டு, இலக்குவனோடு இருந்த இராமன், தன்னைப் பெற்றெடுத்த தந்தையிடமுள்ள அன்பை வெளிக்காட்டுவதுபோல் ஐடாயுவைத் தடவிக் கொடுத்தார். (27)

நிக்ருத்தபக்ஷம் ருதி₄ராவஸிக்தம்

ஸ க்ருத்₄ரராஜம் பரிரப்ய ராம: ।

க்வ மைதி₂லீ ப்ராணஸமா மமேதி

விமுச்ய வாசம் நிபபாத பூ₄மௌ ॥

(28)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே

ஆரண்யகாண்டே₃ ஸப்தஷஷ்டிதம: ஸர்க்₃: ॥

அஷ்டஷஷ்டிதம: ஸர்க்₃:

ஜடாயுஸ்ஸம்ஸ்கார:

ராம: ஸம்ப்ரேக்ஷய தம் க்ருத்₄ரம் பு₄வி ரௌத்₃ரேண பாதிதம் ।

ஸௌமித்ரிம் மித்ரஸம்பந்நமித்யம் வசநமப்₃ரவீத் ॥

(1)

மமாயம் நூநமர்தே₃ஷு யதமாநோ விஹங்க்யம: ।

ராக்ஷஸேந ஹத: ஸங்க்₂யே ப்ராணாநஸ்த்யஜதி த்யுஸ்த்யஜாந் ॥

(2)

அதிகி₂ந்ந: ஸாரீரேஸ்மிந் ப்ராணோ லக்ஷ்மண வித்₃யதே ।

தத₂ா ஸ்வரவிஹீநோயம் விக்லவ: ஸமுத்₃க்ஷதே ॥

(3)

ஜடாயோ யதி₃ ஸக்நோஷி வாக்யம் வ்யாஹரிதும் புந: ।

ஸீதாமாக்₂யாஹி பு₄த்₃ரம் தே வத₄மாக்₂யாஹி சாத்மந: ॥

(4)

கிம்நிமித்தோஹரத்ஸீதாம் ராவணஸ்தஸ்ய கிம் மயா ।

அபராத்த₄ம் து யம் த்ருஷ்ட்வா ராவணேந ஹ்ருதா ப்ரியா ॥

(5)

கத₂ம் தச்சந்த்₃ரஸங்காஸம் முக₂மாஸீந்மநோஹரம் ।

ஸீதயா காநி சோக்தாநி தஸ்மிந் காலே த்₃விஜோத்தம ॥

(6)

கத₂ம்வீர்ய: கத₂ம்ரூப: கிம்கர்மா ஸ ச ராக்ஷஸ: ।

க்வ சாஸ்ய பு₄வநம் தாத ப்ருஹி மே பரிப்ருச்ச₂த: ॥

(7)

தமுத்₃வீக்ஷய ஸ த₄ர்மாத்மா விலபந்தமநாத₂வத் ।

வாசா விக்லவயா ராமம் ஜடாயுரித்யுமப்₃ரவீத் ॥

(8)

ஹ்ருதா ஸா ராக்ஷஸேந்த்₃ரேண ராவணேந த்யுராத்மநா ।

மாயாமாஸ்த₂ாய விபுலாம் வாதத்யு₃ர்தி₃நஸங்குலாம் ॥

(9)

பரிஸ்ராந்தஸ்ய மே தாத பக்ஷௌ சி₂த்த்வா ஸ ராக்ஷஸ: ।

ஸீதாமாத்₃ாய வைதே₃ஹிம் ப்ரியாதோ த்₃க்ஷிணாம் தி₃ஸம் ॥

(10)

உபருத்₄யந்தி மே ப்ராணா த்₃ருஷ்டி₄ர்ப்₄ரமதி ராக₄வ ।

பஸ்யாமி வ்ருக்ஷாந் ஸௌவர்ணாநுஸீரக்ருதமூர்த₄ஜாந் ॥

(11)

பின், இராமன் இறக்கைகள் அறுக்கப்பட்டு, ரத்தம் தோய்ந்து கிடக்கும் அந்தக் கழுகரசனைக் கட்டிக் கொண்டு, 'என் உயிருக்கு உயிரான சீதை எங்கே போனாள்?' என்று சொல்லியவாறே கண்ணீர் பெருக்கித் தரையில் விழுந்தார். (28)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்தெட்டு

ஜடாயுவிற்கு ஈமக்கடன் இயற்றுதல்

கொடிய அரக்கன் இராவணனால் தரையில் வீழ்த்தப்பட்ட அந்தக் கழுகின்மேல் பார்வையைச் செலுத்தி, தன்னிடம் எப்போதும் தோழமையோடிருக்கும் இலக்குவனைப் பார்த்து இராமன் கூறினார்— (1)

“இந்தப் பறவை அரசர், எனக்கு உதவி செய்ய முற்பட்டபோது போரில் அரக்கனால் பலமாகத் தாக்கப்பட்டு, எவரும் இழக்க விரும்பாதத் தன் உயிரையும் விடப்போகிறார். (2)

லட்சுமணா! இவர் சரீரத்திற்குள், சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப் போய், உயிர் மட்டும் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால், இவர் குரல் நலிந்திருக்கிறது; (பார்வை மங்கித்) தடுமாற்றத்துடன் பார்க்கிறார்.” (3)

(இதுவரை லட்சுமணனிடம் பேசிய இராமன், இனி ஜடாயுவிடம் பேசுகிறார்—)
“ஜடாயுவே! வாழ்க! உங்களால் வாய் திறந்து பேசமுடியுமென்றால், சீதையைப் பற்றி மேலும் விபரம் கூறுங்கள்; நீங்கள் எவ்வாறு தாக்கப்பட்டீர்கள்? என்பதையும் கூறுங்கள். (4)

இராவணன், எதன் காரணமாக சீதையை அபகரித்துச் சென்றான்? நான் அவனுக்கு என்ன குற்றமிழைத்தேன்? என்னிடம் என்ன குற்றத்தைப் பார்த்து, என் அன்பிற்குரிய பத்தினியைக் கவர்ந்து சென்றான்? (5)

புள்ளரசே! சந்திரனைப் போல் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அவளுடைய முகம் எப்படி இருந்தது? அவனால் தூக்கிச் செல்லப்படும் காலத்தில், சீதை என்னென்ன கூறினாள்? (6)

அன்பரே! அந்த அரக்கனுடைய வீர பராக்கிரமம் எப்படிப்பட்டது? எப்படிப்பட்ட உருவ அமைப்புக் கொண்டவன்? அவனுடைய செயல்திறன் எப்படி? அவனுடைய இருப்பிடம் எங்கே இருக்கிறது? என்னுடைய இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் கூறுங்கள்.” (7)

ஆதரவற்ற ஒருவனைப் போல் புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் அவரைப் பார்த்து, மகாபுண்ணியசாலியான ஜடாயு, தடுமாறும் குரலில் பின்வருமாறு பதில் கூறினார்— (8)

“அவள், அரக்க மன்னன் இராவணனால், யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாத மாயையை உபயோகித்து, புயல்காற்றும் மேகக்கூட்டமும் சேர்ந்து காரிருளில் மூழ்கியிருந்தபோது எடுத்துப் போகப்பட்டாள். (9)

அன்பனே! நான் சற்றுத் தளர்ச்சியடைந்திருந்த நேரத்தில் என் இறக்கைகளை வெட்டிப் போட்டுவிட்டு, சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு தெற்குத் திசையில் சென்றான். இராமா! இப்போது என் உயிர் அடங்கிக் கொண்டிருக்கிறது; பார்வை (நிலைத்து நிற்காமல்) சுழல்கிறது. நுனியில் விளாமிச்ச வேர்களைக் கொண்ட தங்கமயமான மரங்களைப் பார்க்கிறேன். (10,11)

யேந யாதோ முஹூர்தேந ஸீதாமாத்ராய ராவண: ।
விப்ரநஷ்டம் த₄நம் சுகிப்ரம் தத்ஸ்வாமீ ப்ரதிபத்யதே ॥ (12)

விந்தே₃ நாம முஹூர்தோஸௌ ஸ ச காகுத்ஸ்த₂ நாபுத₄த் ।
த்வத்ப்ரியாம் ஜாநகீம் ஹ்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸேஸ்வர: ॥ (13)

ஜ்ஷவத்₃பு₃டி₃ஸம் க்₃ருஹ்ய சுகிப்ரமேவ விநஸ்யதி ।
ந ச த்வயா வ்யத₂ கார்யா ஜநகஸ்ய ஸுதாம் ப்ரதி ॥ (14)

வைதே₃ஹ்யா ரம்ஸ்யஸே சுகிப்ரம் ஹத்வா தம் ராக்ஷஸம் ரணே ।
அஸம்மூட₄ஸ்ய க்₃ருத்₄ரஸ்ய ராமம் ப்ரத்யநுப₄ஷத: ॥ (15)

ஆஸ்யாத்ஸுஸ்ராவ ருதி₄ரம் ம்ரியமாணஸ்ய ஸாமிஷம் ।
புத்ரோ விஸ்ரவஸ: ஸாக்ஷாத்₃பு₄ராதா வைஸ்ரவணஸ்ய ச ॥ (16)

இத்யுக்த்வா து₃ர்லப₄ந் ப்ராணாந் முமோச பதகே₃ஸ்வர: ।
ப்₃ருஹி ப்₃ருஹீதி ராமஸ்ய ப்₃ருவாணஸ்ய க்ருதாஞ்ஜலே: ॥ (17)

த்யக்த்வா ஸரீரம் க்₃ருத்₄ரஸ்ய ஜக்₃மு: ப்ராணா விஹாயஸம் ।
ஸ நிசுகிப்ய ஸிரோ பூ₄மௌ ப்ரஸார்ய சரணௌ தத₃ா ॥ (18)

விசுகிப்ய ச ஸரீரம் ஸ்வம் பபாத த₄ரணீதலே ।
தம் க்₃ருத்₄ரம் ப்ரேக்ஷ்ய தாம்ராக்ஷம் க₃தாஸுமசலோபமம் ॥ (19)

ராம: ஸுப₃ஹுபி₄ர்து₃:கை₂ர்தீ₃ந: ஸௌமித்ரிமப்₃ரவீத் ।
ப₃ஹூநி ரக்ஷஸாம் வாலே வர்ஷாணி வஸதா ஸுக₂ம் ॥ (20)

அநேந த்₃ண்ட₃காரண்யே விஸரீர்ணமிஹ பசுகிணா ।
அநேகவார்ஷிகோ யஸ்து சிரகாலஸமுத்தி₂த: ॥ (21)

ஸோயமத்யய ஹத: ஸேதே காலோ ஹி து₃ரதிக்ரம: ।
பஸ்ய லக்ஷ்மண க்₃ருத்₄ரோயமுபகாரீ ஹதஸ்ச மே ॥ (22)

ஸீதாமப்₄யவபந்நோ வை ராவணேந ப₃லீயஸா ।
க்₃ருத்₄ரராஜ்யம் பரித்யஜ்ய பித்ருபைதாமஹம் மஹத் ॥ (23)

மம ஹேதோரயம் ப்ராணாந் முமோச பதகே₃ஸ்வர: ।
ஸர்வத்ர க₂லு த்₃ருஸ்யந்தே ஸாத₄வோ த₄ர்மசாரிண: ॥ (24)

ஸூரா: ஸரண்யா: ஸௌமித்ரே திர்யக்₃யோநிகுதேஷ்வபி ।
ஸீதாஹரணஜம் து₃:க₂ம் ந மே ஸௌம்ய தத₂ாக₃தம் ॥ (25)

யத₂ா விநாஸோ க்₃ருத்₄ரஸ்ய மத்க்ருதே ச பரந்தப ।
ராஜா த₃ஸரத₂: ஸ்ரீமாந் யத₂ா மம மஹாயஸா: ॥ (26)

இராவணன் எந்த முகூர்த்தத்தில் சீதையை எடுத்துக் கொண்டு சென்றானோ, அந்த முகூர்த்தத்திற்கு 'விந்தம்' என்று பெயர். (இந்த முகூர்த்தத்தின் சிறப்பு என்னவென்றால்) பொருளைப் பறிகொடுத்த உரிமையாளன், விரைவிலேயே அதைத் திரும்ப அடைந்து விடுவான். உன்னுடைய தேவி ஜானகியைத் திருடிச்சென்ற அரக்க மன்னனான இராவணன், இதைக் கவனிக்கவில்லை. தூண்டிலிலுள்ள முள்ளைக் கவ்விய மீன்போல அவன் விரைவில் அழியப் போகிறான். (12,13)

ஜனகருடைய புதல்வியைப் பற்றி நீ வீணாகக் கவலைப்பட வேண்டாம். விரைவில், அந்த அரக்கனை யுத்தத்தில் மாய்த்து, சீதையுடன் மகிழ்ந்திருக்கப் போகிறாய்." (14)

(உயிர் போய்க் கொண்டிருந்தாலும்) கலக்கமில்லாத உணர்வுடனிருந்த கமுகரசர், இராமனுடைய கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவருடைய வாயிலிருந்து இரத்தமும் சதையும் பெருகி வழிந்தது. 'விச்ரவஸின் குமாரன்; சாட்சாத் குபேரனுடைய சகோதரன்...' என்று அந்தப் புள்ளின் வேந்தன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதே, கிடைத்தற்கரியதான தன் இன்னுயிரைத் துறந்தார். (15,16)

இராமன் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, 'சொல்லுங்கள், மேலே சொல்லுங்கள்' என்று வேண்டிக் கொண்டிருக்கும்போதே கமுகின் உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரிந்து வான்வெளியை அடைந்தது. அவர் (ஜடாயு) தலையைப் பூமியில் கிடத்தி, கால்களை விரித்து நீட்டி, தன் உடலைத் தரையில் வீழ்த்திச் சாய்ந்துவிட்டார். (17,18)

செக்கச்சிவந்த கண்களுடன், உயிரைத் துறந்து மலைபோல் அசைவற்றுக் கிடக்கும் அந்தக் கமுகைப் பார்த்ததும், பல்வகையான துக்கங்களால் மனம் நொந்திருந்த இராமன், லட்சுமணனைப் பார்த்துச் சொன்னார்— (19)

"அரக்கர்கள் வாசம் செய்யும் இந்தத் தண்டகாரண்யத்தில், பல ஆண்டுகள் செளக்கியமாகக் காலங்கழித்து வந்த இந்தக் கமுகு, இவ்விடத்திலேயே தன் உயிரை விட்டிருக்கிறது. (20)

இது, அநேக ஆண்டுகளைக் கண்டிருக்கிறது; நீண்ட காலம் சுகவாழ்வு வாழ்ந்திருக்கிறது. இவ்வாறிருந்த அதுவே, இப்போது கொல்லப்பட்டு நெடுந்துயில் கொண்டுவிட்டது. விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்? (21)

லட்சுமணா! (இந்த விசித்திரத்தைப்) பார்! எனக்கு உதவி செய்து சீதையை மீட்கத் துணிந்த இந்தக் கமுகு, (அந்தக் காரணத்தாலேயே) மகாபலசாலியான இராவணனால் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கிறது. (22)

இந்தப் புள்ளரசு, தகப்பன்-பாட்டன் என்று பரம்பரையாக, பல தலைமுறைகளாகக் கிடைத்த கமுகுப் பேரரசைக் கைவிட்டு, என் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது உயிரைத் துறந்திருக்கிறது. (23)

அறத்தைக் கைக்கொண்டு வாழ்பவர்கள், சூரர்கள், அடைக்கலம் கேட்டு வந்தவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்கள் - இப்படிப்பட்ட உயர்பண்புகளை உடையவர்கள் எக்காலத்திலும் விலங்கு-பறவை முதலிய இனங்களில்கூட இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். (24)

எதிரிகளை வாட்டுபவனே! இளவலே! சீதை அபகரித்துச் செல்லப்பட்டதால் ஏற்பட்ட துக்கம், என்பொருட்டு உயிர்துறந்த கமுகுக்காக ஏற்பட்டுள்ள துயரத்திற்கு ஈடாகாது. (25)

மிக்க புகழ்படைத்தவரும் புண்ணியசாலியுமான மன்னர் தசரதர், எப்படி என்னால் கௌரவிக்கத்தக்கவரோ போற்றத்தக்கவரோ, அப்படியேதான் இந்தக் கமுகரசரும் (கௌரவிக்கத்தக்கவர்). (26)

பூஜநீயஸ்ச மாந்யஸ்ச ததாயம் பதகேஸ்வர: ।
ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்டாநி நிர்மதிஷ்யாமி பாவகம் ॥ (27)

க்ருத்ரராஜம் திதஷ்யாமி மத்க்ருதே நிதநம் கதம் ।
நாதம் பதகலோகஸ்ய சிதாமாரோபயாம்யஹம் ॥ (28)

இமம் தஷ்யாமி ஸௌமித்ரே ஹதம் ரௌத்ரேண ரக்ஷஸா ।
யா கதிர்யக்ஞஸீலாநாமாஹிதாக்நேஸ்ச யா கதி: ॥ (29)

அபராவர்திநாம் யா ச யா ச பூமிப்ரத்யாயிநாம் ।
மயா த்வம் ஸமநுக்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந் ॥
க்ருத்ரராஜ மஹாஸத்த்வ ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ச மயா வ்ரஜ ॥ (30)

ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீப்தாமாரோப்ய பதகேஸ்வரம் ।
தததாஹ ராமோ தர்மாத்மா ஸ்வபுந்துமிவ து:கித: ॥ (31)

ராமோதத ஸஹஸௌமித்ரிர்வநம் கத்வா ஸ வீர்யவாந் ।
ஸ்தூலாந் ஹத்வா மஹாரோஹீநநு தஸ்தார தம் த்விஜம் ॥ (32)

ரோஹிமாம்ஸாநி சோத்க்ருத்ய பேஸீக்ருத்ய மஹாயஸா: ।
ஸகநாய ததௌ ராமோ ரம்யே ஹரிதஸாத்வலே ॥ (33)

யத்தத்ப்ரேதஸ்ய மர்த்யஸ்ய கதயந்தி த்விஜாதய: ।
தத்ஸ்வர்க்கமநம் தஸ்ய பித்ர்யம் ராமோ ஜஜாப ஹ ॥ (34)

ததோ கேதாவரீம் கத்வா நதீம் நரவராத்மஜௌ ।
உதகம் சக்ரதுஸ்தஸமை க்ருத்ரராஜாய தாவுபௌ ॥ (35)

ஸாஸ்த்ரத்ருஷ்டேந விதிநா ஜலம் க்ருத்ராய ராகவௌ ।
ஸநாத்வா தெள க்ருத்ரராஜாய உதகம் சக்ரதுஸ்ததா ॥ (36)

ஸ க்ருத்ரராஜ: க்ருதவாந் யஸஸ்கரம்
ஸுதுஷ்கரம் கர்ம ரணே நிபாதித: ।
மஹர்ஷிகல்பேந ச ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ததா
ஜகாம புண்யாம் கதிமாத்மந: ஸுபாம் ॥ (37)

க்ருதோதகௌ தாவபி பக்ஷிஸத்தமே
ஸ்திராம் ச புத்திம் ப்ரணிதாய ஜகமது: ।
ப்ரவேஸ்ய ஸீதாதிதமே ததோ மநோ
வநம் ஸுரேந்த்ராவிவ விஷ்ணுவாஸவௌ ॥ (38)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே அஷ்டஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

லட்சுமணா! உலர்ந்த கட்டைகளைக் கொண்டு வா. அரணியைக் கடைந்து நெருப்பை உண்டாக்கப் போகிறேன். என் நிமித்தமாக உயிரை விட்ட கமுகரசரை நான் தகனம் செய்யப் போகிறேன். (27)

பறவைக் கூட்டங்களின் பாதுகாவலரான இவரை, சிதையில் ஏற்றி வைக்கப் போகிறேன். கொடிய அரக்கனால் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கும் இவருக்கு தகன சம்ஸ்காரம் செய்யப் போகிறேன்.” (28)

(இவ்வாறு இலக்குவனிடம் கூறியபின், ஐடாயுவைப் பார்த்து) “கமுகரசரே! பெரும்பேறு பெற்றவரே! வேள்வி செய்கிறவர்கள், நித்தியம் அக்னிஹோத்திரம் செய்பவர்கள், போர்க்களத்தில் புறமுதுகு காட்டாது போர் புரிந்து மாண்டவர்கள், பூதானம் செய்தவர்கள் - இவர்கள் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த நிலையைச் சென்றடைவார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஈடு-இணையற்ற, மிக்ருயர்ந்த சுகபோகமான புண்ணிய உலகங்களை, என் ஆணைப்படி என்னால் உத்தரக்கிரியை செய்யப்பட்டவராக சென்றடைவீராக.” (29,30)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கமுகரசரைச் சிதையில் ஏற்றி வைத்து, மிகுந்த துக்கப்பட்டுக் கொண்டு, தருமாத்மா இராமன், தன்னுடைய நெருங்கிய உறவினருக்குச் செய்வதைப் போல் தீ மூட்டி தகனம் செய்தார். (31)

பின்னர், மாவீரரான இராமன், லட்சுமணனோடு காட்டிற்குள் சென்று, பருமனான மகாரோஹி (என்னும் கிழங்கு வகையை) அந்தப் பறவைக்காக வெட்டிக் கொண்டு வந்தார். (32)

பெரும்புகழ் படைத்த இராமன், அந்தக் கந்தமூலங்களை வெட்டி, பிண்டங்களாகச் செய்து, பசுமையான புதிய தருப்பை விரிப்பின்மேல் வைத்துக் கமுகுக்குப் பிண்டதானம் செய்தார். (33)

இருபிறப்பாளர்கள், உயிரை விட்டுப் பிணமாகி மேலுலகம் புறப்பட்டுவிட்ட ஜீவனுக்கு, சுவர்க்கத்தை அடைவிக்கும் எந்தெந்த வேதமந்திரங்களை (யம ஸூக்தம் முதலியவைகளை)ச் சொல்கிறார்களோ, அவற்றையெல்லாம் அந்தப் பறவைக்காக அவரே ஜபித்தார். (34)

சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரர்களான அவ்விருவரும் கோதாவரி நதிக்குச் சென்று, அந்தக் கமுகரசருக்கு நீர்க்கடன் செய்தார்கள். (35)

அப்போது, மறுபடியும் நீராடிவிட்டு, அறநூல்களில் கூறியுள்ளபடி, இராம-லட்சுமணர்களாகிய இருவரும் கமுகரசரை முன்னிட்டு, மேலும் பல தர்ப்பணங்களைச் செய்தார்கள். (36)

புகழைத் தருவதும், பிறரால் செய்ய முடியாததுமான பெரும் போர் செய்து வீழ்த்தப்பட்ட அந்தக் கமுகின் வேந்தர், மாமுனிவர்களுக்கு நடப்பதைப் போன்ற முறையில் இறுதிச் சடங்குகள் செய்யப்பட்டவராக, தன் ஆன்மாவிற்கு மங்களமும்-புண்ணியமுமான நற்கதியை அடைந்தார். (37)

தேவோத்தமர்களான விஷ்ணுவையும் இந்திரனையும் போன்ற அவர்கள், சிறந்த பறவையான ஐடாயுவிற்கு உரிய முறையில் நீர்க்கடன் செய்து மனம் அமைதி அடைந்து, சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் மனத்தைச் செலுத்தி (ஐடாயு காட்டிய திசையில்) காட்டிற்குள் சென்றார்கள். (38)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஏகோநஸப்ததிதம: ஸர்க்ய:

கய₃ந்த₄க்ய₃ராஹ:

- க்ருத்வைவமுத₃கம் தஸ்மை ப்ரஸ்தி₂தௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
அவேசஷந்தௌ வநே ஸீதாம் பஸ்சிமாம் ஜக்யமதுர்தி₃ஸம் ॥ (1)
- தௌ தி₃ஸம் த₃க்ஷிணாம் க₃த்வா ஸரசாபாஸித₄ாரிணௌ ।
அவிப்ரஹதமைக்ஷவாகௌ பந்த₂ாநம் ப்ரதிஜக்யமது: ॥ (2)
- கு₃ல்மைர்வ்ருசைக்ஷஸ்ச ப₃ஹுபி₄ர்லதாபி₄ஸ்ச ப்ரவேஷ்டிதம் ।
ஆவ்ருதம் ஸர்வதோ து₃ர்க்யம் க₃ஹநம் கோரத₃ர்ஸநம் ॥ (3)
- வ்யதிக்ரம்ய து வேகே₃ந க்ருஹீத்வா த₃க்ஷிணாம் தி₃ஸம் ।
ஸுபீ₄மம் தந்மஹாரண்யம் வ்யதியாதௌ மஹாபு₃லௌ ॥ (4)
- தத: பரம் ஜநஸ்த₂ாநாத்த்ரிக்ரோஸம் க₃ம்ய ராக₄வௌ ।
க்ரௌஞ்சாரண்யம் விவிஸதுர்க்யஹநம் தௌ மஹௌஜஸௌ ॥ (5)
- நாநாமேக₄நபர்க்யம் ப்ரஹ்ருஷ்டமிவ ஸர்வத: ।
நாநாவர்ணை: ஸுபை₄: புஷ்பை: ம்ருக₃பக்ஷிக்யணைர்வ்ருதம் ॥ (6)
- தி₃த்ருக்ஷ்மாவணௌ வைதே₃ஹீம் தத்வநம் தௌ விசிக்யது: ।
தத்ர தத்ராவதிஷ்ட₂ந்தௌ ஸீதாஹரணகர்ஸிதௌ ॥ (7)
- தத: பூர்வேண தௌ க₃த்வா த்ரிகோஸம் ப்₄ராதரௌ தத₃ா ।
க்ரௌஞ்சாரண்யமதிக்ரம்ய மதங்க₃ாஸ்ரமமந்தரே ॥ (8)
- த்ருஷ்ட்வா து தத்வநம் கோரம் ப₃ஹுபீ₄மம்ருக₃த்விஜம் ।
நாநாஸத்த்வஸமாகீர்ணம் ஸர்வம் க₃ஹநபாத₃பம் ॥ (9)
- த₃த்ருஸாதே கி₃ரௌ தத்ர த₃ரீம் த₃ஸரத₂ாத்மஜௌ ।
பாதாளஸமக்யம்பீ₄ராம் தமஸா நித்யஸம்வ்ருதாம் ॥ (10)
- ஆஸாத்ய தௌ நரவ்யாக்₄ரௌ த₃ர்யாஸ்தஸ்யாவிதூ₃ரத: ।
த₃த்ருஸாதே மஹாருபாம் ராக்ஷஸீம் விக்ருதாநநாம் ॥ (11)
- ப₄யத₃ாமல்பஸத்த்வாநாம் பீ₃ப₄த்ஸாம் ரௌத்ரத₃ர்ஸநாம் ।
லம்பே₃த₃ரீம் தீக்ஷணத₃ம்ஷ்ட்ராம் கராலாம் பருஷத்வசம் ॥ (12)
- ப₄க்ஷயந்தீம் ம்ருக₃ாந் பீ₄மாந் விகடாம் முக்தமூர்த₄ஜாம் ।
ப்ரைக்ஷேதாம் தௌ ததஸ்தத்ர ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (13)
- ஸா ஸமாஸாத்ய தௌ வீரௌ வ்ரஜந்தம் ப்₄ராதூர்க்₃ரத: ।
ஏஹி ரம்ஸ்யாவஹேத்யுக்த்வா ஸமாலம்புத லக்ஷ்மணம் ॥ (14)
- உவாச சைநம் வசநம் ஸௌமித்ரிமுபக்ஷஹ்ய ஸா ।
அஹம் த்வயோமு₃கீ₂ நாம் லாபு₃ஸ்தே த்வமஸி ப்ரிய: ॥ (15)

ஸர்க்கம் : அறுபத்தொன்பது

கபந்தனிடம் சிக்கிக் கொள்வது

அந்தப் பறவைக்கு உகந்த வகையில் நீர்க்கடன் செலுத்திவிட்டு, இராம-லட்சுமணர்களான அவ்விருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, காட்டுப் பகுதியில் சீதையைத் தேடிக்கொண்டு மேற்குத் திசையில் (தென்மேற்குத் திசை என்று உரையாசிரியர் கருத்து) நடந்து சென்றார்கள். (1)

இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவர்களான அவ்விருவரும் பாணம், வில், கத்தி ஏந்திக் கொண்டு, மக்கள் நடமாட்டமில்லாத ஒற்றையடிப்பாதை வழியே தெற்குத் திசையை நோக்கித் திரும்பி நடந்தார்கள். (2)

எல்லாப் பக்கங்களிலும் அநேகவிதமான கொடிகள், புதர்கள் நிறைந்துள்ளதும், கடப்பதற்கு அரியதும், அடர்த்தியானதும், பயங்கரமானதும், மிக விஸ்தீர்ணமானதுமான அந்தப் பெருங்காட்டை வேகமாகக் கடந்து, மகாபலசாலிகளான அவ்விருவரும் தெற்குத்திசை நோக்கிச் சென்றார்கள். (3,4)

பின்னர், இராம-லட்சுமணர்கள் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து மூன்று குரோசம் சென்று, அடர்ந்து செழித்திருந்த கிரௌஞ்சாரண்யம் என்னும் காட்டிற்குள் புகுந்தார்கள். (5)

அவ்விருவரும், பல வண்ணமுடைய நீருண்ட மேகக் கூட்டங்களைப் போன்றதும், எல்லாவிடத்திலும் மகிழ்ச்சி பொங்குவது போல், பல்வண்ண நறுமணம் கமழும் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்குவதும், பல்வகையான விலங்கு-பறவைக் கூட்டங்கள் நிறைந்துள்ளதுமான அந்தக் காட்டில், சீதையைக் காணும் விருப்பத்துடன் தேடித் திரிந்தார்கள். சீதை அபகரித்துச் செல்லப்பட்டதால் மனம் தளர்ந்து, ஆங்காங்கே உட்கார்ந்து இளைப்பாறிச் சென்றார்கள். (6,7)

பின்னர், அவ்விரு சகோதரர்களும், கிழக்கு திசையில் மூன்று குரோச தூரம் சென்று, கிரௌஞ்சாரண்யத்தைக் கடந்து, மதங்கர் ஆசிரமத்திற்கு முன்னதாக, பல கொடிய மிருகங்களும் பட்சிகளும் நிறைந்ததும், ஆங்காங்கே பல்வகையான பிராணிகள் வசிப்பதும், எங்கும் அடர்த்தியான மரங்கள் நிறைந்ததுமான அந்தக் காட்டைப் பார்த்துக் கொண்டே சென்று, (8,9)

அங்கிருந்த மலையில், பாதாளம் வரை ஆழமானதும் எப்போதும் இருள் சூழ்ந்திருப்பதுமான ஒரு குகையை தசரத குமார்கள் கண்டார்கள். (10)

அவ்விடத்தை நெருங்கிச் சென்ற, மாவீரர்களான அவ்விருவரும் குகைக்கு அருகில், பேருடலும் கோரமான கண்களுமுடைய ஓர் அரக்கியைப் பார்த்தார்கள். (11)

இராம-லட்சுமணர்களாகிய அவ்விருவரும் அவ்விடத்தில் பலம் குன்றியவர்களுக்குப் பயத்தைக் கொடுப்பவளும் பார்ப்பதற்கு அருவருப்பாக இருப்பவளும் பயங்கரமான தோற்றம், நீண்ட வயிறு, கூர்மையான கடைவாய்ப்பற்கள், கடினமான தோல், அவலட்சணம், விரிந்த கூந்தல் - இவற்றை உடையவளும் வெறுக்கத்தக்கவளும் பெரிய மிருகங்களைப் புசிப்பவளுமான அவளை உற்று நோக்கினார்கள். (12,13)

அவள், வீரர்களான அவ்விருவரையும் நெருங்கி, அண்ணனுக்கு முன்னதாகப் பாதையைக் காட்டிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்த இலக்குவனைப் பார்த்து, “வா, வா! நாம் இருவரும் ஒன்றுகூடி மகிழ்வோம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவன் கைகளைப் பற்றி இழுத்தாள். (14)

லட்சுமணனைக் கட்டிப் பிடித்து இறுகத் தழுவி, “என் பெயர் அயோமுகி. நான் உன்னை விரும்புகிறேன்! நீ பெரிய பாக்கியசாலி!” என்று கூறினாள். (15)

நாத₂ பர்வதகூடேஷு நதீநாம் புலிநேஷு ச ।
ஆயு:ஸேஷமிமம் வீர த்வம் மயா ஸஹ ரம்ஸ்யஸே ॥ (16)

ஏவமுக்தஸ்து குபித: க₂ட₃க₃முத்த₄ருத்ய லக்ஷ்மண: ।
கர்ணநாஸஸ்தநம் சாஸ்யா நிசகர்தாரிஸௌதந: ॥ (17)

கர்ணநாஸே நிக்ருத்தே து விஸ்வரம் ஸா விநத்ய ச ।
யத₂ாகுதம் ப்ரத₃த₃ராவ ராக்ஷஸீ பீ₄மத₃ர்ஸநா ॥ (18)

தஸ்யாம் க₃தாயாம் க₃ஹநம் விஸந்தௌ வநமோஜஸா ।
ஆஸேதுதுரமித்ரக்₄நௌ ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (19)

லக்ஷ்மணஸ்து மஹாதேஜா: ஸத்த்வவாஞ்ஸீலவாஞ்ஸுசி: ।
அப்₃ரவீத்ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யம் ப்₄ராதரம் தீ₃ப்ததேஜஸம் ॥ (20)

ஸ்பந்த₃தே மே த்₃ருட₄ம் ப₃ாஹுருத்₃விக்₃நமிவ மே மந: ।
ப்ராயஸஸ்சாப்யநிஷ்ட₂ாநி நிமித்தாந்யுபலக்ஷயே ॥ (21)

தஸ்மாத்ஸஜ்ஜீப₄வார்ய த்வம் குருஷ்வ வசநம் ஹிதம் ।
மமைவ ஹி நிமித்தாநி ஸத்ய: ஸம்ஸந்தி ஸம்ப்₄ரமம் ॥ (22)

ஏஷ வஞ்ஜுலகோ நாம பக்ஷீ பரமத₃ாருண: ।
ஆவயோர்விஜயம் யுத்₃தே₄ ஸம்ஸந்நிவ விநர்த₃தி ॥ (23)

தயோரந்வேஷதோரேவம் ஸர்வம் தத்₃வநமோஜஸா ।
ஸம்ஜக்ஞே விபுல: ஸப்₃த₃: ப்ரப₄ஞ்ஜந்நிவ தத்₃வநம் ॥ (24)

ஸம்வேஷ்டிதமிவாத்யர்த₂ம் க₃க₃நம் மாதரிஸ்வநா ।
வநஸ்ய தஸ்ய ஸப்₃தே₃ஸ₃பூ₄த்₃தி₃வமாபூரயந்நிவ ॥ (25)

தம் ஸப்₃த₃ம் காங்க்ஷமாணஸ்து ராம: கக்ஷே ஸஹாநுஜ: ।
தத்₃ர்ஸ ஸுமஹாகாயம் ராக்ஷஸம் விபுலோரஸம் ॥ (26)

ஆஸேதுதுஸ்ததஸ்தத்ர தாவுபெ₄ள ப்ரமுகே₂ ஸ்தி₂தம் ।
விவ்ருத்₃த₄மஸிரோக்₃ரீவம் கப₃ந்த₄முத்₃ரேமுக₂ம் ॥ (27)

ரோமபி₄ர்நிசிதைஸ்தீக்ஷணைர்மஹாகி₃ரிமிவோச்ச்₂ரிதம் ।
நீலமேக₄நிப₄ம் ரௌத்₃ரம் மேக₄ஸ்தநிதி:ஸ்வநம் ॥ (28)

அக்₃நிஜ்வாலாநிகாஸேந லலாடஸ்தே₂ந தீ₃ப்யதா ।
மஹாபக்ஷமேண பிங்கே₃ந விபுலேநாயதேந ச ॥ (29)

ஏகேநோரஸி கே₄ரேண நயநேநாஸுத்₃ர்ஸிநா ।
மஹாத₃ம்ஷட்ரோபபந்நம் தம் லேலிஹாநம் மஹாமுக₂ம் ॥ (30)

“என் உயிர் போன்ற தலைவனே! வீரனே! மலைச்சிகரங்களிலும் ஆற்றின் மணற்படுகைகளிலும் எஞ்சியுள்ள வாழ்நாளை என்னோடு விளையாடி இன்புறுவாய்!” (16)

இவ்வாறு அரக்கி கூறியதைக் கேட்டவுடன், மிகவும் சினம் கொண்டு வாளை உருவி எடுத்து, அவளுடைய காது-மூக்கு-நகில்களை லட்சுமணன் அறுத்துத் தள்ளினான். (17)

செவிகளும் மூக்கும் அறுக்கப்பட்டவுடன் அவள் பயங்கரமான உரத்த குரலில் அலறிக் கொண்டு வந்த வழியே திரும்பி ஓடினாள். அவள் திரும்பிச் சென்றதும், பகைவரைக் கொல்பவர்களும் சகோதரர்களுமான இராம-லட்சுமணர்கள், தைரியத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, நடந்து சென்று அடர்த்தியான ஒரு காட்டை அடைந்தார்கள். (18,19)

ஒளிச்சுடராக விளங்கும் தமையனாரைப் பார்த்து, மகாமேன்மை பொருந்தியவனும் பராக்கிரமமுள்ளவனும் நல்லொழுக்கமுடையவனும் தூயசிந்தை உடையவனுமான இலக்குவன், கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு (பின்வருமாறு) கூறினான்— (20)

“என்னுடைய இடது புஜம் மிகவும் துடிக்கிறது; என் மனம் மிகவும் கவலை அடைந்திருக்கிறது. மேலும், ஆபத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டும் தீய நிமித்தங்களையே கண்ணால் காண்கிறேன். (21)

அண்ணா! தாங்கள், உடனே ஒரு யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும். அருள்கூர்ந்து அடியேனுடைய சொற்களைக் கேட்டு அதன்படி நடக்க வேண்டும். ஏனென்றால், நான் காணும் துர்நிமித்தங்கள், ஏதோ ஒரு பெரிய ஆபத்து வெகுவிரைவில் ஏற்படுவதைத் தெரிவிக்கின்றன. (22)

(இத்தகைய தீய நிமித்தங்களிடையே, ஒரு நல்ல சகுனமும் கண்ணில் படுகிறது.) மிகக்கொடியதான வஞ்சகம் என்ற பறவை, ஆபத்துக்கள் வந்தாலும் வெற்றி நமக்குத்தான் என்பதைத் குறிப்பிடும் வகையில் நன்றாகக் கூவுகிறது.” (23)

அவர்கள் மிகுந்த கவனத்துடன் அந்தக் காட்டில் தேடிக் கொண்டிருக்கையில், அந்தக் காட்டையே (காட்டு மரங்களையே) முறித்துப் போடுவது போன்ற ஒரு பேரிரைச்சல் உண்டாயிற்று. (24)

காற்றினால் முற்றிலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஆகாயத்தைப் போலவே, காட்டில் அப்போது கேட்கப்பட்ட பேரிரைச்சல் வானம் முழுவதிலும் பரவிற்று. (25)

இராமன், அவர் சகோதரரோடு கூட, அந்த இரைச்சல் எங்கிருந்து யாரால் எழுப்பப்படுகிறது என்பதைக் கண்டறியும் விருப்பத்துடன் சென்று கொண்டிருந்தபோது, காட்டின் ஒரு பகுதியில் மிகப்பெரிய உடலும் அகன்ற மார்பும் கொண்ட ஓர் அரக்கனைப் பார்த்தார். (26)

அவ்விருவருக்கும் எதிரில் அந்த அரக்கன் வந்து நின்றான். பெரிய உடல்; ஆனால் கழுத்து-தலையைக் காணவில்லை. வாய், வயிற்றில் இருந்தது. அதன் காரணமாகவே, அவனுக்குக் கபந்தன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருந்தது. (27)

சரீரத்தில் மிகக் கூர்மையான ரோமம் மண்டியிருந்தன; மாபெரும் மலையைப் போன்ற வளர்ச்சி; நீருண்ட கருமேகம் போன்ற கருமை; பயங்கரமான தோற்றம்; மேககர்ஜனைக்கு நிகரான குரல்; (28)

அவனுடைய மார்பிலே நெற்றி; கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னிச்சவாலை போன்ற, பெரிய இமைகள் கொண்ட, பழுப்பு நிறமான, நீண்டு அகலமான, பயங்கரமான, வெகுதூரம் பார்க்கவல்லதான ஒற்றைக்கண்; பெரிய கோரைப் பற்கள்; நாக்கை நீட்டி உதடுகளை நக்கிக் கொண்டிருப்பவன்; பெரிய முகம்; (29,30)

ப₄சுஷயந்தம் மஹாகோ₄ராந்ருசுஷஸிம்ஹம்ருக₃த்₃விபாந் ।
கோ₄ரௌ பு₄ஜௌ விசுர்வாணமுபெ₄ள யோஜுநமாயதௌ ॥ (31)

கராப₄யாம் விவித₄ந் க்₃ருஹய ருசுஷாந் பசுஷிக₃ணாந் ம்ருக₃ந் ।
ஆகர்ஷந்தம் விகர்ஷந்தமநேகாந் ம்ருக₃யூத₂பாந் ॥ (32)

ஸ்தி₂தமாவ்ருத்ய பந்த₂நம் தயோர்ப்₄ராத்ரோ: ப்ரபந்நயோ: ।
அத₂ தௌ ஸமபி₄க்ரம்ய க்ரோஸமாத்ரே த₃த₃ர்ஸது: ॥ (33)

மஹாந்தம் த₃ாருணம் பீ₄மம் கப₃ந்த₄ம் பு₄ஜஸம்வ்ருதம் ।
கப₃ந்த₄மிவ ஸம்ஸ்த₂நாநாத₃ிகோ₄ரப்ரத₃ர்ஸநம் ॥ (34)

ஸ மஹாப₃ாஹுரத்யர்த₂ம் ப்ரஸார்ய விபுலௌ பு₄ஜௌ ।
ஜக்₃ராஹ ஸஹிதாவேவ ராக₄வௌ பீ₄யந் ப₃லாத் ॥ (35)

க₂ட்₃கி₃நௌ த்₃ருட₄த₄ந்வாநௌ திக்₃மதேஜோவபுர்த₄ரௌ ।
ப்₄ராதரௌ விவஸம் ப்ராப்தௌ க்ருஷ்யமாமௌ மஹாப₃ுலௌ ॥ (36)

தத்ர தை₄ர்யேண ஸூரஸ்து ராக₄வோ நைவ விவ்யதே₂ ।
ப₃ால்யாத₃நாஸ்யத்வாச்ச லக்ஷமணஸ்த்வதிவிவ்யதே₂ ॥ (37)

உவாச ச விஷண்ண: ஸந் ராக₄வம் ராக₄வாநுஜ: ।
பஸ்ய மாம் வீர விவஸம் ராசுஸஸ்ய வஸம் க₃தம் ॥ (38)

மயைகேந விநியுக்த: பரிமுஞ்சஸ்வ ராக₄வ ।
மாம் ஹி பூ₄தப₃லிம் த₃த்த்வா பலாயஸ்வ யத₂ாஸுக₂ம் ॥ (39)

அதி₄க₃ந்தாஸி வைதே₃ஹீமசிரேணேதி மே மதி: ।
ப்ரதிலப்த₄ய ச காகுத்ஸ்த₂ பித்ருபைதாமஹீம் மஹீம் ॥
தத்ர மாம் ராம ராஜ்யஸ்த₂: ஸ்மர்துமர்ஹஸி ஸர்வத₃ா ॥ (40)

லக்ஷமணேநைவமுக்தஸ்து ராம: ஸௌமித்ரிமப்₃ரவீத் ।
மா ஸ்ம த்ராஸம் க்ருத₂ா வீர ந ஹி த்வாத்₃ருக்₃விஷீத₃தி ॥ (41)

ஏதஸ்மிந்நந்தரே க்ருரோ ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷமௌ ।
பப்ரச்ச₂ க₂நநிர்கோ₄ஷ: கப₃ந்தோ₄ த₃ாநவோத்தம: ॥ (42)

கௌ யுவாம் வ்ருஷப₄ஸ்கந்தௌ மஹாக₂ட்₃க₃த₄நுர்த₄ரௌ ।
கோ₄ரம் தே₃ஸமிமம் ப்ராப்தௌ தை₃வேந மம சாக்ஷுஷௌ ॥ (43)

வத₃தம் கார்யமிஹ வாம் கிமர்த₂ம் சாக்₃தௌ யுவாம் ।
இமம் தே₃ஸமநுப்ராப்தௌ ஸுத₄ார்தஸ்யேஹ திஷ்ட₂த: ॥ (44)

மிகப்பெரிய கரடி-சிங்கம்-மான்-யானைகளைத் தின்றுகொண்டிருப்பவன்; ஒரு யோஜனை தூரத்திற்கு பயங்கரமான இரு கைகளை நீட்டிக் கொண்டிருப்பவன்; (31)

கைகளால் பலவகைப்பட்ட கரடிகள், பறவைக் கூட்டங்கள், மான்கள் ஆகியவற்றைப் பிடித்துத் தன் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டிருப்பவன்; ஏராளமான விலங்குகளைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பவன்; (32)

அவர்கள் இருவரும் வரும் வழியில் எதிரே நின்று தடுத்துக் கொண்டிருப்பவனுமான கபந்தனை நெருங்கி வந்தார்கள். அவ்விருவரும் இன்னும் சிறிது தூரம் நடந்து பெரிய உடல் உடையவனும், அருவருக்கத்தக்க தோற்றமுடையவனும், கொடியவனும், தலை இல்லாதவனும், கைகளை விரித்துக் கொண்டிருப்பவனும், மிகவும் பயங்கரமான உடலமைப்புடன் கூடியவனும், கபந்தன் என்று பெயர் பெற்றவனுமான அவனை அருகில் சென்று பார்த்தார்கள். (33,34)

மகாபலசாலியான அவன், மிக நீண்டதான இரு கைகளையும் விரித்து, இராம-லட்சுமணர்களை ஒன்று சேர்த்தே வலிமையுடன் இறுகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். (35)

அவ்விரு சகோதரர்களும், கைகளில் கத்தியும் பலமான வில்லும் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; எதிரிகளைச் சுட்டெரிக்கும் ஆற்றலைக் காட்டும் சரீரத்தை உடையவர்கள்; பெரும் பலசாலிகள்தாம். (என்றாலும், இப்போது) இறுகிக் கட்டப்பட்டதும், (சிறிதுநேரம்) சுய உணர்வை இழந்தது போலானார்கள். (36)

அப்போது, மகாகுரரான இராமன் தைரியத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அஞ்சாமல் இருந்தார். ஆனால், இலக்குவனோ பக்குவமின்மையாலும், (அண்ணனும் அகப்பட்டுக் கொண்டுவிட்டதால்) தனக்கு உத்தரவு கொடுப்பவர் இல்லாததாலும், மிகவும் மனவேதனைப்பட்டான். (37)

லட்சுமணன், மனம் குழம்பிய நிலையில், இராமனைப் பார்த்து, “வீரரே! அரக்கனுடைய பிடியில் அகப்பட்டு தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னைப் பாருங்கள்” என்று கூறினான். (38)

“இராகவா! என்னை இவனிடம் விட்டுவிட்டு, தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளுங்கள். என்னை, இந்தப் பிராணிக்குப் பலியாகத் தந்துவிட்டு, நீங்கள் தப்பித்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் விடுங்கள். (39)

விரைவில் சீதாப்பிராட்டியாரைத் தாங்கள் திரும்பப் பெற்று விடுவீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன். பாட்டன்-தந்தை என்று பரம்பரையாக வந்த ராஜ்யத்தை திரும்பப் பெற்று விடுவீர்கள். காகுத்தரே! தாங்கள் அரசாட்சி செய்யும்போது, எப்போதும் என்னை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.” (40)

இவ்வாறு இலக்குவன் கூறியதும், இராமன் பதில் சொன்னார்— “வீரனே! நீ பயங்கொள்ளலாகாது; உன்னைப் போன்றவர்கள் ஒருபோதும் மனத்தளர்ச்சியை அடைய மாட்டார்கள்.” (41)

இதனிடையே, கொடிய ஆற்றல் மிக்க அசுரனான கபந்தன் சகோதரர்களான இராம-லட்சுமணர்களைப் பார்த்து, இடியோசை போன்ற குரலில் கேட்டான்— (42)

“எருதினுடையதைப் போன்ற கழுத்தையுடையவர்களும், பெரிய வாளையும் வில்லையும் ஏந்தியவர்களான நீங்கள் இருவரும் யார்? பயங்கரமான இந்தக் காட்டுப்பகுதிக்கு எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள்? என்னுடைய நல்ல காலத்தால் என் கண்களில் பட்டுவிட்டீர்கள்! (43)

இந்த இடத்தில் உங்களுக்கு என்ன வேலை? நீங்கள் இருவரும் என்ன உத்தேசத்துடன் இவ்விடம் வந்திருக்கிறீர்கள்? இப்போது மிகவும் பசியுடன் நான் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் இந்தப் பகுதிக்கு வந்திருக்கிறீர்கள்! (44)

ஸபு₃ாணசாபக₂ட்₃கெ₃ள ச தீக்ஷணஸ்ருங்க₃ாவிவர்ஷபெ₄ள ।
மமாஸ்யமநுஸம்ப்ராப்தௌ து₃ர்லப₄ம் ஜீவிதம் புந: ॥ (45)

தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா கப₃ந்த₄ஸ்ய து₃ராத்மந: ।
உவாச லக்ஷ்மணம் ராமோ முகே₂ந பரிஸுஷ்யதா ॥ (46)

க்ருச்ச₂ராத்க்ருச்ச₂ரதரம் ப்ராப்ய த₃ாருணம் ஸத்யவிக்ரம ।
வ்யஸநம் ஜீவிதாந்தாய ப்ராப்தமப்ராப்ய தாம் ப்ரியாம் ॥ (47)

காலஸ்ய ஸுமஹத்₃வீர்யம் ஸர்வபூ₄தேஷு லக்ஷ்மண ।
த்வாம் ச மாம் ச நரவ்யாக்₄ர வ்யஸநை: பஸ்ய மோஹிதௌ ॥ (48)

நாதிப₄ாரோஸ்தி தை₃வஸ்ய ஸர்வபூ₄தேஷு லக்ஷ்மண ।
ஸுரிராஸ்ச ப₃ுலவந்தஸ்ச க்ருதாஸ்த்ராஸ்ச ரணாஜிரே ॥
காலாபி₄பந்நா: ஸீத்₃ந்தி யத₂ா வாலு₃கஸேதவ: ॥ (49)

இதி ப்₃ருவாணோ த்₃ருட₄ஸத்யவிக்ரமோ
மஹாயஸா: த₃ாஸரதி₂: ப்ரதாபவாந் ।
ஆவேக்ஷ்ய ஸௌமித்ரிமுத₃க்₃ரபௌருஷம்
ஸ்தி₂ராம் தத₃ா ஸ்வாம் மதிமாத்மநாகரோத் ॥ (50)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதீகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகோநஸப்ததிதம: ஸர்க்₃: ॥

ஸப்ததிதம: ஸர்க்₃:

கப₃ந்த₄ப₃ாஹுச்சே₂த₃:

தௌ து தத்ர ஸ்தி₂தௌ த்₃ருஷ்ட்வா ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ப₃ாஹுபாஸபரிக்ஷிப்தௌ கப₃ந்தே₄ வாக்க்யமப்₃ரவீத் ॥ (1)

திஷ்ட₂த: கிம் நு மாம் த்₃ருஷ்ட்வா க்ஷாதார்தம் க்ஷத்ரியர்ஷபெ₄ள ।
ஆஹாரார்த₂ம் து ஸந்தி₃ஷ்டௌ தை₃வேந க₃ுதசேதஸௌ ॥ (2)

தச்ச்₂ருத்வா லக்ஷ்மணோ வாக்க்யம் ப்ராப்தகாலம் ஹிதம் தத₃ா ।
உவாசார்திம் ஸமாபந்நோ விக்ரமே க்ருதநிஸ்சய: ॥ (3)

த்வாம் ச மாம் ச புரா தூர்ணமாத்₃த்தே ராக்ஷஸாத₄ம: ।
தஸ்மாத்₃ஸிப்யாமஸ்யாஸு ப₃ாஹு₃ சி₂ந்த₃ாவஹை கு₃ரு ॥ (4)

பீ₄ஷணோயம் மஹாகாயோ ராக்ஷஸோ பு₄ஜுவிக்ரம: ।
லோகம் ஹ்யதிஜிதம் க்ருத்வா ஹ்யாவாம் ஹந்துமிஹேச்ச₂தி ॥ (5)

கூர்மையான கொம்புகளைக் கொண்ட இரண்டு ரிஷபங்களைப் போல் இருக்கிறீர்கள். பாணம், வில், கத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். என் வாய்க்கு அருகில் வந்துவிட்ட உங்களால் இனி பிழைத்திருக்க முடியாது!" (45)

கொடிய நடவடிக்கையையுடைய கபந்தனுடைய சொற்களைக் கேட்டு, உலர்ந்து போன முகத்துடன் காணப்பட்ட இலக்குவனைப் பார்த்து, இராமன் கூறினார்— (46)

“வீண்போகாத பராக்கிரமத்தை உடையவனே! துக்கத்தின்மேல் துக்கமாக வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்! என் அன்பிற்குரிய மனைவியை அடைவதற்கு முன்னதாகவே, என் வாழ்க்கை முடிந்து விடும்போல் இருக்கிறதே? லட்சுமணா! அளவிட முடியாத பலம் கொண்ட காலம், எல்லா உயிர்களையும் ஆட்டிவைப்பதைப் பார்! புலிநிகர் வீரனே! நீயும் நானும் கூட துயரங்களால் மனம் கலங்கியிருப்பதைப் பார். (47,48)

லட்சுமணா! விதிக்கு, எந்த ஓர் உயிரையும் ஆட்டிவைப்பது கஷ்டமான காரியமில்லை. மணலாற்கட்டப்பட்ட அணையை வெள்ளப்பெருக்கு எளிதாகக் கரைத்து விடுவதைப்போல, சூரர்களும் பலவான்களும் அஸ்திர நிபுணர்களும் காலத்தின் வசப்பட்டு, போர்க்களத்தில் தளர்ந்து மறைந்து போகிறார்கள்.” (49)

எக்காலத்திலும் வீண்போகாத பராக்கிரமமுடையவரும், பெரும்புகழ் படைத்தவரும், மகிமை பொருந்தியவருமான இராமன், தளர்ச்சியடையாத ஆண்மை கொண்ட இலக்குவனைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, தன் இயல்பான, எதற்கும் அசைந்து கொடுக்காத, உறுதியான மனோதையத்தைத் தனக்குள் தானே வரவழைத்துக் கொண்டார். (50)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
அறுபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : எழுபது

கபந்தனின் கைகளை வெட்டுவது

அப்போது, தன்னுடைய கைகள் என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்டுச் சலிப்புடன் நின்று கொண்டிருந்த சகோதரர்களான இராம-லட்சுமணர்களைப் பார்த்துக் கபந்தன் கூறினான்— (1)

“கூடித்திரிய ரிஷபங்களைப் போன்ற (கூடித்திரிய வீரர்களான) நீங்கள் இருவரும், பசியுடன் இருக்கும் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு ஏன் வாளா நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்? (என் அகன்ற வாய்க்குள் புகுந்துவிட வேண்டியதுதானே!) உயிரைப் பறிகொடுக்கும் நிலையிலுள்ள நீங்களிருவரும் தெய்வசங்கல்பத்தால், எனக்கு உணவாக அனுப்பப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.” (2)

அந்தச் சொற்களைக் கேட்ட, கஷ்டத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த லட்சுமணன், அந்த சமயத்திற்கு ஏற்றதும் நன்மை பயக்கத்தக்கதுமான பலப் பிரயோகம் செய்வதை மனத்தில் நிச்சயித்துக் கொண்டு, (இராமனைப் பார்த்துப்) பின்வருமாறு கூறினான்— (3)

“(அண்ணா!) இந்த அரக்கப்பதர், தங்களையும் என்னையும் விரைவில், தன் வாய்க்குள் தள்ளிவிடப் போகிறான். அதனால், இப்போதே இவனுடைய நீண்ட கைகளை நாமிருவரும் கத்திகளால் வெட்டித் தள்ளுவோம். (4)

பேருடல் கொண்ட இந்த அரக்கன் மகா பயங்கரமானவன்; இவனுடைய பலமும் வீரமும் இவன் புஜங்களில்தான் இருக்கின்றன. இவன் உலகப் பிராணிகளைத் துன்புறுத்தி வெகு எளிதாக வெற்றி கண்டு, இப்போது நம்மையும் கொல்லப் பார்க்கிறான். (5)

நிஸ்ஸேஷ்டாநாம் வதே₄ ராஜந் குத்ஸிதோ ஜகதீபதே: ।
க்ரதுமத்யோபநீதாநாம் பஸுநாமிவ ராக₄வ ॥ (6)

ஏதத்ஸஞ்ஜல்பிதம் ஸ்ருத்வா தயோ: க்ருத்த₄ஸ்து ராஷஸ: ।
வித்யார்யாஸ்யம் ததா ரௌத்₃ரம் தெள ப₄ஷயிதுமாரப₄த் ॥ (7)

ததஸ்தௌ தே₃ஸகாலக்ஞௌ க₂ட்க₃ப்யாமேவ ராக₄வௌ ।
அச்சிந்த₄தாம் ஸுஸம்ஹ்ருஷ்டௌ ப₃ஹு₁ தஸ்யாம்ஸதே₃ஸத: ॥ (8)

த₃ஷிணோ த₃ஷிணம் ப₃ஹுமஸக்தமஸிநா தத: ।
சிச்சே₂த₃ ராமோ வேகே₃ந ஸவ்யம் வீரஸ்து லக்ஷமண: ॥ (9)

ஸ பபாத மஹாப₃ஹுஸ்சிந்த₂நப₃ஹுர்மஹாஸ்வந: ।
க₂ம் ச க₃ாம் ச தி₃ஸஸ்சைவ நாத₃யஞ்ஜலதே₃யத₂ ॥ (10)

ஸ நிக்ருத்தௌ பு₄ஜௌ த்ருஷ்ட்வா ஸோணிதௌக₄பரிப்லுத: ।
தீ₃ந: பப்ரச்ச₂ தெள வீரௌ கௌ யுவாமிதி த₃நவ: ॥ (11)

இதி தஸ்ய ப்ருவாணஸ்ய லக்ஷமண: ஸுப₄லக்ஷண: ।
ஸஸம்ஸ ராக₄வம் தஸ்ய கப₃ந்த₄ஸ்ய மஹாப₃ல: ॥ (12)

அயமிஷ்வாகுத்யாயாதே₃ய ராமோ நாம ஜநை: ஸ்ருத: ।
அஸ்யைவாவரஜம் வித₃தி₄ ப்₄ராதரம் மாம் ச லக்ஷமணம் ॥ (13)

மாத்ரா ப்ரதிஹதே ராஜ்யே ராம: ப்ரவ்ராஜிதோ வநம் ।
மயா ஸஹ சரத்யேஷ ப₄ர்யயா ச மஹத்வநம் ॥ (14)

அஸ்ய தே₃வப்ரப₄வஸ்ய வஸதோ விஜநே வநே ।
ரஷஸாபஹ்ருதா ப₄ர்யயா யாமிச்ச₂ந்தாவிஹாக₃தௌ ॥ (15)

த்வம் து கோ வா கிமர்த₂ம் வா கப₃ந்த₄ஸத்ரு₃ஸோ வநே ।
ஆஸ்யேநோரஸி தீ₃ப்தேந ப₄க்₃நஜங்கே₄ விசேஷ்டஸே ॥ (16)

ஏவமுத்த: கப₃ந்த₄ஸ்து லக்ஷமணேநோத்தரம் வச: ।
உவாச பரமப்ரீதஸ்ததி₃ந்த்₃ரவசநம் ஸ்மரந் ॥ (17)

ஸ்வாகுதம் வாம் நரவ்யாக்₄ரௌ தி₃ஷ்ட்யா பஸ்யாமி வாமஹம் ।
தி₃ஷ்ட்யா சேமௌ நிக்ருத்தௌ மே யுவாப்யாம் ப₃ஹுப₃ந்த₄நௌ ॥ (18)

விருபம் யச்ச மே ரூபம் ப்ராப்தம் ஹ்யவிநயாத்₃யத₂ ।
தந்மே ஸ்ருணு நரவ்யாக்₄ர தத்த்வத: ஸம்ஸதஸ்தவ ॥ (19)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஸப்ததீதம: ஸர்க₃: ॥

அரசரே! இராகவா! வேள்விக்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட ஆடுகளைப் போல் (எதிர்த்துப் போராடும் வாய்ப்பில்லாத) செயலற்ற மற்ற விலங்குகளைக் கொல்வது அரசாளும் கூடித்திரிய குலத்தினருக்கு இழிவைத் தருவதாகும். (எனவே, எழுந்து நின்று நம்மை எதிர்க்க முடியாத இவனைக் கொல்வது முறையாகாது.)” (6)

அவர்களிடையே நிகழ்ந்த இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக் கோபம் கொண்ட அசுரன், பயங்கரமான தன் வாயை விசாலமாக விரித்துக் கொண்டு, அவ்விருவரையும் விழுங்க முயன்றான். உடனே, இடம்-காலம் அறிந்த இராம-லட்சுமணர்கள், மிகவும் உற்சாகம் கொண்டு, அவனுடைய தோள் பட்டையை வெட்டி இருகைகளையும் அறுத்துத் தள்ளினார்கள். (7,8)

அப்போது, செயல்திறனுடைய இராமன், வலுவாகவும் எளிதாகவும் அவனுடைய வலது கையை வாளால் அறுத்துத் தள்ளினார்; வீரனான லட்சுமணன், அவ்வாறே இடது கையை வெட்டினான். வலுவான நீண்ட கைகளைக் கொண்டிருந்த அவன், கைகள் வெட்டப்பட்டவுடன், இடிமுழக்கம் செய்யும் மேகம் போல் மண்ணிலும் விண்ணிலும் எதிரொலிக்கும்படியாக பெருங்குரல் எழுப்பிக் கொண்டு கீழே சாய்ந்தான். (9,10)

தன் இரு கைகளும் வெட்டப்பட்டு, இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த அசுரன், இரங்கத்தக்க நிலையிலிருந்த மாவீரர்களான அவ்விருவரையும் பார்த்து, ‘நீங்கள் யார்?’ என்று கேட்டான். இவ்வாறு அவன் கேட்டதும், மகாபலம் பொருந்திய, நல்லியல்புடைய லட்சுமணன், அந்தக் கபந்தனுக்கு இராமனைப் பற்றிய விபரங்களைத் தெரிவித்தான்— (11,12)

“இவர், இக்ஷ்வாகு பரம்பரையில் தோன்றியவர்; மக்களிடையே, இராமன் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுபவர். நான், இவருடைய இளைய சகோதரன் லட்சுமணன் என்று அறிந்துகொள். இளவரசுப் பட்டம், (கைகேயி) அன்னையால் நிறுத்தப்பட்டது; (தந்தையின் சொற்படி) இராமன் காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார். இந்தப் பெருங்காட்டில், என்னுடனும் பிராட்டியாருடனும் இவர் வசித்து வந்தார். (13,14)

மக்கள் நடமாட்டமில்லாத இந்தக் காட்டில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, தேவர்களுக்கு நிகரான பராக்கிரமம் கொண்ட இவருடைய மனைவி, ஓர் அரக்கனால் கவர்ந்து செல்லப்பட்டார். அவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் நோக்கத்துடன் நாங்கள் இங்கே வந்தோம். (15)

நீ, யார்? தலை, அதற்குரிய இடத்தில் இல்லாமல், கபந்தம் போன்ற அமைப்புடன் இருக்கிறது. இந்தக் காட்டில் என்ன காரணத்தால் இருந்து கொண்டிருக்கிறாய்? முழங்கால் முறிந்து நடக்க முடியாமலிருக்கிறாய். பற்றியெரியும் நெருப்புப் போன்ற வாய், மார்பில் அமைந்திருக்கிறது. இந்தக் கோலத்துடன், இங்குமங்கும ஏன் சுற்றித் திரிகிறாய்?” (16)

இவ்வாறு இலக்குவனால் கேட்கப்பட்டதும், முன்னர் இந்திரன் கூறியிருந்ததை நினைவுகூர்ந்து, மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்த கபந்தன், பின்வரும் பதிலைக் கூறினான்— (17)

“மாவீரர்களே! உங்கள் இருவருக்கும் நல்வரவு கூறுகிறேன். என்னுடைய பெரும்பேற்றின் காரணமாக உங்களிருவரையும் காண முடிந்திருக்கிறது. எனக்குச் சமையாக இருந்த என்னுடைய புஜங்கள், அதிருஷ்டவசமாக, உங்களிருவராலும் வெட்டித் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. புருஷோத்தமரே! என்னுடைய அகந்தையால், எப்படி என் உருவம் விகாரமாக்கப்பட்டதோ, அந்த விஷயத்தைத் தெளிவாகக் கூறுகிறேன். அருள்கூர்ந்து கேட்க வேண்டும்.” (18,19)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
எழுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஏகஸப்ததிதம: ஸர்கூ:

கப₃ந்த₄ஸாபாக்₂யாநம்

புரா ராம மஹாபு₃ஹோ மஹாபு₃லபராக்ரமம் ।
 ரூபமாஸீந்மமாசிந்த்யம் த்ரிஷு லோகேஷு விஸ்ருதம் ॥
 யத₂ா ஸுர்யஸ்ய ஸோமஸ்ய ஸக்ரஸ்ய ச யத₂ா வபு: ॥ (1)

ஸோஹம் ரூபமித₃ம் க்ருத்வா லோகவித்ராஸநம் மஹத் ।
 ருஷீந் வநக₃தாந் ராம த்ராஸயாமி ததஸ்தத: ॥ (2)

தத: ஸ்தூ₂லஸிரா நாம மஹர்ஷி: கோபிதோ மயா ।
 ஸஞ்சிந்வந் விவித₄ம் வந்யம் ரூபேணாநேந த₄ர்ஷித: ॥
 தேநாஹமுக்த: ப்ரேக்ஷயைவம் கோரஸாபாபி₄த₄யிநா ॥ (3)

ஏததே₃வ ந்ருஸம்ஸம் தே ரூபமஸ்து விகுர்ஹிதம் ।
 ஸ மயா யாசித: க்ருத்₃த₄: ஸாபஸ்யாந்தோ ப₄வேதி₃தி ॥
 அபி₄ஸாபக்ருதஸ்யேதி தேநேத₃ம் ப₄ர்ஷிதம் வச: ॥ (4)

யத₃ா சி₂த்த்வா ப₄ஜெள ராமஸ்த்வாம் த₃ஹேத்₃விஜநே வநே ।
 தத₃ா த்வம் ப்ராப்ஸ்யஸே ரூபம் ஸ்வமேவ விபுலம் ஸாப₄ம் ॥ (5)

ஸ்ரியா விராஜிதம் புத்ரம் த₃நோஸ்த்வம் வித்₃தி₄ லக்ஷ்மண ।
 இந்த்₃ரகோபாதி₃த₃ம் ரூபம் ப்ராப்தமேவம் ரணாஜிரே ॥ (6)

அஹம் ஹி தபஸோக்₃ரேண பிதாமஹமதோஷயம் ।
 தீ₃ர்க₄மாயு: ஸ மே ப்ராத₃ாத்ததோ மாம் விப்₄ரமோஸ்ப்ருஸத் ॥ (7)

தீ₃ர்க₄மாயுர்மயா ப்ராப்தம் கிம் மே ஸக்ர: கரிஷ்யதி ।
 இத்யேவம் பு₃த்₃தி₄மாஸ்த₂ாய ரணே ஸக்ரமத₄ர்ஷயம் ॥ (8)

தஸ்ய ப₃ாஹுப்ரமுக்தேந வஜ்ரேண ஸதபர்வணா ।
 ஸக்தி₂நீ சைவ மூர்த₄ா ச ஸாரீரே ஸம்ப்ரவேஸிதம் ॥ (9)

ஸ மயா யாச்யமாந: ஸந்நாநயத்யமஸாத்யநம் ।
 பிதாமஹவச: ஸத்யம் தத₃ஸ்த்விதி மமாப்₃ரவீத் ॥ (10)

அநாஹார: கத₂ம் ஸக்தோ ப₄க்₃நஸக்தி₂ஸிரோமுக₂: ।
 வஜ்ரேணாபி₄ஹத: காலம் ஸுதீ₃ர்க₄மபி ஜீவிதும் ॥ (11)

ஏவமுக்தஸ்து மே ஸக்ரோ ப₃ாஹு₃ யோஜநமாயதௌ ।
 ப்ராத₃ாத₃ாஸ்யம் ச மே குக்ஷௌ தீக்ஷணத்யம்ஷ்ட்ரமகல்பயத் ॥ (12)

ஸர்க்கம் : எழுபத்தொன்று

கபந்தன் வரலாறு

தோள்வலிமை பெற்ற ஸ்ரீராமா! முன்பு, அளவிடமுடியாத வலிமையும் பராக்கிரமமும் பெற்ற, மனத்தால் எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாத பேரழகான, மூன்று உலகங்களிலும் பிரசித்தி பெற்ற உருவம் படைத்தவனாக இருந்தேன். சூரியன், சந்திரன், இந்திரன் போன்ற கவினமிகு தோற்றமுடையவனாக இருந்தேன். அத்தகைய அழகுடைய உருவம் பெற்றிருந்த நான், இத்தகைய பயங்கரமான பேருருவத்தை அடைந்து, காட்டிலுள்ள முனிவர்களை அவ்வப்போது பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தேன். (1,2)

இப்படி இருக்கும் வேளையில், ஸ்தூலசிரஸ் என்ற பெயருடைய முனிவர் காட்டில் கிடைக்கும் பழம்-கிழங்குகளைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தபோது, கோரமான உருவங்கொண்ட என்னால் பயமுறுத்தப்பட்டார். என் செய்கையால் அவர் மிகவும் சினமடைந்தார். என்னுடைய விகாரமான உருவத்தைப் பார்த்த அவர், பயங்கரமான சாபத்தைக் கொடுத்து இவ்வாறு கூறினார்— (3)

‘உனக்கு, எல்லோராலும் வெறுக்கத்தக்க, கோரமான இந்த உருவமே எப்போதும் இருக்கக் கடவது’ என்றார். நான், ‘அபசாரத்தால் விளைந்த இந்த சாபத்திற்கு ஒரு முடிவு காலமும் கூறப்பட வேண்டும்’ என்று, கோபத்துடனிருந்த அவரைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன். அவர் பின்வருமாறு கூறியருளினார்— (4)

‘மக்கள் சஞ்சாரமில்லாத காட்டில், எப்போது இராமன் உன் கைகளை வெட்டி, உன்னை எரிக்கிறானோ, அப்போது பேரழகு வாய்ந்த உன் சொந்த வடிவத்தை அடைவாய்.’ லட்சுமணா! (நான் யார்? என்று தெரிந்து கொள்ள ஆவலுடன் இருப்பாய்!) தனு என்ற அசுரனுடைய, மகா அழகு படைத்த மைந்தன், நான். போர்க்களத்தில், இந்திரனுடைய கோபத்தின் விளைவாக இந்த உருவத்தை அடைந்தேன். (5,6)

(நான், என் இயல்பான அசுர வடிவத்தில் இருந்தபோது, அமரர்களின் தலைவனான இந்திரனிடம் இயற்கையாகவே பகை இருந்ததால், அவனை ஒழித்துக்கட்டும் நோக்கத்துடன்) பிரம்மாவைக் குறித்து கடுமையான தவத்தை மேற்கொண்டேன். அவர், எனக்கு வரமாக நீண்ட ஆயுளைத் தந்தார். அதைப் பெற்றவுடன் என் மனம் பேதலித்தது. (7)

எனக்குத்தான் நீண்ட ஆயுள் கிடைத்துவிட்டதே! இந்திரனால் என்னை என்ன செய்ய முடியும்? - என்று அகந்தை கொண்டு, இந்திரனைப் போருக்கு அழைத்தேன். (8)

போரில் அவர் கையிலிருந்து விடுபட்ட நூற்றுக்கணக்கான கூர்முனைகளையுடைய வஜ்ராயுதத்தால், என் தலை, உடலின் நடுப்பகுதியை அடைந்தது; இரு முழங்கால்களும் உடலுக்குள் புதைந்து போயின. (9)

நான் அவரைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டதால், அவர் என்னை யமன் வீட்டிற்கு அனுப்பவில்லை. ‘பிரம்மதேவரின் வரம் உண்மையாக இருக்கட்டும்’ என்று சொல்லி, என்னை விட்டுவிட்டார். (‘நீண்ட காலம் வாழ்வாய்’ என்று பிரம்மா கொடுத்த வரத்தை மீறி நடக்க இந்திரன் விரும்பவில்லை.) (10)

‘முழங்கால்கள், தலை, வாய் ஆகியனவெல்லாம், வஜ்ராயுதத்தின் தாக்குதலால் சேதப்படுத்தப்பட்டுவிட்ட நிலையில், உணவைப் தேடிப்பெற்று அடைய முடியாத நான், எவ்வாறு நீண்டகாலம் உயிர் வாழ்வேன்?’ என்று கேட்டேன். இவ்வாறு, நான் கேட்டவுடன் ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள கைகளையும், வயிற்றுப்பகுதியில் கூர்மையான கோரைப் பற்களைக் கொண்ட வாயையும் அமைத்துக் கொடுத்தார். (11,12)

ஸோஹம் பு₄ஜாப்யாம் தீ₃ர்காப்யாம் ஸம்ஷிப்யாஸ்மிந்வநேசராந் ।
ஸிம்ஹத்₃விபம்ருக₃வ்யாக்₄ராந் ப₄ஷ்யாமி ஸமந்தத: ॥ (13)

ஸ து மாமப்₃ரவீதி₃ந்த₃ரோ யத₃ா ராம: ஸலக்ஷ்மண: ।
சே₂த்ஸ்யதே ஸமரே ப₃ாஹ₂ தத₃ா ஸ்வர்க₃ம் க₃மிஷ்யஸி ॥ (14)

அநேந வபுஷா ராம வநோஸ்மிந் ராஜஸத்தம ।
யத்யத்பஸ்யாமி ஸர்வஸ்ய க்₃ரஹணம் ஸாது₄ ரோசயே ॥ (15)

அவஸ்யம் க்₃ரஹணம் ராமோ மந்யோஹம் ஸமுபைஷ்யதி ।
இமாம் பு₃த்₃தி₄ம் புரஸ்க்ருத்ய தே₃ஹந்யாஸக்ருதஸ்ரம: ॥ (16)

ஸ த்வம் ராமோஸி ப₄த்₃ரம் தே நாஹமந்யேந ராக₄வ ।
ஸக்யோ ஹந்தும் யத₂ாதத்த்வமேவமுக்தம் மஹர்ஷிணா ॥ (17)

அஹம் ஹி மதிஸாசிவ்யம் கரிஷ்யாமி நரர்ஷப₄ ।
மித்ரம் சைவோபதே₃ஷ்யாமி யுவாப்யாம் ஸம்ஸ்க்ருதோக்₃நிநா ॥ (18)

ஏவமுக்தஸ்து த₄ர்மாத்மா த₃நுநா தேந ராக₄வ: ।
இத₃ம் ஜக₃ாத₃ வசநம் லக்ஷ்மணஸ்யோபஸ்ருண்வத: ॥ (19)

ராவணேந ஹ்ருதா ப₄ார்யா மம ஸீதா யஸஸ்விநீ ।
நிஷ்க்ராந்தஸ்ய ஜநஸ்த₂ாநாத்ஸஹ ப்₄ராத்ரா யத₂ாஸுக₂ம் ॥ (20)

நாமமாத்ரம் து ஜாநாமி ந ரூபம் தஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
நிவாஸம் வா ப்ரப₄ாவம் வா வயம் தஸ்ய ந வித்₃மஹே ॥ (21)

ஸோகார்தாநாமநாத₂ாநாமேவம் விபரித₄ாவதாம் ।
காருண்யம் ஸத்₃ருஸம் கர்துமுபகாரேண வர்ததாம் ॥ (22)

காஷ்ட₂ாந்யாத₃ாய ஸுஷ்காணி காலே ப₄க்₃நாநி குஞ்ஜரை: ।
த₄க்ஷ்யாமஸ்த்வாம் வயம் வீர ஸ்வப்₄ரே மஹதி கல்பிதே ॥ (23)

ஸ த்வம் ஸீதாம் ஸமாசக்ஷவ யேந வா யத்ர வா ஹ்ருதா ।
குரு கல்யாணமத்யர்த₂ம் யதி₃ ஜாநாஸி தத்த்வத: ॥ (24)

ஏவமுக்தஸ்து ராமேண வாக்யம் த₃நுரநுத்தமம் ।
ப்ரோவாச குஸலோ வக்தும் வக்தாரமபி ராக₄வம் ॥ (25)

தி₃வ்யமஸ்தி ந மே க்ஞாநம் நாபி₄ஜாநாமி மைதி₂லீம் ।
யஸ்தாம் க்ஞாஸ்யதி தம் வக்ஷயே த₃க்₃த₄: ஸ்வம் ரூபமாஸ்தி₂த: ॥ (26)

அத₃க்₃த₄ஸ்ய ஹி விக்ஞாதும் ஸக்திரஸ்தி ந மே ப்ரபே₄ா ।
ராக்ஷஸம் தம் மஹாவீர்யம் ஸீதா யேந ஹ்ருதா தவ ॥ (27)

அத்தகைய விசித்திரமான உருவத்தைப் பெற்ற நான், வெகு நீளமான கைகளால், காட்டில் திரியும் சிங்கம், யானை, மான், புலி போன்றவற்றை எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் பற்றி இழுத்து புசித்து வருகிறேன். அப்போது, இந்திரன், 'எப்போது இராம-லட்சுமணர்கள் யுத்தத்தில் உன் கைகளை வெட்டுகிறார்களோ, அப்போது நீ தேவலோகத்தைச் சென்றடைவாய்' என்று என்னிடம் கூறினார். (13,14)

மாண்புடைய மன்னரே! இராமா! இந்தக் காட்டில் இதே உருவத்துடன் இருந்து கொண்டு எவையெவைகளைப் பார்க்கிறேனோ, அவை எல்லாவற்றையும் கைப்பற்றிக் கொள்வது என் இயல்பாகிவிட்டது. (இந்திரனும் முனிவரும் கூறியபடி) இராமன் என்றைக்காவது என்பிடையில் அகப்படுவார் என்ற நம்பிக்கையுடன், இந்த உடலை விட்டொழிப்பதற்கு நான் விடாமுயற்சியுடன் இருந்தேன். (15,16)

தாங்கள் (அவர்கள் குறிப்பிட்ட) ஸ்ரீராமன்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தங்களை வணங்கித் துதிக்கிறேன். இராமனைத் தவிர வேறு யாராலும் என்னைக் கொல்ல முடியாது என்று அந்த மாமுனிவர் கூறியது உண்மையாகிவிட்டது. (17)

மாவீரரே! உங்கள் இருவராலும் அக்னியில் நான் தகனம் செய்யப்பட்டதும் அறிவார்ந்த ஆலோசனையைக் கூறுவேன். உங்களுக்கு உற்ற நண்பனாக விளங்கப்போகும் ஒருவனைப் பற்றியும் தெரிவிப்பேன்." (18)

அந்த அசுரன் இவ்வாறு கூறிமுடித்தவுடன், தருமாத்மாவான இராமன், லட்சுமணன் கேட்கும்படியான பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார்— (19)

"புகழ்மிக்க என்னுடைய பத்தினி சீதாதேவி, நான் என் சகோதரனுடன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து வெளியே சென்றிருந்தபோது, இராவணனால் வெகுசாமர்த்தியமாகக் கவர்ந்து செல்லப்பட்டான். (20)

அந்த அரக்கனுடைய பெயர் மட்டும்தான் எனக்கு(எங்களுக்குத்) தெரியும். அவனுடைய உருவம், இருப்பிடம் மற்றும் ஆற்றல்கள் எங்களுக்குத் தெரியாது. (21)

துக்கத்தில் ஆழ்ந்து, சரியான வேறு துணையுமின்றி இவ்வாறு அங்குமிங்கும் (சீதையைத் தேடிக்கொண்டு) அலைந்து திரிந்து கொண்டிருக்கும் எங்களிடம் இரக்கம் கொண்டு உதவி புரிய வேண்டும். (22)

வீரனே! யானைகளால் வெகுநாட்களுக்கு முன் முறிக்கப்பட்டு, காய்ந்து போயிருக்கும் மரக்கட்டைகளைக் கொண்டு வந்து, ஒரு பெரிய குழியைத் தோண்டி, (அதில் உன்னைக் கிடத்தி) உன்னை நாங்கள் தகனம் செய்கிறோம். (23)

இப்போது, சீதையைப் பற்றிய தகவல்களைக் கூறு. யாரால் அபகரிக்கப்பட்டான்? எந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறான்? இவை பற்றிய உண்மையான விபரங்கள் உனக்குத் தெரிந்திருந்தால், அவைகளைத் தெரிவித்து எங்களுக்குப் பேருதவி செய்." (24)

இவ்வாறு இராமன் கூறியதும், நற்கதியை அடையப் போகும் அசுரனான கபந்தன், (இராமனுக்கு) மிகச்சிறந்த உதவியைச் செய்யக்கூடியவனைப் பற்றி விரிவாகக் கூறினான்— "தெய்விக ஞானம் எனக்கு இல்லை; சீதையையும் நான் அறியேன்!... (உங்களால் நான்) எரிக்கப்பட்ட பின்னர், என் சுயஉருவத்தை நான் அடைந்துவிடுவேன். அப்போது, அவரை (சீதாப்பிராட்டியாரை)ப் பற்றித் தெரிந்துள்ளவனைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறேன். (25,26)

ஐயனே! தங்களுடைய மனைவி சீதாதேவியைத் திருடிச்சென்ற, மகாவீரனான அந்த அரக்கனைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு, எரிக்கப்படாத இந்த நிலையில் எனக்குச் சக்தியில்லை. (27)

விக்ஞாநம் ஹி மம ப்₄ரஷ்டம் ஸாபதே₃ாஷேண ராக₄வ ।
ஸ்வக்ருதேந மயா ப்ராப்தம் ரூபம் லோகவிக்₃ர்ஹிதம் ॥ (28)

கிம் து யாவந்ந யாத்யஸ்தம் ஸவிதா ஸ்ராந்தவாஹந: ।
தாவந்மாமவடே ச்ஷிப்த்வா த்₃ஹ ராம யத₂ாவிதி₄ ॥ (29)

த₃க்₃த₄ஸ்த்வயாஹமவடே ந்யாயேந ரகு₄நந்த₃ந ।
வக்ஷ்யாமி தமஹம் வீர யஸ்தம் க்ஞாஸ்யதி ராக்ஷஸம் ॥ (30)

தேந ஸக்₂யம் ச கர்தவ்யம் ந்யாயவ்ருத்தேந ராக₄வ ।
கல்பயிஷ்யதி தே ப்ரீத: ஸாஹாய்யம் லகு₄விக்ரம: ॥ (31)

ந ஹி தஸ்யாஸ்த்யவிக்ஞாதம் த்ரிஷு லோகேஷு ராக₄வ ॥
ஸர்வாந் பரிஸ்ருதோ லோகாந் புராஸௌ காரணாந்தரே ॥ (32)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ ஏகஸப்ததிதம: ஸர்க்₃: ॥

த்₃விஸப்ததிதம: ஸர்க்₃:

ஸீதாதி₄க₃மோபாய:

ஏவமுக்தௌ து தெள வீரௌ கப₃ந்தே₄ந நரேஸ்வரௌ ।
கி₃ரிப்ரத₃ரமாஸாத்₃ய பாவகம் விஸஸர்ஜது: ॥ (1)

லக்ஷ்மணஸ்து மஹோல்காபி₄ர்ஜ்வலிதாபி₄: ஸமந்தத: ।
சிதாமாதீ₃பயாமாஸ ஸா ப்ரஜ்ஜ்வால ஸர்வத: ॥ (2)

தச்₂ரீரம் கப₃ந்த₄ஸ்ய க்₄ருதபிண்டோ₃பமம் மஹத் ।
மேத₃ஸா பச்யமாநஸ்ய மந்த₃ம் த்₃ஹதி பாவக: ॥ (3)

ஸ வித்ர₄ய சிதாமாஸு வித்ர₄மோ₅க்₃நிரிவோத்தி₂த: ।
அரஜே வாஸஸீ பி₃ப்₄ரந்மாலாம் தி₃வ்யாம் மஹாபுல: ॥ (4)

ததஸ்சிதாயா வேகே₃ந ப₄ஸ்வரோ விமலாம்புர: ।
உத்பபாதாஸு ஸம்ஹ்ருஷ்ட: ஸர்வப்ரத்யங்க₃பூ₄ஷண: ॥ (5)

விமாநே ப₄ஸ்வரே திஷ்ட₂ந் ஹம்ஸயுக்தே யஸஸ்கரே ।
ப்ரப₄யா ச மஹாதேஜா தி₃ஸோ த்₃ஸ விராஜயந் ॥ (6)

ஸோ₅ந்தரிஷக்₃தோ ராமம் கப₃ந்தே₄ வா₃க்யமப்₃ரவீத் ।
ஸ்ருணு ராக₄வ தத்தவேந யத₂ா ஸீதாமவாப்ஸ்யஸி ॥ (7)

இராமப்பிரபோ! முனிவரின் சாபத்தால், என்னுடைய தெள்ளிய அறிவு முற்றிலும் அழிந்து போய்விட்டது. என்னுடைய செருக்கினால், உலகத்தோரால் இகழத்தக்க இந்த உருவத்தை அடைந்தேன். (28)

இராமா! களைப்படைந்த வாகனங்களைக் கொண்ட சூரியன் மறைவதற்குள்ளாகவே, என்னைக் குழியில் தள்ளி, அறநூல் முறைப்படி என்னை எரித்துவிடு. (ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தில், அருணோதய வேளையிலேயே சூரியன் பவனியைத் தொடங்கி, நிற்காமல் போய்க் கொண்டிருப்பதால், அந்திவேளையில் குதிரைகள் களைத்துப்போய்விடக்கூடும் - என்பது கருத்து.) (29)

ரகுநந்தனா! வீரரே! என்னைக் குழியில் கிடத்தி, உங்களால் முறைப்படி தகனம் செய்யப்பட்டதும், எவனொருவன் அந்த அரக்கனைப் பற்றி அறிவானோ, அவனைப் பற்றிய தெளிவான விவரத்தை நான் கூறுவேன். (30)

ரகுநாயகரே! நீதிநெறிப்படி நடக்கும் அவனுடன் தாங்கள் நட்புக் கொள்ளவேண்டும். மகாவீரனான அவன், தங்களிடம் திருப்தியடைந்து தக்க உதவிகளைச் செய்வான். (31)

ரகுவீரரே! மூன்று உலகங்களிலும் அவனுக்குத் தெரியாத இடமே இல்லை! ('அது எப்படி சாத்தியம்?' - என்று கேட்பீர்கள்.) முன்பொரு சமயம், ஒரு காரணத்திற்காக, எல்லா உலகங்களையும் அவன் சுற்றி வந்திருக்கிறான்." (32)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
எழுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : எழுபத்திரண்டு

கபந்தன் சாபம் பெற்றது!

கபந்தன் இவ்வாறு கூறியதும், வீரர்களும் புருஷோத்தமர்களுமான அவ்விருவரும் ஒரு மலைக்குகையில் (அவன் உடலைத் தள்ளி) எரியூட்டினார்கள். (1)

லட்சுமணன், கொழுந்துவிட்டெரியும் கொள்ளிக்கட்டைகளால் சிதையின் நாலாபக்கங்களிலும் தீயிட்டுக் கொளுத்தினான். அது, எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுடர்விட்டு எரிந்தது. (2)

பெரிய நெய்யுருண்டை போலிருந்த அந்த சரீரத்தில் அதிகமாகக் கொழுப்பு இருந்ததால், அதை எரித்துக் கொண்டு, நெருப்பு மெல்லப் பற்றி எரிந்தது. (3)

மகாபலசாலியான அவன், உடனே சிதையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, தூயதான இரு ஆடைகளையும் தெய்விகமான மாலையையும் அணிந்து கொண்டு, புகையில்லாமல் திகுதிசுவென சுடர்விட்டு எரியும் அக்னியைப் போல் மேலே எழுந்து நின்றான். (4)

ஒளி வீசிக்கொண்டு, தூய ஆடைகள் உடுத்திக் கொண்டு, எல்லா அவயவங்களிலும் (அவ்வவற்றுக்குரிய) அணிகலன்கள் அணிந்துகொண்டு, மிகவும் மனநிறைவு பெற்றவனாக வெகுவேகமாகச் சிதையிலிருந்து குதித்து எழுந்தான். (5)

அன்னப்பறவைகள் பூட்டப்பட்டதும், புகழைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான பேரொளி வீசும் விமானத்தில் நிற்குகொண்டு, தன்னுடைய பேரொளியினால் பத்துத் திசைகளையும் ஒளிரச் செய்துகொண்டு, வானத்திலிருந்தபடியே, இராமனைப் பார்த்துக் கபந்தன் சொன்னான்—
“ஸ்ரீராமா! எவ்வாறு நீங்கள் சீதாப்பிராட்டியை நிச்சயமாக அடைவீர்கள் என்பதைச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். (6,7)

ராம ஷட்₃யுக்தயோ லோகே யாபி₄: ஸர்வம் விம்ருஸ்யதே ।
பரிம்ருஷ்டோ த₃ஸாந்தேந த₃ஸாப₄ாகே₃ந ஸேவ்யதே ॥ (8)

த₃ஸாப₄ாக₃தோ ஹீநஸ்த்வம் ஹி ராம ஸலக்ஷ்மண: ।
யத்க்ருதே வ்யஸநம் ப்ராப்தம் த்வயா த₃ரப்ரத₄ர்ஷணம் ॥ (9)

தத₃வஸ்யம் த்வயா கார்ய: ஸ ஸுஹ்ருத்ஸுஹ்ருத₃ாம் வர ।
அக்ருத்வா ஹி ந தே ஸித்தி₄மஹம் பஸ்யாமி சிந்தயந் ॥ (10)

ஸ்ருயதாம் ராம வக்ஷ்யாமி ஸுக்₃ரீவோ நாம வாநர: ।
ப₄ராத்ரா நிரஸ்த: க்ருத்₃தே₄ந வாலிநா ஸக்ரஸுநுநா ॥ (11)

ருஸ்யமுகே கி₃ரிவரே பம்பாபர்யந்தஸோபி₄தே ।
நிவஸத்யாத்மவாந் வீரஸ்சதுர்பி₄: ஸஹ வாநரை: ॥ (12)

வாநரேந்த்₃ரோ மஹாவீர்யஸ்தேஜோவாநமிதப்ரப₄: ।
ஸத்யஸந்தே₄ா விநீதஸ்ச த்₄ருதிமாந் மதிமாந் மஹாந் ॥ (13)

த₃க்ஷ: ப்ரக₃ல்போ த்யுதிமாந் மஹாப₃லபராக்ரம: ।
ப₄ராத்ரா விவாஸிதோ ராம ராஜ்யஹேதோர்மஹாப₃ல: ॥ (14)

ஸ தே ஸஹாயோ மித்ரம் ச ஸீதாயா: பரிமார்க்₃ணே ।
ப₄விஷ்யதி ஹி ஹே ராம மா ச ஸோகே மந: க்ருத₂ா: ॥ (15)

ப₄விதவ்யம் ஹி யச்சாபி ந தச்ச₂க்யமிஹாந்யத₂ா ।
கர்துமிக்ஷ்வாகுஸார்தூ₃ல காலோ ஹி து₃ரதிக்ரம: ॥ (16)

க₃ச்ச₂ ஸீக்₄ரமிதோ ராம ஸுக்₃ரீவம் தம் மஹாப₃லம் ।
வயஸ்யம் தம் குரு க்ஷிப்ரமிதோ க₃த்வாத்ய ராக₄வ ॥ (17)

அத்₃ரோஹாய ஸமாக₃ம்ய தீ₃ப்யமாநே விப₄ாவஸௌ ।
ஸ ச தே நாவமந்தவ்ய: ஸுக்₃ரீவோ வாநராதி₄ப: ॥ (18)

க்ருதக்ரு: காமருபீ ச ஸஹாயார்தீ₂ ச வீர்யவாந் ।
ஸக்தௌ ஹ்யத்ய யுவாம் கர்தும் கார்யம் தஸ்ய சிகீர்ஷிதம் ॥
க்ருதார்தே₂ா வாக்ருதார்தே₂ா வா க்ருத்யம் தவ கரிஷ்யதி ॥ (19)

ஸ ருக்ஷரஜஸ: புத்ர: பம்பாமடதி ஸங்கித: ।
ப₄ாஸ்கரஸ்யௌரஸ: புத்ரோ வாலிநா க்ருதகில்பி₃ஷ: ॥ (20)

இராமபிரானே! உலகில், ஆறுவகையான உபாயங்களால் (வேண்டுவன) எல்லாம் அடையப்படுகின்றன. கஷ்டநிலையிலுள்ள ஒருவன், அதேபோன்று கஷ்டநிலையிலுள்ள இன்னொருவனின் உதவியைப் பெறமுடியும். (அவர்களால்தான் பரஸ்பரம் கஷ்டத்தை மனதார உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.) (ஆறு உபாயங்கள்:- 1. ஸந்தி = நட்பு; 2. விக்ரஹம் = பகைமை மூட்டுதல்; 3. யானம் = படையெடுத்தல்; 4. ஆஸனம் = எதிரியை எதிர்பார்த்தல்; 5. த்வைதீபாவம் = நண்பர்களைப் பிரித்தல்; 6. ஸமாச்ரயம் = பணிந்துபோதல். ஆறுவகையான பிரமாணங்கள்:- பிரத்யக்ஷம், அனுமானம், உபமானம், சப்தம், அனுபலப்தி, அர்த்தாபத்தி என்று சில உரையாசிரியர்கள் விளக்கியிருக்கிறார்கள்.) (8)

பூரீராமனாகிய தாங்களும் லட்சுமணனும் கஷ்டத்தை அடைந்து மனம் நொந்திருக்கிறீர்கள். மனைவி காணாமல் போய்விட்டதால், உங்களுக்குப் பெரும் துயரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நண்பர்களில் தலையாயவரே! தாங்கள் அவசியம் (நான் கூறப்போகும்) அவருடன் நட்புப் பூண வேண்டும். நான் தீர்க்கமாக ஆலோசனை செய்து பார்த்துவிட்டேன்; அவருடன் நட்புக் கொள்ளாமல், உங்கள் நோக்கத்தை நீங்கள் அடையமுடியாது. (9,10)

நான் கூறப்போவதைக் கேளுங்கள், இராமபிரானே! சுகீவன் என்ற பெயருடைய ஒரு வானரன். இந்திரனுடைய (அம்சம் பெற்ற) மகனும், கோபம் கொண்ட தன் சகோதரனுமான வாலியினால் வெளியே துரத்தப்பட்டவன். நற்குணங்கள் கொண்டவனும் வீரனுமான அவன், தற்போது, (தனக்கு உற்ற அமைச்சர்களான) நான்கு வானரர்களுடன் பம்பா நதிப் பிரதேசத்திலுள்ள அழகான, உத்தமமான ரிஷ்யமுகம் என்ற மலையில் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். (11,12)

இராமா! அந்த வானரத் தலைவன், மகாவீரன்; பராக்கிரமம் உடையவன்; எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பவன்; சொன்ன சொல் தவறாதவன்; வினயம் உடையவன்; எடுத்துக்கொண்ட செயலில் உறுதியாக இருப்பவன்; அறிவாளி; மாட்சிமை பொருந்தியவன்; செயல்திறன் உடையவன்; அச்சம் அறியாதவன்; தெளிந்த அறிவொளி வீசுபவன்; மகாபலமும் பராக்கிரமமும் கொண்டவன்; அரசாட்சி காரணமாக, மகாபலசாலியான அவன், தன் சகோதரனால் நாடு கடத்தப்பட்டான். (13,14)

இராமப்பிரபோ! சீதையைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில், அவன் தங்களுக்கு உதவி புரியும் உத்தம நண்பனாக இருப்பான். ஆகவே, தங்கள் மனத்தில் துயரத்திற்கு இடம் கொடுக்கலாகாது. இக்ஷ்வாகு குல திலகமே! விதிப்படி எது நடக்க வேண்டுமோ, அது நடந்தே தீரும். அதை, வேறு மாதிரியாக மாற்றியமைக்க முடியாது. விதிப்பயன் என்பதை யாரும் மீறிச் செல்ல முடியாது. (அனுபவித்தே ஆகவேண்டும்.) (15,16)

இராமனே! உடனே இங்கிருந்து புறப்படுங்கள். மகாபலம் பொருந்திய அந்த சுகீவனுடன் நட்புக் கொள்வீராக. இப்போதே இங்கிருந்து கிளம்பி அவனிடம் செல்லுங்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியின் முன்னிலையில் (அக்னிசாட்சியாக), பரஸ்பர உதவி என்ற நட்பு இலக்கணம் உறுதியாக இருக்கும்படி உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளுங்கள். (ஆனால், பின்னர், 'இவன் என்ன, பயந்து ஓடி ஒளிந்த குரங்குதானே?' - என்று) வானரர் தலைவனான சுகீவன், தங்களால் அலட்சியப்படுத்தப்படக் கூடாது. (17,18)

அவன் நன்றி மறவாதவன்; இஷ்டப்படி வேற்றருவம் எடுக்க வல்லவன்; தனக்கு உதவி செய்பவரை எதிர்பார்த்துத் தவித்துக் கொண்டிருப்பவன்; மகாவீரன். தற்சமயம், அவன் விரும்பும் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் சக்தியுடையவர்கள், நீங்கள் இருவரும். நீங்கள் அவனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தாலும் கொடுக்காவிட்டாலும், அவன் உங்கள் காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பான். ரிஷ்யஜன் என்ற வானரனுடைய புதல்வன், அவன். சூரியபகவானுடைய தேஜஸால் தோன்றிய சொந்த மகன். வாலிக்கு, அவனிடம் வெறுப்பு உண்டாயிற்று. (வாலியினால் அவன் குற்றம் சாட்டப்பட்டான்.) அதனால், அவனிடம் சந்தேகம் கொண்டு ('எந்த வழியிலாவது என்னைக் கொன்றுவிடுவானோ?' - என்று அச்சங்கொண்டு) பம்பை நதிப் பிரதேசத்தில் (ரிஷ்யமுக மலையில்) சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். (19,20)

ஸந்நித₄யாயுத₄ம் ச்னிப்ரம்ருஸ்யமுகாலயம் கபிம் ।
குரு ராக₄வ ஸத்யேந வயஸ்யம் வநசாரிணம் ॥ (21)

ஸ ஹி ஸ்த₂நாநி ஸர்வாணி கார்த்ஸந்யேந கபிகுஞ்ஜர: ।
நரமாம்ஸாஸிநாம் லோகே நைபுண்யாத₃தி₄க₃ச்ச₂தி ॥ (22)

ந தஸ்யாவிதி₃தம் லோகே கிஞ்சித₃ஸ்தி ஹி ராக₄வ ।
யாவத்ஸு₁ர்ய: ப்ரதபதி ஸஹஸ்ராம்ஸு₁ரரிந்த₃ம ॥ (23)

ஸ நதீர்விபுலாஞ்சைலாந் கிரிது₃ர்கு₃ணி கந்த்ராந் ।
அந்வேஷ்ய வாநரை: ஸார்த₄ம் பத்நீம் தோதி₄க₃மிஷ்யதி ॥ (24)

வாநராம்ஸ்ச மஹாகாயாந் ப்ரேஷ்யிஷ்யதி ராக₄வ ।
தி₃ஸோ விசேதும் தாம் ஸீதாம் த்வத்₃வியோகே₃ந ஸோசதீம் ॥ (25)

ஸ க்ஞாஸ்யதி வராரோஹாம் நிர்மலாம் ராவணாலயே ॥ (26)

ஸ மேருஸ்ருங்க₃ாக்₃ரக₃தாமநிந்தி₃தாம்
ப்ரவிஸ்ய பாதாலதலே₃பி வா ஸ்ரிதாம் ।
பலவங்குமாநாம் ப்ரவரஸ்தவ ப்ரியாம்
நிஹத்ய ரக்ஷாம்ஸி புந: ப்ரத₃ாஸ்யதி ॥ (27)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ த்₃விஸப்ததிதம: ஸர்க்₃: ॥

த்ரிஸப்ததிதம: ஸர்க்₃:

ருஸ்யமுகமர்க்₃கத₂நம்

த₃ர்ஸயித்வா து ராமாய ஸீதாயா: பரிமார்க்₃ணே ।
வாக்யமந்வர்த₂மர்த₂க்ஞ: கப₃ந்த₄: புநரப்₃ரவீத் ॥ (1)

ஏஷ ராம ஸிவ: பந்த₂ா யத்ரைதே புஷ்பிதா த்₃ருமா: ।
ப்ரதீசீம் தி₃ஸமாஸ்ரித்ய ப்ரகாஸந்தே மநோரமா: ॥ (2)

ஜம்பூ₃ப்ரியாலபநஸப்லக்ஷந்யக்₃ரோத₄திந்து₃கா: ।
அஸ்வத்த₂ா: கர்ணிகாராஸ்ச சூதாஸ்சாந்யே ச பாத₃பா: ॥ (3)

த₄ந்வநா நாக்₃வ்ருக்ஷாஸ்ச திலகா நக்தமாலகா: ।
நீலாஸோகா: கத₃ம்பு₃ாஸ்ச கரவீராஸ்ச புஷ்பிதா: ॥
அக்₃நிமுக்யா அஸோகாஸ்ச ஸுரக்தா: பாரிபு₄த்₃ரகா: ॥ (4)

தாநாருஹ்யாத₂வா பூ₄மௌ பாதயித்வா ச தாந் புலாத் ।
ப₂லாந்யம்ருதகல்பாநி ப₂க்ஷயந்தௌ க₃மிஷ்யத₂: ॥ (5)

ரிஷ்யமுக மலையை இருப்பிடமாகக் கொண்டு, அங்குமிங்கும் காட்டில் அலைந்து கொண்டிருக்கும் அந்த வானரனுடன், ஆயுதத்தைச் சாட்சியாக வைத்துக் கொண்டு, வாக்கினால் சத்திய உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு, நண்பன் என்ற உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். (21)

அந்த வானரவேழம், நரமாமிசத்தைப் புசிக்கும் அரக்கர்கள் வசிக்கும் எல்லா இடங்களையும் உள்ளே நுழைந்து பார்த்து நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான். (22)

எதிரிகளை அடக்கும் இராகவனே! ஆயிரக்கணக்கான கதிர்களைக் கொண்ட சூரியனின் ஒளி, உலகில் எவ்வளவு தூரம் படர்கிறதோ, அதுவரையில் உள்ள வஸ்துக்களோ, இடங்களோ - இவற்றில் அவனுக்குத் தெரியாதது எதுவுமே இல்லை! (23)

அவன், ஆறுகள் (ஆற்றங்கரைகள்), பெரிய மலைகள், மலைக்குகைகள், மலைப்பிளவுகள் முதலிய இடங்களில், வானரர்களோடு கூடத் தேடியலைந்து, தங்கள் பத்தினியைக் கண்டுபிடித்துக் கொடுப்பான். (24)

ரகுநாயகரே! தங்கள் பிரிவால் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சீதையைத் தேடுவதற்காக, பேருடல் படைத்த வானரர்களை எல்லாத் திசைகளுக்கும் அனுப்புவான். (25)

இராவணனுடைய பிரதேசத்தில், தெய்வவடிவுடைய, பரிசுத்தமான பிராட்டியாரை, அவன் கண்டுபிடித்து விடுவான். (26)

தங்கள் அன்பிற்குரிய, தூய நடத்தையுள்ள மனைவி, மேருமலையின் உயரமான சிகரத்தில் (எவராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி) வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் சரி, யாரும் உட்புகுந்து வரமுடியாத பாதாளலோகத்தில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் சரி, வானரர்களின் தலைவனான அவன், அரக்கர்களைக் கொன்று, பிராட்டியாரை மீண்டும் தங்களிடம் சேர்ப்பிக்கப் போகிறான்." (27)

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்

எழுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸர்க்கம் : எழுபத்து மூன்று

ரிஷ்யமுக மலைக்கு வழிகாட்டுவது

சீதையைத் தேடும் விஷயத்தில் உபயோகமான ஓர் உபாயத்தை (சுகீர்வனோடு நட்புப்பூணுதலை)க் காட்டிய பின்னர், ஆழ்ந்த அறிவுடைய கபந்தன், இராமனுக்கு உதவியாக இருக்கும் மேலும் சில தகவல்களைத் தெரிவிப்பதற்காக மறுபடியும் பேசினான்— (1)

“ஸ்ரீராமனே! கண்ணைக் கவரும்வண்ணம், பூத்துக் குலுங்கும் மரங்கள் காணப்படும் இந்த மேற்கு வழிப்பாதை உங்களுக்கு சௌகரியமானது. (2)

நாவல், வேங்கை, பலா, நாட்டு அத்தி, ஆல், தும்பை, அரசு, சரக்கொன்றை, மா மற்றும் பிற மரங்களான வேல், நாகம், திலகம், புங்கை, நீல அசோகு, கடம்பு, மலர்ந்து விளங்கும் செவ்வரளி, அசோகம், செஞ்சந்தனம், வேம்பு முதலிய பலவகையான மரங்கள் பாதை நெடுகிலும் இருக்கின்றன. (3,4)

அவைகளில் ஏறி, அல்லது, பலத்தைப் பிரயோகித்துக் கிளைகளை முறித்து, அவைகளில் இயல்பாகக் கனிந்து அமுதம்போல் சுவைக்கும் பழங்களைத் தின்றுகொண்டு செல்வீர்களாக. (5)

ததூதிக்கர்மய காகுத்ஸ்த₂ வநம் புஷ்பிதபாத₃பம் ।
 நந்தூநப்ரதிமம் சாந்யத்குரவோ ஹ்யுத்தரா இவ ॥
 ஸர்வகாமப₂லா யத்ர பாத₃பாஸ்து மது₄ஸ்ரவா: ॥ (6)

ஸர்வே ச ருதவஸ்தத்ர வநே சைத்ரரதே₂ யத₂ா ।
 ப₂லப₄ாராநதாஸ்தத்ர மஹாவிடபத₄ாரிண: ॥ (7)

ஸோப₄ந்தே ஸர்வதஸ்தத்ர மேக₄பர்வதஸந்நிப₄ா: ।
 தாநாருஹ்யாத₂வா பூ₄மௌ பாதயித்வா யத₂ாஸுக₂ம் ॥
 ப₂லாந்யம்ருதகல்பாநி லக்ஷ்மணஸ்தே ப்ரத₃ாஸ்யதி ॥ (8)

சங்க்ரமந்தௌ வராந் தே₃ஸாஞ்சைலாச்சை₂லம் வநாத்₃வநம் ।
 தத: புஷ்கரிணீம் வீரௌ பம்பாம் நாம க₃மிஷ்யத₂: ॥ (9)

அஸர்க்ராமவிப₄ர்மஸாம் ஸமதீர்த₂ாமஸைவலாம் ।
 ராம ஸஞ்ஜாதவாலாகாம் கமலோத்பலஸாலிநீம் ॥ (10)

தத்ர ஹம்ஸா: ப்லவா: க்ரௌஞ்சா: குரராஸ்சைவ ராக₄வ ।
 வல்கு₃ஸ்வநா நிகூஜந்தி பம்பாஸலிலகே₃சரா: ॥ (11)

நோத்₃விஜந்தே நராந் த்₃ருஷ்ட்வா வத₄ஸ்யாகோவித₃ா: புரா ।
 க்₄ருதபிண்டோ₃பமாந் ஸ்தூ₂லாந்ஸ்தாந் த்₃விஜாந் ப₄க்ஷயிஷ்யத₂: ॥ (12)

ரோஹிதாந் வக்ரதுண்ட₃ாம்ஸ்ச நட₃மீநாம்ஸ்ச ராக₄வ ।
 பம்பாயாமிஷுபி₄ர்மத்ஸ்யாம்ஸ்தத்ர ராம வராந் ஹதாந் ॥ (13)

நிஸ்த்வக்ஷாநயஸ்தப்தாநக்ருஸாநேககண்டகாந் ।
 தவ ப₄க்த்யா ஸமாயுக்தோ லக்ஷ்மண: ஸம்ப்ரத₃ாஸ்யதி ॥ (14)

ப்₄ருஸம் தே க₂ாத₃தோ மத்ஸ்யாந் பம்பாயா: புஷ்பஸஞ்சயே ।
 பத்₃மக₃ந்தி₄ ஸிவம் வாரி ஸ்வாது₃ஸீதமநாமயம் ॥ (15)

உத்₃த்₄ருத்ய ஸததாக்கலிஷ்டம் ரௌப்யஸ்ப₂ாடிகஸந்நிப₄ம் ।
 அஸௌ புஷ்கரபர்ணேந லக்ஷ்மண: பாயயிஷ்யதி ॥ (16)

ஸ்தூ₂லாந் கி₃ரிசூஹாஸய்யாந் வாநராந் வநசாரிண: ।
 ஸாயாஹ்நே விசரந் ராம த்₃ர்ஸயிஷ்யதி லக்ஷ்மண: ॥ (17)

அபாம் லோப₄ாது₃பாவ்ருத்தாந் வ்ருஷப₄ாநிவ நர்த₃த: ।
 ரூபாந்விதாம்ஸ்ச பம்பாயாம் த்₃ரக்ஷயஸி த்வம் நரோத்தம ॥ (18)

ஸாயாஹ்நே விசரந் ராம விடபீமால்யத₄ாரிண: ।
 ஸீதோத₃கம் ச பம்பாயா த்₃ருஷ்ட்வா ஸோகம் விஹாஸ்யஸி ॥ (19)

ஸுமநோபி₄ர்ஸிதாஸ்தத்ர திலகா நக்தமாலகா: ।
 உத்பலாநி ச பு₂ல்லாநி பங்கஜாநி ச ராக₄வ ॥ (20)

காகுத்தரே! அதைக் கடந்து, வடக்குக் குரு நாடுகளில் இருப்பதைப் போல், மலர்ந்த புஷ்பங்களோடு விளங்கும் மரங்களைக் கொண்ட, இன்னொரு காட்டை அடைவீர்கள். அங்கே, (இந்திரனுடைய) நந்தனப் பூங்காவைப் போல், எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றக்கூடிய, சுவையான தேனைச் சொரிகின்ற (மலர்களைக் கொண்ட) மரங்கள் இருக்கின்றன. (6)

(குபேரனுடைய) சைத்ரரதம் என்ற நந்தவனத்தில் இருப்பதைப் போன்றே, ஆறு ருதுக்களும் அங்கே குடிக்கொண்டிருக்கின்றன; பெரிய பெரிய கிளைகளெல்லாம், கொத்துக்கொத்தாகத் தொங்கும் பழக்குலைகளின் சுவையைத் தாங்கமுடியாமல் கீழ்நோக்கித் தாழ்ந்து காணப்படுகின்றன. அங்கே, எல்லாப் பக்கங்களிலும், மேகங்களையும் மலைகளையும் போல் வனப்புடன் விளங்கும் பெரிய மரங்களில் ஏறி, அல்லது, இஷ்டமான முறையில் அவைகளைத் தரையில் வளைத்து, அமுதச் சுவையுடைய பழங்களைப் பறித்து, இலக்குவன் தங்களுக்குக் கொடுப்பான். (7,8)

அழகான நாடுகளைக் கடந்து, ஒரு மலையிலிருந்து வேறொரு மலையையும், ஒரு காட்டிலிருந்து வேறொரு காட்டையும் கடந்து சென்று, பின்னர், வீரர்களான நீங்கள் இருவரும் பம்பை என்ற நீர்நிலையை அடைவீர்கள். (9)

பூரீராமா! அங்கே (கால்களைக் குத்தும்) பருக்கைக் கற்கள் இல்லை; காலை வழக்கிவிடுகிற சேறு-சகதிகள் இல்லை; மேடு-பள்ளமாக இல்லாமல் சமதளமாக இருக்கும்; பாசி இல்லை; அடியிலுள்ள மணல் தெரியும். (அந்த அளவுக்குத் தெள்ளிய நீரை உடையது.) தாமரை, ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்திருக்கும். (10)

அங்கே, அன்னம்-வாத்து-கிரௌஞ்சம்-குரரம் (என்ற மீன்கொத்தி இனம்) ஆகிய பட்சிகள், பம்பை நீரில் வாழ்ந்து கொண்டு, இனிய குரலில் கூவிக் கொண்டிருக்கும். (11)

இதுவரையில், யாராலும் பறவைகள் கொல்லப்படுவதைப் பார்த்தறியாத அவைகள், மனிதர்களைப் பார்த்து நெஞ்சம் படபடப்பதில்லை. பெரிய நெய்க்கட்டி போல் பருமனான அந்தப் பட்சிகளுக்கு நீங்கள் இருவரும் உணவு ஊட்டலாம். (12)

ரோகிதம், வக்ரதுண்டம், நடமீன் ஆகிய உயர்வகை மீன்கள் பம்பையில் காணப்படும். அங்கு கரையில் உள்ள கிழங்குகளைக் குத்தி எடுத்து, முட்களை நீக்கி, குலத்தின் நுனியில் வைத்து, (நெருப்பில் வாட்டி) மிகவும் பயபக்தியுடன் இலக்குவன் தங்களுக்குக் கொடுக்கப் போகிறான். (13,14)

நீரில் சலசலக்கும் மீன்களைப் பார்த்தவாறே, இலக்குவன் கொடுக்கும் கனி-கிழங்குகளைப் புசிக்கும் தங்களுக்கு, மலர்க்கூட்டம் நிறைந்த பம்பையின் தாமரை மணம் வீசுவதும், பரிசுத்தமானதும், சுவையானதும், குளிர்ச்சியானதும், நோயை நீக்க வல்லதும், கலங்கல் இல்லாததும், வெள்ளி-பளிங்குக் கல்லைப் போல் வெண்மையாகவும் இருக்கும் தண்ணீரை இலக்குவன் தாமரைத் தொன்னையில் எடுத்து வந்து, வேண்டிய மட்டும் தங்களுக்குக் கொடுப்பான். (15,16)

மாலை வேளைகளில், தங்களுடன் உலாவச் செல்லும் இலக்குவன், மலைக்குகைகளில் வசிக்கின்றவைகளும் காட்டில் திரிகின்றவைகளுமான வானரங்கள், உடல் பெருந்த காட்டுப் பன்றிகள் முதலியன தண்ணீர் குடிப்பதற்காகப் பேராசையுடன் வந்து, காளைகளைப் போல் உற்சாகமாக ஆடிக் குதிப்பதைக் காட்டுவான். நரோத்தமரே! நல்ல உருவம் கொண்ட அவைகளைப் பம்பையில் பார்க்கப் போகிறீர்கள். (17,18)

இராமப் பெருந்தகையே! மாலை வேளைகளில் வெளியே நடந்து செல்லும்போது பெரிய கிளைகளையும் ஏராளமான மலர்களையும் உடைய மரங்களையும், பம்பையின் குளிர்ந்த நீரையும் கண்டு சோகத்தை விட்டுவிடுவீர்கள். மலர்கள் நிறைந்துள்ள திலக மரங்களையும் நக்தமாலக (ஆலமர வகை) மரங்களையும், குளத்தில் மலர்ந்து விளங்கும் ஆம்பல்களையும் தாமரைகளையும் பார்த்து, இராகவனே! தாங்கள் மனத்துயரத்தை விட்டுவிடுவீர்கள். (19,20)

- ந தாநி கஸ்சிந்மால்யாநி தத்ராரோபயிதா நர: ।
ந ச வை ம்லாநதாம் யாந்தி ந ச ஸீர்யந்தி ராகுவ ॥ (21)
- மதங்குஸிஷ்யாஸ்தத்ராஸந்ந்ருஷய: ஸுஸமாஹிதா: ।
தேஷாம் பூராபிதப்தாநாம் வந்யமாஹரதாம் குரோ: ॥ (22)
- யே ப்ரபேதுர்மஹீம் தூர்ணம் ஸரீராத்ஸ்வேத்யபிந்த்வ: ।
தாநி ஜாதாநி மால்யாநி முநீநாம் தபஸா தத்யா ॥
ஸ்வேத்யபிந்த்யுஸமுத்த்யாநி ந விநஸ்யந்தி ராகுவ ॥ (23)
- தேஷாமத்யாபி தத்ரைவ த்ருஸ்யதே பரிசாரிணீ ।
ஸ்ரமணீ ஸபுரீ நாம காகுத்ஸ்த சிரஜீவிநீ ॥ (24)
- த்வாம் து த்யர்மே ஸ்திதா நித்யம் ஸர்வபூதநமஸ்க்ருதம் ।
த்ருஷ்ட்வா தேவோபமம் ராம ஸ்வர்குலோகம் க்யமிஷ்யதி ॥ (25)
- ததஸ்தத்யராம பம்பாயாஸ்தீரமாஸ்ரித்ய பஸ்சிமம் ।
ஆஸ்ரமஸ்த்யநமதுலம் குஹ்யம் காகுத்ஸ்த பஸ்யஸி ॥ (26)
- ந தத்ராக்ரமிதும் நாக்யா: ஸக்நுவந்தி தமாஸ்ரமம் ।
விவித்யாஸ்தத்ர வை நாக்யா வநே தஸ்மிம்ஸ்ச பர்வதே ॥ (27)
- ருஷேஸ்தத்ர மதங்குஸ்ய வித்யாநாத்த்ச்ச காநநம் ।
மதங்குவநமித்யேவ விஸ்ருதம் ரகுநந்த்யந ॥ (28)
- தஸ்மிந்நந்த்யநஸங்காஸே தேவாரண்யோபமே வநே ।
நாநாவிஹக்யஸங்கீர்ணே ரம்ஸ்யஸே ராம நிர்வ்ருத: ॥ (29)
- ருஸ்யமுகஸ்ச பம்பாயா: புரஸ்தாத்புஷ்பிதத்யரும: ।
ஸுது:க்யாரோஹணோ நாம ஸிஸுநாக்யாபிதரக்ஷித: ॥
உத்யாரோ ப்ரஹ்மணா சைவ பூர்வகாலே விநிர்மித: ॥ (30)
- ஸயாந: புருஷோ ராம தஸ்ய ஸைலஸ்ய மூர்த்யநி ।
யத்ஸ்வப்நே லப்யதே வித்தம் தத்ப்ரபுத்யதேத்யதிசுச்சதி ॥ (31)
- ந த்வேநம் விஷமாசார: பாபகர்மாதிரோஹதி ।
யஸ்து தம் விஷமாசார: பாபகர்மாதிரோஹதி ॥
தத்ரைவ ப்ரஹரந்த்யேநம் ஸுப்தமாத்யாய ராக்ஷஸா: ॥ (32)
- தத்ராபி ஸிஸுநாக்யாநாமாக்ரந்த்ய: ஸ்ருயதே மஹாந் ।
க்ரீட்யாம் ராம பம்பாயாம் மதங்க்யாரண்யவாஸிநாம் ॥ (33)
- ஸிக்தா ருதிரத்யாராபி: ஸம்ஹத்ய பரமத்யவிபா: ।
ப்ரசரந்தி ப்ருத்யக்ரீர்ணா மேகுவர்ணாஸ்தரஸ்விந: ॥ (34)

ரகு குல இரத்தினமே! அங்கிருந்து மலர்களைப் பறித்து (தலையில்) சூட்டிக்கொள்வதற்கு ஒரு மனிதனும் இல்லை. அத்துடன் அவை வாடிப்போவதும் இல்லை; உதிர்வதும் இல்லை. (21)

இராகவ வள்ளலே! முன்னர், அவ்விடத்தில் சித்தத்தைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த மதங்க ரிஷியின் சீடர்களான முனிவர்கள், தம் ஆசார்யருக்காகக் காட்டில் கிடைக்கும் பழம்-கிழங்குகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு, அந்தச் சமையுடன் நடந்து செல்லும்போது களைப்படைந்து, அதனால் வியர்வை வழிந்து தரையில் சிந்தி, அந்த வியர்வைத் துளிகள் அவர்களுடைய தவ ஆற்றலால் அப்போதே மலர்களாக மாறியதால் அவை ஒருபோதும் வாடுவதில்லை. (22,23)

காகுத்தரே! (மதங்கரும் சீடர்களும் வாழ்ந்து வந்த) அவ்விடத்திலேயே, அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்த, வயது முதிர்ந்த பெண் துறவியான சபரி என்பவள் இப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறாள். (24)

அறநெறிகளை உறுதியாக அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கும் அவள், எல்லாப் பிராணிகளாலும் வணங்கப்படுபவரும், பரம்பொருள் போன்றவருமான தங்களைத் தரிசனம் செய்துவிட்டுத் தேவலோகத்தை அடையப் போகிறாள். (25)

காகுத்தரே! ஸ்ரீராமனே! ஆகவே, (நீங்கள் நடந்து சென்று) பம்பையின் மேற்குக் கரையை அடைவீர்கள். அவ்விடத்தில், புனிதமானதும் மிக்க அமைதி குடிகொண்டிருப்பதுமான ஓர் ஆசிரம வளாகத்தைக் காண்பீர்கள். (26)

அந்தக் காட்டிலும், மலையிலும் பலவகையான யானைகள் இருக்கின்றன. ஆனால், அந்த யானைகள் ஆசிரமத்திற்குள் புகுவதில்லை. (27)

ரகுநந்தனரே! அந்தக் காட்டுப் பகுதி மதங்க முனிவரால் உண்டாக்கப்பட்டதால், 'மதங்க வனம்' என்றே அழைக்கப்படுகிறது. (28)

(இந்திரனுடைய) நந்தனத்திற்கு ஒப்பானதும் தெய்விக வனம் போல் விளங்குவதுமான அந்தக் கானகத்தில், மனக்கவலையை மறந்து மிகவும் சாந்தத்தை அனுபவிப்பீர்கள். (29)

பம்பையின் கிழக்கே, மலர்கள் பூத்துக்குலுங்கும் ரிஷ்யமுகம் இருக்கிறது. ஏராளமான யானைக் குட்டிகள் வாழும் அந்த மலை ஏறிச் செல்ல முடியாதது. முன்னொரு காலத்தில், வள்ளன்மை மிக்க அந்த மலையை நான்முகன் படைத்தார். (வெண்மையான கால்களைக் கொண்ட ரிஷ்யம் என்ற இனத்தைச் சேர்ந்த மான்கள், முனிவரிடம் உள்ள பக்தியால் சப்தம் செய்யாமல் மெல்ல நடக்கின்றன - என்பதால், ரிஷ்யமுகம்.) (30)

ஸ்ரீராமா! அந்த மலையின் உச்சியில் ஒருவன் படுத்துத் தூங்கும்போது, கனவில் எந்தப் பொருளைக் காண்கிறானோ, அதனை அவன் கண்விழித்ததும் (உண்மையாகவே) அடைந்துவிடுவான். (31)

உலகநெறிகளுக்குப் புறம்பாக, தீயதொழில் புரிபவன் இந்த மலையில் ஏறமாட்டான். (ஏனென்றால்,) உலகநெறிக்கு மாறாக பாவச்செயல்களில் ஈடுபட்ட ஒருவன் மலையில் ஏறினால், அவன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவனை அங்கேயே அரக்கர்கள் கொன்று விடுகிறார்கள். (32)

பம்பா நதிக்கரையில் ஆனந்தமாகத் திரிந்துகொண்டு, மதங்க ஆசிரம வளாகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் யானைக் குட்டிகளின் பிளிறல்களின் பேரொலி அந்த மலையிலும் கேட்கப்படுகிறது. (33)

சிவந்த இரத்தத்தால் உடல் நனைந்த, மேகம் போன்ற நிறமுடைய, விரைவாகச் செல்லும் யானைகள் ஒன்றோடொன்று மோதிச் சண்டையிட்டு, தனித்தனிக் கூட்டங்களாகச் சஞ்சரிக்கின்றன. (34)

தே தத்ர பீத்வா பாநீயம் விமலம் ஸீதமவ்யயம் ।
நிர்வ்ருதா: ஸம்விக்ஷாஹந்தே வநாநி வநகேக்ஷாசரா: ॥ (35)

ருக்ஷாம்ஸ்ச த்வீபிநஸ்சைவ நீலகோமளகப்ரபுந் ।
ருருநபேதாபஜயாந் த்ருஷ்ட்வா ஸோகம் ப்ரஹாஸ்யஸி ॥ (36)

ராம தஸ்ய து ஸைலஸ்ய மஹதீ ஸோபுதே குஹா ।
ஸிலாபிதாநா காகுத்ஸ்த் து:கம் சாஸ்யா: ப்ரவேஸநம் ॥ (37)

தஸ்யா குஹாயா: ப்ராக்ஷ்வாரே மஹாஞ்ஸீதோத்கோ ஹ்ரத: ।
புலமூலாந்விதோ ரம்யோ நாநாம்ருக்ஷஸமாவ்ருத: ॥ (38)

தஸ்யாம் வஸதி ஸுக்ஷீவஸ்சதுர்பி: ஸஹ வாநரை: ।
கதாசிச்சிக்ஷரே தஸ்ய பர்வதஸ்யாவதிஷ்டதே ॥ (39)

கபுந்தஸ்த்வநுஸாஸ்யைவம் தாவுபௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ஸ்ரக்ஷீ புஸ்கரவர்ணாபு: கே வ்யரோசத வீர்யவாந் ॥ (40)

தம் து கஸ்தம் மஹாபாக்யம் கபுந்தம் ராமலக்ஷ்மணௌ ।
ப்ரஸ்திதௌ த்வம் வ்ரஜஸ்வேதி வாக்யமூசதுரந்திகே ॥ (41)

க்யதாம் கார்யஸித்யர்தமிதி தாவப்ரவீத்ஸ ச ।
ஸுப்ரீதௌ தாவநுக்ஞாப்ய கபுந்த: ப்ரஸ்திதஸ்ததா ॥ (42)

ஸ தக்கபுந்த: ப்ரதிபத்ய ரூபம்
வ்ருத: ஸ்ரியா புஸ்கரதுல்யதேஹ: ।
நித்யஸ்யந் ராமமவேக்ஷ்ய கஸ்த: ॥
ஸக்யம் குருஷ்வேதி ததாப்யுவாச ॥ (43)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே த்ரிஸப்ததிதம: ஸர்க்: ॥

சது:ஸப்ததிதம: ஸர்க்: ஸபுரீஸ்வர்க்யப்ராப்தி:

தௌ கபுந்தேந தம் மார்க்யம் பம்பாயா துர்ஸிதம் வநே ।
ப்ரதஸ்ததுர்திஸம் க்ருஹ்ய ப்ரதீசீம் ந்ருவராத்மஜௌ ॥ (1)

தௌ ஸைலேஷ்வாசிதாநேகாந் க்ஷௌத்ரகல்பபுலாந் த்ருமாந் ।
வீக்ஷந்தௌ ஜக்யதுர்த்ரஷ்டும் ஸுக்ஷீவம் ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (2)

காடுகளில் அலைந்து திரியும் அந்த யானைகள் அவ்விடத்தில் (பம்பாயில்) தூயதான, எப்போதும் குறையாத, குளிர்ந்த நீரைக் குடித்துவிட்டுக் காடுகளில் மறுபடியும் புகுந்துவிடுகின்றன. கரடிகள், புலிகள், நீலமணிபோல் வனப்புடன் விளங்குபவைகளும் (ஓட்டத்தில்) வெல்ல முடியாதவைகளுமான ருரு என்ற மான்கள் - இவைகளைப் பார்த்து (மனமகிழ்ந்து) துக்கத்தை மறக்கப் போகிறீர்கள். (35,36)

இராமபிரானே! அந்த மலையில், பெரும் பாறைகளால் அடைக்கப்பட்ட (அல்லது, சிலாபிதானா என்ற பெயருடைய) அழகான குகை இருக்கிறது. காருத்தரே! அதனுள் பிரவேசிப்பது மிகவும் கடினம். (37)

அந்தக் குகையின் முன்வாசலுக்கு எதிரில் குளிர்ச்சியான நீரையுடையதும், பழங்களும் கிழங்குகளும் உடையதும், பல்வகை விலங்குகளால் சூழப்பட்டதுமான ஒரு பெரிய மடு இருக்கிறது. அந்தக் குகையில், நான்கு வானரர்களோடு கூட சுகரீவன் (என்ற வானரத் தலைவன்) வசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சிற்சில சமயங்களில் மலைச்சிகரத்திலும் வந்து நிற்கின்றான்." (38,39)

மகாவீரனான கபந்தன், இராம-லட்சுமணர்களாகிய அவ்விருவருக்கும், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கழுத்தில் தெய்விக மாலை அணிந்தவனாகவும், சூரியன்போல் ஒளிவீசிக் கொண்டும் ஆகாயத்தில் (இராமனின் அனுமதியை எதிர்பார்த்துத் தயங்கி நின்றவனாகக்) காணப்பட்டான். (40)

அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இராம-லட்சுமணர்கள், ஆகாயத்திலிருந்த பெரும் பாக்கியசாலியான கபந்தன் அருகில் சென்று, 'சௌக்கியமாகச் செல்வாயாக' என்று சொன்னார்கள். (41)

அவன், அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'உங்கள் காரியம் நிறைவேறும்; தொடர்ந்து செல்வீர்களாக' என்று சொன்னான். அப்போது, (சீதையைப் பற்றிப் பல தகவல்களும் தெரிந்துவிட்டதால்) மனநிறைவுடன் இருக்கும் அவ்விருவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு கபந்தன் (மேலுலகம் நோக்கி) புறப்பட்டுச் சென்றான். (42)

கபந்தன் தன்னுடைய முந்தைய அழகிய வடிவத்தை அடைந்து, சூரியனைப்போல் ஒளிக்கதிர்களால் சூழப்பட்டவனாக, ஆகாயத்திலிருந்தபடியே, இராமனைக் (கண்குளிர) இன்னொரு முறை பார்த்து, (வணக்கத்துடன் தோத்தரித்து) 'சுகரீவனுடன் நட்புக் கொள்க' என்று மீண்டும் கூறினான். (43)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
எழுபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : எழுபத்து நான்கு

சபரிக்கு சுவர்க்கம் அருளல்

மன்னர்மன்னரின் புதல்வர்களாகிய அவ்விருவரும் கபந்தனால் கூறப்பட்ட அந்த வழியில் காட்டின் மேற்குத் திசையில் பம்பையை நோக்கிச் சென்றார்கள். (1)

இராம-லட்சுமணர்களாகிய அவ்விருவரும் அங்குள்ள மலைகளில் ஏராளமான பூக்களையும், தேன்போல் இனிக்கும் பழங்களையும் உடைய மரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு, சுகரீவனைச் சந்திக்கும் நோக்கத்துடன் சென்றார்கள். (2)

க்ருத்வா ச ஸைலப்ருஷ்டே₂ து தெள வாஸம் ராமலக்ஷ்மணௌ ।
பம்பாயா: பஸ்சிமம் தீரம் ராக₄வாவுபதஸ்தது: ॥ (3)

தெள புஷ்கரிண்யா: பம்பாயாஸ்தீரமாஸாத்ய பஸ்சிமம் ।
அபஸ்யதாம் ததஸ்தத்ர ஸபுர்யா ரம்யமாஸ்ரமம் ॥ (4)

தெள தமாஸ்ரமமாஸாத்ய த்ருமைர்புஹுபி₄ராவ்ருதம் ।
ஸுரம்யமபி₄வீக்ஷந்தௌ ஸபு₃ரீமப்யுபேயது: ॥ (5)

தெள ச த்ருஷ்ட்வா தத₃ா ஸித்த₄ா ஸமுத்த₂ாய க்ருதாஞ்ஜலி: ।
ராமஸ்ய பாடுதௌ ஜக்₃ராஹ லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீ₄மத: ॥ (6)

பாத்யமாசமநீயம் ச ஸர்வம் ப்ராத்யாத்யத₂ாவிதி₄ ।
தாமுவாச ததோ ராம: ஸ்ரமணீம் ஸம்ஸிதவ்ரதாம் ॥ (7)

கச்சித்தே நிர்ஜிதா விக்₄நா: கச்சித்தே வர்த₄தே தப: ।
கச்சித்தே நியத: க்ரோத₄ ஆஹாரச்ச தபோத₄நே ॥ (8)

கச்சித்தே நியமா: ப்ராப்தா: கச்சித்தே மநஸ: ஸுக₂ம் ।
கச்சித்தே குருஸுஸ்ருஷா ஸப₂லா சாருப₄ாஷிணி ॥ (9)

ராமேண தாபஸீ ப்ருஷ்டா ஸா ஸித்த₄ா ஸித்த₄ஸம்மதா ।
ஸஸம்ஸ ஸபு₃ரீ வ்ருத்த₄ா ராமாய ப்ரத்யுபஸ்தி₂தா ॥ (10)

அத்ய ப்ராப்தா தப:ஸித்தி₄ஸ்தவ ஸந்த₃ர்ஸநாந்மயா ।
அத்ய மே ஸப₂லம் தப்தம் குரவஸ்ச ஸுபூஜிதா: ॥ (11)

அத்ய மே ஸப₂லம் ஜந்ம ஸ்வர்க்யஸ்சைவ ப₄விஷ்யதி ।
த்வயி தேவவரே ராம பூஜிதே புருஷர்ஷப₄ ॥ (12)

சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகு₄நந்த₃ந ।
க்யமிஷ்யாம்யக்ஷயாந்(ல்)லோகாந்ஸ்த்வத்ப்ரஸாத்யாதி₃ந்த₃ம ॥ (13)

சித்ரகூடம் த்வயி ப்ராப்தே விமாநைரதுலப்ரபை₄: ।
இதஸ்தே தி₃வமாருட₄ா யாநஹம் பர்யசாரிஷம் ॥ (14)

தைஸ்சாஹமுக்தா த₄ர்மக்ஞைர்மஹாப₄ாகையர்மஹர்ஷிபி₄: ।
ஆக்யமிஷ்யதி தே ராம: ஸுபுண்யமிமமாஸ்ரமம் ॥ (15)

ஸ தே ப்ரதிக்ருஹீதவ்ய: ஸௌமித்ரிஸஹிதோதிதி₂: ।
தம் ச த்ருஷ்ட்வா வராந்(ல்)லோகாந்ஸ்யாம்ஸ்த்வம் க்யமிஷ்யஸி ॥ (16)

இராம-லட்சுமணர்கள் ஓரிரவு அந்த மலையின் தாழ்வரையில் தங்கிவிட்டு, பின்னர் பம்பையின் மேற்குக் கரையை அடைந்தார்கள். (3)

அவ்விருவரும் பம்பை என்ற அந்த ஏரியின் மேற்குக் கரையை அடைந்து, அங்கே சபரியினுடைய புனிதமான ஆசிரமத்தைக் கண்டார்கள். அநேக மரங்களால் சூழப்பட்டதும், கண்கவர் வனப்புடன் விளங்கியதுமான அந்த ஆசிரம வளாகத்தை எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு செல்கையில், அவ்விருவரும் சபரியைப் பார்த்தார்கள். (4,5)

அப்போது, அவர்களைப் பார்த்தவுடன், தீவிரமான தவத்தின் திரண்ட பயனைப் பெற்றுவிட்ட அம்மாதரசி, உடனே எழுந்து, கைகூப்பி இராமனுடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, சிறந்த புத்திமானாகிய இலக்குவனையும் அவ்வாறே வணங்கினாள். (6)

பின்னர், பாத்யம்-ஆசமனீயம் முதலான உபசாரங்களை முறைப்படி செய்தாள். அறநெறி வழுவாத அந்தப் பெண்துறவியைப் பார்த்து இராமன் கூறினார்— (7)

“தவச்செல்வியே! விரத நியமங்களைக் கெடுக்கவரும் காமம் முதலான தடைகளை நீ வென்றுவிட்டாயா? உன்னுடைய தவம் இடையூறில்லாமல் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறதா? கோபமும் உணவும், உன் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றனவா? (8)

அன்பொழுகப் பேசும் அன்னையே! உன்னுடைய விரதங்கள் எல்லாம் பூர்த்தியாகி விட்டனவா? உன் மனத்தில் சாந்தி ஏற்பட்டுவிட்டதா? உன்னுடைய குருமார்களுக்கு நீ செய்துவந்த பணிவிடைகளுக்குரிய நற்பலன்கள் கிடைத்துவிட்டனவா? (திவ்ய ஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டதா?)” (9)

இராமனால் இவ்வாறு வினவப்பட்ட தபஸ்வினியும் புண்ணியப்பேறு பெற்றவளும் ஸித்தபுருஷர்களால் சம்மானிக்கப்பட்டவளும் முதியவளுமான சபரி, இராமன் எதிரில் நின்று கொண்டு (பின்வருமாறு) கூறினாள்— (10)

“தங்களைத் தரிசித்ததால், இப்போதுதான் என்னுடைய தவம் நிறைவு பெற்றிருக்கிறது! இப்போதுதான் என்னுடைய விரதானுஷ்டானங்கள் பயனைத் தந்திருக்கின்றன; (எனக்கு நல்வழி காட்டிய) ஆசார்யர்களுக்கு நான் மனப்பூர்வமாக சேவை செய்ததன் விளைவு, இது. (பெற்றுகரிய இந்தத் தருணத்தை முன்கூட்டியே எனக்கு அருளிச் செய்தார்கள்.) (11)

புருஷோத்தமரே! இராமப்பிரபுவே! தேவாதிதேவரான தங்களை உபசரித்ததனால், இந்தப் பிறவி பயனை அடைந்ததாகிவிட்டது; (நிச்சயமாக) சுவர்க்கமும் எனக்குக் கிடைக்கப் போகிறது! ரகுநந்தனரே! காமம் முதலான அறுவகை உள் எதிரிகளை (மனமாசுகளை) மாய்ப்பவனே! (புலன்களின்மேல் வெற்றியை அருள்பவனே!) அருள்மழை பொழியும் உங்கள் திருப்பார்வையால் நான் புனிதமாகிவிட்டேன். உங்கள் பேரருளினால் அழிவேயில்லாத உலகங்களை (பரமபதத்தை) அடையப் போகிறேன். (12,13)

தாங்கள் சித்திரகூட மலைக்கு எழுந்தருளிய காலத்தில், எந்தத் தவச்செல்வர்களுக்கு நான் சேவை செய்து வந்தேனோ, அவர்கள், இவ்விடத்திலிருந்து ஒப்பற்ற ஒளிவீசும் தெய்விக விமானங்களில் ஏறி தேவலோகம் சென்றார்கள். (14)

‘மிகவும் புண்ணிய பூமியான உன்னுடைய இந்த ஆசிரமத்திற்கு இராமன் வரப்போகிறார்’ என்று அறம் அறிந்தவர்களும், மகாபுண்ணியசாலிகளும், மாமுனிவர்களுமான அவர்கள் என்னிடம் கூறினார்கள். (15)

‘சுமித்திரைச் செல்வனோடு வரும் அந்த அதிதியை நீ உபசரித்து வரவேற்க வேண்டும். அவரைப் பார்த்த பின்னர் (அவரால் கடாசுஷிக்கப்பட்டு) உத்தமமான, அழிவில்லாத (புண்ணியப் பயனான) உலகங்களுக்குச் செல்வாய்.’ (16)

மயா து விவித₄ம் வந்யம் ஸஞ்சிதம் புருஷர்ஷப₄ ।
தவார்தே₂ புருஷவ்யாக்₄ர பம்பாயாஸ்தீரஸம்ப₄வம் ॥ (17)

ஏவமுத்த: ஸ த₄ர்மாத்மா ஸப₃ர்யா ஸப₃ரீமித₃ம் ।
ராக₄வ: ப்ராஹு விக்ஞாநே தாம் நித்யமப₃ஹிஷ்க்ருதாம் ॥ (18)

த₃நோ: ஸகாஸாத்தத்தவேந ப்ரப₄ாவம் தே மஹாத்மந: ।
ஸ்ருதம் ப்ரத்யக்ஷமிச்ச₂ாமி ஸந்த்₃ரஷ்டும் யதி₃ மந்யஸே ॥ (19)

ஏதத்து வசநம் ஸ்ருத்வா ராமவக்த்ராத்₃விநி:ஸ்ருதம் ।
ஸப₃ரீ த்₃ர்ஸயாமாஸ தாவுபெ₄ள தத்₃வநம் மஹத் ॥ (20)

பஸ்ய மேக₄க₄நப்ரக்₂யம் ம்ருக₃பக்ஷிஸமாகுலம் ।
மதங்க₃வநமித்யேவ விஸ்ருதம் ரகு₄நந்த₃ந ॥ (21)

இஹ தே ப₄ாவிதாத்மாநோ கு₃ரவோ மே மஹாவநே ।
ஜுஹவாம்சக்ரிரே தேஹம் மந்த்ரவந்மந்த்ரபூஜிதம் ॥ (22)

இயம் ப்ரத்யக்ஸ்த₂லீ வேதி₃ர்யத்ர தே மே ஸுஸத்க்ருதா: ।
புஷ்போபஹாரம் குர்வந்தி ஸ்ரமாது₃த்₃வேபிபி₄: கரை: ॥ (23)

தேஷாம் தப:ப்ரப₄ாவேண பஸ்யாத்₃யாபி ரக்ஷ₄த்தம் ।
த்₃யோதயந்தி தி₃ஸ: ஸர்வா: ஸ்ரியா வேத்₃யோஸதுலப்ரப₄: ॥ (24)

அஸக்நுவத்₃பி₄ஸ்தைர்க்நதுமுபவாஸஸ்ரமாலஸை: ।
சிந்திதோப்₄யாகுதாந் பஸ்ய ஸஹிதாந் ஸப்த ஸாகுராந் ॥ (25)

க்ருதாபி₄ஷேகைஸ்தைர்ந்யஸ்தா வல்கலா: பாதுபேஷ்விஹ ।
அத்₃யாபி நாவஸுஷ்யந்தி ப்ரதே₃ஸே ரகு₄நந்த₃ந ॥ (26)

தே₃வகார்யாணி குர்வத்₃பி₄ர்யாநீமாநி க்ருதாநி வை ।
புஷ்பை: குவலயை: ஸார்த₄ம் ம்லாநத்வம் நோபயாந்தி வை ॥ (27)

க்ருத்ஸநம் வநமித₃ம் த்₃ருஷ்டம் ஸ்ரோதவ்யம் ச ஸ்ருதம் த்வயா ।
ததி₃ச்ச₂ாம்யப்₄யநுக்ஞாதா த்யக்துமேதக்களேபுரம் ॥ (28)

தேஷாமிச்ச₂ாம்யஹம் க்நந்தும் ஸமீபம் ப₄ாவிதாத்மநாம் ।
முநீநாமாஸ்ரமோ யேஷாமஹம் ச பரிசாரினீ ॥ (29)

த₄ர்மிஷ்ட₂ம் து வச: ஸ்ருத்வா ராக₄வ: ஸஹலக்ஷமண: ।
ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே₄ ஆஸ்ச்யமிதி சாப்₃ரவீத் ॥ (30)

புருஷோத்தமரே! ஆண்டிலி நிகர் மாவீரரே! பம்பைக் கரையில் உற்பத்தியாகும் பலவகை கனி-கிழங்கு முதலானவை தங்களுக்காகவே என்னால் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன." நால்வகை வருணப்பகுப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட இனத்தவளாக இருந்தும், (பரமாத்ம ஞானத்தைப் பெற்றுவிட்டதால்) அடியார் கூட்டத்திலிருந்து ஒருபோதும் புறக்கணிக்க முடியாதவளான சபரியின் சொற்களைக் கேட்ட தருமாத்மா இராகவன், பின்வருமாறு கூறினார்— (17,18)

"உன்னுடைய ஆசார்யர் மதங்கருடைய அளவற்ற மேன்மைகளை (தவ ஆற்றல்களை), தனு வம்சத்தோன்றல் கபந்தனிடமிருந்து உள்ளபடி அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னால் கேட்கப்பட்ட அந்தச் சிறப்புக்களை, நீ மனம் வைத்தால், என் கண்களால் நேரில் காண விரும்புகிறேன்." (19)

இராமன் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட சபரி, பெருமைமிக்க அந்த வனத்தை அவ்விருவருக்கும் சுற்றிக் காட்டினான். "ரகுநந்தனரே! நீருண்ட மேகம் போல் மிகவும் போற்றத்தக்கதும், விலங்கு-பறவைகள் நிறைந்ததும், மதங்கவனம் என்று புகழ்பெற்றதுமான இந்தக் காட்டைப் பாருங்கள். (வானத்தில் நீருண்ட மேகம் தோன்றினால், உடனே, உயிருக்கு ஆதாரமான நீர்பொழியும் என்பதால், மேகம் போற்றத்தக்கதாகிறது - என்றபடி.) (20,21)

ஆத்மஞானிகளான என்னுடைய ஆசார்யர்கள் இந்தப் பெரும் வனப்பிரதேசத்தில், வேத மந்திரங்களால் முறைப்படி, தம் உடல்களை அக்னியில் ஆகுதியாகக் கொடுத்தார்கள். ('நித்யாக்னிஹோத்ரிகளின் உடல், அவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு வந்த அக்னியிலேயே ஆகுதியாக அளிக்கப்படவேண்டும்' என்பது விதி.) (22)

என்னால் நன்றாக சேவை செய்யப்பட்ட அவர்கள், ப்ரத்யக்ஸ்தலீ என்ற இந்த பூஜை மேடையில், வயோதிகத்தின் காரணமாக, நடுங்கும் கைகளால் (தேவதைகளுக்கு) மலர் வழிபாடு நடத்தினார்கள். (23)

என்னுடைய குருமார்களின் அளவிட முடியாத தபோபலத்தால், தெய்வ வழிபாட்டு இடங்கள் ஒப்பற்ற சோபையுடன் எல்லாப் பக்கங்களையும், இப்போதும் கூட பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன - பாருங்கள், ரகுநாயகரே! (24)

உபவாசத்தினால் களைப்பு மேலிட்டு உடல் தளர்ந்து வெளியே எங்கும் (புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுவதற்குப்) போக முடியாதிருந்த அவர்கள், மனத்தால் நினைத்தவுடனேயே ஏழு கடல்களும் ஒன்று கூடி இங்கேயே வந்திருப்பதைப் பாருங்கள். (அவர்கள் மேலுலகம் சென்ற பின்னரும் ஸப்தஸாகரங்கள் இங்கேயே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.) (25)

அதில், தலைமூழ்கி நீராடிய பின்னர், உலர்வதற்காக இங்குள்ள மரக்கிளைகளில் போடப்பட்ட அவர்களுடைய மரவுரிகள், இவ்வளவு காலம் கடந்தும் மட்கிப் போகாமல் இருக்கும் அதிசயத்தைப் பாருங்கள், ரகுநந்தனரே! (26)

கருநெய்தல் மற்றும் வேறு மலர்களைக் கொண்டும் அவர்கள் தேவபூஜை செய்தார்கள். மிகவும் பக்தியுடன் அவர்கள் பூஜை செய்ததால், (இத்தனை காலமாகியும்) அந்த மலர்கள் வாடாமல் இருக்கின்றன. இந்த வனம் முழுவதையும் சுற்றிக் காட்டிவிட்டேன்; அருமையான செய்திகளையும் கூறிவிட்டேன். ஆகவே, தங்கள் அனுமதியுடன் இப்போது இந்த உடலைத் துறக்க விரும்புகிறேன். (27,28)

இந்த ஆசிரமம் எந்தப் பிரம்மஞானிகளுடையதோ, எவர்களுக்கு நான் தொண்டு செய்து வந்தேனோ, அவர்கள் தற்போது இருக்குமிடத்தை அடைய விரும்புகிறேன்." (29)

உயர்நெறியோடு கூறிய (சபரியின்) அந்தச் சொற்களை, இலக்குவனுடன் கூட இராமன் கேட்டு புளகாங்கிதம் அடைந்தார். (அந்த வனத்தின் சிறப்புக்களை எண்ணிப் பார்த்து) 'ஆகா! ஆச்சரியம்!' என்று வியந்து கூறினார். (30)

தாமுவாச ததோ ராம: ஸபுரீம் ஸம்ஸிதவ்ரதாம் ।
அர்சிதோஹம் த்வயா ப₄க்த்யா க₃ச்ச₂ காமம் யத₂ாஸுக₂ம் ॥ (31)

இத்யுக்தா ஜடிலா வ்ருத்த₄ா சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம்பு₃ரா ।
தஸ்மிந் முஹூர்தே ஸபு₃ரீ தே₃ஹம் ஜீர்ணம் ஜிஹாஸதீ ॥ (32)

அநுக்ஞாதா து ராமேண ஹுத்வாத்மாநம் ஹுதாஸநே ।
ஜ்வலத்பாவகஸங்காஸா ஸ்வர்குமேவ ஜக₃ாம ஸா ॥ (33)

தி₃வ்யாப₄ரணஸம்யுக்தா தி₃வ்யமால்யாநுலேபநா ।
தி₃வ்யாம்பு₃ரத₄ரா தத்ர ப₃பூ₄வ ப்ரியத₃ர்ஸநா ॥ (34)

விராஜயந்தீ தம் தே₃ஸம் வித்யுத்ஸௌத₃ாமநீ யத₂ா ।
யத்ர தே ஸுக்ருதாத்மாநோ விஹரந்தி மஹர்ஷய: ॥
தத்புண்யம் ஸபு₃ரீ ஸ்த₂ாநம் ஜக₃ாமாத்மஸமாதி₄நா ॥ (35)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ சது:ஸப்ததிதம: ஸர்க₃: ॥

பஞ்சஸப்ததிதம: ஸர்க₃:

பம்பாத₃ர்ஸநம்

தி₃வம் து தஸ்யாம் யாதாயாம் ஸபு₃ர்யாம் ஸ்வேந தேஜஸா ।
லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்₄ராத்ரா சிந்தயாமாஸ ராக₄வ: ॥ (1)

ஸ சிந்தயித்வா த₄ர்மாத்மா ப்ரப₄ாவம் தம் மஹாத்மநாம் ।
ஹிதகாரிணமேகாக்₃ரம் லக்ஷ்மணம் ராக₄வோபு₃ரவீத் ॥ (2)

த்₃ருஷ்டோயமாஸ்ரம: ஸௌம்ய ப₃ஹ்வாஸ்சர்ய: க்ருதாத்மநாம் ।
விஸ்வஸ்தம்ருக₃ஸார்தூ₃லோ நாநாவிஹக₃ஸேவித: ॥ (3)

ஸப்தாநாம் ச ஸமுத்₃ராணாமேஷு தீர்தே₂ஷு லக்ஷ்மண ।
உபஸ்ப்ருஷ்டம் ச விதி₄வத்பிதரஸ்சாபி தர்பிதா: ॥ (4)

ப்ரநஷ்டமஸு₄ப₄ம் தத்தத்கல்யாணம் ஸமுபஸ்தி₂தம் ।
தேந தத்தவேந ஹ்ருஷ்டம் மே மநோ லக்ஷ்மண ஸம்ப்ரதி ॥ (5)

ஹ்ருத₃யே ஹி நரவ்யாக்₂ர ஸு₄ப₄மாவிர்பு₄விஷ்யதி ।
ததூ₃க₃ச்ச₂ க₃மிஷ்யாவ: பம்பாம் தாம் ப்ரியத₃ர்ஸநாம் ॥ (6)

விதிக்கப்பட்டுள்ள விரதங்களையெல்லாம் முற்றிலுமாக நிறைவேற்றிவிட்ட சபரியைப் பார்த்து, 'நீ மிகவும் பக்தியுடன் என்னை உபசரித்திருக்கிறாய். (நான் மனமகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறேன்.) ஆனந்தமாக, நீ விரும்பும் புண்ணிய உலகங்களை அடைவாய்' என்று இராமன் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். (31)

மான்தோலும் மரவுரியும் தரித்த, தலையில் சடைக்கற்றையையுடைய முதியவளான சபரி, இராமனால் மேற்கண்டவாறு சொல்லப்பட்டவுடன், அதே முகூர்த்தத்தில் மிகவும் நலிவடைந்திருந்த உடலைத் துறக்க எண்ணி, இராமபிரானால் அனுமதிக்கப்பட்டு, தன்னை நெருப்பில் சமர்ப்பணம் செய்து, கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப் போன்ற ஒளியுடன், தேவலோகத்தையே சென்றடைந்தாள். (32,33)

அப்போது, தெய்விகமான அணிகலன்கள் அணிந்து கொண்டு, தெய்விக மாலைகளும் வாசனைப்பூச்சும் திவ்யமான ஆடையும் அணிந்தவளாய், கண்ணுக்கினிய தோற்றம் கொண்டவளாக ஆனாள். (34)

பேரொளி வீசும் மின்னற்கொடியைப் போல் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதையும் ஒளிர்ச் செய்த சபரி, நற்பேறுபெற்றவர்களான மாமுனிவர்கள் (அவளுடைய குருமார்கள்) எந்தப் புண்ணிய லோகத்தில் இருந்து கொண்டிருந்தார்களோ, அதே இடத்தைத் தன் ஆத்மயோகத்தால் சென்றடைந்தாள். (35)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
எழுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : எழுபத்தைந்து

பம்பையைக் காண்பது

தன்னுடைய தவ ஆற்றலினால் சபரி மேலுலகம் சென்றதும், தம்பியான லட்சுமணனோடு (சபரி கூறிய செய்திகளைக் குறித்து) ஆழமாக அலசிப் பார்த்தார், இராகவன். (1)

தருமத்தையே உயிர்மூச்சாகக் கொண்டிருந்த அந்த ஆத்மஞானிகளின் தபோபலத்தை எண்ணிப் பார்த்து, தன்னுடைய நன்மையிலேயே உறுதியாக மனத்தைச் செலுத்தியிருக்கும் லட்சுமணனைப் பார்த்து இராமன் சொன்னார்— (2)

“தம்பி! மகாத்மாக்களான அந்த முனிவர்களின் இந்த ஆசிரமம் பல அதிசயங்களோடு இருப்பதைக் கண்டோம். இங்கே, மானும் புலியும் (பரஸ்பரம் உள்ள பகைமையை மறந்து) நட்புக் கொண்டிருக்கின்றன; பற்பல வகையான பறவைகள் இங்கே வசிக்கின்றன. (3)

ஏழு சமுத்திரங்களும் கூடியிருக்கும் இந்தப் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் முறைப்படி நாம் நீராடினோம்; மூதாதையர்க்கு நீர்க்கடன் செலுத்தினோம். (4)

லட்சுமணா! புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடியதாலும், முன்னோர்களைத் திருப்தி செய்து வைத்ததாலும், (இங்கிருந்த மாமுனிவர்கள் பேரருளினாலும்) நம்முடைய பாவங்கள் தொலைந்தன (மனவேதனைகள் மறைந்தன). இனி, நமக்கு வெற்றியே கிட்டப்போகிறது. இந்த உண்மை விளங்கிவிட்டதால், இப்போது என் மனத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றியிருக்கிறது. (5)

புலிநிகர் வீரனே! என் இதயத்தில் மங்களமான எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆகவே, வா. கண்ணுக்கினிய, புனிதம் மிக்க பம்பைத் தடாகத்திற்குச் செல்வோம். (6)

- ருப்யமுகோ கி₃ரிர்யத்ர நாதிதூ₃ரே ப்ரகாஸதே ।
யஸ்மிந் வஸதி த₄ர்மாத்மா ஸுக்₃ரீவோம்ஸுமத: ஸுத: ॥ (7)
- நித்யம் வாலிப₄யத்ரஸ்தஸ்சதுர்பி₄: ஸஹ வாநரை: ।
அபி₄த்வரே ச தம் த்₃ரஷ்டும் ஸுக்₃ரீவம் வாநரர்ஷப₄ம் ॥ (8)
- தத₃தீ₄நம் ஹி மே ஸௌம்ய ஸீதாயா: பரிமார்க்குணம் ।
ஏவம் ப்₃ருவாணம் தம் தீ₄ரம் ராமம் ஸௌமித்ரிரப்₃ரவீத் ॥
க₃ச்ச₂ாவஸ்த்வரிதம் தத்ர மமாபி த்வரதே மந: ॥ (9)
- ஆஸ்ரமாத்து ததஸ்தஸ்மாந்நிஷ்கர்மய ஸ விஸாம்பதி: ।
ஆஜக₃ாம தத: பம்பாம் லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ரபு₄: ॥ (10)
- ஸ த₃தூ₃ஸ தத: புண்யாமுதூரஜநஸேவிதாம் ।
நாநாத்₃ருமலதாகீர்ணாம் பம்பாம் பாநீயவாஹிநீம் ॥ (11)
- பத்₃மை: ஸௌக₃ந்தி₄கைஸ்தாம்ராம் ஸுக்லாம் குமுத₃மண்ட₃லை: ।
நீலாம் குவலயோத்₃த₄ாடைர்பு₃ஹுவர்ணாம் குத₂ாமிவ ॥ (12)
- ஸ தாமாஸா₃த்ய வை ராமோ தூ₃ராது₃த₃கவாஹிநீம் ।
மதங்க₃ஸரஸம் நாம ஹ்ரத₃ம் ஸமவக₃ாஹத ॥ (13)
- அரவிந்தோ₃த்பலவதீம் பத்₃மஸௌக₃ந்தி₄காயுதாம் ।
புஷ்பிதாம்ரவணோபேதாம் ப₃ர்ஹிணோத்₃கு₄ஷ்டநாதி₃தாம் ॥ (14)
- திலகைர்பீ₃ஜபூரைஸ்ச த₄வை: ஸுக்லத்₃ருமைஸ்தத₂ா ।
புஷ்பிதை: கரவீரைஸ்ச புந்நாகை₃ஸ்ச ஸுபுஷ்பிதை: ॥ (15)
- மாலதீகுந்த₃கு₃ல்மைஸ்ச ப₄ண்ட₃ரேர்நிசுலைஸ்தத₂ா ।
அஸோகை: ஸப்தபர்ணைஸ்ச கேதகைரதிமுத்தகை: ॥ (16)
- அந்யைஸ்ச விவிதை₄ர்வ்ருகை: ப்ரமத₃ாமிவ பூ₄ஷிதாம் ।
ஸமீக்ஷமாணௌ புஷ்பா₄யம் ஸர்வதோ விபுலத்₃ருமம் ॥ (17)
- கோயஷ்டிகைஸ்சார்ஜுநகை: ஸதபத்ரைஸ்ச கீரகை: ।
ஏதைஸ்சாந்யைஸ்ச விஹகை₃ர்நாதி₃தம் து வநம் மஹத் ॥
ததோ ஜக்₃மதுரவ்யக்₃ரௌ ராக₄வௌ ஸுஸமாஹிதௌ ॥ (18)
- தத்₂வநம் சைவ ஸரஸ: பஸ்யந்தௌ ஸகுநைர்யுதம் ।
ஸ த₃தூ₃ஸ தத: பம்பாம் ஸீதவாரிநிதி₄ம் ஸுப₄ாம் ॥
ப்ரஹ்ருஷ்டநாநாஸகுநாம் பாதுபைருபஸோபி₄தாம் ॥ (19)
- ஸ ராமோ விவித₄ாந் வ்ருக்ஷாந் ஸராம்ஸி விவித₄ாநி ச ।
பஸ்யந் காமாபி₄ஸந்தப்தோ ஜக₃ாம பரமம் ஹ்ரத₃ம் ॥ (20)

அதன் அருகிலேயே ரிஷ்யமுக பர்வதம் இருக்கிறது. சூரியகுமாரனான தருமாத்மா சக்ரீவன் அங்கேதான் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். (7)

வாலியிடமிருக்கும் பயத்தினால், நான்கு வானர்களோடு எப்போதும் கூடியிருக்கும் வானரர் தலைவனான சக்ரீவனைக் காண்பதற்கு வேகமாகச் செல்வோம். (8)

தம்பி! என்னுடைய சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது என்ற கடினமான செயல் அவன் பொறுப்பில் இருக்கிறது (என்று, கபந்தன் சொல்லியிருக்கிறானே?)” இவ்வாறு, வீரரான இராமன் சொல்லியதைக் கேட்டு, சுமித்திரைச் செல்வன் பதில் கூறினான்— “அவ்விடத்திற்கு நாம் விரைந்து செல்ல, என் மனமும் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.” (9)

உடனே, லோகநாதரான இராமப்பிரபு, அந்த ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியேறி, லட்சுமணனோடு பம்பை கரையை வந்தடைந்தார். (10)

அவர், புனிதமானதும் முனிவர் பெருமக்களால் உபயோகப்படுத்தப்படுவதும் (நான்கு புறங்களிலும்) பலவகையான மரங்கள்-கொடிகள் சூழப்பட்டதும் அருந்துவதற்குக்கந்த தெள்ளிய நீரையுடையதுமான பம்பையைக் கண்டார். (11)

தாமரைகள், சிவந்த செங்கழுநீர்ப் பூக்கள், வெண்மையான ஆம்பல்கள், கருமையான நெய்தல் மலர்கள் - இவ்விதம் பல வண்ணச் சேர்க்கையால் கம்பளம் விரித்தாற்போலிருந்த பம்பையைப் பார்த்தார்கள். (12)

வெகுதூரத்திலிருந்து வந்திருந்த இராமன் நன்னீர் நிரம்பிய அந்த நீர்நிலையில் மதங்கஸரஸ் என்ற மடுவில் நீராடினார். (மதங்கஸரஸ் என்பது, பம்பையின் ஒரு ஸ்நானகட்டம் - நீராடும் படித்துறை என்று கொள்க - கங்கையில், மணிகர்ணிகை என்பது போல. இது, சில வியாக்கியானக்காரர்களின் முடிபு.) (13)

(பம்பையிலும் அதைச் சுற்றியிருந்த கரைப்பகுதிகளிலும்) செந்தாமரை, நெய்தல், வெண்தாமரை, செளகந்திகம் (செங்கழுநீர்) ஆகிய மலர்கள் நிரம்பியிருந்தன. மலர்களையுடைய மாமரங்களின் காடுகள், மயில்களின் இனிய குரலோசை, (14)

திலகம், மாதுளை, தவம் என்ற மரம், மருதம், மலர்ந்த அரளி, ஏராளமான புஷ்பங்களைக் கொண்ட புன்னாகம், மாலதி (மல்லிகை) புதர்கள், ஆல், வஞ்சளம், அசோகம், எழிலைப்பாலை, தாழை, தினிசி, (15,16)

மற்றும் பலவகை மரங்களாலும், நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட அணங்கை போன்று, எல்லாப் பக்கங்களிலும் செழிப்பான மரங்கள் அடர்ந்தும், ஏராளமான மலர்கள் விளங்குவதையும் பார்த்துக் கொண்டே, (17)

நாரை-மயில்-கொக்கு-மரங்கொத்தி முதலியவற்றாலும் மற்றும் பலவகை பட்சிகளால் ஒலியெழுப்பப்படுவதுமான அந்தப் பெருங்காட்டுப் பகுதியில், கலங்காத, உறுதியான நெஞ்சுடைய இராம-லட்சுமணர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். (18)

பல பறவைகள் வசிப்பதும், நீர்நிலையை ஓட்டி வளர்ந்துள்ள காடுகளையும் பார்த்தவாறே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். உற்சாகத்துடன் பறந்து கொண்டிருக்கும் பல்வகைப் பறவைகளும் மரங்களும் அழகூட்டும் சுற்றுச் சூழலையுடையதும், மாசுமருவற்ற, குளிர்ந்த நீர் நிரம்பியதுமான பம்பையை இராமன் பார்த்தார். (19)

இராமன், பலவகையான மரங்களையும், பல்வகை நீர்நிலைகளையும் (நீராடும் படித்துறைகளையும்) பார்த்ததும், காமவேதனையால் பீடிக்கப்பட்டு, புனிதமான பம்பை ஏரியை அடைந்தார். (20)

புஷ்பிதோபவநோபேதாம் ஸாலசம்பகஸோபி₄தாம் ।
ஷட்பதெ₃ளக₄ஸமாவிஷ்டாம் ஸ்ரீமதீமதுலப்ரப₄ாம் ॥ (21)

ஸ்ப₂டிகோபமதோயாட்₄யாம் ஸ்லக்ஷணவாலு₃கஸம்யுதாம் ।
ஸ தாம் த்₃ருஷ்ட்வா புந: பம்பாம் பத்₃மஸௌக₃ந்தி₄கையுதாம் ॥
இத்யுவாச தத₃ா வாக்யம் லக்ஷமணம் ஸத்யவிக்ரம: ॥ (22)

அஸ்யாஸ்தீரே து பூர்வோக்த: பர்வதோ த₄துமண்டி₃த: ।
ருஸ்யமுக இதி க்₂யாத: புண்ய: புஷ்பிதபாத₃ப: ॥ (23)

ஹரேர்ருக்ஷரஜோநாம்ந: புத்ரஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: ।
அத்₄யாஸ்தே தம் மஹாவீர்ய: ஸுக்₄ரீவ இதி விஸ்ருத: ॥ (24)

ஸுக்₄ரீவமபி₄க₃ச்ச₂ த்வம் வாநரேந்த்₃ரம் நரர்ஷப₄ ।
இத்யுவாச புநர்வாக்யம் லக்ஷமணம் ஸத்யவிக்ரமம் ॥ (25)

ராஜ்யப்₄ரஷ்டேந தீ₃நேந தஸ்யாமாஸக்தசேதஸா ।
கத₂ம் மயா விநா ஸக்யம் ஸீதாம் லக்ஷமண ஜீவிதும் ॥ (26)

இத்யேவமுக்த்வா மதுநாபி₄பீடி₃த:
ஸ லக்ஷமணம் வாக்யமநந்யசேதஸம் ।
விவேஸ பம்பாம் நளிநீம் மநோஹராம்
ரக்₄த்தம: ஸோகவிஷாத₃யந்த்ரித: ॥ (27)

ததோ மஹத்₃வர்தம் ஸுதூ₃ரஸங்க்ரம:
க்ரமேண க₃த்வா ப்ரதிகூலத₄ந்வநம் ।
த₃த்₃ர்ஸ பம்பாம் ஸுப₄த்₃ர்ஸகாநநா-
மநேகநாநாவித₄பக்ஷிஜாலகாம் ॥ (28)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சஸப்ததிதம: ஸர்க்₃: ॥

ஸ்ரீமத்₃வால்மீகிராமாயணே ஆரண்யகாண்ட₃: ஸம்பூர்ண:

மலர்ந்த புஷ்பங்களைக் கொண்ட உபவனங்கள், அழகைப் பெருக்கும் ஸால-சம்பக மரங்கள், வண்டுகளின் கூட்டம், லட்சுமீகரமானது, ஒப்புவமையற்றது, படிகம் போன்று தூயதான நீர் நிரம்பியது, (செல்லும் பாதையில்) மிருதுவான மணல் பொடிகள், தாமரை-செங்கழுநீர் செழிப்புடன் வளர்ந்திருப்பது – இவ்விதமாக விளங்கும் பம்பை ஏரியை மீண்டும் கண்கொட்டாமல் பார்த்து, வீண்போகாத பராக்கிரமத்தையுடைய இராமன், இலக்குவனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்—

(21,22)

“இந்த ஏரியை ஒட்டினாற்போல், தாதுக்கள் நிறைந்ததும், மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் மரங்களை உடையதும், புகழ்பெற்றதும், (முனிவர்களின் இருப்பிடமாதலால்) புண்ணியப்பேறு பெற்றதும், முன்னர் கபந்தனால் கூறப்பட்டதுமான ரிஷ்யமுகம் என்ற பர்வதம் இருக்கிறது.

(23)

பெருமைமிக்க வானரனான ரிக்ஷரஜஸ் என்பவருடைய புதல்வன், மகாவீரம் பொருந்திய சுகீர்வன் என்று பெயர் பெற்றவன், அந்த மலையில் வசித்து வருகிறான்.

(24)

வீரசிகாமணியே! நீ, வானரர் தலைவனான அந்த சுகீர்வனை சென்று பார்ப்பாயாக.” இவ்வாறு, சத்தியபராக்கிரமம் படைத்த இலக்குவனிடம் கூறி நிறுத்தி, பின்னர் தொடர்ந்து பேசினார்—

(25)

“லட்சுமணா! நாடு கடத்தப்பட்டுப் பரிதாப நிலையில், சீதையிடம் அளவிட முடியாத பற்றுக்கொண்டிருக்கும் நான், அவள் இல்லாமல் எப்படி உயிர் வாழ முடியும்?”

(26)

இவ்வாறு, காமதேவதையால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த அவர், இராமனுடைய நலனைத் தவிர வேறெதையும் அறியாத இலக்குவனைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு, துக்கம்-மனச்சோர்வினால் தளர்ந்திருந்த ரகுநாயகன், மனத்திற்கினிய பம்பையில் (புத்துணர்ச்சி பெறுவதற்காக) இறங்கினார்.

(27)

இடையூறுகள் நிறைந்த காட்டுப் பகுதிகளின் வழியே வெகுதூரம் சிரமப்பட்டு நடந்து வந்த அவர், அழகிய பூங்காவனங்கள் சூழ்ந்ததும் பலவகையான பறவைக் கூட்டங்கள் விளங்குவதுமான பம்பையைக் கண்களால் கண்டார்.

(28)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில்
எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஆரண்ய காண்டம் முற்றிற்று.

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

கிஷ்கிந்த₄ காண்ட₃:

ப்ரத₂ம: ஸர்க₃:

ராமவீரலம்ப₄வேஸ:

- ஸ தாம் புஷ்கரிணீம் க₃த்வா பத்₃மோத்பலஜ்ஞாகுலாம் ।
ராம: ஸௌமித்ரிஸஹிதோ விலலாபாகுலேந்த்₃ரிய: ॥ (1)
- தஸ்ய த்₃ருஷ்ட்வைவ தாம் ஹர்ஷாதி₃ந்த்₃ரியாணி சகம்பிரே ।
ஸ காமவஸமாபந்ந: ஸௌமித்ரிமித₃மப்₃ரவீத் ॥ (2)
- ஸௌமித்ரே ஸோப₄தே பம்பா வைதூர்யவிமலோத₃கா ।
பு₂ல்லபத்₃மோத்பலவதீ ஸோபி₄தா விவிதை₄ர்த்₃ருமை: ॥ (3)
- ஸௌமித்ரே பஸ்ய பம்பாயா: காநநம் ஸுப₄த₃ர்ஸநம் ।
யத்ர ராஜந்தி ஸைலாப₄ா த்₃ருமா: ஸஸிக₂ரா இவ ॥ (4)
- மாம் து ஸோகாபி₄ஸந்தப்தமாத₄ய: பீட₃யந்தி வை ।
ப₄ரதஸ்ய ச து₃:கே₂ந வைதே₃ஹ்யா ஹரணேந ச ॥ (5)
- ஸோகார்தஸ்யாபி மே பம்பா ஸோப₄தே சித்ரகாநநா ।
வ்யவகீர்ணா ப₃ஹுவிதை₄: புஷ்பை: ஸீதோத₃கா ஸிவா ॥ (6)
- நளிநைரபிஸஞ்ச₂ந்நா ஹ்யத்யர்த₂ம் ஸுப₄த₃ர்ஸநா ।
ஸர்பவ்யாலாநுசரிதா ம்ருக₃த்₃விஜஸமாகுலா ॥ (7)
- அதி₄கம் ப்ரதிப₄ாத்யேதந்நீலபீதம் து ஸாத்₃வலம் ।
த்₃ருமாணாம் விவிதை₄: புஷ்பை: பரிஸ்தோமைரிவார்பிதம் ॥ (8)
- புஷ்பப₄ாரஸம்ருத்₃த₄நி ஸிக₂ராணி ஸமந்தத: ।
லதாபி₄: புஷ்பிதா₃க்₃ராபி₄ருபக்₃ட₄நி ஸர்வத: ॥ (9)
- ஸுக₂நிலோ₃யம் ஸௌமித்ரே கால: ப்ரசுரமந்மத₂: ।
க₃ந்த₄வாந் ஸுரபி₄ர்மாஸோ ஜாதபுஷ்பப₂லத்₃ரும: ॥ (10)
- பஸ்ய ரூபாணி ஸௌமித்ரே வநாநாம் புஷ்பஸாலிநாம் ।
ஸ்ருஜதாம் புஷ்பவர்ஷாணி தோயம் தோயமுசாமிவ ॥ (11)
- ப்ரஸ்தரேஷு ச ரம்யேஷு விவித₄ா: காநநத்₃ருமா: ।
வாயுவேக₃ப்ரசலிதா: புஷ்பைரவகிரந்தி க₃யம் ॥ (12)

“ ஸ்ரீஹரி: ”

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸர்க்கம் : ஒன்று

இராமனின் காமவேதனை

தாமரை, நீலோத்பலம் மற்றும் மீன்கள் நிறைந்த அந்த ஓடையின் அருகில் சென்று பார்த்தவுடன் புலன்கள் துடிக்க, லட்சுமணன் (தேரியம் கூறுவதற்காக) அருகிலிருக்கும்போதே இராமன் அரற்றத் தொடங்கினார். (1)

அந்த ஏரியைப் பார்த்தவுடனே, மகிழ்ச்சியால் அவருடைய புலன்கள் கிளர்ந்து நடுங்கின. காமத்தின் வசப்பட்ட அவர், லட்சுமணனைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னார்— “லட்சுமணா! வைடூர்யம் போன்ற தூய நீராலும், மலர்ந்துள்ள தாமரை, நீலோத்பலம் போன்ற மலர்களாலும், (கரைகளில்) பலவகையான மரங்களாலும் பம்பை ஓடை அழகாக விளங்குகிறது. (2,3)

லட்சுமணா! பம்பையின் கரைகளில் உயரமான சிகரங்களுடன் கூடிய மாமலைகளைப் போல் விளங்கும் மரங்களையுடைய கண்கவர் காடுகள், செழிப்புடன் இருப்பதைப் பார். ஆனால், (தன் வேண்டுகோள் ஏற்கப்படாததால், அரசமாளிகை சுக-சௌக்கியங்களைத் துறந்து, நந்திக்கிராமத்தில் விரதக் கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்) பரதனைப் பற்றிய துக்கத்தாலும், சீதை அபகரித்துச் செல்லப்பட்டதாலும், முன்னமே என் மனம் அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது மனவேதனை அதிகமாக வருந்தச் செய்கிறது. (4,5)

தூயரம் என்னை வாட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் பலவிதமான மலர்கள் நிறைந்து, குளிர்ந்த, தெளிந்த நீர் நிரம்பிய பம்பையின் கரையிலுள்ள மனமகிழ்ச்சி தரும் காடுகளால், ஓடையின் அழகைக் காண முடிகிறது. தாமரை மலர்களால் மூடப்பட்டாற்போலிருக்கும் ஓடை மிக அழகாகக் காட்சி தருகிறது. அருகிலேயே சர்ப்பம் மற்றும் அச்சமூட்டும் விலங்குகளும், மான் முதலான சாந்தமான பிராணிகளும் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. (6,7)

கரும்பச்சை, வெளிர் மஞ்சள் நிறங்களில் உள்ள புற்கள் இந்த இடத்தின் அழகை அதிகப்படுத்துகின்றன; மரங்களிலிருந்து பலவிதமான மலர்கள் தரையில் உதிர்ந்து, இரத்தினக் கம்பளம் விரித்தாற்போலிருக்கிறது. (8)

எல்லாப் பக்கங்களிலும் மரக்கிளைகளின் நுனியில் ஏராளமான மலர்க்கொத்துக்கள் இருக்கின்றன; அவைகளின் நாற்புறங்களிலும், மேற்பகுதியில் மலர்களைக் கொண்ட கொடிகளால் சுற்றிக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. (9)

லட்சுமணா! இது வசந்தகாலம் (சித்திரை மாதம்). அதனால், மரங்களில் மலர்களும் பழங்களும் விளங்குகின்றன. அவைகளைத் தழுவிக்கொண்டு வரும் காற்று நறுமணத்தைத் தருவதுடன், காமவேதனையையும் தூண்டிவிடுகிறது. (10)

சுமித்திரைச் செல்வனே! கொத்துக்கொத்தாக மலர்களையுடைய மரங்களைக் கொண்ட காட்டுப் பகுதிகளின் பல்வகையான அழகைப் பார்! (நிறம், மணம் இவற்றிற்கேற்ப, அழகின் காட்சிகளும் பலவிதமாக இருக்கின்றன.) மேகங்கள் மழையைப் பொழிவதைப் போல, மரங்கள் மலர்மாரியைப் பொழிகின்றன. (11)

பல்வகையான காட்டுமரங்கள், காற்றின் அதிவேகத்தினால் அசைக்கப்பட்டு, அழகான மலைப்பாறைகளில் மலர்களைச் சொரிகின்றன; பூமியைப் பூக்களால் மூடி விடுகின்றன. (12)

- பதிதை: பதமாநைஸ்ச பாதுபஸ்தைஸ்ச மாருத: ।
குஸுமை: பஸ்ய ஸௌமித்ரே க்ரீடந்நிவ ஸமந்தத: ॥ (13)
- விஷிபந் விவிதா: ஸாக்நா நக்யநாம் குஸுமோத்கசா: ।
மாருதஸ்சலிதஸ்தாநை: ஷட்பதைரநுகீயதே ॥ (14)
- மத்தகோகிலஸந்நாதைந்நந்தயந்நிவ பாதுபாந் ।
ஸைலகந்த்ரநிஷ்க்ராந்த: ப்ரகீத இவ சாநில: ॥ (15)
- தேந விஷிபதாத்யர்தம் பவநேந ஸமந்தத: ।
அமீ ஸம்ஸக்தஸாக்நா க்ரதிதா இவ பாதுபா: ॥ (16)
- ஸ ஏஷ ஸுகஸம்ஸ்பர்ஸோ வாதி சந்த்நுநஸீதள: ।
கந்தமப்யாவஹந் புண்யம் ஸ்ரமாபநயநோநில: ॥ (17)
- அமீ பவநவிஷிப்தா விநத்யந்தீவ பாதுபா: ।
ஷட்பதைரநுகஜத்பிர்வநேஷு மதுகந்திஷு ॥ (18)
- கிரிப்ரஸ்தேஷு ரம்யேஷு புஷ்பவத்பிர்மநோரமை: ।
ஸம்ஸக்தஸிக்ரா: ஸைலா விராஜந்தே மஹாத்ருமை: ॥ (19)
- புஷ்பஸஞ்சந்நஸிக்ரா மாருதோத்ஷேபசஞ்சலா: ।
அமீ மதுகரோத்தம்ஸா: ப்ரகீதா இவ பாதுபா: ॥ (20)
- ஸுபுஷ்பிதாம்ஸ்து பஸ்யேமாந் கர்ணிகாராந் ஸமந்தத: ।
ஹாடகப்ரதிஸஞ்சந்நாந்நராந் பீதாம்புராநிவ ॥ (21)
- அயம் வஸந்த: ஸௌமித்ரே நாநாவிஹக்யநாதித: ।
ஸீதயா விப்ரஹீணஸ்ய ஸோகஸந்தீபநோ மம ॥ (22)
- மாம் ஹி ஸோகஸமாக்ராந்தம் ஸந்தாபயதி மந்மத: ।
ஹ்ருஷ்ட: ப்ரவத்யமாநஸ்ச மாமாஹ்வயதி கோகில: ॥ (23)
- ஏஷ த்யாத்யுஹகோ ஹ்ருஷ்டோ ரம்யே மாம் வநநிர்ஜரே ।
ப்ரணத்யந் மந்மதாவிஷ்டம் ஸோசயிஷ்யதி லக்ஷ்மண ॥ (24)
- ஸ்ருத்வைதஸ்ய புரா ஸப்த்யமாஸ்ரமஸ்தா மம ப்ரியா ।
மாமாஹூய ப்ரமுதிதா பரமம் ப்ரத்யநந்தத ॥ (25)
- ஏவம் விசித்ரா: பதக்யா நாநாராவவிராவிண: ।
வ்ருக்ஷகுல்மலதா: பஸ்ய ஸம்பதந்தி ஸமந்தத: ॥ (26)
- விமிஸ்ரா விஹக்யா: பும்பிராத்மவ்யுஹாபிநந்திதா: ।
ப்ருங்க்யாஜப்ரமுதிதா: ஸௌமித்ரே மதுரஸ்வரா: ॥ (27)

சுமித்திரை மைந்தனே! மரத்திலிருந்து விழுந்துவிட்ட, விழுந்து கொண்டிருக்கிற, கிளைகளின் நுனியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற மலர்களுடன், எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் காற்றுத்தேவன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற அற்புதத்தைப் பார்! (13)

காற்றானது, மலர்கள் நிரம்பிய மரங்களின் பற்பல கிளைகளையும் உலுக்கிவிட்டுச் செல்கிறது. அதனால், மலர்களில் தேன் குடித்து மதர்த்திருந்த வண்டுகள், காற்றுப்போக்கில் செல்லும் மலர்களைத் தொடர்ந்து ரீங்காரமிட்டுச் செல்கின்றன. (14)

மலைக்குகைகளிலிருந்து வெளியேறும் காற்று நல்லிசை போல் (புல்லாங்குழல் போன்ற காற்றிசைக்கருவியின் இசைபோல்) அமைந்து, மதங்கொண்ட குயில்களின் அகவல்கள் குரலிசையாக அமைய, அதற்கேற்ப மரங்கள் நர்த்தனம் செய்வது போல் ஆடுகின்றன. (15)

மிக வேகமாக வீசும் காற்றினால் மரங்களின் கிளைகள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஆட்டப்படுவதால், மரக்கிளைகள் ஒன்றோடொன்று கோர்க்கப்பட்டிருப்பதைப் போல் விளங்குகின்றன. (16)

குளிர்ச்சியான தென்றல் காற்று, மலர்களின் நறுமணத்தைச் சுமந்து கொண்டு, இனிமையாக உடலைத் தடவிக் கொண்டு செல்வதால், உடல் களைப்பு நீங்கிப் போகிறது. (17)

காடுகளிலுள்ள மரங்கள், இனிய மணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டு வேகமாக வீசும் காற்றினால் தாக்கப்படும்போது எழும்பும் ஒலி செவிக்கினிய இசையைப் போலிருக்கிறது. கூடவே, வண்டுகளும் துணையாக இசைக்கின்றன. (18)

மலையின் பல இடங்களிலும், கண்கவர் அழகுடன் மலர்க்கொத்துக்களையுடைய பெரிய பெரிய மரங்களுடன் கூடிய சிகரங்களால் மலைகள் மிகப்பொலிவுடன் விளங்குகின்றன. (19)

மரங்கள், மலர்கள் நிறைந்த கிளைகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. (மலர்களை மொய்க்கும்) வண்டுகள் தலையணி போல் விளங்குகின்றன. காற்றினால் அசைக்கப்பட்டு அசையும் கிளைகளில் எழுகின்ற வண்டுகளின் ரீங்காரம், மரங்களே பாட்டிசைப்பதைப் போலிருக்கிறது. (20)

உடல் முழுவதையும் பொன் அணிகலன்களால் மூடிக்கொண்டு (ஏராளமான நகைகளை, அவையவைகளுக்குரிய இடத்தில் அணிந்துகொண்டு), பட்டாடை உடுத்தி (ஒளிமயமாக) விளங்கும் மனிதர்களைப் போல, நன்றாகப் பூத்துக்குலுங்கும் இந்த சரக்கொன்றை மரங்களைப் பார். லட்சுமணா! பலவகைப்பட்ட பறவைகள் கூவி ஆனந்திக்கின்ற இந்த வசந்தகாலம், சீதையை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் என் சோகத்தை மேலும் வளர்ப்பதாக இருக்கிறது. (21,22)

மகிழ்ச்சியில் திளைக்கும் குயில், கூவிக் கூவி என்னை அழைப்பது போலிருக்கிறது. அதைக் கேட்பதனால், பிரிவாற்றாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கும் என்னை மன்மதன் வாட்டுகிறான். லட்சுமணா! மனத்துக்கினிய காட்டருவியின் பக்கத்தில் உல்லாசமாகக் குரலெழுப்பும் நீர்க்கோழி நன்றாகக் கூவி, மதனாவஸ்தையில் தவிக்கும் என்னை மேலும் துக்கப்படுத்துகிறது. (23,24)

முன்பு, ஆசிரமத்திலிருந்தபோது, இதனுடைய கூவலைக் கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட என் அன்புக்குரிய சீதை, உற்சாகத்துடன் என்னை அருகில் அழைத்து, சந்தோஷத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டாள். (25)

இப்படியாக, பலவிதமான ஒலிகளை எழுப்பும் பல இனங்களைச் சேர்ந்த பறவைகள், எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் பறந்து வந்து மரம்-புதர்-கொடிகளில் உட்காருவதைப் பார். (26)

லட்சுமணா! பெண் பறவைகள், (ஏராளமான மலர்கள் பூத்துக்குலுங்குவதால், மகரந்தம் பருகுவதற்காகக் கூட்டங்கூட்டமாக வரும்) தேனீக்களின் ஜங்கார இன்னொலியில் மயங்கி, ஆண் பறவையுடன் கூடி மகிழ்ந்து, (அந்த இனிய தாம்பத்யத்தால்) அதன் இனத்தைச் சேர்ந்த மற்ற பறவைகளும் ஆனந்தமடைகின்றன! (27)

அஸ்யா: கூலே ப்ரமுதி₃தா: ஸகூநா: ஸங்க₄ஸஸ்த்விஹ ।
 த₃ாத்யூஹரதிவிக்ரந்தை₃: பும்ஸ்கோகிலருதைரபி ।
 ஸ்வநந்தி பாத₃பாஸ்சேமே மமாநங்க₃ப்ரதீபநா: ॥ (28)

அஸோகஸ்தப₃காங்க்யார: ஷட்பத₃ஸ்வநநி:ஸ்வந: ।
 மாம் ஹி பல்லவதாம்ரார்சிர்வஸந்தாக்₃நி: ப்ரத₄க்ஷயதி ॥ (29)

ந ஹி தாம் ஸௌக்ஷ்மபக்ஷமாக்ஷீம் ஸுகேஸீம் ம்ருது₃ப₄ஷிணீம் ।
 அபஸ்யதோ மே ஸௌமித்ரே ஜீவிதே₃ஸ்தி ப்ரயோஜநம் ॥ (30)

அயம் ஹி த₃யிதஸ்தஸ்யா: காலோ ருசிரகாநந: ।
 கோகிலாகுலஸீமாந்தோ த₃யிதாயா மமாநக₄ ॥ (31)

மந்மத₂ாயாஸஸம்பூ₄தோ வஸந்தகுணவர்தி₄த: ।
 அயம் மாம் த₄க்ஷயதி க்ஷிப்ரம் ஸோகாக்₃நிர்நசிராதி₃வ ॥ (32)

அபஸ்யதஸ்தாம் த₃யிதாம் பஸ்யதோ ருசிரத்₃ருமாந் ।
 மமாயமாத்மப்ரப₄வோ பூ₄யஸ்த்வமுபயாஸ்யதி ॥ (33)

அத்₃ருஸ்யமாநா வைதே₃ஹீ ஸோகம் வர்த₄யதீஹ மே ।
 த்₃ருஸ்யமாநோ வஸந்தஸ்ச ஸ்வேத₃ஸம்ஸர்க்₃தூ₃ஷக: ॥ (34)

மாம் ஹி ஸா ம்ருக்₃ஸாப₃ாக்ஷீசிந்தாஸோகப₃லாத்தக்ருதம் ।
 ஸந்தாபயதி ஸௌமித்ரே க்ரூரஸ்சைத்ரோ வநாநில: ॥ (35)

அமீ மயூரா: ஸோப₄ந்தே ப்ரந்ருத்யந்தஸ்ததஸ்தத: ।
 ஸ்வை: பக்ஷை: பவநோத்₃தூ₄தைர்க்₃வாக்ஷை: ஸ்ப₂ாடிகைரிவ ॥ (36)

ஸிகி₂நீபி₄: பரிவ்ருதாஸ்த ஏதே மத₃மூர்சி₂தா: ।
 மந்மத₂ாபி₄பரீதஸ்ய மம மந்மத₂வர்த₄நா: ॥ (37)

பஸ்ய லக்ஷ்மண ந்ருத்யந்தம் மயூரமுபந்ருத்யதி ।
 ஸிகி₂நீ மந்மத₂ார்தைஷா ப₄ர்தாரம் கி₃ரிஸாநுஷா ॥ (38)

தாமேவ மநஸா ராமாம் மயூரோ₃ப்யுபத₄ாவதி ।
 விதத்ய ருசிரௌ பக்ஷௌ ருதைருபஹஸந்நிவ ॥ (39)

மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரியா ।
 தஸ்மாந்ந்ருத்யதி ரம்யேஷா வநேஷா ஸஹ காந்தயா ॥ (40)

மம த்வயம் விநா வாஸ: புஷ்பமாஸே ஸுது₃:ஸஹ: ॥ (41)

பம்பை ஏரியின் இந்தக் கரையில், பறவைக் கூட்டங்கள் மனக்களிப்புடன் கூவிக் கொண்டிருக்கின்றன. நீர்க்கோழிகள், தம் துணையை நாடி சப்திக்கின்றன; ஆண் குயில்கள், தம் பேடையைக் கூவி அழைக்கின்றன; மரங்கள் (காற்றினால் அசைக்கப்பட்டு) என் காமதாபத்தை வளர்ப்பதுபோல் ஆடுகின்றன. (28)

வசந்தகாலம் என்ற அக்னிக்கு, அசோக மரங்களில் செக்கச்சிவந்து பூத்துக்குலுங்கும் மலர்க்கொத்துக்களே, நெருப்புக் கனல்கள்; சற்றே சிவந்து விளங்கும் புத்தம் புதிய தளிர்களே, செஞ்சுவாலைகள்; வண்டுகளின் ரீங்காரமே, கனன்றெரியும் நெருப்பின் ஒலிகள். ஆகா! இந்தப் பருவ காலம், என்னை எவ்வாறு தகிக்கிறது! (29)

சுமித்திரைச் செல்வனே! அழகான கண்ணிமையாள்; நற்குழலாள்; இன்மொழியாள்! - இப்படிப்பட்டவளான அவளைக் காணாததால், இனி உயிரோடிருப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை (என்று எண்ணுகிறேன்). காட்டுப் பகுதிகள் மிக அழகாக விளங்கும் இந்தக் காலத்தில், காட்டின் எல்லைப்புறங்களிலிருந்தும் கூட குயில்களின் கூவல் ஓசை இனிமையாகக் கேட்கிறது. என் மனத்துக்கினியாள் மிகவும் விரும்பும் வசந்தகாலம், இது. (30,31)

காமவேதனையால் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை, வசந்தருதுவின் (காமத்தை வளர்க்கின்ற) தன்மைகள் விரைவில் எரித்துவிடும் போலிருக்கிறது. (தென்றல் காற்று, மரங்களில் செந்தளிர்கள், பூங்கொத்துக்கள், குயில்களின் கூவல், மலர்ந்த தாமரை, நறுமணம் - இவைகள் வசந்தத்தின் தன்மைகள்.) (32)

என் மனத்துக்கினிய மனைவியோ கண்ணில் படவில்லை; மரங்களோ மிக அழகாகக் காணப்படுகின்றன. அதனால், பிரிவாற்றாமையின் தாபம் வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. கண்ணில் படாததால் வைதேகி என் துயரத்தை அதிகப்படுத்துகிறாள் என்றாலோ, காமக்களைப்பினால் ஏற்படும் வியர்வையைத் தென்றல் காற்றினால் போக்கும் வசந்தம், என் கண்களில் பட்டு சோகத்தை அதிகப்படுத்துகிறது! (33,34)

லட்சுமணா! மான்குட்டியின் கண்களைப் போல் சுழன்றலையும் கண்களையுடைய அவளுடைய பிரிவால், பலாத்காரமாகக் கவலையிலும் சோகத்திலும் ஆழ்த்தப்பட்டுள்ள என்னை, சித்திரை மாதக் காற்று இரக்கமில்லாமல் வாட்டி வதைக்கிறது. பளிங்குக் கற்களால் செதுக்கப்பட்ட சாளரங்கள்போல், விரிந்த தோகைகளையுடைய மயில்கள், காற்றினால் இங்குமங்கும் அசைக்கப்பட்டு மிக அற்புதமாக ஆடுவதைப் போல் விளங்குகின்றன. (35,36)

ஆண்மயில்கள், பெண்மயில்களால் சூழப்பட்டு காமக்களிப்பில் மெய்மறந்து நிற்பதைக் காணும்போது பிரிவாற்றாமையால் தவிக்கும் எனக்குக் காமவேதனை மேலும் வளர்கிறது. (37)

லட்சுமணா! மலைமுகட்டில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் தன் ஆண்துணையை அனுசரித்து, தன் காமவேதனையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு, இந்தப் பெண்மயில் கூத்தாடுவதைப் பார்க்க. அந்த ஆண்மயிலும் அழகான தன் தோகைகளை விரித்து, மனமகிழ்ச்சியை இனிய ஒலிகளால் வெளிப்படுத்திக் கொண்டு, மனத்தால் தன் பேடையைச் சென்றடைகிறது. ('உன்னால் முடியாதே!' என்று என்னைக் கண்டு பரிகசிப்பது போல் இருக்கிறது.) (38,39)

(இந்த மயில்கள் இருக்கும் இந்தக் காட்டின் வழியாக சீதையை, அரக்கன் அபகரித்துக் கொண்டு போகவில்லை என்று எண்ணுகிறேன். அதைப் பார்த்திருத்தால், இவைகள் சோகத்தில் மூழ்கியிருக்குமே! என்று பொருள் கொள்வரும் உளர்.) காட்டில், எந்த அரக்கனும் ஆண்மயிலின் இனிய துணையை அபகரித்துச் செல்லவில்லை. அதனால்தான், காட்சிக்கினிய காட்டுப் பகுதிகளில், தன் பேடையோடுகூட ஆண்மயில் களிப்புடன் திரிகிறது. (40)

எங்கு நோக்கினும் பூக்கள் மலர்ந்து விளங்கும் இந்தச் சித்திரை மாதத்தில், சீதை இல்லாமல் தனித்திருப்பதை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. (41)

பஸ்ய லக்ஷ்மண ஸம்ராக்யம் திர்யக்யோநிக்யதேஷ்வபி ।
யதேஷா ஸிகி₂நீ காமாத்₃ப₄ர்தாரமபி₄வர்ததே ॥ (42)

மாமப்யேவம் விஸாலாஷீ ஜாநகீ ஜாதஸம்ப்₄ரமா ।
மத₃நேநாபி₄வர்தேத யதி₃ நாபஹ்ருதா ப₄வேத் ॥ (43)

பஸ்ய லக்ஷ்மண புஷ்பாணி நிஷ்ப₂லாநி ப₄வந்தி மே ।
புஷ்பப₄ரஸம்ருத்₃த₄நாம் வநாநாம் ஸிஸிராத்யயே ॥ (44)

ருசிராண்யபி புஷ்பாணி பாதுபாநாமதிஸ்ரியா ।
நிஷ்ப₂லாநி மஹீம் யாந்தி ஸமம் மது₄கரோத்கரை: ॥ (45)

நத₃ந்தி காமம் முதி₃தா: ஸகூநா: ஸங்க₄ஸ: கலம் ।
ஆஹ்யந்த இவாந்யோந்யம் காமோந்மாத₃கரா மம ॥ (46)

வஸந்தோ யதி₃ தத்ராபி யத்ர மே வஸதி ப்ரியா ।
நூநம் பரவஸா ஸீதா ஸாபி ஸோசத்யஹம் யத₂ா ॥ (47)

நூநம் ந து வஸந்தோ₅யம் தே₃ஸம் ஸ்ப்ருஸதி யத்ர ஸா ।
கத₂ம் ஹ்யஸிதபத்₃மாஷீ வர்தயேத்ஸா மயா விநா ॥ (48)

அத₂வா வர்ததே தத்ர வஸந்தோ யத்ர மே ப்ரியா ।
கிம் கரிஷ்யதி ஸுஸ்ரோணீ ஸாது நிர்ப₄ர்த்ஸிதா பரை: ॥ (49)

ஸ்யாமா பத்₃மபலாஸாஷீ ம்ருது₃பூர்வாபி₄ப₄ஷிணீ ।
நூநம் வஸந்தமாஸாத்₃ய பரித்யக்ஷயதி ஜீவிதம் ॥ (50)

த்₃ருட₄ம் ஹி ஹ்ருத₃யே புத்₃தி₄ர்மம் ஸம்ப்ரதி வர்ததே ।
நாலம் வர்தயிதும் ஸீதா ஸாத்₄வீ மத்₃விரஹம் க₃தா ॥ (51)

மயி ப₄ாவோ ஹி வைதே₃ஹ்யாஸ்தத்த்வதோ விநிவேஸித: ।
மமாபி ப₄ாவ: ஸீதாயாம் ஸர்வத₂ா விநிவேஸித: ॥ (52)

ஏஷ புஷ்பவஹோ வாயு: ஸுக₂ஸ்பர்ஸோ ஹிமாவஹ: ।
தாம் விசிந்தயத: காந்தாம் பாவகப்ரதிமோமம் ॥ (53)

ஸத₃ா ஸுக₂மஹம் மந்யே யம் புரா ஸஹ ஸீதயா ।
மாருத: ஸ விநா ஸீதாம் ஸோகம் வர்த₄யதே மம ॥ (54)

தாம் விநா ஸ விஹங்கோ₅ஸௌ பக்ஷீ ப்ரணதி₃தஸ்தத₃ா ।
வாயஸ: பாதுபக₃த: ப்ரஹ்ருஷ்டமபி₄நர்த₃தி ॥ (55)

ஏஷ வை தத்ர வைதே₃ஹ்யா விஹக₃: ப்ரதிஹாரக: ।
பக்ஷீ மாம் து விஸாலாக்ஷயா: ஸமீபமுபநேஷ்யதி ॥ (56)

லட்சுமணா! விலங்கு-பறவைகளாகப் பிறவி எடுத்துள்ளப் பிராணிகளுக்கும் கூட அன்யோன்ய காமக்கவர்ச்சி இருப்பதைப் பார்! அதோ, அந்த மயில்பேடு காமக்கிளர்ச்சியுடன் தன் துணையை நெருங்கி வருகிறது. (42)

நெடுந்தடங்கண்ணாளாகிய சீதை, (அரக்கனால்) திருடிக் கொண்டு போகப்படாதிருந்தால், மனவேட்கைக் கொண்டவளாக என்னை நோக்கி மயங்கி ஓடி வருவாளே! (43)

லட்சுமணா! வசந்த காலத்தில், மரங்களில் பூத்துக்குலுக்கும் மலர்கள், (சீதை அருகில் இல்லாததால், மகிழ்ச்சியைத் தராமல்) எனக்கு உபயோகமற்றவைகளாக இருக்கின்றன. (44)

மரங்களின் அழகை அதிகரிக்கச் செய்யும் கண்ணுக்கினிய மலர்கள், பயனில்லாதனவாகி, வண்டுகளின் கூட்டங்களோடு (நிறைந்த மகரந்தத்தின் சுமையைத் தாங்காமல்) தரையில் விழுகின்றன. பறவைக் கூட்டங்கள், (வசந்தகால வரவினால்) மனக்களிப்படைந்து, தத்தம் பேடையை அழைப்பது போல் கலகலவென்ற இனிய ஒலிகளை எழுப்பி, எனக்கும் மதன வேதனையை உண்டுபண்ணுவது போல ஆடுகின்றன. (45,46)

என் அன்புக்குரியவளான சீதை தற்போது எங்கே இருக்கிறாளோ? அங்கேயும் இப்போது வசந்தகாலம் என்றால், நான் எவ்வாறு இங்கே வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனோ, அவ்வாறே அவளும் காமவசப்பட்டுத் தவித்துக் கொண்டிருப்பாள் என்பது நிச்சயம். (47)

அவள் இருக்குமிடத்தை வசந்தன் நெருங்கியிருக்க மாட்டான் என்பது நிச்சயம். ஏனென்றால், (வசந்தத்தின் புதிய கண்கவர் வனப்பைக் கண்டு) நான் இல்லாத, செங்கமலத்தடங்கண்ணாளான அவள் எவ்வாறு உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பாள்? (48)

'என் பத்தினி இருக்குமிடத்திலும் வசந்தகாலம்தான்' என்றே வைத்துக் கொண்டாலும், (காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கும்) அந்நியர்களால் பயமுறுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவ்வழகியாள் என்னதான் செய்ய முடியும்? (49)

யௌவனத்தின் நடு தசையில் உள்ளவன்; தாமரை இதழ் போன்ற கண்களுடையவன்; மென்மையும் இனிமையும் கூடிப் பேசுபவன். அவன், இந்த வசந்த காலத்தின் அற்புதக் காட்சிகளைக் கண்டு (நான் அருகில் இல்லாததால் பூரணமாக அனுபவிக்க முடியாமல், மனமுடைந்து) உயிரைத் துறந்துவிடுவான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (50)

மென்மையான இயல்புடைய சீதை, என் பிரிவைத் தாங்கமாட்டாமல், உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டாள் - என்று, இப்போது என் உள்ளத்தில் நிச்சயமான எண்ணம் தோன்றுகிறது. உண்மையில், என்னுடைய முழுப்பிரேமை சீதையிடத்திலும், சீதையின் அன்பு முழுமையும் என்னிடத்திலும் எப்போதும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நிலைபெற்றுள்ளன. (51,52)

மலர்களின் நறுமணத்தைச் சுமந்து கொண்டு, பனிக்கட்டியின் குளிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொண்டு, உடலை இனிமையாக வருடிச் செல்லும் இந்தக் காற்று, என் மனத்துக்கினிய மனைவியையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை நெருப்பாகச் சுடுகிறது. (53)

முன்பு, சீதையுடன் இருந்தபோது, மலயமாருதம் எனக்கு இன்பமளிப்பதாக இருந்தது; அதே காற்று, சீதையை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் என்னைத் துயரத்தில் ஆழ்த்துகிறது. (54)

நான், சீதையுடன் இருந்தபோது, காகம் ஆகாயத்தில் பறந்துகொண்டு, கா...கா... என்று கரைந்தது. (இது, பிரிவைக் குறிக்கும் சகுனம்.) அதே காகம், இப்போது மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு உற்சாகத்துடன் கரைகிறது. (இது, பிரிந்தோர் கூடுவதைக் குறிக்கும் சகுனம்.) (55)

இதே பறவை, ஆகாயத்திலிருந்து கூவியபோது சீதை கவர்ந்து செல்லப்பட்டதைக் குறிப்பதாக இருந்தது. (இப்போது, மரத்தில் உட்கார்ந்து கூவுவதால்) தடங்கண்ணாளாகிய அவளிடம் கொண்டு சேர்க்கப் போகிறது. (சீதையை விரைவில் சந்திப்பேன் என்பதை குசனையாகத் தெரிவிக்கிறது.) (56)

ஸ்ருணு லக்ஷ்மண ஸந்நாதும் வநே மதுவிவர்தநம் ।
புஷ்பிதாக்ரேஷு வ்ருசேஷஷு த்விஜாநாமுபகூஜதாம் ॥ (57)

விஷிப்தாம் பவநேநைதாமஸௌ திலகமஞ்ஜரீம் ।
ஷட்பத்யு: ஸஹஸாப்யேதி மதேதாத்ரூதாமிவ ப்ரியாம் ॥ (58)

காமிநாமயமத்யந்தமஸோக: ஸோகவர்தந: ।
ஸ்தப்யுகை: பவநோதக்ஷிப்தைஸ்தர்ஜயந்நிவ மாம் ஸ்தித: ॥ (59)

அமீ லக்ஷ்மண த்ருஸ்யந்தே சூதா: குஸுமஸாலிந: ।
விப்ரமோத்ஸித்தமநஸ: ஸாங்க்ராக்யா நரா இவ ॥ (60)

ஸௌமித்ரே பஸ்ய பம்பாயாஸ்சித்ராஸு வநராஜிஷு ।
கிந்நரா நரஸார்தூல விசரந்தி ததஸ்தத: ॥ (61)

இமாநி ஸுபக்யந்தீநி பஸ்ய லக்ஷ்மண ஸர்வஸ: ।
நளிநாநி ப்ரகாஸந்தே ஜலே தருணஸுர்யவத் ॥ (62)

ஏஷா ப்ரஸந்நஸலிலா பத்மநீலோத்பலாயுதா ।
ஹம்ஸகாரண்ட்யவாகீர்ணா பம்பா ஸௌக்யந்திகாந்விதா ॥ (63)

ஜலே தருணஸுர்யாபை: ஷட்பத்யாஹதகேஸரை: ।
பங்கஜை: ஸோபதே பம்பா ஸமந்தாத்ரூபிஸம்வ்ருதா ॥ (64)

சக்ரவாக்யுதா நித்யம் சித்ரப்ரஸ்தவநாந்தரா ।
மாதங்க்யம்ருக்யூதைஸ்ச ஸோபதே ஸலிலார்திபி: ॥ (65)

பவநாஹிதவேக்யாபிரூர்மிபிர்விமலேஹம்பஸி ।
பங்கஜாநி விராஜந்தே தாட்யமாநாநி லக்ஷ்மண ॥ (66)

பத்மபத்ரவிஸாலாஷீம் ஸததம் ப்ரியபங்கஜாம் ।
அபஸ்யதோ மே வைதேஹீம் ஜீவிதம் நாபிரோசதே ॥ (67)

அஹோ காமஸ்ய வாமத்வம் யோ க்யுதாமபி துர்லப்யாம் ।
ஸ்மாரயிஷ்யதி கல்யாணீம் கல்யாணதரவாதிநீம் ॥ (68)

ஸக்யோ த்ராயிதும் காமோ புவேத்யுப்யாக்யுதோ மயா ।
யதி பூயோ வஸந்தோ மாம் ந ஹந்யாத்புஷ்பிதத்ரும: ॥ (69)

யாநி ஸ்ம ரமணீயாநி தயா ஸஹ புவந்தி மே ।
தாந்யேவாரமணீயாநி ஜாயந்தே மே தயா விநா ॥ (70)

பத்மகோஸபலாஸாநி த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டிர்ஹி மந்யதே ।
ஸீதாயா நேத்ரகோஸாப்யாம் ஸத்ருஸாநீதி லக்ஷ்மண ॥ (71)

லட்சுமணா! பூங்கொத்துக்களையுடைய கிளைகளைக் கொண்ட மரங்களில், பல்வகையான பறவைகள், பிரிவாற்றாமையை அதிகரிக்கச் செய்யும்வண்ணம் பேரொலி எழுப்புவதைக் கேள். காற்றினால் அசைக்கப்படும் திலகமரத்தின் மலர்க்கொத்தை, தன் அன்புக்குரியவளைக் காமவசப்பட்டவன் சென்று அணைத்துக் கொள்வதைப் போல, வண்டு விரைந்து சென்று அணைத்துக் கொள்கிறது. (57,58)

மனைவியினிடத்தில் அளவுக்கு மிஞ்சிய பிரேமை வைத்திருப்பவர்களின் சோகத்தை (பிரிவாற்றாமையை) அசோகமரம் வளர்க்கிறது. காற்றினால் பூங்கொத்துக்கள் அசைக்கப்படுவதைப் பார்க்கும்போது (மனைவியைப் பிரிந்து வருந்தும்) என்னைப் பயமுறுத்துவதைப் போலிருக்கிறது. (என் சோகத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அதட்டுவதைப் போலிருக்கிறது.) (59)

லட்சுமணா! ஏராளமான பூக்களைக் கொண்டுள்ள மாமரங்கள், காமக்கிளர்ச்சியில் திளைக்கும் மனிதர்கள், சந்தனம் முதலான நறுமணப்பூச்சுக்களைப் பூசிக்கொண்டு நிற்பதைப் போல் காணப்படுகின்றன. (60)

மனிதரே! சுமித்திரை மைந்தனே! பம்பை ஏரியின் அழகான மர வரிசைகளில், இங்குமங்குமாக கின்னரர்கள் உலவி வருகிறார்கள். (61)

லட்சுமணா! இளஞ்சூரியனைப் போன்ற செவ்வண்ணத்துடன், இந்த ஏரி முழுவதிலும் நறுமணம் பரப்பும் தாமரைகள் பிரகாசமாக விளங்குகின்றன. (62)

பம்பையின் நீர் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது. இதில் செந்தாமரை, கருநெய்தல் புஷ்பங்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அன்னம், நீர்க்காக்கை முதலிய பறவைகள் நிறைய காணப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் சேர்ந்திருப்பதனால் நறுமணம் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. (63)

பம்பையின் நீர்ப்பரப்பு வண்டுகளால் மொய்க்கப்பட்டபோது உதிர்ந்த மகரந்தப் பொடியாலும் உதயசூரியனின் செஞ்சுடர் போன்ற பிரகாசத்தையுடையவையுமான தாமரை மலர்களாலும் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதாக விளங்குகிறது. (64)

இந்த ஏரியில் சக்கரவாகப் பறவைகள் எப்போதும் வாசம் செய்கின்றன; சுற்றியுள்ள எல்லைப் பகுதிகளில் கண்கவர் இடங்கள் இருக்கின்றன; நீர் பருக வரும் யானை மற்றும் மான் கூட்டங்களால் வனப்பு மிக்கதாக விளங்குகிறது. (65)

லட்சுமணா! நிர்மலமான நீர்ப்பரப்பில் வேகமாக வீசுகின்ற காற்றினால் அலைகள் எழுந்து, அதனால் அசைக்கப்படும் தாமரை மலர்கள் அழகாகக் காட்சி தருகின்றன. தாமரை இதழ் போன்ற கண்களுள்ளவளும், எப்போதும் தாமரை மலரில் பிரியமுள்ளவளுமான வைதேகியைக் காணப் பெறாத எனக்கு உயிர் வாழவே பிடிக்கவில்லை. (66,67)

ஆகா! காமத்தின் கோணல்தனத்தை என்னென்று சொல்வது? மங்களமானவளும், மிக இனிமையாகப் பேசுவவளுமான அவள், என்னால் இப்போது அடைய முடியாத இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டபோதிலும், அவளையே நினைக்கச் செய்கிறதே? (68)

இந்த ருதுவில், மரங்களில் மலர்கள் விரிந்து விளங்குகின்றன. இந்த வசந்தம், மீண்டும் ஒருமுறை என்னைத் தாக்காதிருந்தால், என் காமவேதனையை ஒருவாறு சகித்துக் கொள்ளமுடியும். (69)

சீதையுடன் இருந்தபோது மிக அழகாகத் தோன்றிய பொருட்கள் எல்லாம், அவள் இல்லாத இப்போது அழகில்லாதவைகளாகத் தோன்றுகின்றன. (70)

லட்சுமணா! சீதையின் கண்களைப் போன்று தாமரையின் இதழ்கள் இருப்பதால், இந்தத் தாமரைகளைப் பார்க்கும்போது அவளைப் பற்றிய நினைவுதோன்றி, என்னை வாட்டுகிறது. (71)

பத்₃மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்டோ வ்ருக்ஷாந்தரவிநி:ஸ்ருத: ।
நி:ஸ்வாஸ இவ ஸீதாயா வாதி வாயுர்மநோஹர: ॥ (72)

ஸௌமித்ரே பஸ்ய பம்பாயா த₃க்ஷிணே கி₃ரிஸாநுநி ।
புஷ்பிதாம் கர்ணிகாரஸ்ய யஷ்டிம் பரமஸோப₄நாம் ॥ (73)

அதி₄கம் ஸைலராஜோ₅யம் த₄துபி₄: ஸுவிபூ₄ஷித: ।
விசித்ரம் ஸ்ருஜதே ரேணும் வாயுவேக₃விக₄ட்டிதம் ॥ (74)

கி₃ரிப்ரஸ்த₂ஸ்து ஸௌமித்ரே ஸர்வத: ஸம்ப்ரபுஷ்பிதை: ।
நிஷ்பத்ரை: ஸர்வதோ ரம்யை: ப்ரதீ₃ப்தா இவ கிம்ஸூகை: ॥ (75)

பம்பாதீரருஹாஸ்சேமே ஸம்ஸக்தா மது₄க₃ந்தி₄ந: ।
மாலதீமல்லிகாஷண்ட₃: கரவீராஸ்ச புஷ்பிதா: ॥ (76)

கேதக்ய: ஸிந்து₄வாராஸ்ச வாஸந்த்யஸ்ச ஸுபுஷ்பிதா: ।
மாத₄வ்யோ க₃ந்த₄பூர்ணாஸ்ச குந்த₃கு₃ல்மாஸ்ச ஸர்வஸ: ॥ (77)

சிரிபி₃ல்வா மது₄காஸ்ச வஞ்ஜுளா வகுளாஸ்தத₂ா ।
சம்பகாஸ்திலகாஸ்சைவ நாக₃வ்ருக்ஷா: ஸுபுஷ்பிதா: ॥ (78)

நீபாஸ்ச வரணாஸ்சைவ க₂ர்ஜுரிராஸ்ச ஸுபுஷ்பிதா: ।
பத்₃மகாஸ்சோபஸோப₄ந்தே நீலாஸோகாஸ்ச புஷ்பிதா: ॥ (79)

லோத்₄ராஸ்ச கி₃ரிப்ருஷ்டே₂ஷு ஸிம்ஹகேஸரபிஞ்ஜரா: ।
அங்கோலாஸ்ச குரண்டாஸ்ச பூர்ணகா: பாரிப₄த்₃ரகா: ॥ (80)

சூதா: பாடலயஸ்சைவ கோவித்₃ரிராஸ்ச புஷ்பிதா: ।
முசுலிந்த₃ார்ஜுநாஸ்சைவ த்₃ருஸ்யந்தே கி₃ரிஸாநுஷு ॥ (81)

கேதகோத்₃த₃ாலகாஸ்சைவ ஸிரீஷா: ஸிம்ஸபா த₄வா: ।
ஸால்மல்ய: கிம்ஸூகாஸ்சைவ ரக்தா: குரப₃காஸ்தத₂ா ॥ (82)

திநிஸா நக்தமாலாஸ்ச சந்த₃நா: ஸ்பந்த₃நாஸ்தத₂ா ।
ஹிந்தாலாஸ்திலகாஸ்சைவ நாக₃வ்ருக்ஷாஸ்ச புஷ்பிதா: ॥ (83)

புஷ்பிதாந் புஷ்பிதாக்₃ராபி₄ர்லதாபி₄: பரிவேஷ்டிதாந் ।
த்₃ருமாந் பஸ்யேஹ ஸௌமித்ரே பம்பாயா ருசிராந் ப₃ஹுந் ॥ (84)

வாதவிஷிப்தவிடபாந் யத₂ாஸந்நாந் த்₃ருமாநிமாந் ।
லதா: ஸமநுவேஷ்டந்தே மத்தா இவ வரஸ்த்ரிய: ॥ (85)

பாதுபாத்தபாதுபம் க₃ச்ச₂ஞ்ஸைலாச்சை₂லம் வநாத்₃வநம் ।
வாதி நைகரஸாஸ்வாத₃ஸம்மோதி₃த இவாநில: ॥ (86)

தாமரை மலர்களின் மகரந்தத்தைத் தழுவிக் கொண்டு, மரங்களிடையே புகுந்து வெளிப்படுகிற காற்று, மனத்தைக் கொள்ளை கொள்வதாக, சீதையின் மூச்சுக்காற்றுப்போல் வீசுகிறது. (72)

சுமித்திரை மைந்தனே! பம்பையின் தென்புற மலைச்சாரல்களில், மிக அழகாகப் பூத்துக்குலுங்குகின்ற கொன்றை மரக்கிளையைப் பார். (73)

இந்த மலையரசன், பல்வகை தாதுக்களால் மிக அழகாக விளங்குகிறது; வாயுவின் வேகத்தினால் ஏராளமான பல வண்ணத் தாதுத்துகள்களை உண்டாக்குகிறது. (74)

சுமித்திரைச் செல்வனே! மலையின் தாழ்வரைப் பிரதேசங்களில் பலாசு மரங்கள், இலைகள் உதிர்ந்து செவ்வண்ண மலர்க்கொத்துகளுடன் விளங்குவதால், மலையே செஞ்சுடர்க்கொழுந்தாகப் பிரகாசிக்கிறது. (75)

பம்பைக் கரையில் அடர்த்தியாக வளர்ந்துள்ள மகரந்த மணம் கமழும் ஜாதிமல்லிகை, மல்லிகை, நன்றாக மலர்ந்துள்ள அரளி; (76)

தாழை, வெண்மையான நொச்சி, நன்கு பூத்த வாசந்திக் கொடி, நறுமணம் மிகுந்த மரமல்லிகை, எங்கு பார்த்தாலும் குந்தமலர்ப் புதர்கள்; (77)

சிரிபில்வம் (வாகைப்பூ), இலுப்பை, நீர்வஞ்சி, மகிழம், சம்பகம், திலகம், நன்றாக மலர்ந்த புஷ்பங்களைக் கொண்ட நாகமரங்கள்; (78)

நன்கு மலர்ந்த கடம்பு, மாவலிங்கை, பேரீச்சை, பத்மபர்ணம், பூத்துக்குலுங்கும் நீல அசோகம் முதலான மரங்கள் (இந்த ஏரிக்கரையில்) மிக அழகாக விளங்குகின்றன. (79)

மலைச்சரிவுகளில், சிங்கத்தின் பிடரியைப் போல் மலர் உடைய லோத்ரம், அழிஞ்சில், மருதாணி, பூர்ணகம் (என்ற சால்மலி வகை மரம்), வேம்பு; (80)

மாமரம், பாதிரி, நன்றாக மலர்ந்துள்ள கோவிதாரம், நாரத்தை, மருது முதலியவைகளும் மலைச்சரிவுகளில் காணப்படுகின்றன. (81)

தாழை, உத்தாலகம், வாகை, சிம்சுபா, தவம், இலவம், புரசு, சிவந்த மருதாணி; (82)

தினிசம், நக்தமாலம், சந்தனம், ஸ்பந்தனம், ஹிந்தாலம், திலகம் மற்றும் ஏராளமான மலர்களைக் கொண்ட நாகமரம் (ஆகிய மரங்களும்); (83)

லட்சுமணா! நன்கு பூத்த, கொடி நுனிகளால் சுற்றிக் கொள்ளப்பட்ட, மலர்களையுடைய பலவகையான மரங்களும், பம்பையின் கரைகளில் செழித்து வளர்ந்திருப்பதைப் பார். (84)

காமக்கிளர்ச்சியுற்ற உத்தமப் பெண்மணிகள் எப்படித் தம் கணவரைத் தழுவிக் கொள்ள துடித்துக் கொண்டிருப்பார்களோ, அதே போல (அதே துடிப்புடன்) அவர்கள் செயலைப் பின்பற்றி காற்றினால் அசைக்கப்பட்டுத் தாழ்ந்துவரும் மரக்கிளைகளை, அருகிலுள்ள கொடிகள் அணைத்துக் கொள்ள விரும்புவதைப் போல அசைந்தாடுகின்றன. (85)

ஒரு மரத்திலிருந்து இன்னொரு மரத்திற்கும், ஒரு மலையிலிருந்து இன்னொரு மலைக்கும், ஒரு வனப்பகுதியிலிருந்து இன்னொரு வனப்பகுதிக்கும் சென்று புகுந்து வரும் காற்று, பலவகையான நறுமணங்களை அனுபவித்த ஆனந்தத்துடன் உற்சாகமாக வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. (86)

- கேசித்பர்யாப்தகுஸுமா: பாத₃பா மது₄க₃ந்தி₄ந: ।
 கேசிந்முகுளஸம்வீதா: ஸ்யாமவர்ணா இவாப₃ப₄: ॥ (87)
- இத₃ம் ம்ருஷ்டமித₃ம் ஸ்வாது₃ ப்ரப₂ல்லமித₃மித்யபி ।
 ராக₃மத்தோ மது₄கர: குஸுமேஷ்வவலீயதே ॥ (88)
- நிலீய புநருத்பத்ய ஸஹஸாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி ।
 மது₄லுப₃தோ₄ மது₄கர: பம்பாதீரத்₃ருமேஷ்வஸௌ ॥ (89)
- இயம் குஸுமஸங்க₄தைருபஸ்தீர்ணா ஸுக₂க்ருதா ।
 ஸ்வயம் நிபதிதைர்பூ₄மி: ஸயநப்ரஸதரைரிவ ॥ (90)
- விவித₄ா விவிதை₄: புஷ்பைஸ்தைரேவ நக₃ஸாநுஷு ।
 விஸீர்ணை: பீதரக்தா ஹி ஸௌமித்ரே ப்ரஸ்தரா: க்ருதா: ॥ (91)
- ஹிமாந்தே பஸ்ய ஸௌமித்ரே வ்ருக்ஷாணாம் புஷ்பஸம்ப₄வம் ।
 புஷ்பமாஸே ஹி தரவ: ஸங்க₄ர்ஷாதி₃வ புஷ்பிதா: ॥ (92)
- ஆஹ்வயந்த இவாந்யோந்யம் நக₃ா: ஷட்பத₃நாதி₃தா: ।
 குஸுமோத்தம்ஸவிடபா: ஸோப₄ந்தே ப₃ஹு லக்ஷ்மண ॥ (93)
- ஏஷ காரண்ட₃வ: பக்ஷீ விக₃ாஹ்ய ஸலிலம் ஸுப₄ம் ।
 ரமதே காந்தயா ஸார்த₄ம் காமமுத்₃தீபயந் மம ॥ (94)
- மந்த₃ாகிந்யாஸ்து யதி₃த₃ம் ரூபமேவம் மநோஹரம் ।
 ஸ்த₂ாநே ஜக₃தி விக்₂யாதா குணாஸ்தஸ்யா மநோரமா: ॥ (95)
- யதி₃ த்₃ருஸ்யேத ஸா ஸாத்₄வீ யதி₃ சேஹ வஸேமஹி ।
 ஸ்ப்ருஹயேயம் ந ஸக்ராய நாயோத்₄யாயை ரகூ₄த்தம் ॥ (96)
- ந ஹ்யேவம் ரமணீயேஷு ஸாத்₃வலேஷு தயா ஸஹ ।
 ரமதோ மே ப₄வேச்சிந்தா ந ஸ்ப்ருஹாந்யேஷு வா ப₄வேத் ॥ (97)
- அயீ ஹி விவிதை₄: புஷ்பைஸ்தரவோ ருசிரச்ச₂த₃ா: ।
 காநநோஸ்மிந் விநா காந்தாம் சித்தமுந்மாத₃யந்தி மே ॥ (98)
- பஸ்ய ஸீதஜலாம் சேமாம் ஸௌமித்ரே புஷ்கராயுதாம் ।
 சக்ரவாகாநுசரிதாம் காரண்ட₃வநிஷேவிதாம் ॥ (99)
- ப்லவை: க்ரௌஞ்சைஸ்ச ஸம்பூர்ணாம் வராஹம்ருக₃ஸேவிதாம் ।
 அதி₄கம் ஸோப₄தே பம்பா விக்₃ஜத்₃பி₄ர்விஹங்க₃மை: ॥ (100)
- தீபயந்தீவ மே காமம் விவித₄ா முதி₃தா த்₃விஜா: ।
 ஸ்யாமாம் சந்த்₃ரமுகீ₂ம் ஸ்ம்ருத்வா ப்ரியாம் பத்₃மநிபே₄க்ஷணாம் ॥ (101)

சில மரங்கள், மகரந்த மணம் கமழும் ஏராளமான மலர்களை உடையதாகவும் மற்றும் சில மரங்கள் சியாம நிறமுடைய மொட்டுக்கள் நிறைந்ததாகவும் இருக்கின்றன. (87)

வண்டு, பேராசையினால் மதம் கொண்டாற்போல, 'இது இனிப்பாக இருக்கிறது; இது, சுவையாக இருக்கிறது; இது நன்றாக மலர்ந்திருக்கிறது' என்று எண்ணி மலர்கள்தோறும் சென்று, அவற்றினுள்ளே மறைந்து விடுவதைப் போலிருக்கிறது. (88)

இந்த வண்டு, ஒரு மலரினுள் மறைந்து முற்றிலுமாகத் தேனைக் குடித்தும் ஆசை தீராமல், உடனே வெளியே வந்து பம்பையின் கரையிலுள்ள மற்ற மரங்களிலுள்ள மலர்களை நாடிச் செல்கிறது. (89)

இந்தப் பிரதேசம் முழுவதிலும், மரங்களிலிருந்து மலர்கள் தாமாகவே விழுந்து, படுக்கை விரிப்பைப் போல சுகமாக அமைந்திருக்கிறது. லட்சுமணா! மலைச்சரிவுகளில் இறைந்து கிடக்கும் பற்பலவிதமான மஞ்சள்-செம்மை நிறப் பூக்களால், அந்த இடங்கள் படுக்கை விரிப்புகள் போலவே தோன்றுகின்றன. (90,91)

சௌமித்திரி! பனிக்காலம் முடிந்து வசந்தருது வந்தவுடன், மரங்களில் பூக்கள் தோன்ற ஆரம்பிக்கின்றன. சித்திரை மாதத்தில் மரங்கள், ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டாற்போல மலர்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. லட்சுமணா! மிக அழகான மலர்கள் நிறைந்த கிளைகளையுடைய மரங்களில் கேட்கப்படும் வண்டுகளின் ரீங்காரம், அவை ஒன்றையொன்று ('அருகில் வா' என்று) அழைப்பதைப் போலிருக்கிறது. (92,93)

இந்த நீர்க்காக்கை, தன் பேடையோடுகூட, (பம்பையின்) தெளிந்த நீரில் மூழ்கி (ஜலக்ரீடை செய்து), என்னுடைய காமக்கிளர்ச்சியைத் தூண்டிவிடுகிறது. (சித்திரகூடத்தில், நாம் முன்னர் பார்த்த) மந்தாகினியைப் போன்று அழகிய தோற்றமுடையதாக இது இருக்கிறது. உலகப் புகழ்பெற்ற அதன் பெருமைகள் நியாயமானவையே. (94,95)

கற்புக்கரசியான அவள் நமக்குக் கிடைத்து, நாம் இங்கேயே வசிப்பதென்று தீர்மானித்து விட்டால், இந்திரன் ஆட்சிபுரியும் தேவலோகத்தையும் வேண்டேன்; அயோத்தியையும் வேண்டேன்! (96)

மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் இந்தப் புற்றரையில் அவளுடன்கூட இன்பமாகக் காலம் கழிப்பேன்; (அரசு கிடைக்கவில்லையே? - என்ற) வருத்தமும், வேறு சுக சாதனங்களில் மனமும் செல்லாது. இந்தக் காட்டில், பலவிதமான மலர்களால் கண்கவரும்படியாக மூடப்பட்டாற்போலிருக்கும் இந்த மரங்கள், என் மனத்துக்கினியாள் அருகில் இல்லாததால், என் மனத்தைக் கிறங்கச் செய்கின்றன. (97,98)

லட்சுமணா! குளிர்ந்த நீரைக் கொண்ட இந்த ஏரியில் தாமரை மலர்கள் நிறைந்துள்ளன; சக்ரவாகப் பறவைகள் மேலே பறந்து கொண்டிருக்கின்றன; நீர்க்காக்கைகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இந்த அற்புதக் காட்சியைப் பார்த்து இன்புறுவாய்! (99)

வாத்து, கிரௌஞ்சம் முதலிய பறவைகள் நீரில் நீந்திக் கொண்டிருக்கின்றன; பன்றிகளும் மான்களும் நீர் குடிப்பதற்காக அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. பறவைகள் இனிமையாகக் கூவிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவைகளால், பம்பை மேலும் அதிகமான அழகுடன் பிரகாசிக்கிறது. (100)

(ஆணும்-பெண்ணுமாக) ஆனந்தத்தில் மூழ்கியுள்ள பல்வகைப் பறவைகள், என்னுடைய மதனவேட்கையைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்வது போலிருக்கின்றன. தாமரைக் கண்ணாள்; பூர்ணசந்திரன் போன்ற இனிய முகம்; யௌவனத்தின் நடுவில் இருப்பவள்; எனக்குப் பிரியமானவள் - அந்த சீதையை (இந்த இணைப் பறவைகள்) எனக்கு நினைவுபடுத்துகின்றன. (101)

பஸ்ய ஸாநுஷு சித்ரேஷு ம்ருகீ₃பி₄: ஸஹிதாந் ம்ருக₃ாந் ।
மாம் புநர்ம்ருக₃ஸாப₃ாஷ்யா வைதே₃ஹ்யா விரஹீக்ருதம் ॥ (102)

வ்யத₂யந்தீவ மே சித்தம் ஸஞ்சரந்தஸ்ததஸ்தத: ।
அஸ்மிந் ஸாநுநி ரம்யே ஹி மத்தத்₃விஜக₃ணாயுதே ॥ (103)

பஸ்யேயம் யதி₃ தாம் காந்தாம் தத: ஸ்வஸ்தி ப₄வேந்மம ।
ஜீவேயம் க₂லு ஸௌமித்ரே மயா ஸஹ ஸுமத்₄யமா ॥ (104)

ஸேவதே யதி₃ வைதே₃ஹீ பம்பாயா: பவநம் ஸுக₂ம் ।
பத்₃மஸௌக₃ந்தி₄கவஹம் ஸிவம் ஸோகவிநாஸநம் ॥ (105)

த₄ந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம் ॥ (106)

ஸ்யாமா பத்₃மபலாஸாஷீ ப்ரியா விரஹிதா மயா ।
கத₂ம் த₄ரயதி ப்ராணாந் விவஸா ஜநகாத்மஜா ॥ (107)

கிம் நு வக்ஷ்யாமி ராஜாநம் த₄ர்மக்ரும் ஸத்யவாதி₃நம் ।
ஸீதாயா ஜநகம் ப்ருஷ்ட: குஸலம் ஜநஸம்ஸதி₃ ॥ (108)

யா மாமநுக₃தா மந்த₃ம் பித்ரா ப்ரஸ்த₂ாபிதம் வநம் ।
ஸீதா ஸத்பத₂மாஸ்த₂ாய க்வநு ஸா வர்ததே ப்ரியா ॥ (109)

தயா விஹீந: க்ருபண: கத₂ம் லக்ஷ்மண த₄ரயே ।
யா மாமநுக₃தா ராஜ்யாத்₃ப₄ரஷ்டம் விகுதசேதஸம் ॥ (110)

தச்சார்வஞ்சிதபக்ஷமாஷுக்ம் ஸுக₃ந்தி₄ ஸாப₄மவ்ரணம் ।
அபஸ்யதோ முக₂ம் தஸ்யா: ஸீத₃தீவ மநோ மம ॥ (111)

ஸ்மிதஹாஸ்யாந்தரயுதம் குணவந்மது₄ரம் ஹிதம் ।
வைதே₃ஹ்யா வாக்யமதுலம் கத₃ா ஸ்ரோஷ்யாமி லக்ஷ்மண ॥ (112)

ப்ராப்ய து₃:க₂ம் வநே ஸ்யாமா ஸா மாம் மந்மத₂கர்ஸிதம் ।
நஷ்டது₃:கே₂வ ஹ்ருஷ்டேவ ஸாத்₄வீ ஸாத்₄வப்₄யப₄ாஷத ॥ (113)

கிம் நு வக்ஷ்யாமி கௌஸல்யாமயோத்₄யாயாம் ந்ருபாத்மஜ ।
க்வ ஸா ஸ்நுஷேதி ப்ருச்ச₂ந்தீம் கத₂ம் சாதிமநஸ்விரீம் ॥ (114)

க₃ச்ச₂ லக்ஷ்மண பஸ்ய த்வம் புரதம் ப்ராத்ருவத்ஸலம் ।
ந ஹ்யஹம் ஜீவிதும் ஸக்தஸ்தாம்ருதே ஜநகாத்மஜாம் ॥ (115)

அற்புதமான மலைச்சாரல்களில் பெண்மான்களோடு ஆண்மான்கள் கூடிக் குலாவுகின்றன. ஆனால், மான்குட்டியின் விழிகளையுடைய சீதையைப் பிரிந்து (தனியே நின்று) தவிக்கும் என்னையும் பார்! காமவேட்கையைத் தீர்த்துக் கொண்ட பறவைக் கூட்டங்கள், மலைச்சிகரங்களில் இங்குமங்கும் பறந்து திரிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, என் மனம் நிச்சயமாக ஏங்கித் தவிக்கிறது. (102,103)

நான், என் மனத்திற்கினியானைக் கண்டுவிட்டால்தான் எனக்குப் பூரிப்பான வாழ்வு ஏற்படும்; லட்சுமணா! தாமரைகளின் மணத்தைச் சுமந்து வருவதும், செளக்கியமானதும், கவலையைப் போக்குவதுமான பம்பையின் நறுங்காற்றை, என்னுடன்கூட நல்லிடையாளான அவளும் இருந்து அனுபவித்தால்தான் நான் உயிர் வாழ முடியும்! (104,105)

லட்சுமணா! பம்பையின் அருகிலுள்ள நந்தவனங்களிலிருந்து வரும் மந்தமாருதத்தை நற்பேறு பெற்றவர்களே அனுபவிக்கிறார்கள்! (106)

நடு யௌவனத்தில் உள்ளவன்; தாமரையின் தளம் போன்ற கண்களை உடையவன்; எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன்; நான் அவளுடன் இல்லாததால் தனித்திருப்பவன்; வேறொருவர் கண்காணிப்பில் இருப்பவன்; ஜனகரின் திருமகளான அவள் (இத்தகைய சூழ்நிலையில்) எவ்வாறு உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பாள்! (107)

மக்களவையில், சீதையின் நலன் பற்றி ஜனகர் விசாரிக்கும்போது சத்தியம் பேசுகிறவரும் அறம் அறிந்தவரும் மன்னருமாகிய அவருக்கு, நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? தந்தையால் காட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட துரதிருஷ்டசாலியான என்னை, நல்லறத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றவளாய் தொடர்ந்து வந்தாளே! அந்த அன்புக்குரிய சீதை இப்போது எங்கே, எப்படி இருக்கிறாளோ? (108,109)

லட்சுமணா! அரசாட்சியை இழந்தேன்; (சரி, அரசாட்சி இல்லாவிட்டாலும் நாட்டில் ஒரு மூலையில் செளக்கியமாக வாழலாமே? என்றால், அதற்கும் வழியில்லாமல்) நம்பிக்கையை இழந்தேன். நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, (பரிதாபத்திற்குரியவனாக) உள்ளங்கலங்கி நின்ற நிலையிலும் என்னைப் பின்பற்றி வந்தவள் இல்லாமல், நான் எவ்வாறு உயிரோடிருப்பேன்? (110)

கண்கவர் இமைகளை கொண்ட கண்களையுடைய, நற்பார்வையுடைய, (கண் மையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு) நறுமணமுடைய, எவ்விதக் குறையுமில்லாத (சீதையின்) திருமுக மண்டலத்தைக் காணாததால் என் மனம் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. (111)

லட்சுமணா! சீதை பேசும்போது இடையிடையே புன்முறுவல் செய்வாள்; இயல்பான நகைச்சுவை கலந்து பேசுவாள்; நன்மை பயப்பதாக, செவிக்கு இனிமையாக, சமயோசிதமாக உயர்ந்த தரத்தில் பேசுவாள். அப்படிப்பட்ட ஜானகியின் உரையாடலை, இனி எப்போது கேட்கப் போகிறேனோ? (112)

காட்டில் எத்தனையோ கஷ்டங்கள்! அத்துடன் காமவசப்பட்டுத் தவிக்கும் என்னைப் பார்த்து, இளமங்கையாகிய அவள், தன் துக்கங்களெல்லாம் போய்விட்டாற்போல, மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பவளைப் போல, கற்புக்கரசியாகிய அவள், எனக்கு உற்சாகமும் நம்பிக்கையும் தோன்றும்வண்ணம் பேசுவாள். (113)

மன்னர் மைந்தனே! அயோத்திக்குச் சென்றதும், கௌசல்யாதேவி, 'என் மருமகள் சீதை எங்கே? எப்படி இருக்கிறாள்?' என்று மிக்க பரிவுடன் கேட்டால், நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? லட்சுமணா! நீ (அயோத்திக்குத் திரும்பிச்) செல்வாயாக. சகோதர பாசமுடைய பரதனைப் பார். (பார்த்துப் பேசு.) ஜனககுமாரியான அவளில்லாமல் நான் உயிருடன் வாழமாட்டேன்." (114,115)

- இதி ராமம் மஹாத்மாநம் விலபந்தமநாத₂வத் ।
உவாச லக்ஷ்மணோ ப்₄ராதா வசநம் யுக்தமவ்யயம் ॥ (116)
- ஸம்ஸ்தம்ப₄ ராம ப₄த்₃ரம் தே மா ஸுச: புருஷோத்தம ।
நேத்₃ருஸாநாம் மதிர்மந்த₃ா ப₄வத்யகலுஷாத்மநாம் ॥ (117)
- ஸம்ருத்வா வியோக₃ஜம் து₃:க₂ம் த்யஜ ஸ்நேஹம் ப்ரியே ஜநே ।
அதிஸ்நேஹபரிஷ்வங்க₃ாத்₃வர்திரார்த்₃ராபி துஹ்யதே ॥ (118)
- யதி₃ க₃ச்ச₂தி பாதாளம் ததோ ஹ்யதி₄கமேவ வா ।
ஸர்வத₂ா ராவணஸ்தாவநந ப₄விஷ்யதி ராக₄வ ॥ (119)
- ப்ரவ்ருத்திர்லப்யதாம் தாவத்தஸ்ய பாபஸ்ய ரக்ஷஸ: ।
ததோ ஹாஸ்யதி வா ஸீதாம் நித₄நம் வா க₃மிஷ்யதி ॥ (120)
- யதி₃ யாதி தி₃தேர்க்₃ப்₄ம் ராவண: ஸஹ ஸீதயா ।
தத்ராப்யேநம் ஹநிஷ்யாமி ந சேத்₃த₃ாஸ்யதி மைதி₂லீம் ॥ (121)
- ஸ்வாஸ்த்யம் ப₄த்₃ரம் ப₄ஜஸ்வார்ய த்யஜ்யதாம் க்ருபணா மதி: ।
அர்தே₂ா ஹி நஷ்டகார்யார்தை₂ர்நாயத்நேநாதி₄க₃ம்யதே ॥ (122)
- உத்ஸாஹோ ப₃லவாநார்ய நாஸ்த்யுத்ஸாஹாத்தபரம் ப₃லம் ।
ஸோத்ஸாஹஸ்யாஸ்தி லோகேஷு ந கிஞ்சித₃பி து₃ர்லப₄ம் ॥ (123)
- உத்ஸாஹவந்த: புருஷா நாவஸீதுந்தி கர்மஸு ।
உத்ஸாஹமாத்ரமாஸ்ரித்ய ப்ரதிலப்யாம ஜாநகீம் ॥ (124)
- த்யஜ்யதாம் காமவ்ருத்தத்வம் ஸோகம் ஸந்ந்யஸ்ய ப்ருஷ்ட₂த: ।
மஹாத்மாநம் க்ருதாத்மாநமாத்மாநம் நாவபுத்₄யஸே ॥ (125)
- ஏவம் ஸம்போதி₄தஸ்தத்ர ஸோகோபஹதசேதந: ।
ந்யஸ்ய ஸோகம் ச மோஹம் ச ததோ தை₄ர்யமுபாக₃மத் ॥ (126)
- ஸோப்யதி₄க்ராமத₃வ்யக்₃ரஸ்தாமசிந்த்யபராக்ரம: ॥
ராம: பம்பாம் ஸுருசிராம் ரம்யாம் பாரிபலவத்₃ருமாம் ॥ (127)
- நிரீக்ஷமாண: ஸஹஸா மஹாத்மா
ஸர்வம் வநம் நிர்ஜரகந்த₃ராம்ஸ்ச ।
உத்₃விக்₃நசேதா: ஸஹ லக்ஷ்மணேந
விசார்ய து₃:கே₂பஹத: ப்ரதஸ்தே₂ ॥ (128)
- தம் மத்தமாதங்க₃விலாஸக₃யீ
க₃ச்ச₂ந்தமவ்யக்₃ரமநா மஹாத்மா ।
ஸ லக்ஷ்மணோ ராக₄வமிஷ்டசேஷ்டோ
ரரசு த₂ர்மேண ப₃லேந சைவ ॥ (129)

இவ்வாறு, மனஉறுதி படைத்த இராமன், தனக்குத் துணையாக வேறு எவரும் இல்லாதவர்போல அரற்றுவதைக் கேட்ட இளவல் இலக்குவன், அந்தச் சமயத்திற்கேற்ற நம்பிக்கையூட்டுகிறச் சொற்களைக் கூறினான்— (116)

“புருஷோத்தமரான இராமபிரானே! இறைவன் அருள்புரிவாராக! மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்; துயரமடையாதீர்கள். மனோதேரீயமுடைய தங்களைப் போன்றவர்களின் உறுதி இவ்வாறு குன்றிப் போவதில்லை. (117)

நமக்கு மிகவும் பிரியமானவர்களைப் பிரிந்தால் துக்கம் ஏற்படவே செய்யும் - என்ற நிதர்சன உண்மையை நினைவிற்கொண்டு, (சீதாப்பிராட்டியின் பிரிவினால் ஏற்பட்டுள்ளது) துக்கத்தை விட்டொழியுங்கள். விளக்குத் திரி நீரில் நனைந்து போயிருந்தாலும், அதிகமான எண்ணெயுடன் சேர்க்கப்பட்டால் தீப்பற்றிக் கொள்கிறது. (118)

இராகவனே! இராவணன் (சீதையை எடுத்துக் கொண்டு) பாதாளத்திற்கோ, அல்லது அதற்கும் அப்பால்தான் சென்றிருக்கட்டுமே? அவன், இனி எப்படியும் உயிருடன் இருக்கப் போவதில்லை. முதலில், அந்தப் பாவி அரக்கன் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிப்போம். (நம்மைப் பார்த்தவுடனேயே) அவன் சீதையை விட்டுவிட்டு ஓடிப் போய்விடுவான்; அல்லது, (அகங்காரத்துடன் சண்டைக்கு வந்தால்) உயிரை விட்டுவிடப் போகிறான்! (119,120)

இராவணன், சீதையுடன் திதியிடம் அடைக்கலம் கோரி ஒளிந்து கொண்டாலும், (நான் நேரில் சென்று அறிவுறுத்தியும்) மைதிலிதேவியைக் கொடுக்காவிட்டால், அவனை அவ்விடத்திலேயே கொன்றுவிடுவேன். (கர்பம் - என்று சுலோகத்தில் உள்ள சொல், ரகசியமான, பாதுகாப்பான இடத்தைக் குறிக்கிறது.) (121)

நற்குடிப்பிறப்பாளரே! தங்களுடைய இயல்பான சுறுசுறுப்பையும் புத்துணர்ச்சியையும் உண்டாக்கிக் கொள்ளுங்கள்; அவநம்பிக்கையைக் கைவிடுங்கள். பொருளை இழந்து முயற்சியில் தோற்றுப்போனவர், முயற்சியைக் கைவிட்டுவிட்டால் பொருள் திரும்பக் கிடைப்பதில்லை. அண்ணா! விடாமுயற்சிதான் மனிதனுக்குப் பலம் தருவது; விடாமுயற்சிக்கு மேலான ஒரு சக்தி இல்லவேயில்லை. விடாமுயற்சியுடைய ஒருவருக்கு உலகத்தில் கிடைக்காத பொருள் ஏதுமில்லை. (122,123)

விடாமுயற்சியுடைய மக்கள், தம் செயல்களில் தளர்வடைவதில்லை. விடாமுயற்சியையே துணையாகக் கொண்டு, சீதாப்பிராட்டியாரைத் திரும்பப் பெறுவோம். காமவேட்கையை விட்டுவிடுங்கள்; சோகத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளுங்கள். தாங்கள், சீலம் மிகுந்த பேரறிவாளர்; தூய உள்ளம் உடையவர். இந்த நேரத்தில், இந்த உண்மையை, தாங்கள் ஏன் உணராமலிருக்கிறீர்கள்?” (124,125)

சோகத்தில் மூழ்கி உணர்விழந்திருந்த இராமன், இவ்வாறு, இலக்குவனால் கூறப்பட்டதும், துயரத்தையும் மனமயக்கத்தையும் விட்டுவிட்டு தைரியத்தை அடைந்தார். நினைத்துப் பார்க்க முடியாத பல பராக்கிரமத்தையுடைய இராமன், மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி, அழகாக அசைந்தாடுகிற மரங்களையுடைய, கண்கவர் வனப்புடைய பம்பையைக் கடந்து சென்றார். (126,127)

(இலக்குவனால் கூறப்பட்டவைகளைப் பற்றி மனத்திற்குள் ஆலோசனை செய்து) உடனே துக்கத்தை மறந்தவராக, (நெஞ்சில் புத்துணர்ச்சி பெற்று) காட்டிலுள்ள மலையருவிகளையும் குகைகளையும் (களிப்புடன்) பார்த்தவாரே, (சீதையைப் பற்றிக்) கொந்தளிக்கும் மனத்தையுடையவராக லட்சுமணனோடுகூட, மேலே நடக்கத் தொடங்கினார். (128)

மதயானை போல் செருக்கான நடையுடைய பெருமனம் கொண்ட லட்சுமணன், மனத்தளர்ச்சி இல்லாமல், நடந்து சென்று கொண்டிருந்த இராகவனின் விருப்பப்படி நடந்துகொண்டு, அறத்தின் ஆற்றலாலும் உடலின் பலத்தாலும், அவரைப் பாதுகாத்துச் சென்றான். (129)

தாவ்ருஸ்யமுகஸ்ய ஸமீபசாரீ
 சரந் த₃த₃ர்ஸாத்₃பு₄தத₃ர்ஸநீயௌ ।
 ஸாக₂ம்ருக₃ாணாமதி₄பஸ்தரஸ்வீ
 விதத்ரஸே நைவ விசேஷ்ட கிஞ்சித் ॥ (130)

ஸ தெள மஹாத்மா க₃ஜமந்த₃க₃ாமீ
 ஸாக₂ம்ருக₃ஸ்தத்ர சிரம் சரந்தௌ ।
 த்₃ருஷ்ட்வா விஷாத₃ம் பரமம் ஜக₃ாம
 சிந்தாபரீதோ ப₄யப₄ாரமக்₃ந: ॥ (131)

தமாஸ்ரமம் புண்யஸுக₂ம் ஸரண்யம்
 ஸதை₃வ ஸாக₂ம்ருக₃ஸேவிதாந்தம் ।
 த்ரஸ்தாஸ்ச த்₃ருஷ்ட்வா ஹரயோ₄பி₄ஜக்₃முர்-
 மஹௌஜஸௌ ராக₄வலக்ஷ்மணௌ தெள ॥ (132)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
 கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ப்ரத₂ம: ஸர்க₃: ॥

த்₃விதீய: ஸர்க₃:

ஸுக்₃ீவமந்த்ர:

தௌ து த்₃ருஷ்ட்வா மஹாத்மாநௌ ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
 வராயுத₄த₄ரௌ வீரௌ ஸுக்₃ீவ: ஸங்கிதோ₄ப₄வத் ॥ (1)

உத்₃விக்₃நஹ்ருத₃ய: ஸர்வா தி₃ஸ: ஸமவலோகயந் ।
 ந வ்யதிஷ்ட₂த கஸ்மிம்ஸ்சித்₃தே₃ஸே வாநரபுங்க₃வ: ॥ (2)

நைவ சக்ரே மந: ஸ்த₂ாநே வீக்ஷமானோ மஹாபு₃லௌ ।
 கபே: பரமபீ₂தஸ்ய சித்தம் வ்யவஸஸாத₃ ஹ ॥ (3)

சிந்தயித்வா ஸ த₄ர்மாத்மா விம்ருஸ்ய கு₃ருலாக₄வம் ।
 ஸுக்₃ீவ: பரமோத்₃விக்₃ந: ஸர்வைரநுசரை: ஸஹ ॥ (4)

தத: ஸ ஸசிவேப்₄யஸ்து ஸுக்₃ீவ: ப்லவக₃ாதி₄ப: ।
 ஸஸம்ஸ பரமோத்₃விக்₃ந: பஸ்யம்ஸ்தௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (5)

ஏதௌ வநமித₃ம் து₃ர்க₃ம் வாலிப்ரணிஹிதௌ த்₄ருவம் ।
 ச₂த்₃மநா சீரவஸநௌ ப்ரசரந்தாவிஹாக₃தௌ ॥ (6)

தத: ஸுக்₃ீவஸசிவா த்₃ருஷ்ட்வா பரமத₄ந்விநௌ ।
 ஜக்₃முர்கி₃ரிதடாத்தஸ்மாத்₃ந்யச்சி₂க்₂ரமுத்தமம் ॥ (7)

வானரர்களுக்குத் தலைவனும் மகாபலசாலியுமான சுக்ரீவன், (தற்செயலாக) ரிஷ்யமுக மலையின் அடிவாரத்தில் சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருந்தபோது, அற்புதத் தோற்றம் கொண்ட அவ்விருவரையும் பார்த்து மிகவும் அச்சம் கொண்டான். எந்தக் காரியமும் செய்யாமல் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றான்! (130)

யானை போல் அசைந்தாடிவரும் மகாபலம் கொண்ட வானரன், வெகுகாலமாக மனித நடமாட்டமேயில்லாத அங்கு, நடந்து வந்து கொண்டிருந்த இருவரையும் அப்போது பார்த்து, மிகவும் கவலை கொண்டான். பேர்ச்சத்தில் மூழ்கியவனாகத் துயரத்தில் ஆழ்ந்தான். (131)

(மதங்க முனிவரின் குடில் அமைந்திருந்த மலைப்பகுதிக்குள், அவருடைய சாபம் காரணமாக, வாலி நுழைய முடியாது. ஏன், கெட்ட நோக்கத்துடன் யாருமே உட்புக முடியாது. அவ்வளவு பவித்திரமான வளாகம், அது!) பராக்கிரமசாலிகளான இராம-லட்சுமணர்களைக் கண்ட வானரர்கள், மிகவும் பயந்து, தாங்கள் விரைவில் சென்றடையக் கூடியதும், புண்ணியப் பலனை அளிக்கக் கூடியதும், எப்போதும் அடைக்கலம் புகத் தக்கதுமான அந்த (மதங்கரின்) ஆசிரமத்தை அடைந்து நிம்மதி அடைந்தார்கள். (132)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முதலாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இரண்டு

சுக்ரீவன் ஆலோசனை

உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டு வீரத் தோற்றத்துடன் விளங்கிய, பராக்கிரமசாலிகளும் சகோதரர்களுமான இராம-லட்சுமணர்களைக் கண்டு சுக்ரீவன் சந்தேகமடைந்தான். (1)

மனக்கலவரத்துடன் எல்லாத் திசைகளையும் உற்று உற்றுப் பார்த்தான். வானரத் தலைவனான அவன், ஓரிடத்திலும் நிலைத்து நிற்காமல் தவித்தான். (2)

மாவீரர்களான அவ்விருவரையும் பார்த்த பொழுதிலிருந்தே அவனுடைய மனத்தை நிலைகொள்ளச் செய்ய முடியவில்லை. மிகவும் பயந்த அந்த வானரனின் உள்ளம் தத்தளித்தது. (3)

மிகவும் கவலை கொண்ட சுக்ரீவன், ஆட்சிநெறி அறிந்தவனானதால் தன்னுடன் இருப்பவர்களுடன், தன்னுடைய பலம்-பலவீனம் பற்றி நன்றாக ஆலோசனை செய்தான். (4)

பின்னர், வானரத் தலைவனான சுக்ரீவன், தன் அமைச்சர்களிடம், இராம-லட்சுமணர்களைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்தபடியே, (காட்டியபடியே) மனக்கலவரத்துடன் கூறினான்— (5)

“புகுதற்கரிய இந்தக் காட்டினுள், வாலியினால் அனுப்பப்பட்ட இவர்கள், (முனிவர் போன்ற) போலியான வேஷத்துடன், (வேவு பார்ப்பதற்காக) இவ்விடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது திண்ணம். (6)

மாபெரும் விற்களை ஏந்திக்கொண்டுவரும் அவர்களைக் கண்டு நடுங்கிய சுக்ரீவனின் அமைச்சர்கள், (அந்த வீரர்களுக்குக் கண்ணில் படும்படியான தூரத்திலிருந்த) அந்த மலையிலிருந்து இன்னும் உயரமான (எளிதில் வரமுடியாத) வேறொரு மலைச்சிகரத்திற்கு ஓடிச் சென்றார்கள். (7)

தே ச்ஷிப்ரமதி₄க₃ம்யாத₂ யூத₂பா யூத₂பர்ஷப₄ம் ।
ஹரயோ வாநரஸ்ரேஷ்ட₂ம் பரிவார்யோபதஸ்தி₂ரே ॥ (8)

ஏகமேகாயநகூதா: ப்லவமாநா கி₃ரேர்கி₃ரிம் ।
ப்ரகம்பயந்தோ வேகே₃ந கி₃ரீணாம் ஸிக₂ராண்யபி ॥ (9)

தத: ஸாக₂ம்ருக₃: ஸர்வே ப்லவமாநா மஹாப₃லா: ।
ப₃ப₄ஞ்ஜுஸ்ச நக₃ம்ஸ்தத்ர புஷ்பிதாந் து₃ர்க₃ஸம்ஸ்ரிதாந் ॥ (10)

ஆப்லவந்தோ ஹரிவரா: ஸர்வதஸ்தம் மஹாகி₃ரிம் ।
ம்ருக₃மார்ஜாரஸார்து₃லாந்ஸ்த்ராஸயந்தோ யயுஸ்தத₃ா ॥ (11)

தத: ஸுக்₃ரீவஸசிவா: பர்வதேந்த்ரம் ஸமாஸ்ரிதா: ।
ஸங்க₃ம்ய கபிமுக₂யேந ஸர்வே ப்ராஞ்ஜலய: ஸ்தி₂தா: ॥ (12)

ததஸ்தம் ப₄யஸம்விக்₃நம் வாலிகில்பி₃ஷஸங்கிதம் ।
உவாச ஹநுமாந் வாக்யம் ஸுக்₃ரீவம் வாக்யகோவித₃: ॥ (13)

ஸம்ப₄ரமஸ்த்யஜ்யதாமேஷ ஸர்வைவ்வாலிக்ருதே மஹாந் ।
மலயோ₃யம் கி₃ரிவரோ ப₄யம் நேஹாஸ்தி வாலிந: ॥ (14)

யஸ்மாது₃த்₃விக்₃நசேதாஸ்த்வம் ப்ரத்₃ருதோ ஹரிபுங்க₃வ ।
தம் க்ரூரத்₃ர்ஸநம் க்ரூரம் நேஹ பஸ்யாமி வாலிநம் ॥ (15)

யஸ்மாத்தவ ப₄யம் ஸௌம்ய பூர்வஜாத்தபாகர்மண: ।
ஸ நேஹ வாலீ து₃ஷ்டாத்மா ந தே பஸ்யாம்யஹம் ப₄யம் ॥ (16)

அஹோ ஸாக₂ம்ருக₃த்வம் தே வ்யக்தமேவ ப்லவங்க₃ம ।
லக்ருசித்ததயாத்மாநம் ந ஸ்த₂ாபயஸி யோ மதௌ ॥ (17)

பு₃த்₃தி₄விக்ருநஸம்பந்த இங்கி₃தை: ஸர்வமாசர ।
ந ஹ்யபு₃த்₃தி₄ம் க₃தோ ராஜா ஸர்வபூ₄தாநி ஸாஸ்தி ஹி ॥ (18)

ஸுக்₃ரீவஸ்து ஸுப₄ம் வாக்யம் ஸ்ருத்வா ஸர்வம் ஹநுமத: ।
தத: ஸுப₄தரம் வாக்யம் ஹநுமந்தமுவாச ஹ ॥ (19)

தீ₃ர்க₄பூ₃ஹி விஸாலாசௌ ஸரசாபாஸித₄ாரிணௌ ।
கஸ்ய ந ஸ்யாத்₃ப₄யம் த்₃ருஷ்ட்வா ஹ்யேதௌ ஸுரஸுதோபமௌ ॥ (20)

வாலிப்ரணிஹிதாவேதௌ ஸங்க்ஷஹம் புருஷோத்தமௌ ।
ராஜாநோ ப₄ஹுமித்ராஸ்ச விஸ்வாஸோ நாத்ர ஹி க்ஷம: ॥ (21)

தலைவர்களான வானர்கள், மேலாண்மைத் தலைவனும் சிறந்த வானரனுமான அவனை (சுக்ரீவனைப்) பரபரப்புடன் நெருங்கி (மேற்கொண்டு ஆலோசனை நடத்துவதற்காகச்) சூழ்ந்து கொண்டார்கள். (8)

ஒரு மலையிலிருந்து மிக வேகமாக வேறொரு மலைக்குப் பாய்ந்து, மலைச்சிகரங்களைச் சிதறடித்துக் கொண்டு, பயத்துடன் அதிவேகமாகத் தாவிச் சென்ற அவர்கள், ஓர் இடத்தில் வந்து கூடினார்கள். அவ்விதம் (ஆகாயத்தில்) மிதந்து செல்லும் மகாபலசாலிகளான வானர்கள் எல்லோரும், அவ்விடத்தில் நன்றாகப் பூத்து, அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரங்களை முறித்துத் தள்ளினார்கள். அப்போது, எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் அந்த மாமலையின்மீது வந்து குதித்த வானர வீரர்கள், அங்கிருந்த மான்-காட்டுப்பூனை-புலி முதலியவைகளைப் பயப்படுத்திக் கொண்டு சென்றார்கள். (9-11)

பின்னர், மிக உயரமான மலையை, வானரத் தலைவனான சுக்ரீவனுடன் கூடச் சென்றடைந்த வானர அமைச்சர்கள் அனைவரும், (அவன் ஆணையை எதிர்பார்த்து) கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு எதிரே நின்றார்கள். அப்போது, பேச்சில் வல்லவரான அனுமான், வாலியினுடைய சதித் திட்டம் பற்றி சந்தேகப்பட்டு அச்சத்தால் மனம் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த சுக்ரீவனைப் பார்த்துப் (பின்வருமாறு) கூறினார்— (இராமாயணத்தில், அனுமானைப் பற்றிய முதல் குறிப்பு, இதுதான் என்பது நினைவுகூறத்தக்கது.) (12,13)

“வாலியைப் பற்றிய பேரச்சத்தை எல்லோரும் ஒழித்துக் கட்டுங்கள். ‘மலயம்’ என்ற பெயருடைய, இந்தச் சிறந்த மலையில் வாலியிடமிருந்து ஆபத்து ஏதும் நேரிட முடியாது. (முனிவர் சாபம் காரணமாக வாலி, இங்கு வரமாட்டான்.) வானரோத்தமரே! நீங்கள், எவனிடமிருந்த பயத்தால் மனம் பதறி இவ்விடம் ஓடிவந்தீர்களோ, அந்த பயங்கரத் தோற்றத்தை உடையவனும் கொடிய செயல்களைச் செய்பவனுமான (காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்ட பின்னரும் தம்பியிடம் மனம் இளகாதவனுமான) வாலியை நான் இங்கே காணவில்லை. (14,15)

மதிப்பிற்குரியவரே! தீய செயல்களைச் செய்கிற எந்த மூத்த சகோதரனிடமிருந்து உங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படுமோ, துஷ்டனான அந்த வாலி இங்கே இல்லை. (ஆகவே,) நீங்கள் பயப்படுவதற்கான எந்தக் காரணத்தையும் நான் பார்க்கவில்லை. வானரரே! ஐயகோ! நீங்கள், உங்கள் குரங்குத் தன்மையையே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள்! சஞ்சலமான, வலிமையில்லாத மனம் உடையவராதலால், (மேலே என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்? என்ற) ஆலோசனையில் சிந்தனையைச் செலுத்தாதிருக்கிறீர்கள். (16,17)

சிறந்த அறிவும் நாட்டு நடப்பும் அறிந்திருக்கும் நீங்கள், மற்றவர்களுடைய முகக்குறிப்பு, அங்க-அசைவுகள் ஆகியவற்றைக் கவனித்து, அதற்குத் தக்கபடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால், புத்திபலத்தை (மந்திராலோசனையை) உபயோகப்படுத்தாத மன்னர், எந்தப் பிராணியின் மீதும் அதிகாரத்தைச் செலுத்த முடியாது.” (18)

அனுமானுடைய நல்லுரைகளை முழுமையாகக் கேட்ட பின்னர், அவருடைய சொற்களைக் காட்டிலும் மேலான சொற்களை, அனுமானைப் பார்த்து சுக்ரீவன் கூறினான்— (19)

“நீண்ட கைகள்; அகன்ற கண்கள்; அம்பு-வில்-கத்தி முதலியவை தரித்தவர்கள்; தேவகுமாரர்கள் போல் விளங்குபவர்கள் - இவர்களைப் பார்த்து யாருக்குத்தான் பயம் ஏற்படாது? புருஷோத்தமர்களான இவ்விருவரும், வாலியினால் அனுப்பப்பட்டவர்கள் என்று நான் சந்தேகிக்கிறேன். ஏனென்றால், மன்னர்களுக்குப் பலவிதமான நண்பர்கள் இருப்பார்கள். (வாலி, தானே நேரில் இந்த மலைக்கு வர முடியாததால், மகாவீரர்களான இவர்களை அனுப்பியிருக்கக் கூடுமல்லவா!) ஆகவே, (எதையும் ஆராயாமல்) நாம் இவர்களை நம்பிவிடக்கூடாது. (20,21)

அரயஸ்ச மநுஷ்யேண விக்ஞேயாஸ்ச₂ந்சாரிண: ।
விஸ்வஸ்தாநாமவிஸ்வஸ்தா ரந்த்₄ரேஷு ப்ரஹரந்தி ஹி ॥ (22)

க்ருத்யேஷு வாலீ மேத₄வீ ராஜாநோ ப₃ஹுத்யஸநா: ।
ப₄வந்தி பரஹந்தாரஸ்தே க்ஞேயா: ப்ராக்ருதைந்நரை: ॥ (23)

தௌ த்வயா ப்ராக்ருதேநேவ க₃த்வா க்ஞேயௌ ப்லவங்க₃ம ।
இங்கி₃தாநாம் ப்ரகாரைஸ்ச ரூபவ்யாப₄ாஷணேந ச ॥ (24)

லக்ஷயஸ்வ தயோர்ப₄ாவம் ப்ரஹ்ருஷ்டமநஸௌ யதி₃ ।
விஸ்வாஸயந் ப்ரஸம்ஸாபி₄ரிங்கி₃தைஸ்ச புந: புந: ॥ (25)

மமைவாபி₄முக₂ம் ஸ்தி₂த்வா ப்ருச்ச₂ த்வம் ஹரிபுங்க₃வ ।
ப்ரயோஜநம் ப்ரவேஸஸ்ய வநஸ்யாஸ்ய த₄நுர்த₄ரௌ ॥ (26)

ஸுத்த₄ாத்மாநௌ யதி₃ த்வேதௌ ஜாநீஹி த்வம் ப்லவங்க₃ம ।
வ்யாப₄ாஷிதைர்வா விக்ஞேயா ஸ்யாத்து₃ஷ்டாது₃ஷ்டதா தயோ: ॥ (27)

இத்யேவம் கபிராஜேந ஸந்தி₃ஷ்டோ மாருதாத்மஜ: ।
சகார க₃மநே புத்தி₄ம் யத்ர தௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (28)

ததே₂தி ஸம்பூஜ்ய வசஸ்து தஸ்ய தத்-
கபே: ஸுபீ₄தஸ்ய து₃ராஸத₃ஸ்ய ச ।
மஹாநுப₄ாவோ ஹநுமாந் யயௌ தத₃ா
ஸ யத்ர ராமோ₅திபு₃லஸ்ச லக்ஷ்மண: ॥ (29)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்₃வீத்ய: ஸர்க₃: ॥

த்₃ருதீய: ஸர்க₃:

ஹநாமத்ப்ரேஷணம்

வசோ விக்ஞாய ஹநுமாந் ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
பர்வதாத்₃ருஸ்யமுகாத்து புப்லுவே யத்ர ராக₄வௌ ॥ (1)

கபிரூபம் பரித்யஜ்ய ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: ।
பி₄க்ஷுரூபம் ததோ பே₄ஜே ஸட₂புத்தி₄தயா கபி: ॥ (2)

தத: ஸ ஹநுமாந் வாசா ஸ்லக்ஷ்ணயா ஸுமநோக்ஞயா ।
விநீதவது₃பாக₃ம்ய ராக₄வௌ ப்ரணிபத்ய ச ॥ (3)

ஆப₃ப₄ாஷே₂ தௌ வீரௌ யதூவத்ப்ரஸஸம்ஸ ச ।
ஸம்பூஜ்ய விதி₄வத்₃வீரௌ ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: ॥ (4)

எதிரிகள், போலி வேஷம் தரித்து வருவார்கள். அவர்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அவர்கள் சிறிதுசிறிதாக நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டு, பின்னர், சமயம் வாய்க்கும்போது, அவர்களை நம்பியவர்களையே எதிர்த்து நிற்பார்கள். வாலி, ரகசியமாகக் காரியங்களைச் செய்வதில் வல்லவன். மன்னர்கள் பலவித தந்திரங்களை அறிந்தவர்கள். அதன் மூலம் எதிரிகளை அழித்துவிடுவார்கள். (ஆகவே, இவ்விருவரைப் பற்றியும்) ஒற்றர்கள் மூலமாக நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். (22,23)

வானரனே! நீயே மாறுவேடம்பூண்டு சென்று, அவர்களுடைய அங்க-அசைவுகளாலும் பேசும் முறைகளாலும் உண்மையை அறிந்து வா. அவர்கள் நல்ல எண்ணம் உடையவர்கள் தானா? - என்பதை முதலில் அறிந்துகொள். அவ்விதம் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாக இருந்தால், என்மேல் நல்லெண்ணம் உண்டாகும்படி பல விஷயங்களைக் கூறு. (24,25)

வானர வீரனே! என்னையே நோக்கி நின்று அவர்களைக் கேள். கோரமான இந்தக் காட்டுக்குள் வில்லேந்தியவர்களாக அவர்கள் வந்திருப்பதன் நோக்கம் என்ன? - என்று கேள். வானரனே! அவர்கள் களங்கமில்லாத உள்ளம் உடையவர்களா? தீய எண்ணம் கொண்டவர்களா? அல்லது, நல்லவர்கள் தானா? - என்பதை அவர்கள் பேசும் முறையிலிருந்து அறிந்து கொள்.” (26,27)

இவ்வாறு, வானர மன்னன் சக்ரீவன் கூறியவுடன், இராம-லட்சுமணர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குப் போகத் தீர்மானித்தார், வாயுகுமாரர் (அனுமான்). (28)

(எதிரிகளால்) வெல்ல முடியாதவனும், (ஆனால், இப்போது) மிகவும் பயத்தில் மூழ்கிப் போயிருப்பவனுமான அந்த வானரனின் (சக்ரீவனின்) சொற்களை ஏற்று, “அவ்விதமே செய்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, மாவீரரான அனுமான், அப்போது ஸ்ரீராமனும், மகாபலம் பொருந்திய இலக்குவனும் இருந்த இடத்திற்குச் செல்ல நிச்சயித்தார். (29)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : மூன்று

இராம-லட்சுமணர்களை அனுமான் சந்தித்தல்

வானரத் தலைவன் சக்ரீவனுடைய சொற்களின் உட்கருத்தைப் புரிந்துகொண்ட அனுமான், ரிஷ்யமுக மலையிலிருந்து இராம-லட்சுமணர்கள் இருந்த இடத்திற்குத் தாவிச் சென்றார். (1)

வாயுகுமாரரான அனுமான், தன் வானர ரூபத்தைத் துறந்துவிட்டு, வஞ்சக எண்ணத்துடன் ஒரு (மனுஷ்ய) பிரும்மசாரியின் உருவத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். (மூல சுலோகத்திலுள்ள பிசுநுரூபம் என்ற பதத்திற்கு துறவி என்றும், பிரும்மசாரி என்றும் வெவ்வேறு விதமாகப் பொருள் கொண்டு, தத்தம் கொள்கையை நிலைநாட்ட நீண்ட வாதங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள், முந்தைய உரையாசிரியர்கள். அனுமானுக்குத் தன் சுய உருவத்தை மாற்றிக் கொள்ளும் வல்லமை இருந்தது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால் போதும். தண்டம், கமண்டலம் இல்லாததால், பிரும்மசாரி வடிவம் என்றே வைத்துக் கொள்வது சாலச் சிறந்தது). (2)

பின்னர், மிகுந்த வணக்கத்துடன் அவர்களை நெருங்கி, நமஸ்காரம் செய்து, நெஞ்சத்தைக் கவரும் வகையில் இனிமையாகப் பேசத் தொடங்கினார். (அவ்விருவரின் தெய்விக அழகில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த) அனுமான், அவ்விரு வீரர்களையும் உள்ளமுவந்து பாராட்டினார். (3,4)

உவாச காமதோ வாக்யம் ம்ருது₃ ஸத்யபராக்ரமௌ ।
ராஜர்ஷிதே₃வப்ரதிமௌ தாபஸௌ ஸம்ஸிதவ்ரதௌ ॥ (5)

தே₃ஸம் கத₂மிமம் ப்ராப்தௌ ப₄வந்தௌ வரவர்ணிநௌ ।
த்ராஸயந்தௌ ம்ருக₃க₃ணாநந்யாம்ஸ்ச வநசாரிண: ॥ (6)

பம்பாதீரருஹாந் வ்ருக்ஷாந் வீக்ஷமானௌ ஸமந்தத: ।
இமாம் நதீ₃ம் ஸுப₄ஜலாம் ஸோப₄யந்தௌ தரஸ்விநௌ ॥ (7)

தை₄ர்யவந்தௌ ஸுவர்ணாபௌ கௌ யுவாம் சீரவாஸஸௌ ।
நி:ஸ்வஸந்தௌ வரப₄ஜௌ பீட₃யந்தாவிமா: ப்ரஜா: ॥ (8)

ஸிம்ஹவிப்ரேக்ஷிதௌ வீரௌ ஸிம்ஹாதிப₃லவிக்ரமௌ ।
ஸக்ரஸாபநிபே₄ சாபே க்₃ருஹீத்வா ஸத்ருஸூத₃நௌ ॥ (9)

ஸ்ரீமந்தௌ ரூபஸம்பந்தௌ வ்ருக்ஷப₄ஸ்ரேஷ்ட₂விக்ரமௌ ।
ஹஸ்திஹஸ்தோபமப₄ஜௌ த்₃யுதிமந்தௌ நரர்ஷபௌ ॥ (10)

ப்ரப₄யா பர்வதேந்த்₃ரோயம் யுவயோரவப₄ஸித: ।
ராஜ்யார்ஹாவமரப்ரக்₂யௌ கத₂ம் தே₃ஸமிஹாக₃தௌ ॥ (11)

பத்₃மபத்ரேக்ஷணௌ வீரௌ ஜடாமண்ட₃லத₄ாரிணௌ ।
அந்யோந்யஸத்₃ருஸௌ வீரௌ தே₃வலோகாதி₃வாக₃தௌ ॥ (12)

யத்₃ருச்ச₂யேவ ஸம்ப்ராப்தௌ சந்த்₃ரஸூர்யௌ வஸுந்த₄ராம் ।
விஸாலவக்ஷஸௌ வீரௌ மாநுஷௌ தே₃வரூபிணௌ ॥ (13)

ஸிம்ஹஸ்கந்தௌ மஹோத்ஸாஹௌ ஸமத₃ாவிவ கே₃ாவ்ருஷௌ ।
ஆயதாஸ்ச ஸுவ்ருத்தாஸ்ச ப₃ாஹவ: பரிகே₄பமா: ॥ (14)

ஸர்வபூ₄ஷணபூ₄ஷார்ஹா: கிமர்த₂ம் ந விபூ₄ஷிதா: ।
உபௌ யோக்யாவஹம் மந்யே ரக்ஷிதும் ப்ருதி₂வீமிமாம் ॥
ஸஸாக்₃ரவநாம் க்ருத்ஸநாம் விந்த்₄யமேருவிபூ₄ஷிதாம் ॥ (15)

இமே ச த₄நுஷீ சித்ரே ஸ்லக்ஷ்ணே சித்ராநுலேபநே ।
ப்ரகாஸேதே யதேந்த்₃ரஸ்ய வஜ்ரே ஹேமவிபூ₄ஷிதே ॥ (16)

வாயுசுமாரராகிய அனுமான், வீண்போகாத பராக்கிரமம் உடையவர்களும் ராஜரிஷி போன்றிருப்பவர்களும் தவசிகள் தோற்றத்தில் இருப்பவர்களும் கடுமையான நியமங்களைக் கடைபிடிப்பவர்களுமாகிய அவ்விருவரையும் அனுஷ்டானத்தில் உள்ளபடி வரவேற்று, மென்மையான குரலில் மனப்பூர்வமாகப் பேசினார்— (5)

“அபூர்வமான உடல்வண்ணம் பெற்றுள்ள தாங்கள் இருவரும் (உள்ளே புகழுடியாத, மனிதர்களுக்கு வேலையில்லாத) இந்த இடத்திற்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தீர்கள்? மான் கூட்டங்களையும் மற்றுமுள்ள காட்டுப் பிராணிகளையும் அஞ்சி ஓடச் செய்கிறீர்கள். (6)

பம்பை ஏரியின் கரையிலுள்ள மரங்களை உற்றுப் பார்க்கிறீர்கள். துடிப்புடன் இருக்கும் நீங்கள் தெளிவான தண்ணீரோடு விளங்கும் இந்த நதியை மேலும் அழகுபடுத்துகிறீர்கள். (பம்பையை நதி என்று குறிப்பிட்டது, இராம-லட்சுமணர்களின் தேஜஸால் மயங்கிய நிலையில் வழக்கி விழுந்த சொல். முன் ஆலோசனையுடன் சொல்லப்பட்டது அல்ல. நதியைப் போல், நீண்டு விளங்கியதால், அவ்வாறு கூறினார் என்றும் கொள்ளலாம்.) (7)

மிகவும் மனஉறுதி படைத்தவர்கள் போலக் காணப்படுகிறீர்கள்; பொன்னிற மேனியர்; மரவுரி தரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்; நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்; வலுவான தோள்களை உடையவர்கள்; இந்தக் காட்டுப் பிராணிகளைத் துன்பப்படுத்துகிறீர்கள். (உங்கள் மகாவீரத் தோற்றத்தைக் கண்டு எல்லாப் பிராணிகளும் அஞ்சுகின்றன.) சிங்கத்தைப் போன்ற கம்பீரமான பார்வை; சிங்கத்தைக் காட்டிலும் மிக அதிக பராக்கிரமம்; மனோவீரம்; இந்திரனுடையதைப் போன்றதொரு வில்லை ஏந்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்; (இதிலிருந்தே) நீங்கள் எதிரிகளை அடக்கவல்லவர்கள் (என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது). (8,9)

காந்தியும் உடலழகும் பெற்றவர்கள்; உயர்ந்த காளை நிகர் பேராற்றலுடையவர்கள்; யானையின் துதிக்கை போன்ற புஜங்களை உடையவர்கள்; ஒளிவீசுபவர்கள்; புருஷோத்தமர்கள். மலைகளுள் சிறந்த இந்த மலை, தங்களுடைய ஒளியால் பிரகாசிக்கிறது; அரசாட்சி செய்யத்தக்கவர்கள்; தேவர்களைப் போல் விளங்குபவர்கள்! - இப்படிப்பட்ட நீங்கள் இருவரும், அணுக முடியாத இந்தப் பிரதேசத்திற்கு ஏன் வந்தீர்கள்? (10,11)

தாமரையிதழ் போன்ற கண்களை உடையவர்கள்; வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் உடலமைப்புக் கொண்டவர்கள்; சடாமகுடம் தரித்தவர்கள்; இருவரும் ஒரே தோற்றமுடையவர்கள்; (கோமளமான சீரம் படைத்த நீங்கள், கரடுமுரடான பாதையில் பல தீயசக்திகளையும் எதிர்கொண்டு வெற்றியுடன் காலால் நடந்து வந்திருக்கும்) மனவலிமை பெற்ற வீரர்கள்; (தற்செயலாக) தேவலோகத்திலிருந்து இந்தப் பிரதேசத்திற்கு வந்து விட்டவர்கள் போல் தோன்றச் செய்கிறவர்கள்; (12)

எதிர்பாராதவிதமாக மண்ணுலகை அடைந்துவிட்ட சூரிய-சந்திரர்கள் போலிருக்கிறீர்கள்; அகன்ற மார்பு; மனிதர்களாக இருந்தாலும், உங்கள் தோற்றமும் வீரமும் தேவர்களுடையதைப் போன்றதாக இருக்கிறது. சிங்கத்தினுடையதைப் போன்ற தோள்கள்; உடலில் உற்சாகம் வழிகிறது; மதங்கொண்ட ரிஷபங்களைப் போன்றவர்கள்; நீண்டு, உருண்டு, திரண்டு, பரிகம் (இரும்புத்தடி) போல் விளங்கும் புஜங்கள்; (13,14)

எல்லா அணிகலன்களையும் அணியத்தக்க உடலுறுப்புக்களைக் கொண்ட நீங்கள், ஏன் ஓர் அணிகலனைக்கூட அணியவில்லை? (பரிபூரண அழகையும் மக்கள் கண்டு களிக்கட்டுமே! என்ற தயாள குணத்திலா?) சமுத்திரங்கள், காடுகள் மற்றும் விந்தியம்-மேரு மலைகள் குழப்பெற்ற இந்த உலகம் முழுவதையும் காப்பாற்றுவதற்கு நீங்கள் இருவர் மட்டுமே போதும் என்று நான் நினைக்கிறேன். (15)

உங்களுடைய விற்கள் இரண்டும் அற்புதமாக இருக்கின்றன; பளிச்சென்று ஒளிவீசிக் கொண்டு, நறுமணப் பூச்சுகள் பூசப்பட்டும் விளங்குகின்றன. தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்திரனுடைய இரண்டு வஜ்ராயுதங்கள் போல் இருக்கின்றன. (விற்களை, வஜ்ராயுதம் என்று குறிப்பிட்டது, அவைகளின் அபார ஆற்றலை உணர்த்துவதற்காக.) (16)

ஸம்பூர்ணா நிஸிதைர்புணைஸ்தூணாப்ச ஸுபுதூர்ஸநா: ।
ஜீவிதாந்தகரைர்கே₄ரை: ஸ்வஸத்பி₄ரிவ பந்நகை₃: ॥ (17)

மஹாப்ரமாணௌ விஸ்தீர்ணௌ தப்தஹாடகபூ₄ஷிதௌ ।
க₂ட₃க₃ாவேதௌ விராஜேதே நிர்முக்தாவிவ பந்நகை₃ள ॥ (18)

ஏவம் மாம் பரிபு₄ஷந்தம் கஸ்மாத்₃வை நாபி₄பு₄ஷத₂: ॥ (19)

ஸுக்₃ரீவோ நாம த₄ர்மாத்மா கஸ்சித்₃வாநரயூத₂ப: ।
வீரோ விநிக்ருதோ ப்₄ராத்ரா ஜக₃த்ப்₄ரமதி து₃:கி₂த: ॥ (20)

ப்ராப்தோஹம் ப்ரேஷிதஸ்தேந ஸுக்₃ரீவேண மஹாத்மநா ।
ராக்ஞா வாநரமுக்₂யாநாம் ஹநூமாந்நாம வாநர: ॥ (21)

யுவாப்யாம் ஸஹ த₄ர்மாத்மா ஸுக்₃ரீவ: ஸக்₂யமிச்ச₂தி ।
தஸ்ய மாம் ஸசிவம் வித்தம் வாநரம் பவநாத்மஜம் ॥ (22)

பி₄ஷ்ணுரூபப்ரதிச்ச₂ந்நம் ஸுக்₃ரீவப்ரியகாம்யயா ।
ருஸ்யமுகாதி₃ஹ ப்ராப்தம் காமக₃ம் காமரூபிணம் ॥ (23)

ஏவமுக்த்வா து ஹநூமாநஸ்தௌ வீரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
வாக்யக்ஞௌ வாக்யகுஸல: புந்நோவாச கிஞ்சந ॥ (24)

ஏதச்ச₂ருத்வா வசஸ்தஸ்ய ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ।
ப்ரஹ்ருஷ்டவத₃ந: ஸ்ரீமாந் ப்₄ராதரம் பார்ஸ்வத: ஸ்தி₂தம் ॥ (25)

ஸசிவோயம் கபீந்த்₃ரஸ்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
தமேவ காங்ஷமாணஸ்ய மமாந்திகமுபாகுத: ॥ (26)

அபி₄பு₄ஷஸ்வ ஸௌமித்ரே ஸுக்₃ரீவஸசிவம் கபிம் ।
வாக்யக்ஞம் மதுரைவாக்யை: ஸ்நேஹயுக்தமரிந்த₃ம ॥ (27)

நாந்ருக்₃வேத₃விநீதஸ்ய நாயஜுர்வேத₃த₄ரிண: ।
நாஸாமவேத₃விது₃ஷ: ஸக்யமேவம் ப்ரபு₄ஷிதம் ॥ (28)

நூநம் வ்யாகரணம் க்ருத்ஸநமநேந ப₃ஹுத₄ா ஸ்ருதம் ।
ப₃ஹு வ்யாஹரதானேந ந கிஞ்சித₃பஸப்தி₃தம் ॥ (29)

ந முகே₂ நேத்ரயோர்வாபி லலாடே ச ப்₄ருவோஸ்தத₂ா ।
அந்யேஷ்வபி ச க₃ாத்ரேஷு தே₃ஷ: ஸம்விதி₃த: க்வசித் ॥ (30)

அவிஸ்தரமஸந்தி₃க்₃த₄மவிலம்பி₃தமத்₃ருதம் ।
உர:ஸ்த₂ம் கண்ட₂க₃ம் வாக்யம் வர்ததே மத்யமே ஸ்வரே ॥ (31)

பெருமூச்சு விடும் (ஆத்திரத்துடன் தாக்குவதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கும்) சர்ப்பங்களைப் போல, பயங்கரமானவைகளும் உயிரைப் பறிக்கின்றவைகளும் கூரானவைகளுமான பாணங்கள் நிரம்பிய, அழகிய அம்புறாத்தூணிகளை அணிந்திருக்கிறீர்கள். மிக நீண்டவைகளும், அகலமானவைகளும், சொக்கத்தங்கத்தாலான வேலைப்பாடு உடையவைகளுமான கத்திகள் இரண்டும், சட்டையை உரித்துவிட்ட பாம்புகள் போல் பளீரிடுகின்றன. (17,18)

இவ்வளவு நேரமாக (உங்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள) கேள்வி கேட்டுப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு ஏன் பதில் சொல்லாதிருக்கிறீர்கள்? அறநெறியாளரான வானரத் தலைவர் சுகீர்வன் என்ற ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் மாவீரர். தன்னுடைய சகோதரனால் (நாட்டிலிருந்து) துரத்தப்பட்டு, மிகவும் துயரத்துடன் உலகம் முழுவதும் சுற்றிச் சுற்றி அலைகிறார். (19,20)

(அவருடைய சகோதரர், பாமரர்களான வானரர்களுக்கு வேண்டுமானால் மன்னராக இருக்கலாம்!) வானர முக்கியஸ்தர்களுக்கு (இவர்தான்) மன்னர்; மகாத்மாவான சுகீர்வன் என்னை அனுப்பியிருக்கிறார். நான் வானரன்; (இப்போது நீங்கள் காண்பது பொய்யாகப் புனைந்து கொண்ட வேஷம்!) அனுமான் என்று பெயர். (21)

தருமாத்மாவான சுகீர்வன், உங்கள் இருவருடனும் நட்புக் கொள்ள விரும்புகிறார். நான் அவருடைய அமைச்சன் (என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்). வாயுதேவனுக்கு (ஒரு வானரப் பெண்ணிடம்) பிறந்த சொந்தப் பிள்ளை. சுகீர்வனுடைய விருப்பப்படி, பிரம்மசாரியாக (மன்னரின் கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு நடக்கும், கடமை தவறாத அமைச்சன்) மாறுவேடம் தாங்கி, ரிஷ்யமுகத்திலிருந்து இங்கு வந்திருக்கிறேன். நான், என் விருப்பப்படி உருவம் எடுக்கக் கூடியவன்; எங்கும் செல்லக் கூடியவன்." (22,23)

வீரர்களும், சொற்கருத்தை அறியவல்லவர்களுமான அவ்விருவரிடமும் இவ்வாறு கூறிவிட்டு, சொல்லழகரான அனுமான் இவ்வளவில் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார். ஆண்மைத் திரு பொருந்தியவரும், மலர்ந்த முகமுடையவருமான இராமன், அனுமானுடைய சொற்களைக் கேட்டு, பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த சகோதரன் லட்சுமணனைப் பார்த்து (இவ்வாறு) கூறினார்— (24,25)

"இவன், மகாபலம் பொருந்திய வானர மன்னரான சுகீர்வனுடைய அமைச்சன். அவனுக்கு (சுகீர்வனுக்கு) சேஷமம் உண்டாக வேண்டும் என்ற ஆதங்கத்துடன் என்னிடம் வந்திருக்கிறான். (எந்த சுகீர்வனைக் காண வேண்டுமென்று நான் ஆவலாக இருக்கிறேனோ, அவனிடமிருந்தே என்னை நாடி வந்திருக்கிறான் - என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.) (26)

எதிரிகளை மாய்ப்பவனே! சுமித்திரைச் செல்வனே! சொற்களின் நுட்பத்தை அறிந்தவனும், வானரனும், சுகீர்வனுடைய அமைச்சனுமான இவனுக்கு, இனிய நட்புத் தோன்றும் சொற்களால் பதில் கூறுவாயாக. ரிக் வேதம் படிக்காத, யஜுர் வேதம் பயிற்சி பெறாத, ஸாம வேதம் பயிலாத ஒருவனால், இவ்வளவு உயர்தரமான சொற்களைக் கொண்டு பேச முடியாது. (27,28)

இவன், இலக்கண நூல்களை பல தடவைகள் படித்து அசை போட்டிருக்கிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பலவிதமான விஷயங்களைப் பேசியபோதிலும், தரம் தாழ்ந்த சொல் ஒன்றுகூட வெளிப்படவில்லையே! பேசும்போது, அவனுடைய முகம், கண்கள், நெற்றி, புருவங்கள், உடலின் பிற அவயவங்களிலும் குறை சொல்லும்படியான அசைவுகள் இல்லை. (29,30)

இவனுடைய பேச்சு, சுருக்கமாக, (இருபொருள் கொள்ளும்படியான சந்தேக நிலையில் இல்லாமல்) தெளிவாக, (யோசனை செய்து கொண்டே, தடுமாறியவண்ணம் இல்லாமல்) திக்கித் திணறாமல், சொற்களைக் கடித்துத் குதறாமல், மார்புப் பகுதியிலிருந்து எழும்பியதாய் (உளமாரச் சொன்னதாக), தொண்டையிலிருந்து சீராக, நமக்கு மட்டும் கேட்கும்படியான மத்யம் ஸ்வரத்தில் அமைந்திருக்கிறது. (31)

ஸம்ஸ்காரக்ரமஸம்பந்நாமத்ருதாமவிலம்பிதாம் ।
உச்சாரயதி கல்யாணீம் வாசம் ஹ்ருத்யஹாரிணீம் ॥ (32)

அநயா சித்ரயா வாசா த்ரிஸ்த்நாவ்யஞ்ஜநஸ்த்யா ।
கஸ்ய நாராத்யதே சித்தமுத்யதாஸேரரேரபி ॥ (33)

ஏவம்விதோ யஸ்ய தூதோ ந புவேத்பார்திவஸ்ய து ।
ஸித்யந்தி ஹி கதம் தஸ்ய கார்யாணாம் கதயோநக ॥ (34)

ஏவம்குணகணையுத்தா யஸ்ய ஸ்யு: கார்யஸாதாகா: ।
தஸ்ய ஸித்யந்தி ஸர்வார்தா தூதவாக்யப்ரசோதிதா: ॥ (35)

ஏவமுக்தஸ்து ஸௌமித்ரி: ஸுக்ரீவஸசிவம் கபிம் ।
அப்யபாஷத வாக்யக்ஞா வாக்யக்ஞம் பவநாத்மஜம் ॥ (36)

விதிதா நௌ குணா வித்வந் ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
தமேவ சாவாம் மார்க்ஷாவ: ஸுக்ரீவம் ப்லவகேஸ்வரம் ॥ (37)

யதா ப்ரவீஷி ஹநுமந் ஸுக்ரீவவசநாதிஹ ।
தத்ததா ஹி கரிஷ்யாவோ வசநாத்தவ ஸத்தம் ॥ (38)

தத்தஸ்ய வாக்யம் நிபுணம் நிஸம்ய
ப்ரஹ்ருஷ்டரூப: பவநாத்மஜ: கபி: ।
மந: ஸமாதாய ஜயோபபத்தௌ
ஸக்யம் ததா கர்துமியேஷ தாப்யாம் ॥ (39)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ருதீய: ஸர்க: ॥

சதுர்த: ஸர்க:

ஸுக்ரீவஸமீபகமநம்

தத: ப்ரஹ்ருஷ்டோ ஹநுமாந் க்ருத்யவாநிதி தத்வச: ।
ஸ்ருத்வா மதுரபாவம் ச ஸுக்ரீவம் மநஸா க்ருத: ॥ (1)

புவ்யோ ராஜ்யாக்ரமஸ்தஸ்ய ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
யத்யம் க்ருத்யவாந் ப்ராப்த: க்ருத்யம் சைதத்துபாக்யதம் ॥ (2)

தத: பரமஸம்ஹ்ருஷ்டோ ஹநுமாந் ப்லவகூர்ஷப: ।
ப்ரத்யுவாச ததோ வாக்யம் ராமம் வாக்யவிஸாரத: ॥ (3)

கிமர்தம் த்வம் வநம் கோரம் பம்பாகாநநமண்டிதம் ।
ஆகத: ஸாநுஜோ தூர்க்ம் நானாவ்யாலம்ருக்யயுதம் ॥ (4)

பேச்சுக்கலையை உரிய முறையில் கற்று, படபடப்போ தடங்கலோ இல்லாமல், (கேட்போரின்) மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் மங்களமான சொற்களைக் கூறுகிறான். உடலின் [இருதயம், கழுத்து, தலை (வாய்) என்ற] மூன்று இடங்களிலிருந்து எழுகின்ற இனிய சொற்களைக் கேட்டு, எவனுடைய மனம்தான் ஆனந்தமடையாமலிருக்கும்? எதிரியை வெட்டுவதற்காகக் கத்தியை உருவிக் கொண்டு வருபவன் கூட (இத்தகைய பேச்சைக் கேட்டால்) மனம் குளிர்ந்து போய் விடுவானே! (32,33)

மாசற்றவனே! இவ்விதமான உயர்ந்த தன்மைகள் கொண்ட தூதன், எந்த மன்னனுக்கு இல்லையோ, அவனுடைய செயல் திட்டங்கள் எவ்வாறு வெற்றி பெறமுடியும்? எந்த மன்னனுக்கு, இப்படிப்பட்ட உயர் குணங்கள் நிரம்பிய பணியாளர்கள் இருக்கிறார்களோ, அவனுடைய எல்லாத் திட்டங்களும், தூதனுடைய சமத்காரமான பேச்சினாலேயே நிறைவேறி விடுகின்றன." (34,35)

இவ்வாறு, இராமனால் கூறப்பட்டவனும் சொற்சிலம்பனுமான இலக்குவன், சுக்ரீவனின் அமைச்சரும், வாயுவின் புதல்வரும் சொல்நுட்பமறிந்தவருமான வானரரைத் பார்த்துப் (பின்வருமாறு) கூறினான்— (36)

"பெரும் புலமை கொண்டவரே! பராக்கிரமசாலியான சுக்ரீவனின் நற்குணங்கள் பற்றி நாங்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கிறோம். வானரத் தலைவரான சுக்ரீவனைத் தேடிக் கொண்டுதான் நாங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறோம். உத்தமரே! அனுமானே! சுக்ரீவனுடைய கருத்தை இங்கே வந்து நீங்கள் சொல்லியபடியே, அவருடன் நட்புப்பூண நாங்களும் உடன்படுகிறோம்." (37,38)

அவனுடைய (லட்சுமணனுடைய) அன்பு ததும்பும் பதிலைக் கேட்டதும், வாயுகுமாரனான வானரர், உள்ளம் பூரித்தவராகி தன் மனத்திற்குள், தன்னுடைய (சுக்ரீவனுடைய) காரியம் வெற்றியடையும் என்று நிச்சயித்து, அவர்களுடன் தோழமை கொள்ள நிச்சயித்தார். (39)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நான்கு சுக்ரீவனைச் சந்தித்தல்

நட்புறவைக் காட்டும் அந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும், 'இவருக்கும் சுக்ரீவனால் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டியிருக்கிறது' என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, அதனால் (இவர், நிச்சயமாக சுக்ரீவனோடு நட்புக் கொள்வார் என்று) மனமகிழ்ந்த அனுமான், மனத்திற்குள் சுக்ரீவனை நினைத்துக் கொண்டார். (1)

நல்ல உள்ளம் கொண்ட சுக்ரீவனுக்கு, (வானர) அரசு (திரும்பக்) கிடைக்கலாம். ஏனென்றால், இவ்விருவரும் ஏதோ ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்து இவ்விடம் வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஆகவேண்டிய காரியத்தை, சுக்ரீவன்தான் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பார் (என்பதும், இவருடைய பேச்சிலிருந்து புலனாகிறது). (2)

பின்னர், பேச்சில் வல்லவரான வானரவீரர் அனுமான், மிகவும் மனமகிழ்ந்து, இராமன் மொழிந்தவைகளுக்குப் பதிலுரைத்தார்— (3)

"பலவகையான துஷ்ட விலங்குகள் வசிப்பதும், உட்புக முடியாததும், பயங்கரமானதும், அடர்த்தியான காடுகள் மண்டிக்கிடப்பதுமான இந்தப் பம்பா தீரத்துக்கு, தம்பியோடுகூட எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள்?" (4)

- தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா லக்ஷ்மணோ ராமசோதித: ।
ஆசசசேஷ மஹாத்மாநம் ராமம் த்ஸரத₂த்மஜம் ॥ (5)
- ராஜா த்ஸரதே₂ நாம த்யுதிமாந் த₄ர்மவத்ஸல: ।
சாதுர்வர்ண்யம் ஸ்வத₄ர்மேண நித்யமேவாப்யபாலயத் ॥ (6)
- ந த்வேஷ்டா வித்யதே தஸ்ய ந ச ஸ த்வேஷ்டி கஞ்சந ।
ஸ ச ஸர்வேஷு பூதேஷு பிதாமஹ இவாபர: ॥ (7)
- அக்நிஷ்டோமாதி₃பி₄ர்யக்ஞௌரிஷ்டவாநாப்தத₃க்ஷிணை: ।
தஸ்யாயம் பூர்வஜ: புத்ரோ ராமோ நாம ஜநை: ஸ்ருத: ॥ (8)
- ஸரண்ய: ஸர்வபூ₄தாநாம் பிதுர்நிர்தே₃ஸபாரக₃: ।
வீரோ த்ஸரத₂ஸ்யாயம் புத்ராணாம் குணவத்தம: ॥ (9)
- ராஜலக்ஷணஸம்பந்ந: ஸம்யுக்தோ ராஜஸம்பத₃ா ।
ராஜ்யாத்₃ப₄ரஷ்டோ வநே வஸ்தும் மயா ஸார்த₄மிஹாகுத: ॥ (10)
- ப₄ர்யயா ச மஹாதேஜா: ஸீதயாநுக₃தோ வஸீ ।
தி₃நக்ஷயே மஹாதேஜா: ப்ரப₄யேவ தி₃வாகர: ॥ (11)
- அஹமஸ்யாவரோ ப்₄ராதா குணைர்த₃ாஸ்யமுபாகுத: ।
க்ருதக்ஞஸ்ய பூஹுக்ஞஸ்ய லக்ஷ்மணோ நாம நாமத: ॥ (12)
- ஸுக₂ார்ஹஸ்ய மஹார்ஹஸ்ய ஸர்வபூ₄தஹிதாத்மந: ।
ஜஸ்வர்யேண ச ஹீநஸ்ய வநவாஸாஸ்ரிதஸ்ய ச ॥ (13)
- ரக்ஷஸாபஹ்ருதா ப₄ர்யா ரஹிதே காமரூபிணா ।
தச்ச ந க்ஞாயதே ரக்ஷ: பத்நீ யேநாஸ்ய ஸா ஹ்ருதா ॥ (14)
- த₃நுர்நாம தி₃தே: புத்ர: ஸாபாத்₃ரக்ஷஸதாம் குத: ।
ஆக்₂யாதஸ்தேந ஸுக்₃ரீவ: ஸமர்தே₂ா வாநரர்ஷப₄: ॥ (15)
- ஸ க்ஞாஸ்யதி மஹாவீர்யஸ்தவ ப₄ர்யாபஹாரிணம் ।
ஏவமுக்த்வா த₃நு: ஸ்வர்க₃ம் ப்₄ராஜமானோ குத: ஸுக₂ம் ॥ (16)
- ஏதத்தே ஸர்வமாக்₂யாதம் யாத₂ாதத்₂யேந ப்ருச்ச₂த: ।
அஹம் சைவ ஹி ராமஸ்ச ஸுக்₃ரீவம் ஸரணம் க₃தௌ ॥ (17)
- ஏஷ துத்த்வா ச வித்தாநி ப்ராப்ய சாநுத்தமம் யஸ: ।
லோகநாத₂: புரா பூத்வா ஸுக்₃ரீவம் நாத₂மிச்ச₂தி ॥ (18)

அவருடைய இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு, இராமனுடைய (பார்வையால்) அனுமதியைப் பெற்று, தசரதகுமாரரும் மாவீரருமான ஸ்ரீராமனைப் பற்றிய விவரங்களை, லட்சுமணன் சொல்லத் தொடங்கினான்— “தசரதர் என்ற பெயருடைய ஒரு மன்னர் இருந்தார். அவர் பேரொளி படைத்தவர்; அறநெறி வழுவாதவர். அரசனுடைய கடமைப் பிரகாரம், எப்போதும் நான்கு வருணத்தவர்களையும் நன்றாகப் பரிபாலித்து வந்தார். (5,6)

இவ்வுலகில், அவருக்கு விரோதி என்று எவரும் இருந்ததில்லை; அவரும் யாரையும் பகைவராகக் கருதியதில்லை. அவர், எல்லாப் பிராணிகளிடமும், இரண்டாவது பிறும்மாவைப் போல சமமான அன்பு கொண்டிருந்தார். (7)

அவர், விதிக்கப்பட்ட அளவு தட்சிணைகள் கொடுத்து, அக்னிஷ்டோமம் முதலிய வேள்விகளைச் செய்து முடித்தவர். இவர், அவருடைய மூத்த புதல்வர். மக்கள், இவரை ‘இராமன்’ என்று அழைக்கிறார்கள். (8)

எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அடைக்கலம் கொடுப்பவர்; தந்தையின் கட்டளைகளைச் சிரமேற்கொண்டு நடத்துபவர்; மாபெரும் வீரர். தசரதருடைய புதல்வர்களில், எல்லோரைக் காட்டிலும் நற்குணங்கள் நிறையப் பெற்றவர். (9)

நாடாளும அரசருக்குரிய எல்லா லட்சணங்களும் உடையவர். ராஜ்யலட்சுமியை அடைய வேண்டிய தருணத்தில் (ஏதோ காரணமாக) நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, காட்டில் வசிப்பதற்காக, என்னுடன்கூட வந்திருக்கிறார். (10)

மிக்க ஒளிபொருந்திய சூரியன், அந்திவேளையில் பிரபையோடு விளங்குவதைப் போல, புலனடக்கமுள்ளவரும் பேராற்றலுடையவருமான இவர், மனைவியான சீதாப்பிராட்டியுடன் (காட்டுக்கு) வந்தார். (11)

நான், இவருடைய தம்பி; லட்சுமணன் என்று பெயர். நன்றி மறவாதவரும் எல்லாம் அறிந்தவருமான இவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களால் ஈர்க்கப்பட்டு, எப்போதும் இவருக்கு ஏவலாளனாக இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். (12)

எல்லாப் பிராணிகளின் கேஷமத்திலும் அக்கறையுடையவர்; எல்லாவித சுகபோகங்களையும் அனுபவிக்கத்தக்கவர்; அனைத்து மக்களாலும் மதிக்கத்தக்கவர்; அரசாட்சி என்ற பெரும்பேற்றை இழந்து, காட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர். (13)

இவருடைய பத்தினி, யாரும் அருகிலில்லாமல் தனியாக இருந்தபோது, விருப்பப்படி உருவம் எடுக்கவல்ல ஓர் அரக்கனால் அபகரித்துச் செல்லப்பட்டார். இவருடைய மனைவியைக் கவர்ந்து சென்ற அரக்கனைப் பற்றிய வேறு எந்த விவரமும் தெரியவில்லை. (14)

திதியின் புத்திரனான தனு என்பவன் (திதியின் குலத்தில் தோன்றிய கபந்தன்) ஒரு சாபத்தால் அரக்கத்தன்மையை அடைந்தான். அவன், ‘வானரர் தலைவன் சுக்ரீவன், சாமர்த்தியம் உடையவன்’ என்று சொன்னான். (15)

‘மகாவீரனான அவன், உங்கள் மனைவியைக் கவர்ந்து சென்றவனைப் பற்றிச் சொல்வான்’ என்று கூறிவிட்டு, (சாபம் நீங்கிவிட்டதால்) ஒளிமயமான சரீரத்தைப் பெற்று, வெகு எளிதாக விண்ணுலகை அடைந்தான். நீ கேட்ட கேள்விக்குரிய உண்மையான பதிலைக் கூறிவிட்டேன். நானும் ஸ்ரீராமனும் சுக்ரீவனுடைய உதவியை நாடி வந்திருக்கிறோம். (16,17)

இவர் (ஸ்ரீராமன்), முன்னர் ஏராளமான பொருள்களைத் தானம் செய்து, அழியாப் புகழை அடைந்துள்ளார். முன்பு, மக்கள் அனைவரையும் (அடைக்கலம் தந்து) காக்க வல்லவராக இருந்தார். (இப்போதும் அந்த மகிமையோடுதான் இருக்கிறார். என்றாலும், தற்சமயம்) சுக்ரீவனுடைய உதவியைக் கோருகிறார். (18)

பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாஸீச்ச₂ரண்யோ த₄ர்மவத்ஸல: ।
தஸ்ய புத்ர: ஸரண்யஸ்ச ஸுக்₃ரீவம் ஸரணம் க₃த: ॥ (19)

ஸர்வலோகஸ்ய த₄ர்மாத்மா ஸரண்ய: ஸரணம் புரா ।
குருர்மே ராக₄வ: ஸோ₅யம் ஸுக்₃ரீவம் ஸரணம் க₃த: ॥ (20)

யஸ்ய ப்ரஸாதே₃ ஸததம் ப்ரஸீதே₃யுரிமா: ப்ரஜா: ।
ஸ ராமோ வாநரேந்த்₃ரஸ்ய ப்ரஸாத₃மபி₄காங்க்ஷதே ॥ (21)

யேந ஸர்வகுணோபேதா: ப்ருதி₂வ்யாம் ஸர்வபார்தி₂வா: ।
மாநிதா: ஸததம் ராக்ஞா ஸத₃ா த₃ஸரதே₂ந வை ॥ (22)

தஸ்யாயம் பூர்வஜ: புத்ரஸ்த்ரிஷு லோகேஷு விஸ்ருத: ।
ஸுக்₃ரீவம் வாநரேந்த்₃ரம் து ராம: ஸரணமாக₃த: ॥ (23)

ஸோகாபி₄பூ₄தே ராமே து ஸோகார்தே ஸரணம் க₃தே ।
கர்துமர்ஹதி ஸுக்₃ரீவ: ப்ரஸாத₃ம் ஹரியூத₂ப: ॥ (24)

ஏவம் ப்ருவாணம் ஸௌமித்ரிம் கருணம் ஸாஸ்ருலோசநம் ।
ஹநுமாந் ப்ரத்யுவாசேத₃ம் வாக்யம் வாக்யவிஸாரத₃: ॥ (25)

ஈத்ருஸா புத்₃தி₄ஸம்பந்நா ஜிதக்ரோத₄ா ஜிதேந்த்₃ரியா: ।
த்₃ரஷ்டவ்யா வாநரேந்த்₃ரேண தி₃ஷ்ட்யா த₃ர்ஸநமாக₃தா: ॥ (26)

ஸ ஹி ராஜ்யாத்தபரிப்₄ரஷ்ட: க்ருதவைரஸ்ச வாலிநா ।
ஹ்ருதத₃ாரோ வநே த்யக்தோ ப்₄ராத்ரா விநிக்ருதோ ப்₄ருஸம் ॥ (27)

கரிஷ்யதி ஸ ஸாஹாய்யம் யுவயோர்ப்₄ாஸ்கராத்மஜ: ।
ஸுக்₃ரீவ: ஸஹ சாஸ்மாபி₄: ஸீதாயா: பரிமார்க₃ணே ॥ (28)

இத்யேவமுக்த்வா ஹநுமாஞ்ஸ்லக்ஷணம் மது₄ரயா கி₃ரா ।
பு₃ப₄ாஷே ஸாது₄ க₃ச்சே₂ம ஸுக்₃ரீவமிதி ராக₄வம் ॥ (29)

ஏவம் ப்ருவாணம் த₄ர்மாத்மா ஹநுமந்தம் ஸ லக்ஷமண: ।
ப்ரதிபூஜ்ய யத₂ாந்யாயமித₃ம் ப்ரோவாச ராக₄வம் ॥ (30)

கபி: கத₂யதே ஹ்ருஷ்டோ யத₂ாயம் மாருதாத்மஜ: ।
க்ருத்யவாந் ஸோ₅பி ஸம்ப்ராப்த: க்ருதக்ருத்யோ₅ஸி ராக₄வ ॥ (31)

ப்ரஸந்நமுக₂வர்ணஸ்ச வ்யக்தம் ஹ்ருஷ்டஸ்ச ப₄ாஷதே ।
நாந்ருதம் வக்ஷ்யதே தீ₂ரோ ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: ॥ (32)

தத: ஸ து மஹாப்ராக்ஞோ ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: ।
ஜக₃ாமாத்₃ய தெள வீரேள ஹிராஜாய ராக₄வௌ ॥ (33)

இதற்கு முன்னர், அறநெறிவழுவாத இவருடைய தந்தை, எல்லோருக்கும் புகலிடமாக இருந்தார். அவருடைய புதல்வராகிய இவர், எல்லோருக்கும் அடைக்கலம் தரக்கூடியவர். (அண்டி வந்தவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுப்பது - என்பது, பரம்பரையாக வந்து கொண்டிருக்கும் உத்தமகுணம்.) இவர், இப்போது சுக்ரீவனுடைய பேருதவியை வேண்டி வந்திருக்கிறார். (19)

தருமாத்மாவான என்னுடைய தமையனார், உயிர்ப்பிராணிகள் அனைத்துக்கும் புகலிடமாக விளங்கினார். இவரே அடைக்கலம் புகத் தக்கவராக இருந்தார். ஆனால், அவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த அவர், இப்போது சுக்ரீவனின் உதவியைக் கேட்பதற்காக வந்திருக்கிறார். எவருடைய மனம் மகிழ்ச்சி அடைந்தால், நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் பெருமகிழ்ச்சியை அடைவார்களோ, அந்த ஸ்ரீராமன், வானர மன்னரான சுக்ரீவனின் உதவியை எதிர்பார்த்து வந்திருக்கிறார். (20,21)

உலகில், நற்குணங்களோடு கூடிய குறுநில மன்னர்கள் அனைவரும் எந்த மன்னரால் சிறப்பாகக் கௌரவிக்கப்பட்டார்களோ, அந்தத் தசரத மன்னருடைய மூத்த புதல்வரும் மூன்று உலகங்களிலும் இராமன் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுபவருமான இவர், வானரர் தலைவரான சுக்ரீவனின் உதவியை நாடி வந்திருக்கிறார். (22,23)

இராமன், சோகத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, மிகுந்த வருத்தத்துடன் அடைக்கலம் கோரி வந்திருக்கிறார். (எனவே,) வானரர்களின் தலைவரான சுக்ரீவன் இவருக்கு அருள்புரிய வேண்டும்.” (24)

கண்களில் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டு இவ்வாறு உருக்கமாகப் பேசிய லட்சுமணனைப் பார்த்து, பேச்சில் வல்லவரான அனுமான் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்— (25)

“(அரசகுமாரரே!) அறிவு நிறைந்த, கோபத்தை அடக்கிய, புலன்களை வென்ற தங்களைப் போன்றவர்களை வானர மன்னராகிய சுக்ரீவன், தானே தேடிச் சென்று சந்திக்க வேண்டியிருக்கும் வேளையில், அதிருஷ்டவசமாக சுக்ரீவனைப் பார்க்கும் நோக்கத்துடன், நீங்களே இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்! (26)

அவரும் (சுக்ரீவனும்) சகோதரனான வாலியினால் நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு இருக்கிறார்; எதிரியாகக் கருதப்படுகிறார்; மனைவி (சகோதரனான வாலியினால்) அபகரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்; காட்டுக்குத் துரத்திவிடப்பட்டிருக்கிறார். இவ்வாறெல்லாம், (ஸ்ரீராமனைப் போலவே) மிகவும் துன்பத்தில் சிக்கிச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். சூரிய புதல்வராகிய சுக்ரீவன், எங்கள் எல்லோருடன்கூட, சீதாப்பிராட்டியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில், உங்கள் இருவருக்கும் தேவையான உதவிகளைச் செய்வார்.” (27,28)

இவ்வாறு, நட்புத் தோன்றும் இனிய முறையில் பதில் சொல்லிவிட்டு, இராமனைப் பார்த்து, “நன்று, நாம் இப்போது சுக்ரீவனிடம் செல்வோம்” என்றார். (29)

இவ்வாறு பேசிய அனுமானை, அறநெறியாளரான இலக்குவன் மனதாரப் புகழ்ந்துவிட்டு, இராமனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினான்— (30)

“இராமா! வாயுகுமாரராகிய இந்த வானரர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் பேசுவதைப் பார்த்தால், இவருக்கும் நம்மால், ஏதோ ஓர் உதவி தேவைப்படுவதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆகவே, (சரியான) இந்த இடத்திற்கு வந்துள்ள தாங்களும், தங்களுடைய காரியம் கைகூடினவராக ஆகிவிட்டீர்கள். மலர்ச்சியான முகப்பொலிவு; மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சி; தெளிவான பேச்சு - இப்படிப் பேசும் வாயுகுமாரரான இந்த வீரர் அனுமான், பொய் சொல்லமாட்டார். (பொய் பேசுபவரிடம் இத்தகைய நல்ல அறிகுறிகள் காணப்படமாட்டா.)” (31,32)

உடனே, வாயுகுமாரரும் பேரறிவாளருமான அனுமான், இராம-லட்சுமணர்களாகிய இரு வீரர்களையும் சுக்ரீவனைச் சந்திக்கும் பொருட்டு அழைத்துச் சென்றார். (33)

பி₄க்ஷுருபம் பரித்யஜ்ய வாநரம் ரூபமாஸ்தி₂த: ।
 ப்ருஷ்டமாரோப்ய தெள வீரௌ ஜக₃ாம கபிகுஞ்ஜர: ॥ (34)

ஸ து விபுலயஸா: கபிப்ரவீர:

பவநஸுத: க்ருதக்ருத்யவத்ப்ரஹ்ருஷ்ட: ।

கி₃ரிவரமுருவிக்ரம: ப்ரயாத:

ஸுஸுப₄மதி: ஸஹ ராமலக்ஷ்மணாப₄யாம் ॥ (35)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே
 கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ சதுர்த₂: ஸர்க₃: ॥

பஞ்சம: ஸர்க₃:

ஸக₃ீவஸக₂்யம்

ருஸ்யமுகாத்து ஹநுமாந் க₃த்வா தம் மலயம் கி₃ரிம் ।
 ஆசசக்ஷே தத₃ா வீரௌ கபிராஜாய ராக₄வௌ ॥ (1)

அயம் ராமோ மஹாப்ராக்ரு: ஸம்ப்ராப்தோ த்₃ருட₄விக்ரம: ।
 லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்₄ராத்ரா ராமோ₃யம் ஸத்யவிக்ரம: ॥ (2)

இக்ஷ்வாகூணாம் குலே ஜாதோ ராமோ த₃ஸரத₂ாத்மஜ: ।
 த₄ர்மே ச நிரதஸ்சைவ பிதுர்நிர்தே₃ஸபாலக: ॥ (3)

ராஜஸூயாஸ்வமேதை₄ஸ்ச வந்ஹிர்யேநாபி₄தர்பித: ।
 த₃க்ஷிணாஸ்ச ததே₂ாத்ஸ்ருஷ்டா க₃ாவ: ஸதஸஹஸ்ரஸ: ॥ (4)

தபஸா ஸத்யவாக்யேந வஸுத₄ா யேந பாலிதா ।
 ஸ்த்ரீஹேதோஸ்தஸ்ய புத்ரோ₃யம் ராமோ₃ரண்யம் ஸமாக₃ுத: ॥ (5)

தஸ்யாஸ்ய வஸதோ₃ரண்யே நியதஸ்ய மஹாத்மந: ।
 ராவணேந ஹ்ருதா ப₄ர்யா ஸ த்வாம் ஸரணமாக₃ுத: ॥ (6)

ப₄வதா ஸக₂்யகாமௌ தெள ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
 ப்ரதி₃க்ருஹ்யார்சயஸ்வைதௌ பூஜநீயதமாவுப₄ௌ ॥ (7)

ஸ்ருத்வா ஹநுமதோ வாக்யம் ஸக₃ீவோ ஹ்ருஷ்டமாநஸ: ।
 ப₄யம் ஸ ராக₄வாத்₃கோ₄ரம் ப்ரஜுஹௌ விக₃ுதஜ்வர: ॥ (8)

ஸ க்ருத்வா மாநுஷம் ரூபம் ஸக₃ீவ: ப்லவக₃ர்ஷப₄: ।
 த்₃ஸநீயதமோ பூத்வா ப்ரீத்யா ப்ரோவாச ராக₄வம் ॥ (9)

ப₄வாந் த₄ர்மவிநீதஸ்ச விக்ராந்த: ஸர்வவத்ஸல: ।
 ஆக₂யாதா வாயுபுத்ரேண தத்த்வதோ மே ப₄வத்₃குணா: ॥ (10)

வானரோத்தமரான அவர், பிறும்மசாரி வேஷத்தைத் துறந்து, வானர வடிவத்தை ஏற்று, அந்த வீரர்கள் இருவரையும் தன் முதுகில் சுமந்துகொண்டு (சுக்ரீவன் இருக்குமிடம் நோக்கிச்) சென்றார். (34)

மிகவும் புகழ் பெற்றவரும், வானரவீரரும், வாயுவின் புதல்வரும், நற்சிந்தனை உடையவரும், பராக்கிரமம் மிக்கவருமான அவர், (தன் தலைவனான சுக்ரீவனின்) விருப்பம் (அப்போதே) கைகூடிவிட்டாற்போல மனம்பூரித்து, இராம-லட்சுமணர்களோடுகூட, சிறந்த மலையான ரிஷ்யமுகத்தைச் சென்றடைந்தார். (35)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐந்து

சுக்ரீவனுடன் நட்பு உறுதி செய்தல்

அப்போது, அனுமான் ரிஷ்யமுகபர்வதத்திலிருந்து (அதன் வேறொரு சிகரமான) மலயமலைக்குச் சென்று, வானர மன்னரிடம் மாவீரர்களான ரகுசுவலத் தோன்றல்களைப் பற்றி (இவ்வாறு) கூறினார்— “இங்கே (உங்கள் உதவியை நாடி வந்திருக்கும்) இராமன், பேரறிவாளர்; எதற்கும் அஞ்சாத பராக்கிரமம் உடையவர்; சகோதரரான லட்சுமணனோடு வந்திருக்கும் இந்த இராமப்பிரபு, வீண்போகாத வீரத்தைக் கொண்டவர். (1,2)

இக்ஷ்வாகு பரம்பரையில் தசரதரின் புதல்வராகத் தோன்றியவர், ஸ்ரீராமன்; அறநெறியில் நீங்காத பற்றுடையவர்; தந்தையின் கட்டளையை ஏற்று நடப்பவர். (3)

எந்த (தசரத) மன்னரால், ராஜகூயம், அசுவமேதம் முதலான யாகங்களால் அக்னி திருப்தி செய்விக்கப்பட்டாரோ, அவ்வாறே, (வேத வித்தகர்களுக்கு) ஏராளமான தட்சிணையும் பசுக்களும் தானமாக வழங்கப்பட்டனவோ, தவம்-சத்தியம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்தப் பூமண்டலம் பரிபாலிக்கப்பட்டதோ, அவருடைய புதல்வரான ஸ்ரீராமன், ஒரு பெண்ணின் காரணமாக (கைகேயிக்கு அளிக்கப்பட்ட வரத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு) காட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். (4,5)

மகாத்மாவான ஸ்ரீராமன், முனிவர்களுக்குரிய கட்டுப்பாடுகளுடன் காட்டில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, இவருடைய மனைவியை இராவணன் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். (அவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில்) உங்கள் உதவியை நாடி வந்திருக்கிறார். சகோதரர்களான இராம-லட்சுமணர்கள், தங்களுடன் நட்புறவு கொள்ள விரும்புகிறார்கள். இவ்விருவரும் மிகவும் கௌரவிக்கத்தக்கவர்கள். தாங்கள் (அவர்கள் இருக்குமிடம்) வந்து, அவர்களை வரவேற்று நல்வரவு கூறவேண்டும்.” (6,7)

அனுமானுடைய சொற்களைக் கேட்ட சுக்ரீவன், மனக்கவலை ஒழிந்தவனாக, உள்ளம் பூரித்தவனாக, இராமனிடமிருந்து மிக பயங்கரமான எதிர்ப்பு வரும் என்று எதிர்பார்த்து அஞ்சி நடுங்கியதையும் விட்டொழித்தான். வானர மன்னராகிய சுக்ரீவன், மானுட உருவம் தாங்கி, கண்கவர் வசீகரத் தோற்றத்துடன் கூடியவனாக, மனம் குளிர்ந்து இராமனைப் பார்த்துப் (பின்வருமாறு) கூறினான்— (8,9)

“தாங்கள் அறநெறியை நன்றாக அறிந்தவர்; எவராலும் வெல்ல முடியாதவர்; எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அன்பு பாராட்டுகிறவர் - என்று, தங்களுடைய மேன்மையான குணங்கள், வாயு மைந்தனால் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி என்னிடம் கூறப்பட்டன. (10)

தந்மமைவைஷ ஸத்காரோ லாப₄ஸ்சைவோத்தம: ப்ரபே₄ ।
யத்த்வமிச்ச₂ஸி ஸௌஹார்த₃ம் வாநரேண மயா ஸஹ ॥ (11)

ரோசதே யதி₃ வா ஸக்₂யம் ப₃ாஹுரேஷ ப்ரஸாரித: ।
க்₃ருஹ்யதாம் பாணிநா பாணீர்மர்யாத₃ா ப₃த்₄யதாம் த்₄ருவா ॥ (12)

ஏதத்து வசநம் ஸ்ருத்வா ஸுக்₃ரீவேண ஸுப₄ாஷிதம் ।
ஸ ப்ரஹ்ருஷ்டமநா ஹஸ்தம் பீ₃யாமாஸ பாணிநா ॥
ஹ்ருத்₃யம் ஸௌஹ்ருத்₃மாலம்ப்ய பர்யஷ்வஜத பீ₃தம் ॥ (13)

ததோ ஹநாமாந் ஸந்த்யஜ்ய பி₄க்ஷுரூபமரிந்த₃ம: ।
காஷ்ட₂யோ: ஸ்வேந ரூபேண ஜநயாமாஸ பாவகம் ॥ (14)

தீ₃ப்யமாநம் ததோ வஹ்நிம் புஷ்பைரப்₄யர்ச்சய ஸத்க்ருதம் ।
தயோர்மத்₄யேத₂ ஸுப்ரீதோ நித₃தே₄ ஸுஸமாஹித: ॥ (15)

ததோக்₃நிம் தீ₃ப்யமாநம் தெள சக்ரதுஸ்ச ப்ரத₃க்ஷிணம் ।
ஸுக்₃ரீவோ ராக₄வஸ்சைவ வயஸ்யத்வமுபாக்யதௌ ॥ (16)

தத: ஸுப்ரீதமநஸௌ தாவுபெ₄ள ஹிராக₄வௌ ।
அந்யோந்யமபி₄வீக்ஷந்தௌ ந த்ருப்திமபி₄ஜக்₃மது: ॥ (17)

த்வம் வயஸ்யோஸி மே ஹ்ருத்₃யோ ஹ்யேகம் து₃:க்₂ம் ஸுக்₂ம் ச நௌ ।
ஸுக்₃ரீவம் ராக₄வோ வாக்யமித்யுவாச ப்ரஹ்ருஷ்டவத் ॥ (18)

தத: ஸ பர்ணப₃ஹுளாம் சி₂த்த்வா ஸாக₂ாம் ஸுபுஷ்பிதாம் ।
ஸாலஸ்யாஸ்தீர்ய ஸுக்₃ரீவோ நிஷஸாத₃ ஸராக₄வ: ॥ (19)

லக்ஷ்மணாயாத₂ ஸம்ஹ்ருஷ்டோ ஹநுமாந் ப்லவக்₃ர்ஷப₄: ।
ஸாக₂ாம் சந்த₃நவ்ருக்ஷஸ்ய த₃தௌ பரமபுஷ்பிதாம் ॥ (20)

தத: ப்ரஹ்ருஷ்ட: ஸுக்₃ரீவ: ஸ்லக்ஷணம் மது₄ரயா கி₃ரா ।
ப்ரத்யுவாச தத₃ா ராமம் ஹர்ஷவ்யாகுலலோசந: ॥ (21)

அஹம் விநிக்ருதோ ராம சராமீஹ ப₄யார்தி₃த: ।
ஹ்ருதப₄ார்யோ வநே த்ரஸ்தோ து₃ர்க்₃மேதது₃பாஸ்ரித: ॥ (22)

ஸோஹம் த்ரஸ்தோ வநே பீ₄தோ வஸாம்யுத்₃ப்₄ராந்தசேதந: ।
வாலிநா நிக்ருதோ ப்₄ராத்ரா க்ருதவைரஸ்ச ராக₄வ ॥ (23)

வாலிநோ மே மஹாப₄ாக்₃ ப₄யார்தஸ்யாப₄யம் குரு ।
கர்துமர்ஹஸி காருத்ஸ்த₂ ப₄யம் மே ந ப₄வேத்₃யத₂ா ॥ (24)

பெருந்தகையீர்! (நான், வானரன்; தாங்கள் உயர் பிறவியான மனிதர்.) வானரனான என்னுடன் தாங்கள் நட்பை விரும்பினால், அது எனக்கே பெருமையைத் தருவது; மிகப்பெரிய பயனையும் தரக்கூடியது. தாங்கள் என்னுடன் நட்புக் கொள்ள விரும்பினால், இதோ என்னுடைய (வலது) கையை நீட்டுகிறேன்; அந்தக் கையின் மேல் தங்கள் (வலது) கையை வைத்து, உறுதியாகப் பற்றி, நட்புறவை நிலைநாட்டிக் கொள்ளலாம்." (11,12)

இவ்வாறு, (தனக்கு உதவி கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை தரும் வகையில்) சுக்ரீவன் இனிமையாகப் பேசியதைக் கேட்ட அவர், மிகவும் மனமகிழ்ந்தவராக, தன் கையினால் (நீட்டப்பட்ட) அவன் கையைப் பற்றினார்; மனப்பூர்வமான அன்புடன் அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டார். (13)

அப்போது, எதிரிகளை அடக்கவல்ல அனுமான் பிறும்மசாரி வேடத்தைத் துறந்து, தன் சுய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, இரு கட்டைகளை உரசி நெருப்பை உண்டுபண்ணினார். (இராம-லட்சுமணர்களை ரிஷ்யமுகத்தில் இறக்கிவிட்ட பின்னர், சுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காக, அவனிடம் சென்றபோது பிறும்மசாரி வடிவத்தை ஏற்றுச் சென்றார் - என்று கொள்ள வேண்டும்.) (14)

மிகவும் மகிழ்ச்சியுடனிருந்த அவர் (அனுமான்) ஒருமித்த மனத்துடன், கொழுந்துவிட்டு எரியும் அக்னியை மலர்களால் வழிபட்டு, அவ்விருவருக்கும் இடையே வைத்தார். (15)

பின்னர், மாறாத நட்புறவைப் பெற்றுவிட்ட சுக்ரீவனும் இராமனும், சுவாலைவிட்டு எரியும் அக்னியை வலம் வந்தார்கள். (16)

அப்போது, வானரரும் இராமனுமாகிய அவ்விருவரும் பரிபூரணமாகக் களிப்புற்றவர்களாக ஒருவரையொருவர் (கண்கொட்டாமல்) பார்த்துக் கொண்டார்கள். ('ஆகா! இவர் நமக்கு நண்பராகக் கிடைத்தாரே!' என்ற, உள்ளார்ந்த பெருமகிழ்ச்சி காரணமாக, வெகுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும்) 'போதும்' என்ற மனநிறைவை அடையாதிருந்தார்கள். (இன்னமும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும்! - என்பது போலிருந்தது.) (17)

"நீ என் மனத்திற்குகந்த நண்பனாகி விட்டாய். (இனி,) நம் இருவருடைய துக்கமும் சுகமும் பொதுவானவை" (இருவராலும் ஒன்றாக அனுபவிக்கத்தக்கன) என்று, உள்ளக்களிப்புடன் இராமன், சுக்ரீவனை நோக்கிக் கூறினார். (18)

பின்னர், இலைகளும் மலர்களும் மிக அதிகமாகவுள்ள ஆச்சா மரக்கிளையை ஒடித்து, அதைத் தரையில் பரப்பி, இராமனுடன் சுக்ரீவன் உட்கார்ந்தான். (19)

அதே போன்று, வானரத்திலகமான அனுமான் நன்கு பூத்திருந்த சந்தன மரத்தின் ஒரு கிளையை, லட்சுமணன் உட்காருவதற்காகக் கொடுத்தார். அப்போது, மனமகிழ்ச்சியுடனிருந்த சுக்ரீவன் ஆனந்தப்பெருக்கால் மலர்ந்த கண்களுடன், நெஞ்சைத் தொடும் இனிய சொற்களால் இராமனைப் பார்த்து (பின்வருமாறு) பதில் சொன்னான்— (20,21)

"பூரீராமா! நான் நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டு, ('மறுபடியும் என் எதிரி என்னை வந்து தாக்குவானோ?' என்ற) அச்சத்தால் மனம் நடுங்கி, இங்கே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். என் மனைவி அபகரிக்கப்பட்டாள். யாரும் புகழுடியாத காடுகள் சூழ்ந்த இந்த மலையில் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறேன். (22)

இராகவா! சகோதரனான வாலியினால் துரத்தப்பட்டு, நிலையான பகைமை பாராட்டப்பட்டு, அச்சங்கொண்டு, மனம் கலங்கி, நடுங்கிக் கொண்டு காட்டில் இருந்து வருகிறேன். பேரருளாளரே! வாலியிடம் உள்ள பயத்தால் மனத்துன்பத்துடன் இருக்கும் எனக்கு, அபயம் கொடுத்தருள வேண்டும். காகுத்தரே! என்ன செய்தால் என் அச்சம் நீங்குமோ, (நான் மன அமைதியுடன் உலகில் சஞ்சரிப்பேனோ,) அவ்வாறு தாங்கள் செய்ய வேண்டும்." (23,24)

ஏவமுத்தஸ்து தேஜஸ்வீ த₄ர்மக்ஞோ த₄ர்மவத்ஸல: ।
ப்ரத்யப₄ஷத காகுத்ஸத₂: ஸுக்₃ரீவம் ப்ரஹஸந்நிவ ॥ (25)

உபகாரப₂லம் மித்ரம் விதி₃தம் மே மஹாகபே ।
வாலிநம் தம் வதி₄ஷ்யாமி தவ ப₄ர்யாபஹாரிணம் ॥ (26)

அமோக₄: ஸூர்யஸங்காஸா மமைதே நிஸரிதா: ஸரா: ।
தஸ்மிந் வாலிநி து₃ர்வ்ருத்தே நிபதிஷ்யந்தி வேகி₃தா: ॥ (27)

கங்கபத்ரப்ரதிச்ச₂ந்நா மஹேந்த்ர₃ாஸநிஸந்நிப₄: ।
தீக்ஷணாக்₃ரா ருஜுபர்வாண: ஸரோஷா பு₄ஜக₃ இவ ॥ (28)

தமத்₃ய வாலிநம் பஸ்ய க்ஞரையாஸீவிஷோபமை: ।
ஸரையிவிநிஹதம் பூ₄மௌ விகீர்ணமிவ பர்வதம் ॥ (29)

ஸ து தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா ராக₄வஸ்யாத்மநோ ஹிதம் ।
ஸுக்₃ரீவ: பரமப்ரீத: ஸுமஹத்₃வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (30)

தவ ப்ரஸாதே₃ந ந்ருஸிம்ஹ ராக₄வ
ப்ரியாம் ச ராஜ்யம் ச ஸமாப்ந்யாமஹம் ।
தத₂ா குரு த்வம் நரதே₃வ வைரிணம்
யத₂ா ந ஹிம்ஸ்யாத்ஸ புநர்மமாக்₃ரஜம் ॥ (31)

ஸீதாகபீந்த்₃ரக்ஷணத₃ாசராணாம் ராஜீவஹேமஜ்வலநோபமாநி ।
ஸுக்₃ரீவராமப்ரணயப்ரஸங்கே₃ வாமாநி நேத்ராணி ஸமம் ஸ்பு₂ரந்தி ॥ (32)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ பஞ்சம: ஸர்க்₃: ॥

ஷஷ்ட₂: ஸர்க்₃:

பூ₄ஷணப்ரத்யயி₄க்ஞாநம்

புநரேவாப்₃ரவீத்ப்ரீத: ஸுக்₄ரீவோ ரகு₄நந்த₃நம் ।
அயமாக்₂யாதி மே ராம ஸசிவோ மந்த்ரிஸத்தம: ॥ (1)

ஹநுமாந் யந்நிமித்தம் த்வம் நிர்ஜநம் வநமாக்₃த: ।
லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்₄ராத்ரா வஸதஸ்ச வநே தவ ॥ (2)

ரக்ஷஸாபஹ்ருதா ப₄ர்யா மைதி₂லீ ஜநகாத்மஜா ।
த்வயா வியுத்தா ருத்₃தீ லக்ஷ்மணேந ச தீ₄மதா ॥ (3)

அந்தரப்ரேப்ஸுநா தேந ஹத்வா க்₃ருத்₄ரம் ஜடாயுஷம் ।
ப₄ர்யாவியோக்யஜம் து₃:க₂மசிராத்த்வம் விமோக்ஷயஸே ॥ (4)

இவ்வாறு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டவரும், மாவீரரும், அறம் அறிந்தவரும், அறநெறியில் மாறாத பற்றுடையவருமான காருத்தர், சுகீவனை நோக்கி சற்றே இளநகை செய்தாற்போல், (இவ்வாறு) பதில் கூறினார்—

(25)

“வானரத் தலைவனே! நட்பின் பயன் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்து கொள்வதுதான் என்பது எனக்குத் தெரியும். உன்னுடைய மனைவியைக் கைப்பற்றி வைத்துள்ள (அறம் தவறிய) அந்த வாலியை நான் அழித்துவிடப் போகிறேன்.

(26)

என்னுடைய இந்த பாணங்கள் வீண்போகாதவை; கூர்மையானவை; சூரியனைப் போல் ஒளிவீசுபவை; கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை; இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்றவை; கூரான நுனிகளையும் நேரான கணுக்களையும் கொண்ட இந்தப் பாணங்கள், கோபத்துடன் சீறிப் பாயும் பாம்புகளைப் போல, அறம் பிறழ்ந்த அந்த வாலியின் மேல் விழுந்து தாக்கப் போகின்றன. விஷத்தையுடைய சர்ப்பங்களைப் போன்று கொடியவைகளான பாணங்களால் தாக்கப்பட்டுப் பூமியில் சிதறி விழுந்த மலையைப் போல் விழுந்து கிடக்கும் வாலியை இப்போதே காண்பாய்!”

(27-29)

தனக்கு நன்மையை விளைவிக்கக்கூடிய இராமனின் அந்த மொழியைக் கேட்டு, மிகவும் சந்தோஷமடைந்த சுகீவன், மாபெரும் நற்பயன்களைத் தரப் போகும் பதிலைக் கூறினான்— “வீரரே! மானுடச் சிங்கமே! தங்கள் பேருதவியினால் என் மனைவியையும் அரசாட்சியையும் நான் அடையப் போகிறேன் (என்பதில் ஐயமில்லை). மனிதருள் மாணிக்கமே! என்னைப் பகைவனாகக் கருதும் என் மூத்த சகோதரன், இனிமேல் என்னைத் துன்புறுத்தாமலிருப்பதற்கு ஏற்றபடி செய்வீர்களாக.”

(30,31)

சுகீவனும் இராமனும் நட்புறவுடன் அன்பொழுகப் பேசிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில், சீதை-வாலி-இராவணன் ஆகிய மூவரின், முறையே, செந்தாமரை-தங்கம்-நெருப்பை நிகர்த்த இடது கண்கள் ஒரே சமயத்தில் வேகமாகப் படபடத்தன. (பெண்களின் இடது கண் துடிப்பு மங்களத்தைக் குறிக்கும்; ஆண்களின் இடது கண் துடிப்பு வரப் போகின்ற துயரத்தை அறிவிக்கும் - என்பது சகுனநூல் கூற்று.)

(32)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஆறு

அணிகலன்களை அடையாளம் காண்பது

மனநிறைவடைந்த சுகீவன், இராமனைப் பார்த்து மேலும் கூறினான்— “இராமா! மந்திராலோசனை கூறுபவர்களில் மிகச்சிறந்த அமைச்சரான அனுமான், மனித நடமாட்டமே இல்லாத காட்டுக்குத் தாங்கள் எதன் பொருட்டு வந்திருக்கிறீர்கள் என்பதைச் சொன்னார். சகோதரனான இலக்குவனுடன் தாங்கள் காட்டில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பேரறிவாளான இலக்குவனையும் தங்களையும் விட்டுப் பிரித்து, அவர் (சீதை) தனித்திருந்த போது, நல்வாய்ப்புக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த அவனால், கழுகரசான ஜடாயுவைக் கொன்றுவிட்டு, ஜனகன் திருமகளும் தங்கள் மனைவியுமான மைதிலி, கதறி அழுது கொண்டிருக்கும் போதே (அவனால்) கவர்ந்து செல்லப்பட்டார். மனைவியைப் பிரிந்துவிட்ட துக்கத்திலிருந்து தாங்கள் வெகுவிரைவில் விடுபடப் போகிறீர்கள்.

(1-4)

அஹம் தாமாநயிஷ்யாமி நஷ்டாம் வேதுஸ்ருதிம் யத₂ா ।
ரஸாதலே வா வர்தந்தீம் வர்தந்தீம் வா நப₄:ஸ்த₂லே ॥ (5)

அஹமாநீய த₃ாஸ்யாமி தவ ப₄ார்யாமரிந்த₃ம் ।
இத₃ம் தத்₂யம் மம வசஸ்த்வமவேஹி ச ராக₄வ ॥ (6)

ந ஸக்யா ஸா ஜரயிதுமபி ஸேந்த₃ரை: ஸுராஸுரை: ।
தவ ப₄ார்யா மஹாப₃ாஹோ ப₄க்ஷயம் விஷக்ருதம் யத₂ா ॥ (7)

த்யஜு ஸோகம் மஹாப₃ாஹோ தாம் காந்தாமாநயாமி தே ।
அநுமாநாத்து ஜாநாமி மைதி₂லீ ஸா ந ஸம்ஸய: ॥ (8)

ஹ்ரியமாணா மயா த்₃ருஷ்டா ரக்ஷஸா க்ருரகர்மணா ।
க்ரோஸந்தீ ராம ராமேதி லக்ஷ்மணேதி ச விஸ்வரம் ॥
ஸ்பு₂ரந்தீ ராவணஸ்யாங்கே பந்நகே₃ந்த₃ரவதூ₄ர்யத₂ா ॥ (9)

ஆத்மநாபஞ்சமம் மாம் ஹி த்₃ருஷ்ட்வா ஸைலதடே ஸ்தி₂தம் ।
உத்தரீயம் தயா த்யக்தம் ஸுப₄ாந்யாப₄ரணாநி ச ॥ (10)

தாந்யஸ்மாபி₄ர்க்₃ருஹீதாநி நிஹிதாநி ச ராக₄வ ।
ஆநயிஷ்யாம்யஹம் தாநி ப்ரத்யபி₄க்ருதுமர்ஹஸி ॥ (11)

தமபு₃ரவீத்ததோ ராம: ஸுக்₃ரீவம் ப்ரியவாதி₃நம் ।
ஆநயஸ்வ ஸகே₂ ஸீக்₄ரம் கிமர்த₂ம் ப்ரவிலம்ப₃ஸே ॥ (12)

ஏவமுத்தஸ்து ஸுக்₃ரீவ: ஸைலஸ்ய க₃ஹநாம் கு₃ஹாம் ।
ப்ரவிவேஸ தத: ஸீக்₄ரம் ராக₄வப்ரியகாம்யயா ॥ (13)

உத்தரீயம் க்₃ருஹீத்வா து ஸுப₄ாந்யாப₄ரணாநி ச ।
இத₃ம் பஸ்யேதி ராமாய த₃ர்ஸயாமாஸ வாநர: ॥ (14)

ததோ க்₃ருஹீத்வா தத்₃வாஸ: ஸுப₄ாந்யாப₄ரணாநி ச ।
அப₄வத்₃ப₃ாஷ்பஸம்ருத்₃தோ நீஹாரேணேவ சந்த்₃ரமா: ॥ (15)

ஸீதாஸ்நேஹப்ரவ்ருத்தேந ஸ து ப₃ாஷ்பேண தூ₃ஷித: ।
ஹா ப்ரியேதி ருத்₃ந் தை₄ர்யமுத்ஸ்ருஜ்ய ந்யபதத்₃க்ஷிதௌ ॥ (16)

ஹ்ருதி₃ க்ருத்வா து ப₃ஹுஸஸ்தமலங்காரமுத்தமம் ।
நிஸஸ்வாஸ ப்₄ருஸம் ஸர்போ பி₃லஸ்த₂ இவ ரோஷித: ॥ (17)

அவிச்சி₂ந்நாஸ்ருவேக₃ஸ்து ஸௌமித்ரிம் வீக்ஷய பார்ஸ்வத: ।
பரிதே₃வயிதும் தீ₂நம் ராம: ஸமுபசக்ரமே ॥ (18)

பஸ்ய லக்ஷ்மண வைதே₃ஹ்யா ஸம்த்யக்தம் ஹ்ரியமாணயா ।
உத்தரீயமித₃ம் பூ₄மௌ ஸரீராத்₃பூ₄ஷணாநி ச ॥ (19)

(முன்னொரு காலத்தில் மது, கைடபன் என்ற அரக்கர்களால்) திருடிச் செல்லப்பட்ட வேதங்களை, (சாட்சாத் மகாவிஷ்ணு மதஸ்யாவதாரம் செய்து) மீட்டுக் கொண்டு வந்ததைப் போல, நான் அவரைக் கொண்டு வருவேன். அவர், (கீழேயுள்ள) பாதாளத்தில் இருந்தாலும், (மேலேயுள்ள) ஆகாயத்தில் இருந்தாலும் சரி. (5)

இராகவா! எதிரிகளை அடக்குபவரே! தங்கள் மனைவியை மீட்டுக்கொண்டு வந்து தங்களிடம் ஒப்படைப்பேன். என்னுடைய இந்த வார்த்தை சத்தியம் என்று நம்புங்கள். (6)

பெருந்தோளரே! விஷம் கலந்த அன்னம் எவ்வாறு ஜீரணிக்க முடியாததோ (விஷம் கலந்திருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டும் உண்டவர்களின் உயிரைப் பறித்து விடுமோ), அவ்வாறே இந்திரன் முதலான தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும்கூட, தங்கள் மனைவி தீங்கு செய்யப்பட முடியாதவர். (7)

மாவீரரே! துயரத்தை விட்டொழியுங்கள். தங்கள் அன்புக்குரிய மனைவியை நிச்சயமாக நான் தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொடுக்கிறேன். கொடிய செயல்களைச் செய்யும் ஓர் அரக்கனால் அபகரித்துக் கொண்டு போகப்பட்ட ஒரு பெண்மணியை நான் பார்த்தேன். அவர் மைதிலிதான் என்று சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் இப்போது ஊகிக்கிறேன். பரிதாபமான குரலில் இராமா, இராமா என்றும், லட்சுமணா என்றும் அவர் கதறிக் கொண்டிருந்தார். இராவணனுடைய மடியில், சர்ப்பராஜனின் மனைவியைப் போல (கட்டுப்படுத்தப்பட்டுவிட்ட நாகம் போல) துடித்துக் கொண்டிருந்தான். (8,9)

மலைச்சிகரத்தில், என்னையும் சேர்த்து ஐந்து பேர்களாக உட்கார்ந்திருந்த எங்களைப் பார்த்து, அவரால் மேலாடையும், அழகிய அணிகலன்களும் (மேலாடையில் வைத்து முடியப்பட்ட அணிகலன்கள்) கீழே போடப்பட்டன. (10)

நாங்கள் அவைகளை எடுத்துப் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறோம். அவைகளை நான் கொண்டு வந்து காட்டுகிறேன். தாங்கள் அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம்.” (11)

மகிழ்ச்சி தரும் சொற்களைக் கூறிய சுக்ரீவனைப் பார்த்து, “நண்பனே! அவைகளை உடனே கொண்டு வந்து காட்டு. ஏன் காலதாமதம் செய்கிறாய்?” என்று (இராமன்) சொன்னார். (12)

இராமனுக்கு விருப்பமானதைச் செய்வதில் ஆர்வமுடைய சுக்ரீவன், மேற்கண்டவாறு சொல்லப்பட்டவுடன், அந்த மலையில் மறைவாக அமைந்திருந்த ஒரு குகைக்குள் நுழைந்தான். (13)

மங்களமான அணிகலன்களையும் மேலாடையையும் கொண்டு வந்து, “இதைப் பாருங்கள்” என்று, வானரன் கூறினான். (14)

அந்த ஆடையுடன் அழகிய அணிகலன்களையும் (தன் கைகளில்) வாங்கிக் கொண்ட இராமன், பனிநீரால் மூடப்பட்ட சந்திரன் போல், கண்ணீரால் பார்வை மறைத்தவராக ஆனார். சீதையிடம் கொண்டிருந்த அன்பின் மிகுதியால், கண்களில் நீர் வழிந்து, தைரியத்தை இழந்து, ‘ஆ! என் அன்புக்கு உரியவளே!’ என்று புலம்பிக் கொண்டு தரையில் விழுந்தார். (15,16)

மிக உயர்ந்த அந்த அணிகலன்களை, பல தடவை மார்பில் வைத்துக் கொண்டு, புற்றிலிருந்து மிகவும் சினத்துடன் சீறிப் புறப்படும் பாம்பைப் போல் மிகவும் பெருமூச்செறிந்தார். (17)

இடைவிடாது கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்த இராமன், அருகில் நின்று கொண்டிருந்த இலக்குவனைப் பார்த்துப் பரிதாபத்துடன் பேசத் தொடங்கினார்— (18)

“லட்சுமணா! (அரக்கனால்) கவர்ந்து செல்லப்பட்ட வைதேகி, தான் அணிந்திருந்த ஆடையையும் அணிகலன்களையும் தரையில் எறிந்திருப்பதைப் பார். (19)

ஸாத்₃வலிந்யாம் த்₄ருவம் பூ₄ம்யாம் ஸீதயா ஹ்ரியமாணயா ।
உத்ஸ்ருஷ்டம் பூ₄ஷணமித₃ம் தத₂ாருபம் ஹி த்₃ருஸ்யதே ॥ (20)

ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணோ வாக்யமப்₃ரவீத் ।
நாஹம் ஜாநாமி கேயுரே நாஹம் ஜாநாமி குண்ட₃லே ॥
நாபுரே த்வபி₄ஜாநாமி நித்யம் பாத₃ாபி₄வந்த₃நாத் ॥ (21)

தத: ஸ ராக₄வோ தீ₃ந: ஸுக்₃ரீவமித₃மப்₃ரவீத் ।
ப்₃ருஹி ஸுக்₃ரீவ கம் தே₃ஸம் ஹ்ரியந்தீ லக்ஷிதா த்வயா ॥
ரக்ஷஸா ரௌத்₃ரருபேண மம ப்ராணை: ப்ரியா ப்ரியா ॥ (22)

க்வ வா வஸதி தத்₃ரக்ஷோ மஹத்₃வ்யஸநத₃ம் மம ।
யந்நிமித்தமஹம் ஸர்வாந்நாஸயிஷ்யாமி ரக்ஷஸாந் ॥ (23)

ஹரதா மைதி₂லீம் யேந மாம் ச ரோஷயதா ப்₄ருஸம் ।
ஆத்மநோ ஜீவிதாந்தாய ம்ருத்யுத்₃வாரமபாவ்ருதம் ॥ (24)

மம த₃யிததரா ஹ்ருதா வநாந்தா-
த்₃ரஜநிசரேண விமத்₂ய யேந ஸா ।
கத₂ய மம ரிபும் த்வமத்₃ய வை
ப்லவக₃பதே யமஸந்நிதி₄ம் நயாமி ॥ (25)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஷஷ்ட: ஸர்க₃: ॥

ஸப்தம: ஸர்க₃:

ராமஸமாஸ்வாஸநம்

ஏவமுத்தஸ்து ஸுக்₃ரீவோ ராமேணார்தேந வாநர: ।
அப்₃ரவீத்ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யம் ஸப₃ாஷ்பம் ப₃ாஷ்பக₃த்₃க₃த்₃: ॥ (1)

ந ஜானே நிலயம் தஸ்ய ஸர்வத₂ா பாபரக்ஷஸ: ।
ஸாமர்த்₂யம் விக்ரமம் வாபி தெ₃ளஷ்குலேயஸ்ய வா குலம் ॥ (2)

ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநாமி த்யஜ ஸோகமரிந்த₃ம ।
கரிஷ்யாமி தத₂ா யத்நம் யத₂ா ப்ராப்ஸ்யஸி மைதி₂லீம் ॥ (3)

ராவணம் ஸக₃ணம் ஹத்வா பரிதோஷ்யாத்மபௌருஷம் ।
தத₂ாஸ்மி கர்தா ந சிராத்யத₂ா ப்ரீதோ ப₄விஷ்யஸி ॥ (4)

அலம் வைக்லவ்யமாலம்ப்ய தை₄ர்யமாத்மக₃தம் ஸ்மர ।
த்வத்₃வித₄ாநாமஸத்₃ருஸமீத்₃ருஸம் வித்₃தி₄ லாக₄வம் ॥ (5)

கவர்ந்து செல்லப்படுகிற சீதையால், துணியில் வைத்து புற்கள் நிறைந்த பிரதேசத்தில் இந்த நகைமுடிப்பு போடப்பட்டுள்ளது என்பது நிச்சயம். (ஏனென்றால்,) மேலேயிருந்து தரையில் விழுந்தும் கூட, நகைகள் உடைந்தோ நசுங்கியோ போகாமல், இயல்பான வடிவத்துடன் காணப்படுகின்றன.” (20)

இவ்வாறு இராமன் கூறியதும், இலக்குவன் பதில் சொன்னான்— “நான், (பிராட்டியின் புஜங்களில் அணியும்) வங்கியைப் பார்த்தறியேன்; காதில் அணியும் குண்டலங்களையும் பார்த்ததில்லை. நாள்தோறும் அவர் திருவடிகளில் விழுந்து சேவித்து வந்ததால், பாதச் சிலம்புகள் இரண்டை மட்டும் நான் நன்றாக அடையாளம் கண்டு கொள்கிறேன்.” (21)

பின்னர், பரிதாபமான நிலையிலிருந்த இராமன், சுகர்வனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்— “சுகர்வனே! என்னுடைய உயிரைக் காட்டிலும் மேலான என் மனைவி, கொடிய தோற்றமுடைய அரக்கனால், எந்த நாட்டை நோக்கி எடுத்துச் செல்லப்பட்டவளாக உன்னால் பார்க்கப்பட்டாள் என்பதைக் கூறு. எனக்கு மிகவும் துயரத்தைக் கொடுத்திருக்கும் அந்த அரக்கன் எங்கே வசிக்கிறான்? அவனைக் காரணமாகக் கொண்டு எல்லா அரக்கர்களையும் நான் அழித்துவிடப் போகிறேன். (22,23)

மைதிலியைக் கவர்ந்து சென்றதன் மூலம் எனக்கு மிகவும் கோபத்தை மூட்டியவன், அவன் தன் அழிவுக்காகத் தானே யமலோகத்தின் கதவைத் திறந்து வைத்திருக்கிறான். (24)

வானரத் தலைவனே! மிகவும் அன்புக்குரிய என் மனைவி, காட்டிலிருந்து எந்த அரக்கனால் பலாத்காரமாக திருடிச் செல்லப்பட்டாளோ, அந்த அரக்கப் பகைவனைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறு. இப்போதே அவனை யமனிடம் அனுப்பி வைக்கிறேன்.” (25)

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்

ஆறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸர்க்கம் : ஏழு

இராமனுக்கு ஆறுதல் கூறுவது

மிகவும் மனம் நொந்துபோயிருந்த இராமன், இவ்வாறு கூறியவுடன் வானரனான சுகர்வன் இரு கைகளையும் வணக்கத்துடன் கூப்பிக் கொண்டு, துயரக் கண்ணீரால் தொண்டை தழுதழுக்கப் பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (1)

“கீழ்மைக் குணங்கள் கொண்ட பாவியான அந்த அரக்கனுடைய இருப்பிடத்தையோ, செயல்திறனையோ, பேராற்றலையோ, வம்ச பரம்பரையையோ நான் சிறிதளவுகூட அறியவில்லை. எதிரிகளை மாய்ப்பவரே! துயரத்தை விட்டொழியுங்கள். எந்த வகையில் முயற்சி செய்தால் மைதிலியைத் தாங்கள் அடைவீர்களோ, அந்த வகையில் நான் முயற்சி செய்வேன் என்று தங்களுக்குச் சத்தியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். (2,3)

இராவணனை, அவனது கூட்டத்தாருடன் அழித்துக் கொண்டு, தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணி, என் வீரத்தைக் காட்டுவேன். தங்களுக்கு வெகுவிரைவில் திருப்தி உண்டாகும் வகையில் நான் செயல்படுவேன். (4)

இதுவரை மனம் சஞ்சலப்பட்டது போதும்; தங்களுடைய இயல்பான தைரியத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வாருங்கள். தங்களைப் போன்ற மேன்மக்களுக்கு இப்படிப்பட்ட மனச்சோர்வு கொஞ்சமும் பொருத்தமானதன்று. (5)

மயாபி வ்யஸநம் ப்ராப்தம் ப₄ர்யாஹரணஜம் மஹத் ।
ந சாஹமேவம் ஸோசாமி ந ச தை₄ர்யம் பரித்யஜே ॥ (6)

நாஹம் தாமநுஸோசாமி ப்ராக்ருதோ வாநரோபி ஸந் ।
மஹாத்மா ச விநீதஸ்ச கிம் புநர்த்₄ருதிமாந் ப₄வாந் ॥ (7)

ப₃ாஷ்பமாபதிதம் தை₄ர்யாந்நிக்₃ரஹீதும் த்வமர்ஹஸி ।
மர்யாத்₃ாம் ஸத்த்வயுக்தாநாம் த்₄ருதிம் நோத்ஸ்ரஷ்டுமர்ஹஸி ॥ (8)

வ்யஸநே வார்த₂க்ருச்ச்₂ரே வா ப₄யே வா ஜீவிதாந்தகே ।
விம்ருஸந் வை ஸ்வயா பு₃த்₃த்₄யா த்₄ருதிமாந்நாவஸீத₃தி ॥ (9)

ப₃ாலிஸஸ்து நரோ நித்யம் வைக்லவ்யம் யோநுவர்ததே ।
ஸ மஜ்ஜத்யவஸ: ஸோகே ப₄ாராக்ராந்தேவ நௌர்ஜலே ॥ (10)

ஏஷோஞ்ஜலிர்மயா பு₃த்₃த்₄: ப்ரணயாத்வாம் ப்ரஸாத₃யே ।
பௌருஷம் ஸ்ரய ஸோகஸ்ய நாந்தரம் த்₃ாதுமர்ஹஸி ॥ (11)

யே ஸோகமநுவர்தந்தே ந தேஷாம் வித்யதே ஸுக₂ம் ।
தேஜஸ்ச ஸ்நீயதே தேஷாம் ந த்வம் ஸோசிதுமர்ஹஸி ॥ (12)

ஸோகேநாபி₄ப்ரபந்நஸ்ய ஜீவிதே சாபி ஸம்ஸய: ।
ஸ ஸோகம் த்யஜ ராஜேந்த்₃ர தை₄ர்யமாஸ்ரய கேவலம் ॥ (13)

ஹிதம் வயஸ்யப₄ாவேந ப்₃ருமி நோபதி₃ஸாமி தே ।
வயஸ்யதாம் பூஜயந் மே ந த்வம் ஸோசிதுமர்ஹஸி ॥ (14)

மது₄ரம் ஸாந்த்விதஸ்தேந ஸுக்₃ரீவேண ஸ ராக₄வ: ।
முக₂மஸ்ருபரிக்கலிந்நம் வஸ்த்ராந்தேந ப்ரமார்ஜயந் ॥ (15)

ப்ரக்ருதிஸ்த₂ஸ்து காகுத்ஸ்த₂: ஸுக்₃ரீவவசநாத்ப்ரப₄: ।
ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ஸுக்₃ரீவமித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (16)

கர்தவ்யம் யத்₃வயஸ்யேந ஸ்நிக்₃தே₄ந ச ஹிதேந ச ।
அநுரூபம் ச யுக்தம் ச க்ருதம் ஸுக்₃ரீவ தத்த்வயா ॥ (17)

ஏஷ ச ப்ரக்ருதிஸ்தே₂ஹமநுநீதஸ்த்வயா ஸகே₂ ।
து₃ர்லபே₄ா ஹித்₃ருஸோ பு₃ந்து₄ரஸ்மிந் காலே விஸேஷத: ॥ (18)

கிம் து யத்நஸ்த்வயா கார்யோ மைதி₂ல்யா: பரிமர்க்₃ணே ।
ராஷஸஸ்ய ச ரௌத்₃ரஸ்ய ராவணஸ்ய து₃ராத்மந: ॥ (19)

என் மனைவியை (வாலி) அபகரித்துக் கொண்டதால், அந்த வகையிலான பெருந்துயரம் எனக்கும் உண்டு. ஆனால், நான் (தங்களைப் போல்) இவ்வளவு தீவிரமாக வருத்தப்படவில்லை; மனோதேரிகத்தையும் இழக்கவில்லை. (6)

நான், கல்வி-கேள்வி பெறாத, நன்னெறிப்படாத வானரன். அப்படியிருந்தும் என் மனைவியை நினைத்து நினைத்து துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை. தாங்களோ, நற்குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவர்; கல்வியறிவு பெற்றவர்; மனஉறுதி படைத்தவர் - இப்படிப்பட்ட தங்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா! (7)

தாங்கள் தைரியத்தை மேற்கொண்டு பெருகி வழிந்தோடும் கண்ணீரை நிறுத்த வேண்டும். இயற்கையான வீரத்தோடு கூடியவர்கள், தம் வாழ்வில் கடைப்பிடித்துக் காட்ட வேண்டிய ஒழுக்கமான மன உறுதியைக் கைவிட்டுவிடக் கூடாது. (8)

துயரத்தைத் தரக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தாலும், பொருள் நாசம் ஏற்பட்டாலும், பேராபத்து வந்துவிட்டாலும், உயிரே போவதாக இருந்தாலும், தன்னுடைய தெள்ளறிவைக் கொண்டு சிந்தித்து அலசிப் பார்ப்பவன், மனத்தளர்ச்சி அடையமாட்டான். (9)

மனவலிமை குன்றி எப்போதும் கோழையாகவே இருப்பவன், அதிகமான சுமை ஏற்றப்பட்ட ஓடம் நீரில் மூழ்கிவிடுவதைப் போல, தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் சோக சாகரத்தில் மூழ்கிப் போகிறான். நான் கைகூப்பித் தங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்; மிகுந்த அன்பினால் பிரார்த்தித்து வேண்டிக் கொள்கிறேன், பேராண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்; சோகத்திற்கு இடம் கொடுக்காதீர்கள். (10,11)

எப்போதும் சோகத்தையே பாராட்டிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு சுகம் என்பது கிடைக்க மாட்டாது; அவர்களுடைய ஆற்றலும் குன்றிப் போய்விடும். எனவே, தாங்கள் மனத்துயரம் கொள்ளலாகாது. மாமன்னரே! துயரத்தினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் ஒருவனுக்கு, தன் உயிரைப் பற்றிக்கூட சந்தேகம் வந்துவிடுகிறது. ஆகவே, தாங்கள் மனத்துயரத்தை விட்டொழியுங்கள்; மனோபலத்தை முற்றிலுமாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். (12,13)

தங்களுடைய உயிர் நண்பன் என்ற முறையில், இந்த ஆலோசனைகளை விண்ணப்பித்துக் கொண்டேன். நான் உபதேசம் செய்யவில்லை. தாங்கள், என் நட்புக்குக் கௌரவம் கொடுக்கும் வகையில் ('இவன், நமக்குத் தேவையான உதவிகளைக் கட்டாயமாகச் செய்வான்' என்ற நம்பிக்கையில்), இனியும் துயரத்திற்கு இடம் கொடுக்காதீர்கள்." (14)

இவ்வாறு, இனிமையான சொற்களால் சுகரீவனால் ஆறுதல் கூறப்பட்ட இராமன், கண்ணீரால் நனைந்திருந்த கண்களை ஆடையின் நுனியால் துடைத்துக் கொண்டார். (15)

சுகரீவனுடைய சொற்களால் (துயரத்தை ஒழித்து, தன்) இயல்பான அமைதி ததும்பும் உள்ளத்தைப் பெற்ற மாமனிதராகிய இராமன், சுகரீவனை மார்புறத் தழுவித் கொண்டு பின்வருமாறு கூறினார்— (16)

"சுகரீவனே! மனப்பூர்வமான அன்பும், உதவி புரியும் நன்னோக்கமும் உடைய ஓர் ஆருயிர் நண்பன் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை (ஆறுதல் கூறி, மனோதேரிகத்தை உண்டாக்கும் இனிய சொற்களைக் கூறியதன் மூலம்) நீ செய்திருக்கிறாய். நீ செய்தது முற்றிலும் சரியானது. இந்தச் சமயத்திற்கு உகந்ததும் ஆகும். (17)

நண்பனே! உன்னால் ஆறுதல் கூறப்பட்ட நான், என் இயல்பான சாந்தத்தை அடைந்துவிட்டேன். குறிப்பாக, (எனக்கு நேர்ந்துள்ள) இந்தத் துயர காலத்தில், உன்னைப் போன்ற ஆருயிர் நண்பன் கிடைப்பது மிகவும் அரிது. ஆகவே, தீய இயல்புடையவனும் கொடியவனும் அரக்கனுமான இராவணனையும், மைதிலியையும் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில், நீ முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். (18,19)

மயா ச யத₃நுஷ்டே₂யம் விஸ்ரப்₃தே₄ந தது₃ச்யதாம் ।
வர்ஷாஸ்விவ ச ஸுசேஷத்ரே ஸர்வம் ஸம்பத்₃யதே மயி ॥ (20)

மயா ச யதி₃த₃ம் வாக்யமபி₄மாநாத்ஸமீரிதம் ।
தத்த்வயா ஹரிஸார்தூ₃ல தத்த்வமித்யுபத₄ார்யதாம் ॥ (21)

அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் மே ந ச வக்ஷயே கதூ₃சந ।
ஏதத்தே ப்ரதிஜாநாமி ஸத்யேநைவ ஸபாமி தே ॥ (22)

தத: ப்ரஹ்ருஷ்ட: ஸுக்₃ரீவோ வாநரை: ஸசிவை: ஸஹ ।
ராக₄வஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா ப்ரதிக்ஞாதம் விஸேஷத: ॥ (23)

ஏவமேகாந்தஸம்ப்ருக்தௌ ததஸ்தௌ நரவாநரௌ ।
உப₄ாவந்யோந்யஸத்₃ருஸம் ஸுக₂ம் து₃:க₂ம் ப்ரப₄ாஷதாம் ॥ (24)

மஹாநுப₄ாவஸ்ய வசோ நிஸம்ய
ஹிரிந்நராணாம்ருஷப₄ஸ்ய தஸ்ய ।
க்ருதம் ஸ மேநே ஹரிவீரமுக₂யஸ்-
ததூ₃ ஸ்வகார்யம் ஹ்ருத₃யேந வித்₃வாந் ॥ (25)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஸப்தம: ஸர்க₃: ॥

அஷ்டம: ஸர்க₃:

வாலிவத₄ப்ரதிக்ஞா

பரிதுஷ்டஸ்து ஸுக்₃ரீவஸ்தேந வாக்யேந வாநர: ।
லக்ஷ்மணஸ்யாக்₃ரதோ ராமமித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (1)

ஸர்வத₂ாஹமநுக்₃ராஹ்யோ தே₃வதாநாமஸம்ஸய: ।
உபபந்நகு₃ணோபேத: ஸக₂ா யஸ்ய ப₄வாந் மம ॥ (2)

ஸக்யம் க₂லு ப₄வேத்₃ராம ஸஹாயேந த்வயாநக₄ ।
ஸுரராஜ்யமபி ப்ராப்தும் ஸ்வராஜ்யம் கிம் புந: ப்ரபே₄ா ॥ (3)

ஸோஹம் ஸப₄ாஜ்யோ ப₃ந்தூ₄நாம் ஸுஹ்ருத₃ாம் சைவ ராக₄வ ।
யஸ்யாக்₃நிஸாஷிகம் மித்ரம் லப்த₄ம் ராக₄வவம்ஸஜம் ॥ (4)

அஹமப்யநுரூபஸ்தே வயஸ்யோ க்ஞாயஸே ஸநை: ।
ந து வக்தும் ஸமர்தே₂ஹம் ஸ்வயமாத்மக₃தாந் கு₃ணாந் ॥ (5)

மஹாத்மநாம் து பூ₄யிஷ்ட₂ம் த்வத்₃வித₄ாநாம் க்ருதாத்மநாம் ।
நிஸ்சலா ப₄வதி ப்ரீதிர்தை₂ர்யமாத்மவதாம் வர ॥ (6)

(உனக்கு உதவி செய்யும் விஷயத்தில்) என்னால் என்ன செய்யப்பட வேண்டுமோ, அதனையும் தயக்கமில்லாமல் கூறுவாயாக. வளமான பயிர்நிலத்தில், மழைக்காலத்தில் விதைக்கப்பட்ட விதைகள் செழிப்பாக வளர்ந்து, நல்ல பலனை நிச்சயமாகக் கொடுப்பதைப் போல, என்னால் உனக்கு எல்லா நன்மைகளும் கிடைக்கும். (20)

வானரோத்தமனே! உன்னிடத்திலுள்ள சிநேகத்தினால், நான் (முன்னர்) கூறிய (வாலி வதம் உட்பட) சொற்களெல்லாம் உண்மையே என்று நீ நம்பு. ('இவரால் செய்யமுடியுமா!' என்று சந்தேகப்பட வேண்டாம்.) இதற்கு முன், பொய் என்பது என்னால் சொல்லப்பட்டதில்லை. இனி, ஒருபோதும் சொல்லவே மாட்டேன். ஆகவே, உனக்கு நான் கூறியவையெல்லாம் உண்மையிலேயே நடக்கும் என்று சத்தியத்தின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்." (21,22)

தன்னுடைய வானர அமைச்சர்களோடு கூடியிருந்த சுகரீவன், இராமனால் ஆணையிட்டுக் கூறப்பட்ட சொற்களைக் கேட்டு மனம் களித்தான். (23)

பின்னர், மனிதரும் வானரமுமான அவ்விருவரும் ஒரு தனி இடத்திற்குச் சென்று, பரஸ்பரம் ஒரே மாதிரியாக இருந்த சுக-துக்கங்களை மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டார்கள். (24)

வானர வீரர்களின் தலைவனான வானரன் (சுகரீவன்), மனிதருள் காளை போன்ற மகாபுருஷரான இராமனுடைய சொற்களைக் கேட்டதும், தன்னுடைய நோக்கம் வெற்றி பெற்றுவிட்டதாக மனத்திற்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான். (25)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஏழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : எட்டு

'வாலியை வதம் செய்கிறேன்!'

அவருடைய, நம்பிக்கை தரும் சொற்களால் மிகவும் திருப்தியடைந்த வானரன் சுகரீவன், இலக்குவன் முன்னிலையில் இராமனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினான்— (1)

“அரசருக்குரிய வீர-தீர-பராக்கிரமம் படைத்த தாங்கள் எனக்கு நண்பனாகியிருக்கிறீர்கள் - என்பதாலேயே, தெய்வங்களின் பேரருளுக்கு நான் முற்றிலும் பாத்திரமாகிவிட்டேன் என்பது நிச்சயமாகிறது. (இதுவரை நான் அனுபவித்த கஷ்டங்களுக்குக் காரணம், என்மீது தேவதைகளின் அருட்பார்வை படாததால்தான்.) (2)

மாசற்றவரே! சீர் பெற்றவரே! இராமா! தங்களுடைய உதவியைப் பெற்ற ஒருவன் அமரர்கள் அரசையே பெறமுடியும் என்னும் போது, (மிக எளிமையான) என் ராஜ்யத்தைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? (என் இளவரசுப் பட்டத்தை அடைவது ஒரு கஷ்டமா, என்ன?) இராமப்பிரபு! புகழ்மிக்க ரகு வம்சத்தில் தோன்றிய தங்களை, அக்னிசாட்சியாக நண்பராகப் பெற்றுவிட்டேன், நான். அதனால், என் உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்களின் போற்றுதலுக்கு உரியவனாகிவிட்டேன். (3,4)

நானும் தங்களுக்கேற்ற சிநேகிதன் என்பதை, நாளடைவில் அறிந்து கொள்வீர்கள். என் பெருமையை நானே சொல்ல இயலாது. (5)

ஆத்மக்ஞானிகளில் சிறந்தவரான இராமா! தங்களைப் போன்ற (பாவம் என்பதன் ஓர் அணுவும் அணுகமுடியாத) புண்ணியசாலிகளான மகாத்மாக்களின் பேரன்பும், அளவுகடந்த தைரியமும் எப்போதும் உறுதியாக இருக்கும். (6)

- ரஜதம் வா ஸுவர்ணம் வா வஸ்த்ராண்யாப₄ரணாநி ச ।
அவிப₄க்தாநி ஸாதா₄நாமவக₃ச்ச₂ந்தி ஸாத₄வ: ॥ (7)
- ஆட்₄யோ வாபி த₃ரித்₃ரோ வா து₃:கி₂த: ஸுகி₂தோ₅பி வா ।
நிர்₂தோ₃ஷோ வா ஸதோ₃ஷோ வா வயஸ்ய: பரமா க₃தி: ॥ (8)
- த₄நத்யாக₃: ஸுக₂த்யாகே₃ தே₃ஹத்யாகே₃யா₅பி வா புந: ।
வயஸ்யார்₂தே₂ ப்ரவர்தந்தே ஸ்நேஹம் த்₃ருஷ்ட்வா தத₂ாவித₄ம் ॥ (9)
- தத்ததே₂த்யப்₃ரவீத்₃ராம: ஸுக்₃ரீவம் ப்ரியவாதி₃நம் ।
லக்ஷ்மணஸ்யாக்₃ரதோ லக்ஷ்மயா வாஸவஸ்யேவ தீ₄மத: ॥ (10)
- ததோ ராமம் ஸ்தி₂தம் த்₃ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணம் ச மஹாப₃லம் ।
ஸுக்₃ரீவ: ஸர்வதஸ்சக்ஷர்வநே லோலமபாதயத் ॥ (11)
- ஸ த₃த₃ர்ஸ தத: ஸாலமவிதா₃ரே ஹரீஸ்வர: ।
ஸ புஷ்பமீஷத்பத்ராட்₄யம் ப்₄ரமரைருபஸோபி₄தம் ॥ (12)
- தஸ்யைகாம் பர்ணப₃ஹுளாம் ப₄ங்க்த்வா ஸாக₂ாம் ஸுபுஷ்பிதாம் ।
ஸாலஸ்யாஸ்தீர்ய ஸுக்₃ரீவோ நிஷஸாத₃ ஸராக₄வ: ॥ (13)
- தாவாஸீநௌ ததோ த்₃ருஷ்ட்வா ஹநூமாநபி லக்ஷ்மணம் ।
ஸாலஸாக₂ாம் ஸமுத்பாட்₂ய விநீதமுபவேஸயத் ॥ (14)
- ஸுகே₂பவிஷ்டம் ராமம் து ப்ரஸந்நமுத₃தி₄ம் யத₂ா ।
ப₂லபுஷ்பஸமாகீர்ணே தஸ்மிந் கி₃ரிவரோத்தமே ॥ (15)
- தத: ப்ரஹ்ருஷ்ட: ஸுக்₃ரீவ: ஸ்லக்ஷ்ணம் மது₄ரயா கி₃ரா ।
உவாச ப்ரணயாத்₃ராமம் ஹர்ஷவ்யாகுலிதாக்ஷரம் ॥ (16)
- அஹம் விநிக்ருதோ ப்₄ராத்ரா சராம்யேஷ ப₄யார்தி₃த: ।
ருஸ்யமுகம் கி₃ரிவரம் ஹ்ருதப₄ர்ய: ஸுது₃:கி₂த: ॥ (17)
- ஸோஹம் த்ரஸ்தோ ப₄யே மக்₃நோ வஸாம்யுத்₃ப்₄ராந்தசேதந: ।
வாலிநா நிக்ருதோ ப்₄ராத்ரா க்ருதவைரஸ்ச ராக₄வ ॥ (18)
- வாலிநோ மே ப₄யார்தஸ்ய ஸர்வலோகாப₄யங்கர ।
மமாபி த்வமநாத₂ஸ்ய ப்ரஸாத₃ம் கர்துமர்ஹஸி ॥ (19)
- ஏவமுத்தஸ்து தேஜஸ்வீ த₄ர்மக்ஞோ த₄ர்மவத்ஸல: ।
ப்ரத்யுவாச ஸ காருத்ஸத₂: ஸுக்₃ரீவம் ப்ரஹஸந்நிவ ॥ (20)
- உபகாரப₂லம் மித்ரமபகாரோ₅நிலக்ஷணம் ।
அத்யைவ தம் ஹநிஷ்யாமி த்வ புர்யாபஹாரிணம் ॥ (21)

நண்பர்கள், தங்களுக்கு உரிமையான வெள்ளி-பொன்-ஆடை-அணிகலன்களின் மேல் தங்கள் சிநேகிதர்களுக்கும் சம உரிமை இருப்பதாக எண்ணுகிறார்கள். (7)

செல்வந்தனோ, தரித்திரனோ; துக்கப்படுபவனோ, சுகப்படுபவனோ; நல்லவனோ, கெட்டவனோ - எப்படியிருந்தாலும், ஒருவனுக்கு அவன் நண்பனே புகலிடம். (8)

அப்படிப்பட்ட இதயபூர்வமான நட்புடைய ஒருவன், தன் நண்பனின் பொருட்டு, பொருள்-சுகம்-உயிர் ஆகியவற்றையும் இழக்கச் சித்தமாக இருக்கிறான்." (9)

தெய்விக ஒளி பொருந்தியவனும், இந்திரனுக்கு நிகரான அறிவாளனுமான இலக்குவனுக்கு முன்னால் (அதாவது, அவன் உடனிருக்கும்போது) முறுகிய அன்புடன் பேசிய சுகீர்வனைப் பார்த்து, 'ஆமாம். நீ சொன்னது சரிதான்' என்று இராமன் கூறினார். அப்போது, இராமனும் மகாபலசாலியான லட்சுமணனும் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, காட்டின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுகீர்வன் பார்வையைச் செலுத்தினான். (முன்னர், அவர்கள் மரக்கிளைகளில் அமர்ந்து கொண்டார்கள் என்று கூறியிருப்பதால், இப்போதைய நிகழ்ச்சி மறுநாள் நடந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும், என்பது விளக்கவுரையாளர்களின் கருத்து.) (10,11)

வானரத் தலைவனான அவன், அவ்விடத்திற்கு அருகில், நன்றாக மலர்ந்த சில புஷ்பங்களையுடையதும், இலைகள் நிரம்பியதும், வண்டுகள் மொய்ப்பதால் அழகாக விளங்குவதுமான ஓர் ஆச்சா மரத்தைக் கண்டான். (12)

சுகீர்வன், அந்த ஆச்சா மரத்திலிருந்து நிறைய மலர்களுடைய, இலைகள் அடர்ந்த ஒரு கிளையை முறித்து, கீழே பரப்பி, இராமனுடன் உட்கார்ந்தான். (13)

அங்கு அவ்விருவர்களும் (இராம-சுகீர்வர்கள்) உட்கார்ந்து விட்டதைப் பார்த்ததும், ஆச்சா மரத்தின் (வேறொரு) கிளையை ஒடித்து, வணக்கத்துடன் (கீழே பரப்பி) இலக்குவனையும் அமரச் செய்தார், அனுமான். (14)

பழங்களும் மலர்களும் பரவிக் கிடந்த அந்த உத்தமமான மலையில், எந்நிலையிலும் கலங்காத பெருங்கடலைப் போன்று அமைதியாக வீற்றிருந்தவரும், எல்லோருக்கும் பிரியமானவருமான இராமனைப் பார்த்து, மனம் மகிழ்ந்து, நட்பு மிகுதியால், இனிமையான நல்வார்த்தைகளை, சந்தோஷத்தால் தட்டுத் தடுமாறியபடி சுகீர்வன் கூறினான்— (15,16)

"என் சகோதரனால் நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டேன்; என் மனைவியை அவன் அபகரித்துக் கொண்டான். அதனால், அவனை நினைத்து அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டு, மிகவும் துக்கத்துடன் உத்தமமான இந்த ரிஷ்யமுக மலையில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். (17)

இராகவனே! நான் அவனிடமிருந்து எப்போதும் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்; அச்சத்தில் மூழ்கியிருக்கிறேன்; மனம் கலங்கி வளைய வந்து கொண்டிருக்கிறேன். சகோதரனான வாலியினால் நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பின்னரும், பகைமை பாராட்டப்படுகிறேன். எல்லா உயிர்களுக்கும் அடைக்கலம் அளிப்பவரே! வாலியிடமிருந்து அஞ்சித் தவித்துக் கொண்டிருப்பவனும், வேறு துணையற்றவனுமான எனக்கும் தாங்கள் அருள்புரிய வேண்டும்." (18,19)

இவ்வாறு கூறப்பட்டவரும், தேஜஸ்வியும், அறநூல்களைப் பயின்று அறநெறிப்படியே ஒழுகுகின்றவருமான இராமன், சற்றே புன்னகைத்தாற்போல் சுகீர்வனைப் பார்த்துப் பதில் கூறினார்— (20)

"உபகாரம் செய்வதுதான் நட்பின் அடையாளம்; அபகாரம் செய்வது பகைவர்களின் இயல்பு. (நான், உனக்கு நண்பனாகி விட்டதால், உனக்கு உதவி செய்வது என் கடமை.) நான், உன் மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்டுள்ளவனை, இப்போதே ஒழித்துக் கட்டுவேன். (21)

இமே ஹி மே மஹாவேக₃: பத்ரிணஸ்தி₃மதேஜஸ: ।
கார்திகேயவநோத்₃பூ₄தா: ஸரா ஹேமவிபூ₄ஷிதா: ॥ (22)

கங்கபத்ரப்ரதிச்ச₂ந்நா மஹேந்த்₃ராஸநிஸந்நிப₄: ।
ஸுபர்வாண: ஸுதீக்ஷணாக்₃ரா: ஸரோஷா இவ பந்நக்₃: ॥ (23)

ப்₄ராத்ருஸம்க்ருமமித்ரம் தே வாலிநம் க்ருதகில்பி₃ஷம் ।
ஸரைர்விநிஹதம் பஸ்ய விகீர்ணமிவ பர்வதம் ॥ (24)

ராக₄வஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா ஸுக்₃ரீவோ வாஹிநீபதி: ।
ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே₄ ஸாது₄ ஸாத்₄விதி சாப்₃ரவீத் ॥ (25)

ராம ஸோகாபி₄பூ₄தோஹம் ஸோகார்தாநாம் ப₄வாந் க₃தி: ।
வயஸ்ய இதி க்ருத்வா ஹி த்வய்யஹம் பரிதே₃வயே ॥ (26)

த்வம் ஹி பாணிப்ரத₃நேந வயஸ்யோ மோக்₃நிஸாக்ஷிகம் ।
க்ருத: ப்ராணைர்ப்₃ஹுமத: ஸத்யேநாபி ஸபாமி தே ॥ (27)

வயஸ்ய இதி க்ருத்வா ச விஸ்ரப்₃த₄ம் ப்ரவத₃ம்யஹம் ।
து₃:க்₃மந்தர்க்₃தம் யந்மே மநோ ஹரதி நித்யஸ: ॥ (28)

ஏதாவது₃க்த்வா வசநம் ப₃ாஷ்பதூ₃ஷிதலோசந: ।
ப₃ாஷ்போபஹதயா வாசா நோச்சை: ஸக்நோதி ப₄ாஷிதும் ॥ (29)

ப₃ாஷ்பவேக₃ம் து ஸஹஸா நதீ₃வேக₃மிவாக₃தம் ।
த₄ாரயாமாஸ தை₄ர்யேண ஸுக்₃ரீவோ ராமஸந்நிதெ₄ள ॥ (30)

ஸ நிக்₃ருஹ்ய து தம் ப₃ாஷ்பம் ப்ரம்ருஜ்ய நயநே ஸுபே₄ ।
விநி:ஸ்வஸ்ய ச தேஜஸ்வீ ராக₄வம் புநரப்₃ரவீத் ॥ (31)

புராஹம் வாலிநா ராம ராஜ்யாத்ஸ்வாதூ₃வரோபித: ।
பருஷாணி ச ஸம்ஸ்ராவ்ய நிர்தூ₄தோஸ்மி ப₃ுலீயஸா ॥ (32)

ஹ்ருதா ப₄ார்யா ச மே தேந ப்ராணைப்₄யோஸபி க₃ரீயஸீ ।
ஸுஹ்ருத₃ஸ்ச மதீ₃யா யே ஸம்யதா ப₃ந்த₄நேஷு தே ॥ (33)

யத்நவாம்ஸ்ச ஸுது₃ஷ்டாத்மா மத்₃விநாஸாய ராக₄வ ।
ப₃ுஹுஸஸ்தத்ப்ரயுக்தாஸ்ச வாநரா நிறதா மயா ॥ (34)

ஸங்கயா த்வேதயா சேஹ த்₃ருஷ்ட்வா த்வாமபி ராக₄வ ।
நோபஸர்பாம்யஹம் பீ₄தோ ப₄யே ஸர்வே ஹி பி₃ப்₄யதி ॥ (35)

கேவலம் ஹி ஸஹாயா மே ஹநூமத்ப்ரமுக₂ஸ்த்விமே ।
அதோஹம் த₄ாரயாம்யத்ய ப்ராணாந் க்ருச்ச்₂ரக₃தோஸபி ஸந் ॥ (36)

என்னுடைய இந்த பாணங்கள், மிகவும் வேகமாகச் செல்பவைகள்; சிறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகள்; பயங்கரமான ஆற்றல் உடையவைகள்; கார்த்திகேயப் பெருமான் தோன்றிய சரவணத்தில் தோன்றியவைகள்; பொன்னால் அணி செய்யப்பட்டவைகள்; கழுகுகளின் இறகுகள் கட்டப்பட்டவைகள்; இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் போன்றவைகள்; நல்ல கணுக்களும் கூர்மையான முனைகளும் உள்ளவைகள்; சினத்துடன் சீறிவரும் சர்ப்பங்கள் போன்றவைகள். (22,23)

உன் தமையன் என்ற உறவு வைத்துக் கொண்டு, பாவ காரியத்தைச் செய்துவிட்டு, நீங்காத பகைமை பாராட்டும் வாலி, தூள்தூளாக்கப்பட்ட மலையைப் போல், என் பாணங்களால் கொல்லப்பட்டு விழுந்து கிடப்பதை நீ பார்க்கப் போகிறாய்." (24)

(வானர) சேனைத் தலைவனாகிய சுகரீவன், இராமனுடைய சொற்களைக் கேட்டு, எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்து, 'ரொம்ப சரி, ரொம்ப சரி!' என்று மொழிந்தான். (25)

"பூரீராமா! நான் துக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறேன். துயரத்தால் துன்பப்படுபவர்களுக்குத் தாங்கள்தான் புகலிடம். தாங்கள், எனக்கு நண்பர் என்பது உறுதியாகிவிட்டதால், என் மனவேதனைகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (26)

தாங்கள், என் கையின்மேல் தங்கள் கையை வைத்து, அக்னிதேவன் சாட்சியாக எனக்கு நண்பனாகியிருக்கிறீர்கள். ஆகவே, தாங்கள் என் உயிரைக் காட்டிலும் மேலானவர். இந்த வார்த்தையை, சத்தியத்தின் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். தாங்கள், என்னுடைய நண்பர் என்பதனால் தங்களிடம் பூரண நம்பிக்கை வைத்து, என் நெஞ்சத்திலிருக்கும் துக்கத்தை - என் மனத்தைத் துடிக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கும் துக்கத்தை - கொஞ்சமும் ஒளிவு-மறைவில்லாமல் தங்களிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கிறேன்." (27,28)

இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, சுகரீவனின் கண்களில் நீர் பெருகியது. (துக்க மேலீட்டினால்) கண்களில் நீர் வழிந்ததாலும், (வாயிலிருந்து) சொற்கள் தடுமாற்றம் அடைந்ததாலும் மேற்கொண்டு பேசமுடியாமலிருந்தான். திடீரென்று ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகினாற்போல, கண்களிலிருந்து பெருகிய கண்ணீரின் வேகத்தை, இராமன் முன்னிலையில், தைரியத்தை அடைந்து அடக்கிக் கொண்டான். (29,30)

தேஜஸ்வியான சுகரீவன், கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்தி, அழகிய கண்கள் இரண்டையும் துடைத்துக் கொண்டு, நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, இராமனை நோக்கி மீண்டும் பேசத் தொடங்கினான்— (31)

"இராமா! முன்னர் நடந்ததைச் சொல்கிறேன். கடுமையான சொற்களைக் கூறி, மகாபலசாலியான வாலி என்னை அவமானப்படுத்தி, என்னுடைய நாட்டிலிருந்தும் (இளவரசுப் பதவியிலிருந்தும்) என்னைத் துரத்திவிட்டான். (32)

என் உயிரினும் மேலான என் மனைவியும் அவனால் கைக்கொள்ளப்பட்டாள். என்னுடைய எல்லா நண்பர்களும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். இராகவா! மிகப்பெரிய கொடுங்கோலனான அவன், என்னை அழிப்பதற்குப் பல தடவைகள் முயற்சி செய்தான். (என்னைக் கால்வதற்காக) அவனால் அனுப்பப்பட்ட வானரர்களை நான் கொன்றுவிட்டேன். (33,34)

ரகுநாயகா! (தங்களையும் இலக்குவனையும் தொலைவில் பார்த்ததும்) என்னைக் கால்வதற்காக அனுப்பப்பட்டவர்களோ? - என்ற சந்தேகம் எழுந்ததால், பயம் கொண்டு, அப்போது நான் தங்கள் எதிரில் வரவில்லை. அஞ்சத்தக்க காலத்தில் எல்லோரும் அச்சம் கொள்ளத்தானே செய்வார்கள்? அனுமான் முதலிய இவர்கள்தாம் எனக்குத் துணையாக இருப்பவர்கள். அதனால்தான் மிகவும் நெருக்கடியை அடைந்திருக்கும் இந்த நிலையிலும், நான் உயிரை விடாதிருக்கிறேன். (35,36)

ஏதே ஹி கபய: ஸ்நிக்த₄ மாம் ரக்ஷந்தி ஸமந்தத: ।
ஸஹ க₃ச்ச₂ந்தி க₃ந்தவ்யே நித்யம் திஷ்ட₂ந்தி ச ஸ்தி₂தே ॥ (37)

ஸம்சேஷபஸ்த்வேஷ தே ராம கிமுக்த்வா விஸ்தரம் ஹி தே ।
ஸ மே ஜ்யேஷ்டே₂ ரிபுர்ப்₄ராதா வாலீ விஸ்ருதபௌருஷ: ॥ (38)

தத்₃விநாஸாத்தி₄ மே து₃:க₂ம் ப்ரநஷ்டம் ஸ்யாத₃நந்தரம் ।
ஸுக₂ம் மே ஜீவிதம் சைவ தத்₃விநாஸநிப₃ந்த₄நம் ॥ (39)

ஏஷ மே ராம ஸோகாந்த: ஸோகார்தேந நிவேதி₃த: ।
து₃:கி₂த: ஸுகி₂தோ வாபி ஸக்₂யுர்நித்யம் ஸக₂ா க₃தி: ॥ (40)

ஸ்ருத்வைதத்₃வசநம் ராம: ஸுக்₃ரீவமித₃மப்₃ரவீத் ।
கிந்நிமித்தமபூ₄த்₃வைரம் ஸ்ரோதுமிச்ச₂ாமி தத்த்வத: ॥ (41)

ஸுக₂ம் ஹி காரணம் ஸ்ருத்வா வைரஸ்ய தவ வாநர ।
ஆநந்தர்யம் வித₄ாஸ்யாமி ஸம்ப்ரத₄ார்ய ப₃லாப₃லம் ॥ (42)

ப₃லவாந் ஹி மமாமர்ஷ: ஸ்ருத்வா த்வாமவமாநிதம் ।
வர்த₄தே ஹ்ருத₃யோத்கம்பீ ப்ராவ்ருட்₃வேக₃ இவாம்ப₄ஸ: ॥ (43)

ஹ்ருஷ்ட: கத₂ய விஸ்ரப்₃தே₄ யாவத₃ாரோப்யதே த₄நு: ।
ஸ்ருஷ்டஸ்ச ஹி மயா ப₃ாணோ நிரஸ்தஸ்ச ரிபுஸ்தவ ॥ (44)

ஏவமுக்தஸ்து ஸுக்₃ரீவ: காகுத்ஸ்தே₂ந மஹாத்மநா ।
ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே₄ சதுர்பி₄: ஸஹ வாநரை: ॥ (45)

தத: ப்ரஹ்ருஷ்டவத₃ந: ஸுக்₃ரீவோ லக்ஷ்மணாக்₃ரஜே ।
வைரஸ்ய காரணம் தத்த்வமாக்₂யாதுமுபசக்ரமே ॥ (46)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ அஷ்டம: ஸர்க₃: ॥

நவம: ஸர்க₃:

வைரவ்ருத்தாந்தாங்க்ரம:

வாலீ நாம மம ப்₄ராதா ஜ்யேஷ்ட₂: ஸத்ருநிஷித₃ந: ।
பிதுர்ப₃ஹுமதோ நித்யம் மமாபி ச தத₂ா புரா ॥ (1)

பிதர்யுபரதோஸ்மாகம் ஜ்யேஷ்டே₂ாயமிதி மந்த்ரிபி₄: ।
கபீநாமீஸ்வரோ ராஜ்யே க்ருத: பரமஸம்மத: ॥ (2)

என்னிடம் உள்ளார்ந்த அன்பு வைத்துள்ள இந்த வானர்கள், என்னைச் சூழ்ந்து நின்று என்னைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். நான் வெளியே போகும் போது என்னுடனே வருகிறார்கள். நான் ஓரிடத்தில் நின்றால், அவர்களும் நின்று விடுகிறார்கள். (37)

இராமா! சொல்ல வேண்டிய தகவல்களை நான் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளேன். தங்களிடம் விஸ்தாரமாகக் கூறவேண்டுமா, என்ன? என்னுடைய மூத்த சகோதரனும் பரம வைரியுமான வாலியின் பேராற்றல் உலகம் முழுவதும் அறிந்ததுதான். (38)

(என் சகோதரனின் அழிவு என்பது துக்கத்தைத் தரக்கூடிய விஷயம்தான் என்றாலும்) இப்போது நான் அனுபவிக்கும் துயரம், அவன் ஒழிந்தால்தான் மறைந்து போகும். என் சுகமும் வாழ்க்கையும், அவன் மரணத்தில்தான் இருக்கின்றன. (39)

இராமா! இதுதான், என் சோகத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான ஒரே வழி. இதையும் நான் துக்கத்தோடுதான் சொன்னேன். ஒரு நண்பனுக்கு - சுகமோ, துக்கமோ - எது ஏற்பட்டாலும், அவனுடைய நண்பனே அவனுக்கு உதவக் கூடியவன்." (40)

இந்தத் தகவல்களைக் கேட்டதும் இராமன் சக்ரீவனைப் பார்த்து, "எதன் காரணமாக (உனக்கும் வாலிக்குமிடையே) விரோதம் ஏற்பட்டது? என்ற உண்மையை அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்" என்று கேட்டார். (41)

"வானரத் தலைவனே! உங்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள பகைமையின் காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, யாரிடம் குற்றம் இருக்கிறது? என்பதையும், குற்றத்திற்கு ஏற்றபடி தண்டனைக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? என்பதையும் சீர்தூக்கி அலசிப் பார்த்து, பின்னர் உனக்கு நலன் தரக்கூடிய காரியத்தைச் செய்வேன். மாரிக் காலத்தில் ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகி வருவதைப் போல, உனக்கு அவமானம் ஏற்பட்டது என்றதைக் கேட்டதும், என் கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வருகிறது. என் இதயத்தை நடுங்கச் செய்கிறது. (42,43)

மனத்தெளிவுடன், நடந்தது எதையும் மறைக்காமல் சொல்லிவிடு. ஏனென்றால், எப்போது என் வில்லில் நாண் ஏற்றப்பட்டுப் பாணம் விடப்படுகிறதோ, அப்போதே என்னுடைய பகைவன் மாண்டான் (என்பதை நினைவில் கொள்க)." (44)

மகாத்மாவான இராமனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டதும், நான்கு வானர்களோடிருந்த சக்ரீவன் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியை அடைந்தான். (45)

உடனே, சக்ரீவன் முகத்தில் மலர்ச்சி தோன்ற, (வாலியுடன் ஏற்பட்ட) விரோதத்தின் உண்மையான காரணத்தை, இராமனிடம் சொல்லத் தொடங்கினான். (46)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஒன்பது

பகைமையின் காரணம்

எதிரிகளை அழிக்கும் ஆற்றல் படைத்த வாலி, என் மூத்த சகோதரன். (ரிஷபஜைஸ் என்று பெயர் கொண்ட) என் தந்தையால் எப்போதும் மதிக்கப்பட்டவன். நானும், (இனி சொல்லப் போகும் நிகழ்ச்சிக்கு) முன்னர் அவனிடம் அவ்வாறே அன்புடன் இருந்தேன். (1)

எங்களுடைய தந்தை மரணமடைந்ததும், 'இவன் மூத்த மகன்' என்பதால், அமைச்சர்கள் ஒருமுகமாக சம்மதப்பட்டு, வானர ராஜ்யத் தலைவனாக முடிசூட்டப்பட்டான். (2)

- ராஜ்யம் ப்ரஸாஸதஸ்தஸ்ய பித்ருபைதாமஹம் மஹத் ।
அஹம் ஸர்வேஷு காலேஷு ப்ரணத: ப்ரேஷ்யவத்ஸ்தி₂த: ॥ (3)
- மாயாவீ நாம தேஜஸ்வீ பூர்வஜோ து₃ந்து₃பே₄: ஸுத: ।
தேந தஸ்ய மஹத்₃வைரம் ஸ்த்ரீக்ருதம் விஸ்ருதம் புரா ॥ (4)
- ஸ து ஸுப்தஜநே ராத்ரௌ கிஷ்கிந்தாத்₄வாரமாகுத: ।
நர்துதி ஸ்ம ஸுஸம்ரப்தே₄ வாலிநம் சாஹ்வயத்₃ரணே ॥ (5)
- ப்ரஸுப்தஸ்து மம ப்₄ராதா நர்தி₃தம் பை₄ரவஸ்வநம் ।
ஸ்ருத்வா ந மம்ருஷே வாலீ நிஷ்பபாத ஜவாத்தத₃ா ॥ (6)
- ஸ து வை நி:ஸ்ருத: க்ரோத₄ாத்தம் ஹந்துமஸுரோத்தமம் ।
வார்யமாணஸ்தத: ஸ்த்ரீபி₄ர்மயா ச ப்ரணதாத்தமநா ॥ (7)
- ஸ து நிர்தூ₄ய ஸர்வாந்நோ நிர்ஜக₃ாம மஹாபுல: ।
ததோஹமபி ஸௌஹார்த₃ாந்நி:ஸ்ருதோ வாலிநா ஸஹ ॥ (8)
- ஸ து மே ப்₄ராதரம் த்₃ருஷ்ட்வா மாம் ச தூ₃ராத₃வஸ்தி₂தம் ।
அஸுரோ ஜாதஸந்த்ராஸ: ப்ரது₃த்₃ராவ ததோ ப்₄ருஸம் ॥ (9)
- தஸ்மிந் த்₃ரவதி ஸந்த்ரஸ்தே ஹ்யாவாம் த்₃ருததரம் க₃தௌ ।
ப்ரகாஸஸ்ச க்ருதோ மார்க₃ஸ்சந்த்₃ரேணோத்₃க₃்ச₂தா தத₃ா ॥ (10)
- ஸ த்ருணைராவ்ருதம் து₃ர்க₃ம் த₄ரண்யா விவரம் மஹத் ।
ப்ரவிவேஸாஸுரோ வேக₃ாத₃ாவாமாஸாத்₃ய விஷ்டி₂தௌ ॥ (11)
- தம் ப்ரவிஷ்டம் ரிபும் த்₃ருஷ்ட்வா பி₃லம் ரோஷவஸம் க₃த: ।
மாமுவாச தத₃ா வாலீ வசநம் க்ஷாபி₄தேந்த்₃ரிய: ॥ (12)
- இஹ த்வம் திஷ்ட₂ ஸுக்₃ரீவ பி₃லத்₃வாரி ஸமாஹித: ।
யாவதத்₃ர ப்ரவிஸ்யாஹம் நிறுந்மி ஸஹஸா ரிபும் ॥ (13)
- மயா த்வேதத்₃வச: ஸ்ருத்வா யாசித: ஸ பரந்தப: ।
ஸாபயித்வா ச மாம் பத்₃ப்₄யாம் ப்ரவிவேஸ பி₃லம் மஹத் ॥ (14)
- தஸ்ய ப்ரவிஷ்டஸ்ய பி₃லம் ஸாக்₃ர: ஸம்வத்ஸரோ க₃த: ।
ஸ்தி₂தஸ்ய ச மம த்₃வாரி ஸ காலோ வ்யத்யவர்தத ॥ (15)
- அஹம் து நஷ்டம் தம் க்ஞாத்வா ஸ்நேஹாத₃ாகுதஸம்ப்₄ரம: ।
ப்₄ராதரம் ந ஸ்ம பஸ்யாமி பாபாஸங்கி ச மே மந: ॥ (16)
- அத₂ த்₃ர்க₄ஸ்ய காலஸ்ய பி₃லாத்தஸமாத்₃விநி:ஸ்ருதம் ।
ஸபே₂நம் ருதி₄ரம் ரக்தமஹம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸுது₃:கி₂த: ॥ (17)

தந்தை-பாட்டன் காலத்திலிருந்து பரம்பரையாக வந்த விசாலமான ராஜ்யத்தை, அவன் ஆளத் தொடங்கினான். நான், எப்போதும் மிகப் பணிவுடன் ஓர் அடிமையைப் போல் அவனுக்கு சேவை செய்து கொண்டிருந்தேன். (3)

பேராற்றல் கொண்ட மாயாவி என்ற அசுரன், துந்துபி என்னும் அசுரனின் மூத்த புதல்வன். அவனுடன் (மாயாவியுடன்), அவனுக்கு (வாலிக்கு) ஒரு பெண் விஷயமாக, கடுமையான விரோதம் முன்னர் ஏற்பட்டது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவன், ஜனங்கள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் இரவில், கிஷ்கிந்தையின் கோட்டை வாயிலுக்கு வந்து, மிகவும் கோபத்துடன் கர்ஜனை செய்து, வாலியை சண்டைக்கு அழைத்தான். (4,5)

நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த என் சகோதரன், பயங்கரமான குரலில் உண்டான கர்ஜனையைக் கேட்டு விழித்தெழுந்து, பின் பொறுமை இழந்தவனாகக் கோபத்துடன் வேகமாக வெளியே புறப்பட்டான். (6)

வீரம் மிக்க அந்த அசுரனைக் கொல்லும் பொருட்டுக் கோபத்துடன் வெளியே புறப்பட்டு வந்த அவனை, அவன் மனைவிகளும் வணக்கத்துடன் நானும் தடுத்தேன். மகாபலம் பொருந்திய அவன், எங்கள் எல்லோரையும் உதறிவிட்டு வெளியே புறப்பட்டுவிட்டான். அதனால், அவனிடம் கொண்டிருந்த அன்பின் காரணமாக நானும் வாலியுடன் வெளியே வந்தேன். (7,8)

அவன் (மாயாவி), என் சகோதரனையும் என்னையும் தூரத்திலிருந்தே பார்த்துவிட்டான். அதனால், அச்சமடைந்த அசுரன் வேகமாக ஓடத் தொடங்கினான். (9)

அவன் (மாயாவி) மனம் நடுங்கி ஓடத் தொடங்கினான்; நாங்கள் இருவரும் அவனைவிட வேகமாக நடந்து அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றோம். அப்போது உதயமான சந்திரனின் ஒளியால் பாதை நன்றாகத் தெரிந்தது. (10)

புற்களால் சூழப்பட்டதும், உட்புக முடியாததும், விசாலமானதும், பூமியை ஒட்டினாற்போல் அமைந்திருந்ததுமான ஒரு குகைக்குள் அவன் வேகமாகப் புகுந்துவிட்டான். நாங்கள் இருவரும் அந்த இடத்தை அடைந்து ('அசுரன் வெளியே வரட்டும்' என்று) காத்திருந்தோம். (11)

எதிரி, குகைக்குள் புகுந்து விட்டதைப் பார்த்ததும், வாலி எல்லையில்லாக் கோபத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டான்; அவனுடைய பொறிகள் துடிக்கத் தொடங்கின. அப்போது, வாலி என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான்— (12)

'சுகரீவா! நான் (குகையின்) உள்ளே சென்று எதிரியுடன் சண்டையிட்டு, அவனைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பி வரும் வரையில், மிகவும் கவனத்துடன் குகையின் நுழைவாயிலில் இங்கேயே, இப்போது முதல் நின்று கொண்டிரு.' (13)

அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் எதிரிகளை மாய்ப்பவனான அவனுடன் நானும் வருவதாகச் சொன்னதை மறுத்து, அப்போதே, அவன் கால்களின் மீது ('நான் உள்ளே வரமாட்டேன்' என்று) ஆணையிடச் செய்து, குகைக்குள் புகுந்து விட்டான். (14)

குகைக்குள் அவன் புகுந்து ஓர் ஆண்டுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. அதேபோல், குகைவாயிலில் நின்று கொண்டிருந்த எனக்கும் ஓராண்டுக் காலம் கழிந்தது. (15)

அவன், குகைக்குள் எங்கேயோ காணாமல் போய்விட்டான் என்று எண்ணினேன். அவனிடமிருந்த அன்பினால் எனக்கு மனக்கலக்கம் ஏற்பட்டது. சகோதரனை வெகுநாட்களாகக் காணாததால், 'அவன் கொல்லப்பட்டு விட்டானோ?' என்ற சந்தேகம் தோன்றியது. (16)

நீண்ட காலத்திற்குப் பின், அந்தக் குகையிலிருந்து நுரையுடன் கூடிய சிவந்த இரத்தம் வெளியே வழிந்தோடி வந்ததைக் கண்டு, நான் (வாலி கொல்லப்பட்டான் என்று எண்ணி) மிகவும் துக்கமடைந்தேன். (17)

நர்துதாமஸுராணாம் ச த்வநிர்மே ஸ்ரோத்ரமாகுத: ।
ந ரதஸ்ய ச ஸங்க்ராமே க்ரோஸதோ நி:ஸ்வநோ குரோ: ॥ (18)

அஹம் த்வவக்தோ புத்ர்த்தயா சிஹநைஸ்தைர்ப்ராதரம் ஹதம் ।
பிதாய ச பிலத்வாரம் ஸிலயா கிரிமாத்ரயா ॥ (19)

ஸோகார்தஸ்சோதகம் க்ருத்வா கிஷ்கிந்தாமாகுத: ஸகே₂ ।
க்ஷஹமாநஸ்ய மே தத்த்வம் யத்நதோ மந்த்ரிபி: ஸ்ருதம் ॥ (20)

ததோஹம் தை: ஸமாகும்ய ஸம்மதைரபி₄ஷேசித: ।
ராஜ்யம் ப்ரஸாஸதஸ்தஸ்ய ந்யாயதோ மம ராகுவ ॥ (21)

ந ப்ராவர்தத மே புத்ர்த்தி₄ர்ப்ராதூர்கௌரவயந்த்ரிதா ।
ஹத்வா ஸத்ரும் ஸ மே ப்ராதா ப்ரவிவேஸ புரம் ததூ ॥ (22)

மாநயம்ஸ்தம் மஹாத்மாநம் யதாவச்சாப்யவாத்யம் ।
உக்தாஸ்ச நாஸிஷஸ்தேந ஸந்துஷ்டேநாந்தராத்மநா ॥ (23)

நத்வா பாதூவஹம் தஸ்ய முகுடேநாஸ்ப்ருஸம் ப்ரபே₄ ।
அபி வால் மம க்ரோதாந்ந ப்ரஸாதும் சகார ஸ: ॥ (24)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே₃ நவம: ஸர்க: ॥

த₃ஸம: ஸர்க₃:

ராஜ்யநிர்வாஸகத₂நம்

தத: க்ரோதஸுமாவிஷ்டம் ஸம்ரப்த₄ம் தமுபாகுதம் ।
அஹம் ப்ரஸாத்யாஞ்சக்ரே ப்ராதரம் ஹிதகாம்யயா ॥ (1)

திஷ்ட்யாஸி குஸலீ ப்ராப்தோ திஷ்ட்யாபி நிஹதோ ரிபு: ।
அநாத₂ஸ்ய ஹி மே நாத₂ஸ்த்வமேகோநாத₂நந்தூ: ॥ (2)

இதும் பஹுஸலாகம் தே பூர்ணசந்த்ரமிவோதிதம் ।
ச₂த்ரம் ஸவாலவ்யஜநம் ப்ரதீச்ச₂ஸ்வ மயோத்யதம் ॥ (3)

ஆர்தஸ்சாத₂ பிலத்வாரி ஸ்தி₂த: ஸம்வத்ஸரம் ந்ருப ।
த்ருஷ்ட்வாஹம் ஸோணிதம் த்வாரி பிலாச்சாபி ஸமுத்தி₂தம் ॥ (4)

ஸோகஸம்விக்நஹ்ருத்யோ ப்ருஸம் வ்யாகுலிதேந்த்ரிய: ।
அபிதாய பிலத்வாரம் கிரிஸ்ருங்கேண தத்ததூ ॥
தஸ்மாத்தே₃ஸாத்யபாக்ரம்ய கிஷ்கிந்தாம் ப்ரவிஸம் புந: ॥ (5)

உள்ளே அசுரர்கள் எழுப்பிய கர்ஜனை ஒலி என் செவியில் விழுந்தது. போரில் தோல்வியைத் தழுவினான் அண்ணனின் கதறலும் செவியில் கேட்டது. (18)

நண்பரே! இத்தகைய அடையாளங்களால் (அசுரர்களின் கும்மாளம், அண்ணனின் கதறல், வழிந்தோடும் இரத்தம்), என் அண்ணன் கொல்லப்பட்டான் என்று, புத்தியைக் கொண்டு ஆலோசனை செய்து நிச்சயித்தேன். அதனால், மிகவும் துக்கமடைந்தேன். (அசுரர்கள் வெளியே வராமல், உள்ளேயே கிடந்து தவிக்கட்டுமே? - என்ற, பழிதீர்க்கும் எண்ணத்துடன்), மலையைப் போன்ற ஒரு பாறையால் குகையின் நுழைவாயிலை மூடிவிட்டு, (இறந்து போன சகோதரனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய) நீர்க்கடனைச் செலுத்திவிட்டு, கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பி வந்தேன். நான் நடந்த நிகழ்வுகளை வெளியிடாமல் மறைத்து வைத்திருந்தாலும், அமைச்சர்கள் இடைவிடாது துளைத்தெடுத்து உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டார்கள். (19,20)

அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து, ஒருமனதாக எனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். அவ்வாறு அரசனாக்கப்பட்ட நான், என் நாட்டை நீதிநெறியுடன் ஆண்டு கொண்டிருந்தபோது, எதிரியைக் கொன்றுவிட்டு, என் சகோதரன் கிஷ்கிந்தா நகரத்திற்குள் புகுந்தான் (வெற்றி பெற்று நாட்டுக்குத் திரும்பினான்). (அவனை அடக்கிவிட்டு நானே மன்னனாகத் தொடர்ந்திருக்கலாம். ஆனால்,) அவன் என் மூத்த சகோதரன் என்ற மரியாதையினால், என் மனம் அம்மாதிரியான எண்ணத்தில் ஈடுபடவில்லை. (21,22)

மகாத்மாவான அவனுக்கு உரிய முறையில் மரியாதை செய்யும்பொருட்டு அவன் கால்களில் விழுந்து வணங்கினேன். ஆனால், நெஞ்சம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவன் எனக்கு ஆசி கூறவில்லை. ஐயனே! அவனுடைய பாதங்களில் என் தலையிலுள்ள கிரீடம் படும்படியாக வணங்கியும்கூட, என்னிடம் கொண்டிருந்த கோபத்தால் வாலி என்னை மன்னிக்கவில்லை. (23,24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பத்து

நாட்டிலிருந்து துரத்தியது ஏன்?

அப்போது, திரும்பி வந்து (தான் இல்லாத காலத்தில் நடந்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகளால்) மனம் கலங்கி, கோபத்திற்கு ஆட்பட்டவனுமான என் சகோதரனின் நலனைக் கோரி, நான் அவனை வணங்கி சமாதானம் கூற முற்பட்டேன்— (1)

‘உங்களால் எதிரி கொல்லப்பட்டான். அதிருஷ்டவசமாக, நீங்களும் திரும்பி வந்து விட்டீர்கள்! நீங்கள் ஒருவரே திக்கற்றவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர். வேறு துணையில்லாத எனக்கும் நீங்களே ரட்சகர். அநேக கம்பிகளையுடையதும் (விசாலமானதும்), உதயமான முழு நிலவைப் போன்றதுமான வெண்கொற்றக் குடையை, உங்கள் தலைக்கு மேலே நான் பிடிக்கிறேன்; மான்சவரி வீசுகிறேன். ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். (2,3)

மன்னரே! குகையின் வாயிலில் ஓர் ஆண்டுக்காலம் நின்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது குகைக்குள்ளேயிருந்து இரத்தம் பெருகி வருவதைக் கண்டு மிகவும் துயரமடைந்தேன். (4)

சோகத்தினால் என் மனம் மிகவும் வேதனைப்பட்டது; புலன்கள் தடுமாறின. அப்போது, மலை போன்ற ஒரு பாறையால் குகையின் நுழைவாயிலை மூடிவிட்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு மீண்டும் கிஷ்கிந்தைக்குள் புகுந்தேன். (5)

விஷாதாத்விஹ மாம் த்ருஷ்ட்வா பெளரைம்ந்த்ரிபி₄ரேவ ச ।
அபி₄ஷிக்தோ ந காமேந தந்மே த்வம் ஷந்தும்ஹஸி ॥ (6)

த்வமேவ ராஜா மாநார்ஹ: ஸதா சாஹம் யதாபுரம் ।
ராஜப₄ாவநியோகே₃யம் மயா த்வத்விரஹாத்த்ருத: ॥ (7)

ஸாமாத்யபௌரநக₃ரம் ஸ்தி₂தம் நிறதகண்டகம் ।
ந்யாஸபூ₄தமித₃ம் ராஜ்யம் தவ நிர்யாதயாம்யஹம் ॥ (8)

மா ச ரோஷம் க்ருத₂: ஸௌம்ய மயி ஸத்ருநிபுர்ஹண ।
யாசே த்வாம் ஸிரஸா ராஜந் மயா ப₃த்₃தே₄யமஞ்ஜலி: ॥ (9)

புலாத₃ஸ்மி ஸமாக₃ம்ய மந்த்ரிபி₄: புரவாஸிபி₄: ।
ராஜப₄ாவே நியுத்தோஹம் ஸூந்யதே₃ஸஜிகீ₃ஷயா ॥ (10)

ஸ்திக்த₄மேவம் ப்ருவாணம் மாம் ஸ து நிர்ப₄ர்த்ஸ்ய வாநர: ।
தி₄க் த்வாமிதி ச மாமுக்த்வா ப₃ஹு தத்தது₃வாச ஹ ॥ (11)

ப்ரக்ருதீஸ்ச ஸமாதீய மந்த்ரிணஸ்சைவ ஸம்மதாந் ।
மாமாஹ ஸுஹ்ருத₃ாம் மத₄யே வாக்யம் பரமக₃ர்ஹிதம் ॥ (12)

விதி₃தம் வோ யதா ராத்ரௌ மாயாவீ ஸ மஹாஸூர: ।
மாம் ஸமாஹ்வயத க்ருரோ யுத்த₄காங்க்ஷீ ஸுது₃ர்மதி: ॥ (13)

தஸ்ய தத்₃க₃ர்ஜிதம் ஸ்ருத்வா நி:ஸ்ருதோஹம் ந்ருபாலயாத் ।
அநுயாதஸ்ச மாம் தூர்ணமயம் ப₄ராதா ஸுத₃ாருண: ॥ (14)

ஸ து த்ருஷ்ட்வைவ மாம் ராத்ரௌ ஸத்வீதீயம் மஹாப₃ல: ।
ப்ராத்₃ரவத்₃ப₄யஸந்த்ரஸ்தோ வீக்ஷயாவாம் தமநுத்₃ருதௌ ॥

அநுத்₃ருதஸ்ச வேகே₃ந ப்ரவிவேஸ மஹாபி₃லம் ॥ (15)

தம் ப்ரவிஷ்டம் விதி₃த்வா து ஸுகே₄ரம் ஸுமஹத்₃பி₃லம் ।
அயமுக்தோத₂ மே ப₄ராதா மயா து க்ருரத₃ர்ஸந: ॥ (16)

அஹத்வா நாஸ்தி மே ஸக்தி: ப்ரதிக₃ந்துமித: புரீம் ।
பி₃லத்₃வாரி ப்ரதீக்ஷ த்வம் யாவதே₃நம் நிறநம்யஹம் ॥ (17)

ஸ்தி₂தோயமிதி மத்வா து ப்ரவிஷ்டோஹம் து₃ராஸத₃ம் ।
தம் ச மே மார்க₃மாணஸ்ய க₃த: ஸம்வத்ஸரஸ்தத₃ா ॥ (18)

ஸ து த்ருஷ்டோ மயா ஸத்ருநிர்வேத₃ாத்₃ப₄யாவஹ: ।
நிறதஸ்ச மயா தத்ர ஸோஸுரோ ப₃ந்து₄பி₄: ஸஹ ॥ (19)

தஸ்யாஸ்யாத்து ப்ரவ்ருத்தேந ருதி₄ரௌகே₄ண தத்₃பி₃லம் ।
பூர்ணமாஸ்தீ₃து₃ராக்ராமம் ஸ்தததஸ்தஸ்ய பூ₄தலே ॥ (20)

சோகத்துடன் நான் மட்டும் திரும்பி வந்ததைக் கண்ட குடிமக்களும் அமைச்சர்களும், (வேறு வழி தோன்றாமல்) என்னுடைய விருப்பத்தைக் கேளாமலேயே எனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தனர். இப்படி நடந்துவிட்டதற்காக நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். (6)

இங்கு, மேன்மை தங்கிய மன்னர் நீங்கள்தான். நான், முன்பு இருந்ததைப் போல எப்போதும் உங்கள் பணியாளன். நீங்கள் காணாமல் போய்விட்டதால், இந்த அரசபதவியை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். அமைச்சர்கள், குடிமக்கள், நகரங்கள் நிறைந்த, எவ்வித இடையூறுகளும் இல்லாத, என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட, நிலையான இந்த அரசை, உங்களிடம் திருப்பித் தருகிறேன். (7,8)

அன்புடையவரே! எதிரிகளை அடக்குபவரே! என்னிடம் நீங்கள் கோபம் கொள்ளலாகாது. மன்னரே! நான் தலைவணங்கிப் பிரார்த்திக்கிறேன்; இரு கைகளையும் கூப்பி வேண்டிக் கொள்கிறேன். அரசன் இல்லாத நாட்டை (தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்) பகை நாட்டினர் படையெடுத்து வருவார்கள். அதனால், அமைச்சர்களும் நகர மக்களும் ஒன்றாகக் கூடி, என்னை அரசபீடத்தில் அமர்த்திவிட்டார்கள்.' (9,10)

இவ்வாறு அன்பொழுகப் பேசிய என்னை, அந்த வானரன் இகழ்ந்து பேசி, 'கெட்டுத் தொலை' என்ற வசை கூறி, சொல்லத் தகாத சொற்களைக் கூறினான். (11)

பின்னர், குடிமக்களையும் மதிப்புக்குரிய அமைச்சர்களையும் அழைத்து, நண்பர்கள் மத்தியில் என்னைப் பற்றி (பின்வரும்) மிகவும் இழிவான சொற்களைக் கூறினான். (12)

'ஒரு நாள், இரவு வேளையில், மகாசுரனான மாயாவி இங்கே வந்தான் என்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். தீய எண்ணமுடையவனும் கொடியவனுமான அவன் என்னுடன் போர்புரிய விரும்பி என்னை அழைத்தான். (13)

அவனுடைய கர்ஜனையைக் கேட்ட நான், அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வந்தேன். உடனே மிகக் கொடியவனான இந்தச் சகோதரன் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தான். அந்த அசுரன் மகாபலசாலிதான் என்றாலும், அவ்விரவில் ஒரு துணைவனோடு நான் வருவதைக் கண்டதுமே, அச்சத்தால் உள்ளம் நடுங்கி, நாங்கள் பின்தொடர்ந்து வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டே, வேகமாக ஓடிச்சென்று ஒரு பெரிய குகைக்குள் புகுந்து கொண்டான். (14,15)

மிக பயங்கரமானதும் மிகப் பெரியதுமான குகைக்குள் அவன் (அசுரன்) புகுந்து கொண்டதைத் தெரிந்துகொண்டு, கொடிய எண்ணமுடைய என் சகோதரனைப் பார்த்துக் கூறினேன். (16)

அசுரனைக் கொல்லாமல், இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தா நகரத்திற்குச் செல்லும் எண்ணம் எனக்கு இல்லை. (மாயாவியை உயிருடன் விட்டு வைத்தால், அவன் மீண்டும் வந்து தொந்திரவு கொடுப்பான். அத்துடன், தனிப் போருக்கு அழைத்த பகைவனோடு சண்டை போட்டு வெற்றி பெறாமல் திரும்புவது வீரனுக்கு அழகல்ல.) (17)

'இவன் (குகையின் நுழைவாயிலில்) காத்துக் கொண்டிருக்கிறான்' என்று (என்னிடமிருந்து தப்பி மாயாவி வெளியே வந்தாலும் இவனிடமிருந்து தப்பிச் செல்ல முடியாது என்று) நம்பிக் கொண்டு, உள்ளே செல்வதற்கே முடியாதிருந்த அதற்குள் நுழைந்தேன். அங்கு அவனைத் தேடிக் கொண்டேயிருக்கையில் ஓர் ஆண்டுக் காலம் கழிந்துவிட்டது. (18)

பயங்கரமான அந்த எதிரியைக் கண்டுபிடித்து, உறவினர்களோடுகூட அவனை, அங்கேயே நான் மிக எளிதாகக் கொன்றேன். (19)

சாவதற்கு முன் அவன் எழுப்பிய பெருங்குரலினால், அவன் வாயிலிருந்து வழிந்தோடிய இரத்தவெள்ளத்தால் அந்தக் குகை முழுவதும் நிறைந்து, கடக்க முடியாததாயிற்று. (20)

ஸூத்ரயித்வா து தம் ஸத்ரும் விக்ராந்தம் து₃ந்து₃பே₄: ஸுதம் ।
நிஷ்க்ராமந்நேவ பஸ்யாமி பி₃லஸ்யாபிஹிதம் முக₂ம் ॥ (21)

விக்ரோஸமாநஸ்ய து மே ஸுக்₃ரீவேதி புந: புந: ।
யத₃ா ப்ரதிவசோ நாஸ்தி ததோஹம் ப்₄ருஸது₃:கி₂த: ॥ (22)

பாத₃ப்ரஹாரைஸ்து மயா ப₃ஹுபி₄ஸ்தத்₃வித₃ாரிதம் ।
ததோஹம் தேந நிஷ்க்ரமய பத₂ா புரமுபாக₃த: ॥ (23)

அத்ராநேநாஸ்மி ஸம்ருத்₃தே₄ா ராஜ்யம் ப்ரார்த₂யதாத்மந: ।
ஸுக்₃ரீவேண ந்ருஸம்ஸேந விஸ்ம்ருத்ய ப்₄ராத்ருஸௌஹ்ருத₃ம் ॥ (24)

ஏவமுக்த்வா து மாம் தத்ர வஸ்த்ரேணைகேந வாநர: ।
தத₃ா நிர்வாஸயாமாஸ வாலீ விகுதஸாத்₄வஸ: ॥ (25)

தேநாஹமபவித்₃த₄ஸ்ச ஹ்ருதத₃ாரஸ்ச ராக₄வ ।
தத்₃ப₄யாச்ச மஹீ க்ருத்ஸநா க்ராந்தேயம் ஸவநார்ணவா ॥ (26)

ருஸ்யமுகம் கி₃ரிவரம் ப₄ார்யாஹரணது₃:கி₂த: ।
ப்ரவிஷ்டோஸ்மி து₃ராத₄ர்ஷம் வாலிந: காரணாந்தரே ॥ (27)

ஏதத்தே ஸர்வமாக்₂யாதம் வைராங்கத₂நம் மஹத் ।
அநாக₃ஸா மயா ப்ராப்தம் வ்யஸநம் பஸ்ய ராக₄வ ॥ (28)

வாலிநஸ்து ப₄யார்தஸ்ய ஸர்வலோகாப₄யங்கர ।
கர்துமர்ஹஸி மே வீர ப்ரஸாத₃ம் தஸ்ய நிக்₃ரஹாத் ॥ (29)

ஏவமுக்தஸ்து தேஜஸ்வீ த₄ர்மக்ஞோ த₄ர்மஸம்ஹிதம் ।
வசநம் வக்துமாரேபே₄ ஸுக்₃ரீவம் ப்ரஹஸந்நிவ ॥ (30)

அமோக₄ா: ஸூர்யஸங்காஸா மமைதே நிஸிதா: ஸரா: ।
தஸ்மிந் வாலிநி து₃ர்வ்ருத்தே நிபதிஷ்யந்தி வேகி₃தா: ॥ (31)

யாவத்தம் நாபி₄பஸ்யாமி தவ ப₄ார்யாபஹாரிணம் ।
தாவத்ஸ ஜீவேத்பாபாத்மா வாலீ சாரித்ரது₃ஷக: ॥ (32)

ஆத்மாநுமாநாத்பஸ்யாமி மக்₃நம் த்வாம் ஸோகஸாக₃ரே ।
த்வாமஹம் தாரயிஷ்யாமி காமம் ப்ராபஸ்யஸி புஷ்கலம் ॥ (33)

தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா ராக₄வஸ்யாத்மநோ ஹிதம் ।
ஸுக்₃ரீவ: பரமப்ரீத: ஸுமஹத்₃வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (34)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ தஸம: ஸர்க₃: ॥

துந்துபியின் புதல்வனும் ஆற்றல் மிக்கவனும் பகைவனுமான அவனைக் கொன்றுவிட்டு வெளியே வர முயன்றபோது, குகையின் நுழைவாயில் மூடப்பட்டிருந்ததால், வெளியே வரும் வழியைக் காண முடியவில்லை. பல தடவைகள், 'சுக்ரீவா, சுக்ரீவா' என்று உரத்த குரலில் கூவினேன். எவ்விடத்திலிருந்தும் எனக்குப் பதில் கிடைக்காததால், நான் மிகவும் துக்கமடைந்தேன். (21,22)

(தட்டுத் தடுமாறி, நுழைவாயில் பாரையால் மூடப்பட்டிருப்பதை அறிந்து) பல தடவைகள் கால்களால் உதைத்து அதைப் பிளந்தேன். பின்னர், அங்கிருந்து வெளியே வந்து, சரியான பாதையைக் கண்டுபிடித்து நகரத்திற்கு திரும்பி வந்தேன். (23)

சகோதரப் பற்றை முற்றிலுமாக மறந்து, இந்த அரசு தனக்கே வந்து சேரவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், கொடியவனான இந்த சுக்ரீவனால் அங்கேயே (அந்தக் குகையிலேயே) நான் அடைத்து வைக்கப்பட்டேன்.' வானரனான வாலி, என்னைக் குறித்து, அவ்விடத்தில் இவ்வாறு கூறிவிட்டு, நான் அணிந்திருந்த ஒரே ஆடையுடன், சிறிதும் நெஞ்சம் கலங்காதவனாய், என்னை வெளியேற்றினான். (24,25)

இராமபிரானே! இவ்வாறு அவனால் நான் கைவிடப்பட்டேன்; என் மனைவியையும் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டான். அவனிடமிருந்த அச்சத்தால், காடுகளும் கடல்களும் நிறைந்த இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதும் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்தேன். முக்கியமானதொரு காரணத்தால், வாலி புகுந்து வர முடியாத சிறந்த மலையான இந்த ரிஷ்யமுகத்தில், மனைவியைப் பறிகொடுத்ததால் மனவேதனையுடன்கூட நான் தங்கி வசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். (26,27)

ரகு குல நாயகரே! (எனக்கும் வாலிக்கும்) பகைமை ஏற்பட்டதற்கான விவரங்களை முழுமையாகத் தங்களிடம் கூறிவிட்டேன். குற்றம் ஏதும் புரியாதவனான எனக்கு எவ்வளவு துன்பங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்பதைத் தாங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அனைத்து உயிர்களுக்கும் அபயம் அளிப்பவரே! வீரரே! வாலியை நினைத்து அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு, அவனை அடக்குவதன் மூலம் அருள்புரிய வேண்டும்." (28,29)

இவ்வாறு வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட, தேஜஸ்வியும் அறநெறியாளருமான அவர் (இராமன்) சுக்ரீவனைப் பார்த்து சற்றே புன்னகை புரிந்தாற்போல், அறத்தோடியைந்த சொற்களைக் கூறத் தொடங்கினார்— (30)

"(நண்பனே!) வீண் போகாதவைகளும், சூரியன் போல் பேரொளி வீசுவவைகளும் கூர்மையானவைகளுமான என்னுடைய இந்த அம்புகள், தீய நடத்தையுள்ள அந்த வாலியின் மேல் வேகமாக விழுந்து துளைக்கப் போகின்றன. மகாபாவியும், தீய ஒழுக்கமுடையவனும், என்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பவனுமான வாலி, என் கண்களில் படாதிருக்கும் வரையில் தான் உயிருடனிருப்பான். (என் கண்ணில் பட்டு விட்டானேயானால், ஒரே பாணத்தால் அவனைக் கொன்றுவிடுவேன்.) (31,32)

எனக்கும் நேர்ந்துள்ள அதே அனுபவம் போல, (மனைவியைப் பிரிந்து) துயரக்கடலில் நீ மூழ்கியிருக்கிறாய் என்பதை உணர்கிறேன். துன்பங்களிலிருந்து நான் உன்னைக் கடைத்தேற்றுகிறேன். குறைவில்லாத செளக்கியத்தை அடையப் போகிறாய்." (33)

தனக்கு நன்மையைத் தரும் சொற்களை இராமனிடமிருந்து கேட்டதும், சுக்ரீவன் மிகவும் மனம் பூரித்து, பல முக்கிய செய்திகளைக் கூறினான். (34)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஏகாத்ஸ: ஸர்க்:

வாலிபுலாவிஷ்கரணம்

- ராமஸ்ய வசநம் ஸ்ருத்வா ஹர்ஷபௌஷவர்தநம் ।
ஸுக்ரீவ: பூஜயாஞ்சக்ரே ராகவம் ப்ரசஸம்ஸ ச ॥ (1)
- அஸம்ஸயம் ப்ரஜ்வலிதைஸ்தீக்ஷணைர்மாமாகை: ஸரை: ।
த்வம் த்வே: குபிதோ லோகாந் யுக்யந்த இவ ப்ாஸ்கர: ॥ (2)
- வாலிந: பௌருஷம் யத்தத்யச்ச வீர்யம் த்ருதிஸ்ச யா ।
தந்மமைகமநா: ஸ்ருத்வா விதத்ஸ்வ யதநந்தரம் ॥ (3)
- ஸமுத்ராத்பஸ்சிமாத்பூர்வம் த்ஷணாத்வி சோத்தரம் ।
க்ராமத்யநுதிதே ஸூர்யே வாலீ வ்யபக்யதக்லம: ॥ (4)
- அக்ரண்யாருஹ்ய ஸைலாநாம் ஸிக்ரானி மஹாந்த்யபி ।
ஊர்த்வமுத்பாத்ய தரஸா ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வீர்யவாந் ॥ (5)
- பூஹவ: ஸாரவந்தஸ்ச வநேஷு விவிதா த்ருமா: ।
வாலிநா தரஸா ப்ருநா பூலம் ப்ரத்யதாத்மந: ॥ (6)
- மஹிஷோ த்ருந்த்விநாம கைலாஸஸிக்ரப்ரபு: ।
பூலம் நாக்ஸஹஸ்ரஸ்ய த்ராயாமாஸ வீர்யவாந் ॥ (7)
- வீர்யோத்ஸேகேந த்ருஷ்டாத்மா வரத்யாநாச்ச மோஹித: ।
ஜக்யாம ஸுமஹாகாய: ஸமுத்ரம் ஸரிதாம் பதிம் ॥ (8)
- ஊர்மிமந்தமபிஈக்ரம்ய ஸாக்யம் ரத்நஸஞ்சயம் ।
மஹ்யம் யுத்தம் ப்ரயச்சேதி தமுவாச மஹார்ணவம் ॥ (9)
- தத: ஸமுத்ரோ த்ரமாத்மா ஸமுத்த்ய மஹாபூல: ।
அப்ரவீத்வசநம் ராஜந்நஸூரம் காலசோதிதம் ॥ (10)
- ஸமர்தோ நாஸ்மி தே த்யூதம் யுத்தம் யுத்தவிஸாரத்ய ।
ஸ்ருயதாமபித்யாஸ்யாமி யஸ்தே யுத்தம் ப்ரத்யாஸ்யதி ॥ (11)
- ஸைலராஜோ மஹாரண்யே தபஸ்விஸரணம் பரம் ।
ஸங்கரஸ்வஸூரோ நாம்நா ஹிமவாநிதி விஸ்ருத: ॥ (12)
- மஹாப்ரஸ்ரவணோபேதோ பூஹுகந்த்ரநிந்த்ர: ।
ஸ ஸமர்தஸ்தவ ப்ரீதிமதுலாம் கர்துமாஹவே ॥ (13)
- தம் பீத இதி விக்ஞாய ஸமுத்ரமஸூரோத்தம: ।
ஹிமவத்வநமாக்ஸ்ச்ச்ரஸ்சாபாதிவ ச்யுத: ॥ (14)

ஸர்க்கம் : பதினொன்று

வாலியின் பராக்கிரமம்

உற்சாகத்தையும் ஆண்மையையும் ஊட்டக் கூடிய இராமனுடைய சொற்களைக் கேட்ட சக்ரீவன், இராமபிரானுக்குக் கைகூப்பி வணங்கி, தன் பாராட்டுக்களையும் புகன்றான்— (1)

“பேரொளி வீசுகின்ற, மிகக் கூர்மையான, உயிர்நிலைகளைத் தாக்குகின்ற தங்கள் பாணங்களால், தாங்கள் கோபம் கொண்டால், ஊழிக்கால சூரியனைப் போல, உலகங்கள் அனைத்தையும் அழித்துவிடக் கூடியவர் என்பதில் ஐயமில்லை. (2)

ஆனால், வாலியினுடைய பேராண்மை, பேராற்றல், கலங்காத மனஉறுதி ஆகியவைகளைத் தாங்கள் மனமொன்றிக் கேட்டுவிட்டு, அதற்குப் பிறகு, (அவனை வெல்வதற்கு) செய்ய வேண்டிய காரியங்களை நிச்சயங்கள். (3)

சூரியன் உதிப்பதற்கு முன்னதாகவே, பிரும்ம முகூர்த்தத்தில் கண்விழித்து, மேற்கு சமுத்திரத்திலிருந்து கிழக்கு சமுத்திரத்திற்கும், தெற்கு சமுத்திரத்திலிருந்து வடக்கு சமுத்திரத்திற்கும் கொஞ்சமும் உடந்தளர்ச்சியடையாமல் தாண்டுகிறான். (4)

மகாவீரம் பொருந்திய அவன் மலையுச்சிகளில் ஏறி, பாறைகளைப் பிடுங்கி மேலே தூக்கியெறிந்து, அவை கீழே விழும்போது தன் கைகளால் உறுதியாகப் பிடித்துக் கொள்வான். தன்னுடைய உடல்பலத்தை வெளிப்படுத்தும் எண்ணத்துடன், காடுகளிலுள்ள பலவகையான பெரிய, வைரம் பாய்ந்த மரங்களை, தன் ஆற்றலினால் செருக்குக் கொண்டு முறித்துத் தள்ளுவான். (5,6)

(இது இவ்வாறிருக்கையில், நடந்த விஷயம் ஒன்றைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்). கைலாசமலையின் சிகரங்களைப் போன்று பேருடல் படைத்தவனும், மகாவீரம் பொருந்தியவனுமான துந்துபி (என்ற அசுரன்) எருமை உருவமேற்று ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தைக் கொண்டவனாக இருந்தான். தீய எண்ணங்கொண்ட அவன், உடலாற்றலால் அகந்தை அடைந்து, வரம் பெற்றதனால் சிந்தை மழுங்கி பெரிய உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, நதிகளுக்கு அரசனான சமுத்திரத்தின் அருகே சென்றான். (7,8)

வரிசை வரிசையாக அலைகள் வீசுவதும் (முத்து, பவழம் முதலான) இரத்தினங்கள் உடையதுமான பெருங்கடலைச் சிறிதும் மதிக்காமல் (அலட்சியமாக), (பெருங்கடலின் அதிஷ்டான தேவதையான) சமுத்திர ராஜனைப் பார்த்து, ‘என்னுடன் போருக்கு வா’ என்று அழைத்தான். (9)

மன்னரே! அப்போது மகாபலம் பொருந்தியவனும் தருமாத்மாவுமான கடலரசன் வெளிப்பட்டு, காலதேவனின் வசப்பட்டிருந்த அசுரனைப் பார்த்துக் கூறினான்— (10)

‘போரில் வல்லவனே! உன்னுடன் போர் செய்யும் திறன் என்னிடம் இல்லை. (ஆனால்,) உன்னுடன் துவந்துவ யுத்தம் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றவனைக் கூறுகிறேன், கேள். (11)

அடர்த்தியான காடுகள் நிறைந்த சிறந்த மலை; தவம் செய்பவர்களுக்குப் புகலிடம்; பரமேசுவரனுக்கு மாமனார்; பெரிய நீர்நிலைகள் நிறைந்தது; அநேக பள்ளத்தாக்குகளும் குகைகளும் நிறைந்தது. அந்த மலையரசன், (உனக்கு நிகராகப் போர் செய்து) மாவீரனான உனக்கு, யுத்தத்தில் எல்லையற்ற திருப்தியைத் தரக்கூடியவன்.’ (12,13)

கடல் மன்னன் (தன்னுடன் போர் செய்வதற்கு) பயப்படுகிறான் என்று நினைத்துக் கொண்ட அந்தப் பேரசுரன், வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்பைப் போல, இமாலயத்தின் தாழ்வரைக் காட்டைச் சென்றடைந்தான். (14)

ததஸ்தஸ்ய கி₃ரே: ஸ்வேதா க₃ஜேந்த்ரவிபுலா: ஸிலா: ।
சிசேஷப ப₃ஹுத₄ பூ₄மௌ து₃ந்து₃பி₄ர்விநநாத₃ ச ॥ (15)

தத: ஸ்வேதாம்பு₃த₃ாகார: ஸௌம்ய: ப்ரீதிகராக்ருதி: ।
ஹிமவாநப்₃ரவீத்₃வாக்யம் ஸ்வ ஏவ ஸிக₂ரே ஸ்தி₂த: ॥ (16)

க்லேஷ்டுமர்ஹஸி மாம் ந த்வம் து₃ந்து₃பே₄ த₄ர்மவத்ஸல ।
ரணகர்மஸ்வகுஸலஸ்தபஸ்விஸரணம் ஹ்யஹம் ॥ (17)

தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா கி₃ரிராஜஸ்ய தீ₄மத: ।
உவாச து₃ந்து₃பி₄ர்வாக்யம் ரோஷாத்ஸம்ரக்தலோசந: ॥ (18)

யதி₃ யுத்₃தே₅ஸமர்த்₂ஸ்த்வம் மத்₃ப₄யாத்₃வா நிருத்₃யம: ।
தமாசக்ஷவ ப்ரத₃த்₃யாந்மே யோ₅த்₃ய யுத்₃த₄ம் யுயுத்ஸத: ॥ (19)

ஹிமவாநப்₃ரவீத்₃வாக்யம் ஸ்ருத்வா வாக்யவிஸாரத₃: ।
அநுக்தபூர்வம் த₄ர்மாத்மா க்ரோத₄ாத்மஸுரோத்தமம் ॥ (20)

வாலீ நாம மஹாப்ராக்ஞஸ்தவ யுத்₃த₄விஸாரத₃: ।
அத்₄யாஸ்தே வாநர: ஸ்ரீமாந் கிஷ்கிந்த₄ாமதுலப்ரப₄ாம் ॥ (21)

ஸ ஸமர்தே₂ மஹாப்ராக்ஞஸ்தவ யுத்₃த₄விஸாரத₃: ।
த்₃வந்த்₃வயுத்₃த₄ம் மஹத்₃த₃ாதும் நமுசேரிவ வாஸவ: ॥ (22)

தம் ஸீக்₄ரமபி₄க₃ச்ச₂ த்வம் யதி₃ யுத்₃த₄மிஹேச்ச₂ஸி ।
ஸ ஹி து₃ர்த₄ர்ஷணோ நித்யம் ஸூர: ஸமரகர்மணி ॥ (23)

ஸ்ருத்வா ஹிமவதோ வாக்யம் க்ரோத₄ாவிஷ்ட: ஸ து₃ந்து₃பி₄: ।
ஐக₃ாம தாம் புரீம் தஸ்ய கிஷ்கிந்த₄ாம் வாலிநஸ்தத₃ா ॥ (24)

த₄ாரயந் மாஹிஷம் ரூபம் தீக்ஷணஸ்ருங்கே₃ ப₄யாவஹ: ।
ப்ராவ்ருஷீவ மஹாமேக₄ஸ்தோயபூர்ணோ நப₄ஸ்தலே ॥ (25)

ததஸ்தத்₃த்₃வாரமாக₃ம்ய கிஷ்கிந்த₄ாயா மஹாப₃ல: ।
நநர்த்₃ கம்பயந் பூ₄மிம் து₃ந்து₃பி₄ர்து₃ந்து₃பி₄ர்யத₂ா ॥ (26)

ஸமீபஸ்த₂ாந் த்₃ருமாந் ப₄ஞ்ஜந் வஸுத₄ாம் த₃ாரயந் கு₂ரை: ।
விஷாணேநோல்லிக₂ந் த₃ர்பாத்தத்₃த்₃வாரம் த்₃விரதே₃ா யத₂ா ॥ (27)

அந்த:புரக₃தோ வாலீ ஸ்ருத்வா ஸப்₃த₃மமர்ஷண: ।
நிஷ்பபாத ஸஹ ஸ்த்ரீபி₄ஸ்தாராபி₄ரிவ சந்த்₃ரமா: ॥ (28)

அங்கே, பெரிய யானைகள் போல் விளங்குபவையும் வெண்மையானவையுமான கற்பாறைகளைப் பல தடவைகள் தரையில் உருட்டித் தள்ளிப் பேரொலி எழுப்பினான். (15)

அப்போது, வெண்முகில் போன்ற தோற்றம் கொண்டு, இனிய இயல்புடைய, காண்போர் உள்ளத்தை மகிழ்விக்கும் மேனி எழிலுடன் இமவான், தன் சிகரத்தில் (உச்சியில்) இருந்தவாறே பின்வருமாறு மொழிந்தான்— (16)

‘அறப்பற்றுடைய துந்துபியே! நான் போர்த்திறன் இல்லாதவன்; தவம் செய்பவர்களுக்கு இருப்பிடம் கொடுப்பவன். நீ இவ்வாறு என்னைத் தொந்திரவு செய்யக் கூடாது.’ (17)

பேரறிஞனான மலையரசனின் அந்தச் சொற்களைக் கேட்ட துந்துபி, (‘சே! இவனும் நம்முடன் யுத்தம் செய்ய வரவில்லையே? - என்ற ஏமாற்றத்தால், போர்த்தினவு தாங்க முடியாமல்) அகந்தையால் கண்கள் சிவக்கப் பின்வருமாறு கூறினான்— (18)

‘சரி, உனக்குப் போர்த்திறன்தான் இல்லை; அல்லது, என்னிடமுள்ள பயத்தால் யுத்தம் செய்யவும் முற்படவில்லை - அது எப்படியோ போகட்டும். இப்போது, (யாருடனாவது) யுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்ற வெறி எனக்கு இருக்கிறது. ஆகவே, என்னுடன் யுத்தம் செய்யக்கூடிய ஒருவனைக் காட்டு.’ (19)

பேச்சில் வல்லவனும், அறத்தை உயிரெனக் கொண்டவனுமான இமவான், மேற்கண்டபடி உரைத்த, கோபத்தின் வசப்பட்டிருந்த மகாசுரனைப் பார்த்து, இதுவரையில் யாரும் சொல்லியிராததை (போர் செய்வதில் துந்துபிக்கு ஈடு கொடுக்கக் கூடியவன் பெயரை) சொன்னான்— (20)

‘பேரறிவாளன்; இந்திரனுக்கு நிகரான பராக்கிரமமுடையவன்; ராஜ்யலட்சுமியை உடையவன்; இணையில்லாத அழகுபடைத்த கிஷ்கிந்தையில் வாலி என்ற பெயருடைய வானரன் வசித்து வருகிறான். (21)

இந்திரனுக்கும் நமசிக்குமிடையே எவ்வாறு போர் நடந்ததோ, அதுபோல, மகா அறிவாளியும் போர்க்கலையில் நிபுணனுமான அவன் (வாலி), உன்னுடன் வீரதீரத்துடன் துவந்துவ யுத்தம் செய்யத்தக்கவன். (இந்திரன்-நமசி பற்றிய போர் வரலாறு பலவகையாகக் காணப்படுகிறது. அசுரனான நமசி, இந்திரனை வென்று சிறையில் வைத்தான். பின்னர், ஓர் உடன்படிக்கையின்படி வெளியே விடப்பட்ட இந்திரன், உடன்படிக்கையை மீறாமல் ஒரு தந்திர வழியைக் கடைப்பிடித்து நமசியைக் கொன்றான் - என்பது ஒரு வரலாறு.) (22)

உடனே யுத்தம் புரிய வேண்டும் என்ற வெறி உனக்கு இருந்தால், இப்போதே அவனிடம் செல். யுத்தம் செய்யும் வாய்ப்பை நழுவவிடாதவன், அவன். போர்புரியும் எல்லாக் காலங்களிலும் அவன் தன் வீரத்தைக் காட்டுபவன்.’ (23)

கோபத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட துந்துபி, இமவானின் சொற்களைக் கேட்டதும் வாலியினுடைய கிஷ்கிந்தை நகருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். கூரிய கொம்புகளையுடையதும் பயங்கரமான தோற்றமுடையதுமான ஓர் எருமையின் உருவத்தை ஏற்று, ஆகாயத்தில், நீர்நிறைந்த மாரிக்கால மேகம் போல் விளங்கினான். மகாபலம் பொருந்திய துந்துபி, கிஷ்கிந்தையின் நுழைவாயிலை அடைந்து, துந்துபி வாத்தியத்தின் பேரொலியைப் போல, பூமியே நடுங்கும்படியாகப் பேரிரைச்சலிட்டான். (24-26)

அருகிலிருந்த மரங்களைப் பெயர்த்தான்; கால்குளம்புகளால் பூமியைக் கீறினான்; செருக்குக்கொண்ட யானை போல கொம்புகளால் நுழைவாயிலைப் பிளந்தான். (27)

அப்போது, அந்தப்புரத்தில் (உல்லாசமாக) இருந்த வாலி, (துந்துபி எழுப்பிய) சப்தங்களைக் கேட்டு மிகவும் கோபம் கொண்டு, தாரகைக் கூட்டங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரன் போல, மனைவிமார்கள் புடைசூழ வெளியே (நகரின் வாயிற்புறத்திற்கு) வந்தான். (28)

மிதம் வ்யக்தாஷ்ரபத₃ம் தமுவாசாத₂ து₃ந்து₃பி₄ம் ।
ஹரீணாமீஸ்வரோ வாலீ ஸர்வேஷாம் வநசாரிணாம் ॥ (29)

கிமர்த₂ம் நக₃ரத்₃வாரமித₃ம் ருத்₃த்₄வா விநர்த₃ஸி ।
து₃ந்து₃பே₄ விதி₃தோ மேஸி ரக்ஷ ப்ரணாந் மஹாபுல ॥ (30)

தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா வாநரேந்த்₃ரஸ்ய தீ₄மத: ।
உவாச து₃ந்து₃பி₄ர்வாக்யம் ரோஷாத்ஸம்ரக்தலோசந: ॥ (31)

ந த்வம் ஸ்த்ரீஸந்நிதெ₄ள வீர வசநம் வக்துமர்ஹஸி ।
மம யுத்₃த₄ம் ப்ரயச்ச₂ாத்₃ய ததோ க்ஞாஸ்யஸி தே புலம் ॥ (32)

அத்₂வா த₄ரயிஷ்யாமி க்ரோத₄மத்₃ய நிஸாமிமாம் ।
க்ருஹ்யதாமுத்₃ய: ஸ்வைரம் காமபே₄ாகேஷு வாநர ॥ (33)

தீ₃யதாம் ஸம்ப்ரத₃நம் ச பரிஷ்வஜ்ய ச வாநராந் ।
ஸர்வஸாக்₂ாம்ருகேந்த்₃ரஸ்த்வம் ஸம்ஸாத்₃ய ஸுஹ்ருஜ்ஜநம் ॥ (34)

ஸுத்₃ருஷ்டாம் குரு கிஷ்கிந்த₄ாம் குருஷ்வாத்மஸமம் புரே ।
க்ரீட₃ஸ்வ ச ஸஹ ஸ்த்ரீபி₄ரஹம் தே த்₃ர்பநாஸந: ॥ (35)

யோ ஹி மத்தம் ப்ரமத்தம் வா ஸுப்தம் வா ரஹிதம் ப்₄ருஸம் ।
ஹந்யாத்ஸ ப்₄ருணஹா லோகே த்வத்₃வித₄ம் மத்₃மோஹிதம் ॥ (36)

ஸ ப்ரஹஸ்யாப்₃ரவீந்மந்த்₃ம் க்ரோத₄த்தமஸுரோத்தமம் ।
விஸ்ருஜ்ய தா: ஸ்த்ரீய: ஸர்வாஸ்தாராப்₃ரப்₄ருதிகாஸ்தத₃ா ॥ (37)

மத்தோயமிதி மா மம்ஸ்த₂ா யத்₃யபீ₄தோஸி ஸம்யுகே₃ ।
மதே₃ாயம் ஸம்ப்ரஹாரோஸமிந் வீரபாணம் ஸமர்த்₂யதாம் ॥ (38)

தமேவமுக்த்வா ஸம்க்ருத்₃தே₄ா மாலாமுத்ஷிப்ய காஞ்சநீம் ।
பித்ரா துத்தாம் மஹேந்த்₃ரேண யுத்₃த₄ாய வ்யவதிஷ்ட₂த ॥ (39)

விஷாணயோர்க்₃ருஹீத்வா தம் து₃ந்து₃பி₄ம் கி₃ரிஸந்நிப₄ம் ।
ஸ்ரோத்ராப்₄யாமத₂ ரக்தம் து தஸ்ய ஸுஸ்ராவ பாத்யத: ॥ (40)

வாலீ வ்யாபாதயாஞ்சக்ரே நநர்த்₃ ச மஹாஸ்வநம் ।
ஸ்ரோத்ராப்₄யாமத₂ ரக்தம் து தஸ்ய ஸுஸ்ராவ பாத்யத: ॥ (41)

தயோஸ்து க்ரோத₄ஸம்ரம்ப₄ாத்பரஸ்பரஜயைஷிணோ: ।
யுத்₃த₄ம் ஸமப₄வத்₃கோரம் து₃ந்து₃பே₄ர்வாநரஸ்ய ச ॥ (42)

வனத்தில் வாழும் எல்லா வானரர்களுக்கும் மன்னனான வாலி, தெளிவான சொற்களில், சுருக்கமான ஒரு கருத்தைத் துந்துபியிடம் கூறினான்— (29)

‘பலம் மிக்கவனே! துந்துபியே! உன்னை எனக்கும் தெரியும். இந்த நகர வாயிலை நொறுக்கித் தள்ளி, ஏன் கர்ஜனைச் செய்கிறாய்? (இந்த அக்கிரமங்களை உடனடியாக நிறுத்திக் கொண்டு) உன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்.’ (30)

புத்திமானான வானர மன்னனின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும், துந்துபி கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (31)

‘வீரனே! பெண்கள் எதிரில் (அஞ்சா நெஞ்சனைப் போல) இத்தகைய சொற்களைக் கூறுவது உனக்கு அழகல்ல. இப்போதே என்னுடன் போருக்கு வா. அப்போது உன் ஆற்றலை அறிந்து கொள்வேன். இல்லாவிட்டால், குரங்கே! இந்த இரவு முடியும்வரை என் கோபத்தை அடக்கி கொள்கிறேன். சூரியோதயம் வரை, உன் விருப்பப்படி காமகேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டிரு. (32,33)

அட்டா! நீயோ, எல்லா வானரர்களுக்கும் அரசனல்லவா! (அதனால், கடைசியாக) உன் நண்பர்களான வானரங்களையெல்லாம் கட்டித் தழுவி, அவர்களுக்கு ஏதேனும் கொடுக்க விரும்பினால், அதையும் கொடுத்துவிட்டு விடைபெற்றுக் கொள்! நான், உன் செருக்கை அழிக்க வந்திருக்கிறேன்! கிஷ்கிந்தையை(க் கடைசியாக ஒரு தடவை) நன்றாகப் பார்த்துவிடு. உனக்கு ஈடான ஒருவனை அரசனாக ஆக்கிவிடு. இப்போது மனைவிகளோடு மகிழ்ச்சியுடன் இருந்துவிட்டு வா. (34,35)

மதுபானத்தால் மதிமயங்கியிருப்பவன்; அஜாக்கிரதையாக இருப்பவன்; தூங்கிக் கொண்டிருப்பவன்; கையில் ஆயுதம் இல்லாதவன்; உன்னைப் போல காமவெறியில் மதிமயங்கி இருப்பவன் - இவர்களைக் கொல்பவன், உலகத்தில் கருச்சிதைவு செய்த பாவத்தை அடைகிறான்.’ (36)

இதைக் கேட்டதும், மெலிதாகப் புன்னகை செய்து, தாரை முதலான மனைவிமார்கள் எல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டு, கோபத்துடன் அந்தப் பேரசுரனைப் பார்த்துக் கூறினான்— (37)

‘இவன் மதுபானம் செய்தவன் - என்று என்னைப் பற்றி நினைத்து விடாதே. நீ, இப்போதே யுத்தம் செய்யப் பின்வாங்கவில்லை என்றால், நான் பானம் செய்திருப்பது, நம்மிடையே நடக்கப் போகும் யுத்தத்திற்காக செய்யப்பட்ட வீரபானம் என்று எண்ணிக்கொள்.’ (யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன், யுத்தவெறி ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகப் போர்வீரர்கள் குடிப்பது, வீரபானம்.) (38)

அவனிடம் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, தன்னுடைய தந்தையான இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட பொன்மாலையைக் கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டு, சினம் மிகுந்தவனாக, யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாக வந்து நின்றான். (‘ஏதத் காஞ்சநமாலா தூரண காலே ய: புரோ யுத்தாயாகுச்சுதி தஸ்ய பூலம் ஸர்வம் தவைவ பூவிஷ்யதீதி மஹேந்த்ரேண துத்தாம்-இத்யர்த்தத்: 1’ - இந்தக் காஞ்சனமாலை உன் கழுத்தில் இருக்கும்போது உன்னுடன் போர் புரிவதற்காக உன் எதிரில் எவன் வருகிறானோ, அவனுடைய சக்தி முழுவதும் உன்னை வந்தடையும் என்று சொல்லி இந்திரன் கொடுத்தான் - என்பது, பாஷ்யகாரர் கோவிந்தராஜர் குறிப்பு.) (39)

வானரசிரேஷ்டனான வாலி, மலை போல் பேருருவத்துடனிருந்த துந்துபியை, இரு கொம்புகளையும் பிடித்து, வீரக்குரல் எழுப்பியவாறே பல தடவைகள் சுழற்றினான். வாலி, அவனைத் தரையில் அடித்து வீழ்த்தி, பேரிரைச்சலுடன் குரல் எழுப்பினான். தரையில் அடிபட்டு விழுந்த அவனுடைய இரு செவிகளிலிருந்தும் இரத்தம் பெருகி வழிந்தது. (40,41)

கோபத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, ஒருவரையொருவர் ஜெயிக்க விரும்பிய துந்துபி-வாலி ஆகிய இருவரிடையே மிகவும் பயங்கரமான யுத்தம் தொடங்கியது. (42)

- அயுத்₄யத தத₃ா வாலீ ஸக்ரதுல்யபராக்ரம: ।
முஷ்டிபி₄ர்ஜாநுபி₄: பத்₃பி₄: ஸிலாபி₄: பாத₃பைஸ்தத₂ா ॥ (43)
- பரஸ்பரம் க்₄நதோஸ்தத்ர வாநராஸுரயோஸ்தத₃ா ।
ஆஸ்தீ₃தீ₄நோஸுரோ யுத்₃தே₄ ஸக்ரஸுநுர்வ்யவர்த₄த ॥ (44)
- தம் து து₃ந்தி₃பி₄முத்₃யம்ய த₄ரண்யாமப்₄யபாதயத் ।
யுத்₃தே₄ ப்ராணஹரே தஸ்மிந்நிஷ்பிஷ்டோ து₃ந்தி₃பி₄ஸ்தத₃ா ॥
பபாத ச மஹாகாய: ச்னிதௌ பஞ்சத்வமாகுத: ॥ (45)
- தம் தோலயித்வா ப₃ாஹுப்₄யாம் க₃தஸத்த்வமசேதநம் ।
சிசேஷப ப₃லவாந வாலீ வேகே₃நைகேந யோஜநம் ॥ (46)
- தஸ்ய வேக₃ப்ரவித்₃த₄ஸ்ய வக்த்ராத்ச்ஷதஜபி₃ந்த₃வ: ।
ப்ரபேதுர்மாருதோத்ஷிப்தா மதங்க₃ஸ்யாஸ்ரமம் ப்ரதி ॥ (47)
- தாந் த்₃ருஷ்ட்வா பதிதாம்ஸ்தஸ்ய முநி: ஸோணிதவிப்ருஷ: ।
க்ருத்₃த₄ஸ்தஸ்ய மஹாப₄ாக₃ஸ்சிந்தயாமாஸ கோ ந்வயம் ॥ (48)
- யேநாஹம் ஸஹஸா ஸ்ப்ருஷ்ட: ஸோணிதேந து₃ராத்மநா ।
கோயம் து₃ராத்மா து₃ர்புத்₃தி₄ரக்ருதாத்மா ச ப₃ாலிஸ: ॥ (49)
- இத்யுக்த்வாத₂ விநிஷ்க்ரம்ய து₃த₃ர்ஸ முநிபுங்க₃வ: ।
மஹிஷம் பர்வதாகாரம் க₃தாஸம் பதிதம் பு₄வி ॥ (50)
- ஸ து விக்ஞாய தபஸா வாநரேண க்ருதம் ஹி தத் ।
உத்ஸஸர்ஜ மஹாஸாபம் ச்ஷேப்தாரம் வாலிநம் ப்ரதி ॥ (51)
- இஹ தேநாப்ரவேஷ்டவ்யம் ப்ரவிஷ்டஸ்ய வதே₄ா ப₄வேத் ।
வநம் மத்ஸம்ஸ்ரயம் யேந து₃ஷிதம் ருதி₄ரஸ்ரவை: ॥ (52)
- ஸம்ப₄க்₃நா: பாத₃பாஸ்சேமே ச்னிபதேஹாஸுரீம் தநும் ।
ஸமந்தாத்₃யோஜநம் பூர்ணமாஸ்ரமம் மாமகம் யதி₃ ॥
ஆக₃மிஷ்யதி து₃ர்புத்₃தி₄ர்வ்யக்தம் ஸ ந ப₄விஷ்யதி ॥ (53)
- யே சாபி ஸசிவாஸ்தஸ்ய ஸம்ஸ்ரிதா மாமகம் வநம் ।
ந ச தைரிஹ வஸ்தவ்யம் ஸ்ருத்வா யாந்து யத₂ாஸுக₂ம் ॥ (54)
- யதி₃ தேபீஹ திஷ்ட₂ந்தி ஸபிஷ்யே தாநபி த்₄ருவம் ।
வநோஸ்மிந் மாமகேத்யர்த₂ம் புத்ரவத்பரிபாலிதே ॥
பத்ராங்குரவிநாஸாய ப₂லமூலாப₄வாய ச ॥ (55)
- தி₃வஸஸ்சாஸ்ய மர்யாத₃ா யம் த்₃ருஷ்டா ஸ்வோஸமி வாநரம் ।
ப₃ாஹுவர்ஷஸஹஸ்ராணி ஸ வை ஸைலோ ப₄விஷ்யதி ॥ (56)

அப்போது, இந்திரனுக்கு நிகரான பராக்கிரமம் படைத்த வாலி, முஷ்டி-முழங்கால்-பாறை மற்றும் மரங்களால் போர் புரிந்தான். (43)

போரில் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொள்ளும் அந்த நேரத்தில், வானரன், அசுரன் ஆகிய இருவரில், அசுரன் சளைத்தவனாகி விட்டான்; இந்திரனுடைய மைந்தனான வாலியின் வெற்றி வாய்ப்பு மேலும் வளர்ந்தது. (44)

உயிரைப் பறிப்பதற்காக நடந்த அந்தப் போரில், அசுரனான துந்துபியை உயரே தூக்கித் தரையில் வீசியெறிந்து, (வாலி தன் கால்களால் அமுக்கிப்) பிசைந்தான். பேருடல் படைத்த அவன், உயிரை இழந்து தரையில் விழுந்தான். (45)

உயிரிழந்து, ஜடப்பொருளாகிவிட்ட அவனை, மகாபலம் பொருந்திய வாலி, தன் இரு கைகளாலும் (உயரே) தூக்கி, ஒரே வீச்சில் ஒரு யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் போய் விழும்படியாக வீசியெறிந்தான். (46)

வேகமாக வீசியெறியப்பட்ட அந்த உடலின் வாயிலிருந்து ஏராளமான இரத்தத்துளிகள் காற்று வீச்சினால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு, மதங்க முனிவரின் ஆசிரமப் பகுதியில் விழுந்தன. மிகவும் கீர்த்தி பெற்ற அந்த முனிவர், ஆசிரம வளாகத்தில் வந்து விழுந்த இரத்தத்திவலைகளைக் கண்டு, கோபம் கொண்டவராகி, (இந்த அக்கிரமமான காரியத்தைச் செய்த) 'அவன் யார்?' என்று தனக்குள் சிந்தித்துப் பார்த்தார். (47,48)

'தீய இயல்புடைய எவனால், நான் (அதாவது, என் ஆசிரமம்) இரத்தத்தினால் அசுத்தமாக்கப்பட்டேன்? தீய குணம், கெட்ட புத்தி, அடக்கமின்மை கொண்ட இந்த மூர்க்கன் யார்?' - இவ்வாறு தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு, உத்தமமுனிவராகிய மதங்கர், வெளியே வந்து, மலை போன்ற பேருடல் படைத்ததும், உயிரிழந்து தரையில் கிடந்ததுமான எருமையைக் கண்டார். (49,50)

தன் தவமகிமையினால், (எருமையை எறிந்த அடாத செயல்) அது ஒரு வானரனால் செய்யப்பட்டது என்பதை அறிந்து கொண்டார். அதைத் தூக்கியெறிந்த வாலிக்கு(ப் பின்வரும்) சாபத்தைக் கொடுத்தார்— (51)

'நான் வசிக்கும் இடமான இந்தக் காடு, இரத்தத் துளிகளால், எவனால் மாசுபடுத்தப்பட்டதோ, அவன், இந்த இடத்திற்கு இனி வரக்கூடாது; வந்தால் மரணம் அடைவான். இங்குள்ள மரங்கள் எல்லாம், அசுரனின் உடல் எறியப்பட்டபோது முறிந்துவிட்டிருக்கின்றன. (எனவே,) என் ஆசிரமத்தைச் சுற்றிலும் ஒரு யோஜனை தூரத்திற்குள், அறிவிலியாகிய அவன் காலடி எடுத்து வைத்தானேயானால், நிச்சயமாக அவன் உயிருடன் இருக்க மாட்டான். (52,53)

நான் வசிக்கின்ற இந்தக் காட்டில், அவனுடைய (வாலியினுடைய) அமைச்சர்கள், நெருங்கிய உற்றார்-உறவினர்கள் யாரேனும் இருந்தால், அவர்களும் இந்தப் பிரதேசத்தில் வசிக்கக் கூடாது. நான் கொடுத்திருக்கும் சாபத்தைக் கேட்டு, வேறு எங்கேனும் சென்றுவிட வேண்டும். (54)

எனது ஆசிரமத்தைச் சுற்றியுள்ள இந்தக் காட்டுப் பகுதியை, நான் புத்திரவாட்சல்யத்துடன் பரிபாலித்து வருகிறேன். இங்குள்ள மரங்களின் இலை-தளிர்கள் மற்றும் பழம்-கிழங்குகளை அழித்துக் கொண்டு, நான் கூறியபடி வெளியேறாமல் இங்கேயே தங்கியிருப்பார்களேயானால், அவர்களையும் நிச்சயமாக சபித்து விடுவேன். (55)

இன்றைக்கு மட்டும் அவர்கள் இங்கே இருக்கலாம். நாளை தினம் எந்தக் குரங்கையாவது நான் இங்கே பார்த்தால், பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் அவர்கள் பாறைகளாகப் போய் விடுவார்கள்.' (56)

ததஸ்தே வாநரா: ஸ்ருத்வா கி₃ரம் முநிஸமீரிதாம் ।
நிஸ்சக்ரமுர்வநாத்ஸமாத்நாந் த்₃ருஷ்ட்வா வாலிரப்₃ரவீத் ॥ (57)

கிம் ப₄வந்த: ஸமஸ்தாஸ்ச மதங்க₃வநவாஸிந: ।
மத்ஸமீபமநுப்ராப்தா அபி ஸ்வஸ்தி வநௌகஸாம் ॥ (58)

ததஸ்தே காரணம் ஸர்வம் தத₃ா ஸாபம் ச வாலிந: ।
ஸஸம்ஸுர்வாநரா: ஸர்வே வாலிநே ஹேமமாலிநே ॥ (59)

ஏதச்ச்₂ருத்வா தத₃ா வாலீ வசநம் வாநரேரிதம் ।
ஸ மஹர்ஷிம் தமாஸாத்₃ய யாசதே ஸ்ம க்ருதாஞ்ஜலி: ॥ (60)

மஹர்ஷிஸ்தமநாத்₃ருத்ய ப்ரவிவேஸாஸ்ரமம் தத₃ா ।
ஸாபத₄ாரணபீ₄தஸ்து வாலீ விஹ்வலதாம் க₃த: ॥ (61)

தத: ஸாபப₄யாத்₃பீ₄த ருஸ்யமுகம் மஹாகி₃ரிம் ।
ப்ரேவஷ்டும் நேச்ச₂தி ஹிரித்₃ரஷ்டும் வாபி நரேஸ்வர ॥ (62)

தஸ்யாப்ரவேஸம் க்ருத்வாஹமித₃ம் ராம மஹாவநம் ।
விசராமி ஸஹாமாத்யோ விஷாதே₃ந விவர்ஜித: ॥ (63)

ஏஷோஸ்தி₂நிசயஸ்தஸ்ய து₃ந்து₃பே₄: ஸம்ப்ரகாஸதே ।
வீர்யோத்ஸேகாந்நிரஸ்தஸ்ய கி₃ரிசூடோபமோ மஹாந் ॥ (64)

இமே ச விபுலா: ஸாலா: ஸப்த ஸாக₂ாவலம்பி₃ந: ।
யத்ரைகம் க₄டதே வாலீ நிஷ்பத்ரயிதுமோஜஸா ॥ (65)

ஏதத்₃ஸ்யாஸமம் வீர்யம் மயா ராம ப்ரகீர்திதம் ।
கத₂ம் தம் வாலிநம் ஹந்தும் ஸமரே ஸக்ஷயஸே ந்ருப ॥ (66)

தத₂ா ப்₃ருவாணம் ஸுக்₃ரீவம் ப்ரஹஸந்(ல்)லக்ஷமணோஸ்ப்₃ரவீத் ।
கஸ்மிந் கர்மணி நிர்வ்ருத்தே ஸ்ரத்₃த₃யா வாலிநோ வத₄ம் ॥ (67)

தமுவாசாத்₂ ஸுக்₃ரீவ: ஸப்த ஸாலாநிமாந் புரா ।
ஏவமேகைகஸோ வாலீ விவ்யாத₄ாத்₂ ஸ சாஸக்ருத் ॥ (68)

ராமோ வித₃ாரயேதே₃ஷாம் ப₃ாணேநைகேந சேத்₃த்₃ருமம் ।
வாலிநம் நிஹதம் மந்யே த்₃ருஷ்ட்வா ராமஸ்ய விக்ரமம் ॥ (69)

ஹதஸ்ய மஹிஷஸ்யாஸ்தி₂ பாதே₃நைகேந லக்ஷமண ।
உத்₃யம்யாத்₂ ப்ரக்ஷிபேச்சேத்தரஸா த்₃வே த₄நு:ஸதே ॥ (70)

ஏவமுக்த்வா து ஸுக்₃ரீவோ ராமம் ரக்தாந்தலோசநம் ।
த்₄யாத்வா முஹூர்தம் காருத்ஸ்த₂ம் புநரேவ வசோஸ்ப்₃ரவீத் ॥ (71)

பின்னர், முனிவரால் கொடுக்கப்பட்ட சாபத்தைக் கேள்விப்பட்ட வானரர்கள், (கூட்டம் கூட்டமாக) அந்தக் காட்டிலிருந்து வெளியேறத் தொடங்கினார்கள். அவர்களைப் பார்த்து வாலி கேட்டான்— (57)

‘மதங்க முனிவரின் காட்டில் வசித்துக் கொண்டிருந்த நீங்கள் எல்லோரும் என்னிடம் ஏன் வந்து விட்டீர்கள்? வானரர்களுக்கு அங்கே ஆபத்து ஏதுமில்லையே?’ (58)

அப்போது, காஞ்சனமாலை அணிந்திருந்த வாலியிடம், வானரர்கள் ஒன்றாகக் கூடி, துந்துபியின் உடல் விழுந்ததையும், வாலிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சாபத்தைப் பற்றிய விபரத்தையும், அதைத் தொடர்ந்து நடந்தவைகள் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தார்கள். (59)

வானரர்கள் கூறிய செய்தியைக் கேட்டவுடன், மாமுனிவராகிய அவரிடம் சென்று, கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு வாலி விண்ணப்பித்துக் கொண்டான். (60)

ஆனால், மாமுனிவர் அவனை மதிக்காமல் தன் குடிலுக்குள் சென்றுவிட்டார். (வாலி, மதங்கர் அருகில் வந்தும் அவன் உயிர் போகவில்லை என்பதால், ‘இன்று ஒரு நாள் மட்டும் அவர்கள் இங்கே இருக்கலாம்’ என்று முனிவர் கூறியது, வாலிக்கும் பொருந்தும் என்று கொள்க.) வாலியும் சாபத்தின் தவிர்க்க முடியாத தன்மையை உணர்ந்து, அச்சமடைந்து, மனவருத்தத்துடன் அவ்விடமிருந்து சென்றான். (61)

மன்னரே! அப்போது முதற்கொண்டு, சாபத்திற்கு அஞ்சி, பயந்து மாமலையான இந்த ரிஷ்யமுகத்திற்குள் நுழையவோ, ஏன் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவோகூட துணியாதிருக்கிறான். இராம வள்ளலே! அவன் இந்தப் பெருங்காட்டுக்குள் நுழையமாட்டான் என்பதையறிந்து, அமைச்சர்களோடுகூட கவலையில்லாமல் நான் இங்கே தங்கியிருக்கிறேன். (62,63)

தன் ஆற்றலில் செருக்குக் கொண்ட வாலியினால் தூக்கியெறிப்பட்டதும், பெரிய மலையின் சிகரத்தைப் போன்றதுமான துந்துபியின் எலும்புக் குவியல், இதோ காணப்படுகிறது. ஏராளமான கிளைகளையுடைய, வலுவான ஏழு ஆச்சா மரங்கள் இங்கே இருக்கின்றனவல்லவா? இவைகள் ஒவ்வொன்றையும் (தான் களைத்துப் போகாமல் ஆட்டி அசைத்து) தன் பேராற்றலால் ஓர் இலைகூட இல்லாமல் செய்வதற்கு வல்லவன், வாலி. (64,65)

வீர இராமனே! அவனுடைய ஒப்பற்ற பராக்கிரமத்தை நான் விவரித்துவிட்டேன். மாமன்னர் புதல்வரே! இப்படிப்பட்ட வாலியை, தாங்கள் எப்படிப் போரில் கொல்ல முடியும்?” இவ்வாறு பேசிமுடித்த சுகீர்வனைப் பார்த்து, சற்றே புன்னகைத்தவாறு இலக்குவன் கேட்டான்— ‘நீங்கள் சொல்லும் எந்தவொரு (கடினமான) காரியத்தை (இராமன்) செய்து முடித்தால், (அவரால்) வாலியைக் கொல்ல முடியும் என்ற நம்பிக்கை உங்களுக்கு ஏற்படும்?’ (66,67)

அவனைப் பார்த்து, சுகீர்வன் பின்வருமாறு பதில் கூறினான்— “முன்னொரு காலத்தில் இந்த ஏழு ஆச்சா மரங்களையும் வாலி ஆட்டி அசைத்திருக்கிறான்; பின்னரும் பல தடவைகள் அவ்வாறே செய்துள்ளான். (68)

லட்சுமணா! இராமபிரான், இவைகளுள் ஒரு மரத்தை ஒரேயொரு பாணத்தால் துளைக்க வேண்டும்; கொல்லப்பட்ட எருமையின் எலும்புக்கூட்டை ஒரு காலால் தூக்கி, மிகவும் பலமாக, இருநூறு வில்லளவு தூரத்திற்கு அப்பால் எறியவேண்டும். அப்போது ஸ்ரீராமனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்களால் கண்டு, வாலி மாண்டுவிட்டதாகவே எண்ணிக் கொள்வேன்.” (‘தூறு:’ என்று சுலோகத்தில் உள்ள சொல், நீட்டலளவையைக் குறிப்பது. அதாவது, சுமாராக ஆறடி நீளம்). (69,70)

கண்ணோரங்களில் செம்மை படர்ந்த இராமனைப் பார்த்து மேற்கண்டவாறு கூறிவிட்டு, சிறிது நேரம் யோசனை செய்தபின், காகுத்தனைப் பார்த்து மேலும் கூறினான்— (71)

ஸுஓரஸ்ச ஸுஓரக₄தீ ச ப்ரக்யாதப₃லபௌருஷ: ।
ப₃லவாந வாநரோ வாலீ ஸம்யுகேஷ்வபராஜித: ॥ (72)

த்யுருஸ்யந்தே சாஸ்ய கர்மாணி த்யுஷ்கராணி ஸுரைரபி ।
யாநி ஸஞ்சிந்த்ய பீ₄தோஹம்ருஸ்யமுகம் ஸமாஸ்ரித: ॥ (73)

தமஜய்யமத்யுஷ்யம் ச வாநரேந்த்ரமமர்ஷணம் ।
விசிந்தயந்ந முஞ்சாமி ருஸ்யமுகமஹம் த்விமம் ॥ (74)

உத்யுவிக்கந: ஸங்கிதஸ்சாபி விசராமி மஹாவநே ।
அநுரக்தை: ஸஹாமாத்யைர்ஹநுமத்ப்ரமுகைர்வரை: ॥ (75)

உபலப்த்யம் ச மே ஸ்லாக்யம் ஸந்மித்ரம் மித்ரவத்ஸல ।
த்வாமஹம் புருஷவ்யாக்ய ஹிமவந்தமிவாஸ்ரித: ॥ (76)

கிம் து தஸ்ய ப₃லக்ஞோஹம் த்யுர்ப்ப₄ராதூர்ப₃லஸாலிந: ।
அப்ரத்யக்ஷம் து மே வீர்யம் ஸமரே தவ ராக₄வ ॥ (77)

ந க₂ல்வஹம் த்வாம் துலயே நாவமந்யே ந பீ₄ஷயே ।
கர்மபிஸ்தஸ்ய பீ₄மைஸ்து காதர்யம் ஜநிதம் மம ॥ (78)

காமம் ராக₄வ தே வாணீ ப்ரமாணம் தைர்யமாக்ருதி: ।
ஸுசிசயந்தி பரம் தேஜோ ப₄ஸ்மச்ச₂ந்நமிவாநலம் ॥ (79)

தஸ்ய தத்யவசநம் ஸ்ருத்வா ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஸ்மிதபூர்வமதோ₂ ராம: ப்ரத்யுவாச ஹரிம் ப்ரபு: ॥ (80)

யதி₃ ந ப்ரத்யயோஸமாஸு விக்ரமே தவ வாநர ।
ப்ரத்யயம் ஸமரே ஸ்லாக்யமஹமுத்பாத்யாமி தே ॥ (81)

ஏவமுக்த்வா து ஸுக்₃ரீவம் ஸாந்த்வம் லக்ஷ்மணபூர்வஜ: ।
ராக₄வோ த்யுந்த்யுபே₄: காயம் பாத்யாங்குஷ்டே₂ந லீலயா ॥
தோலயித்வா மஹாப₃ாஹுஸ்சிஷேப த்யுஸயோஜநம் ॥ (82)

அஸுரஸ்ய தநும் ஸுஷ்காம் பாத்யாங்குஷ்டே₂ந வீர்யவாந் ।
க்ஷிப்தம் த்யுஷ்ட்வா தத: காயம் ஸுக்₃ரீவ: புநர்ப்ரவீத் ॥ (83)

லக்ஷ்மணஸ்யாக்ய₃ரதோ ராமம் தபந்தமிவ ப₄ாஸ்கரம் ।
ஹரீணாமக்ய₃ரதோ வீரமித்யம் வசநமர்த்வத் ॥ (84)

ஆர்த்ய₃ர: ஸமாம்ஸ: ப்ரத்யக்ய₃ர: க்ஷிப்த: காய: புரா ஸகே₂ ।
லகு: ஸம்ப்ரதி நிர்மாம்ஸஸ்த்ருணபூதஸ்ச ராக₄வ ॥ (85)

“மகாபலம் பொருந்திய வானரனான வாலி சூரன்; சூரர்களை(ப் போரில்) கொன்றவன்; அவன் ஆற்றலும் ஆண்மையும் புகழ்பெற்றவை; போர்களில் எவராலும் வெல்ல முடியாதவன். தேவர்களாலும்கூட செய்தற்கரிய செயல்களை இவன் (எளிதாகச்) செய்வதைப் பார்த்துவிட்டு, அச்சமடைந்து, (அவன் காலடி படமுடியாத) ரிஷ்யமுகத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன். (72,73)

வானரர் தலைவனான அவன் எவராலும் வெல்ல முடியாதவன்; அடக்க முடியாதவன் (அலட்சியப்படுத்த முடியாதவன்); எதிரிகளின் மிரட்டலுக்கு அஞ்சாதவன் என்பதை நன்றாக எண்ணிப் பார்த்து, (சாபம் காரணமாக வர முடியாத) இந்த ரிஷ்யமுக மலையை விட்டு அகலாதிருக்கிறேன். (74)

என்னை அனுசரித்துப் போகிறவர்களும் உயர் குணங்களை உடையவர்களுமான (நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களுமான) அனுமான் முதலிய அமைச்சர்களோடு கூடவே, எப்போதும் (‘அவன் வந்து விடுவானோ?’ என்ற) சந்தேகத்துடனும் அச்சத்துடனும் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். (75)

நண்பர்களிடம் அன்பு பாராட்டுபவரே! (தாங்கள்) மிகச்சிறந்த, நல்ல நண்பராக எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறீர்கள். ஆண் சிங்கமே! மிக்க உறுதியான இமயமலையைப் போன்ற தங்களை, நான் அண்டியிருக்கிறேன். (76)

ஆனால், ரகுநந்தனா! கொடிய தன்மை கொண்ட சகோதரனும் பலம் மிகுந்தவனுமான அவனுடைய ஆற்றலை, நான் நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், போர்க்களத்தில் தங்கள் வீரத்தை நான் கண்ணால் பார்த்ததில்லை. நான், தங்களை அவனுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதாக எண்ணக்கூடாது. தங்களை அவமதிக்கவுமில்லை; பயமுறுத்தவுமில்லை. ஆனால், மகாபயங்கரமான அவனுடைய கொடுஞ்செயல்களை நேரில் பார்த்திருப்பதால், என் மனத்தில் அச்சம் புகுந்திருக்கிறது. (77,78)

இராகவா! தங்களுடைய சத்தியமான வாக்கும், அறிவாற்றலும், மனவுறுதியும், நீறுபூத்த நெருப்புப் போல் பொலிவுடன் விளங்கும் தங்களின் திருத்தோற்றமுமே (தங்களுடைய நிகரற்ற) வீரத்தை விளக்குவதற்குப் போதுமானவை.” (79)

மேன்மை தங்கிய இராமன், மகாத்மாவான சுகீவனின் சொற்களைக் கேட்டு, வானரனான அவனைப் பார்த்து இலேசாகச் சிரித்தவண்ணம் (பின்வருமாறு) பதில் கூறினார்— (80)

‘வானரனே! எங்கள் போர்த்திறனில் உனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லையென்றால், உன்னால் போற்றத்தக்க விதத்தில் நம்பிக்கையை விளைவிக்கிறேன்.’ (81)

இலக்குவனின் மூத்தவரும் தோள்வலிமை மிக்கவரும் ரகுசுவ திலகமுமான அவர், (இவ்வளவு தானே? என்று) சுகீவனுக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு, ஒரு காலின் கட்டைவிரலால், துந்துபியின் உடலை வெகு எளிதாகத் தூக்கி, பத்து யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் போய் விழும்படியாகத் தூக்கியெறிந்தார். (82)

சுண்டிப்போயிருந்த அசுரனின் உடல், கால் கட்டைவிரலால் தூக்கியெறிப்பட்டதைப் பார்த்து, வீரனான சுகீவன் மீண்டும் கூறினான். (83)

இலக்குவன் முன்னிலையில், சூரியனைப் போல் சுடர்விடுகின்ற வீரரான இராமனைப் பார்த்து, வானரர்கள் குழ நின்ற அவன், பொருள் பொதிந்த பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (84)

“நண்பரே! முன்பு (வாலி எறிந்தபோது) இந்த உடல், இரத்தம் நிரம்பியதாய், சதைப்பற்றுள்ளதாய், புத்தம் புதியதாக இருந்தது. ஆனால், ரகுநந்தனா! (அது நடந்து வெகுகாலமாகிவிட்டபடியால்) தற்சமயம் இலேசாகிவிட்டது; சதைகள் இல்லாமல், வெறும் புல்லைப் போன்றதாகிவிட்டது. (85)

ப்ரவிஷ்டஸ்ச முஹூர்தேந தூராம் பித்த்வா மஹாஜவ: ।
நிஷ்பத்ய ச புநஸ்தூர்ணாம் ஸ்வதூணீம் புநராவிஸத் ॥ (4)

(இந்த நிகழ்ச்சி நடந்தபோது) நீண்ட காலம் யுத்தம் செய்ததால் என் சகோதரன் வாலி மிகவும் களைப்படைந்திருந்தான்; மது அருந்தி மயக்கத்தில் இருந்தான். (அவ்வளவு தளர்ந்த நிலையில் அவனால் தூக்கி எறியப்பட்ட, மிகவும் பாரமாக இருந்த இதை) புத்துணர்ச்சியுடன் இருக்கும் தாங்கள் இலகுவாகத் தூக்கியெறிந்திருக்கிறீர்கள். (எனவே, முற்றிலும் மாறுபட்ட சூழ்நிலை காரணமாக) அதிக பலம் தங்களுக்கா? இல்லை, அவனுக்கா? - என்று நிச்சயிக்க முடியாமலிருக்கிறது. ஏனென்றால், அப்போது இரத்தம்-சதை நிரம்பி கனமாக, ஈரமாகவிருந்த உடல், இப்போது உலர்ந்து போயிருக்கிறது. இராகவா! இரண்டுக்குமிடையே உள்ள வேற்றுமை மிகப் பெரியதல்லவா? (86,87)

பாசமிக்க நண்பரே! அதிக ஆற்றல் தங்களிடமா? அல்லது, அவனிடமா? - என்ற விஷயத்தில், இந்த சந்தேகம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. தாங்கள், (இங்குள்ள ஏழு ஆச்சா மரங்களுள்) ஒன்றை மட்டும் (அம்பினால்) துளைத்துக் காட்டினால், இருவரில் யாருக்குப் பலம் அதிகம் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்துவிடும். (தங்கள் கையிலுள்ள) யானைத் துதிக்கை போல் நீண்டதான வில்லைக் காதுவரை இழுத்து வளைத்து, நானேற்றி சக்தி வாய்ந்த ஒரு பாணத்தைச் செலுத்துங்கள். (88,89)

தங்களால் விடப்படும் அம்பு, இந்த ஆச்சா மரத்தைத் துளைத்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை. (மறுபடியும் என் ஆற்றலை சோதனை செய்து பார்க்க, இவன் ஏன் விரும்புகிறான்? என்பது போன்ற) ஆராய்ச்சிகள் இப்போது வேண்டாம். (தங்களைப் பரீட்சிப்பதற்காக அல்ல; தங்கள் பேராற்றலை மறுபடியும் கண்ணால் கண்டு மகிழ் விரும்புகிறேன்). மன்னர் மைந்தரே! என் வேண்டுகோளை உடனே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். என் மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். ஒளிமிக்க பொருட்களில் முதன்மையானது, சூரியன்; அவ்வாறே, மாமலைகளுள் உயர்ந்தது இமயமலை; நாற்கால் பிராணிகளில் உயர்வானது, சிங்கம்; அதுபோல, பேராற்றல் மிக்க மானுடர்களில் தாங்கள்தான் மிகச்சிறந்தவர்.” (90,91)

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்

பதினோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸர்க்கம் : பன்னிரண்டு

சுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை வந்தது!

பேராற்றல் படைத்த இராமன், சுக்ரீவனால் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டவுடன், (அவனுக்குத் தன் பராக்கிரமத்தில்) நம்பிக்கை உண்டுபண்ணுவதற்காக வில்லைக் கையிலெடுத்தார். எல்லோரையும் கௌரவிக்கும் குணசீலராகிய அவர், மிகவும் உறுதியான வில்லை எடுத்து, நானொலியால் எல்லாத் திசைகளையும் நிரப்பி, ஆச்சா மரத்தை இலக்காகக் கொண்டு ஓர் அம்பினைச் செலுத்தினார். (1,2)

மகாபலம் பொருந்திய அவரால் விடப்பட்ட, பொற்கட்டுகளைக் கொண்ட பாணம், ஏழு ஆச்சா மரங்களையும் துளைத்துக் கொண்டு, மலைச்சிகரத்தைத் தகர்த்து, கீழேயுள்ள ஏழாவது உலகமான ரஸாதலத்தைச் சென்றடைந்தது. (ஸப்தபூமி என்று மூலசுவோகத்திலுள்ள சொல்லுக்கு, ரஸாதலம் என்று பொருள் கொள்வர், பாஷ்யகாரர்.) (3)

மகாவேகமுடைய அந்த பாணம், நொடிப்பொழுதில் பூமியைத் துளைத்துக் கொண்டு சென்று, உடனே வெளியே வந்து, முன்பு போலவே தன் அம்புறாத்தூணியில் புகுந்து கொண்டது. ('ஐடவஸ்துவான பாணம், மீண்டும் திரும்பி வருமா?' என்ற ஐயத்தைப் போக்க, 'மந்த்ரப்ரபுவேண அசேதநஸ்யாபி புந: ஆக்யமநம்' என்கிறது, கோவிந்தராஜீயம்). (4)

தாந் த்ருஷ்ட்வா ஸப்த நிர்₄பி₄ந்நாந் ஸாலாந் வாநரபுங்குவ: ।
ராமஸ்ய ஸரவேகே₃ந விஸ்மயம் பரமம் க₃த: ॥ (5)

ஸ மூர்த்₄நா ந்யபதத்₃பூ₄மௌ ப்ரலம்பீக்ருதபூ₄ஷண: ।
ஸுக்₃ரீவ: பரமப்ரீதோ ராக₄வாய க்ருதாஞ்ஜலி: ॥ (6)

இத₃ம் சோவாச த₄ர்மக்ளம் கர்மணா தேந ஹர்ஷித: ।
ராமம் ஸர்வாஸ்த்ரவிது₃ஷாம் ஸ்ரேஷ்ட₂ம் ஸூரமவஸ்தி₂தம் ॥ (7)

ஸேந்த்₃ராநபி ஸுராந் ஸர்வாந்ஸ்த்வம் பூ₃ணை: புருஷர்ஷப₄ ।
ஸமர்த்₂: ஸமரே ஹந்தும் கிம் புநர்வாலிநம் ப்ரபே₄ ॥ (8)

யேந ஸப்த மஹாஸாலா கி₃ரிப்ரூ₄மிஸ்ச த₃ாரிதா: ।
பூ₃ணேநைகேந காசுத்ஸ்த₂ ஸ்த₂ாதா தே கோ ரணாக்₃ரத: ॥ (9)

அத்ய மே விக்₃த: ஸோக: ப்ரீதிரத்ய பரா மம ।
ஸுஹ்ருத்யம் த்வாம் ஸமாஸாத்ய மஹேந்த்₃ரவருணோபமம் ॥ (10)

தமத்யைவ ப்ரியார்த₂ம் மே வைரிணம் ப்₄ராத்ருருபிணம் ।
வாலிநம் ஜஹி காசுத்ஸ்த₂ மயா ப₃த்தே₄ஸயமஞ்ஜலி: ॥ (11)

ததோ ராம: பரிஷ்வஜ்ய ஸுக்₃ரீவம் ப்ரியத₃ர்ஸநம் ।
ப்ரத்யுவாச மஹாப்ராக்ஞோ லக்ஷ்மணாநுமதம் வச: ॥ (12)

அஸ்மாத்₃க₃ச்சே₂ம கிஷ்கிந்த₄ாம் க்ஷிப்ரம் க₃ச்ச₂ த்வமக்₃ரத: ।
க₃த்வா சாஹ்வய ஸுக்₃ரீவ வாலிநம் ப்₄ராத்ருக₃ந்தி₄நம் ॥ (13)

ஸர்வே தே த்வரிதம் க₃த்வா கிஷ்கிந்த₄ாம் வாலிந: புரீம் ।
வ்ருக்ஷராத்மாநமாவ்ருத்ய வ்யதிஷ்ட₂ந் க₃ஹநே வநே ॥ (14)

ஸுக்₃ரீவோ வ்யநத₃த்கே₄ரம் வாலிநோ ஹ்வாநகாரணாத் ।
க₃ாட₄ம் பரிஹிதோ வேக₃ாந்நாதை₃ப்₄ி₄ந்த₃ந்நிவாம்ப₃ரம் ॥ (15)

தம் ஸ்ருத்வா நிநத₃ம் ப்₄ராது: க்ருத்₃தே₄ வாலீ மஹாப₃ல: ।
நிஷ்பபாத ஸுஸம்ரப்₃தே₄ ப₄ாஸ்கரோஸ்ததடாதி₃வ ॥ (16)

தத: ஸுதுமூலம் யுத்₃த₂ம் வாலிஸுக்₃ரீவயோரபூ₄த் ।
க₃க₃நே க்₃ரஹயோர்கே₄ரம் புத்₄ாங்க₃ாரகயோரிவ ॥ (17)

தலைரஸநிகல்பைஸ்ச வஜ்ரகல்பைஸ்ச முஷ்டிபி₄: ।
ஜக்₃நது: ஸமரோந்யோந்யம் ப்₄ராத்ரௌ க்ரோத₄மூர்சி₂தௌ ॥ (18)

வானரத் தலைவனான சுக்ரீவன், இராமனுடைய பாணவேகத்தால் அந்த ஏழு ஆச்சா மரங்களும் சிதறடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தான். (இராமனுடைய பாணம் ஆச்சா மரங்களைப் பிளந்ததை மட்டும் சுக்ரீவனால் பார்க்க முடிந்தது. பூமிக்குள் சென்று திரும்பியதைக் காணும் திவ்யதிருஷ்டி அவனுக்கு இல்லை.) மிகவும் மனத்திருப்தியடைந்த சுக்ரீவன், இராகவன் திருமுன்னிலையில் இருகைகளையும் கூப்பி நின்று, கழுத்தில் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் விழுந்து புரளும்படி, அவர் திருவடிகளில் தன் தலையை வைத்துப் பூமியில் அங்கமெல்லாம் படும்படியாகப் பணிந்து வணங்கினான். (5,6)

ஆச்சரியகரமான அந்தச் செயலினால் மகிழ்ச்சியடைந்த அவன் (சுக்ரீவன்), அறம் அறிந்தவரும், அனைத்து ஆயுதங்களையும் செலுத்த வல்லவர்களில் தலைசிறந்தவரும், எதிரே நிற்கும் மாவீரருமான இராமனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினான்— (7)

“ஆண்மையாளர்களில் சிறந்தவரே! இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அனைவரையும் போர்க்களத்தில் பாணங்களால் கொல்லும் திறனுடையவர் தாங்கள் (என்பதை நான் கண்ணால் கண்டு தெரிந்துகொண்டு விட்டேன்). அப்படியிருக்கும்போது ஐயனே! வாலி எம்மாத்திரம்? மாபெரும் ஏழு ஆச்சா மரங்களும், மலையும், பூமியும் எந்த வீரரால் ஒரே பாணத்தால் பிளக்கப்பட்டனவோ, காகுத்தரே! அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு எதிரில் போர்க்களத்தில் நிற்கக் கூடியவர் எவரேனும் இருக்க முடியுமா? (8,9)

மகேந்திரன், வருணனுக்கு ஒப்பான மகாபலம் பொருந்திய தங்களை நண்பராகப் பெற்றுள்ளதால் என் துயரம் முற்றிலும் மறைந்து போய்விட்டது; இப்போது எனக்குத் திருப்தி உண்டாகியிருக்கிறது. காகுத்தரே! சகோதரன் என்ற உருவிலிருக்கும் என் விரோதியை இப்போதே தாங்கள் வதம் செய்து, எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்க வேண்டும். இரு கைகளையும் கூப்பி வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.” (10,11)

மகிழ்ச்சிப் பொலிவுடன் விளங்கிய சுக்ரீவனை மார்புறக் கட்டித் தழுவி, பேரறிவாளரான இராமன், இலக்குவனும் சம்மதப்படுவதான பதிலை அப்போது கூறினார்— (12)

“சுக்ரீவனே! இங்கிருந்து நாம் கிஷ்கிந்தைக்குப் போவோம். நீ, எங்களுக்கு முன்னதாக வேகமாகச் சென்று, உனக்குத் தொல்லை கொடுக்கும் உடன்பிறந்த வாலியைப் போருக்கு அழைப்பாய்.” (13)

அவர்கள் எல்லோரும் வாலியின் நகரமான கிஷ்கிந்தைக்கு வேகமாகச் சென்றார்கள். அடர்த்தியான காட்டுப் பகுதியில் (சுக்ரீவனைத் தவிர மற்றவர்கள்) தங்களை மறைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். (14)

சுக்ரீவன், ஆடையை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு, வாலியைப் போருக்கு அழைக்கும் நோக்கத்துடன், வாளைப் பிளக்கும் பேரொலி எழுப்பி உரக்கக் கூச்சல் போட்டான். (15)

மகாபலசாலியான வாலி, சகோதரனின் கோரக் கூச்சலைக் கேட்டு மிகவும் சினம் கொண்டு, அஸ்தகிரியிலிருந்து வெளிப்படும் சூரியனைப் போல, மிக வேகமாக வெளியே வந்தான். (மேருமலையின் தெற்குப் பகுதியில் சூரிய அஸ்தமன காலம், அதன் வடக்குப் பகுதியில் உதயகாலம் - என்பது புராண வசனம். வீறுகொண்டு வெளிப்படும் சூரியன் போல், வாலி வெளியே வந்தான் - என்பது கருத்து.) (16)

பின்னர், ஆகாயவெளியில், புதன்-செவ்வாய் ஆகிய இரு கோள்களிடையே போர் நிகழ்ந்தாற்போல, பயங்கரமானதும் குழப்பமானதுமான போர் வாலி-சுக்ரீவர்களிடையே உண்டாயிற்று. கோபாவேசத்திலிருந்த சகோதரர்கள் இருவரும், ஒருவரையொருவர் உள்ளங்கைகளால் இடி போல அடித்துக் கொண்டார்கள்; துவந்துவ யுத்தத்தில், வஜ்ராயுதம் போன்ற வலிமைமிக்க முஷ்டிகளால் தாக்கிக் கொண்டார்கள். (17,18)

ததோ ராமோ த₄நுஷ்பாணிஸ்தாவுபெ₄ள ஸமுதீ₃ஷ்ய து ।
அந்யோந்யஸத்₃ருஸௌ வீராவுபெ₄ள தே₃வாவிவாஸ்விநௌ ॥ (19)

யந்நாவக₃ச்ச₂த்ஸுக்₃ரீவம் வாலிநம் வாபி ராக₄வ: ।
ததோ ந க்ருதவாந் பு₃த்₃தி₄ம் மோக்துமந்தகரம் ஸரம் ॥ (20)

ஏதஸ்மிந்நந்தரே ப₄க்₃ந: ஸுக்₃ரீவஸ்தேந வாலிநா ।
அபஸ்யந் ராக₄வம் நாத₂ம்ருஸ்யமுகம் ப்ரது₃த்₃ருவே ॥ (21)

க்லாந்தோ ருதி₄ரஸித்தாங்க₃: ப்ரஹாரைர்ஜர்ஜரீக்ருத: ।
வாலிநாபி₄த்₃ருத: க்ரோத₄த்ப்ரவிவேஸ மஹாவநம் ॥ (22)

தம் ப்ரவிஷ்டம் வநம் த்₃ருஷ்ட்வா வாலீ ஸாபப₄யார்தி₃த: ।
முக்தோ ஹ்யஸி த்வமித்யுக்த்வா ஸந்நிவ்ருத்தோ மஹாத்₃யுதி: ॥ (23)

ராக₄வோபி ஸஹ ப்₄ராத்ரா ஸஹ சைவ ஹநூமதா ।
ததே₃வ வநமாக₃ச்ச₂த்ஸுக்₃ரீவோ யத்ர வாநர: ॥ (24)

தம் ஸமீக்ஷயாக்₃தம் ராமம் ஸுக்₃ரீவ: ஸஹலக்ஷமணம் ।
ஹ்ரீமாந் தீ₃நமுവാசேத₃ம் வஸுத₄ாமவலோகயந் ॥ (25)

ஆஹ்வயஸ்வேதி மாமுக்த்வா த₃ர்ஸயித்வா ச விக்ரமம் ।
வைரிணா க₄தயித்வா ச கிமித₃ாநீம் த்வயா க்ருதம் ॥ (26)

தாமேவ வேலாம் வக்தவ்யம் த்வயா ராக₄வ தத்த்வத: ।
வாலிநம் ந நிறுந்மீதி ததோ நாஹமிதோ வ்ரஜே ॥ (27)

தஸ்ய சைவம் ப்₃ருவாணஸ்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
கருணம் தீ₃நயா வாசா ராக₄வ: புநரப்₃ரவீத் ॥ (28)

ஸுக்₃ரீவ ஸ்ருயதாம் தாத க்ரோத₄ஸ்ச வ்யபநீயதாம் ।
காரணம் யேந ப்₃ாணோடயம் ந மயா ஸ விஸர்ஜித: ॥ (29)

அலங்காரேண வேஷேண ப்ரமானேந க₃தேந ச ।
த்வம் ச ஸுக்₃ரீவ வாலீ ச ஸத்₃ருஸௌ ஸ்த₂: பரஸ்பரம் ॥ (30)

ஸ்வரேண வர்சஸா சைவ ப்ரேக்ஷிதேந ச வாநர ।
விக்ரமேண ச வாக்யைஸ்ச வ்யக்திம் வாம் நோபலக்ஷயே ॥ (31)

ததோஹம் ரூபஸாத்₃ருஸ்யாந்மோஹிதோ வாநரோத்தம ।
நோத்ஸ்ருஜாமி மஹாவேக₃ம் ஸரம் ஸத்ருநிபுர்ஹணம் ॥ (32)

ஜீவிதாந்தகரம் கே₄ரம் ஸாத்₃ருஸ்யாத்து விஸங்கித: ।
மூலக₄தோ ந நௌ ஸ்யாத்₃தி₄ த்₃வயோரபி க்ருதோ மயா ॥ (33)

அசுவிநீ தேவர்களைப் போல் ஒரே மாதிரியாகத் தோற்றமளித்த, 'இவன், இன்னான்' என்று வேற்றுமை காண முடியாத வீரர்களான அவ்விருவர்களையும், கையில் வில்லுடன் நின்று கொண்டிருந்த இராமன் பார்த்து, 'இருவரில், வாலி யார்? சுக்ரீவன் யார்?' என்று தீர்மானிக்க முடியாததால், உயிரைப் பறிக்கும் அம்பைச் செலுத்துவதற்கு, அந்த நேரத்தில் முடிவு எடுக்க முடியவில்லை. (19,20)

இதனிடையில், வாலியினால் நன்றாக புடைக்கப்பட்ட சுக்ரீவன், தன்னைக் காப்பாற்றுவதாக வாக்களித்த இராமனைக் காணாததால், (தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக) ரிஷ்யமுகபர்வதத்தை நோக்கி வெகுவேகமாக ஓடினான். (21)

களைப்படைந்து, இரத்தத்தால் சரீரம் நனைந்து, (வாலியின்) குத்துகளால் உடல் தளர்ந்து போன சுக்ரீவன், கோபத்துடன் துரத்திக் கொண்டு வந்த வாலியிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக, மதங்க முனிவரின் ஆசிரமம் இருந்த பெருங்காட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டான். அவன் காட்டுக்குள் புகுந்து விட்டதைப் பார்த்த பேராற்றல் படைத்த வாலி, முனிவரின் சாபத்திற்கு அஞ்சி (அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லாமல்) 'பிழைத்துப் போ' என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான். (22,23)

இராமன், தன் சகோதரனுடனும் அனுமானுடனும் வானரத் தலைவனான சுக்ரீவன் மறைந்து கொண்டிருந்த, அதே காட்டுப் பகுதிக்கு வந்து சேர்ந்தார். இலக்குவனோடுகூடத் திரும்பி வந்த இராமனைப் பார்த்து, சுக்ரீவன் மிகவும் வெட்கமடைந்து, தலைகுனிந்து தரையைப் பார்த்துக் கொண்டு மனம் நொந்து பின்வருமாறு கூறினான்— (24,25)

“தங்களுடைய பராக்கிரமத்தை நான் காணும்படியாகக் காட்டினீர்கள். (அதனால், நான் நம்பிக்கை அடைந்தேன்.) அவனைப் போர் செய்வதற்கு அழைப்பாய் - என்று கூறினீர்கள். (என்ன ஆயிற்று?) என்னுடைய விரோதி என்னைப் புரட்டியெடுத்து விட்டான். தாங்கள், இப்போது ஏன் இப்படிச் செய்தீர்கள்? (26)

ரகுநந்தனா! (கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, வாலியைக் கொல்ல வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்ட) அந்தச் சமயத்திலேயே, 'நான், வாலியைக் கொல்ல மாட்டேன்' என்ற உண்மையைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் சொல்லியிருந்தால், நான் இங்கிருந்து (கிஷ்கிந்தைக்குச்) செல்லாமல் இருந்திருப்பேன்.” (27)

பரிசுத்தனான சுக்ரீவன் இவ்வாறு சொல்லி முடித்ததும், இராமபிரான் அவனிடம் இரக்கம் கொண்டு, ஆறுதலளிக்கும் சொற்களால் மறுபடியும் சொன்னார்— (28)

“என் அன்புக்குரிய சுக்ரீவனே! கோபத்தை விட்டுவிடு. நான் ஏன் பாணத்தைச் செலுத்தவில்லை? என்பதற்கான காரணத்தைக் கேள். சுக்ரீவா! மாலை முதலான அணிகலன்களாலும் உடையாலும் தோற்றத்தாலும் நடையாலும், நீயும் வாலியும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள். (29,30)

குரல், தேஜஸ், கண் பார்வை, பராக்கிரமம் மற்றும் பேசும் விதத்தினாலும், வானர வீரனே! உங்கள் இருவருக்குள்ளும் எவ்வித வேறுபாட்டையும் நான் காணவில்லை. வானரோத்தமனே! இருவரிடையேயுமுள்ள உருவ ஒற்றுமையில் குழம்பியதால்தான், எதிரிகளை மாய்க்க வல்லதும் பேராற்றல் கொண்டதுமான பாணத்தைச் செலுத்தவில்லை (31,32)

இருவரிடையேயுமிருந்த உருவ ஒற்றுமையால் 'யார், எவர்?' என்ற தெளிவு தோன்றாமல் உயிரைப் பறிக்கும் பயங்கரமான பாணத்தைச் செலுத்தவில்லை. நம்மிருவருடைய (பகைவரின் வதம்; மனைவியரை அடைதல் என்ற) ஒரே லட்சியத்திற்கு அழிவு என்னால் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதே? - என்பதால் வாளாவிருந்தேன். ('ஆடை-ஆபரணங்களில் வேற்றுமையைக் காணவில்லை' என்று, இராமன் கூறுவதால், இந்திரன் அளித்த காஞ்சனமாலையை அன்றைய தினம் வாலி அணிந்து கொண்டிருக்கவில்லை என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.) (33)

த்வயி வீரே விபந்நே ஹி அக்ஞாநால்லாக₄வாந்மயா ।
மௌட்₄யம் ச மம பூ₃ல்யம் ச க்₂யாபிதம் ஸ்யாத்த₄ரீஸ்வர ॥ (34)

த₃த்தாப₄யவதே₄ நாம பாதகம் மஹது₃ச்யதே ।
அஹம் ச லக்ஷ்மணஸ்சைவ ஸீதா ச வரவர்ணிநீ ॥ (35)

த்வத₃தீ₄நா வயம் ஸர்வே வநோஸ்மிஞ்சரணம் ப₄வாந் ।
தஸ்மாத்த₃யுத்₄யஸ்வ பூ₄யஸ்த்வம் மா மா ஸங்கீஸ்ச வாநர ॥ (36)

அஸ்மிந் முஹூர்தே ஸுக்₃ரீவ பஸ்ய வாலிநமாஹவே ।
நிரஸ்தமிஷுணைகேந வேஷ்டமாநம் மஹீதலே ॥ (37)

அபிக்ஞாநம் குருஷ்வ த்வமாத்மநோ வாநரேஸ்வர ।
யேந த்வாமபி₄ஜாநீயாம் த்₃வந்த்₃வயுத்₄முபாகுதம் ॥ (38)

க₃ஜபுஷ்பீமிமாம் பு₂ல்லாமுத்பாட்ய ஸுப₄லக்ஷணாம் ।
குரு லக்ஷ்மண கண்டே₂ஸ்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ॥ (39)

ததோ கி₃ரிதடே ஜாதாமுத்பாட்ய குஸுமாகுலாம் ।
லக்ஷ்மணோ க₃ஜபுஷ்பீம் தாம் தஸ்ய கண்டே₂ வ்யஸர்ஜயத் ॥ (40)

ஸ தயா ஸுஸுபே₄ ஸ்ரீமாந்(ல்)தயா கண்ட₂ஸக்தயா ।
மாலயேவ ப₃லாகாநாம் ஸஸந்த்₄ய இவ தோயத₃: ॥ (41)

விப்₄ராஜமானோ வபுஷா ராமவாக்யஸமாஹித: ।
ஜக₃ாம ஸஹ ராமேண கிஷ்கிந்த₄ாம் வாலிபாலிதாம் ॥ (42)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ரகாண்டே₃ த்₃வாத₃ஸ: ஸர்க₃: ॥

த்ரயோத₃ஸ: ஸர்க₃:

ஸப்தஜநஸ்ரமப்ரணாம:

ருஸ்யமுகாத்ஸ த₄ர்மாத்மா கிஷ்கிந்த₄ாம் லக்ஷ்மணாக்₃ரஜ: ।
ஜக₃ாம ஸஹஸுக்₃ரீவோ வாலிவிக்ரமபாலிதாம் ॥ (1)

ஸமுத்₃யம்ய மஹச்சாபம் ராம: காஞ்சநபூ₄ஷிதம் ।
ஸராம்ஸ்சாதி₃த்யஸங்காஸாந் க்₃ருஹீத்வா ரணஸாத₄காந் ॥ (2)

அக்₃ரதஸ்து யயௌ தஸ்ய ராக₄வஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஸுக்₃ரீவ: ஸம்ஹதக்₃ரீவோ லக்ஷ்மணஸ்ச மஹாபு₃ல: ॥ (3)

ப்ருஷ்ட₂தோ ஹநுமாந் வீரோ நனோ நீலஸ்ச வாநர: ।
தாரஸ்சைவ மஹாதேஜா ஹியூத₃பயூத₃: ॥ (4)

மாவீரனான உனக்கு, என்னுடைய மனக்குழப்பத்தாலோ அவசரத்தாலோ ஓர் ஆபத்து ஏற்பட்டது என்றால், என்னுடைய விவேகமின்மையும் விளையாட்டுத்தனமும் வெளியே பரவிப் போகும். (எல்லோருக்கும் தெரிந்ததாகிவிடும்.) (34)

அபயம் கொடுத்துவிட்டு, அவனையே கொல்வது என்பது மிகப்பெரிய பாவம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் காட்டில் நானும், லட்சுமணனும், பெண்குலத் திலகமான சீதையுமாகிய எல்லோரும் உன் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள். நீதான் எங்களுக்குப் புகலிடம். ஆகவே, மறுபடியும் நீ (வாலியுடன்) போரிடுவாயாக. வானரனே! என்னை நீ சந்தேகிக்க வேண்டாம். (35,36)

சுகீர்வனே! இதே முகூர்த்தத்தில், போரில், ஒரே பாணத்தால் தாக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுந்து துடிக்கும் வாலியைப் பார்க்கப் போகிறாய். (37)

வானரத் தலைவனே! (நீயும் வாலியும்) துவந்துவ யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, உன்னை நான் கண்டு கொள்ளும்படியாக ஓர் அடையாளத்தை நீயே உனக்குச் செய்துகொள்.” (38)

(இவ்வாறு சுகீர்வனிடம் கூறிவிட்டு, பின், இலக்குவனை நோக்கி) “லட்சுமணா! கவர்ச்சிகரமான தோற்றமுடையதும் மலர்ந்திருப்பதுமான கஜபுஷ்பி என்னும் இந்த மலர்களை எடுத்து, மேன்மை பொருந்திய சுகீர்வனின் கழுத்தில் அணிவிப்பாய்.” (39)

அப்போது, மலைத்தாழ்வரையில் ஏராளமாகப் பூத்துக் குலுங்கிய கஜபுஷ்பிக் கொடியைப் பறித்து, அவன் கழுத்தில் லட்சுமணன் போட்டான். (40)

இராமனுடைய சொற்களால் ஆறுதல் பெற்ற அவன், கழுத்தில் அணிவிக்கப்பட்ட கஜபுஷ்பிக் கொடியினால் மாலைக் காலத்தில் மேகங்களிடையே பறக்கும் கொக்குகளின் வரிசைபோல், வெற்றித்திரு பொருந்திய தோற்றப்பொலிவுடன், வாலியினால் பரிபாலிக்கப்படும் கிஷ்கிந்தையை நோக்கி, இராமனுடன் மறுபடியும் சென்றான். (41,42)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதின்மூன்று

ஸப்தஜ்னாசிரமத்தைக் காண்பது

அறநெறியாளரும், இலக்குவனின் தமையனான இராமன், தங்க வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்ட மாபெரும் வில்லை எடுத்துக் கொண்டு, சூரியனைப் போல் ஒளிவீசுவைகளும் போர்க்களத்தில் இலக்குத் தவறாமல் செயல்படுபவைகளான பாணங்களை எடுத்துக் கொண்டு, வாலியின் பராக்கிரமத்தால் பரிபாலிக்கப்படும் கிஷ்கிந்தைக்கு, ரிஷ்யமுக மலையிலிருந்து சுகீர்வனுடன் சென்றார். (1,2)

பேரருளாளரான அந்த இராமனுக்கு முன்னதாக, கஜபுஷ்பி மாலை அணிந்து அழகாக விளங்கிய கழுத்தையுடைய சுகீர்வனும், மகாபலம் பொருந்திய இலக்குவனும் சென்றார்கள். (3)

அவர்களுக்குப் பின்னால், வீர அனுமானும், நளனும், நீலன் என்ற வானரனும், பேராற்றல் படைத்தவனும் படைத்தலைவர்களுக்குத் தலைவனுமான தாரனும் சென்றார்கள். (4)

தே வீக்ஷமாணா வருக்ஷாம்ஸ்ச புஷ்பபுராவலம்பிநு: ।
ப்ரஸந்நாம்புவஹாஸ்சைவ ஸரித: ஸாகுரங்குமா: ॥ (5)

கந்த்ரூணி ச ஸைலாம்ஸ்ச நிர்ந்தூணி குஹாஸ்ததா ।
ஸிக்ரூணி ச முக்யாநி த்ரீஸ்ச ப்ரியத்யுஸநா: ॥ (6)

வைதூர்யவிமலைஸ்தோயை: பத்ரமேஸ்சாகோஸகுட்மலை: ।
போபிதாந் ஸஜலாந் மார்கே தடாகாம்ஸ்ச வ்யலோகயந் ॥ (7)

காரணடை: ஸாரஸைஸ்ஸர்வஞ்ஜுளர்ஜலகுக்குடை: ।
சக்ரவாகைஸ்ததா சாந்யை: ஸகுநைருபநாதிதாந் ॥ (8)

ம்ருதுஸஷ்பாங்குராஹாராந்நிர்பயாந் வநகேசராந் ।
சரத: ஸர்வதோபஸ்யந் ஸ்தலீஷு ஹரிணாந் ஸ்திதாந் ॥ (9)

தடாகவைரிணஸ்சாபி ஸுக்லதந்தவிபூஷிதாந் ।
கேரானேகசராந் வந்யாந் த்விரதாந் கூலகாதிந: ॥ (10)

மத்தாந் கிரிதடோத்க்ருஷ்டாஞ்ஜங்குமாநிவ பர்வதாந் ।
வாரணாந் வாரித்யப்ரக்யாந் மஹீரேணுஸமுக்ஷிதாந் ॥ (11)

வநே வநசராம்ஸ்சாந்யாந் கேசராம்ஸ்ச விஹங்குமாந் ।
பஸ்யந்தஸ்த்வரிதா ஜக்மு: ஸுக்யீவவஸவர்திந: ॥ (12)

தேஷாம் து க்ஷ்ணதாம் தத்ர த்வரிதம் ரகுநந்தநு: ।
த்ருமஷண்டம் வநம் த்ருஷ்ட்வா ராம: ஸுக்யீவமப்ரவீத் ॥ (13)

ஏஷ மேக இவாகாஸே வருக்ஷஷண்ட: ப்ரகாஸதே ।
மேகஸங்காதவிபுல: பர்யந்தகத்யலீவருத: ॥ (14)

கிமேதஜ்ஞாதுமிச்சாமி ஸகே கௌதூஹலம் ஹி மே ।
கௌதூஹலாபநயநம் கர்துமிச்சாம்யஹம் த்வயா ॥ (15)

தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா ராகவஸ்ய மஹாத்மந: ।
க்ஷ்ணநேவாசசக்ஷேத ஸுக்யீவஸ்தந்மஹத்வநம் ॥ (16)

ஏதத்ராகவ விஸ்தீர்ணமாஸ்ரமம் ஸ்ரமநாஸநம் ।
உத்யாநவநஸம்பந்நம் ஸ்வாதுமூலபலோதகம் ॥ (17)

அத்ர ஸப்தஜநா நாம முநய: ஸம்ஸிதவ்ரதா: ।
ஸப்தைவாஸந்நத:ஸீர்ஷா நியதம் ஜலஸாயிந: ॥ (18)

ஸப்தராத்ரக்தாஹாரா வாயுநா வநவாஸிந: ।
திவம் வர்ஷஸதைர்யாதா: ஸப்தபி: ஸகளேபுரா: ॥ (19)

மலர்களின் சுமையால் வளைந்த மரங்கள்; சமுத்திரத்தை நோக்கி தெளிந்த நீர்ப்பெருக்குடன் ஓடும் நதிகள்; ஆலயம் போன்ற குடவரைகள்; மலைகள்; மலை வெடிப்புக்கள்; தேவதைகளால் செதுக்கப்பட்ட குகைகள்; நிமிர்ந்து நிற்கும் சிகரங்கள்; அழகான தோற்றத்துடன் விளங்கும் கண்கவர் அமைப்புக் கொண்ட மலைப்பிளவுகள்; வைடூர்யம் போல் மிகத்தெளிவான நீர் நிறைந்தனவும், தாமரை-அசோகத்தின் பாதி மலர்ந்த மொட்டுக்களும் உள்ள வற்றாத நீர்வளம்; நீர்க்காக்கை-அன்றில்-அன்னம்-வஞ்சளம்-நீர்க்கோழி-சக்ரவாகம் மற்றும் பல பறவைகளின் ஒலி-எதிரொலிகள் கேட்கப்படும் நீர்நிலைகள் - இவைகளையெல்லாம் போகும் வழியில் நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்கள். (5-8)

(வேடர்கள் வந்து விடுவார்களோ? - என்ற) அச்சமில்லாமல், மென்மையான இளம் புற்களின் நுனியை மேய்கின்ற மான்குட்டிகளையும், ஆங்காங்கே நின்று கொண்டும் நாற்புறமும் திரிந்து கொண்டும் இருக்கும் மான்களையும் பார்த்தார்கள். (9)

வெண்மையான தந்தங்களால் அழகாக விளங்குபவை; பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமானவை; தனித்தனியே திரிகின்றவை; குளங்களைக் கலக்குகின்றவை; நீர்நிலைகளைத் தகர்த்து விடுபவை; மதங்கொண்டவை; மலையடிவாரத்தைத் தந்தங்களால் கீறிக் கொண்டிருப்பவை; நகர்ந்து செல்லும் மலைகளைப் போன்றவை; பூமியின் புழுதி படியப் பெற்றவை; நீருண்ட மேகத்தைப் போல கருத்த நிறமுள்ளவை - இத்தகைய யானைகளையும், மற்றுமுள்ள காட்டு விலங்குகளையும், வானத்தில் பறந்து திரியும் பறவைகளையும் பார்த்துக் கொண்டே, சக்ரீவனின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த அவர்கள் வேகமாக நடந்து சென்றார்கள். (10-12)

(கிஷ்கிந்தையை நோக்கி அவர்கள்) வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, ரகுசுல திலகமான இராமன், மரங்களடர்ந்த ஒரு காட்டைப் பார்த்ததும், சக்ரீவனை நோக்கி வினவினார்— (13)

“ஆகாயத்தில் நீலவண்ண மேகக்கூட்டம் விஸ்தாரமாக விளங்குவதைப் போல, மரங்களின் கூட்டம் (புதர்-கொடிகளோடு கூடியதாய்) எல்லைகளில் வாழை மரங்களால் சூழப்பட்டதாக பளிச்சென்று காணப்படுகிறது. (14)

நண்பனே! (புதுமையாகக் காணப்படும்) ‘இது என்ன?’ என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். எனக்குள் ஆர்வம் பொங்கியெழுகிறது. இந்த ஆர்வம் உன்னால் நீக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.” (இதன் காரணத்தை நீயே தெரிவிக்க வேண்டும் - என்றபடி.) (15)

மகிமைமிக்க இராமனுடைய அந்தச் சொற்களைக் கேட்டு, நடந்து கொண்டே அந்த மாபெரும் காட்டின் விசேஷத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு சக்ரீவன் கூறினான்— (16)

“இராமபிரானே! விசாலமான இந்த ஆசிரமம் களைப்பைப் போக்கவல்லது; பூஞ்சோலைகள் நிறைந்தது; சுவைமிக்க கனி-கிழங்கு-குடிநீர் உடையது. (17)

இவ்விடத்தில் ஸப்தஜனம் என்று பெயர் பெற்ற ஏழு முனிவர்கள், தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டும், தண்ணீருக்குள்ளே வசித்துக் கொண்டும் கடுமையான விரதங்களை மேற்கொண்டவர்களாக நியமத்துடன் இருந்து வந்தார்கள். (18)

காட்டில் வசித்த இவர்கள், ஏழு நாட்களுக்கு ஒரு தடவை வாயுவையே ஆகாரமாகக் கொண்டார்கள். (ஏழு நாட்கள் தொடர்ந்தாற்போல் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.) இவ்விதம், எழுநூறு ஆண்டுகள் தவம் செய்துவிட்டு, சரீரங்களுடனேயே மேலுலகம் சென்றார்கள். (19)

தேஷாமேவம்பரபு₄வேண த்₃ருமப்ராகாரஸம்வ்ருதம் ।
ஆஸ்ரமம் ஸுது₃ராத₄ர்ஷமபி ஸேந்த்₃ரை: ஸுராஸுரை: ॥ (20)

பஷிணோ வர்ஜயந்த்யேதத்த₂ந்யே வநசாரிண: ।
விஸந்தி மோஹாத்₃யோப்யத்ர நிவர்தந்தே ந தே புந: ॥ (21)

விபு₄ஷணரவாஸ்சாத்ர ஸ்ருயந்தே ஸகலாஷுரா: ।
தூர்யகீதஸ்வநாஸ்சாத்ர க்₃ந்தே₄ தி₃வ்யஸ்ச ராக₄வ ॥ (22)

த்ரேதா₃ந்யோபி தீ₃ப்யந்தே தூ₄மோ ஹ்யேஷ ப்ரத்₃ருஸ்யதே ।
வேஷ்டயந்நிவ வ்ருஷாக்₃ராத் கபோதாங்க்₃ரூணோ க₄ந: ॥ (23)

ஏதே வ்ருஷா: ப்ரகாஸந்தே தூ₄மஸம்ஸக்தமஸ்தகா: ।
மேக₄ஜாலப்ரதிச்ச₂ந்நா வைதூ₃ர்யகி₃ரயோ யத₂ா ॥ (24)

குரு ப்ரணாமம் த₄ர்மாத்மநஸ்தாந் ஸமுத்₃தி₃ஸ்ய ராக₄வ ।
லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்₄ராத்ரா ப்ரயத: ஸம்யதாஞ்ஜலி: ॥ (25)

ப்ரணமந்தி ஹி யே தேஷாம் முநீநாம் ப₄விதாத்மநாம் ।
ந தேஷாமஸு₄ப₄ம் கிஞ்சிச்ச₂ரீரே ராம த்₃ருஸ்யதே ॥ (26)

ததோ ராம: ஸஹ ப்₄ராத்ரா லக்ஷ்மணேந க்ருதாஞ்ஜலி: ।
ஸமுத்₃தி₃ஸ்ய மஹாத்மாநஸ்தாந்ருஷீநப்₄யவாத்₃யத் ॥ (27)

அபி₄வாத்₃ய து த₄ர்மாத்மா ராமோ ப்₄ராதா ச லக்ஷ்மண: ।
ஸக்₃ரீவோ வாநராஸ்சைவ ஜக்₃மு: ஸம்ஹ்ருஷ்டமாநஸா: ॥ (28)

தே க்₃த்வா தூ₃ரமத்₄வாநம் தஸ்மாத்ஸப்தஜநாஸ்ரமாத் ।
த்₃த்₃ருஸஸ்தாம் து₃ராத₄ர்ஷாம் கிஷ்கிந்த₄ாம் வாலிபாலிதாம் ॥ (29)

ததஸ்து ராமாநுஜராமவாநரா:
ப்ரக்₃ருஹ்ய ஸஸ்த்ராண்யுதி₃தார்கதேஜஸ: ।
புரீம் ஸுரேஸாத்மஜவீர்யபாலிதாம்
வத₄ய ஸத்ரோ: புநராக்₃தா: ஸஹ ॥ (30)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ரகாண்டே₃ த்ரயோதஸ: ஸர்க்₃: ॥

சதுர்த்₃ஸ: ஸர்க்₃:

ஸக்₃ர்வக₃ர்ஜநம்

ஸர்வே தே த்வரிதம் க்₃த்வா கிஷ்கிந்த₄ாம் வாலிபாலிதாம் ।
வ்ருஷைராத்மாநமாவ்ருத்ய வ்யதிஷ்ட்₃ந் க்₃ஹநே வநே ॥ (1)

இப்படிப்பட்ட மகிமை பொருந்திய அவர்களுடைய இந்த ஆசிரமம், மரங்களையே மதிற்சுவர்களாக உடையது; இந்திரன் முதலான தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் கூட உட்புக முடியாதது. பறவைகளும், மற்ற காட்டுப் பிராணிகளும் இந்தப் பிரதேசத்தைத் தவிர்த்துவிட்டுச் செல்கின்றன. (இந்த ஆசிரமத்தின் தனிச்சிறப்பினை அறியாமல்) இதனுள்ளே புகுந்து செல்பவைகள், மீண்டும் திரும்பி வருவதில்லை. (அங்கேயே மடிந்து விடுகின்றன.) (20,21)

ரகுநாயகா! இந்தக் காட்டினுள், (மங்கையரின் நடன காலத்தில் எழும்) அணிகலன்களின் ஓசையும், மங்களமான இசையும், பேரிகை மற்றும் இசைக்கருவிகளின் இனிய ஒலிகளும் கேட்கப்படுகின்றன. இங்கே திவ்வியமான நறுமணமும் வீசுகிறது. (22)

இங்கே மூன்று அக்னிகளும் (கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், த்ரேதாக்கனி என்பன) எப்போதும் எரிந்து கொண்டிருப்பதால் (நித்யாக்கனிஹோத்ரம் தடைபடாது நடந்து வருவதால்), புறாவின் உடல் நிறம் போல் செம்மையான புகைக்கூட்டம் மரங்களின் நுனிகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு காணப்படுகிறது. (23)

இவ்விடத்தில், புகையால் ஒட்டிக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் நுனிகளையுடைய மரங்கள், மேகக் கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்ட வைடூர்ய மலைகள் போல் விளங்குகின்றன. (24)

அறத்தின் உயிர் போன்றவரே! இராமசந்திரனே! அந்த மாமுனிவர்களைக் கருத்தில் கொண்டு, மனமொன்றி, இரு கைகளையும் கூப்பி, சகோதரன் இலக்குவனுடன் வணக்கத்தைத் தெரிவியுங்கள். இராமபிரானே! ஆத்மக்ஞானிகளாகிய அந்த முனிவர்களை வணங்கிப் பணிகின்றவர்களுக்கு உடல்நோய் எதுவும் உண்டாவதில்லை.” (25,26)

உடனே, இராமனும் லட்சுமணனும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, மகாபுனிதர்களான அந்த முனிவர்களை உத்தேசித்து வணங்கினார்கள். (27)

அறத்தின் நாயகனான இராமனும், சகோதரனான இலக்குவனும் (முனிவர்களை நினைவிற்கொண்டு) வணங்கியபின், சுக்ரீவனும், (மற்ற நான்கு) வானரர்களும் மனம் மகிழ்ந்தவர்களாகத் தொடர்ந்து நடந்தார்கள். (28)

அந்த ஸப்தஜனாசிரமத்திலிருந்து வெகுதூரம் பாதையில் நடந்து, வாலியினால் காக்கப்படுவதும் பிறரால் புக முடியாததுமான கிஷ்கிந்தையைக் கண்டார்கள். (29)

பின்னர், லட்சுமண-இராம-வானரர்கள், உதிக்கின்ற சூரியனின் ஒளிபோல் பிரகாசிக்கும் அஸ்திர-சஸ்திரங்களைக் கைகளிலேந்தி, தேவர்கள் தலைவனான இந்திரகுமாரனின் பேராற்றலால் ஆட்சி செய்யப்படும் அந்த நகரத்திற்கு, பகைவனைக் கொல்லும் பொருட்டு, மீண்டும் ஒரு கூட்டமாக வந்து சேர்ந்தார்கள். (30)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதிநான்கு

சுக்ரீவன் மீண்டும் வாலியை அழைப்பது

அவர்கள் யாவரும், வாலியினால் ஆட்சி செய்யப்பட்ட கிஷ்கிந்தையை வேகமாகச் சென்றடைந்து, (அதன் வெளிப்புறத்தில்) அடர்த்தியான காட்டில், (நெருக்கமாக) மரங்களினால் தங்களை மறைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். (1)

- விஸ்தார்ய ஸர்வதோ த்ருஷ்டிம் காநநே காநநப்ரிய: ।
ஸுக்ரீவோ விபுலக்ரீவ: க்ரோத₄மாஹரயத்₃பு₄ருஸம் ॥ (2)
- தத: ஸ நிநத₃ம் கே₄ரம் க்ருத்வா யுத்₃த₄ய சாஹ்வயத் ।
பரிவாரை: பரிவ்ருதோ நாதை₃ர்பி₄ந்த₃ந்நிவாம்பு₃ரம் ॥ (3)
- க₃ர்ஜந்நிவ மஹாமேகே₄ வாயுவேக₃புர:ஸர: ।
அத₂ ப₃லார்கஸத்₃ருஸோ த்ருப்தஸிம்ஹக₃திஸ்தத₃ா ॥ (4)
- த்ருஷ்ட்வா ராமம் க்ரியாத₃ஷம் ஸுக்ரீவோ வாக்யமப்₃ரவீத் ।
ஹரிவாகு₃ரயா வ்யாப்தாம் தப்தகாஞ்சநதோரணாம் ॥
ப்ராப்தா: ஸ்ம த்₄வஜயந்த்ராட்₄யாம் கிஷ்கிந்த₄ாம் வாலிந: புரீம் ॥ (5)
- ப்ரதிஞ்ஞா யா த்வயா வீர க்ருதா வாலிவதே₄ புரா ।
ஸப₂லாம் தாம் குரு க்ஷிப்ரம் லதாம் கால இவாகு₃த: ॥ (6)
- ஏவமுத்தஸ்து த₄ர்மாத்தமா ஸுக்ரீவேண ஸ ராக₄வ: ।
தமதே₂வாச ஸுக்ரீவம் வசநம் ஸத்ருஸு₃தந: ॥ (7)
- க்ருதாபி₄ஞ்ஞாநசிஹ்நஸ்த்வமநயா க₃ஜஸாஹ்வயா ।
லக்ஷ்மணேந ஸமுத்பாட்₂ய யைஷா கண்டே₂ க்ருதா தவ ॥ (8)
- ஸோப₄ஸே ஹ்யதி₄கம் வீர லதயா கண்ட₂ஸக்தயா ।
விபரீத இவாகாஸே ஸு₃ர்யோ நக்ஷத்ரமாலயா ॥ (9)
- அத்ய₃ வாலிஸமுத்த₂ம் தே ப₄யம் வைரம் ச வாநர ।
ஏகேநாஹம் ப்ரமோக்ஷயாமி ப₃ாணமோக்ஷண ஸம்யுகே₃ ॥ (10)
- மம த்₃ர்ஸய ஸுக்ரீவ வைரிணம் ப்₄ராத்ரு₃பிணம் ।
அத்ய₃ வாலீ விநிஹதோ வநபாம்ஸு₃ஷ வேஷ்டதே ॥ (11)
- யதி₃ த்ருஷ்டிபத₂ம் ப்ராப்தோ ஜீவந் ஸ விநிவர்ததே ।
ததோ தே₃டேஷண மா க₃ச்சே₂த்ஸத்யோ க₃ர்ஹேச்ச மாம் ப₄வாந் ॥ (12)
- ப்ரத்யக்ஷம் ஸப்த தே ஸாலா மயா ப₃ாணேந த₃ாரிதா: ।
தேநாவேஹி ப₃ுலேநாத்ய₃ வாலிநம் நிஹதம் மயா ॥ (13)
- அந்ருதம் நோத்தபூர்வம் மே வீர க்ருச்ச்₂ரோபி திஷ்ட₂தா ।
த₄ர்மலோப₄பரீதேந ந ச வக்ஷயே கத₂ஞ்சந ॥ (14)
- ஸப₂லாம் ச கரிஷ்யாமி ப்ரதிஞ்ஞாம் ஜஹி ஸம்ப்₄ரமம் ।
ப்ரஸு₃தம் கலமம் க்ஷேத்ரே வர்ஷேணேவ ஸதக்ரது: ॥ (15)
- தத₃ாஹ்வாநநிமித்தம் த்வம் வாலிநோ ஹேமமாலிந: ।
ஸுக்ரீவ குரு தம் ஸப்த₃ம் நிஷ்பதே₃யேந வாநர: ॥ (16)

காட்டில் ஆசையுள்ளவனும் விசாலமான கழுத்துடையவனுமான சுக்ரீவன், காட்டில் நாற்புறமும் பார்வையைச் செலுத்தி, (யுத்தம் செய்வதற்குத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில்) கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான். (2)

பின்னர், தனக்கு உதவி செய்ய வந்தவர்களால் சூழப்பட்ட அவன், ஆகாயத்தையே பிளப்பதைப் போலப் பயங்கரமாகக் கர்ஜனை செய்து, (வாலியை) யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். வேகமாக வீசும் காற்றினால் தாக்கப்பட்ட மேகம் போல் (கர்ஜித்த அவன்), இளங்கதிரவனைப் போன்றும், கர்வம் கொண்ட சிங்கத்தின் நடையை உடையவனாகவும் காணப்பட்டான். (3,4)

‘(பறவைகளைப் பிடிப்பதற்காக விரிக்கப்படும் வலையைப் போல்) வானரர்கள் நிறைந்ததும், உருக்கிய பொன்னாலாகிய நுழைவாயிலையுடையதும், கொடிகள்-பொறிகள் அமைக்கப்பட்டதுமான வாலியின் நகரத்தை வந்தடைந்து விட்டோம்’ என்று, செயல்திறனுடைய இராமனைப் பார்த்து சுக்ரீவன் சொன்னான்— (5)

“வீரரே! வாலியை வதம் செய்வதாகத் தாங்கள் முன்னரே வாக்குறுதி அளித்துள்ளீர்கள். சரியான பருவத்தில் ஒரு கொடியானது (மலர்-காய்-பழம் கொடுத்து, தான் வளர்க்கப்பட்டதன் நோக்கத்தை) நிறைவேற்றுவதைப் போல, உங்கள் வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற வேண்டிய இந்தத் தருணத்தில் விரைவில் செய்து முடியுங்கள்.” (6)

இவ்வாறு சுக்ரீவன் கூறியதும், எதிரிகளை மாய்ப்பவரும் அறத்தையே உயிராகக் கொண்டவருமான இராமன், அவனைப் பார்த்துப் பதில் கூறினார்— (7)

“லட்சுமணன், (தன் கையால்) பிடுங்கி உன் கழுத்தில் போட்டிருக்கும் கஜபுஷ்பி என்னும் இந்தக் கொடியால், உன்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும். (8)

வீரனே! ஆகாயத்தில், நட்சத்திர மண்டலங்களால் சூழப்பட்ட முழுநிலாவைக் காட்டிலும், உன் கழுத்திலிருக்கும் இந்தக் கொடியினால் மிகவும் பிரகாசமாக விளங்குகிறாய். (9)

இப்போது, யுத்தத்தில் ஒரேயொரு பாணத்தை (என் வில்லிலிருந்து) விடுவித்து, வாலியிடம் உள்ள அச்சத்திலிருந்தும் விரோதத்திலிருந்தும் உன்னை விடுவிக்கிறேன். (10)

சுக்ரீவனே! சகோதரன் என்று உறவு மட்டும் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பகைவனை எனக்குக் காட்டுவாயாக. (என் கண்ணில்பட்ட அடுத்த விநாடியே) வாலி கொல்லப்பட்டு, காட்டுத்தரைப் புழுதியில் விழுந்து புரள்வதைக் காண்பாய். (11)

அவன், என் கண்களில்பட்ட பின்னரும் உயிருடன் திரும்பிப் போவானேயானால், என்மீது நீ குற்றம் சுமத்தலாம். உடனே, என்னை இகழ்ந்தும் பேசலாம். (12)

ஒரேயொரு பாணத்தால் ஏழு ஆச்சா மரங்கள் பிளக்கப்பட்டதை உன் கண்களாலேயே பார்த்தாய். அதே பலத்தைக் கொண்டு, (உன்னோடு நடைபெறப் போகும் யுத்தத்தில்) வாலியைக் கொன்று விடுவேன் என்பதை அறிந்துகொள். (13)

வீரனே! எவ்வளவோ இக்கட்டான சூழ்நிலைகளிலும் நான், இதற்கு முன்னர் பொய் சொன்னதில்லை. எனக்கு, தருமத்தின் மேல் பெரும் பற்றுதல் இருப்பதால், (இனி) ஒருபோதும் பொய் பேசமாட்டேன். (14)

விளைநிலத்தில் முளைவிட்டிருக்கும் நெற்பயிருக்குத் தேவையான மழையைப் பொழிவித்து, இந்திரன் நெற்கதிரை வளர்ப்பதைப் போல, என் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றிக் காட்டுவேன்; மனக்கலக்கத்தை விட்டுவிடு. சுக்ரீவா! பொன்மாலையணிந்த வாலியை(ப் போருக்கு) அழைப்பதற்காக, அதற்கான பெருங்குரலை எழுப்பு; அதைக் கேட்டதும் அந்த வானரன் வெளியே வந்து குதிக்க வேண்டும். (15,16)

ஜிதகாஸீ ப₃லஸ்ஸாகீ₄ த்வயா சாத₄ர்ஷித: புரா ।
நிஷ்பதிஷ்யத்யஸங்கே₃ந வாலீ ஸ ப்ரியஸம்யுக₃: ॥ (17)

ரிபூணாம் த₄ர்ஷணாம் ஸுரீராமர்ஷயந்தி ந ஸம்யுகே₃ ।
ஜாநந்தஸ்து ஸ்வகம் வீர்யம் ஸ்த்ரீஸமக்ஷம் விஸேஷத: ॥ (18)

ஸ து ராமவச: ஸ்ருத்வா ஸுக்₃ரீவோ ஹேமபிங்குள: ।
நநாத்₃ க்ரூரநாதே₃ந விநிர்பி₄ந்த₃ந்நிவாம்ப₃ரம் ॥ (19)

தஸ்ய ஸப்₃தே₃ந வித்ரஸ்தா க₃வோ யாந்தி ஹதப்ரப₄: ।
ராஜதே₃ஷபராம்ருஷ்டா: குலஸ்த்ரிய இவாகுலா: ॥ (20)

த்₃ரவந்தி ச ம்ருக₃: ஸீக்₄ரம் ப₄க்₃நா இவ ரணே ஹயா: ।
பதந்தி ச க₂க₃ா பூ₄மௌ க்ஷீணபுண்யா இவ க்₃ரஹா: ॥ (21)

தத: ஸ ஜீமுதக₃ணப்ரணாதே₃ா
நாத₃ம் ஹயமுஞ்சத்த்வரயா ப்ரதீத: ।
ஸுரீயாத்மஜ: ஸௌர்யவிவ்ருத்த₄தேஜா:
ஸரித்பதிர்வாநிலசஞ்சலோர்மி: ॥ (22)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ சதுர்த₃ஸ: ஸர்க₃: ॥

பஞ்சத₃ஸ: ஸர்க₃:

தாராஹிதோக்தி:

அத₂ தஸ்ய நிநாத₃ம் தம் ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஸுஸ்ராவாந்த:புரக₃தோ வாலீ ப்₄ராதுரமர்ஷண: ॥ (1)

ஸ்ருத்வா து தஸ்ய நிநத₃ம் ஸர்வபூ₄தப்ரகம்பநம் ।
மத்யுஸ்சைகபதே₃ நஷ்ட: க்ரோத₄ஸ்சாபதிதோ மஹாந் ॥ (2)

ஸ து ரோஷபரீதாங்கே₃ா வாலீ ஸந்த₄யாதபப்ரப₄: ।
உபரக்த இவாதி₃த்ய: ஸத்₃யோ நிஷ்ப்ரப₄தாம் க₃த: ॥ (3)

வாலீ த₃ம்ஷ்ட்ராகராலஸ்து க்ரோத₄ாத்₃தீப்தாக்₃நிலோசந: ।
ப₄ாத்யுத்பதிதபத்₃மாப₄: ஸம்ருணால இவ ஹரத₃: ॥ (4)

ஸப்₃த₃ம் து₃ர்மர்ஷணம் ஸ்ருத்வா நிஷ்பபாத ததோ ஹரி: ।
வேகே₃ந சரணந்யாஸைர்த₃ாரயந்நிவ மேதி₃நீம் ॥ (5)

தம் து தாரா பரிஷ்வஜ்ய ஸ்நேஹாத்₃த₃ர்ஸிதஸௌஹ்ருத₃ா ।
த்ரஸ்தா ப்ரோவாச ஸம்ப₄ராத்₃ா ஹிதோத₃ர்கமித₃ம் வச: ॥ (6)

போர்களில் வெற்றி கண்டவன்; தன் பலத்தில் பெருமிதம் உடையவன்; போர் செய்வதில் ஆசையுடையவன்; இதற்கு முன் உன்னால் வெல்லப்படாதவன்; அப்படிப்பட்ட வாலி, உடனே (உன் சத்தத்தைக் கேட்டதும்) வெளியே வருவான் (என்பதில் சந்தேகமில்லை.) தங்களுடைய பராக்கிரமத்தை அறிந்துள்ள குரர்கள், எதிரிகளின் யுத்த அழைப்பை - குறிப்பாக, பெண்களின் முன்னிலையில் விடப்படும் அழைப்பை - அலட்சியப்படுத்த மாட்டார்கள்." (சகீவனின் பெருங்குரல் நகரம் முழுவதும் கேட்குமாதலால், வாலியின் அந்தப்புரத்திலும் கேட்கும். எனவே, யுத்த அழைப்பை வாலியினால் நிராகரிக்க முடியாது.) (17,18)

பொன்னிறம் வாய்ந்த சகீவன், இராமபிரானுடைய சொற்களைக் கேட்டவுடன், ஆகாயத்தையே பிளந்து விடுவதைப் போன்ற பயங்கரமான குரலில் கர்ஜித்தான். (19)

அராஜகம் சூழ்ந்த நாட்டில் பத்தினிப் பெண்டிர் மனம் கலங்குவதைப் போல, அவனுடைய பெருங்குரலைக் கேட்டுப் பயந்த பசுக்களின் முகம் வெளிறிப் போயின. (20)

விலங்குகள், போரில் அடியுண்ட குதிரைகள் வெளியே விரைவாக ஓடுவதைப் போல, ஓடத் தலைப்பட்டன; புண்ணியம் குறைந்துவிட்ட கிரகங்கள் போல், பறவைகள் பூமியில் விழுந்தன. (21)

அப்போது, சூரிய குமாரனான சகீவன், வேகமாக மேகக் கூட்டங்கள் போல் பேரொலி எழுப்பினான்; வீரம் மிகுந்த சோபையுடன், வாயு வேகத்தினால் அலைவரிசைகள் எழும்பும் பெருங்கடல் போல் தோற்றமளித்தான். (22)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
பதினான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதினைந்து

தாரையின் நல்லுரைகள்

மகா தைரியசாலியும் சகோதரனுமான சகீவனின் அந்த அறைகூவலை, (போருக்கு அழைக்கும் கூவலைச் சற்றும்) சகித்துக் கொள்ள முடியாதவனான வாலி, (அந்தச் சமயத்தில்) அந்தப்புரத்தினுள் இருந்ததால், அங்கேயே கேட்டான். எல்லாப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்யும் அந்த சப்தத்தைக் கேட்டதும், (வாலியினுடைய) போதை மயக்கம் சட்டென்று மறைந்தது; அளவிட முடியாத கோபம் உண்டாயிற்று. (1,2)

உடனே, மாலைக் கதிரவனின் செவ்வொளி வீசும் வாலியின் உடல் முழுவதும் கோபத்தால் சூழப்பட்டு, (ராகு-கேது) கிரகங்களால் பீடிக்கப்பட்ட சூரியன் போல ஒளிகுன்றிப் போயிற்று. கோரைப் பற்களுடன் கோரமாகத் தோற்றமளித்த வாலியின் கண்கள் கோபத்தினால் கொழுந்து விட்டெரிந்தன. தாமரை மலர்கள் பிடுங்கப்பட்டு, தாமரைத் தண்டுகள் மட்டும் நிறைந்த நீர்நிலை போல் (சோபை இழந்து) காணப்பட்டான். (3,4)

அப்போது, வானரனான வாலி, போருக்கான அறைகூவலைக் கேட்டு, தன் கால்களின் அடி வைப்பினால் பூமியைப் பிளப்பவன் போல் வெகுவேகமாக வெளியே வந்தான். (5)

(இதைக் கண்டு) அச்சமடைந்து மனம் கலங்கிய தாரை, தன்னுடைய பேரன்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில், ஆசையுடன் அவனை இரு கைகளாலும் தழுவிக்கொண்டு, நன்மைப் பயக்கத்தக்க பின்வரும் சொற்களைக் கூறினாள்— (6)

ஸாது₄ க்ரோத₄மிமம் வீர நதீ₃வேக₃மிவாக₃தம் ।
 ஸயநாது₃த்தி₂த: கல்யம் த்யஜ பு₄க்தாமிவ ஸ்ரஜம் ॥ (7)

கல்யமேதேந ஸங்க்₃ராமம் கரிஷ்யஸி ஹரீஸ்வர ।
 வீர தே ஸத்ருப₃ாஹுல்யம் ப₂ல்கு₃தா வா ந வித்ய₃தே ॥ (8)

ஸஹஸா தவ நிஷ்க்ராமோ மம தாவந்ந ரோசதே ।
 ஸ்ருயதாம் சாபி₄த₄ாஸ்யாமி யந்நிமித்தம் நிவார்யஸே ॥ (9)

பூர்வமாபதித: க்ரோத₄ாத்ஸ த்வாமாஹ்வயதே யுதி₄ ।
 நிஷ்பத்ய ச நிரஸ்தஸ்தே ஹந்யமானோ தி₃ஸோ க₃த: ॥ (10)

த்வயா தஸ்ய நிரஸ்தஸ்ய பீடி₃தஸ்ய விஸேஷத: ।
 இஹைத்ய புநராஹ்வாநம் ஸங்காம் ஜநயதீவ மே ॥ (11)

த₃ர்பஸ்ச வ்யவஸாயஸ்ச யாத்₃ருஸஸ்தஸ்ய நர்த₃த: ।
 நிநாத₃ஸ்ய ச ஸம்ரம்பே₄ா நைதத₃ல்பம் ஹி காரணம் ॥ (12)

நாஸஹாயமஹம் மந்யே ஸுக்₃ரீவம் தமிழாக₃தம் ।
 அவஷ்டப்த₄ஸஹாயஸ்ச யமாஸ்ரித்யைஷ க₃ர்ஜதி ॥ (13)

ப்ரக்ருத்யா நிபுணஸ்சைவ பு₃த்தி₄மாம்ஸ்சைவ வாநர: ।
 அபரீக்ஷிதவீர்யேண ஸுக்₃ரீவ: ஸஹ நைஷ்யதி ॥ (14)

பூர்வமேவ மயா வீர ஸ்ருதம் கத₂யதோ வச: ।
 அங்க₃த₃ஸ்ய குமாரஸ்ய வக்ஷ்யாம்யத்ய₃ ஹிதம் வச: ॥ (15)

அங்க₃த₃ஸ்து குமாரோயம் வநாந்தமுபநிர்க₃த: ।
 ப்ரவ்ருத்திஸ்தேந கதி₂தா சாரைராப்தைந்நிவேதி₃தா ॥ (16)

அயோத்₄யாதி₄பதே: புத்ரௌ ஸூரௌ ஸமரது₃ர்ஜயௌ ।
 இக்ஷ்வாகூணாம் குலே ஜாதௌ ப்ரதி₂தௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ॥ (17)

ஸுக்₃ரீவப்ரியகாமார்த₂ம் ப்ராப்தௌ தத்ர து₃ராஸதௌ ।
 தவ ப்₄ராதூர்ஹி விக்₂யாத: ஸஹாயோ ரணகர்கஸ: ॥ (18)

ராம: பரப₃லாமர்தீ₃ யுக₃ாந்தாக்₃நிரிவோத்தி₂த: ।
 நிவாஸவ்ருக்ஷ: ஸாதூ₄நாமாபந்நாநாம் பரா க₃தி: ॥ (19)

ஆர்தாநாம் ஸம்ஸ்யஸ்சைவ யஸஸ்சைகப₄ாஜநம் ।
 க்ருாநவிக்ருாநஸம்பந்நோ நிதே₃ஸே நிரத: பிது: ॥ (20)

“வீரரே! இரவில் படுக்கும்போது, (நல்மணத்திற்காக) அணியப்பட்ட மாலையைப் பொழுது விடிந்ததும் களைந்து வீசியெறிந்து விடுவதைப் போல, நதியில் திடீரென்று வந்த வெள்ளப்பெருக்கைப் போலத் தோன்றியுள்ள இந்தப் பெருங்கோபத்தை விட்டுவிடுவது நல்லது. வானர மன்னரே! நாளைக் காலையில், இவருடன் (சுக்ரீவனுடன்) போர் செய்யலாம். ஆற்றல் மிக்கவரே! (உடனே போருக்குச் செல்லாமல், காலம் தாழ்த்திச் செல்வதால்) தங்களுடைய விரோதிக்குப் பெருமை கூடிவிடப் போவதில்லை; தங்களுக்குச் சிறுமையும் தோன்றிவிடப் போவதில்லை. (7,8)

இப்போதே புறப்பட்டுத் தாங்கள் வெளியே போவது, எனக்கு என்னமோ நல்லதாகப் படவில்லை. நான், ஏன் உங்களைத் தடுத்து நிறுத்துகிறேன் என்பதற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள். இதற்கு முன்னர் வந்து போரில் தங்களால் தாக்கப்பட்டு, தோல்வியடைந்து, திக்குத்திசை புரியாமல் ஓடிப் போனவர், அவரே திரும்பவும் வந்து கோபத்துடன் சண்டைக்கு அழைக்கிறார். (9,10)

தங்களால் நன்றாகப் புடைக்கப்பட்டு, தோல்வி அடைந்த அவர், மறுபடியும் இங்கே வந்து சண்டைக்கு அழைக்கிறார் - என்பதால், (இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கும் என்று) என் மனத்தில் சந்தேகம் தோன்றுகிறது. (11)

அவர் எழுப்புகிற கூச்சலில் காணப்படும் கர்வமும், போர்த்தந்திரமும், பேரிரைச்சலான முழக்கமும் அசட்டை செய்யத்தக்கக் காரணங்களல்ல. (12)

ஒரு துணைவனுடைய உதவியில்லாமல் சுக்ரீவன் இங்கே வந்திருக்க மாட்டார் என்று எண்ணுகிறேன். ஆற்றல்மிக்க ஒரு துணைவரைத் தஞ்சமடைந்து, (அந்த தைரியத்தினால்) இங்கே வந்து இவர் கூவியழைக்கிறார். (13)

வானரனான சுக்ரீவன், இயல்பாகவே செயல் திறனுடையவர்; அறிவுபடைத்தவர். ஒருவருடைய வீரத்தைப் பரிசோதனை செய்யாமல், அவருடன்கூட இங்கே வந்திருக்க மாட்டார். (சுக்ரீவனுக்குத் துணையாக வந்திருப்பவர், நிச்சயம் அருந்திறல் வீரனாகத்தான் இருப்பார்.) வீரரே! புதல்வன் அங்கதனுடன் முன்னர் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன். அந்தத் தகவல், தங்களுக்கு நன்மை விளைவிக்கும் என்பதால் இப்போது சொல்கிறேன். (14,15)

(ஒரு சமயம்) நமது குமாரனான அங்கதன் காட்டுக்குள் போயிருந்தான். அப்போது, நம்பத்தக்க ஒற்றர்களால் அவனுக்குக் கூறப்பட்ட ஒரு செய்தியை, அவன் என்னிடம் கூறியிருந்தான். (16)

இக்ஷ்வாகு குலத்தில் தோன்றியவர்களும், அயோத்தி மன்னரின் இரு புதல்வர்களுமான இராமன், லட்சுமணன் என்று பெயர் பெற்றவர்கள்; மகாவீரர்கள்; போரில் வெல்ல முடியாதவர்கள். (17)

எவராலும் வெல்ல முடியாத இவ்விருவரும் சுக்ரீவனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக வந்திருக்கிறார்கள். தங்களுடைய தம்பிக்கு உதவி செய்ய வந்திருக்கும் ஸ்ரீராமனின் போர்த்திறனின் எல்லையைக் காணமுடியாது. (18)

ஸ்ரீராமன், எதிரியின் ஆற்றலை அடியோடு ஒழிப்பவர்; யுகத்தின் முடிவில் தோன்றும் ஊழித்தீயென விளங்குபவர். (அனைத்தையும் பொசுக்கித் தள்ளிவிடக் கூடியவர்.) சான்றோர்களுக்குத் தஞ்சமளிக்கும் கற்பக விருட்சம் போன்றவர்; இடர் உற்றவர்களுக்கு அபயமளிக்கும் ஒரே ஒரு புகலிடம். (19)

துன்பப்படுபவர்களுக்குத் தஞ்சமளிப்பவர்; புகழின் ஒரே உறைவிடம்; உலக ஞானமும் ஆன்மிக ஞானமும் பெற்றவர்; தந்தையின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவர். (20)

மாபெரும் மலையில் (இமயமலையில்) பலவகையான உயர்ந்த கனிமங்கள் இருப்பதைப் போல, அவர் திருக்கல்யாண குணங்களின் மிகப்பெரிய சுரங்கம். ஆதலால், போர்ச் செயல்களில் வெல்ல முடியாதவரும், ஈடு-இணையற்றவரும், மகாத்மாவுமான ஸ்ரீராமனுடன் பகைமை கொள்வது என்பது சரியானதல்ல. (21)

சூரரே! நான் தங்களைக் குறை கூற விரும்பவில்லை. (உங்கள் நன்மையைக் கருதி) சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். (22)

தங்களுக்கு நலன் செய்யக்கூடிய சிலவற்றைச் சொல்வதைக் கேட்டு, அதன்படி செய்யுங்கள். உடனே, சக்ரீவனுக்கு முறைப்படி இளவரசுப் பட்டம் சூட்டுங்கள். (23)

மன்னரே! மாவீரரே! இளைய சகோதரரிடம் வீணாகப் பகைமை பாராட்டாதீர்கள். (வலிமைமிக்க) அந்த ஸ்ரீராமனுடன் நட்புக் கொள்வதுதான் தங்களுக்கு உகந்தது என்றே நான் எண்ணுகிறேன். (24)

சக்ரீவனிடமுள்ள பகைமையை வெகுதூரத்திற்கு அப்பால் போட்டுவிட்டு, மனப்பூர்வமான அன்பைக் காட்டுங்கள். தங்கள் இளைய சகோதரரான இவர், தங்களால் கொஞ்சிக் குலாவத் தக்கவர். (25)

அவர் அங்கே (ரிஷ்யமுக பர்வதத்தில்) இருந்தாலும், இங்கே அருகிலேயே (கிஷ்கிந்தையிலேயே) இருந்தாலும், உடன்பிறப்பு என்ற உறவு விட்டுப் போகலாகாது. அவரைப் போன்று நெருக்கமான ஓர் உறவினனை நான் காணவில்லை. (26)

அவரை முழுமையாகப் பாதுகாத்து, கௌரவப்படுத்தி, தங்களுக்கு அந்தரங்கமானவராகச் செய்து கொள்ளுங்கள். இப்போதுள்ள விரோதத்தை ஒழித்துக் கட்டுங்கள்; அவர் எப்போதும் தங்கள் பக்கத்திலேயே இருக்கட்டும். (27)

நீண்ட கழுத்தையுடைய சக்ரீவன், எக்காலத்திலும் தங்களுக்கு நெருக்கமான உறவினர் என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஓர் உடன்பிறப்பிடம் காட்ட வேண்டிய பாசத்தைக் காட்டுங்கள். (இந்த இக்கட்டான நிலையில்) தங்களுக்கு (தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு) வேறு வழி ஏதுமில்லை. (28)

எனக்கு இஷ்டமான ஒரு காரியத்தைச் செய்ய தாங்கள் விரும்பினால், நான் தங்கள் நலனில் அக்கறையுடையவள் என்று தாங்கள் கருதினால், என் வேண்டுகோளை தயவு செய்து ஏற்று அருள் புரிய வேண்டும். (29)

அருள்கூர்ந்து நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். எப்போதும் கோபத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. (கோபத்திற்கும் ஒரு முடிவு வேண்டும்.) இந்திரனுக்கு நிகரான பேராற்றல் படைத்த, கோசல மன்னரின் மைந்தருடன் விரோதம் (சண்டை) உகந்த நடவடிக்கையாகாது." (30)

வாலிக்கு நன்மை விளைவிக்கக் கூடிய நல்லுரைகளையே, மிக்க பரிவுடன் தாரை எடுத்துரைத்தாள். அழிவு காலம் நெருங்கி, காலனின் கைவசப்பட்டிருந்த அவனுக்கு, அந்த உபதேசங்கள் ஏற்கத்தக்கவையாகத் தோன்றவில்லை. (31)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஷோடசு: ஸர்கு:

வாலிஸம்ஹார:

- தாமேவம் ப்ருவதீம் தாராம் தாராதி₄பநிப₄நநாம் ।
வாலீ நிர்ப₄ர்த்ஸ்யாமாஸ வசநம் சேதுமப்ரவீத் ॥ (1)
- க₃ர்ஜதோஸ்ய ஸஸம்ரம்ப₄ம் ப்₄ராது: ஸத்ரோர்விஸேஷத: ।
மர்ஷயிஷ்யாம்யஹம் கேந காரணேந வராநநே ॥ (2)
- அத₄ர்ஷிதாநாம் ஸூராணாம் ஸமேரஷ்வநிவர்திநாம் ।
த₄ர்ஷணாமர்ஷணம் பீ₄ரு மரணாத₃திரிச்யதே ॥ (3)
- ஸோடு₄ம் ந ச ஸமர்தே₂ஹம் யுத்த₄காமஸ்ய ஸம்யுகே₃ ।
ஸுக்₃ரீவஸ்ய ச ஸம்ரம்ப₄ம் ஹீநக்₃ரீவஸ்ய க₃ர்ஜத: ॥ (4)
- ந ச கார்யோ விஷாத₃ஸ்தே ராக₄வம் ப்ரதி மத்க்ருதே ।
த₄ர்மக்ருஸ்ச க்ருதக்ருஸ்ச கத₂ம் பாபம் கரிஷ்யதி ॥ (5)
- நிவர்தஸ்வ ஸஹ ஸ்த்ரீபி₄: கத₂ம் பூ₄யோநுக₃ச்ச₂ஸி ।
ஸௌஹ்ருத₃ம் த₃ர்ஸிதம் தாரே மயி ப₄க்தி: க்ருதா த்வயா ॥ (6)
- ப்ரதியோத்ஸ்யாம்யஹம் க₃த்வா ஸுக்₃ரீவம் ஜஹி ஸம்ப்₄ரமம் ।
த₃ர்பமஸ்ய விநேஷ்யாமி ந ச ப்ராணைர்வியோக்ஷ்யதே ॥ (7)
- அஹம் ஹ்யாஜிஸ்தி₂தஸ்யாஸ்ய கரிஷ்யாமி யதே₂ப்ஸிதம் ।
வ்ருக்ஷைர்முஷ்டிப்ரஹாரைஸ்ச பீடித: ப்ரதியாஸ்யதி ॥ (8)
- ந மே க₃ர்விதமாயஸ்தம் ஸஹிஷ்யதி து₃ராத்மவாந் ।
க்ருதம் தாரே ஸஹாயத்வம் ஸௌஹ்ருத₃ம் த₃ர்ஸிதம் மயி ॥ (9)
- ஸாபிதாஸி மம ப்ராணைர்நிவர்தஸ்வ ஜநேந ச ।
அஹம் ஜித்வா நிவர்திஷ்யே தமஹம் ப்₄ராதரம் ரணே ॥ (10)
- தம் து தாரா பரிஷ்வஜ்ய வாலிநம் ப்ரியவாதி₃நீ ।
சகார ருத₃தீ மந்த₃ம் த₃க்ஷிணா ஸா ப்ரத₃க்ஷிணம் ॥ (11)
- தத: ஸ்வஸ்த்யயநம் க்ருத்வா மந்த்ரவித்₃விஜயைஷிணீ ।
அந்த:புரம் ஸஹ ஸ்த்ரீபி₄: ப்ரவிஷ்டா ஸோகமோஹிதா ॥ (12)
- ப்ரவிஷ்டாயாம் து தாராயாம் ஸஹ ஸ்த்ரீபி₄: ஸ்வமாலயம் ।
நக₃ராந்நிர்யயௌ க்ருத்₃தே₄ மஹாஸர்ப இவ ஸ்வஸந் ॥ (13)
- ஸ நிஷ்பத்ய மஹாதேஜா வாலீ பரமரோஷண: ।
ஸர்வதஸ்சாரயந் த்₃ருஷ்டிம் ஸத்ருத்₃ஸநகாங்க்ஷயா ॥ (14)

ஸர்க்கம் : பதினாறு

வாலி வதம்

இவ்வாறு பேசிய, முழுநிலா போன்ற முகமுடைய தாரையை வாலி அதட்டினான்; பின்வரும் சொற்களையும் சொன்னான்— “அழகுமிக்கவளே! பெருங்குரல் எழுப்பி அழைக்கின்ற என் சகோதரனின் - என் தலையாய விரோதியின் - ஆரவாரத்தை, நான் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு பொறுத்துக் கொள்வேன்? (1,2)

அச்சம் கொண்டவளே! போர்களில் புறமுதுகு காட்டாத, தோல்வியைக் கண்டறியாத குரர்களுக்கு எதிரிகளின் யுத்த அழைப்பைப் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது என்பது, மரணத்தைக் காட்டிலும் துக்கத்தைத் தருவதாகும். (3)

(சுகரீவன் - நல்ல கழுத்துடையவன் - என்பது பெயரளவுக்குத்தான்!) குள்ளமான கழுத்துடைய சுகரீவன், போர்க்களத்தில் என்னுடன் சண்டையிட விரும்புகிறான். அவனுடைய யுத்த ஆரவாரத்தையும் பெருங்குரலையும் என்னால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. (4)

என் விஷயத்தில், இராமனைக் குறித்து நீ கவலைப்படவே வேண்டாம். (ஏனென்றால்,) தருமம் அறிந்தவரும், செய்யத்தக்கது-செய்யத்தகாதது எது? என்று அறிந்தவருமான அவர், எவ்வாறு ஒரு பாவ காரியத்தைச் செய்வார்? (அவருக்கு ஒரு குற்றமும் இழைக்காத என்னை எவ்வாறு கொல்வார்?) (5)

தாரையே! மற்றப் பெண்களையும் அழைத்துக் கொண்டு திரும்பிப் போய்விடு. என்னை ஏன் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாய்? என்னிடமுள்ள அன்பையும் பக்தியையும் (உன் உபதேசங்கள் மூலம்) நன்றாகக் காட்டிவிட்டாய். (6)

மனக்கலக்கத்தை விட்டுவிடு. நான் சென்று சுகரீவன் செய்யும் போரை எதிர்கொண்டு, அவன் கொழுப்பை அடக்கிவிட்டு வருகிறேன்; அவன் உயிரைப் பறிக்க மாட்டேன். (7)

போரிடும் காலத்தில் (அவன் செருக்கை அடக்குவதற்கு) எவ்வளவு பதிலடி தேவையோ, அவ்வளவை மட்டும் கொடுப்பேன். மரங்களாலும் கைமுட்டியின் அடிகளாலும் தாக்கப்பட்டு, அவன் திரும்பிப் போய் விடுவான். (8)

துஷ்டனான அவன், அவனுடைய செருக்கினால் ஏற்படுத்திக் கொண்ட என் எதிரடிகளைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டான். தாரையே! உன்னால் எனக்கு செய்யக்கூடிய உதவி செய்யப்பட்டு விட்டது; என்னிடமுள்ள அன்பையும் காட்டிவிட்டாய். (9)

என் உயிர்மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்— இந்தப் பெண்களுடன் நீ திரும்பிப் போ. போரில் நான் என் சகோதரனை வென்று திரும்பி வருவேன்.” (10)

இனிமையாகப் பேசுகிறவளும் சாமர்த்தியசாலியுமான தாரை, வாலியைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டாள். பின், மெல்லிய குரலில் அமுதபடியே அவனை வலம் வந்தாள். பின்னர், கணவனின் வெற்றியை விரும்புகிறவளும் (செய்யுள் வடிவிலான) மந்திரங்களை அறிந்தவளுமான அவள், அவன் வெற்றியை வேண்டி அதற்குரிய மந்திரங்களைக் கூறிவிட்டு, சோகத்தால் மயங்கிய மனத்துடன், மற்றப் பெண்களுடன்கூட அந்தப்புரத்தை அடைந்தாள். (11,12)

தாரை, மற்ற மனைவிகளோடு தன் இருப்பிடத்திற்குச் சென்ற பின்னர், சீற்றம் கொண்ட அவன் (வாலி) மகாசர்ப்பம் போல் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, நகரத்திலிருந்து வெளியே வந்தான். பேராற்றலுடையவனும் மிகவும் கோபத்துடன் இருந்தவனுமான வாலி, பகைவனைக் கண்ணால் காண விருப்பம் கொண்டவனாக, எல்லாத் திசைகளிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். (13,14)

ஸ த₃த₃ர்ஸ தத: ஸ்ரீமாந் ஸுக்₃ரீவம் ஹேமபிங்குளம் ।
ஸுஸம்வீதமவஷ்டப₃த₄ம் தீ₃ப்யமாநமிவாநலம் ॥ (15)

ஸ தம் த₃ருஷ்ட்வா மஹாவீர்யம் ஸுக்₃ரீவம் பர்யவஸ்தி₂தம் ।
க₃ாட₄ம் பரித₃தே₄ வாலோ வாலீ பரமரோஷண: ॥ (16)

ஸ வாலீ காட₄ஸம்வீதோ முஷ்டிமுத்யம்ய வீர்யவாந் ।
ஸுக்₃ரீவமேவாபி₄முகே₂ா யயௌ யோத்த₄த₄ம் க்ருதக்ஷண: ॥ (17)

ஸ்ஸிஷ்டமுஷ்டிம் ஸமுத்யம்ய ஸம்ரப்த₄தரமாக₃த: ।
ஸுக்₃ரீவோபி தமுத்யி₃ப்ய வாலிநம் ஹேமமாலிநம் ॥ (18)

தம் வாலீ க்ரோத₄தாம்ராக்ஷ: ஸுக்₃ரீவம் ரணபண்டி₃தம் ।
ஆபதந்தம் மஹாவேக₃மித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (19)

ஏஷ முஷ்டிர்மயா ப₃த₃தே₄ா க₃ாட₄: ஸம்நிஹிதாங்கு₃ளி: ।
மயா வேக₃விமுக்தஸ்தே ப்ராணாநாத₃ாய யாஸ்யதி ॥ (20)

ஏவமுக்தஸ்து ஸுக்₃ரீவ: க்ருத₃தே₄ா வாலிநமப்₃ரவீத் ।
தவ சைவ ஹரந் ப்ராணாந் முஷ்டி: பதது மூர்த₄நி ॥ (21)

தாடிதஸ்தேந ஸங்க்ருத₃த₄ஸ்தமபி₄க்ரம்ய வேகி₃த: ।
அப₄வச்சே₂ாணிதோத்₃க₃ாரீ ஸோத்பீ₃ இவ பர்வத: ॥ (22)

ஸுக்₃ரீவேண து நி:ஸங்கம் ஸாலமுத்பாட்ய தேஜஸா ।
க₃ாத்ரேஷ்வபி₄ஹதோ வாலீ வஜ்ரேணேவ மஹாகி₃ரி: ॥ (23)

ஸ து வாலீ ப்ரசலித: ஸாலதாட₃நவிஹ்வல: ।
கு₃ருப₄ாரஸமாக்க்ராந்தா நௌ: ஸஸார்தே₂வ ஸாக₃ரே ॥ (24)

தௌ பீ₄மப₃லவிக்ராந்தௌ ஸுபர்ணஸமவேகி₃நௌ ।
ப்ரவ்ருத₃தௌ கே₄ரவபுஷௌ சந்த்₃ரஸூர்யாவிவாம்ப₃ரே ॥ (25)

பரஸ்பரமிதி₃ரக்₄நௌ சி₂த்₃ராந்வேக்ஷணதத்பரௌ ।
ததோ₃வர்த₂த வாலீ து ப₃லவீர்யஸமந்வித: ॥ (26)

ஸூர்யபுத்ரோ மஹாவீர்ய: ஸுக்₃ரீவ: பரிஹீயதே ।
வாலிநா ப₄க்₃நத₃ர்பஸ்து ஸுக்₃ரீவோ மந்த₃விக்ரம: ॥
வாலிநம் ப்ரதி ஸாமர்ஷோ த₃ர்ஸயாமாஸ ராக₄வம் ॥ (27)

வ்ருக்ஷை: ஸஸாகை₂: ஸஸிகை₂ர்வஜ்ரகோடிநிபை₄ர்நகை₂: ।
முஷ்டிபி₄ர்ஜாநுபி₄: பத்₃பி₄ர்ப₃ாஹுபி₄ர்ஸ புந: புந: ॥
தயோர்யுத்த₄மபூ₄த்₃கே₄ாரம் வ்ருத்ரவாஸவயோரிவ ॥ (28)

வெற்றித்திரு பொருந்திய வாலி, பொன்னிற மேனியனும் கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப் போன்று விளங்குபவனும், போருக்குத் தயாராகக் கச்சை கட்டிக்கொண்டு நின்றவனுமான சக்ரீவனைப் பார்த்தான். (15)

மாவீரனான சக்ரீவன், சண்டைக்குத் தயாராக நிற்பதைப் பார்த்ததும், மிகவும் கோபம் கொண்ட வாலி, தன் ஆடையை இறுக முடிந்து கொண்டான். (16)

வீரம் மிகுந்தவனான வாலி, சக்ரீவனின் நேர் எதிரில் சென்று, இதுவே தக்க தருணம் என்று முடிவு செய்து, முட்டியைத் தூக்கிப் பிடித்தவண்ணம் யுத்தத்தைத் தொடங்கினான். பொன் மாலையணிந்த வாலியை நோக்கி, உச்சகட்ட கோபத்தையடைந்த சக்ரீவனும் முட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு எதிர்த்து வந்தான். (17,18)

கோபத்தால் செம்மை படர்ந்த கண்களைக் கொண்ட வாலி, போர்த்திறனுடையவனும் வேகமாக எதிர்த்து வருபவனுமான சக்ரீவனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினான்— (19)

“என்னுடைய கைகளின் விரல்களை நெருக்கமாக இணைத்து, முட்டி உறுதியாக்கப்பட்டு இருக்கிறது. முட்டியினால் பலமாகத் தாக்கப் போகிறேன். அந்த அடி உன் உயிரைப் பறித்துக் கொண்டு போகப் போகிறது.” (20)

வாலி இவ்வாறு கூறியதும், கோபத்துடன் சக்ரீவன் சொன்னான்— “என் கைமுட்டி, உன் உயிரைப் பறிப்பதற்காக, உன் தலைமேல் விழக்கடவது.” (21)

இதனைக் கேட்டு கோபம் கொண்ட வாலி, சக்ரீவனைப் பலமாக முதலில் தாக்கினான். அதனால், அருவிகளோடு கூடிய மலைபோல, (சக்ரீவன்) ரத்தப்பெருக்கைக் கக்குபவனாக ஆனான். (22)

சற்றும் தயங்காமல் (தான் பெற்ற அடியைப் பொருட்படுத்தாமல்) மிகவும் ஆற்றலுடன் ஒரு ஆச்சா மரத்தைப் பிடுங்கி எறிந்தான், சக்ரீவன். வஜ்ராயுதத்தால் தாக்கப்பட்ட பெரிய மலையைப் போல, மேனியில் காயங்களை அடைந்தான், வாலி. (23)

ஆச்சா மரத்தின் அடியினால் நிலைகுலைந்த வாலி, அளவுக்கு அதிகமாகச் சுமை ஏற்றப்பட்ட கப்பல் நடுக்கடலில் தத்தளிப்பதைப் போல ஆடிப் போனான். (24)

பயங்கரமான ஆற்றலும் பராக்கிரமும் உடையவர்களும், கருடனுக்கு நிகரான வேகமுடையவர்களும், கோரமான உடலமைப்புக் கொண்டவர்களும், (பௌர்ணமி நாளில்) வானத்தில் விளங்கும் சூரிய-சந்திரனைப் போன்றவர்களுமான அவ்விருவரும் எகிறிப் பாய்ந்து யுத்தம் செய்தார்கள். எதிரியை ஒழித்துக்கட்ட விரும்பிய இருவரும் தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது, உடலாற்றலும் வீரமும் பொருந்திய வாலியின் கை ஓங்கிற்று. (25,26)

சூரியபுத்திரனும் மகாவீரனுமான சக்ரீவன் பலம் குன்றத் தொடங்கினான். வாலியினால் செருக்கு ஒழிக்கப்பட்டு, பலம் குறைந்து போன சக்ரீவன், வாலியிடம் கோபம் கொண்டவனாக, இராமனிடம் தன் அவலநிலையைச் சுட்டிக்காட்டினான். (27)

விருத்திராசுரனுக்கும் இந்திரனுக்குமிடையே நிகழ்ந்ததைப் போல, கிளைகள்-நுனிகளோடு கூடிய மரங்களாலும், வஜ்ராயுதத்தின் முனையையொத்த கூரிய நகங்களாலும், முஷ்டிகளாலும், முழங்கால்கள்-கால்கள்-தோள்களாலும் பயங்கரமான போர் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தது. (ஒருவரையொருவர் இவ்வாறெல்லாம் பயங்கரமாகத் தாக்கிக் கொண்டார்கள்.) (28)

தௌ ஸோணிதாத்தௌ யுத்தயேதாம் வாநரௌ வநசாரிணௌ ।
மேக₄விவ மஹாஸப்₃தை₃ஸ்தர்ஜயாநௌ பரஸ்பரம் ॥ (29)

ஹீயமாநமத₂பஸ்யத்ஸுக்₃ரீவம் வாநரேஸ்வரம் ।
ப்ரேக்ஷமாணம் தி₃ஸஸ்சைவ ராக₄வம் ச முஹூர்முஹு: ॥ (30)

ததோ ராமோ மஹாதேஜா ஆர்தம் த்₃ருஷ்ட்வா ஹீஸ்வரம் ।
ஸரம் ச வீக்ஷதே வீரோ வாலிநோ வத₄காரணாத் ॥ (31)

ததோ த₄நுஷி ஸந்த₄ய ஸரமாஸீவிஷோபமம் ।
பூரயாமாஸ தச்சாபம் காலசக்ரமிவாந்தக: ॥ (32)

தஸ்ய ஜ்யாதலகே₄ஷேண த்ரஸ்தா: பத்ரரதே₂ஸ்வரா: ।
ப்ரது₃த்₃ருவுர்ம்ருக்₃ாஸ்சைவ யுக₃ாந்த இவ மோஹிதா: ॥ (33)

முக்தஸ்து வஜ்ரநிர்கே₄ஷ: ப்ரதீ₃ப்தாஸநிஸந்நிப₄: ।
ராக₄வேண மஹாபு₃ாணோ வாலிவக்ஷஸி பாதித: ॥ (34)

ததஸ்தேந மஹதேஜா வீர்யோத்ஸிக்த: கபீஸ்வர: ।
வேகே₃நாபி₄ஹதோ வாலீ நிபபாத மஹீதலே ॥ (35)

இந்த்₃ரத்₄வஜ இவோத்₃தூ₄த: பௌர்ணமாஸ்யாம் மஹீதலே ।
ஆஸ்வயுக்ஸமயே மாஸி க₃தபூ₃கோ விசேதந: ॥ (36)

நரோத்தம: காலயுக₃ாந்தகோபமம்
ஸரோத்தமம் காஞ்சநருப்யபூ₄ஷிதம் ।
ஸஸர்ஜ தீ₃ப்தம் தமமித்ரமர்த₃நம்
ஸதூ₄மமக்₃நிம் முக₂தோ யத₂ா ஹர: ॥ (37)

அதே₂ாக்ஷித: ஸோணிததோயவிஸ்ரவை:
ஸுபுஷ்பிதாஸோக இவாநிலோத்₃த₄த: ।
விசேதநோ வாஸவஸௌநுராஹவே
விப்₄ரம்ஸிதேந்த்₃ரத்₄வஜவத்க்ஷிதிம் க₃த: ॥ (38)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஷோட₃ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஸப்தத₃ஸ: ஸர்க₃:

ராமாதீ₄க்ஷேய:

தத: ஸரேணாபி₄ஹதோ ராமேண ரணகர்க₃ஸ: ।
பபாத ஸஹஸா வாலீ நிக்குத்த இவ பாது₃ப: ॥ (1)

காட்டுவாசிகளான அவ்விரு வானர்களும், உடலில் குருதி சொட்டச் சொட்ட, வானத்தில் இரு மேகங்கள் மோதிக்கொண்டாற்போல் (உரத்த குரலில்) ஒருவரையொருவர் பயமுறுத்திக் கொண்டு போர் புரிந்தார்கள். (29)

வானரத் தலைவனான சுகீவன், மிகவும் தளர்ச்சியடைந்து, (இராமன் எங்கே இருக்கிறார்? ஏன் இன்னமும் உதவிக்கு வரவில்லை? என்று எண்ணுபவன் போல்) எட்டுத் திசைகளையும் அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை, இராமன் கவனித்தார். பின்னர், மகாபராக்கிரமம் கொண்ட இராமன், வானர மன்னனான சுகீவன் தவித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, வாலியை வதம் செய்யும் நோக்கத்துடன், வீரரான அவர், பாணத்தின் மீது பார்வையைச் செலுத்தினார். (30,31)

பின்னர், விஷம் கொண்ட சர்ப்பத்தைப் போன்ற ஒரு பாணத்தை வில்லில் பூட்டி, (யமனுடைய ஆயுதங்களில் ஒன்றான) காலசக்கரத்தைக் கையிலெடுத்துவிட்ட காலனைப் போல் வில்லை வளைத்தார். அவருடைய நாண்கயிற்றின் பேரொலியால் திகிலடைந்த பெரும் பறவைகளும் விலங்குகளும், பிரளய காலத்தில் இன்னது செய்வது என்பதறியாது குழம்பித் தவிக்கும் பிராணிகளைப் போல, எங்கெங்கோ வேகமாக ஓடிப்போயின. (32,33)

வஜ்ராயுதம் போல் பேரொலி எழுப்பிக் கொண்டும், தீப்பற்றியெரியும் மேகத்தைப் போல் ஒளிவீசிக் கொண்டும் விளங்கிய ஒரு மகாபாணம் வாலியின் மார்பில் போய்த் தாக்கும்படியாக இராமனால் விடப்பட்டது. அப்போது, பேராற்றலுடையவனும், வீரத்தினால் செருக்குக் கொண்டவனும், வானரர் மன்னனுமான வாலி, மிகவும் வேகமாக வந்து விழுந்த அந்த பாணத்தால் தாக்குண்டு, அப்போதே தரையில் விழுந்தான். (34,35)

ஐப்பசி மாத பூர்ணிமையில் (பௌர்ணமியில்) தரை இறக்கப்பட்ட இந்திரத்வஜம் போல், ஒளியிழந்து உணர்விழந்து விழுந்தான், வாலி. (கௌட தேசத்தில், ஆச்வயுஜ மாதம் பௌர்ணமி திதியில், இந்திரனைக் குறித்து நடக்கும் ஒரு திருவிழாவில், தொடக்க நாளில் கொடி ஏற்றப்பட்டு, உற்சவம் நிறைவடைந்ததும், மேலே இருக்கும் கொடியை வேகமாக இறக்கிவிடுவது வழக்கம். அந்த கொடியிறக்கத்தை ஒப்புமையாகக் காட்டுகிறார், ஆதிகவி.) (36)

புருஷோத்தமரான இராமன், யுக முடிவில் தோன்றும் காலனைப் போன்றதும், பொன்-வெள்ளி வேலைப்பாடுகள் உடையதும், எதிரிகளை அழிப்பதும், தீச்சுடர் போல் விளங்குவதும், சிவபெருமானுடைய முகத்திலிருந்து கிளம்பும் புகையோடு கூடிய அக்னியைப் போன்றதுமான ஓர் உத்தம பாணத்தை அப்போது செலுத்தினார். (37)

இந்திரகுமாரனான வாலியினுடைய உடலிலிருந்து, தண்ணீர் வெள்ளம் பாய்வதைப் போல, குருதி வெள்ளம் பெருகிற்று. அதனால் நனைக்கப் பெற்று உணர்விழந்த வாலி, ஏராளமான பூக்களைக் கொண்ட அசோகமரம் பெருங்காற்றினால் அடியோடு வீழ்த்தப்பட்டதைப் போலவும், இறக்கப்பட்ட இந்திரத்வஜம் போலவும் அப்போது பூமியில் விழுந்தான். (38)

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்

பதினாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸர்க்கம் : பதினேழு

இராம நிந்தனை

யுத்தத்தில் வீரத்தைக் காட்டுபவனான வாலி, இராமனின் ஒரு பாணத்தால் தாக்கப்பட்டு, வெட்டப்பட்ட மரம்போல் அப்போதே தரையில் விழுந்தான். (1)

- ஸ பூ₄மௌ ந்யஸ்தஸர்வாங்குஸ்தப்தகாஞ்சநபூ₄ஷண: ।
அபதத்₃தே₃வராஜஸ்ய முக்தரஸ்மிரிவ த்₄வஜ: ॥ (2)
- தஸ்மிந்நிபதிதே பூ₄மௌ வாநராணாம் க₃ணேஸ்வரே ।
நஷ்டசந்த்₃ரமிவ வ்யோம ந வ்யராஜத மேதிநீ ॥ (3)
- பூ₄மௌ நிபதிதஸ்யாபி தஸ்ய தே₃ஹம் மஹாத்மந: ।
ந ஸ்ரீர்ஜஹாதி ந ப்ராணா ந தேஜோ ந பராக்ரம: ॥ (4)
- ஸக்ரத₃த்தா வரா மாலா காஞ்சநீ வஜ்ரபூ₄ஷிதா ।
த₃த₄ர ஹரிமுக்த்யஸ்ய ப்ராணாநஸ்தேஜ: ஸ்ரியம் ச ஸா ॥ (5)
- ஸ தயா மாலயா வீரோ ஹைமயா ஹரியூத₂ப: ।
ஸந்த்₄யாநுக₃தபர்யந்த: பயோத₄ர இவாப₄வத் ॥ (6)
- தஸ்ய மாலா ச தே₃ஹஸ்ச மர்மக₄தீ ச ய: ஸர: ।
த்ரிதே₄வ ரசிதா லக்ஷ்மீ: பதிதஸ்யாபி ஸோப₄தே ॥ (7)
- தத₃ஸ்த்ரம் தஸ்ய வீரஸ்ய ஸ்வர்குமார்குப்ரப₄வநம் ।
ராமப₃ாணாஸநோதக்ஷிப்தமாவஹத்பரமாம் க₃திம் ॥ (8)
- தம் தத₂ா பதிதம் ஸங்க்₂யே க₃தார்சிஷமிவாநலம் ।
ப₃ஹுமாந்ய ச தம் வீரம் வீக்ஷமாணம் ஸநைரிவ ॥ (9)
- யயாதிமிவ புண்யாந்தே தே₃வலோகாத்பரிச்யுதம் ।
ஆதி₃த்யமிவ காலேந யுக₃ாந்தே பு₄வி பாதிதம் ॥ (10)
- மஹேந்த்₃ரமிவ து₃ர்த₄ர்ஷம் மஹேந்த்₃ரமிவ து₃:ஸஹம் ।
மஹேந்த்₃ரபுத்ரம் பதிதம் வாலிநம் ஹேமமாலிநம் ॥ (11)
- வ்யூடோரஸ்கம் மஹாப₃ாஹும் தீ₃ப்தாஸ்யம் ஹரிலோசநம் ।
லக்ஷ்மணாநுக₃தோ ராமோ த₃த₃ர்ஸோபஸஸர்ப ச ॥ (12)
- தம் த்₃ருஷ்ட்வா ராக₄வம் வாலீ லக்ஷ்மணம் ச மஹாப₃லம் ।
அப்₃ரவீத்ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம் பருஷம் த₄ர்மஸம்ஹிதம் ॥ (13)
- த்வம் நராதி₄பதே: புத்ர: ப்ரதி₂த: ப்ரியத₃ர்ஸந: ।
குலீந: ஸத்த்வஸம்பந்நஸ்தேஜஸ்வீ சரிதவ்ரத: ॥ (14)
- பராங்முக₂வத₄ம் க்ருத்வா கோ நு ப்ராப்தஸ்த்வயா கு₃ண: ।
யத₃ஹம் யுத்₃த₄ஸம்ரப்த₄: ஸரேணோரஸி தாடித: ॥ (15)
- ராம: கருணவேதீ₃ ச ப்ரஜாநாம் ச ஹிதே ரத: ।
ஸாநுக்ரோஸோ மஹோத்ஸாஹ: ஸமயக்ஞோ த்₃ருட₄வ்ரத: ॥ (16)
- இதி தே ஸர்வபூ₄தாநி கத₂யந்தி யஸோ பு₄வி ॥ (16)

உருக்கிய பொன்னாலான அணிகலன்கள் அணிந்திருந்த அவன், உடலின் எல்லா அவயவங்களும் பூமியில் படும்படியாக, (உற்சவ முடிவில் இறக்கம் செய்யப்பட்ட) ஒளியிழந்த இந்திரத்வஜம் போல் விழுந்து கிடந்தான். (கொடிமரத்தில் ஏற்றுவதற்கு உபயோகப்பட்ட கயிறு நீக்கப்பட்டவுடன், இந்திரத்வஜம் கீழே விழுந்து விடுவதைப் போலக் கிடந்தான்.) (2)

வானரர்களின் தலைவனான அவன் பூமியில் விழுந்ததும், நிலா இல்லாத ஆகாயம் போல் உலகம் பிரகாசத்தை இழந்தது. மகாத்மாவான அவனுடைய உடல் தரையில் விழுந்து விட்டாலும், அவனுடைய மேனிப்பொலிவு, உயிர், ஆன்ம ஒளி மற்றும் மனோதையம் அவன் உடலைவிட்டுப் போகவில்லை. இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட, இரத்தினங்கள் கோர்க்கப்பட்ட, உத்தமமான சுவர்ணமாலை, வானரத் தலைவனுடைய உயிரையும் ஆன்மஒளியையும் தேககாந்தியையும் தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. (3-5)

வானரத் தலைவனும் மாவீரனுமான அவன் அணிந்திருந்த அந்த மாலையால், அந்திவேளையில் செம்மை ஒளிவீசும் ஓரங்களைக் கொண்ட மேகம் போல் விளங்கினான். அவனுடைய தங்கமாலை, உடல் மற்றும் உயிர்நிலையைத் தாக்கிய அந்த அம்பு ஆகிய மூன்றும், அவன் கீழே விழுந்து கிடந்தாலும், மூன்று கூறுகளாகச் செய்யப்பட்ட ஒளிக்கற்றைகள் போல் பிரகாசித்தன. இராமனுடைய வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட அந்த அஸ்திரம், அந்த வீரனுக்கு சவர்க்கத்திற்குச் செல்லும் வழியைக் காட்டுவதாகி, அவனைப் பரமபதத்திற்குக் கொண்டு சென்றது. (6-8)

சுவாலையில்லாத நெருப்புப் போல அடங்கி யுத்தகளத்தில் கிடப்பவனும், (தன்மேல் பாணத்தை ஏவியவரை) மனத்திற்குள் புகழ்ந்து, 'அந்த வீரன் எங்கே?' என்று அரைமயக்கம் காரணமாக, நாற்புறமும் மெல்லப் பார்க்கிறவனும், (9)

சுகபோக அனுபவங்களால் புண்ணியச் சேமிப்பு கரைந்து போனதும், தேவலோகத்திலிருந்து தள்ளிவிடப்பட்ட யயாதி போன்றவனும், மகாப்பிரளய காலத்தில் காலதேவனால் பூமியில் தள்ளப்பட்ட சூரியன் போலிருப்பவனும், (10)

மகேந்திரனைப் போல் வெல்ல முடியாதவனும், மகேந்திரனைப் போல் நெருங்க முடியாதவனும் (அதாவது, எதிரில் நின்று போரிட முடியாதவனும்), காஞ்சனமாலை அணிந்திருந்தவனும், இந்திர குமாரனும், விழுந்து கிடப்பவனும், அகன்ற மார்புடையவனும், தோளாண்மைமிக்கவனும், ஒளிவீசும் முகத்தையுடையவனும், கபில நிறக் கண்களை உடையவனுமான வாலியை, இலக்குவன் பின்தொடர்ந்து வர இராமன் பார்த்தார்; அவன் அருகிலும் சென்றார். (11,12)

இராமனையும், மிக்க பலவானான இலக்குவனையும் பார்த்து, விநயமும் அறமும் நிறைந்த சொற்களைக் கடுமையாகக் கூறினான், வாலி. (13)

“தாங்கள், ஒரு மாமன்னரின் திருக்குமாரர்; புகழ் பெற்றவர்; இனிய தோற்றமுடையவர் (அல்லது, பிரியமான தர்சனங்களைக் - சாஸ்திரங்களைக் - கற்றவர்); நற்குடியில் பிறந்தவர்; ஸத்வகுணம் நிரம்பியவர்; தேஜஸ் மிக்கவர்; அறநெறிகளைக் கடைபிடிப்பவர். (14)

நான் (வேறொருவனுடன்) யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, அதில் முழுமையாகக் கவனம் செலுத்தியிருந்தபோது, மார்பில் அம்பினால் தாக்கப்பட்டேன். தங்களுடன் யுத்தம் செய்வதற்கு ஆயத்தமாக இல்லாத ஒருவனை (என்னை)க் கொன்றதால், தாங்கள் அடைந்த பயன்தான் என்ன? (15)

இராமன் கருணை மிக்கவர்; குடிமக்களின் நலனில் பெரிதும் அக்கறை உடையவர்; தயவுகாட்டுபவர்; எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன் (ஊக்கத்துடன்) இருப்பவர்; சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கேற்றபடி செயலாற்றுகிறவர்; அறநெறிகளைத் தவறாது கடைபிடிப்பவர் - என்று, உலகத்தில் உள்ள அனைத்துப் பிராணிகளும் தங்கள் புகழைச் சொல்கின்றன. (16)

த₃ம: ஸம: ஷமா த₄ர்மோ த்₄ருதி: ஸத்யம் பராக்ரம: ।
பார்தி₂வாநாம் கு₃ணா ராஜந் த₃ண்ட₃ஸ்சாப்யபராதி₄ஷா ॥ (17)

தாந் கு₃ணாந் ஸம்ப்ரத₄ர்யாஹமக்₃ர்யம் சாபி₄ஜநம் தவ ।
தாரயா ப்ரதிஷித்₃தே₄ஸபி ஸுக்₃ரீவேண ஸமாக₃த: ॥ (18)

ந மாமந்யேந ஸம்ரப்₃த₄ம் ப்ரமத்தம் யோத்₃து₄மர்ஹதி ।
இதி மே பு₃த்₃தி₄ருத்பந்நா ப₃பூ₄வாத₃ர்ஸநே தவ ॥ (19)

ந த்வாம் விநிஹதாத்மாநம் த₄ர்மத்₄வஜமத₄ர்மிகம் ।
ஜாநே பாபஸமாசாரம் த்ருணை: கூபமிவாவ்ருதம் ॥ (20)

ஸதாம் வேஷத₄ரம் பாபம் ப்ரச்ச₂ந்நமிவ பாவகம் ।
நாஹம் த்வாமபி₄ஜாநாமி த₄ர்மச்ச₂த்₃மாபி₄ஸம்வ்ருதம் ॥ (21)

விஷயே வா புரே வா தே யத₃ா நாபகரோம்யஹம் ।
ந ச த்வாமவஜாநே₄ஹம் கஸ்மாந்மாம் ஹம்ஸ்யகில்பி₃ஷம் ॥ (22)

ப₂லமூலாஸநம் நித்யம் வாநரம் வநகே₃சரம் ।
மாமிஹாப்ரதியுத்₄யந்தமந்யேந ச ஸமாக₃தம் ॥ (23)

த்வம் நராதி₄பதே: புத்ர: ப்ரதித: ப்ரியத₃ர்ஸந: ।
லிங்க₃மப்யஸ்தி தே ராஜந் த்₃ருஸ்யதே த₄ர்மஸம்ஹிதம் ॥ (24)

க: ஷத்ரியகுலே ஜாத: ஸ்ருதவாந்நஷ்டஸம்ஸய: ।
த₄ர்மலிங்க₃ப்ரதிச்ச₂ந்ந: க்ரூரம் கர்ம ஸமாசரேத் ॥ (25)

ராம ராஜகுலே ஜாதோ த₄ர்மவாநிதி விஸ்ருத: ।
அப₄வ்யோ ப₄வ்யருபேண கிமர்த₂ம் பரித₄ாவஸி ॥ (26)

ஸாம த்₃ாநம் ஷமா த₄ர்ம: ஸத்யம் த்₄ருதிபராக்ரமௌ ।
பார்தி₂வாநாம் கு₃ணா ராஜந் த₃ண்ட₃ஸ்சாப்யபராதி₄ஷா ॥ (27)

வயம் வநசரா ராம ம்ருக₃ா மூலப₂லாஸநா: ।
ஏஷா ப்ரக்ருதிரஸ்மாகம் புருஷஸ்த்வம் நரேஸ்வர: ॥ (28)

பூ₄மிர்ஹிரண்யம் ரூப்யம் ச விக்₃ரஹே காரணாநி ச ।
அத்ர கஸ்தே வநே லோபே₄ மதீ₃யேஷா ப₂லேஷா வா ॥ (29)

நயஸ்ச விநயஸ்சோபெ₄ள நிக்₃ரஹாநுக்₃ரஹாவபி ।
ராஜவ்ருத்திரஸங்கீர்ணா ந ந்ருபா: காமவ்ருத்தய: ॥ (30)

மன்னரே! ஐம்பொறிகளையும் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருத்தல், மனவடக்கம், பொறுமை, அறநெறி பிறழாமை, மனஉறுதி, சத்தியம், பேராற்றல், குற்றம் செய்தவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுப்பது - இவைகள் அரசருக்குரிய நற்பண்புகள். தாரையால் தடுக்கப்பட்ட போதிலும், தங்களுடைய உயர்ந்த பரம்பரையிலும், நற்பண்புகள் உடையவர் என்ற பேச்சிலும் நம்பிக்கை வைத்துத்தான், நான் சக்ரீவனுடன் சண்டையிட வந்தேன். (17,18)

தங்களைப் பார்ப்பதற்கு முன்பு, வேறொருவனுடன் உக்கிரமாகப் போர் செய்து கொண்டு, அந்த எதிரியைத் தவிர வேறு நினைவில்லாதிருந்த நிலையில் (கண்ணுக்குப் புலப்படாத மூன்றாவது நபரால் தாக்கப்படக் கூடும் - என்ற எண்ணமே இல்லாதபோது), தாங்கள் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய மாட்டீர்கள் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தேன். (19)

நல்லறிவை ஒழித்துக் கட்டியவர்; அறநெறிகளை அனுஷ்டிப்பவர் போல் வெளியே காட்டிக் கொண்டு, அறம் தவறி நடப்பவர்; பாவச் செயல்களைச் செய்பவர்; புல்கற்றைகளால் மூடப்பட்ட பாழுங்கிணறு போன்றவர், தாங்கள் - என்பதை இதுவரை அறியாதிருந்துவிட்டேன். நல்லவர் போன்ற வேஷம் போட்டுக் கொண்டு பாவம் புரிகிறவர்; நீறுபூத்த நெருப்பு; தருமத்தை மேலே போர்த்திக் கொண்டிருக்கும் கபட வேஷதாரி, தாங்கள் - என்பதை நான் அறியவில்லை. (20,21)

உங்களது நாடு-நகரத்திற்கு நான் கேடு விளைவித்ததில்லை; உங்களுக்கு அவமரியாதை காட்டியதுமில்லை. குற்றமே செய்யாத என்னை ஏன் கொன்றீர்கள்? நான், காட்டில் வசிப்பவன்; கனி-கிழங்குகளைப் புசிக்கின்ற வானரன்; நான் உங்களோடு யுத்தம் செய்ய இங்கு வரவில்லை; வேறொருவனோடு போர் புரிந்து கொண்டிருந்தேன். (22,23)

தாங்கள், மதிப்புக்குரிய ஒரு மாமன்னரின் புதல்வர்; அறிஞர்; எழில்மிகு தோற்றமுடையவர்; அறநெறி வழுவாதவர் என்ற நம்பிக்கை தோன்றும்படியான அடையாளங்களை (ஐடாபாரம், மரவுரி) உடையவர். கூடித்திரிய குலத்தில் பிறந்தவனும், அரச தருமங்களைக் கசடறக் கற்றவனுமான ஒருவன், அறநெறியாளர் போன்ற வேடம்பூண்டு, (இத்தகைய, போர் நெறிக்குப் புறம்பான) கொடிய செயலைச் செய்ய எவ்வாறு முற்படுவான்? (24,25)

இராமா! தாங்கள் மன்னர் குலத்தில் பிறந்தவர்; தருமவான் என்று போற்றப்படுபவர். (ஆனால்,) அநாகரிகமான செயல்களைச் செய்து கொண்டிருக்கும் நீங்கள், ஒரு சாதுவைப் போல் (வணங்கத்தக்க) தோற்றம் போட்டுக் கொண்டு இங்குமங்கும் அலைகிறீர்கள். (26)

அரசே! ஸாமம் (எதிராளியுடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொள்வது), தானம் (ஏராளமான பொருளைக் கொடுத்துப் பகைவனைத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளுதல்), பொறுமை, அறநெறி தவறாமை, வாய்மை, சிந்தனையில் உறுதி, பேராற்றல் - இவைகள், அரசர்களின் பண்புகள். தண்டனை கொடுப்பது என்பது குற்றமிழைத்தவர்களுக்கு மட்டும். (27)

இராமா! நாங்கள் காட்டில் திரிபவர்கள்; விலங்கினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; கனி-கிழங்குகளைச் சாப்பிடுகிறவர்கள் - இதுவே, எங்களுக்கு இயல்பாக அமைந்த குணம். தாங்களோ, மனித இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அத்துடன், நாடாளும் மன்னர் குலத்தில் தோன்றியவர். (28)

இருவரிடையே விரோதம் ஏற்படுவதற்கு, மண்-பொன்-வெள்ளி ஆகிய மூன்றும் காரணங்களாகின்றன. (நம்மிடையே, இந்த மூன்றினாலும் விரோதம் தோன்ற முடியாதே? என் கிஷ்கிந்தை, உங்கள் அயோத்திக்கு வெகுதூரத்தில் இருக்கிறது. பொன்-வெள்ளி மலைகளோ, சுரங்கங்களோ இங்கு இல்லவேயில்லை!) ஆகவே, என்னிடமுள்ள சிறு பொருட்களிலோ, காட்டில் கிடைக்கும் பழங்களிலோ உங்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய லாபம் என்ன? ராஜதந்திரம், அடக்கம் ஆகியவையும், தண்டனை கொடுத்தல், மன்னித்துவிடுதல் ஆகியவையும் அரசநெறிகள். (குழ்நிலைக்கேற்ப கைக்கொள்ளத்தக்கவை.) தவறாகப் பிரயோகிக்கக் கூடாதவை. மன்னர்கள், தம் மனம் போன போக்கில் நடப்பவர்களாக இருக்கக் கூடாது. (எல்லையில்லாத அதிகாரமிருந்தாலும், நியாய-நீதிகளுக்கு உட்பட்டே நடக்க வேண்டும்.) (29,30)

த்வம் து காமப்ரத₄நஸ்ச கோபநஸ்சாநவஸ்தி₂த: ।
ராஜவ்ருத்தைரஸங்கீர்ண: ஸராஸநபராயண: ॥ (31)

ந தேஸ்த்யபசிதிர்த₄ர்மே நார்தே₂ பு₃த்₃தி₄ரவஸ்தி₂தா ।
இந்த்₃ரியை: காமவ்ருத்த: ஸந் க்ருஷ்யஸே மநுஜேஸ்வர ॥ (32)

ஹத்வா பு₃ணேந காகுத்ஸ்த₂ மாமிஹாநபராதி₄நம் ।
கிம் வக்ஷ்யஸி ஸதாம் மத்₄யே க்ருத்வா கர்ம ஜுகுப்ஸிதம் ॥ (33)

ராஜஹா ப்₃ரஹ்மஹா கே₃க்₄நஸ்சோர: ப்ராணிவதே₄ ரத: ।
நாஸ்திக: பரிவேத்தா ச ஸர்வே நிரயக₃யமிந: ॥ (34)

ஸூசகஸ்ச கத்₃ர்யஸ்ச மித்ரக்₄நோ குருதல்பக₃: ।
லோகம் பாபாத்மநாமேதே க₃ச்ச₂ந்த்யத்ர ந ஸம்ஸய: ॥ (35)

அத₄ர்யம் சர்ம மே ஸத்₃பீ₄ ரோமாண்யஸ்தி₂ ச வர்ஜிதம் ।
அப₄க்ஷ்யாணி ச மாம்ஸாநி த்வத்₃விதை₄ர்த₄ர்மசாரிபி₄: ॥ (36)

பஞ்ச பஞ்சநக₂ா பு₄க்ஷ்யா ப்₃ரஹ்மக்ஷத்ரேண ராக₄வ ।
ஸல்யக: ஸ்வாவிதே₄ா கே₃த₄ா ஸஸ: கூர்மஸ்ச பஞ்சம: ॥ (37)

சர்ம சாஸ்தி₂ ச மே ராஜந்ந ஸ்ப்ருஸந்தி மநீஷிண: ।
அப₄க்ஷ்யாணி ச மாம்ஸாநி ஸோஹம் பஞ்சநகே₂ா ஹத: ॥ (38)

தாரயா வாக்யமுக்தோஹம் ஸத்யம் ஸர்வக்ஞயா ஹிதம் ।
தத்துகிரம்ய மோஹேந காலஸ்ய வஸமாக₃த: ॥ (39)

த்வயா நாதே₂ந காகுத்ஸ்த₂ ந ஸநாத₂ா வஸுந்த₄ரா ।
ப்ரமத்₃ா ஸீலஸம்பந்நா தூ₄ர்தேந பதிநா யத₂ா ॥ (40)

ஸடே₂ா நைக்ருதிக: க்ஷுத்₃ரோ மித்₂யாப்ரஸ்ரிதமாநஸ: ।
கத்₂ம் த₃ஸரதே₂ந த்வம் ஜாத: பாபோ மஹாத்மநா ॥ (41)

சி₂ந்நசாரித்ரகக்ஷயேண ஸதாம் த₄ர்மாதிவர்திநா ।
த்யக்தத₄ர்மாங்குஸேநாஹம் நிஹதோ ராமஹஸ்திநா ॥ (42)

அஸுப₄ம் சாப்யயுக்தம் ச ஸதாம் சைவ விக₃ர்ஹிதம் ।
வக்ஷ்யஸே சேத்₃ருஸம் க்ருத்வா ஸத்₃பி₄: ஸஹ ஸமாக₃த: ॥ (43)

நீங்களோ, உங்கள் மனத்தில் தோன்றும் எண்ணத்தையே முக்கியமாகக் கருதுபவர்; விரைவில் கோபம் கொள்பவர்; சட்ட-திட்டங்களுக்கு உட்படாதவர்; சற்றும் ஆலோசனை செய்யாமல், அரசநெறிகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்துபவர்; (நயமாகச் செய்து முடிக்கக் கூடிய காரியங்களில்கூட பேராற்றல் படைத்திருக்கும் செருக்கினால்) வில் ஒன்றையே அனைத்துமாக நம்பிக் கொண்டிருப்பவர். மக்கட்தலைவரே! உங்களுக்குத் தருமத்தில் உறுதியான பிடிப்பு இல்லை. பொருளைச் சேகரிப்பதிலும் நாட்டமில்லை. ஐம்புலன்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு, மனம் போன போக்கில் நடக்கிறீர்கள். (31,32)

காகுத்தரே! இப்போது, குற்றமேதும் செய்யாத என்னை ஒரு பாணத்தினால் கொன்று விட்டீர்கள். வெறுக்கத்தக்க இந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிட்ட நீங்கள், சான்றோர்கள் கூடி நின்று கேள்வி கேட்டால், என்ன பதில் சொல்வீர்கள்? ('நான் செய்தது நியாயம்' என்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா?) (33)

அரசனைக் கொன்றவன்; அந்தணனைக் கொன்றவன்; பசுவைக் கொன்றவன்; திருடன்; பிராணிகளைத் துன்புறுத்துவதில் மிகவும் ஈடுபாடுடையவன்; தெய்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவன்; அண்ணனுக்கு விவாகம் ஆகாதிருக்கும்போது, விவாகம் செய்து கொண்ட தம்பி (இவனுக்கு, 'பரிவேத்தா' என்று அவப்பெயர்) - இவர்கள் எல்லோரும் நரகத்திற்குப் போகிறவர்கள். (பிராயச்சித்தம் செய்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியாதவர்கள்.) (34)

ஒரு ரகசியத்தைப் பகிரங்கப்படுத்துபவன்; தான-தருமம் செய்யாத கஞ்சன்; நண்பனைக் காட்டிக் கொடுப்பவன்; குரு பத்தினியுடன் உறவு கொண்டவன் - இவர்கள், பாவிகளுக்குரிய (துன்பமயமான) லோகத்தை (மரணத்திற்குப் பின்) சென்றடைகிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. தங்களைப் போன்ற அறநெறி தவறாத சான்றோர்களால், எனது தோல் அணியத்தக்கதன்று; (மான் தோல், புலித்தோல் போன்றது அல்ல.) உரோமங்களும் எலும்புகளும் விலக்கத் தக்கவைகள்; (கவரிமான் ரோமம், யானைத் தந்தம் போல் உபயோகத்திற்கு உகந்தவை அல்ல.) உடற்சதைகளும் உணவாகக் கொள்ளத்தக்கவை அல்ல. (35,36)

இராகவா! அந்தணர்களாலும் கூடித்திரியர்களாலும் ஐந்து நகங்களைக் கொண்ட ஐந்துவிதமான பிராணிகள் புசிக்கத்தக்கவை. முள்ளம்பன்றி, பன்றி, உடும்பு, முயல் மற்றும் ஐந்தாவதாக ஆமை. மன்னரே! என்னுடைய தோலையும் எலும்பையும், ஆசாரமுடைய மேன்மக்கள் தொடக்கூட மாட்டார்கள்; உடற்சதையும் உண்ணத்தகாதது. (அறநெறி இப்படி இருக்கும்போது) ஐந்து நகமுள்ள விலங்கினத்தைச் சேர்ந்த நான் (தங்களால்) கொல்லப்பட்டேன்! (37,38)

உலக விவகாரங்களின் நுட்பத்தையறிந்த தாரையால், எனக்கு நலன் விளைவிப்பதும் சத்தியமுமான சொற்கள் சொல்லப்பட்டன. ஆனால், நான் என் மதிமயக்கத்தால் அதை மீறிக் கொண்டு (இங்கு வந்து) காலனின் கைவசப்பட்டேன்! காகுத்தரே! நல்லொழுக்கமுடைய ஒரு பத்தினிப் பெண், தீயநடத்தையுடைய கணவனுடன் எவ்வாறு சுகமாக இருக்க முடியாதோ, அதேபோல, உங்களை நாதனாக அடையப் போகிற நிலமகள், தனக்கேற்ற கணவனை அடைந்தவளாக இருக்கமாட்டாள். (39,40)

வஞ்சகர், தீங்கிழைப்பவர், கொடியவர், நல்லவர் போல் வேடந்தரித்த பொய்யர், தீத்தொழில்களில் பற்றுடையவர் - இப்படிப்பட்ட உங்களை, மகாத்மாவான தசரதர் எதற்காகப் பெற்றெடுத்தாரோ? நன்னடத்தை என்ற கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு, தருமம் என்ற அங்குசத்திற்குக் கட்டுப்படாததும், சான்றோர்களின் நன்னெறியை மீறி, தன்னிச்சையாகத் திரியும் இராமன் என்ற யானையால் நான் வீழ்த்தப்பட்டேன். (41,42)

தீமையைத் தருவதும், நியாயமற்றதும், மேலோர்களால் இழித்துரைக்கப்படுவதுமான இப்படிப்பட்ட செயலைச் செய்துவிட்டு, நல்லொழுக்கமுடைய அறிஞர்களின் சபையில், இழிவான இந்தச் செயலைச் செய்தது பற்றி வாய் திறப்பீர்களா? (43)

உதாஸீநேஷு யோஸ்மாஸு விக்ரமஸ்தே ப்ரகாஸித: ।
அபகாரிஷு தம் ராஜந்ந ஹி பஸ்யாமி விக்ரமம் ॥ (44)

த்ருஸ்யமாநஸ்து யுத்யேதா மயா யதி ந்ருபாத்மஜ ।
அத்ய வைவஸ்வதம் தேவம் பஸ்யேஸ்த்வம் நிஹதோ மயா ॥ (45)

த்வயாத்ருஸ்யேந து ரணே நிஹதோஹம் துராஸத: ।
ப்ரஸுப்த: பந்நகேநேவ நர: பாந வஸம் கத: ॥ (46)

மாமேவ யதி பூர்வம் த்வமேததூர்த்மசோதய: ।
மைதி₂லிமஹமேகாஹநா தவ சாநீதவாந் பவே: ॥
ஸுக்ரீவப்ரியகாமேந யத்க்ருதோஸ்மி ஹதஸ்த்வயா ॥ (47)

கண்டே₂ பூத்யுவா ப்ரதூத்யாம் தோநிஹதம் ராவணம் ரணே ।
ந்யஸ்தாம் ஸாக்ரதோயே வா பாதாளே வாபி மைதி₂லிம் ॥
ஆநயேயம் தவாதேஸாச்ச₂வேதாமஸ்வதரீமிவ ॥ (48)

யுக்தம் யத்ப்ராப்நுயாத்ராஜ்யம் ஸுக்ரீவ: ஸ்வர்குதே மயி ।
அயுக்தம் யதூத்யர்மேண த்வயாஹம் நிஹதோ ரணே ॥ (49)

காமமேவம்விதோ₄ லோக: காலேந விநியுஜ்யதே ॥
ஷமம் சேத்யுவதா ப்ராப்தமுத்தரம் ஸாது₄ சிந்த்யதாம் ॥ (50)

இத்யேவமுக்த்வா பரிஸுஷ்கவக்தர:
ஸராபி₄க₄தாத்ய்வயதி₂தோ மஹாத்மா ।
ஸமீக்ஷய ராமம் ரவிஸந்நிகாஸம்
தூஷ்ணீம் பூபூவாமரராஜஸு₄நு: ॥ (51)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ரகாண்டே₃ ஸப்த₃ஸ: ஸர்க: ॥

அஷ்டாத₃ஸ: ஸர்க₃:

வாலிவத₄ஸமர்த₂நம்

இத்யுக்த: ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம் தூர்மார்த₂ஸஹிதம் ஹிதம் ।
பருஷம் வாலிநா ராமோ நிஹதேந விசேதஸா ॥ (1)

தம் நிஷ்ப்ரப₄மிவாதி₃த்யம் முக்ததோயமிவாம்பூத்யம் ।
உக்தவாக்யம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂முபஸாந்தமிவாநலம் ॥ (2)

தூர்மார்த₂கு₃ணஸம்பந்நம் ஹரிஸ்வரமநுத்தமம் ।
அதி₄க்ஷிப்தஸ்ததா₃ ராம: பஸ்சா₃த்வாலிநமப்₃ரவீத் ॥ (3)

இராமா! உங்கள் செயல்களில் தலையிடாத என்னிடம் காட்டிய பராக்கிரமத்தை, உங்களுக்குக் குற்றமிழைத்தவர்களிடம் நீங்கள் காட்டவில்லையே! (உங்கள் மனைவியைக் கவர்ந்து சென்றவனின் இருப்பிடத்தைக்கூட நீங்கள் இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே?) மன்னர் மைந்தனே! எனக்கு நேரில், கண்களுக்கு முன்பாக வந்து யுத்தம் செய்திருப்பீர்களேயானால், என்னால் கொல்லப்பட்டு இந்த நேரத்தில் யமதருமனைக் கண்ணால் பார்த்திருப்பீர்கள்! (44,45)

மதுபானம் செய்துவிட்டு மயங்கிக் கிடக்கும் ஒருவனை (எவ்வித எதிர்ப்பும் அச்சமுமில்லாமல்) ஒரு பாம்பு தீண்டுவதைப் போல, போரில் வெல்ல முடியாத என்னை, கண்ணில் படாமல் மறைந்திருந்தே (வெகுசுலபமாகக்) கொன்று விட்டீர்கள்! (46)

எந்த ஒரு காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்வதற்காக சுகீவனுக்கு உதவி செய்ய விரும்பி என்னைக் கொன்றீர்களோ, (அந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும்படி) முன்னரே என்னை அணுகியிருந்தால், ஜானகியை ஒரே நாளில் நான் கொண்டு வந்திருப்பேன் என்பதில் ஐயமில்லை. (47)

அவன் மைதிலியைக் கடலுக்கு அடியிலோ பாதாள லோகத்திலோ மறைத்து வைத்திருந்தாலும், மது-கைடபர்களால் கவர்ந்து சென்று கடலுக்கு அடியில் மறைத்து வைக்கப்பட்ட வேதங்களை, பகவான் ஹயக்ரீவர் மீட்டு வந்ததைப் போல, தங்கள் கட்டளையை ஏற்று சீதையை மீட்டு வந்திருப்பேன். யுத்தம் செய்து, இராவணனை உயிருடன் பிடித்து கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டி இழுத்து வந்து, தங்களிடம் ஒப்படைத்திருப்பேன். (48)

நான் மேலுலகம் சென்றபின், சுகீவன் ஆட்சியைப் பெறுவான் என்பது சரியானதுதான். ஆனால், அறநெறிகளுக்கு மாறாக நான் தங்களால் போரில் கொல்லப்பட்டேன் என்பது நியாயமானது அல்ல. உலகம், இப்படித்தான் விதியின் வசப்பட்டு நடக்கிறது. இதுவரை நடந்தது நடந்து போனதாகவே இருக்கட்டும். (நான் கொல்லப்பட்டதில், இனி எனக்கு வருத்தமில்லை. அது, விதிவசம்.) ஆனால், நீங்கள் செய்தது நியாயம்தான் என்று கருதும்பட்சத்தில் அதற்குரிய காரணங்களை யோசனை செய்து கூறுங்கள்." (49,50)

தேவராஜனின் புதல்வனும், மகாதேவியசாலியும், அம்பின் தாக்குதலால் மிகவும் வேதனைப்படுபவனும், முகம் உலர்ந்து போனவனுமான அவன், சூரியனைப் போல் ஒளிவீசும் இராமனைப் பார்த்து மேற்கண்டவாறு கூறிவிட்டுப் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான். (51)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பதினெட்டு

வாலியைக் கொன்றது நியாயமே!

அடித்துத் தள்ளப்பட்டதால் உணர்வு மங்கிக் கிடந்த வாலி, விநயம்-தருமம்-அர்த்தம்-நியாயம் கூடிய மேற்கண்ட சொற்களை, இராமனைப் பார்த்து கோபத்தோடு கூறினான். (1)

அப்போது, ஒளியிழந்த சூரியனைப் போன்றிருப்பவனும் பொழிந்துவிட்ட மேகத்தைப் போன்றிருப்பவனும் சுவாலை அடங்கிவிட்ட நெருப்பைப் போலாகிவிட்டவனுமான வானரத் தலைவனால் இகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட சொற்களைக் கேட்டபிறகு, அறம்-பொருள்-நற்பண்புகள் கூடிய உத்தமமான பதிலை, இராமன் வாலிக்குக் கூறினார்— (2,3)

த₄ர்மமர்த₂ம் ச காமம் ச ஸமயம் சாபி லௌகிகம் ।
அவிக்குாய கத₂ம் ப₃ால்யாந்மாமிஹாத்₃ய விக₃ர்ஹஸே ॥ (4)

அஸ்ப்ருஷ்ட்வா பு₃த்₃தி₄ஸம்பந்நாந் வ்ருத்₃த₄நாசார்யஸம்மதாந் ।
ஸௌம்ய வாநரசாபல்யாத்₂வம் மாம் வக்துமிஹேச்ச₂ஸி ॥ (5)

இஷ்வாகூணாமியம் பூ₄மி: ஸஸைலவநகாநநா ।
ம்ருக₃பக்ஷிமநுஷ்யாணாம் நிக்₃ரஹப்ரக்₃ரஹாவபி ॥ (6)

தாம் பாலயதி த₄ர்மாத்மா ப₄ரத: ஸத்யவாந்ருஜு: ।
த₄ர்மகாமார்த₂தத்₂வக்ஞோ நிக்₃ரஹாநுக்₃ரஹே ரத: ॥ (7)

நயஸ்ச விநயஸ்சோபெ₄ள யஸ்மிந் ஸத்யம் ச ஸுஸ்தி₂தம் ।
விக்ரமஸ்ச யத₂ாத்₃ருஷ்ட: ஸ ராஜா தே₃ஸகாலவித் ॥ (8)

தஸ்ய த₄ர்மக்ருதாதே₃ஸா வயமந்யே ச பார்தி₂வா: ।
சராமோ வஸுத₄ாம் க்ருத்ஸநாம் த₄ர்மஸந்தாநமிச்ச₂வ: ॥ (9)

தஸ்மிந்ந்ருபதிஸார்தூ₃லே ப₄ரதே த₄ர்மவத்ஸலே ।
பாலயத்யகி₂லாம் பூ₄மிம் கஸ்சரேத்₃த₄ர்மநிக்₃ரஹம் ॥ (10)

தே வயம் த₄ர்மவிப்₄ரஷ்டம் ஸ்வத₄ர்மே பரமே ஸ்தி₂தா: ।
ப₄ரதாக்ஞாம் புரஸ்க்ருத்ய நிக்₃ருஹணீமோ யத₂ாவிதி₄ ॥ (11)

த்வம் து ஸங்க்லிஷ்டத₄ர்மா ச கர்மணா ச விக₃ர்ஹித: ।
காமதந்த்ரப்ரத₄நஸ்ச ந ஸ்தி₂தோ ராஜவர்த்மநி ॥ (12)

ஜ்யேஷ்டோ ப்₄ராதா பிதா சைவ யஸ்ச வித்₃யாம் ப்ரயச்ச₂தி ।
த்ரயஸ்தே பிதரோ க்ஞோயா த₄ர்மே வர்த்மநி வர்திந: ॥ (13)

யவீயாநாத்மந: புத்ர: ஸிஷ்யஸ்சாபி கு₃ணோதி₃த: ।
புத்ரவத்தே த்ரயஸ்சிந்த்யா த₄ர்மஸ்சேத்₃த்ர காரணம் ॥ (14)

ஸுஷ்ணம: பரமது₃ர்க்ஞோய: ஸதாம் த₄ர்ம: ப்லவங்க₃ம ।
ஹ்ருதி₃ஸ்த₂: ஸர்வபூ₄தாநாமாத்மா வேத₃ ஸுப₄ாஸுப₄ம் ॥ (15)

சபலஸ்சபலை: ஸார்த₄ம் வாநரைக்ருதாத்மபி₄: ।
ஜாத்யந்த₄ இவ ஜாத்யந்தை₄ர்மந்த்ரயந் த்₃ரக்ஷ்யஸே நு கிம் ॥ (16)

அஹம் து வ்யக்ததாமஸ்ய வசநஸ்ய ப்₃ரவீமி தே ।
ந ஹி மாம் கேவலம் ரோஷாத்₂வம் விக₃ர்ஹிதுமர்ஹஸி ॥ (17)

"அறம்-பொருள் ஆகிய புருஷார்த்தங்களையும் உலக நடைமுறைகளையும் முற்றிலுமாக அறியாத நீ, இப்படியெல்லாம் என்னைத் தூற்றுகிறாய். (4)

வீரனே! அறிஞர்களையும் முதியவர்களையும் ஆசார்யர்களால் மதிக்கப்பட்டவர்களையும் கலந்து ஆலோசிக்காமல், வானரங்களுக்குரிய இயல்பான சஞ்சலத்தன்மையால் என்னைப் பற்றி இவ்வாறு (அவசரமாகப்) பேசிவிட்டாய். (5)

மலை-காடு-மரக் கூட்டங்கள் அடங்கிய இந்த மண்ணுலகமும் (ஐம்பூதவீபம்), இங்குள்ள விலங்கு-பறவை-மானுடர் ஆகியோருக்குத் தண்டனை கொடுப்பது, காப்பாற்றுவது என்ற கடமைகளும், இஷ்வாகு குல மன்னர்களுக்கு உரியவை. (6)

சத்தியம்-நேர்மை தவறாதவனும், தருமார்த்த காமங்களை அறிந்தவனும், தருமாத்மாவானவனுமான பரதன், இவ்வுலகிலுள்ள பிராணிகளை அடக்குவதிலும் காப்பாற்றுவதிலும் மிகவும் ஆர்வமுடையவனாக ஆட்சி செலுத்தி வருகிறான். (7)

எவனிடத்தில் வாய்மை உறுதியாக இருக்கிறதோ, எவனிடம் அரசநீதியும் பொதுக் கல்வியறிவும் நிலைகொண்டுள்ளனவோ, எவன் பராக்கிரமம் உடையவனோ, எவன் இடம்-காலம் அறிந்து அறநூல் விதிகளின்படி செயல்படுபவனோ, அவனே மன்னன் என்ற பெருமைக்கு உரியவன். (பரதனிடம் இவையெல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன.) (8)

நாங்களும், மன்னர் குலத்தைச் சேர்ந்த வேறு சிலரும், அவனுடைய கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் உறுதுணையாக இருக்கும்படி உத்தரவிடப்பட்டவர்களாக, அறப்பண்புகள் தொடர்ந்து விளங்க வேண்டும் என்ற பெருவிருப்பத்துடன், உலகம் முழுவதிலும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். (9)

அரசர்களில் சிறந்தவனும், அறநெறிகளில் பெரும் பற்றுடையவனுமான பரதன், அகில உலகத்தையும் ஆட்சி செலுத்தி வருகையில், தருமத்திற்குப் புறம்பான செயலைச் செய்ய எவன்தான் முற்படுவான்? எங்களுடைய (அரசு) கடமைகளில் உறுதியாக நிற்கும் நாங்கள், பரதனுடைய ஆணையின்படி, அறநெறி நடுவியவனைத் தண்டிக்கிறோம். (10,11)

நீயோ, நல்வழியிலிருந்து தவறிச் சென்றவன்; கொடுஞ்செயல்களைச் செய்து பெரியோர்களின் இகழ்ச்சியைத் தேடிக் கொண்டவன்; காமத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டவன்; நாடாளும் அரசருக்குரிய நெறியில் நில்லாதவன். (12)

தனக்கு முன் பிறந்த சகோதரன் (அண்ணன்), தந்தை, கல்வி கற்பித்தவர் ஆகிய மூவரும், அறவழியில் செல்பவனுக்குத் தந்தை போன்று கருதத்தக்கவர்கள். (13)

தனக்குப் பின்னர் பிறந்த சகோதரனும் (தம்பி), பெற்றெடுத்த புதல்வன், நற்குணங்களோடு கூடிய சீடன் - இவர்கள், தன் குமாரனைப் போல் (மிகுந்த பாசத்துடன்) எண்ணத்தக்கவர்கள் என்பது அறநூல் கூற்று. (14)

வானரனே! சான்றோர்களின் நடைமுறைகளில் அடித்தளத்தை அறிந்துகொள்வது மிகவும் கடினம்; அது, மிகவும் நுட்பமானது. ஒரு செயல், நல்லது-தீயது என்பதை எல்லாப் பிராணிகளின் இதயத்திலுள்ள ஆத்மாவே அறியும். (15)

பிறவியிலேயே கண்பார்வையில்லாத ஒருவனைப் பிறவியிலேயே பார்வை அற்றவனான இன்னொருவன், சரியான பாதையைக் காட்டும்படி கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடியுமா? நீ, இயற்கையிலேயே சபல சித்தமுடையவன்; எப்போதும் நிலையில்லாமல் திரியும் அறிவுடைய, புலன்களை வெற்றிகொள்ளாத வானரர்களுடனேயே இருந்து வருகிறாய். அப்படிப்பட்டவர்களுடன் மந்திராலோசனை செய்து, என்ன தத்துவத்தை நீ உணர்ந்து கொள்வாய்! (16)

நான் இப்போது கூறியவற்றின் சூட்சுமக் கருத்துக்களை விளக்கமாகக் கூறுகிறேன், கேள். கோபத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, என்னை நீ இகழ்ந்து பேசக்கூடாது. (17)

ததேதத்காரணம் பஸ்ய யத₃ர்த₂ம் த்வம் மயா ஹத: ।
 ப்₄ராதூர்வர்தஸி ப்₄ார்யாயாம் த்யக்த்வா த₄ர்மம் ஸநாதநம் ॥ (18)

அஸ்ய த்வம் த₄ரமாணஸ்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
 ருமாயாம் வர்தஸே காமாத்ஸ்நுஷாயாம் பாபகர்மக்ருத் ॥ (19)

தத்₃வ்யதீதஸ்ய தே த₄ர்மாத்தகாமவ்ருத்தஸ்ய வாநர ।
 ப்₄ராத்ருப்₄ார்யாவமர்ஸோஸ்மிந் த₃ண்டே₃ாயம் ப்ரதிபாதி₃த: ॥ (20)

ந ஹி த₄ர்மவிருத்த₃த₄ஸ்ய லோகவ்ருத்தாத₃பேயுஷ: ।
 த₃ண்ட₃ாத₃ந்யத்ர பஸ்யாமி நிக்₃ரஹம் ஹரியூத₂ப ॥ (21)

ந ஹி தே மர்ஷயே பாபம் ஷத்ரியோஹம் குலோத்₃ப₄வ: ।
 ஒளரஸீம் ப்₄கி₃நீம் வாபி ப்₄ார்யாம் வாப்யநுஜஸ்ய ய: ॥
 ப்ரசரேத நர: காமாத்தஸ்ய த₃ண்டே₃ா வத₄: ஸ்ம்ருத: ॥ (22)

ப்₄ரதஸ்து மஹீபாலோ வயம் சாதே₃ஸவர்திந: ।
 த்வம் து த₄ர்மாத₃திக்ராத்: கத₂ம் ஸக்யமுபேக்ஷிதும் ॥ (23)

குருர்த₄ர்மவ்யதிக்ராத்ம் ப்ராக்ஞோ த₄ர்மேண பாலயந் ।
 ப்₄ரத: காமவ்ருத்தாநாம் நிக்₃ரஹே பர்யவஸ்தி₂த: ॥ (24)

வயம் து ப்₄ரதாதே₃ஸம் விதி₄ம் க்ருத்வா ஹீஸ்வர ।
 த்வத்₃வித₄ாந் பி₄ந்நமர்யாத₃ாந்நியந்தும் பர்யவஸ்தி₂தா: ॥ (25)

ஸுக்₃ரீவேண ச மே ஸக்₂யம் லக்ஷ்மணேந யத₂ா தத₂ா ।
 த்₃ாரராஜ்யநிமித்தம் ச நி:ஸ்ரேயஸி ரத: ஸ மே ॥ (26)

ப்ரதிக்ஞா ச மயா துத்தா தத₃ா பாவகஸந்நிதெ₄ள ।
 ப்ரதிக்ஞாய கத₂ம் ஸக்யம் மத்₃விதே₄நாநவேக்ஷிதும் ॥ (27)

ததே₃பி₄: காரணை: ஸர்வைர்மஹத்₃பி₄ர்த₄ர்மஸம்ஹிதை: ।
 ஸாஸநம் தவ யத்யுத்தம் தத்₃ப₄வாநநுமந்யதாம் ॥ (28)

ஸர்வத₂ா த₄ர்ம இத்யேவ த்₃ரஷ்டவ்யஸ்தவ நிக்₃ரஹ: ।
 வயஸ்யஸ்யோபகர்தவ்யம் த₄ர்மமேவாநுபஸ்யத: ॥ (29)

ஸக்யம் த்வயாபி தத்கார்யம் த₄ர்மமேவாநுவர்ததா ।
 ஸ்ருயதே மநுநா கீ₃தெள ஸ்லோகெள சாரித்ரவத்ஸலெள ॥
 க்₃ருஹீதெள த₄ர்மகுஸலைஸ்தத்தத₂ா சரிதம் மயா ॥ (30)

ராஜபி₄ர்த்₄ருதத₃ண்ட₃ாஸ்து க்ருத்வா பாபாநி மாநவா: ।
 நிர்மலா: ஸ்வர்க்₃மாயாந்நி ஸந்த: ஸுக்₃ருதிநோ யத₂ா ॥ (31)

எந்தக் காரணத்தில் (நீ செய்த எந்த குற்றத்தினால்) என்னால் கொல்லப்பட்டாயோ, அந்தக் காரணத்தைத் தெரிந்து கொள். பழமையான அறநெறியைக் கைவிட்டுவிட்டு, சகோதரனின் மனைவியுடன் உறவு கொண்டிருக்கிறாய். (சகோதரன் உயிருடன் இருக்கும் போது அவன் மனைவியை பறித்துக் கொள்வது தவறு. அவன் இறந்துபோனால், அவளைத் தன் மனைவியாக இன்னொரு சகோதரன் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்பது வானரர் மரபு.) (18)

அறம் தவறாதவனான சுகரீவன் உயிருடன் இருக்கும்போதே, உனக்கு மருமகள் போன்ற ருமையை, காமத்தினால் கைப்பற்றிக் கொண்ட பாவச்செயலைச் செய்தவன், நீ. (19)

வானரனே! தருமத்திலிருந்து விலகி, காமம் மீதாரப் பெற்று, தம்பியின் மனைவியிடம் இன்பம் காணும் உனக்கு, இந்தத் தண்டனைக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. (20)

வானரத் தலைவனே! அறநெறியை விட்டு விலகி, உலக நடைமுறைக்கு மாறாக நடப்பவனை, இவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவதைத் தவிர வேறு ஒரு தண்டனையை நான் காணவில்லை. நான், நற்குடியில் பிறந்த கூடித்திரியன். சொந்த மகள், தங்கை (சகோதரி), அல்லது தம்பியினுடைய மனைவியிடம் காமவெறி கொண்டு தவறு செய்பவனுக்கு, கொலைத் தண்டனைதான் நீதிநூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. (21,22)

பரதன் (என்ற மகாத்மா) உலகாளும் மன்னன்; நாங்கள் அவன் உத்தரவுப்படி நடப்பவர்கள். (அறக்கடவுள் போன்ற அவன் ஆட்சி செலுத்தும் நாட்டில்) உன்னைப் போன்று அறநெறி தவறி நடப்பவர்களை எப்படி அலட்சியப்படுத்த முடியும்? (23)

பேரறிவாளனும் மன்னனுமான பரதன், அரசநீதிப்படி நல்லோர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு, மனம் போனபடியெல்லாம் நடப்பவர்களையும், அறநெறி தவறியவர்களையும் தண்டிப்பதில் உறுதியோடு இருக்கிறான். (24)

வானர மன்னா! பரதனுடைய அந்த உள்ளக்கிடக்கையை (எங்களுக்கு இடப்பட்ட) ஆணையாகக் கொண்டு, உன்னைப் போல் எல்லை மீறி நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பதில் உறுதியாக இருக்கிறோம். (25)

எனக்கு, லட்சுமணனிடம் எல்லையற்ற அன்பு இருப்பதைப் போல, சுகரீவனுடன் ஆழ்ந்த நட்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. தன் மனைவியையும் அரசாட்சியையும் பெறுவதற்காக நட்புக் கொண்ட அவன், எனக்கு உதவி செய்வதில் குறியாக இருக்கிறான். (26)

நட்புப்பூண்ட காலத்தில், அக்னிசாட்சியாக என்னால் பிரதிக்கை செய்யப்பட்டது. என் போன்றவர்களால் கொடுத்த வாக்குறுதியை எவ்வாறு புறக்கணிக்க முடியும்? (27)

அறநெறிக்கு இசைவான இத்தகைய மகத்தான காரணங்களால், உன்னைத் தண்டிப்பது என்பது சரியானதே. அதை நீயும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். (28)

உன்னைத் தண்டித்தது, எந்த வகையில் பார்த்தாலும் நியாயமானது என்றே எண்ணத்தக்கது. அறவழியையே கடைப்பிடிப்பவனுக்கு நண்பனுக்கு உபகாரம் செய்வது முக்கியமான கடமை. (அதைத்தான் நான் செய்திருக்கிறேன்.) (29)

நீ அரசனாக ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கிறாய். அரசநெறிப்படி பார்த்தாயேயானால், நீயும், நான் செய்த காரியத்தைத்தான் செய்திருப்பாய். அரசர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய நல்லொழுக்கங்களை மனு, இரண்டு செய்யுள்களாக ஸ்ம்ருதியில் கூறியிருக்கிறார். அவைகளை, தருமத்தைச் சிறிதளவும் பிறழாது அனுஷ்டிக்கும் பெரியோர்களும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நானும் அவ்வாறே செய்தேன். (30)

குற்றம் செய்த மனிதர்கள், மன்னர்கள் கொடுக்கும் தண்டனையை அனுபவித்துவிட்டால், பாவம் நீங்கியவர்களாகி, புண்ணியம் செய்த மேலோர்கள் போலவே சுவர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். (31)

ஸாஸநாத்₃வா விமோக்ஷாத்₃வா ஸ்தேந: ஸ்தேயாத்₃விமுச்சயதே ।
ராஜா த்வஸாஸந் பாபஸ்ய தத₃வாப்நோதி கில்பி₃ஷம் ॥ (32)

ஆர்யேண மம மாந்தாத்₄த்ரா வ்யஸநம் கே₄ரமீப்ஸிதம் ।
ஸ்ரமணேந க்ருதே பாபே யத₂ா பாபம் த்வயா க்ருதம் ॥ (33)

அந்யைரபி க்ருதம் பாபம் ப்ரமத்தைத்வஸுத₄தி₄பை: ।
ப்ராயஸ்சித்தம் ச குர்வந்தி தேந தச்ச₂ாம்யதே ரஜ: ॥ (34)

தத₃லம் பரிதாபேந த₄ர்மத: பரிகல்பித: ।
வதே₄ா வாநரசார்த்₃ல ந வயம் ஸ்வவஸே ஸ்தி₂தா: ॥ (35)

ஸ்ருணு சாப்யபரம் பூ₄ய: காரணம் ஹரிபுங்க₃வ ।
யச்ச்₂ருத்வா ஹேதுமத்₃வீர ந மந்யும் கர்துமர்ஹஸி ॥ (36)

ந மே தத்ர மநஸ்தாபோ ந மந்யுர்ஹரியூத₂ப ।
வாக்₃ராபி₄ஸ்ச பாஸைஸ்ச கூடைஸ்ச விவிதை₄ர்நரா: ॥ (37)

ப்ரதிச்ச₂ந்நாஸ்ச த்₃ருஸ்யாஸ்ச க்₃ருஹ்ணந்தி ஸுப₃ஹு₃ந்ம்ருக₃ந் ।
ப்ரத₄ாவிதாந்வா வித்ரஸ்தாந்விஸ்ரப்₃த₄ாம்ஸ்சாபி நிஷ்₂தி₂தாந் ॥ (38)

ப்ரமத்தாந்ப்ரமத்தாந் வா நரா மாம்ஸார்தி₂நோ ப்₄ருஸம் ।
வித்யந்தி விமுக₂ாம்ஸ்சாபி ந ச தோ₃ஷோத்ர வித்யதே ॥ (39)

யாந்தி ராஜர்ஷயஸ்சாத்ர ம்ருக₃யாம் த₄ர்மகோவித₃ா: ।
தஸ்மாத்த்வம் நிறுதோ யுத்₃தே₄ மயா ப₃ாணேந வாநர ॥ (40)

அயுத்யந் ப்ரதியுத்யந் வா யஸ்மாச்ச₂ாக₂ாம்ருகோ ஹயஸி ।
து₃ர்லப₄ஸ்ய ச த₄ர்மஸ்ய ஜீவிதஸ்ய ஸுப₄ஸ்ய ச ॥ (41)

ராஜாநோ வாநரஸ்ரேஷ்ட₂ ப்ரத₃ாதாரோ ந ஸம்ஸய: ।
தாந்ந ஹிம்ஸ்யாந்ந சாக்ரோஸேந்நாக்ஷிபேந்நாப்ரியம் வதே₃த் ॥ (42)

தே₃வா மநுஷ்யருபேண சரந்த்யேதே மஹீதலே ।
த்வம் து த₄ர்மமவிக்ஞாய கேவலம் ரோஷமாஸ்தி₂த: ॥ (43)

ப்ரதூ₃ஷயஸி மாம் த₄ர்மே பித்ருபைதாமஹே ஸ்தி₂தம் ।
ஏவமுத்தஸ்து ராமேண வாலீ ப்ரவ்யதி₂தோ ப்₄ருஸம் ॥ (44)

ந தோ₃ஷம் ராக₄வே தத்₃யெள த₄ர்மோதி₄க₃தநிஸ்சய: ।
ப்ரத்யுவாச ததோ ராமம் ப்ராஞ்ஜலிர்வாநரேஸ்வர: ॥ (45)

யத்த்வமாத்₂ நரஸ்ரேஷ்ட₂ ததே₃வம் நாத்ர ஸம்ஸய: ।
ப்ரதிவக்தும் ப்ரக்ருஷ்டே ஹி நாபக்ருஷ்டஸ்து ஸக்நுயாம் ॥ (46)

ஒரு திருடன், அரசனால் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டாலோ, மன்னித்து விடுதலை செய்யப்பட்டாலோ திருடிய பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ஆனால், மன்னனோ ஒரு குற்றவாளிக்கு (பாவிக்கு) உரிய தண்டனையைக் கொடுக்காவிட்டால், அந்த குற்றத்திற்கான பாவத்தைத் தானே அடைகிறான். (32)

முன்னொரு சமயத்தில், என்னுடைய முன்னோரான மாந்தாதா என்ற மன்னர், நீ இப்போது செய்ததைப் போன்ற பாவத்தை ஒரு துறவி செய்தபோது, அவருக்கு மிகக் கடுமையான தண்டனை வழங்கினார். பிறரால் செய்யப்பட்ட பாவங்களை, தம் கவனக்குறைவால் சில மன்னர்கள் கண்டுகொள்ளாததால், அவர்களுக்கே வந்து சேர்ந்த அந்தப் பாவங்களுக்காகக் கழுவாய் செய்து கொள்கிறார்கள். அதனால், அந்தப் பாவம் நீங்குகிறது. (33,34)

வானர வீரனே! நீ பரிதாபப்பட்டது போதும். உன்னுடைய வதம், தருமநெறிகளின்படியே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (நாங்கள் தருமத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்.) எங்கள் இஷ்டப்படியெல்லாம் நடக்கக்கூடியவர்கள் அல்லர். வானரோத்தமனே! இன்னொரு முக்கியமான காரணத்தையும் கூறுகிறேன், கேள். தகுந்த நியாயத்தோடு கூடிய அந்த காரணத்தைக் கேட்டதும், நீ உன் கோபத்தை விட்டுவிடுவாய். (35,36)

வானரத் தலைவனே! நான் அரசநீதிக்கு உட்பட்டே காரியம் செய்திருக்கிறபடியால், உன்னைக் கொன்ற இந்த விஷயத்தில், எனக்கு மனவருத்தமோ, (என்னை இகழ்ந்து பேசியதால்) கோபமோ ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால், மனிதர்கள் (வேடர், அரசர் போன்றோர்) பெரிய வலைகளை விரித்தும், கயிறுகளைக் கட்டியும், கபடமான மற்ற வழிகளாலும் (ஆழமான பள்ளம் தோண்டி, அதன் மேற்புறத்தை புல்-கற்றைகளால் மறைத்து வைத்தல்) மறைந்திருந்தோ, அல்லது நேரில் கண்ணில்படும்படியாக நின்றோ, அச்சங்கொண்டு அவைகள் வெகுவேகமாக ஓடிச்சென்றாலும், அல்லது பயமில்லாமல் பக்கத்திலேயே இருந்தாலும் அநேக விலங்குகளைக் கைவசப்படுத்துகிறார்கள். (37,38)

கூடித்திரியர்கள், விலங்குகள் கவனமாக இருந்தாலும், கவனியாமல் இருந்தாலும், எதிர்ப்புறமாக ஓடினாலும் வேட்டையாடிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். இதில் குற்றம் (பாவம்) ஏதும் இல்லை. (பாவச் செயலாகக் கூறப்படவில்லை.) தருமத்தைப் பற்றிய முற்றறிவுடைய ராஜரிஷிகளும் இங்கே வேட்டையாட வருகிறார்கள். என்னுடன் நேரில் போரிட்டாலும் போரிடாவிட்டாலும், நீ ஒரு குரங்கு (விலங்கு). ஆதலால், வானரனே! யுத்தத்தில் என்னால் அம்பு எய்தப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டாய். வானரோத்தமனே! மன்னர்கள், எளிதில் அடைய முடியாத (பரலோக சாதனங்களான) அறங்களையும், நல்ல வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய இகலோக சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுக்கிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. (39-41)

தேவதைகளே மனித வடிவில் அரசர்களாகத் தோன்றி, மண்ணுலகில் விளங்கி வருகிறார்களாதலால், அவர்களைத் துன்புறுத்தக் கூடாது; நிந்தனை செய்யக் கூடாது; எதிர்க்கக் கூடாது; அவர்களுக்குப் பிடிக்காத சொற்களைப் பேசக்கூடாது. அறத்தின் நுட்பங்களை அறியாத நீ, வெறும் கோபத்திற்கு மட்டுமே ஆளாகி, என் முன்னோர்கள் பரம்பரையாக அனுஷ்டித்து வந்த அறநெறியின்படியே நடந்த என்னை இகழ்ந்து பேசுகிறாய்.” (42,43)

இவ்வாறு, இராமன் கூறியதைக் கேட்டதும் வாலியின் மனத்தில் மிகவும் தன்னிரக்கம் ஏற்பட்டது. அறநெறிகளின் குட்குமங்களைத் தெளிவாக அறிந்துகொண்ட அவன், இராமனிடம் ஏற்பட்டிருந்த கோபத்தை விட்டொழித்தான். வானர மன்னனான அவன் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு, “மன்னரே! தாங்கள் கூறியனவெல்லாம், தாங்கள் கூறியபடி, நியாயமானதுதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்று இராமனுக்குப் பதில் கூறினான் (45)

“தங்களைப் போன்ற மேன்மக்களுக்குப் பதில் கூறுவதற்கு, என் போன்ற பாமரர்களால் முடியாது. மனக்குழப்பத்தினால் நான் முன்னர் கூறிய கடுஞ்சொற்களையும் தாங்கள் மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. (46)

யத்யுக்தம் மயா பூர்வம் ப்ரமாத்₃த₃க்தமப்ரியம் ||
தத்ராபி க₂லு மே தே₃ஷம் கர்தும் நார்ஹஸி ராக₄வ || (47)

த்வம் ஹி த்₃ருஷ்டார்த₂தத்வக்ரு: ப்ரஜாநாம் ச ஹிதே ரத: |
கார்யகாரணஸித்₃தெ₄ள தே ப்ரஸந்நா பு₃த்தி₄ரவ்யயா || (48)

மாமப்யக₃த₄ர்மாணம் வ்யதிக்ரந்தபுரஸ்க்ருதம் |
த₄ர்மஸம்ஹிதயா வாசா த₄ர்மக்ரு பரிபாலய || (49)

ந த்வாத்மாநமஹம் ஸோசே ந தாராம் ந ச ப்ராந்த₄வாந் |
யத₂ா புத்ரம் குணஸ்ரேஷ்ட₂மங்க₃த₃ம் கநகாங்க₃த₃ம் || (50)

ஸ மமாத்₃ர்ஸநாத்₃தீ₃நோ ப்ரால்யாத்ப்ரப்₄ருதி லாலித: |
தடாக இவ பீதாம்பு₃ருபஸோஷம் க₃மிஷ்யதி || (51)

ப்ரால்யஸாக்ருதபு₃த்தி₄ஸ்ச ஏகபுத்ரஸ்ச மே ப்ரிய: |
தாரேயோ ராம ப₄வதா ரக்ஷணீயோ மஹாப₃ல: || (52)

ஸுக்₃ரீவே சாங்க₃தே₃ சைவ வித₄த்ஸ்வ மதிமுத்தமாம் |
த்வம் ஹி ஸாஸ்தா ச கே₃ப்தா ச கார்யாகார்யவிதெ₄ள ஸ்தி₂த: || (53)

யா தே நரபதே வ்ருத்திர்ப₄ரதே லக்ஷ்மணே ச யா |
ஸுக்₃ரீவே சாங்க₃தே₃ ராஜந்ஸ்தாம் த்வமாத்₄துமர்ஹஸி || (54)

மத்₃தே₃ஷக்ருததே₃ஷாம் தாம் யத₂ா தாராம் தபஸ்விநீம் |
ஸுக்₃ரீவோ நாவமந்யேத தத₂ாவஸ்த₂ாதுமர்ஹஸி || (55)

த்வயா ஹ்யநுக்₃ருஹீதேந ராஜ்யம் ஸக்யமுபாஸிதும் |
த்வத்₃வஸே வர்தமாநேந தவ சித்தாநுவர்திநா ||
ஸக்யம் தி₃வம் சார்ஜயிதும் வஸுத₄ாம் சாபி ஸாஸிதும் || (56)

த்வத்தோ₃ஹம் வத₄மாகாங்க்ஷந் வார்யமானோ₃பி தாரயா |
ஸுக்₃ரீவேண ஸஹ ப்₄ராத்ரா த்₃வந்த்₃வயுத்₃த₄முபாக₃த: || (57)

இத்யுக்த்வா ஸம்நதோ ராமம் விரராம ஹரீஸ்வர: | (58)

ஸ தமாஸ்வாஸயத்₃ராமோ வாலிநம் வ்யக்தத₃ர்ஸநம் |
ஸாமஸம்பந்நயா வாசா த₄ர்மதத்த்வார்த₂யுக்தயா || (59)

ந ஸந்தாபஸ்த்வயா கார்ய ஏதத₃ர்த₂ம் ப்லவங்க₃ம |
ந வயம் ப₄வதா சிந்த்யா நாப்யாத்மா ஹரிஸத்தம ||
வயம் ப₄வத்₃விஸேஷேண த₄ர்மத: க்ருதநிஸ்சயா: || (60)

தாங்கள், அறநூல்களின் உட்கிடக்கையைத் தெளிவாக அறிந்தவர்; மக்களின் நலனில் நாட்டமுடையவர். ஒரு காரியம், அதற்கான காரணம் ஆகியவைகளை முடிவு செய்வதில் தங்கள் அறிவு சஞ்சலமில்லாமலும் குறைவற்றதாகவும் இருக்கிறது. அறநெறி உணர்ந்தவரே! நான் அறநெறியிலிருந்து வழுவினவன். செய்யக்கூடாத செயல்களைச் செய்தவனான என்னை, தருமத்திற்கியைந்த சொற்களைக் கொண்டு அனுக்கிரகித்துக் காத்தருள வேண்டும்.” (47,48)

(துக்கம் காரணமாக) கண்ணீரால் தடைபட்ட தொண்டையுடன் வாலி, சேற்றில் சிக்கிக் கொண்ட யானை போல் துக்கம் தொனிக்கும் குரலில், மெல்ல இராமனைப் பார்த்து, மேலும் சொன்னான்—

“அழகிய தோற்றமுடைய(பொன் தோள்வளை அணிந்த)வனும், உயர்ந்த குணங்களைக் கொண்டவனுமான புதல்வன் அங்கதனைப் பற்றி நான் கவலைப்படுகிறேனே தவிர, என்னைப் பற்றியோ (உங்கள் திருக்கரத்தினால் அடிபட்டதால் எனக்குத்தான் வைகுண்டவாசம் கிடைக்கப் போகிறதே!), (சுக்ரீவன் காப்பாற்றுவான் என்பதால்) தாரை மற்றும் உறவினர்களைப் பற்றியோ நான் கவலைப்படவில்லை.

(அங்கதன்) அவன், குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே என்னால் கொஞ்சிக் குலாவி வளர்க்கப்பட்டவன். என்னைக் காணாமல், (பிராணிகள் குடித்துவிட்டுச் சென்றதால்) நீர் வற்றிப் போய் விட்ட குளம் போல் களையிழந்து போய் விடுவான். இராமா! அவன் சிறியவன்; கல்வியறிவு முழுமையாகப் பெறாதவன்; ஒரே புதல்வன்; எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன்; தாரையிடம் தோன்றியவன்; மிகவும் பலம் கொண்டவன். அவனைத் தாங்கள்தான் பாதுகாக்க வேண்டும்.

சுக்ரீவனிடத்திலும் அங்கதனிடத்திலும் மிகவும் பரிவுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டுகிறேன். தாங்கள்தான் (அவர்கள் மேல்) மேலாண்மை செலுத்தக்கூடியவர்; பாதுகாவலர்; செய்யத்தக்கது எது, செய்யத்தகாதது எது? என்பதை வகுத்துத் தர வல்லவர். மக்கள் தலைவரே! மன்னரே! பரதனிடத்திலும் லட்சுமணனிடத்திலும் தாங்கள் எவ்வளவு பாசத்துடன் நடந்து கொள்கிறீர்களோ, அவ்வாறே சுக்ரீவனிடத்திலும் அங்கதனிடத்திலும், தாங்கள் நடந்து கொள்ளவேண்டும். (53,54)

நான் சுக்ரீவனுக்குச் செய்த கேடுகளெல்லாம், தாரையின் தூண்டுதலால் செய்யப்பட்டவை என்று எண்ணி, அவன் அவளைக் குற்றவாளியாகக் கருதி அவமதிக்கக் கூடாது. அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தாங்கள் செய்யவேண்டும்.

தங்களுடைய தயவுக்குப் பாத்திரமானால் ஒரு நாட்டைப் பெற்று ஆட்சி செய்ய முடியும். தங்கள் விருப்பத்திற்கு (ஆணைக்கு) அனுகூலமாக நடந்து கொண்டு, தங்களுக்கு வசப்பட்டு நடப்பவனால், தேவலோகத்தையே பெற்றுவிட முடியும். பூமண்டலம் முழுவதும் ஆட்சி செய்ய முடியும். நான், தங்களால் வதம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று நெஞ்சார விரும்பினேன்; அதனால்தான், தாரையினால் தடுக்கப்பட்டாலும் சகோதரனான சுக்ரீவனுடன் துவந்துவ யுத்தம் புரிய வந்தேன்.”

இவ்வாறு இராமனிடம் கூறிவிட்டு வானரத் தலைவனான வாலி பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான். (இராமனின் சொற்களினால்) தெள்ளறிவு பெற்றுவிட்ட வாலியை, மனச்சாந்திக்கு ஏற்றதும் தருமத்தின் நுட்பங்களை விளக்கிக் காட்டுவதுமான சொற்களால் இராமன் ஆறுதல்படுத்தினார்—

“வானரனே! நடந்து போன இந்த விஷயத்தில், மனக்குறை எதனையும் நீ வைத்துக் கொள்ளவேண்டாம். வானரோத்தமனே! நாங்கள் தவறு செய்துவிட்டோம் என்றோ, நீ தவறு செய்துவிட்டாய் என்றோ எண்ண வேண்டாம். உன்னைக் காட்டிலும் தருமத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் நாங்கள் உறுதியானவர்கள்.

த₃ண்ட₃யே ய: பாதயேத்₃த₃ண்ட₃ம் த₃ண்ட₃யோ யஸ்சாபி த₃ண்ட₃யதே ।
கார்யகாரணஸித்த₄ார்த₂ாவுபெ₄ள தெள நாவஸீத₃த: ॥ (61)

தத்₃ப₄வாந் த₃ண்ட₃ஸம்யோக₃ாத₃ஸ்மாத்₃விக₃தகில்பி₃ஷ: ।
க₃த: ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் த₄ர்ம்யாம் த₄ர்மத்₃ருஷ்டேந வர்த்மநா ॥ (62)

த்யஜ ஸோகம் ச மோஹம் ச ப₄யம் ச ஹ்ருத₃யே ஸ்தி₂தம் ।
த்வயா வித₄ாநம் ஹர்யக்₃ர்ய ந ஸக்யமதிவர்திதும் ॥ (63)

யத₂ா த்வய்யங்க₃தே₃ா நித்யம் வர்ததே வாநரேஸ்வர ।
தத₂ா வர்தேத ஸுக்₃ரீவே மயி சாபி ந ஸம்ஸய: ॥ (64)

ஸ தஸ்ய வாக்யம் மது₄ரம் மஹாத்மந:
ஸமாஹிதம் த₄ர்மபத₂ாநுவர்திந: ।
நிஸம்ய ராமஸ்ய ரணாவமர்தி₃நோ
வச: ஸுயுக்தம் நிஜக₃ாத₃ வாநர: ॥ (65)

ஸராபி₄தப்தேந விசேதஸா மயா
ப்ரதூ₃ஷிதஸ்த்வம் யத₃ஜாநதா ப்ரபே₄ா ।
இத₃ம் மஹேந்த₃ரோபம பீ₄மவிக்ரம
ப்ரஸாதி₃தஸ்த்வம் க்ஷம மே நரேஸ்வர ॥ (66)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீகாவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ அஷ்டாத₃ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஏகோநவிம்ஸ: ஸர்க₃:

தராக₃மநம்

ஸ வாநரமஹாராஜ: ஸயாந: ஸரவிஷ்ணு: ।
ப்ரத்யுக்தோ ஹேதுமத்₃வாக்யர்நோத்தரம் ப்ரத்யபத்₃யத ॥ (1)

அஸ்மபி₄: பரிபி₄ந்நாங்க₃: பாத₃பைராஹதோ ப்₄ருஸம் ।
ராமப₃ாணேந ச க்லாந்தோ ஜீவிதாந்தே முமோஹ ஸ: ॥ (2)

தம் ப₄ர்யா ப₃ாணமோக்ஷேண ராமத₃த்தேந ஸம்யுகே₃ ।
ஹதம் ப்லவக₃ஸார்த₃லம் தாரா ஸுஸ்ராவ வாலிநம் ॥ (3)

ஸா ஸபுத்ராப்ரியம் ஸ்ருத்வா வத₄ம் ப₄ர்து: ஸுத₃ாருணம் ।
நிஷ்பபாத ப்₄ருஸம் த்ரஸ்தா ம்ருகீ₃வ கி₃ரிக₃ஹ்வராத் ॥ (4)

தண்டனைக்கு உரியவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்; தண்டனை கொடுக்கும் அதிகாரி, குற்றம் செய்தவனுக்குத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும். இப்படியாக, காரிய-காரணங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டால், அவ்விருவரும் குறை நீங்கியவர்களாகி விடுகிறார்கள். (இருவரையுமே பாவம் ஒட்டிக் கொள்ளாது.) (61)

தண்டநீதி நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, நீ இந்தத் தண்டனையை அடைந்துவிட்டபடியால், (பாவம் நீங்கியவனாக) அறநூல்களில் கூறப்பட்ட தூய வடிவினைப் பெற்றுவிட்டாய். (62)

வானரத் தலைவனே! உன் நெஞ்சத்திலிருக்கும் சோகத்தையும் மோகத்தையும் பயத்தையும் விட்டுவிடு. விதிவசத்தால் வருவதை உன்னால் விலக்க முடியாது. (63)

வானரத் தலைவனே! அங்கதன், உன்னிடத்தில் எப்போதும் எப்படி இருந்தானோ, அவ்வாறே சுக்ரீவனிடத்திலும் என்னிடத்திலும் செளக்கியமாக இருப்பான் என்பது உறுதி." (64)

வானரனான அவன், விசாலமான உள்ளம் உடையவரும், அறநெறியையே பின்பற்றி நடப்பவரும், போரில் எதிரிகளை மாய்ப்பவருமான இராமபிரானுடைய மனத்திற்குச் சாந்தி அளிக்கக்கூடிய இனிய சொற்களைக் கேட்டு, அந்தச் சமயத்திற்கேற்றதான சொல்லைக் கூறினான்— (65)

"பெருந்தகையீர்! இந்திரனுக்கு ஒப்பானவரே! அளவில்லாத பராக்கிரமம் உடையவரே! (தங்களது) அம்பினால் தாக்கப்பட்டு உணர்விழந்த நான், அறிவு மயங்கி தங்களைத் துற்றிவிட்டேன். இப்போது தங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன், மன்னரே! என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்." (66)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : பத்தொன்பது

தாரையின் வருகை

பாணம் தைக்கப்பட்டு, படுத்துக் கிடந்த வானர மாமன்னன், ஏற்கத்தக்க காரணங்களோடு கூடிய பதில் சொல்லப்பட்டதனால், (அவைகளை மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டு) மறுபடியும் பதில் சொல்லாமலிருந்தான். (1)

பாறைகளால் சரீரம் காயப்படுத்தப்பட்டும், மரங்களால் மிகவும் தாக்கப்பட்டும் இராம பாணத்தின் தாக்குதலால் அயர்ந்தும் போன அவன், வாழ்க்கையின் இறுதியை அடைந்து மூர்ச்சை அடைந்தான். (2)

யுத்தத்தில் இராமன் விட்ட பாணத்தால், வானர மாவீரனான வாலி கொல்லப்பட்டான் — என்ற செய்தியை தாரை கேட்டாள். (3)

மிகக் கொடுமையானதும், மனத்திற்குப் பிடிக்காததுமான இந்தச் செய்தியை (கணவன் கொலை செய்யப்பட்டான் என்பதை)க் கேட்டவுடன் மிகவும் மனம் நடுங்கியவளாக, மலைக்குகையிலிருந்து (தலைவன் கொல்லப்பட்டவுடன்) பெண் மான்கள் கதறி ஓடுவதைப் போல, தன் புதல்வனோடு (கிஷ்கிந்தைக் குகையிலிருந்து) வெளியே வந்தாள். (4)

- யே த்வங்கதூபீவாரா வாநரா பீமவிக்ரமா: ।
தே ஸகார்முகமாலோக்ய ராமம் த்ரஸ்தா: ப்ரதூத்ருவ: ॥ (5)
- ஸா ததூத்ரஸ்தாந் ஹரீநாபததோ த்ருதம் ।
யூதாதிவ பரிபுரஷ்டாந் ம்ருகந்நிஹதயூதபாந் ॥ (6)
- தாநுவாச ஸமாஸாத்ய து:கிதாந் து:கிதா ஸதீ ।
ராமவித்ராஸிதாந் ஸர்வாநநுபுத்தாநிவேஷுபி: ॥ (7)
- வாநரா ராஜஸிம்ஹஸ்ய யஸ்ய யூயம் புர:ஸரா: ।
தம் விஹாய ஸுஸந்த்ரஸ்தா: கஸ்மாத்தூத்ருவத துர்குதா: ॥ (8)
- ராஜ்யஹேதோ: ஸ சேத்புராதா புராத்ரா ரௌத்ரேண பாதித: ।
ராமேண ப்ரஹிதை ரௌத்ரேரர்மார்க்கணைர்தூரபாதிபி: ॥ (9)
- கபிபத்ந்யா வச: ஸ்ருத்வா கபய: காமரூபிண: ।
ப்ராப்தகாலமவிக்லிஷ்டமூசர்வசநமங்குநாம் ॥ (10)
- ஜீவபுத்ரே நிவர்தஸ்வ புத்ரம் ரக்ஷஸ்வ சாங்குதம் ।
அந்தகோ ராமரூபேண ஹத்வா நயதி வாலிநம் ॥ (11)
- க்ஷிப்தாந் வ்ருக்ஷாந் ஸமாவித்ய விபுலாஸ்ச ஸிலாஸ்ததா ।
வாலீ வஜ்ரஸமைர்புணை ராமேண விநிபாதித: ॥ (12)
- அபித்ருதமிதம் ஸர்வம் வித்ருதம் ப்ரஸ்ருதம் புலம் ।
தஸ்மிந் ப்லவகூஸார்தூலே ஹதே ஸக்ரஸமப்ரபே ॥ (13)
- ரக்ஷயதாம் நகூரத்வாரமங்குதூஸ்சாபிஷிச்யதாம் ।
பதூஸ்தம் வாலிந: புத்ரம் புஜிஷ்யந்தி ப்லவங்குமா: ॥ (14)
- அதவாருசிதம் ஸ்தாநமிஹ தே ருசிராநநே ।
ஆவிஸந்தி ஹி துர்க்காணி க்ஷிப்ரமந்யாநி வாநரா: ॥ (15)
- அபுர்யாஸ்ச ஸபுர்யாஸ்ச ஸந்த்யத்ர வநசாரிண: ।
லுப்தேப்யோ விப்ரயுக்தேப்ய: ஸ்வேப்யோ நஸ்துமூலம் புயம் ॥ (16)
- அல்பாந்தரகூதாநாம் து ஸ்ருத்வா வசநமங்குநா ।
ஆத்மந: ப்ரதிருபம் ஸா பூபூஷே சாருஹாஸிநீ ॥ (17)
- புத்ரேண மம கிம் கார்யம் கிம் ராஜ்யேந கிமாத்மநா ।
கபிஸிம்ஹே மஹாபூகே தஸ்மிந் புர்தரி நஸ்யதி ॥ (18)
- பாதுமூலம் க்ருமிஷ்யாமி தஸ்யைவாஹம் மஹாத்மந: ।
யோஸௌ ராமப்ரயுக்தேந ஸரேண விநிபாதித: ॥ (19)

அங்கதனின் பரிவாரத்திலிருந்த மகாபராக்கிரமசாலிகளான வீரர்கள் அனைவரும், கையில் கோதண்டத்துடன் விளங்கும் இராமனைக் கண்டு நடுநடுங்கிச் சிதறி ஓடினார்கள். (5)

அப்போது, தமது கூட்டத்தின் தலைவன் மாய்க்கப்பட்டதைக் கண்ட மற்ற மான்கள் அனைத்தும் நாற்புறமும் வெகுண்டோடுவதைப் போல, வானரர்கள் (வாலி வதத்தினால்) மிகவும் அச்சங்கொண்டு விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடுவதைத் தாரை பார்த்தான். மிகவும் துக்கத்திலிருந்த கற்புக்கரசியான தாரை, இராமனைப் பார்த்துப் பயந்தோடுபவர்களும், (ஏதோ, தாங்களே இராம) பாணத்தால் அடியுண்டதைப் போல அஞ்சி நடுங்கியவர்களுமான அவர்களிடம் சென்று பின்வருமாறு கூறினாள்— (6,7)

வானரர்களே! நீங்களெல்லோரும் வானர சிம்மமான வாலி வெளியில் புறப்படும்போது, அவருக்கு முன்பாக (கட்டியம் கூறுபவர்களாகவும் மெய்காப்பாளர்களாகவும்) சென்று கொண்டிருந்தவர்கள். இப்போது, அவரைத் தனியே விட்டுவிட்டு, மிகவும் நடுங்கி துயரத்துடன் ஏன் ஓடுகிறீர்கள்? (8)

கொடுமனக்காரனான சகோதரன் சுகிரீவன், அரசாட்சிக்கு ஆசைப்பட்டு, வெகுதூரத்திலிருந்து இராமனால் செலுத்தப்பட்ட பயங்கரமான பாணங்களால் வாலி கொல்விக்கப்பட்டார். (9)

வானர (மன்னன்) பத்தினியால் கூறப்பட்ட சொற்களைக் கேட்ட, நினைத்த உருவம் எடுக்கவல்ல வானரர்கள், அந்த மங்கையை நோக்கித் தெளிவாகக் கூறினார்கள்— (10)

“உயிரோடிருக்கும் மகனை உடையவரே! நீங்கள் (குகைக்குத்) திரும்பிச் செல்லுங்கள். புதல்வன் அங்கதனைக் காப்பாற்றுங்கள். யமனே இராமன் என்ற வடிவில் வந்து, வாலியைக் கொன்று (உயிரை) எடுத்துச் செல்கிறான். வாலி, பெரிய மரங்களைப் பிடுங்கி (சுகிரீவன் மீது) எறிந்தார்; பெரிய பாறைகளை வீசினார். ஆனால், வஜ்ராயுதத்திற்கொப்பான இராம பாணங்களால் வாலி தரையில் சாய்க்கப்பட்டார். (11,12)

இந்திரனுக்கு நிகரான ஆற்றல் படைத்த வானரத் தலைவர் கொல்லப்பட்டதும், படைவீரர்கள் எல்லோரும் மனம் கலங்கி, வேகமாகச் சிதறி ஓடிவிட்டார்கள். (13)

நகரத்தின் நுழைவாயிலை வீரர்கள் காவல் புரியவேண்டும். அங்கதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட வேண்டும். (அரசனாகப்) பதவியேற்றதும் வாலியின் மைந்தனை அனைத்து வானரர்களும் வாழ்த்தி வணங்குவார்கள். (14)

மங்களமுகமுடையவளே! தாங்கள் இப்போது இருப்பதுகூட சரியானதாகப் படவில்லை. (ஏனென்றால், நம்முடன் ஒத்துப் போகாத) பிற வானரங்கள் மற்ற கோட்டைகளைக் கைப்பற்றிக் கொள்வார்கள். மனைவியில்லாத, மனைவிகளோடு கூடிய வானரர்கள் பலர் இங்கு இருக்கிறார்கள். மனைவிகளிடமிருந்து நம்மால் பிரிக்கப்பட்டவர்கள், நாட்டுக்குள் நுழையும் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பேராசைக்காரர்களான அவர்களால்தான் நமக்குப் பேராபத்து விளையும் (என்பது எதிர்பார்க்கத் தக்கதே).” (15,16)

பாமரத்தனமான சிந்தனையுடைய அவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்ட அந்தப் பெண்மணி, (இழிவு தோன்ற) சற்றே புன்னகைத்தவளாய், தன் மேல்நிலைக்கேற்ற பதிலைக் கூறினாள்— (17)

“பெரும் புகழ் பெற்றவரும் வானர சிம்மமுமான என் கணவர் உயிர்விட்ட பின், புதல்வனால் எனக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? அரசாட்சியால் என்ன பயன்? ஏன், நான் உயிரோடு இருப்பதால் ஆகப்போவது என்ன? இராமனால் செலுத்தப்பட்ட பாணத்தால் வீழ்த்தப்பட்டுக் கிடக்கும், மகாத்மாவான என் கணவரின் திருவடிகளைக் காண்பதற்காகவே நான் போகப் போகிறேன்.” (18,19)

ஏவமுக்த்வா ப்ரதுத்₃ராவ ருதுந்தீ ஸோககர்ஸிதா ।
ஸிரஸ்சோரஸ்ச ப₃ாஹுப்₄யாம் து₃:கே₂ந ஸமபி₄க்₄நதீ ॥ (20)

ஆவ்ரஜந்தீ த₃த₃ர்ஸாத₂ பதில் நிபதிதம் பு₄வி ।
ஹந்தாரம் த₃ாநவேந்த்₃ராணாம் ஸமரேஷ்வநிவர்திநாம் ॥ (21)

சேஷ்ப்தாரம் பர்வதேந்த்₃ராணாம் வஜ்ராணாமிவ வாஸவம் ।
மஹாவாதஸமாவிஷ்டம் மஹாமேகெ₄ளக₄நி:ஸ்வநம் ॥ (22)

ஸக்ரதுல்யபராக்ரந்தம் வ்ருஷ்டவேவோபரதம் க₄நம் ।
நர்த்₃ந்தம் நர்த்₃தாம் பீ₄மம் ஸூரம் ஸூரேண பாதிதம் ॥ (23)

ஸார்த்₃லேநாமிஷஸ்யார்தே₂ ம்ருக₃ராஜம் யத₂ா ஹதம் ।
அர்சிதம் ஸர்வலோகஸ்ய ஸபதாகம் ஸவேதி₃கம் ॥
நாக₃ஹேதோ: ஸுபர்ணேந சைத்யமுந்மதி₂தம் யத₂ா ॥ (24)

அவஷ்டப்₄ய ச திஷ்ட₂ந்தம் த₃த₃ர்ஸ த₄நுருத்தமம் ।
ராமம் ராமாநுஜம் சைவ ப₄ர்துஸ்சைவாநுஜம் ஸுப₄ம் ॥ (25)

தாநதீத்ய ஸமாஸாத்₃ய ப₄ர்தாரம் நிஹதம் ரணே ।
ஸமீக்ஷய வ்யதி₂தா பூ₄மௌ ஸம்ப்₄ராந்தா நிபபாத ஹ ॥ (26)

ஸுப்தவேவ புநருத்த₂ாய ஆர்யபுத்ரேதி ஸோசதீ ।
ருரோத₃ ஸா பதில் த்₃ருஷ்ட்வா ஸம்தி₃தம் ம்ருத்யுத₃ாமபி₄: ॥ (27)

தாமவேக்ஷய து ஸுக்₃ரீவ: க்ரோஸந்தீம் குரரீமிவ ।
விஷாத₃மக₃மத்கஷ்டம் த்₃ருஷ்ட்வா சாங்க₃த₃மாக₃தம் ॥ (28)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஏகோநவீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

விம்ஸ: ஸர்க₃:

தாராவிலாப:

ராமசாபவிஸ்ருஷ்டேந ஸரேணாந்தகரேண தம் ।
த்₃ருஷ்ட்வா விநிஹதம் பூ₄மௌ தாரா தாராதி₄பாநநா ॥ (1)

ஸா ஸமாஸாத்₃ய ப₄ர்தாரம் பர்யஷ்வஜத ப₄மிநீ ।
இஷுணாபி₄ஹதம் த்₃ருஷ்ட்வா வாலிநம் குஞ்ஜரோபமம் ॥ (2)

வாநரேந்த்₃ரம் மஹேந்த்₃ராப₄ம் ஸோகஸந்தப்தமாநஸா ।
தாரா தருமிவோந்மூலம் பர்யதே₃வயத₃ாதூரா ॥ (3)

இவ்வாறு (அங்கிருந்த வானர்களிடம்) சொல்லிவிட்டு, சோகத்தால் உள்ளம் கலங்கி, துயரம் தாங்காமல் இரு கைகளாலும் தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு, அழுதபடியே விரைந்து சென்றாள். (20)

யுத்தகளத்தின் அருகில் வந்த அவள், போர்களில் புறங்காட்டாதவனும், அசுரத்தலைவர்களைக் கொன்றவனும், இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் மலைகளைப் பிளப்பதைப் போல பெரிய பெரிய மலைகளைப் பிடுங்கி எறிந்தவனும், பேராற்றல் படைத்தவனும், மேகக் கூட்டங்களின் இடியோசை போன்று கர்ஜிப்பவனும், இந்திரனை நிகர்த்த பராக்கிரமசாலியும், பெருமழை பெய்துவிட்டு வெளிறிய (செயலற்றுப் போன) மேகம் போன்றவனும், போர்க்களத்தில் கர்ஜிப்பவர்களும் அச்சங்கொள்ளத்தக்க முறையில் பேரொலியுடன் கர்ஜிப்பவனும், சூரனும், ஒரு மகாசூரனால் வீழ்த்தப்பட்டவனும், புலாலுணவுக்காகப் புலியால் கொல்லப்பட்ட மான் கூட்டத் தலைவன் போன்றவனும், கொடிகள்-யாக மேடைகள் விளங்குவதும் எல்லா மக்களாலும் வழிபட்டு வருவதுமான ஓர் ஆலயம் (தப்பித்துச் செல்லும்) ஒரு பாம்பை பிடிப்பதன் பொருட்டு கருடனால் சிதைக்கப்பட்டது போன்றிருப்பவனும், தரையில் விழுந்து கிடந்தவனுமான கணவரைப் பார்த்தாள். (21-24)

கையில் உத்தமமான வில்லை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் மங்களமயமான இராமனையும், இராமனுடைய இளவலையும், தன் கணவரின் தம்பியையும் பார்த்தாள். (25)

அவர்களைக் கடந்து சென்று, போரில் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கும் கணவரைக் கண்டதும் மனம் கலங்கி, உள்ளம் பதறி, ஐயகோ! என்று கூறி, அவள் தரையில் சாய்ந்தாள். (26)

உறங்கி விழிப்புற்றவள் போல் அவள் உணர்வுபெற்று எழுந்து, யமபாசங்களில் கட்டுண்டு கிடக்கும் கணவரைப் பார்த்து, 'என் நாதனே...' என்று துக்கத்துடன் கூவிக் கதறினாள். (27)

(ஆண் துணையைப் பிரிந்த) அன்றில் பறவை போல் கதறிக் கொண்டிருக்கும் அவளையும், அவ்விடம் வந்து சேர்ந்த அங்கதனின் சோகத்தையும் பார்த்து, சுக்ரீவன் மிகவும் துயரத்தை அடைந்தான். (28)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபது

தாரையின் புலம்பல்

முழுநிலவு போன்ற முகமுடைய தாரை, யானை போன்று பேராற்றல் படைத்த தன் கணவன் வாலி, இராமனுடைய வில்லிலிருந்து விடப்பட்டதும் மரணத்தைக் கொடுப்பதுமான பாணத்தால் தாக்கப்பட்டு, தரையில் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டு, அருகில் சென்று கட்டியணைத்துக் கொண்டாள். (1,2)

தேவேந்திரனுக்குச் சமமான வானரேந்திரன், ஆணிவேருடன் பிடுங்கி எறியப்பட்ட பெரிய மரத்தைப் போல் கிடப்பதைக் கண்டு, சோகத்தால் மனம் கொதிக்க, பரிதவிக்கின்றவளாக தாரை (பின்வருமாறு) புலம்பினாள்— (3)

ரணே த்ருண விக்ரந்த ப்ரவீர ப்லவதாம் வர ।
கிம் தீநாம் மாம் புரோபாக்ராமத்ய த்வம் நாபிபாக்ரணே ॥ (4)

உத்திஷ்ட ஹரிஸார்தூல பஜஸ்வ ஸயநோத்தமம் ।
நைவம்விதா: பேரதே ஹி பூமௌ ந்ருபதிஸத்தமா: ॥ (5)

அதீவ க்ஷு தே காந்தா வஸுதா வஸுதாதிப ।
க்யூஸூரபி யாம் க்யூத்ரைர்மாம் விஹாய நிஷேவஸே ॥ (6)

வ்யக்தமந்யா த்வயா வீர த்ரமத: ஸம்ப்ரவர்ததா ।
கிஷ்கிந்தேவ புரீ ரம்யா ஸ்வர்க்யுமர்கே விநிர்மிதா ॥ (7)

யாந்யஸ்மாபிஸ்த்வயா ஸார்தம் வநேஷு மதுக்ருந்திஷு ।
விஹ்ருதாநி த்வயா காலே தேஷாமுபரம: க்ருத: ॥ (8)

நிராநந்தா நிராஸாஹம் நிமக்ருநா ஸோகஸாக்ரே ।
த்வயி பஞ்சத்வமாபந்நே மஹாயூதபயூதபே ॥ (9)

ஹ்ருத்யம் ஸுஸ்திரம் மஹ்யம் த்ருஷ்ட்வா விநிஹதம் பதிம் ।
யந்ந ஸோகாபிஸந்தப்தம் ஸ்புடதேத்ய ஸஹஸ்ரதா ॥ (10)

ஸுக்ரீவஸ்ய த்வயா பூர்யா ஹ்ருதா ஸ ச விவாஸித: ।
யத்து தஸ்ய த்வயா வ்யுஷ்டி: ப்ராப்தேயம் ப்லவக்யாதிப ॥ (11)

நி:ஸ்ரேயஸபரா மோஹாத்த்வயா சாஹம் விக்ருஹிதா ।
ஸைஷாப்ரவம் ஹிதம் வாக்யம் வானரேந்த்ர ஹிதைஷிணீ ॥ (12)

ரூபயௌவநத்ருப்தாநாம் த்ருக்ஷிணாநாம் ச மாநத்யு ।
நூநமப்ஸரஸாமார்ய சித்தாநி ப்ரமதிஷ்யஸி ॥ (13)

காலோ நி:ஸம்ஸயோ நூநம் ஜீவிதாந்தகரஸ்தவ ।
பூலாத்யேநாவபந்நோஸி ஸுக்ரீவஸ்யாவஸோ வஸம் ॥ (14)

அஸ்தானே வாலிநம் ஹத்வா யுத்த்யமாநம் பரேண ச ।
ந ஸந்தப்யதி காசுத்ஸ்த: க்ருத்வா கர்ம ஸுக்ருஹிதம் ॥ (15)

வைத்ய்வம் ஸோகஸந்தாபம் க்ருபணம் க்ருபணா ஸதீ ।
அது:கோபசிதா பூர்வம் வர்தயிஷ்யாம்யநாத்வத் ॥ (16)

லாலிதஸ்சாங்க்யதோ வீர: ஸுகுமார: ஸுகோசித: ।
வத்ஸ்யதே காமவஸ்தாம் மே பித்ருவ்யே க்ரோதமூர்சிதே ॥ (17)

“யுத்தத்தில் பயங்கரமான பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்துபவரே! மாவீரரே! வானரோத்தமரே! மிகவும் இரங்கத்தக்க நிலையில் தங்கள் எதிரில் வந்து நிற்கும் என்னுடன் இப்போது ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? (4)

வானரப்புலியே! எழுந்திருங்கள். உயர்ந்த கட்டிலில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். (தங்களைப் போன்ற) சிறந்த மன்னர்கள் இப்படி வெறுந்தரையில் படுத்து உறங்கமாட்டார்கள். (5)

உலகாளும் வேந்தரே! உயிர் போன நிலையிலும் தன் முழு உடலாலும் எந்தப் பூமிதேவியைத் தழுவிக்கொண்டு படுத்திருக்கிறீர்களோ, அவள் என்னைக் காட்டிலும் தங்களுக்குப் பிரியமானவளா, என்ன? (6)

வீரரே! தாங்கள் தருமமான முறையில் (புறமுதுகு காட்டாமலும் அஞ்சி வணங்காமலும்) யுத்தம் செய்து, வீர சுவர்க்கத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள். போகும் வழியில், கிஷ்கிந்தையைப் போன்றே அழகான நகரம் தங்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது நிச்சயம். (இல்லாவிட்டால், இந்தப் பட்டணத்தின் சுகத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு அவ்விடத்திற்குப் போவானேன்?) (7)

மலர்மணங்கமழும் காடுகளில் எங்களுடன் நீங்கள் விளையாடிய விளையாட்டுக்கெல்லாம், இப்போது உங்களால் ஓய்வு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாபெரும் படையின் தலைவரே! தாங்கள் இயற்கை எய்தியபின், நான் மகிழ்ச்சியற்றவளாக, நம்பிக்கை இழந்தவளாக, துயரக்கடலில் மூழ்கியவளாகி விட்டேன். (8,9)

கணவர் கொல்லப்பட்டுக் கிடப்பதைக் (கண்ணால்) கண்ட பிறகும், சோகத்தால் மிகவும் தகிக்கப்பட்ட பின்னரும்கூட என் இதயம் ஆயிரக்கணக்கான துளகளாக வெடிக்கவில்லை என்பதால், நான் கடின இதயம் கொண்டவள் என்று எண்ணுகிறேன். வானரத் தலைவரே! சக்ரீவனுடைய மனைவியை நீங்கள் அபகரித்துக் கொண்டீர்கள்; அவரையும் நாட்டை விட்டுத் துரத்தினீர்கள். அவற்றின் பயனாக இந்த முடிவை அடைந்திருக்கிறீர்கள். (10,11)

வானரப் பெருந்தகையே! நான் தங்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டவள்; தங்களுக்கு மேன்மையைத் தரும் உபாயத்தைக் கூறினேன். ஆனால், மதிமயக்கத்தால் தாங்கள் என்னை இகழ்ந்து பேசினீர்கள். (12)

எல்லோருக்கும் கௌரவம் அளிக்கும் உத்தமரே! (நீங்கள் வீர சுவர்க்கம் சென்றதும், அங்கே) அழகு, இளமை ஆகியவற்றால் செருக்கடைந்திருப்பவர்களும் கண்ணைக் கவரும் தோற்றமுடையவர்களுமான அப்சரப் பெண்டிரின் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டு மயக்கப் போகிறீர்கள் என்பது திண்ணம். (13)

தங்கள் வாழ்க்கையை முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் காலன்தான், எவர் கையிலும் அகப்படாத தங்களை, பலவந்தமாக இங்கே கொண்டு வந்து சக்ரீவன் பிடியில் சிக்க வைத்திருக்கிறது. வேறொருவருடன் போர் செய்து கொண்டிருக்கும் வாலியை, எவ்வித முன்னெச்சரிக்கையும் இல்லாமல் கொன்றுவிட்டு, அந்த இழிந்த செயலைச் செய்த காகுத்தன், அதற்காக வருந்தவில்லையே? (14,15)

இதுவரை நான் துக்கத்தை அனுபவித்ததேயில்லை. (இப்போது, என் நிலையைப் பாருங்கள்!) நான் பதிவிரதை; ஆதரவற்றவள்; காப்பாற்றுவார் இல்லாதவள். இனி, கைம்மை-சோகம்-தாழ்வு ஆகியவைகளை அனுபவிக்கப் போகிறேன். (16)

என்னுடைய வீரப் புதல்வன் அங்கதன்; (தங்களாலும் என்னாலும்) கொஞ்சிக் கொஞ்சி வளர்க்கப்பட்டவன்; மென்மையான இளைஞன்; சுகங்களை அனுபவிக்க வேண்டியவன். (தங்களிடம் கொண்டுள்ள) கோபத்தால், மதிமயங்கிக் கிடக்கும் சிற்றப்பனிடத்தில் எவ்விதத் துன்பங்களை அனுபவிக்கப் போகிறானோ? (17)

குருஷ்வ பிதரம் புத்ர ஸுத்ருஷ்டம் த₄ர்மவத்ஸலம் ।
து₃ர்லப₄ம் த₃ர்ஸநம் வத்ஸ தவ தஸ்ய ப₄விஷ்யதி ॥ (18)

ஸமாஸ்வாஸய புத்ரம் த்வம் ஸந்தே₃ஸம் ஸந்தி₃ஸஸ்வ ச ।
மூர்த்₄நி சைநம் ஸமாக்₄ராய ப்ரவாஸம் ப்ரஸ்தி₂தோ ஹ்யஸி ॥ (19)

ராமேண ஹி மஹத்கர்ம க்ருதம் த்வாமபி₄நிக்₄நதா ।
ஆந்ருண்யம் ச க₃தம் தஸ்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய ப்ரதிஸ்ரவே ॥ (20)

ஸகாமோ ப₄வ ஸுக்₃ரீவ ருமாம் த்வம் ப்ரதிபத்ஸ்யஸே ।
ப₄ங்ஷ்வ ராஜ்யமநுத்₃விக்₃ந: ஸஸ்தோ ப்₄ராதா ரிபுஸ்தவ ॥ (21)

கிம் மாமேவம் விலபதீம் ப்ரேம்ணா த்வம் நாபி₄ப₄ஷஸே ।
இமா: பஸ்ய வரா ப₃ஹ்வீர்ப₄ர்யாஸ்தே வாநரேஸ்வர ॥ (22)

தஸ்யா விலபிதம் ஸ்ருத்வா வாநர்ய: ஸர்வதஸ்ச தா: ।
பரிக்₃ருஹ்யாங்க₃த₃ம் தீ₃நம் து₃:க₂ர்தா: பரிசக்ருஸு: ॥ (23)

கிமங்க₃த₃ம் ஸாங்க₃த₃வீரப₃ாஹோ
விஹாய யாஸ்யத்₃ய சிரப்ரவாஸம் ।
ந யுக்தமேவம் குணஸந்நிக்ருஷ்டம்
விஹாய புத்ரம் ப்ரியபுத்ர க₃ந்தும் ॥ (24)

கிமப்ரியம் மே ப்ரியசாருவேஷ
மயா க்ருதம் நாத₂ ஸுதேந வா தே ।
ஸஹாங்க₃த₃ாம் மாமபஹாய வீர
யத்ப்ரஸ்தி₂தோ தீ₃ர்க₄மித: ப்ரவாஸம் ॥ (25)

யத்₃யப்ரியம் கிஞ்சித₃ஸம்ப்ரத₄ர்ய
க்ருதம் மயா ஸ்யாத்தவ தீ₃ர்க₄ப₃ாஹோ ।
ஷமஸ்வ மே தத்₃த₄ரிவம்ஸநாத₂
வ்ரஜாமி மூர்த்₄நா தவ வீர பாடுதௌ ॥ (26)

தத்₂ா து தாரா கருணம் ருத₃ந்தீ
ப₄ர்து: ஸமீபே ஸஹ வாநரீபி₄: ।
வ்யவஸ்யத ப்ராயமுபோபவேஷ்டு-
மநிந்த₃யவர்ணா ப₄வி யத்ர வாலீ ॥ (27)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄காண்டே₃ விம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

குழந்தாய்! செல்வமே! அறத்தின்பால் அன்பு கொண்ட உன் தந்தையை நன்றாகப் பார். (இந்தச் சமயத்தைத் தவறவிட்டால்) இனி ஒருபோதும் அவரைப் பார்க்கவே முடியாது. (18)

(பிராணநாதரே!) தாங்கள் வேறோர் உலகம் செல்வதற்குப் புறப்பட்டு விட்டீர்கள். (சாதாரணமாக, தாங்கள் வெளியில் செல்லும்போது அங்கதனைக் கட்டியணைத்து உச்சிமுகர்வீர்களே? இப்போது ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்?) ஆதலால், நமது புதல்வனை அருகில் அழைத்து உச்சிமுகர்ந்து ஆறுதல் கூறுங்கள். தாங்கள் இல்லாத காலத்தில் நாங்கள் செய்ய வேண்டியவைகளையும் ஆணையிடுங்கள். (19)

பூரீராமன், தங்களைக் கொன்றதால் அரும்பெரும் செயலைச் செய்திருக்கிறார். சுகரீவனுக்கு வாக்குக் கொடுத்தபடி, இந்தச் செயலைச் செய்து, தன் நன்றிக்கடனைத் தீர்த்துவிட்டார். (20)

சுகரீவனே! உமது ஆசைகளெல்லாம் கைகூடப் பெற்றவராக ஆகப் போகிறீர். நீர், ருமையை அடையப் போகிறீர். உம்முடைய விரோதியான சகோதரர் கொல்லப்பட்டுவிட்டார். (இனி, என்ன தடை?) கவலையேதுமில்லாமல் அரசாட்சியை அனுபவிக்கலாம். (21)

வானர வேந்தராகிய வாலியே! இப்படி அன்புடன் புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் எனக்குப் பதில் சொல்லாமல் இருக்கிறீர்களே! உங்களுடைய உத்தம மனைவியர் பலரும் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை ஒரு தடவை கண்ணால் பார்க்கக் கூடாதா?" (22)

சுற்றிலுமிருந்த வானரப் பெண்கள், அவள் இவ்வாறு கதறியழுவதைக் கேட்டு, மனம் கலங்கி நிற்கும் அங்கதனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு, துக்கம் தாங்காமல் மிகவும் கதறினார்கள். (23)

“தோள்வளை தரித்த திண்மையான புஜங்களை உடையவரே! அங்கதனை விட்டு, தாங்கள் நெடுந்தூரத்திற்குப் போகிறீர்கள். தங்களைப் போன்றே நற்குணங்கள் அமையப் பெற்றவனும் மனங்கவரும் தோற்றமுடையவனுமான புதல்வனை விட்டு நீங்கள் போகலாகாது. (24)

கண்கவர் திருமேனி படைத்தவரே! நான், தங்களுக்குப் பிரியமில்லாத எந்தச் செயலைச் செய்தேன்? அல்லது, நமது மைந்தன்தான் என்ன பிழை செய்தான்? என் உயிர்க் கணவரே! என்னையும் அங்கதனையும் விட்டுவிட்டு, தாங்கள் மட்டும் நீண்ட பயணத்திற்குப் புறப்பட்டு விட்டீர்கள். (25)

நீண்ட நெடுந்தோளரே! வானர குலத்துத் தலைவரே! தங்களுக்கு விருப்பமில்லாத ஏதேனும் ஒரு செயலை, நான் முன்போசனை இல்லாமல் செய்திருந்தால், அதை மன்னித்தருள வேண்டும். வீரரே! தங்கள் பாதங்களில் என் தலையை வைத்து வேண்டிக் கொள்கிறேன்.” (26)

இவ்வாறு, மற்ற வானர மனைவிகள் புடைசூழ, கணவரின் அருகில் பரிதாபமாக அழுது கொண்டிருந்தவளும் மாசற்ற மேனியுடையவளுமான தாரை, வாலியின் உடல் கிடந்த இடத்தின் அருகிலேயே அமர்ந்து, ‘உயிர் போகும் வரை உண்ணாமலிருப்பது’ என்ற விரதத்தை மேற்கொண்டாள். (27)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இருபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஏகவிம்ஸ: ஸர்கு:

ஹநுமத்யஸ்வாஸநம்

ததோ நிபதிதாம் தாராம் ச்யுதாம் தாராமிவாம்புராத் ।
ஸநைராஸ்வாஸயாமாஸ ஹநுமாந் ஹரியூதப: ॥ (1)

குணதோஷக்ருதம் ஜந்து: ஸ்வகர்மப₂லஹேதுகம் ।
அவ்யக்யஸ்தத்யவாப்நோதி ஸர்வம் ப்ரேத்ய ஸுப₄ாஸுப₄ம் ॥ (2)

ஸோச்யா ஸோசஸி கம் ஸோச்யம் தீநம் தீநாநுகம்பஸே ।
கஸ்ய கோ வா நு ஸோச்யோஸ்தி தே₃ஹோஸ்மிந்பு₃த்யு₃தோபமே ॥ (3)

அங்கத்யஸ்து குமாரோயம் த்₃ரஷ்டவ்யோ ஜீவபுத்ரயா ।
ஆயத்யாம் ச விதே₄யாநி ஸமர்த₂ாந்யஸ்ய சிந்தய ॥ (4)

ஜாநஸ்யநியதாமேவம் பூ₄தாநாமாகுதிம் க₃திம் ।
தஸ்மாச்சு₂ப₄ம் ஹி கர்தவ்யம் பண்டி₃தேநைஹலௌகிகம் ॥ (5)

யஸ்மிந் ஹரிஸஹஸ்ராணி ப்ரயுதாந்யர்பு₃த₃ாநி ச ।
வர்தயந்தி க்ருதாம்ஸாநி ஸோயம் தி₃ஷ்டாந்தமாகுத: ॥ (6)

யத்யம் ந்யாயத்₃ருஷ்டார்த₂: ஸாமத்யாநக்ஷமாபர: ।
க₃தோ த₄ர்மஜிதாம் பூ₄மிம் நைநம் ஸோசிதுமர்ஹஸி ॥ (7)

ஸர்வே ஹி ஹரிஸார்தூ₃லா: புத்ரஸ்சாயம் தவாங்கத்ய: ।
இத்யம் ஹர்ய்ருக்ஷராஜ்யம் ச த்வத்ஸநாத₂மநிந்தி₃தே ॥ (8)

தாவிமௌ ஸோகஸந்தப்தௌ ஸநை: ப்ரேரய ப₄ாமிநி ।
த்வயா பரிக்₃ருஹீதோயமங்கத்ய: ஸாஸ்து மேதி₃நீம் ॥ (9)

ஸந்ததிஸ்ச யத₂ா த்₃ருஷ்டா க்ருத்யம் யச்சாபி ஸாம்ப்ரதம் ।
ராக்ருஸ்தத்க்ரியதாம் தாவதே₃ஷ காலஸ்ய நிஸ்சய: ॥ (10)

ஸம்ஸ்கார்யோ ஹிராஜஸ்ச அங்கத்யஸ்சாபி₄ஷிச்யதாம் ।
ஸிம்ஹாஸநகதம் புத்ரம் பஸ்யந்தீ ஸாந்திமேஷ்யஸி ॥ (11)

ஸா தஸ்ய வசநம் ஸ்ருத்வா பூ₄ர்த்ருவ்யஸநபீடிதா ।
அப்யு₃ரவீதுத்தரம் தாரா ஹநுமந்தமவஸ்தி₂தம் ॥ (12)

ஸர்க்கம் : இருபத்தொன்று

அனுமான் ஆறுதல் கூறுவது

வானரசேனைத் தலைவராகிய அனுமான், ஆகாயத்திலிருந்து நழுவி விழுந்த தாரகையைப் போல் தரையில் விழுந்து கிடக்கும் தாரையைப் பார்த்து, மெல்ல ஆறுதல் கூறத் தொடங்கினார்— (1)

“ஒரு ஜீவனிடம் குணம்-குறை இரண்டும் உள்ளன. அவை இரண்டினாலும் கர்மாக்களைச் செய்கிறான். அவற்றின் விளைவாக சுக-துக்கங்களை அடைகிறான். உயிர் நீங்கிய பின் மேலுலகம் சென்று (பாவ-புண்ணியமான) எந்தக் கர்மாக்களையும் செய்யாமல், அமைதியாக இருந்து, தான் முன்னர் செய்த கர்மாக்களின் பலனை அனுபவிக்கிறான். (2)

நீங்களே பரிதாபமான நிலையில் இருக்கிறீர்கள். அவ்விதம் இருக்கையில், வேறு யாரோ ஒருவர் பரிதாபமான நிலையில் இருக்கிறார் - என்று எண்ணி நீங்கள் பரிதாபப்படுகிறீர்களே? நீங்களே மிகவும் இரங்கத்தக்க நிலையில் இருக்கும்போது, வேறு யாரிடம் கருணை காட்ட விரும்புகிறீர்கள்? நீர்க்குமிழி போன்ற இந்த உடலில் இருக்கும் ஜீவன், (அதே போல், நீர்க்குமிழி போன்ற) வேறொரு சரீரத்தில் இருக்கும் ஜீவனுக்காக வருத்தப்பட வேண்டுமா? (3)

உங்களுக்கு ஒரு புதல்வன் இருக்கிறான். மைந்தன் அங்கதன் உங்களால் போஷிக்கப்பட வேண்டியவன். எதிர்காலத்தில் இவனுக்கு மேன்மை ஏற்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் குறித்து ஆலோசித்துப் பாருங்கள். உயிர்ப் பிராணிகளின் வருகையும் போக்கும் (பிறப்பும் இறப்பும்) நம் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆகவே, நல்லறிவுடையவன், (இறந்து போனவருக்கு, மேலுலகில் நல்ல கதி கிடைப்பதற்காக) இங்கு செய்யப்பட வேண்டியவையாக விதிக்கப்பட்டுள்ள சுப கர்மாக்களைச் செய்ய வேண்டும். (4,5)

நூறு-ஆயிரம்-கோடிக்கணக்கான வானர்கள் எவரிடம் நம்பிக்கை வைத்து (கவலையற்றவர்களாக) வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்களோ, அவ்வளவு உயர்ந்தவரான வானரவேந்தரே மரணமடைந்து விட்டார்! (என்றால், விதியின் வலிமையைப் பற்றிக் கூற வேண்டுமா?) (6)

அவர், அறநூல்களில் கூறப்பட்ட முறையில் பொருள் சேர்த்தார்; நல்லாட்சி நடத்தினார். சூழ்நிலைக்கேற்றபடி பிறருடன் நல்லுறவு, தேவைப்பட்டோருக்கு பொருள் அளித்தல், சில இக்கட்டான நிலையிலும் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தல் - என்றபடி நடந்தார். அதனால், தருமாத்மாக்கள் (எல்லையில்லாத புண்ணியம் செய்தவர்கள்) சென்றடையும் நல்லுலகுக்கே போயிருக்கிறார். எனவே, நீங்கள் அவரைப் பற்றி வேதனைப்படக் கூடாது. (7)

அரசியாரே! வானர வீரர்கள், உங்கள் மைந்தன் அங்கதன், மற்றும், வானர-கரடித் தலைவர்கள் ஆட்சிபுரியும் சிறு பிரதேசங்கள் - இவையெல்லாம் உங்களுக்கே உரித்தானவை. நல்லணங்கே! சோகத்தால் வெந்து கொண்டிருக்கும் சக்ரீவ-அங்கதர்களை, மேலே நடத்தப்பட வேண்டிய கர்மாக்களைச் செய்வதற்காக ஆறுதல் கூறி அனுப்பி வையுங்கள். (ஈமச்சடங்குகள் முடிந்த பின்னர்) உங்கள் மேற்பார்வையில் அங்கதன் ராஜ்யத்தை ஆளட்டும். (8,9)

‘கட்டாயம் சந்ததியைப் பெற வேண்டும்’ என்ற விதி, எந்தக் காரணத்திற்காகக் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அதை உபயோகிக்கத்தக்க காலம், இதுவே. (உயிர் துறந்துவிட்ட) மன்னருக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய கர்மாக்கள் அனைத்தும் செய்யப்பட வேண்டும். இதுதான் இந்த நேரத்தின் கட்டாயம். வானர மன்னருக்கு உத்தரக்கிரியை (உடனே) செய்யப்பட வேண்டும். (பின்னர்) அங்கதனுக்கு முடிசூட்ட வேண்டும். அரியணையில் வீற்றிருக்கும் புதல்வனைப் பார்த்ததும் உங்களுக்கு மன அமைதி கிடைக்கும்.” (10,11)

கணவரின் பிரிவினால் மனம் வருந்திக் கொண்டிருந்த தாரை, அவருடைய சொற்களைக் கேட்டு, எதிரில் நின்று கொண்டிருந்த அனுமானைப் பார்த்துப் பதில் கூறினாள்— (12)

அங்குத₃ப்ரதிருபாணாம் புத்ராணாமேகத: ஸதம் ।
ஹதஸ்யாப்யஸ்ய வீரஸ்ய க₃யாத்ரஸம்ஸ்லேஷணம் வரம் ॥ (13)

ந சாஹம் ஹரிராஜ்யஸ்ய ப்ரப₄வாம்யங்குத₃ஸ்ய வா ।
பித்ருவ்யஸ்தஸ்ய ஸுக்₃ரீவ: ஸர்வகார்யேஷ்வநந்தர: ॥ (14)

ந ஹயேஷா பு₃த்தி₄ராஸ்தே₂யா ஹநுமந்நங்குத₃ம் ப்ரதி ।
பிதா ஹி ப₃ந்து₄: புத்ரஸ்ய ந மாதா ஹரிஸத்தம ॥ (15)

ந ஹி மம ஹரிராஜஸம்ஸ்யாத்தக்ஷமதரமஸ்தி பரத்ர சேஹ வா ।
அபி₄முக₂ஹதவீரஸேவிதம் ஸயநமித₃ம் மம ஸேவிதும் க்ஷமம் ॥ (16)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄காண்டே₃ ஏகவிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

த்₃வாவிம்ஸ: ஸர்க₃:

வால்யநஸாஸநம்

வீக்ஷமாணஸ்து மந்த₃ாஸு: ஸர்வதோ மந்த₃முச்ச₂வஸந் ।
ஆத₃ாவேவ து ஸுக்₃ரீவம் த₃த₃ர்ஸ த்வாத்மஜாக்₃ரத: ॥ (1)

தம் ப்ராப்தவிஜயம் வாலீ ஸுக்₃ரீவம் ப்லவகே₃ஸ்வர: ।
ஆப₄ாஷ்ய வ்யக்தயா வாசா ஸஸ்நேஹமித₃ம்ப்₃ரவீத் ॥ (2)

ஸுக்₃ரீவ தே₃ாஷேண ந மாம் க₃ந்துமர்ஹஸி கில்பி₃ஷாத் ।
க்ருஷ்யமாணம் ப₄விஷ்யேண பு₃த்தி₄மோஹேந மாம் ப₃லாத் ॥ (3)

யுக₃பத்₃விஹிதம் தாத ந மந்யே ஸுக₂மாவயோ: ।
ஸௌஹார்த₃ம் ப்₄ராத்ருயுக்தம் ஹி ததி₃த₃ம் ஜாதமந்யத₂ா ॥ (4)

ப்ரதிபத்₃ய த்வமத்₃யைவ ராஜ்யமேஷாம் வநௌகஸாம் ।
மாமப்யத்₃யைவ க₃ச்ச₂ந்தம் வித்₃தி₄ வைவஸ்தக்ஷயம் ॥ (5)

ஜீவிதம் ச ஹி ராஜ்யம் ச ஸ்ரியம் ச விபுலாமிமாம் ।
ப்ரஜஹாம்யேஷ வை தூர்ணம் மஹச்சாக்₃ர்ஹிதம் யஸ: ॥ (6)

அஸ்யாம் த்வஹமவஸ்த₂ாயாம் வீர வக்ஷயாமி யத்₃வச: ।
யத்யப்யஸுகரம் ராஜந் கத்₃மேவ தத்₃ர்ஹஸி ॥ (7)

“அங்கதனைப் போன்று நூறு புதல்வர்கள் இருந்தாலும், இதோ வீரரான என் கணவர் இறந்து கிடக்கிறாரே. அவருடைய உடலைக் கட்டித் தழுவித் கொள்வதே மிக மேலானது. (மகனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டால் பெருமகிழ்ச்சி ஏற்படும் என்பது உலக இயற்கை. கணவருடன் உடன்கட்டை ஏறுவது என்பது பெரும்புண்ணியத்தைத் தரக் கூடியது. அப்படிச் செய்வதையே நான் விரும்புகிறேன் - என்பது தாரையின் சிந்தனை.) (13)

வானர ராஜ்யத்திற்கோ, அங்கதனுக்கோ நான் உரிமையாளர் இல்லை. (என் விருப்பப்படி இவை விஷயமாக எதுவும் செய்யும் அதிகாரம் எனக்கு இல்லை.) அவனுடைய சிற்றப்பனான சுகரீவன்தான் இந்த விஷயங்களில் அவனுக்கு நெருக்கமானவர். (14)

வானரோத்தமனான அனுமானே! அங்கதன் பற்றி இவ்விதம் ஆலோசனை செய்வது சரியானதல்ல. தந்தைதான் மகனுக்கு நெருங்கிய உறவினர். (அவன் மேன்மையில் நாட்டமுடையவர். பெற்ற தந்தை இல்லாதபோது, தந்தையின் ஸ்தானத்திலுள்ள சிற்றப்பனே அந்தப் பொறுப்பை ஏற்கத்தக்கவர்.) தாய் அல்லள். (15)

இவ்வுலகிலோ அவ்வுலகிலோ, வானர மன்னர் வாலியை அண்டியிருப்பதைத் தவிர மேலான கடமை ஏதுமில்லை. மாண்டு கிடக்கும் இந்த மாவீரரான என் கணவர், (இன்னும் சிறிது நேரத்தில்) படுக்கப் போகும் சிதை (என்பதுதான்) எனக்கும் ஏற்ற இடம்.” (16)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்திரண்டு

வாலியின் இறுதிச் சொற்கள்

மெதுவாக மேல்மூச்சு விட்டுக்கொண்டு, உயிர் போய்க்கொண்டிருக்கும் நிலையில் நாற்புறமும் கண்களைச் செலுத்திய வாலி, முதன்முதலில், எதிரே நிற்கும் சுகரீவனைக் கண்டான். வெற்றி பெற்று விட்டவனும், (அதனால்) வானரர்களுக்குத் தலைவனாகி விட்டவனுமான சுகரீவனைப் பார்த்து, அன்புடன் கூடிய தெளிவான சொற்களால் வாலி பேசினான்— (1,2)

“சுகரீவனே! முற்பிறவிகளில் செய்த வினைகளின் விளைவான மதிமயக்கம், பலவந்தமாக இழுத்து, இந்தப் பிறவியில் காரியங்களைச் செய்ய வைக்கிறது. (நானும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.) அதனால், உனக்கு நான் இழைத்த குற்றங்களுக்காக என்னைக் குறை சொல்லக்கூடாது. (3)

குழந்தாய்! நாம் இருவரும் ஒரே நேரத்தில் சுகமாக (அன்யோன்யமாக) இருக்க வேண்டும் என்று, விதியால் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை என்று எண்ணுகிறேன். (இதுவரை, நான் தனியாக செளக்கியங்களை அனுபவித்தேன்; நீ கஷ்டப்பட்டாய். ஆனால், இப்போது நிலைமை நேர்மாறாக ஆகியிருக்கிறது.) இரு சகோதரர்களிடையே இருக்கவேண்டிய பரஸ்பர பாசம், வேறுவிதமாக (விரோதமாக) மாறிவிட்டது. (4)

நான், இப்போது யமலோகத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். நீ, உடனே வானரர்களின் அரசை ஏற்றுக்கொள். (மன்னனாக முடிசூட்டிக் கொள்.) என்னுடைய உயிர், ஆட்சி, அளவற்ற செல்வம், வானளாவிய புகழ் ஆகியவற்றை இப்போதே துறக்கின்றேன். (5,6)

வீரனே! வேந்தனே! (உயிரை விட்டுக்கொண்டிருக்கும்) இந்த நிலையில், நான் சொல்லப் போவதைச் செய்வது கஷ்டமாக இருந்தாலும், அதை நீ செய்யவே வேண்டும். (7)

ஸுக₂ார்ஹம் ஸுக₂ஸம்வ்ருத்த₄ம் ப₃ாலமேநமப₃ாலிஸம் ।
ப₃ாஷ்பபூர்ணமுக₂ம் பஸ்ய பூ₄மௌ பதிதமங்க₃த₃ம் ॥ (8)

மம ப்ராணை: ப்ரியதரம் புத்ரம் புத்ரமிவௌரஸம் ।
மயா ஹீநமஹீநார்த₂ம் ஸர்வத: பரிபாலய ॥ (9)

த்வமேவாஸ்ய ஹி த₃ாதா ச பரித்ராதா ச ஸர்வத: ।
ப₄யேஷ்வப₄யத₃ஸ்சைவ யத₂ாஹம் ப்லவகே₃ஸ்வர ॥ (10)

ஏஷ தாராத்மஜ: ஸ்ரீமாந்ஸ்த்வயா துல்யபராக்ரம: ।
ரஷஸாம் து வதே₄ தேஷாமக்₃ரதஸ்தே ப₄விஷ்யதி ॥ (11)

அநுருபாணி கர்மாணி விக்ரம்ய ப₃லவாந் ரணே ।
கரிஷ்யத்யேஷ தாரேயஸ்தரஸ்வீ தருணோ₅ங்க₃த₃: ॥ (12)

ஸுஷேணது₃ஹிதா சேயமர்த₂ஸு₁க்ஷமவிநிஸ்சயே ।
ஒளத்பாதி₁கே ச விவிதே₄ ஸர்வத: பரிநிஷ்டி₂தா ॥ (13)

யதே₃ஷா ஸாத்₄விதி ப்₃ருயாத்கார்யம் தந்முத்தஸம்ஸயம் ।
ந ஹி தாராமதம் கிஞ்சித₃ந்யத₂ா பரிவர்ததே ॥ (14)

ராக₄வஸ்ய ச மே கார்யம் கர்தவ்யமவிஸங்கயா ।
ஸ்யாத₃த₄ர்மோ ஹ்யகரணே த்வாம் ச ஹிம்ஸ்யாத்₃விமாநித: ॥ (15)

இமாம் ச மாலாமாத₄த்ஸ்வ தி₃வ்யாம் ஸுக்₃ீவ காஞ்சநீம் ।
உத₃ாரா ஸ்ரீ: ஸ்தி₂தா ஹ்யஸ்யாம் ஸம்ப்ரஜஹ்யாந்ம்ருதே மயி ॥ (16)

இத்யேவமுத்த: ஸுக்₃ீவோ வாலிநா ப்₄ராத்ருஸௌஹ்ருத₃ாத் ।
ஹர்ஷம் த்யக்த்வா புநர்தீ₃நோ க்₃ரஹக்₃ரஸ்த இவோ₆ராட் ॥ (17)

தத்₃வாலிவசநாச்ச₂ாந்த: குர்வந் யுக்தமதந்த்₃ரித: ।
ஜக்₃ராஹ ஸோ₆ப்யநுக்ஞாதோ மாலாம் தாம் சைவ காஞ்சநீம் ॥ (18)

தாம் மாலாம் காஞ்சநீம் த₃த்த்வா வாலீ த்₃ருஷ்ட்வாத்மஜம் ஸ்தி₂தம் ।
ஸம்ஸித்₃த₄: ப்ரேத்யப₄ாவாய ஸ்நேஹாத₃ங்க₃த₃ம்ப்₃ரவீத் ॥ (19)

தே₃ஸகாலௌ ப₄ஜஸ்வாத்₃ய க்ஷமமாண: ப்ரியாப்ரியே ।
ஸுக₂து₃:₂ஸஹ: காலே ஸுக்₃ீவவஸகே₃ா ப₄வ ॥ (20)

யத₂ா ஹி த்வம் மஹாப₃ாஹோ லாலித: ஸததம் மயா ।
ந தத₂ா வர்தமாநம் த்வாம் ஸுக்₃ீவோ ப₃ஹு மம்ஸ்யதே ॥ (21)

சுக-சௌக்கியங்களை அனுபவிக்க வேண்டியவன்; செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டவன்; அறியாப்பருவத்தினன்; ஆனாலும், மந்த மதியுள்ளவனல்லன். கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் தரையில் விழுந்து கிடக்கும் அங்கதனைப் பார். என் உயிரினும் மேலானவன் இப்போது என்னை இழந்துவிட்டான். என் புதல்வனை, உன் சொந்தக் குழந்தை போல ஒரு குறையும் தெரியாதபடி, எல்லா சுகசாதனங்களையும் கொடுத்துக் காப்பாற்று. (8,9)

வானர மன்னனே! நான் இவனுக்கு எப்படி இருந்தேனோ, அப்படியே, இனி நீதான் இவன் விரும்பிக் கேட்பனவற்றையெல்லாம் கொடுப்பவன்; எல்லாவற்றிலிருந்தும் காப்பாற்றுவவன்; ஆபத்துக் காலங்களில் அபயமளிப்பவன். (10)

தாரையின் மைந்தனாகிய இவன் அறிவுச் செல்வம் பெற்றவன்; உனக்கு நிகரான பேராற்றல் உடையவன். (எதிர்காலத்தில்) அந்த அரக்கர்களை அழிக்கும் போரில், உனக்கு முன்னதாக யுத்த பூமிக்குச் செல்வான். (சிறுவன் என்று முன்னர் சொன்னதால், யுத்தம் என்றவுடன் அஞ்சி ஓடி ஒளிந்து கொள்வான் என்று எண்ணிவிடாதே.) தாரை மைந்தனான அங்கதன், வேகமாக செயல்படுபவன்; இளைஞன்; ஆற்றலுடையவன். எனவே, யுத்தகளத்தில் எதிரிகளைத் தாக்கி தன் வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் அருஞ்செயல்களைப் புரிவான். (11,12)

சுஷேணன் பெண்ணாகிய தாரை, பலவகையான நெருக்கடி காலங்களில், அதன் நுட்பங்களை ஆராய்ந்து, சரியான எதிர் நடவடிக்கைகளைத் தீர்மானிக்கக் கூடியவள்; எல்லாத் துறைகளிலும் வல்லவள். (13)

இவள், எந்தக் காரியத்தைச் செய்யலாம் என்று சொல்கிறாளோ, அந்தச் செயலை, மறு ஆலோசனையின்றிச் செய்யலாம். தாரையால் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கு மாறாக எதுவுமே நடக்காது. ஸ்ரீராமனுக்கு வாக்களித்த பணியை, நீ நிச்சயமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும். செய்யாது போனால் (சொன்ன சொல் தவறிய) பாவம் வந்து சேரும். அத்துடன், உன்னால் அலட்சியப்படுத்தப்பட்ட அவர், உன்னைக் கொன்றுவிடுவார். (14,15)

சுகர்வனே! (இப்போது என் கழுத்திலிருக்கும்) தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தங்கமாலையை எடுத்து, இப்போதே அணிந்து கொள். இதன் ஒளியும் வெற்றித் திருவும், நான் இறந்தவுடன் போய்விடும்." (16)

இவ்வாறு சகோதர பாசத்துடன் வாலி கூறியதைக் கேட்டதும், வெற்றிக் களிப்பில் திளைத்திருந்த சுகர்வன், அதை உதறித் தள்ளிவிட்டு, ராகுவினால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரன் போல் ஒளியிழந்து வருந்தினான். (17)

வாலியினுடைய சொற்களைக் கேட்டதும் அவன் மீதிருந்த பகைமையை ஒழித்து, அமைதியடைந்து, அந்தச் சமயத்திற்கேற்ற செயலைச் செய்பவனாக, வாலியினால் உத்தரவிடப்பட்டபடி அந்தப் பொன்மாலையைப் பெற்று அணிந்து கொண்டான். (18)

வாலி அந்தப் பொன்மாலையைச் சுகர்வனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, தன் உயிரை விடுவதற்கு ஆயத்தமானான். அப்போது, அருகில் நின்று கொண்டிருந்த புதல்வன் அங்கதனை, அன்பொழுகப் பார்த்துப் (பின்வருமாறு) கூறினான்— (19)

"(குழந்தாய்!) இடம், காலம் ஆகிய இரண்டையும் அறிந்துகொண்டு, அதற்கேற்றவாறு நடந்துகொள். விரும்பியது, விரும்பாதது - எது நடந்தாலும் ஏற்றுக்கொள். அவ்வப்போது ஏற்படும் சுக-துக்கங்களைப் பொறுத்துக் கொள். (துக்கம் வந்தால் சோர்ந்துவிடக் கூடாது.) இனி, சுகர்வன் ஆணைப்படி நடப்பவனாக இரு. (20)

தோளாண்மை மிக்கவனே! எவ்வாறு நான் உன்னைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்தேனோ, அதே நிலை தொடரவேண்டும் என்று நீ நினைத்தால், சுகர்வன் உன்னை லட்சியம் செய்ய மாட்டான். (21)

மாஸ்யாமித்ரைர்குதம் க₃ச்சே₂ர்மா ஸத்ருபி₄ரரிந்த₃ம ।
ப₄ர்துர்த₂பரோ த₃ாந்த: ஸுக்₃ரீவவஸகே₃ா ப₄வ ॥ (22)

ந சாதிப்ரணய: கார்ய: கர்தவ்யோப்ரணயஸ்ச தே ।
உபயம் ஹி மஹாந் தே₃ாஷஸ்தஸ்மாத₃ந்தரத்₃ருக்₃ப₄வ ॥ (23)

இத்யுக்த்வாத₂ விவ்ருத்தாஷ: ஸரஸம்பீடி₃தோ ப்₄ருஸம் ।
விவ்ருதைர்த₃ஸநைர்பீ₄மைர்ப₃பூ₄வோத்க்ரந்தஜீவித: ॥ (24)

ததோ விசக்ருஸுஸ்தத்ர வாநரா ஹதயூத₂பா: ।
பரிதே₃வயமாநாஸ்தே ஸர்வே ப்லவக₃புங்க₃வா: ॥ (25)

கிஷ்கிந்த₄ ஹயத்ய ஸுந்யாஸீத்ஸ்வர்க₃தே வாநராதி₄பே ।
உத்யாநாநி ச ஸுந்யாநி பர்வதா: காநநாநி ச ॥ (26)

ஹதே ப்லவக₃ஸார்தூ₃லே நிஷ்ப்ரப₄ா வாநரா: க்ருதா: ।
யஸ்யோத்₃யோகே₃ந மஹதா காநநாநி வநாநி ச ॥ (27)

புஷ்பௌகே₄ணாநுப₃த்யந்தே கரிஷ்யதி தத₃த்ய க: ।
யேந த₃த்தம் மஹத்யுத்₃த₄ம் க₃ந்த₄ர்வஸ்ய மஹாத்மந: ॥ (28)

கே₃ாலப₄ஸ்ய மஹாப₃ாஹோர்த₃ஸ வர்ஷாணி பஞ்ச ச ।
நைவ ராத்ரௌ ந தி₃வஸே தத்யுத்₃த₄முபஸாம்யதி ॥ (29)

ததஸ்து ஷோட₃ஸே வர்ஷே கே₃ாலபே₄ா விநிபாதித: ।
தம் ஹத்வா து₃ர்விநீதம் து வாலீ த₃ம்ஷ்ட்ராகராலவாந் ॥
ஸர்வாப₄யகரோஸ்மாகம் கத₂மேஷ நிபாதித: ॥ (30)

ஹதே து வீரே ப்லவக₃ாதி₄பே தத₃ா
ப்லவங்க₃மாஸ்தத்ர ந ஸர்ம லேபி₄ரே ।
வநேசரா: ஸிம்ஹயுதே மஹாவநே
யத₂ா ஹி க₃ாவோ நிஹதே க₃வாம் பதௌ ॥ (31)

ததஸ்து தாரா வ்யஸநார்ணவாப்லுதா
ம்ருதஸ்ய ப₄ர்துவத₃நம் ஸமீக்ஷய ஸா ।
ஐக₃ாம பூ₄மிம் பரிரப்ய வாலிநம்
மஹாத்₃ருமம் சி₂ந்நமிவாஸ்ரிதா லதா ॥ (32)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்₃வாவிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

எதிரிகளை அடக்குபவனே! இவனுடைய எதிரிகளுடன் சேராதே! எதிரியை அண்டியிருப்பவனுடனும் சேராதே. தலைவனான சுகர்வனின் நலன்களை நாடுபவனாக, பொறுமை மிக்கவனாக, அவனுக்கு அடங்கியவனாக இரு. (22)

எவருடனும், அளவுக்கு மீறி நட்புக் கொள்ளாதே; அதே போல், எவருடனும் நட்புக் கொள்ளாமலும் இராதே. இரண்டும் பெருங்குற்றம்தான். அதனால், எல்லோருடனும் மிதமாகப் பழகு." (23)

இவ்வாறு கூறி நிறுத்தியவுடன், அம்பின் தாக்குதலால் அவன் மிகவும் துன்பப்பட்டான்; அவன் கண்கள் சுழல ஆரம்பித்தன; பயங்கரமான பற்கள் நிறைந்த வாய், மூடாமல் திறந்தபடியே இருந்தது. அந்த நிலையில், அவன் உயிர் பறந்து போயிற்று. (24)

தங்கள் தலைவன் மாண்டுவிட்டதை அறிந்து, எல்லா வானரர்களும் வானரத் தலைவர்களும் உரத்த குரலில் கதறி அழுதார்கள். (25)

வானர மன்னன் மேலுலகம் சென்று விட்டான்; கிஷ்கிந்தை ஒளியிழந்த, களையிழந்த வெற்றிடமாகிவிட்டது. (வானரர்கள் ஆனந்தமாகச் சுற்றித் திரிந்த) மலைகள், காடுகள், பூஞ்சோலைகள் எல்லாம் சூன்யமாகி விட்டன. (26)

வானரப் புலியான வாலி உயிர் பிரிந்ததுமே வானரர்கள் ஒளியிழந்து விட்டார்கள். எவருடைய முயற்சியின் காரணமாக, சோலைகளும் காடுகளும் மலர்க் கூட்டங்களால் அழகாக விளங்கினவோ, அந்தச் செயலை இனிமேல் யார்தான் செய்யப் போகிறார்கள்? முன்பு ஒருசமயம், மிகவும் பலம் பொருந்திய கோலபன் என்ற கந்தர்வனுடன் வாலி போர் செய்ய நேரிட்டது. அந்தப் போர், ஓய்வில்லாமல் இரவு-பகலாகப் பதினைந்து ஆண்டுகள் நடந்தது. (27-29)

பதினாறாவது ஆண்டில் கோலபன் கொல்லப்பட்டான். பயங்கரமான கோரைப் பற்களையுடைய வாலி, திமிர் பிடித்த அவனைக் கொன்று நம்மையெல்லாம் காப்பாற்றினாரே? அவ்வளவு வல்லமை படைத்த வாலி, அச்சோ! எவ்வாறு வீழ்த்தப்பட்டார்! (30)

ஒரு பெருங்கானகத்தில், பசுக்களின் தலைவனான காளை, ஒரு சிங்கத்தால் கொல்லப்பட்டவுடன் எப்படி பசுக்கூட்டம் அமைதியிழந்து தவிக்குமோ, அப்படியே வானர மன்னன் வாலி கொல்லப்பட்டவுடன் வானரர்கள் அமைதியிழந்து தவித்தார்கள். (31)

அப்போது, இறந்துவிட்ட கணவரின் முகத்தைப் பார்த்து, துயரக் கடலில் மூழ்கிய தாரை, ஒரு பெரிய மரத்தைப் பற்றிப் படர்ந்திருந்த கொடி (மரம் சாய்க்கப்பட்டால் அதனுடன் சேர்ந்து விழுந்து விடுவதைப்) போல, வாலியை கட்டித் தழுவிக்கொண்டு தரையில் விழுந்தாள். (32)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

தரயோவிம்ஸ: ஸர்கு:

அங்க₃த₃ய₄வாத₃நம்

- தத: ஸமுபஜிக்₄ரந்தீ கபிராஜஸ்ய தந்முக்₂ம் ।
பதில் லோகஸ்ருதா தாரா ம்ருதம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (1)
- ஸேஷே த்வம் விஷமே து₃:க்₂மநுக்த்வா வசநம் மம ।
உபலோபசிதே வீர ஸுது₃:க்₂ வஸுத₄ாதலே ॥ (2)
- மத்த: ப்ரியதரா நூநம் வாநரேந்த்₃ர மஹீ தவ ।
ஸேஷே ஹி தாம் பரிஷ்வஜ்ய மாம் ச ந ப்ரதிப₄ாஷஸே ॥ (3)
- ஸுக்₃ரீவஸ்ய வஸம் ப்ராப்தோ விதி₄ரேஷ ப₄வத்யஹோ ।
ஸுக்₃ரீவ ஏவ விக்ராந்தோ வீர ஸாஹஸிகப்ரிய ॥ (4)
- ருக்ஷவாநரமுக்₂யாஸ்த்வாம் ப₃லிந: பர்யுபாஸதே ।
ஏஷாம் விலபிதம் க்ருச்₂ரமங்க₃த₃ஸ்ய ச ஸோசத: ॥ (5)
- மம சேமாம் கி₃ரம் ஸ்ருத்வா கிம் த்வம் ந ப்ரதிபுத்₄யஸே ।
இத₃ம் தத்₃வீரஸயநம் யத்ர ஸேஷே ஹதோ யுதி₄ ॥
ஸாயிதா நிஹதா யத்ர த்வயைவ ரிபவ: புரா ॥ (6)
- விஸுத்₃த₄ஸத்த்வாபி₄ஜந ப்ரியயுத்₃த₄ மம ப்ரிய ।
மாமநாத₂ாம் விஹாயைகாம் க₃தஸ்த்வமஸி மாநத₃ ॥ (7)
- ஸூராய ந ப்ரத₃ாதவ்யா கந்யா க₂லு விபஸ்சிதா ।
ஸூரப₄ார்யாம் ஹதாம் பஸ்ய ஸத்₃யோ மாம் வித₄வாம் க்ருதாம் ॥ (8)
- அவப₄க்₃நஸ்ச மே மாநோ ப₄க்₃நா மே ஸாஸ்வதீ க₃தி: ।
அக்₃ாதே₄ ச நிமக்₃நாஸ்மி விபுலே ஸோகஸாக₃ரே ॥ (9)
- அஸ்மஸாரமயம் நூநமித₃ம் மே ஹ்ருத₃யம் த்₃ருட₄ம் ।
ப₄ர்தாரம் நிஹதம் த்₃ருஷ்ட்வா யந்நாத்₃ய ஸதத₄ா க₃தம் ॥ (10)
- ஸுஹ்ருச்சைவ ஹி ப₄ர்தா ச ப்ரக்ருத்யா மம ச ப்ரிய: ।
ஆஹவே ச பராக்ராந்த: ஸூர: பஞ்சத்வமாக₃த: ॥ (11)
- பதிஹீநா து யா நாரீ காமம் ப₄வது புத்ரிணீ ।
த₄நத₄ாந்யை: ஸுபூர்ணாபி வித₄வேத்யுச்யதே ஜநை: ॥ (12)
- ஸ்வக்₃ாத்ரப்ரப₄வே வீர ஸேஷே ருதி₄ரகர்த₃மே ।
க்ருமிராக₃பரிஸ்தோமே த்வமாத்மஸயநே யத₂ா ॥ (13)

ஸர்க்கம் : இருபத்து மூன்று தாரையின் புலம்பல்

வானரவேந்தரின் முகத்தை முத்தமிட்டு, உலகப் புகழ்பெற்ற தாரை, உயிரிழந்துவிட்ட கணவரைப் பார்த்து(ப் பின்வருமாறு) பேசினாள்— (1)

“உயிர்த் துணைவரே! முன்னரே நான் கூறிய கருத்துக்களைக் கேளாமற்போனதால், இப்போது மேடு-பள்ளமானதும், துன்பத்தைக் கொடுப்பதும், கற்கள் நிறைந்ததுமான தரையில் படுத்துக் கிடக்கிறீர்கள். (2)

வானர மன்னரே! என்னைக் காட்டிலும், இந்த நிலமகளை நீங்கள் அதிகம் நேசிக்கிறீர்கள் என்பது திண்ணம். அவளை நன்றாக அணைத்துக் கொண்டு படுத்திருக்கும் தாங்கள், என்னுடன் பேசக்கூட மறுக்கிறீர்களே? (3)

வீரரே! தன்னிகரில்லாத தங்கள் பேராற்றலால் பிரமிக்க வைக்கும் செயல்களைச் செய்வதில் ஆசையுள்ளவரே! ஐயகோ! இப்போது தெய்வம் சக்ரீவன் கையில் இருக்கிறது. அதனால்தான், (சாமான்ய வீரனான) சக்ரீவன் மகாபராக்கிரமம் பொருந்தியவனாகி விட்டான்! (4)

பலம் பொருந்தியவர்களான கரடிகள், வானரத் தலைவர்கள் தங்களைச் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய பரிதாபமான அழுகையையும், துக்கத்தில் மூழ்கியிருக்கும் அங்கதனையும், அன்பும் துயரமும் நிறைந்த இந்த என் சொற்களையும் கேட்டு, தாங்கள் ஏன் இன்னும் கண்விழிக்காதிருக்கிறீர்கள்? (5)

யுத்தத்தில் மாய்க்கப்பட்டுத் தாங்கள் எந்த வீரப்படுக்கையில் (தரையில்) கிடக்கிறீர்களோ, அதே படுக்கையில், முன்பு தங்களால் வீழ்த்தப்பட்ட பகைவர்கள் படுத்துக் கிடந்தார்கள். (தாங்கள், எத்தனையோ எதிரிகளைப் போரில் வென்று தரையில் சாய்த்திருக்கிறீர்கள்.) (6)

நியாயமான முறையில் போராடும் பேராற்றல் படைத்தவர்களின் குலத்தில் வந்தவரே! சண்டையில் பெருவிருப்பம் உடையவரே! எல்லோரையும் கௌரவிப்பவரே! என் உயிர்க் கணவரே! ஆதரவில்லாமல் போய்விட்ட என்னைத் தனியாகத் தவிக்க விட்டுவிட்டுத் தாங்கள் போய்விட்டீர்கள்! (7)

அறிவாளியான ஒருவன், நிச்சயமாக, தன் மகளை ஒரு வீரனுக்கு மணம் முடிக்க மாட்டான். மாவீரரின் மனைவியாகிய நான், கைம்பெண்ணாகி வாழ்க்கையில் அவலநிலையை அடைந்து விட்டதைப் பாருங்கள். (8)

‘நான் மகாராணி’ என்ற கௌரவம் சீர்குலைந்துவிட்டது. நீண்ட நெடுங்காலம் பேரானந்தத்துடன் இருப்போம் என்ற நம்பிக்கை சிதைந்துவிட்டது. ஆழங்காண முடியாததும் விஸ்தாரமானதுமான துயரக்கடலில் மூழ்கியிருக்கிறேன். (9)

என் இதயம், பாறாங்கல்லைப் போல் கடினமானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. கணவர் கொல்லப்பட்டுக் கிடப்பதைப் கண்டும் (என் இதயம்) சுக்குநூறாகப் போகவில்லையே? (10)

என்னுடைய கணவர், இயல்பாகவே என்னிடம் பேரன்பு பூண்டவர். போர்க்களத்தில் எதிரிகளை முழு வேகத்தோடு தாக்கும் பெருவீரர். அப்படிப்பட்டவர் (இந்த யுத்தத்தில்) உயிரிழந்து விட்டார்! (11)

பிள்ளை-குட்டிகள் உள்ளவளாக இருந்தாலும், செல்வச் செழிப்புள்ளவளாக இருந்தாலும், கணவரை இழந்த ஒரு நங்கை, விதவை என்றே மக்களால் அழைக்கப்படுகிறாள். (12)

இந்தரகோபம் என்ற சிவந்த புழுப் போன்ற நன்னிறமுடைய விரிப்பு போடப்பட்ட கட்டிலில் முன்னர் தாங்கள் படுத்திருந்ததைப் போலவே, இப்போது தங்கள் சரீரத்திலிருந்து பெருகிப் பரந்து கிடக்கும் செந்நீர் விரிப்பில் படுத்துக் கிடக்கிறீர்கள். (13)

ரேணுஸோணிதஸம்வீதம் க₃ாத்ரம் தவ ஸமந்தத: ।
பரிரப்₃து₄ம் ந ஸக்தேநாமி பு₄ஜாப்யாம் ப்லவக₃ர்ஷப₄ ॥ (14)

க்ருதக்ருத்யோத்ய ஸுக்₃ரீவோ வைரோஸ்மிந்நதித₃ாருணே ।
யஸ்ய ராமவிமுக்தேந ஹ்ருதமேகேஷுணா பு₄யம் ॥ (15)

ஸரேண ஹ்ருதி₃ லக்₃நேந க₃ாத்ரஸம்ஸ்பர்ஸநே தவ ।
வார்யாமி த்வாம் நிரீஷந்தீ த்வயி பஞ்சத்வமாக₃தே ॥ (16)

உத்₃ப₃ப₃ர்ஹ ஸரம் நீலஸ்தஸ்ய க₃ாத்ரக₃தம் தத₃ா ।
கி₃ரிக₃ஹ்வரஸம்லீநம் தீப்தமாஸீவிஷம் யத₂ா ॥ (17)

தஸ்ய நிஷ்க்ருஷ்யமாணஸ்ய ப₃ாணஸ்ய ச ப₃பெ₄ள த்யுதி: ।
அஸ்தமஸ்தகஸம்ருத்₃தே₄ா ரஸ்மிர்தி₃நகராதி₃வ ॥ (18)

பேது: சஷதஜத₄ாராஸ்து வ்ரணேப்யஸ்தஸ்ய ஸர்வஸ: ।
தாம்ரக₃ுரிகஸம்ப்ருக்தா த₄ாரா இவ த₄ராத₄ராத் ॥ (19)

அவகீர்ணம் விமார்ஜந்தீ ப₄ர்தாரம் ரணரேணுநா ।
அஸ்ரைர்நயநஜை: ஸுரம் ஸிஷேசாஸ்த்ரஸமாஹதம் ॥ (20)

ருதி₄ரோஷிதஸர்வாங்க₃ம் த்₃ருஷ்ட்வா விநிஹதம் பதிம் ।
உவாச தாரா பிங்க₃ாஷம் புத்ரமங்க₃த₃மங்க₃நா ॥ (21)

அவஸ்த₂ாம் பஸ்சிமாம் பஸ்ய பிது: புத்ர ஸுத₃ாருணாம் ।
ஸம்ப்ரஸக்தஸ்ய வைரஸ்ய க₃தோந்த: பாபகர்மணா ॥ (22)

ப₃ாலஸுரீயோஜ்ஜ்வலதநும் ப்ரயாந்தம் யமஸாத₃நம் ।
அபி₄வாத்ய ராஜாநம் பிதரம் புத்ர மாநத₃ம் ॥ (23)

ஏவமுக்த: ஸமுத்த₂ாய ஜக்₃ராஹ சரணௌ பிது: ।
பு₄ஜாப்யாம் பீநவ்ருத்தாப்யாமங்க₃தே₃ாஹமிதி ப்₃ருவந் ॥ (24)

அபி₄வாத்யமாநம் த்வாமங்க₃த₃ம் த்வம் யத₂ா புரா ।
தீர்க₄ாயுர்ப₄வ புத்ரேதி கிமர்த₂ம் நாபி₄ப₄ஷஸே ॥ (25)

அஹம் புத்ரஸஹாயா த்வாமுபாஸே க₃தசேதநம் ।
ஸிம்ஹேந நிஹதம் ஸத்யோ கெ₃ள: ஸவத்ஸேவ கோவ்ருஷம் ॥ (26)

இஷ்ட்வா ஸங்க்₃ராமயக்ஞேந ராமப்ரஹரணாம்ப₄ஸி ।
அஸ்மிந்நவப்₄ருதே₂ ஸ்நாத: கத₂ம் பத்நயா மயா விநா ॥ (27)

வானரப் பெருந்தகையே! தங்கள் சரீரம் முழுவதும் புழுதிபடிந்தும் இரத்தம் பரவியும் இருப்பதால், என் இரு கைகளாலும் தங்களைக் கட்டியணைக்க முடியாதவளாக இருக்கிறேன். சகோதரர் இருவரிடையேயிருந்த பயங்கரமான பகைமையில், சகரீவன் தன் எண்ணம் கைகூடியவராகி, ஸ்ரீராமனால் விடப்பட்ட ஓர் அம்பினாலேயே, அவருடைய நெஞ்சத்தில் வேருன்றியிருந்த பயம் போக்கப்பட்டுவிட்டது. (14,15)

தாங்கள் மரணமடைந்துவிட்டதை வெறுமே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். தங்கள் மார்பில் தைத்திருக்கும் அம்பு, தங்களைத் தழுவிக்கொள்ளவிடாமல் என்னை தடுக்கிறது.” (16)

அப்போது, நீலன் என்னும் வானரன், வாலியின் மார்பில் பாய்ந்திருந்த பாணத்தை, ஒரு மலைக்குகையில் மறைந்து கிடந்த, ஒளிமிக்கதும் கொடிய விஷத்தையுடையதுமான சர்ப்பத்தை வெளியே எடுப்பது போல் எடுத்தான். (17)

பிடுங்கிப் போடப்பட்ட பாணத்தின் ஒளி, மாலையில் மலைவாயிலில் விழும் சூரியனது செங்கதிர் போல் விளங்கியது. (18)

அவனுடைய உடலிலிருந்த எல்லாக் காயங்களிலிருந்தும் (பாணம் பிடுங்கப்பட்ட பின்னர்), ஒரு மலையிலிருந்து சிவந்த தாதுக்கள் கலந்த நீருவிகள் பெருகி வழிவதுபோல் செந்நீர் தாரைகள் பெருகி வழிந்தன. (19)

வாலியின் உடலில், போர்க்களத்தின் புழுதி படிந்திருந்தது; அஸ்திரத்தால் கொலை செய்யப்பட்டதால் செந்நீர் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. (இக்காட்சியைக் காணச் சகியாமல், அவன் உடலைத் தூய்மைப்படுத்த விரும்புவவன் போல்) பொங்கிவரும் தன் கண்ணீரால் தாரை, அவன் உடலை நனைத்தான். (20)

மாண்டு கிடக்கும் கணவரின் எல்லா அங்கங்களும் இரத்தத்தில் தோய்ந்திருப்பதைக் கண்டு, செந்நிறக் கண்களைப் கொண்ட புதல்வன் அங்கதனைப் பார்த்துப் பெண்ணரசியான தாரை(ப் பின்வருமாறு) கூறினாள்— (21)

“பிள்ளாய்! தந்தையினுடைய மிகவும் பயங்கரமான இறுதிநிலையைப் பார்! முன்னர் செய்த பாவச்செயல்களின் பயனாக விளைந்த பகைமையைக் கடந்து சென்றுவிட்டார். மைந்தனே! காலைச்சூரியன் போல் செம்பொன்வண்ண உடலுடையவரும், யமலோகத்திற்குச் சென்றுவிட்டவரும், உன்னை மிக்க பாசத்துடன் வளர்த்தவரும், மன்னருமாகிய தந்தையை வணங்கு.” (22,23)

இவ்வாறு உத்தரவிடப்பட்ட அங்கதன் எழுந்து சென்று, பருத்துத் திரண்ட தன் இரு கைகளாலும் தந்தையின் இரு பாதங்களையும், ‘அடியேன் அங்கதன்’ என்று சொல்லியவாறே கட்டிக்கொண்டான். (24)

“என் பிராண நாதரே! முன்பெல்லாம் அங்கதன் தங்கள் காலில் விழுந்து வணங்கினால், ‘மைந்தனே! நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக!’ என்று ஆசீர்வாதம் செய்வீர்களே? இப்போது ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? (25)

ஒரு சிங்கத்தால் திடீரென்று தாக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்ட காளையை இழந்து, கன்றுடன் கூடிய பசு எவ்வாறு தவிக்குமோ, அவ்வாறே, புதல்வனோடுகூட நின்றுகொண்டு உயிர்துறந்துவிட்ட தங்களைப் பார்த்துத் தவிக்கிறேன். (26)

யுத்தம் என்ற மகாவேள்வியைச் செய்த ஸ்ரீராமனுடைய பாணத் தாக்குதல் என்ற நீரில், மனைவியான நான் இல்லாமல் தாங்கள் மட்டும் எவ்வாறு அவப்ருதஸ்நானம் செய்தீர்கள்? (ஒரு யாகத்தின் நிறைவுச் சடங்காக, யஜமானன் தன் பத்தினியுடன் நீர்நிலையில் செய்யும் நீராடல் என்ற புனிதச் சடங்கு ‘அவப்ருதம்’ எனப்படும். மனைவியுடன் கூடவே செய்ய வேண்டிய சடங்கு, இது.) (27)

யா துத்தா தேவராஜேந தவ துஷ்டேந ஸம்யுகே₃ ।
ஸாதகும்ப₄மயீம் மாலாம் தாம் தே பஸ்யாமி நேஹ கிம் ॥ (28)

ராஜஸ்ரீர்ந ஜஹாதி த்வாம் க₃தாஸுமபி மாநத₃ ।
ஸூர்யஸ்யாவர்தமாநஸ்ய ஸைலராஜமிவ ப்ரப₄ா ॥ (29)

ந மே வச: பத்₂யமித₃ம் த்வயா க்ருதம்
ந சாஸ்மி ஸக்தா விநிவாரணே தவ ।
ஹதா ஸபுத்ராஸ்மி ஹதேந ஸம்யுகே₃
ஸஹ த்வயா ஸ்ரீர்விஜஹாதி மாமிஹ ॥ (30)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்ரயோவிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

சதுர்விம்ஸ: ஸர்க₃:

ஸுக்₃ரீவதாராஸ்வாஸநம்

தாம் த்வஸ்ருவேகே₃ந து₃ராஸதே₃ந
த்வபி₄ப்லுதாம் ஸோகமஹார்ணவேந ।
பஸ்யம்ஸ்தத₃ா வால்யநுஜஸ்தரஸ்வீ
ப்₄ராதுர்வதே₄நாப்ரதிமேந தேபே ॥ (1)

ஸ ப₃ாஷ்பபூர்ணேந முகே₂ந வீக்ஷய
க்ஷணேந நிர்விண்ணமநா மநஸ்வீ ।
ஜக₃ாம ராமஸ்ய ஸநை: ஸமீபம்
ப்₄ருத்யைர்வ்ருத: ஸம்பரிதூ₃யமாந: ॥ (2)

ஸ தம் ஸமாஸாத்ய க்₃ருஹீதசாபமுத₃ாத்தமாஸீவிஷதுல்யப₃ாணம் ।
யஸஸ்விநம் லக்ஷணலக்ஷிதாங்க₃மவஸ்தி₂தம் ராக₄வமித்யுவாச ॥ (3)

யத₂ாப்ரதிக்ஞாதமித₃ம் நரேந்த்₃ர
க்ருதம் த்வயா த்₃ருஷ்டப₂லம் ச கர்ம ।
மமாத்ய பே₄ாகே₃ஷு நரேந்த்₃ரபுத்ர
மநோ நிவ்ருத்தம் ஸஹ ஜீவிதேந ॥ (4)

அஸ்யாம் மஹிஷ்யாம் து ப்₄ருஸம் ருத₃த்யாம்
புரே ச விக்ரோஸதி து₃:க₂தப்தே ।
ஹதே₃க்₃ரஜே ஸம்ஸயிதேங்க₃தே₃ ச
ந ராம ராஜ்யே ரமதே மநோ மே ॥ (5)

முன்னர், ஒரு போரில் தங்களுடைய வீரத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த இந்திரன் கொடுத்த பொன்மாலையை, இப்போது தங்கள் கழுத்தில் நான் காணவில்லையே? (28)

எல்லோருக்கும் கௌரவம் அளிப்பவரே! தங்களுக்கு உயிர் போய்விட்டது. ஆனாலும், எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுற்றிவரும் சூரியனது பேரொளி மேருமலையை விட்டு அகலாதது போல, தங்களிடமிருந்து அரசருக்கே உரிய ஆட்சித்திரு அகலவில்லை. (29)

நான் சொன்ன நல்லுரைகளைத் தாங்கள் கேட்கவில்லை; தங்களைக் கட்டாயப்படுத்தி நிற்க வைக்கும் சாமர்த்தியம் என்னிடம் இல்லை. அதன் விளைவாக, யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதால், மகனும் நானும் நடைப்பிணங்களாகிவிட்டோம். இப்போது என்னைவிட்டு மகிழ்ச்சி அனைத்தும் தங்களோடுகூட போய்விட்டது.” (30)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இருபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்து நான்கு

இராமன், தாரைக்கு ஆறுதல் கூறுவது

சற்றும் எதிர்பாராத முறையில், மிகவும் ஆச்சரியமான விதமாக ஏற்பட்ட தன் சகோதரன் வாலியின் வதத்தால், கண்ணீர்ப் பெருக்கினாலும் கடந்து செல்ல முடியாத சோகப் பெருங்கடலில் மூழ்கிக் கிடந்த அவளை (தாரையை) அப்போது பார்த்ததும், வேகமாக செயல்படும் வாலியின் தம்பி சுக்ரீவன் மிகவும் மனம் வெந்து போனான். (1)

நீர் வழியும் கண்களால் (அவளைப்) பார்த்து, நொடிப்பொழுதில் மனம் வெறுப்புற்றவனாகி, நற்சிந்தனையுடைய அவன் மிகவும் துயரத்தில் மூழ்கியவனாக, பணியாளர்கள் புடைகுழ, இராமன் அருகே மெல்லச் சென்றான். (2)

கையில் கோதண்டத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு, மகாவீரருக்குரிய பெருமைமிக்க தோற்றத்துடன், (பின்புறத்தில்) விஷம் நிறைந்த சர்ப்பங்கள் போன்ற பாணங்களைக் கொண்ட அம்புறாத்தூணி விளங்க, மிகவும் புகழ் பெற்றவரான, சாமுத்திரிகா சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டபடி உடலமைப்பு அமையப் பெற்று, உத்தமத் தோற்றமளிக்கும் இராமபிரானை நெருங்கிச் சென்று பின்வருமாறு கூறினான்— (3)

“கோமானே! தாங்கள் வாக்களித்தபடியே இந்தக் காரியம் (வாலி வதம்) செய்து முடிக்கப்பட்டுவிட்டதைக் கண்களால் கண்டுவிட்டேன். வேந்தர் மைந்தனே! இப்போது என் மனம் உலக சுகங்களை அனுபவிக்க ஆசைப்படவில்லை; ஏன், உயிர் வாழவும் நான் விரும்பவில்லை. (4)

இராமா! என்னுடைய தமையனார் கொல்லப்பட்டதால், பட்டத்தரசியான இந்த மாதரசி மிகவும் அழுகிறாள்; குடிமக்கள் துக்கம் தாங்காமல் கதறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; அங்கதன் உயிரோடு இருப்பானா? அல்லது, துயரம் தாங்காமல் உயிரை விட்டுவிடுவானா? - என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில், என் மனம் அரசு செலுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. (5)

க்ரோத₄ாத₃மர்ஷாத₃திவிப்ரத₄ர்ஷாத₃—

ப்₄ராதூர்வதோ₄ மோநுமத: புரஸ்தாத் ।

ஹதே த்வித₃ாநீம் ஹரியூத₂பேஸ்மிந்

ஸுதீவ்ரமிஷ்வாகுகுமார தப்யே ॥ (6)

ஸ்ரேயோத்ய மந்யே மம ஸைலமுக்₂யே

தஸ்மிந்நிவாஸஸ்சிரம்ருஸ்யமுகே ।

யத₂ா தத₂ா வர்தயத: ஸ்வவ்ருத்த்யா

நேமம் நிறத்ய த்ரிதி₃வஸ்ய லாப₄: ॥ (7)

ந த்வாம் ஜிக₄ாம்ஸாமி சரேதி யந்மா—

மயம் மஹாத்மா மதிமாநுவாச ।

தஸ்யைவ தத்₃ராம வசோநுரூப—

மித்யம் புந: கர்ம ச மோநுரூபம் ॥ (8)

ப்₄ராதா கத₂ம் நாம மஹாகுணஸ்ய

ப்₄ராதூர்வத₄ம் ராக₄வ ரோசயேத ।

ராஜ்யஸ்ய து₃:க₂ஸ்ய ச வீர ஸாரம்

ந சிந்தயந் காமபுரஸ்க்ருத: ஸந் ॥ (9)

வதோ₄ ஹி மே மதோ நாஸீத்ஸ்வமாஹாத்மயாவ்யதிக்ரமாத் ।

மமாஸீத்₃பு₃த்தி₄தெ₃ளராத்மயாத்ப்ராணஹா₁ வ்யதிக்ரம: ॥ (10)

த்₃ருமஸாக₂ாவப₄க்₃நோஹம் முஹூர்தம் பரிநிஷ்டநந் ।

ஸாந்த்வயித்வா த்வநேநோக்தோ ந புந: கர்துமர்ஹஸி ॥ (11)

ப்₄ராத்ருத்வமார்யப₄ாவஸ்ச த₄ர்மஸ்சாநேந ரக்ஷித: ।

மயா க்ரோத₄ஸ்ச காமஸ்ச கபித்வம் ச ப்ரத₃ர்ஸிதம் ॥ (12)

அசிந்தநீயம் பரிவர்ஜநீய—

மநீப்ஸநீயம் ஸ்வநவேக்ஷணீயம் ।

ப்ராப்தோஸ்மி பாப்மாநமிமம் வயஸ்ய

ப்₄ராதூர்வத₄ாத்வாஷ்ட்ரவத₄தி₃வேந்த்₃ர: ॥ (13)

பாப்மாநமிந்த்₃ரஸ்ய மஹீ ஜலம் ச

வ்ருக்ஷாஸ்ச காமம் ஜக்₃ருஹ: ஸ்த்ரியஸ்ச ।

கோ நாம பாப்மாநமிமம் க்ஷமேத

ஸாக₂ாம்ருக₃ஸ்ய ப்ரதிபத்துமிச்ச₂ந் ॥ (14)

நார்ஹாமி ஸம்மாநமிமம் ப்ரஜாநாம்

ந யௌவராஜ்யம் குத ஏவ ராஜ்யம் ।

அத₄ர்மயுக்தம் குலநாஸயுக்த—

மேவம்வித₂ம் ராக₄வ கர்ம க்ருத்வா ॥ (15)

இக்ஷ்வாகு குலத் தோன்றலே! முன்னர் (தங்களைச் சந்தித்த காலத்தில் தமையன் மீதுள்ள) கோபம், வெறுப்பு ஆகியவற்றாலும், (அவனால்) மிகவும் பயமுறுத்தப்பட்டிருந்ததாலும், என் தமையன் கொல்லப்படுவதற்கு மனம் ஒப்பினேன். இப்போது, வானர மன்னரான இவர் மாண்டு கிடப்பதைப் பார்த்து வேதனைப்படுகிறேன். (6)

என் குல வழக்கப்படி, அங்குமிங்கும் சுற்றித் திரிந்து கொண்டு, கைக்குக் கிடைத்ததைப் புசித்துக் கொண்டு, மாபெரும் மலையான ரிஷ்யமுகத்தில் நீண்ட காலம் வசித்துக் கொண்டிருப்பதே மிகவும் மேலானது என்று இப்போது எண்ணுகிறேன். (என் தமையனாரான) இவரைக் கொன்று, அதன் பயனாக தேவலோகமே கிடைப்பதாக இருந்தாலும், அது வேண்டாம் என்று தோன்றுகிறது. (7)

மகாத்மாவும் பேரறிவாளருமான வாலி, யுத்தம் செய்து நான் தோற்றபோது, 'நான் உன்னைக் கொல்ல விரும்பவில்லை; நீ எங்கேயாவது சென்று, பிழைத்துப் போ' என்று சொன்னார். அது அவருடைய பெருந்தன்மைக்கு ஏற்றதாக இருந்தது. அதற்குமாறாக, (இவரைக் கொல்ல வேண்டும் - என்று நான் தங்களை வேண்டிக் கொண்டேனே?) இந்தச் செயல் என் இழிகுணத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்கிறது! (8)

வீரராகவரே! ஒருவன் எவ்வளவுதான் சுயநலக்காரனாக இருந்தாலும், நாடாளும் சகம், சகோதரனைக் கொல்வதால் உண்டாகும் துயரம் - இவை இரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தானேயானால், குணசாலியான தமையனின் வதத்தை நினைத்துப் பார்ப்பானா என்ன? (தமையனின் வதத்தை விரும்பமாட்டான்.) (9)

தன்னுடைய இயல்பான பெருந்தன்மையை நழுவவிட்டுவிடக் கூடாது என்ற காரணத்தால், அவன் என்னைக் கொல்ல விரும்பவில்லை. (என்னிடம் உள்ளார்ந்த பாசமும் மன்னிக்கும் பெருங்குணமும் அவரிடம் இருந்தன.) ஆனால், என்னுடைய மனத்தில் துஷ்டத்தனம் நிறைந்திருந்தது. அதனால், அவரையே ஒழித்துக்கட்டும் தீய எண்ணம் உண்டாகி, அந்தப் பாவமும் ஏற்பட்டுவிட்டது. (10)

ஒரு சமயம் (நாங்கள் இருவரும் போர் செய்தபோது) மரக்கிளையால் என்னைத் தாக்கினார். நான், சிறிது நேரம் மனம் கலங்கித் தத்தளித்துப் போனேன். அப்போது அவர் என் மீது இரக்கம் கொண்டு, 'இனிமேல் இப்படிச் செய்யாதே, (என்னுடன் சண்டைக்கு வந்து அடிபடாதே!) போ' என்று அறிவுரை கூறி அனுப்பி வைத்தார். இவரால் சகோதர வாஞ்சை, மேன்மைக் குணம், தருமநெறி - இவை கடைப்பிடிக்கப்பட்டன; ஆனால், நானோ கோபம், பேராசை, குரங்குத்தனம் ஆகியவைகளையே காட்டினேன். (11,12)

நண்பரே! தவஷ்டாவின் மைந்தனான விருத்திராசரனைக் கொன்றதால் இந்திரனுக்கு என்ன பாவம் ஏற்பட்டதோ, அதே பாவத்தை நான் செய்திருக்கிறேன். இந்த அற்பச் செயல், மேன்மக்களால் விலக்கத்தக்கது; மனத்தினால் நினைத்துப் பார்க்கவும் கூடாது; கண்ணாலும் பார்க்கக் கூடாது. (13)

இந்திரனுடைய பாவத்தை, இந்தப் பூமியும் ஆற்றின் முதல் பிரவாகத் தண்ணீரும் பெண்களும் விருப்புடன் ஏற்றுப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். கிளைக்குக்கிளை தாவும் வானரனான என்னுடைய பாவத்தைப் போக்க விரும்பி, அதைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். (இச்செயலைத் தங்களைத் தவிர வேறு எவரால்தான் செய்யமுடியும்?) (14)

இராகவனே! அதருமத்தோடு கூடியதும் குலத்தின் அழிவை விளைவித்ததுமான இழிவான காரியத்தைச் செய்த நான், குடிமக்களின் மரியாதைக்கு உரியவன் அல்லன். இளவரசுப் பட்டத்திற்கே தகுதியில்லாதவன் என்னும்போது, அரச பதவியைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா, என்ன? (15)

பாபஸ்ய கர்தாஸ்மி விகுர்ஹிதஸ்ய
 சஷுத்ரஸ்ய லோகாபக்ருதஸ்ய சைவ ।
 ஸோகோ மஹாந் மாமபி₄வர்ததேயம்
 வ்ருஷ்டேர்யத₂ நிம்நமிவாம்பு₃வேக₃: ॥ (16)

ஸோத₃ர்யக₄தாபரக₃ாத்ரவால:
 ஸந்தாபஹஸ்தாசுபிரோவிஷாண: ।
 ஏநோமயோ மாமபி₄ஹந்தி ஹஸ்தீ
 த்ருப்தோ நதீ₃கூலமிவ ப்ரவ்ருத்த₄: ॥ (17)

அம்ஹோ ப₃தேத₃ம் ந்ருவராவிஷஹ்யம்
 நிவர்ததே மே ஹ்ருதி₃ ஸாது₄ வ்ருத்தம் ।
 விவர்ணமக்₃நௌ பரிதப்யமாநம்
 கிட்டம் யத₂ ராக₄வ ஜாதருபம் ॥ (18)

மஹாப₃லாநாம் ஹரியூத₂பாநா-
 மித₃ம் குலம் ராக₄வ மந்நிமித்தம் ।
 அஸ்யாங்க₃த₃ஸ்யாபி ச ஸோகதாபாத்த₃
 அர்த₄ஸ்தி₂தப்ராணமிதீவ மந்யே ॥ (19)

ஸுத: ஸுலப₄ய: ஸுஜந: ஸுவஸ்ய:
 குத: ஸுபத்ர: ஸத்ரு₃ஸோங்க₃தே₃ந ।
 ந சாபி வித்யேத ஸ வீர தே₃ஸோ
 யஸ்மிந் ப₄வேத்ஸோத₃ரஸந்நிகர்ஷ: ॥ (20)

யத்யங்க₃தே₃ வீரவராத்ய ஜீவேஜ்ஜீவேச்ச மாதா பரிபாலநார்த₂ம் ।
 விநா து புத்ரம் பரிதாபதீ₃நா தாரா ந ஜீவேதி₃தி நிஸ்சிதம் மே ॥ (21)

ஸோஹம் ப்ரவேஷ்யாம்யதிதீ₃ப்தமக்₃நிம்
 ப்₄ராத்ரா ச புத்ரேண ச ஸக்₂யமிச்ச₂ந் ।
 இமே விசேஷ்யந்தி ஹரிப்ரவீரா:
 ஸீதாம் நிதே₃ஸே தவ வர்தமாநா: ॥ (22)

க்ருத்ஸநம் து தே ஸேதஸ்யதி கார்யமேதந்மய்யப்ரதீதே மநுஜேந்த்ரபுத்ர ।
 குலஸ்ய ஹந்தாரமஜீவநார்ஹம் ராமாநுஜாநீஹி க்ருதாக₃ஸம் மாம் ॥ (23)

இத்யேவமார்தஸ்ய ரகுப்ரவீர: ஸ்ருத்வா வசோ வால்யநுஜஸ்ய தஸ்ய ।
 ஸஞ்ஜாதப₃ஷ்ப: பரவீரஹந்தா ராமோ முஹூர்தம் விமநா ப₃பூ₄வ ॥ (24)

தஸ்மிந் க்ஷணோபீ₄க்ஷணமவேக்ஷ்யமாண:
 க்ஷிதிக்ஷமாவாந் பூ₄வநஸ்ய கே₃ப்தா ।
 ராமோ ருத்ருந்தீம் வ்யஸநே நிமக்₃நாம்
 ஸமுத்ஸுக: ஸோத₃ துத்ரு₃ஸ தாராம் ॥ (25)

உலகத்தோரால் நிந்திக்கத்தக்க, கீழ்தரமான, உலகுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் பாவச்செயலைச் செய்திருக்கிறேன். மழைத் தண்ணீர் பள்ளத்தை நோக்கி ஓடுவதைப் போல, எல்லையில்லாத துக்கம் என்னை ஆட்கொண்டிருக்கிறது. (16)

சகோதரனது கொலை என்னும் (யானையின்) பின்புறம் மற்றும் வால்; சொல்லொணா மனோவேதனை என்னும் துதிக்கை, கண், தலை; இவற்றுடன் மிகப்பெரிய பாவமே, செருக்கடைந்த மதயானை போன்ற உருவமேற்று வந்து, நீர்ப்பெருக்கெடுத்தோடும் ஆற்றின் கரையை ஒரு யானை இடித்துத் தள்ளுவதைப் போல, என்னை இடைவிடாது தாக்குகிறது. (17)

மன்னரே! ரகுநந்தனா! ஐயகோ, என்ன கஷ்டம்; நெருப்பில் காய்ச்சப்பட்ட தங்கத்திலிருந்து அதன் கசடுகள் தனித்துச் சென்று விடுவதைப் போல, நான் செய்த பொறுக்க முடியாத பாவம், என் புத்தியிலுள்ள விவேகத்தை வெளியேற்றுகிறது. (18)

இராகவனே! என் நிமித்தமாக (வாலி கொலை செய்யப்பட்டதால்), பேராற்றல் பொருந்தியவர்களான வானரத் தலைவர்களின் கூட்டமும், அங்கதனும் மிகவும் துயரத்தோடு இருப்பதாலும், இந்த மக்கட்கூட்டமே குற்றயிராக இருப்பதாக நான் எண்ணுகிறேன். (19)

நற்குணங்கள் நிரம்பிய, பெற்றோர் சொற்படி நடக்கக் கூடிய புத்திரர்கள் உலகெங்கும் காணப்படுவார்கள். ஆனால், அங்கதனுக்கு ஈடான ஒரு நன்மகனை எங்கே காணமுடியும்! அதே போல், வீரரே! என் சகோதரனைப் போல் மிக நெருக்கத்துடன் பழகும் உடன்பிறப்பை வேறு எந்த நாட்டிலும் காணமுடியாது. (20)

பெருவீரர்களில் தலையாயவரே! (தந்தை இறந்த துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு) அங்கதன் பிழைத்திருந்தால், அவனைப் போஷித்துப் பராமரிப்பதற்காக அவனுடைய தாயார் தாரையும் உயிருடன் இருப்பார். புதல்வன் இல்லாமல் போய்விட்டால் (அவனும் மரணமடைந்து விட்டால்) அளவில்லாத துக்கத்தால் மனம் நொந்தவளாகி, தாரை உயிருடன் இருக்க மாட்டார் என்று நான் நிச்சயமாக அறிவேன். (21)

ஆகவே, நான் என்னுடைய சகோதரர், அவருடைய புத்திரன் ஆகியவர்களோடு உடனிருப்பதற்காக (நல்லுறவு கொள்ள), கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பில் விழுந்து என் உயிரைப் போக்கிக் கொள்வேன். இந்த வானர வீரர்கள், தங்கள் கட்டளைக்குப் பணிந்து சீதாப்பிராட்டியாரைத் தேடுவார்கள். (22)

மாமன்னரின் மைந்தரே! நான் என் உயிரைவிட்ட பின்னரும், அதன் காரணமாகத் தடைபடாமல், (நான் வாக்களித்த) தங்கள் காரியம் குறைவில்லாமல் நிறைவேற்றப்படும். இராமா! குலத்தை அழித்தவனும் மகாபாவியுமான நான், இனி உயிருடன் இருக்கக் கூடாது. நான் உயிர்த்தியாகம் செய்வதற்கு அனுமதி கொடுங்கள்." (23)

இவ்வாறு, சகீவன் மிகவும் துக்கத்துடன் கூறியவைகளைக் கேட்டு, எதிரிகளை மாய்ப்பவரும் ரகுசுவ திலகமுமான இராமன், சிறிது நேரம், துயருற்ற மனத்துடன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். (24)

பூமாதேவியை நிகர்த்த பொறுமையுடையவரும் அனைத்துலகையும் காப்பாற்ற வல்லவருமான இராமன், அங்குமிங்கும் பார்வையைச் செலுத்தியபோது, துக்கத்தில் மூழ்கியிருந்த தாரை, அழுதபடியே தன்னை அடிக்கடி பார்ப்பதைக் கண்டார். (25)

தாம் சாருநேத்ராம் கபிஸிம்ஹநாதம்

பதிம் ஸமாஸ்ஸிஷ்ய தத்யா ஸயாநாம் ।

உத்தபயாமாஸுரதீநஸத்த்வாம்

மந்த்ரிப்ரத்யாநா: கபிவீரபத்நீம் ॥

(26)

ஸா விஸ்புரந்தீ பரிரப்யமாணா பர்து: ஸகாஸாத்யபநீயமாநா ।

த்யத்யாஸ ராமம் ஸரசாபபாணிம் ஸ்வதேஜஸா ஸுரீயமிவ ஜ்வலந்தம் ॥ (27)

ஸுஸம்வ்ருதம் பார்திவலக்ஷணைஸ்ச

தம் சாருநேத்ரம் ம்ருக்யஸாப்யநேத்ரா ।

அத்ருஷ்டபூர்வம் புருஷப்ரத்யாந-

மயம் ஸ காகுத்ஸ்த இதி ப்ரஜக்ஞே ॥

(28)

தஸ்யேந்த்ரகல்பஸ்ய த்யுராஸத்யஸ்ய மஹாநுபாவஸ்ய ஸமீபமார்யா ।

ஆர்தாதிதூர்ணம் வ்யஸநாபிபந்நா ஜக்யாம தாரா பரிவிஹ்வலந்தீ ॥ (29)

ஸா தம் ஸமாஸாத்ய விஸுத்த்யஸத்த்வா

ஸோகேந ஸம்ப்யாந்தஸாரீரபாவா ।

மநஸ்விநீ வாக்யமுவாச தாரா

ராமம் ரணோத்கர்ஷணலப்யத்யுலக்ஷம் ॥

(30)

த்வமப்ரமேயஸ்ச த்யுராஸத்யஸ்ச ஜிதேந்த்ரியஸ்சோத்தமத்யார்மிகஸ்ச ।

அக்ஷய்யகீர்த்திஸ்ச விசக்ஷணஸ்ச க்ஷிதிக்ஷமாவாந் க்ஷதஜோபமாக்ஷ: ॥ (31)

த்வமாத்தப்யாணாஸநப்யாணபாணிர்மஹாப்யுல: ஸம்ஹநநோபபந்ந: ।

மநுஷ்யதேஹாப்யுத்யம் விஹாய திவ்யேந தேஹாப்யுத்யேந யுக்த: ॥ (32)

யேநைகப்யானேந ஹத: ப்ரியோ மே

தேநைவ மாம் த்வம் ஜஹி ஸாயகேந ।

ஹதா க்யமிஷ்யாமி ஸமீபமஸ்ய

ந மாம்ருதே ராம ரமேத வாலீ ॥

(33)

ஸ்வர்கேஹி பத்யமாஸபத்ரநேத்ர:

ஸமேத்ய ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ச மாஸபஸ்யந் ।

ந ஹ்யேஷ உச்சாவஸ்தாம்ரகூட்யா

விசித்ரவேஷாப்ஸரஸோ஽ப்யஜிஷ்யத் ॥

(34)

ஸ்வர்கேஹி ஸோகம் ச விவர்ணதாம் ச

மயா விநா ப்ராபஸ்யதி வீர வாலீ ।

ரமயே நகேந்த்ரஸ்ய தடாவகாஸே

விதேஹகந்யாரஹிதோ யத்யா த்வம் ॥

(35)

விசால மனமும், அழகிய கண்கள் உடையவளும், வானரர்களில் அரிமா போன்றவனைக் கணவனாகப் பெற்றிருந்தவளும், அப்போது, கணவனை (உடலை) அணைத்தவாறே படுத்துக் கொண்டிருந்தவளுமான வானர வீரரின் பத்தினியை, முக்கிய அமைச்சர்கள் வந்து (வானரப் பெண்களைக் கொண்டு) எழுப்பினார்கள். (26)

அவள் உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. கணவரின் அருகிலிருந்து அவளை, தோழிகள் அணைத்துத் தாங்கியவண்ணம் அழைத்துச் சென்றார்கள். அப்போது அவள், தன் ஆன்மப் பிரகாசத்தால் சூரியனைப் போல் ஒளிவீசுவரும், கையில் வில்-அம்பு ஏந்தி நின்றவருமான ஸ்ரீராமனைக் கண்டாள். (27)

மான்குட்டியின் கண்களைப் போன்ற கண்களைப் பெற்றிருந்த அவள், அரசருக்குரிய இலக்கணங்களோடு விளங்குவரும், அழகிய கண்களையுடையவருமான இதுவரை பார்த்தறியாத ஆணழகரைப் பார்த்ததும், 'காருதஸ்த வம்ச திலகமான இராமன் இவர்தான்' என்று அறிந்து கொண்டாள். (28)

துயரத்தில் மூழ்கியவளாக, உடல் நடுங்க, மனக்கவலையில் ஆழ்ந்திருந்த உத்தமியான தாரை, இந்திரனை நிகர்த்த வீரமுடையவரும், எளிதில் நெருங்க முடியாதவரும், பேருள்ளம் கொண்டவருமான அவருகே வேகமாகச் சென்றாள். (29)

சோகத்தால் நடுங்கும் சரீரமுடையவளும் தூய நெறியில் செல்பவளும் விவேகியுமான தாரை, போர்க்களத்தில் குறி தப்பாமல் அம்பு செலுத்துபவர் என்று புகழ்பெற்றவரான இராமனை அணுகி, (பின்வருமாறு) கூறினாள்— (30)

“தாங்கள் யாராலும் அறியமுடியாத தன்மை உடையவர்; நெருங்க முடியாதவர்; புலன்களை வென்றவர்; உயர்ந்த தருமங்களை அனுஷ்டிப்பவர்; குறையாத புகழ் படைத்தவர்; முக்காலமும் அறிந்தவர்; பூமியைப் போன்று பொறுமைமிக்கவர்; செம்மையான கண்களை உடையவர். (31)

தங்கள் கையில் வில்லும் பாணமும் எப்போதும் ஆயத்தமாக இருக்கின்றன; பேராற்றலுடையவர்; உறுதியும் அழகும் கொண்ட திருமேனியர். மானுட சரீரத்திற்குரிய இயல்பான பண்புகளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, தெய்விகமான சரீரகாந்தியுடன் சோபிக்கிறீர்கள். (32)

இராமா! எந்த ஒரு பாணத்தால் என் அன்புக் கணவர் கொல்லப்பட்டாரோ, அதே பாணத்தால் (ஒரேயொரு பாணப் பிரயோகத்தால்) என்னையும் கொன்று விடுங்கள். உயிர்துறந்தபின், நான் அவர் இருக்குமிடத்திற்கே சென்றுவிடுவேன். நானில்லாமல் வாலி மகிழ்ச்சியாக இருக்கமாட்டார். (33)

மாசற்ற செந்தாமரைக் கண்ணராகிய இவர் சுவர்க்கத்தில் அங்குமிங்கும் திரிந்து என்னைத் தேடுவார். நான் கண்ணில் படாமற்போனாலும், பல்வகையான செம்மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கேசங்களையுடையவர்களையும், மனங்கவரும் ஆடை-அணிகலன்கள் அணிந்த அப்சரசுகளையும்கூட கண்ணால் ஏறெடுத்துப் பார்க்க மாட்டார். (34)

வீரரே! ரிஷ்யமுக பர்வதத்தின் அழகான தாழ்வரைகளில் தாங்கள் வசித்துக் கொண்டிருந்தாலும், வைதேகி இல்லாததால் எவ்வாறு துன்பப்படுகிறீர்களோ, அவ்வாறே, வாலி, (எல்லா சுக-போகங்களும் நிறைந்த) தேவலோகத்தில் இருந்தாலும், நான் அங்கு இல்லாவிட்டால், சோகம் அடைந்து வெளியேறிவிடுவார். (35)

த்வம் வேத்த₂ யாவத்₃வநிதாவிஹீந: ப்ராப்நோதி து₃:க₂ம் புருஷ: குமார: ।
தத்த்வம் ப்ரஜாநஞ்ஜஹி மாம் ந வாலீ து₃:க₂ம் மமாத்₃ஸநஜம் ப₄ஜேத ॥ (36)

யச்சாபி மந்யேத ப₄வாந் மஹாத்மா
ஸ்த்ரீக₄ாததே₃ஷோ ந ப₄வேத்து மஹ்யம் ।
ஆத்மேயமஸ்யேதி ச மாம் ஜஹி த்வம்
ந ஸ்த்ரீவத₄: ஸ்யாந்மநுஜேந்த்ரபுத்ர ॥ (37)

ஸாஸ்த்ரப்ரயோக₃ாத்₃விவித₄ாச்ச வேத₃ா-
த₃ாத்மா ஹ்யநந்ய: புருஷஸ்ய தாரா: ।
த₃ாரப்ரத₃ாநாந்ந ஹி த₃ாநமந்யத்-
ப்ரத₃ுருஸ்யதே க்ஞாநவதாம் ஹி லோகே ॥ (38)

த்வம் சாபி மாம் தஸ்ய மம ப்ரியஸ்ய
ப்ரத₃ாஸ்யஸே த₄ர்மமவேக்ஷ்ய வீர ।
அநேந த₃ாநேந ந லப்ஸ்யஸே த்வம்-
த₄ர்மயோக₃ம் மம வீர க₄ாதாத் ॥ (39)

ஆர்த்மநாத₂ாமபநீயமாநாமேவம்வித₄ாமர்ஹஸி மாம் நிறுந்தும் ।
அஹம் ஹி மாதங்க₃விலாஸக₃ாமிநா ப்லவங்க₃மாநாம்ருஷபே₄ண தீ₄மதா ॥ (40)

விநா வரார்ஹோத்தமஹேமமாலிநா
சிரம் ந ஸக்ஷ்யாமி நரேந்த்ர ஜீவிதும் ।
இத்யேவமுத்தஸ்து விபு₄ர்மஹாத்மா
தாராம் ஸமாஸ்வாஸ்ய ஹிதம் ப₃ப₄ாஷே ॥ (41)

மா வீரப₄ார்யே விமதிம் குருஷ்வ
லோகோ ஹி ஸர்வோ விஹிதோ வித₄ாத்ரா ।
தம் சைவ ஸர்வம் ஸுக₂து₃:க₂யோக₃ம்
லோகோ₃புரவீத்தேந க்ருதம் வித₄ாத்ரா ॥ (42)

த்ரயோ ஹி லோகா விஹிதம் வித₄ாநம்
நாதிக்ரமந்தே வஸக₃ா ஹி தஸ்ய ।
ப்ரீதிம் பராம் ப்ராப்ஸ்யஸி தாம் ததை₂வ
புத்ரஸ்து தே ப்ராப்ஸ்யதி யௌவராஜ்யம் ॥ (43)

த₄ாத்ரா வித₄ாநம் விஹிதம் ததை₂வ ந ஸுரபத்ந்ய: பரிதே₃வயந்தி ।
ஆஸ்வாஸிதா தேந து ராக₄வேண ப்ரப₄ாவயுக்தேந பரந்தபேந ॥
ஸா வீரபத்நீ த்₄வநதா முகே₂ந ஸுவேஷ்ருபா விரராம தாரா ॥ (44)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ சபுவீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

வாலிபப் பருவத்திலுள்ள ஓர் ஆண்மகன், அன்புடைய மனைவியைப் பிரிந்திருந்தால் எவ்வளவு கடுமையான மனவேதனையை அனுபவிக்கிறான் என்பது தாங்கள் அறிந்தது தானே? இந்த நுட்பத்தை அறிந்துள்ள தாங்கள் என்னையும் கொன்றுவிடுங்கள். (கொல்லப்பட்டபின் நானும் தேவலோகம் போய் விடுவேன்.) என்னைக் காணாததால் உண்டாகும் மனவேதனையை வாலி அனுபவிக்காமல் இருக்கட்டும். (36)

மகாத்மாவான தங்களுக்கு, ஒரு பெண்ணைக் கொல்வது மாபெரும் பாவம் என்ற தயக்கம் ஏற்படும். என் விஷயத்தில் அந்தப் பாவத்திற்கு இடமில்லை. சக்கரவர்த்தித் திருமகனே! 'இவனுடைய (வாலியினுடைய) ஆத்மா, இவள்' என்ற எண்ணத்துடன் (பெரியோர் கூற்றுக்கிணங்க) என்னைக் கொன்றால், பெண்கொலை என்ற பாவம் உண்டாகாது. (37)

சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட யாக-யக்ஞங்களில், கணவன்-மனைவிக்குச் சமமான பங்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தருமபத்தினி இல்லாமல் இந்தக் கர்மாக்களை ஒருவன் செய்ய முடியாது. வேதங்களிலும், 'மனைவி என்பவள் கணவனுக்கு வேறானவள் அல்லள்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், உலகத்தில், ஞானிகளுடைய கருத்துப்படி பெண்தானத்தை விட உயர்ந்த தானம் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. (38)

வீரரே! தாங்களும், அறநெறிக்கு இணங்க, என்னை, என் அன்புக்குரிய கணவருக்குக் கொடுத்து விடுங்கள். பேராற்றலுடையவரே! இப்படி என்னை தானம் செய்வதால், (என்னைக் கொல்வதால்) அதருமம் செய்த குற்றம் தங்களைச் சேராது. (39)

(நான்) துக்கத்தில் இருப்பவன்; ஆதரவு அற்றவன்; கணவரிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டவன். எனவே, (இவ்வளவு துன்பத்திலிருக்கும்) என்னை வதம் செய்யக் கடவீர். மிகச்சிறந்த பொன்மாலை அணிந்தவரும், யானை போன்று கம்பீரமான நடை உடையவரும், வானரர் தலைவரும், பேரறிவாளருமான அவர் (என் கணவர்) இல்லாமல், மாமன்னரே! வெகுகாலம் நான் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன்." இவ்வாறு தாரை கூறியதைக் கேட்ட உலகநாயகரும் மகாத்மாவுமான அவர், அவளுக்கு ஆறுதல் கூறும்விதமாக நல்லுரைகளைக் கூறினார்— (40,41)

"மாவீரன் மனைவியே! (இறப்பு என்பது பற்றி) இப்படித் தவறான எண்ணத்திற்கு இடங்கொடாதே. ஏனென்றால், பிரும்மாதான் இவ்வுலக மக்களையெல்லாம் படைத்திருக்கிறார். அதே பிரும்மாதான் சுகம்-துக்கம் இரண்டையும் கொடுக்கிறார் என்பது, பாமர மக்களாலும் அறியப்படுகிறது; கூறப்படுகிறது. (42)

மூன்று உலகத்திலுள்ளவர்களும் பிரும்மாவினால் விதிக்கப்பட்டதை மீறிச் செயல்படுவதில்லை. ஏனென்றால், எல்லோரும் அவர் வசத்தில் உள்ளவர்கள். நீ, முன்புபோல் திருப்தியையும் ஆனந்தத்தையும் அடைவாய். உன் மைந்தன் இளவரசனாகப் பட்டம் சூட்டப்படுவான். (43)

பிரும்மாவினால் இவ்வாறுதான் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வீரருடைய பத்தினிகள் இவ்வாறு வேதனைப்படுவதில்லை." எதிரிகளைத் தவிக்கச் செய்கிறவரும், மிக்க பராக்கிரமம் பொருந்தியவருமான இராமனால், இவ்வாறு ஆறுதல் கூறப்பட்ட பேரழகு வாய்ந்த வீரபத்தினியான தாரை, அழகையை நிறுத்திவிட்டு மௌனமானாள். (44)

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்

இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

பஞ்சவிம்ஸ: ஸர்க்ய:

வாலிஸம்ஸ்கார:

- ஸூக்ரீவம் சைவ தாராம் ச ஸாங்க்யூதாம் ஸஹலக்ஷ்மண: ।
ஸமாநஸோக: காகுத்ஸ்த: ஸாந்த்வயந்நித்யமப்யுரவீத் ॥ (1)
- ந ஸோகபரிதாபேந ஸ்ரேயஸா யுஜ்யதே ம்ருத: ।
யதூத்ராநந்தரம் கார்யம் தத்ஸமாதாதுமர்ஹத: ॥ (2)
- லோகவ்ருத்தமநுஷ்டேயம் க்ருதம் வோ ப்யாஷ்பமோக்ஷணம் ।
ந காலாதுத்தரம் கிஞ்சித்கர்ம ஸக்யமுபாஸிதம் ॥ (3)
- நியதி: காரணம் லோகே நியதி: கர்மஸாதாநம் ।
நியதி: ஸர்வபூதாநாம் நியோகேஷ்விஹ காரணம் ॥ (4)
- ந கர்தா கஸ்யசித்கஸ்சிந்நியோகே சாபி நேஸ்வர: ।
ஸ்வபூாவே வர்ததே லோகஸ்தஸ்ய கால: பராயணம் ॥ (5)
- ந கால: காலமத்யேதி ந கால: பரிஹீயதே ।
ஸ்வபூாவம் ச ஸமாஸாத்ய ந கஸ்சித்யதிவர்ததே ॥ (6)
- ந காலஸ்யாஸ்தி பூந்நுத்வம் ந ஹேதுர்ந பராக்ரம: ।
ந மித்ரக்ஞாதிஸம்பூந்ந: காரணம் நாத்மநோ வஸ: ॥ (7)
- கிம் து காலபரீணாமோ த்ரஷ்டவ்ய: ஸாது பஸ்யதா ।
தூர்மஸ்சார்த்ஸ்ச காமஸ்ச காலக்ரமஸமாஹிதா: ॥ (8)
- இத: ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் வாலீ க்யுத: ப்ராப்த: க்ரியாபூலம் ।
தூர்மார்த்ஸ்காமஸம்யோகே: பவித்ரம் ப்லவகேயஸ்வர: ॥ (9)
- ஸ்வதூர்மஸ்ய ச ஸம்யோக்யாஜ்ஜிதஸ்தேந மஹாத்மநா ।
ஸ்வர்க்ய: பரிக்ருஹீதஸ்ச ப்ராணாநபிரக்ஷதா ॥ (10)
- ஏஷா வை நியதி: ஸ்ரேஷ்டா யாம் க்யுதோ ஹரியூதப: ।
ததூலம் பரிதாபேந ப்ராப்தகாலமுபாஸ்யதாம் ॥ (11)
- வசநாந்தே து ராமஸ்ய லக்ஷ்மண: பரவீரஹா ।
அவதூத்ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம் ஸூக்ரீவம் க்யுதசேதஸம் ॥ (12)
- குரு த்வமஸ்ய ஸூக்ரீவ ப்ரேதகார்யமநந்தரம் ।
தாராங்க்யூதாப்யாம் ஸஹிதோ வாலிநோ தூஹநம் ப்ரதி ॥ (13)

ஸர்க்கம் : இருபத்தைந்து

வாலியின் இறுதிச் சடங்குகள்

சுக்ரீவன், மற்றும் அங்கு கூடியிருந்தவர்களின் துக்கத்தைப் பார்த்ததும், இராம-லட்சுமணர்களுக்கும் மிகவும் துயரம் உண்டாயிற்று. இராமன், தாரை-அங்கதன்-சுக்ரீவன் ஆகியோரைச் சமாதானப்படுத்தும்வண்ணம் பின்வருமாறு கூறினார்— (1)

“சோகத்தில் மூழ்கித் தவிப்பதால், இறந்து போனவனுக்கு எந்த நன்மையும் ஏற்படப் போவதில்லை. அதனால், (துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டு) உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களைச் செய்யுங்கள். நீங்கள் எல்லோரும் நிறையக் கண்ணீர் விட்டுவிட்டீர்கள். இவ்வளவு போதும், இனி, சமூக சம்பிரதாயச் சடங்குகள் நடத்தப்பட வேண்டும். (காலம் கடந்து செய்யப்படும் கர்மாக்கள் பயன் தரமாட்டா என்பதால்) உரிய காலத்தைக் கடந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்யத்தகாது. (2,3)

உலகில், விதிதான் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணம்; கர்மாக்களைச் செய்வதற்கு அனுகூலமாக இருப்பதும் விதிதான்; எல்லாப் பிராணிகளையும் பற்பல வேலைகளில் ஈடுபடுத்தவதும் விதிதான். எந்த ஒரு செயலையும் நடத்துபவனாக எவன் ஒருவனும் ஆகமாட்டான்; ‘இந்தக் காரியத்தைச் செய்’ என்று உத்தரவிடும் அதிகாரம் உடையவனும் அல்லன்; உலகம், இறைவன் விருப்பப்படி நடந்து வருகிறது; உலக நடப்புக்கு, விதி (காலம்) தான் ஆதாரம். (4,5)

காலமும் (தானே விதித்துக் கொண்ட) கட்டுப்பாடுகளை மீறி நடக்க முடியாது. காலம் (விதி) ஒருபோதும் குறைந்து போவதில்லை. அதனால், விதியின் விளைவை அனுபவிக்கத் தொடங்கிவிட்டவன் எவனும், அதை அனுபவிக்காமல் கடந்து சென்றுவிட முடியாது. (‘பாவம், ஊட்டாது கழியாது.’ அதாவது, பாவம் அனுபவித்தாலொழியக் குறைந்து போகாது என்பது, பழமொழி.) (6)

காலத்திற்கு எதனுடனும் (அண்ணன்-தம்பி, உற்றார்-உறவினர், தன் வகுப்பு, தன் மொழி போன்ற) நெருக்க உறவு இல்லை; (வேண்டியவர்-வேண்டாதவர் என்ற வேறுபாடு இல்லை.) அது வெளிப்பட்டு செயல்படுவதற்கு மூலகாரணமும் இல்லை; அதை மீறி செயல்படுவதற்கு வேறு எதற்கும் ஆற்றலில்லை; நண்பன்-உறவினன் என்ற சம்பந்தமும் (இணைப்பு) இல்லை; தானே மூலகாரணமாக விளங்கும் காலம், உயிர்ப் பிராணிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. (7)

ஆயினும், எல்லாவற்றையும் ஆழமாக ஆராய்ந்து பார்ப்பவன், விதிவசத்தால் அவ்வப்போது நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் கருத்துடன் பார்க்க வேண்டும். அறம்-பொருள்-இன்பம் ஆகியவை, விதிப்பயனாக வந்து சேர்கின்றன (என்பதை, அந்த ஆராய்ச்சியாளன் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்). (என்னால் கொல்லப்பட்டதால் சகல பாவங்களும் நீங்கியவனாக) இங்கிருந்து சென்ற வானர மன்னன், தரும-அர்த்த-காமங்களின் கூட்டு விளைவாக, தன் (மூல) இயல்பான புண்ணிய நிலையை, தன் வினைகளின் பயனாக அடைந்துவிட்டான். (8,9)

மகாத்மாவான வாலி, யுத்தத்தில் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவில்லை. (களத்திலிருந்து ஓடிப் போவது, சரணாகதி அடைவது என்ற வழிகளை நாடவில்லை.) தன் தருமத்தில் உறுதியாக நின்று, போர்க்களத்தில் உயிரை விட்டதால் வீர சுவர்க்கம் அவனால் ஜெயிக்கப்பட்டது. எனவே, அவன் அங்கே போய்ச் சேர்ந்து விட்டான். வானரத் தலைவனான வாலி அடைந்ததுதான் மிக மேன்மையான நிலை. ஆகவே, வருத்தப்பட்டது போதும். இனி, உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களில் மனத்தைச் செலுத்துங்கள்.” (10,11)

இராமன் இவ்வாறு சொல்லி முடித்தவுடன், பகை வீரர்களை அழிப்பவரான இலக்குவன், தன்னுணர்வு இழந்து நிற்கும் சுக்ரீவனைப் பார்த்து அடக்கமாகக் கூறினான்— “சுக்ரீவனே! இனி வாலியின் பிரேத தகன விஷயத்தில், தாரை-அங்கதனுடன் கலந்து பேசி, இவருக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். (12,13)

- ஸமாக்ஞாபய காஷ்ட₂ாநி ஸுஷ்காணி ச ப₃ஹுநி ச ।
சந்த₃நாதீ₃நி தி₃வ்யாநி வாலிஸம்ஸ்காரகாரணாத் ॥ (14)
- ஸமாஸ்வாஸய சைநம் த்வமங்க₃த₃ம் தீ₃நசேதஸம் ।
மா பூ₄ர்பூ₄லிஸபு₃த்தி₄ஸ்த்வம் த்வத₃தீ₄நமித₃ம் புரம் ॥ (15)
- அங்க₃த₃ஸ்த்வாநயேந்மால்யம் வஸ்த்ராணி விவித₄ாநி ச ।
க்₄ருதம் தைலமதே₂ா க₃ந்த₄ாந் யச்சாத்ர ஸமநந்தரம் ॥ (16)
- த்வம் தார ஸீபி₃காம் ஸீக்₄ரமாத₃ாயாக₃ச்ச₂ ஸம்ப₄ரமாத் ।
த்வரா குணவதீ யுக்தா ஹயஸ்மிந் காலே விஸேஷத: ॥ (17)
- ஸஜ்ஜீப₄வந்து ப்லவக₃ா: ஸிபி₃காவஹநோசிதா: ।
ஸமர்த₂ா ப₃லிநஸ்சைவ நிர்ஹரிஷ்யந்தி வாலிநம் ॥ (18)
- ஏவமுக்த்வா து ஸுக்₃ரீவம் ஸுமித்ராநந்த₃வர்த₄ந: ।
தஸ்தெ₂ள ப்₄ராத்ருஸமீபஸ்தே₂ா லக்ஷ்மண: பரவீரஹா ॥ (19)
- லக்ஷ்மணஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா தார: ஸம்ப₄ராந்தமாநஸ: ।
ப்ரவிவேஸ குஹாம் ஸீக்₄ரம் ஸிபி₃காஸக்தமாநஸ: ॥ (20)
- ஆத₃ாய ஸிபி₃காம் தார: ஸ து பர்யாபதத்புந: ।
வாநரைருஹ்யமாநாம் தாம் ஸுரிரைருத்₃வஹநோசிதை: ॥ (21)
- தி₃வ்யாம் ப₄த்₃ராஸநயுதாம் ஸிபி₃காம் ஸ்யந்த₃நோபமாம் ।
பக்ஷிகர்மபி₄ராசித்ராம் த்₃ருமகர்மவிபூ₄ஷிதாம் ॥ (22)
- ஆசிதாம் சித்ரபத்தீபி₄: ஸுநிவிஷ்டாம் ஸமந்தத: ।
விமாநமிவ ஸித்₃த₄ாநாம் ஜாலவாதாயநாந்விதாம் ॥ (23)
- ஸுநியுக்தாம் விஸாலாம் ச ஸுக்ருதாம் விஸ்வகர்மணா ।
த₃ாருபர்வதகோபேதாம் சாருகர்மபரிஷ்க்ருதாம் ॥ (24)
- வராப₄ரணஹாரைஸ்ச சித்ரமால்யோபஸோபி₄தாம் ।
குஹாக₃ஹநஸஞ்ச₂ந்நாம் ரக்தசந்த₃நருஷிதாம் ॥ (25)
- புஷ்பெளகை₄: ஸமபி₄ச்ச₂ந்நாம் பத்₃மமாலாபி₄ரேவ ச ।
தருணாதி₃த்யவர்ணாபி₄ர்ப்₄ராஜமாநாபி₄ராவ்ருதாம் ॥ (26)
- ஈத்ருஸீம் ஸிபி₃காம் த்₃ருஷ்ட்வா ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ।
க்ஷிப்ரம் விநீயதாம் வாலீ ப்ரேதகார்யம் விதீ₄யதாம் ॥ (27)
- ததோ வாலிநமுத்₃யம்ய ஸுக்₃ரீவ: ஸிபி₃காம் தத₃ா ।
ஆரோபயத விக்ரோஸந்நங்க₃தே₃ந ஸஹைவ து ॥ (28)

வாலியின் சடலத்தைத் தீ மூட்டுவதற்காக, பெருமளவு உலர்ந்த சந்தனம் முதலிய கட்டைகள் கொண்டு வருவதற்கு உத்தரவிடுங்கள். அங்கதன் மிகவும் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறான். அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி தைரியப்படுத்துங்கள். 'நான் என்ன செய்வது?' என்று சிறுபிள்ளைத்தனமாக மனம் குழம்பிக் கொண்டிராதீர்கள். ஏனென்றால், இந்த மாபெரும் பட்டணம் உங்கள் வசத்தில் இருக்கிறது. (14,15)

மலர்மாலை, பலவகையான ஆடைகள், நெய், எண்ணெய், வாசமிக்க பொருள்கள் மற்றும் இப்போது தேவைப்படும் மற்ற சாமான்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அங்கதனே எடுத்து வரட்டும். (16)

தாரனே! நீ வேகமாகச் சென்று ஒரு சிவிகையைக் கொண்டு வா. இது போன்ற சமயங்களில் விரைவாகக் காரியம் செய்தல் என்பது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். (17)

பல்லக்கைத் தூக்கிச் செல்வதில் தகுதி-சாமர்த்தியம்-பலம் பெற்றவர்களான வானர்கள் ஆயத்தமாக இருக்கட்டும். அவர்கள்தான் வாலியின் சடலத்தை இங்கிருந்து எடுத்துச் செல்வார்கள்." (18)

சுகீர்வனிடம் இவ்வாறு மொழிந்துவிட்டு, சுமித்திரையின் ஆனந்தத்தைப் பெருக்குபவனும் எதிரிகளை மாய்ப்பவனுமான இலக்குவன், தன் சகோதரர் அருகில் போய் நின்றான். (19)

இலக்குவனின் உத்தரவைக் கேட்ட தாரன், சிவிகை ஒன்றையே குறியாகக் கொண்டு, பரபரப்படைந்து, குகைக்குள் (கிஷ்கிந்தைக்குள்) நுழைந்தான். (20)

அங்கிருந்து சிவிகையை சுமக்கவல்ல சூரவீரர்களான வானர்களைக் கொண்டு தூக்கச் செய்து, சிவிகையுடன்கூட விரைவில் தாரன் திரும்பி வந்தான். (21)

திவ்யமான அந்தச் சிவிகையின் நடுவில் அரசர் அமரும் ஆசனம் இருந்தது; தேர் போல் அமைக்கப்பட்டிருந்தது; பறவைகள்-மரங்கள் அழகாக வரையப்பட்டிருந்தன; (22)

வரிசை வரிசையாக எழுதப்பட்டிருந்த சித்திரங்களால் கவினுற விளங்கிற்று; அதன் நாற்புறங்களிலும் இளைப்பாறுமிடங்கள் இருந்தன; ஸித்தர்களுடைய விமானத்தைப் போன்றிருந்த அதில் சாளரங்களும் காற்றுப் போக்கிகளும் இருந்தன; (23)

விசுவகர்மாவினால் விசாலமாகவும், உறுதியாகவும், அழகாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது; மரக்கட்டைகளைக் கொண்டு, சிறு சிறு குன்றுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன; மெருகு வேலை செய்யப்பட்டு மிக்க சோபையுடன் விளங்கிற்று; (24)

உயர்வகையான ஆபரணங்களாலும் மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது; வகைவகையான மலர்களால் அழகுடன் மிளிர்ந்தது; குகைகளும் வனங்களும் புனையப்பட்டிருந்தன; செஞ்சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்தது; (25)

பலவகையான மலர்களின் குவியல்களால் அது மூடப்பட்டிருந்தது; இளஞ்சூரியனைப் போல் செம்மையாக விளங்குகின்ற தாமரை மாலைகளும் அதில் கட்டப்பட்டிருந்தன. (26)

இவ்வளவு சிறப்புடன் விளங்கிய பல்லக்கைப் பார்த்ததும் (பல்லக்கு வந்து சேர்ந்ததும்) இராமன், லட்சுமணனை நோக்கிக் கூறினார்— "விரைவில் வாலியைக் கொண்டு செல்லட்டும். இறுதிச் சடங்குகள் செய்யப்பட்டும்." (27)

உடனே, சுகீர்வன் அங்கதனுடன்கூட வாய்விட்டுக் கதறிக் கொண்டு, அவ்விடத்திலிருந்து வாலியின் சடலத்தைத் தூக்கிப் பல்லக்கில் ஏற்றி வைத்தான். (28)

- ஆரோப்ய ஸிபிகாம் சைவ வாலிநம் கதஜீவிதம் ।
அலங்காரைஸ்ச விவிதை₄ர்மால்யைர்வஸ்த்ரைஸ்ச பூ₄ஷிதம் ॥ (29)
- ஆக்ஞாபயத்தத₃ா ராஜா ஸுக்₃ரீவ: ப்லவகே₃ஸ்வர: ।
ஒளர்த₄வதே₃ஹிகமார்யஸ்ய க்ரியதாமநுரூபத: ॥ (30)
- விஸ்ராணயந்தோ ரத்நாநி விவித₄ாநி ப₃ஹு₃ந்யபி ।
அக்₃ரத: ப்லவக₃ா யாந்து ஸிபிகா ஸமநந்தரம் ॥ (31)
- ராக்ஞாம்ருத்₃தி₄விஸேஷா ஹி த்₃ருஸ்யந்தே பு₄வி யாத்₃ருஸா: ।
தாத்₃ருஸைரிஹ குர்வந்து வாநரா பு₄ர்த்ருஸத்க்ரியாம் ॥ (32)
- அங்கத₃ம் பரிக்₃ருஹ்யாஸு தாரப்ர₄ருதயஸ்தத₃ா ।
க்ரோஸந்த: ப்ரயய: ஸர்வே வாநரா ஹதபு₄ந்த₄வா: ॥ (33)
- தத: ப்ரணிஹிதா: ஸர்வா வாநர்யோ₃ஸ்ய வஸாநுக₃ா: ।
சக்ருஸார்வீர வீரேதி பூ₄ய: க்ரோஸந்தி தா: ஸ்த்ரிய: ॥ (34)
- தாராப்ர₄ருதய: ஸர்வா வாநர்யோ ஹதயூத₂பா: ।
அநுஜக்₃முர்ஹி பு₄ர்தாரம் க்ரோஸந்தய: கருணஸ்வநா: ॥ (35)
- தாஸாம் ருதி₃தஸப்₃தே₃ந வாநரீணாம் வநாந்தரே ।
வநாநி கி₃ரய: ஸர்வே விக்ரோஸந்தீவ ஸர்வத: ॥ (36)
- புலிநே கி₃ரிநத்யாஸ்து விவிக்தே ஜலஸம்வ்ருதே ।
சிதாம் சக்ரு: ஸுப₃ஹவோ வாநரா: ஸோககர்ஸிதா: ॥ (37)
- அவரோப்ய தத: ஸ்கந்த₄ாச்சி₂பிகாம் வஹநோசிதா: ।
தஸ்து₂ரேகாந்தமாஸ்ரித்ய ஸர்வே ஸோகஸமந்விதா: ॥ (38)
- ததஸ்தாரா பதிம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸிபிகாதலஸாயிநம் ।
ஆரோப்யாங்கே ஸிரஸ்தஸ்ய விலலாப ஸுது₃:கி₂தா ॥ (39)
- ஹா வாநர மஹாராஜ ஹா நாத₂ மம வத்ஸல ।
ஹா மஹார்ஹ மஹாபு₄ஹோ ஹா மம ப்ரிய பஸ்ய மாம் ॥
ஜநம் ந பஸ்யஸீமம் த்வம் கஸ்மாச்சே₂காபி₄பீடிதம் ॥ (40)
- ப்ரஹ்ருஷ்டமிவ தே வக்த்ரம் கதாஸோரபி மாநத₃ ।
அஸ்தார்கஸமவர்ணம் ச லக்ஷயதே ஜீவதோ யத₂ா ॥ (41)
- ஏஷ த்வாம் ராமரூபேண கால: கர்ஷதி வாநர ।
யேந ஸ்ம வித₄வா: ஸர்வா: க்ருதா ஏகேஷுணா ரணே ॥ (42)
- இமாஸ்தாஸ்தவ ராஜேந்த்₃ர வாநர்யோ₃ப்லவக₃ாஸ்தவ ।
பாதே₃ர்விக்ருஷ்டமத்₄வாநமாகதா: கிம் ந புத்₄யஸே ॥ (43)
- தவேஷ்டா நநு நாமைதா பு₄ர்யாஸ்சந்த்₃ரநிபு₄நநா: ।
இத்யாநீம் நேசஷஸே கஸ்மாத்ஸுக்₃ரீவம் ப்லவகே₃ஸ்வர ॥ (44)

பல்வகையான அலங்காரங்கள், மாலைகள், ஆடைகளால் அலங்கரித்த வாலியின் சடலத்தைப் பல்லக்கில் ஏற்றி வைத்து, பின்னர், வானரர்களின் தலைவனும் மன்னனுமான சுக்ரீவன், "இந்தப் பெருமகனாருக்குத் தக்கபடி உத்திரக்கிரியைகள் செய்யப்பட்டும்" என்று கட்டளையிட்டான். (29,30)

"பல்வகையான இரத்தினங்களை ஏராளமாக அள்ளி வீசிக்கொண்டு, சிவிகையின் முன்னதாகவும் அருகிலேயும் வானரர்கள் செல்லட்டும். (31)

இந்த உலகத்தில், இறந்து போன மன்னர்களின் ஏற்றத்திற்குத் தக்கபடி, மிக விமரிசையாக, ஆடம்பரமாக இறுதிச்சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன - என்பதைப் பார்க்கிறோம். எனவே, அதுபோலவே மிகவும் பொருட்சிலவு செய்து, வானரர்கள் தங்கள் மன்னருடைய இறுதி ஊர்வலத்தை இங்கே நடத்துவார்களாக." (32)

பின்னர், நெருங்கிய உறவினனான வாலியை இழந்த தாரன் முதலிய வானரர்கள் எல்லோரும் கதறியவண்ணம் அங்கதனோடுகூட உடனே (பல்லக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு) புறப்பட்டார்கள். (33)

அப்போது, வாலியினுடைய கட்டுப்பாட்டிலிருந்த மனைவிமார்கள் அனைவரும், 'ஆ! வீரரே! வீரப்பெருந்தகையே!' என்று உரத்த குரலில் கூவியழுது கதறினார்கள். (34)

நாயகனைப் பறிகொடுத்த தாரை முதலிய வானரப் பெண்டிர் எல்லோரும், அவலக் குரலில் கதறிக் கொண்டு, கணவரைப் பின்தொடர்ந்து (சிவிகையுடன்கூட) சென்றார்கள். காட்டினுள்ளே கதறிக் கொண்டிருந்த வானரப் பெண்களின் அழுகுரல், காட்டிலும் மலைகளிலும் எதிரொலித்து, அதனால் அவைகளும் அழுவதைப் போலிருந்தது. (35,36)

மலையிலிருந்து பெருகிவரும் நதியின் மணந்திட்டில், இருபுறமும் தண்ணீர் ஓட, தனித்திருந்த ஓர் இடத்தில், துக்கம் தாங்காமல் உருகிக் கொண்டிருந்த பல வானரர்கள் சிதையைக் கட்டினார்கள். பல்லக்கைத் தூக்கி வந்தவர்கள், அதைத் தோளிலிருந்து இறக்கி வைத்துவிட்டு, ஏகாந்தமான இடத்திற்குச் சென்று சோகத்தில் மூழ்கியவர்களாக எல்லோரும் நின்று கொண்டார்கள். (37,38)

பின்னர், சிவிகையில் கிடத்தப்பட்டிருக்கும் தன் கணவரின் சடலத்தைக் கண்ட தாரை, அவனுடைய தலையை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு, துக்கம் தாங்காமல் புலம்பினாள்— (39)

"வானர மாமன்னரே! ஓ என் நாயகரே! என் அன்புக்குரியவரே! ஆ... மிகவும் கொண்டாடத்தக்கவரே! தோளாண்மை மிக்கவரே! என்னிடம் பிரியமுள்ளவரே! கண் திறந்து என்னைப் பாருங்கள். சோகத்தில் மிகவும் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் இந்த மக்களனைவரையும் ஏன் கண் திறந்து பார்க்காமலிருக்கிறீர்கள்? (40)

எல்லோருக்கும் மரியாதை கொடுப்பவரே! உடலிலிருந்து உயிர் போய்விட்டாலும், தங்கள் முகம் உயிரோடு இருப்பதைப் போன்று, மேற்கு மலையில் வீழும் சூரியனைப் போல் செம்மையாகவும் மகிழ்ச்சியுடனும் காணப்படுகிறது. வானர மன்னரே! ஸ்ரீராமன் வடிவில் வந்து, காலன் தங்கள் உயிரைக் கொண்டு போகிறான். யுத்தகளத்தில், இராமனுடைய ஒரே பாணத்தால், நாங்கள் எல்லோரும் கைம்பெண்களாக்கப்பட்டோம். (41,42)

மாமன்னரே! தங்கள் அன்புக்குரிய இந்த வானரப் பெண்டிர், வானரர்களைப் போலக் குதித்துக் குதித்து வரமாட்டார்கள்; தங்களைத் தொடர்ந்து வெகுதூரம் காலால் நடந்து வந்திருக்கிறார்கள். இதைத் தாங்கள் அறியவில்லையா? வானர மன்னரே! சந்திரன் போன்று தண்ணொளி படைத்த இந்த மனைவிகள், தங்களுக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள், இல்லையா? அத்துடன், இப்போது தாங்கள் சுக்ரீவனையும் பார்க்க மாட்டீர்களா? (43,44)

ஏதே ஹி ஸசிவா ராஜந்ஸ்தாரப்ரப்₄ருதயஸ்தவ ।
புரவாஸீ ஜநஸ்சாயம் பரிவார்யாஸதோநக₄ ॥ (45)

விஸர்ஜயைதாந் ப்லவக₃ந் யதோ₂சிதமரிந்த₃ம ।
தத: க்ரீட₃ாமஹே ஸர்வா வநேஷு மத₃நோத்கடா: ॥ (46)

ஏவம் விலபதீம் தாராம் பதிஸோகபரிப்லுதாம் ।
உத்த₂ாபயந்தி ஸ்ம தத₃ா வாநர்ய: ஸோககர்ஸிதா: ॥ (47)

ஸுக்₃ரீவேண தத: ஸார்த₄மங்க₃த₃: பிதரம் ருத₃ந் ।
சிதாமாரோபயாமாஸ ஸோகேநாபி₄ஹதேந்த்₃ரிய: ॥ (48)

ததோ₃க்₃நிம் விதி₄வத்₃த₃த்த்வா ஸோ₅பஸவ்யம் சகார ஹ ।
பிதரம் தீ₃ர்க₄மத்₄வாநம் ப்ரஸ்தி₂தம் வ்யாகுலேந்த்₃ரிய: ॥ (49)

ஸம்ஸ்க்ருத்ய வாலிநம் தே து விதி₄பூர்வம் ப்லவங்க₃மா: ।
ஆஜக்₃முருத₃கம் கர்தும் நதீ₃ம் ஸீதஜலாம் ஸிவாம் ॥ (50)

ததஸ்தே ஸஹிதாஸ்தத்ர ஹ்யங்க₃த₃ம் ஸ்த₂ாப்ய சாக்₃ரத: ।
ஸுக்₃ரீவதாராஸஹிதா: ஸிஷிசர்வாலிநே ஜலம் ॥ (51)

ஸுக்₃ரீவேணைவ தீ₃நேந தீ₃நோ பூ₄த்வா மஹாப₃ல: ।
ஸமாநஸோக: காகுத்ஸ்த₂: ப்ரேதகார்யாண்யகாரயத் ॥ (52)

ததஸ்து தம் வாலிநமக்₃ர்யபௌருஷம்
ப்ரகாஸமிக்ஷ்வாகுவரேஷுணா ஹதம் ।
ப்ரதீ₃ப்ய தீ₃ப்தாக்₃நிஸமௌஜஸம் தத₃ா
ஸலக்ஷ்மணம் ராமமுபேயிவாந் ஹரி: ॥ (53)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ பஞ்சவீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஷட்₃விம்ஸ: ஸர்க₃:

ஸுக்₃ரீவாமி₄ஷேக:

தத: ஸோகாபி₄ஸந்தப்தம் ஸுக்₃ரீவம் க்லிந்நவாஸஸம் ।
ஸாக்₂ாம்ருக₃மஹாமாத்ரா: பரிவார்யோபதஸ்தி₂ரே ॥ (1)

அபி₄க₃ம்ய மஹாப₃ாஹும் ராமமக்லிஷ்டகாரிணம் ।
ஸ்தி₂தா: ப்ராஞ்ஜலய: ஸர்வே பிதாமஹமிவர்ஷய: ॥ (2)

தத: காஞ்சநஸைலாப₄ஸ்தருணாக்₃நிப₄நந: ।
அப்₃ரவீத்ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யம் ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: ॥ (3)

அரசரே! மாசற்றவரே! தாரன் முதலிய தங்கள் அமைச்சர்களும் நகர மக்களும், தங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு நிற்கிறார்கள். (45)

எதிரிகளை அடக்குபவரே! இந்த வானரர்களைத் தக்கபடி விடைகொடுத்து அனுப்பி வையுங்கள். பின்னர், காமக்களிப்பை விழையும் நாமெல்லோரும் வனப்பகுதிகளில் இன்பமாய் விளையாடுவோம்.” (46)

இவ்வாறாக, கணவனை இழந்த துக்கத்தில் மூழ்கிப் புலம்பும் தாரையை, சோகத்தால் தளர்ந்து போயிருந்த மற்ற வானரப் பெண்கள் மெல்லத் தூக்கி அப்புறப்படுத்தினார்கள். (47)

பின்னர், அமுதவண்ணமே, சுக்ரீவனோடுகூட துயரத்தால் தாக்கப்பட்ட புலன்களைக் கொண்ட அங்கதன், தந்தையின் உடலைச் சிதையின் மேல் வைத்தான். (48)

புலன்கள் கலங்கிக் கிடந்த அவன், நீள்பயணம் மேற்கொண்டுள்ள தந்தைக்கு, மரபு முறைப்படி நெருப்பைப் போட்டுவிட்டு, பின்னர், இடப்புறமாகச் சுற்றி வந்தான். (49)

வானரர்கள் அனைவரும், முறைப்படி, வாலிக்கு இறுதி மரியாதைகளைச் செலுத்திவிட்டு, புனிதமானதும் குளிர்ந்த நீரையுடையதுமான நதிக்கு (துங்கபத்ரைக்கு) நீராடுவதற்காகப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். (50)

அவ்விடத்தில், அங்கதனை முன்னிட்டுக் கொண்டு, சுக்ரீவன், தாரை முதலிய எல்லோரும் வாலிக்கு நீர்க்கடன் செலுத்தினார்கள். (51)

துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் சுக்ரீவனைப் போலவே, மகாபலசாலியான இராமன், தானும் துக்கம் அனுபவித்தவாறே, வாலியின் ஈமச்சடங்குகளைச் செய்வித்தார். (52)

இவ்வாறு, இக்ஷ்வாகு வம்சத் திலகமான ஸ்ரீராமனின் பாணத்தால் மாண்டு போன மகாபராக்கிரமமுள்ளவனும், கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியை நிகர்த்த ஒளிபொருந்தியவனும், மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவனுமான வாலியைத் தகனம் செய்துவிட்டு, இலக்குவனோடு இருக்கும் இராமனை (சுக்ரீவன்) வந்தடைந்தான். (53)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்தாறு சுக்ரீவனுக்கு முடிசூட்டுதல்

பின்னர், வானரப் பிரமுகர்கள், துக்கத்தால் பரிதவித்துக் கொண்டிருப்பவனும், (நீராடிவிட்டு வந்ததால்) ஈரமான ஆடையோடு இருப்பவனுமான சுக்ரீவனைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். (1)

அவர்கள் எல்லோரும் தோளாண்மை மிக்க, வெகு எளிதாகவே அருஞ்செயல்களைச் செய்து முடிக்கும் இராமனிடம் சென்று, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, பிரம்மதேவர் எதிரில் நிற்கும் முனிவர்கள் போல் வணக்கத்துடன் நின்றார்கள். (2)

அவ்வமயம், பொன்மலை போல் ஒளிவீசுவரும், இளஞாயிறு போல் செவ்வண்ணமான முகம் உடையவரும், வாயு குமாரருமான அனுமான் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, பின்வருமாறு விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்— (3)

ப₄வத்ப்ரஸாத₃ாத்ஸுக்₃ரீவ: பித்ருபைதாமஹம் மஹத் ।
வாநராணாம் ஸுது₃ஷ்ப்ராபம் ப்ராப்தோ ராஜ்யமித₃ம் ப்ரபே₄ா ॥ (4)

ப₄வதா ஸமநுக்ஞாத: ப்ரவிஸ்ய நக₃ரம் ஸுப₄ம் ।
ஸம்வித₄ாஸ்யதி கார்யாணி ஸர்வாணி ஸஸுஹ்ருத்₃க₃ண: ॥ (5)

ஸ்நாதோயம் விவிதை₄ர்க₃ந்தை₄ரௌஷதை₄ஸ்ச யத₂ாவிதி₄ ।
அர்சயிஷ்யதி ரத்நைஸ்ச மால்யைஸ்ச த்வாம் விஸேஷத: ॥ (6)

இமாம் கி₃ரிசு₃ஹாம் ரம்யாமபி₄க₃ந்துமிதோர்ஹஸி ।
குருஷ்வ ஸ்வாமிஸம்ப₃ந்த₄ம் வாநராந் ஸம்ப்ரஹர்ஷயந் ॥ (7)

ஏவமுக்தோ ஹநுமதா ராக₄வ: பரவீரஹா ।
ப்ரத்யுவாச ஹநுமந்தம் பு₃த்₃தி₄மாந் வாக்யகோவித₃: ॥ (8)

சதுர்த₃ஸ ஸமா: ஸௌம்ய க்₃ராமம் வா யதி₃ வா புரம் ।
ந ப்ரவேக்ஷயாமி ஹநுமந் பிதுர்நிர்தே₃ஸபாலக: ॥ (9)

ஸுஸம்ருத்₃த₄ாம் கு₃ஹாம் ரம்யாம் ஸுக்₃ரீவோ வாநரர்ஷப₄: ।
ப்ரவிஷ்டோ விதி₄வத்₃வீர: க்ஷிப்ரம் ராஜ்யேபி₄ஷிச்யதாம் ॥ (10)

ஏவமுக்த்வா ஹநுமந்தம் ராம: ஸுக்₃ரீவமப்₃ரவீத் ।
வ்ருத்தக்ஞோ வ்ருத்தஸம்பந்நமுத₃ாரப₃லவிக்ரமம் ॥ (11)

இமமப்யங்க₃த₃ம் வீர யௌவராஜ்யேபி₄ஷேசய ।
ஜ்யேஷ்ட₂ஸ்ய ஸ ஸுதோ ஜ்யேஷ்ட₂: ஸத்₃ருஸோ விக்ரமேண தே ॥
அங்க₃தே₃ாயமதீ₃நாத்மா யௌவராஜ்யஸ்ய ப₄ாஜநம் ॥ (12)

பூர்வோயம் வார்ஷிகோ மாஸ: ஸ்ராவண: ஸலிலாக₃ம: ।
ப்ரவ்ருத்தா: ஸௌம்ய சத்வாரோ மாஸா வார்ஷிகஸம்க்ஞகா: ॥ (13)

நாயமுத்யோக₃ஸமய: ப்ரவிஸ த்வம் புரீம் ஸுப₄ாம் ।
அஸ்மிந் வத்ஸ்யாம்யஹம் ஸௌம்ய பர்வதே ஸஹலக்ஷ்மண: ॥ (14)

இயம் கி₃ரிசு₃ஹா ரம்யா விஸாலா யுக்தமாருதா ।
ப்ரபூ₄தஸலிலா ஸௌம்ய ப்ரபூ₄தகமலோத்பலா ॥ (15)

கார்த்திகே ஸமநுப்ராப்தே த்வம் ராவணவதே₄ யத ।
ஏஷ ந: ஸமய: ஸௌம்ய ப்ரவிஸ த்வம் ஸ்வமாலயம் ॥
அபி₄ஷிஞ்சஸ்வ ராஜ்யே ச ஸுஹ்ருத்₃: ஸம்ப்ரஹர்ஷய ॥ (16)

இதி ராமாப்யநுக்ஞாத: ஸுக்₃ரீவோ வாநராதி₄ப: ।
ப்ரவிவேஸ புரீம் ரம்யாம் கிஷ்கிந்த₄ாம் வாலிபாலிதாம் ॥ (17)

தம் வாநரஸஹஸ்ராணி ப்ரவிஷ்டம் வாநரேஸ்வரம் ।
அபி₄வாத்ய ப்ரவிஷ்டாநி ஸ்வத: பர்யவாரயந் ॥ (18)

“பெருந்தலைவரே! தங்கள் பேருதவியினால் சுகர்வன், பரம்பரையாக வந்ததும் அடைவதற்கு அரியதுமான வானரப் பேரரசைப் பெற்றுள்ளார். (4)

இப்போது தாங்கள் அனுமதித்தீர்களேயானால், நண்பர் கூட்டத்துடன் மங்களமான (கிஷ்கிந்தை) நகரத்திற்குள் சென்று, அரசு காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்வார். (5)

பலவகையான மணம் மிகுந்த அபிஷேகப் பொருள்களாலும் மூலிகைகளாலும், முறைப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டபின், இரத்தினங்களாலும் மாலைகளாலும் தங்களை மிகச்சிறப்பாகக் கௌரவிப்பார். (6)

இந்த இடத்திலிருந்து, அழகிய மலைக்குகையான கிஷ்கிந்தைக்குள் செல்வதற்குத் தாங்கள் இசைய வேண்டும். முறைப்படி மன்னரை நிலைநிறுத்தி வானரர்களை மகிழ்விக்க வேண்டும்.” (7)

இவ்வாறு அனுமான் சொல்லி முடித்தவுடன், பேச்சில் வல்லவரும் அறிவுமிக்கவரும் எதிரிகளைக் கொல்பவருமான இராமன், அனுமானை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்— (8)

“அனுமானே! அழகியவனே! தந்தையின் ஆக்ஞையைக் காப்பாற்றுகிறவன், நான். பதிநான்கு ஆண்டுக் காலம், ஒரு கிராமம் அல்லது நகரத்திற்குள் நான் புகமாட்டேன். (9)

வீர வானரோத்தமனான சுகர்வன், பேரழகு வாய்ந்ததும் செல்வச் செழிப்புடையதுமான குகைக்குள் சென்று, கூடிய விரைவில், மரபு முறைப்படி நாட்டின் தலைவனாக பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டும்.” (10)

இவ்வாறு அனுமானிடம் கூறிவிட்டு, உலக நடைமுறைகளை நன்றாக அறிந்திருந்த இராமன், நல்லொழுக்கமுடையவனும், மகத்தான உடலாற்றலும் பராக்கிரமம் உடையவனுமான சுகர்வனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்— (11)

“வீரனே! அங்கதன், இளவரசனாக இருப்பதற்குத் தகுந்தவன். அவனை இளவரசனாக முடிசூட்டுவாய். அவன், உன்னுடைய மூத்த சகோதரனின் மூத்த புதல்வன்; ஆற்றலில் உனக்கு நிகரானவன்; அங்கதன் உத்தம குணங்கள் உள்ளவன். (12)

நற்பண்பாளனே! மழைக்காலம் என்று சொல்லப்படும் நான்கு மாதங்கள் இப்போது தொடங்கிவிட்டன. மழையைக் கொட்டும் இந்தச் சிராவண மாதம், மழைக்காலத்தின் முதலாவது மாதம். அன்பனே! இது காரிய முயற்சிக்கு ஏற்ற சமயமில்லை. எனவே, அழகான நகருக்குப் போ. (அரசு விவகாரங்களைக் கவனி.) நான், லட்சுமணனுடன் இந்த மலையில் தங்கியிருக்கிறேன். (13,14)

நண்பனே! இந்த மலைக்குகையின் சுற்றுப்புறம் மிக அழகாகவும் விசாலமானதாகவும் இருக்கிறது; சுகமான காற்று வீசுகிறது; நீர் வற்றாமல் கிடைக்கிறது; (ஆங்காங்கு உள்ள நீர்நிலைகளில்) தாமரைகளும் ஆம்பல்களும் ஏராளமாக இருக்கின்றன. (15)

கார்த்திகை மாதம் வந்ததும், நீ இராவண வதத்திற்கான முயற்சியைத் தொடங்கு. நண்பனே! இது நமக்குள் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை. நீ, இப்போது உன் அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர். அரசனாக முடிசூட்டிக் கொண்டு நண்பர்களை மகிழ்விப்பாயாக.” (16)

இவ்வாறு, இராமனால் அனுமதியளிக்கப்பட்ட வானரத் தலைவன் சுகர்வன், அதுவரையில் வாலியினால் ஆட்சி செய்யப்பட்டு வந்த அழகிய பட்டணமான கிஷ்கிந்தைக்குள் பிரவேசித்தான். (17)

நகரத்திற்குள் நுழைந்த வானர மன்னனான அவனை ஆயிரக்கணக்கான வானரர்கள் வணங்கி வரவேற்று, நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். (18)

தத: ப்ரக்ருதய: ஸர்வா த்ருஷ்ட்வா ஹரிக்ருணேஸ்வரம் ।
ப்ரணமய மூர்த்தநா பதிதா வஸுதாயாம் ஸமாஹிதா: ॥ (19)

ஸுக்ரீவ: ப்ரக்ருதீ: ஸர்வா: ஸம்பாஷ்யோத்தாப்ய வீர்யவாந் ।
ப்ராதூரந்த:புரம் ஸௌமயம் ப்ரவிவேஸ மஹாபுல: ॥ (20)

ப்ரவிஸ்ய த்வபிநிஷ்க்ராந்தம் ஸுக்ரீவம் வாநரர்ஷபம் ।
அப்யஷிஞ்சந்த ஸுஹ்ருத: ஸஹஸ்ராஷமிவாமரா: ॥ (21)

தஸ்ய பாண்டுரமஜஹ்ருஸ்சத்ரம் ஹேமபரிஷ்க்ருதம் ।
ஸுக்லே ச வாலவ்யஜநே ஹேமதண்டே யஸஸ்கரே ॥ (22)

ததா ஸர்வாணி ரத்நாநி ஸர்வயீஜௌஷதாநி ச ।
ஸக்ஷீராணாம் ச வ்ருக்ஷாணாம் ப்ரரோஹாந் குஸுமாநி ச ॥ (23)

ஸுக்லாநி சைவ வஸ்த்ராணி ஸ்வேதம் சைவாநுலேபநம் ।
ஸுகுந்தீநி ச மால்யாநி ஸ்தலஜாந்யம்புஜாநி ச ॥ (24)

சந்தநாநி ச திவ்யாநி க்ருந்தாம்ஸ்ச விவிதாந் புஹூந் ।
அக்ஷதாஞ்ஜாதரூபம் ச ப்ரியங்குமதுஸர்பிஷீ ॥ (25)

தூதி சர்ம ச வையாக்ரம் வாராஹீ சாப்யுபாநஹௌ ।
ஸமாலம்பநமாதாய ரோசநாம் ஸமந:ஸிலாம் ॥ (26)

ஆஜக்முஸ்தத்ர முதிதா வரா: கந்யாஸ்து ஷோடஸ ॥ (26)

ததஸ்தே வாநரஸ்ரேஷ்டம் யதாகாலம் யதாவிதி ।
ரத்நைர்வஸ்த்ரைஸ்ச புக்ஷயைஸ்ச தோஷயித்வா த்விஜர்ஷபாந் ॥ (27)

தத: குஸபரிஸ்தீர்ணம் ஸமித்தம் ஜாதவேதஸம் ।
மந்த்ரபூதேந ஹவிஷா ஹுத்வா மந்த்ரவிதோ ஜநா: ॥ (28)

ததோ ஹேமப்ரதிஷ்டாநே வராஸ்தரணஸம்வ்ருதே ।
ப்ராஸாத்ஸிகரே ரம்யே சித்ரமால்யோபஸோபிதே ॥ (29)

ப்ராங்குமகம் விவிதைர்மந்த்ரை: ஸ்தாபயித்வா வராஸநே ।
நதீநதேப்ய: ஸம்ஹ்ருத்ய தீர்தேப்யஸ்ச ஸமந்தத: ॥ (30)

ஆஹ்ருத்ய ச ஸமுத்ரேப்ய: ஸர்வேப்யோ வாநரர்ஷபா: ।
அப: கநககும்பேஷு நிதாய விமலா: ஸுபா: ॥ (31)

ஸுபைர்வ்ருஷ்ப்ருங்கைஸ்ச கலஸைஸ்சாபி காஞ்சநை: ।
ஸாஸ்த்ரத்ருஷ்டேந விதிநா மஹர்ஷிவிஹிதேந ச ॥ (32)

கஜோ க்வாசேஷா க்வய: ஸரபே க்ருந்தமாத்ருந: ।
மைந்த்ரஸ்ச த்விவித்யஸ்சைவ ஹநுமாஞ்ஜாம்புவாந்நள: ॥ (33)

அப்யஷிஞ்சந்த ஸுக்ரீவம் ப்ரஸந்தேந ஸுகுந்திநா ॥ (33)

ஸலிலேந ஸஹஸ்ராஷம் வஸவோ வாஸவம் யதா ।
அபிஷித்தே து ஸுக்ரீவே ஸர்வே வாநரபுங்க்வா: ॥ (34)

வானரக் கூட்டங்களின் அரசனான அவனைக் குடிமக்கள் அனைவரும் நிறைவான மனத்துடன், தலை தரையில் படும்படியாக வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். (19)

வீரம் மிக்கவனும் மகாபலம் பொருந்தியவனுமான சுக்ரீவன், மக்கள் எல்லோரையும் எழுப்பி, அவரவருக்குத் தக்கவாறு சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு, தமையனுடைய அழகான அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்தான். (20)

உள்ளே நுழைந்து, விரைவில் வெளியே வந்த வானரக் காளையான சுக்ரீவனுக்கு, தேவர்கள் இந்திரனுக்குச் செய்தது போல, நண்பர்கள் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். (21)

தங்க வேலைப்பாடுகள் கொண்ட வெண்கொற்றக் குடை, இரண்டு வெண்சாமரங்கள், அழகான தங்கத்தடிகள் ஆகியவைகளை அவனுக்காகக் கொண்டு வந்தார்கள். (22)

பலவகை இரத்தினங்கள், விதைகள், மூலிகைகள், பாலுள்ள மரங்களின் முளைகள், மலர்கள், வெண்மையான ஆடைகள், வெண்ணிற உடற்பூச்சு, மணமிக்க மாலைகள், நிலத்தாமரை, நல்மணங்கமழும் சந்தன வகைகள், மஞ்சள் கலந்த அட்சதை, ஞாழல் கொடி, தேன், நெய், தயிர், புலித்தோல், பன்றித் தோலால் செய்யப்பட்ட காலணிகள், சமாலம்பனம் என்ற அங்கராகம் (உடற்பூச்சு), கோரோசனம், மனச்சிலை (என்னும் தாது) முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்தார்கள். இவற்றுடன் மகிழ்ச்சியுடன் விளங்கும் பேரழகிகளான கன்னிப்பெண்கள் பதினாறு பேர்கள் இருந்தார்கள். (23-26)

பின்னர், அவர்கள் அந்த சந்தர்ப்பத்திற்கும் அதற்கான விதிமுறைப்படியும் இரத்தினங்கள், ஆடைகள், உணவு வகைகள் ஆகியவற்றால் அந்தணோத்தமர்களைத் திருப்தி செய்தார்கள்; மந்திரம் அறிந்த பெரியோர்கள் தருப்பைகளைப் பரப்பி, வேள்விக்குண்டத்தில் சுவாலைவிட்டு எரியும் அக்னியில், மந்திரங்களினால் புனிதப்படுத்தப்பட்ட அவியினால் ஹோமம் செய்தார்கள்; அடுத்து, பொன்னாலான ஆசனத்தில், சிறந்த விரிப்பு போடப்பட்டதும், கோவில் கோபுரம் போன்று அழகாக விளங்குவதும், பலவகையான மாலைகளால் கவினுறக் காட்சியளிப்பதுமான அரியணையில் பற்பல மங்கள மந்திரங்களை ஜபித்து, வானரோத்தமனான சுக்ரீவனைக் கிழக்கு நோக்கி வீற்றிருக்கச் செய்தார்கள்; எல்லாப் புண்ணியத் தலங்களிலிருந்தும், நதி-நதங்களிலிருந்தும், எல்லா சமுத்திரங்களிலிருந்தும் தூய-தெள்ளிய நீரை பொற்குடங்களில் வானர வீரர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். பவித்திரமான கவயம் என்ற மாட்டுக் கொம்பினாலும், பொற்கலசங்களாலும், அறநூல்களில் சொல்லப்பட்ட முறைப்படியும், மகரிஷிகளால் (ஸ்ம்ருதிகளில்) கூறப்பட்டபடியும், தூயதும் மணம் கமழ்வதுமான தீர்த்தத்தால் கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், மைந்தன், த்விவிதன், அனுமான், ஜாம்பவான், நளன் ஆகிய வானரோத்தமர்கள், ஆயிரம் கண்களுடைய இந்திரனுக்கு வசக்கள் செய்ததைப் போல பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். (27-33)

சுக்ரீவனுக்கு பட்டாபிஷேகம் நடந்து முடிந்தவுடன், அங்கு கூடியிருந்த லட்சக்கணக்கான பெருமைமிக்க வானரோத்தமர்கள் எல்லோரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் ஆரவாரம் செய்தார்கள். (34)

ப்ரகக்ருஸ்ரம்ஹாத்மாநோ ஹ்ருஷ்டாஸ்தத்ர ஸஹஸ்ரஸ: ।
ராமஸ்ய து வச: குர்வந் ஸுக்ரீவோ ஹரிபுங்குவ: ॥ (35)

அங்கத்யம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய யௌவராஜ்யேப்யவேசயத் ।
அங்கதே சாபிஷிக்தே து ஸாநுக்ரோஸா: ப்லவங்குமா: ॥ (36)

ஸாது ஸாத்விதி ஸுக்ரீவம் மஹாத்மாநோப்யபூஜயந் ।
ராமம் சைவ மஹாத்மாநம் லக்ஷ்மணம் ச புந: புந: ॥
ப்ரீதாஸ்ச துஷ்டுவு: ஸர்வே தாத்ருஸே தத்ர வர்திநி ॥ (37)

ஹ்ருஷ்டபுஷ்டஜநாகீர்ணா பதாகாத்வஜஸோபிதா ।
பூபுவ நகரீ ரம்யா கிஷ்கிந்தா கிரிக்ஷுவரே ॥ (38)

நிவேத்ய ராமாய ததா மஹாத்மநே
மஹாபிஷேகம் கபிவாஹநீபதி: ।
ருமாம் ச பார்யாம் ப்ரதிலப்ய வீர்யவாந-
வாப ராஜ்யம் த்ரித்யஸாதிபோ யதா ॥ (39)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிசுவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஷட்விம்ஸ: ஸர்க: ॥

ஸப்தவிம்ஸ: ஸர்க:

மால்யவந்நிவாஸ:

அபிஷிக்தே து ஸுக்ரீவே ப்ரவிஷ்டே வாநரே குஹாம் ।
ஆஜக்ராம ஸஹ ப்ராத்ரா ராம: ப்ரஸ்ரவணம் கிரிம் ॥ (1)

ஸார்தூலம்ருக்ஷங்குஷ்டம் ஸிம்ஹர்பீமரவைர்வருதம் ।
நாநாகுல்மலதாக்ஷ்டம் பூஹுபாத்யபஸங்குலம் ॥ (2)

ருக்ஷவாநரகோபுச்சைர்மார்ஜாரைஸ்ச நிஷேவிதம் ।
மேகராஸிநிப்யம் ஸைலம் நித்யம் ஸுசிஜலாஸ்ரயம் ॥ (3)

தஸ்ய ஸைலஸ்ய ஸிகரே மஹதீமாயதாம் குஹாம் ।
ப்ரத்யக்ருஹ்ணத வாஸார்தம் ராம: ஸௌமித்ரிணா ஸஹ ॥ (4)

க்ருத்வா ச ஸமயம் ஸௌம்ய: ஸுக்ரீவேண ஸஹாநக: ।
காலயுக்தம் மஹத்வாக்யமுவாச ரகுநந்தந: ॥

விநீதம் ப்ராதரம் ப்ராதா லக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மிவர்தநம் ॥ (5)

இயம் கிரிக்ஷுஹ ரம்யா விஸாலா யுக்தமாருதா ।
அஸ்யாம் வஸாவ ஸௌமித்ரே வர்ஷராத்ரமரிந்தம் ॥ (6)

இராமன் கூறியதற்கிணங்க வானரோத்தமனான சக்ரீவன், அங்கதனைப் பாசத்துடன் கட்டியணைத்து இளவரசப்பட்டம் குட்டினான். (35)

அங்கதன், இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதும், விசால மனம் படைத்த மகாத்மாக்களான வானரர்கள், சக்ரீவனைப் பார்த்து, 'நன்று, நன்று செய்தாய்' என்று கூறி வாயாரப் புகழ்ந்தார்கள். (36)

இவ்விதம், சக்ரீவனுக்கும் அங்கதனுக்கும் பட்டாபிஷேகம் நடந்து முடிந்ததும், எல்லா வானரர்களும் மிகவும் திருப்தியடைந்து மகாத்மாவான இராமனையும் இலக்குவனையும் மேன்மேலும் போற்றினார்கள். மலைக்குகையில் அமைந்திருந்த கிஷ்கிந்தா நகரம், மகிழ்ச்சிக் களிப்புடன் விளங்கும் மக்கள் நிறைந்ததாகவும், பாவட்டாக்கள்-கொடிகள் கட்டப்பட்டு சோபையுடனும் மிளிர்ந்தது. (37,38)

வானரப்படையின் தலைவனாகி (மன்னனாகி) விட்டவனும் மாவீரனுமான சக்ரீவன், நடந்து முடிந்த பட்டாபிஷேகச் செய்தியை, மகாத்மாவான இராமனுக்குத் தெரியப்படுத்தினான். இந்திரன் (தேவலோகத்தையும் இந்திராணியையும், எதிரிகளையும் அழித்து ஒழித்த பின்னர் மீண்டும்) அடைந்ததைப் போல, ருமையையும் வானர நாட்டையும் சக்ரீவன் திரும்பவும் அடைந்தான். (39)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : இருபத்தியேழு

பிரஸ்ரவணமலை வாசம்

வானரனான சக்ரீவன், பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்று, (அந்தச் செய்தியை, நகரத்திற்கு வெளியே இருந்த இராமனிடம் நேரில் தெரிவித்துப் பின்னர்) கிஷ்கிந்தை குகைக்குள் போய்ச் சேர்ந்த பிறகு, தம்பியோடுகூட இராமன், பிரஸ்ரவணம் என்ற மலையைச் சென்றடைந்தார். (1)

அந்த மலையில், புலிகள் மற்றும் மான்களின் சப்தம் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது; பயங்கரமாகக் கர்ஜிக்கும் சிங்கங்கள் இருந்தன; பலவகையான புதர்களாலும் கொடிகளாலும் மூடப்பட்டிருந்தது; அநேக மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன; கரடிகள், வானரங்கள், கோபுச்சம் என்ற வகைக் குரங்குகள், பூனைகள் வசித்துக் கொண்டிருந்தன; அடர்ந்து, செழித்து, இருள் சூழ்ந்திருந்ததால் மேகங்களின் கூட்டம் போல் காட்சி தந்தது; எல்லாக் காலத்திலும் தூய நீருள்ள நீர்நிலைகள் இருந்தன. (2,3)

அந்த மலையின் உச்சியில், பெரியதும் விசாலமானதுமான ஒரு குகை இருந்தது. இலக்குவனோடுகூட வசிப்பதற்கு, அந்தக் குகையை இராமன் தேர்ந்தெடுத்தார். (4)

மாசற்றவரும் எப்போதும் அமைதியாக இருப்பவரும் ரகுநந்தனருமான இராமன், (மழைக்காலம் முடிந்ததும் இராவண வதம் பற்றி சிந்திக்கலாம் - என்றதான) சக்ரீவனுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு, வெற்றிச்செல்வியுடன் திகழ்பவனும் வினயமுள்ளவனுமான லட்சுமணனைப் பார்த்து, அந்த சமயத்திற்கேற்ற உயர்ந்த சொற்களைக் கூறினார்— (5)

“லட்சுமணா! இந்த மலைக்குகை அழகாகவும் விசாலமாகவும் காற்றோட்டமுள்ளதாகவும் இருக்கிறது. மழைக்காலம் முடியும்வரை இந்தக் குகையில் தங்கியிருப்போம். (6)

கி₃ரிஸ்ருங்க₃மித₃ம் ரம்யமுந்நதம் பார்தி₂வாத்மஜ₁ ।
ஸ்வேதாபி₄: க்ருஷ்ணதாம்ராபி₄: ஸிலாபி₄ருபஸோபி₄தம் ॥ (7)

நாநாத₄துஸமாகீர்ணம் த₃ரீநிர்ஜரஸோபி₄தம் ।
விவிதை₄ர்வ்ருக்ஷக்ஷண்டை₃ஸ்ச சாரு சித்ரலதாவ்ருதம் ॥ (8)

நாநாவிஹக₃ஸங்கு₄ஷ்டம் மயூரரவநாதி₃தம் ।
மாலதீகுந்த₃கு₃ல்மைஸ்ச ஸிந்து₄வாரகுரண்டகை: ॥
கத₃ம்பூர்ஜநஸர்ஜைஸ்ச புஷ்பிதைருபஸோபி₄தம் ॥ (9)

இயம் ச நளிநீ ரம்யா பு₂ல்லபங்கஜமண்டி₃தா ।
நாதிதூ₃ரே குஹாயா நௌ ப₄விஷ்யதி ந்ருபாத்மஜ₁ ॥ (10)

ப்ராசு₃த₃க்ப்ரவணே தே₃ஸே குஹா ஸாது₄ ப₄விஷ்யதி ।
பஸ்சாச்சைவோந்நதா ஸௌம்ய நிவாதேயம் ப₄விஷ்யதி ॥ (11)

குஹா₃த்வாரே ச ஸௌமித்ரே ஸிலா ஸமதலா ஸுப₄ா ।
ஸ்லக்ஷணா சைவாயதா சைவ பி₄ந்நாஞ்ஜநசயோபமா ॥ (12)

கி₃ரிஸ்ருங்க₃மித₃ம் தாத பஸ்ய சோத்தரத: ஸுப₄ம் ।
பி₄ந்நாஞ்ஜநசயாகாரமம்பே₄ாத₄ரமிவோத்தி₂தம் ॥ (13)

த₃க்ஷிணஸ்யாமபி தி₃ஸி ஸ்தி₂தம் ஸ்வேதமிவாம்பு₃ரம் ।
கைலாஸஸிக₂ரப்ரக்₂யம் நாநாத₄துவிபூ₄ஷிதம் ॥ (14)

ப்ராசீநவாஹிநீம் சைவ நதீம் ப்₄ருஸமகர்த₃மாம் ।
குஹாயா: பூர்வத: பஸ்ய த்ரிகூடே ஜாஹ்நவீமிவ ॥ (15)

சம்பகைஸ்திலகைஸ்சைவ வகுளை: கேதகைர்த₄வை: ।
பத்₃மகை: ஸரளைஸ்சைவ அஸோகைஸ்சைவ ஸோபி₄தாம் ॥ (16)

வாநீரைஸ்திநிஸைஸ்சைவ வகுளை: கேதகைர்த₄வை: ।
ஹிந்தாலைஸ்திரிடைர்நீபைர்வேத்ரகை: க்ருதமாலகை: ॥ (17)

தீரஜை: ஸோபி₄தா ப₄ாதி நாநாருபைஸ்ததஸ்தத: ।
வஸநாப₄ரணோபேதா ப்ரமதே₃வாப்யலங்க்ருதா ॥ (18)

ஸதஸ: பக்ஷிஸங்கை₃ஸ்ச நாநாநாதை₃ர்விநாதி₃தா ।
அந்யோந்யமதிரக்தை₃ஸ்ச சக்ரவாகைரலங்க்ருதா ॥ (19)

புலிநைரதிரம்யை₃ஸ்ச ஹம்ஸஸாரஸஸேவிதை: ।
ப்ரஹஸந்தீவ ப₄ாத்யேஷா நாரீ ஸர்வவிபூ₄ஷிதா ॥ (20)

க்வசிந்நீலோத்பலை₃ஸ்ச₂ந்நா ப₄ாதி ரக்தோத்பலை: க்வசித் ।
க்வசித₃ப₄ாதி ஸுக்லை₃ஸ்ச தி₃வ்யை: குமுத₃குட்மலை: ॥ (21)

மன்னர் மைந்தனே! இந்த மலைச்சிகரம் அழகாகவும் உயரமாகவும் இருக்கிறது. வெண்மையான, கருமையான, செவ்வண்ணமான பாறைகளால் பேரழகுடன் திகழ்கிறது. (7)

பலவகையான தாதுக்கள் நிறைந்திருக்கின்றன; குகைகள்-அருவிகள் இருக்கின்றன; பலவகையான மரங்களின் தோப்புகளும் அழகான பலவித கொடிகளும் சூழ்ந்திருக்கின்றன; பலவகையான பறவைகள் குரலெழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன; மயில்களின் அகவல் ஒலி நிறைந்திருக்கிறது; மாலதி, மல்லிகைகள் புதர்களாக மண்டிக் கிடக்கின்றன; வெள்ளொச்சி, குறிஞ்சி, மலர் குலுங்கும் கடம்பு, மருது, ஆச்சா மரங்களாலும் அழகுடன் விளங்குகிறது. (8,9)

அரசகுமாரனே! மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் நிறைந்த தாமரை ஓடை, நமது குகைக்கு அருகிலேயே இருக்கிறது. (10)

லட்சுமணா! இந்தக் குகை, வடகிழக்குப் பிரதேசத்தில் சௌகரியமாக அமைந்திருக்கிறது; இவ்விடத்தின் மேலண்டைப் பகுதி உயர்ந்தும் இருப்பதால், மழை-சூறாவளிக் காற்று போன்றவைகளிலிருந்து பாதுகாப்பு அளிப்பதாக இருக்கிறது. (11)

சுமித்திரையின் மைந்தனே! குகைக்குள் நுழையுமிடத்தில் உள்ள பாறை சமதளமாகவும், வசதியாகவும், வழவழப்பாகவும், விசாலமாகவும், தனியே அமைந்திருக்கும் அஞ்ஜனமலை போலும் இருக்கிறது. (12)

தம்பி! வடக்குத் திசையிலிருக்கும் அழகான இந்தக் கொடுமுடி, தனித்துக் கிடக்கும் அஞ்ஜனமலை போன்றும், மேலெழும்பி நிற்கும் மேகத்தைப் போலவும் இருப்பதைப் பார். (13)

அதே போல், தென்திசையில் இருக்கும் மலைச்சிகரம் வெண்முகில் போலும் திருக்கயிலாய மலையைப் போன்று பலவகை தாதுக்களால் பேரழகுடன் விளங்குகிறது. (14)

குகையின் எதிரே, சேறு-சகதி இல்லாமல் தெளிந்த நீருடன் கிழக்கு நோக்கி ஓடும் இந்த நதி, திரிகூடமலையில் பாயும் மந்தாகினி ஆற்றைப் போலிருக்கிறது. (15)

அந்த நதியின் கரைகளில் சம்பகம், திலகம், தாழை, தமாலம், அதிமுக்தம், பத்மகம், சரளம், அழிஞ்சில், வானீரம், திமிசம், வகுளம், கேதகம், தவனம், ஹிந்தாளம், திரிடம், கடம்பம், வேத்திரம், கிருதமாலம் முதலிய மலர்கள் பூத்த செடி-கொடிகளாலும், கரைகளில் ஆங்காங்கே வளர்ந்துள்ள மரங்களாலும் புத்தாடை-அணிகலன்கள் அணிந்து அழகாக விளங்கும் பெண்மணி போல் கவர்ச்சியாய் விளங்குகிறது. (16-18)

நூற்றுக்கணக்கான பறவைகளின் கூட்டங்கள் எழுப்பும் ஒலிகள் எதிரொலிக்கின்றன; பரஸ்பரம் பேரன்பு கொண்ட சக்ரவாகங்கள் இங்கே வசிப்பதால், இந்த இடத்தின் சோபை பெருகுகிறது. (19)

அன்னங்கள், ஸாரஸங்கள் வசிப்பதாலும், மிக அழகாக அமைந்த மணத்திட்டுகளாலும் இந்த நதி, பலவகை இரத்தின ஆபரணங்கள் அணிந்து புன்னகையுடன் விளங்கும் பெண்மணி போல் விளங்குகிறது. (20)

சில இடங்களில் கருநெய்தல்; சில இடங்களில் செங்கழுநீர்; சில இடங்களில் அழகிய வெள்ளை ஆம்பல் மொட்டுக்களும் கண்ணைக் கவர்கின்றன. (21)

பாரிபல்வஸதைர்ஜுஷ்டா பூர்ஹிணக்ரௌஞ்சநாதிதா ।
ரமணீயா நதீ₃ ஸௌம்ய முநிஸங்கை₄ர்நிஷேவிதா ॥ (22)

பஸ்ய சந்த்ருவ்ருக்ஷாணாம் பங்க்தீ: ஸுரசிதா இவ ।
ககுப₄நாம் ச த்ருஸ்யந்தே மநஸேவோதிதா: ஸமம் ॥ (23)

அஹோ ஸுரமணீயோடயம் தே₃ஸ: ஸத்ருநிஷித₃ந ।
த்ரு₄ட₄ம் ரம்ஸ்யாவ ஸௌமித்ரே ஸாத்₄வத்ர நிவஸாவஹை ॥ (24)

இதஸ்ச நாதிதூ₃ரே ஸா கிஷ்கிந்த₄ா சித்ரகாநநா ।
ஸுக்₃ரீவஸ்ய புரீ ரம்யா ப₄விஷ்யதி ந்ருபாத்மஜ ॥ (25)

கீதவாதி₃த்ரநிர்கே₄ஷ: ஸ்ருயதே ஜயதாம் வர ।
நர்துதாம் வாநராணாம் ச ம்ருத₃ங்க₃ா₃ட₃ம்ப₃ரை: ஸஹ ॥ (26)

லப்த்₄வா ப₄ர்யாம் கபிவர: ப்ராப்ய ராஜ்யம் ஸுஹ்ருத்₃வ்ருத: ।
த்ருவம் நந்த₃தி ஸுக்₃ரீவ: ஸம்ப்ராப்ய மஹதீம் ஸ்ரியம் ॥ (27)

இத்யுக்த்வா ந்யவஸத்தத்ர ராக₄வ: ஸஹலக்ஷ்மண: ।
புஹுத்ருஸ்யத₃ரீகுஞ்ஜே தஸ்மிந் ப்ரஸ்ரவணே கி₃ரௌ ॥ (28)

ஸுஸுகே₂பி புஹுத்₃ரவ்யே தஸ்மிந் ஹி த₄ரணீத்₄ரே ।
வஸதஸ்தஸ்ய ராமஸ்ய ரதிரல்பாபி நாப₄வத் ॥
ஹ்ருதாம் ஹி ப₄ர்யாம் ஸ்மரத: ப்ராணேப்₄யோடபி க₃ரீயஸீம் ॥ (29)

உத்யாப்யுதி₃தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஸாங்கம் ச விஸேஷத: ।
ஆவிவேஸ ந தம் நித்₃ரா நிஸாஸு ஸயநம் க₃தம் ॥ (30)

தத்ஸமுத்தே₂ந ஸோகேந பூஷ்போபஹதசேதஸம் ।
தம் ஸோசமாநம் காகுத்ஸ்த₂ம் நித்யம் ஸோகபராயணம் ॥
துல்யது₃:கே₂ட₃ப்₃ரவீத்₃ப்₄ராதா லக்ஷ்மணோநுநயந் வச: ॥ (31)

அலம் வீர வ்யத₂ாம் க₃த்வா ந த்வம் ஸோசிதுமர்ஹஸி ।
ஸோசதோ வ்யவஸீத்₃ந்தி ஸர்வார்த₂ா விதி₃தம் ஹி தே ॥ (32)

ப₄வாந் க்ரியாபரோ லோகே ப₄வாந் தைவபராயண: ।
ஆஸ்திகோ த₄ர்மஸீலஸ்ச வ்யவஸாயீ ச ராக₄வ ॥ (33)

ந ஹ்யவ்யவஸித: ஸத்ரும் ராக்ஷஸம் தம் விஸேஷத: ।
ஸமர்த்₂ஸ்த்வம் ரணே ஹந்தும் விக்ரமைர்ஜிஹ்மகாரிணம் ॥ (34)

ஸமுந்மூலய ஸோகம் த்வம் வ்யவஸாயம் ஸ்தி₂ரம் குரு ।
தத: ஸபரிவாரம் தம் நிர்மூலம் குரு ராக்ஷஸம் ॥ (35)

தம்பி! இந்த நதியில் நூற்றுக்கணக்கான நீர்ப்பறவைகள் வசிக்கின்றன; கரைகளில், மயில்களும் அன்றில்களும் குரல் கொடுக்கின்றன; பற்பல முனிவர்களும் இந்த ஆற்றுக்கு வந்து போவதால், இந்த இடம் ரமணியமாக இருக்கின்றது. (22)

சந்தன மரங்கள் நேர்வரிசைபடி வரிசையாக வளர்க்கப்பட்டிருப்பதைப் போலிருக்கின்றன; மருத மரங்கள் சமமாக இருக்கும்படி, மனத்தால் சங்கல்பிக்கப்பட்டதைப் போன்றிருப்பதைப் பார்! எதிரிகளை அடக்குபவனே! ஆகா! இந்த இடத்தின் பேரழகை என்ன சொல்லி வருணிக்க முடியும்! லட்சுமணா! இந்த இடத்தில் இடையூறுகள் இல்லாமல் சந்தோஷமாக வசிப்போம். (23,24)

அரசகுமாரா! அழகான காடுகள் அடர்ந்ததும் அழகானதுமான சுகீவன் வசிக்கும் பட்டணமான கிஷ்கிந்தையும் அருகிலேயே இருக்கிறது. வெற்றிபெறும் வீரர்களில் தலையாயவனே! மிருதங்க வாத்தியத்தின் ஓசையோடுகூட, கர்ஜனை செய்கின்ற வானரர்களின் பாட்டும், பிற இசைக்கருவிகளின் ஒலியும் கேட்கப்படுகிறது. (25,26)

வானரோத்தமனான சுகீவன், மனைவியையும் அரசாட்சியையும் எல்லையில்லாத செல்வத்தையும் அடைந்துவிட்டபடியால், நண்பர்களோடுகூட வெற்றி விழா கொண்டாடி மகிழ்கிறான் என்பதில் ஐயமில்லை." (27)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, அநேக குகைகளும் பூஞ்சோலைகளும் அழகாக விளங்கிய அந்தப் பிரஸ்ரவணமலையில் இலக்குவனோடுகூட வசிக்கத் தொடங்கினார். (28)

அந்த மலையில் சுகமாக வசிப்பதற்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களும் கிடைத்தன. ஆனால், உயிரைக் காட்டிலும் மேலான மனைவி அபகரித்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டதை எண்ணி துயரப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால், அந்த இடத்தில் இராமன் சிறிதளவுகூட சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கவில்லை. (29)

இரவு நேரங்களில் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டாலும், உதயகிரியில் உதிக்கும் நிலவைப் பார்த்தவுடன் (சீதையின் முகம் நினைவுக்கு வரவே) உறக்கம் அவரை அண்டவில்லை. (30)

அதனால் ஏற்பட்ட சோகத்தால், கண்களில் நீர் பெருக, உணர்விழந்து, எப்போதும் துக்கத்தில் மூழ்கிப் பரிதவிக்கும் இராமனைப் பார்த்து, அவரைப் போலவே சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த லட்சுமணன் சமாதானப்படுத்தும் வகையில் கூறினார்— (31)

“வீரரே! போதும். தாங்கள் மனச்சஞ்சலத்தை அடைந்து துயரப்படக் கூடாது. மனத்தில் துயரத்தைச் சுமந்து கொண்டிருப்பவனுக்கு, அவனுடைய விருப்பங்கள் எல்லாம் நிறைவேறாமல் போகின்றன - என்பது, தாங்கள் அறிந்ததே. (32)

இராமா! தாங்கள் தளராத முயற்சியுடையவர்; தெய்வத்திடம் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டவர்; சுருதி-ஸ்மருதி வாக்கியங்களில் பெருமதிப்பு வைத்திருப்பவர்; அறநெறி தவறாதவர்; வினைத்திறன் உடையவர். (33)

தாங்கள் துயரத்தில் ஈடுபட்டு, அடுத்து நடக்க வேண்டிய செயல்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலிருந்தால், வீரத்தைக் காட்டுவதற்கான இடமாகிய போர்க்களத்தில் மாயாஜாலங்கள் காட்டும் அரக்கனை வெற்றிகொள்ளவே முடியாது. (34)

துயரத்தை வேரோடு களைந்தெறியுங்கள்; உறுதியாக செயலில் ஈடுபடுங்கள். பின்னர், உற்றார்-உறவினர்களோடுகூட அந்த அரக்கனை அடியோடு ஒழித்துக் கட்டுவீர்கள். (35)

ப்ருதி₂வீமபி காருத்ஸ்த₂ ஸஸாக₃ரவநாசலாம் ।
பரிவர்தயிதும் ஸக்த: கிம் புநஸ்தம் ஹி ராவணம் ॥ (36)

ஸரத்காலம் ப்ரதீக்ஷஸ்வ ப்ராவ்ருட்காலோயமாகுத: ।
தத: ஸராஷ்ட்ரம் ஸக₃ணம் ராவணம் த்வம் வதி₄ஷ்யஸி ॥ (37)

அஹம் து க₂லு தே வீர்யம் ப்ரஸுப்தம் ப்ரதிபே₃த₄யே ।
தீப்தைராஹுதிபி₄: காலே ப₄ஸ்மச்ச₂ந்நமிவாநலம் ॥ (38)

லக்ஷ்மணஸ்ய து தத்₃வாக்யம் ப்ரதிபூஜ்ய ஹிதம் ஸுப₄ம் ।
ராக₄வ: ஸுஹ்ருத₃ம் ஸ்நிக்₃த₄மித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (39)

வாச்யம் யத₃நுரக்தேந ஸ்நிக்₃தே₄ந ச ஹிதேந ச ।
ஸத்யவிக்ரமயுக்தேந தது₃க்தம் லக்ஷ்மண த்வயா ॥ (40)

ஏஷ ஸோக: பரித்யக்த: ஸர்வகார்யாவஸாத₃க: ।
விக்ரமேஷ்வப்ரதிஹதம் தேஜ: ப்ரோத்ஸாஹயாம்யஹம் ॥ (41)

ஸரத்காலம் ப்ரதீக்ஷிஷ்யே ஸ்தி₂தோஸ்மி வசநே தவ ।
ஸுக்₃ரீவஸ்ய நதீ₃நாம் ச ப்ரஸாத₃மநுபாலயந் ॥ (42)

உபகாரேண வீரஸ்து ப்ரதிகாரேண யுஜ்யதே ।
அக்ருதக்ஞோப்ரதிக்குதோ ஹந்தி ஸத்த்வவதாம் மந: ॥ (43)

அதை₂வமுக்த: ப்ரணித₄ய லக்ஷ்மண:
க்ருதாஞ்ஜலிஸ்தத்ப்ரதிபூஜ்ய ப₄ஷிதம் ।
உவாச ராமம் ஸ்வபி₄ராமத₃ர்ஸநம்
ப்ரத₃ர்ஸயந் த₃ர்ஸநமாத்மந: ஸுப₄ம் ॥ (44)

யதே₂க்தமேதத்தவ ஸர்வமீப்ஸிதம்
நரேந்த்₃ர கர்தா ந சிராத்₃த₄ரீஸ்வர: ।
ஸரத்ப்ரதீக்ஷ: க்ஷமதாமிமம் ப₄வாஞ்-
ஜலப்ரபாதம் ரிபுநிக்₃ரஹே த்₄ருத: ॥ (45)

நியம்ய கோபம் ப்ரதிபால்யதாம் ஸரத்-
க்ஷமஸ்வ மாஸாம்ஸ்சதுரோ மயா ஸஹ ।
வஸாசலோஸ்மிந் ம்ருக₃ராஜஸேவிதே
ஸம்வர்த₄யஞ்ஸத்ருவதே₄ ஸமுத்யமம் ॥ (46)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄காண்டே₃ ஸப்தவீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

காகுத்தரே! கடல்கள், காடுகள், மலைகள் உள்ளிட்ட இம்மண்ணுலகையே தங்களால் புரட்டிப் போட முடியும் என்னும்போது இந்த இராவணன் எம்மாத்திரம்! (36)

இப்போது மழைக்காலம் தொடங்கிவிட்டது. சரத்காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருங்கள். கோடை வந்ததும், நாட்டு மக்களோடும் கூட்டத்தாரோடும் இராவணனைத் தாங்கள் வதைப்பீர்கள். (37)

வேள்விக் குண்டத்தில், நீறுபூத்திருக்கும் நெருப்பை, ஹோம காலத்தில் நெய் ஆகுதிகளால் சுவாலைவிட்டு எரியச் செய்வதைப் போல, தங்களிடம் மறைந்திருக்கும் பராக்கிரமத்தை நான் நினைவூட்டுகிறேன்; அவ்வளவுதான். (நான், தங்களுக்கு அறிவுரை கூறுவதாக நினைத்துவிடக் கூடாது.)” (38)

இராமன், மனத்திற்கு ஆறுதல் தரக்கூடியதும் நம்பிக்கையூட்டுவதுமான லட்சுமணனின் சொற்களை உன்னிப்பாகக் கேட்டு, மனமாரப் பாராட்டி (இதயத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு), ஆழ்ந்த நட்பைக் காட்டுவதும் இனிமையானதுமான பின்வரும் பதிலைக் கூறினார்— (39)

“லட்சுமணா! மிகவும் பாசமுடைய, நெருக்கமான நட்புடைய, நல்லதையே கோருகிற, வீண்போகாத பராக்கிரமத்தையுடைய உன்னால் எது சொல்லத்தக்கதோ, அதுவே சொல்லப்பட்டது. எல்லாச் செயல்களிலும் கேடு விளைவிக்கின்ற இந்த சோகத்தை நான் முற்றிலும் ஒழித்து விட்டேன். பேராற்றலைக் காட்டுவதற்கு இடையூறாக இல்லாத மனோபலத்தை உண்டாக்கிப் பெருக்கிக் கொள்கிறேன். (40,41)

நான், உன் சொற்களை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். சுகீர்வனுடையதும் நதிகளுடையதுமான உதவியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, சரத்காலம் வரும்வரை காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். (சுகீர்வன் நீண்ட காலம் துன்பத்தை அனுபவித்தவனாதலால், இப்போது சிறிதுகாலம் இன்பமாக இருக்க வேண்டும். நதிகளில் வெள்ளப்பெருக்கு இருந்தால், படைகளுடன் கடந்து செல்வது மிகவும் சிரமம். நதிகளில் தண்ணீர் அளவு குறைய வேண்டும்.) (42)

ஒரு வீரன், இன்னொருவரிடமிருந்து பெற்ற உபகாரத்திற்கு நன்றி தெரிவித்து, கைம்மாறு செய்ய வேண்டும். உதவி பெற்றுக் கொண்டவன், அதை மறந்து பிரதி உபகாரம் செய்யத் தவறினால், பேராற்றல் படைத்த சான்றோர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்துகிறான்.” (43)

இராமனுடைய சொற்கள், தர்க்கரீதியாகச் சரியாக இருப்பதை நன்றாக ஆலோசித்து உணர்ந்து, லட்சுமணன் அவரைக் கொண்டாடி, இரு கைகளையும் குவித்து வணங்கி, கண்களுக்கு நல்விருந்தாகத் தோற்றமளிக்கும் இராமனைப் பார்த்து, தன்னுடைய நல்ல நோக்கத்தை வெளிப்படுத்திப் பின்வருமாறு கூறினான்— (44)

“மாமனிதரே! தாங்கள் கூறியபடி, வானர மன்னன் சுகீர்வன், கூடிய விரைவில் தங்கள் எதிர்பார்ப்பை முடித்துத் தருவான். தாங்கள் எதிரியை ஒழித்துக் கட்டுவதில் உறுதியாக இருங்கள். இந்த மழைக்காலம் முடியும் வரை பொறுமையாக இருக்க வேண்டும். (45)

சீற்றத்தை அடக்கிக் கொள்ளுங்கள்; சரத்காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்போம்; என்னுடன் இருந்துகொண்டு, நான்கு மாதங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். சிங்கங்கள் உலாவும் இந்த மலையில், எதிரியை மாய்ப்பதில் மனத்தைச் செலுத்தியவராக துடிப்புடன் வசித்துக் கொண்டிருங்கள்.” (46)

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்

இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

அஷ்டாவிம்ஸ: ஸர்க்₃:

ப்ரவ்ருஜ்ஜ்ஞம்ப₄ணம்

ஸ தத₂ வாஸிநம் ஹத்வா ஸுக்₃ரீவமபி₄ஷிச்ய ச ।
வஸந் மால்யவத: ப்ருஷ்டே₂ ராமோ லக்ஷ்மணமப்₃ரவீத் ॥ (1)

அயம் ஸ கால: ஸம்ப்ராப்த: ஸமயோ₅த்ய ஜலாக்₃ம: ।
ஸம்பஸ்ய த்வம் நபே₄ர மேகை₄: ஸம்வ்ருதம் கி₃ரிஸந்நிபை₄: ॥ (2)

நவமாஸத்₄ருதம் க்₃ர்ப₄ம் ப₄ாஸ்கரஸ்ய க்₃ப₄ஸ்திபி₄: ।
பீத்வா ரஸம் ஸமுத்₃ராணாம் த்₃யௌ: ப்ரஸு₁தே ரஸாயநம் ॥ (3)

ஸக்யமம்ப₃ரமாருஹ்ய மேக₄ஸோபாநபங்க்திபி₄: ।
குடஜார்ஜுநமாலாபி₄ரலங்கர்தும் தி₃வாகர: ॥ (4)

ஸந்த்₄யாராகே₃ர்த்தி₂தைஸ்தாம்ரைரந்தேஷ்வதி₄கபாண்ட₃ரை: ।
ஸ்திக்₃தை₄ர்ப₄ரபடச்சே₂தை₃ர்ப₃த₃த்₄வ்ரணமிவாம்ப₃ரம் ॥ (5)

மந்த்₃மாருதநிஸ்வாஸம் ஸந்த்₄யாசந்த்₃நரஞ்ஜிதம் ।
ஆபாண்டுஜலத்₃ம் ப₄ாதி காமாதுரமிவாம்ப₃ரம் ॥ (6)

ஏஷா த்₄ம்பரிக்கிஷ்டா நவவாரிபரிப்லுதா ।
ஸீதேவ ஸோகஸந்தப்தா மஹீ ப்₃ாஷ்பம் விமுஞ்சதி ॥ (7)

மேகே₄த்₃ரவிநிர்முக்தா: கஹ்லாரஸுக₂ஸீதலா: ।
ஸக்யமஞ்ஜலிபி₄: பாதும் வாதா: கேதகக்₃ந்தி₄ந: ॥ (8)

ஏஷ பு₂ல்லார்ஜுந: ஸைல: கேதகைரதி₄வாஸித: ।
ஸுக்₃ரீவ இவ ஸாந்தாரிந்த₄ராபி₄ரபி₄ஷிச்யதே ॥ (9)

மேக₄க்ருஷ்ணாஜிநத₄ரா த்₄ராயக்ஞோபவீதிந: ।
மாருதாபூரிதகு₃ஹா: ப்ராதீ₄தா இவ பர்வதா: ॥ (10)

கஸாபி₄ரிவ ஹைமீபி₄ர்வித்யுத்₃பி₄ரபி₄தாடிதம் ।
அந்த: ஸ்தநிதநிர்கே₄ஷம் ஸவேத₃நமிவாம்ப₃ரம் ॥ (11)

நீலமேக₄ஸ்ரிதா வித்யுத்ஸ்பு₂ரந்தீ ப்ரதிப₄ாதி மே ।
ஸ்பு₂ரந்தீ ராவணஸ்யாங்கே வைதே₃ஹீவ தபஸ்விநீ ॥ (12)

இமாஸ்தா மந்மத₂வதாம் ஹிதா: ப்ரதிஹதா தி₃ஸ: ।
அநுலிப்தா இவ க₄நைந்ஷ்டக்₃ரஹநிஸாகரா: ॥ (13)

ஸர்க்கம் : இருபத்தெட்டு

மழைக்கால வருணனை

வாலியைக் கொன்று, பின்னர் சக்ரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து, மால்யவான் என்னும் பெயருடைய பிரஸ்ரவண மலையின் தாழ்வரையில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, (ஒரு நாள்) இராமன், இலக்குவனைப் பார்த்துக் கூறினார்— (1)

“மழையைப் பொழியும் காலம் இப்போது வந்துவிட்டது. மலைகளைப் போன்ற மேகங்களால் ஆகாயம் சூழப்பட்டிருப்பதைப் பார்! வானம் (என்ற மங்கை), சூரியனின் செங்கதிர்கள் மூலமாகப் பெருங்கடல்களின் சாரத்தைக் குடித்து, ஒன்பது மாதங்கள் கர்ப்பம் போல் தன்னிடமே வைத்திருந்து, தூயதான தண்ணீர் என்ற அமுதத்தைப் பொழிகிறது. (2,3)

அடுக்கடுக்கான மேகங்கள் என்னும் படிக்கட்டுகள் மூலம் வான் உச்சிக்கே ஏறிச் சென்று, வெட்பாலை மற்றும் மருது மலர்களால் சூரியனை அலங்கரிக்க இயலும் போல் தோன்றுகிறது. (வானத்தில்) சந்த்யாகாலத்தின் செவ்வொளி படர்ந்து, ஓரங்களில் மிக வெண்மையான, வழவழப்பான முகிற்கூட்டங்கள் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பார்த்தால், ரத்தம் பெருகும் காயத்தைத் துணிக்கிழிசல்களால் கட்டுப்போட்டது போலிருக்கிறது. (4,5)

சந்த்யாகாலம் என்னும் செஞ்சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டும், மெல்ல வீசும் தென்றல் பெருமூச்சை விட்டுக்கொண்டும் வெண்மேகங்களால் சூழப்பெற்ற ஆகாயம் (என்ற புருஷன், தன் விரகதாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ள) வெளிறிய சரீரமுடைய காமத்தால் தவிப்பவன் போல் காணப்படுகிறது. (6)

என்னைப் பிரிந்த சோகத்தால் சீதை கண்ணீர் விடுகிறாள். (அதேபோல, அவளுடைய தாயாரான) இந்த பூமி, இத்தனை காலம் வெப்பத்தை ஏற்றுப் பரிதவித்து, (இப்போது மழைக்காலம் வந்து) முதல் மழை பெய்ததும், (தன்னுள் அடக்கி வைத்திருந்த வெப்பத்தை) ஆவி என்னும் வடிவில் கண்ணீர் விடுகிறது. (7)

மேகத்தின் வயிற்றிலிருந்து வெளிப்படும் காற்று நாற்றிசையிலிருந்தும் வீசுகிறது. செங்கழுநீர் பூப்போல சுகமான குளிர்ச்சியுடையதாய், தாழம்பூவின் மணம் கமழ்வதாக இருக்கிறது. அந்தக் காற்றைக் கைகளில் ஏந்திக் குடிக்கலாம் போலிருக்கிறது. (8)

மலர்ந்த பூக்களையுடைய மருது மரங்களைக் கொண்டதும், தாழம்பூக்களால் மிகவும் வாசனையுடன் விளங்குவதுமான இந்த மலை, எதிரிகளை அழித்துப் பின் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்ட சக்ரீவனைப் போல, நீர்த்தாரைகளால் அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறது. (9)

நிறங்கொண்ட கருமுகில்களாகிய கருமான்தோல்களைத் தரித்துக் கொண்டு, மழைத்தாரைகள் என்ற முப்புரியை அணிந்து கொண்டு, காற்று நிரம்பிய குகைகளையுடைய இந்த மலைகள், வேதமோதும் பிரும்மசாரிகளைப் போலிருக்கின்றன. பொன்னாலான கசைகள் போலிருக்கும் மின்னல்களால் அடிக்கப்பட்டதால், உள்வேதனையுடன் இருக்கும் வானம், மேகமுழக்கத்தை வெளியிடுகிறது. (தன் வேதனையை வெளிப்படுத்துகிறது.) (10,11)

கருமேகங்களிடையே தோன்றித் துடிக்கும் மின்னல், இராவணனது மடியில் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் கற்புக்கரசியான சீதையைப் போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது. (12)

நீருண்ட மேகங்களால் ஆகாயம் மறைக்கப்பட்டிருப்பதால், கிரகங்களும் சந்திரனும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. இருள் சூழ்ந்திருப்பதால் திக்குத்திசைகள் தெரியவில்லை. இந்த நேரம், தன் மனத்திற்குக் கந்தவளோடு சேரத் துடிக்கும் காமுகர்களுக்கு மிகவும் துணை செய்வதாக இருக்கிறது. (13)

க்வசித்₃பு₃ஷ்பாபி₄ஸம்ருத்₃த₄ந் வர்ஷாக₃மஸமுத்ஸுகாந் ।
 குடஜாந் பஸ்ய ஸௌமித்ரே புஷ்பிதாந் கி₃ரிஸாநுஷு ॥
 மம ஸோகாபி₄பூ₄தஸ்ய காமஸந்தீ₃பநாந் ஸ்தி₂தாந் ॥ (14)

ரஜ: ப்ரஸாந்தம் ஸஹிமோ₅த்ய வாயுர்-
 நித₃ாக₄தோ₃ஷ்ப்ரஸரா: ப்ரஸாந்தா: ।
 ஸ்தி₂தா ஹி யாத்ரா வஸுத₄தி₄பாநாம்
 ப்ரவாஸிநோ யாந்தி நரா: ஸ்வதே₃ஸாந் ॥ (15)

ஸம்ப்ரஸ்தி₂தா மாநஸவாஸலுப்₃த₄: ப்ரியாந்விதா: ஸம்ப்ரதி சக்ரவாகா: ।
 அபீ₄க்ஷணவர்ஷோத₃கவிஷ்ணதேஷு யாநாநி மார்கே₃ஷு ந ஸம்பதந்தி ॥ (16)

க்வசித்₃ப்ரகாஸம் க்வசித்₃ப்ரகாஸம் நப₄: ப்ரகீர்ணாம்பு₃த₄ரம் விப₄தி ।
 க்வசித்₃க்வசித்₃பர்வதஸந்நிருத்₃த₄ம் ரூபம் யத₂ா ஸாந்தமஹார்ணவஸ்ய ॥ (17)

வ்யாமிஸ்ரிதம் ஸர்ஜகத்₃ம்பு₃புஷ்பைர்நவம் ஜலம் பர்வதத₄துதாம்ரம் ।
 மயூரகேகாபி₄ரநுப்ரயாதம் ஸைலாபக₃ா: ஸீக்₄ரதரம் வஹந்தி ॥ (18)

ரஸாகுலம் ஷட்பத்₃ஸந்நிகாஸம் ப்ரபு₄ஜ்யதே ஜம்பு₃ப₂லம் ப்ரகாமம் ।
 அநேகவர்ணம் பவநாவதூ₄தம் பூ₄மௌ பதத்யாம்ரப₂லம் விபக்வம் ॥ (19)

வித்யுத்பதாகா: ஸபு₃லாகமாலா:
 ஸைலேந்த்₃ரகூடாக்ருதிஸந்நிகாஸா: ।
 க₃ர்ஜந்தி மேக₄ா: ஸமுதீ₃ர்ணநாத₃ா
 மத்தா க₃ஜேந்த்₃ரா இவ ஸம்யுக₃ஸ்த₂ா: ॥ (20)

வர்ஷோத₃காப்யாமிதஸாத்₃வலாநி ப்ரவ்ருத்தந்ருத்தோத்ஸவப₃ர்ஹிணாநி ।
 வநாநி நிர்வ்ருஷ்டவலாஹகாநி பஸ்யாபராஹ்ணேஷ்வதி₄கம் விப₄ாந்தி ॥ (21)

ஸமுத்₃வஹந்த: ஸலிலாதிப₄ாரம்
 பு₃லாகிநோ வாரித₄ரா நத₃ந்த: ।
 மஹத்ஸு ஸ்ருங்கே₃ஷு மஹீத₄ராணாம்
 விஸ்ரம்ய விஸ்ரம்ய புந: ப்ரயாந்தி ॥ (22)

மேக₄ாபி₄காமா பரிஸம்பதந்தி ஸம்மோதி₃தா ப₄தி பு₃லாகபங்க்தி: ।
 வாதாவதூ₄தா வரபௌண்ட₃ரீகீ லம்பே₃வ மாலா ரசிதாம்ப₃ரஸ்ய ॥ (23)

பு₃லேந்த்₃ரகோபாந்தரசித்ரிதேந விப₄தி பூ₄மிர்நவஸாத்₃வலேந ।
 க₃ாத்ராநுவ்ருத்தேந ஸாகப்ரபே₄ண நாரீவ லாக்ஷே₃க்ஷிதகம்பு₃லேந ॥ (24)

நித்₃ரா ஸநை: கேஸவமப்₃யுபைதி த்₃ருதம் நதீ₃ ஸாக₃ரமப்₃யுபைதி ।
 ஹ்ருஷ்டா பு₃லாகா க₃நமப்₃யுபைதி காந்தா ஸகாமா ப்ரியமப்₃யுபைதி ॥ (25)

லட்சுமணா! மலைத்தாழ்வரைகளில், சில இடங்களில் மழைக்காலத்தின் வருகையினால் மிகவும் மகிழ்ந்திருப்பது போலவும், வேறு சில இடங்களில் முதல் மழை கிளப்பிவிட்ட நீராவி நிறைந்ததும், சில இடங்களில் நன்றாக மலர்ந்து விளங்கும் வெம்பாலை மரங்களையும் பார். (இந்தக் காட்சி) சோகத்தால் (விரகத்தால்) தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னுடைய காம உணர்வுகளைத் தூண்டிவிடுவதைப் போலிருக்கிறது. (14)

பூமியின் துகள்கள் அடங்கிவிட்டன; காற்று குளிர்ச்சியாக வீசுகிறது; வெளிநாட்டின் மேல் படையெடுக்க விரும்பும் மன்னர்களின் பிரயாணம் நின்றுவிட்டது; தூரதேசங்களுக்குச் சென்றிருக்கும் மனிதர்கள் தங்கள் நாடுகளுக்குச் செல்கிறார்கள். (15)

மானஸரோவரில் வசிக்க விரும்பிய சக்ரவாகங்கள், தத்தம் பேடைகளுடன் இப்போது புறப்பட்டுவிட்டன. ஓயாமல் பெய்யும் மழையினால் சாலைகள் சேறும்-சகதியுமாகிவிட்டதால் தேர் முதலிய வாகனங்கள் ஓடவில்லை. ஆகாயத்தில் மேகச் சிதறல்கள் பரவியிருக்கின்றன. அவை இல்லாத இடங்களில் ஆகாயம் பிரகாசமாகவும், மேகத்தால் மூடப்பட்ட இடங்களில் ஒளிமங்கியும் காணப்படுகிறது. மேலும் சில இடங்களில், ஓங்கி நிற்கும் மலைகளால் மறைக்கப்பட்டு அலையில்லாத சமுத்திரம் போல் காட்சி தருகிறது. (16,17)

மலையில் பாயும் நதிகள், ஆச்சா-கடம்ப மலர்கள் தூவப்பெற்றும் மலைத்தாதுக்களால் சிவந்தும் மயில்களின் அகவல் சப்தத்திற்கு இணையான ஒலியுடனும் புதிதான மழை நீரை மிக வேகமாகச் சுமந்து செல்கின்றன. கருமையான வண்டுகள் போன்ற, இனிய நாவற்பழங்களை மக்கள் ஏராளமாக உண்கிறார்கள். பற்பல நிறமுடைய கனிந்த மாம்பழங்கள் காற்றினால் அடிக்கப்பட்டு பூமியில் விழுகின்றன. (18,19)

மேகங்கள், மலைச்சிகரங்கள் போல் விளங்குகின்றன; அவைகளில், மின்னல் என்னும் பதாகைகள் ஒளிவீசுகின்றன; வரிசை வரிசையாகச் செல்லும் கொக்குகள், வெண்மையான மாலைபோல் அமைந்திருக்கின்றன; போர்க்களத்தில் மதநீர் விட்டுக் கொண்டிருக்கும் பேராற்றல் மிக்க யானைகளின் கர்ஜனையைப் போல் இடியோசையை முழக்குகின்றன. (20)

மழைநீரால், காட்டில் புல்-புதர்கள் செழிப்பாக வளர்ந்திருக்கின்றன; மயில்கள் உற்சாகத்துடன் நடனமாடுகின்றன; மேகங்கள் இடைவிடாமல் மழையைப் பொழிகின்றன. பார், இந்த பின்மாலைப் பொழுது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது! (21)

கொக்குகளின் வரிசைகளால் அழகாக விளங்கும் மேகங்கள், நிறையத் தண்ணீரைச் சுமந்து கொண்டு, (நடுவில் களைத்துப் போனாற்போல) உயர்வான மலைமுகடுகளில் தங்கித் தங்கி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு, மறுபடியும் இடியோசை எழுப்பிக் கொண்டு செல்கின்றன. (22)

கொக்குகளின் வரிசை, (கர்ப்பம் தரிக்கும் விருப்பத்துடன்) மேகத்தினிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்டு மேலே மேலே பறந்து செல்வதைப் பார்த்தால், அழகான வெண்டாமரை மாலை காற்றால் அசைக்கப்பட்டு, ஆகாயத்தில் கட்டித் தொங்க விடப்பட்டதைப் போல் இருக்கின்றது. (23)

சின்னஞ்சிறிய (செந்நிறமான) இந்தரகோபம் என்ற பூச்சிகள், புதிதாக முளைத்த புல்தரையில் ஆங்காங்கே காணப்படுவதைப் பார்த்தால், பூமியானது, அரக்குவண்ண வேலைப்பாடுகள் கொண்ட கிளிப்பச்சை சால்வையைத் தன் உடம்பில் போர்த்திக் கொண்ட ஒரு பெண் போல் இருக்கிறது. (24)

(மழைக்காலத்தின் தொடக்கத்தில்) நித்திராதேவி மெல்ல மெல்ல ஸ்ரீமந்நாராயணனை நெருங்குகிறாள்; ஆறு, கடலை நோக்கி வேகமாக ஓடுகிறது; மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய கொக்கு, வானத்தை நாடிச் செல்கிறது; இளநங்கை, இன்பநுகர்ச்சியில் விருப்பங்கொண்டு தன் கணவனிடம் செல்கிறாள். (25)

ஜாதா வநாந்தா: ஸிகி₂ஸம்ப்ரந்ருத்தா ஜாதா: கதும்பு₃: ஸகதும்பு₃ஸாக₂: ।
ஜாதா வருஷா கே₃ஷா ஸமாநகாமா ஜாதா மஹீ ஸஸ்யவநாபி₄ராமா ॥ (26)

வஹந்தி வர்ஷந்தி நத₃ந்தி பு₄ந்தி
த₄யாயந்தி ந்ருத்யந்தி ஸமாஸ்வஸந்தி ।
நத₃யோ க₄நா மத்தக₃ஜா வநாந்தா:
ப்ரியாவிஹீநா: ஸிகி₂ந: ப்லவங்க₃: ॥ (27)

ப்ரஹர்ஷிதா: கேதகபுஷ்பக₃ந்த₄மாக₄ராய ஹ்ருஷ்டா வநநிர்ஜரேஷு ।
ப்ரபாதஸப்₃த₃ாகுலிதா க₃ஜேந்த₃ரா: ஸார்த₄ம் மயூரை: ஸமத₃ா நத₃ந்தி ॥ (28)

த₄ாராநிபாதைரபி₄ஹந்யமாநா: கதும்பு₃ஸாக₂ாஸு விலம்பு₃மாநா: ।
ஷணார்ஜிதம் புஷ்பரஸாவக₃ாட₄ம் ஸநைர்மத₃ம் ஷட்சரணாஸ்த்யஜந்தி ॥ (29)

அங்க₃ாரகூர்ணோத்கரஸந்நிகாஸை:
ப₂லை: ஸுப்ர்யாப்தரஸை: ஸம்ருத்₃தை₄: ।
ஜம்பூத்₃ருமாணாம் ப்ரவிபு₄ந்தி ஸாக₂ா
நிலியமாநா இவ ஷட்பதெ₃ளகை₄: ॥ (30)

தடி₃த்பதாகாபி₄ரலங்க்ருதாநாமுதீ₃ர்ணக₃ம்பீ₄ரமஹாரவாணாம் ।
விபு₄ந்தி ரூபாணி வலாஹகாநாம் ரணோத்யதாநாமிவ வாரணாநாம் ॥ (31)

மார்க₃ாங்க₃: ஸைலவநாநுஸாரீ ஸம்ப்ரஸ்தி₂தோ மேக₄ரவம் நிஸம்ய ।
யுத்₃த₄ாபி₄காம: ப்ரதிநாக₃ஸங்கீ மத்தோ க₃ஜேந்த₃ர: ப்ரதிஸந்நிவ்ருத்த: ॥ (32)

க்வசித்ப்ரகீ₃தா இவ ஷட்பதெ₃ளகை₄:
க்வசித்ப்ரந்ருத்தா இவ நீலகண்டை₂: ।
க்வசித்ப்ரமத்தா இவ வாரணேந்த₃ரைர்-
விபு₄ந்த்யநேகாஸ்ரயிணோ வநாந்தா: ॥ (33)

கதும்பு₃ஸர்ஜார்ஜுநகந்த₃லாட்₄யா வநாந்தபூ₄மிர்நவவாரிபூர்ணா ।
மயூரமத்தாபி₄ருதப்ரந்ருத்தைராபாநபூ₄மிப்ரதிமா விபு₄தி ॥ (34)

முத்தாஸகாஸம் ஸலிலம் பதத்₃வை
ஸுநிர்மலம் பத்ரபுடேஷு லக்₃நம் ।
ஹ்ருஷ்டா விவர்ணச்ச₂த₃நா விஹங்க₃:
ஸுரேந்த₃ரத₃த்தம் த்ருஷிதா: பிபு₃ந்தி ॥ (35)

ஷட்பாத₃தந்த்ரீமது₄ராபி₄த₄ாநம்
ப்லவங்க₃மோதீ₃ரிதகண்ட₂தாலம் ।
ஆவிஷ்க்ருதம் மேக₄ம்ருத₃ங்க₃நாத₃ர்-
வநேஷு ஸங்கீ₃தமிவ ப்ரவ்ருத்தம் ॥ (36)

வனப்பிரதேசங்கள், மயில்களின் நாட்டியத்தினால் அழகாக விளங்குகின்றன; கடம்ப மரங்கள், மலர்களாலும் கிளைகளாலும் நிறைந்திருக்கின்றன; காளைகள், பசுக்களிடம் காமம் கொண்டிருக்கின்றன; பூமியானது, பச்சைப்பசேல் என்று விளங்கும் பயிர் நிலங்களாலும் அடர்த்தியான தோப்புகளாலும் கண்ணுக்கு விருந்தாக ஆகியிருக்கிறது. (26)

ஆறுகள் நீர்ப்பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றன; முகில்கள் மழையைப் பொழிகின்றன; மதயானைகள் பிளிறுகின்றன; அடர்ந்த மரத்தோப்புகள் அழகாக விளங்குகின்றன; நேசத்திற்குரிய நங்கையை விட்டுப் பிரிந்திருப்பவர்கள், அவளையே நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்; மயில்கள் தோகை விரித்து ஆடுகின்றன; வானரங்கள், கவலையில்லாமல் நிம்மதியாக இருக்கின்றன. (27)

பலம் மிகுந்த யானைகள், காட்டு நீர்வீழ்ச்சிகளில் தாழம்பூவின் மணத்தை நுகர்ந்து மதங்கொண்டவைகளாகி, நீர்வீழ்ச்சியின் ஓசையால் மனம் கலங்கி, மயில்களின் அகவல்களுக்கிணங்க, அவைகளுடன்கூட (மென்மையாக)ப் பிளிறுகின்றன. (28)

வேகமாகப் பொழியும் மழைத்தாரைகளால் தாக்கப்பட்டு, கடம்ப மரக் கிளைகளில் தொங்கிக் கொண்டு, மலர்களின் மகரந்த ரசத்தைச் சுவைத்த வண்டுகள், மனமயக்கத்தை மெல்ல விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. (29)

நாவல் மரங்களின் கிளைகள், கரிப்பொடி பூசப்பட்டு மிகவும் சுவை நிறைந்த ஏராளமான பழங்களால், வண்டுக் கூட்டங்களால் மொய்க்கப்படுகின்றவை போலவே விளங்குகின்றன. (30)

மின்னல் என்னும் கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மிகவும் உரத்த ஒலியுடன் இடி இடிக்கும் பெரிய மேகங்கள், போர்க்களத்திற்குக் கிளம்பிச் செல்லும் பெரிய யானைகளுடைய வடிவத்தை ஒத்திருக்கின்றன. (31)

மலை-காடுகளில் தன் இஷ்டப்படி திரியும் யானை, மேகத்தின் இடி முழக்கத்தைக் கேட்டு, அது தன் எதிரியின் கர்ஜனை என்ற சந்தேகங்கொண்டு, அதனுடன் போர் செய்ய விரும்பி, ஒலி வந்த இடத்தைக் குறி வைத்துத் திரும்பிச் சென்றது. (32)

இந்த காட்டுப் பகுதியின் சில இடங்களில் வண்டுக் கூட்டங்களின் ரீங்கார இசை கேட்கிறது; சில இடங்களில் மயில்கள் தோகை விரித்தாடுகின்றன; சில இடங்களில் மதங்கொண்ட யானைகள் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்தப் பிரதேசம், இவ்விதம் பல உணர்ச்சிகளுக்கும் இடம் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. (33)

இந்த காட்டுப் பகுதியில் கடம்பு, ஆச்சா, மருது, நிலத்தாமரை முதலிய மரங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன; ஆங்காங்கே, புது மழையின் நீர் தேங்கியிருக்கிறது; அதனால், மயில்கள் உற்சாகத்துடன் நடனமாடுகின்றன. (இந்தச் சூழ்நிலையைப் பார்க்கும் போது) இந்த இடம் மதுபானம் செய்யும் இடம் போல் இருக்கிறது. (34)

மேகங்களுக்கு அதிபதியான இந்திரனின் விருப்பப்படி பெய்த மழையின் நீர்த்துளிகள், தொன்னை போல் குழிவான இலைகளில் முத்துக்கள் போல் தங்கியுள்ளன. பல வண்ணச் சிறகுகளைக் கொண்ட பறவைகள், மனம் பூரித்து அந்த நீர்த்துளிகளைப் பருகி, தம் தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்கின்றன. (35)

காட்டில், வண்டுகளின் ரீங்காரம் என்னும் இனிய வீணையின் நாதம்; (கையால் போட வேண்டிய தாளத்தை) வாயால் தாளம் போடுவது போல் தவளைகள் எழுப்பும் ஓசை; மேகங்களின் அடக்கமான இடி முழக்கம் என்ற மிருதங்க ஒலி. ஆகா, இங்கே ஒரு பாட்டுக் கச்சேரியே தொடங்கி நடப்பது போலிருக்கிறது! (36)

க்வசித்ப்ரந்ருத்தை: க்வசிது₃ந்நத₃த்₃பி₄:

க்வசிச்ச வ்ருக்ஷாக்₃ரநிஷண்ணகாயை: ।

வ்யாலம்ப₃ப₃ர்ஹாப₄ரணைர்மயூரைர்-

வநேஷு ஸங்கீ₃தமிவ ப்ரவ்ருத்தம் ॥ (37)

ஸ்வநைர்க₄நாநாம் ப்லவக₃ா: ப்ரபு₃த்₃த₄ா விஹாய நித்₃ராம் சிரஸம்நிருத்₃த₄ாம் ।

அநேகருபாக்ருதிவர்ணநாத₃ா நவாம்பு₃த₄ாராபி₄ஹதா நத₃ந்தி ॥ (38)

நு₃த்ய: ஸமுத்₃வாஹிதசக்ரவாகாஸ்தடாநி ஸரீ₃ணாந்யபவாஹயித்வா ।

த்₃ருப்தா நவப்ராப₄ருதபூர்ணபே₄க₃ா த்₃ருதம் ஸ்வப₄ர்தாரமுபோபயாந்தி ॥ (39)

நீலேஷு நீலா: ப்ரவிப₄ாந்தி ஸக்தா

மேகே₄ஷு மேக₄ா நவவாரிபூர்ணா: ।

த₃வாக்₃நித₃க்₃தே₄ஷு த₃வாக்₃நித₃க்₃த₄ா:

ஸைலேஷு ஸைலா இவ ப₃த்₃த₄மூலா: ॥ (40)

ப்ரஹ்ருஷ்டஸந்நாதி₃தப₃ர்ஹிணாநி ஸஸக்ரகே₃பாகுலஸாத்₃வலாநி ।

சரந்தி நீபார்ஜுநவாஸிதாநி க₃ஜா: ஸுரம்யாணி வநாந்தராணி ॥ (41)

நவாம்பு₃த₄ாராஹதகேஸராணி த்₃ருதம் பரித்யஜ்ய ஸரோருஹாணி ।

கத₃ம்பு₃ஷ்பாணி ஸகேஸராணி வநாநி ஹ்ருஷ்டா ப்₄ரமரா: பதந்தி ॥ (42)

மத்தா க₃ஜேந்த்₃ரா முதி₃தா க₃வேந்த்₃ரா

வநேஷு விஸ்ராந்ததரா ம்ருகே₃ந்த்₃ரா: ।

ரம்யா நகே₃ந்த்₃ரா நிப்₄ருதா நரேந்த்₃ரா:

ப்ரக்ரீ₃தோ வாரித₄ரை: ஸுரேந்த்₃ர: ॥ (43)

மேக₄ா: ஸமுத்₃த₄ா₃தஸமுத்₃ரநாத₃ா மஹாஜலௌகை₄ர்க₃க₃நாவலம்ப₃ா: ।

நதீ₃ஸ்தடாகாநி ஸராம்ஸி வாபீர்மஹீம் ச க்ருத்ஸநாமபவாஹயந்தி ॥ (44)

வர்ஷப்ரவேக₃ா விபுலா: பதந்தி ப்ரவாந்தி வாதா: ஸமுதீ₃ர்ணகே₄ஷா: ।

ப்ரநஷ்டகூலா: ப்ரவஹந்தி ஸீக்₄ரம் நத்யோ ஜலைர்விப்ரதிபந்நமார்க₃ா: ॥ (45)

நரைர்நரேந்த்₃ரா இவ பர்வதேந்த்₃ரா: ஸுரேந்த்₃ரத₃த்தை: பவநோபநீதை: ।

க₄நாம்பு₃கும்பை₄ரபி₄ஷிச்யமாநா ரூபம் ஸ்ரியம் ஸ்வாமிவ த₃ர்ஸயந்தி ॥ (46)

க₄நோபகூ₄த₄ம் க₃க₃நம் ஸதாரம் ந ப₄ாஸ்கரோ த₃ர்ஸநமப்யுபைதி ।

நவைர்ஜலௌகை₄ர்த₄ரணீ வித்ருப்தா தமோவிலிப்தா ந தி₃ஸ: ப்ரகாஸா: ॥ (47)

மஹாந்தி கூடாநி மஹீ₄ராணாம் த₄ாராபி₄தெ₄ளதாந்யதி₄கம் விப₄ாந்தி ।

மஹாப்ரமாணைர்விபுலை: ப்ரபாதைர்முக்தாகலாபைரிவ லம்ப₃மாநை: ॥ (48)

ஸைலோபலப்ரஸ்க₂லமாநவேக₃ா: ஸைலோத்தமாநாம் விபுலா: ப்ரபாதா: ।

கு₃ஹாஸு ஸந்நாதி₃தப₃ர்ஹிணாஸு ஹாரா விஸீர்யந்த இவாபி₄ப₄ாந்தி ॥ (49)

காட்டில் சில இடங்களில் (மயில்கள்) ஆடுகின்றன; சில இடங்களில் அகவுகின்றன; சில இடங்களில் மரக்கிளைகளின் நுனியில் உட்கார்ந்து கேட்கின்றன - இவ்வாறு, விசாலமான தோகை என்னும் அணிகலன்களைப் பூண்ட மயில்களால் இசைக் கச்சேரி (பாட்டு-நாட்டியம்) ஆரம்பிக்கப்பட்டதைப் போலிருக்கிறது! (37)

மேகங்களின் முழக்கங்களால், நீண்டகால உறக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொண்ட, பலவகை வடிவங்களையும் நிறத்தையும் உடலமைப்பையும் கொண்ட தவளைகள், புதிதாகப் பெய்த மழையினால் உற்சாகமடைந்து உரத்த குரலில் சப்திக்கின்றன. ஆற்றின் வேகம் கரைகளை உடைத்துத் தள்ளுகிறது; மேலே சக்ரவாகப் பறவைகள் பறந்து வருகின்றன; ஆறுகள் (கரையோர மரங்களிலிருந்து) புதிதாக, தானாக விழுந்த மலர்-பழங்களை உணவாக எடுத்துக் கொண்டு, தன் கணவனான கடலை நோக்கி வெகுவேகமாக ஓடுகின்றன. (38,39)

காட்டுத் தீயினால் வேரோடு அழிக்கப்பட்ட மலைகள், காட்டுத் தீயினால் அடியோடு நாசம் செய்யப்பட்ட மலைகளுடன் இணைந்தாற்போல, புத்தம் புதிய நீருண்ட கருமேகங்கள், நீருண்ட பிற மேகங்களுடன் இணைந்து விளங்குகின்றன. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் கம்பீரமாகத் திரியும் மயில்கள் அகவுகின்றன; இந்த்ரகோபப் பூச்சிகள் நிறைந்திருக்கும் இளம் புல்வெளிகள்; கடம்பு-மருது மரங்களின் மலர்களின் நறுமணம் - இவற்றோடு அழகுற விளங்கும் காடுகளில் அநேக யானைகள் சுற்றித் திரிகின்றன. (40,41)

வண்டுகள், புதிய மழைத்தாரைகளால் மகரந்தத்தை இழந்த தாமரைப் பூக்களை விட்டுவிட்டு, மகரந்த தாதுக்களையுடைய புதிய கடம்ப மலர்களில் மகிழ்ச்சியோடு வீழ்கின்றன. பேராற்றல் படைத்த யானைகள் மதம் கொண்டிருக்கின்றன; காளைகள் களிப்புடன் இருக்கின்றன; சிங்கங்கள் காடுகளில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன; மலைகள் அழகாக விளங்குகின்றன; மன்னர்கள் (மழைக்காலத்தில், படையெடுப்பு பற்றிய சிந்தனையில்லாமல், அரண்மனையிலேயே) வாளாவிருக்கிறார்கள். தேவேந்திரன் மேகங்களோடு விளையாடிப் பொழுது போக்குகிறான். (42,43)

ஏராளமான நீருண்ட மேகக்கூட்டங்கள் ஆகாயத்தில் தவழ்ந்தபடி, பேரிரைச்சலிடும் சமுத்திரத்தின் அலையோசை போல் முழங்கிக் கொண்டு, ஆறுகள், குளங்கள், ஓடைகள், கிணறுகள் மற்றும் மண்தரை முழுவதையும் நீரால் வழியச் செய்கின்றன. வெகுவேகமாக மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது; காற்று, நாற்றிசையிலும் வேகமாக வீசுகிறது; நதிகளின் நீர்ப்பெருக்கு கரைகளைத் தகர்த்து, குறுக்கே குவிப்பதால் (ஆங்காங்கே மணல் மேட்டிட்டு) நதியின் போக்கு மாறிப் போகிறது. (44,45)

மானிடர்கள், கலசநீரினால் மன்னர்களுக்கு அபிஷேகம் செய்து வைக்கிறார்கள். அதேபோல, இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டதும் வாயுவினால் கொண்டு வரப்பட்டதுமான மேகம் என்ற வடிவம் கொண்ட கலச நீரான மழையினால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட மலைகள், தத்தம் தூய வடிவத்தையும் பேரழகையும் தெளிவாகக் காட்டுவது போலிருக்கின்றன. (46)

மேகக் கூட்டங்களினால் ஆகாயம் முழுவதும் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதனால், இரவில் தாரகைகளும், பகலில் சூரியனும் தென்படுவதில்லை. புதிதாக, ஏராளமான தண்ணீரைப் பெற்ற பூமி மிகவும் திருப்தியடைந்திருக்கிறது. (47)

இருளால் திசைகள் மூடப்பட்டிருப்பதால், திக்கு-திசை தெளிவாகத் தெரியவில்லை. மழைப்பொழிவினால் நீராட்டப்பட்ட மலைச்சிகரங்கள், அநேக அருவிகளின் பெருக்கினால், முத்துமாலைகள் அணிந்தாற்போல பேரழகுடன் விளங்குகின்றன. (48)

மலைப்பாறைகளில் மோதுண்டு, வேகம் தடைப்பட்ட, சிறந்த மலைகளின் நீரருவிகள், மயில்களின் அகவல் எதிரொலிக்கும் குகைகளுக்குள் நுழைந்து, அறுந்து, சிதறிப்போன முத்துமாலைகள் போல் காட்சி தருகின்றன. (49)

ஸீக்₄ரப்ரவேக₃ா விபுலா: ப்ரபாதா நிர்₄தெ₄ளதஸ்ருங்கே₃பதலா கி₃ரீணாம் ।
முக்தாகலாபப்ரதிமா: பதந்தோ மஹாகு₃ஹோத்ஸங்க₃தலைர்த₄ரியந்தே ॥ (50)

ஸுரதாமர்த₃விச்சி₂ந்நா: ஸ்வக₃ஸ்த்ரீஹாரமௌக்திகா: ।
பதந்தீவாகுலா தி₃சுஷு தோயத₄ாரா: ஸமந்தத: ॥ (51)

நிலியமாநைர்விஹகை₃ர்நிமீலத்₃பி₄ப்ச பங்கஜை: ।
விகஸந்த்யா ச மாலத்யா க₃தோ₄ஸ்தம் க்ருாயதே ரவி: ॥ (52)

வ்ருத்தா யாத்ரா நரேந்த்₃ராணாம் ஸேநா ப்ரதிநிவர்ததே ।
வைராணி சைவ மார்க₃யாப்ச ஸலிலேந ஸமீக்ருதா: ॥ (53)

மாஸி ப்ரோஷ்ட₂பதே₃ ப்₃ரஹ்ம ப்₃ராஹ்மணாநாமதீ₄யதாம் ।
அயமத்₄யாயஸமய: ஸாமக₃ாநாமுபஸ்தி₂த: ॥ (54)

நிவ்ருத்தகர்மாயதநோ நூநம் ஸஞ்சிதஸஞ்சய: ।
ஆஷாட₄மப்யுபக₃தோ ப₄ரத: கோஸலாதி₄ப: ॥ (55)

நூநமாபூர்யமாணாயா: ஸரய்வா வர்த₄தே ரய: ।
மாம் ஸமீக்ஷய ஸமாயாந்தமயோத்₄யாயா இவ ஸ்வந: ॥ (56)

இமா: ஸ்பீ₂தகு₃ணா வர்ஷா: ஸுக்₃ரீவ: ஸுக₂மஸ்நுதே ।
விஜிதாரி: ஸத₃ாரப்ச ராஜ்யே மஹதி ச ஸ்தி₂த: ॥ (57)

அஹம் து ஹ்ருதத₃ாரப்ச ராஜ்யாச்ச மஹதஸ்ச்யுத: ।
நதீ₃க்ஷலமிவ க்லிந்நமவஸீத₃ாமி லக்ஷ்மண ॥ (58)

ஸோகப்ச மம விஸ்தீர்ணோ வர்ஷாப்ச ப்₄ருஸது₃ர்குமா: ।
ராவணப்ச மஹாஞ்ஸத்ருரபாரம் ப்ரதிப₄ாதி மே ॥ (59)

அயாத்ராம் சைவ த்ருஷ்டவேமாம் மார்க₃யாப்ச ப்₄ருஸது₃ர்குமாந் ।
ப்ரணதே சைவ ஸுக்₃ரீவே ந மயா கிஞ்சிதீ₃ரிதம் ॥ (60)

அபி சாதிபரிக்லிஷ்டம் சிராத்த₃ாரை: ஸமாக₃தம் ।
ஆத்மகார்யக₃ரீயஸ்த்வாத்₃வக்தும் நேச்ச₂ாமி வாநரம் ॥ (61)

ஸ்வயமேவ ஹி விஸ்ரம்ய க்ருாத்வா காலமுபாக₃தம் ।
உபகாரம் ச ஸுக்₃ரீவோ வேத்ஸ்யதே நாத்ர ஸம்ஸய: ॥ (62)

தஸ்மாத்தகாலப்ரதிசேஷாஹம் ஸ்தி₂தோ₄ஸ்மி ஸுப₄லக்ஷண ।
ஸுக்₃ரீவஸ்ய நதீ₂நாம் ச ப்ரஸாத₃மநுபாலயந் ॥ (63)

உபகாரேண வீரோ ஹி ப்ரதிகாரேண யுஜ்யதே ।
அக்ருதக்ரு₄ாப்ரதிக்ருதோ ஹந்தி ஸத்த்வவதாம் மந: ॥ (64)

மிக வேகமாகச் செல்பவைகளும் ஏராளமானவைகளும் மலைமுகடுகளின் அடித்தளங்களைக் கழுவித் தூய்மையாக்கி இருப்பவைகளும் பார்ப்பதற்கு முத்துமாலைகள் போல் விளங்குபவைகளுமான நீரருவிகளைப் பெரிய பெரிய குகைகள் தங்கள் மடியில் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. (குகைகள், நீரருவிகளின் தண்ணீரால் நிரம்பிவிட்டன.) (50)

இன்பக்கேளிக்கையின் போது, அமர மங்கையர்களின் முத்துமாலைகள் அங்கங்களின் உரசலினால் அறுந்து போவது போல், மழைத்தாரைகள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் எல்லாத் திசைகளிலும் சிதறி விழுகின்றன. பறவைகள் தத்தம் கூடுகளில் பதுங்குகின்றன; தாமரைகள் கூம்பிப் போயிருக்கின்றன; முல்லைப் பூக்கள் மலர்கின்றன. இந்தக் காரணங்களால், 'சூரியன் அஸ்தமித்து விட்டான்' என்பதை அறிய முடிகிறது. (கனத்த மேகக் கூட்டங்கள் வானமெங்கும் குழந்திருப்பதால், காலப்பொழுதை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.) (51,52)

மன்னர்களின் அந்நிய நாட்டுப் படையெடுப்பு நின்று போய்விட்டது; யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்ற படைகள் திரும்பி வந்துவிட்டன. மன்னர்கள் மனத்திலிருந்த பகைமையும், போக்குவரத்திற்கான நெடுஞ்சாலைகளும் (பெருமழை காரணமாக) கண்ணுக்குப் புலனாகாமல் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. வேதாத்யயனம் செய்ய விரும்பும் சாமவேத அந்தணர்கள், மறை ஓதலைத் தொடங்கும் புரட்டாசி மாதம் வந்துவிட்டது. (53,54)

கோசல நாட்டின் மன்னனான பரதன், (மழைக்காலத்திற்குத் தேவையான பொருள்களைச் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டு) வெளி அலுவல்களை முடித்து, அரண்மனைக்குள் இருந்து கொண்டு, கடந்த ஆடி மாதப் பெளர்ணமியில் விரத தீட்சை ஏற்றிருப்பான். (55)

நான், காட்டுக்குப் புறப்பட்டபோது, அயோத்தி மக்களின் துக்கமயமான கூக்குரல் எவ்வாறு பெருகிக் கொண்டே போயிற்றோ, அவ்வாறே, இப்போது சரயூ நதியில் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டு, நதியின் வேகம் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும். (56)

இந்த மாரிக்கால மாதங்கள், பல்வகையான குணங்களோடு விளங்குகின்றன. சுகர்வன், தன் பகைவனை வென்று, விசாலமான ராஜ்யத்தைப் பெற்று, மனைவியோடுகூட சுகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். லட்சுமணா! ஆனால், என் நிலைமையைப் பார்! மாபெரும் நாட்டை இழந்தேன்; மனைவியோ, கவர்ந்து செல்லப்பட்டாள். வெள்ளப் பெருக்கினால் கரைக்கப்படும் ஆற்றங்கரையைப் போல் நலிவடைந்திருக்கிறேன். (57,58)

அளவில்லாத சோகத்தில் நான் இருக்கிறேன். (அதை, மேலும் வளர்ப்பதைப் போல) இந்த மழைக்காலத்தைக் கழிப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆற்றல் மிக்க எதிரியான இராவணனை வெல்ல முடியாதென தோன்றுகிறது. (இந்த மாரிக்காலம்) பிரயாணத்திற்கு உகந்ததல்ல என்பதையும், போகும் பாதைகளும் மிகவும் மோசமாக இருக்கும் என்பதையும் கருத்தில் கொண்டே, சுகர்வன் வணக்கத்துடன் கேட்டபோதும், நான் அவனை அவசரப்படுத்தவில்லை. (59,60)

வானரனான சுகர்வன் நீண்ட காலமாகக் கஷ்டம் அனுபவித்தவன்; வெகுநாட்களுக்குப் பின் இப்போது மனைவியோடுகூட இருக்கிறான். என்னுடைய காரியமோ மிகப்பெரியது. (சிறு முயற்சியாலோ, சில நாட்களிலோ செய்து முடிக்கக் கூடியதல்ல.) அதனால்தான், இப்போது அவனைத் துரிதப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. (61)

சிறிதுகாலம் இன்பமாகப் பொழுதுபோக்கிவிட்டு, ஏற்ற காலம் வந்தவுடன் அவன் தானாகவே வந்து, தன் நன்றிக்கடனைத் தீர்ப்பான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவேதான், ஆணழகனே! சுகர்வன் உதவி செய்வதற்கு ஏற்ற காலத்தையும், நதிகளின் நீர்மட்டம் குறையும் காலத்தையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு காத்துக் கிடக்கிறேன். ஒரு வீரனுக்கு உபகாரம் செய்தால், அவன் அதற்குப் பிரதியாக நன்றி செலுத்துவான். அப்படி செலுத்தத் தவறினால், சான்றோர்களின் நல்மனத்தை நோகச் செய்வான். (சான்றோர்கள் அத்தகைய வஞ்சகனை நிந்திப்பார்கள்.)" (62-64)

தேநைவமுத்த: ப்ரணிதாய லக்ஷ்மண:

க்ருதாஞ்ஜலிஸ்தத்ப்ரதிபூஜ்ய ப₄ஷிதம் ।

உவாச ராமம் ஸ்வபி₄ராமத₃ர்ஸநம்

ப்ரத₃ர்ஸயந் த₃ர்ஸநமாத்மந: ஸுப₄ம் ॥

(65)

யதே₂க்தமேதத்தவ ஸர்வமீப்ஸிதம்

நரேந்த்₃ர கர்தா ந சிராத்த₄ரீஸ்வர: ।

ஸரத்ப்ரதீக்ஷ: க்ஷமதாமிமம் ப₄வாஞ்-

ஜலப்ரபாதம் ரிபுநிக்₃ரஹே த்₄ருத: ॥

(66)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே

கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ அஷ்டாவிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஏகோநத்ரிம்ஸ: ஸர்க்₃:

ஹநுமத்ப்ரதிபே₃ாத₄நம்

ஸமீக்ஷய விமலம் வ்யோம க்ருதவித்யுத்₃வலாஹகம் ।

ஸாரஸாரவஸங்கு₄ஷ்டம் ரம்யஜ்யோத்ஸநாநுலேபநம் ॥

(1)

ஸம்ருத்₃த₄ார்த₂ம் ச ஸுக்₃ரீவம் மந்த₃த₄ர்மார்த₂ஸங்க்₃ரஹம் ।

அத்யர்த₂மஸதாம் மார்க்₃மேகாந்தக்₃தமாநஸம் ॥

(2)

நிவ்ருத்தகார்யம் ஸித்₃த₄ார்த₂ம் ப்ரமத₃ாபி₄ரதம் ஸத₃ா ।

ப்ராப்தவந்தமபி₄ப்ரேதாந் ஸர்வாநபி மநோரத₂ாந் ॥

(3)

ஸ்வாம் ச பத்நீமபி₄ப்ரேதாம் தாராம் சாபி ஸமீப்ஸிதாம் ।

விஹரந்தமஹோராத்ரம் க்ருதார்த₂ம் விக்₃தஜ்வரம் ॥

(4)

க்ரீ₂ந்தமிவ தே₃வேந்த்₃ரம் நந்த₃நோப்ஸரஸாம் க்ருணை: ।

மந்த்ரிஷு ந்யஸ்தகார்யம் ச மந்த்ரிணாமநவேக்ஷகம் ॥

(5)

உத்ஸந்நராஜ்யஸந்தே₃ஸம் காமவ்ருத்தமவஸ்தி₂தம் ।

நிஸ்சிதார்தே₂ாஸ்ததத்தவக்ரு: காலத₄ர்மவிஸேஷவித் ॥

(6)

ப்ரஸாத்ய வாக்யைர்மதுரைஹேதுமத்₃பி₄ர்மநோரமை: ।

வாக்யவித்₃வாக்யதத்தவக்ரும் ஹரீஸம் மாருதாத்மஜ: ॥

(7)

ஹிதம் தத்₂யம் ச பத்₂யம் ச ஸாமத₄ர்மார்த₂நீதிமத் ।

ப்ரணயப்ரீதிஸம்யுக்தம் விஸ்வாஸக்ருதநிஸ்சயம் ॥

ஹரீஸ்வரமுபாக்₃ம்ய ஹநுமாந் வாக்யமப்₃ரவீத் ॥

(8)

ராஜ்யம் ப்ராப்தம் யஸஸ்சைவ கௌலீ ஸ்ரீரபி வர்தி₄தா ।

மித்ராணாம் ஸங்க்₃ரஹ: ஸேஷஸ்தம் ப₄வாந் கர்துமர்ஹதி ॥

(9)

இவ்வாறு இராமனால் கூறப்பட்ட லட்சுமணன், அவர் கூறியவைகளை அப்படியே ஏற்று, கைகூப்பிக் கொண்டு பேரழகு படைத்த இராமனிடம் சபமான கருத்தைத் தெரிவித்தான்— (65)

“மக்கட்தலைவரே! தாங்கள் கூறியபடி வானர மன்னன் கூடிய விரைவில் தங்கள் விருப்பங்களை நிறைவேற்றி வைப்பான். சரத் காலத்தின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, எதிரியை மாய்ப்பதில் உறுதி மேற்கொண்டு, இந்த மழைக்காலத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருங்கள்.” (66)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

**ஸர்க்கம் : இருபத்தொன்பது
அனுமான், சுகரீவனுக்கு நினைவூட்டல்**

செய்ய வேண்டிய காரியங்களில் உறுதி கொண்டவரும், செய்யத்தக்கது-செய்யத்தகாதது என்ற பாகுபாடு அறிந்தவரும், எந்த நேரத்தில் எந்த விசேஷ தருமத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்தவரும், பேச்சில் வல்லவரும், வாயுக்குமாரருமான அனுமான், ஆகாயம் மேகமில்லாமல் தெள்ளத்தெளிவாக இருப்பதைப் பார்த்தார். வானத்தில் மேகங்களும் மின்னல்களும் இல்லை; பறவைகளின் கோலாகலமான ஒலி நிறைந்திருந்தது; (இரவு வந்ததும்) ஆகாயம் அழகிய நிலாவின் வெண்சந்தனப்பூச்சு பெற்றாற்போலிருந்தது; வானரோத்தமனும் வானர மன்னனுமாகிய சுகரீவனின் நோக்கம் நிறைவேறிவிட்டது; அவனோ, தருமத்தையும் தன் கடமையையும் மறந்திருக்கிறான்; தீயவர்களின் பாதையைப் பின்பற்றி வருகிறான்; (அரசுப் பணிகள், நண்பர்களுடன் கூடிப் பேசுதல் முதலியவற்றைத் தவிர்த்து) மனைவியரோடு தனித்திருப்பதில் மனத்தைச் செலுத்துகிறான்; அவன் மிக ஆவலோடு எதிர்பார்த்த காரியம் கைகூடி, அதன் பயனை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; எல்லா நேரத்தையும் பெண்களோடு கழிக்கிறான்; தனது அன்பு மனைவியையும் பெரிதும் விரும்பிய தாரையையும் அடைந்து, தன் மனோரதம் கைகூடப் பெற்றவனாகிவிட்டான்; மனக்கவலை ஏதும் இல்லாமல், அல்லும் பகலும் சிற்றின்பத்தில் காலங்கழிக்கிறான்; தேவலோகப் பூஞ்சோலையான நந்தவனத்தில் அப்சரப் பெண்டிர் கூட்டத்தோடு இந்திரன் இருப்பது போல் சுகரீவன் இன்பக்களிப்பில் மூழ்கியிருக்கிறான். அரசு வேலைகளை அமைச்சர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டான். தனக்கு உதவி செய்த நண்பர்களை மறந்துவிட்டான். அரசாங்க விவகாரங்களைக் கவனிக்காமல் காமத்தில் மூழ்கியிருக்கும் அவனிடம் அனுமான் சென்றார். மனங்கவரும், இனிய, நியாயமான காரணங்களோடு கூடிய சொற்களால் அவனை மகிழ்வுறச் செய்தார். நற்பயனை அளிப்பதும், உண்மையானதும், சௌக்கியத்தைக் கொடுப்பதும், நட்பு-தருமம்-நற்பலன்-நியாயம் முதலியவைகளோடு கூடியதும், பிரேமை-மனோல்லாசம் நிறைந்ததும், ராஜபக்தியில் தனக்குள்ள உறுதியைக் காட்டுவதுமான பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார்— (1-8)

“மன்னரே! ராஜ்யத்தையும் (இழந்த) புகழையும் (திரும்பப்) பெற்று விட்டீர்கள். பரம்பரையாக வந்த செல்வத் திருநாடு மேலும் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. (எனினும்,) உபகாரம் செய்தவர்களுக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்தல் என்ற கடமை எஞ்சி நிற்கிறது. தாங்கள், அதைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். (9)

யோ ஹி மித்ரேஷு காலக்ரு: ஸததம் ஸாது₄ வர்ததே ।
தஸ்ய ராஜ்யம் ச கீர்திஸ்ச ப்ரதாபஸ்சாபி₄வர்த₄தே ॥ (10)

யஸ்ய கோஸஸ்ச துண்டுஸ்ச மித்ராண்யாத்மா ச பூ₄மிப ।
ஸமவேதாநி ஸர்வாணி ஸ ராஜ்யம் மஹதுஸ்நுதே ॥ (11)

தத₃ப₄வாந் வருத்தஸம்பந்ந: ஸ்தி₂த: பதி₂ நிரத்யயே ।
மித்ரார்த₂மபி₄நீதார்த₂ம் யத₂ாவத்கர்துமர்ஹதி ॥ (12)

ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகர்மாணி மித்ரார்தே₂ யோ ந வர்ததே ।
ஸம்ப₄ரமாத்₃விக்ருதோத்ஸாஹ: ஸோநந்தே₂நாவருத்₄யதே ॥ (13)

யஸ்து காலவ்யதீதேஷு மித்ரகார்யேஷு வர்ததே ।
ஸ க்ருத்வா மஹதோப்யர்த₂ந்ந மித்ரார்தே₂ந யுஜ்யதே ॥ (14)

யதி₃த₃ம் வீர கார்யம் நோ மித்ரகார்யமரிந்த₃ம் ।
க்ரியதாம் ராக₄வஸ்யைதத்₃வைதே₃ஹ்யா: பரிமார்₃கணம் ॥ (15)

ந ச காலமதீதம் தே நிவேதுயதி காலவித் ।
த்வரமானோஸபி ஸந் ப்ராக்ருஸ்தவ ராஜந் வஸாநுக₃: ॥ (16)

குலஸ்ய ஹேது: ஸ்பீ₂தஸ்ய தீர்க₄புந்து₄ஸ்ச ராக₄வ: ।
அப்ரமேயப்ரப₄வஸ்ச ஸ்வயம் சாப்ரதிமோ கு₃ணை: ॥ (17)

தஸ்ய த்வம் குரு வை கார்யம் பூர்வம் தேந க்ருதம் தவ ।
ஹரீஸ்வர ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂நாக்ருபயிதுமர்ஹஸி ॥ (18)

ந ஹி தாவத்₃ப₄வேத்காலோ வ்யதீதஸ்சோதுநாத்₃ருதே ।
சோதி₃தஸ்ய ஹி கார்யஸ்ய ப₄வேத்காலவ்யதிக்கரம: ॥ (19)

அகர்துரபி கார்யஸ்ய ப₄வாந் கர்தா ஹரீஸ்வர ।
கிம் புந: ப்ரதிகர்துஸ்தே ராஜ்யேந ச வதே₄ந ச ॥ (20)

ஸக்திமாநபி விக்ராந்தோ வாநரர்ஷக₃ணேஸ்வர ।
கர்தும் த₃ஸரதே₂: ப்ரீதிமாக்ருயாம் கிம் ந ஸஜ்ஜஸே ॥ (21)

காமம் க₂லு ஸரை: ஸக்த: ஸுராஸுரமஹோரக₃ந் ।
வஸே த₃ஸரதி₂: கர்தும் த்வத்ப்ரதிக்ருாம் து காங்க்ஷதே ॥ (22)

ப்ராணத்யாக₃விஸங்கேந க்ருதம் தேந தவ ப்ரியம் ।
தஸ்ய மார்₃காம வைதே₃ஹீம் ப்ருதி₂வ்யாமபி சாம்ப₃ரே ॥ (23)

எவனொருவன், நண்பர்களுக்கு உதவி தேவைப்படும் காலத்தை உணர்ந்து, அந்த நேரத்தில் தன் நன்றியைச் செய்து காட்டுகிறானோ, அவனுடைய நாட்டிற்கு புகழ், பராக்கிரமம் முதலியன பெருகுகின்றன. நாடாளும் மன்னரே! எந்த அரசனுடைய கருவூலம், படைகள், நண்பர்கள், அதிகாரம் ஆகியனவெல்லாம் ஒருபோதும் விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்றனவோ, அவன்தான் மாபெரும் நாட்டை நெடுங்காலம் ஆண்டு அனுபவிக்கிறான். தாங்கள் நல்லொழுக்கம் உடையவர்; பழமையான தருமத்தில் ஊன்றி நிற்பவர். எனவே, நண்பரின் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதாகக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற வேண்டும். (10-12)

எவனொருவன், தன்னுடைய மற்ற எல்லாக் காரியங்களையும் புறந்தள்ளிவிட்டு, தனக்கு உதவி புரிந்த நண்பனின் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதில் மிகவும் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுகிறானோ, அவனைக் கேடுகள் தாக்குவதில்லை. எதிரிகளை அடக்குபவரே! உரிய காலம் கடந்தபின்னர் நண்பனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளில் ஒருவன் ஈடுபட்டால், அவன் மிகப்பெரிய பணியைச் செய்து முடித்தாலும், அது நண்பனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய நன்றிக்கடனாக ஆகமாட்டாது. பகைவர்களை அடக்குபவரே! வீரரே! சீதாப்பிராட்டியார் இருக்கும் இடத்தைத் தேடும் முயற்சி இப்போதே தொடங்கப்பட வேண்டும். இதுதான், நண்பரான இராமபிரானுக்கு நாம் ஆற்ற வேண்டிய நன்றிக்கடனாகும். (13-15)

வேந்தனே! அவர் (இராமன்) பேரறிவாளர்; காலத்தின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்தவர். தன்னுடைய காரியம் செய்யப்பட வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதை அறிந்திருந்தும் கூட, உங்கள் உதவியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் (நீங்களாகவே முன்வந்து தெரிவிக்காததால்), (முன்னர் நீங்கள் உறுதியளித்த) காலக்கெடு கடந்து விட்டதைக்கூட உங்களுக்கு நினைவுபடுத்தாமல் இருக்கிறார். ஸ்ரீராமன், செல்வச் செழுமையுடன் விளங்கும் உங்கள் ராஜ்யத்திற்குக் காரணமானவர்; ஆழமான நட்புப்பூண்டவர்; ஒப்புமையில்லாத மகிமை உடையவர்; மங்களகுணங்களில் தனக்கு ஈடான வேறொருவர் இல்லாதவர். வானர மன்னரே! அவரால் உங்களுக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய காரியம் முன்னரே முடிக்கப்பட்டு விட்டது; (இப்போது,) நீங்கள் அவருக்கு செய்ய வேண்டிய பிரதியுபகாரத்தைச் செய்ய வேண்டும். (அதன் தொடக்கமாக) வானரோத்தமர்களுக்கு, (செய்ய வேண்டிய காரியத்திற்குத் தகுந்த) உத்தரவை இட வேண்டும். (16-18)

இராமன் நினைவூட்டுவதற்கு முன்பாகவே நாம் காரியத்தைத் தொடங்கிவிட்டால், அது 'காலங்கடந்த செயல்' என்று கருதப்பட மாட்டாது. ஆனால், நாம் செய்ய வேண்டியதை, ஸ்ரீராமன் நினைவூட்டிய பிறகு ஆரம்பித்தால், அது காலங்கடந்து செய்த செயலாகக் கருதப்படும். (அதாவது, இராமனுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையின்படி நடவாததாகும்.) வானர வேந்தே! உங்களுக்கு எந்த உதவியும் செய்யாதவருக்கும் கூட, நீங்கள் உதவி செய்பவர். (அத்தனை விசாலமனம், உங்களுக்கு!) அப்படியிருக்கும்போது, (எவராலும் எதிர்கொள்ள முடியாத) வாலியைக் கொன்று (பகைவனை அழித்து), செழிப்பான ராஜ்யத்தைத் தந்தவருக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்த மாட்டீர்களா, என்ன? வானர-கரடிக் கூட்டங்களுக்கு மன்னரே! நீங்கள் ஆண்மையுடையவர்; எதிர்கொள்ள முடியாத பேராற்றல் உடையவர். ஆயினும், ஸ்ரீராமன் மனம் மகிழும்படியான காரியத்தைச் செய்வதற்கான உத்தரவிடுவதில் ஏன் கவனம் செலுத்தாதிருக்கிறீர்கள்? (19-21)

இராமன், தேவ-அசுர-மகா சர்ப்பங்களைக்கூட தன் பாணத்தினால், தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகக் கொண்டுவர வல்லவர் என்பதில் ஐயமில்லை. (சீதையைத் தேடுவது என்ற காரியத்தையும், அவராலேயே செய்து கொள்ள முடியும், என்றாலும்) முன்னர் நீங்கள் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படி நடப்பீர்கள் என்ற எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். (யாரும் எதிர்த்து நின்று வெற்றிபெற முடியாது என்று பெயர் பெற்ற வாலியுடன்) தன் உயிரையே பணயம் வைத்து, அவர் உங்களுக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்து முடித்தார். எனவே, அவருடைய மனைவியான வைதேகி (பூமியிலோ ஆகாயத்திலோ) எங்கிருந்தாலும் தேடிக் கண்டுபிடிப்போம். (22,23)

ந தேவா ந ச கந்தர்வா நாஸுரா ந மருத்குணா: ।
ந ச யக்ஷா பாயம் தஸ்ய குர்யு: கிமுத ராக்ஷஸா: ॥ (24)

ததேவம் ஸக்தியுக்தஸ்ய பூர்வம் ப்ரியக்ருதஸ்தவ ।
ராமஸ்யார்ஹஸி பிங்கேஸு கர்தும் ஸர்வாத்மநா ப்ரியம் ॥ (25)

நாதஸ்தாத்வநௌ நாபஸு கதிர்நோபரி சாம்புரே ।
கஸ்யசித்ஸஜ்ஜதேஸ்மாகம் கபீஸ்வர தவாக்ஞயா ॥ (26)

தத்யாக்ஞாபய க: கிம் தே க்ருதே குத்ர வ்யவஸ்யது ।
ஹரயோ ஹ்யபரத்யுஷ்யாஸ்தே ஸந்தி கோட்யக்ரதோநகா: ॥ (27)

தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா காலே ஸாது நிவேதிதம் ।
ஸுக்ரீவ: ஸத்த்வஸம்பந்நஸ்சகார மதிமுத்தமாம் ॥ (28)

ஸந்திதேஸாதிமதிமாந் நீலம் நித்யக்ருதோத்யமம் ।
திசக்ஷு ஸர்வாஸு ஸர்வேஷாம் ஸைந்யாநாமுபஸங்க்ரஹே ॥ (29)

யதா ஸேநா ஸமக்ரா மே யூதபாலாஸ்ச ஸர்வஸ: ।
ஸமாக்ஷ்சந்த்யஸங்கேந ஸேநாக்ராணி ததா குரு ॥ (30)

யே த்வந்தபாலா: ப்லவக்ரா: ஸீக்ரக்ரா வ்யவஸாயிந: ।
ஸமாநயந்து தே ஸைந்யம் த்வரிதா: ஸாஸநாந்மம ॥
ஸ்வயம் சாநந்தரம் ஸைந்யம் புவாநேவாநுபஸ்யது ॥ (31)

த்ரிபஞ்சராத்ராதூர்த்வம் ய: ப்ராப்நுயாந்நேஹ வாநர: ।
தஸ்ய ப்ராணாந்திகோ த்ஸண்டோ நாத்ர கார்யா விசாரணா ॥ (32)

ஹரீம்ஸ்ச வ்ருத்தாநுபயாது ஸாங்க்யதோ
புவாந் மமாக்ஞாமதிக்ருத்ய நிஸ்சிதாம் ।
இதி வ்யவஸ்தாம் ஹரிபுங்க்யவேஸ்வரோ
விதாய வேஸ்ம ப்ரவிவேஸ வீர்யவாந் ॥ (33)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஏகோநதரீம்ஸ: ஸர்க்: ॥

த்ரீம்ஸ: ஸர்க்:

ஸரத்வர்ணநம்

குஹாம் ப்ரவிஷ்டே ஸுக்ரீவே விமுக்தே க்ருக்ருநே க்ருநை: ।
வர்ஷராத்ரோஷிதோ ராம: காமஸோகாபிபீடித: ॥ (1)

தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், அசுரர்கள், மருத்கணங்கள், யட்சர்கள் ஆகிய எவரும் அவருக்கு ஆபத்தை விளைவிக்க முடியாது என்னும்போது, இந்த அரக்கர்கள் எம்மாத்திரம்? (24)

வானர மன்னரே! அளவிடற்கரிய பராக்கிரமம் படைத்த அவர், உங்களுக்கு ஏற்கனவே உபகாரம் செய்து விட்டிருக்கிறார். அந்த இராமபிரானுக்குப் பிரியமான காரியத்தை எப்படியாகிலும், நாம் செய்தே ஆகவேண்டும். (25)

வானரர் வேந்தே! நீங்கள் உத்தரவிடுங்கள், போதும். எங்களில் எவருக்கும் பூமிக்குக் கீழோ, பூமியிலோ, தண்ணீரிலோ, ஆகாயத்திலோ சஞ்சரிப்பதற்குத் தடை என்பதே கிடையாது. (26)

குற்றம்-குறையில்லாதவர்களும், பிறரால் வெல்ல முடியாதவர்களுமான கோடிக்கணக்கான வானரர்கள் உங்களிடம் இருக்கிறார்கள். உங்களுக்காக 'யார், என்ன வேலை செய்ய வேண்டும்?' என்று கட்டளையிடுங்கள்." (27)

உரிய காலத்தில், உகந்த முறையில் அவரால் சொல்லப்பட்ட அறிவுரைகளைக் கேட்டு, (சுகீவன்) நல்லறிவு பெற்று சிறந்த முடிவை எடுத்தான். (28)

அவன் மிகவும் புத்திசாலி. ஆதலால், உடனே சலிக்காமல் செயல்புரியும் நீலன் என்பவனை அழைத்து, எல்லாத் திசைகளிலுமுள்ள எல்லா (வானர) வீரர்களையும் ஓரிடத்தில் கூட்டும்படி உத்தரவிட்டான். (29)

என்னுடைய சேனா வீரர்கள் அனைவரும் மற்றும் அவர்களை வழிநடத்திச் செல்பவர்களும், படைத்தலைவர்களும் சிறிதும் காலந்தாழ்த்தாமல் இங்கே வந்து சேரும்படியாக ஏற்பாடு செய். (30)

நாட்டின் எல்லைக் காவலர்கள், தளராத முயற்சியுடையவர்கள், வேகமாகச் செல்லக் கூடியவர்கள் ஆகிய வானரர்கள் எல்லோரும், என் ஆணையின்படி, தத்தம் படைவீரர்களுடன் உடனடியாக வந்துசேர வேண்டும். படைவீரர்கள் வந்து சேர்ந்த பின்னர், என்ன செய்ய வேண்டும்? என்பதை நீயே தீர்மானித்துக் கொள். (31)

எந்த வானரன், பதினைந்து நாட்கள் முடிந்தும் வராமலிருக்கிறானோ, அவனுக்கு மரணதண்டனைதான். இதைப் பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டியதில்லை. (32)

இது என்னுடைய உறுதியான கட்டளை. நீ இந்தக் கட்டளைப்படி ஏற்பாடுகள் செய்வதற்கு அதிகாரம் ஏற்று, முதிய வானரர்களிடம் அங்கதனுடன் செல்வாயாக." இவ்வாறு திட்டங்களைக் கூறிவிட்டு, அரண்மனைக்குள் (சுகீவன்) புகுந்து கொண்டான். (33)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பது

கூதிர்கால வருணனை

முன் கண்டபடி சொல்லிவிட்டு, சுகீவன் குகைக்குள் புகுந்து விட்டான். மழைக்காலம் சென்றுவிட்டதால், ஆகாயம் மேகங்களில்லாமல் தெளிவாக இருந்தது. இராமன், இந்தச் சூழ்நிலையில் சீதையைக் காண வேண்டும் என்ற வேட்கையால் மிகவும் தவிக்கத் தொடங்கினார். (1)

பாண்டூரம் க₃க₃நம் த்₃ருஷ்ட்வா விமலம் சந்த்₃ரமண்டூலம் ।
 ஸாரதீம் ரஜநீம் சைவ த்₃ருஷ்ட்வா ஜ்யோத்ஸநாநுலேபநாம் ॥ (2)

காமவ்ருத்தம் ச ஸுக்₃ரீவம் நஷ்டாம் ச ஜநகாத்மஜாம் ।
 புத்₃த்₄வா காலமதீதம் ச முமோஹ பரமாதூர: ॥ (3)

ஸ து ஸம்க்ருமுபாக்யம்ய முஹுர்தாந்மதிமாந் புந: ।
 மந:ஸ்த₂ாமபி வைதேஹீம் சிந்தயாமாஸ ராக₄வ: ॥ (4)

ஆஸீந: பர்வதஸ்யாக்₃ரே ஹேமத₄துவிபூ₄ஷிதே ।
 ஸாரதீம் க₃க₃நம் த்₃ருஷ்ட்வா ஜக்யாம மநஸா ப்ரியாம் ॥ (5)

த்₃ருஷ்ட்வா ச விமலம் வ்யோம க₃தவித்யுத்₃புலாஹகம் ।
 ஸாரஸாராவஸங்கு₄ஷ்டம் விலலாபார்தயா கி₃ரா ॥ (6)

ஸாரஸாராவஸந்நாதே: ஸாரஸாராவநாதி₃நீ ।
 யாஸ்ரமே ரமதே பூலா ஸாத்ய மே ரமதே கத₂ம் ॥ (7)

புஷ்பிதாந்ஸாஸநாந் த்₃ருஷ்ட்வா காஞ்சநாநிவ நிர்மலாந் ।
 கத₂ம் ஸா ரமதே பூலா பஸ்யந்தீ மாமபஸ்யதீ ॥ (8)

யா புரா கலஹம்ஸாநாம் ஸ்வரேண கலப₄ஷிணீ ।
 புத்₃யதே சாருஸர்வாங்கீ ஸாத்ய மே புத்₃யதே கத₂ம் ॥ (9)

நி:ஸ்வநம் சக்ரவாகாணாம் நிஸம்ய ஸஹசாரிணாம் ।
 புண்டூரீகவிஸாலாஷீ கத₂மேஷா ப₄விஷ்யதி ॥ (10)

ஸராம்ஸி ஸரிதோ வாயீ: காநநாநி வநாநி ச ।
 தாம் விநா ம்ருக்யஸாபூ₃ஷீம் சரந்நாத்ய ஸுக₂ம் லபே₄ ॥ (11)

அபி தாம் மத்₃வியோக்யாச்ச ஸௌகுமார்யாச்ச பூமிநீம் ।
 ஸுதூரம் பீட்யேத்காம: ஸரத்₃குணநிரந்தர: ॥ (12)

ஏவமாதி₃ நரஸ்ரேஷ்டே₂ா விலலாப ந்ருபாத்மஜ: ।
 விஹங்க₃ இவ ஸாரங்க₃: ஸலிலம் த்ரித₃ஸேஸ்வராத் ॥ (13)

ததஸ்சஞ்ஞர்ய ரம்யேஷு ப₂லார்தீ₂ கி₃ரிஸாநுஷு ।
 தத்₃ர்ஸ பர்யபாவ்ருத்தோ லக்ஷமீவாந்(ல்)லக்ஷமணோ₅க்₃ரஜம் ॥ (14)

தம் சிந்தயா து:ஸஹயா பரீதம் விஸம்க்ருமேகம் விஜநே மநஸ்வீ ।
 பூராதூர்விஷாத்₃ாத்தபரிதாபதீந: ஸமீக்ஷய ஸௌமித்ரிருவாச ராமம் ॥ (15)

கிமார்ய காமஸ்ய வஸம்க₃தேந கிமாத்மபௌருஷ்யபராபுவேந ।
 அயம் ஹ்ரியா ஸம்ஹ்ரியதே ஸமாதி₄: கிமத்ர யோகே₃ந நிவர்ததே ந ॥ (16)

ஆகாயம் (மாசு-மருவில்லாமல்) வெண்மையாக இருந்தது; சந்திர மண்டலம் நிர்மலமாக இருந்தது. சரத்கால இரவு (என்னும் நங்கையின்) உடலில், சந்திரனின் குளிர்ந்த கிரணங்கள் என்ற உடற்பூச்சு பூசப்பட்டிருந்தது. 'சுகரீவன் காமக்கேளிக்கைகளில் மூழ்கியிருக்கிறான்; கவர்ந்து செல்லப்பட்ட சீதையைப் பற்றி தகவல் ஏதுமில்லை; சீதையையும் இராவணனையும் தேடத் தொடங்குவதற்காக குறிப்பிடப்பட்ட காலம் கடந்துவிட்டது' என்பதை எண்ணியதும், இராமனுடைய மனம் துன்பப்பட்டுக் கலக்கமடைந்தது. (2,3)

நல்லறிவுடைய இராமன், சிறிதுநேரத்திற்குப் பின் இயல்பு நிலையை அடைந்து, நெஞ்சில் நிரந்தரமாகக் குடிகொண்டிருக்கும் வைதேகியைப் பற்றியே சிந்திக்கத் தொடங்கினார். (4)

பொன்மயமான தாதுக்களால் அழகுடன் விளங்கும் மலைச்சிகரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த இராமன் மாசு-மருவற்ற கூதிர்கால ஆகாயத்தைப் பார்த்ததும், மனத்திற்குள்ளேயே தன் அன்புக்குரிய மனைவியைப் பற்றிய சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். (5)

நிர்மலமான வான்வெளி; மின்னல்-மேகங்களின் ஆர்ப்பாட்டம் இல்லை; நாற்புறங்களிலும் ஸாரஸப் பறவைகளின் ஒலி - இவற்றைப் பார்த்து மனவேதனை அடைந்து துயரத்துடன் புலம்பத் தொடங்கினார்— (6)

“ஸாரஸப் பறவையின் குரல் போன்று மதுரமான குரல் உடையவள்; எனது ஆசிரமத்தில் ஸாரஸப் பறவைகளின் இனிய ஒலியைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுடன் பொழுதைப் போக்கியவள். கள்ளங்கபடமற்ற அவள், இப்போது எப்படித்தான் காலங்கழிக்கிறாளோ? மாசற்ற பொன்வண்ணமாகப் புஷ்பித்திருக்கும் வேங்கை மரங்களைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடையும் அவள், இப்போது தன்னருகில் என்னைக் காணாமல், எப்படித்தான் மனமகிழ்ச்சி அடைவாள்? (7,8)

சீதையினுடைய எல்லா அங்கங்களும் அழகானவை. இயல்பாகவே இனிய குரலில் பேசுவாள். முன்பெல்லாம் கலகலவென ஒலியெழுப்பும் அன்னப்பறவைகளின் குரல் கேட்டு, (விடியற்காலையில்) துயில் கலைந்து எழுந்திருப்பாள். அத்தகைய என்னுடைய மனைவி இப்போது எப்படித் துயிலெழுகிறாளோ? (9)

ஆண்-பெண் சக்ரவாகங்கள் இணைபிரியாது பறக்கும் ஒலியைக் கேட்டு ஆனந்திக்கும் தாமரைத் தடங்கண்ணாளாகிய அவள் (என்னைப் பிரிந்து தனியாக) என்ன பாடுபடுகிறாளோ? குளம், நதி, தடாகம், பூஞ்சோலை, மரங்கள் அடர்ந்த பகுதிகள் ஆகியவற்றில், மான்விழியாளான அவளில்லாமல் தனியே திரிகின்ற நான் மகிழ்ச்சியை அடையவில்லை. (10,11)

என்னைப் பிரிந்திருக்கும் மெல்லியலாளான இளமடந்தையை (சீதை), சரத் காலத்தோடுகூட வளர்ந்து வரும் காமம் வெகு ஆழமாகப் பாதிக்காமலிருக்க வேண்டுமே?” தேவேந்திரனிடமிருந்து மழையை வேண்டிக் கதறும் சாதகப் பறவை போல, மனிதருள் மாணிக்கமும் அரசகுமாரருமான இராமன், மேற்கண்டவாறெல்லாம் சிந்தித்துக் கதறினார். (மழையைப் பொழியும் மேகங்களுக்குத் தலைவன், இந்திரன். சாதகப் பறவை, மழை நீரைத்தான் குடிக்கும்.) (12,13)

அழகான மலைச்சிகரங்களில் வளர்ந்துள்ள மரங்களிலிருந்து பழங்களைப் பறித்துக் கொண்டு வருவதற்காக அலைந்து திரிந்துவிட்டு, அப்போது திரும்பி வந்த லட்சுமணன், தன் மூத்த சகோதரரின் இரங்கத்தக்க நிலையைக் கண்டான். பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத கவலையால் மனம் நொந்து, உணர்விழந்து, மனித சஞ்சாரமில்லாத இடத்தில் தன்னந்தனியாக வீற்றிருக்கும் இராமனைப் பார்த்ததும், அவருடைய துயரத்தைக் கண்டு, தானும் மிகவும் மனம் தவித்து, பின்வருமாறு கூறினான்— (14,15)

“அண்ணா! காமத்திற்கு வசப்பட்டு, தங்களுடைய நிலைகுலையாத பேராண்மையைக் கைவிடுவதால் என்ன லாபம்? இந்த சோகம் வெட்கப்படத்தக்கது; இதற்குக் காரணம் தாங்கள் ஏகாக்ர சித்தத்தை இழந்ததுதான். தாங்கள், இந்த எண்ணத்திலிருந்து மனத்தைத் திருப்பி, நம்முடைய முக்கிய நோக்கத்தின்பால் செலுத்தினால் துயரம் போய்விடாதா என்ன? (16)

க்ரியாபி₄யோக₃ம் மநஸ: ப்ரஸாத₃ம் ஸமாதி₄யோக₃நாக₃தம் ச காலம் ।
ஸஹாயஸாமர்த்₂யமதீ₃நஸத்த்வ ஸ்வகர்மஹேதும் ச குருஷ்வ ஹேதும் ॥ (17)

ந ஜாநகீ மாநவவம்ஸநாத₂
த்வயா ஸநாத₂ா ஸுலப₄ா பரேண ।
ந சாக்₃நிகுட₃ாம் ஜ்வலிதாமுபேத்ய
ந த₃ஹ்யதே வீர வரார்ஹ கஸ்சித் ॥ (18)

ஸலக்ஷணம் லக்ஷமணமப்ரத₄ருஷ்யம்
ஸ்வப₄ாவஜும் வாக்யமுவாச ராம: ।
ஹிதம் ச பத்₂யம் ச நயப்ரஸக்தம்
ஸஸாம த₄ர்மார்த₂ஸமாஹிதம் ச ॥ (19)

நி:ஸம்ஸயம் கார்யமவேக்ஷிதவ்யம்
க்ரியாவிஸேஷோ ஹ்யநுவர்திதவ்ய: ।
நது ப்ரவ்ருத்தஸ்ய து₃ராஸத₃ஸ்ய
குமார கார்யஸ்ய ப₂லம் ந சிந்த்யம் ॥ (20)

அத₂ பத்₃மபலாஸாஷீம் மைதி₂லீமநுசிந்தயந் ।
உவாச லக்ஷமணம் ராமோ முகே₂ந பரிஸுஷ்யதா ॥ (21)

தர்பயித்வா ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸலிலேந வஸுந்த₄ராம் ।
நிர்வர்தயித்வா ஸஸ்யாநி க்ருதகர்மா வ்யவஸ்தி₂த: ॥ (22)

ஸ்நிக்த₄க₃ம்பீ₄ரநிர்கே₄ஷா: ஸைலத்₃ருமபுரோக₃மா: ।
விஸ்ருஜ்ய ஸலிலம் மேக₄ா: பரிஸ்ராந்தா ந்ருபாத்மஜ ॥ (23)

நீலோத்பலத₃ஸ்யாமா: ஸ்யாமீக்ருத்வா தி₃ஸோ த₃ஸ ।
விமத₃ா இவ மாதங்க₃ா: ஸாந்தவேக₃ா: பயோத₄ரா: ॥ (24)

ஜலக₃ர்ப₄ா மஹாவேகா: குடஜார்ஜுநக₃ந்தி₄ந: ।
சரித்வா விரதா: ஸௌம்ய வ்ருஷ்டிவாதா: ஸமுத்யதா: ॥ (25)

க₄நாநாம் வாரணாநாம் ச மயூராணாம் ச லக்ஷமண ।
நாத₃: ப்ரஸ்ரவணாநாம் ச ப்ரஸாந்த: ஸஹஸாநக₄ ॥ (26)

அபி₄வ்ருஷ்டா மஹாமேகை₄ர்நிர்மலாஸ்சித்ரஸாநவ: ।
அநுலிப்தா இவாப₄ாந்தி கி₃ரயஸ்சந்த₃ரரஸ்மிபி₄: ॥ (27)

ஸாக்₂ாஸு ஸப்தச்ச₂த₃பாத₃பாநாம்
ப்ரப₄ாஸு தாரார்கநிஸாகராணாம் ।
லீலாஸு சைவோத்தமவாரணாநாம்
ஸ்ரியம் விப₂ஜ்யாத்ய ஸரத்ப்ரவ்ருத்தா ॥ (28)

எதற்கும் அஞ்சாத மகாவீரரே! மேற்கொண்டிருக்கும் காரியத்தில் தொடர்ந்து முயற்சி செய்தல்; மனத்தைத் தெளிவாக வைத்திருத்தல்; நம்முடைய உபாயம் கைகூடும் காலம் நெருங்கியிருப்பது; நண்பனான சக்ரீவனின் சாமர்த்தியம்; தங்களுடைய தெய்வ வழிபாட்டின் புண்ணியப் பயன் - இவைகளைத் தங்கள் காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துக் கொள்வதற்கு சாதனங்களாக உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டும். (17)

மனு வம்சத் தலைவரே! மாவீரர்களாலும் போற்றப்படுபவரே! தங்களைக் கணவராக அடைந்துள்ள சீதாப்பிராட்டியாரை, வேறு எவர்தான் அணுக முடியும்? கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பின் அருகில் சென்றவன் தீயினால் பொசுக்கப்படாமல் இருக்க முடியுமா, என்ன?" (18)

லட்சுமணன் அனைத்து மேன்மைகளும் பொருந்தியவன். அவனை யாராலும் வெல்ல முடியாது. (அத்தகைய இலக்குவனுடைய பேச்சைக் கேட்டதும்) இராமன், தன்னுடைய நல்லியல்புக்கு ஏற்றபடி பதில் சொன்னார்— "(லட்சுமணா! நீ கூறிய வார்த்தை) இன்றைய சூழ்நிலையில் நன்மையைச் செய்வது; எதிர்காலத்திலும் நன்மையைத் தரும் பக்குவமுடையது; ராஜதந்திரம் என்ற முறையிலும் சிறந்தது; மனத்திற்கு ஆறுதல் தருவதுடன், தருமம்-அர்த்தம் என்ற புருஷார்த்தங்களை ஒட்டியும் இருக்கிறது. (19)

சீதையைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கும் காரியத்தில் நிச்சயமாக முயற்சிகளைச் செய்ய வேண்டியதுதான். அதற்கான சில விசேஷ உபாயங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். தம்பி! செய்வதற்கரிய செயலைச் செய்வதற்குத் தொடங்கிவிட்ட நாம், இறுதியாகக் கிடைக்கக் கூடிய பயனைப் பற்றி கவலை கொள்ளக் கூடாது." (20)

பின்னர், (மறுபடியும் தொடர்ந்து) விரிந்த தாமரையிதழ் போன்ற கண்களையுடைய மைதிலியின் நிலை பற்றிக் கவலைகொண்டு, உலர்ந்து போன முகத்துடன், இலக்குவனை நோக்கி இராமன் கூறினார்— "ஆயிரம் கண்ணுடைய இந்திரன், ஏராளமாக மழையைப் பொழிவித்து, பூமியைக் குளிர்வித்து, பயிர்களை நன்றாக வளரச் செய்து, தன் கடமையை முடித்துக் கொண்டுவிட்டான். (21,22)

அரசகுமாரனே! மேகங்கள், மின்னல்களால் ஒளிவீசிக் கொண்டு, கம்பீரமாக இடி இடித்துக் கொண்டு, மலைகள்-மரங்களின் மேலே சஞ்சரித்து, (தம்மிடமிருந்து) நீரைப் பொழிந்துவிட்டு, இப்போது இளைப்பாறுகின்றன. கருநெய்தல் இதழ் போன்ற வண்ணம் கொண்ட மேகங்கள், பத்துத் திசைகளையும் கருமையாக்கிவிட்டு, (இப்போது) மதம் அடங்கிய யானைகள் போல் சக்தியிழந்து காணப்படுகின்றன. (தண்ணீரைப் பொழிந்து விட்டதால், வெற்று மேகங்களாகக் காணப்படுகின்றன.) (23,24)

செல்வனே! நீருண்ட மேகங்களையும், மலை-மல்லிகை மற்றும் மருத மரங்களையும் தழுவிவிட்டு வேகமாக எழும்பி வீசிய மழைக்காற்று, இப்போது சோர்ந்து கிடக்கிறது. (25)

குணசாலியான லட்சுமணா! மேகங்கள், யானைகள், மயில்கள், மலையருவிகள் - இவற்றின் பேரொலி திடீரென்று அடங்கிப் போய்விட்டதே! (26)

பெருமேகங்கள் பொழிந்த மழை நீரால், விசித்திரமான சிகரங்களைக் கொண்ட பர்வதங்கள் சுத்தமாகக் கழுவப்பட்டுவிட்டன. அதனால், சந்திரனின் வெண்ணிறக் கதிர்களால் பூசப்பட்டவை போல், மனோரஞ்சிதமாக விளங்குகின்றன. (27)

ஏழிலைப்பாலை மரங்களின் கிளைகள், சூரியன்-சந்திரன்-நட்சத்திரங்களின் ஒளிக்கதிர்கள் மற்றும் உயர்ந்த யானைகளின் உற்சாக விளையாட்டுக்கள் ஆகியவற்றில் தன்னுடைய சிறப்பைப் பகிர்ந்து கொடுத்து சரத்காலம் வந்திருக்கிறது. (சரத்காலம் வந்துவிட்டதால், எல்லா இடங்களும் பிரகாசமாகவும் விலங்குகள் உற்சாகமாகவும் இருக்கின்றன.) (28)

ஸம்ப்ரத்யநேகாஸ்ரயசித்தஸோப₄ லக்ஷ்மீ: ஸரத்காலகு₃ணோபநீதா ।
ஸு₁ர்யாக்₃ரஹஸ்தப்ரதிபே₃தி₄தேஷு பத்₃மாகரேஷ்வப்₄யதி₄கம் விப₄தி ॥ (29)

ஸப்தச்ச₂த₃நாம் குஸுமோபக₃ந்தீ₄ ஷட்பாத₃ப்₃ருந்தை₃ரநுகீ₃யமாந: ।
மத்தத்₃விபாநாம் பவநோநுஸா₁ த₃ர்பம் வநேஷ்வப்₄யதி₄கம் கரோதி ॥ (30)

அப்₄யாக₃தைஸ்சாருவிஸாலபசை:

ஸ்மரப்ரியை: பத்₃மரஜோவகீர்ணை: ।

மஹாநதீ₃நாம் புலிநோபயாதை:

க்ரீட₃ந்தி ஹம்ஸா: ஸஹ சக்ரவாகை: ॥ (31)

மத₃ப்ரக₃ல்பே₄ஷு ச வாரணேஷு

க₃வாம் ஸமூஹேஷு ச த₃ர்பிதேஷு ।

ப்ரஸந்தோயாஸு ச நிம்நக₃ாஸு

விப₄தி லக்ஷ்மீர்ப₃ஹுத₄ விப₄க்தா ॥ (32)

நப₄: ஸமீக்ஷயாம்பு₃த₄ரைர்விமுக்தம்

விமுக்தப்₃ர்ஹாப₄ரணா வநேஷு ।

ப்ரியாஸ்வஸக்தா விநிவ்ருத்தஸோப₄ா

க₃தோத்ஸவா த்₄யாநபரா மயூரா: ॥ (33)

மநோக்ரு₃ந்தை₄: ப்ரியகைரநல்பை: புஷ்பாதிப₄ாராவநதாக்₃ரஸாகை₂: ।

ஸுவர்ணகெ₃ளரைர்நயநாபி₄ராமைருத்₃த₃யோதிதாநீவ வநாந்தராணி ॥ (34)

ப்ரியாந்விதாநாம் நளிநீப்ரியாணாம்

வநே ரதாநாம் குஸுமோத்₃த₄தாநாம் ।

மதே₃ாத்கடாநாம் மத₃லாலஸாநாம்

க₃ஜோத்தமாநாம் க₃தயோத்₃ய மந்த₃ா: ॥ (35)

வ்யப்₄ரம் நப₄: ஸஸ்த்ரவிதெ₄ளதவர்ணம் க்ருஸப்ரவாஹாணி நதீ₃ஜலாநி ।

கல்ஹாரசீதா: பவநா: ப்ரவாந்தி தமோவிமுக்தாஸ்ச தி₃ஸ: ப்ரகாஸா: ॥ (36)

ஸு₁ர்யாதபக்ராமணநஷ்டபங்கா பூ₄மிஸ்சிரோத்₃த₄டிதஸாந்த்₃ரரேணு: ।

அந்யோந்யவைரேண ஸமாயுதாநாமுத்₃யோக₃காலோத்₃ய நராதி₄பாநாம் ॥ (37)

ஸரத்₃கு₃ணாப்யாயிதருபஸோப₄ா:

ப்ரஹர்ஷிதா: பாம்ஸுஸமுக்ஷிதாங்க₃ா: ।

மதே₃ாத்கடா: ஸம்ப்ரதி யுத்₃த₄லுப்₃த₄ா

வ்ருஷா க₃வாம் மத்₄யக₃தா நத₃ந்தி ॥ (38)

ஸமந்மத₂ாஸ்தீவ்ரதராநுராக₃ா: குலாந்விதா மந்த₃க₃திம் கரிண்ய: ।

மத₃ாந்விதம் ஸம்பரிவார்ய யாந்தம் வநேஷு ப₄ர்தாரமநுப்ரயாந்தி ॥ (39)

சரத்காலத்தின் சிறப்புத் தன்மை, பல இடங்களிலும் பரவி, பலவகையான எழில் தோற்றங்களை வெளிப்படுத்துகிறது என்றாலும், சூரியனின் முதல் கிரணங்களால் மலர்ந்த பூக்களைக் கொண்ட தாமரைத் தடாகங்களில், இப்போது மிகவும் அதிகமாகத் தன் சிறப்புத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. (29)

ஏழிலைப்பாலை மரங்களில் மலர்ந்திருக்கும் மலர்களின் மணமும், மலர்த்தாதுக்களைப் பருக வரும் வண்டுக் கூட்டங்களின் ரீங்கார ஒத்திசையும் காற்றில் கலந்து அலையலையாக வந்து, எல்லா இடங்களிலும் பரவி, காடுகளிலுள்ள மதங்கொண்ட யானைகளின் அட்டகாசத்தை மிகவும் வளரச் செய்கிறது. (30)

அழகான விசாலமான சிறகுகள்; காமவிளையாட்டுக்களில் வேட்கை; தாமரை மலரின் தாதுத்துக்கள் பரவிய உடல் - இப்படியாக, பேராறுகளின் மணல் திட்டுக்களுக்கு வந்து சேர்ந்த சக்ரவாகங்களுடன் அன்னப்பறவைகள் விளையாடுகின்றன. (31)

கூதிர்காலத்தின் தனிச்சிறப்பான மேன்மை, மதத்தால் செருக்குற்ற யானைகளிடத்திலும், மதாளித்து நிற்கும் காளைக் கூட்டங்களிலும், தெளிந்த நீரைக் கொண்ட மலையாறுகளிலும் பலவாறாகப் பிரிந்து எழிலுடன் விளங்குகிறது. (32)

காடுகளில் மயில்கள், ஆகாயத்தில் மேகங்கள் இல்லாமலிருப்பதைக் கண்டு, தமக்கு அணிகலனாக அமைந்த தோகையை விரிக்காமலும், பெண் மயில்களிடம் ஈடுபாடு இல்லாமலும், வனப்பை இழந்தும், மகிழ்ச்சியில்லாமல் சிந்தனையில் மூழ்கியும் உள்ளன. (33)

மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் நறுமணம் வீசும் மலர்க்கொத்துக்களின் சுமையால், கிளைகளின் நுனிகள் கீழ்நோக்கி வளைந்திருப்பனவும், தங்கம் போல் மஞ்சள் நிறமுடையனவும், காட்சிக்கினியவையுமான ஏராளமான வேங்கை மரங்களால், காட்டுப் பகுதிகள் மிகவும் ஒளியுடன் கூடி விளங்குகின்றன. (34)

பெண்யானையோடு இருந்த, தாமரைத் தடாகங்களில் பெருவிருப்புடைய, காட்டில் சுதந்திரமாகத் திரிகின்ற, மலர்களின் மணத்தை நுகர்ந்து பெருமிதம் கொள்கின்ற, மதம் கொண்ட, காமலீலைகளில் துடிப்புடைய உத்தம யானைகளின் நடை, இப்போது (பரபரப்பில்லாமல்) மந்தமாக இருக்கிறது. (35)

மேகங்களில்லாத வானம், பட்டை தீட்டப்பட்ட வாள்போல் சுத்தமாக இருக்கிறது; ஆறுகளில் நீரின் ஓட்டம் மெதுவாக இருக்கிறது; காற்று, செங்கழுநீர்ப்பூவின் குளிர்ச்சியைச் சுமந்து கொண்டு வீசுகிறது; எல்லாப் பக்கங்களும் இருள் நீங்கி பேரொளியுடன் விளங்குகின்றன. (36)

மண் தரையில் சேறாகயிருந்த பகுதி வெம்மையான சூரியனின் கதிர்களால் உலர்ந்து, முன்பிருந்ததைப் போல் புழுதி படிந்ததாக ஆகிவிட்டது. ஒருவரோடொருவர் பகைமை கொண்ட மன்னர்களுக்கு (மழை ஓய்ந்துவிட்ட இந்த காலம்,) போர் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்கு உகந்த காலம். (37)

சரத் ருதுவின் சீதோஷண மாறுதல்கள் காரணமாக உடல் தோற்றம் மேலும் பொலிவு பெற்று, மிகவும் வீறுகொண்டு, (அகங்காரத்துடன் தரையைக் கால்களால் உதைத்து எழுந்த) புழுதிகளால் உடல் பூசப்பட்டு, செருக்கடைந்து சண்டையைத் தேடி, பசுக்களினிடையே காளைகள் (கம்பீரமாக) நின்றனகொண்டு 'ம்மா' என்று குரல் கொடுக்கின்றன. (38)

உயர்ஜாதியில் பிறந்த பெண்யானைகளுக்கு காம உணர்ச்சி மேலிட்டு, அன்பு பெருகி ஓட, காடுகளில் மதங்கொண்டு, குறைந்த வேகத்துடன் சென்றுகொண்டிருக்கும் கணவனை (ஆண்யானையை)ச் சூழ்ந்துகொண்டு பின்தொடர்ந்து செல்கின்றன. (39)

த்யக்த்வா வராண்யாத்மவிபூஷணாநி

புர்ஹாணி தீரோபகூதா நதீநாம் ।

நிர்ப்புர்த்ஸ்யமாநா இவ ஸாரஸௌகை:

ப்ரயாந்தி தீநா விமத்யா மயூரா: ॥ (40)

வித்ராஸ்ய காரண்டுவசக்ரவாகாந்

மஹாரவைர்பி₄நநகடா கஜேந்த்ரா: ।

ஸர:ஸு பத்த₃த₄ம்புஜபூஷணேஷு

விசேஷாப்ய விசேஷாப்ய ஜலம் பிபுந்தி ॥ (41)

வ்யபேதபங்காஸு ஸுவாலுகாஸு ப்ரஸந்நதோயாஸு ஸகே₃கூகுலாஸு ।

ஸஸாரஸாராவவிநாதி₃தாஸு நதீஷு ஹ்ருஷ்டா நிபதந்தி ஹம்ஸா: ॥ (42)

நதீவநப்ரஸ்ரவணோதுகாநா-

மதிப்ரவ்ருத்த₄நிலபுர்ஹிணாநாம் ।

பலவங்குமாநாம் ச கஜோத்ஸவாநாம்

த்ருதம் ரவா: ஸம்ப்ரதி ஸம்ப்ரநஷ்டா: ॥ (43)

அநேகவர்ணா: ஸுவிநஷ்டகாயா

நவோதி₃தேஷ்வம்புத₄ரேஷு நஷ்டா: ।

க்ஷுத₄ர்தி₃தா கோரவிஷா பி₃லேப்யஸ்-

சிரோஷிதா விப்ரஸரந்தி ஸர்பா: ॥ (44)

சஞ்சச்சந்த்ரகரஸ்பர்ஸஹர்ஷோந்மீலிததாரகா ।

அஹோ ராகுவதீ ஸந்த்யா ஜஹாதி ஸ்வயமம்புரம் ॥ (45)

த்யர்ஸயந்தி ஸரந்நத்ய: புலிநாநி ஸநை: ஸநை: ।

நவஸங்குமஸவ்ரீ₃ ஜக₄நாநீவ யோஷித: ॥ (46)

ராத்ரி: ஸஸாங்கோதி₃தஸௌம்யவக்த்ரா

தாராக₃ணோந்மீலிதசாருநேத்ரா ।

ஜ்யோத்ஸநாம்ஸுகப்ராவரணா விபு₄தி

நாரீவ ஸுக்லாம்ஸுகஸம்வ்ருதாங்கீ ॥ (47)

விபக்வஸாலிப்ரஸவாநி பு₄க்த்வா ப்ரஹர்ஷிதா ஸாரஸசாருபங்க்தி: ।

நப₄: ஸமாக்ராமதி ஸீக்₄ரவேக்யா வாதாவதூ₄தா க்ரதி₂தேவ மாலா ॥ (48)

ஸுப்தைகஹம்ஸம் குமுதை₃ருபேதம் மஹாஹ்ரத்யஸ்தம் ஸலிலம் விபு₄தி ।

த₄நைர்விமுக்தம் நிஸி பூர்ணசந்த்ரம் தாராக₃ணாகீர்ணமிவாந்தரிக்ஷம் ॥ (49)

ப்ரகீர்ணஹம்ஸாகுலமேக₂லாநாம் ப்ரபு₃த்த₄பத்₃மோத்பலமாலிநீநாம் ।

வாப்யுத்தமாநாமதி₄காத்ய லக்ஷ்மீர்வராங்குநாநாமிவ பூ₄ஷிதாநாம் ॥ (50)

(ருது மாற்றத்தால் மயில்களின் இயல்பிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.) மயில்களுக்கு அணிகலனான தோகையைப் பொருட்படுத்தாமல் (மகிழ்ச்சியுடன் விரித்து ஆடாமல்), ஸாரஸப் பறவைகளின் கூட்டங்களால் துரத்தப்பட்டவைகள் போல உற்சாகமிழந்து பரிதாபமாக நதிகளின் கரைக்குப் போய்ச் சேர்கின்றன. (40)

மதங்கொண்ட யானைகள், உரத்த குரலில் பிளிறி, நீர்க்காக்கைகளையும், சக்ரவாகங்களையும் அஞ்சி ஓடச் செய்துவிட்டு, மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் விளங்கும் தடாகங்களில் நீரைக் கலக்கிக் கலக்கிப் பருகுகின்றன. (41)

நதிகளில் சேறு இல்லை; ஆங்காங்கே மணந்திட்டுகள் அழகாகக் காணப்படுகின்றன; நீர், தெளிவாக இருக்கிறது; பசுக்கூட்டங்கள் வந்து நீர் குடிக்கின்றன; ஸாரஸப் பறவைகள் ஆனந்தமாக சப்திக்கின்றன. இத்தகைய ஆறுகளில் அன்னப்பறவைகள் மகிழ்ச்சியுடன் இறங்குகின்றன. (நீரில் விளையாடுகின்றன.) (42)

நதி, மேகம், மலையருவியின் நீர்வீழ்ச்சி ஒலி, சுழன்று வீசும் காற்று, மயில், உற்சாகம் குன்றிய தவளைகள் ஆகியவைகளின் சப்தம், இப்போது ஒரே காலத்தில் ஓய்ந்து போய்விட்டன. (43)

ஆகாயத்தில் மேகங்கள் கர்ஜித்துக் கொண்டு சஞ்சரிக்கும்போது, (மழை கொட்டும் என அஞ்சி) புற்றுக்களில் அதிகப் பசியினால் உடல் மெலிந்து நீண்டகாலம் மறைந்திருந்த பல வர்ணங்களைக் கொண்ட கொடிய விஷம் கொண்ட பாம்புகள், இப்போது வெளியே வருகின்றன. (44)

(சந்தைய என்ற நங்கை, தன் நாயகனான சந்திரனுடைய கிரணங்களாகிய கைகள், தன் உடலில் பட்டவுடன் மெய்சிலிர்த்து, கண் இமைகள் சற்றே மலர, காமவேட்கை மிகுதியால், தானே தன் ஆடைகளை உதறிவிடுவதைப் போல,) செவ்வண்ணம் கொண்ட சந்தயாகாலம், அப்போது உதித்தெழும் சந்திரனுடைய கதிர்களின் ஸ்பர்சத்தாலுண்டான களிப்பினால், சற்றே தோன்றத் தொடங்கியிருக்கும் தாரகைகளையுடைய ஆகாயத்தைத் தானாகவே விட்டுச் செல்லும் அழகுதான், என்னே! (45)

சரத்காலத்தில், நீரோட்டம் குறைந்து கொண்டே போகும்போது, நதிகளில் ஆங்காங்கே மணந்திட்டுக்கள் தென்படுகின்றன. (இது, எப்படி இருக்கிறது? என்றால்) இளநங்கையர், தம் மனத்திற்குகந்த நாயகர்களுடன் புதிதாக உறவு கொள்ளும்போது, வெட்கத்துடன் உடல் அங்கங்களை சிறிது சிறிதாகப் புலப்படுத்துவதைப் போலிருக்கிறது. (46)

உதயமான சந்திரன் என்ற அழகிய முகம்; தாரகைக் கூட்டங்கள் என்ற மலர்ந்த கண்கள் - இப்படியான ஒரு மங்கை போல், சரத்கால சந்திரனின் அப்பழுக்கற்ற கதிரொளி என்ற வெள்ளாடை தரித்த இரவு விளங்குகிறது. (47)

நன்றாக முற்றிப் போன நெல்மணிகளை உண்டு மகிழ்ந்து, வேகமாகப் பறந்து செல்லும் அழகிய ஸாரஸப் பறவைகள், தொடுக்கப்பட்ட வெண்மலர் மாலை, காற்றினால் அலைப்புண்டது போல் வரிசையாக வானத்தில் செல்கிறது. (48)

ஆம்பல் மலர்கள் நிறைந்த தடாகத்தின் நீரில் ஓர் அன்னம் உறங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் போல, மேகங்களில்லாத இரவில், வானத்தின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பரவிக் கிடக்கும் தாரகைகளின் நடுவில் முழு நிலா விளங்குகிறது. (49)

எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிதறியோடும் அன்னப்பறவைகளே, மேகலைகள்; மலர்ந்த தாமரை நெய்தல்களே, மாலைகள் - இவ்வாறு, முன்பைக் காட்டிலும் மிக அழகாக விளங்கும் குளங்கள் சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆரணங்குகள் போல் காட்சி தருகின்றன. (50)

வேணுஸ்வநவ்யஞ்ஜிததூர்யமிஸ்ர: ப்ரத்யூஷகாலாநிலஸம்ப்ரவ்ருத்த₄: ।
ஸம்மூர்சி₂தோ க₃ஹ்வரகே₃வ்ருஷாணாமந்யோந்யமாபூரயதீவ ஸப்₃த₃: ॥ (51)

நவைர்நதீநாம் குஸுமப்ரஹாஸை-

வ்யாதூ₄யமாநைந்ம்ருது₃மாருதேந ।

தெ₄ளதாமலசௌமபடப்ரகாஸை:

கூலாநி காஸைருபஸோபி₄தாநி ॥

(52)

வநப்ரசண்ட₃ா மது₄பாநஸௌண்ட₃ா:

ப்ரியாந்விதா: ஷட்சரணா: ப்ரஹ்ருஷ்டா: ।

வநேஷு மத்தா: பவநாநுயாத்ராம்

குவந்தி பத்₃மாஸநரேணுகெ₃ளரா: ॥

(53)

ஜலம் ப்ரஸந்நம் குமுத₃ம் ப்ரஹாஸம்

க்ரௌஞ்சஸ்வந: ஸாலிவநம் விபக்வம் ।

ம்ருது₃ஸ்ச வாயுர்விமலஸ்ச சந்த்₃ர:

ஸம்ஸந்தி வர்ஷவ்யபநீதகாலம் ॥

(54)

மீநோபஸந்த்₃ர்ஸிதமேக₂லாநாம் நதீ₃வதூ₄நாம் க₃தயோ₃த்ய மந்த்₃ா: ।

காந்தோபபு₄க்தாலஸக₃ாமிநீநாம் ப்ரப₄ாத காலேஷ்விவ காமிநீநாம் ॥ (55)

ஸ சக்ரவாகாநி ஸஸைவலாநி காஸைர்த்யூகூலரிவ ஸம்வ்ருதாநி ।

ஸபத்ரலேக₂ாநி ஸரோசநாநி வதூ₄முக₂ாநீவ நதீ₃முக₂ாநி ॥ (56)

ப்ரபு₂ல்லப₃ாணாஸந சித்ரிதேஷு

ப்ரஹ்ருஷ்டஷட்பாத₃நிகூஜிதேஷு ।

க்₃ருஹீதசாபோத்₃யதசண்ட₃த₃ண்ட₃:

ப்ரசண்ட₃சாரோ₃த்ய வநேஷு காம: ॥

(57)

லோகம் ஸுவ்ருஷ்ட்யா பரிதோஷயித்வா

நதீ₃ஸ்தடாகாநி ச பூரயித்வா ।

நிஷ்பந்நஸஸ்யாம் வஸுத₄ாம் ச க்ருத்வா

த்யக்த்வா நப₄ஸ்தோயத₄ரா: ப்ரநஷ்டா: ॥

(58)

ப்ரஸந்நஸலிலா: ஸௌம்ய குரீபி₄ர்விநாதி₃தா: ।

சக்ரவாகக₃ணாகீர்ணா விப₄ாந்தி ஸலிலாஸயா: ॥ (59)

அஸநா: ஸப்தபர்ணாஸ்ச கோவித₃ாராஸ்ச புஷ்பிதா: ।

த்₃ருஸ்யந்தே ப₃ந்துஜீவாஸ்ச ஸ்யாமாஸ்ச கி₃ரிஸாநுஷு ॥ (60)

ஹம்ஸஸாரஸசக்ராஹ்வை: குரரைஸ்ச ஸமந்தத: ।

புளிநாந்யவகீர்ணாநி நதீ₃நாம் பஸ்ய லக்ஷ்மண ॥ (61)

தயிர் கடையும் சத்தம், கன்றுகளுக்காகக் கொட்டிலில் இருக்கும் பசுக்கள் எழுப்பும் ஒசை, காளையின் கர்ஜனை, அதிகாலையில் இடையர்களின் புல்லாங்குழல் இசையொலி - இவையெல்லாம் காலையில் வீசும் காற்றில் கலந்து ஒன்றையொன்று நிறைவு செய்வதைப் போல ஒன்று சேர்ந்து ஒலிக்கின்றன. நதியின் கரைகள், அன்றலர்ந்த மலர்களால் ஒளிமிகுந்து, தென்றல் காற்றினால் மெல்ல அசைந்தாடும் சுத்தமான வெண்பட்டாடைகள் போன்ற நாணல்களால் பேரழகுடன் விளங்குகின்றன. (51,52)

காடுகளில் மனம் போனபோக்கில் திரியும் ஆண்வண்டுகள் தேனைக் குடித்ததால் மெய்மறந்து, பேரானந்தத்தால் மதங்கொண்டு, அவைகள் அமரும் ஆசனமாகிய தாமரை மலர்களின் தாதுக்கள் பூசப்பட்டு, பொன்னிறமுடையவைகளாக பெண்வண்டுகளோடு கூட காற்றுவாக்கில் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றன. (53)

நீர்நிலையில் காணப்படும் தெளிந்த நீர்; ஆம்பல் மலரின் வரவு; கிரௌஞ்சப் பறவையின் ஒலி; முதிர்ந்த நெற்கதிர்; தென்றலாக வீசும் காற்று; மாசு-மருவில்லாத சந்திரன் - இவைகள் மழைக்காலம் ஓய்ந்துவிட்டதை நிரூபிக்கின்றன. (54)

இரவில், மனத்திற்கினிய கணவர்களால் அனுபவிக்கப்பட்ட பெண்கள், விடியற்காலை நேரத்தில் சோம்பேறித்தனமாக (தளர்ச்சியடைந்து) நடப்பதைப் போல, மீன்களாகிற இடுப்பணி (ஓட்டியாணம்) அணிந்த நதி என்னும் நங்கை, இப்போது மெல்ல நடந்து செல்கிறாள். (மழைக்காலம் நின்றுவிட்டதால், நீர்வரத்து குறைந்துவிட்டது.) (55)

பெண்கள், முகத்தில் கோரோசனைத் திலகம் வைத்துக் கொள்கிறார்கள்; பச்சை வண்ணத்தால் அழகான சித்திரங்கள் வரைந்து கொள்கிறார்கள்; வெண்பட்டுத் துகில் அணிகிறார்கள். அதுபோலவே, ஆறுகள் என்னும் அணங்குகளின் முகத்துவாரங்களில், சக்ரவாகம் வந்து தங்குவது கோரோசனைத் திலகமாகவும், படர்ந்திருக்கும் பாசிகள் முகத்தழகு சித்திரங்களாகவும், செழிப்பாகச் சூழ்ந்திருந்த நாணல்கள் வெண்பட்டுத் துகில் போலவும் விளங்குகின்றன. (56)

மலர்சோலைகளில், குறிஞ்சி-வேங்கை முதலியன மலர்ந்து அழகாகக் காட்சி அளிக்கின்றன; (மலர்ந்த மலர்களின் மகரந்தத்தைக் குடித்த) வண்டுகள், மனம் நிறைந்த ரீங்கார ஒலி எழுப்புகின்றன. (காம உணர்வுகளை எழுப்பிவிடுவதற்கு இத்தனையே போதும்! என்றாலும்,) காமவேள், தன் கரும்புவில்லை நிமிர்த்திப் பிடித்தவனாக, விரகத்தால் துடிக்கும் வாலிப வயதினர்களுக்குக் கொடிய தண்டனை கொடுப்பதற்காக ஆங்காங்கே திரிகிறான். (மக்களுக்குக் காமவேட்கையையும், காமவேதனையையும் உண்டுபண்ணும் காலம் இது - என்பது கருத்து.) (57)

மேகங்கள், ஏராளமாக மழைநீரைப் பொழிந்து மக்களை மகிழ்வித்துவிட்டு, ஆறு-தடாகங்களை நீரால் நிரப்பிவிட்டு, விளைநிலங்களில் பயிர்களைச் செழிப்பாக வளரச் செய்துவிட்டு, ஆகாயத்தை விட்டே மறைந்து போய்விட்டன! (58)

செல்வனே! எல்லா நீர்நிலைகளிலும் தண்ணீர் தெளிவாக இருக்கிறது; (குரீ) அன்றில் பறவைகள் மகிழ்ச்சியுடன் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன; சக்ரவாகப் புட்களின் கூட்டம் பரவிக் கிடக்கிறது. இதனால், நீர்நிலைகள் கண்ணுக்கினியனவாக விளங்குகின்றன. (59)

மலையுச்சியிலுள்ள சமவெளிகளில் வேங்கை, ஏழிலைப்பாலை, கருங்காலி, பந்துஜீவம், ஞாழல் முதலியன நன்றாகப் பூத்துக் காணப்படுகின்றன. (60)

லட்சுமணா! நதிகளில் ஆங்காங்கே தென்படும் மணற்குன்றுகளில் அன்னம், ஸாரஸம், சக்ரவாகம், அன்றில் முதலிய புள்ளினங்கள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் நிறைந்துள்ளன. (61)

அந்யோந்யம் ப₃த்₃த₄வைராணாம் ஜிகீஷ்ணாம் ந்ருபாத்மஜ ।
உத்₃யோக₃ஸமய: ஸௌம்ய பார்தி₂வாநாமுபஸ்தி₂த: ॥ (62)

இயம் ஸா ப்ரத₂மா யாத்ரா பார்தி₂வாநாம் ந்ருபாத்மஜ ।
ந ச பஸ்யாமி ஸுக்₃ரீவமுத்₃யோக₃ம் வா தத₂ாவித₄ம் ॥ (63)

சத்வாரோ வார்ஷிகா மாஸா க₃தா வர்ஷஸ்தோபமா: ।
மம ஸோகாபி₄பூ₄தஸ்ய ஸௌம்ய ஸீதாமபஸ்யத: ॥ (64)

சக்ரவாகீவ ப₄ர்தாரம் ப்ருஷ்ட₂தோநுக₃தா வநம் ।
விஷமம் த₃ண்ட₃காரண்யமுத்₃யாநமிவ யாங்க₃நா ॥ (65)

ப்ரியாவிஹீநே து₃:க₂ார்தே ஹ்ருதராஜ்யே விவாஸிதே ।
க்ருபாம் ந குருதே ராஜா ஸுக்₃ரீவோ மயி லக்ஷ்மண ॥ (66)

அநாதே₂ா ஹ்ருதராஜ்யோடயம் ராவணேந ச த₄ர்ஷித: ।
தீ₃நோ தூ₃ரக்₃ருஹ: காமீ மாம் சைவ ஸரணம் க₃த: ॥ (67)

இத்யேதை: காரணை: ஸௌம்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய து₃ராத்மந: ।
அஹம் வானரராஜஸ்ய பரிபூ₄த: பரந்தப ॥ (68)

ஸ காலம் பரிஸங்க்₂யாய ஸீதாயா: பரிமார்க₃ணே ।
க்ருதார்த₂: ஸமயம் க்ருத்வா து₃ர்மதிர்நாவபு₃த்₄யதே ॥ (69)

ஸ கிஷ்கிந்த₄ாம் ப்ரவிஸ்ய த்வம் ப்₃ருஹி வானரபுங்க₃வம் ।
மூர்க்₂ம் க்₃ராம்யஸுகே₂ ஸக்தம் ஸுக்₃ரீவம் வசநாந்மம ॥ (70)

அர்தி₂நாமுபபந்நாநாம் பூர்வம் சாப்யுபகாரிணாம் ।
ஆஸாம் ஸம்ஸ்ருத்ய யோ ஹந்தி ஸ லோகே புருஷாத₄ம: ॥ (71)

ஸுப₄ம் வா யதி₃ வா பாபம் யோ ஹி வாக்யமுதீ₃ரிதம் ।
ஸத்யேந பரிக்₃ருஹ்ணாதி ஸ வீர: புருஷோத்தம: ॥ (72)

க்ருதார்த₂ா ஹ்யக்ருதார்த₂ாநம் மித்ராணாம் ந ப₄வந்தி யே ।
தாந் ம்ருதாநபி க்ரவ்யாத₃ா: க்ருதக்₄நாந்நோபபு₄ஞ்ஜதே ॥ (73)

நூநம் காஞ்சநப்ருஷ்ட₂ஸ்ய விக்ருஷ்டஸ்ய மயா ரணே ।
த்₃ரஷ்டுமிச்ச₂தி சாபஸ்ய ரூபம் வித்யுத்₃கு₃ணோபமம் ॥ (74)

கோரம் ஜ்யாதலநிர்கோஷம் க்ருத்₃த₄ஸ்ய மம ஸம்யுகே₃ ।
நிர்கோஷமிவ வஜ்ரஸ்ய புந: ஸம்ஸ்ரோதுமிச்ச₂தி ॥ (75)

தம்பி! மன்னர் மகனே! பரஸ்பரம் பகைமைபூண்டு, ஒருவரையொருவர் வெல்வதற்கு விரும்பும் அரசர்கள், (மழைக் காலத்தில் போரிட முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.) போருக்கான முயற்சிகளைத் தொடங்குவதற்கான (கூதிர்) காலம் வந்துவிட்டது. (62)

அரசுமாரா! மன்னர்கள் எதிரியுடன் போரிடுவதற்கான விஜய யாத்திரையைத் தொடங்குவதற்கான, முதல் வாய்ப்பு, இது. ஆனால், சக்ரீவன் இங்கே வரவும் இல்லை; (சீதையைத் தேடுவதற்கான) முயற்சிகளில் அவன் ஈடுபட்டிருப்பதற்கான அறிகுறிகளும் காணப்படவில்லை. (63)

தம்பி! சீதையைக் காணாமல் சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் எனக்கு, மழைக்காலத்திய நான்கு மாதங்களும், நூறு ஆண்டுகள் போல் நீண்டதாக இருந்து கழிந்துவிட்டன. இளம்பெண்ணாகிய அவள், சக்ரவாகப் பெண்பறவை தன் ஆண்பறவையை விடாது உடன் செல்வதைப் போல, உட்புக முடியாத தண்டகாரண்யம் என்ற காட்டுக்கு, ஒரு பூங்காவனத்திற்குச் செல்வதைப் போல மகிழ்ச்சியுடன் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தாள். (64,65)

லட்சுமணா! மனைவியை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறேன்; துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்; ராஜ்யத்தை இழந்ததோடு அதிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறேன். சக்ரீவ மன்னன், என் விஷயத்தில் எந்த ஆர்வமும் காட்டாதிருக்கிறானே? [என்னால், அவனை (சக்ரீவனை) எதுவும் செய்யமுடியாது என்று எளிதாகக் கருதுகிறான் போலும்!]

எதிரிகளை வாட்டி வதைப்பவனே! குழந்தாய்! நான், இப்போது ஆதரவற்றவனாக இருக்கிறேன்; அரசாட்சியைப் பறிகொடுத்துவிட்டேன்; இராவணனால் இழிவு செய்யப்பட்டுள்ளேன்; பரிதாப நிலையில் இருக்கிறேன்; என் (உற்றார்-உறவினர் உள்ள) இல்லம், வெகுதூரத்தில் இருக்கிறது; (எளிதாக யாரும் உதவிக்கு வர முடியாது.) ஒரு நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக நான் புகலடைந்துள்ளேன் - இந்தக் காரணங்களால், தீய எண்ணங்கொண்ட வானர மன்னன் சக்ரீவனின் அவமதிப்புக்கு ஆளாகியிருக்கிறேன். (67,68)

சீதையைத் தேடுவதற்கான காலத்தை நிச்சயித்தவன் அவன்தான். ஆனால், அவனது காரியம் நிறைவேறிவிட்டதால் கெடுமதி படைத்த அவன், தான் கொடுத்த வாக்குறுதியை நினைவிற்கொள்ளாதிருக்கிறான். நீ, கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று, மதிகெட்டவனும் சிற்றின்பத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பவனுமான வானரத் தலைவன் சக்ரீவனிடம், நான் இனி சொல்லப் போவதைக் கூறு. முதலில் உபகாரம் செய்துவிட்டு, பின்னர் பதில் உதவியை எதிர்பார்க்கின்றவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டி, வாக்குறுதி அளித்துவிட்டு, எவன் அதை முற்றிலுமாகச் செய்யாதிருக்கிறானோ, அவன்தான் உலகில் மானுடப் பதர். (69-71)

தான் வாக்களித்த சொல் அறவழிப்பட்டதாக இருந்தாலும் பாவவழிப்பட்டதாக இருந்தாலும், அதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், தான் சொன்னபடியே பிரதியுபகாரம் செய்து முடிக்கிறானோ, அந்த தருமவீரன்தான் மக்கள் எல்லோரிலும் மிகச்சிறந்தவன். (72)

தன்னுடைய காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு, தனக்கு உதவி செய்தவர்களுக்குக் கைமாறு செய்யாத, நன்றி கெட்ட மனிதர்கள் இறந்து போய் வெறும் சடலமாகக் கிடந்தாலும், மாமிசபட்சணிகளான நாய்-நரி-கழுகுகள்கூட அவ்வுடலைத் தீண்டமாட்டா. (73)

போரில், பொன்னாலான பின்பகுதியையுடைய, என்னால் வளைக்கப்படும் வில்லின் மின்னல் கூட்டங்களுக்கொப்பான காந்தியையுடைய உருவத்தைக் காண (சக்ரீவன்) விரும்புகிறான் போலும்!

சினங்கொண்ட நான், போர்க்களத்தில் மிகவும் கொடூரமான அழிவுகளைச் செய்யக் கூடியதும், வஜ்ராயுதத்தின் முழக்கத்திற்கு நிகரானதுமான என் வில்லினுடைய நானொலியை மீண்டும் கேட்க விரும்புகிறானோ? (என் ஆற்றலைப் பரிசோதிக்க விரும்பியபோது, என் நாணின் ஒலியையும் அம்பின் வேகத்தையும் கண்களால் பார்த்திருக்கிறான்.) (75)

காமமேவம்குதேத்ப்யஸ்ய பரிக்ஞாதே பராக்ரமே ।
த்வத்ஸஹாயஸ்ய மே வீர ந சிந்தா ஸ்யாந்ந்ருபாத்மஜ ॥ (76)

யத்யுத்மயமாரம்ப₄: க்ருத: பரபுரஞ்ஜய ।
ஸமயம் நாபி₄ஜாநாதி க்ருதார்த₂: ப்லவகே₃ஸ்வர: ॥ (77)

வர்ஷா: ஸமயகாலம் து ப்ரதிக்ஞாய ஹீஸ்வர: ।
வ்யதீதாந்ஸ்சதுரோ மாஸாந் விஹரந்நாவபு₃த்யதே ॥ (78)

ஸாமாத்யபரிஷத்க்ரீ₃ந் பாநமேவோபஸேவதே ।
பேராகதீ₃நேஷு நாஸ்மாஸு ஸுக்₃ரீவ: குருதே த்யாம் ॥ (79)

உச்யதாம் க₃ச்ச₂ ஸுக்₃ரீவஸ்த்வயா வத்ஸ மஹாபு₃ல ।
மம ரோஷஸ்ய யத்யு₃ரூபம் ப்ருயாஸ்சைநமித்யம் வச: ॥ (80)

ந ச ஸங்குசித: பந்த₂ யேந வாலீ ஹதோ க₃த: ।
ஸமயே திஷ்ட₂ ஸுக்₃ரீவ மா வாலிபத₂மந்வக்யா: ॥ (81)

ஏக ஏவ ரணே வாலீ ஸரேண நிஹதோ மயா ।
த்வாம் து ஸத்யாத்யதிக்ரந்தம் ஹநிஷ்யாமி ஸப₃ாந்த₄வம் ॥ (82)

ததே₃வம் விஹிதே கார்யே யத்யு₃திதம் புருஷர்ஷப₄ ।
தத்தத்₃ப்ருஹி நரஸ்ரேஷ்ட₂ த்வர காலவ்யதிக்ரம: ॥ (83)

குருஷ்வ ஸத்யம் மயி வாநரேஸ்வர
ப்ரதிஸ்ருதம் த₄ர்மமவேக்ஷய ஸாஸ்வதம் ।
மா வாலிநம் ப்ரேத்ய க₃தோ யமக்ஷயம்
த்வமத்ய பஸ்யேர்மம சோதி₃தை: ஸரை: ॥ (84)

ஸ பூர்வஜம் தீவ்ரவிவ்ருத்த₄கோபம்
லாலப்யமாநம் ப்ரஸமீக்ஷய தீ₃நம் ।
சகார தீவ்ராம் மதிமுக்ய₃ரதேஜா
ஹீஸ்வரே மாநவவம்ஸநாத₂: ॥ (85)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்ரீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஏகத்ரீம்ஸ: ஸர்க₃:

லக்ஷ்மணக்ரோத₄:

ஸ ராக₄வம் தீ₃நமதீ₃நஸத்த்வம் ஸோகாபி₄பந்நம் ஸமுதீ₃ர்ணகோபம் ।
நரேந்த்₃ரஸு₃ந்ரநரதே₃வபுத்ரம் ராமாநுஜ: பூர்வஜமித்யுவாச ॥ (1)

மன்னர் மைந்தனே! வீரனே! எல்லையற்ற என் ஆற்றலை அவன் நேரில் கண்டு அறிந்திருக்கிறான். அத்துடன், மாவீரனான நீ, எனக்குத் துணையாக இருக்கிறாய் என்பதையும் அவன் நன்கு அறிவான். அப்படியிருந்தும், (வாலியினுடைய கதி நமக்கும் நேரும் என்று) கவலைப்படாமல் இருக்கிறானே? என்ன ஆச்சரியம்! பகைவர் நாட்டில் வெற்றிக்கொடி நாட்டுபவனே! எந்த நோக்கத்தை முன்னிட்டு அக்னிசாட்சியாக நட்பு, பராக்கிரம பரிசோதனை, வாலி வதம் முதலானவை செய்யப்பட்டனவோ, அவற்றையெல்லாம் தன்னுடைய காரியங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறியபின் சுக்ரீவன் மறந்துவிட்டான்; கொடுத்த வாக்குறுதியும் அவனது நினைவில் இல்லை! (76,77)

‘மழைக்காலம் முடிந்தவுடன், தங்கள் காரியத்தைத் தொடங்குவேன்’ என்று பிரதிக்கை செய்த வானர மன்னன், சிற்றின்பத்தில் மூழ்கி, நான்கு மாதங்களும் கழிந்துவிட்டதை அறியாமலிருக்கிறான். அமைச்சர்களோடும் உற்றார்-உறவினர்களோடும் உல்லாசமாகப் பேசி மகிழ்ந்து, விதவிதமான மதுபானங்களைக் குடிப்பதிலேயே திளைத்திருக்கிறான். அதனால், சோகத்தால் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் நம்மிடம் கருணை காட்டாதிருக்கிறான். (78,79)

பேராற்றல் படைத்த சோதரனே! நீ, அவனிடம் செல்வாய். எனக்குக் கோபம் வந்தால், அதன் விளைவு எவ்வாறிருக்கும்? என்பதைச் சொல். அத்துடன், இப்போது நான் சொல்லப் போகும் செய்தியையும் தெரிவிப்பாய். ‘சுக்ரீவனே! கொல்லப்பட்ட வாலி எந்த வழியாகச் சென்றானோ, அந்தப் பாதை இன்னும் மூடப்படவில்லை. சொன்ன வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றுவதில் உறுதியாக இரு. வாலியைப் பின்பற்றி, நீயும் அந்த வழியில் சென்றுவிடாதே. போரில், ஒரு பாணத்தால் வாலி ஒருவன் மட்டும்தான் என்னால் கொல்லப்பட்டான். ஆனால், சத்தியத்தை மீறிய உன்னை (மட்டும் தனியொருவனாகக் கொல்வேன் என்று நினைக்காதே!) சுற்றத்தாரோடு (அனைத்து வானரங்களையும்) கொன்று விடுவேன்.’ (80-82)

மனிதருள் மாணிக்கமே! புருஷோத்தமனே! செய்யவேண்டிய காரியத்தைத் தொடங்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது - என்பதையும், காரியம் நிறைவேறுவதற்கு அனுசூலமான மற்ற செய்திகளையும் அவனிடம் நேரில் கூறிவிடு. உடனே, புறப்படு. காலகெடு முன்பே முடிந்துவிட்டது. (சுக்ரீவனிடம் கூறு.) வானர மன்னா! மிகத் தொன்மையான தருமங்களின்பால் பார்வையைச் செலுத்து. கொடுத்த வாக்குறுதியை சத்தியமாக்கிக் காட்டு. இல்லையென்றால், இப்போதே என் பாணத்தால் கொல்லப்பட்டு, பிரேதபாவத்தை அடைந்து, யமலோகத்திற்குச் சென்று, அங்கே (முன்னரே சென்றுவிட்ட) வாலியைச் சந்திக்கும் நிலை ஏற்பட வேண்டாம்.” (83,84)

மனுவம்சத்தைப் பெருமைப்படுத்துபவனும் மிக்க பராக்கிரமசாலியுமான அவன் (இலக்குவன்), தமையனார் எல்லையில்லாக் கோபத்தில் இருப்பதையும், மனம் நொந்து புலம்பிக் கொண்டிருப்பதையும் நன்கு கவனித்து, வானர மன்னனிடம் மிகவும் கடுமையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று உறுதிபூண்டான். (85)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முப்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்தொன்று

இலக்குவன் சீற்றம்

அரசகுமாரரும் இராமனின் தம்பியுமான அவன் (இலக்குவன்), மனைவியிடம் பேரன்பு உடையவரும், சோகத்தில் மூழ்கி மனம் தளர்ந்திருந்தாலும் தைரியத்தைக் கைவிடாதவரும், (சுக்ரீவன் மீது) மேலும் மேலும் கோபம் கொண்டவரும், சக்கரவர்த்தித் திருமகனுமான தன் மூத்த சகோதரரை (இராமனை)ப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினான்— (1)

ந வாநர: ஸ்த₂ாஸ்யதி ஸாது₄வ்ருத்தே

ந மம்ஸ்யதே கர்மப₂லாநுஷங்க₃ாந் ।

ந பே₄சஷ்யதே வாநரராஜ்யலக்ஷமீம்

தத₂ா ஹி நாபி₄க்ரமதோஸ்ய பு₃த்தி₄: ॥ (2)

மதிஷ்யாத்₃க்₃ராம்யஸுகே₂ஷு ஸக்த-

ஸ்தவ ப்ரஸாத₃ப்ரதிகாரபு₃த்தி₄: ।

ஹதோ₃க்₃ரஜம் பஸ்யது வீர தஸ்ய

ந ராஜ்யமேவம் விசு₃ணஸ்ய தே₃யம் ॥ (3)

ந த₄ாரயே கோபமுதீ₃ர்ணவேக₃ம்

நிஹந்மி ஸுக்₃ரீவமஸத்யமத்ய₃ ।

ஹரிப்ரவீர: ஸஹ வாலிபுத்ரோ

நரேந்த்₃ரபுத்ர்யா விசயம் கரோது ॥ (4)

தமாத்தப₃ாணாஸநமுத்பதந்தம் நிவேதி₃தார்த₂ம் ரணசண்ட₃கோபம் ।

உவாச ராம: பரவீரஹந்தா ஸ்வவேஷிதம் ஸாநுநயம் ச வாக்யம் ॥ (5)

ந ஹி வை த்வத்₃விதே₄ா லோகே பாபமேவம் ஸமாசரேத் ।

கோபமார்யேண யோ ஹந்தி ஸ வீர: புருஷோத்தம: ॥ (6)

நேத₃மத்ய₃ த்வயா க்₃ராஹ்யம் ஸாது₄வ்ருத்தேந லக்ஷமண ।

தாம் ப்ரீதிமநுவர்தஸ்வ பூர்வவ்ருத்தம் ச ஸங்குதம் ॥ (7)

ஸாமோபஹிதயா வாசா ருக்ஷாணி பரிவர்ஜயந் ।

வக்துமர்ஹஸி ஸுக்₃ரீவம் வ்யதீதம் காலபர்யயே ॥ (8)

ஸோ₃க்₃ரஜேநாநுஸிஷ்டார்தே₂ா யத₂ாவத்புருஷர்ஷப₄: ।

ப்ரவிவேஸ புரீம் வீரோ லக்ஷமண: பரவீரஹா ॥ (9)

தத: ஸுப₄மதி: ப்ராக்ஞோ ப்₄ராது: ப்ரியஹிதே ரத: ।

லக்ஷமண: ப்ரதிஸம்ரப்தே₄ா ஜக₃ாம ப₄வநம் கபே: ॥ (10)

ஸக்ரப₃ாணாஸநப்ரக்₂யம் த₄நு: காலாந்தகோபமம் ।

ப்₃ரக்₃ருஹ்ய கி₃ரிஸ்ருங்க₃ாப₄ம் மந்த்₃ர: ஸாநுமாநிவ ॥ (11)

யதே₂ாக்தகாரீ வசநமுத்தரம் சைவ ஸோத்தரம் ।

ப்₃ருஹஸ்பதிஸமோ பு₃த்த₄யா மத்த்வா ராமாநுஜஸ்தத₃ா ॥ (12)

காமக்ரோத₄ஸமுத்தே₂ந ப்₄ராது: கோபாக்₃நிநா வ்ருத: ।

ப்ரப₄ஞ்ஜந இவாப்ரீத: ப்ரயயௌ லக்ஷமணஸ்தத₃ா ॥ (13)

“அண்ணா! வானரனான சக்ரீவன், சான்றோர்கள் கடைப்பிடிக்கும் வழியில் நிலையாக நிற்க மாட்டான். எந்தக் காரணத்தினால் (இராமனுடன், அக்னிசாட்சியாக உடன்படிக்கை செய்து கொண்டதால் தற்சமயம் அவன் அனுபவித்து வரும்) சுகங்கள் கிடைத்தன என்பதையும், அவன் எண்ணிப் பார்க்க மாட்டான். (செய்நன்றியை மறந்த) அவன், இனி அரசாட்சியை அனுபவிக்கப் போவதில்லை. (அவன் அனுபவிக்கும்படி நான் விடமாட்டேன்.) தன்னுடைய காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி திட்டமிட்ட அவன் அறிவு, அதன்பின் ஆற்றவேண்டிய கடமையைப் பற்றி சிந்திக்காமல் இருக்கிறது. (2)

வீரரே! அறிவுக் குறைவால், சிற்றின்பக் கேளிக்கைகளில் (சக்ரீவன்) ஆழ்ந்து போயிருக்கிறான். உங்களுடைய மகத்தான உதவிக்குப் பதில் உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாத அவன் கொல்லப்பட்டு, மாவீரனான வாலியை (மேலுலகில்) நேரில் சந்திக்கட்டும். (நான் சக்ரீவனைக் கொன்றுவிடப் போகிறேன்.) தீய எண்ணமுடைய இவனுக்கு இந்த அரசு கொடுக்கத் தக்கதல்ல. (3)

என்னுடைய கோபத்தின் வேகம் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. கொடுத்த வாக்குத் தவறிய சக்ரீவனை, இப்போதே கொல்லப் போகிறேன். வாலியின் மைந்தன் (அங்கதன்), மற்ற வானர வீரர்களோடுகூட, (ஐனக) மாமன்னரின் புதல்வியின் இருப்பிடத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கட்டும்.” (4)

இவ்வாறு, தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டுவிட்டு, (சக்ரீவனுடன்) போர் செய்வதில் மிகவும் முனைப்புக்காட்டி, வில்லை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படத் தயாராகிவிட்ட அவனைப் பார்த்து, தனக்குள் ஆலோசனை செய்ததன் பலனாக இருப்பதும், நல்வழியைக் காட்டுவதுமான சொற்களைப் பகைவர்களை வேரறுக்கும் இராமன் கூறினார்— (5)

“உன்னைப் போன்ற ஒருவன் (நற்சிந்தனையாளன்) இப்படிப்பட்ட (நண்பனைக் கொல்வது என்ற) பாவச்செயலைச் செய்யலாகாது. எவனொருவன் தன் விவேக புத்தியால் கோபத்தை ஒழித்துக் கட்டுகிறானோ, அவன்தான் வீரன்; புருஷோத்தமன். (6)

லட்சுமணா! உயர்ந்த ஒழுக்கமுடைய நீ, இந்த (சக்ரீவனைக் கொல்வது என்ற) முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது. முன்பு, நாம் அவனுடன் கொண்டிருந்த நட்புறவையும் அன்பையும் தொடர்ந்து கொள்வாய்! கடுமையான சொற்களை முற்றிலுமாக விட்டுவிட்டு, சாந்தமான முறையில், ‘(சீதையைத் தேடுவதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட) காலகெடு கடந்துவிட்டது’ என்று நீ சொல்ல வேண்டும்.” (7,8)

அந்த சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி நடந்து கொள்ள வேண்டிய நெறிமுறையை தமையனார் சொல்லக் கேட்டு, எதிரிகளை அழிப்பவனும் மாவீரனும் புருஷோத்தமனுமான லட்சுமணன், (கிஷ்கிந்தா) நகருக்குச் செல்வதென்று தீர்மானித்தான். நேரான ஒழுக்கமுடையவனும் மேதாவியும் தமையனாரின் நலனில் அக்கறை உடையவனுமான லட்சுமணன், பொங்கியெழும் கோபத்துடனேயே வானரனின் மானிகை நோக்கிச் சென்றான். (9,10)

இந்திரனுடைய வில்லை நிகர்த்ததும் யமனைப் போல் (உயிரைப் பறிப்பதில்) பயங்கரமானதும் மலைமுகட்டைப் போன்றதுமான வில்லை எடுத்துக் கொண்டு, மந்தரமலை போன்றவனும் (தமையனார்) சொல்லியபடியே நடப்பவனும் பிருகஸ்பதிக்கு நிகரான பேரறிவுடையவனுமான இராம சகோதரன், (சக்ரீவன் சொல்லக்கூடிய சமாதான) வாதங்களுக்கு எதிரான வாதங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டே, (சீதையிடமுள்ள) அன்பினாலும் (சக்ரீவனின் அலட்சியத்தினால் ஏற்பட்ட) கோபத்தினாலும் தமையனாருக்கு உண்டாகியுள்ள சீற்றத்தீயினால் சூழப்பட்டவனாக, சக்ரீவனின் செயலில் அதிருப்தி அடைந்தவனாக, அப்போது லட்சுமணன் காற்றைப் போல் கடுகிச் சென்றான். (11-13)

- ஸாலதாலாஸ்வகர்ணாம்ஸ்ச தரஸா பாதயந் ப₃ஹுந் ।
பர்யஸ்யந் கி₃ரிகூடாநி த்₃ருமாநந்யாம்ஸ்ச வேகி₃த: ॥ (14)
- ஸிலாஸ்ச ஸகலீகுர்வந் பத்₃ப்யாம் க₃ஜ இவாஸூக₃: ।
தூ₃ரமேகபத்₃ம் த்யக்த்வா யயௌ கார்யவஸாத்த்₃ருதம் ॥ (15)
- தாமபஸ்யத்₃ப₃லாகீர்ணாம் ஹரிராஜமஹாபுரீம் ।
து₃ர்க்காமிஷ்வாகுஸார்தூ₃ல: கிஷ்கிந்த₄ாம் கி₃ரிஸங்கடே ॥ (16)
- ரோஷாத்த்₃ரஸ்பு₂ரமானோஷ்ட₂: ஸுக்₃ரீவம் ப்ரதி லக்ஷ்மண: ।
த₃த₃ர்ஸ வாநராந் பீ₄மாந் கிஷ்கிந்த₄ாயா ப₃ஹிஸ்சராந் ॥ (17)
- தம் த்₃ருஷ்ட்வா வாநரா: ஸர்வே லக்ஷ்மணம் புருஷர்ஷப₄ம் ।
ஸைலஸ்ருங்காணி ஸதஸ: ப்ரவ்ருத்த₄ாம்ஸ்ச மஹீருஹாந் ॥
ஜக்₃ருஹ: குஞ்ஜரப்ரக்₂யா வாநரா: பர்வதாந்தரே ॥ (18)
- தாந் க்₃ருஹீதப்ரஹரணாந் ஹரீந் த்₃ருஷ்ட்வா து லக்ஷ்மண: ।
ப₃பூ₄வ த்₃விசுணம் க்ருத்₃தே₄ ப₃ஹ்விந்த₄ந இவாநல: ॥ (19)
- தம் தே ப₄யபரீதாங்க₃: க்ருத்₃த₄ம் த்₃ருஷ்ட்வா ப்லவங்க₃மா: ।
காலம்ருத்யுக₃ாந்தாப₄ம் ஸதஸோ வித்₃ருதா தி₃ஸ: ॥ (20)
- தத: ஸுக்₃ரீவப₄வநம் ப்ரவிஸ்ய ஹரிபுங்க₃வா: ।
க்ரோத₄மாக₃மநம் சைவ லக்ஷ்மணஸ்ய ந்யவேத₃யந் ॥ (21)
- தாரயா ஸஹித: காமீ ஸக்த: கபிவ்ருஷோ ரஹ: ।
ந தேஷாம் கபிவீராணாம் ஸுஸ்ராவ வசநம் தத₃ா ॥ (22)
- தத: ஸசிவஸந்தி₃ஷ்டா ஹரயோ ரோமஹர்ஷணா: ।
கி₃ரிசுஞ்ஜரமேக₄ாப₄ா நக₃ர்யா நிர்யயுஸ்தத₃ா ॥ (23)
- நக₃த₃ம்ஷ்ட்ராயுத₄ா கே₄ாரா: ஸர்வே விக்ருதத₃ர்ஸநா: ।
ஸர்வே ஸார்தூ₃லத₃ர்பாஸ்ச ஸர்வே ச விக்ருதாநநா: ॥ (24)
- த₃ஸநாக₃ப₃லா: கேசித்கேசித்₃த₃ஸகு₃ணோத்தரா: ।
கேசிந்நாக₃ஸஹஸ்ரஸ்ய ப₃பூ₄வுஸ்துல்யவிக்ரமா: ॥ (25)
- க்ருத்ஸநாம் ஹி கபிபி₄ர்வ்யாப்தாம் த்₃ருமஹஸ்தைர்மஹாப₃ஸை: ।
அபஸ்யல்லக்ஷ்மண: க்ருத்₃த₄: கிஷ்கிந்த₄ாம் தாம் தூ₃ராஸத₃ாம் ॥ (26)
- ததஸ்தே ஹரய: ஸர்வே ப்ராகாரபரிக₄ாந்தராத் ।
நிஷ்க்ரமயோத₃க்₃ரஸத்த்வாஸ்து தஸ்து₂ராவிஷ்க்ருதம் தத₃ா ॥ (27)
- ஸுக்₃ரீவஸ்ய ப்ரமாத₃ம் ச பூர்வஜஸ்யார்த₂மாத்மவாந் ।
புத்₃த₄வா கோபவஸம் வீர: புநரேவ ஜக₃ாம ஸ: ॥ (28)

தன்னுடைய வேகத்தினால் ஆச்சா, பனை, அசுவகர்ணம் முதலிய மரங்களைச் சாய்த்துக் கொண்டும், மலைச்சிகரங்களையும் மற்ற பெரிய மரங்களையும் பெயர்த்து எறிந்து கொண்டும், யானை போல் வேகமாக நடந்ததால் பாறைகளை உருட்டித் தள்ளிக் கொண்டும், ஒவ்வொரு காலடியையும் நீளமாக வைத்துக் கொண்டும் விரைந்து சென்றான். (14,15)

இக்ஷ்வாகு வம்சத்துச் சிங்கம் போன்ற இலக்குவன், மலைகளிடையே அமைந்ததும் போர்வீரர்களால் சூழப்பட்டதும், பிறரால் உட்புக முடியாததுமான அந்தக் கிஷ்கிந்தையைக் கண்டான். (16)

சுக்ரீவனிடம் ஏற்பட்ட பெருஞ்சீற்றத்தால் இலக்குவனின் உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. பேருருவம் கொண்ட வானரர்கள், கிஷ்கிந்தையின் வெளிப்புறத்தில் நடமாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். (17)

புருஷோத்தமனான இலக்குவனைக் கண்டதும், யானைபோல் பலமும் தோற்றமும் உடைய வானரர்களும் மற்றுமுள்ள எல்லா வானரர்களும், மலைமுகடுகளையும் நூற்றுக்கணக்கான மாபெரும் மரங்களையும் பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டார்கள். (18)

அவர்கள் எல்லோரும் (எறிந்து தாக்கக் கூடிய மலை-மரங்கள் போன்ற) ஆயுதங்களைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும், லட்சுமணனின் கோபம் எரிகிற தீயில் விறகுக் கட்டைகளைப் போட்டதைப் போல இருமடங்காகப் பெருகிற்று. (19)

யுகத்தின் முடிவில் மிக பயங்கரமாக உருவெடுக்கும் காலனைப் போன்று, சினத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் அவனை, (அருகில்) பார்த்ததும் பேர்ச்சம் கொண்ட நூற்றுக்கணக்கான வானரர்கள், எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிதறி ஓடிப் போனார்கள். (20)

உடனே, உயர் பொறுப்பிலிருந்த சில வானரர்கள் சுக்ரீவனின் அரண்மனைக்குச் சென்று, இலக்குவன் வந்திருப்பதையும், அவன் மிகவும் சீற்றத்தோடு இருப்பதையும் தெரிவித்தார்கள். அப்போது, அந்தப்புரத்தில் தாரையுடன் காமக்கேளிக்கைகளில் மூழ்கியிருந்த சுக்ரீவன், அந்த வானர வீரர்கள் கூறியதைச் செவியில் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. (21,22)

எனவே, அமைச்சர்களின் உத்தரவின்படி, மலை-யானை-மேகங்களைப் போன்றவர்களான (பயங்கரத் தோற்றத்தினாலேயே) மயிர்க்கூச்சலை உண்டாக்கும் வானரர்கள், அந்த நகரத்திலிருந்து, (இலக்குவனை எதிர்ப்பதற்கு) வெளியே புறப்பட்டார்கள். (23)

அவர்கள் எல்லோரும் பெரும் வீரர்கள்; நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதங்களாக உடையவர்கள்; பயங்கரமான தோற்றமுடையவர்கள்; புலிகளைப் போல் (தம் ஆற்றல் குறித்து) அகந்தை உடையவர்கள்; எல்லோருமே விகாரமான முகங்களையுடையவர்கள். (24)

அவர்களில் சிலர் பத்து யானை பலமுடையவர்கள்; சிலர், அதற்கும் பத்து மடங்கு அதிக பலமுள்ளவர்கள்; சிலர் ஆயிரம் யானைகளுக்கு நிகரான பராக்கிரமம் உடையவர்கள். (25)

மகாபலசாலிகளான வானரர்கள் (தன்னைத் தாக்குவதற்காகக்) கைகளில் மரங்களை வைத்துக் கொண்டு, யாராலும் வெற்றிகொள்ள முடியாத கிஷ்கிந்தை முழுவதிலும் நிறைந்திருப்பதைச் சீற்றத்தோடிருந்த லட்சுமணன் பார்த்தான். (26)

அதே நேரத்தில், பேராற்றலுடைய எல்லா வானரர்களும் மதிற்சுவர், அகழி ஆகியவற்றின் மறைவிடங்களிலிருந்து வெளியே வந்து, (லட்சுமணன்) எதிரில் நின்றார்கள். (27)

சுயகட்டுப்பாடுடைய வீரனான அவன், சுக்ரீவனின் தவற்றையும் தன் தமையனாருக்கு ஆகவேண்டிய பெருஞ்செயலையும் எண்ணிப் பார்த்து, முன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாகக் கோபம் கொண்டான். (28)

ஸ தீர்க்கே₄ஷ்ணமஹோச்ச₂வாஸ: கோபஸம்ரக்தலோசந: ।
புபூ₄வ நரஸார்தூ₃ல: ஸதூ₄ம இவ பாவக: ॥ (29)

பு₃ணஸல்யஸ்பு₂ரஜ்ஜிஹவ: ஸாயகாஸநபே₄க₃வாந் ।
ஸ்வதேஜோவிஷஸங்க₄ாத: பஞ்சாஸ்ய இவ பந்நக₃: ॥ (30)

தம் தீப்தமிவ காலாக்₃நிம் நாகே₃ந்த்₃ரமிவ கோபிதம் ।
ஸமாஸாத்₃யாங்க₃த₃ஸ்த்ராஸாத்₃விஷாத₃மக₃மத்₃பு₄ருஸம் ॥ (31)

ஸோஸங்க₃த₃ம் ரோஷதாம்ராஷ: ஸந்தி₃தே₃ஸ மஹாயஸா: ।
ஸுக்₃ரீவ: கத்₂யதாம் வத்ஸ மமாக₃மநமித்யுத ॥ (32)

ஏஷ ராமாநுஜ: ப்ராப்தஸ்த்வத்ஸகாஸமரிந்த₃ம: ।
பு₄ராதூர்வ்யஸநஸந்தப்தோ த்₃வாரி திஷ்ட₂தி லக்ஷ்மண: ॥ (33)

தஸ்ய வாக்யே யதி₃ ருசி: க்ரியதாம் ஸாது₄ வாநர ।
இத்யுக்த்வா ஸீக்₄ரமாக₃ச்ச₂ வத்ஸ வாக்யமித₃ம் மம ॥ (34)

லக்ஷ்மணஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா ஸோகாவிஷ்டோஸங்க₃தே₃யப்₃ரவீத் ।
பிது: ஸமீபமாக₃ம்ய ஸௌமித்ரி₃யமாக₃த: ॥ (35)

அத₂ாங்க₃த₃ஸ்தஸ்ய வசோ நிஸம்ய ஸம்பு₄ராந்தப₄வ: பரிதீ₃நவக்த்ர: ।
நிபத்ய தூர்ணம் ந்ருபதேஸ்தரஸ்வீ தத: குமாரஸ்சரணௌ வவந்தே₃ ॥ (36)

ஸங்க்₃ருஹ்ய பாதெ₃ள பிதுர்க்₃ர்யதேஜா
ஜக்₃ராஹ மாது: புநரேவ பாதெ₃ள ।
பாதெ₃ள ருமாயாஸ்ச நிபீ₃ட₃யித்வா
நிவேத₃யாமாஸ ததஸ்தமர்த₂ம் ॥ (37)

ஸ நித்₃ராமத₃ஸம்வீதோ வாநரோ ந விபுத்₃த₄வாந் ।
புபூ₄வ மத₃மத்தஸ்ச மத₃நேந ச மோஹித: ॥ (38)

தத: கிலகிலாம் சக்ருர்லக்ஷ்மணம் ப்ரேக்ஷய வாநரா: ।
ப்ரஸாத₃யந்தஸ்தம் க்ருத்₃த₄ம் பு₄யமோஹிதசேதஸ: ॥ (39)

தே மஹௌக₃நிப₄ம் த்₃ருஷ்ட்வா வஜ்ராஸநிஸமஸ்வநம் ।
ஸிம்ஹநாத₃ம் ஸமம் சக்ருர்லக்ஷ்மணஸ்ய ஸமீபத: ॥ (40)

தேந ஸப்₃தே₃ந மஹதா ப்ரத்யபுத்₃யத வாநர: ।
மத₃விஹ்வலதாம்ராஷோ வ்யாகுலஸ்ரக்₃விபூ₄ஷண: ॥ (41)

அத₂ாங்க₃த₃வச: ஸ்ருத்வா தேநைவ ச ஸமாக₃தௌ ।
மந்த்ரிணௌ வாநரேந்த்₃ரஸ்ய ஸம்மதோத₃ாரத₃ர்ஸரிநௌ ॥ (42)

மனிதருள் புலி போன்ற அவன், வெகு உஷ்ணமாக நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன், புகையுடன் கூடிய நெருப்புப் போல் விளங்கினான். (29)

அம்பின் நுனி என்ற துடிக்கும் நாக்கு, வில்லாகிற படம், உள்ளார்ந்த பராக்கிரமம் என்ற விஷப்பெருக்கு - இப்படிப்பட்ட ஐந்து தலை நாகம் போலும், கொழுந்து விட்டெரியும் பிரளயகால அக்னியைப் போலும், கோபம் கொண்ட அரவரசன் போலும் தோற்றமளித்த அவனை, அச்சத்துடன் அணுகிய அங்கதன் மிகவும் மனக்கவலை அடைந்தான். (30,31)

பெரும்புகழ் கொண்ட லட்சுமணன், கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் அங்கதனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! நான் இங்கே வந்திருப்பதாக சுகரீவனுக்குத் தகவல் அனுப்பு" என்றான். (32)

"இராமபிரானின் தம்பியும், எதிரிகளை அழிப்பவரும், தமையனாருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துயரத்தால் தானும் தவித்துக் கொண்டிருப்பவருமான லட்சுமணன், உங்களைக் காண்பதற்காக வந்து, நுழைவாயிலில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். (33)

வானர (மன்னரே!) எனது சொற்களை நீங்கள் புரிந்துகொண்டால், மேற்கொண்டு தக்க நடவடிக்கை எடுங்கள்" என்று, பிள்ளாய்! என் செய்தியைக் கூறிவிட்டு, விரைவில் திரும்பி வருவாயாக. (34)

லட்சுமணனுடைய சொற்களைக் கேட்ட அங்கதன், மிகவும் வருத்தத்தால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவனாக சிற்றப்பனிடம் சென்று, 'லட்சுமணர் இங்கே வந்திருக்கிறார்' என்று சொன்னான். (35)

(மேற்சொன்ன விஷயமே இந்த சுலோகத்தில் சற்று விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.) அவனுடைய (இலக்குவனுடைய) சொல்லை, வேகமாக செயல்படும் அங்கதன் தனக்குள் சிந்தித்துப் பார்த்து, அதனால் உள்ளம் கலங்கி, முகம் சோர்ந்து (அரண்மனைக்குச் சென்று) மன்னரின் பாதங்களில் மௌனத்துடன் சேவித்து வணங்கினான். (36)

மாவீரனான அவன் சிற்றப்பனின் பாதங்களில் வணங்கியபின், பெற்ற தாயான தாரையின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான். பின்னர், ருமையின் கால்களில் விழுந்து வணங்கிவிட்டு, முன்னர் கூறிய பொருள் செறிந்த செய்தியைக் கூறினான். (37)

(சுகரீவன்) அவன், உறக்கமும் குடிபோதையும் மேலிட்டவனாக, காமவேட்கையால் மெய்மறந்து தூக்கம் கலையாதவனாகவே இருந்தான். (38)

(அரண்மனையில் இவ்வாறு இருக்கும்போது, வெளியே) சினத்தால் கொதித்துக் கொண்டிருந்த லட்சுமணனைப் பார்த்த வானரர்கள், அச்சத்தால் உள்ளம் உடைந்து, அவனை அமைதிப்படுத்தும் நோக்கத்துடன், தீனமான குரலில் கலகலவென்று ஒலியெழுப்பினார்கள். (39)

வஜ்ராயுதம் போலும் இடி போலும் கர்ஜித்துக் கொண்டு, பெரும் வெள்ளத்தைப் போல் பாய்ந்து வரும் இலக்குவன் அருகில் வருவதைக் கண்டவுடன், அவர்கள் ஒரே குரலாக சிங்கநாதம் எழுப்பினார்கள். (40)

கள்ளுண்டு மதிமயங்கி சிவந்த கண்களுடைய சுகரீவன், மாலைகளும் அணிகலன்களும் நழுவி விழ, அந்த மாபெரும் ஓசையால் கண்விழித்துக் கொண்டான். (41)

அப்போது, அங்கதனின் ஆலோசனையைக் கேட்டு, வானர மன்னனுக்கு நெருக்கமானவர்களும் அந்தப்புரத்திற்குள் சென்று அரசிகளைப் பார்க்கும் உரிமை உடையவர்களுமான இரு அமைச்சர்கள், அவனுடனேயே உள்ளே சென்றார்கள். (42)

பலக்ஷஸ்சைவ ப்ரபாவஸ்ச மந்த்ரிணாவர்த்த₂த₄ர்மயோ: ।
வக்துமுச்சாவசம் ப்ராப்தம் லக்ஷமணம் தெள ஸஸம்ஸது: ॥ (43)

ப்ரஸாத்யித்வா ஸுக்₃ரீவம் வசநை: ஸாமநிஸ்சிதை: ।
ஆஸீநம் பர்யுபாஸீநௌ யத₂ா ஸக்ரம் மருத்பதிம் ॥ (44)

ஸத்யஸந்தௌ மஹாப₄ாகௌ ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷமணௌ ।
வயஸ்யப₄ாவம் ஸம்ப்ராப்தௌ ராஜ்யார்ஹௌ ராஜ்யத₃ாயிநௌ ॥ (45)

தயோரேகோ த₄நுஷ்பாணிர்₃த்வாரி திஷ்ட₂தி லக்ஷமண: ।
யஸ்ய பீ₄தா: ப்ரவேபந்தோ நாத₃ாந் முஞ்சந்தி வாநரா: ॥ (46)

ஸ ஏஷ ராக₄வப்₄ராதா லக்ஷமணோ வாக்யஸாரதி₂: ।
வ்யவஸாயரத₂: ப்ராப்தஸ்தஸ்ய ராமஸ்ய ஸாஸநாத் ॥ (47)

அயம் ச த₃யிதோ ராஜந்ஸ்தாராயாஸ்தநயோங்க₃த₃: ।
லக்ஷமணேந ஸகாஸம் தே ப்ரேஷிதஸ்த்வரயாநக₄ ॥ (48)

ஸோயம் ரோஷபரீதாசேஷா த்₃வாரி திஷ்ட₂தி வீர்யவாந் ।
வாநராந் வாநரபதே சக்ஷுஷா நிர்₃த₃ஹந்நிவ ॥ (49)

தஸ்ய மூர்த்த₄நா ப்ரணம்ய த்வம் ஸபுத்ர: ஸஹ ப₃ந்து₄பி₄: ।
க₃ச்ச₂ ஸீக்₄ரம் மஹாராஜ ரோஷோ ஹ்யஸ்ய நிவர்த்தயதாம் ॥ (50)

யத₃ாஹ ராமோ த₄ர்மாத்மா தத்குருஷ்வ ஸமாஹித: ।
ராஜந்ஸ்திஷ்ட₂ ஸ்வஸமயே ப₄வ ஸத்யப்ரதிஸ்ரவ: ॥ (51)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஏகத்ரீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

த்₃வாத்ரீம்ஸ: ஸர்க₃:

ஹநுமந்த்ர:

அங்க₃த₃ஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா ஸுக்₃ரீவ: ஸசிவை: ஸஹ ।
லக்ஷமணம் குபிதம் ஸ்ருத்வா முமோசாஸநமாத்மவாந் ॥ (1)

ஸசிவாநப்₃ரவீத்₃வாக்யம் நிஸ்சித்ய கு₃ருலாக₄வம் ।
மந்த்ரக்ஞாந் மந்த்ரகுஸலோ மந்த்ரேஷு பரிநிஷ்டிதாந் ॥ (2)

ந மே து₃ர்வ்யாஹ்ருதம் கிஞ்சிந்நாபி மே து₃ரநுஷ்டிதம் ।
லக்ஷமணோ ராக₄வப்₄ராதா க்ருத்₃த₄: கிமிதி சிந்தயே ॥ (3)

அஸுஹ்ருத்₃பி₄ர்மமாமித்ரைநித்யமந்த்ரத₃ர்ஸிபி₄: ।
மம தோஷாநஸம்பூ₄தாஞ்ஸ்ரவிதோ ராக₄வாநுஜ: ॥ (4)

பலகூன், ப்ரபாவன் என்ற அவ்விரு அமைச்சர்களும் தரும், அர்த்தம் சம்பந்தமான சில விஷயங்களைப் பேசுவதற்காக லட்சுமணர் வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். (43)

முன்கூட்டியே ஆழமாகச் சிந்தனை செய்து தீர்மானிக்கப்பட்ட பயன் தரும் வார்த்தைகளால், தேவமன்னனான இந்திரன் போல் வீற்றிருக்கும் சுகரீவனை உள்ளங்குளிரச் செய்து, அவ்விரு அமைச்சர்களும் (பின்வருமாறு) கூறினார்கள்— (44)

“சொன்ன சொல் தவறாதவர்கள்; மிகவும் பேறுபெற்றவர்கள்; இராமன்-லட்சுமணன் என்ற பெயர் கொண்ட சகோதரர்கள்; நம்முடன் நட்புறவு கொண்டவர்கள்; நாட்டை ஆளத்தக்கவர்கள்; தங்களுக்கு ஆட்சியை அளித்தவர்கள். (45)

அவர்களில் ஒருவரான லட்சுமணர், வில்லும் கையுமாக வாசலில் நிற்கிறார். அவரைக் கண்டு பயந்து நடுங்கும் வானரர்கள் பேரொலியை எழுப்புகிறார்கள். இராமபிரானுடைய சகோதரரான லட்சுமணர், கடமையைச் செய்தல் என்ற ரதத்தில் ஏறி, இராமனுடைய ஆக்ளை என்ற தேரோட்டியாக, இராமனுடைய கட்டளைப்படி வந்திருக்கிறார். (46,47)

பாவம் அறியாத மன்னரே! தாரையின் மைந்தனான அங்கதன், லட்சுமணரால் தங்களுக்கு விரைவாகத் (தகவல்) தெரிவிக்கும்படி அனுப்பப்பட்டார். (48)

வானரர் தலைவரே! மாவீரரான அவர், கோபத்தால் கொதிக்கும் கண்பார்வையாலேயே வானரர்களை எரித்து விடுவதைப் போல வாசலில் நின்று கொண்டிருக்கிறார். (49)

மாமன்னரே! தாங்கள், புதல்வன்-பந்துக்களோடு விரைவாகச் சென்று, அவர்முன் தலைதாழ்த்தி வணங்கி, அவருடைய கோபத்தை விரட்டி அடியுங்கள். (50)

அரசே! தருமாத்மாவான இராமன் சொல்வதைக் கேட்டு, விடாமுயற்சியுடன் அதைச் செய்து முடியுங்கள்; நீங்கள் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதில் உறுதியாக இருங்கள்; சொன்ன சொல் தவறாதவர் என்று பெயர் பெறுங்கள்.” (51)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்திரண்டு

அனுமான் நல்லுரை கூறுதல்

இலக்குவன், கோபத்துடன் வந்திருப்பதாக அமைச்சர்களும் அங்கதனும் கூறிய செய்தியைக் கேட்டதும், சுயநினைவு அடைந்து இருக்கையை விட்டு எழுந்து நின்றான், சுகரீவன். (1)

ஆட்சிமுறைகளில் நிபுணனாகிய அவன், (இராமனுடைய) பெருமைகளையும், (தன்னுடைய) சிறுமைகளையும் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக, அரசு காரியங்களில் நன்கு அனுபவம் பெற்றவர்களும் சிறந்த ஆலோசகர்களுமான அந்த அமைச்சர்களைப் பார்த்து (பின்வருமாறு) கூறினான்— (2)

“நான் (இராமனைப் பற்றி) எந்தக் குற்றங்குறைகளையும் சொன்னதில்லை; நான் அவரிடம் தவறாக நடக்கவும் இல்லை. பின், ஏன், இராமபிரானின் தம்பியான லட்சுமணர் என்மேல் கோபம் கொண்டிருக்கிறார்? என்பது புரியவில்லை. (3)

எனக்குத் தீங்கு செய்யத்தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும், என்னிடம் நல்லெண்ணம் வைக்காத பகைவர்களும், என்னிடத்தில் இல்லாத குற்றங்களை லட்சுமணரிடம் கூறியிருக்கிறார்கள் (என்று எண்ணுகிறேன்). (4)

அத்ர தாவத்யத₂பு₃த்தி₄ ஸர்வைரேவ யத₂விதி₄ ।
ப₄வஸ்ய நிஸ்சயஸ்தாவத்யவிக்கோயோ நிபுணம் ஸநை: ॥ (5)

ந க₂ல்வஸ்தி மம த்ரஸோ லக்ஷ்மணாந்நாபி ராக₄வாத் ।
மித்ரம் த்வஸ்த₂நகுபிதம் ஜநயத்யேவ ஸம்ப₄ரமம் ॥ (6)

ஸர்வத₂ ஸுகரம் மித்ரம் து₃ஷ்கரம் பரிபாலநம் ।
அநித்யத்வாத்து சித்தாநாம் ப்ரீதிரல்பே₅பி பி₄த்யதே ॥ (7)

அதோ நிமித்தம் த்ரஸ்தோஹம் ராமேண து மஹாத்மநா ।
யந்மமோபக்ருதம் ஸக்யம் ப்ரதிகர்தும் ந தந்மயா ॥ (8)

ஸுக்₃ரீவேணைவமுத்தஸ்து ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: ।
உவாச ஸ்வேந தர்கேண மத்யே வாநரமந்த்ரிணாம் ॥ (9)

ஸர்வத₂ நைதத்யாஸ்சர்யம் யஸ்த்வம் ஹரிக₃ணேஸ்வர ।
ந விஸ்மரஸி ஸுஸ்நிக்த₄முபகாரக்ருதம் ஸுப₄ம் ॥ (10)

ராக₄வேண து வீரேண ப₄யமுத்ஸ்ருஜ்ய தூ₃ரத: ।
த்வத்ப்ரியார்த₂ம் ஹதோ வாலீ ஸக்ரதுல்யபராக்ரம: ॥ (11)

ஸர்வத₂ ப்ரணயாத்க்ருத்யோ ராக₄வோ நாத்ர ஸம்ஸய: ।
ப₄ராதரம் ஸம்ப்ரஹிதவாந்(ல்)லக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மிவர்த₄நம் ॥ (12)

த்வம் ப்ரமத்தோ ந ஜாநீஷே காலம் காலவித்யாம் வர ।
புல்லஸப்தச்ச₂த்யு₃ஸ்யாமா ப்ரவ்ருத்தா து ஸரச்சி₂வா ॥ (13)

நிர்மலக்₃ரஹநக்ஷத்ரா த்யு₃யௌ: ப்ரநஷ்டவலாஹகா ।
ப்ரஸந்நாஸ்ச தி₃ஸ: ஸர்வா: ஸரிதஸ்ச ஸராம்ஸி ச ॥ (14)

ப்ராப்தமுத்யோக₃காலம் து நாவைஷி ஹரிபுங்க₃வ ।
த்வம் ப்ரமத்த இதி வ்யக்தம் லக்ஷ்மணோ₅யமிஹாக₃த: ॥ (15)

ஆர்தஸ்ய ஹ்ருதத்ய₃ரஸ்ய பருஷம் புருஷாந்தராத் ।
வசநம் மர்ஷணீயம் தே ராக₄வஸ்ய மஹாத்மந: ॥ (16)

க்ருதாபராத₄ஸ்ய ஹி தே நாந்யத்பஸ்யாம்யஹம் ஷுமம் ।
அந்தரேணாஞ்ஜலிம் ப₃த்யத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ப்ரஸாத₃நாத் ॥ (17)

நியுக்தைர்மந்த்ரிபி₄ர்வாச்யோ ஹ்யவஸ்யம் பார்தி₂வோ ஹிதம் ।
அத ஏவ ப₄யம் த்யக்த்வா ப்₃ரவீம்யவத்ருதம் வச: ॥ (18)

அபி₄க்ருத்த₂: ஸமர்தே₂ ஹி சாபமுத்யம்ய ராக₄வ: ।
ஸதே₃வாஸுரக₃ந்த₄ர்வம் வஸோ ஸ்த₂பயிதும் ஜக₃த் ॥ (19)

(லட்சுமணர் கோபத்தோடு இருக்கும்) இந்த விஷயத்தில், நீங்களெல்லோரும் நன்றாக ஆலோசித்து, 'அவர் மனம் இவ்வாறு மாறுவதற்குக் காரணம் என்ன?' என்பதை, முறைப்படி சிந்தித்து தயக்கமின்றி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். இலக்குவனிடமோ அல்லது இராமபிரானிடமோ எனக்குப் பயமேற்படவில்லை. ஆனால், நண்பராகிய இவர் எந்தவொரு காரணமும் இல்லாமல் என்மேல் கோபம் கொண்டிருக்கிறார் - என்பதுதான் மனக்குழப்பத்தை உண்டாக்குகிறது. (5,6)

எந்தக் காலத்திலும் ஒருவனை நண்பனாக்கிக் கொள்வது மிகவும் சலபம். ஆனால், நட்பைத் தொடர்ந்து காப்பாற்றுவதுதான் கஷ்டம்! காரணம், மனம் நிலையில்லாதது. அற்ப காரணங்களாகூட நட்பு முறிந்து விடுகிறது. இதனால்தான் எனக்கு இப்போது பயம் உண்டாகிறது. மகாத்மாவான இராமன் எனக்குச் செய்துள்ள மகத்தான உதவிக்கு ஈடான கைம்மாறு என்னால் செய்யமுடியாது." (7,8)

இவ்வாறு சுகீர்வன் கூறி முடித்ததும், வாயு குமாரரான அனுமான், வானர மந்திரிகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே, தன்னுடைய ஆலோசனையைக் கூறினார்— "வானரக் கூட்டங்களின் தலைவரே! உள்ளங்கவர்ந்த தோழர், தக்க சமயத்தில் செய்த மங்களகரமான பேருதவியைத் தாங்கள் மறக்கவில்லை - என்பதில் எள்ளளவும் ஆச்சரியமில்லை. (நன்றி மறவாமை என்பது மேலோர்களின் இயல்பான குணம் தானே?) (9,10)

உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான் (போர்நெறியிலிருந்து விலகிய குற்றம் ஏற்படுமோ? என்ற) அச்சத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு, இந்திரனுக்கு நிகரான பேராற்றல் படைத்த வாலி கொல்லப்பட்டார். உங்களிடமுள்ள ஆழ்ந்த நட்பினால்தான் அவர் கோபம் கொண்டிருக்கிறார் (பகையுணர்ச்சியால் அல்ல) என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதனால்தான் திருவளர்ச்செல்வரான லட்சுமணரைத் தங்களிடம் அனுப்பியிருக்கிறார். (11,12)

(பருவ) காலக்கணக்கு தெரிந்தவர்களில் தலையாயவரே! தங்கள் மனம் (வேறு விஷயங்களில் ஈடுபட்டுக் கலங்கியிருந்ததால், இப்போது என்ன ருது? என்று அறியாமலிருக்கிறீர்கள். இப்பொழுது (மழைக்காலம் முடிந்து) சரத்காலம் நடக்கிறது. ஏழிலைப்பாலை மரங்களில் மலர்கள் பூத்துக் கண்கவர் கருமை படர்ந்திருக்கிறது. வானத்தில் மேகங்கள் இல்லாததால், வான் மண்டலத்திலுள்ள கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன; எல்லாத் திசைகளும் நதிகளும் பொய்கைகளும் தெள்ளென விளங்குகின்றன. (13,14)

வானர மன்னரே! தாங்கள் மதிமயங்கி இருக்கிறீர்கள் என்பது உறுதி. அதனால்தான், (சீதையைத் தேடும்) முயற்சியில் ஈடுபடுவதற்கான காலம் (முன்னரே) வந்துவிட்டது என்பதைத் தாங்கள் அறியவில்லை. ஆகவேதான், மாவீரரான லட்சுமணர் (உங்கள் கடமையை நினைவூட்டுவதற்காக) இங்கே வந்திருக்கிறார். மனைவி அபகரிக்கப்பட்டு, மனம் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் மகாத்மா இராமன், (தங்களிடம் கோபம் கொண்டு) கடுமையாகப் பேசியதைக் கேட்டு, (லட்சுமணர்) அந்தக் கடுமையான சொற்களைத் தங்களிடம் சொல்வதைத் தாங்கள் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். (15,16)

குற்றம் செய்துவிட்ட தாங்கள், அவரை அமைதி கொள்ளச் செய்வதற்காக லட்சுமணர் முன், கைகூப்பி வணங்கி வேண்டி நிற்பதைத் தவிர, பயனளிக்கக்கூடிய வேறு எந்தவொரு வழியையும் நான் காணவில்லை. நாட்டின் நலன் குறித்து ஆலோசனைகள் கூறுவதற்காக நியமிக்கப்பட்டுள்ள அமைச்சர்கள், ஆட்சித் தலைவனான மன்னனுக்கு நன்மை தரக்கூடிய ஆலோசனையை அவசியம் எடுத்துக் கூறவேண்டும் என்ற காரணத்தால் ('இம்மாதிரி பேசலாமோ, கூடாதோ?' என்ற) பயத்தை விட்டு, தீர்மானமான யோசனையைக் கூறியிருக்கிறேன். (17,18)

இராமன், சினங்கொண்டு கையில் வில்லை எடுத்தாரேயானால், தேவர்-அசுரர்-கந்தர்வர் உள்ளிட்ட உலகனைத்தையும் தன் கட்டுப்பாட்டில் நிலைநிறுத்த வல்லவர். (19)

ந ஸ சஷம: கோபயிதும் ய: ப்ரஸாத்ய: புநர்புவேத் ।
பூர்வோபகாரம் ஸ்மரதா க்ருதக்ஞேந விஸேஷத: ॥ (20)

தஸ்ய மூர்த்நா ப்ரணமய த்வம் ஸபுத்ர: ஸஸுஹ்ருஜ்ஜந: ।
ராஜந்ஸ்திஷ்ட் ஸ்வஸமயே பர்துர்பாரயேவ தத்வஸே ॥ (21)

ந ராமராமாநுஜஸாஸநம் த்வயா
கபீந்த்ர யுக்தம் மநஸாப்யபோஹிதும் ।
மநோ ஹி தே க்ஞாஸ்யதி மாநுஷம் பஸம்
ஸராகவஸ்யாஸ்ய ஸுரேந்த்ரவர்சஸ: ॥ (22)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்வாத்ரிம்ஸ: ஸர்க்ய: ॥

த்ரயஸ்த்ரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

தாராஸாந்த்வவசநம்

அத் ப்ரதிஸமாதிஷ்டோ லக்ஷ்மண: பரவீரஹா ।
ப்ரவிவேஸ குஹாம் ரம்யாம் கிஷ்கிந்தாம் ராமஸாஸநாத் ॥ (1)

த்வாரஸ்தா ஹரயஸ்தத்ர மஹாகாயா மஹாபஸுலா: ।
பபூஷுர்லக்ஷ்மணம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வே ப்ராஞ்ஜலய: ஸ்திதா: ॥ (2)

நி:ஸ்வஸந்தம் து தம் த்ருஷ்ட்வா க்ருத்தம் தஸரதாத்மஜம் ।
பபூஷுர்ஹரயஸ்த்ரஸ்தா ந சைநம் பர்யவாரயந் ॥ (3)

ஸ தாம் ரத்நமயீம் ஸ்ரீமாந் திவ்யாம் புஷ்பிதகாநநாம் ।
ரம்யாம் ரத்நஸமாகீர்ணாம் துத்யஸ மஹதீம் குஹாம் ॥ (4)

ஹர்மயப்ராஸாதஸம்பூதாம் நாநாபண்யோபஸோபிதாம் ।
ஸர்வகாலபுலைர்வ்ருகை: புஷ்பிதைருபஸோபிதாம் ॥ (5)

தேவகந்தர்வபுத்ரைஸ்ச வாநரை: காமரூபிபி: ।
திவ்யமால்யாம்புரதரை: ஸோபிதாம் ப்ரியத்யஸநை: ॥ (6)

சந்தநாக்ருபத்மாநாம் கந்தை: ஸுரபிகந்திநாம் ।
மைரேயாணாம் மதூநாம் ச ஸம்மோதிதமஹாபதாம் ॥ (7)

விந்த்யமேருகிரிப்ரக்யை: ப்ராஸாதேருபஸோபிதாம் ।
துத்யஸ கிரிநத்யஸ்ச விமலாஸ்தத்ர ராகவ: ॥ (8)

(செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி) அடிபணிந்து வேண்டிக் கொள்ளப்பட வேண்டியவரை, (அவ்வாறு செய்யாமல்) அவர் கோபத்தை வளர்க்கும் விதமாக எதுவும் செய்யக் கூடாது. முக்கியமாக, முன்பு அவர் செய்த உதவியை மறவாதவரும் நன்றிபாராட்டுபவருமான தாங்கள் அவ்வாறு எதுவும் செய்யக் கூடாது. (20)

ஆகவே, மன்னரே! தாங்கள் புதல்வனோடும் நண்பர்களோடும் சென்று அவர் எதிரில் தலைதாழ்த்தி வணங்கி, முன்னர் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவதில், ஒரு மனைவி தன் கணவனின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதைப் போலவே உறுதியாக இருங்கள். (21)

வானர மன்னரே! இராம-லட்சுமணர்களின் ஆணையைப் புறக்கணிக்கலாம் என்று தாங்கள் மனத்தாலும் எண்ணக் கூடாது. இந்திரனுக்கு நிகரான பராக்கிரமமுடைய அவர், மானுடர்களிடம் காணப்படாத பேராற்றல் உடையவர் என்பதை தங்கள் நெஞ்சம் அறியும். அத்துடன், லட்சுமணரும் அவருடன் இருக்கிறார் (என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்)." (22)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்து மூன்று தாரை, லட்சுமணனை அமைதிப்படுத்துதல்

பகைவீரர்களை அழிக்கவல்ல லட்சுமணன், (அங்கதனால்) உள்ளே வரும்படி அழைக்கப்பட்டார். இராமனுடைய கட்டளைப்படி, கிஷ்கிந்தை என்ற அழகிய குகைக்குள் பிரவேசித்தார். (1)

கிஷ்கிந்தையின் நுழைவாயிலில் இருந்த பேருடல் கொண்டவர்களும் மகாபலசாலிகளுமான வானர்கள் எல்லோரும், லட்சுமணனைப் பார்த்ததும் எழுந்து கைகூப்பியவண்ணம் நின்றார்கள். (2)

தசரதனின் புதல்வனான அவன், பெருங்கோபத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட வானர்கள் மிகவும் அச்சமடைந்ததால், அவனை நெருங்கவேயில்லை. (3)

அந்தப் பெரிய குகை, மிகவும் அழகாக இரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்டதாக தேவலோகம் போன்றதாக விளங்கிற்று. மலர்ந்த மலர்களையுடைய பூங்காக்கள்; எங்கும் கொட்டிக் கிடக்கும் அபூர்வமான பொருள்கள்; செல்வந்தர்களின் மாளிகைகள்; அரச குடும்பத்தினருக்கான அரண்மனைகள்; திருக்கோவில்கள்; பல்வகையான பண்டங்களை விற்கும் கண்கவர் கடைகள்; எல்லாக் காலங்களிலும் பழங்களைத் தரக்கூடிய மரங்களில் அழகான மலர்கள்; தேவ-கந்தர்வர்களின் (அம்சமாகத் தோன்றிய) புதல்வர்கள்; விரும்பும் உருவம் எடுக்க வல்லவர்கள்; அற்புதமான மாலை-ஆடை அணிந்தவர்களும் பரவசமுட்டும் இனிய தோற்றமுமுடைய வானர்கள்; சந்தனம், அகில், தாமரை ஆகியவற்றின் நறுமணம் மற்றும் மைரேயம் (தரமற்ற மது), தேன் ஆகியவற்றின் வாசனையால் மனமயக்கத்தை உண்டாக்கும் நெடுஞ்சாலைகள்; விந்தியம், மேருமலை போல் மிகவும் உயரமாக பல உப்பரிகைகளையுடைய பெருமாளிகைகள்; தெள்ளிய நீரையுடைய மலையருவிகள் போன்றவற்றைத் திருவளர்செல்வனான லட்சுமணன் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான். (4-8)

- அங்குத்யஸ்ய க்ருஹம் ரம்யம் மைந்த்யஸ்ய த்விவித்யஸ்ய ச ।
குவயஸ்ய க்வாஷஸ்ய க்ஜஸ்ய ஸரபஸ்ய ச ॥ (9)
- வித்யுந்மாலேஸ்ச ஸம்பாதே: ஸுர்யாஷஸ்ய ஹநாமத: ।
வீரபூஹோ: ஸுபூஹோஸ்ச நளஸ்ய ச மஹாத்மந: ॥ (10)
- குமுத்யஸ்ய ஸுஷேணஸ்ய தாரஜாம்புவதோஸ்ததா ।
த்யதிவக்த்ரஸ்ய நீலஸ்ய ஸுபாடலஸுநேத்ரயோ: ॥ (11)
- ஏதேஷாம் கபிமுக்யாநாம் ராஜமார்கே மஹாத்மநாம் ।
த்யத்யஸ க்ருஹமுக்யாநி மஹாஸாராணி லக்ஷ்மண: ॥ (12)
- பாண்டூராபுரப்ரகாஸாநி த்ய்வயமால்யயுதாநி ச ।
ப்ரபூதத்யநத்யாந்யாநி ஸ்த்ரீரத்நை: ஸோபித்யாநி ச ॥ (13)
- பாண்டூரேண து ஸாலேந பரிஷிப்தம் த்யுராஸத்யம் ।
வாநரேந்த்ரக்ருஹம் ரம்யம் மஹேந்த்ரஸத்யநோபமம் ॥ (14)
- ஸூக்லை: ப்ராஸாத்யஸிகரே: கைலாஸஸிகரோபமை: ।
ஸர்வகாலபுலைர்வ்ருசை: புஷ்பிதைருபஸோபித்யம் ॥ (15)
- மஹேந்த்ரத்யத்தை: ஸ்ரீமத்யபிர்நீலஜீமூதஸந்நிபை: ।
த்ய்வயபுஷ்பபுலைர்வ்ருசை: ஸீதச்சாயைர்மநோஹரை: ॥ (16)
- ஹரிபி: ஸம்வ்ருதத்யவாரம் பூலிபி: ஸஸ்த்ரபாணிபி: ।
த்ய்வயமால்யாவ்ருதம் ஸூப்ரம் தப்தகாஞ்சநதோரணம் ॥ (17)
- ஸூக்யீவஸ்ய க்ருஹம் ரம்யம் ப்ரவிவேஸ மஹாபூல: ।
அவார்யமாண: ஸௌமித்ரிர்மஹாபுரமிவ பூஸ்கர: ॥ (18)
- ஸ ஸப்த கஷ்யா த்யர்மாத்மா நாநாஜநஸமாகுலா: ।
ப்ரவிஸ்ய ஸுமஹத்யுப்தம் த்யத்யஸாந்த:புரம் மஹத் ॥ (19)
- ஹைமராஜதபர்யங்கைர்பூஹூபிஸ்ச வராஸநை: ।
மஹார்ஹாஸ்தரணோபேதைஸ்தத்ர தத்ரோபஸோபித்யம் ॥ (20)
- ப்ரவிஸந்நேவ ஸததம் ஸூஸ்ராவ மதுரஸ்வரம் ।
தந்த்ரீகீதஸமகீர்ணம் ஸமகீதபத்யாஷரம் ॥ (21)
- பூஹ்வீஸ்ச விவித்யாகாரா ரூபயௌவநக்யர்விதா: ।
ஸ்த்ரிய: ஸூக்யீவபுவநே த்யத்யஸ ஸ மஹாபூல: ॥ (22)
- த்யுஷ்ட்வாபிஜநஸம்பந்நாஸ்சித்ரமால்யக்ருதஸ்ரஜ: ।
வரமால்யக்ருதவ்யக்யா பூஷணோத்தமபூஷிதா: ॥ (23)
- நாத்ருப்தாந்நாபி ச வ்யக்யாந்நாநுத்யாத்தபரிச்சத்யாந் ।
ஸூக்யீவாநுசராம்ஸ்சாபி லக்ஷ்யமாஸ லக்ஷ்மண: ॥ (24)

லட்சுமணன், அரசபாட்டையில் நடந்து சென்றபோது, அங்கதனுடைய அழகிய மாளிகை மற்றும் மைந்தன், த்விவிதன், கவயன், கவாக்ஷன், கஜன், சரபன், வித்யுந்மாலி, ஸம்பாதி, சூர்யாக்ஷன், அனுமான், வீரபாகு, சுபாகு, மகாத்மாவான நளன், குமுதன், சுஷேணன், தாரன், ஜாம்பவான், ததிவக்தரன், நீலன், சுபாடலன், சுநேத்ரன் ஆகியப் பெருவீரர்களுடைய மாளிகைகள் யாவும் உறுதியாகக் கட்டப்பட்டு வெண்முகில்கள் போல் விளங்குவதையும், திவ்யமான மாலைகள் நிறைந்து தன-தானியச் செழிப்புடன் இருப்பதையும், உத்தம நங்கைகளால் சோபையுடன் திகழ்வதையும் கண்டான். (9-13)

வானர மன்னனான சுகீர்வனின் அரண்மனை, தேவேந்திரனுடைய மாளிகை போல் பேரழகுடன் விளங்கிற்று. யாரும் உட்புகமுடியாதபடி சுற்றிலும் வெண்மையான கோட்டைச் சுவர்; கைலாச மலையைப் போன்று வெண்மையான உயர்ந்த மதிற்சுவர்கள்; எல்லாப் பருவங்களிலும் பழங்களைக் கொடுக்கக் கூடிய மரங்களில் அலர்ந்து அழகூட்டும் மலர்கள்; இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டதும், நீருண்ட மேகம் போல் கறுத்த குளிர்ச்சியான நிழலுடையதும், பழங்கள்-மலர்கள் குலுங்க மனத்தைக் கொள்ளை கொள்பவைகளுமான மரங்கள்; கையில் ஆயுதம் தாங்கிய மகாபலசாலிகளான வானரர்களால் காவல் காக்கப்படும் நுழைவாயில்; அற்புதமான மாலைகளால் பொலிவுற்று விளங்குவதும் தூய்மையானதும் பத்தரைமாற்றுத் தங்கத்தால் செய்யப்பட்டதுமான தோரணங்கள் - இவ்வாறான சுகீர்வனின் அழகிய மாளிகைக்குள், பெரிய மேகத்திற்குள் (தடைபடாமல்) சூரியன் செல்வதைப் போல, யாராலும் தடுக்கப்படாமல், (தனது கம்பீரத் தோற்றத்தினாலேயே அனைவரையும் அடங்கச் செய்து) இலக்குவன் புகுந்தான்! (14-18)

பல மக்கள் நிறைந்திருந்த ஏழு கட்டுகளைக் கடந்து, மிகவும் மறைவாக இருப்பதும், பொன்-வெள்ளியினாலான கட்டில்களை உடையதும், ஆங்காங்கே விலையுயர்ந்த விரிப்புகள் விரிக்கப்பட்டதும், பலவகையான சிறந்த இருக்கைகளால் அழகுடன் விளங்குவதுமான பெரிய அந்தப்புரத்தை அறநெறியாளனான லட்சுமணன் பார்த்தான். (19,20)

அவன் நுழையும்போதே, தந்தி இசைக்கருவி (வீணை போன்றவை) வாய்ப்பாட்டுடன் சமம் என்ற இசை மரபுக்கேற்ற பதம்-அட்சரங்களுடன் கூடிய பாடல், அங்கு எப்போதும் குழந்திருக்கக் கூடியதுமான இனிய ஒலிகளைக் கேட்டான். (21)

பேராற்றல் படைத்த அவன், சுகீர்வனின் மாளிகையில் பற்பல தோற்றம் கொண்டவர்களும் அழகும் இளமையும் கொண்டு செருக்குடன் இருப்பவர்களுமான பல பெண்மணிகளைக் கண்டான். (22)

அவர்கள் எல்லோரும் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; பல வண்ண மலர்களாலான மாலைகளை அணிந்திருந்தார்கள்; சிறந்த மாலைகளைத் தொடுப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்; உயர்வகை அணிகலன்களால் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். (இலக்குவன்) இவர்களைப் பார்த்த பின்னர், சுகீர்வனின் பணியாட்களையும் பார்த்தான். அவர்களில் எவரும் மனக்குறையுடனோ, பணிகளில் ஆர்வமில்லாதவர்களாகவோ, முதல்தரமான ஆடை-அணிகலன்கள் அணியாதவர்களாகவோ இல்லவேயில்லை. (அவர்களனைவரும் செழிப்புடன் இருந்தனர்.) (23,24)

கூஜிதம் நூபுராணாம் ச காஞ்சீநாம் நிநதம் தத₂ா ।
ஸ நிஸம்ய தத: ஸ்ரீமாந் ஸௌமித்ரிர்லஜ்ஜிதோப₄வத் ॥ (25)

ரோஷவேக₃ப்ரகுபித: ஸ்ருத்வா சாப₄ரணஸ்வநம் ।
சகார ஜ்யாஸ்வநம் வீரோ தி₃ஸ: ஸப்₃தே₃ந பூரயந் ॥ (26)

சாரித்ரேண மஹாப₃ாஹுரபக்ருஷ்ட: ஸ லக்ஷ்மண: ।
தஸ்த₂ாவேகாந்தமாஸ்ரித்ய ராமஸோகஸமந்வித: ॥ (27)

தேந சாபஸ்வநேநாத₂ ஸுக்₃ரீவ: ப்லவக₃ாதி₄ப: ।
விக்ஞாயாக₃மநம் த்ரஸ்த: ஸஞ்சசால வராஸநாத் ॥ (28)

அங்க₃தே₃ந யத₂ா மஹ்யம் புரஸ்தாத்ப்ரதிவேதி₃தம் ।
ஸுவ்யக்தமேஷ ஸம்ப்ராப்த: ஸௌமித்ரிர்ப்₄ராத்ருவத்ஸல: ॥ (29)

அங்க₃தே₃ந ஸமாக்₂யாதம் ஜ்யாஸ்வநேந ச வாநர: ।
பு₃பு₃தே₄ லக்ஷ்மணம் ப்ராப்தம் முக₂ம் சாஸ்ய வ்யஸுஷ்யத ॥ (30)

ததஸ்தாராம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂: ஸுக்₃ரீவ: ப்ரியத₃ர்ஸநாம் ।
உவாச ஹிதமவ்யக்₃ரஸ்த்ராஸஸம்ப்₄ராந்தமாநஸ: ॥ (31)

கிம் நு தத்காரணம் ஸப்₄ரு ப்ரக்ருத்யா ம்ருது₃மாநஸ: ।
ஸரோஷ இவ ஸம்ப்ராப்தோ யேநாயம் ராக₄வாநுஜ: ॥ (32)

கிம் பஸ்யஸி குமாரஸ்ய ரோஷஸ்த₂ாநமநிந்தி₃தே ।
ந க₂ல்வகாரணே கோபமாஹரேந்நரஸத்தம: ॥ (33)

யத₃ஸ்ய க்ருதமஸ்மாபி₄ர்பு₃த்ய₄ஸே கிஞ்சித₃ப்ரியம் ।
தத்பு₃த்ய₄ ஸம்ப்ரத₄ார்யாஸு க்ஷிப்ரமர்ஹஸி பு₄ஷிதம் ॥ (34)

அத₂வா ஸ்வயமேவைநம் த்₃ரஷ்டுமர்ஹஸி பு₄மிநி ।
வசநை: ஸாந்த்வயுக்தைஸ்ச ப்ரஸாத₃யிதுமர்ஹஸி ॥ (35)

த்வத்₃ர்ஸநவிஸுத்₄ாத்மா ந ஸ கோபம் கரிஷ்யதி ।
ந ஹி ஸ்த்ரீஷு மஹாத்மாந: க்வசித்குர்வந்தி த₃ாருணம் ॥ (36)

த்வயா ஸாந்த்வைருபக்ராந்தம் ப்ரஸந்நேந்த்₃ரியமாநஸம் ।
தத: கமலபத்ராக்ஷம் த்₃ரக்ஷயாம்யஹமரிந்த₃யம் ॥ (37)

ஸா ப்ரஸ்க₂லந்தீ மத₃விஹ்வலாக்ஷீ
ப்ரலம்ப₃காஞ்சீகு₃ணஹேமஸூத்ரா ।
ஸலக்ஷணா லக்ஷ்மணஸந்நித₂ாநம்
ஜக₃ாம தாரா நமிதாங்க₃யஷ்டி: ॥ (38)

மிக்க பெருமை பொருந்திய லட்சுமணன், காற்சிலம்புகளின் ஜல்ஜல் ஓசையையும், ஓட்டியாணங்களிலிருந்த மணிகளின் கிண்கிணி நாதத்தையும் கேட்டு, ('அந்நியப் பெண்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்துவிட்டோமோ?' என்று) மிகவும் வெட்கமடைந்தான். (25)

(பெண்கள் அணியும்) அணிகலன்களின் ஓசையைக் கேட்டதும், ('இந்த இடத்திற்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டார்களே?' என்று) முன்னிலும் அதிகமான கோபத்தை அடைந்து, வீரனான அவன், நாண்கயிற்றில் பேரொலி எழுப்பி எல்லாத் திசைகளையும் நிரப்பினான். (26)

தோள்வலி மிகுந்த லட்சுமணன் ரகு குலத்தின் ஒழுக்கநெறிகளை நினைத்துப் பார்த்து கொஞ்சம் பின்வாங்கி, ஏகாந்தமான ஓர் இடத்திற்குச் சென்று, இராமபிரானின் சோகத்தை மனத்திற்குள் எண்ணிக் கொண்டு நிலையாக நின்றான். (27)

வானர மன்னனான சுகீவன், வில்லின் நானொலியைக் கேட்டதும், (லட்சுமணன்) வந்திருப்பதை அறிந்துகொண்டு, மிகவும் பயந்து நடுங்கி சிம்மாசனத்திலிருந்து உடனே எழுந்தான். 'முன்பு அங்கதன் என்னிடம் தெரிவித்தபடி, சகோதர பாசமுடைய லட்சுமணர் வந்திருக்கிறார் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.' (28,29)

அங்கதன், சுகீவனுக்கு முன்னரே இதுபற்றித் தெரிவித்துவிட்டான். இப்போது, நானொலி கேட்கிறது. எனவே, 'லட்சுமணர் வந்துவிட்டார்' என்பதை அறிந்து கொண்டான். அதனால், அவன் முகம் சுண்டிப் போயிற்று. (30)

வானரோத்தமனான சுகீவன், அச்சத்தால் மனம் குழம்பிப் போனான். (லட்சுமணனை நேரில் காணும் தைரியம் உண்டாகவில்லை.) ஒருவழியாகத் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டு, பேரழகியான தாரையைப் பார்த்து, அந்தச் சூழ்நிலையில் நன்மை பயக்கக்கூடிய வார்த்தைகளைச் சொன்னான்— (31)

"அழகியவளே! இயல்பாக இளகிய மனமுடைய லட்சுமணர், இப்போது கோபத்துடன் வந்திருக்கிறார். அதன் காரணம் என்னவென்று புரியவில்லை. பெண்ணரசியே! உத்தமமான மனிதராகிய அவர் காரணமில்லாமல் கோபம் கொள்ளமாட்டார். அரசகுமாரரான லட்சுமணரின் கோபத்திற்குக் காரணம் என்ன? என்று உனக்குத் தோன்றுகிறது. (32,33)

இவருக்கு நாம் ஏதேனும் தவறு இழைத்திருப்பதாக உனக்குத் தோன்றினால், அதுபற்றிய விவரம் உனக்கு தெரிந்திருந்தால், உடனே என்னிடம் சொல். (34)

நங்காய்! (லட்சுமணருடைய கோபத்தின் காரணம் உனக்கும் தெரியாவிட்டால்) நீயே நேரில் சென்று பார்க்க வேண்டும். கோபத்தைப் போக்கக்கூடிய சாந்தமான சொற்களால் அவரை மனங்குளிரச் செய்யவேண்டும். (35)

உன்னைக் கண்டதும் மனம் தெளிந்தவராகி, கோபத்தை வெளிப்படுத்த மாட்டார். ஏனென்றால், சான்றோர்கள் பெண்களிடம் கடுமையாக நடந்துகொள்ள மாட்டார்கள். (36)

உன்னுடைய சமாதானச் சொற்களைக் கேட்டு, தாமரைக்கண்ணரும் எதிரிகளை அடக்குபவருமான அவர் கோபத்தை அடக்கி, தெளிந்த புலன்களும் மனமும் உடையவராக ஆனபின்னர், நான் சென்று பார்க்கிறேன்." (37)

மதுமயக்கத்தால் அலைபாயும் விழிகள்; தள்ளாடிய நடை; பொன்னாலான இடுப்பணியின் ஞாண் கயிறு (முடிச்சு அவிழ்ந்து) தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இயல்பாகவே நற்குணங்களை உடையவளாதலால் (அந்தக் கோலத்தில் அந்நிய புருஷனைச் சந்திக்க நேர்ந்ததால்) குனிந்த மேனியுடைய அழகியான தாரை, (சுகீவன் ஆணைக்கிணங்க) லட்சுமணன் இருந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். (38)

ஸ தாம் ஸமீக்ஷயைவ ஹரீஸபத்நீம்

தஸ்த₂வத₃ஸீந்தயா மஹாத்மா ।

அவாங்முகே₂ஸபூ₄ந்மநுஜேந்த்₃ரபுத்ர:

ஸ்த்ரீஸந்நிகர்ஷாத்₃விநிவ்ருத்தகோப: ॥ (39)

ஸா பாநயோக₃ாத்₃விநிவ்ருத்தலஜ்ஜா

த்₃ருஷ்டிப்ரஸாத₃ாச்ச நரேந்த்₃ரஸௌநோ: ।

உவாச தாரா ப்ரணயப்ரக₃ல்ப₄ம்

வாக்யம் மஹார்த₂ம் பரிஸாந்த்வபூர்வம் ॥ (40)

கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்₃ரபுத்ர

கஸ்தே ந ஸந்திஷ்ட₂தி வாங்நிதே₃ஸே ।

க: ஸுஷ்கவ்ருக்ஷம் வநமாபதந்தம்

த₃வாக்₃நிமாஸீத₃தி நிர்விஸங்க: ॥ (41)

ஸ தஸ்யா வசநம் ஸ்ருத்வா ஸாந்த்வபூர்வமஸங்கிதம் ।

பூ₄ய: ப்ரணயத்₃ருஷ்டார்த₂ம் லக்ஷமணோ வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (42)

கிமயம் காமவ்ருத்தஸ்தே லுப்தத₄ர்மார்த₂ஸங்க்₃ரஹ: ।

ப₄ர்தா ப₄ர்த்ருஹிதே யுக்தே ந சைநமவபுத்₄யஸே ॥ (43)

ந சிந்தயதி ராஜ்யார்த₂ம் நாஸ்மாஞ்ஸோகபராயணாந் ।

ஸாமாத்யபரிஷத்தாரே பாநமேவோபஸேவதே ॥ (44)

ஸ மாஸாந்ஸ்சதுர: க்ருத்வா ப்ரமாணம் ப்லவகே₃ஸ்வர: ।

வ்யதீதாந்ஸ்தாந் மத₃வ்யக்₃ரோ விஹரந்நாவபுத்₄யதே ॥ (45)

ந ஹி த₄ர்மார்த₂ஸித்₃த₄யர்த₂ம் பாநமேவம் ப்ரஸஸ்யதே ।

பாநாத₃ர்த₂ஸ்ச த₄ர்மஸ்ச காமஸ்ச பரிஹீயதே ॥ (46)

த₄ர்மலோபோ மஹாந்ஸ்தாவத்க்ருதே ஹ்யப்ரதிசூர்வத: ।

அர்த₂லோபஸ்ச மித்ரஸ்ய நாஸே கு₃ணவதோ மஹாந் ॥ (47)

மித்ரம் ஹ்யர்த₂கு₃ணஸ்ரேஷ்ட₂ம் ஸத்யத₄ர்மபராயணம் ।

தத்₃த்₃வயம் து பரித்யக்தம் ந து த₄ர்மே வ்யவஸ்தி₂தம் ॥ (48)

ததே₃வம் ப்ரஸ்துதே கார்யே கார்யமஸ்மாபி₄ருத்தரம் ।

யத்கார்யம் கார்யதத்த்வக்ஞே தது₃த₃ாஹர்துமர்ஹஸி ॥ (49)

ஸா தஸ்ய த₄ர்மார்த₂ஸமாதி₄யுக்தம்

நிஸம்ய வாக்யம் மது₄ரஸ்வப₄ாவம் ।

தாரா க₃தார்தே₂ மநுஜேந்த்₃ரகார்யே

விஸ்வாஸயுக்தம் தமு₄வாச பூ₄ய: ॥ (50)

நற்குணங்கள் நிரம்பியவனும், மாமன்னரின் புதல்வனுமான அவன் (லட்சுமணர்), வானர மன்னரின் மனைவியான அவளைப் பார்த்ததும், (வா, போ - என்று விருப்போ வெறுப்போ காட்டாமல்) அலட்சியத்தால் மௌனமாக இருந்தான். ஒரு மங்கை அருகில் இருந்ததால் கோபத்தைக் கைவிட்டான். (39)

அவன், மது அருந்தியிருந்ததாலும் மாமன்னரின் திருக்குமாரருடைய பார்வை தன்மேல் பட்டதாலும் நாணத்தைத் துறந்து, நேசத்தை வெளிப்படுத்தும் பொருட்செறிவுடைய சொற்களால் சமாதானப்படுத்தும் முறையில் (பின்வருமாறு) கூறினான்— (40)

“சக்கரவர்த்தியின் திருப்புதல்வரே! தங்களுடைய கோபத்திற்குக் காரணம் என்னவோ? தங்கள் சொல்லாணையை மதிக்காதவன் எவனாவது இருக்கிறானா? பட்டுப்போன மரங்களையுடைய காட்டில், பிரளயாக்னி சூழ்ந்திருக்கும்போது அச்சமில்லாமல் அதற்குள் நுழைய முயல்பவன் யார்?” (பிரளயகால அக்னி போன்ற தங்களை எவரேனும் எதிர்த்து நிற்க முடியுமா?) ஐயத்திற்கு இடமில்லாமல் நட்பை வெளிப்படுத்தி மனத்தைக் குளிர வைக்கும் தாரையின் சொற்களைக் கேட்டு, லட்சுமணன் பதில் சொன்னான்— (41,42)

“கணவனுக்கு நன்மை செய்வதில் ஆர்வமுடையவளே! உன்னுடைய கணவன், இன்பநுகர்ச்சியில் மூழ்கியவனாய், தரும-அர்த்தத்தைப் பரிபாலிப்பதை முற்றிலும் கைவிட்டு விட்டான். இதை ஏன் நீ அவனிடம் எடுத்துக் கூறவில்லை? (43)

தாரையே! அரசாட்சியை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் அவன், சோகத்தால் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் எங்களைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கவேயில்லை. தன்னுடைய அமைச்சர்கள் மற்றும் அவையோர்களுடன் குடித்து கும்மாளமடிப்பதிலேயே காலம் கழிக்கிறான். (44)

வானர மன்னன், நான்கு மாத காலம் கெடு கொடுத்திருந்தான். ஆனால், குடிவெறியிலும் சிற்றின்பத்திலும் ஈடுபட்ட அவன், அந்த கெடு கடந்து விட்டதை அறிந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறான். ‘கள்ளைக் குடிப்பது தருமார்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது’ என்று எவ்விடத்திலும் புகழ்ந்துரைக்கப்படவில்லை. (மாறாக) கள்குடியினால் தருமம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய மூன்று புருஷார்த்தங்களும் அழிந்துவிடுகின்றன. (45,46)

நண்பனால் உதவி செய்யப் பெற்றவன், கைம்மாறு செய்ய வேண்டிய தருணத்திலும் செய்யாது போனால் தருமத்திற்குக் குறைவுண்டாகும். (பாவம் ஏற்படும்.) நற்குணங்களுடைய நண்பனின் நட்பை முறித்துக் கொள்வதால் பொருள் நாசமும் ஏற்படுகிறது. (சுகரீவன் நன்றியைக் காட்டத் தவறினால், இப்போதைய ஆட்சிகூட பறிபோய்விடலாம் என்பது ரஹஸ்யார்த்தம்.) (47)

சத்தியத்திலும் தருமத்திலும் உறுதியாக இருப்பவரும், மேன்மையான குணங்களைக் கொண்டவருமான நண்பரை எக்காரணம் கொண்டும் கைவிட்டு விடக்கூடாது. ஆனால், உன் கணவனோ இவை இரண்டையும் துறந்துவிட்டான். அவன் தருமநெறியில் உறுதியாக இருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. (48)

செயல்களின் விளைவுகள் பற்றி நன்றாக அறிந்துள்ள அம்மையே! நிலைமை இவ்வாறிருக்கையில், (சுகரீவன் நட்புநெறி தவறி நடந்துகொண்டுவிட்ட நிலையில்) நாங்கள் எந்தக் காரியத்தில் முனைந்திருக்கிறோமோ, அதை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவதற்கு, இனிமேல் என்ன செய்யவேண்டும்? என்பதை நீயே சொல்.” (49)

தருமம்-அர்த்தங்களோடு கூடியதும், எல்லோரையும் வசீகரிக்கக்கூடிய இனிய இயல்பை வெளிப்படுத்துவதுமான அவனுடைய சொற்களைக் கேட்டு, ‘இராமபிரான் எந்தக் காரியத்தில் முனைந்திருக்கிறார்?’ என்பதை முன்னரே அறிந்திருந்த தாரை, அவனுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் பதிலைக் கூறினான்— (50)

ந கோபகால: க்ஷிதிபாலபுத்ர ந சாதிகோப: ஸ்வஜநே விதே₄ய: ।
த்வத்₃ர்த₂காமஸ்ய ஜநஸ்ய தஸ்ய ப்ரமாத₃மப்யர்ஹஸி வீர ஸோடு₄ம் ॥ (51)

கோபம் கத₂ம் நாம கு₃ணப்ரக்ருஷ்ட:
குமார குர்யாத₃பக்ருஷ்டஸத்தவே ।
கஸ்த்வத்₃வித₄: கோபவஸம் ஹி க₃ச்சே₂த்-
ஸத்த்வாவருத்₃த₄ஸ்தபஸ: ப்ரஸுதி: ॥ (52)

ஜாநாமி ரோஷம் ஹரிவீரபு₃ந்தே₄:
ஜாநாமி கார்யஸ்ய ச காலஸங்க₃ம் ।
ஜாநாமி கார்யம் த்வயி யத்க்ருதம் ந-
ஸ்தச்சாபி ஜாநாமி யத₃த்ர கார்யம் ॥ (53)

தச்சாபி ஜாநாமி யத₂விஷஹ்யம் பு₃லம் நரஸ்ரேஷ்ட₂ ஸரீரஜஸ்ய ।
ஜாநாமி யஸ்மிம்ஸ்ச ஜநே₅வபு₃த்₃த₄ம் காமேந ஸுக்₃ரீவமஸக்தமத்₃ய ॥ (54)

ந காமதந்த்ரே தவ பு₃த்₃தி₄ரஸ்தி
த்வம் வை யத₂ா மந்யுவஸம் ப்ரபந்ந: ।
ந தே₃ஸகாலௌ ஹி ந சார்த₂த₄ர்மா-
வபேக்ஷதே காமரதிர்மநுஷ்ய: ॥ (55)

தம் காமவ்ருத்தம் மம ஸந்நிக்ருஷ்டம்
காமாபி₄யோக₃ாச்ச நிவ்ருத்தலஜ்ஜம் ।
க்ஷமஸ்வ தாவத்பரவீரஹந்தஸ்-
த்வத்₃பு₄ராதரம் வாநரவம்ஸநாத₂ம் ॥ (56)

மஹர்ஷயோ த₄ர்மதபோ₅பி₄காமா:
காமாநுகாமா: ப்ரதிபு₃த்₃த₄மோஹா: ।
அயம் ப்ரக்ருத்யா சபல: கபிஸ்து
கத₂ம் ந ஸஜ்ஜேத ஸுகே₂ஷா ராஜா ॥ (57)

இத்யேவமுக்த்வா வசநம் மஹார்த₂ம் ஸா வாநரீ லக்ஷமணமப்ரமேயம் ।
புந: ஸுகே₂லம் மத₃விஹ்வலம் ச பு₄ர்துர்ஹிதம் வாக்யமித₃ம் பு₃ப₄ாஷே ॥ (58)

உத்₃யோக₃ஸ்து சிராக்ருப்த: ஸுக்₃ரீவேண நரோத்தம ।
காமஸ்யாபி விதே₄யேந தவார்த₂ப்ரதிஸாத₄நே ॥ (59)

ஆக₃தா ஹி மஹாவீர்யா ஹரய: காமரூபிண: ।
கோ₅ஸதஸஹஸ்ராணி நாநாநக₃நிவாஸிந: ॥ (60)

தத₃ாக₃ச்ச₂ மஹாப₃ாஹோ சாரித்ரம் ரக்ஷிதம் த்வயா ।
அச்ச₂லம் மித்ரப₄ாவேந ஸதாம் த₃ாராவலோகநம் ॥ (61)

“கோமானின் புதல்வரே! வீரரே! இது தாங்கள் கோபம் கொள்வதற்கு ஏற்ற சமயமன்று. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களிடம் மிகுந்த கோபம் கொள்வதும் சரியானதல்ல. ('குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை.') அவருடைய (சுகீர்வனுடைய) மனத்தில் எப்போதும் உங்கள் காரியத்தைப் பற்றிய நினைவு இருக்கிறது. எனவே, அவருடைய தவற்றை நீங்கள் பொறுத்தருள வேண்டும். அரசுகுமாரரே! நற்குணங்கள் நிரம்பப் பெற்ற ஒருவன், தாழ்ந்த குணமுள்ளவனிடம் கோபத்தைக் காட்டுவானா, என்ன? உத்தமமான குணங்கள் பொருந்தி, பொறுமைக்குப் பிறப்பிடமான உங்களைப் போன்றவர்கள் கோபத்தைக் காட்டுவார்களோ? (51,52)

வானர மன்னன் சுகீர்வனிடம் நல்லுறவு வைத்துள்ள இராமபிரானின் கோபத்திற்குக் காரணத்தை நான் அறிவேன்; உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்ட காலகெடு கடந்து விட்டதையும் நான் அறிவேன்; தங்களால் எங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட மகத்தான காரியத்தையும் நான் அறிவேன்; (உங்கள் முயற்சியில் வெற்றி காண்பதற்கு,) இப்போது என்ன செய்யப்பட வேண்டும்? என்பதையும் நான் அறிவேன். (53)

புருஷோத்தமரே! காமனுடைய பலம் எவ்வளவு வலுவானது, அடக்கமுடியாதது என்பதை நான் அறிவேன்; சுகீர்வன் எவளிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்து, காமத்தால் கட்டுண்டு, வேறு செயல்களைப் பற்றி சிந்திக்காமலிருக்கிறார் என்பதையும் நான் அறிவேன். தாங்கள் இப்போது கோபவசப்பட்டிருக்கிறீர்கள். (ஆதலால், தங்களுக்குச்) சிற்றின்பக் கேளிக்கைகளில் மனம் செல்லவில்லை. காமத்தில் பெரும் பற்றுடைய மனிதன் இடம், காலம், அர்த்தம், தருமம் ஆகியவற்றை நினைத்துப் பார்க்கவே மாட்டான். (மனிதர்கள் சுபாவமே இப்படி - என்றால் குரங்குகளாகிற நாங்கள் எம்மாத்திரம்?) (54,55)

பகைவீரர்களை அழிப்பவரே! காமவெறியால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, வெட்கத்தைத் துறந்து, காமக்களிப்பில் மூழ்கிக்கிடக்கும் அவர், இப்போது என் அருகில்தான் இருக்கிறார். வானரக்குலத் தலைவரும் தங்கள் சகோதரர் போன்றவருமான அவரை மன்னிக்க வேண்டும். (56)

அறநெறியில் புலன்களை வசப்படுத்தித் தவத்தில் ஈடுபட்டவர்களான மாமுனிவர்கள்கூட சிற்றின்பத்தில் பெரும் வேட்கை கொண்டு மதிமயங்கி இருக்கிறார்கள். (உங்கள் விசுவாமித்திரைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும் - என்பது உள்ளுறை பொருள்.) இவர் (சுகீர்வன்) இயற்கையாகவே மனச்சஞ்சலமுடைய வானரர்; (வெகுநாட்கள், உயிருக்கு அஞ்சி, மறைந்து வாழ்ந்து, அண்மையில்தான்) மன்னர் ஆனவர். அப்படிப்பட்டவர், சிற்றின்பங்களில் எப்படி மூழ்காமல் இருப்பார்?” (57)

இணையில்லாத பேராற்றல் படைத்த இலக்குவனைப் பார்த்து மதுபோதையால் சுழலும் கண்களுடன் கூடிய சுகீர்வ பத்தினி, மேற்கொண்டவாறு பொருள் பொதிந்த சொற்களைக் கூறி, (லட்சுமணனுக்கு) நம்பிக்கையூட்டுவதும் தன் கணவனுக்கு நன்மைபயக்கக் கூடியதுமான பின்வரும் சொற்களைக் கூறினாள்— (58)

“மாமனிதரே! சுகீர்வன், காமத்திற்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தாலும், உங்களுடைய காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதற்குத் தேவையான அரசாணைகளை எப்போதோ பிறப்பித்துவிட்டார். அதனால், பல்வேறு மலைகளில் வசிக்கின்றவர்களும் மகாவீரர்களும் நினைத்த உருவம் எடுக்க வல்லவர்களுமான வானரர்கள் நூறு-ஆயிரம்-கோடிக்கணக்கில் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். (59,60)

மாவீரரே! (அந்நியப் பெண்களைப் பார்க்கக் கூடாது என்பதால் தாங்கள் இதுவரை வெளியே நின்றுகொண்டிருக்கிறீர்கள். இதனால்,) தங்களது நல்லொழுக்கம் தெளிவாக விளங்கிவிட்டது. நட்புணர்ச்சியுடன் பிறர் மனைவிகளைக் கண்களால் பார்த்தால், மேலோர்கள் அதைக் குற்றமாகக் கருதமாட்டார்கள். எனவே, உள்ளே வாருங்கள்.” (61)

தாரயா சாப்யநுஜ்ஞாதஸ்த்வரயா சாபி சோதித: ।
ப்ரவிவேஸ மஹாபுஹூர்ப்யந்தரமரிந்தம்: ॥ (62)

தத: ஸுக்ரீவமாஸீநம் காஞ்சநே பரமாஸநே ।
மஹார்ஹாஸ்தரணோபேதே த்ருத்ருஸாதித்யஸந்நிபம் ॥ (63)

திவ்யாபரணசித்ராங்கம் திவ்யரூபம் யஸஸ்விநம் ।
திவ்யமால்யாம்புரதாரம் மஹேந்த்ரமிவ துர்ஜயம் ॥ (64)

திவ்யாபரணமால்யாபி: ப்ரமத்யாபி: ஸமாவ்ருதம் ।
ஸம்ரப்ததரரக்தாசேஷா பூபுவாந்தகஸந்நிப: ॥ (65)

ருமாம் து வீர: பரிரப்ய க்யாடம்
வராஸநஸ்தேதா வரஹேமவர்ண: ।
த்ருத்ரு ஸௌமித்ரிமதீநஸத்த்வம்
விஸாலநேத்ர: ஸுவிஸாலநேத்ரம் ॥ (66)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிக்காவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஸ: ஸர்க: ॥

சதுஸ்த்ரிம்ஸ: ஸர்க:

ஸுக்ரீவதர்ஜநம்

தமப்ரதிஹதம் க்ருத்தம் ப்ரவிஷ்டம் புருஷர்ஷபம் ।
ஸுக்ரீவோ லக்ஷ்மணம் த்ருஷ்ட்வா பூபுவ வ்யதிதேந்த்ரிய: ॥ (1)

க்ருத்தம் நி:ஸ்வஸமாநம் தம் ப்ரதீப்தமிவ தேஜஸா ।
புராதூர்வ்யஸநஸந்தப்தம் த்ருஷ்ட்வா துரததம்ஜம் ॥ (2)

உத்பபாத ஹரிஸ்ரேஷ்டேதா ஹித்வா ஸௌவர்ணமாஸநம் ।
மஹாந் மஹேந்த்ரஸ்ய யதா ஸ்வலங்க்ருத இவ த்வஜ: ॥ (3)

உத்பதந்தமநூத்பேதா ருமாப்ரப்யருதய: ஸ்த்ரிய: ।
ஸுக்ரீவம் க்யக்யநே பூர்ணம் சந்த்ரம் தாராகுணா இவ ॥ (4)

ஸம்ரக்தநயந: ஸ்ரீமாந் விசசால க்ருதாஞ்ஜலி: ।
பூபுவாவஸ்திதஸ்தத்ர கல்பவ்ருசேஷா மஹாநிவ ॥ (5)

ருமாத்விதீயம் ஸுக்ரீவம் நாமீத்யக்யதம் ஸ்திதம் ।
அபுரவீல்லக்ஷ்மண: க்ருத்த: ஸதாரம் ஸஸிநம் யதா ॥ (6)

மகாகுரனும், புலன்களாகிற எதிரிகளை அடக்கியவனுமான லட்சுமணன், தாரையால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்டதை ஏற்றுக் கொண்டு, தங்களுடைய காரியம் விரைவில் முடிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் தூண்டப்பட்டும், அந்த மானிகைக்குள் புகுந்தான். (62)

அங்கே அற்புதமான அணிகலன்கள் விளங்கும் மேனி; அழகான தோற்றம்; புகழ் பெற்றவன்; உயர்ந்த மாலை-ஆடைகள் அணிந்து கொண்டிருப்பவன்; தேவராஜனைப் போல் வெல்லுதற்கரியவன்; கவின்மிகு அணிகலன்களும் மாலைகளும் தரித்த இளநங்கைகளால் சூழப்பட்டவன்; விலையுயர்ந்த விரிப்புகள் விரிக்கப் பெற்ற தங்கக்கட்டிலில், சூரியனைப் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டு வீற்றிருப்பவனுமான சுக்ரீவனைப் பார்த்தான், லட்சுமணன். கோபத்தால் கண்கள் ரத்தச் சிவப்பாக மாறின. அப்போது, அவன் யமராஜனைப் போல் பயங்கரமாகத் தோன்றினான். (63-65)

அழகிய பொன்வண்ண மேனியுடையவனும் விசாலமான கண்களை உடையவனும் மாவீரனுமான அவன் (சுக்ரீவன்), ருமையை கட்டித் தழுவித் கொண்டு அற்புதமான ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தபடியே, மிக அகன்ற கண்களையுடையவனும் எல்லையற்ற பராக்கிரமமுடையவனுமான லட்சுமணனைப் பார்த்தான். (66)

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்

முப்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸர்க்கம் : முப்பத்து நான்கு

சுக்ரீவனுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தல்

எவராலும் தடுக்கப்படாமல் உள்ளே வந்து, மிகவும் கோபத்தோடிருக்கும் புருஷோத்தமனான லட்சுமணனைப் பார்த்ததும், சுக்ரீவனின் ஐம்புலன்களும் கலங்கின. (மதுமயக்கத்திலிருந்து அவனுக்கு, தாரையை அனுப்பிய விஷயம்கூட மறந்து போய்விட்டது போலும்!) (1)

பராக்கிரமத்தால் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பவனும், சகோதரரின் மனவேதனையால் உள்ளம் வெந்து கொண்டிருப்பவனும், மிகுந்த சினத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருப்பவனும், தசரதனின் புதல்வனுமான அவனைப் பார்த்தவுடன், நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்திரதீபமும் போல், பொற்கட்டிலிலிருந்து எழுந்து நின்றான். வானத்தில், தாரகைக் கூட்டம் பூர்ணசந்திரனைச் சூழ்ந்து நிற்பதைப் போல, ருமை முதலான மனைவிமார்கள், எழுந்து நிற்கும் சுக்ரீவனைச் சூழ்ந்து (பொற்கட்டிலிலிருந்து இறங்கி) நின்றார்கள். (2-4)

தெய்விகத் திரு உடையவனும், கோபத்தால் சிவந்த கண்களைக் கொண்டவனுமான (வேண்டிக் கேட்பதைக் கொடுக்கும்) பெருமைக்குரிய கற்பக மரம் போல், அங்கே லட்சுமணன் விளங்கினான். குடியினால் உடல் தடுமாற கைகூப்பினான், சுக்ரீவன். [வேறுவிதமாகவும் அர்த்தம் சொல்வோரும் உளர். 'திருபொருந்தியவனும், மிகவும் சிவந்த கண்களையுடையவனும், குடியமக்கத்தால் உடல் தடுமாறுபவனுமான சுக்ரீவன், கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, நெடியுயர்ந்த கற்பகமரம் போல், (லட்சுமணனின் சொற்களை எதிர்நோக்கி) அங்கே நிற்குகொண்டான்.' 'ஸ்ரீமான்', 'கற்பக விருகடி' என்ற அடைமொழிகள் இலக்குவனுக்குப் பொருந்துமே தவிர, அந்தச் சூழ்நிலையில், சுக்ரீவனுக்குப் பொருந்த மாட்டா - என்பது சிலர் கருத்து.] (5)

தாரகைகள் சூழ்ந்திருக்கும் சந்திரனைப் போல, பல பெண்டிர்கள் சூழ, ருமையைக் கட்டித் தழுவித் கொண்டிருக்கும் சுக்ரீவனைப் பார்த்து, மிகுந்த கோபத்துடன் லட்சுமணன் சொன்னான்— (6)

ஸத்த்வாபி₄ஜநஸம்பந்ந: ஸாநுக்ரோஸோ ஜிதேந்த்₃ரிய: ।
க்ருதக்ரு: ஸத்யவாதீ₃ ச ராஜா லோகே மஹீயதே ॥ (7)

யஸ்து ராஜா ஸ்தி₂தோ த₄ர்மே மித்ராணாமுபகாரிணாம் ।
மித்₂யா ப்ரதிக்குாம் குருதே கோ ந்ருஸம்ஸதரஸ்தத: ॥ (8)

ஸதமஸ்வாந்ருதே ஹந்தி ஸஹஸ்ரம் து க₃வாந்ருதே ।
ஆத்மாநம் ஸ்வஜநம் ஹந்தி புருஷ: புருஷாந்ருதே ॥ (9)

பூர்வம் க்ருதார்தே₂ மித்ராணாம் ந தத்ப்ரதிகரோதி ய: ।
க்ருதக்₄ந: ஸர்வபூ₄தாநாம் ஸ வத்₄ய: ப்லவகே₃ஸ்வர ॥ (10)

கீ₃தோ₅யம் ப்ரஹ்மணா ஸ்லோக: ஸர்வலோகநமஸ்க்ருத: ।
த்₃ருஷ்ட்வா க்ருதக்₄நம் க்ருத்₃தே₄ந தம் நிபே₃த₄ ப்லவங்க₃ம ॥ (11)

ப்ரஹ்மக்₄நே ச ஸுராபே ச கே₃க்₄நே ப₄க்₃நவ்ரதே தத₂ா ।
நிஷ்க்ருதிர்விஹிதா ஸத்₃பி₄: க்ருதக்₄நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி: ॥ (12)

அநார்யஸ்த்வம் க்ருதக்₄நஸ்ச மித்₂யாவாதீ₃ ச வாநர ।
பூர்வம் க்ருதார்தே₂ ராமஸ்ய ந தத்ப்ரதிகரோஷி யத் ॥ (13)

நநு நாம க்ருதார்தே₂ந த்வயா ராமஸ்ய வாநர ।
ஸீதாயா மார்க₃ணே யத்ந: கர்தவ்ய: க்ருதமிச்ச₂தா ॥ (14)

ஸ த்வம் க்₄ராமயேஷு பே₄கே₃ஷு ஸக்தோ மித்₂யாப்ரதிஸ்ரவ: ।
ந த்வாம் ராமோ விஜானீதே ஸர்பம் மண்டூகராவிணம் ॥ (15)

மஹாப₄கே₃ந ராமேண பாப: கருணவேதி₃நா ।
ஹீணாம் ப்ராபிதோ ராஜ்யம் த்வம் து₃ராத்மா மஹாத்மநா ॥ (16)

க்ருதம் சேந்நாபி₄ஜானீஷே ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: ।
ஸத்₃யஸ்த்வம் நிஸிதைர்பூ₃ணைர்ஹதோ த்₃ரக்ஷயஸி வாலிநம் ॥ (17)

ந ச ஸங்குசித: பந்த₂ா யேந வாலீ ஹதோ க₃த: ।
ஸமயே திஷ்ட₂ ஸுக்₃ரீவ மா வாலிபத₂மந்வக₃ா: ॥ (18)

ந நூநமிஷ்வாகுவரஸ்ய கார்முக-
ச்யுதாஞ்ஸராந பஸ்யஸி வஜ்ரஸந்நிப₄ாந் ।
தத: ஸு₂க₂ம் நாம நிஷேவஸே ஸுகீ₂
ந ராமகார்யம் மநஸாப்யவேக்ஷஸே ॥ (19)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ சதுஸ்த்ரீம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

“வீரமுடையவன், நற்குலத்தில் தோன்றியவன், கருணையுள்ளம் கொண்டவன், புலன்களை வென்றவன், நன்றியுணர்வுடையவன், சத்தியம் பேசுபவன் - இப்படிப்பட்ட மன்னர்தான் உலகில் கொண்டாடப்படுகிறார். எந்த மன்னன் அறநெறியிலிருந்து தவறி, உபகாரம் செய்த நண்பனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதியைப் பொய்யாக்குகிறானோ, அவனைக் காட்டிலும் மிகவும் இகழ்ச்சிக்குரியவன் இருக்க முடியுமோ? ஒரு குதிரைக்காகப் பொய் சொன்ன மனிதன், நூறு குதிரைகளைக் கொன்ற பாவத்திற்கு ஆளாகிறான்; ஒரு பசுவிற்காகப் பொய் சொன்னவன் ஆயிரம் பசுக்களைக் கொன்றவனாகிறான்; ஒரு மனிதருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைப் பொய்யாக்குகிறவன், தன்னையும் தன் குலத்தோரையும் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளிவிடுகிறான். (7-9)

வானரர் தலைவனே! எவனொருவன் முதலில் தன் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு, உபகாரம் செய்த அந்த நண்பருக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்யாமலிருக்கிறானோ, அந்த செய்நன்றி மறந்தவன், எல்லா உயிர்ப் பிராணிகளின் நலனை முன்னிட்டுக் கொல்லத்தக்கவன். வானரனே! செய்நன்றி கொன்ற ஒருவனைப் பார்த்து சினங்கொண்ட பிரம்மதேவன் எல்லா மக்களாலும் போற்றக்கூடிய சில நீதிநெறிகளை உபதேசித்தார். (ஒரு சுலோகத்தைச் சொன்னார்.) அதைச் சொல்கிறேன் கேள். வேதியரைக் கொல்லுதல், கள் குடித்தல், பசுவைக் கொல்லுதல், விரத நியமங்களைக் கைவிடுதல் - இந்தப் பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் சான்றோர்களால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், செய்நன்றி மறத்தலுக்குப் பரிகாரமே இல்லை! (10-12)

வானரனே! நீ ஒழுக்கமுடையவன் அல்லன்; நன்றி கொன்றவன்; பொய் பேசுகிறவன். முன்னதாக உனக்கு வேண்டிய காரியத்தை முடித்துக் கொண்டுவிட்ட நீ, உனக்கு உபகாரம் செய்த இராமனுக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமையைச் செய்யவில்லை. வானரனே! உன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டது. இப்போது, செய்யப்பட்ட உதவிக்குக் கைம்மாறாக சீதாப்பிராட்டியைத் தேடும் விஷயத்தில் நீ முயற்சி செய்யவேண்டும். (13,14)

(ஆனால், நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?) நீ கொடுத்த வாக்குறுதியைப் பொய்யாக்கிவிட்டு, புலனுதர சிற்றின்பங்களில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறாய்! நீ, தவளைக் குரலுடைய சர்ப்பம் என்பதை ஸ்ரீராமன் அறியவில்லை. (பாம்பின் வாயிற்புகுந்த தவளையின் தீனக்குரலைக் கேட்டு அருகே சென்றால், பாம்பு தீண்டிவிடும். தவளையால் உயிருக்கு ஆபத்து இல்லை. பாம்பினால் ஆபத்து நிச்சயம்.) (15)

பேராற்றலுடையவரும் மகாத்மாவும் கருணை உள்ளம் கொண்டவருமான இராமன், பாவியான உன்னை வானர ராஜ்யத்தின் மன்னனாக முடிசூட்டி வைத்தார். மகாத்மா ஸ்ரீராமனால் செய்யப்பட்ட பேருதவியை நீ நினைத்துப் பார்க்காமலிருந்தால் (அதற்குப் பிரதியுபகாரம் செய்ய முனையாவிட்டால்), எதையும் எளிதில் முடிக்கக்கூடிய இராமனின் கூரிய பாணங்களால் விரைவிலேயே கொல்லப்பட்டு, (மேலுலகம் சென்று, அங்கு முன்னரே சென்றடைந்திருக்கும்) வாலியை நேருக்கு நேர் காண்பாய். (16,17)

சுகர்வனே! கொல்லப்பட்ட வாலி எந்த வழியாகச் சென்றானோ, அந்தப் பாதை இன்னும் மூடப்படவில்லை! உன் வாக்குறுதியைக் காப்பாற்று. (உயிரைத் தக்க வைத்துக் கொள்.) வாலி சென்ற பாதையில், அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லாதே. இக்ஷ்வாகு வம்ச திலகமான இராமசந்திரனின் வில்லிலிருந்து வெளிப்படும் பாணங்கள் வஜ்ராயுதத்திற்கு நிகரானவை என்பதை நீ அறியவில்லை. அதனால்தான் சிற்றின்பங்களை அனுபவிப்பதே சுகம் என்று எண்ணி, அதில் மூழ்கிக் கிடக்கிறாய். இராமனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைப் பற்றி, மனத்தால்கூட எண்ணிப் பார்க்காமலிருக்கிறாய்.” (18,19)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முப்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

பஞ்சத்ரிம்ஸ: ஸர்க்₃:

தாராஸமாத₄ரநம்

- தத₂ா ப்ருவாணம் ஸௌமித்ரிம் ப்ரதீப்தமிவ தேஜஸா ।
அப்ரவீல்லக்ஷமணம் தாரா தாராதி₄பநிப₄நநா ॥ (1)
- நைவம் லக்ஷமண வக்தவ்யோ நாயம் பருஷமர்ஹதி ।
ஹரீணாமீஸ்வர: ஸ்ரோதும் தவ வக்த்ராத்₃விஸேஷத: ॥ (2)
- நைவாக்ருதக்ரு: ஸுக்₃ரீவோ ந ஸடே₂ா நாபி த்₃ாருண: ।
நைவாந்ருதகதே₂ா வீர ந ஜிஹ்மஸ்ச கபீஸ்வர: ॥ (3)
- உபகாரம் க்ருதம் வீரோ நாப்யயம் விஸ்மருத: கபி: ।
ராமேண வீர ஸுக்₃ரீவோ யத₃ந்யயர்த்₃ஷ்கரம் ரணே ॥ (4)
- ராமப்ரஸாத்₃ாத்₃கீர்திம் ச கபிராஜ்யம் ச ஸாஸ்வதம் ।
ப்ராப்தவாநிஹ ஸுக்₃ரீவோ ருமாம் மாம் ச பரந்தப ॥ (5)
- ஸுத்₃ு:க₂ம் ஸயித: பூர்வம் ப்ராப்யேத்₃ம் ஸுக₂முத்தமம் ।
ப்ராப்தகாலம் ந ஜானீதே விஸ்வாமித்ரோ யத₂ா முநி: ॥ (6)
- க்ருதாச்யாம் கில ஸம்ஸக்தோ த்₃ஸ வர்ஷாணி லக்ஷமண ।
அஹோஸமந்யத த்₄ர்மாத்மா விஸ்வாமித்ரோ மஹாமுநி: ॥ (7)
- ஸ ஹி ப்ராப்தம் ந ஜானீதே காலம் காலவித்₃ாம் வர: ।
விஸ்வாமித்ரோ மஹாதேஜா: கிம் புநர்ய: ப்ருத₂க்₃ஜந: ॥ (8)
- தேஹத₄ர்மம் க்ருதஸ்யாஸ்ய பரிஸ்ராந்தஸ்ய லக்ஷமண ।
அவித்ருப்தஸ்ய காமேஷு காமம் ஷ்நதுமிஹார்ஹஸி ॥ (9)
- ந ச ரோஷவஸம் தாத க்ருதமர்ஹஸி லக்ஷமண ।
நிஸ்சயார்த₂மவிக்ருய ஸஹஸா ப்ராக்ருதோ யத₂ா ॥ (10)
- ஸத்த்வயுக்தா ஹி புருஷாஸ்த்வத்₃வித₄ா: புருஷர்ஷப₄ ।
அவிம்ருஸ்ய ந ரோஷஸ்ய ஸஹஸா யாந்தி வஸ்யதாம் ॥ (11)
- ப்ரஸாத்₃யே த்வாம் த்₄ர்மக்ரு ஸுக்₃ரீவார்தே₂ ஸமாஹிதா ।
மஹாந் ரோஷஸமுத்பந்ந: ஸம்ரம்ப₄ஸ்த்யஜ்யதாமயம் ॥ (12)
- ருமாம் மாம் கபிராஜ்யம் ச த்₄நத₄ாந்யவஸூநி ச ।
ராமப்ரியார்த₂ம் ஸுக்₃ரீவஸ்த்யஜேதி₃தி மதிர்மம ॥ (13)
- ஸமானேஷ்யதி ஸுக்₃ரீவ: ஸீத்யா ஸஹ ராக்₄வம் ।
ஸஸாங்கமிவ ரோஹிண்யா நிஹத்வா ராவணம் ரணே ॥ (14)

ஸர்க்கம் : முப்பத்தைந்து

தாரை சமாதானம் செய்தல்

கொழுந்துவிட்டெரியும் கோபத்தினால் மேற்கண்டவாறு பேசிய சுமித்திரையின் மைந்தன் இலக்குவனைப் பார்த்து, முழுநிலவு போன்ற முகமுடைய தாரை (பின்வருமாறு) கூறினான்—
“லட்சுமணரே! தாங்கள் இவ்வாறு (அபவாதச் சொற்களைப்) பேசக் கூடாது. வானரர் தலைவரான இவரும், இவ்வளவு உக்கிரமான கோபத்திற்கு ஏற்றவர் அல்லர். (அவ்வளவு பெரிய தவற்றைச் செய்துவிடவில்லை.) குறிப்பாக, உங்கள் முகத்திலிருந்து கொடிய சொற்களைக் கேட்பதற்கு உரியவர் அல்லர். (1,2)

வீரரே! வானரர் தலைவரான சுகீவன், செய்நன்றி மறந்தவர் அல்லர்; வஞ்சகன் அல்லர்; கொடியவர் அல்லர்; பொய் பேசுகிறவரும் அல்லர்; ஏமாற்றுவவரும் அல்லர். வீரரே! வானர குரராகிய சுகீவன், போர்க்களத்தில் மற்ற எவராலும் செய்ய முடியாத உபகாரத்தை ஸ்ரீராமன் செய்திருப்பதை மறந்து விடவில்லை. (3,4)

எதிரிகளை வாட்டியெடுப்பவரே! ஸ்ரீராமனுடைய பெருந்தயவினால் புகழ், அழிவில்லாத வானர ராஜ்யம், ருமை மற்றும் என்னையும் சுகீவன் அடைந்திருக்கிறார். இதற்கு முன்னர், (நீண்ட காலம்) மிகவும் துன்பங்களை அனுபவித்துவிட்டார், இவர். இப்போது அரசபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் இவர், (இராமனுக்கு) உதவி செய்வதற்கான காலம் வந்துவிட்டதை அறியவில்லை. (புலன்களை அடக்கிய) முனிவரான விசுவாமித்திரர் (தவம் செய்யுங்காலத்தில்) ஒரு பெண்ணைக் கண்டு மயங்கினாரே, அதுபோல! (5,6)

லட்சுமணரே! அப்சரப் பெண்ணாகிய கிருதாசீ (மேனகை) என்பவளிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்த தருமாத்மாவும் மாமுனிவருமான விசுவாமித்திரர், பத்து ஆண்டுக்காலம் சுகத்தை அனுபவித்துவிட்டு, அதை ஒரே ஒரு நாள் போலக் கருதினார். (7)

பருவங்களைப் பற்றி சரியான கணக்கு வைத்திருப்பவர்களில் தலையாயவரும் (நைமித்திக கர்மாக்களைச் செய்வதற்குக் காலக்கணக்கு அவசியம்), ஆன்மப் பேரொளி பெற்றவருமான விசுவாமித்திரரே (காமக்களிப்பில் மூழ்கியிருந்ததால்), காலம் சென்று கொண்டிருப்பதை அறியவில்லை என்னும்போது, பாமர மக்களைப் பற்றி என்ன சொல்ல? (8)

லட்சுமணரே! முக்கியமாக உடல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்பிய இவர், தெவிட்டாத சிற்றின்பங்களில் மூழ்கி இருந்ததால் (காலகெடு முடிந்து விட்டதை உணராத இவரை), இப்போது அருள்கூர்ந்து மன்னிக்க வேண்டும். (9)

பாசத்திற்குரிய லட்சுமணரே! நடந்த விஷயங்களின் உண்மையான நிலையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், ஒரு பாமர மனிதன் போன்று ஆலோசனை செய்யாமல், நீங்கள் கோபத்திற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. (10)

புருஷோத்தமரே! நற்குணங்கள் அமையப் பெற்ற தங்களைப் போன்ற (அறிவாளிகளான) மனிதர்கள், விசாரித்துப் பார்க்காமலும் திடீரென்றும் கோபத்தின் வசப்பட மாட்டார்கள். (11)

அறம் அறிந்தவரே! சுகீவனுக்காக, நான் மனப்பூர்வமாகத் தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அளவுகடந்த கோபத்தால் ஏற்பட்டுள்ள மனக்குமுறலை விட்டுவிடுங்கள். (12)

இராமனின் விருப்பம் இதுதான் என்றால், பொருள், தானியம், செல்வங்கள் மற்றும் வானர ராஜ்யத்தையும் என்னையும் ருமையையும் சுகீவன் துறந்துவிடுவார் என்பது எனக்கு உறுதியாகத் தெரியும். இராவணனைப் போரில் கொன்று, ரோகினியுடன் சந்திரன் இணைக்கப்பட்டதைப் போல, சீதையுடன் இராகவனைச் சுகீவன் இணைத்து வைப்பார். (13,14)

ஸதகோடிஸஹஸ்ராணி லங்காயாம் கில ராஷஸா: ।
அயுதாநி ச ஷட்த்ரிம்ஸத்ஸஹஸ்ராணி ஸதாநி ச ॥ (15)

அஹத்வா தாம்ஸ்ச துர்த்₄ர்ஷாந் ராஷஸாந் காமரூபிண: ।
அஸக்யம் ராவணம் ஹந்தும் யேந ஸா மைதி₂லீ ஹ்ருதா ॥ (16)

தே ந ஸக்யா ரணே ஹந்துமஸஹாயேந லக்ஷ்மண ।
ராவண: க்ரூரகர்மா ச ஸுக்₃ரீவேண விபேஷத: ॥ (17)

ஏவமாக்யாதவாந் வாலீ ஸ ஹ்யபி₄க்ஞோ ஹரீஸ்வர: ।
ஆக்யமஸ்து ந மே வ்யக்த: ஸ்ரவணாத்தத்₃ப்₃ரவீம்யஹம் ॥ (18)

த்வத்ஸஹாயநிமித்தம் வை ப்ரேஷிதா ஹரிபுங்குவா: ।
ஆநேதும் வாநராந் யுத்₃தே₄ ஸுப₃ஹூந் ஹரியூத₂பாந் ॥ (19)

தாம்ஸ்ச ப்ரதீக்ஷமானோஸயம் விக்ராந்தாந் ஸுமஹாபுலாந் ।
ராக₄வஸ்யார்த₂ஸித்₃த்ய₄ர்த₂ம் ந நிர்யாதி ஹரீஸ்வர: ॥ (20)

க்ருதாத்ர ஸம்ஸ்த₂ா ஸௌமித்ரே ஸுக்₃ரீவேண யத₂ா புரா ।
அத்ய தைர்வாநரை: ஸர்வைராக்யந்தவ்யம் மஹாபுலை: ॥ (21)

ருக்ஷகோடிஸஹஸ்ராணி கே₃லாங்க்₃ஸதாநி ச ।
அத்ய த்வாமுபயாஸ்யந்தி ஜஹி கோபமரிந்த₃ம் ॥
கோட்யோநேகாஸ்து காருத்ஸ்த₂ கபீநாம் தீ₃ப்ததேஜஸாம் ॥ (22)

தவ ஹி முக₂மித₃ம் நிரீக்ஷய கோபாத்-
க்ஷதஜநிபே₄ நயநே நிரீக்ஷமாணா: ।
ஹரிவரவநிதா ந யாந்தி ஸாந்திம்
ப்ரத₂மப₄யஸ்ய ஹி ஸங்கிதா: ஸ்ம ஸர்வா: ॥ (23)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ரகாண்டே₃ பஞ்சத்ரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஷட்த்ரிம்ஸ: ஸர்க₃:

ஸுக்₃ரீவலக்ஷ்மணாநரோத₄:

இத்யுக்தஸ்தாரயா வாக்யம் ப்ரஸ்ரிதம் த₄ம்ஸம்ஹிதம் ।
ம்ருதுஸ்வப₄ாவ: ஸௌமித்ரி: ப்ரதிஜக்₃ராஹ தத்₃வச: ॥ (1)

தஸ்மிந் ப்ரதிக்₃ருஹீதே து வாக்யே ஹரிக்₃ணேஸ்வர: ।
லக்ஷ்மணாத்ஸுமஹத்த்ராஸம் வஸ்த்ரம் க்லிந்நமிவாத்யஜத் ॥ (2)

இலங்கையில் நூறாயிரம் கோடி, முப்பத்தாறு பதினாயிரங்கள் (முப்பத்தாறு லட்சம்), முப்பத்தாறாயிரம், மூவாயிரத்து அறுநூறு அரக்கர்கள் இருக்கிறார்கள் அல்லவா? வெல்ல முடியாதவர்களும் விருப்பம் போல் உருவம் எடுக்கக்கூடியவர்களுமான அந்த அரக்கர்கள் அனைவரையும் கொல்லாமல், சீதாதேவியைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைக் கொல்ல முடியாது. (15,16)

லட்சுமணரே! பிறர் உதவியில்லாமல் சுகர்வனால் மட்டும் போரில் அவர்களைக் கொல்ல முடியாது. குறிப்பாக, மிகவும் கொடியவனான இராவணனை (தனி ஒருவனால்) கொல்லவே முடியாது. (அரக்கப் படைவீரர் எண்ணிக்கை, இராவணனை வெல்ல முடியாமை என்ற) இந்த விஷயங்களைப் பற்றி வாலி முன்னரே என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த விஷயங்களைப் பற்றி அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். நானாக இவைகளைப் பார்த்தறிந்து சொல்லவில்லை. அவரிடமிருந்து கேள்விப்பட்டதையே இப்போது சொல்கிறேன். (17,18)

யுத்தத்தில் உங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக ஏராளமான வானரர்களையும், வானர சேனாதிபதிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வருவதற்காக வானரோத்தமர்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். பராக்கிரமம் மிக்கவர்களும் உடல்பலம் பெற்றவர்களுமான அவர்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் வானர மன்னர், ஸ்ரீராமனுடைய காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக, நகரத்தைவிட்டு வெளியில் புறப்படாதிருக்கிறார். (19,20)

லட்சுமணரே! இந்த விஷயத்தில், சுகர்வன் முன்பே உத்தரவு பிறப்பித்துவிட்டார். எனவே, மகாபலம் பொருந்திய வானரர்கள் எல்லோரும் இப்போது வந்துகொண்டிருப்பார்கள். (21)

எதிரிகளை அடக்குபவரே! காகுத்தரே! ஆயிரங்கோடி கரடிகளும், நூற்றுக்கணக்கான லாங்கூலம் என்ற இனத்தைச் சார்ந்த வானரர்களும், பேராற்றலுடைய அநேக கோடி வானரர்களும், இப்போதே தங்கள் முன்னிலையில் வந்து சேர்வார்கள். எனவே, கோபத்தை விட்டுவிடுங்கள். (22)

தங்களுடைய முகம் துடிக்கிறது; கண்கள் இரண்டும் இரத்தச் சிவப்பாய் விளங்குகின்றன. இதைப் பார்க்கும் உத்தமமான வானரப் பெண்டிர் அனைவரும் சித்தம் கலங்கி, முதலில் (வாலியைக் கொன்றபோது) ஏற்பட்ட பயத்திலிருந்து விடுதலை அடையாமலிருக்கிறார்கள்." (முதலில், மிகவும் கோபத்துடன் நீங்கள் உள்ளே வந்தபோது, வானரப் பெண்டிர்க்கு ஏற்பட்ட பயத்திலிருந்து அவர்கள் மீளவேயில்லை.) (23)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்தாறு

சுகர்வன் சமாதானம் செய்வது

தருமத்தோடு இணங்கியதும் வினயத்தோடு கூடியதுமான தாரையின் சமாதான உரையைக் கேட்ட, இளகிய மனமுடைய லட்சுமணன் அதனை ஏற்றுக் கொண்டான். (தன் கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டான்.) (1)

தாரையின் சொல் ஏற்கப்பட்டுவிட்டது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டவுடன் வானரத் தலைவன், ஈரமான ஆடையை ஒருவன் களைந்து விடுவது போல, இலக்குவனிடம் ஏற்பட்டிருந்த மகாபயத்தை விட்டொழித்தான். (2)

- தத: கண்ட₂க₃தம் மால்யம் சித்ரம் ப₃ஹுகு₃ணம் மஹத் ।
சிச்சே₂த₃ விமத₃ஸ்சாஸீத்ஸுக்₃ரீவோ வாநரேஸ்வர: ॥ (3)
- ஸ லக்ஷ்மணம் பீ₄மப₃லம் ஸர்வவாநரஸத்தம: ।
அப்₃ரவீத்ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம் ஸுக்₃ரீவ: ஸம்ப்ரஹர்ஷயந் ॥ (4)
- ப்ரநஷ்டா ஸ்ரீஸ்ச கீர்திஸ்ச கபிராஜ்யம் ச ஸாஸ்வதம் ।
ராமப்ரஸாத₃த்ஸௌமித்ரே புந: ப்ராப்தமித₃ம் மயா ॥ (5)
- க: ஸக்தஸ்தஸ்ய தே₃வஸ்ய விக்₂யாதஸ்ய ஸ்வகர்மணா ।
தாத்த₃ருஸம் விக்ரமம் வீர ப்ரதிகர்துமரிந்த₃ம ॥ (6)
- ஸீதாம் ப்ராபஸ்யதி த₄ர்மாத்மா வதி₄ஷ்யதி ச ராவணம் ।
ஸஹாயமாத்ரேண மயா ராக₄வ: ஸ்வேந தேஜஸா ॥ (7)
- ஸஹாயக்ருத்யம் கிம் தஸ்ய யேந ஸப்த மஹாத்த₃ருமா: ।
ஸைலாஸ்ச வஸுத₄ா சைவ ப₃ாணேநைகேந த₃ாரிதா: ॥ (8)
- த₄நுர்விஸ்ப₂ாரயாநஸ்ய யஸ்ய ஸப்₃தே₃ந லக்ஷ்மண ।
ஸஸைலா கம்பிதா பூ₄மி: ஸஹாயஸ்தஸ்ய கிம் நு வை ॥ (9)
- அநுயாத்ராம் நரேந்த்₃ரஸ்ய கரிஷ்யேஹம் நரர்ஷப₄ ।
க₃ச்ச₂தோ ராவணம் ஹந்தும் வைரிணம் ஸபுர:ஸரம் ॥ (10)
- யதி₃ கிஞ்சித₃திக்ராந்தம் விஸ்வாஸாத்ப்ரணயேந வா ।
ப்ரேஷ்யஸ்ய ஸ்மிதவ்யம் மே ந கஸ்சிந்நாபராத₄யதி ॥ (11)
- இதி தஸ்ய ப்₃ருவாணஸ்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ।
அப₄வல்லக்ஷ்மண: ப்ரீத: ப்ரேம்ணா சைநமுவாச ஹ ॥ (12)
- ஸர்வத₂ா ஹி மம ப்₄ராதா ஸநாதே₂ா வாநரேஸ்வர ।
த்வயா நாதே₂ந ஸுக்₃ரீவ ப்ரஸ்ரிதேந விஸேஷத: ॥ (13)
- யஸ்தே ப்ரப₄ாவ: ஸுக்₃ரீவ யச்ச தே ஸௌசமீத்₃ருஸம் ।
அர்ஹஸ்த்வம் கபிராஜ்யஸ்ய ஸ்ரியம் பே₄க்துமநுத்தமாம் ॥ (14)
- ஸஹாயேந ச ஸுக்₃ரீவ த்வயா ராம: ப்ரதாபவாந் ।
வதி₄ஷ்யதி ரணே ஸத்ஸுநசிராந்நாத்ர ஸம்ஸய: ॥ (15)
- த₄ர்மக்ருஸ்ய க்ருதக்ருஸ்ய ஸங்க்₃ராமேஷ்வநிவர்திந: ।
உபபந்நம் ச யுக்தம் ச ஸுக்₃ரீவ தவ ப₄ாஷிதம் ॥ (16)
- தே₃ாஷக்ரு: ஸதி ஸாமர்த்₂யே கோந்யோ ப₄ாஷிதுமர்ஹதி ।
வர்ஜயித்வா மம ஜ்யேஷ்ட₂ம் த்வாம் ச வாநரஸத்தம ॥ (17)

உடனே, சுக்ரீவன் மயக்கம் தெளிந்து, பற்பல வேலைப்பாடுகளுடையதும் விலையுயர்ந்ததுமான மாலையைக் கழுத்திலிருந்து கழற்றியெறிந்தான். (3)

எல்லா வானரர்களிலும் உத்தமனான சுக்ரீவன், பயங்கரமான ஆற்றலுடைய லட்சுமணனின் உள்ளத்தை மகிழ்ச்சி செய்வதற்காக, வணக்கத்துடன் பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (4)

“சுமித்திரையின் மைந்தனே! செல்வம், புகழ் மற்றும் வானர அரசு ஆகிய எல்லாம் நிரந்தரமாக என் கைநழுவிப் போயிருந்தன. இவையெல்லாம் ஸ்ரீராமனது பேரருளால் மீண்டும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. (5)

எதிரிகளை மாய்க்கும் மாவீரரே! தன்னுடைய (எல்லையற்ற வீரத்தை வெளிக்காட்டி நிகழ்த்திய) செயல்களினால் பெரும்புகழ் பெற்ற அந்த மாமனிதருடைய பராக்கிரமத்திற்கு ஈடான கைம்மாற்றை, எவனால் செய்ய முடியும்? (6)

தருமாத்மாவான ஸ்ரீராமன், அளவிட முடியாத தனது பேராற்றலாலேயே இராவணனைக் கொல்லப் போகிறார்; சீதாப்பிராட்டியாரைத் திரும்பவும் அடையப் போகிறார்; எளிய உதவியாளனாக மட்டுமே நான் இருப்பேன். (7)

ஏழு மாபெரும் மரங்களையும் மலையையும் பூமியையும் ஒரே ஒரு பாணத்தால் துளைத்த அந்த மாவீரருக்கு, (இராவணனை வதம் செய்வதற்குப்) பிறருடைய துணையும் வேண்டுமா, என்ன? லட்சுமணரே! எவரொருவர் வில்லை வளைத்து நானொலி எழுப்பியமாத்திரத்தில் மலைகளோடு கூடிய பூவுலகம் நடுங்கிக் குலுங்கியதோ, அவருக்குத் துணைவர்களும் தேவையோ? (8,9)

புருஷோத்தமரே! விரோதியான இராவணனை, அவனுடைய பந்து-மித்திரர்களோடு ஒழித்துக் கட்டுவதற்காகச் செல்லும் மாவீரரான இராமபிரானுக்குப் பின்னாலே செல்வேன். (10)

(இராமன் கோபம் கொள்ளமாட்டார் என்ற) நம்பிக்கையாலும், நெருக்கமான சிநேகிதத்தாலும் அடிமையாகிய நான், முறை தவறி ஏதேனும் சிறுபிழை செய்திருந்தால், அதை மன்னிக்க வேண்டும். (ஏனென்றால்,) பிழையே செய்யாதவனாக எவனும் இருக்கமாட்டான்.” (11)

மகாத்மாவாகிய சுக்ரீவன் மேற்கண்டவாறு சமாதானம் கூறியதும், லட்சுமணன் மன அமைதி அடைந்தான்; பின்னர், மிகவும் அன்புடன் பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்— (12)

“வானர மன்னனே! சுக்ரீவனே! உன்னைப் போல் அடங்கி நடக்கும் ஒருவனைத் துணைவனாகப் பெற்றிருப்பதால், என் சகோதரர் எவ்வகையிலும் நல்ல துணையுடன் கூடியவரே. (13)

சுக்ரீவனே! உன்னுடைய ஆற்றல், கபடமின்மை, நேர்மை ஆகிய நற்குணங்களால், வானர நாட்டின் எல்லையற்ற வளங்களை, நீ அனுபவிக்கத் தக்கவனே. (14)

சுக்ரீவனே! உன்னுடைய உதவியைப் பெற்று, பராக்கிரமசாலியான இராமன் வெகுவிரைவிலேயே எதிரிகளை அழிக்கப் போகிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. (15)

சுக்ரீவனே! நீ அறநெறி அறிந்தவன்; செய்நன்றி மறவாதவன்; போர்களில் புறமுதுகு காட்டாதவன். அதனால், உன்னுடைய பேச்சு பொருத்தமான வாதங்களோடு, உன் உயர்ந்த பண்புக்கு ஏற்றவாறு அமைந்துள்ளது. (16)

வானரோத்தமனே! என் மூத்த சகோதரரையும் உன்னையும் தவிர்த்து, பேரறிவு படைத்த வேறு எந்தவொருவன், தனக்குப் பேராற்றல் இருக்கும்போது, இவ்வளவு அடக்கமாகப் பேசமுடியும்? (17)

ஸத்ருஸம்சாஸி ராமஸ்ய விக்ரமேண ப்லேந ச ।
ஸஹாயோ தைவதைர்துத்தஸ்சிராய ஹரிபுங்குவ ॥ (18)

கிம் து ஸீக்ரமிதோ வீர நிஷ்க்ராம த்வம் மயா ஸஹ ।
ஸாந்த்வயஸ்வ வயஸ்யம் த்வம் பூர்யாஹரணகர்ஸிதம் ॥ (19)

யச்ச ஸோகாபிபூதஸ்ய ஸ்ருத்வா ராமஸ்ய பூஷிதம் ।
மயா த்வம் பருஷாண்யுக்தஸ்தச்ச த்வம் க்ஷந்தும்ஹஸி ॥ (20)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிக்காவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஸ: ஸர்க்: ॥

ஸப்தத்ரிம்ஸ: ஸர்க்:

கபிலேநாஸமாநயநம்

ஏவமுக்தஸ்து ஸுக்ரீவோ லக்ஷ்மணேந மஹாத்மநா ।
ஹநுமந்தம் ஸ்திதம் பார்ஸ்வே ஸசிவம் த்வித்யம்பூரவீத் ॥ (1)

மஹேந்த்ரஹிமவத்ஸுவிந்த்யகைலாஸஸிக்ரேஷு ச ।
மந்த்ரே பாண்டுஸிக்ரே பஞ்சஸைலேஷு யே ஸ்திதா: ॥ (2)

தருணாதித்யவர்ணேஷு பூராஜமாநேஷு ஸர்வத: ।
பர்வதேஷு ஸமுத்ரான்தே பஸ்சிமாயாம் து யே திஸி ॥ (3)

ஆதித்யபுவநே சைவ கிரௌ ஸந்த்யாப்ரஸந்நிபே ।
பத்மாசலவநம் பீமா: ஸம்ஸ்ரிதா ஹரிபுங்குவா: ॥ (4)

அஞ்ஜநாம்புத்ருஸங்காஸா: குஞ்ஜரப்ரதிமௌஜஸ: ।
அஞ்ஜநே பர்வதே சைவ யே வஸந்தி ப்லவங்குமா: ॥ (5)

மஹாஸைலகுஹாவாஸா வாநரா: கநகப்ரபூ: ।
மேருபார்ஸ்வகூதாஸ்சைவ யே தூம்ரகிரிஸம்ஸ்ரிதா: ॥ (6)

தருணாதித்யவர்ணாஸ்ச பர்வதே யே மஹாருணே ।
பிபுந்தோ மது மைரேயம் பீமவேக்யா: ப்லவங்குமா: ॥ (7)

வநேஷு ச ஸுரம்யேஷு ஸுகுந்திஷு மஹத்ஸு ச ।
தாபஸாநாம் ச ரம்யேஷு வநாந்தேஷு ஸமந்தத: ॥ (8)

தாம்ஸ்தாந் ஸமாநய க்ஷிப்ரம் ப்ருதிவ்யாம் ஸர்வவாநராந் ।
ஸாமத்யாநாதிபி: ஸர்வைராஸு ப்ரேஷய வாநராந் ॥ (9)

ப்ரேஷிதா: ப்ரதமம் யே ச மயா தூதா மஹாஜவா: ।
த்வரணார்தம் து பூயஸ்த்வம் ஹநி ஸம்ப்ரேஷயாபராந் ॥ (10)

சுக்ரீவனே! உடல் பலத்திலும் போராற்றலிலும் நீ இராமனுக்கு இணையானவன். வானரோத்தமனே! தெய்வசங்கல்பத்தால் நீ எங்களுக்குச் சகாயம் செய்வதற்காக வெகுநாட்களுக்கு முன்பே (எங்களுக்குக்) கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறாய். (18)

வீரனே! இதுவரை நடந்தது நடந்ததாகவே இருக்கட்டும். (அவைகளைப் பற்றி மேலும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்.) நீ, இப்போதே என்னுடன் புறப்படு. மனைவியைத் திருட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, மன உளைச்சலில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் உன் நண்பர் இராமனுக்கு ஆறுதல் கூறு. (19)

நண்பனே! சோகத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் இராமனுடைய (வருத்தமும் சீற்றமும் தோய்ந்த) சொற்களைக் கேட்டதும், எனக்கு மிகவும் கோபம் ஏற்பட்டது. அதனால், உன்னிடம் கடுமையாகப் பேசிவிட்டேன்; என்னை மன்னித்துவிடு.” (20)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்தேழு

வானர சேனை வருகை

மகாத்மாவான லட்சுமணனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டதும், பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அமைச்சரான அனுமானைப் பார்த்து, சுக்ரீவன் பின்வருமாறு ஆணையிட்டான்— (1)

“மகேந்திரம், இமயம், விந்தியம், கைலாசம், வெண்மையான (பனி மூடிய) முகடுகளைக் கொண்ட மந்தரமலை - இந்த ஐந்து மலைகளிலும் உள்ளவர்கள்; மேற்குத் திசையில் சமுத்திரக் கரையில் இளஞ்சூரியனைப் போல் எப்போதும் செம்மையாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் மலைகளிலும் வசிப்பவர்கள்; சூரியனின் இருப்பிடம் மற்றும் சந்த்யாகால மேகக்கூட்டம் போல் விளங்கும் மற்ற மலைகளில் வசிப்பவர்கள்; பத்மாசலத்திலுள்ள காடுகளில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும் பயங்கரமான ஆற்றலுடைய வானரர்கள்; அஞ்ஜன மலையில் வசிக்கும் கருமேகங்களுக்கு ஒப்பானவர்களும் கஜராஜன் போல் மகாபலம் பொருந்தியவர்களுமான வானரர்கள்; பெரிய மலைகளின் குகைகளில் வசிப்பவர்களும் பொன்னிறங்கொண்டவர்களும் மேருமலையின் அருகிலும் தூர்மலையிலும் வசிக்கும் வானரர்கள்; மைரேயம் முதலான மது வகைகளைக் குடித்துவிட்டு, மகாருண மலையில் விடியற்கால சூரியன் போல் செவ்வொளி வீசிக்கொண்டு பயங்கரமான வேகத்துடன் விளங்கும் வானரர்கள்; நறுமணம் கமழும் அழகிய வனங்களிலும் தவம் செய்வோரின் ஆசிரமங்களைச் சூழ்ந்துள்ள பூங்காக்களிலும் வசிக்கும் வானரர்கள் மற்றும் பூவுலகில் உள்ள மற்ற எல்லா வானரர்களையும் உடனே இங்கே அழைத்துவா. சக்தி படைத்தவர்களும் மிக விரைவாகச் செல்லக்கூடியவர்களுமான வானரர்களை அனுப்பி, (தேவைப்படும் இடங்களில், சாம-தான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு,) அவர்கள் எல்லோரையும் இங்கே கொண்டு வந்து சேர்ப்பிப்பாயாக. (2-9)

என்னுடைய உத்தரவின்படி, வேகமாக செல்லக்கூடிய வீரர்கள் முன்னரே அனுப்பப்பட்டு விட்டார்கள். என்றாலும், அவர்களை மேலும் துரிதப்படுத்துவதற்காக, சிறந்த வானரர்களை மறுபடியும் அனுப்பு. (10)

யே ப்ரஸக்தாஸ்ச காமேஷு தீர்க்க₄ஸுத்ராஸ்ச வாநரா: ।
இஹாநயஸ்வ தாந் ஸர்வாஞ்சரீக்ரம் து மம ஸாஸநாத் ॥ (11)

அஹோபி₄ர்த்₃ஸபி₄ர்யே ஹி நாக₃ச்ச₂ந்தி மமாக்ஞயா ।
ஹந்தவ்யாஸ்தே து₃ராத்மாநோ ராஜஸாஸநது₃ஷகா: ॥ (12)

ஸதாந்யத₂ ஸஹஸ்ராணாம் கோட்யஸ்ச மம ஸாஸநாத் ।
ப்ரயாந்து கபிஸிம்ஹாநாம் தி₃ஸோ மம மதே ஸ்தி₂தா: ॥ (13)

மேக₄பர்வதஸங்காஸாஸ்ச₂ாத்யந்த இவாம்ப₃ரம் ।
கோ₄ரருபா: கபிஸ்ரேஷ்ட₂ா யாந்து மச்ச₂ாஸநாதி₃த: ॥ (14)

தே க₃திக்ஞா க₃திம் க₃த்வா ப்ருதி₂வ்யாம் ஸர்வவாநரா: ।
ஆநயந்து ஹரீந் ஸர்வாநஸ்த்வரிதா: ஸாஸநாந்மம ॥ (15)

தஸ்ய வாநரராஜஸ்ய ஸ்ருத்வா வாயுஸுதோ வச: ।
தி₃ஷு ஸர்வாஸு விக்ராந்தாந் ப்ரேஷயாமாஸ வாநராந் ॥ (16)

தே பத₃ம் விஷ்ணுவிக்ராந்தம் பதத்ரிஜ்யோதிரத்₄வக₃ா: ।
ப்ரயாதா: ப்ரஹிதா ராக்ஞா ஹரயஸ்தத்ஷணேந வை ॥ (17)

தே ஸமுத்₃ரேஷு கி₃ரிஷு வநேஷு ச ஸர:ஸு ச ।
வாநரா வாநராந் ஸர்வாந் ராமஹேதோரசோத்யந் ॥ (18)

ம்ருத்யுகாலோபமஸ்யாக்ஞாம் கபிராஜஸ்ய வாநரா: ।
ஸுக்₃ரீவஸ்யாயயு: ஸ்ருத்வா ஸுக்₃ரீவப₄யத₃ர்ஸிந: ॥ (19)

ததஸ்தே₄ஞ்ஜநஸங்காஸா கி₃ரேஸ்தஸ்மாந்மஹாஜவா: ।
திஸ்ர: கோட்ய: ப்லவங்க₃ாநாம் நிர்யயுர்யத்ர ராக₄வ: ॥ (20)

அஸ்தம் க₃ச்ச₂தி யத்ரார்கஸ்தஸ்மிந் கி₃ரிவரே ஸ்தி₂தா: ।
தப்தஹேமமஹாப₄ாஸஸ்தஸ்மாத்தகோட்யோ த₃ஸ ச்யுதா: ॥ (21)

கைலாஸஸிக₂ரேப்₄யஸ்ச ஸிம்ஹகேஸரவர்சஸாம் ।
தத: கோடிஸஹஸ்ராணி வாநராணாமுபாக₃மந் ॥ (22)

ப₂லமூலேந ஜீவந்தோ ஹிமவந்தமுபாஸ்ரிதா: ।
தேஷாம் கோடிஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரம் ஸமவர்த்த ॥ (23)

அங்க₃ாரகஸமாநாநாம் பீ₄மாநாம் பீ₄மகர்மணாம் ।
விந்த₄யாத்₃வாநரகோடநாம் ஸஹஸ்ராண்யபதந் த்₃ருதம் ॥ (24)

ஷ்ரீரோத₃வேலாநிலயாஸ்தமாலவநவாஸிந: ।
நாரிகேலாஸநாஸ்சைவ தேஷாம் ஸங்க்₂யா ந வித்யதே ॥ (25)

சிற்றின்பங்களில் மூழ்கியிருப்பவர்கள், செய்ய வேண்டிய வேலைகளைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே போகிறவர்கள் - இவர்கள் எல்லோரையும், என் ஆணைப்படி, வெகுவிரைவில் இங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்துவாயாக. (11)

எனது ஆணைப்படி, இன்னும் பத்து நாட்களுக்குள் இங்கு வந்து சேராதவர்கள் அரசாணையை மீறியவர்களாதலால் கொல்லத்தக்கவர்களே. (12)

என்னுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான நூறு-ஆயிரம்-கோடி வானரோத்தமர்கள், என் ஆணைப்படி, இப்போதே எல்லாத் திசைகளுக்கும் புறப்பட்டுச் செல்லட்டும். (13)

பயங்கரமான தோற்றமுடையவர்களும், மேகத்தையும் மலையையும் போன்றவர்களுமான உத்தம வானரர்கள், ஆகாயத்தை மறைப்பவர்களாக (அவ்வளவு பெரிய எண்ணிக்கையில்) என் உத்தரவுப்படி, இங்கிருந்து புறப்பட்டுச் செல்வார்களாக. (14)

வானரர்களின் இருப்பிடங்களை நன்றாக அறிந்து, பூமண்டலத்தின் எல்லாப் பக்கங்களுக்கும் வெகுவிரைவாகச் சென்று ஆங்காங்குள்ள வானரர்கள் எல்லோரையும் என் கட்டளைப்படி, இங்கே கொண்டு வந்து சேர்க்க வேண்டும்.” (15)

வாயு புதல்வரான அனுமான், வானர மன்னனின் உத்தரவின்படி, மகாபராக்கிரமசாலிகளான வானரர்களை எல்லாத் திசைகளுக்கும் அனுப்பி வைத்தார். (16)

மன்னரால் கட்டளையிடப்பட்ட வானரர்கள், பறவை-தாரகைகள் விளங்கும் வான்வழியே வேகமாகச் சென்றார்கள். (17)

அந்த வானரர்கள், சமுத்திரங்களின் கரையிலும் மலை-காடுகளிலும் பொய்கைக் கரைகளிலும் வசித்துக் கொண்டிருந்த வானரர்கள் அனைவரையும், வானர மன்னன் சுகரீவன் இராமனுக்குப் பணி செய்வதாக அளித்த வாக்குறுதியைப் பற்றிக் கூறி, கிஷ்கிந்தைக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். (18)

யமன்-காலன் போல பயங்கரமான தண்டனை கொடுக்கும் தங்கள் மன்னன் சுகரீவனின் ஆணையைக் கேட்டதும், அவனிடமுள்ள பயத்தால், கிஷ்கிந்தையை நோக்கி உடனே புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். (19)

அஞ்ஜன மலையிலிருந்த கண்மை போன்ற நிறமுடையவர்களும் மாவீரர்களுமான மூன்று கோடிப் பேர்கள், இராமன் இருந்த இடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். (20)

சூரியன் மறையும் அஸ்தகிரியில் வசிக்கும் மாற்றுக் குறையாத பொன் போன்ற மேனியுடைய பத்துக் கோடி வானரர்கள், அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள். (21)

கைலாச சிகரங்களிலிருந்து, சிங்கத்தின் பிடரியின் நிறம் படைத்த ஆயிரங்கோடி வானரர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். (22)

கனி-கிழங்குகளை உணவாகக் கொண்டு, இமயமலையில் வாழும் ஆயிரமாயிரம் கோடி வானரர்கள் புறப்பட்டார்கள். (23)

விந்தியமலையிலிருந்து அங்காரகனைப் போல் செந்நிறமுடையவர்களும், பயங்கரமான தோற்றமும் பராக்கிரமமும் உடையவர்களுமான கோடி கோடி ஆயிரம் வானரர்கள் வெளியே வந்தார்கள். (24)

பாற்கடலின் கரையில் வசிப்பவர்கள், தமால மரம் நிறைந்த காட்டில் தேங்காயைப் புசித்துக் கொண்டு வாழ்பவர்கள் - இவர்களின் எண்ணிக்கையைச் சொல்லி மாளாது! (25)

வநேப்₄யோ க₃ஹ்வரேப்₄யஸ்ச ஸரித்₃ப்₄யஸ்ச மஹௌஜஸ: ।
அக₃ச்ச₂த்₃வாநரீ ஸேநா பிப₃ந்தீவ தி₃வாகரம் ॥ (26)

யே து த்வரயிதும் யாதா வாநரா: ஸர்வவாநராந் ।
தே வீரா ஹிமவச்சை₂லே த₃த்₃ருஸுஸ்தம் மஹாத்₃ருமம் ॥ (27)

தஸ்மிந் கி₃ரிவரே ரம்யே யக்ஞோ மாஹேஸ்வர: புரா ।
ஸர்வதே₃வமநஸ்தோஷோ ப₃பெ₄ள தி₃வ்யோ மநோஹர: ॥ (28)

அந்நநிஷ்யந்த₃ஜாதாநி மூலாநி ச ப₂லாநி ச ।
அம்ருதாஸ்வாத₃கல்பாநி த₃த்₃ருஸுஸ்தத்ர வாநரா: ॥ (29)

தத₃ந்நஸம்ப₄வம் தி₃வ்யம் ப₂லம் மூலம் மநோஹரம் ।
ய: கஸ்சித்ஸக்ருத₃ஸ்நாதி மாஸம் ப₄வதி தர்பித: ॥ (30)

தாநி மூலாநி தி₃வ்யாநி ப₂லாநி ச ப₂லாஸநா: ।
ஔஷத₄ாநி ச தி₃வ்யாநி ஜக்₃ருஹுர்ஹரியூத₂பா: ॥ (31)

தஸ்மாச்ச யக்ஞாயதநாதுஷ்பாணி ஸுரபீ₄ணி ச ।
ஆநிந்யுர்வாநரா க₃த்வா ஸுக்₃ரீவப்ரியகாரணாத் ॥ (32)

தே து ஸர்வே ஹரிவரா: ப்ருதி₂வ்யாம் ஸர்வவாநராந் ।
ஸஞ்சோத₃யித்வா த்வரிதா யூத₂ாநாம் ஜக்₃முரக்₃ரத: ॥ (33)

தே து தேந முஹுர்தேந யூத₂பா: ஸீக்₄ரக₃யாமிந: ।
கிஷ்கிந்த₄ாம் த்வரயா ப்ராப்தா: ஸுக்₃ரீவோ யத்ர வாநர: ॥ (34)

தே க்₃ருஹீத்வௌஷதீ: ஸர்வா: ப₂லம் மூலம் ச வாநரா: ।
தம் ப்ரதிக்₃ராஹயாமாஸுர்வசநம் சேத₃மப்₃ருவந் ॥ (35)

ஸர்வே பரிக₃தா: ஸைலா: ஸமுத்₃ராஸ்ச வநாநி ச ।
ப்ருதி₂வ்யாம் வாநரா: ஸர்வே ஸாஸநாது₃பயாந்தி தே ॥ (36)

ஏவம் ஸ்ருத்வா ததோ ஹ்ருஷ்ட: ஸுக்₃ரீவ: ப்லவக₃ாதி₄ப: ।
ப்ரதிஜக்₃ராஹ தத்ப்ரீதஸ்தேஷாம் ஸர்வமுபாயநம் ॥ (37)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஸப்தத்ரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

காடுகள்-குகைகள்-ஆற்றங்கரைகளிலிருந்து மகாபலம் பொருந்திய வானரப் படை குரியனையே குடித்து விடுவதைப் போல, ஆகாயத்தை மறைத்துக் கொண்டு, மிகப்பெரும் எண்ணிக்கையில் வந்தது. (26)

எல்லா வானர வீரர்களையும் துரிதமாக அனுப்பி வைக்கும் பொருட்டு, இரண்டாவது தடவையாக அனுப்பப்பட்ட அந்த கிஷ்கிந்தா வீரர்கள், இமாலய பர்வதத்தில் மிகவும் புகழ்பெற்ற மாபெரும் மரத்தைக் கண்டார்கள். (27)

முன்னொரு காலத்தில், அந்த அழகான உத்தம மலையில் எல்லா தேவர்களின் உள்ளத்தை மகிழ்வுறச் செய்வதும், எல்லோருடைய மனத்தைக் கவர்வதுமான பரமேசுவரனைக் குறித்த அற்புத மாவேள்வி நடந்தேறியது. (28)

யாகத்தில் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட உணவு(ஆகுதி)ப் பண்டங்கள் சிதறிக் கிடந்த இடத்தில் தோன்றிய கனி-கிழங்குகள் அமுதச் சுவை கொண்டவைகளாக இருந்தன. வானர வீரர்கள் அவற்றைப் பார்த்தார்கள். (29)

அந்த உணவுச் சிதறல்களிலிருந்து உண்டானதும் தெய்விக சக்தியுடையதும் உள்ளம்கவர்வதுமான கனி-கிழங்கை உண்பவனுக்கு ஒரு மாத காலம் வரை பசி-தாகம் ஏற்படாது. (30)

பழங்களை உணவாகக் கொண்ட வானர சேனைத் தலைவர்கள், தெய்விகமான அந்தக் கனி-கிழங்குகளையும், (அந்தப் புனித இடத்தில் முளைத்திருந்த) தெய்விகமான தாவரங்களையும் பறித்து வைத்துக் கொண்டார்கள். (31)

வானரர்கள், சுகர்வனிடம் காணிக்கையாகக் கொடுத்து, அவன் மனத்தைக் குளிர்ச் செய்யும் பொருட்டு, அந்த வேள்விச்சாலைக்குள் சென்று மணம் மிகுந்த மலர்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். (32)

(கிஷ்கிந்தையிலிருந்து சென்ற) வானரோத்தமர்கள், வானரர்கள் எல்லோரிடமும் சுகர்வ ஆணையைக் கூறிவிட்டு, அந்தப் படையினர் புறப்பட்டு வந்து சேர்வதற்கு முன்னதாகவே, திரும்பி வந்து சேர்ந்தார்கள். (33)

வெகுவேகமாக செல்லக்கூடிய அந்த வானரத் தலைவர்கள், சுகர்வன் இருந்த கிஷ்கிந்தைக்குத் துரிதமாக அந்த முகூர்த்தத்திலேயே வந்து சேர்ந்தார்கள். (34)

அந்த வானரர்கள் (தாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த) மூலிகைகள், பழங்கள், கிழங்குகள் ஆகியவற்றை சுகர்வனிடம் சமர்ப்பித்து, ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொண்டார்கள். தொடர்ந்து பின்வரும் சொற்களையும் சொன்னார்கள்— “மலைகள், கடற்கரைகள், காடுகள் ஆகிய அனைத்து இடங்களிலும் சுற்றிவிட்டு வந்திருக்கிறோம். உலகிலுள்ள வானரர்கள் எல்லோரும், தங்களது கட்டளைக்கிணங்க இங்கே வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.” (35,36)

இதைக் கேட்டதும், வானர மன்னன் சுகர்வன் மனம் களிப்புற்றவனாகி, அவர்கள் செயலில் திருப்தி அடைந்தவனாய், அவர்கள் சமர்ப்பித்த காணிக்கைப் பொருள்களை ஏற்றுக்கொண்டான். (37)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

அஷ்டத்ரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

ராமஸம்பக₃மநம்

- ப்ரதிக்கு₃ஹ்ய ச தத்ஸர்வமுபாயநமுபாஹ்ருதம் ।
வாநராந் ஸாந்த்வயித்வா ச ஸர்வானேவ வ்யஸர்ஜயத் ॥ (1)
- விஸர்ஜயித்வா ஸ ஹரீஞ்சுரிராநஸ்தாந் க்ருதகர்மண: ।
மேநே க்ருதார்த₂மாத்மாநம் ராக₄வம் ச மஹாபுலம் ॥ (2)
- ஸ லக்ஷ்மணோ பீ₄மபுலம் ஸர்வவாநரஸத்தமம் ।
அப்₃ரவீத்ப்ரஸ்ரிதம் வாக்யம் ஸுக்₃ரீவம் ஸம்ப்ரஹர்ஷயந் ॥ (3)
- கிஷ்கிந்த₄யா விநிஷ்க்ராம யதி₃ தே ஸௌம்ய ரோசதே ।
தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா லக்ஷ்மணஸ்ய ஸுப₄ாஷிதம் ॥ (4)
- ஸுக்₃ரீவ: பரமப்ரீதோ வாக்யமேததுவாச ஹ ।
ஏவம் ப₄வது க₃ச்ச₂ாவ: ஸ்தே₂யம் த்வச்ச₂ாஸநே மயா ॥ (5)
- தமேவமுக்த்வா ஸுக்₃ரீவோ லக்ஷ்மணம் ஸுப₄லக்ஷணம் ।
விஸர்ஜயாமாஸ தத₃ா தாராமந்யாஸ்ச யோஷித: ॥ (6)
- ஏதேச்யுச்சைர்ஹரிவராந் ஸுக்₃ரீவ: ஸமுத₃ாஹரத் ।
தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா ஹரய: ஸீக்₄ரமாயயு: ॥
புத்₃த₄ாஞ்ஜலிபுடா: ஸர்வே யே ஸ்யு: ஸ்த்ரீத₃ர்ஸநக்ஷமா: ॥ (7)
- தாநுவாச தத: ப்ராப்தாந் ராஜார்கஸத்₃ருஸப்ரப₄: ।
உபஸ்த₂ாபயத க்ஷிப்ரம் ஸிபி₃காம் மம வாநரா: ॥ (8)
- ஸ்ருத்வா து வசநம் தஸ்ய ஹரய: ஸீக்₄ரவிக்ரமா: ।
ஸமுபஸ்த₂ாபயாமாஸ: ஸிபி₃காம் ப்ரியத₃ர்ஸநாம் ॥ (9)
- தாமுபஸ்த₂ாபிதாம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸிபி₃காம் வாநராதி₄ப: ।
லக்ஷ்மணாருஹ்யதாம் ஸீக்₄ரமிதி ஸௌமித்ரிமப்₃ரவீத் ॥ (10)
- இத்யுக்த்வா காஞ்சநம் யாநம் ஸுக்₃ரீவ: ஸுர்யஸந்நிப₄ம் ।
ப்₃ருஹத்₃பி₄ர்ஹரிபி₄ர்யுக்தமாருரோஹ ஸலக்ஷ்மண: ॥ (11)
- பாண்ட₃ரேணாதபத்ரேண த்₄ரியமானேந மூர்த₄நி ।
ஸுக்லைஸ்ச வாலவ்யஜநைர்த்₄யமாநை: ஸமந்தத: ॥ (12)
- ஸங்க₂பே₄ரீநிநாதை₃ஸ்ச புந்தி₃பி₄ஸ்சாபி₄நந்தி₃த: ।
நிர்யயௌ ப்ராப்ய ஸுக்₃ரீவோ ராஜ்யஸ்ரியமநுத்தமாம் ॥ (13)
- ஸ வாநரஸதைஸ்தீக்ஷணைர்பு₃ஹுபி₄: ஸஸ்த்ரபாணிபி₄: ।
பரிகீர்ணோ யயௌ தத்ர யத்ர ராமோ வ்யவஸ்தி₂த: ॥ (14)

ஸர்க்கம் : முப்பத்தெட்டு

இராமனிடம் சென்றார்கள்!

வானர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட காணிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, இனிய சொற்களால் அவர்களை மகிழ்வித்த சுகீவன், அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினான். (1)

கொடுக்கப்பட்ட வேலையைத் திறமையாக முடித்துவிட்ட சூரவீரர்களான வானர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, தானும், மகாபலம் கொண்ட இராமனும் காரியம் கைகூடப் பெற்றதாகவே எண்ணினான். (2)

பின்னர், எல்லா வானர்களிலும் சிறந்தவனான, வெறித்தனமான ஆற்றல் கொண்ட சுகீவனை மகிழ்வுறச் செய்யும் பொருட்டு, இலக்குவன் நல்ல நெறியைக் காட்டும் சொற்களைக் கூறினான்— (3)

“உனக்கு விருப்பம் இருந்தால் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து புறப்படு.” லட்சுமணனால் உரைக்கப்பட்ட இந்த நல்லுபதேசத்தைக் கேட்ட சுகீவன், மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து பதில் கூறினான்— “ஆமாம், அப்படியே செல்வோம். நான் எப்போதும் உங்கள் சொற்படி நடக்க வேண்டியவன்.” (4,5)

உத்தம லட்சுணங்கள் அமையப் பெற்ற இலக்குவனைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறிவிட்டு, தாரையையும் மற்றப் பெண்மணிகளையும் அப்போதே விடைகொடுத்து அனுப்பினான். (6)

பின்னர், அங்கிருந்த மற்ற வானர்களை, உரத்த குரலில் ‘வாருங்கள், வாருங்கள்’ என்று கூவியழைத்தான். அவனுடைய அழைப்பைக் கேட்டவுடன், அந்தப்புரப் பெண்களைப் பாதுகாப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட அவர்கள் வேகமாக வந்து கைகூப்பிக் கொண்டு நின்றார்கள். (7)

சூரியன் போன்ற ஒளியுடைய சுகீவ மன்னன், அங்கு வந்து கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்து, “வானர்களே! என்னுடைய பல்லக்கை விரைவில் கொண்டு வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான். (8)

அவனுடைய உத்தரவைக் கேட்ட வானர்கள், வெகுவேகமாகச் சென்று கண்ணுக்கினியதாய் காட்சிதரும் பல்லக்கைக் கொண்டு வந்தார்கள். (9)

பல்லக்கு வந்துவிட்டதைப் பார்த்து வானர மன்னன், “லட்சுமணரே! சீக்கிரம் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னான். (10)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, அநேக வானர்களால் சுமக்கப்பட்டதும் ஆதவனைப் போல் ஒளிவீசுவதும் பொன்மயமானதுமான சிவிகையில் இலக்குவனோடுகூட சுகீவன் ஏறினான். (11)

மிகவும் செல்வச்செழிப்பான ராஜ்யத்தை அடைந்துவிட்ட சுகீவனுக்கு மேலே வெண்கொற்றக்குடை விளங்கிற்று; எல்லாப் பக்கங்களிலும் வெண்சாமரங்கள் வீசப்பட்டன; சங்குகள், பேரிகள் முழங்கின; துதிபாடகர்கள் அவனைப் போற்றிசைத்தார்கள். இத்தகைய வைபவங்களுடன் அவன் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து புறப்பட்டான். (12,13)

கூர்மையான அநேக ஆயுதங்களைக் கையில் தாங்கிய நூற்றுக்கணக்கான வானர்களால் சூழப்பட்டு, இராமன் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு சுகீவன் வந்து சேர்ந்தான். (14)

- ஸ தம் தே₃ஸமநுப்ராப்ய ஸ்ரேஷ்ட₂ம் ராமநிஷேவிதம் ।
அவாதரந்மஹாதேஜா: ஸிபி₃காயா: ஸலக்ஷ்மண: ॥ (15)
- ஆஸாத்ய ச ததோ ராமம் க்ருதாஞ்ஜலிபுடோப₄வத் ।
க்ருதாஞ்ஜலௌ ஸ்தி₂தே தஸ்மிந் வாநராஸ்சாப₄வந்ஸ்தத்₂ ॥ (16)
- தடாகமிவ தத்₃த்₃ருஷ்ட்வா ராம: குட்மலபங்கஜம் ।
வாநராணாம் மஹத்ஸையம் ஸுக்ரீ₃வே ப்ரீதிமாநபூ₄த் ॥ (17)
- பாத்யோ: பதிதம் மூர்த்₄நா தமுத்த₂ாப்ய ஹரீஸ்வரம் ।
ப்ரேம்ணா ச பூ₃ஹுமாநாச்ச ராக₄வ: பரிஷஸ்வஜே ॥ (18)
- பரிஷ்வஜ்ய ச த₄ர்மாத்மா நிஷீதே₃தி ததோப்₃ரவீத் ।
தம் நிஷண்ணம் ததோ த்₃ருஷ்ட்வா க்ஷிதௌ ராமோப்₃ரவீத்₃வச: ॥ (19)
- த₄ர்மமர்த₂ம் ச காமம் ச காலே யஸ்து நிஷேவதே ।
விப₄ஜ்ய ஸததம் வீர ஸ ராஜா ஹரிஸத்தம ॥ (20)
- ஹித்வா த₄ர்மம் தத₂ார்த₂ம் ச காமம் யஸ்து நிஷேவதே ।
ஸ வருக்ஷாக்₃ரே யத்₂ா ஸுப்த: பதித: ப்ரதிபு₃த்₄யதே ॥ (21)
- அமித்ராணாம் வதே₄ யுக்தோ மித்ராணாம் ஸங்க்₃ரஹே ரத: ।
த்ரிவர்க்₃ப₂லபே₄க்தா து ராஜா த₄ர்மேண யஜ்யதே ॥ (22)
- உத்யோக₃ஸமயஸ்த்வேஷ ப்ராப்த: ஸத்ருவிநாஸந ।
ஸஞ்சிந்த்யதாம் ஹி பிங்கே₃ஸ ஹரிபி₄: ஸஹ மந்த்ரிபி₄: ॥ (23)
- ஏவமுக்தஸ்து ஸுக்ரீ₃வோ ராமம் வசநமப்₃ரவீத் ।
ப்ரநஷ்டா ஸ்ரீ₃ஸ்ச கீர்தி₃ஸ்ச கபிராஜ்யம் ச ஸாஸ்வதம் ॥ (24)
- த்வத்ப்ரஸாத்₃ாந்மஹாபூ₃ஹோ புந: ப்ராப்தமித₃ம் மயா ।
தவ தே₃வ ப்ரஸாத்₃ாச்ச ப்₄ராதுஸ்ச ஜயதாம் வர ॥ (25)
- க்ருதம் ந ப்ரதிசூர்யாத்₃ய: புருஷாணாம் ஸ தூ₃ஷக: । (26)
- ஏதே வாநரமுக்த்யாஸ்ச ஸதஸ: ஸத்ருஸூ₃த₃ந ।
ப்ராப்தாஸ்சாத்₃ாய ப₃லிந: ப்ருதி₂வ்யாம் ஸர்வவாநராந் ॥ (27)
- ருக்ஷாஸ்சாவஹிதா: ஸூ₃ரா கே₃லாங்க்₃லாஸ்ச ராக₄வ ।
காந்தாரவநது₃ர்க்₃ாணாமபி₄க்ஞா கே₄ரத்₃ுர்ஸநா: ॥ (28)
- தே₃வக₃ந்த₄ர்வபுத்ராஸ்ச வாநரா: காமஸூ₃பிண: ।
ஸ்வை: ஸ்வை: பரிவ்ருதா: ஸைந்யைர்வர்தந்தே பதி₂ ராக₄வ ॥ (29)

ஸ்ரீராமன் வசிக்கும் புண்ணியமான அந்த இடத்தை அடைந்ததும், மிகவும் ஆற்றலுடைய அவன் லட்சுமணனோடுகூட இறங்கினான். (15)

பின்னர், இராமனின் அருகில் சென்று கைகூப்பியபடியே நின்றான். அதைக் கண்டதும் வானரர்களும் கைகூப்பி வணங்கியபடி நின்றார்கள். (16)

தாமரை மொட்டுக்கள் நிறைந்த தடாகம் போலிருந்த வானர சேனாவீரர்களின் பெருங்கூட்டத்தைப் பார்த்ததும், இராமன் சக்ரீவனிடம் திருப்தியடைந்தவரானார். (17)

தன்னுடைய தலை, இராமனின் இருதிருவடிகளிலும் படுமாறு பணிந்து சேவித்த வானர மன்னனை உயர எழுப்பி, அன்பின் மிகுதியினாலும் (ஒரு நாட்டின் அரசன் என்ற) மரியாதையாலும் இராமன் இறுகத் தழுவிக்கொண்டார். (18)

தருமாத்மாவான இராமன் அவனைக் கட்டித் தழுவி விடுவித்த பின்னர், 'உட்கார்ந்து கொள்' என்று சொன்னார். (மிக்க வணக்கத்துடன்) தரையில் உட்கார்ந்த அவனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்— (19)

“வீரனே! வானரோத்தமனே! எந்த மன்னன் தன்னிடமுள்ள காலத்தை, விதிக்கப்பட்ட தரும-அர்த்த-காமங்களை அனுபவிப்பதற்கு உரியபடி விகிதாசாரம் செய்து, அதைக் கடைப்பிடிக்கிறானோ, அவனே தலைசிறந்த மன்னனாவான். (20)

தருமத்தையும் அர்த்தத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு காமத்திலேயே திளைத்திருப்பவன், மரக்கிளையின் நுனியில் படுத்துறங்குபவன் போல், கீழே விழுந்த பின்பு விழித்துக் கொள்கிறான். (காமத்தில் மூழ்கியிருப்பவனுக்குக் காலம் கடந்து நல்லறிவு தோன்றும்.) (21)

எந்தவொரு மன்னன் எதிரிகளை அழித்துக் கொண்டும், நண்பர்களை இழக்காமல் தக்க வைத்துக் கொண்டும் உரிய காலங்களில் தரும-அர்த்த-காமங்களை அனுபவிக்கிறானோ, அவன் தருமத்தின் பலனான புண்ணியத்தை அடைகிறான். (22)

எதிரிகளை அழிக்கவல்லவனே! வானர மன்னனே! நாம் நம்முடைய முயற்சியைத் தொடங்குவதற்கான காலம் வந்துவிட்டது. அதனால், உன்னுடைய வானர அமைச்சர்களோடு கலந்து ஆலோசனை செய்.” (23)

இவ்வாறு, இராமன் சொன்னதைக் கேட்டதும் சக்ரீவன் பதில் சொன்னான்— “தோள்வலிமிக்கவரே! வெற்றி வீரர்களில் முதன்மையானவரே! செல்வச் செழிப்பும், புகழும், நெடுங்காலமாக இருந்து வரும் வானரர் அரசும், என் கையைவிட்டுப் போயிருந்தன. தங்களின் அருளினாலும், தங்கள் சகோதரரின் அருளினாலும் இவையெல்லாவற்றையும் நான் திரும்பவும் அடைந்தேன். (24,25)

எவனொருவன் தனக்கு செய்யப்பட்ட உதவிக்குக் கைம்மாறு செய்யாதிருக்கிறானோ, அவன் மனிதர்களுள் கடைநிலையில் உள்ளவன். (26)

எதிரிகளை அழிப்பவரே! (கிஷ்கிந்தையிலிருந்து சென்ற) நூற்றுக்கணக்கான இந்த வானரோத்தமர்கள், உலகிலேயே பலம் மிக்கவர்களான வானரர்கள் எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள். (27)

ஸ்ரீராகவா! கரடிகளும் வானரர்களும் சூரர்களான கோலாங்குலர்களும் வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள், மலைப்பள்ளத்தாக்குகள், காடுகள் மற்றும் உட்புகமுடியாத இடங்கள் ஆகியவைப் பற்றியும் நன்கு அறிந்தவர்கள். (28)

ஸ்ரீராமனே! நினைத்த உருவம் எடுக்கக்கூடியவர்களும், தேவ-கந்தர்வர்களின் புதல்வர்களுமான வானரர்கள், தத்தம் படைகளுடன்கூட வழியில் வந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். (29)

ஸதை: ஸதஸஹஸ்ரைஸ்ச கோடிபி₄ஸ்ச ப்லவங்குமா: ।
அயுதைஸ்சாவ்ருதா வீரா: ஸங்குபி₄ஸ்ச பரந்தப ॥ (30)

அர்பு₃தை₃ரர்பு₃த₃ஸதைர்மத்₄யைஸ்சாந்தைஸ்ச வாநரா: ।
ஸமுத்₃ரைஸ்ச பரார்தை₄ஸ்ச ஹரயோ ஹரியூத₂பா: ॥ (31)

ஆக₃மிஷ்யந்தி தே ராஜந் மஹேந்த்₃ரஸமவிக்ரமா: ।
மேருமந்த்₃ரஸங்காஸா விந்த்₄யமேருக்ருதாலயா: ॥ (32)

தே த்வாமபி₄க₃மிஷ்யந்தி ராஷஸம் யே ஸபு₃ாந்த₄வம் ।
நிஹத்ய ராவணம் ஸங்க்₂யே ஹ்யாநயிஷ்யந்தி மைதி₂லீம் ॥ (33)

ததஸ்தமுத்₃யோக₃மவேஷ்ய பு₃த்தி₄மாந்
ஹரிப்ரவீரஸ்ய நிதே₃ஸவர்திந: ।
பு₃பு₄வ ஹர்ஷாத்₃வஸுத₄தி₄பாத்மஜ:
ப்ரபு₃த்த₄நீலோத்பலதுல்யத்₃ஸந: ॥ (34)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ராகாண்டே₃ அஷ்டத்ரிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஏகோந்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃:

ஸேநாநிவேஸ:

இதி ப்ருவாணம் ஸுக்₃ரீவம் ராமோ த₄ர்மப்₄ருதாம் வர: ।
பு₃ாஹுப்₄யாம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ப்ரத்யுவாச க்ருதாஞ்ஜலிம் ॥ (1)

யதி₃ந்த்₃ரோ வர்ஷதே வர்ஷம் ந தச்சித்ரம் பு₄வேத்₃பு₄வி ।
ஆதி₃த்யோ வா ஸஹஸ்ராம்ஸு: குர்யாத்₃விதிமிரம் நப₄: ॥ (2)

சந்த்₃ரமா ரஸ்மிபி₄: குர்யாத்₃ப்ருதி₂லீம் ஸௌம்ய நிர்மலாம் ।
த்வத்₃விதே₄ வாபி மித்ராணாம் ப்ரதிசுர்யாத்₃பரந்தப ॥ (3)

ஏவம் த்வயி ந தச்சித்ரம் பு₄வேத்₃யத்ஸௌம்ய ஸோப₄நம் ।
ஜாநாம்யஹம் த்வாம் ஸுக்₃ரீவ ஸததம் ப்ரியவாதி₃நம் ॥ (4)

த்வத்ஸநாத்₂: ஸகே₂ ஸங்க்₂யே ஜேதாஸ்மி ஸகலாநரீந் ।
த்வமேவ மே ஸுஹ்ருந்மித்ரம் ஸாஹாய்யம் கர்துமர்ஹஸி ॥ (5)

ஜஹாராத்மவிநாஸாய வைதே₃ஹீம் ராஷஸாத₄ம: ।
வஞ்சயித்வா து பெளலோமீமநுஹ்ராதே₃ யத₂ா ஸசீம் ॥ (6)

நசிராத்தம் ஹநிஷ்யாமி ராவணம் நிஸிதை: ஸரை: ।
பெளலோம்யா: பிதரம் த்₃ருப்தம் ஸதக்ரதுரிவாஹவே ॥ (7)

எதிரிகளை வாட்டியெடுக்கும் மன்னரே! இந்திரனுக்குச் சமமான ஆற்றலுடையவர்கள்; மேரு-மந்தர மலைகளைப் போல் பேருருவம் கொண்டவர்கள்; விந்தியம் மற்றும் மேருமலைகளில் வசிப்பவர்கள் - இப்படிப்பட்ட குரர்களான வானரர்கள் நூறு, பதினாயிரம், நூறாயிரம், கோடி, லட்சம் கோடி, பத்து கோடி, நூறு கோடி, ஆயிரங்கோடி, இருபதாயிரம் கோடி, ஆறு லட்சம் கோடி, நூற்றுக்கணக்கான பத்துக் கோடிகள் என்ற எண்ணமுடியாத வானரர்களோடுகூட விரைவில் வந்துசேரப் போகிறார்கள். (30-32)

தங்கள் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் அவர்கள் எல்லோரும் தங்களிடம் வந்து சேரப் போகிறார்கள். (நடைபெறப் போகும்) போரில் அரக்க இராவணனையும், அவன் உற்றார்-உறவினர்களையும் கொன்று, மைதிலியைத் திரும்பக் கொண்டுவரப் போகிறார்கள் என்பது திண்ணம்.” (33)

பராக்கிரமசாலியும் புவியாளும் மன்னரின் மைந்தருமான அவர், தன் கட்டளைப்படி நடக்கும் வானர வீரனின் (சக்ரீவனின்) அந்த முயற்சிகளை மனத்தில் எண்ணிப் பார்த்து, மிகவும் மகிழ்வடைந்து, மலர்ந்த நீலோத்பல மலர்களாலான திருமேனி போன்ற அற்புதத் தோற்றத்துடன் காட்சியளித்தார். (34)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : முப்பத்தொன்பது

வானரப் படைகள் வந்தன!

மேற்கண்டவாறு, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு பேசிய சக்ரீவனை, தருமத்தைத் தாங்கி நிற்பவர்களுள் முதல்வரான இராமன், இருகரங்களாலும் கட்டியணைத்து, அவனுக்குப் பதில் சொன்னார்— “இந்திரன் பூமியில் மழையைப் பொழிவிக்கிறான்; ஆயிரக்கணக்கான செங்கதிர்களையுடைய சூரியன் வானத்தை இருளற்றதாகச் செய்கிறான் - என்றால், இதிலென்ன ஆச்சரியம்? (1,2)

நண்பனே! சந்திரன் தன் கிரணங்களால் உலகை விளக்கமுறச் செய்கிறான். (என்பது ஆச்சரியமான செய்தியா, என்ன?) பகைவர்களை வாட்டியெடுப்பவனே! இவ்வாறாகத்தான் உன்னைப் போன்றவர் நண்பர்களுக்குப் பிரியமானதைச் செய்வார். (இதில் என்ன வியப்பு?) நற்குணங்களுடைய சக்ரீவனே! (நண்பர்களுக்கு நலன் கொடுக்கும் உதவியைச் செய்யவேண்டும் என்ற) நல்ல எண்ணம் உன்னிடம் இருப்பதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை. ஏனென்றால், எப்போதும் நீ அன்புததும்பும் சொற்களையே பேசுவன் என்பதை நான் அறிவேன். (3,4)

நண்பனே! உன்னைத் துணைவனாகப் பெற்றுள்ள நான், போரில் எல்லா எதிரிகளையும் வெற்றி கொள்வேன். நீதான் என் நலனில் அக்கறை கொண்ட நண்பன். எனக்குத் தேவையான உதவிகளை நீதான் செய்யவேண்டும். (5)

அனுஹ்லாதன் என்ற அசுரன், புலோமனின் புதல்வியான சசிதேவியை வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து சென்றது போல, அரக்கப்பதர் (இராவணன்) தன் அழிவைத் தானே தேடிக் கொண்டவனாக, சீதையைத் திருடிக்கொண்டு போயிருக்கிறான். (அனுஹ்லாதனைக் கொன்று, சசி என்னும் இந்திராணியை இந்திரன் மணந்து கொண்டான் என்பது புராண வரலாறு.) (6)

அகந்தை கொண்டிருந்த இந்திராணியின் தந்தையை, இந்திரன் போர் செய்து கொன்றதைப் போல, விரைவில், என்னுடைய கூர்மையான பாணங்களால் இராவணனைக் கொல்லப் போகிறேன்.” (7)

- ஏதஸ்மிந்நந்தரே சைவ ரஜ: ஸமபி₄வர்த்தத ।
உஷ்ணாம் தீவ்ராம் ஸஹஸ்ராம்ஸோப்ச₂ாத்யத்யக்₃க்₃நே ப்ரப₄ாம் ॥ (8)
- தி₃ஸ: பர்யாகுலாப்சாஸந் ரஜஸா தேந மூர்ச₂தா ।
சசால ஹி மஹீ ஸர்வா ஸஸைலவநகாநநா ॥ (9)
- ததோ நகே₃ந்த்ரஸங்காஸைஸ்தீக்ஷணத்யம்ஷ்ட்ரைர்மஹாப₃ஸை: ।
க்ருத்ஸநா ஸஞ்ச₂ாதி₃தா பூ₄மிரஸங்க₂யேயை: ப்லவங்க₃மை: ॥ (10)
- நிமேஷாந்தரமாத்ரேண ததஸ்தைத்ஹரியூத₂பை: ।
கோடஸதபரீவாரை: காமரூபிபி₄ராவ்ருதா ॥ (11)
- நாதே₃யை: பார்வதேயைஸ்ச ஸாமுத்₃ரைஸ்ச மஹாப₃ஸை: ।
ஹரிபி₄ர்மேக₄நிர்ஹ்ராதே₃ரந்யைஸ்ச வநசாரிபி₄: ॥ (12)
- தருணாதி₃த்யவர்ணைஸ்ச ஸஸிகெ₃ளரைஸ்ச வாநரை: ।
பத்₃மகேஸரவர்ணைஸ்ச ஸ்வேதைர்மேருக்ருதாலயை: ॥ (13)
- கோடஸஹஸ்ரைர்த்₃ஸபி₄: ஸ்ரீமாந் பரிவ்ருதஸ்தத₃ா ।
வீர: ஸதவலிர்நாம வாநர: ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ॥ (14)
- தத: காஞ்சநஸைலாப₄ஸ்தாராயா வீர்யவாந் பிதா ।
அநேகைர்த்₃ஸஸாஹஸ்ரை: கோடிபி₄: ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ॥ (15)
- தத₂ாபரேண கோடநாம் ஸஹஸ்ரேண ஸமந்வித: ।
பிதா ருமாயா: ஸம்ப்ராப்த: ஸுக்₃ரீவஸ்வஸுரோ விபு₄: ॥ (16)
- பத்₃மகேஸரஸங்காஸஸ்தருணார்கநிப₄ாநந: ।
புத்₃தி₄மாந் வாநரஸ்ரேஷ்ட₂: ஸர்வவாநரஸத்தம: ॥ (17)
- அநீகைர்பு₃ஹுஸாஹஸ்ரைர்வாநராணாம் ஸமந்வித: ।
பிதா ஹநுமத: ஸ்ரீமாந் கேஸரீ ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ॥ (18)
- கே₃லாங்க்₃ஸமஹாராஜோ க₃வாசேஷா பீ₄மவிக்ரம: ।
வ்ருத: கோடிஸஹஸ்ரேண வாநராணாமத்₃ருஸ்யத ॥ (19)
- ருக்ஷாணாம் பீ₄மவேக₃ாநாம் தூ₄ம்ர: ஸத்ருநிப₃ர்ஹண: ।
வ்ருத: கோடிஸஹஸ்ராப்யாம் த்₃வாப்யாம் ஸமபி₄வர்த்தத ॥ (20)
- மஹாசலநிபை₄ர்கே₄ாரை: பநஸோ நாம யூத₂ப: ।
ஆஜக₃ாம மஹாவீர்யஸ்திஸ்ருபி₄: கோடிபி₄ர்வ்ருத: ॥ (21)
- நீலாஞ்ஜநசயாகாரோ நீலோ நாமாத₂ யூத₂ப: ।
அத்₃ருஸ்யத மஹாகாய: கோடிபி₄ர்த்₃ஸபி₄ர்வ்ருத: ॥ (22)
- தத: காஞ்சநஸைலாபே₄ா க₃வயோ நாம யூத₂ப: ।
ஆஜக₃ாம மஹாவீர்ய: கோடிபி₄: பஞ்சபி₄ர்வ்ருத: ॥ (23)

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே, சூரியனின் மிகவும் வெப்பம் நிறைந்த ஒளியை மறைத்துக் கொண்டு, ஆகாயத்தில் கனத்த புழுதிப் படலம் எழும்பியது. (8)

புழுதிப் படலத்தால் திசைகள் எல்லாம் மூடப்பட்டு மறைந்து போயின. மலை-காடு-சோலை நிறைந்த இந்தப் பூவுலகம் முழுவதும் நடுங்கியது. (9)

அப்போது, மலையரசன் போல் பெருத்த சரீரமுடையவர்களும் கூர்மையான பற்களை உடையவர்களும் மகாபலசாலிகளும் கணக்கில்லாதவர்களுமான வானரர்களால், அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் நிறைந்ததாயிற்று. (10)

விரும்பிய உருவம் எடுக்கக் கூடியவர்களும் அநேக கோடிக்கணக்கானவர்களுமான வானரப் படையின் தலைவர்களால், ஒரு நிமிஷத்திற்குள்ளாகவே, அந்தப் பிரதேசம் சூழப்பட்டதாயிற்று. (11)

ஆற்றோரங்கள்-மலைகள்-கடற்கரைகள்-காடுகள் மற்றும் மேருமலையை இருப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள்; மற்றுமுள்ள மகாபலம் பொருந்திய வானரர்கள்; மேகம் போல் கர்ஜிப்பவர்கள்; இளஞ்சூரியனின் நிறமுடையவர்கள்; சந்திரனைப் போல பொன்னிறமானவர்கள்; தாமரைத் தாதுவைப் போன்ற நிறமுடையவர்கள்; வெண்மையானவர்கள் - இப்படிப்பட்ட பத்தாயிரம் கோடிக்கணக்கான வானரர்களால் சூழப்பட்டு, வெற்றித்திரு பொருந்திய சதபலி என்ற வானரன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். (12-14)

பொன்மலை போல் ஒளிவீசுவனும் மகாவீரனுமான தாரையின் தந்தை, பற்பல பத்தாயிரம் கோடிக்கணக்கானவர்களோடு அப்போது அங்கே வந்து தோன்றினான். (15)

மிக்க பெருமை பெற்றவனும் சுகரீவனின் மாமனாருமான (அதாவது) ருமையின் தந்தை, (தன் பங்காக) மேலும் பல கோடி-ஆயிரங்கணக்கானவர்களோடு சூழப்பட்டவனாக வந்து சேர்ந்தான். (16)

தாமரைத் தாதுவைப்போல் ஒளிர்வனும், இளஞ்சூரியனைப் போல் செவ்வண்ணம் கொண்டவனும், அறிவாளனும், வானரோத்தமனும், எல்லா வானரர்களிலும் சிறந்தவனும், அனுமானின் தந்தையும், வீரத்திரு பொருந்தியவனுமான கேசரி, பல்லாயிரம் வானர வீரர்களுடன்கூட வந்து தோன்றினான். (17,18)

பயங்கரமான பராக்கிரமமுடையவனும், கோலாங்கூலம் என்ற வானர இனத்தின் மாமன்னனுமான கவாகுஷன், கோடி ஆயிரக்கணக்கான வானரர்கள் சூழ வந்து சேர்ந்தான். (19)

எதிரிகளை மாய்ப்பவனான தூம்ரன், அளவில்லாத ஆற்றல் படைத்த இரண்டாயிரம் கோடி கரடிகளுடன் வந்து சேர்ந்தான். (20)

மகாவீரனான பனஸன் என்ற படைத்தலைவன், பெரிய மலைகளைப் போல் உருவம் படைத்தவர்களும் பயங்கரமான செயல்புரிபவர்களுமான மூன்று கோடி (வானரர்கள்) சூழ வந்து சேர்ந்தான். (21)

கருமையான மலை போன்றவனும் பெரிய சரீரத்தை உடையவனும் படைத்தலைவனுமான நீலன் என்பவன், பத்து கோடி வானரர்களுடன் அப்போது அங்கே தோன்றினான். (22)

அவ்வாறே, பொன்மலை போல் ஒளிர்வனும் மகாவீரனும் சேனைத்தலைவனுமான கவயன் என்பவன் ஐந்து கோடி (வானரர்கள்) சூழ வந்து சேர்ந்தான். (23)

த₃ரீமுக₂ஸ்ச ப₃லவாந் யூத₂போ₂யாயயெள தத₃ா ।
வ்ருத: கோடிஸஹஸ்ரேண ஸுக்₃ரீவம் ஸமுபஸ்தி₂த: ॥ (24)

மைந்த₃ஸ்ச த்₃விவித₃ஸ்சோப₄ாவஸ்விபுத்ரௌ மஹாப₃லௌ ।
கோடிகோடிஸஹஸ்ரேண வாநராணாமத்₃ருஸ்யத ॥ (25)

க₃ஜஸ்ச ப₃லவாந் வீர: கோடிபி₄ஸ்திஸ்ருபி₄ர்வ்ருத: ।
ஆஜக₃ாம மஹாதேஜா: ஸுக்₃ரீவஸ்ய ஸமீபத: ॥ (26)

ருக்ஷராஜோ மஹாதேஜா ஜாம்ப₃வாந்நாம நாமத: ।
கோடிபி₄ர்த₃ஸபி₄: ப்ராப்த: ஸுக்₃ரீவஸ்ய வஸோ ஸ்தி₂த: ॥ (27)

ருமண்வாந்நாம விக்ராந்தோ வாநரோ வாநரேஸ்வரம் ।
ஆயயெள ப₃லவாந்ஸ்தூர்ணம் கோடிஸதஸமாவ்ருத: ॥ (28)

தத: கோடிஸஹஸ்ரணாம் ஸஹஸ்ரேண ஸதேந ச ।
ப்ருஷ்ட₂தோநுக₃த: ப்ராப்தோ ஹரிபி₄ர்க்₃ந்த₄மாத₃ந: ॥ (29)

தத: பத்₃மஸஹஸ்ரேண வ்ருத: ஸங்குஸதேந ச ।
யுவராஜோங்க₃த₃: ப்ராப்த: பித்ருதுல்யபராக்ரம: ॥ (30)

ததஸ்தாராத்₃யுதிஸ்தாரோ ஹரிர்₄மபராக்ரம: ।
பஞ்சபி₄ர்ஹரிகோடிபி₄ர்தூ₃ரத: ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ॥ (31)

இந்த்₃ரஜாநு: கபிர்வீரோ யூத₂ப: ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ।
ஏகாத்₃ஸாநாம் கோடிநாமீஸ்வரஸ்தைஸ்ச ஸம்வ்ருத: ॥ (32)

ததோ ரம்ப₄ஸ்த்வநுப்ராப்தஸ்தருணாதி₃த்யஸந்நிப₄: ।
அயுதேநாவ்ருதஸ்சைவ ஸஹஸ்ரேண ஸதேந ச ॥ (33)

ததோ யூத₂பதிர்வீரோ து₃ர்முகே₂ நாம வாநர: ।
ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத கோடிப₄யாம் த்₃வாப₄யாம் பரிவ்ருதோ ப₃லீ ॥ (34)

கைலாஸஸிக₂ராகாரைர்வாநரைர்₄மவிக்ரமை: ।
வ்ருத: கோடிஸஹஸ்ரேண ஹநுமாந் ப்ரத்யத்₃ருஸ்யத ॥ (35)

நளஸ்சாபி மஹாவீர்ய: ஸம்வ்ருதோ த்₃ருமவாஸிபி₄: ।
கோடிஸதேந ஸம்ப்ராப்த: ஸஹஸ்ரேண ஸதேந ச ॥ (36)

ததோ த்₃தி₄முக₂: ஸ்ரீமாந் கோடிபி₄ர்த₃ஸபி₄ர்வ்ருத: ।
ஸம்ப்ராப்தோபி₄மதஸ்தஸ்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய மஹாத்மந: ॥ (37)

ஸரப₄: குமுதே₃ா வஹ்நிர்வாநரோ ரம்ஹ ஏவ ச ।
ஏதே சாந்யே ச ப₃ஹவோ வாநரா: காமரூபிண: ॥ (38)

ஆவ்ருத்ய ப்ருதி₂வீம் ஸர்வாந் பர்வதாம்ஸ்ச வநாநி ச ।
யூத₂பா: ஸமநுப்ராப்தஸ்தேஷாம் ஸங்க்₂யா ந வித்யதே ॥ (39)

பலசாலியும் படைத்தலைவனுமான தரீமுகன் என்ற வானரன், ஆயிரங்கோடி வானரர்களுடன்கூட அவ்விடம் வந்து, சுகரீவன் அருகில் நின்றான். (24)

மகாபலம் கொண்டவர்களும் அசுவிநீ தேவர்களின் புதல்வர்களுமான மைந்தன், த்விவிதன் ஆகிய இருவரும் பல்லாயிரம் கோடி வானரர்களுடன் தோன்றினார்கள். (25)

மகாபராக்கிரமசாலியும் பலவானும் வீரனும் ஆகிய கஜன் என்பவனும், மூன்று கோடி வானரர்களுடன் வந்து சுகரீவனுக்கு அண்மையில் நின்றான். (26)

பேராற்றலுடையவரும் கரடிகளின் அரசரும் சுகரீவனின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டவருமான ஜாம்பவான் என்பவர், பத்து கோடி (கரடிகளுடன்) வந்து சேர்ந்தார். (27)

பராக்கிரமம் பொருந்தியவனும் பலசாலியுமான ருமண்வான் என்ற வானரன், நூறு கோடி வானரர்களோடுகூட வானர மன்னனிடம் வேகமாக வந்து சேர்ந்தான். (28)

நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான, ஆயிரங்கோடிக்கணக்கான வானரர்கள் பின்தொடர்ந்து வர, கந்தமாதனன் அப்போது அங்கே வந்து சேர்ந்தான். (29)

தந்தைக்கு நிகரான பராக்கிரமம் பொருந்தியவனும் இளவரசனுமான அங்கதன், நூறுலட்சம் கோடி, நூறு கோடி கோடி (வானரர்கள்) சூழ, அப்போது வந்து சேர்ந்தான். (30)

நட்சத்திரம் போல் ஒளி வீசுவனும், அஞ்சத்தக்க பராக்கிரமத்தையுடையவனுமான தாரன் என்ற வானரன், வெகுதொலைவிலிருந்து ஐந்து கோடி வானரர்களோடு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். (31)

வீரனும் சேனைத் தலைவனும், பதினோரு கோடி வானரர்களுக்குத் தலைவனுமான இந்திரஜானு என்ற வானரன், அவர்கள் எல்லோருடனும் வந்து சேர்ந்தான். (32)

இளஞ்சூரியனைப் போன்ற ரம்பன் என்பவன், நூறு-ஆயிரம்-பதினாயிரம் வானரர்களால் சூழப்பட்டவனாக அப்போது அங்கே வந்து சேர்ந்தான். (33)

அவ்வாறே, பலம் மிக்கவனும் வீரனும் படைத்தலைவனுமாகிய துர்முகன் என்ற வானரன், இரண்டு கோடி வானரர்களுடன் வந்து சேர்ந்தான். (34)

அனுமான், கைலாயமலை போல் வெண்மையான பேருருவம் கொண்டு, எல்லையில்லாப் பராக்கிரமமுடைய கோடி ஆயிரக்கணக்கான வானரர்களுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். (35)

பெருவீரனான நளன், நூறு-ஆயிரம்-நூறு கோடிக்கணக்கில் மரங்களில் வாழும் வானரர்களுடன் வந்து சேர்ந்தான். (36)

'நம்பத்தக்கவன்' என்ற திருபொருந்தியவனும், மகாத்மா சுகரீவனுக்குப் பிடித்தவனுமான ததிமுகன் என்பவன், பத்துக் கோடி வானரர்களுடன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். (37)

சரபன், குமுதன், வன்ஹி, ரம்மன் இவர்களும், விருப்பப்படி உருவம் எடுக்கக்கூடிய வானரத் தலைவர்களும், தரை-மலை-காடுகளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு, அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறு வந்து சேர்ந்தவர்களைக் கணக்கிடவே முடியாது. (38,39)

ஆகூதாஸ்ச நிவிஷ்டாஸ்ச ப்ருதி₂வ்யாம் ஸர்வவாநரா: ।
 ஆப்லவந்த: ப்லவந்தஸ்ச க₃ர்ஜந்தஸ்ச ப்லவங்க₃மா: ॥
 அப₄யவர்தந்த ஸுக்₃ரீவம் ஸுர்யமப₄ரக₃ணா இவ ॥ (40)

சூர்வாணா ப₃ஹுஸப்த₃தாம்ஸ்ச ப்ரஹ்ருஷ்டா ப₃ாஹுஸாலிந: ।
 ஸிரோபி₄ர்வாநரேந்த்₃ராய ஸுக்₃ரீவாய ந்யவேத₃யந் ॥ (41)

அபரே வாநரஸ்ரேஷ்ட₂ா: ஸம்க₃ம்ய ச யதே₂ாசிதம் ।
 ஸுக்₃ரீவேண ஸமாக₃ம்ய ஸ்தி₂தா: ப்ராஞ்ஜலயஸ்தத₃ா ॥ (42)

ஸுக்₃ரீவஸ்த்வரிதோ ராமே ஸர்வாநஸ்தாந் வாநரர்ஷப₄ாந் ।
 நிவேத₃யித்வா த₄ர்மக்ஞ: ஸ்தி₂த: ப்ராஞ்ஜலிரப்₃ரவீத் ॥ (43)

யத₂ாஸுக₂ம் பர்வதநிர்ஜரேஷு வநேஷு ஸர்வேஷு ச வாநரேந்த்₃ரா: ।
 நிவேஸயித்வா விதி₄வத்ப₃லாநி ப₃லம் ப₃லக்ஞ: ப்ரதிபத்துமீஷ்டே ॥ (44)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
 கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஏகோநசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃:

ப்ராசீப்ரேஷணம்

அத₂ ராஜா ஸம்ருத்த₄ார்த₂: ஸுக்₃ரீவ: ப்லவக₃ாதி₄ப: ।
 உவாச நரஸாந்த்₃ராலம் ராமம் பரப₃லார்த₃நம் ॥ (1)

ஆகூதா விநிவிஷ்டாஸ்ச ப₃லிந: காமரூபிண: ।
 வாநரேந்த்₃ரா மஹேந்த்₃ராப₄ா யே மத்₃விஷயவாஸிந: ॥ (2)

த இமே ப₃ஹுவிக்ராந்தைர்ஹரிபி₄ர்பீ₄மவிக்ரமை: ।
 ஆகூதா வாநரா கே₄ாரா தை₃த்யத₃ாநவஸந்நிப₄ா: ॥ (3)

க₂யாதகர்மாபத₃ாநாஸ்ச ப₃லவந்தோ ஜிதக்லமா: ।
 பராக்ரமேஷு விக்₂யாதா வ்யவஸாயேஷு சோத்தமா: ॥ (4)

ப்ருதி₂வ்யம்புசரா ராம நாநாநக₃நிவாஸிந: ।
 கோட்யக்₃ரஸ இமே ப்ராப்தா வாநராஸ்தவ கிங்கரா: ॥ (5)

நிதே₃ஸவர்திந: ஸர்வே ஸர்வே கு₃ருஹிதே ரதா: ।
 அபி₄ப்ரேதமநுஷ்ட₂ாதும் தவ ஸக்ஷயந்த்யரிந்த₃ம ॥ (6)

ந இமே ப₃ஹுஸாஹஸ்ரைரநீகைர்பீ₄மவிக்ரமை: ॥ (6)

யந்மந்யஸே நரவ்யாக்₄ர ப்ராப்தகாலம் தது₃ச்யதாம் ।
 த்வத்ஸைந்யம் த்வத்₃வஸே யுக்தமாக்ஞாபயிதுமர்ஹஸி ॥ (7)

அங்கு வந்து சேர்ந்த எல்லா வானரர்களும் தரையில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். சூரியனை மேகக்கூட்டங்கள் குழ்ந்துகொள்வதைப் போல, அங்கு வந்த வானரர்கள் குதித்துக் கூத்தாடிக் கும்மாளமிட்டுக் கொண்டும் கர்ஜித்துக் கொண்டும், சக்ரீவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். (40)

உடல் பலம் மிக்கவர்களும் மனமகிழ்ச்சியுடன் இருந்தவர்களுமான அவர்கள் பலவித ஒலிகளை எழுப்பிக் கொண்டு, வானர மன்னன் சக்ரீவனுக்கு முடிதாழ்த்தி வணங்கி (தாங்கள் வந்து விட்டதைத்) தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். (41)

தலைவர்களான மற்ற வானரோத்தமர்கள், தங்கள் தகுதிக்கேற்றபடி சக்ரீவனை வணங்கிவிட்டு நகர்ந்தார்கள். மேலும், பலர் (சக்ரீவனின் உத்தரவை எதிர்பார்த்தவர்களாய்) கைகூப்பியவண்ணம் அவனருகிலேயே நின்றார்கள். (42)

அறம் அறிந்தவனான சக்ரீவன், கைகூப்பி வணங்கிக் கொண்டு, உடனே இராமனிடம் (கணக்கில்லாத வானரர்கள் வந்து சேர்ந்துவிட்டதைத்) தெரிவித்தான். பின்னர், வானரத் தலைவர்களைப் பார்த்துக் கட்டளையிட்டான்— “வானரப் படைத் தலைவர்களே! படைவீரர்களை மலையருவிகளின் அருகிலும், காடுகளிலும் உங்கள் சௌகரியப்படி தங்கச் செய்யுங்கள். அவரவர்கள் தத்தம் படையினரை சிறந்த முறையில் பாதுகாக்க வேண்டும்.” (43,44)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
முற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பது கிழக்கில் தேட அனுப்புதல்!

பின்னர், எதிரிகளின் படையை அழிக்கும் புருஷோத்தமரான இராமனைப் பார்த்து, தன் எண்ணம் நிறைவேற்றப்பட்டவனும் வானரர் மன்னனுமான சக்ரீவன் (பின்வருமாறு) சொன்னான்— (1)

பலவான்களும், நினைத்த உருவம் எடுக்க வல்லவர்களும், பெரும் யானைகளைப் போன்றவர்களும், என் நாட்டில் (ஆளுகையில்) இருப்பவர்களுமான வானரர்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். சௌகரியமான இடங்களில் தங்க வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (2)

இந்த வானரத்தலைவர்கள் அஞ்சத்தக்க ஆற்றலுடையவர்கள்; அசுரர்-தானவர்களுக்கு நிகரான, அளவிட முடியாத பராக்கிரமமும் சூரத்தனமும் கொண்ட வானரர்களோடு வந்திருக்கிறார்கள். (இவர்கள்) செய்யும் தொழிலில் திறமையும் நல்லொழுக்கமும் உடையவர்கள்; வலுவுள்ளவர்கள்; களைப்பை வென்றவர்கள்; ‘எதிரிகளைத் தாக்குவதில் வல்லவர்’ என்று புகழ்பெற்றவர்கள்; முயற்சி செய்வதில் சளைக்காதவர்கள். (3,4)

இராமபிரானே! இவர்கள் நீரிலும் நிலத்திலும் வசிப்பவர்கள்; பல மலைகளில் வாழ்பவர்கள்; எத்தனையோ கோடிக்கணக்கில் வந்திருக்கும் இவர்கள், தங்கள் பணியாளர்கள். (5)

எதிரிகளை அடக்குபவரே! இவர்கள் எல்லோரும் தமக்கு இடப்பட்ட கட்டளைக்கிணங்க நடப்பவர்கள்; எல்லோரும் தலைவருக்கு நலன் செய்வதில் ஈடுபாடுடையவர்கள்; தங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் சக்தியுள்ளவர்கள். (6)

எது நமது முயற்சிக்கு ஏற்ற காலம் என்று தங்களுக்குத் தோன்றுகிறதோ, அதைக் கூறுங்கள். இந்தப் படை தங்களுடையது; தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. தாங்கள் அவரவர்களுக்கு உரியபடி கட்டளையிட வேண்டும். (7)

- காமமேஷாமிதும் கார்யம் விதிதம் மம தத்த்வத: ।
தத₂ாபி து யத₂ாதத்த்வமாக்ஞாபயிதுமர்ஹஸி ॥ (8)
- தத₂ா ப்ருவாணம் ஸுக்₃ரீவம் ராமோ த₃ஸரத₂ாத்மஜ: ।
ப₃ாஹுப்₄யாம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய இத₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (9)
- க்ஞாயதாம் மம வைதே₃ஹீ யதி₃ ஜீவதி வா ந வா ।
ஸ ச தே₃ஸோ மஹாப்ராக்ஞ யஸ்மிந் வஸதி ராவண: ॥ (10)
- அதி₄க₃ம்ய து வைதே₃ஹீம் நிலயம் ராவணஸ்ய ச ।
ப்ராப்தகாலம் வித₄ாஸ்யாமி தஸ்மிந் காலே ஸஹ த்வயா ॥ (11)
- நாஹமஸ்மிந் ப்ரபு₄: கார்யே வாநரேஸ ந லக்ஷ்மண: ।
த்வமஸ்ய ஹேது: கார்யஸ்ய ப்ரபு₄ஸ்ச ப்லவகே₃ஸ்வர ॥ (12)
- த்வமேவாக்ஞாபய விபே₄ா மம கார்யவிநிஸ்சயம் ।
த்வம் ஹி ஜாநாஸி யத்கார்யம் மம வீர ந ஸம்ஸய: ॥ (13)
- ஸுஹ்ருத்₃த்₃விதீயோ விக்ராந்த: ப்ராக்ஞ: காலவிஸேஷவித் ।
ப₄வாநஸ்மத்₃தி₄தே யுக்த: ஸுக்ருதார்தே₂ஸ்த₂வித்தம: ॥ (14)
- ஏவமுத்தஸ்து ஸுக்₃ரீவோ விநதம் நாம யூத₂பம் ।
அப்₃ரவீத்₃ராமஸாந்நித₄யே லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீ₄மத: ॥
ஸைலாப₄ம் மேக₄நிர்கே₄ஷமூர்ஜிதம் ப்லவகே₃ஸ்வர: ॥ (15)
- ஸோமஸுர்யாத்மஜை: ஸார்த₄ம் வாநரைர்வாநரோத்தம ।
தே₃ஸகாலநயைய்யுக்த: கார்யாகார்யவிநிஸ்சயே ॥ (16)
- வ்ருத: ஸதஸஹஸ்ரேண வாநராணாம் தரஸ்விநாம் ।
அதி₄க₃ச்ச₂ தி₃ஸம் பூர்வாம் ஸஸைலவநகாநநாம் ॥ (17)
- தத்ர ஸீதாம் ச வைதே₃ஹீம் நிலயம் ராவணஸ்ய ச ।
மார்குத்₄வம் கி₃ரிஸ்ருங்கே₃ஷ வநேஷ ச நதீ₃ஷ ச ॥ (18)
- நதீ₃ம் ப₄ாகீரதீ₂ம் ரம்யாம் ஸரயூம் கௌஸிகீம் தத₂ா ।
காளிந்தீ₃ம் யமுநாம் ரம்யாம் யாமுநம் ச மஹாகி₃ரிம் ॥ (19)
- ஸரஸ்வதீம் ச ஸிந்து₄ம் ச ஸோணம் மணிநிபே₄ாத₃கம் ।
மஹீம் காலமஹீம் சைவ ஸைலகாநநஸோபி₄தாம் ॥ (20)
- ப்₃ரஹ்மமாலாந் விதே₃ஹாம்ஸ்ச மாலவாந் காஸிகோஸலாந் ।
மாகுத்₄ாம்ஸ்ச மஹாக்₃ராமாந் புண்ட்₃ராந் வங்கு₃ந்ஸ்ததை₂வ ச ॥ (21)
- பத்தநம் கோஸகாராணாம் பூ₄மிம் ச ரஜதாகராம் ।
ஸர்வமேதத்₃விசேதவ்யம் மார்கு₃யத்₃பி₄ஸ்ததஸ்தத: ॥
ராமஸ்ய த₃யிதாம் ப₄ார்யாம் ஸீதாம் த₃ஸரத₂ஸ்நுஷாம் ॥ (22)

வீரரே! 'நடக்க வேண்டிய காரியம் என்ன?' என்பது இவர்களுக்குத் தெரியும்தான். என்றாலும், அதை எவ்வாறு செயல்படுத்த வேண்டும்? என்று, தங்கள் மனத்தில் எப்படி திட்டமிட்டு வைத்திருக்கிறீர்களோ, அதைத் தாங்களே கூறவேண்டும்." (8)

இவ்வாறு மொழிந்த சக்ரீவனை இராமன், இரு கைகளாலும் இறுகக் கட்டித் தழுவி பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார்— (9)

“அன்பனே! மகாமேதாவியே! சீதை உயிரோடு இருக்கிறாளா, இல்லையா? என்பதை முதலில் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். (அத்துடன்) இராவணன் எந்த இடத்தில் வசிக்கிறான்? என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். (10)

இராவணனது இருப்பிடத்தையும் சீதையைப் பற்றிய தகவலையும் அறிந்த பிறகு, அந்த நேரத்தில் செய்வதற்குகந்த நடவடிக்கை பற்றி, உன்னுடன் ஆலோசனை செய்கிறேன். (11)

வானரர் தலைவனே! இந்தக் காரியத்தில் எல்லா அதிகாரமும் பெற்றவன், நீதான்; நானோ லட்சுமணனோ இல்லை. வானர மன்னனே! இந்தக் காரியத்தை நடத்திக் கொடுக்க வேண்டியவனும் சர்வ வல்லமையுள்ளவனும் நீயே. (12)

மாபெரும் தலைவனே! என்னுடைய காரியம் வெற்றியடைவதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமோ, அதை நீயே நிச்சயம் செய்து, அதற்கேற்றபடி உத்தரவிடு. வீரனே! எனக்கு ஆகவேண்டிய காரியம் எது என்று உனக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்பதில் ஐயமில்லை. (13)

நீ, (லட்சுமணனுக்கு அடுத்தபடி) எனக்கு நல்ல நண்பன்; மிக்க பராக்கிரமமுடையவன்; மேதாவி; காலத்திற்கேற்ற செயல்களை அறிந்தவன்; எங்கள் நலனில் அக்கறையுடையவன்; காரியங்களைச் செவ்வனே செய்பவன்; என்னுடைய காரியத்தை மிக நன்றாக அறிந்தவன்." (14)

இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், வானர மன்னனான சக்ரீவன், மலைபோல் பேருருவம் படைத்தவனும், மேகம் போல் கர்ஜிப்பவனும், பலம் மிக்கவனும், படைத்தலைவனுமான வினதன் என்பவனை அழைத்து, இராமன் மற்றும் புத்திமானான லட்சுமணன் முன்னிலையில் (பின்வருமாறு) கூறினான்— (15)

“வானரோத்தமனே! தேச-காலத்திற்கேற்ற உபாயத்தையும், செய்யத்தக்கது-செய்யத்தகாதது என்று பகுத்தறிவதிலும் நீ சமர்த்தன். சந்திர-சூரியர்களின் புதல்வர்களும், மிக்க வேகமாக செல்லக்கூடிய நூறாயிரம் வானரர்களுடனும் கூட மலை-காடு-சோலைகள் நிறைந்த கிழக்கு திசைக்குச் செல். (சக்ரீவன் பேச்சில் வரும் கிழக்கு முதலான திசைகள் இமயமலை-விந்தியபர்வதங்களுக்கு இடைப்பட்ட ஆர்யாவர்த்தத்தை மையமாகக் கொண்டவை என்பது நினைவுகொள்ளத்தக்கது.) (16,17)

அங்கு மலைமுகடுகள்; காடுகள்; நதிக்கரைகள்; கண்கவர் பாக்கீரதி-சரயு-கௌசிகீ ஆற்றோரங்கள்; காளிநதி நதியான யமுனை; மாமலையான யாமுனம்; சரஸ்வதி, சிந்து, மாணிக்கம் போல் நிர்மலமான நீரையுடைய சோணபத்ரம்; மஹி, காலமஹி, பிரம்மமாலம், விதேகம், மாளவம், காசி, கோசலம், மகதம் ஆகிய நாடுகளிலுள்ள பெரிய பெரிய கிராமங்கள்; அவ்வாறே புண்ட்ரம், வங்கம், கோசகாரர்கள் என்னும் மன்னர்கள் இருக்கும் நகரம்; வெள்ளிச் சுரங்கங்கள் ஆகிய அனைத்து இடங்களிலும், இராமனுடைய அன்புக்குரிய மனைவியும் தசரதனுடைய மருமகளுமான சீதையையும், இராவணனின் இருப்பிடத்தையும் தேடும்போது, ஆங்காங்கேயுள்ள மற்ற இடங்களிலும் சுற்றிப் பாருங்கள் (தேடுங்கள்). (18-22)

- ஸமுத்ரமவக்ஷாடாம்ஸ்ச பர்வதாந் பத்தநாநி ச ।
மந்த்ரஸ்ய ச யே கோடிம் ஸம்ஸ்ரிதா: கேசித்யாயதாம் ॥ (23)
- கர்ணப்ராவரணாஸ்சைவ தத்ரா சாத்யோஷ்டகர்ணகா: ।
கோரா லோஹமுக்யாஸ்சைவ ஜ்வநாஸ்சைகபாத்யகா: ॥ (24)
- அக்ஷயா ப்லவந்தஸ்ச புருஷா: புருஷாத்யகா: ।
கிராதாஸ்தீக்ஷணகுடாஸ்ச ஹேமாங்க்யா: ப்ரியத்யுஸநா: ॥ (25)
- ஆமீநாஸநாஸ்தத்ர கிராதா த்யூபவாலிந: ।
அந்தர்ஜலசரா கோரா நரவ்யாக்ரா இதி ஸ்ருதா: ॥ (26)
- ஏதேஷாமாலயா: ஸர்வே விசேயா: காநநௌகஸ: ।
கிரிபிர்யே ச க்யம்யந்தே ப்லவநேந ப்லவேந ச । (27)
- யத்நவந்தோ யவத்யூபம் ஸப்தராஜ்யோபஸோபிதம் ।
ஸுவர்ணரூப்யகம் சைவ ஸுவர்ணாகரமண்டிதம் ॥ (28)
- யவத்யூபமதிக்ரம்ய ஸிஸிரோ நாம பர்வத: ।
த்யூவம் ஸ்ப்ருஸதி ஸ்ருங்கேண தேவத்யாநவஸேவித: ॥ (29)
- ஏதேஷாம் கிரிதுர்கேஷு ப்ரபாதேஷு வநேஷு ச ।
மார்க்யத்வம் ஸஹிதா: ஸர்வே ராமபத்நீம் யஸஸ்விநீம் ॥ (30)
- ததோ ரக்தஜலம் ஸோணமக்யாதம் ஸீக்ரக்யாஹிநம் ।
க்யத்வா பாரம் ஸமுத்ரஸ்ய ஸித்த்யசாரணஸேவிதம் ॥ (31)
- தஸ்ய தீர்தேஷு ரம்யேஷு விசித்ரேஷு வநேஷு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதேஹ்யா மார்க்யதவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (32)
- பர்வதப்ரபுவா நத்ய: ஸுரம்யா ப்ஹுநிஷ்குடா: ।
மார்க்யதவ்யா த்யூமந்த: பர்வதாஸ்ச வநாநி ச ॥ (33)
- தத: ஸமுத்ரத்யூபாம்ஸ்ச ஸுபீமாந் த்ரஷ்டுமர்ஹத: ।
ஊர்மிமந்தம் மஹாரௌத்ரம் க்ரோஸந்தமநிலோத்ததம் ॥ (34)
- தத்ராஸுரா மஹாகாயாஸ்சயாம் க்ருஹ்ணந்தி நித்யஸ: ।
ப்ரஹ்மணா ஸமநுக்ஞாதா தீர்க்காலம் புபுக்ஷிதா: ॥ (35)
- தம் காலமேகப்ரதிமம் மஹோரக்யநிஷேவிதம் ।
அபிக்யம்ய மஹாநாத்யம் தீர்தேநைவ மஹோத்யூதம் ॥ (36)
- ததோ ரக்தஜலம் பீமம் லோஹிதம் நாம ஸாக்யம் ।
க்யதா த்ரக்ஷயத தாம் சைவ ப்ருஹதீம் கூடஸால்மலீம் ॥ (37)
- க்ருஹம் ச வைநதேயஸ்ய நானாரத்நவிபூஷிதம் ।
தத்ர கைலாஸஸங்காஸம் விஹிதம் விஸ்வகர்மணா ॥ (38)

பெருங்கடலுக்குள் மறைந்திருக்கும் மலைகளையும், பட்டணங்களையும், மந்தரமலையின் விசாலமான கொடுமுடியில் வசிக்கின்ற சிலரையும், கர்ணப்ராவணர்கள் (தொங்கும் காதுகளை உடையவர்கள்), ஓஷ்டகர்ணர்கள் (உது வரை நீண்ட காது உடையவர்கள்), கோரலோஹமுகர் (இரும்பு போன்று கருமையும் பயங்கரமுமானவர்கள்), ஒரு காலுடனே வேகமாக நடப்பவர்கள், என்றைக்கும் குறைவுபடாத பலசாலிகளான மானுடர்கள், நரமாமிசம் உண்பவர்கள், ஊசிமுனை போல் கூரான முடியையுடையவர்கள், அழகான பொன்வண்ண மேனியர்கள், பச்சையாக மீனைப் புசிக்கும் வேடர்கள், தவீபங்களில் வசிப்பவர்கள், மேலே புலித்தோற்றமும் கீழ்ப்பகுதியில் மனித வடிவமும் கொண்டவ நீரினுள்ளே வாழ்பவர்கள், காட்டு மனிதர்கள் ஆகிய அனைவரது இடங்களிலும் தேடவேண்டும். (23-26)

மலைகளின் வழியே சென்று அடையக் கூடிய இடங்களையும், தாவிக்குதித்தோ படகு-தோணிகளில் சென்றோ அடையக்கூடிய தீவுகளிலும் (சீதையைத் தேடவேண்டும்.) (27)

அத்துடன் மிகவும் மும்மரமாக நீங்கள் எல்லோரும் ஏழு ராஜ்யப் பிரிவுகள் அடங்கிய யவத்வீபம் (ஜாவா), சுவர்ணத்வீபம் (சுமத்ரா), தங்கச் சுரங்கங்கள் நிறைந்த ரூப்யகத்வீபம் (ஆகியவற்றில் தேடுங்கள்). (28)

யவத்வீபத்தைக் கடந்து சென்றால் சிசிரம் என்ற பெயருடைய மலையைக் காணலாம். அதன் சிகரங்கள் தேவ-தானவர்கள் வசிக்கும் ஆகாயத்தைக் தொட்டுக் கொண்டு நிற்கின்றன. இவ்விடங்களிலுள்ள மலைக்கோட்டைகளில் மலையருவிகளின் அக்கம்பக்கங்களிலும் காடுகளிலும், எல்லோரும் ஒற்றுமையாகச் சென்று, இராமபிரானின் புகழ்மிக்க மனைவியைத் தேடுங்கள். (29,30)

சமுத்திரத்தின் எதிர்க்கரையில் சித்த-சாரணர்கள் வசிக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் மிகவும் ஆழமானதும் வேகமான நீரோட்டமுடையதும் சிவந்த நீரையுடையதுமான சோணம் என்ற ஆற்றை அடைந்து, அதன் கவின்மிகு தீர்த்தகட்டங்களிலும் கண்கவர் காடுகளிலும் மற்றுமுள்ள எல்லா இடங்களிலும், இராவணனையும் சீதையையும் தேட வேண்டும். (31,32)

மலைகளிலிருந்து தோன்றிய நதிகளின் கரைகளில், மிகவும் அழகான சோலைகளும் குகைகள் அமைந்த மலைகளும் காடுகளும் தேடத் தகுந்த இடங்கள். (33)

அதற்கப்பால் வேகமான காற்றினால் மோதப்பட்டு பேரொலியெழுப்பும் அலைகளோடு கூடிய (கருப்பஞ்சாறு நிறைந்த) பெருங்கடலையும், பயங்கரமான தீவுகளையும் அந்தக் கடலில் காண்பீர்கள். (34)

அவ்விடத்தில் பெரிய சரீரங்களைக் கொண்ட அசுரர்கள், நெடுங்காலமாகப் பசியுடன் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரும்மாவின் பேரருளினால், மேலே பறந்து செல்லும் பிராணிகளின் நிழலைக் கடல்நீரில் கண்டு, அந்தப் பிராணிகளைப் பற்றி இழுத்து புசிக்கிறார்கள். (35)

மேகம் போல் கருவண்ணம் கொண்டதும், பெரிய பாம்புகள் வாழ்வதும், பேரொலி எழுப்பிக் கொண்டிருப்பதுமான அந்தப் பெருங்கடலைத் தக்கதொரு தந்திரமுறையில் கடந்து, சிவப்பான தண்ணீரையுடைய அபாயகரமான லோகிதம் என்ற சமுத்திரத்தை அடைவீர்கள். அங்கே (சால்மலித்வீபத்தின் இலச்சினையான) மிகப்பெரிய சால்மலி (இலவ) மரத்தைக் காண்பீர்கள். (36,37)

அவ்விடத்திலேயே கைலாசமலை போல் ஒளியுடனும், விசாலமாக விளங்குவதும், விசுவகர்மாவினால் சிறப்பாக நிர்மாணிக்கப்பட்டதும், பலவித இரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்டதுமான கருட பகவானின் மாளிகை இருக்கிறது. (38)

தத்ர ஸைலநிப₄ பீ₄மா மந்தே₃ஹா நாம ராக்ஷஸா: ।
ஸைலஸ்ருங்கே₃ஷு லம்புந்தே நானாபா ப₄யாவஹா: ॥ (39)

தே பதந்தி ஜலே நித்யம் ஸுர்யஸ்யோத்யநம் ப்ரதி ।
நிஹதா ப்ரஹ்மதேஜோபி₄ரஹந்யஹநி ராக்ஷஸா: ॥
அபி₄தப்தாஸ்ச ஸுர்யேண லம்புந்தே ஸ்ம புந: புந: ॥ (40)

தத: பாண்ட₃ரமேக₄ப₄ம் ஷ்ரோத₃ம் நாம ஸாக்₃ரம் ।
க₃தா த்₃ரக்ஷயத₂ து₃ர்த₄ர்ஷா முக்தாஹாரமிவ ஷ்விதே: ॥ (41)

தஸ்ய மத்₄யே மஹாஞ்ஸ்வேத ருஷபே₄ நாம பர்வத: ।
தி₃வ்யக₃ந்தை₄: குஸுமிதை ராஜதைஸ்ச நகை₃ர்வ்ருத: ॥ (42)

ஸரஸ்ச ராஜதை: பத்₃மைர்ஜ்வலிதைர்ஹேமகேஸரை: ।
நாம்நா ஸுத்₃ர்ஸநம் நாம ராஜஹம்ஸை: ஸமாகுலம் ॥ (43)

விபு₃த₄ாஸ்சாரணா யக்ஷா: கிந்நரா: ஸாப்ஸரோக₃ணா: ।
ஹ்ருஷ்டா: ஸமபி₄க₃ச்ச₂ந்தி நளிநீம் தாம் ரிரம்ஸவ: ॥ (44)

க்ஷ்ரோத₃ம் ஸமதிக்ரம்ய ததோ த்₃ரக்ஷயத₂ வாநரா: ।
ஜலோத₃ம் ஸாக்₃ரஸ்ரேஷ்ட₂ம் ஸர்வபூ₄தப₄யாவஹம் ॥ (45)

தத்ர தத்கோபஜம் தேஜ: க்ருதம் ஹயமுக₂ம் மஹத் ।
அஸ்யாஹுஸ்தந்மஹாவேக₃மோத₃நம் ஸசராசரம் ॥ (46)

தத்ர விக்ரோஸதாம் நாதே₃ா பூ₄தாநாம் ஸாக்₃ரௌகஸாம் ।
ஸ்ருயதே ச ஸமர்த₂ாநாம் த்₃ருஷ்ட்வா தத்₃ப₃ட₃ப₃ாமுக₂ம் ॥ (47)

ஸ்வாதூ₃த₃ஸ்யோத்தரே தே₃ஸே யோஜநாநி த்ரயோத₃ஸ ।
ஜாதரூபஸிலோ நாம மஹாந் கநகபர்வத: ॥ (48)

தத்ர சந்த்₃ரப்ரதீகாஸம் பந்நக₃ம் த₄ரணீத₄ரம் ।
பத்₃மபத்ரவிஸாலாக்ஷம் ததோ த்₃ரக்ஷயத₂ வாநரா: ॥ (49)

ஆஸீநம் பர்வதஸ்யாக்₃ரே ஸர்வபூ₄தநமஸ்க்ருதம் ।
ஸஹஸ்ரஸிரஸம் தே₃வமநந்தம் நீலவாஸஸம் ॥ (50)

த்ரிஸிரா: காஞ்சந: கேதுஸ்தாலஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: ।
ஸ்த₂ாபித: பர்வதஸ்யாக்₃ரே விராஜதி ஸவேதி₃க: ॥ (51)

பூர்வஸ்யாம் தி₃ஸி நிர்மாணம் க்ருதம் தத்த்ரித₃ஸேஸ்வரை: ।
தத: பரம் ஹேமமய: ஸ்ரீமாநுத்யபர்வத: ॥ (52)

தஸ்ய கோடி₃தி₃வம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸதயோஜநமாயதா ।
ஜாதரூபமயீ தி₃வ்யா விராஜதி ஸவேதி₃கா ॥ (53)

அங்கே மலை போல் பெரிய சரீரமுடையவர்களும் பயங்கரமானவர்களுமான மந்தேகர்கள் என்ற அரக்கர்கள், காண்போருக்கு அச்சம் விளைவிக்கும் பற்பல உருவங்கள் ஏற்று மலைச்சிகரங்களில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (39)

சூரியோதய காலத்தில் அவர்கள் சூரியனுடன் போர் தொடங்குகிறார்கள். (அப்போது வாலகியர்கள் என்ற) பிரம்மஞானிகள் நாள்தோறும் அளிக்கும் காயத்ரீ மந்திர அர்க்கியம் என்ற அம்பினால் தாக்கப்பட்டு, சுரா சமுத்திரத்தில் வீழ்கிறார்கள். சூரிய கிரணங்கள் அவர்களை வெம்மையால் வாட்டுகின்றன. சூரியன் மறைந்ததும், மறுபடியும் பலத்தைப் பெற்று, மீண்டும் மீண்டும் மலையில் ஏறித் தொங்குகிறார்கள். (40)

எதற்கும் அஞ்சாதவர்களே! அவ்விடத்தைக் கடந்து, தொடர்ந்து செல்லும்போது (முறையே நெய் மற்றும் தயிர்க்கடலைப் பார்த்து, அங்கேயும் சீதையைத் தேடிவிட்டு) வெண்முகில் போன்றதும், பூமாதேவிக்கு முத்துமாலை போல் விளங்குவதுமான பாற்கடலைக் காண்பீர்கள். (41)

அதன் நடுவில் தெய்விகமான மணமுள்ள மலர்களைக் கொண்ட வெள்ளிமரங்கள் நிறைந்ததும் வெண்ணிறமானதுமான ரிஷபம் என்ற மலை இருக்கிறது. (42)

தங்கத் தாதுக்களையுடைய வெள்ளித் தாமரைகளும் ராஜஹம்ஸங்களும் விளங்குகின்ற சுதர்சனம் என்ற பெயர் பெற்ற ஓர் ஏரி இருக்கிறது. (43)

அந்த ஏரியில் ஜலகீடை செய்வதற்காக, தேவர்கள், சாரணர்கள், யட்சர்கள், கின்னரர்கள், அப்சரசுகள் கூட்டங்கூட்டமாக வருகிறார்கள். (44)

வானரர்களே! அந்தப் பாற்கடலைக் கடந்ததும், உயிர்ப்பிராணிகள் எல்லாவற்றையும் பயமுறச் செய்வதும், கடல்களில் சிறப்பானதுமான தூயநீர் நிரம்பிய கடலைக் காண்பீர்கள். அதனடியில், (ஒளர்வர் என்ற மாமுனிவரின்) கோபத்தால் உண்டாக்கப்பட்ட மாபெரும் அக்னியான வடவாமுகம் இருக்கிறது. சராசரப் பிராணிகள் வசிப்பதும், மகாவேகத்துடன் கூடியதுமான அந்தக் கடலின் நீர், வடவாக்கினியின் ஆகாரம் என்று சொல்கிறார்கள். (45,46)

அப்பெருங்கடலில் வாழும் பிராணிகள், மிகவும் பலமுள்ளவைகளானாலும் வடவாமுகம் என்ற அக்னியைக் கண்டு, (அது நம்மை சுட்டெரித்துவிடுமே? என்ற) அச்சத்தால் அலறும் கதறலை எப்போதும் கேட்கலாம். (47)

சுவையான நீர் நிறைந்த அந்தக் கடலின் வடக்குத் திசையில், பதின்மூன்று யோஜனை தூரத்தில், பொன்வண்ணங்கொண்டு திகழும் ஜாதருபம் என்ற பொன்மலை இருக்கிறது. (48)

வானரர்களே! அந்த மலையின் சிகரத்தில், சந்திரன் போல் ஒளிவீசுபவரும், உலகத்தைத் தாங்குகிறவரும், தாமரை இதழ் போன்று விசாலமான கண்களை உடையவரும், எல்லா தேவர்களாலும் வணங்கப்படுபவரும், ஆயிரம் தலைகள் உடையவரும், நீல ஆடையுடுத்தியவரும், அனந்தன் என்று பெயர் பெற்றவருமான நாகராஜன் வீற்றிருக்கக் காண்பீர்கள். (49,50)

அந்த மலையின் உச்சியில், மகாத்மாவான அவருக்குக் கொடியாக, மூன்று பிரிவுகளை உடையதும் பொன்னாலானதும் அடிப்பாகத்தில் மேடையுடன் கூடியதுமான ஒரு பனைமரம் நிறுவப்பட்டு அழகைக் கூட்டுகிறது. (51)

இந்தப் பனைமரக் கொடி, உலகில் கிழக்கு எல்லையைக் காட்டும் அடையாளமாக தேவர்களால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குமப்பால் பொன்மயமான உதயகிரி இருக்கிறது. அஸ்திவார மேடையுடன் கூடிய அந்த மலையின் முகடு, வானுலகத்தைத் தொடுமாற்போல மிக உயரமாகவும் நூறு யோஜனை அகலமுள்ளதாகவும் பொன்மயமாகவும் தெய்விக அழகுடனும் விளங்குகிறது. (52,53)

- ஸாலஸ்தாஸ்தமாஸைஸ்ச கர்ணிகாரைஸ்ச புஷ்பிதை: ।
ஜாதரூபமயைர்திவ்யை: ஸோப₄தே ஸுரீயஸந்நிபை₄: ॥ (54)
- தத்ர யோஜநவிஸ்தாரமுச்ச₂ரிதம் த₃ஸயோஜநம் ।
ஸ்ருங்க₃ம் ஸௌமநஸம் நாம ஜாதரூபமயம் த₄ருவம் ॥ (55)
- தத்ர பூர்வம் பத₃ம் க்ருத்வா புரா விஷ்ணுஸ்த்ரிவிக்ரமே ।
த₃விதீயம் ஸிக₂ரே மேரோஸ்சகார புருஷோத்தம: ॥ (56)
- உத்தரேண பரிக்ரமய ஜம்பூத்₃வீபம் தி₃வாகர: ।
த₃ருஸ்யோ ப₄வதி பூ₄யிஷ்ட₂ம் ஸிக₂ரம் தந்மஹோச்ச₂ரயம் ॥ (57)
- தத்ர வைக₂நஸா நாம வாலகி₂ல்யா மஹர்ஷய: ।
ப்ரகாஸமாநா த₃ருஸ்யந்தே ஸுரீயவர்ணாஸ்தபஸ்விந: ॥ (58)
- அயம் ஸுத₃ர்ஸநோ த₃வீப: புரோ யஸ்ய ப்ரகாஸதே ।
யஸ்மிம்ஸ்தேஜஸ்ச சக்ஷஸ்ச ஸர்வப்ராணப்₄ருதாமபி ॥ (59)
- ஸைலஸ்ய தஸ்ய ஸ்ருங்கேஷு கந்த₃ரேஷு வநேஷு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதேஹ்யா மார்கி₃தவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (60)
- காஞ்சநஸ்ய ச ஸைலஸ்ய ஸுரீயஸ்ய ச மஹாத்மந: ।
ஆவிஷ்டா தேஜஸா ஸந்த₄யா பூர்வா ரக்தா ப்ரகாஸதே ॥ (61)
- பூர்வமேதக்க்ருதம் த₃வாரம் ப்ருதி₂வ்யா ப₄வநஸ்ய ச ।
ஸுரீயஸ்யோத₃யநம் சைவ பூர்வா ஹ்யேஷா தி₃கு₃ச்யதே ॥ (62)
- தஸ்ய ஸைலஸ்ய ப்ருஷ்டே₂ஷு நிர்ஜரேஷு கு₃ஹாஸு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதேஹ்யா மார்கி₃தவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (63)
- தத: பரமக₃ம்யா ஸ்யாத்₃தி₃க்பூர்வா த்ரித₃ஸாவ்ருதா ।
ரஹிதா சந்த்₃ரஸுரீயாப்₄யாமத்₃ருஸ்யா திமிராவ்ருதா ॥ (64)
- ஸைலேஷு தேஷு ஸர்வேஷு கந்த₃ரேஷு வநேஷு ச ।
யே ச நோக்தா மயா தே₃ஸா விசேயா தேஷு ஜாநகீ ॥ (65)
- ஏதாவத்₃வாநரை: ஸக்யம் க₃ந்தும் வாநரபுங்க₃வா: ।
அப₄ாஸ்கரமமர்யாத₃ம் ந ஜாநீமஸ்தத: பரம் ॥ (66)
- அதி₄க₃ம்ய து வைதேஹீம் நிலயம் ராவணஸ்ய ச ।
மாஸே பூர்ணே நிவர்த்த₄வமுத₃யம் ப்ராப்ய பர்வதம் ॥ (67)
- ஊர்த₄வம் மாஸாநந வஸ்தவ்யம் வஸந் வத்₄யோ ப₄வேந்மம ।
ஸித்₃த₄ார்த₂ா: ஸந்நிவர்த்த₄வமதி₄க₃ம்ய ச மைதி₂லீம் ॥ (68)

சூரியனைப் போல் பிரகாசமாக விளங்குகின்றவைகளும் தெய்வீகமானவைகளும் பொன்மயமானவைகளுமான பூத்துக்குலுங்கும் ஆச்சா-பனை-தமாலம்-கொன்றை மரங்களால் வனப்புடன் விளங்குகிறது. (54)

அங்கே ஒரு யோஜனை அகலமும், பத்து யோஜனை உயரமுமுள்ள ஸௌமனஸம் என்ற பொற்சிகரம் இருக்கிறது. (55)

முன்பு, திரிவிக்ரம அவதாரத்தின்போது, புருஷோத்தமரான விஷ்ணு பகவான், தன் முதலாவது காலடியை அதன்மேல் வைத்து, இரண்டாவது அடியை மேருவின் சிகரத்தில் வைத்தார். சூரியதேவன், வடபுறம் வழியாக ஜம்பூத்வீபத்தைச் சுற்றி வரும்போது, அதாவது, மிகவும் ஓங்கியுயர்ந்த ஸௌமனஸ மலையை அடையும்போது, ஜம்பூத்வீப மக்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறார். (56,57)

அவ்விடத்தில், பகலவன் நிகர் தேஜஸ் உடையவர்களும், தவச்செல்வர்களும், வைகாநஸர் என்று பெயர் பெற்றவர்களுமான வாலகிலியர்கள் என்னும் மாமுனிவர்கள் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (58)

அதன் எதிரில், எல்லா உயிர்ப்பிராணிகளுக்கும் எதன் மூலம் வெளிச்சமும் பார்வையும் கிடைக்கின்றனவோ (பிராணிகள் விழிப்படைந்து பொருள்களைப் பார்க்கின்றனவோ), அந்த சுதர்சனம் என்ற தீவு இருக்கிறது. (59)

அங்குள்ள மலைமுகடுகள், குகைகள், காடுகள் மற்றும் சுற்றிலுமுள்ள இடங்களிலும் இராவணனையும் சீதையையும் தேடிப் பார்க்க வேண்டும். (60)

சுவர்ணமயமான உதயகிரியின் ஒளியினாலும், தேவதேவரான இளஞ்சூரியனுடைய ஒளியினாலும் வியாபிக்கப்பட்டு காலை சந்தி செந்நிறமாகப் பிரகாசிக்கிறது. (61)

பூர்வ காலத்தில், இதுதான் மண்ணுக்கும் விண்ணுக்குமிடையே நுழைவாயிலாகவும், சூரியன் உதிக்கும் ஸ்தானமாகவும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதனால்தான், பூர்வ திக்கு (கிழக்குத் திசை) என்று சொல்லப்படுகிறது. (62)

உதயகிரியின் அடிவாரங்கள், அருவிகள், குகைகள் மற்றும் சுற்றிலுமுள்ள இடங்களிலும் சீதையையும் இராவணனையும் தேட வேண்டும். (63)

இதற்கு மேல் கிழக்குத் திசையில் செல்ல முடியாது. (ஏனென்றால்,) தேவர்கள் வசிக்கும் இடம் இருக்கிறது. அங்கு சூரிய-சந்திரர்கள் இல்லாததால் இருள் அடர்ந்து மனிதர்களின் பார்வைக்குப் புலனாகாமல் இருக்கிறது. (64)

அந்த மலைகள், குகைகள், காடுகள் ஆகியவற்றிலும் மற்றும் என்னால் பெயர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படாத மற்றப் பிரதேசங்களிலும் சீதாப்பிராட்டியார் தேடப்பட வேண்டும். (65)

வானரோத்தமர்களே! இந்த (உதயகிரி) எல்லை வரையில்லாத வானரர்களால் போக முடியும். இதற்குமப்பால், சூரியன் இல்லாததால் நாடு-நகரம் என்ற பிரிவுகளில்லாத இருள் சூழ்ந்த இடங்களைப் பற்றி நாம் அறியோம். (66)

நீங்கள் உதயகிரி வரை சென்று, சீதையைப் பற்றிய விவரம், இராவணனின் இருப்பிடம் ஆகியவற்றைத் தெரிந்து கொண்டு, ஒரு மாத காலம் முடிவதற்குள் திரும்பி வந்து சேர வேண்டும். ஒரு மாதத்திற்கு மேல் சுற்றி அலையக்கூடாது. தாமதித்து வருபவன் என்னால் கொலை தண்டனை விதிக்கப்படுவான். மைதிலியைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டு, காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்து சேருங்கள். (67,68)

மஹேந்த்₃ரகாந்தாம் வநஷண்ட₃மண்டிதாம்
 தி₃ஸம் சரித்வா நிபுணேந வாநரா: ।
 அவாப்ய ஸீதாம் ரகு₄வம்ஸஜப்ரியாம்
 ததோ நிவ்ருத்தா: ஸுகி₂நோ ப₄விஷ்யத₂ ॥ (69)
 இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
 கிஷ்கிந்த₄ரகாண்டே₃ சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஏகசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃:

த₃க்ஷிணாப்ரேஷணம்

- தத: ப்ரஸ்த₂ாப்ய ஸுக்₃ரீவஸ்தந்மஹத்₃வாநரம் ப₃லம் ।
 த₃க்ஷிணம் ப்ரேஷயாமாஸ வாநராநபி₄லக்ஷிதாந் ॥ (1)
- நீலமக்₃நிஸுதம் சைவ ஹநுமந்தம் ச வாநரம் ।
 பிதாமஹஸுதம் சைவ ஜாம்ப₃வந்தம் மஹாப₃லம் ॥ (2)
- ஸுஹோத்ரம் ச ஸாராரிம் ச ஸரகு₃ல்மம் ததை₂வ ச ।
 க₃ஜம் க₃வாஷம் க₃வயம் ஸுஷேணம்ருஷப₄ம் தத₂ா ॥ (3)
- மைந்த₃ம் ச த்₃விவித₃ம் சைவ விஜயம் க₃ந்த₄மாத₃நம் ।
 உல்காமுக₂மஸங்க₃ம் ச ஹுதாஸநஸுதாவுபெ₄ள ॥ (4)
- அங்க₃த₃ப்ரமுக₂ாந் வீராந் வீர: கபிக₃ணேஸ்வர: ।
 வேக₃விக்ரமஸம்பந்நாந் ஸந்தி₃தே₃ஸ விஸேஷவித் ॥ (5)
- தேஷாமக்₃ரேஸரம் சைவ மஹாப₃லமத₂ாங்க₃த₃ம் ।
 வித₄ாய ஹரிவீராணாமாதி₃ஸத்₃த₃க்ஷிணாம் தி₃ஸம் ॥ (6)
- யே கேசந ஸமுத்₃தே₃ஸாஸ்தஸ்யாம் தி₃ஸி ஸுது₃ர்க்₃மா: ।
 கபீஸ: கபிமுக₂யாநாம் ஸ தேஷாம் தாநுத₃ாஹரத் ॥ (7)
- ஸஹஸ்ரஸிரஸம் விந்த₄யம் நாநாத்₃ருமலதாயுதம் ।
 நர்மத₃ாம் ச நதீ₃ம் து₃ர்க்₃ாம் மஹோரக₃நிஷேவிதாம் ॥ (8)
- ததோ கே₃த₃ாவரீம் ரம்யாம் க்ருஷ்ணவேணீம் மஹாநதீ₃ம் ।
 வரத₃ாம் ச மஹாப₄க₃ாம் மஹோரக₃நிஷேவிதாம் ॥ (9)
- மேக₂லாநுத்கலாம்ஸ்சைவ த₃ஸார்ணநக₃ராண்யபி ।
 அஸ்வவந்தீமவந்தீம் ச ஸர்வமேவாநுபஸ்யத ॥ (10)
- வித₃ர்ப₄ாந்ருஷ்டிகாம்ஸ்சைவ ரம்யாந் மாஹிஷகாநபி ।
 தத₂ா வங்க₃ாந் கலிங்க₃ாம்ஸ்ச கௌசிகாம்ஸ்ச ஸமந்தத: ॥ (11)
- அந்வீக்ஷ்ய த₃ண்ட₃காரண்யம் ஸபர்வதநதீ₃குஹம் ।
 நதீ₃ம் கே₃த₃ாவரீம் சைவ ஸர்வமேவாநுபஸ்யத ॥ (12)

வானரர்களே! மரங்கள் அடர்ந்ததும், இந்திரனுக்குப் பிரியமானதுமான திசையில் நன்றாகச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, ரகுசூர திலகரான இராமனின் பத்தினியைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டு திரும்பி வந்து, வெற்றிப் பொலிவுடன் செளக்கியமாக இருப்பீர்களாக.” (69)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தொன்று தெற்குத் திசையில் அனுப்புவது

இவ்வாறு கூறி, அந்த மாபெரும் படையை அனுப்பி வைத்த சக்ரீவன், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில வானரர்களைத் தென்திசைக்கு அனுப்பினான். (1)

அக்னியின் புதல்வனான நீலன், வானரத்திலகமான அனுமான், பிறும்மாவின் மைந்தரும் பேராற்றல் படைத்தவருமான ஜாம்பவான், ஸுஹோத்ரன், சராரி, சரகுல்மன், கஜன், கவாசுஷன், கவயன், ஸுஷேணன், ரிஷபன், மைந்தன், த்விவிதன், சரபன், கந்தமாதனன், அக்னியின் இரட்டைப் புதல்வர்களான உல்காமுகன்-அஸங்கன் மற்றும் அங்கதன் முதலான விரைந்து செல்லும் பராக்கிரமமுடைய வானரர்களை அழைத்து, எல்லா இடங்களையும் நன்றாக அறிந்த மாவீரனான வானர மன்னன் (சக்ரீவன்) பின்வருமாறு ஆணையிட்டான். (2-5)

அந்த வானர வீரர்களுக்கு, பேராற்றலுடைய அங்கதனையே தலைவனாக நியமித்து, தெற்குத் திசையில் சீதையைத் தேடும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தான். (6)

வானர மன்னன், அந்தத் திசையில் செல்லுதற்கரியதாக இருக்கும் சில இடங்களைப் பற்றி வானரோத்தமர்களான அவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறினான்— (7)

“பலவகையான மரம்-கொடிகள் செறிந்ததும் ஆயிரம் முகடுகளை உடையதுமான விந்திய மலையிலும், பெரிய பாம்புகள் வசிப்பதும் கடப்பதற்கரியதுமான நர்மதை நதி, அதைக் கடந்து கோதாவரீ என்னும் அழகிய நதி, கிருஷ்ணவேணி, மகாநதி, பெரும் பாம்புகள் குடிகொண்டுள்ளதும் மிகவும் புனிதமானதுமான வரதை ஆகிய நதிகளின் கரைகளிலும், மேகலை, உத்கலை, தசார்ணம், அசுவவந்தி, அவந்தி ஆகிய நகரங்களிலும் நன்றாகத் தேடிப் பாருங்கள். (8-10)

விதர்ப்பம், ரிஷ்டிகம், கண்கவர் மாஹிஷம், வங்கம், கலிங்கம், கௌசிகம் முதலான நாடுகளில் தேடிப் பார்த்துவிட்டு, அப்படியே மலைகளும் நதிகளும் குகைகளும் கூடிய தண்டகாரணயத்திலும், அதைக் கடந்து கோதாவரி நதிக்கரைகளிலும் சுற்றிப் பாருங்கள். (11,12)

- ததை₂வாந்த்₄ராம்ஸ்ச புண்ட்₃ராம்ஸ்ச சோளாந்பாண்ட்₃யாந் ஸகேரளாந் ।
அயோமுக₂ஸ்ச க₃ந்தவ்ய: பர்வதோ த₄துமண்டி₃த: ॥ (13)
- விசித்ரஸிக₂ர: ஸ்ரீமாந்ஸ்சித்ரபுஷ்பிதகாநந: ।
ஸசந்த₃நவநோத்₃தே₃ஸோ மார்கி₃தவ்யோ மஹாகி₃ரி: ॥ (14)
- ததஸ்தாமாபக₃ாம் தி₃வ்யாம் ப்ரஸந்நஸலிலாம் ஸிவாம் ।
தத்ர த்₃ரக்ஷயத₂ காவேரீம் விஹ்ருதாமப்ஸரோக₃ணை: ॥ (15)
- தஸ்யாஸீநம் நக₃ஸ்யாக்₃ரே மலயஸ்ய மஹௌஜஸம் ।
த்₃ரக்ஷயத₂ாதி₃த்யஸங்காஸமக₃ஸ்த்யம்ருஷிஸத்தமம் ॥ (16)
- ததஸ்தேநாப்₄யநுஜ்ஞாதா: ப்ரஸந்நேந மஹாத்மநா ।
தாம்ரபர்ணீம் க்₃ராஹஜுஷ்டாம் தரிஷ்யத₂ மஹாத்மநா ॥ (17)
- ஸா சந்த₃நவநைந்தி₃வ்யை: ப்ரச்ச₂ந்நா த்₃வீபஸாலிநீ ।
காந்தேவ யுவதி: காந்தம் ஸமுத்₃ரமவக₃ாஹதே ॥ (18)
- ததோ ஹேமமயம் தி₃வ்யம் முக்தாமணிவிபூ₄ஷிதம் ।
முக்தாகவாடம் பாண்ட்₃யாநாம் க₃தா த்₃ரக்ஷயத₂ வாநரா: ॥ (19)
- தத: ஸமுத்₃ரமாஸாத்₃ய ஸம்ப்ரத₄ார்யார்த்₂நிஸ்சயம் ।
அக₃ஸ்த்யேநாந்தரே தத்ர ஸாக₃ரே விநிவேஸித: ॥ (20)
- சித்ரஸாநுநக₃: ஸ்ரீமாந் மஹேந்த்₃ர: பர்வதோத்தம: ।
ஜாதரூபமய: ஸ்ரீமாநவக₃ாடே₄ா மஹார்ணவம் ॥ (21)
- நாநாவிதை₄ர்நகை₃: பு₂ல்லைர்லதாபி₄ஸ்சோபஸோபி₄தம் ।
தே₃வர்ஷியக்ஷப்ரவரைரப்ஸரோபி₄ஸ்ச ஸேவிதம் ॥ (22)
- ஸித்₃த₄சாரணஸங்கை₄ஸ்ச ப்ரகீர்ணம் ஸுமநோஹரம் ।
தமுபைதி ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸத்₃ா பர்வஸு பர்வஸு ॥ (23)
- த்₃வீபஸ்தஸ்யாபரே பாரே ஸதயோஜநவிஸ்த்ருத: ।
அக₃ம்யோ மாநுஷைர்தீ₃ப்தஸ்தம் மார்க₃த்₄வம் ஸமந்தத: ॥ (24)
- தத்ர ஸர்வாத்மநா ஸீதா மார்கி₃தவ்யா விஸேஷத: ॥ (24)
- ஸ ஹி தே₃ஸஸ்து வத்₄யஸ்ய ராவணஸ்ய து₃ராத்மந: ।
ராக்ஷஸாதி₄பதேர்வாஸ: ஸஹஸ்ராக்ஷஸமத்₃யுதே: ॥ (25)
- த₃க்ஷிணஸ்ய ஸமுத்₃ரஸ்ய மத்₄யே தஸ்ய து ராக்ஷஸீ ।
அங்க₃ாரகேதி விக்₂யாதா ச₂ாயாமாக்ஷிப்ய பே₄ஜநீ ॥ (26)
- ஏவம் நி:ஸம்ஸயாந் க்ருத்வா ஸம்ஸயாந்நஷ்டஸம்ஸயா: ।
ம்ருக₃யத்₄வம் நரேந்த்₃ரஸ்ய பத்நீமமிததேஜஸ: ॥ (27)

அவ்வாறே, ஆந்திரம், புண்ட்ரம், சோழநாடு, பாண்டியநாடு, கேரளம் ஆகிய நாடுகளுக்கும், தாதுப் பொருள்கள் நிறைந்த அயோமுகம் (மலயம்) என்ற மலைக்கும் செல்லவேண்டும். (அயோமுகம் என்ற மலை - மலயமலை என்றும் ஸஹ்ய பர்வதம் என்றும் வேறொரு மலை என்றும் கருத்துக்கள் உள்ளன.) (13)

பல்வகையான சிகரங்களை உடையதும், அழகுச் செல்வம் வாய்க்கப் பெற்றதும், அழகாகப் பூத்த மரங்களையுடையதும், சந்தனமரக் காடுகளைக் கொண்டதுமான அந்த மாபெரும் மலையில் (அயோமுகம்) தேட வேண்டும். அதற்கும் அப்பால், தெய்விகமானதும் தெளிந்த நீரை உடையதும் மங்களத்தைத் தருவதும் அப்சரக் கூட்டங்கள் நீராடித் திளைப்பதுமான காவேரி நதியைக் காண்பீர்கள். (14,15)

அந்த மலயமலையின் உச்சியில், சூரியனைப் போல் தேஜசுடன் விளங்கும் அகஸ்தியர் என்னும் முதுமுனிவர் வீற்றிருப்பதைக் காண்பீர்கள். (அவரைக் கண்டு வணங்கி ஆசி பெறவேண்டும்.) பின்னர், மனமகிழ்ந்த முனிவரால் விடைகொடுக்கப்பட்டு, பெரிய முதலைகள் வசிக்கும் மகாநதியான தாமிரபரணியைத் தாண்டிச் செல்லுங்கள். (16,17)

தீவு போல் மணர்திட்டிக்கள் காணப்படுவதும் கரையோரங்களிலுள்ள செழிப்பான சந்தன மரங்களால் மறைக்கப்படுவதுமான அந்த ஆறு, தன் காதலன் இருப்பிடத்திற்கு அவசரமாகச் செல்லும் இளம்வயதுப் பெண்ணைப் போல, வேகமாக ஓடி சமுத்திரத்தை அடைகிறது. (18)

வானரர்களே! அங்கிருந்து தொடர்ந்து சென்றால், பொன்மயமானதும் பேரழகு படைத்ததும் முத்து-ரத்தினங்கள் இழைக்கப் பெற்றதுமான பாண்டிய குலத்தோரின் தலைநகருக்குள் செல்வதற்கான நுழைவாயிலைக் காண்பீர்கள். (19)

பின்னர், மேலே சென்றால் கடலின் கரையை அடைவீர்கள். 'அதை எப்படிக் கடந்து செல்வது?' என்ற உபாயத்தை நிச்சயம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பெருங்கடலின் நடுவில், பொன்மயமானதும் இயற்கை வளங்கள் நிறைந்ததும் விசித்திரமான அழகுடன் விளங்கும் மரங்கள் அடர்ந்ததும் சிறந்த மலையுமான 'மகேந்திரம்' அகஸ்தியரால் அங்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதன் அடிப்பகுதி பெருங்கடலினுள் வெகு ஆழம்வரை வியாபித்துள்ளது. (20,21)

நன்றாகப் பூத்த மலர்களைக் கொண்ட மரங்களாலும் கொடிகளாலும் வனப்புடன் விளங்குவதும், முக்கியமான தேவரிஷிகள், யட்சர்கள், அப்சரப் பெண்டிர் ஆகியோர் வந்து போவதும், சித்த-சாரணர்களின் கூட்டங்கள் விரவியிருப்பதும் மனத்தைக் கவரும்வண்ணம் வனப்புடன் விளங்குவதுமான அந்த இடத்திற்கு, ஒவ்வொரு பருவ நாட்களிலும் (அமாவாசை-பௌர்ணமியில்) இந்திரன் தவறாமல் வந்துகொண்டிருக்கிறான். (22,23)

அந்தப் பெருங்கடலின் அக்கரையில் (நடுவில்) நூறு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள ஒரு தீவு இருக்கிறது. அந்த இடத்தை மனிதர்கள் சென்றடைய முடியாது. ஒளிவீசும் அந்தத் தீவின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் மிகவும் தீவிரமாகத் தேட வேண்டும். (24)

இந்திரனுக்கு நிகரான பராக்கிரமமுடையவனும் நம்மால் கொல்லத்தக்கவனுமான அரக்க மன்னன் இராவணனின் நாடு, அதுதான். அந்தத் தென்கடலின் நடுவில், வானத்தில் செல்லும் பிராணிகளின் நிழல் கடலில்பட்டதும், அதைப் பிடித்திழுத்து உண்ணும் இயல்புடைய அங்காரகா என்ற அரக்கி வசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். (25,26)

இணையற்ற பராக்கிரமம் கொண்ட புருஷோத்தமர் இராமனின் பத்தினியான சீதையை அந்தத் தீவின், மறைவிடங்கள் உட்பட எல்லா இடங்களிலும் புகுந்து கவனமாகத் தேடுங்கள். சந்தேகம் அற்றவர்களாக (சீதை, இந்தத் தீவில் இல்லை என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தவர்களாக) முடிந்தவரை தேடிப் பாருங்கள். (27)

தமதிக்ரம்ய லக்ஷ்மீவாந் ஸமுத்ரே ஸதயோஜநே ।
கி₃ரி: புஷ்பிதகோ நாம ஸித்த₄சாரணஸேவித: ॥ (28)

சந்த்₃ரஸு₁ர்யாம்ஸு₁ஸங்காஸ: ஸாக்₃ராம்பு₃ஸமாவ்ருத: ।
ப்₄ராஜதே விபுலை: ஸ்ருங்கை₃ரம்ப₃ரம் விலிக₂ந்நிவ ॥ (29)

தஸ்யைகம் காஞ்சநம் ஸ்ருங்க₃ம் ஸேவதே யம் தி₃வாகர: ।
ஸ்வேதம் ராஜதஸ்ருங்க₃ம் ச ஸேவதே யம் நிஸாகர: ॥
ந தம் க்ருதக்₄நா: பஸ்யந்தி ந ந்ருஸம்ஸா ந நாஸ்திகா: ॥ (30)

ப்ரணம்ய ஸிரஸா ஸைலம் தம் விமார்க்குத வாநரா: ।
தமதிக்ரம்ய து₃ர்த₄ர்ஷா: ஸு₁ர்யவாந்நாம பர்வத: ॥
அத்₄வநா து₃ர்விக்₃யோஹேந யோஜநாநி சதுர்த₃ஸ ॥ (31)

ததஸ்தமப்யதிக்ரம்ய வைத்யுதோ நாம பர்வத: ।
ஸர்வகாமப₂லைர்வ்ருசைஷ: ஸர்வகாலமநோஹரை: ॥ (32)

தத்ர பு₄க்த்வா வரார்ஹாணி மூலாநி ச ப₂லாநி ச ।
மது₄நி பீத்வா முக்₂யாநி பரம் க₃ச்ச₂த வாநரா: ॥ (33)

தத்ர நேத்ரமந:காந்த: குஞ்ஜரோ நாம பர்வத: ।
அக₃ஸ்த்யப₄வநம் யத்ர நிர்மிதம் விஸ்வகர்மணா ॥ (34)

தத்ர யோஜநவிஸ்தாரமுச்ச₂ரிதம் த₃ஸயோஜநம் ।
ஸரணம் காஞ்சநம் தி₃வ்யம் நாநாரத்நவிபூ₄ஷிதம் ॥ (35)

தத்ர பே₄ாக்₃வதீ நாம ஸர்பாணாமாலய: புரீ ।
விசாலகக்ஷயா து₃ர்த₄ர்ஷா ஸர்வத: பரிரக்ஷிதா ॥ (36)

ரக்ஷிதா பந்நகை₃ர்கே₄ரஸ்தீக்ஷணதும்ஷ்ட்ரைர்மஹாவிஷை: ।
ஸர்பராஜோ மஹாப்ராக்ஞோ யஸ்யாம் வஸதி வாஸுகி: ॥
நிர்யாய மார்கி₃தவ்யா ச ஸா ச பே₄ாக்₃வதீ புரீ ॥ (37)

தத்ர சாநந்தரா தே₃ஸா யே கேசந ஸுஸம்வ்ருதா: । (38)

தம் ச தே₃ஸமதிக்ரம்ய மஹாந்ருஷப₄ஸம்ஸ்தி₂த: ।
ஸர்வரத்நமய: ஸ்ரீமாந்ருஷபே₄ நாம பர்வத: ॥ (39)

கே₃ஸரீர்ஷகம் பத்₃மகம் ச ஹரிம் ஸ்யாமம் ச சந்த்₃நம் ।
தி₃வ்யமுத்பத்₃யதே யத்ர தச்சைவாக்₃நிஸமப்ரப₄ம் ॥ (40)

ந து தச்சந்த்₃நம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸ்ப்ரஷ்டவ்யம் ச கத₃ாசந ।
ரோஹிதா நாம க்₃ந்த₄ர்வா கே₄ரா ரக்ஷந்தி தத்₃வநம் ॥ (41)

தத்ர க்₃ந்த₄ர்வபதய: பஞ்ச ஸு₁ர்யஸமப்ரப₄ா: ।
ஸைலூஷோ க்₃ராமணீ: ஸிக்₃ரு: ஸுப்₄ரோ ப₃ப்₄ருஸ்ததை₂வ ச ॥ (42)

அந்தத் தீவைக் கடந்து சென்றால், நூறு யோஜனைக்கு அப்பால், சித்த-சாரணர்கள் போற்றிக் கொண்டாடுவதும், இயற்கை வளம் கொண்டு விளங்குவதுமான புஷ்பிதகம் என்ற மலை இருக்கிறது. (28)

சந்திர-சூரியர்கள் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டு, கடல் நீரால் சூழப்பட்ட இந்த மலையின் நெடிதுயர்ந்த முகடுகள், ஆகாயத்தில் கோடு வரைவதுபோல் (ஆகாயத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு) விளங்குகின்றன. (29)

அதனுடைய ஒரு பொற்சிகரத்தில் சூரியன் தங்குகிறான்; ஒரு வெள்ளிச் சிகரத்தில் சந்திரன் தங்குகிறான். நன்றி கொன்றவர்கள், இகழ்ச்சிக்குரியவர்கள், நாஸ்திகர்கள் - இந்த அற்புதக் காட்சியைக் காண மாட்டார்கள். (30)

வானரர்களே! நீங்கள் தலைவணங்கி மரியாதை செலுத்திவிட்டு, அந்த மலையில் தேடுங்கள். வெல்ல முடியாத வீரமுடையவர்களே! அதற்கும் அப்பால் புகுந்து செல்லமுடியாத பாதை வழியாகச் சென்றால், அங்கிருந்து பதிநான்கு யோஜனை தூரத்தில், 'சூர்யவான்' என்ற மலை இருக்கிறது. (31)

பின்னர், (சூர்யவான் என்ற மலையையும் கடந்து) மேலே சென்றால், விரும்பிய பழங்களைக் கொடுக்கக் கூடிய, எல்லா ருதுக்களிலும் பார்ப்பதற்கு மனோகரமாக இருக்கும் மரங்கள் நிறைந்த 'வைத்யதம்' என்ற மலை இருக்கிறது. வானரர்களே! அவ்விடத்தில் சுவைமிக்க கிழங்கு-பழங்களை நன்றாகப் புசித்து, பலவகையான உயர்ந்த மதுவையும் குடித்துவிட்டு தொடர்ந்து செல்லுங்கள். (32,33)

(தொடர்ந்து சென்றால்) கண்ணுக்கும் மனத்திற்கும் இனிமையான 'குஞ்ஜரம்' என்ற மலையைக் காண்பீர்கள். அந்த மலையில், அகஸ்திய மாமுனிவருக்காக ஒரு மாளிகையை விசுவகர்மா நிர்மாணித்திருக்கிறார். (34)

அந்த மாளிகை தெய்விகமானது; பொன்னாலும் பல்வகை இரத்தினங்களாலும் இழைக்கப்பட்டிருப்பது. அதனுடைய அகலம் ஒரு யோஜனை; உயரம் பத்து யோஜனை. (35)

அங்கே, பாம்புகளின் வாசஸ்தலமான 'போகவதி' என்ற நகரம் இருக்கிறது. (பாதாளத்திலும் போகவதி என்ற பெயரில் வேறொரு நகரம் இருக்கிறது.) வெல்லமுடியாத அந்த நகரத்தின் வீதிகள் விசாலமானவை; எல்லாப் பக்கங்களிலும் கவனமாகக் கண்காணிக்கப்படுவது. (36)

அந்த நகரம், கூரிய பற்களையுடைய, கடும் விஷமுடைய கொடிய சர்ப்பங்களால் காவல் காக்கப்படுகிறது. மிகவும் பயங்கரமான 'வாசுகி' என்ற அரவரசன் அங்கே வசிக்கிறான். அந்த போகவதி பட்டணத்திற்குள்ளும் சென்று, அலைந்து திரிந்து, சீதாப்பிராட்டியைத் தேடவேண்டும். அந்தப் பகுதியில் வேறு சில பிரதேசங்களும் மறைவான இடங்களில் அமைந்துள்ளன. (37,38)

அந்த நாட்டைக் கடந்து சென்றால், ரிஷபம் போல் தோற்றமுடையதும் எல்லா வகையான இரத்தினங்கள் நிரம்பியதும் 'ரிஷபம்' என்ற பெயருடையதுமான பெரியமலை இருக்கிறது. அங்கு அக்னியைப் போல் பிரகாசிக்கும் கோசீர்ஷகம், பத்மகம், ஹரிசியாமம் என்ற சந்தனமரங்கள் இருக்கின்றன. (39,40)

அந்த (தெய்விக) சந்தன மரங்களைக் கண்டதும் பேராவல் கொண்டு, அவைகளைத் தொட்டு முகர முனையக்கூடாது. (ஏனென்றால்,) 'ரோஹிதர்' என்ற பெயர்கொண்ட பயங்கரமான கந்தர்வர்கள் அந்தச் சந்தனவனத்தைப் பாதுகாக்கிறார்கள். (41)

அங்கு, சூரியனுக்கு நிகரான ஒளியுடைய சைலூஷன், கிராமணி, சிக்ரு, சுப்ரன், பப்ரு என்ற கந்தர்வத் தலைவர்கள் ஐவர் வசிக்கிறார்கள். (42)

ரவிஸோமாக்₃நிவபுஷாம் நிவாஸ: புண்யகர்மணாம் ।
அந்தே ப்ருதி₂வ்யா து₃ர்த₄ர்ஷாஸ்தத்ர ஸ்வர்க்₃ஜித: ஸ்தி₂தா: ॥ (43)

தத: பரம் ந வ: ஸேவ்ய: பித்ருலோக: ஸுதூருண: ।
ராஜத₄நீ யமஸ்யைஷா கஷ்டேந தமஸா வ்ருதா ॥ (44)

ஏதாவதே₃வ யுஷ்மாபி₄ர்வீரா வாநரபுங்க்₃வா: ।
ஸக்யம் விசேதும் க்₃ந்தும் வா நாதோ க்₃திமதாம் க்₃தி: ॥ (45)

ஸர்வமேதத்ஸமாலோக்ய யச்சாந்யத₃பி த்₃ருஸ்யதே ।
க்₃திம் விதி₃த்வா வைதே₃ஹ்யா: ஸந்நிவர்திதுமர்ஹத₂ ॥ (46)

யஸ்து மாஸாந்நிவ்ருத்தோ₃க்₃ரே த்₃ருஷ்டா ஸீதேதி வக்ஷ்யதி ।
மத்துல்யவிப₄வோ பே₄கை₃: ஸுக₂ம் ஸ விஹரிஷ்யதி ॥ (47)

தத: ப்ரியதரோ நாஸ்தி மம ப்ராணாத்₃விஸேஷத: ।
க்ருதாபராதே₄ா ப₃ஹுஸோ மம ப₃ந்து₄ர்ப₄விஷ்யதி ॥ (48)

அமிதப₃லபராக்ரமா ப₄வந்தோ
விபுலக்₃ணேஷு குலேஷு ச ப்ரஸூதா: ।
மநுஜபதிஸுதாம் யத₂ா லப₄த்₄வம்
தத₃தி₄க்₃ணம் புருஷார்த₂மாரப₄த்₄வம் ॥ (49)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஏகசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

த்₃விசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃:

ப்ரதீச்ப்ரேஷணம்

அத₂ ப்ரஸ்த₂ாப்ய ஸுக்₃ரீவஸ்தாந் ஹரீந் த்₃க்ஷிணாம் தி₃ஸம் ।
அப்₃ரவீந்மேக₄ஸங்காஸம் ஸுஷேணம் நாம யூத₂பம் ॥ (1)

தாராயா: பிதரம் ராஜா ஸ்வஸூரம் பீ₄மவிக்ரமம் ।
அப்₃ரவீத்ப்ராஞ்ஜலிர்வாக்யமபி₄க்₃ம்ய ப்ரணம்ய ச ॥ (2)

மஹர்ஷிபுத்ரம் மாரீசமர்சிஷ்மந்தம் மஹாகபிம் ।
வ்ருதம் கபிவரை: ஸூரையர்மஹேந்த்₃ரஸத்₃ருஸத்₃யுதிம் ॥ (3)

புத்₃தி₄விக்ரமஸம்பந்நம் வைநதேயஸமத்₃யுதிம் ।
மரீசிபுத்ராந் மாரீசாநர்சிர்மாலாந் மஹாபுலாந் ॥
ருஷிபுத்ராம்ஸ்ச தாந் ஸர்வாந் ப்ரதீசீமாதி₃ஸத்₃தி₃ஸம் ॥ (4)

(அந்த ரிஷப மலைக்கு அப்பால், மண்ணுலகின் தெற்கு எல்லை இருக்கிறது.) அந்த எல்லை சூரிய-சந்திர-அக்னியைப் போல் தேஜஸ் படைத்த புண்ணியசாலிகளின் இருப்பிடம். அங்கே வெற்றி கொள்ள முடியாத சுவர்க்கத்தில் (தாம் செய்த கடுமையான தவத்தின் பயனாக) இடம் பெறும் மகத்தான பேறுபெற்றவர்கள் வசிக்கிறார்கள். (43)

அதற்கும் அப்பால், மிகவும் பயங்கரமான பித்ருலோகம் இருக்கிறது. அங்கே நீங்கள் யாரும் போகக்கூடாது. அந்த இடம் யமராஜனின் தலைநகரம். அங்கு அடர்த்தியான இருள் கவிந்திருப்பதால் செல்லுதற்கரியது. (44)

வீரர்களான வானரோத்தமர்களே! தெற்குத் திசையில் இவ்வளவு தூரம்தான் உங்களால் செல்லவோ, தேடவோ முடியும். அதற்குமப்பால், உயிர்ப்பிராணிகளால் செல்ல முடியாது. நான் சொல்லிய இவ்விடங்களிலெல்லாம் கட்டாயமாக தேடிப் பாருங்கள். அத்துடன், வேறு இடங்கள் உங்கள் கண்ணில்பட்டால் அங்கும் தேடிப் பார்த்து, சீதாதேவியின் இருப்பிடத்தைத் அறிந்துகொண்டு திரும்பி வரவேண்டும். (45,46)

ஒரு மாதம் முடிந்ததும், எல்லோருக்கும் முன்னதாகத் திரும்பிவந்து, 'கண்டேன், சீதையை!' என்று எவனொருவன் சொல்கிறானோ, அவன் சகல சுக போகங்களையும் எனக்கு நிகரான பெருமையையும் பெற்று இன்பமாகக் காலங்கழிப்பான். (அந்த அளவுக்கு நான் பரிசுகள் கொடுத்து பெருமைப்படுத்துவேன்.) (47)

அவனைக் காட்டிலும் பிரியமானவன் எனக்கு இல்லை; அவன், என் உயிரினும் மேலானவன்; அவன், பற்பல குற்றங்களைச் செய்தவனாக இருந்தாலும் (அவையனைத்தும் மன்னிக்கப்பட்டு), என்னுடைய மிக நெருங்கிய நண்பனாக ஆகிவிடுவான். (48)

நீங்கள் எல்லோரும் எல்லையற்ற உடல்வலிமையும் பேராற்றலும் கொண்டவர்கள்; சிறப்பான நற்பண்புகள் கொண்ட குடும்பங்களில் பிறந்தவர்கள். எந்த உபாயத்தை மேற்கொண்டால், மன்னரின் புதல்வியான சீதையைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமோ, அந்த வழியில் செயல்படத் தொடங்குங்கள்." (49)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்திரண்டு

மேற்குத் திசைக்கு அனுப்புவது

அந்த வானரர்களைத் தெற்குத் திசைக்கு அனுப்பிய பின்னர், மேகம் போல் கறுத்த சரீரத்தைக் கொண்ட சுஷேணன் என்ற சேனைத் தலைவனிடம் (பின்வருமாறு) கூறினான். (1)

சுஷேணன் என்ற சேனைத் தலைவன் தாரையின் தந்தை; சுகர்வனின் மாமனார். மகாபராக்கிரமசாலியான அவரை அணுகி, (வயது, உறவு காரணமாக) கைகூப்பி வணங்கிவிட்டுக் கூறினான்— (2)

“மகரிஷி மாரீசனின் மைந்தனும், மகாவீரர்களான உத்தம வானரர்களால் சூழப்பட்டவனும், இந்திரன் போல் ஒளிவீசுவனும், அறிவு-ஆண்மை நிறைந்தவனும், கருடனுக்கு ஒப்பான ஒளி (வேகம்) உடையவனுமான அர்ச்சிஷ்மான்; மரீசியின் ஏனைய புதல்வர்களான மாரீசர்கள் எனப்படும் பேராற்றலுடைய அர்ச்சிமாலர்கள் மற்றும் வானர வடிவிலிருந்த ரிஷிகுமாரர்கள் ஆகியோரை மேற்கே அனுப்பி வைத்தான். (3,4)

த்வாப்யாம் ஸதஸஹஸ்ராப்யாம் கபீநாம் கபிஸத்தமா: ।
ஸுஷேணப்ரமுக₂ யூயம் வைதே₃ஹீம் பரிமார்க்குத ॥ (5)

ஸுராஷ்ட்ராந் ஸஹபூஹ்லீகாஞ்சுரிராந் பீ₄மாந்ஸ்ததை₂வ ச ।
ஸ்பீ₂தாஞ்ஜநபத₃ந் ரம்யாந் விபுலாநி புராணி ச ॥ (6)

புந்நாகுகுஹநம் குக்ஷிம் வகுலோத்த₃தாலகாகுலம் ।
தத₂ா கேதகஷண்ட₃ாம்ஸ்ச மார்க்குத்₄வம் ஹரியூத₂பா: ॥ (7)

ப்ரத்யக்ஸ்ரோதோக்யமாஸ்சைவ நத்ய: ஸீதஜலா: ஸிவா: ।
தாபஸாநாமரண்யாநி காந்தாரா கிரயஸ்ச யே ॥
தத: ஸ்த₂லீம் மருப்ராயாமத்யுச்சஸிரஸ: ஸிலா: ॥ (8)

கிரிஜாலாவுருதாம் துர்க்காம் மார்க்குத்₄வம் பஸ்சிமாம் தி₃ஸம் ।
தத: பஸ்சிமமாஸாத்ய ஸமுத்₃ரம் த்₃ரஷ்டுமர்ஹத₂ ॥ (9)

திமிநக்ராயுதஜலமக்ஷோப்யமத₂ வாநரா: ।
தத: கேதகஷண்டே₃ஷு தமாலக₃ஹநேஷு ச ॥ (10)

கபயோ விஹரிஷ்யந்தி நாரிகேலவநேஷு ச ।
தத்ர ஸீதாம் ச மார்க்குத்₄வம் நிலயம் ராவணஸ்ய ச ॥ (11)

வேலாதநிவிஷ்டேஷு பர்வதேஷு வநேஷு ச ।
முரசீபத்தநம் சைவ ரம்யம் சைவ ஜடபுரம் ॥ (12)

அவந்தீமங்குலேபாம் ச தத₂ா சாலக்ஷிதம் வநம் ।
ராஷ்ட்ராணி ச விஸாலாநி பத்தநாநி ததஸ்தத: ॥ (13)

ஸிந்து₄ஸாகுரயோஸ்சைவ ஸங்குமே தத்ர பர்வத: ।
மஹாந் ஹேமகிரிர்நாம ஸதஸ்ருங்கே₃ா மஹாத்த₃ரும: ॥ (14)

தஸ்ய ப்ரஸ்தே₂ஷு ரம்யேஷு ஸிம்ஹா: பக்ஷக₃மா: ஸ்தி₂தா: ।
திமிமத்ஸ்யகஜாம்ஸ்சைவ நீ₃டாந்யாரோபயந்தி தே ॥ (15)

தாநி நீ₃டாநி ஸிம்ஹாநாம் கிரிஸ்ருங்கு₃தாஸ்ச யே ।
த்₃ருப்தாஸ்த்ருப்தாஸ்ச மாதங்காஸ்தோயத₃ஸ்வநநி:ஸ்வநா: ॥
விசரந்தி விஸாலோஸ்மிந்ஸ்தோயபூர்ணே ஸமந்தத: ॥ (16)

தஸ்ய ஸ்ருங்கு₃ம் தி₃வ:ஸ்பர்ஸம் காஞ்சநம் சித்ரபாத₃பம் ।
ஸர்வமாஸு விசேதவ்யம் கபிபி₄: காமரூபிபி₄: ॥ (17)

கோடிம் தத்ர ஸமுத்₃ரே து காஞ்சநீம் ஸதயோஜநாம் ।
து₃ர்த்₃ர்ஸாம் பாரியாத்ரஸ்ய க₃தா த்₃ரஷ்யத₂ வாநரா: ॥ (18)

வானரோத்தமர்களே! சுஷேணனைத் தலைவனாகக் கொண்ட நீங்கள் இருநூறாயிரம் வானர்களுடன் சென்று சீதையைத் தேடுங்கள். (5)

வானர வீரர்களே! ஸௌராஷ்டிரம், பாஹ்லீகம், சூரம், பீமம் மற்றும் வளப்பமும் வனப்பும் கொண்ட நாடுகளையும் செல்வச் செழிப்பான நகரங்களையும் புன்னாகம், மகிழம், உத்தாலகம் ஆகிய மரங்கள் நிறைந்த குகை நாட்டையும் கரைகளில் தாழை வனங்களையுடைய மேற்கு நோக்கி ஓடுகின்ற, தெளிந்த, குளிர்ச்சியான நீருடைய நதிகளின் கரைகளில் அமைந்துள்ள முனிவர்களின் ஆசிரமங்களையும் நகரங்களையும் ஆங்காங்கு உள்ள காடு-மலைகளையும் அலசிப் பாருங்கள். அதன் பின்னர், மேற்றிசையில் பாலைவனம் இருக்கிறது; மிக உயரமான முகடுகளைக் கொண்ட மலைகளும் கடந்து செல்வதற்கரியதான மலைத்தொடர்களும் நீங்கள் தேடுவதற்குரிய இடங்கள். (6-8)

அதற்கும் மேற்கே, திமிங்கிலம்-முதலைகள் வாழ்வதும் குறைவுபடாததுமான (மிக ஆழமானதுமான) மேற்குக் கடலைக் காண்பீர்கள். அதன் கரையில் தாழைவனங்களிலும் தமால மரங்கள் நிறைந்த காடுகளிலும் தென்னந்தோப்புகளிலும் வானர்கள் (நீங்கள்) உற்சாகமாக சுற்றித் திரியலாம். கடற்கரையில் இருக்கின்ற மலை-காடுகளிலும் முரசீ நகரம், அழகியதான ஜட நகரம், அவந்தியிலும் (இது வேறோர் அவந்தி; மோக்ஷபுரி ஏழில் சேர்ந்தது அல்ல.) அங்கலேபா என்ற நகரத்திலும் அலக்ஷிதம் என்ற காட்டிலும் மற்றும் பரந்து விரிந்திருக்கும் நாடுகள்-நகரங்களிலும் ஆங்காங்கேயுள்ள மற்ற இடங்களிலும் இராவணன் இருக்குமிடத்தையும் சீதையையும் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். (9-13)

சிந்து நதியும் கடலும் சங்கமமாகுமிடத்தில் நூறு முகடுகளைக் கொண்டதும், மாபெரும் மரங்கள் நிறைந்ததுமான உன்னதமான ஹேமகிரி என்ற மலை இருக்கிறது. (14)

வனப்புடன் விளங்கும் அந்த மலையின் தாழ்வரைகளில், இறக்கைகளுடைய சிம்ஹம் என்ற பெரிய பறவைகள் வசிக்கின்றன. அவைகள், (கடலிலுள்ள) மிகப்பெரிய மீன்களையும் (தரையிலுள்ள) யானைகளையும் (கவர்ந்து சென்று,) தம்முடைய கூடுகளில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கின்றன. (15)

பெருவடிவுடைய சிம்ஹம் என்ற அந்தப் பறவைகள் வசிக்கும் பறவைக்கூடுகள் மலைச்சிகரங்களில் அமைந்துள்ளன. அங்கே எடுத்துச் செல்லப்பட்ட யானைகள் (சுதந்திரமாக விடப்பட்டதால்) மகிழ்ச்சியும் செருக்கும் கொண்டவைகளாக, மேக கர்ஜனை போல் பேரொலி எழுப்பிக் கொண்டு, தண்ணீர் நிறைந்த விசாலமான பள்ளத்தாக்குகளின் எல்லாப்புறங்களிலும் திரிகின்றன. (16)

பல்வகையான மரங்கள் அடர்ந்ததும், பொன்மயமானதும், வானத்தைத் தொடுமளவுக்கு உயர்ந்து விளங்குவதுமான அந்த மலை, நினைத்த உருவம் எடுக்கவல்ல வானர்களால் வேகமாக தேடத்தக்கது. (17)

அங்கிருந்து தொடர்ந்து சென்றால், கடலின் நடுவில் பாரியாத்ரம் என்ற மலையின் பொற்சிகரத்தைக் காணலாம். அது நூறு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளது; பிறரால் பார்க்கவொண்ணாதது. வானர்களே! நீங்கள் அங்கேயும் சென்று தேடுங்கள். (18)

கோட்யஸ்தத்ர சதுர்விம்ஸத்குந்த₄ர்வாணாம் தரஸ்விநாம் ।
வஸந்த்யக்₃நிநிகாஸாநம் மஹதாம் காமரூபிணாம் ॥ (19)

பாவகார்சி:ப்ரதீகாஸா: ஸமவேதா: ஸஹஸ்ரஸ: ।
நாத்யாஸாத்யிதவ்யாஸ்தே வாநரா பீ₄மவிக்ரமா: ॥
நாதேயம் ச ப₂லம் தஸ்மாத்தே₃ஸாத்தகிஞ்சித்ப்லவங்குமா: ॥ (20)

து₃ராஸது₃ா ஹி தே வீரா: ஸத்த்வவந்தோ மஹாபு₃லா: ।
ப₂லமூலாநி தே தத்ர ரக்ஷந்தே பீ₄மவிக்ரமா: ॥ (21)

தத்ர யத்நஸ்ச கர்தவ்யோ மார்கி₃தவ்யா ச ஜாநகீ ।
ந ஹி தேப்₄யோ ப₄யம் கிஞ்சித்கபித்வமநுவர்ததாம் ॥ (22)

தத்ர வைது₃ர்யவர்ணாபே₄ா வஜ்ரஸம்ஸ்த₂ாநஸம்ஸ்தி₂த: ।
நாநாத்₃ருமலதாகீர்ணோ வஜ்ரோ நாம மஹாகி₃ரி: ॥ (23)

ஸ்ரீமாந் ஸமுதி₃தஸ்தத்ர யோஜநாநாம் ஸதம் ஸமம் ।
கு₃ஹாஸ்தத்ர விசேதவ்யா: ப்ரயத்நேந ப்லவங்குமா: ॥ (24)

சதுர்பு₄ாகே₃ ஸமுத்₃ரஸ்ய சக்ரவாந்நாம பர்வத: ।
தத்ர சக்ரம் ஸஹஸ்ராரம் நிர்மிதம் விஸ்வகர்மணா ॥ (25)

தத்ர பஞ்சஜநம் ஹத்வா ஹயக்₃ரீவம் ச து₃ாநவம் ।
ஆஜஹார ததஸ்சக்ரம் ஸங்க₂ம் ச புருஷோத்தம: ॥ (26)

தஸ்ய ஸாநுஷு சித்ரேஷு விஸாலாஷு கு₃ஹாஸு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதே₃ஹ்யா மார்கி₃தவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (27)

யோஜநாநி சது:ஷஷ்டிர்வராஹோ நாம பர்வத: ।
ஸுவர்ணஸ்ருங்கு: ஸுஸ்ரீமாநக₃ாதே₄ வருணாலயே ॥ (28)

தத்ர ப்ராக்₃ஜ்யோதிஷம் நாம ஜாதரூபமயம் புரம் ।
யஸ்மிந் வஸதி து₃ஷ்டாத்மா நரகோ நாம து₃ாநவ: ॥ (29)

தத்ர ஸாநுஷு சித்ரேஷு விஸாலாஸு கு₃ஹாஸு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதே₃ஹ்யா மார்கி₃தவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (30)

தமதிக்ரம்ய ஸைலேந்த்₃ரம் காஞ்சநாந்தரநிர்₃த₃ர: ।
பர்வத: ஸர்வஸௌவர்ணோ து₄ாராப்ரஸ்ரவணாயுத: ॥ (31)

தம் க₃ஜாஸ்ச வராஹாஸ்ச ஸிம்ஹா வ்யாக்₄ராஸ்ச ஸர்வத: ।
அபி₄க₃ர்ஜந்தி ஸததம் தேந ஸப்₃தே₃ந து₃ர்பிதா: ॥ (32)

யஸ்மிந் ஹரிஹய: ஸ்ரீமாந் மஹேந்த்₃ர: பாகஸாஸந: ।
அபி₄ஷித்த: ஸுரை ராஜா மேக₄வாந்நாம பர்வத: ॥ (33)

அங்கு மிகவும் வலிமை பெற்றவர்களும், அக்னியைப் போல் ஜொலிப்பவர்களும், மிக உயர்ந்தவர்களும், இஷ்டப்பட்ட உருவம் எடுக்கக்கூடியவர்களுமான இருபத்துநான்கு கோடி கந்தர்வர்கள் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வானர்கள் (அதாவது நீங்கள்) பேராற்றல் உடையவர்கள்தான் என்றாலும், அக்னியைப் போல் சுடரொளி படைத்தவர்களும், பல்வேறு இடங்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கில் அங்கே வந்து கூடியிருக்கின்றவர்களுமான அவர்களை நெருங்கவே கூடாது. அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள மரங்களிலிருந்து ஒரு பழத்தைக்கூட வானர்கள் எடுக்கக்கூடாது. (19,20)

ஏனென்றால், உடல்பலம் கொண்டவர்களும் பேராண்மை உடைய சூரர்களுமான அவர்கள் யாராலும் வெல்ல முடியாதவர்கள். அளவுகடந்த பராக்கிரமமுடைய அவர்கள், அங்குள்ள பழங்களைக் காவல் காக்கிறார்கள். (21)

அந்த இடத்திலும் மிகவும் முயற்சி செய்து ஜானகியைத் தேடவேண்டும். வானர்களின் இயல்பான சஞ்சலத்தன்மையால் அங்குமிங்கும் ஓடித்திரியும் நீங்கள், அந்த கந்தர்வர்களைக் கண்டு பயப்பட வேண்டாம். (22)

(கடலில், பாரியாத்ர மலையை அடுத்து) வைடூர்யம் போல் நீல ஒளி வீசுவதும், வஜ்ராயுதம் போல் உறுதி வாய்ந்ததும் பற்பல மரம்-செடி-கொடிகள் வியாபித்திருக்கும் 'வஜ்ரம்' என்ற பெயருள்ள மலை இருக்கிறது. (23)

அழகான அந்த மலை நூறு யோஜனை நீளமும், அதே அளவு அகலமும் கொண்டு சதுரமாக விளங்குகிறது. வானர்களே! அங்கேயுள்ள குகைகளிலும் நீங்கள் கவனமாகத் தேடவேண்டும். (24)

சமுத்திரத்தின் நான்காவது பகுதியில் சக்ரவான் என்ற மலை இருக்கிறது. அங்கு, ஆயிரம் ஆரங்களைக் கொண்ட (ஸஹஸ்ரார) சக்கரம், விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. (25)

அந்த இடத்தில், பஞ்சஜனன்-ஹயக்ரீவன் என்ற இரு அசுரர்களைக் கொன்று, பாஞ்சஜன்யம் என்ற சங்கினையும், சுதர்சனம் என்ற சக்கரத்தையும் புருஷோத்தமரான ஸ்ரீவிஷ்ணு கைப்பற்றினார். 'சக்ரவான்' என்ற மலையின் விசித்திரமான சிகரங்களிலும் விசாலமான குகைகளிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும், இராவணனையும் சீதாதேவியையும் தேட வேண்டும். (26,27)

அதைக் கடந்து சென்றால், ஆழங்காணமுடியாத பெருங்கடலில், பொற்சிகரங்களை உடையதும் பெரும் வனப்புடன் விளங்குவதும் அறுபது யோஜனை பரப்பளவுள்ளதுமான வராகமலை இருக்கிறது. அங்கே, கொடியவனான நரகன் என்ற அசுரன் வசிக்கும், பொன்மயமான பிராக்ஜோதிஷம் என்ற நகரம் இருக்கிறது. (28,29)

அங்கு, விசித்திரமான சிகரங்களிலும் விசாலமான குகைகளிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும் இராவணனையும் சீதாதேவியையும் தேட வேண்டும். (30)

பெருமைமிக்க அந்த மலையைக் கடந்து சென்றால், பொன்மயமான உட்புறத்தையுடைய குகைகள் மற்றும் எப்போதும் நீர்ப்பெருக்கெடுத்தோடும் மலையருவிகள் உடைய 'ஸர்வஸௌவர்ணம்' என்ற மலை இருக்கிறது. (31)

அங்கு, நீர்வீழ்ச்சிகளின் பேரிரைச்சலைக் கேட்டு, (இதைவிடப் பேரொலி என்னால் எழுப்பமுடியும்! என்ற) செருக்குக்கொண்ட யானைகள், பன்றிகள், சிங்கங்கள், புலிகள் முதலியன எப்போதும் எல்லா இடங்களிலும் எதிர்க்குரலாய் கர்ஜிக்கின்றன. (32)

(அடுத்ததாக) மேகவான் என்ற மலை இருக்கிறது. அந்த மலையில்தான், பச்சைநிறக் குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தை உடையவனும், பாகன் என்ற அசுரனைக் கொன்றவனும், வீரத்திரு பொருந்தியவனுமான இந்திரன், தேவர்களால் தங்கள் மன்னனாக முடிசூட்டப் பெற்றான். (33)

- தமதிக்ரம்ய ஸைலேந்த்ரம் மஹேந்த்ரபரிபாலிதம் ।
ஷஷ்டிம் கி₃ரிஸஹஸ்ராணி காஞ்சநாநி க₃மிஷ்யத₂ ॥ (34)
- தருணாதி₃த்யவர்ணாநி ப்₄ராஜமாநாநி ஸர்வத: ।
ஜாதரூபமயைர்வ்ருசை: ஸோபி₄தாநி ஸுபுஷ்பிதை: ॥ (35)
- தேஷாம் மத்₄யே ஸ்தி₂தோ ராஜா மேருருத்தரபர்வத: ।
ஆதி₃த்யேந ப்ரஸந்நேந ஸைலோ துத்தவர: புரா ॥ (36)
- தேநைவமுத்த: ஸைலேந்த்ர: ஸர்வ ஏவ த்வத்யாஸ்ரயா: ।
மத்ப்ரஸாத்யா₃த்ய₄விஷ்யந்தி தி₃வா ராத்ரௌ ச காஞ்சநா: ॥ (37)
- த்வயி யே சாபி வத்ஸ்யந்தி தே₃வக₃ந்த₄ர்வத்யாநவா: ।
தே ப₄விஷ்யந்தி ரக்தாஸ்ச ப்ரப₄யா காஞ்சநப்ரப₄: ॥ (38)
- விஸ்வே தே₃வாஸ்ச மருதோ வஸவஸ்ச தி₃வௌகஸ: ।
ஆக₃ம்ய பஸ்சிமாம் ஸந்த₄யாம் மேருமுத்தரபர்வதம் ॥ (39)
- ஆதி₃த்யமுபதிஷ்ட₂ந்தி தைஸ்ச ஸுர்யோபி₄பூஜித: ।
அத்₃ருஸ்ய: ஸர்வபூ₄தாநாமஸ்தம் க₃ச்ச₂தி பர்வதம் ॥ (40)
- யோஜநாநாம் ஸஹஸ்ராணி த₃ஸ தாநி தி₃வாகர: ।
முஹுர்தார்தே₄ந தம் ஸீக்₄ரமபி₄யாதி ஸிலோச்சயம் ॥ (41)
- ஸ்ருங்கே₃ தஸ்ய மஹத்₃தி₃வ்யம் ப₄வநம் ஸுர்யஸந்நிப₄ம் ।
ப்ராஸாத₃க₃ணஸம்பூ₄த₄ம் விஹிதம் விஸ்வகர்மணா ॥ (42)
- ஸோபி₄தம் தருபி₄ஸ்சித்ரைநாநாபக்ஷிஸமாகுலை: ।
நிகேதம் பாஸஹஸ்தஸ்ய வருணஸ்ய மஹாத்மந: ॥ (43)
- அந்தரா மேருமஸ்தம் ச தாலோ த₃ஸஸிரா மஹாந் ।
ஜாதரூபமய: ஸ்ரீமாந் ப்₄ராஜதே சித்ரவேதி₃க: ॥ (44)
- தேஷு ஸர்வேஷு து₃ர்கே₃ஷு ஸர:ஸு ச ஸரித்ஸு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதே₃ஹ்யா மார்கி₃தவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (45)
- யத்ர திஷ்ட₂தி த₄ர்மாத்மா தபஸா ஸ்வேந ப₄வித: ।
மேருஸாவர்ணரித்யேவ க்₂யாதோ வை ப்₃ரஹ்மணா ஸம: ॥ (46)
- ப்ரஷ்டவ்யோ மேருஸாவர்ணர்மஹர்ஷி: ஸுர்யஸந்நிப₄: ।
ப்ரணமய ஸிரஸா பூ₄மௌ ப்ரவ்ருத்திம் மைதி₂லீம் ப்ரதி ॥ (47)
- ஏதாவஜ்ஜீவலோகஸ்ய ப₄ஸ்கரோ ரஜநீக்ஷயே ।
க்ருத்வா விதிமிரம் ஸர்வமஸ்தம் க₃ச்ச₂தி பர்வதம் ॥ (48)
- ஏதாவத்₃வாநரை: ஸக்யம் க₃ந்தும் வாநரபுங்க₃வா: ।
அப₄ஸ்கரமமர்யாத₃ம் ந ஜாநீமஸ்தத: பரம் ॥ (49)

அமரர்கோன் இந்திரனால் பாதுகாக்கப்படும் உன்னதமான மேககிரியைக் கடந்து சென்றால், பொன்மயமான அறுபதினாயிரம் மலைகளைக் காண்பீர்கள். அவைகளின் எல்லாப் பக்கங்களும் இளஞ்சூரியனைப் போல் செவ்வண்ணமாய் விளங்குகின்றன; அழகிய மலர்களைக் கொண்ட தங்கத் தருக்கள் அவ்விடத்தின் வனப்பைக் கூட்டுகின்றன. (34,35)

அந்த (அறுபதினாயிரம்) மலைகளின் நடுவில், பர்வதராஜன் போன்று மேருமலை விளங்குகிறது. (இது வேறொரு மேருமலை.) முன்னொரு காலத்தில், அகமகிழ்ந்த சூரியன் அந்த மலைக்கு ஒரு வரம் கொடுத்திருந்தான். 'எவனொருவன் இரவு-பகலாய் உன்னிடத்திலேயே இருந்து வருகிறானோ, அவன் என்னுடைய அருளால் பொன்வண்ணமாக ஆகிவிடுவான். தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், அசுரர்கள் - இவர்களில் யாராக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் தங்கத்தைப் போல் ஒளிவீசுபவர்களாகவும், என்னுடைய பக்தர்களாகவும் ஆகிவிடுவார்கள்' என்ற வரத்தைக் கொடுத்திருந்தார். (36-38)

விசுவேதேவர்கள், மருத்துக்கள், வசுக்கள் மற்றும் சுவர்க்கவாசிகள் (தினந்தோறும்) மாலை அந்திவேளையில், உத்தமமான மேருமலைக்கு வந்து சூரியனை நன்றாகப் பூஜித்து அனுப்பி வைக்கிறார்கள். சூரியன் எந்தப் பிராணிகளின் கண்ணிலும் படாமல் அஸ்தகிரிக்குச் செல்கிறது. (39,40)

சூரியபகவான், பத்தாயிரம் யோஜனைகளுக்கு அப்பாலுள்ள அஸ்தகிரியை அரை முகூர்த்தத்திற்குள்ளாகவே சென்றடைகிறார். (41)

அந்த மலையின் சிகரத்தில், உன்னதமானதும் காணற்கரியதும் சூரியனைப்போல் ஒளிவீசுகின்ற மாளிகைக் கூட்டங்கள் நிறைந்ததும், விசுவகர்மாவினால் உருவாக்கப்பட்டதும், பல்வகைப் பறவைகள் கூட்டமாக வாழ்கின்ற மரங்களால் அழகு செய்யப்பட்டதும், பாசத்தைக் கையில் தாங்கிய மகாத்மா வருணனுடைய இருப்பிடமான ஒரு பெரிய மாளிகை இருக்கிறது. (42,43)

மேருமலைக்கும் அஸ்தகிரிக்கும் இடையே பத்துக்கிளைகளை உடையதும் பொன்மயமானதுமான ஒரு பெரிய பனைமரம், விசித்திரமான மேடையீது நிலைநிறுத்தப்பட்டதாக விளங்குகிறது. (44)

அங்குள்ள கோட்டைகளிலும் எல்லாப் பொய்கைகளிலும் நதிக்கரைகளிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும், இராவணனையும் சீதையையும் தேடிப் பார்க்க வேண்டும். (45)

மேருமலையில், தன்னுடைய தவத்தின் மகிமையால் மிக உயர்ந்த நிலையை அடைந்துள்ளவரும், பிரும்மாவுக்கு நிகரான ஆற்றலும் புகழும் பெற்றவருமான மேருஸாவர்ணி என்ற மாமுனிவர் இருந்து கொண்டிருக்கிறார். (46)

பகலவனுக்கு நிகரான ஒளிவீசும் மாமுனிவர் மேருஸாவர்ணியின் முன்பு, தலை தரையில் படும்படி வணங்கி நமஸ்கரித்து, சீதையைப் பற்றிய தகவல் ஏதேனும் அவருக்குத் தெரியுமா? என்று கேட்கவேண்டும். (47)

(கடந்து போன) இரவின் முடிவில் (கிழக்கில்) முளைத்தெழுந்த சூரியன், உயிர்ப்பிராணிகள் நிறைந்த இவ்வுலகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் இருளை நீக்கிவிட்டு (உலகைப் பிரகாசிக்கச் செய்து), கடைசியில் அஸ்தகிரியை அடைகிறார். (48)

வானரோத்தமர்களே! வானரர்களால் இந்த எல்லை வரையில்தான் செல்லமுடியும். அதற்குமப்பால், சூரியனும் (சூரிய ஒளியும்) இல்லை; ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நாடுகளும் இல்லாததால், அதைப் பற்றிய விபரங்களை நாம் அறியோம். (49)

அதி₄க்₃ம்ய து வைதே₃ஹீம் நிலயம் ராவணஸ்ய ச ।
அஸ்தம் பர்வதமாஸாத்ய பூர்ணே மாஸே நிவர்த்தத ॥ (50)

ஊர்த்₄வம் மாஸாந்ந வஸ்தவ்யம் வஸந் வத்₄யோ ப₄வேந்மம ।
ஸஹைவ ஸுரோ யுஷ்மாபி₄: ஸ்வஸுரோ மே க₃மிஷ்யதி ॥ (51)

ஸ்ரோதவ்யம் ஸர்வமேதஸ்ய ப₄வத்₃பி₄ர்தி₃ஷ்டகாரிபி₄: ।
குருரேஷ மஹாப₃ஹு: ஸ்வஸுரோ மே மஹாப₃ல: ॥ (52)

ப₄வந்தஸ்சாபி விக்ராந்தா: ப்ரமாணம் ஸர்வகர்மஸு ।
ப்ரமாணமேநம் ஸம்ஸ்த₂ாப்ய பஸ்யத்₄வம் பஸ்சிமாம் தி₃ஸம் ॥ (53)

த்₃ருஷ்டாயாம் து நரேந்த்₃ரஸ்ய பத்ந்யாமமிததேஜஸ: ।
க்ருதக்ருத்யா ப₄விஷ்யாம: க்ருதஸ்ய ப்ரதிகர்மணா ॥ (54)

அதோ₅ந்யத₃பி யத்கிஞ்சித்கார்யஸ்யாஸ்ய ஹிதம் ப₄வேத் ।
ஸம்ப்ரத₄ார்ய ப₄வத்₃பி₄ஸ்ச தே₃ஸகாலார்த₂ஸம்ஹிதம் ॥ (55)

தத: ஸுஷேணப்ரமுக₂ா: பலவங்குமா:
ஸுக்₃ரீவவாக்யம் நிபுணம் நிஸம்ய ।
ஆமந்தர்ய ஸர்வே ப்லவக₃ாதி₄பம் தே
ஜக்₃முர்தி₃ஸம் தாம் வருணாபி₄குப்தாம் ॥ (56)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்₃விசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

த்ரிசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃:

உதீ₃சிப்ரேஷணம்

தத: ஸந்தி₃ஸ்ய ஸுக்₃ரீவ: ஸ்வஸுரம் பஸ்சிமாம் தி₃ஸம் ।
வீரம் ஸதவலிம் நாம வானரம் வானரர்ஷப₄: ॥ (1)

உவாச ராஜா த₄ர்மக்ரு: ஸர்வவானரஸத்தமம் ।
வாக்யமாத்மஹிதம் சைவ ராமஸ்ய ச ஹிதம் தத₂ா ॥ (2)

வ்ருத: ஸதஸஹஸ்ரேண த்வத்₃வித₄ாநாம் வநௌகஸாம் ।
வைவஸ்வதஸுதை: ஸார்த₄ம் ப்ரதிஷ்ட₂ஸ்வ ஸ்வமந்த்ரிபி₄: ॥ (3)

தி₃ஸம் ஹ்யுதீ₃சீம் விக்ராந்தாம் ஹிமஸைலாவதம்ஸகாம் ।
ஸர்வத: பரிமர்க்₃த்₄வம் ராமபத்நீமநிந்தி₃தாம் ॥ (4)

அஸ்மிந் கார்யே விநிர்வ்ருத்தே க்ருதே த₃ாஸரதே₂: ப்ரியே ।
ருணாந்முக்தா ப₄விஷ்யாம: க்ருதார்த₂ார்த₂வித₃ாம் வரா: ॥ (5)

அஸ்தகிரி வரையில் சென்று, இராவணனுடைய இருப்பிடத்தையும், வைதேகியைப் பற்றிய தகவல்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு, ஒரு மாத காலம் முடிவதற்குள் திரும்பி வந்து சேருங்கள். (50)

ஒரு மாதத்திற்குமேல் யாரும் தாமதிக்கக் கூடாது. தாமதமாக வருபவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படும். உங்களுடன்கூட மாவீரராகிய என்னுடைய மாமனார் வருவார். (51)

இவருடைய உத்தரவுகளைக் கவனமாகக் கேட்டு, அவர் மனங்கோணாத வகையில் நீங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டும். என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய மாமனாராகிய இவர் (சுஷேணன்), உடல் வலிமையும் தோள் வலிமையும் பெற்றவர். (52)

நீங்களெல்லோரும் கூட பராக்கிரமம் பொருந்தியவர்கள்தாம்; எல்லாக் காரியங்களிலும் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்கள். (என்றாலும்,) இவரைத் தலைவராகக் கொண்டு, மேற்குத் திசையில் தேடிப் பாருங்கள். (53)

எல்லையற்ற பேராற்றல் கொண்ட மன்னருடைய (இராமனுடைய) பத்தினி கண்டுபிடிக்கப்பட்டால், அவர் செய்த மாபெரும் உதவிக் கேற்ற கைம்மாறு செய்தவர்களாக, செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்து முடித்துவிட்டவர்களாக ஆவோம். (54)

ஆகவே, (இப்போது நான் சொல்லியது மட்டுமில்லாமல்) நாம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் காரியத்தின் வெற்றிக்கு ஏற்றதான வேறு உபாயங்கள் தோன்றினால், இடம்-காலம்-பயன் ஆகியவற்றை அனுசரித்து, அவைகளையும் மேற்கொள்ளுங்கள்.” (55)

சுகரீவனுடைய சிறப்பான சொற்களைக் கேட்ட, சுஷேணன் முதலிய வானரர்கள் மற்றும் வானர முக்கியஸ்தர்கள் எல்லோரும் அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, வருண பகவானால் பாதுகாக்கப்படும் (மேற்குத்) திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். (56)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

**ஸர்க்கம் : நாற்பத்து மூன்று
வடக்கில் சேனைகளை அனுப்புவது**

இவ்விதமாக, தன்னுடைய மாமனாரை மேற்குத் திசைக்கு அனுப்பிவிட்டு, வானரோத்தமனும் வானரர்களுக்குத் தலைவனும் உலகின் எல்லாப் பகுதிகளைப் பற்றியும் அறிந்தவனுமான சுகரீவன், வீரமிக்க சதபலி என்ற வானரனை அழைத்தான். தனக்கும் இராமனுக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (1,2)

“உனக்கு நிகரான வீரர்களான லட்சம் வானரர்களுடனும், யமதருமனின் (அம்சமாகத் தோன்றிய) புத்திரர்களான உன்னுடைய அமைச்சர்களுடனும் புறப்படு. (3)

இமயமலையைத் தலையணியாகக் கொண்டதும் பரந்து விரிந்து விளங்குவதுமான வடக்குத் திசையில், எல்லா இடங்களிலும், மதிப்பிற்குரிய இராமபத்தினியை நன்றாகத் தேடவேண்டும். (4)

செய்நன்றியின் இன்றியமையாமையை நன்கு அறிந்தவர்களே! ஸ்ரீராமனுடைய நோக்கம் கைகூடப் பெற்று, (சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும்) அருஞ்செயல் வெற்றியடைந்தால் (இராமனுக்குச் செய்ய வேண்டிய) நன்றிக்கடனிலிருந்து விடுபட்டவர்களாவோம். (5)

க்ருதம் ஹி ப்ரியமஸ்மாகம் ராக₄வேண மஹாத்தமநா ।
தஸ்ய சேத்ப்ரதிகாரோஸ்தி ஸப₂லம் ஜீவிதம் ப₄வேத் ॥ (6)

அர்தி₂ந: கார்யநிர்வ்ருத்திமகர்துரபி யஸ்சரேத் ।
தஸ்ய ஸ்யாத்ஸப₂லம் ஜந்ம கிம் புந: பூர்வகாரிண: ॥ (7)

ஏதாம் ப₃த்₃தி₄ம் ஸமாஸ்த₂ாய த்₃ருஸ்யதே ஜாநகீ யத₂ா ।
தத₂ா ப₄வத்₃பி₄: கர்தவ்யமஸ்மத்ப்ரியஹிதைஷிபி₄: ॥ (8)

அயம் ஹி ஸர்வபூ₄தாநாம் மாந்யஸ்து நரஸத்தம: ।
அஸ்மாஸு சாக்₃தப்ரீதீ ராம: பரபுரஞ்ஜய: ॥ (9)

இமாநி வநது₃ர்க்₃ாணி நத்₃ய: ஸைலாந்தராணி ச ।
ப₄வந்த: பரிமார்க்₃ந்து ப₃த்₃தி₄விக்ரமஸம்பத₃ா ॥ (10)

தத்ர ம்லேச்ச₂ாந் புளிந்த₃ாந்ஸ்ச ஸூரஸேநாம்ஸ்ததை₂வ ச ।
ப்ரஸ்த₂லாந் ப₄ரதாம்ஸ்சைவ குரூம்ஸ்ச ஸஹ மத்₃ரகை: ॥ (11)

காம்பே₃ாஜாந் யவநாம்ஸ்சைவ ஸகாநாரட்டகாநபி ।
ப₃ாஹ்லீகாந்ருஷிகாம்ஸ்சைவ பெளரவாநத₂ டங்கணாந் ॥ (12)

சீநாந் பரமசீநாம்ஸ்ச நீஹாராம்ஸ்ச புந: புந: ।
அந்விஷ்ய த்₃ரத₃ாம்ஸ்சைவ ஹிமவந்தம் விசிந்வத₂ ॥ (13)

லோத்₄ரபத்₃மகஷண்டே₃ஷு தே₃வத₃ாருவநேஷு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதே₃ஹ்யா மார்கி₃தவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (14)

தத: ஸோமாஸ்ரமம் க்₃த்வா தே₃வக்₃ந்த₄ர்வஸேவிதம் ।
காலம் நாம மஹாஸாநும் பர்வதம் தம் க்₃மிஷ்யத₂ ॥ (15)

மஹத்ஸு தஸ்ய ஸ்ருங்கே₃ஷு நிர்த₃ரேஷு குஹாஸு ச ।
விசிநுத்₄வம் மஹாப₄ாக்₃ாம் ராமபத்நீமநிந்தி₃தாம் ॥ (16)

தமதிக்ரம்ய ஸைலேந்த்₃ரம் ஹேமக்₃ர்ப₄ம் மஹாகி₃ரிம் ।
தத: ஸுத்₃ர்ஸநம் நாம க்₃ந்நுமர்ஹத₂ பர்வதம் ॥ (17)

ததோ தே₃வஸகே₂ா நாம பர்வத: பதக்₃ாலய: ।
நாநாபக்ஷிக்₃ணாகீர்ணோ விவித₄த்₃ருமபூ₄ஷித: ॥ (18)

தஸ்ய காநநஷண்டே₃ஷு நிர்ஜரேஷு குஹாஸு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதே₃ஹ்யா மார்கி₃தவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (19)

தமதிக்ரம்ய சாகாஸம் ஸர்வத: ஸதயோஜநம் ।
அபர்வதநதீ₃வ்ருக்ஷம் ஸர்வஸத்த்வவிவர்ஜிதம் ॥ (20)

தம் து ஸீக்₄ரமதிக்ரம்ய காந்தாரம் ரோமஹர்ஷணம் ।
கைலாஸம் பாண்ட₃ரம் ஸைலம் ப்ராப்ய ஹ்ருஷ்டா ப₄விஷ்யத₂ ॥ (21)

மகாத்மா இராமன், நமக்குப் பேருதவி செய்திருக்கிறார். அவருக்கு நாம் கொஞ்சமாவது பிரதிஉபகாரம் செய்தால், வாழ்வின் பயனைப் பெற்றவர்களாக ஆவோம். (6)

முன்னர், எந்த உதவியும் செய்யாத ஒருவன் வந்து உதவி செய்யும்படி பிரார்த்திக்கும் போது, அவனுக்கு நாம் உபகாரம் செய்தால், இந்தப் பிறவி பயனுடையதாகும் என்னும் போது, முன்பே உதவி செய்தவனுக்குப் பிரதிஉபகாரம் செய்வதன் அவசியத்தைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? (7)

இந்த நற்சிந்தனையை மனத்தில் உறுதியாக வைத்துக்கொண்டு, எனக்கு இஷ்டமானதையும் நன்மையையும் விரும்பும் நீங்கள், எந்த உபாயத்தை மேற்கொண்டால் ஜானகிதேவி கண்டுபிடிக்கப்படுவாரோ, அவ்வாறு செய்யுங்கள். (8)

புருஷோத்தமரும், எதிரிகளின் நகரங்களைக் கைப்பற்றுபவருமான ஸ்ரீராமன், எல்லா உயிர்ப்பிராணிகளாலும் வணங்கத்தக்கவர்; குறிப்பாக, நம்மிடம் பேரன்பு வைத்திருப்பவர். (9)

நீங்கள், அறிவையும் ஆண்மையையும் துணையாகக் கொண்டு (நீங்கள் செல்லும் பாதையிலுள்ள) காடுகள், கோட்டைகள், நதிக்கரைகள், மலைப்பிரதேசங்களில் திரிந்து தேடுங்கள். (10)

வடக்குத் திசையிலுள்ள மிலேச்சம், புளிந்தம், சூரஸேனம், ப்ரஸ்தலம், பரதம், குரு, மத்ரம், காம்போஜம், யவனம், சகம், ஆரட்டகம், பாஹ்லீகம், ரிஷிகம், பௌரவம், டங்கணம், சீனம், பரமசீனம், நீஹாரம் என்ற நாடுகளையும் நகரங்களையும் நன்றாக மீண்டும் மீண்டும் அலசிப் பார்த்துவிட்டு, தரதம் என்ற நாட்டிலும் இமாலயத்திலும் தேடிப் பாருங்கள். (11-13)

அங்குள்ள லோத்ரம், பத்மகம் ஆகிய மரங்கள் கூட்டமாக வளர்ந்திருக்கும் இடங்களிலும், தேவதாரு காடுகளிலும், மற்றுமுள்ள இடங்களிலும் இராவணனையும் சீதையையும் தேடுங்கள். (14)

தேவ-கந்தர்வர்கள் வந்து தங்கிச் செல்கிற ஸோமாசிரமம் என்ற இடத்தை அடைவீர்கள். பின்னர், உயர்ந்த சிகரங்களைக் கொண்ட காலம் என்ற மலையைச் சென்றடைவீர்கள். (15)

உயரமான அந்த மலையின் முகடுகளிலும் நீரருவிப் பகுதிகளிலும் குகைகளிலும், பெரும் புண்ணியவதியும் குற்றமற்றவளுமான இராமபத்தினியைத் தேடிப் பாருங்கள். (16)

தங்கச் சுரங்கங்களைக் கொண்ட மாமலையான 'காலம்' என்ற சிறப்பான குன்றத்தைக் கடந்து சென்று சுதர்சனம் என்ற பெயர் கொண்ட பர்வதத்தை அடைவீர்கள். (17)

அதைக் கடந்து செல்வீர்களேயானால், பறவைகளுக்கு இருப்பிடமானதும், பலவகையான பறவைகள் நிறைந்திருப்பதும் பலவகையான மரங்களால் அழகு பெற்று விளங்குவதுமான 'தேவஸகம்' என்ற மலையைக் காண்பீர்கள். (18)

அங்குள்ள அடர்த்தியான காடுகளிலும் அருவிகளிலும் குகைகளிலும், சீதையையும் இராவணனையும் தேடவேண்டும். (19)

அதைக் கடந்து நான்கு புறங்களிலும் நூறு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதும் மலைகள், ஆறுகள், மரங்கள் இல்லாததும் உயிர்ப்பிராணிகள் எவையும் இல்லாததுமான பாழ்வெளி இருக்கிறது. பார்ப்போரை மெய்சிலிர்க்க வைக்கும்ளவுக்கு பயங்கரமான அந்தப் பாழ்வெளியை விரைவாகக் கடந்து சென்றால், வெண்மையான கைலாச மலையை அடைந்து மனமகிழ்ச்சியடைவீர்கள். (20,21)

தத்ர பாண்ட₃ரமேக₄ப₄ம் ஜாம்பூ₃நத₃பரிஷ்க்ருதம் ।
குபே₃ரப₄வநம் ரம்யம் நிர்மிதம் விஸ்வகர்மணா ॥ (22)

விஸாலா நளிநீ யத்ர ப்ரபூ₄தகமலோத்பலா ।
ஹம்ஸகாரண்ட₃வாகீர்ணா ஹயப்ஸரோக₃ணஸேவிதா ॥ (23)

தத்ர வைஸ்ரவணோ ராஜா ஸர்வபூ₄தநமஸ்க்ருத: ।
த₄நதே₃ ரமதே ஸ்ரீமாந் குஹ்யகை: ஸஹ யக்ஷராட் ॥ (24)

தஸ்ய சந்த்ரநிகாஸேஷு பர்வதேஷு குஹாஸு ச ।
ராவண: ஸஹ வைதே₃ஹ்யா மார்கி₃தவ்யஸ்ததஸ்தத: ॥ (25)

க்ரௌஞ்சம் து கி₃ரிமாஸாத்₃ய பி₃லம் தஸ்ய ஸுது₃ர்க்₃மம் ।
அப்ரமத்தை: ப்ரவேஷ்டவ்யம் து₃ஷ்ப்ரவேஸம் ஹி தத்ஸம்ருதம் ॥ (26)

வஸந்தி ஹி மஹாத்மாநஸ்தத்ர ஸுர்யஸமப்ரப₄: ।
தே₃வைரப்யர்சிதா: ஸம்யக்₃தி₃வ்யரூபா மஹர்ஷய: ॥ (27)

க்ரௌஞ்சஸ்ய து குஹாஸ்சாந்யா: ஸாநூநி ஸிக₂ராணி ச ।
நிர்த₃ராஸ்ச நிதம்ப₃ாஸ்ச விசேதவ்யாஸ்ததஸ்தத: ॥ (28)

க்ரௌஞ்சஸ்ய ஸிக₂ரம் சாபி நிரீக்ஷய ச ததஸ்தத: ।
அவ்ருக்ஷம் காமஸைலம் ச மாநஸம் விஹக்₃ாலயம் ॥ (29)

ந க₃திஸ்தத்ர பூ₄தாநாம் தே₃வத₃ாநவரக்ஷஸாம் ।
ஸ ச ஸர்வைர்விசேதவ்ய: ஸஸாநுப்ரஸ்த₂பூ₄த₄: ॥ (30)

க்ரௌஞ்சம் கி₃ரிமதிக்கர்மய மைநாகோ நாம பர்வத: ।
மயஸ்ய ப₄வநம் யத்ர த₃ாநவஸ்ய ஸ்வயம் க்ருதம் ॥ (31)

மைநாகஸ்து விசேதவ்ய: ஸஸாநுப்ரஸ்த₂கந்த₃ர: ।
ஸ்த்ரீணாமஸ்வமுகீ₂நாம் ச நிகேதாஸ்தத்ர தத்ர து ॥ (32)

தம் தே₃ஸம் ஸமதிக்கர்மய ஆஸ்ரமம் ஸித்₃த₄ஸேவிதம் ।
ஸித்₃த₄ா வைக₂ாநஸாஸ்தத்ர வாலகி₂ல்யாஸ்ச தாபஸா: ॥ (33)

வந்த்யாஸ்தே து தப:ஸித்₃த₄ாஸ்தாபஸா வீதகல்மஷா: ।
ப்ரஷ்டவ்யா சாபி ஸீதாயா: ப்ரவ்ருத்திர்விநயாந்விதை: ॥ (34)

ஹேமபுஷ்கரஸஞ்சந்நம் தஸ்மிந் வைக₂ாநஸம் ஸர: ।
தருணாதி₃த்யஸங்காஸைர்ஹம்ஸைர்விசரிதம் ஸுபை₄: ॥ (35)

ஒளபவாஹ்ய: குபே₃ரஸ்ய ஸார்வபெ₄ளம இதி ஸ்ம்ருத: ।
க₃ஜ: பர்யேதி தம் தே₃ஸம் ஸத₃ா ஸஹ கரேணுபி₄: ॥ (36)

அங்கே, வெண்முகில் போல் ஒளிர்வதும், ஜாம்பூநதம் என்ற பொன்னைக் கொண்டு விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதுமான அழகான குபேர மாளிகை இருக்கிறது. (22)

அவ்விடத்தில், ஏராளமான தாமரை-ஆம்பல் விளங்குவதும், அன்னம்-நீர்க்காக்கை நிறைந்ததும், அப்சரப் பெண்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து போவதுமான விசாலமான தாமரையோடை இருக்கிறது. (23)

யட்சர்களுக்கு மன்னரும், எல்லா வகையான செல்வச் செழிப்பைப் பெற்றவரும், எல்லா உயிர்களாலும் வணங்கத்தக்கவரும், விஸ்ரவஸின் மைந்தருமான மன்னர் குபேரன் குஹ்யகர்களோடுகூட அங்கே இன்பமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். (24)

கைலாசமலையின் நிலா ஒளி நிகர் குன்றுகளிலும் குகைகளிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும், இராவணனும் சீதையும் தேடித்தக்கவர்கள். (25)

அதன் பின்னர், கிரௌஞ்ச மலை காணப்படும். அதன் மலைப்பிளவுகளுக்குள் செல்வது மிகவும் கடினம் என்று கூறப்படுகிறது. (முருகப்பெருமான் தன் சக்தி ஆயுதத்தால் அந்த மலையைப் பிளந்ததாகப் புராண வரலாறு.) ஆகவே, புகுதற்கரிதான அந்த மலைவெடிப்புகளில் மிகவும் கவனமாகச் செல்ல வேண்டும். (26)

அவ்விடத்தில், சூரியனைப் போன்ற தேஜஸ் உடையவர்களும், தேவர்களைப் போன்ற உருவமுடையவர்களும், தேவர்களால் பக்தி-வினயத்துடன் வணங்கப்படுபவர்களுமான சான்றோர்களான மாமுனிவர்கள் வசிக்கிறார்கள். கிரௌஞ்ச மலையின் மற்றுமுள்ள குகைகள், தாழ்வரைகள், மலைமுகடுகள், மலையருவிகள், வெளிப்பிரதேசங்கள் ஆகிய இடங்களிலும் தேடிப் பார்க்க வேண்டும். (27,28)

கிரௌஞ்ச மலையின் சிகரத்தில் நானாபக்கங்களிலும் தேடிப்பார்த்துவிட்டு, பின்னர், மரங்களே இல்லாத காமசைலம் என்ற மலையைக் கடந்து, பட்சிகளின் இருப்பிடமான மானஸம் என்ற ஏரியை அடைவீர்கள். தேவ-தானவ-அரக்கர் உட்பட ஜீவப்பிராணிகள் எதுவும் அங்கு செல்லமுடியாது. நீங்களெல்லோரும் விசாலமான மலைச்சிகரங்களிலும் தாழ்வரைகளிலும் தேடிப் பார்க்கவேண்டும். (29,30)

கிரௌஞ்ச மலைக்கு அப்பால் மைநாகம் என்ற மலை இருக்கிறது. அதில், தானவனாகிய மயன், தானே கட்டிய மாளிகை இருக்கிறது. (31)

மைநாக பர்வதத்தின் பள்ளத்தாக்குகளிலும் விசாலமான குகைகளிலும் தேடிப் பார்க்க வேண்டும். (அந்த மலையில்,) ஆங்காங்கே குதிரை முகங்கொண்ட கின்னரப் பெண்களின் இருப்பிடங்கள் இருக்கின்றன. (32)

அந்தப் பிரதேசத்தைக் கடந்து சென்றால், ஸித்தர்கள் வாழும் ஆசிரமம் இருக்கிறது. அங்கே, ஸித்தர்கள், வைகாநஸர்கள், வாலகில்யர்கள் என்ற தவசிகள் இருக்கிறார்கள். (33)

தவப்பயனை முழுமையாகப் பெற்றவர்களும் தவத்தின் மகிமையால் மனமாசுகள் நீங்கியவர்களுமான அவர்கள் வணக்கத்திற்குரியவர்கள். அவர்களிடம், 'சீதையைப் பற்றி ஏதேனும் செய்தி தெரியுமா?' என்று மிகப் பணிவுடன் கேட்க வேண்டும். (34)

அந்த ஆசிரமத்தின் அருகில் வைகாநஸம் என்ற ஏரி இருக்கிறது. அந்த ஏரியின் நீர்ப்பரப்பு, பொன்மயமான தாமரைகளால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (ஏராளமான பொற்றாமரைகள் மண்டிக் கிடக்கின்றன.) அதில் வைகறை சூரியனைப் போல் செவ்வொளி படர்ந்த அன்னங்கள் உலாவுகின்றன. (35)

குபேரனின் வாகனமான 'ஸார்வபௌமம்' என்னும் யானை, பெண்யானைகளோடுகூட எப்போதும் அந்த இடத்தில் திரிந்து கொண்டிருக்கிறது. (36)

- தத்ஸர: ஸமதிக்ரம்ய நஷ்டசந்த்ரதி₃வாகரம் ।
அநக்ஷத்ரக₃ணம் வ்யோம நிஷ்பயோத₃மநாதி₃தம் ॥ (37)
- க₃ப₄ஸ்திபி₄ரிவார்கஸ்ய ஸ து தே₃ஸ: ப்ரகாஸதே ।
விஸ்ராம்யத்₃பி₄ஸ்தப:ஸித்₃தை₄ர்தே₃வகல்பை: ஸ்வயம்ப்ரபை₄: ॥ (38)
- தம் து தே₃ஸமதிக்ரம்ய ஸைலோத₃ா நாம நிம்நக₃ா ।
உப₄யோஸ்தீரயோஸ்தஸ்யா: கீசகா நாம வேணவ: ॥ (39)
- தே நயந்தி பரம் தீரம் ஸித்₃த₄ாந் ப்ரத்யாநயந்தி ச ।
உத்தரா: குரவஸ்தத்ர க்ருதபுண்யப்ரதிஸ்ரயா: ॥ (40)
- தத: காஞ்சநபத்₃மாபி₄: பத்₃மிநீபி₄: க்ருதோத₃கா: ।
நீலவைதூ₃ர்யபத்ராட்₄யா நத்₃யஸ்தத்ர ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (41)
- ரக்தோத்பலவநைஸ்சாத்ர மண்டி₃தாஸ்ச ஹிரண்மயை: ।
தருணாதி₃த்யஸத்₃ருஸைர்ப₄ாந்தி தத்ர ஜலாஸயா: ॥ (42)
- மஹார்ஹமணிபத்ரைஸ்ச காஞ்சநப்ரப₄கேஸரை: ।
நீலோத்பலவநைஸ்சித்ரை: ஸ தே₃ஸ: ஸர்வதோ வ்ருத: ॥ (43)
- நிஸ்துலாபி₄ஸ்ச முக்தாபி₄ர்மணிபி₄ஸ்ச மஹாத₄நை: ।
உத்₃பூ₄தபுலிநாஸ்தத்ர ஜாதரூபைஸ்ச நிம்நக₃ா: ॥ (44)
- ஸர்வரத்நமயைஸ்சித்ரைரவக₃ாட₄ா நகே₃ாத்தமை: ।
ஜாதரூபமயைஸ்சாபி ஹுதாஸநஸமப்ரபை₄: ॥ (45)
- நித்யபுஷ்பப₂லாஸ்தத்ர நக₃ா: பத்ரரத₂ாகுலா: ।
தி₃வ்யக₃ந்த₄ரஸஸ்பர்ஸா: ஸர்வகாமாந் ஸ்ரவந்தி ச ॥ (46)
- நாநாகாராணி வாஸாம்ஸி ப₂லந்த்யந்யே நகே₃ாத்தமா: ।
முக்தாவைதூ₃ர்யசித்ராணி பூ₄ஷணாநி ததை₂வ ச ॥ (47)
- ஸ்த்ரீணாம் சாப்யநுரூபாணி புருஷாணாம் ததை₂வ ச ।
ஸர்வர்துஸுக₂ஸேவ்யாநி ப₂லந்த்யந்யே நகே₃ாத்தமா: ॥ (48)
- மஹார்ஹாணி ச சித்ராணி ஹைமாந்யந்யே நகே₃ாத்தமா: ।
ஸயநாநி ப்ரஸூயந்தே சித்ராஸ்தரணவந்தி ச ॥ (49)
- மந:காந்தாநி மால்யாநி ப₂லந்த்யத்ராபரே த்₃ருமா: ।
பாநாநி ச மஹார்ஹாணி ப₄க்ஷ்யாணி விவித₄ாநி ச ॥ (50)
- ஸ்த்ரீயஸ்ச கு₃ணஸம்பந்தா ரூபயௌவநலக்ஷிதா: ।
க₃ந்த₄ர்வா: கிந்நரா: ஸித்₃த₄ா நாக₃ா வித்₃யாத₄ாஸ்தத₂ா ॥
ரமந்தே ஸஹிதாஸ்தத்ர நாரீபி₄ர்பூஸ்வரப்ரப₄ா: ॥ (51)

அந்த நீர்நிலையைக் கடந்து சென்றால், சூரிய-சந்திரர்கள் இல்லாததும், தாரகைக் கூட்டங்கள் இல்லாததும், மேகக்கூட்டங்களில்லாததால் (அவற்றின் உரசலால் ஏற்படும்) சத்த முழக்கம் இல்லாததுமான வெட்டவெளி காணப்படும். (37)

தவத்தை முழுமையாக நிறைவேற்றி அதன் பயனைப் பெற்றுவிட்ட மாமுனிவர்கள், அங்கே இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவர்களைப் போல் விளங்கும் அவர்களுடைய தேககாந்தியினால், அந்த இடம் ஆதவனின் கிரணங்கள் விழுந்து ஒளி பரப்புவதைப் போலவே பிரகாசமாக இருக்கிறது. (38)

அந்தப் பிரதேசத்தைக் கடந்து சென்றால் சைலோதா என்ற ஆறு இருக்கிறது. இந்த நதியின் இருகரைகளிலும் கீசகம் (மூங்கில் இனத்தைச் சேர்ந்த தாவரம்) என்னும் மூங்கில்கள் இருக்கின்றன. (39)

(வளைந்து கொடுக்கும் தன்மை கொண்ட) அவைகள் ஸித்தபுருஷர்களை இக்கரையிலிருந்து அக்கரைக்குக் கொண்டு சென்று, அக்கரையிலிருந்து இக்கரைக்குத் திரும்பக் கொண்டு விடுகின்றன. (சைலோதா நதிக்கரையில்) புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு இருப்பிடமான உத்தரகுரு நாடுகள் இருக்கின்றன. (40)

உத்தரகுரு நாட்டில் நீலம், வைடூர்யம் போன்ற வண்ணமுடைய தாமரையிலைகளால் பொலிவுடன் விளங்கும் ஆயிரக்கணக்கான நதிகள் பெருக்கெடுத்தோடுகின்றன. அந்த நதிகளில் பொன்மயமான தாமரைகள் கொண்ட ஓடைகள் வந்து சங்கமிக்கின்றன. (41)

இந்த இடத்தில், இளஞ்சூரியனின் செவ்வண்ணம் கொண்ட பொன்மயமான செங்கமுநீர்ப் பூக்கள் மண்டிக்கிடக்கும் நீர்நிலைகள் அழகாக விளங்குகின்றன. (42)

விலைமதிக்க முடியாத மரகதமணி போன்ற இலைகளாலும் பொன்னொளி கொண்ட தாதுக்களையுடைய கண்கவர் நீலோத்பலக் கூட்டங்களாலும், அந்த இடம் முழுவதும் வியாபிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. (43)

அங்குள்ள நதிகளின் கரைகளில் உருண்டு திரண்ட முத்துக்கள், உயர்ந்த ரக மாணிக்கங்கள் இருக்கின்றன. தங்கமயமான, அக்னி போன்ற ஒளியுடைய, நவரத்தினமயமான, பொன்வண்ணம் கொண்ட - இவ்விதம் பலவகையான சிறப்புக்களைக் கொண்ட மலைகள் ஏராளமாக விளங்குகின்றன. (44,45)

அங்குள்ள மரங்கள், எந்நாட்களிலும் மலர்-பழம் கொடுக்கின்றன; பறவைகள் நிறைந்திருக்கின்றன; திவ்யமான நறுமணம், சுவை, இனிய ஸ்பரிசும் உடையவை; மக்கள் விரும்பும் சகல பொருள்களையும் பெருமளவில் அளிக்கின்றன. (46)

இவைகளைத் தவிர வேறு சில மரங்கள் பற்பல வகையான ஆடைகளையும், முத்து-வைடூர்யம் இழைக்கப் பெற்று பேரழகுடன் விளங்குபவைகளும், ஆண்-பெண் ஆகிய இருபாலர்களுக்கும் பொருத்தமானவைகளுமான அணிகலன்களையும் வழங்குகின்றன. வேறு சில மரங்கள் புசிக்கத்தக்க பழங்களை எல்லாக் காலத்திலும் தருகின்றன. (47,48)

மற்றும் சில உத்தம விருட்சங்கள், பெருமதிப்புடைய, அழகிய பொன்மயமான விரிப்புகளைக் கொண்ட படுக்கைகளை உற்பத்தி செய்கின்றன. (49)

வேறு சில மரங்கள் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் மாலைகளையும், பானங்களையும், மிகச்சிறந்த பலவகையான உணவு வகைகளையும், நற்குணம் நிரம்பிய அழகிய தோற்றமும் யௌவனமும் உடைய மங்கையர்களையும் வழங்குகின்றன. சூரியனைப் போல் பிரகாசமாக இருப்பவர்களான கந்தர்வர்கள், கின்னரர்கள், ஸித்தர்கள், நாகர்கள், வித்யாதரர்கள் ஆகியோர் பெண்களோடு கூடிக்களிக்கிறார்கள். (50,51)

ஸர்வே ஸுக்ருதகர்மாண: ஸர்வே ரதிபராயணா: ।
ஸர்வே காமார்த₂ஸஹிதா வஸந்தி ஸஹயோஷித: ॥ (52)

கீதவாதி₃த்ரநிர்கே₄ஷ: ஸோத்க்ருஷ்டஹஸிதஸ்வந: ।
ஸ்ருயதே ஸததம் தத்ர ஸர்வபூ₄தமநோஹர: ॥ (53)

தத்ர நாமுதி₃த: கஸ்சிந்நாஸ்தி கஸ்சித₃ஸத்ப்ரிய: ।
அஹந்யஹநி வர்த₄ந்தே குணாஸ்தத்ர மநோரமா: ॥ (54)

ஸமதிக்ரம்ய தம் தே₃ஸமுத்தர: பயஸாம் நிதி₄: ।
தத்ர ஸோமகி₃ரிர்நாம மத்₄யே ஹேமமயோ மஹாந் ॥ (55)

இந்த்₃ரலோகக₃தா யே ச ப்₃ரஹ்மலோகக₃தாஸ்ச யே ।
தே₃வாஸ்தம் ஸமவேக்ஷந்தே கி₃ரிராஜம் தி₃வம் க₃தா: ॥ (56)

ஸ து தே₃ஸோ விஸுர்யோ₅பி தஸ்ய ப₄ஸா ப்ரகாஸதே ।
ஸுர்யலக்ஷம்யாபி₄விக்ஞேயஸ்தபதேவ விவஸ்வதா ॥ (57)

ப₄க₃வாநபி விஸ்வாத்மா ஸம்ப₄ரேகாத₃ஸாத்மக: ।
ப்₃ரஹ்மா வஸதி தே₃வேஸோ ப்₃ரஹ்மர்ஷிபரிவாரித: ॥ (58)

ந கத₂ஞ்சந க₃ந்தவ்யம் குருணாமுத்தரேண வ: ।
அந்யேஷாமபி பூ₄தாநாம் நாதிக்ராமதி வை க₃தி: ॥ (59)

ஸ ஹி ஸோமகி₃ரிர்நாம தே₃வாநாமபி து₃ர்க₃ம: ।
தமாலோக்ய தத: க்ஷிப்ரமுபாவர்த்தி₂மர்ஹத₂ ॥ (60)

ஏதாவத்₃வாநரை: ஸக்யம் க₃ந்தும் வாநரபுங்க₃வா: ।
அப₄ாஸ்கரமமர்யாத₃ம் ந ஜாநீமஸ்தத: பரம் ॥ (61)

ஸர்வமேதத்₃விசேதவ்யம் யந்மயா பரிகீர்த்திதம் ।
யத₃ந்யத₃பி நோக்தம் ச தத்ராபி க்ரியதாம் மதி: ॥ (62)

தத: க்ருதம் த₃ாசரதே₂ர்மஹத்ப்ரியம்
மஹத்தரம் சாபி ததோ மம ப்ரியம் ।
க்ருதம் ப₄விஷ்யத்யநிலாநலோபமா
விதே₃ஹஜாத₃ர்ஸநஜேந கர்மணா ॥ (63)

தத: க்ருதார்த₂ா: ஸஹிதா: ஸப₃ாந்த₄வா
மயார்சிதா: ஸர்வகு₃ணைர்மநோரமை: ।
சரிஷ்யதே₂ர்வீம் ப்ரதிஸாந்தஸத்ரவ:
ஸஹப்ரியா பூ₄தத₄ரா: ப்லவங்க₃மா: ॥ (64)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்ரிசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

அவர்கள் எல்லோரும் நற்செயல்கள் செய்து அளவற்ற புண்ணியத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டவர்கள்; எல்லோரும் காமக்களியாட்டங்களில் மூழ்கிப்போனவர்கள்; எல்லோரும் (புருஷார்த்தங்களில் ஒன்றான) காமத்தில் தலைப்பட்டு மனைவிகளோடு கூடவே வாழ்கிறார்கள். எல்லாப் பிராணிகளின் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் வாய்ப்பாட்டு மற்றும் இசைக்கருவிகளின் ஒலிகளும் (மிதமிஞ்சிய மகிழ்ச்சியால்) செவிக்கினிய சிரிப்பின் ஒலியும், அவ்விடத்தில் எப்போதும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். (52,53)

அந்த இடத்தில், மனத்திருப்தியில்லாதவன் எவனும் இல்லை; அறநெறி பிறழ்ந்த செயல்களில் ஈடுபடுபவன் எவனும் இல்லை. அங்கே வசிப்பவர்களுக்கு, மனத்திற்கினிய நற்குணங்கள் நாள்தோறும் வளர்கின்றன. (இந்த இடத்தில் அரக்கர்கள் வசிக்க முடியாததால் அங்கே தேடச் சொல்லவில்லை.) அந்தப் பிரதேசத்திற்கும் அப்பால் வடகடல் இருக்கிறது; அதன் நடுவில் பொன்மயமான 'ஸோமகிரி' என்ற மலை இருக்கிறது. (54,55)

இந்திரலோகத்திற்குப் போகிறவர்களும், பிரும்மலோகத்திற்குப் போகிறவர்களுமான தேவர்களும் அந்த வழியாகவே செல்லவேண்டியிருப்பதால், மலையரசனான ஸோமகிரியை தரிசனம் செய்துவிட்டுப் போகிறார்கள். அந்தப் பிரதேசத்தில் சூரியன் இல்லை என்றாலும் அந்த மலையின் சுயஒளியால் வெளிச்சம் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. சுட்டெரிக்கும் ஒளிவீசும் சூரியனால் (மற்றப் பிரதேசங்கள் அறியப்படுவதைப் போலவே) (சூரியனது ஒளிவீச்சினால்) இந்தப் பிரதேசமும் ஒளிபெற்று விளங்குவதாக அறியப்பட வேண்டும். (56,57)

அகிலாண்ட ஸ்வரூபியான பகவான் ஸ்ரீவிஷ்ணு, பதினோரு ருத்ரமூர்த்திகளாக விளங்கும் பரமசிவன், பிரும்மரிஷிகளால் சூழப்பட்ட பிரும்மா ஆகியோர் அங்கே வசிக்கிறார்கள். குருதேசங்களுக்கு வடக்கில் உங்களால் எந்தவிதத்திலும் செல்ல முடியாது. மற்றப் பிராணிகளும் அதைக் கடந்து செல்ல இயலாது. (58,59)

ஸோமகிரி என்ற அந்த மலையை தேவர்களாலும் அடையமுடியாது. எனவே, அதை ஓரளவு பார்த்துவிட்டு, அங்கிருந்து விரைவில் திரும்பி விடுங்கள். (தேவர்களாலும் புகமுடியாதது என்பதால், சீதை-இராவணர்கள் அங்கே இருப்பார்கள் என்று எண்ணுவதற்கு இடமேயில்லை.) வானரோத்தமர்களே! இந்த இடம் வரையில்தான் வானரர்களால் போக முடியும். அதற்கு மேல் சூரியன் இல்லாத, எல்லை வகுக்கப்படாத பிரதேசமாதலால், நாம் அதைப் பற்றி அறிய மாட்டோம். (60,61)

நான் சொன்ன இடங்களிலெல்லாம் தேடிப் பாருங்கள். மேலும், என்னால் சொல்லப்படாத வேறு இடங்கள் காணப்பட்டால், அவ்விடங்களிலும் மனத்தைச் செலுத்துங்கள். வாயு-அக்னிக்கு நிகரான வேகமும் தேஜசும் கொண்டவர்களே! சீதாதேவியைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக நீங்கள் மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் வெற்றி பெற்றால், இராமபிரானுக்கு இஷ்டமான காரியத்தைச் செய்ததாகும். அதனால், அதைவிடப் பெரிய பிரியத்தை எனக்கும் செய்ததாகும். (62,63)

வானரர்களே! நீங்கள் மேற்கொள்ளும் காரியத்தில் வெற்றி பெற்றுவிட்டால், மனத்திற்கினிய இனிய பொருள்களால் உங்கள் அனைவரையும் பாராட்டிப் பரிசளிப்பேன். பின்னர், நீங்கள் உலகிலேயே எந்தப் பகைவனும் இல்லாமல், மனைவிமார்-உற்றார்-சுற்றத்தார்களுடன் சகலப் பிராணிகளுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கும் அரசனைப் போல, இவ்வுலகம் முழுவதிலும் தங்குதடையில்லாமல் ஆனந்தமாகச் சுற்றி வரலாம்." (64)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

சதுஸ்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃:
ஹநாமத்ஸந்தே₃ஸ: (முத்₃ரிகா ப்ரேஷணம்)

விஸேஷேண து ஸுக்₃ரீவோ ஹநுமத்யர்த₂முத்தவாந் ।
 ஸ ஹி தஸ்மிந் ஹரிஸ்ரேஷ்டே₂ நிஸ்சிதார்தே₂ஸாத₄நே ॥ (1)

அப்₃ரவீச்ச ஹநாமந்தம் விக்ராந்தமநிலாத்மஜம் ।
 ஸுக்₃ரீவ: பரமப்ரீத: ப்ரபு₄: ஸர்வவநௌகஸாம் ॥ (2)

ந பூ₄மௌ நாந்தரிசேஷ வா நாம்புரே நாமராலயே ।
 நாப்ஸு வா க₃திஸங்க₃ம் தே பஸ்யாமி ஹரிபுங்க₃வ ॥ (3)

ஸாஸுரா: ஸஹக₃ந்த₄ர்வா ஸநாக₃நரதே₃வதா: ।
 விதி₃தா: ஸர்வலோகாஸ்தே ஸஸாக₃ரத₄ராத₄ரா: ॥ (4)

க₃திர்வேக₃ஸ்ச தேஜஸ்ச லாக₄வம் ச மஹாகபே ।
 பிதுஸ்தே ஸத்₃ருஸம் வீர மாருதஸ்ய மஹாத்மந: ॥ (5)

தேஜஸா வாபி தே பூ₄தம் ஸமம் பு₄வி ந வித்யதே ।
 தத்₃யத₂ லப்யதே ஸீதா தத்த்வமேவோபபாத்ய ॥ (6)

த்வய்யேவ ஹநுமந்நஸ்தி ப₃லம் பு₃த்தி₄: பராக்ரம: ।
 தே₃ஸகாலாநுவ்ருத்திஸ்ச நயஸ்ச நயபண்டி₃த ॥ (7)

தத: கார்யஸமாஸங்க₃மவக₃ம்ய ஹநுமதி ।
 விதி₃த்வா ஹநுமந்தம் ச சிந்தயாமாஸ ராக₄வ: ॥ (8)

ஸர்வத₂ நிஸ்சிதார்தே₂ஸ்யம் ஹநுமதி ஹரிஸ்வர: ।
 நிஸ்சிதார்த₂கரஸ்சாபி ஹநுமாந் கார்யஸாத₄நே ॥ (9)

ததே₃வம் ப்ரஸ்தி₂தஸ்யாஸ்ய பரிஞ்ஞாதஸ்ய கர்மபி₄: ।
 பு₄ர்த்ரா ப்ரிக்₃ருஹீதஸ்ய த்₄ருவ: கார்யப₂லோத்ய: ॥ (10)

தம் ஸமீக்ஷய மஹாதேஜா வ்யவஸாயோத்தரம் ஹரிம் ।
 க்ருதார்த₂ இவ ஸம்வ்ருத்த: ப்ரஹ்ருஷ்டேந்த்₃ரியமாநஸ: ॥ (11)

த₃தெ₃ள தஸ்மை தத: ப்ரீத: ஸ்வநாமாங்கோபஸோபி₄தம் ।
 அங்கு₃லீயமபி₄ஞ்ஞாநம் ராஜபுத்ர்யா: பரந்தப: ॥ (12)

அநேந த்வாம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂ சிஹ்நேந ஜநகாத்மஜா ।
 மத்ஸகாஸாத₃நுப்ராப்தமநுத்₃விக்₃நாநுபஸ்யதி ॥ (13)

ஸர்க்கம் : நாற்பத்து நான்கு அனுமானிடம் கணையாழி கொடுத்தல்

சுக்ரீவன், வானரர்களில் சிறந்தவரான அனுமான் தான் எடுத்துக் கொண்ட காரியத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றக்கூடியவர் என்று நிச்சயித்து, அவரிடம் தனிப்பட்ட முறையில் சில விஷயங்களைக் கூறினான். அனைத்து வானரர்களுக்கும் தலைவனான சுக்ரீவன், மனநெகிழ்ச்சியுடன், வாயுமைந்தரும் பராக்கிரமம் மிக்கவருமான அனுமானைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினான்—

(1,2)

“வானரோத்தமனே! பூமி, பரந்த வெளியான ஆகாயம், தேவலோகம் மற்றும் தண்ணீரிலும் உன் போக்குக்குத் தடையேதும் இல்லை என்பதை நான் அறிவேன். அசுரர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், மானுடர்கள், தேவர்கள் மற்றும் சமுத்திரங்கள், மலைகள் கொண்ட எல்லா உலகங்களையும் அறிந்தவன், நீ.

(3,4)

வானரோத்தமனே! வீரனே! தடைபடாத உன் போக்கு, வேகம், பொலிவு, எதையும் எளிதாகச் செய்து முடிக்கும் திறன் ஆகிய இவையெல்லாம் பேராற்றல் பெற்ற உன் தந்தை வாயுவுக்கு நிகரானவை. ஈடிணையில்லாத அறிவுடன் கூடிய பராக்கிரமத்தில் உனக்கு சமமான பிராணி இவ்வுலகில் இல்லை. எனவே, சீதாதேவியைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான (அடைவதற்கான) வழிமுறைகளையும் நீயே நிச்சயித்துக் கொள்.

(5,6)

ராஜதந்திர வல்லுநனான அனுமானே! உன்னிடத்தில்தான் உடலாற்றல், தெளிந்த அறிவு, பேராற்றல், இடம்-காலங்களுக்கு ஏற்றபடி செயலாற்ற்தல், தகுந்த உபாயத்தை மேற்கொள்வது ஆகிய இந்தச் சிறப்புக்களெல்லாம் ஒருங்கே அமைந்திருக்கின்றன.”

(7)

(சுக்ரீவனின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த) இராமன், எடுத்துக்கொண்ட காரியம் முழுமையாக வெற்றியடையச் செய்வதற்கான பொறுப்பு, அனுமானைச் சார்ந்திருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். (முன்னர், பம்பா நதிக்கரையில் சந்திப்பு ஏற்பட்டது முதல் நடந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளில் அனுமானின் தனிச்சிறப்பை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து) அனுமானின் திறமையைப் பூரணமாக உணர்ந்து தனக்குள் (பின்வருமாறு) சிந்திக்கலானார்—

(8)

‘வானர மன்னன், எந்தவிதத்திலாவது (எப்பாடுபட்டேனும்) இந்தக் காரியத்தில் வெற்றிகாணப் போகிறவன் அனுமான் தான் என்று நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறான். அனுமானும், ஒப்படைக்கப்பட்ட பணியைச் செய்து முடிப்பதில் உறுதியாக இருப்பவன்தான்.

(9)

திறமையான தனது செயல்களால் நன்கு பரிசோதிக்கப்பட்டு, ‘சிறந்த வானரன்’ என்று எல்லோராலும் அறியப்பட்டவனும், வானரத் தலைவனால் (சீதையைத் தேடுவதற்காக) நம்பிக்கையோடு அனுப்பப்படுகிறவனுமான இவனால், காரிய வெற்றிக்கான அறிகுறிகள் தென்படும் என்பது நிச்சயம்.’

(10)

பேராண்மையுடைய இராமன், அந்த வானரர் முனைப்பு-செயல்நுட்பத்துடன் கூடியவர் என்பதை உள்ளுணர்ந்து, தன்னுடைய நோக்கம் நிறைவேறிவிட்டதாகவே நிச்சயித்து, ஐம்புலன்களும் மனமும் கிளர்ந்தெழப் பேருவகை அடைந்தார்.

(11)

எதிரிகளை வாட்டி வதைக்கும் இராமன், மனம் நிறைந்தவராக, தன்னுடைய பெயர் பொறிக்கப்பட்டுப் பொலிவுடன் விளங்கும் மோதிரத்தை, மன்னர்மகள் (சீதை) அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்காக அவனிடம் (அனுமானிடம்) கொடுத்தார்.

(12)

“வானரோத்தமனே! ஜனகரின் புதல்வி சீதை, இந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு என்னிடத்திலிருந்து வந்திருப்பவனாக உன்னிடம் நம்பிக்கை கொள்வாள்.

(13)

வ்யவஸாயஸ்ச தே வீர ஸத்த்வயுக்தஸ்ச விக்ரம: ।
ஸுக்ரீவஸ்ய ச ஸந்தேய: ஸித்தி₄ம் கதயதீவ மே ॥ (14)

ஸ தத்க்ருஹ்ய ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂: ஸ்தாப்ய மூர்த்₄நி க்ருதாஞ்ஜலி: ।
வந்தி₃த்வா சரணௌ சைவ ப்ரஸ்தி₂த: ப்லவகே₃த்தம: ॥ (15)

ஸ தத்ப்ரகர்ஷந் ஹரிணாம் மஹத்பு₃லம்
பு₃பூ₄வ வீர: பவநாத்மஜ: கபி: ।
க₃தாம்பு₃தே₃ வ்யோம்நி விஸுத்த₄மண்ட₃ல:
ஸபீவ நக்ஷத்ரக₃ணோபஸோபி₄த: ॥ (16)

அதிபு₃ல பு₃லமாஸ்ரிதஸ்தவாஹம் ஹரிவரவிக்ரம விக்ரமைநல்பை: ।
பவநஸுத யத₂தி₄க₃ம்யதே ஸா ஜநகஸுதா ஹநுமநஸ்தத₂ குருஷ்வ ॥ (17)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ சதுஸ்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

பஞ்சசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃:

வாநரபு₃லப்ரதிஷ்ட₂ா

ஸர்வாந்ஸாஹூய ஸுக்ரீவ: ப்லவக₃ாந் ப்லவக₃ர்ஷப₄: ।
புநஸ்தாநப்₃ரவீத்₃பூ₄யோ ராமகார்யார்த₂ஸித்த₄யே ॥
ஏவமேதத்₃விசேதவ்யம் யந்மயா பரிகீர்திதம் ॥ (1)

தது₃க்₃ரஸாஸநம் பு₄ர்துர்விக்ஞாய ஹரிபுங்க₃வா: ।
ஸலப₄ இவ ஸம்ச₂ாத்ய மேதி₃நீம் ஸம்ப்ரதஸ்தி₂ரே ॥ (2)

ராம: ப்ரஸ்ரவணே தஸ்மிந் ந்யவஸத்ஸஹலக்ஷமண: ।
ப்ரதீக்ஷமாணஸ்தம் மாஸம் ய: ஸீதாதி₄க₃மே க்ருத: ॥ (3)

உத்தராம் து தி₃ஸம் ரம்யாம் கி₃ரிராஜஸமாவ்ருதாம் ।
ப்ரதஸ்தே₂ ஹரிபி₄ர்வீரோ ஹரி: ஸதபு₃லிஸ்தத₃ா ॥ (4)

பூர்வாம் தி₃ஸம் ப்ரதி யயௌ விநதோ ஹரியூத₂ப: ॥ (5)

தாராங்க₃த₃ாதி₃ஸஹித: ப்லவக₃: பவநாத்மஜ: ।
அக₃ஸ்த்யசரிதாமாஸாம் த₃க்ஷிணாம் ஹரியூத₂ப: ॥ (6)

பஸ்சிமாம் து தி₃ஸம் கே₄ராம் ஸுஷேண: ப்லவகே₃ஸ்வர: ।
ப்ரதஸ்தே₂ ஹரிஸார்தூ₃லோ ப்₄ருஸம் வருணபாலிதாம் ॥ (7)

தத: ஸர்வா தி₃ஸோ ராஜா சோத்யித்வா யத₂ாதத₂ம் ।
கபிஸேநாபதீந்முக்₂யாந்முமோத₃ ஸுகி₂த: ஸுக₂ம் ॥ (8)

வீரனே! உன்னுடைய முயற்சி, தைரியம், பராக்கிரமம் ஆகியவற்றுடன் (உன்னிடம் அளவற்ற நம்பிக்கை வைத்து) சுகர்வன் கூறிய கூற்றும், உன்னால்தான் இந்தக் காரியத்தில் வெற்றி கிடைக்கப் போகிறது - என்பதை எனக்குத் தெரிவிப்பது போலிருக்கிறது." (14)

வானரர்களில் உத்தமராகிய அவர், அந்த மோதிரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, (மரியாதை காட்டும் முகத்தான்) தலையில் வைத்த பின்னர், இரு கைகளையும் கூப்பி வணங்கிவிட்டு, திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கிவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றார். வீரரும் வாயுகுமாரருமாகிய அனுமான், அந்த மாபெரும் வானரப் படையை அழைத்துச் செல்லும்போது, மேகங்கள் இல்லாத தெளிவான ஆகாயத்தில், தாரகைக் கூட்டங்கள் சூழ்ந்து விளங்கும் சந்திரனைப் போல் பிரகாசமாக விளங்கினார். (15,16)

(புறப்பட்டுச் சென்றுகொண்டிருக்கும் அனுமானை நோக்கி இராமன் கூறினார்—) “மிக்க பலம்கொண்ட வானரோத்தமனே! நான் உன்னுடைய (வீரம், அறிவு, ஆண்மை, ராஜதந்திரம், சமயோஜிதம் ஆகிய) பலத்தை நம்பியிருக்கிறேன். ஜனகரின் திருமகளான சீதையைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு என்னென்ன உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமோ, அவற்றையெல்லாம் மனந்தளராத உறுதியுடன் செய்துமுடிப்பாயாக.” (17)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தைந்து வானர சேனை புறப்படுதல்

(புறப்பட்டுச் செல்வதற்கு ஆயத்தமாகிவிட்ட) எல்லா வானரர்களையும் (சேனைத் தலைவர்களையும்) அழைத்து, அவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்து, இராமனுடைய நோக்கம் நிறைவேறும் பொருட்டு, ‘என்னால் சொல்லப்பட்ட அத்தனை இடங்களிலும், நீங்கள் நிச்சயமாக எந்த இடமும் விட்டுப் போகாமல் தேடவேண்டும்’ என்று மறுபடியும் வானரத் தலைவனான சுகர்வன் கூறினான். (1)

அரசனின் மிக்கடுமையான அந்த உத்தரவைச் செவியுற்ற வானரர்கள், பூமியை மறைத்துக் கொண்டு செல்லும் விட்டிற்பூச்சிகளின் கூட்டம் போல் அங்கிருந்து பறந்து சென்றார்கள். இராமன், சீதையைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக வகுக்கப்பட்ட ஒரு மாத கெடுவின் நிறைவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, அந்த ப்ரஸ்ரவண மலையிலேயே இலக்குவனோடு தங்கியிருந்தார். (2,3)

அப்போது, வீரனான சதபலி என்ற வானரன், இமயமலையால் சூழப்பட்டு வனப்புடன் விளங்கும் வடக்குத் திசையை நோக்கி, உடனே புறப்பட்டுச் சென்றான். வினதன் என்ற படைத்தலைவன் கிழக்குத் திசை நோக்கிச் சென்றான். (4,5)

வானரர் தலைவரும் வாயு குமாரருமான அனுமான், தாரன்-அங்கதன் முதலியவர்களோடு, அகஸ்திய முனிவர் வசிக்கும் தெற்குத் திசைக்கும், புலிநிகர் ஆற்றல் கொண்டவனும் வானரர் தலைவனுமான சுஷேணன் வருண பகவானால் பாதுகாக்கப்படும் மிக பயங்கரமான மேற்குத் திசை நோக்கியும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். சுகர்வ மன்னன், முக்கியமான வானரப் படைத்தலைவர்களை அவரவர் தகுதிக்குத் தக்கபடி அனுப்பிவிட்டு, அதனால் மனநிறைவு பெற்றுக் கவலையில்லாமல் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான். (6-8)

ஏவம் ஸஞ்சோதி₃தா: ஸர்வே ராக்ஞா வாநரயூத₂பா: ।
ஸ்வாம் ஸ்வாம் தி₃ஸமபி₄ப்ரேத்ய த்வரிதா: ஸம்ப்ரதஸ்தி₂ரே ॥ (9)

ஆநயிஷ்யாமஹே ஸீதாம் ஹநிஷ்யாமஸ்ச ராவணம் ।
நத₃ந்தஸ்சோந்நத₃ந்தஸ்ச க₃ர்ஜந்தஸ்ச ப்லவங்க₃மா: ॥ (10)

க்ஷவேலந்தோ த₄ாவமாநாஸ்ச விநத₃ந்தோ மஹாபுலா: ।
அஹமேகோ ஹநிஷ்யாமி ப்ராப்தம் ராவணமாஹவே ॥ (11)

ததஸ்சோந்மத₂ய ஸஹஸா ஹரிஷ்யே ஜநகாத்மஜாம் ।
வேபமாநாம் ஸ்ரமேணாத்ய ப₄வத்₃பி₄: ஸ்தீ₂யதாமிதி ॥ (12)

ஏக ஏவாஹரிஷ்யாமி பாதாளாத்₃பி ஜாநகீம் ।
விமதி₂ஷ்யாம்யஹம் வ்ருக்ஷாந் பாதயிஷ்யாம்யஹம் கி₃ரீந் ॥ (13)

த₄ரணீம் த₃ரயிஷ்யாமி க்ஷோப₄யிஷ்யாமி ஸாக்₃ராந் ।
அஹம் யோஜநஸங்க்யாயா: ப்லவிதா நாத்ர ஸம்ஸய: ॥ (14)

ஸதம் யோஜநஸங்க்யாயா: ஸதம் ஸமதி₄கம் ஹ்யஹம் ।
பூ₄தலே ஸாக்₃ரே வாபி ஸைலேஷு ச வநேஷு ச ॥
பாதாலஸ்யாபி வா மத்₄யே ந மமாச்சி₂த்யதே க₃தி: ॥ (15)

இத்யேகைகம் தத₃ா தத்ர வாநரா ப₃லத₃ர்பிதா: ।
ஊகஸ்ச வசநம் தத்ர ஹிராஜஸ்ய ஸந்நிதெ₄ள ॥ (16)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ பஞ்சசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஷட்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃:

பூ₄மண்ட₃ஸப்₄ரமணகத₂நம்

க₃தேஷு வாநரேந்த்₃ரேஷு ராம: ஸுக்₃ரீவமப்₃ரவீத் ।
கத₂ம் ப₄வாந் விஜாநீதே ஸர்வம் வை மண்ட₃ஸம் ப₄வ: ॥ (1)

ஸுக்₃ரீவஸ்து ததோ ராமமுவாச ப்ரணதாத்மவாந் ।
ஸ்ரூயதாம் ஸர்வமாக்யாஸ்யே விஸ்தரேண நரர்ஷப₄ ॥ (2)

யத₃ா து து₃ந்த₃பி₄ம் நாம த₃ாநவம் மஹிஷாக்ருதிம் ।
பரிகாலயதே வாலீ மலயம் ப்ரதி பர்வதம் ॥ (3)

தத₃ா விவேஸ மஹிஷோ மலயஸ்ய கு₃ஹாம் ப்ரதி ।
விவேஸ வாலீ தத்ராபி மலயம் தஜ்ஜிக₄ாம்ஸயா ॥ (4)

ததோஹம் தத்ர நிஷிப்தோ கு₃ஹாத்₃வாரி விநீதவத் ।
ந ச நிஷ்க்ரமதே வாலீ தத₃ா ஸம்வத்ஸரே க₃தே ॥ (5)

மன்னனால் உத்தரவிட்டபடி வானரோத்தமர்கள் எல்லோரும் அவரவர்களுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட திசையை நோக்கி விரைந்து சென்றார்கள். (9)

‘சீதையைத் திரும்பக் கொண்டு வருவோம்! இராவணனைக் கொன்று விடுவோம்!’ என்று கூறிக் கொண்டும், மகாபலம் பொருந்திய அவர்கள் உரக்கக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டும், (இராவணனிடமிருந்த கோபத்தால்) பற்களை நெறித்துக் கொண்டும், உற்சாகமாக முழங்கிக் கொண்டும், குதித்துத் தாவிக் கொண்டும், சீறிப்பாய்ந்து கொண்டும் சென்றார்கள். (ஒரு வானரன் கூறியது—) ‘நான் ஒருவனாகவே, போர் செய்து இராவணனைக் கொல்வேன்! கொன்றுவிட்டு, உடனே பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஜானகிதேவியாரைக் காப்பாற்றி அழைத்து வருவேன்! நீங்களெல்லோரும் இங்கேயே இருங்கள். (10-12)

சீதாப்பிராட்டியார், பாதாளத்திலிருந்தாலும் (அங்கே ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்தாலும், நான் ஒருவனாகவே கொண்டுவந்து சேர்ப்பேன். (எதிர்ப்படும்) மரங்களைப் பிடுங்கி எறிவேன். மலைகளைப் பெயர்த்துத் தள்ளுவேன். (13)

தரையைப் பிளப்பேன்! கடலை வற்றச் செய்வேன்! நான் ஒரு யோஜனை தூரம் தாண்டக் கூடியவன் என்பதை நம்புங்கள்.’ (இன்னொரு வானரன் கூறியது—) ‘நான் நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டுவேன்!’ (மற்றொரு வானரன் கூறியது—) ‘நான் நூறு யோஜனைக்கு மேலும் தாண்டுவேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே? பூமி, கடல், மலைகள், காடுகள் ஆகிய எந்த இடத்திலும் என்னை எதுவும் தடுக்க முடியாது, தெரியுமா!’ (14,15)

பலத்தால் செருக்குற்ற வானரர் ஒவ்வொருவரும் வானர மன்னன் எதிரில், மேற்கண்டவாறு வீரவசனம் பேசினர். (16)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தாறு

சுகர்வன் பூமண்டலத்தில் சுற்றி ஓடிய வரலாறு

வானர வீரர்கள் அனைவரும் சென்றபின், இராமன் சுகர்வனைப் பார்த்து, ‘இந்தப் பூமண்டலத்தின் இடங்கள் எல்லாவற்றைப் பற்றியும், நீ நன்றாக அறிந்து வைத்திருக்கிறாயே? அது எப்படி?’ என்று கேட்டார். (1)

சுகர்வன், மிகுந்த வணக்கத்துடன் இராமனைப் பார்த்து, “புருஷோத்தமரே! எல்லாவற்றையும் நான் விவரமாகச் சொல்கிறேன்; கேளுங்கள்” என்றான். (2)

“ஒரு சமயம், எருமை உருவம் எடுத்துக் கொண்ட துந்துபி என்ற அசுரன், வாலியுடன் சண்டை போட வந்தான். வாலியின் தாக்குதலைத் தாங்கமுடியாமல், மலயபர்வதத்தை நோக்கி ஓடினான். வாலி அவனைத் துரத்திக் கொண்டு போனபோது, துந்துபி மலயமலைக் குகையினுள் புகுந்துவிட்டான். அவனை எப்படிகும் கொன்றுவிடும் துடிப்புடன் வாலியும் மலயமலை குகைக்குள் புகுந்தான். (3,4)

அப்போது, அந்தக் குகையின் நுழைவாயிலில் நான் (வாலியின் சொல்லுக்கு) அடங்கித் தனியாக நின்றுகொண்டிருந்தேன். ஒரு வருஷ காலம் ஆகியும் வாலி வெளியில் வரவில்லை. (5)

- தத: ஸுதஜவேகேந ஆபபூரே ததா பி₃லம் ।
தத₃ஹம் விஸ்மிதோ த்ருஷ்ட்வா ப்ராத்ருஸோகவிஷார்தி₃த: ॥ (6)
- அத₂ஹம் க்ருதபுத்₃தி₄ஸ்து ஸுவ்யக்தம் நிஹதோ குரு: ।
ஸிலா பர்வதஸங்காஸா பி₃லத்₃வாரி மயா க்ருதா ॥ (7)
- அஸக்ருவந்நிஷ்க்ரமிதும் மஹிஷோ விநஸேதி₃தி ।
ததோஹமாக்யாம் கிஷ்கிந்த₄ாம் நிராஸஸ்தஸ்ய ஜீவிதே ॥ (8)
- ராஜ்யம் ச ஸுமஹத்ப்ராப்தம் தாரயா ருமயா ஸஹ ।
மித்ரைஸ்ச ஸஹிதஸ்தத்ர வஸாமி விகுதஜ்வர: ॥ (9)
- ஆஜக்யாம் ததோ வாலீ ஹத்வா தம் தாநவர்ஷப₄ம் ।
ததோஹமத₃த₃ாம் ராஜ்யம் கௌரவாத்ப₄யயந்த்ரித: ॥ (10)
- ஸ மாம் ஜிக₄ாம்ஸுர்துஷ்டாத்மா வாலீ ப்ரவ்யதி₂தேந்த்ரி₃ய: ।
பரிகாலயதே க்ரோத₄ாத்₃த₄ாவந்தம் ஸசிவை: ஸஹ ॥ (11)
- ததோஹம் வாலிநா தேந ஸாநுபுந்த₄: ப்ரத₄ாவித: ।
நதீஸ்ச விவித₄ா: பஸ்யந் வநாநி நக₃ராணி ச ॥ (12)
- ஆத்யஸ்தலஸங்காஸா ததோ வை ப்ருதி₃வீ மயா ।
அலாதசக்ரப்ரதிமா த்ருஷ்டா கோஷ்பத₃வத்தத₃ா ॥ (13)
- பூர்வாம் தி₃ஸம் ததோ க₃த்வா பஸ்யாமி விவித₄ாந் த்ருமாந் ।
பர்வதாம்ஸ்ச நதீ ரம்யா: ஸராம்ஸி விவித₄ாநி ச ॥ (14)
- உத்யம் தத்ர பஸ்யாமி பர்வதம் த₄ாதுமண்டி₃தம் ।
க்ஷீரோத்யம் ஸாக₃ரம் சைவ நித்யமப்ஸரஸாலயம் ॥ (15)
- பரிகாலயமாநஸ்து வாலிநாபி₄த்ருதஸ்தத₃ா ।
புநராவ்ருத்ய ஸஹஸா ப்ரஸ்தி₂தோஹம் தத₃ா விபே₄ா ॥ (16)
- புநராவர்தமாநஸ்து வாலிநாபி₄த்ருதோ த்ருதம் ।
தி₃ஸஸ்தஸ்யாஸ்ததோ பூ₄ய: ப்ரஸ்தி₂தோ த₃க்ஷிணாம் தி₃ஸம் ॥ (17)
- விந்த்₄யபாத₃பஸங்கீர்ணாம் சந்த₃நத்ருமஸோபி₄தாம் ।
த்ருமஸைலாம்ஸ்தத: பஸ்யந் பூ₄யோ த₃க்ஷிணதோஸபராந் ॥ (18)
- பஸ்சிமாம் து தி₃ஸம் ப்ராப்தோ வாலிநா ஸமபி₄த்ருத: ।
ஸம்பஸ்யந் விவித₄ாந் தே₃ஸாநஸ்தம் ச கி₃ரிஸத்தமம் ॥ (19)
- ப்ராப்ய சாஸ்தம் கி₃ரிஸ்ரேஷ்ட₂முத்தராம் ஸம்ப்ரத₄ாவித: ।
ஹிமவந்தம் ச மேரூம் ச ஸமுத்₃ரம் ச ததே₂த்தரம் ॥ (20)

பின்னர், வேகமாக வெளிவந்த இரத்த வெள்ளத்தால், அந்தக் குகை முழுவதும் நிறைந்துவிட்டது. அதைக் கண்டதும் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. சகோதரனைக் குறித்து எனக்கு மிகவும் வருத்தம் உண்டாயிற்று. (6)

'நிச்சயமாக, என்னுடைய அண்ணன் கொல்லப்பட்டான்' என்ற எண்ணம் எனக்குத் தெளிவாக ஏற்பட்டது. (துந்துபியும் உள்ளே கிடந்து தவிக்கட்டுமே? - என்ற எண்ணத்துடன்) மலை போன்ற ஒரு பாதையை குகையின் வாயிலில் வைத்தேன். (7)

'எருமையான துந்துபி, குகைக்கு வெளியே வரமுடியாமல் உள்ளேயே மாண்டு போகட்டும்.' பின்னர், அண்ணன் உயிரோடிருப்பான் என்ற நம்பிக்கையை இழந்து, நான் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பி வந்தேன். (8)

தாரை-ருமையுடன் கூட மிகப்பெரிய வானரப் பேரரசை அடைந்து, கவலையில்லாமல் நண்பர்களோடு உல்லாசமாக வசித்து வந்தேன். (9)

பின்னர், அந்த அசுர வீரனைக் கொன்றுவிட்டு வாலி திரும்பி வந்தான். எனக்கு மூத்தவர் என்ற மரியாதையாலும் ('என்ன செய்வானோ?' என்ற) அச்சத்தாலும், ராஜ்யத்தை அவனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தேன். (10)

ஆனால், கெடு மனம் படைத்த வாலி, புலன்கள் கலங்கி என்னைக் கொல்ல விரும்பினான். நான், என் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக என்னுடைய அமைச்சர்களுடன்கூட ஓடிய என்னைப் பின்தொடர்ந்து ஓடி வந்தான், வாலி. (11)

அப்போது அமைச்சர்களோடுகூட என்னை வாலி துரத்திக் கொண்டு வந்தான். பற்பல ஆறுகள், காடுகள், நகரங்கள் போன்றவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு வேகமாக நான் ஓடினேன். அப்போது, இந்தப் பூமியானது கண்ணாடியின் மேற்பரப்பைப் போல் பளபளப்புள்ளதாகவும், கொள்ளிக்கட்டை வட்டவடிவாக சுழல்வது போலவும், மாட்டுக் குளம்படி போலவும் (சிறியதாக, எளிதில் கடக்கக் கூடியதாகவும்) காணப்பட்டது. (12,13)

அப்போது, கிழக்குத் திசையில் ஓடிய நான் அந்தப் பிரதேசத்தில் பலவகையான மரங்கள், பர்வதங்கள், அழகான ஆறுகள், நீர்நிலைகள் ஆகியவற்றைப் பார்த்தேன். (14)

அங்கே, பல வகையான தாதுக்கள் பெருகிக் கிடக்கும் உதயகிரியையும், எப்போதும் அப்சரப் பெண்டிர் வாசம் செய்யும் பாற்கடலையும் கண்டேன். (15)

சர்வ வல்லமை படைத்தவரே! அப்போது நான் திடீரென்று (வாலி வருகிறானா? - என்று பார்க்கும் பொருட்டுத்) திரும்பினேன். வாலி வேகமாக என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வருவதைக் கண்டு, (வேறு திசையை நோக்கித்) திரும்பி தெற்குத் திசையில் மறுபடியும் ஓடினேன். (16,17)

விந்தியமலை, பல்வகை மரங்கள் மற்றும் சந்தனமரங்களால் கண்கவர் சோபையுடன் விளங்குவதையும், வேறு மரங்களையும் மலைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு, தெற்குத் திசையிலிருந்து மேலும் தொடர்ந்து ஓடினேன். வாலியினால் வேகமாகப் பின்தொடரப்பட்ட நான், பலவிதமான நாடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டு, மேற்குத் திசையில் அஸ்தகிரியைக் கண்டேன். (18,19)

மலைகளுள் சிறந்ததான அஸ்தகிரியை அடைந்தபின்னரும், வாலி துரத்திக் கொண்டு வருவதைப் பார்த்து வடக்கு திசையில் ஓடி இமயம்-மேரு மலைகளையும், அப்பால் பெருங்கடலையும் கண்டேன். (20)

யத₃ா ந விந்தே₃ ஸரணம் வாலிநா ஸமபி₄த்ருத: ।
தத₃ா மாம் பு₃த்தி₄ஸம்பந்நோ ஹநுமாந் வாக்யமப்ரவீத் ॥ (21)

இத₃ாநீம் மே ஸ்ம்ருதம் ராஜந் யத₂ா வாலீ ஹரீஸ்வர: ।
மதங்கே₃ந தத₃ா ஸப்தோ ஹ்யஸ்மிந்நாஸ்ரமமண்ட₃லே ॥ (22)

ப்ரவிசே₃யதி₃ வை வாலீ மூர்த₄ாஸ்ய ஸதத₄ா பு₄வேத் ।
தத்ர வாஸ: ஸுகே₂ாஸ்மாகம் நிருத்₃விக்₃நோ பு₄விஷ்யதி ॥ (23)

தத: பர்வதமாஸா₃ய ருஸ்யமுகம் ந்ருபாத்மஜ ।
ந விவேஸ தத₃ா வாலீ மதங்க₃ஸ்ய பு₄யாத்தத₃ா ॥ (24)

ஏவம் மயா தத₃ா ராஜந் ப்ரத்யக்ஷமுபலக்ஷிதம் ।
ப்ருதி₂வீமண்ட₃லம் க்ருத்ஸநம் குஹாமஸ்யாக₃தஸ்தத: ॥ (25)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஷட்சத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃: ॥

ஸப்தசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க₃:

கபிலேநாப்ரத்யாக₃மநம்

த₃ர்ஸநார்த₂ம் து வைதே₃ஹ்யா: ஸர்வத: கபியூத₂பா: ।
வ்யாதி₃ஷ்டா: கபிராஜேந யதே₂ாக்தம் ஜக்₃முரஞ்ஜஸா ॥ (1)

ஸராம்ஸி ஸரித: கக்ஷாநாகாஸம் நக₃ராணி ச ।
நதீ₃து₃ர்க₃நஸ்தத₂ா ஸைலாந் விசிந்வந்தி ஸமந்தத: ॥ (2)

ஸக்₃ரீவேண ஸமாதி₃ஷ்டா: ஸர்வே வாநரயூத₂பா: ।
தத்ர தே₃ஸாந் விசிந்வந்தி ஸஸைலவநகாநநாந் ॥ (3)

விசித்ய தி₃வஸம் ஸர்வே ஸீதாதி₄க₃மநே த்₄ருதா: ।
ஸமாயாந்தி ஸ்ம மேதி₃ந்யாம் நிஸாகாலேஷு வாநரா: ॥ (4)

ஸர்வர்துகாம்ஸ்ச தே₃ஸேஷு வாநரா: ஸப₂லாந் த்₃ருமாந் ।
ஆஸாத்₃ய ரஜநீம் ஸய்யாம் சக்ரு: ஸர்வேஷ்வஹ:ஸு தே ॥ (5)

தத₃ஹ: ப்ரத₂மம் க்ருத்வா மாஸே ப்ரஸ்ரவணம் க₃தா: ।
கபிராஜேந ஸங்க₃ம்ய நிராஸா: கபியூத₂பா: ॥ (6)

விசித்ய து தி₃ஸம் பூர்வாம் யதே₂ாக்தாம் ஸசிவை: ஸஹ ।
அத்₃ருஷ்ட்வா விநத: ஸீதாமாஜக₃ாம மஹாபுல: ॥ (7)

உத்தராம் ச தி₃ஸம் ஸர்வாம் விசித்ய ஸ மஹாகபி: ।
ஆக₃த: ஸஹ ஸைந்யேந வீர: ஸதபு₃லிஸ்தத₃ா ॥ (8)

வாலியினால் துரத்தப்பட்ட நான், அவனிடமிருந்து தப்புவதற்கு ஏற்ற ஒரு புகலிடத்தைக் காணாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது, மதிநுட்பம் வாய்ந்த அனுமான் என்னிடம் சொன்னார்— (21)

‘வானர மன்னரே! இப்போது ஒரு விஷயம் என் நினைவுக்கு வருகிறது. முன்னொரு காலத்தில், ‘இந்த ஆசிரம வளாகத்திற்குள் வாலி நுழைந்தானேயானால், அவனுடைய தலை சுக்குநூறாகப் போகக்கடவது’ என்று மதங்க முனிவர் சாபம் கொடுத்திருக்கிறார். அதனால், அங்கே (மதங்கர் ஆசிரமத்தின் அருகே) சென்றால், (வாலியிடமிருந்து) பயமில்லாமல் சுகமாக வாழலாம்.’ (22,23)

மன்னர் மைந்தரே! உடனே ரிஷ்யமுக பர்வதத்தை அடைந்தோம். மதங்கரிடமிருந்த பயத்தினால், (அவர் கொடுத்த சாபத்தை எண்ணி) வாலி அந்த இடத்திற்குள் நுழையவில்லை. மன்னரே! இவ்வாறு, அந்தச் சமயத்தில் நான் பூமண்டலம் முழுவதையும் என் கண்களாலேயே பார்த்திருக்கிறேன்! பின்னர், ரிஷ்யமுக பர்வதத்தின் குகைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.” (24,25)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தேழு வானர சேனைகள் திரும்பி வருதல்

வானர மன்னரால் உத்தரவிடப்பட்டபடி, அவரவர்களுக்கு உரிய திசையில், வைதேகியைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக வானரத் தலைவர்கள் உற்சாகத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். (1)

அவர்கள், பொய்கை-நதிகளின் கரைகளிலும், கொடி வீடுகளிலும், வெட்டவெளியிலும், நகரங்களிலும், நதிகளின் குறுக்கீட்டினால் சென்றடைய முடியாத இடங்களிலும், மலைகளிலும், மற்றப் பிரதேசங்களிலும் தேடிப் பார்த்தார்கள். (2)

வானர வீரர்களான அவர்கள் எல்லோரும் சுகீவனால் விளக்கிக் கூறப்பட்ட மலைகள்-சோலைகளைக் கொண்ட எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் அலசிப் பார்த்தார்கள். (3)

சீதாப்பிராட்டியைத் கண்டுபிடிப்பதில் பேரார்வமுடைய அந்த வானரர்கள், பகல் முழுவதும் பூமியில் சுற்றித் திரிந்து தேடிவிட்டு, இரவுகளில் ஓரிடத்தில் வந்து கூடுவார்கள். பகல் முழுவதும் வெவ்வேறு இடங்களில் சுற்றித் திரிந்துவிட்டு, எல்லாக் காலங்களிலும் பழங்களைக் கொடுக்கக் கூடிய மரங்கள் இருக்கும் இடத்தின் அருகே வந்து களைப்பாறினார்கள். (4,5)

புறப்பட்ட அந்த தினத்தை முதல் நாளாகக் கொண்டு, ஒரு மாதம் முடிந்ததும் சீதையைக் காணும் நம்பிக்கை இழந்தவர்களாக வானரத் தலைவர்கள், சுகீவனைச் சந்திக்கும் பொருட்டு ப்ரஸ்ரவண மலைக்குச் சென்றார்கள். (6)

மகாபலம் பொருந்திய வினதன், அவனுக்கு இடப்பட்ட உத்தரவுக்கிணங்க, கிழக்குத் திசையில் தேடிவிட்டு, சீதையைக் காணாமல் தன் அமைச்சர்களோடுகூட, திரும்பி வந்து சேர்ந்தான். (7)

பெருமைக்குரிய வானரனான சதபலி, வடக்குத் திசை முழுவதிலும் தேடிவிட்டு, (சீதையைக் காணாமல்) தன் படைவீரர்களோடு திரும்பி வந்தான். (8)

ஸுஷேண: பச்சிமாமாஸாம் விசித்ய ஸஹ வாநரை: ।
ஸமேத்ய மாஸே ஸம்பூர்ணே ஸுக்ரீவமுபசக்ரமே ॥ (9)

தம் ப்ரஸ்ரவணப்ருஷ்டஸ்தம் ஸமாஸாத்யாபிவாத்ய ச ।
ஆஸீநம் ஸஹ ராமேண ஸுக்ரீவமித்யம்ப்ருவந் ॥ (10)

விசிதா: பர்வதா: ஸர்வே வநாநி நக்யராணி ச ।
நிம்நக்யா: ஸாக்யராந்தாஸ்ச ஸர்வே ஜநபத்யாஸ்ச யே ॥ (11)

குஹாஸ்ச விசிதா: ஸர்வாஸ்த்வயா யா: பரகீர்திதா: ।
விசிதாஸ்ச மஹாகுல்மா லதாவிததிஸந்ததா: ॥ (12)

க்யஹநேஷு ச தேஸேஷு த்யூர்கேஷு விஷமேஷு ச ।
ஸத்த்வாந்யதிப்ரமாணாநி விசிதாநி மஹாந்தி ச ॥ (13)

உத்யாரஸத்த்வாபிஜநோ மஹாத்மா
ஸ மைதி₂லீம் த்யூரக்ஷயதி வாநரேந்த்ர ।
தி₃ஸம் து யாமேவ க்யதா து ஸீதா
தாமாஸ்தி₂தோ வாயுஸுதோ ஹநுமாந் ॥ (14)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்யுராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே₃ ஸப்தசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய: ॥

அஷ்டசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்ய:

கண்டேவநாதிவிசய:

ஸஹ தாராங்க்யத்யாப்யாம் து க்யத்வா ஸ ஹநுமாந் கபி: ।
ஸுக்ரீவேண யதே₂த்யூதி₃ஷ்டம் தம் தேஸமுபசக்ரமே ॥ (1)

ஸ து த்யூரமுபாக்யம்ய ஸர்வைஸ்தை: கபிஸத்தமை: ।
விசிநோதி ஸ்ம விந்த்யஸ்ய குஹாஸ்ச க்யஹநாநி ச ॥ (2)

பர்வதாக்யூரநதீத்யூர்க்யாந் ஸராம்ஸி விபுலாந் த்யூருமாந் ।
வ்ருக்ஷஷண்ட்யாம்ஸ்ச விவித்யாந் பர்வதாந் க்யநபாத்யபாந் ॥ (3)

அந்வேஷமாணாஸ்தே ஸர்வே வாநரா: ஸர்வதோ தி₃ஸம் ।
ந ஸீதாம் த்யூருஸூர்வீரா மைதி₂லீம் ஜநகாத்மஜாம் ॥ (4)

தே ப்யக்ஷயந்தோ மூலாநி ப₂லாநி விவித்யாநி ச ।
அந்வேஷமாணா த்யூர்த்யூஷா ந்யவஸந்ஸ்தத்ர தத்ர ஹ ॥ (5)

ஸ து தேஸோ த்யூரந்வேஷோ குஹாக்யஹநவாந் மஹாந் ।
நிர்ஜலம் நிர்ஜநம் ஸூந்யம் க்யஹநம் ரோமஹர்ஷணம் ॥ (6)

சுஷேணன் மேற்குத் திசையில் தேடிவிட்டு, ஒரு மாதம் நிறைவடைந்ததும் வானரர்களோடு கூட சுகரீவன் எதிரில் வந்து நின்றான். (9)

ப்ரஸ்ரவண மலையில், ஸ்ரீராமனோடு கூட அமர்ந்திருக்கும் சுகரீவன் அருகில் சென்று, வணங்கிவிட்டு, பின்வருமாறு தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்— (10)

“எல்லா மலைகள், அடர்ந்த காடுகள், நதிக்கரைகள், கடற்கரைகள், மக்கள் வாழும் இடங்கள் ஆகிய அனைத்திலும் கவனமாகத் தேடப்பட்டன. (11)

தங்களால் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்ட குகைகள், செடி-கொடிகள் ஏராளமாக வளர்ந்து முடிக்கிடந்த இடங்கள், அடர்த்தியான பெரும் புதர்கள் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் தேடினோம். (12)

உட்புக முடியாத காடுகள், நாடுகள், அகழி சூழ்ந்த கோட்டைகள், மேடுபள்ளமான பிரதேசங்கள் - இங்கெல்லாம் தேடினோம். மேலும், பேருருவம் கொண்ட விநோதமான பிராணிகளிடமும் தேடிப் பார்த்தோம். (13)

வானர மன்னரே! சீதாதேவியார் சென்றிருக்கும் தெற்குத் திசைக்குப் பேராற்றல் படைத்தவரும் நற்குடியில் பிறந்தவருமான அனுமான் சென்றிருக்கிறார். மைதிலி இருக்குமிடத்தை அவர் தெரிந்து கொண்டு வருவார்.” (14)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தெட்டு

தென்திசைக் காடுகளில் தேடுதல்

வானர வீரர் அனுமான், தாரன்-அங்கதனோடு கூடவே சென்று, (தென் திசையில்) சுகரீவனால் விளக்கிக் கூறப்பட்ட அவ்விடங்களில் தேடித் திரிந்தார். (1)

வானர வீரர்கள் எல்லோருடனும் வெகுதூரம் சென்று விந்தியமலையை அவர் (அனுமான்) அடைந்தார். அங்குள்ள குகைகள், அடர்த்தியான காடுகள், மலைச்சிகரங்கள், நதிக்கரைகள், குறுகிய பாதைகளையுடைய பிரதேசங்கள், நீர்நிலைகள், பெரிய பெரிய மரங்கள், புதர்கள், பலவகையாக மலைகள், நெருக்கமாக வளர்ந்துள்ள மரக்கூட்டங்கள் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் எல்லா வானரர்களும் தேடிப் பார்த்தார்கள். ஆனால், ஜனகன் திருமகளான சீதையைக் காணவில்லை. (2-4)

அச்சமும் சலிப்பும் இல்லாத அவ்வீரர்கள் அனைவரும் ஆங்காங்கே கிடைக்கக்கூடிய பலவகையான பழம்-கிழங்குகளைப் புசித்துக் கொண்டு, சீதையைத் தேடி அந்தந்த இடங்களிலேயே ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார்கள். (5)

விந்தியமலையைச் சார்ந்த விஸ்தாரமான பிரதேசம், தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாததாகவும், குகைகளும், அடர்ந்த காடுகளும் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. அங்கிருந்த அடர்த்தியான காடுகள், மனிதர்களும் தண்ணீரும் இல்லாததால், உரோமச்சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தும் பாழ்வெளியைப் போலிருந்தன. (6)

த்யக்த்வா து தம் தத₃ா தே₃ஸம் ஸர்வே வை ஹரியூத₂பா: ।
தாத்₃ருஸாந்யப்யரண்யாநி விசித்ய ப்₄ருஸபீடிதா: ॥ (7)

தே₃ஸமந்யம் து₃ராத₄ர்ஷம் விவிஸுஸ்சாகுதோப₄யா: ।
யத்ர வந்த₄யப₂லா வ்ருக்ஷா விபுஷ்பா: பர்ணவர்ஜிதா: ॥ (8)

நிஸ்தோயா: ஸரிதோ யத்ர மூலம் யத்ர ஸுது₃ர்லப₄ம் ।
ந ஸந்தி மஹிஷா யத்ர ந ம்ருக₃ா ந ச ஹஸ்திந: ॥ (9)

ஸார்தூ₃லா: பக்ஷிணோ வாபி யே சாந்யே வநகோசரா: ।
ந யத்ர வ்ருக்ஷா நௌஷத்₄யோ ந லதா நாபி வீருத₄: ॥ (10)

ஸநிக்த₃த₄பத்ரா: ஸ்த₂லே யத்ர பத்₃மிந்ய: பு₂ல்லபங்கஜா: ।
ப்ரேக்ஷணீயா: ஸுக₃ந்த₄ாஸ்ச ப்₄ரமரைஸ்ச விவர்ஜிதா: ॥ (11)

கண்டு₃ர்நாம மஹாப₄ாக₃: ஸத்யவாதீ₃ தபோத₄ந: ।
மஹர்ஷி: பரமாமர்ஷீ நியமைர்து₃ஷ்ப்ரத₄ர்ஷண: ॥ (12)

தஸ்ய தஸ்மிந் வநே புத்ரோ பூலகோ து₃ஸவார்ஷிக: ।
ப்ரநஷ்டோ ஜீவிதாந்தாய க்ருத்₃த₄ஸ்தத்ர மஹாமுநி: ॥ (13)

தேந த₄ர்மாத்மநா ஸப்தம் க்ருத்ஸநம் தத்ர மஹத்வநம் ।
அஸரண்யம் து₃ராத₄ர்ஷம் ம்ருக₃பக்ஷிவிவர்ஜிதம் ॥ (14)

தஸ்ய தே காநநாந்தாம்ஸ்ச கி₃ரீணாம் கந்த₃ராணி ச ।
ப்ரப₄வாணி நதீ₃நாம் ச விசிந்வந்தி ஸமாவ்ஹிதா: ॥ (15)

தத்ர சாபி மஹாத்மாநோ நாபஸ்யஞ்ஜநகாத்மஜாம் ।
ஹர்தாரம் ராவணம் வாபி ஸுக்₃ரீவப்ரியகாரிண: ॥ (16)

தே ப்ரவிஸ்யாஸு தம் பீ₄மம் லதாகு₃ல்மஸமாவ்ருதம் ।
த₃த்₃ருஸு: க்ரூரகர்மாணமஸுரம் ஸுரநிர்ப₄யம் ॥ (17)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா வாநரா கோரம் ஸ்தி₂தம் ஸைலமிவாபரம் ।
க₃ாட₄ம் பரிஹிதா: ஸர்வே த்₃ருஷ்ட்வா தம் பர்வதோபமம் ॥ (18)

ஸோ஽பி தாந் வாநராந் ஸர்வாந்நஷ்டா: ஸ்தே₂த்யப்₃ரவீத்₃ப₃லீ ।
அப்₄யத₄ாவத ஸங்க்ருத்₃தே₄ா முஷ்டிமுத்₃யம்ய ஸம்ஹிதம் ॥ (19)

தமாபதந்தம் ஸஹஸா வாலிபுத்ரோங்கு₃த₃ஸ்தத₃ா ।
ராவணோயமிதி க்ஞாத்வா தலேநாபி₄ஜக₄ாந ஹ ॥ (20)

ஸ வாலிபுத்ராபி₄ஹதோ வக்த்ராச்சே₂ாணிதமுத்₃வமந் ।
அஸுரோ ந்யபதத்₃பூ₄மௌ பர்யஸ்த இவ பர்வத: ॥ (21)

அப்போது, வானரவீரர்கள் எல்லோரும் அந்த இடத்தை விட்டுவிட்டு, அதுபோன்ற கோரமான காடுகளில் தேடித்தேடி மிகவும் துன்பத்தை அடைந்தார்கள். அச்சமில்லாதவர்களான அவர்கள், உட்புக முடியாத வேறொரு பிரதேசத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கிருந்த மரங்களில் பழம்-புஷ்பம்-இலை முதலிய எதுவும் இல்லை. (7,8)

நதிகளில் தண்ணீர் இல்லை; பழம்-கிழங்குகள் கிடைப்பது அரிதாக இருந்தது. அங்கு எருமைகளோ, மான்களோ, யானைகளோ இல்லவேயில்லை. (9)

காட்டில் வாழும் புலிகள், பறவைகள்கூட இல்லை. அங்கு மரம்-செடி-கொடி-புல்பூண்டு ஆகிய எவையும் இல்லை. (10)

அந்த இடத்தில் அழகிய இலைகளும், மலர்ந்த தாமரைகளும், நறுமணமும், இனிய காட்சியும் தர வேண்டிய தாமரை ஓடைகள், நீர்வற்றிப் போய் (அதனால், இலை-மலர்கள் இல்லாததால்) வண்டுகள் இல்லாமல் காணப்பட்டன. தவச்செல்வர்; பொய்யாமொழியர்; தனக்கு இழைக்கப்படும் குற்றத்தை மன்னிக்காத கோபக்காரர்; வேறெவராலும் கடைப்பிடிக்க முடியாத நியமங்களை உறுதியாகப் பின்பற்றுபவர் - இப்படிப்பட்ட, 'கண்டு' என்ற மாமுனிவர் (ஒரு காலத்தில்) அங்கே இருந்தார். (11,12)

பத்து வயதுப் பாலகனான அவருடைய குமாரன், ஏதோ ஒரு காரணத்தால் மரணமடைந்தான். அதனால், சினங்கொண்ட முனிவர், அந்தக் காட்டையே அழித்துவிடுவது என்று முடிவு செய்தார். (13)

தருமாத்மாவான அவர், 'அந்த மாபெரும் வனம் முழுவதும் மக்கள் வசிக்கத்தகாததாகவும், யாராலும் அணுக முடியாததாகவும், விலங்கு-பறவைகள் இல்லாததாகவும் ஆகுக' என்று சபித்தார். (14)

அந்த மாபெரும் காட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் மலைக்குகைகளிலும் ஆற்றின் உற்பத்தி ஸ்தானங்களிலும் மிகுந்த முனைப்புடன் அவர்கள் தேடினார்கள். (15)

சுகர்வனுக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்வதில் ஆர்வமுடைய நல்லிதயம் கொண்ட அவர்கள், அந்த இடத்திலும் சீதையையோ, அவளைத் திருடிச் சென்ற இராவணனையோ பார்க்க முடியவில்லை. (16)

பின்னர், அவர்கள் கொடிகள், புதர்கள் மண்டிக்கிடந்த ஓர் இடத்திற்குள் நுழைந்து பார்த்தார்கள். அங்கே, தேவர்களுக்கும் அஞ்சாத ஒரு கொடிய அரக்கனைக் கண்டார்கள். (17)

ஒரு மலை போல் பெருவடிவம் கொண்டு தோற்றமளிக்கும் அவனைப் பார்த்ததும், ஒரு குன்று போல் உறுதியாக நிற்கும் அவனைத் தாக்குவதற்காக, இடுப்பில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டார்கள். (18)

அப்போது பலசாலியான அந்த அரக்கன், வானரர்களைப் பார்த்து, 'எல்லோரும் செத்தீர்கள்!' என்று சீற்றத்துடன் சீறிக்கொண்டு, கைமுஷ்டியை மடக்கி உயரே தூக்கிக் கொண்டு, அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். (19)

அப்பொழுது, வாலியின் புதல்வனான அங்கதன், திடீரென்று தாக்குவதற்காக ஓடிவரும் அவனை, 'இவன்தான், இராவணனோ?' என்று எண்ணி, உள்ளங்கையினால் அவனை அடித்தான். (20)

வாலிகுமாரனால் அடிக்கப்பட்ட அந்த அசுரன், வாயிலிருந்து ரத்தத்தைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டு, அடியோடு பெயர்க்கப்பட்ட மலைபோல் தரையில் விழுந்தான். (21)

தோபி தஸ்மிந்நிருச்ச்வாஸே வாநரா ஜிதகாஸரிந: ।
வ்யசிந்வந் ப்ராயஸஸ்தத்ர ஸர்வம் தத்ஸ்கிரிக்ஷஹ்வரம் ॥ (22)

விசிதம் து தத: க்ருத்வா ஸர்வே தே காநநம் புந: ।
அந்யதேவாபரம் கே₄ரம் விவிஸுர்க்ஷிரிக்ஷஹ்வரம் ॥ (23)

தே விசித்ய புந: கி₂ந்நா விநிஷ்பத்ய ஸமாகுதா: ।
ஏகாந்தே வருஷமூலே து நிஷேது₃ர்தீ₃நமாநஸா: ॥ (24)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே₃ அஷ்டசத்வாரிம்ஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஏகோநபஞ்சாஸ: ஸர்க்₃:

ரஜதபர்வதவிசய:

அதாங்குதஸ்ததா ஸர்வாந் வாநராநிதமப்₃ரவீத் ।
பரிஸ்ராந்தோ மஹாப்ராக்ஞ: ஸமாஸ்வாஸ்ய ஸநைர்வச: ॥ (1)

வநாநி கிரயோ நத்யோ துர்க்காணி க்ஷஹநாநி ச ।
த்யோ கிரிக்ஷஹாஸ்சைவ விசிதாநி ஸமந்தத: ॥ (2)

தத்ர தத்ர ஸஹாஸ்மாபி₄ர்ஜாநகீ ந ச த்ருஸ்யதே ।
தத்வா ரக்ஷா ஹ்ருதா யேந ஸீதா ஸுரஸுதோபமா ॥ (3)

காலஸ்ச நோ மஹாந் யாத: ஸுக்₃ரீவஸ்சோக்₃ரஸாஸந: ।
தஸ்மாத்₃புவந்த: ஸஹிதா விசிந்வந்து ஸமந்தத: ॥ (4)

விஹாய தந்த்₃ரீம் ஸோகம் ச நித்₃ராம் சைவ ஸமுத்தி₂தாம் ।
விசிநுத்₄வம் யதா ஸீதாம் பஸ்யாமோ ஜநகாத்மஜாம் ॥ (5)

அநிர்வேதம் ச த்₃ாஷ்யம் ச மநஸஸ்சாபராஜயம் ।
கார்யஸித்₃தி₄கராண்யாஹுஸ்தஸ்மாதே₃தத்₃ப்₃ரவீம்யஹம் ॥ (6)

அத்யாபீதம் வநம் துர்க்₃ம் விசிந்வந்து வநௌகஸ: ।
கே₂தம் த்யக்த்வா புந: ஸர்வைர்வநமேதத்₃விசீயதாம் ॥ (7)

அவஸ்யம் க்ரியமாணஸ்ய த்ருஸ்யதே கர்மண: ப₂லம் ।
அலம் நிர்வேதமாக்யம்ய ந ஹி நோ மீலநம் ஷமம் ॥ (8)

ஸுக்₃ரீவ: க்ரோத₄நோ ராஜா தீக்ஷணதுண்ட₃ஸ்ச வாநரா: ।
பே₄தவ்யம் தஸ்ய ஸததம் ராமஸ்ய ச மஹாத்மந: ॥ (9)

அவன் உயிர் நீங்கியதும், வெற்றிக் களிப்பில் மிதந்த வானர்கள், அந்த மலைக்குகை முழுவதையும் ஓரிடம் விடாமல் தேடினார்கள். (22)

அவர்கள் எல்லோரும் அந்தக் காட்டுப் பகுதியில் மறுபடியும் தேடிவிட்டு, மேலே தொடர்ந்து செல்கையில் பயங்கரமான வேறொரு மலைக்குகைக்குள் நுழைந்தார்கள். (23)

அந்த இடத்தில் அலைந்து திரிந்து பல தடவை தேடிப் பார்த்துக் களைப்படைந்தார்கள்; மனம் நொந்து போனார்கள். ஏகாந்தமான (தனியான) ஒரு மரத்தின் அடியில் எல்லோரும் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். (24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்தொன்பது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : நாற்பத்தொன்பது

வெள்ளிமலையில் தேடுவது

அப்போது பலவிடங்களிலும் அலைந்து திரிந்ததால் களைத்துப் போனவனும் பேரறிவாளனுமான அங்கதன், வானர்கள் எல்லோரையும் சமாதானப்படுத்தி, மெல்ல மெல்ல பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (1)

“நம் எல்லோராலும் மலைகள், காடுகள், உட்புக முடியாத இடங்கள், அடர்ந்த பெருங்காடுகள், மலையருவிகள், மலைக்குகைகள் ஆகியவையும், ஆங்காங்கே காணப்பட்ட பிற இடங்களும் தேடப்பட்டுவிட்டன. ஆனால், எந்த இடத்திலும் ஜானகி காணப்படவில்லை. தேவப்பெண்டிருக்கு இணையான சீதாதேவியைக் கவர்ந்து சென்ற அந்த அரக்கனும் காணப்படவில்லை. (2,3)

நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த கெடு எப்போதோ முடிந்துவிட்டது. சக்ரீவன் கடுமையாக தண்டனை கொடுப்பவர். (காலம் கடந்து, சீதையும் இல்லாமல் சென்றால் மரணதண்டனைதான்!) ஆகையால், நீங்களெல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து சுற்றிலும் தேடிப் பாருங்கள். (4)

சோம்பல், சோகம், கண்களைக் சுழற்றும் தூக்கம் முதலியவற்றைத் துறந்து, ஜனகர் புதல்வி சீதாப்பிராட்டியாரை, நாம் கண்களால் காணும்வரை தேடிப் பார்ப்போம். (5)

‘மனத்தளராமை, செயல்திறன், மனவலிமையை இழக்காதிருத்தல் - இவைகள், ஒரு காரியத்தை வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொடுக்கும் பண்புகள்’ என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருப்பதால், நான் (அதை) இப்போது உங்களிடம் சொல்கிறேன். (6)

வானர்கள் எல்லோரும் மனத்தளர்ச்சியை உடனே விட்டொழித்து, உள்ளே புகுவதற்கரிய இந்த (இன்னொரு) காட்டில் தேடத் தொடங்க வேண்டும். (7)

மன உறுதியுடன் செய்யப்படும் எந்தக் காரியத்திலும் பயனைக் காணலாம். (நிச்சயமாக வெற்றி கிடைக்கும்.) நாம் நம்பிக்கையை இழந்தது போதும். கண்களை மூடிக்கொண்டு (முயற்சியைத் தொடராமல்) இருப்பது, நமக்குப் பொருத்தமானதல்ல. (8)

சக்ரீவ மன்னர், மிகவும் கோபிஷ்டர்; கடுமையான தண்டனை கொடுப்பவர். வானர்களே! அதனால், (மகாகோபக்காரராகிய) சக்ரீவனுக்கும், மகாத்மாவாகிய இராமனுக்கும் நாம் பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. (9)

ஹிதார்த₂மேதது₃த்தம் வ: க்ரியதாம் யதி₃ ரோசதே ।
உச்யதாம் வா ஷுமம் யந்ந: ஸர்வேஷாமேவ வாநரா: ॥ (10)

அங்க₃து₃ஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா வசநம் க₃ந்த₄மாத₃ந: ।
உவாசாவ்யக்தயா வாசா பிபாஸாஸ்ரமகி₂ந்நயா ॥ (11)

ஸத்₃ரு₃ஸம் க₂லு வோ வாக்யமங்க₃தே₃ யது₃வாச ஹ ।
ஹிதம் சைவாநுக்ஷலம் ச க்ரியதாமஸ்ய ப₄ாஷிதம் ॥ (12)

புநர்மார்க₃ாமஹே ஸைலாந் கந்த₃ராம்ஸ்ச த₃ரீஸ்தத₂ா ।
காநநாநி ச ஸுந்யாநி கி₃ரிப்ரஸ்ரவணாநி ச ॥ (13)

யதே₂ாத்₃தி₃ஷ்டாநி ஸர்வாணி ஸுக்₃ரீவேண மஹாத்மநா ।
விசிந்வந்து வநம் ஸர்வே கி₃ரிது₃ர்க₃ாணி ஸர்வஸ: ॥ (14)

தத: ஸமுத்த₂ாய புநர்வாநராஸ்தே மஹாப₃லா: ।
விந்த்₄யகாநநஸங்கீர்ணாம் விசேருர்த₃க்ஷிணாம் தி₃ஸம் ॥ (15)

தே ஸாரத₃ாப்₄ரப்திமம் ஸ்ரீமத்₃ரஜதபர்வதம் ।
ஸ்ருங்க₃வந்தம் த₃ரீமந்தமதி₄ருஹ்ய ச வாநரா: ॥ (16)

தத்ர லோத்₄ரவநம் ரம்யம் ஸப்தபர்ணவநாநி ச ।
வ்யசிந்வந்ஸ்தே ஹரிவரா: ஸீதாத்₃ாநகாங்க்ஷிண: ॥ (17)

தஸ்யாக்₃ரமதி₄ருட₄ாஸ்தே ஸ்ராந்தா விபுலவிக்ரமா: ।
ந பஸ்யந்தி ஸ்ம வைதே₃ஹீம் ராமஸ்ய மஹிஷீம் ப்ரியாம் ॥ (18)

தே து த்₃ருஷ்டிக₃தம் த்₃ருஷ்ட்வா தம் ஸைலம் ப₃ஹுகந்த₃ரம் ।
அவாரோஹந்த ஹரயோ வீக்ஷமாணா: ஸமந்தத: ॥ (19)

அவருஹ்ய ததோ பூ₄மிம் ஸ்ராந்தா விகுதசேதஸ: ।
ஸ்தி₂த்வா முஹூர்தம் தத்ராத₂ வருக்ஷமூலமுபாஸ்ரிதா: ॥ (20)

தே முஹூர்தம் ஸமாஸ்வஸ்தா: கிஞ்சித்₃ப₄க்₃நபரிஸ்ரமா: ।
புநரேவோத்₃யதா: க்ருத்ஸநாம் மார்கி₃தும் த₃க்ஷிணாம் தி₃ஸம் ॥ (21)

ஹநுமத்ப்ரமுக₂ாஸ்தே து ப்ரஸ்தி₂தா: ப்லவக₃ர்ஷப₄ா: ।
விந்த்₄யமேவாதி₃தஸ்தாவத்₃விசேருஸ்தே ததஸ்தத: ॥ (22)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஏகோநபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

வானரர்களே! உங்களுடைய நன்மைக்காக இவற்றையெல்லாம் கூறினேன். இது சரியான யோசனை என்று எல்லோருக்கும் தோன்றினால் செயல்படுத்துவோம். இல்லையென்றால், வேறு மார்க்கங்களை நீங்களெல்லோரும் கூறுங்கள்.” (10)

அங்கதனுடைய சொற்களைக் கேட்டதும், கந்தமாதனன் என்ற வானரன் தாகத்தாலும் உடந்தளர்ச்சியாலும் தாக்கப்பட்டு, வாய்குழற பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (11)

“நமக்கு அங்கதன் கொடுத்த அறிவுரை, அவன் உயர்பண்புக்கு ஏற்றதாக இருக்கிறது; உங்களெல்லோருக்கும் நன்மையளிப்பது; கைக்கொள்ளத்தக்கது. இவனுடைய ஆலோசனைப்படியே நாம் நடப்போம். (12)

மலைகள், குகைகள், பள்ளத்தாக்குகள், உயிர்ப்பிராணிகளில்லாததால் பாழாகக் கிடக்கும் காடுகள், மலையருவிகள் - இங்கெல்லாம் மறுபடியும் நாம் தேடுவோம். (13)

பேருள்ளம் கொண்ட சுகர்வன் விளக்கிக் கூறிய காடுகள், உட்புக முடியாத மலைப்பிரதேசங்கள் எல்லாவற்றிலும், நாமெல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து தேடத் தொடங்குவோம்.” (14)

(இதைக் கேட்டதும், மனத்தளர்ச்சியை ஒதுக்கிவிட்டு) பெரும் பலசாலிகளான அந்த வானரர்கள் புத்துணர்வு பெற்று, அவ்விடத்திலிருந்து எழுந்தார்கள். விந்தியமலைக் காடுகள் நிறைந்திருந்த தெற்குத் திசையில் தேடித் திரிந்தார்கள். (15)

சீதாதேவியைக் கண்டுபிடித்து விடவேண்டும் என்ற தீவிர வேட்கையுடனிருந்த அந்த வானரர்கள், சரத்தகால வெண்முகில் போன்றதும், சிகரம்-குகைகள் உடையதுமான ரஜத மலை (வெள்ளிமலை) மீது ஏறிச் சென்று, அங்கிருந்து வனப்புமிக்க வெள்ளைலுத்தி மற்றும் ஏழிலைப்பாலை வனங்களிலும் தேடிப் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். (16,17)

எல்லையில்லாத வீரமுடைய அவர்கள், அந்த மலையின் உச்சியில் ஏறி, தேடித் தேடி அலைந்து திரிந்தும், இராமனுடைய அன்பிற்குரிய மனைவியான சீதையைக் காணாததால் மனம் சலித்துப் போனார்கள். (18)

பற்பல குகைகளிருக்கும் அந்த மலையையும், அதைச் சுற்றிலுமிருக்கும் மற்றப் பிரதேசங்களையும் கண்முடாமல் கவனமாகத் தேடிப் பார்த்துவிட்டு, (சீதையைக் காணாததால்) கீழே இறங்கினார்கள். (19)

அவ்விடத்திலிருந்து தரையில் இறங்கி வந்து மிகவும் களைப்பினால் உணர்விழந்து, ஒரு முகூர்த்த காலம் அங்கேயே தங்கி, பின்னர் ஒரு மரத்தடிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். (20)

அவர்கள் சிறிது நேரம் அங்கே தங்கி இளைப்பாறியதும், களைப்பு நீங்கியவர்களாக, தென்திசை முழுவதையும் தேடுவதற்காக மறுபடியும் புறப்பட்டார்கள். (21)

அனுமான் முதலிய வானரோத்தமர்கள், விந்தியத்தை மையமாகக் கொண்டு சுற்றிலும் ஆங்காங்கு காணப்பட்ட எல்லா இடங்களிலும் தேடித் திரிந்தார்கள். (22)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

பஞ்சாஸ: ஸர்கு:

ருக்ஷபிலர்வேஸ:

- ஸஹ தாராங்குதூப்யாம் து ஸங்கம்ய ஹநுமாந் கபி: ।
விசிநோதி ஸ்ம விந்த்யஸ்ய குஹாஸ்ச க்ஷுநாநி ச ॥ (1)
- ஸிம்ஹஸார்தூலஜுஷ்டாஸ்ச ஸிலாஸ்ச ஸரிதஸ்ததா ।
விஷமேஷு நகேந்த்ரஸ்ய மஹாப்ரஸ்ரவணேஷு ச ॥ (2)
- ஆஸேதுஸ்தஸ்ய ஸைலஸ்ய கோடும் த்ஷிணபஸ்சிமாம் ।
தேஷாம் தத்ரைவ வஸதாம் ஸ காலோ வ்யத்யவர்தத ॥ (3)
- ஸ ஹி தேஸோ துரந்வேஷோ குஹாக்ஷுநவாந் மஹாந் ।
தத்ர வாயுஸுத: ஸர்வம் விசிநோதி ஸ்ம பர்வதம் ॥ (4)
- பரஸ்பரேண ரஹிதா அந்யோந்யஸ்யாவிதூரத: ।
கஜோ க்வாஷோ க்வய: ஸரபேயா க்ஷந்தாமாத்ந: ॥ (5)
- மைந்த்யஸ்ச த்விவித்யஸ்சைவ ஸுஷேணோ ஹநுமாநபி ।
அங்குதேயா யுவராஜஸ்ச தாரஸ்ச வநகேயாசர: ॥ (6)
- கிரிஜாலாஹ்ருதாந் தேஸாந் மார்கித்வா த்ஷிணாம் திஸம் ।
விசிந்வந்தஸ்ததஸ்தத்ர த்ருஸூர்விவ்ருதம் பிஸம் ॥ (7)
- துர்க்ம்ருக்ஷபிஸம் நாம தூநவேநாபிரக்ஷிதம் ।
க்ஷாத்திபாஸாபரீதாஸ்ச ஸ்ராந்தாஸ்ச ஸலிலார்திந: ॥
அவகீர்ணம் லதாஹ்ருக்ஷர்த்ருஸூஸ்தே மஹாபிஸம் ॥ (8)
- தத: க்ரெளஞ்சாஸ்ச ஹம்ஸாஸ்ச ஸாரஸாஸ்சாபி நிஷ்க்ரமந் ।
ஜலார்த்ராஸ்சக்ரவாகாஸ்ச ரக்தாங்க்யா: பத்மரேணுபி: ॥ (9)
- ததஸ்தத்ப்ரிஸமாஸாத்ய ஸுகந்தி துரதிக்ரமம் ।
விஸ்மயவ்யக்ரமநஸோ பூபூவ்வாநரர்ஷபா: ॥ (10)
- ஸஞ்ஜாதபரிஸங்காஸ்தே தத்ப்ரிஸம் ப்லவகேதத்தமா: ।
அப்யபத்யந்த ஸம்ஹ்ருஷ்டாஸ்தேஜோவந்தோ மஹாபுலா: ॥ (11)
- நாநாஸத்த்வஸமகீர்ணம் தைத்யேந்த்ரநிலயோபமம் ।
துர்த்ரஸமதிகேயாரம் ச துர்விக்ஷாஹம் ச ஸர்வஸ: ॥ (12)
- தத: பர்வதக்ஷடாபேயா ஹநுமாந் பவநாத்மஜ: ।
அப்யரவீத்வாநராந்ஸர்வாந்காந்தாரவநகோவித்ய: ॥ (13)
- கிரிஜாலாஹ்ருதாந் தேஸாந் மார்கித்வா த்ஷிணாம் திஸம் ।
வயம் ஸர்வே பரிஸ்ராந்தா ந ச பஸ்யாம மைதிஸம் ॥ (14)

ஸர்க்கம் : ஐம்பது

ரிக்ஷபிலத்திற்குள் நுழைதல்

தாரன், அங்கதன் முதலானோரோடு சென்ற அனுமான், சிறந்த மலையான விந்திய பர்வதத்திலுள்ள குகைகள், காடுகள், பெரும் பாறைகள், நதிக்கரைகள் ஆகியவற்றிலும், சிங்கம்-புலிகள் வசிக்கும் மேடுபள்ளமான இடங்களிலும், பெரும் மலையருவிப் பகுதிகளிலும் தேடினார். (1,2)

தேடிக்கொண்டே சென்று அந்த மலையினுடைய தென்மேற்கு முகட்டினை அடைந்தார்கள். அங்கே தங்கியிருக்கும் போதே, (சுக்ரீவனால் விதிக்கப்பட்ட) காலகெடு முடிந்துவிட்டது. (3)

அந்தப் பகுதி, உள்ளே நுழைந்து தேடமுடியாதபடி குகைகளும், காடுகளும் அடர்ந்து விசாலமாக இருந்தது. அவ்விடத்தில், வாயுகுமாரரான அனுமான் ஓரிடம்கூட விட்டு வைக்காமல் தேடிப் பார்த்தார். (4)

அவர்கள் தனித்தனியே பிரிந்து பரஸ்பரம் வெகுதூரம் செல்லாமல், கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், மைந்தன், த்விவிதன், சுஷேணன், அனுமான், இளவரசன் அங்கதன், காட்டு வழியறிந்த தாரன் ஆகியோர் மலைத்தொடர்கள் நிறைந்த பிரதேசங்களிலும் தென்திசையின் மற்றெல்லா இடங்களிலும் தேடிக்கொண்டே செல்கையில், நுழைவாயில் திறந்திருந்த ஒரு குகையைக் கண்டார்கள். (5-7)

உள்ளே புக முடியாத அந்த குகைக்கு ரிக்ஷபிலம் என்று பெயர்; அதனை ஓர் அசுரன் பாதுகாத்து வந்தான். பசியும் தாகமும் வாட்டியெடுக்க, மிகவும் களைப்படைந்திருந்த அவர்கள் தண்ணீர் வேட்கை மேலிட, கொடிகளாலும் மரங்களாலும் மறைக்கப்பட்டிருந்த குகையைக் கண்டார்கள். (8)

அப்போது, அந்தக் குகையிலிருந்து கிரௌஞ்சம், அன்னம், ஸாரஸம், தாமரைத் தாதுக்களால் சிவப்பான உடலைக் கொண்ட சக்ரவாகம் முதலிய பறவைகள் தண்ணீரால் நனைந்த உடலுடன் வெளியே வந்தன. (9)

பின்னர், உட்புக முடியாத அந்தக் குகையை நெருங்கிச் சென்றதும், நறுமணம் கமழ்வதைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். (10)

வானர வீரர்களுக்கு, அந்தக் குகையில் ஏதோ ஒரு நீர்நிலை இருக்கவேண்டுமென்ற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. மகாபலவான்களும் பராக்கிரமசாலிகளுமான அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன், பலவகை உயிர்ப்பிராணிகள் நிறைந்ததும், அசுர மன்னன் மாளிகை போன்று கண்களால் காண இயலாததும், பயங்கரமானதும், எவ்வகையாலும் உட்புக முடியாததுமான அந்தக் குகையை அணுகினார்கள். (11,12)

அப்போது, மலைச்சிகரம் போல் உன்னதமாக விளங்குபவரும் வாயுகுமாரரும் அடர்த்தியான காட்டுப் பகுதிகளில் தேட வல்லவருமான அனுமான், வானரர்கள் எல்லோரையும் பார்த்து, இவ்விதம் கூறினார்— (13)

“தென்திசையில் மலைத்தொடர்கள் நிறைந்த நாடுகளிலெல்லாம் தேடித்தேடி நாமெல்லோரும் களைப்படைந்து விட்டோம். அப்படியும் நாம் ஜானகிதேவியைக் காணவில்லை. (14)

அஸ்மாச்சாபி பி₃லாத்த₄ம்ஸா: க்ரௌஞ்சாப்ச ஸஹ ஸாரஸை: ।
ஜலார்த்த₃ராப்சக்ரவாகாப்ச நிஷ்பதந்தி ஸ்ம ஸர்வத: ॥ (15)

நூநம் ஸலிலவாநத்ர கூபோ வா யதி₃ வா ஹ்ரத₃: ।
தத₂ா சேமே பி₃லத்₃வாரே ஸ்நிக்த₄ாஸ்திஷ்ட₂ந்தி பாத₃பா: ॥ (16)

இத்யுக்தாஸ்தத்₃பி₃லம் ஸர்வே விவிஸுஸ்திமிராவ்ருதம் ।
அசந்த₃ரஸுர்யம் ஹரயோ த₃த்₃ருஸு ரோமஹர்ஷணம் ॥ (17)

நிஸாம்ய தஸ்மாத்த்ஸிம்ஹாம்ப்ச தாம்ஸ்தாம்ப்ச ம்ருக₃பக்ஷிண: ।
ப்ரவிஷ்டா ஹரிஸார்தூ₃லா பி₃லம் திமிரஸம்வ்ருதம் ॥ (18)

ந தேஷாம் ஸஜ்ஜதே சக்ஷர்ந தேஜோ ந பராக்ரம: ।
வாயோரிவ க₃திஸ்தேஷாம் த்₃ருஷ்டிஸ்தமஸி வர்ததே ॥ (19)

தே ப்ரவிஷ்டாஸ்து வேகே₃ந தத்₃பி₃லம் கபிகுஞ்ஜரா: ।
ப்ரகாஸமபி₄ராமம் ச த₃த்₃ருஸுர்தே₃ஸமுத்தமம் ॥ (20)

ததஸ்தஸ்மிந் பி₃லே து₃ர்கே₃ நாநாபாத₃பஸங்குலே ।
அந்யோந்யம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ஜக்யமுர்யோஜநமந்தரம் ॥ (21)

தே நஷ்டஸம்க்ஞாஸ்த்ருஷிதா: ஸம்ப₄ராந்தா: ஸலிலார்தி₂ந: ।
பரிபேதுர்பி₃லே தஸ்மிந் கஞ்சித்காலமதந்த்₃ரிதா: ॥ (22)

தே க்ருஸா தீ₃நவதுநா: பரிஸ்ராந்தா: ப்லவங்குமா: ।
ஆலோகம் த₃த்₃ருஸுர்வீரா நிராஸா ஜீவிதே தத₃ா ॥ (23)

ததஸ்தம் தே₃ஸமாக்யம்ய ஸௌம்யம் விதிமிரம் வநம் ।
த₃த்₃ருஸு: காஞ்சநாந்வ்ருக்ஷாந்தீ₃ப்தவைஸ்வாநரப்ரப₄ாந் ॥ (24)

ஸாலாம்ஸ்தாலாம்ப்ச புந்நாக₃ாந் ககுப₄ாந் வஞ்ஜுளாந் த₄வாந் ।
சம்பகாந்நாக₃வ்ருக்ஷாம்ப்ச கர்ணிகாராம்ப்ச புஷ்பிதாந் ॥ (25)

ஸ்தப₃ுகை: காஞ்சநைஸ்சித்தரை: ரக்தை: கிஸலயைஸ்தத₂ா ।
ஆபீடே₃ப்ச லதாபி₄ப்ச ஹேமாப₄ரணபூ₄ஷிதாந் ।

தருணாதி₃த்யஸங்காஸாந் வைதூ₃ர்யமயவேதி₃காந் ॥ (26)

விப்₄ராஜமாநாந் வபுஷா பாத₃பாம்ப்ச ஹிரண்மயாந் ।
நீலவைதூ₃ர்யவர்ணாப்ச பத்₃மிநீ: பதக₃ாவ்ருதா: ॥ (27)

மஹத்₃பி₄: காஞ்சநை: பத்₃மைவ்ருதா பூலார்கஸந்நிபை₄: ।
ஜாதரூபமயைர்மத்யைர்மஹத்₃பி₄ப்ச ஸகச்ச₂பை: ॥ (28)

நளினீஸ்தத்ர த₃த்₃ருஸு: ப்ரஸந்நஸலிலாவ்ருதா: ।
காஞ்சநாநி விமாநாநி ராஜதாநி ததை₂வ ச ॥ (29)

தபநீயக₃வாக்ஷாணி முக்தாஜாலாவ்ருதாநி ச ।
ஹைமராஜதபெ₄ளமாநி வைதூ₃ர்யமணிமந்தி ச ॥ (30)

எதிரில் காணப்படும் குகையிலிருந்து அன்னங்கள், கிரௌஞ்சங்கள், தண்ணீரால் நனைக்கப்பட்ட சக்ரவாகம் ஆகிய நீர்ப்பறவைகள் வெளியே வந்து நாற்புறமும் பறந்து செல்கின்றன. எனவே, நிச்சயமாக இந்தக் குகைக்குள் ஒரு கிணறு அல்லது மடு இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் குகை வாயிலிலுள்ள மரங்கள் பசுமையாக இருக்கின்றன." (15,16)

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே, இருளடர்ந்த அந்தக் குகைக்குள் எல்லோரும் நுழைந்தார்கள். அவ்விடத்தில் சந்திர-சூரியர்களின் ஒளி இல்லாததால், மயிர்க்கூச்செறியும்படி பயங்கரமாக இருந்தது. அந்தக் குகையிலிருந்து சிங்கங்களும் மான்களும் பறவைகளும் வெளியே வருவதைப் பார்த்துக் கொண்டே, இருள்கூழ்ந்த அந்தக் குகைக்குள் வானரோத்தமர்கள் நுழைந்தார்கள். (17,18)

(அவ்விடத்தில் இருள் சூழ்ந்திருந்தாலும்) அவர்களது பார்வை தடைபடவில்லை; வீரமும் பராக்கிரமும் குறைந்து போய்விடவில்லை; அவர்களுடைய சஞ்சாரமும் வாயுவைப் போல் சுயேச்சையாக இருந்தது; அந்த இருளிலும் கண்பார்வை மங்கிப் போகவில்லை. (19)

அந்த வானர வீரர்கள், அச்சம் கொள்ளாமல் அந்தக் குகைக்குள் சென்றார்கள். அதனுள்ளே பிரகாசமானதும் மனங்கவர்வதும் உத்தமமுமான ஓர் இடத்தைக் கண்டார்கள். (20)

பின்னர், மிகுந்த கஷ்டத்துடன் செல்லக்கூடிய அந்தக் குகையில், ஒரு யோஜனை தூரம், ஒருவரையொருவர் இறுகத் தழுவிக்கொண்டு சென்றார்கள். (21)

தாங்கமுடியாத தாகத்தால் அவர்கள் மதிமயங்கிப் போனார்கள். 'தண்ணீர் கிடைக்காதா?' என்ற ஏக்கத்துடன், முயற்சியைக் கைவிடாமல் அந்தக் குகைக்குள்ளே மேலும் மேலும் சென்று கொண்டேயிருந்தார்கள். (22)

உடல் துவண்டு, முகம் வாடி, உயிர்மேலிருந்த நம்பிக்கையை இழந்து, மிகவும் களைத்துப் போயிருந்த அவர்கள், (சற்றுத் தூரத்தில்) ஓர் ஒளியைக் கண்டார்கள். (23)

பின்னர், இருளடர்ந்த பகுதியிலிருந்து, வெளிச்சமான, அழகான ஒரு காட்டுப் பகுதியை அடைந்தார்கள். கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப் போல் ஒளிவீசும் பொன்மயமான மரங்களை அங்கே பார்த்தார்கள். (24)

ஆச்சா, பனை, புன்னை, மருதம், மகிழம், தவம், சம்பகம், நாகம் ஆகிய மரங்களையும் மற்றும் மலர்கள் பூத்திருந்த சரக்கொன்றை மரங்களையும் (பார்த்தார்கள்.) (25)

பொன்னிறமான அழகிய பூங்கொத்துக்கள், செந்நிறத் தளிர்கள், கீழ்நோக்கித் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் கொடிகள், பொன்னாலாகிய அணிகலன்கள் ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இளஞ்சூரியனைப் போல் ஒளிவீசும் வைடூர்யமயமான மேடைகள்; தங்கமயமான மரங்கள், சுயமான ஒளியுடன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. உதயகால சூரியனைப் போல் ஒளிவீசும் பெரிய பெரிய பொற்றாமரைகள் நிரம்பிய, இந்திரநீல-வைடூர்ய நிறங்கொண்ட புள்ளினங்கள் சூழ்ந்த தாமரையோடைகள் (ஆகியவைகளைப் பார்த்தார்கள்.) (27)

அவ்விடத்தில், மாசற்ற தண்ணீரையுடைய அந்தத் தாமரைத் தடாகங்களில் பொன்வண்ண மீன்கள், பெரிய உருவம் படைத்த ஆமைகள் காணப்பட்டன. (28)

அந்த இடத்தில், பொன்-வெள்ளியால் செய்யப்பட்டனவும் பொற்சாளரங்களை உடையனவும் முத்து வலைகள் சூழ்ந்திருப்பனவுமான விமானங்களையுடைய தங்கம்-வெள்ளியால் கட்டப்பட்ட மாளிகைகளையும், (மண்-கல்-மரம் முதலிய) பூமியில் கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட வைடூர்யம் பதிப்பிக்கப்பட்ட இல்லங்களையும் வானர்கள் அங்கே கண்டார்கள். (29,30)

த₃த்₃ரு₃ஸுஸ்தத்ர ஹரயோ க்₃ரு₃ஹமுக்₂யாநி ஸர்வஸ: ।
புஷ்பிதாந் ப₂லிநோ வ்ருக்ஷாந் ப்ரவாலமணிஸந்நிப₄ந் ॥ (31)

காஞ்சநப்₄ரமராம்ஸ்சைவ மதூ₄நி ச ஸமந்தத: ।
மணிகாஞ்சநசித்ராணி ஸயநாந்யாஸாநாநி ச ॥
மஹார்ஹாணி ச யாநாநி த₃த்₃ரு₃ஸுஸ்தே ஸமந்தத: ॥ (32)

ஹைமராஜதகாம்ஸ்யாநாம் ப₄ஜநாநாம் ச ஸஞ்சயாந் ॥ (33)

அக்யுருணாம் ச தி₃வ்யாநாம் சந்த்₃நாநாம் ச ஸஞ்சயாந் ।
ஸுசீந்யப்₄யவஹார்யாணி மூலாநி ச ப₂லாநி ச ॥ (34)

மஹார்ஹாணி ச பாநாநி மதூ₄நி ரஸவந்தி ச ।
தி₃வ்யாநாமம்புராணாம் ச மஹார்ஹாணாம் ச ஸஞ்சயாந் ॥
கம்ப₃லாநாம் ச சித்ராணாமஜிநாநாம் ச ஸஞ்சயாந் ॥ (35)

தத்ர தத்ர ச விந்யஸ்தாந்தீ₃ப்தாந்வைஸ்வாநரப்ரப₄ந் ।
த₃த்₃ரு₃ஸுர்வாநரா: ஸுப்₄ராஞ்ஜாதரூபஸ்ய ஸஞ்சயாந் ॥ (36)

தத்ர தத்ர விசிந்வந்தோ பி₃லே தஸ்மிந் மஹாபுலா: ।
த₃த்₃ரு₃ஸுர்வாநரா: ஸூரா: ஸ்த்ரியம் காஞ்சித₃தூ₃ரத: ॥ (37)

தாம் த்₃ருஷ்ட்வா ப்₄ரு₃ஸஸந்த்ரஸ்தாஸ்சீரக்ருக்ஷணாஜிநாம்புராம் ।
தாபஸீம் நியதாஹாராம் ஜ்வலந்தீமிவ தேஜஸா ॥ (38)

விஸ்மிதா ஹரயஸ்தத்ர வ்யவாதிஷ்ட₂ந்த ஸர்வஸ: ।
பப்ரச்ச₂ ஹநுமாநஸ்தத்ர காஸி த்வம் கஸ்ய வா பி₃லம் ॥ (39)

ததோ ஹநுமாந் கி₃ரிஸந்நிகாஸ:
க்ருதாஞ்ஜலிஸ்தாமபி₄வாத்ய வ்ருத்₃த₄ாம் ।
பப்ரச்ச₂ கா த்வம் ப₄வநம் பி₃லம் ச
ரத்நாநி ஹேமாநி வத்யஸ்ய கஸ்ய ॥ (40)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதீ₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄காண்டே₃ பஞ்சாஸ: ஸர்க்₃: ॥

ஏகபஞ்சாஸ: ஸர்க்₃:

ஸ்வயம்ப்ரப₄தித்₂யம்

இத்யுக்த்வா ஹநுமாநஸ்தத்ர புந: க்ருக்ஷணாஜிநாம்புராம் ।
அப்₃ரவீத்தாம் மஹாப₄கூ₃ாம் தாபஸீம் த₄ர்மசாரிணீம் ॥ (1)

பவழம்-மாணிக்கம் போல் ஒளிபடைத்த மரங்களில் மலர்களும் பழங்களும் காணப்பட்டன; அவற்றிலுள்ள மகரந்தத்தைப் பருகுவதற்காகப் பொன்வண்டுகள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த இடம் முழுவதிலும் பொன்னும் மணிகளும் இழைத்த படுக்கை-இருக்கைகளையும் விலைமதிக்க முடியாத (பல்லக்கு போன்ற) வாகனங்களையும் பார்த்தார்கள். (31,32)

பொன்-வெள்ளி-வெண்கலத்தாலான பாத்திரங்களின் குவியல்கள், தெய்விகமான அகரு-சந்தனக் கட்டைகளின் குவியல்கள், உண்ணத் தகுந்த தூயதான கிழங்கு-பழங்கள், உயர்வகை பாணங்கள், சுவையான மதுவகைகள், மண்ணுலகில் காணக் கிடைக்காத மிகத்தரம் வாய்ந்த ஆடைகளின் குவியல்கள், சித்திரவேலைப்பாடுகளால் அழகாக விளங்கும் கம்பளங்கள்-தோல்களின் குவியல்கள் (ஆகியவற்றையும் பார்த்தார்கள்.) (33-35)

சுவாலைவிட்டெரியும் அக்னியைப் போல் பிரகாசிக்கின்ற, கலப்படமற்ற பொற்கட்டிகளின் குவியல்கள் ஆங்காங்கே வைக்கப்பட்டிருப்பதையும் வானரர்கள் பார்த்தார்கள். (36)

மகாபலம் கொண்ட வீரர்களான வானரர்கள், அந்தக் குகையில் ஆங்காங்கே (சீதையைத்) தேடிக் கொண்டிருக்கும்போது, சற்றுத் தொலைவில் ஒரு பெண்ணைக் கண்டார்கள். (37)

மரவுரியையும் மான்தோலையும் ஆடையாகக் கொண்டு, தவவாழ்க்கை ஏற்று, உணவைச் சுருக்கி, ஆன்ம ஒளியால் பிரகாசித்துக் கொண்டு விளங்கும் அந்த அணங்கைக் கண்டு, வானரர்கள் எல்லோரும் திகைப்படைந்தவர்களாய் சிலைபோல் நின்றுவிட்டார்கள். (38)

அப்போது, 'அம்மையே! தாங்கள் யார்? இந்த குகை யாருடையது?' என்று அனுமான் கேட்டார். (39)

மலைபோல் உறுதி படைத்த அனுமான், இருகைகளையும் கூப்பிக் கொண்டு, வயோதிகையான அவரை வணங்கி, "அம்மணி! தாங்கள் யார்? இந்த இடம், குகை, செல்வக்குவியல்கள் எல்லாம் யாருடையவை? தயவுசெய்து பதில் கூறவேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார். (40)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

**ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தொன்று
சுயம்பிரபை செய்த விருந்தோம்பல்**

முதலில் (மேலே சொன்னபடி) சுருக்கமாகக் கேட்ட அனுமான், (பின்னர், இன்னும் விரிவாகத் தகவல்களை அறிய விரும்பி) கருமான்தோல் அணிந்தவரும் அறநெறிகடைப்பிடிப்பவரும் புண்ணியசாலியும் தவச்செல்வியுமான அவரைப் பார்த்து மறுபடியும் கேட்டார்— (1)

- இதும் ப்ரவிஷ்டா: ஸஹஸா பி₃லம் திமிரஸம்வ்ருதம் ।
 க்ஷுத்₃பிபாஸாபரிஸ்ராந்தா: பரிகி₂ந்நாஸ்ச ஸர்வஸ: ॥ (2)
- மஹத்₃த₄ரண்யா விவரம் ப்ரவிஷ்டா: ஸ்ம பிபாஸிதா: ।
 இமாந்ஸ்த்வேவம்வித₄ந் ப₄வாந் விவித₄நத்₃ப₄தோபமாந் ॥ (3)
- த்₃ருஷ்ட்வா வயம் ப்ரவ்யதி₂தா: ஸம்ப்₄ராந்தா நஷ்டசேதஸ: ।
 கஸ்யைவ காஞ்சநா வ்ருக்ஷாஸ்தருணாதி₃த்யஸந்நிப₄: ॥ (4)
- ஸூசீந்யப்₄யவஹார்யாணி மூலாநி ச ப₂லாநி ச ।
 காஞ்சநாநி விமாநாநி ராஜதாநி க்₃ருஹாணி ச ॥ (5)
- தபநீயக₃வாக்ஷாணி மணிஜாலாவ்ருதாநி ச ।
 புஷ்பிதா: ப₂லவந்தஸ்ச புண்யா: ஸுரபி₄க₃ந்தி₄ந: ॥ (6)
- இமே ஜாம்பூ₃நத₃மயா: பாத₃பா: கஸ்ய தேஜஸா ।
 காஞ்சநாநி ச பத்₃மாநி ஜாதாநி விமலே ஜலே ॥ (7)
- கத₂ம் மத்ஸ்யாஸ்ச ஸௌவர்ணாஸ்சரந்தி ஸஹ கச்ச₂பை: ।
 ஆத்மாநமநுப₄ாவம் ச கஸ்ய சைதத்தபோப₃லம் ॥
 அஜாநதாம் ந: ஸர்வேஷாம் ஸர்வமாக்₂யாதுமர்ஹஸி ॥ (8)
- ஏவமுக்தா ஹநுமதா தாபஸீ த₄ர்மசாரிணீ ।
 ப்ரத்யுவாச ஹநுமந்தம் ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதா ॥ (9)
- மயோ நாம மஹாதேஜா மாயாவீ த₃நவர்ஷப₄: ।
 தேநேத₃ம் நிர்மிதம் ஸர்வம் மாயயா காஞ்சநம் வநம் ॥ (10)
- புரா த₃நவமுக்₂யாநாம் விஸ்வகர்மா ப₃பூ₄வ ஹ ।
 யேநேத₃ம் காஞ்சநம் தி₃வ்யம் நிர்மிதம் ப₄வநோத்தமம் ॥ (11)
- ஸ து வர்ஷஸஹஸ்ராணி தபஸ்தப்த்வா மஹாவநே ।
 பிதாமஹாத்₃வரம் லேபே₄ ஸர்வமௌஸநஸம் த₄நம் ॥ (12)
- வநம் வித₄ய ப₃லவாந் ஸர்வகாமேஸ்வரஸ்தத₃ா ।
 உவாஸ ஸுகி₂த: காலம் கஞ்சித₃ஸ்மிந் மஹாமதே ॥ (13)
- தமப்ஸரஸி ஹேமாயாம் ஸக்தம் த₃நவபுங்க₃வம் ।
 விக்ரம்யைவாஸநிம் க்₃ருஹ்ய ஜக₄நேஸ: புரந்த₃ர: ॥ (14)
- இதும் ச ப்₃ரஹ்மணா த₃த்தம் ஹேமாயை வநமுத்தமம் ।
 ஸாஸ்வதா: காமபே₄க₃ாஸ்ச க்₃ருஹம் சேத₃ம் ஹிரண்மயம் ॥ (15)
- துஹிதா மேருஸாவர்ணேரஹம் தஸ்யா: ஸ்வயம்ப்ரப₄ா ।
 இதும் ரக்ஷாமி ப₄வநம் ஹேமாயா வாநரோத்தம ॥ (16)

“நாங்கள் எல்லா இடங்களிலும் சுற்றி அலைந்ததால் பசி-தாகம் மேலிட்டவர்களாக, மிகவும் களைப்படைந்து இருள் சூழ்ந்த இந்த குகைக்குள் வேறு சிந்தனை செய்யாமல் தடாலென்று நுழைந்தோம். தாகத்தைத் தாங்கமாட்டாமல், ('இங்கேயாவது தண்ணீர் கிடைக்குமா?' என்ற பேராவலில்) பூமியில் காணப்பட்ட இந்தப் பெரிய வெடிப்புப் பகுதியில் நுழைந்தோம். பற்பல வகையான, உவமை சொல்லுதற்கரிய, இதற்கு முன் பார்த்தறியாத பொருள்களைப் பார்த்ததும், எங்களுக்கு மிகவும் கவலையுண்டாயிற்று; சிந்தனை தடுமாறியது; (இது ஒரு மாயத்தோற்றமோ? - என்று எண்ணி) உணர்விழந்தவர்களானோம். செங்கதிர்களைக் கொண்ட இளஞ்சூரியனைப் போல் ஒளி வீசும் இந்தத் தங்கத் தருக்கள் யாருடையவை? (2-4)

தூயவையான இந்த உணவுப் பண்டங்கள், பழம்-கிழங்குகள், பொன்மயமான விமானங்கள், வெள்ளியாலான வீடுகள், இரத்தின வலைகளால் சூழப்பட்ட பொற்சாளரங்கள், நெஞ்சை அள்ளும் மணத்தோடு கூடிய பழம்-புஷ்பங்கள், குலைகுலையாகத் தொங்கும் தங்கத் தருக்கள் ஆகிய அனைத்தும் எவருடைய தெய்விக ஆற்றலால் உண்டாக்கப்பட்டன? தெள்ளிய நீர் கொண்ட தடாகங்களில் பொற்றாமரைகள் உண்டாகியிருக்கின்றனவே? (5-7)

தடாகத்திலுள்ள மீன்களும் ஆமைகளும் எவ்வாறு தங்கமயமாகக் காட்சி தருகின்றன? இவையெல்லாம் தங்களுடைய தெய்விக ஆற்றலால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவையா? அல்லது, வேறொருவருடைய தவமகிமையால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவையா? எங்களில் எவருக்கும் இதுபற்றித் தெரியாததால் கேட்கிறேன். எல்லா விஷயங்களையும் அருள்கூர்ந்து கூறவேண்டும்.” (8)

இவ்வாறு அனுமான் கேட்டவுடன், எல்லாப் பிராணிகளின் நன்மையில் மனங்கொண்டவரும் அறநெறியில் நடப்பவரும் தவசியுமான அவர் (அவள்) சொன்னார்— (9)

“அசுரர்களில் மிக்க புகழ் பெற்றவனும், பேராற்றல் படைத்த மாயாவியுமான மயன் என்பவன் தன் மாயா சக்தியினால் பொன்மயமான இந்தக் காட்டையும் பிற பொருள்களையும் தோற்றுவித்தான். (10)

அந்த மயன் என்ற அசுரன், அசுரத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் வீடு நிர்மாணித்துக் கொடுக்கும் பணியைச் செய்து வந்தான். தெய்விக அழகுடன் விளங்கும் இந்தப் பொன்மாளிகை அவனால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதுதான். (11)

அவன் ஒரு பெருங்காட்டில், ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்து, பிரும்மாவிடமிருந்து சுக்ராசார்யாரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சிற்பக்கலை என்ற அற்புதக் கருவூலத்தையெல்லாம் வரமாகப் பெற்றான். (12)

சிற்பக்கலை என்னும் அரிய கலைஞானத்தைப் பெற்றுவிட்ட அவன், இந்தப் பெருங்கானகத்தில், எல்லா சுக-சௌக்கியங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு சிறிதுகாலம் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தான். (13)

நாளடைவில் ஹேமா என்ற அப்சரப் பெண்ணுடன் அசுரத்தலைவன் (மயன்) மிகவும் மோகம் கொண்டு அலைந்தான். அதைத் தெரிந்து கொண்ட தேவர்கோன் இந்திரன், வஜ்ராயுதத்தால் அவனைக் கொன்றான். (14)

பின்னர், மிகச்சிறந்ததான இந்தச் சோலையும், என்றைக்கும் குறைவுபடாத இங்குள்ள புலனுக்ர் பொருள்களும், பொன்மயமான இந்த இல்லமும் பிரும்மாவினால் ஹேமைக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. (15)

நான், மேருஸாவர்ணியின் புத்திரி; சுயம்பிரபா என்று பெயர். வானரோத்தமனே! ஹேமையின் இந்த மாளிகையை நான் காவல் காத்து வருகிறேன். (16)

மம ப்ரியஸகீ₂ ஹேமா ந்ருத்தகீ₃தவிஸாரத₃ா ।
தயா த₃த்தவரா சாஸ்மி ரக்ஷாமி ப₄வநோத்தமம் ॥ (17)

கிம் கார்யம் கஸ்ய வா ஹேதோ: காந்தாராணி ப்ரபஸ்யத₂ ।
கத₂ம் சேத₃ம் வநம் து₃ர்க₃ம் யுஷ்மாபி₄ருபலக்ஷிதம் ॥ (18)

இமாந்யப்₄யவஹார்யாணி மூலாநி ச ப₂லாநி ச ।
பு₄க்த்வா பீத்வா ச பாநீயம் ஸர்வம் மே வக்துமர்ஹத₂ ॥ (19)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஏகபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

த₃விபஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

மீ₃லப்ரவேஸகாரணகத₂நம்

அத₂ தாநப்₃ரவீத்ஸர்வாந் விஸ்ராந்தாந் ஹரியூத₂பாந் ।
இத₃ம் வசநமேகாக்₃ரா தாபஸீ த₄ர்மசாரிணீ ॥ (1)

வாநரா யதி₃ வ: கே₂த₃: ப்ரநஷ்ட: ப₂லப₄க்ஷணாத் ।
யதி₃ சைதந்மயா ஸ்ராவ்யம் ஸ்ரோதுமிச்ச₂ாமி கத்யதாம் ॥ (2)

தஸ்யாஸ்தத₃வசநம் ஸ்ருத்வா ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: ।
ஆர்ஜவேந யத₂ாதத்த்வமாக்₂யாதுமுபசக்ரமே ॥ (3)

ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய மஹேந்த்₃ரவருணோபம: ।
ராமோ த₃ாசரதி₂: ஸ்ரீமாந் ப்ரவிஷ்டோ த₃ண்ட₃காவநம் ॥ (4)

லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்₄ராத்ரா வைதே₃ஹ்யா சாபி ப₄ர்யயா ।
தஸ்ய ப₄ர்யா ஜநஸ்த₂ாநாத்₃ராவணேந ஹ்ருதா ப₃லாத் ॥ (5)

வீரஸ்தஸ்ய ஸக₂ா ராக்ஞ: ஸுக்₃ரீவோ நாம வாநர: ।
ராஜா வாநரமுக்த₂யாநாம் யேந ப்ரஸ்த₂ாபிதா வயம் ॥ (6)

அக₃ஸ்த்யாசரிதாமாஸாம் த₃க்ஷிணாம் யமரக்ஷிதாம் ।
ஸஹைபி₄ர்வாநரைர்முக்த₂யைரங்க₃த₃ப்ரமுகை₂ர்வயம் ॥ (7)

ராவணம் ஸஹிதா: ஸர்வே ராக்ஷஸம் காமரூபிணம் ।
ஸீதயா ஸஹ வைதே₃ஹ்யா மார்க₃த்₄வமிதி சோதி₃தா: ॥ (8)

விசித்ய து வயம் ஸர்வே ஸமக்₃ராம் த₃க்ஷிணாம் தி₃ஸம் ।
பு₃பு₄க்ஷிதா: பரிஸ்ராந்தா வ்ருக்ஷமூலமுபாஸ்ரிதா: ॥ (9)

விவர்ணவத₃நா: ஸர்வே ஸர்வே த்யாநபராயணா: ।
நாதி₄க₃ச்ச₂ாமஹே பாரம் மக்₃நாஸ்சிந்தாமஹார்ணவே ॥ (10)

என்னுடைய உயிர்த்தோழியான ஹேமா, இசை-நாட்டியங்களில் கைதேர்ந்தவள். அவள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, இந்தச் சிறப்பான மாளிகையைக் காவல் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். (17)

உங்களுக்கு இந்த இடத்தில் என்ன வேலை? நுழைவதற்கரிய இந்தக் காட்டுப் பகுதிகளில் எந்த நோக்கத்தோடு சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? கண்டுபிடிக்க முடியாத இந்தப் பூஞ்சோலையை எவ்வாறு கண்டுபிடித்தீர்கள்? (18)

உண்பதற்குரிய இந்தப் பழம்-கிழங்குகளைப் புசித்து, குடிக்கத்தக்க பானங்களைக் குடித்துவிட்டு, பின்னர், என் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுங்கள்.” (19)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்திரண்டு

குகைக்குள் நுழைந்த காரணம்

சஞ்சலமில்லாத மனத்துடன் அறநெறியில் வாழ்ந்து வரும் தவசியான அவர், களைப்புத் தீர்ந்த வானர வீரர்களைப் பார்த்து(ப் பின்வருமாறு) கூறினார்— (1)

“வானரர்களே! பழங்களைச் சாப்பிட்டதால் உங்களுடைய களைப்பு நீங்கிவிட்டதல்லவா? (நான் முன்பு கேட்ட கேள்விகளுக்கான பதில்களை) நான் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று நீங்கள் கருதினால், அந்தச் செய்திகளைக் கேட்க நான் விரும்புகிறேன்.” (2)

அவருடைய அந்தச் சொற்களைக் கேட்டு வாயுகுமாரரான அனுமான், நேர்மையான முறையில், உண்மையை உள்ளபடி சொல்லத் தொடங்கினார்— (3)

“அனைத்துலகங்களுக்கும் மன்னரும், தேவராஜன்-வருணனுக்கு நிகரானவரும், அனைத்துப் பெருமைகளுக்கும் உரியவரும், தசரத குமாரருமான இராமன், தம்பி இலக்குவனோடும், மனைவி சீதையோடும் கூட தண்டகாவனத்திற்கு வந்தார். அவருடைய மனைவி ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பலவந்தமாக திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டாள். (4,5)

அந்த அரசருக்கு, சுகரீவன் என்ற வானரவீரர் ஆபத்திநேகிதர். சுகரீவன், வானரர்களுக்கு மன்னர். நாங்கள் அவரால் அனுப்பப்பட்டவர்கள். (6)

அகஸ்திய மாமுனிவர் வசிப்பதும், யமதருமனின் பரிபாலனத்தில் உள்ளதுமான தென்திசைக்கு, அங்கதனைத் தலைமையாகக் கொண்ட வானர வீரர்களான நாங்களெல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடியிருந்து, ‘விதேக மன்னரின் மகளான சீதை மற்றும் நினைத்த உருவம் எடுக்கவல்ல அரக்கன் இராவணன் ஆகியவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடியுங்கள்’ என்று உத்தரவிடப்பட்டோம். (7,8)

தென்திசை முழுவதையும் தேடித் திரிந்த நாங்கள் எல்லோரும் பசிமிகுந்து, மிகவும் களைத்துப் போய் ஒரு மரத்தடியில் தங்கினோம். (9)

எல்லோரும் முகம் வாடி கவலை மேலிட்டவர்களானோம். கவலைப் பெருங்கடலில் மூழ்கி, அதைக் கடந்து செல்ல வழி தெரியாதிருந்தோம். (10)

சாரயந்தஸ்ததஸ்சக்ஷூர்த்ருஷ்டவந்தோ வயம் பி₃லம் ।
லதாபாத்₃பஸஞ்ச₂ந்நம் திமிரேண ஸமாவ்ருதம் ॥ (11)

அஸ்மாத்த்₄ம்ஸா ஜலக்லிந்தா: பசை: ஸலிலவிஸ்ரவை: ।
குரரா: ஸாரஸாஸ்சைவ நிஷ்பதந்தி பதத்ரிண: ॥ (12)

ஸாத்₄வத்ர ப்ரவிஸாமேதி மயா தூக்தா: ப்லவங்குமா: ।
தேஷாமபி ஹி ஸர்வேஷாமநுமாநமுபாகுதம் ॥ (13)

க₃ச்ச₂ம ப்ரவிஸாமேதி ப₄ர்த்ருகார்யத்வராந்விதா: ।
ததோ க₃ட₄ம் நிபதிதா க்ருஹ்ய ஹஸ்தௌ பரஸ்பரம் ॥ (14)

இத₃ம் ப்ரவிஷ்டா: ஸஹஸா பி₃லம் திமிரஸம்வ்ருதம் ।
ஏதந்ந: கார்யமேதேந க்ருத்யேந வயமாகுதா: ॥ (15)

த்வாம் சைவோபக₃தா: ஸர்வே பரித்யூநா பு₃ப₄க்ஷிதா: ।
ஆதித்₂யத₄ர்மத₃த்தாநி மூலாநி ச ப₂லாநி ச ॥ (16)

அஸ்மாபி₄ருபபு₄க்தாநி பு₃ப₄க்ஷாபரிபீடிதை: ।
யத்த்வயா ரக்ஷிதா: ஸர்வே ம்ரியமாணா பு₃ப₄க்ஷயா ॥ (17)

ப்ருஹி ப்ரத்யுபகாரார்த₂ம் கிம் தே குர்வந்து வாநரா: ।
ஏவமுக்த்தா து ஸர்வக்ஞா வாநரைஸ்தை: ஸ்வயம்ப்ரப₄ ॥ (18)

ப்ரத்யுவாச தத: ஸர்வாநித₃ம் வாநரயூத₂பாந் ।
ஸர்வேஷாம் பரிதுஷ்டாஸ்மி வாநராணாம் மஹாத்மநாம் ॥
சரந்த்யா மம த₄ர்மேண ந கார்யமிஹ கேநசித் ॥ (19)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீக்யே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்₃விரஞ்சாஸ: ஸர்க்₃: ॥

த்ரீபஞ்சாஸ: ஸர்க்₃:

அங்க₃த₃ாதி₃நிர்வேத₃:

ஏவமுக்த: ஸுப₄ம் வாக்யம் தாபஸ்யா த₄ர்மஸம்ஹிதம் ।
உவாச ஹநுமாந் வாக்யம் தாமநிந்தி₃தசேஷிதாம் ॥ (1)

ஸரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா: ஸம: ஸர்வே வை த₄ர்மசாரிணி ।
ய: க்ருத: ஸமயோஸ்மாகம் ஸுக்₃ரீவேண மஹாத்மநா ॥ (2)

ஸ ச காலோ ஹ்யதிக்ராந்தோ பி₃லே ந: பரிவர்ததாம் ।
ஸா த்வமஸ்மாத்த்₃பி₃லாத்த்₃கோராது₃த்தாரயிதுமர்ஹஸி ॥ (3)

பார்வையை அங்குமிங்கும் செலுத்தியபோது கொடி-மரங்களால் மறைக்கப்பட்டு, இருள் சூழ்ந்த குகையைக் கண்டோம். இந்தக் குகையிலிருந்து, தண்ணீர்த் திவலைகள் கூடிய அன்னம், குரரம் (மீன்கொத்தி), ஸாரஸம் முதலிய நீர்நிலைப் புள்ளினங்கள் வெளியே பறந்து வருவதைப் பார்த்தோம். (11,12)

நான், 'இதற்குள் நுழைந்து பார்ப்போமே' என்று சொன்னதும், 'இந்தக் குகைக்குள் தண்ணீர் கிடைக்கும் வாய்ப்பிருக்கிறது' என்று எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. 'மன்னரால் ஏவப்பட்ட காரியத்தை விரைவில் செய்து முடிக்க வேண்டும்' என்ற ஆவலில், (அனுமான் சொன்னபடியே) 'போவோம், (குகைக்குள்) நுழைவோம்' என்ற தீர்மானத்துடன் ஒருவருக்கொருவர் கைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தோம். (13,14)

(முன்பின் விளைவுகளை ஆலோசிக்காமல், தண்ணீர் கிடைக்கக்கூடும் என்ற ஒரே ஆசையால்) இருள்கூழ்ந்த இந்தக் குகைக்குள் சட்டென்று புகுந்தோம். (அதிசயமான இந்த இடத்திற்கு வருவது என்ற) காரியத்திற்குக் காரணம் இதுதான். (அத்துடன் சீதையைத் தேடுவது என்ற) எங்களால் செய்யப்பட வேண்டிய காரியத்தை முன்னிட்டும் நாங்கள் உள்ளே வந்தோம். (15)

பசியினால் துவண்டு, பலமிழந்து போயிருந்த நாங்கள் தங்களைச் சரணடைந்தோம். விருந்தோம்பல் என்ற அறநெறிக்கேற்ப கனி-கிழங்குகளை எங்களுக்கு அளித்தீர்கள். நாங்களும், தாங்கமுடியாத பசியால் தவித்துக் கொண்டிருந்ததால், வயிறார கனி-கிழங்குகளைப் புசித்து விட்டோம். கோரமான பசியினால் செத்துப் போகும் நிலையை அடைந்துவிட்ட வானரர்கள் எல்லோரும் தங்களால் காப்பாற்றப்பட்டார்கள். வானரர்களாகிய நாங்கள், தாங்கள் செய்துள்ள பேருதவிக்கு எவ்வாறு நன்றிக்கடன் செலுத்துவது? என்பதைக் கூறவேண்டும்." (16,17)

வானரர்கள் இவ்வாறு கூறியதும், முக்கால ஞானமுடைய சுயம்பிரபை, வானரத் தலைவர்களைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறினார்— (18)

"பராக்கிரமமும் வேகமுமுடைய வானரர்களாகிய உங்கள் எல்லோரையும் பார்த்ததில், நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். அறநெறியைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எனக்கு, இவ்விடத்தில், எவரிடமிருந்தும் உதவி தேவையில்லை." (19)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

**ஸர்க்கம் : ஐம்பத்து மூன்று
அங்கதன் முதலானோர் அவநம்பிக்கை**

தவச்செல்வியாகிய அவர், அறநெறிகளுக்கு இயைந்ததும் மிக்க கௌரவத்திற்குரிய (மேற்கண்ட) பதிலைக் கூறியதும், குற்றங்குறை காணமுடியாதபடி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவரைப் பார்த்து, பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார், அனுமான். (1)

"அறவொழுக்கம் உடையவரே! நாங்களெல்லோரும் தங்களைச் சரணடைந்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு மன்னனான சுகீவனால் விதிக்கப்பட்ட காலம் (கெடு), இந்தக் குகையில் (வெகுநாட்கள்) சுற்றிக் கொண்டிருந்ததால் கடந்து போய்விட்டது. தாங்கள் அருள்கூர்ந்து, எங்கள் எல்லோரையும் குகைக்கு வெளியே கொண்டு சேர்க்க வேண்டும். (2,3)

- தஸ்மாத்ஸுக்₃ரீவவசநாத₃திக்ராத்நாந் க₃தாயுஷ: ।
த்ராதுமர்ஹஸி ந: ஸர்வாந் ஸுக்₃ரீவப₄யஸங்கிதாந் ॥ (4)
- மஹச்ச கார்யமஸ்மாபி₄: கர்த்வயம் த₄ர்மசாரிணி ।
தச்சாபி ந க்ருதம் கார்யமஸ்மாபி₄ரிஹவாஸிபி₄: ॥ (5)
- ஏவமுக்தா ஹநுமதா தாபஸீ வாக்யமப்₃ரவீத் ।
ஜீவதா து₃ஷ்கரம் மந்யே ப்ரவிஷ்டேந நிவர்திதும் ॥ (6)
- தபஸஸ்து ப்ரப₄ாவேண நியமோபார்ஜிதேந ச ।
ஸர்வாநேவ பி₃லாத₃ஸ்மாது₃த்₃த₄ரிஷ்யாமி வாநராந் ॥ (7)
- நிமீலயத சக்ஷி₃ம்ஷி ஸர்வே வாநரபுங்க்₃வா: ।
ந ஹி நிஷ்க்ரமிதும் ஸக்யமநிமீலிதலோசறை: ॥ (8)
- தத: ஸம்மீலிதா: ஸர்வே ஸுகுமாராங்க்₃ஸை: கரை: ।
ஸஹஸா பித₃து₄ர்த்₃ருஷ்டி₃ம் ஹ்ருஷ்டா க₃மநகாங்க்ஷிண: ॥ (9)
- வாநராஸ்து மஹாத்மாநோ ஹஸ்தருத்₃த₄முக₂ாஸ்தத₃ா ।
நிமேஷாந்தரமாத்ரேண பி₃லாத₃த்தாரிதாஸ்தயா ॥ (10)
- ததஸ்தாந் வாநராந் ஸர்வாநஸ்தாபஸீ த₄ர்மசாரிணீ ।
நி:ஸ்ருதாந் விஷமாத்ஸமாத்ஸமாஸ்வாஸ்யேத₃மப்₃ரவீத் ॥ (11)
- ஏஷ விந்த்₄யோ கி₃ரி: ஸ்ரீமாந்நாநாத்₃ருமலதாசுல: ।
ஏஷ ப்ரஸ்ரவண: ஸைல: ஸாக்₃ரோயம் மஹோத₃தி₄: ॥ (12)
- ஸ்வஸ்தி வோஸ்து க₃மிஷ்யாமி ப₄வநம் வாநரர்ஷப₄ா: ।
இத்யுக்த்வா தத்₃பி₃லம் ஸ்ரீமத்ப்ரவிவேஸ ஸ்வயம்ப்ரப₄ா ॥ (13)
- ததஸ்தே தத்₃ரு₃ஸூர்க்₄ாரம் ஸாக்₃ரம் வருணாலயம் ।
அபாரமபி₄க்₃ர்ஜந்தம் கே₄ாரைரூர்மிபி₄ராகுலம் ॥ (14)
- மயஸ்ய மாயாவிஹிதம் கி₃ரிது₃ர்க்₃ம் விசிந்வதாம் ।
தேஷாம் மாஸோ வ்யதிக்ராத்நோ யோ ராக்ஞா ஸமய: க்ருத: ॥ (15)
- விந்த்₄யஸ்ய து கி₃ரே: பாதே₃ ஸம்ப்ரபுஷ்பிதபாத₃பே ।
உபவிஸ்ய மஹாத்மாநஸ்சிந்தாமாபேதி₃ரே தத₃ா ॥ (16)
- தத: புஷ்பாதிப₄ாராக்₃ராந்(ல்)லதாஸதஸமாவ்ருதாந் ।
த்₃ருமாந் வாஸந்திகாந் த்₃ருஷ்ட்வா ப₃பூ₄வுர்ப₄யஸங்கிதா: ॥ (17)
- தே வஸந்தமநுப்ராப்தம் ப்ரதிவேத்ய பரஸ்பரம் ।
நஷ்டஸந்தே₃ஸகாலார்த₂ா நிபேதுர்த்₃ரணீதலே ॥ (18)

சுக்ரீவனால் கொடுக்கப்பட்ட காலம் கடந்து போய்விட்டதால், எங்கள் உயிரே போய்விடப் போகிறது. (அவ்விதமே அவன் எச்சரித்திருக்கிறான்.) ஆகவே, சுக்ரீவனுடைய கடுமையான தண்டனையை எண்ணி நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் எங்களைத் தாங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். அறநெறியாளரே! ஒரு மகத்தான காரியத்தை நாங்கள் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. (அதற்காகவே எங்கள் நாட்டிலிருந்து அனுப்பி வைக்கப்பட்டோம்.) ஆனால், இங்கேயே சிலநாட்கள் உல்லாசமாக இருந்துவிட்டபடியால், அந்தக் காரியம் நிறைவேற்றப்படவே இல்லை.” (4,5)

அனுமான் இவ்வாறு சொல்லியதைக் கேட்டதும், ‘இந்தக் குகைக்குள் புகுந்தவர் எவரும், உயிருடன் வெளியே போவது என்பது சாத்தியமில்லாதது’ என்று தபஸ்வினி கூறினார். (6)

(ஆனால்,) என்னுடைய தவத்தின் வலிமையினாலும், அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து வந்த புண்ணியத்தாலும், எல்லா வானரர்களையும் இந்தக் குகைக்கு வெளியே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன். வானர வீரர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் கண்களை மூடிக் கொள்ளுங்கள். கண்களை மூடாமல், (இங்கிருந்து) வெளியே போக முடியாது. (7,8)

வெளியே செல்வதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருந்த அவர்கள் எல்லோரும் உடனே, இமைகளால் கண்களை மூடிக்கொண்டு, மெல்லிய கைவிரல்களாலும் மறைத்துக் கொண்டார்கள். அப்போது, கைகளால் கண்களை மூடிக்கொண்ட வீரர்களான வானரர்கள் அனைவரும், ஒரு நிமிட காலத்திற்குள்ளாகவே, அந்தக் குகைக்கு வெளியே, தபஸ்வினியால் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். பின்னர், அறநெறி வழுவாத தவச்செல்வியாகிய அவர், உயிர்ப்பிராணிகளின் கண்களுக்குப் புலப்படாத, முற்றிலும் வித்தியாசமான அந்தக் குகையிலிருந்து வெளியே வந்துவிட்ட வானரர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி, பின்வரும் செய்திகளைக் கூறினார்— (9-11)

“பலவகையான மரங்களும் கொடிகளும் அடர்ந்து, செழிப்புடன் விளங்கும் இந்த மலைக்குப் பெயர், விந்தியம்; இந்தக் குன்று ப்ரஸ்ரவணம்; (எதிரே காணப்படும்) பெருங்கடலுக்குப் பெயர் மஹோத்தி. வானரர்களே! உங்களுக்குக் கேட்பதும் உண்டாவதாகுக. நான் என் இருப்பிடத்திற்குச் செல்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, செல்வத் திருமகள் விளங்கும் அந்தக் குகைக்குள், சுயம்பிரபை நுழைந்தார். (12,13)

பின்னர், வருணனுக்கு இருப்பிடமான மாபெரும் சமுத்திரத்தைக் கண்டார்கள். அதில் பேரலைகள் ஓயாமல் வீசிக்கொண்டிருந்ததால், நிரந்தரமாக கர்ஜனை ஒலி எழும்பிக் கொண்டிருந்தது. அதன் அக்கரையைக் காண இயலவில்லை. மயாசுரன் தன் மாயையால் நிர்மாணித்த அந்த மலையின் குகைகளில் தேடிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில், அரசனால் விதிக்கப்பட்ட ஒரு மாதம் என்ற காலக்கெடு கடந்துவிட்டது. (14,15)

விந்தியமலையின் அடிவாரத்தில் மலர்க்கொத்துக்கள் செறிந்த மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து மகாவீரர்களான அந்த வானரர்கள், (அடுத்ததாகச் செய்ய வேண்டிய காரியம் பற்றி) கவலையுடன் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்கள். (16)

அப்போது, வசந்தகாலம் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை நினைவுபடுத்தும்வண்ணம், நூற்றுக்கணக்கான கொடிகளால் சூழப்பட்டனவும், ஏராளமான மலர்களின் சுமை தாங்கிய நுனிகளையுடையனவுமான மரங்களைக் கண்டு, (சுக்ரீவனின் கடுமையான ஆணையை எண்ணிப் பார்த்து) அச்சத்தால் மனம் கலங்கினார்கள். (17)

‘வசந்த காலம் வந்துவிட்டது’ என்று அவர்கள் பரஸ்பரம் சொல்லிக் கொண்டார்கள். (வசந்தகாலம் வரப்போவதற்கான அறிகுறிகள் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டன - என்பது கருத்து. ஏனென்றால், அப்போது வசந்தருது தோன்றவில்லை.) அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட காரியத்தையும் முடிக்கவில்லை; கெடுவையும் கடந்தாகிவிட்டது - என்ற பயத்தால், தரையில் விழுந்து புரண்டார்கள். (18)

- ததஸ்தாந் கபிவ்ருத்த₄ாம்ஸ்து ஸிஷ்டாந்ஸ்சைவ வநௌகஸ: ।
வாசா மது₄ரயாப₄ாஷ்ய யத₂ாவத₃நுமாந்ய ச ॥ (19)
- ஸ து ஸிம்ஹவ்ருஷஸ்கந்த₄: பீநாயதபு₄ஜ: கபி: ।
யுவராஜோ மஹாப்ராக்ஞ அங்க₃தோ₃ வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (20)
- ஸாஸநாத்கபிராஜஸ்ய வயம் ஸர்வே விநிர்குதா: ।
மாஸ: பூர்ணோ பி₃லஸ்த₂ாநாம் ஹரய: கிம் ந பு₃த்த₄யதே ॥ (21)
- வயமாஸ்வயுஜே மாஸி காலஸங்க₂யாவ்யவஸ்தி₂தா: ।
ப்ரஸ்தி₂தா: ஸோ₅பி சாதீத: கிமத: கார்யமுத்தரம் ॥ (22)
- ப₄வந்த: ப்ரத்யயம் ப்ராப்தா நீதிமார்க₃விஸாரத₃ா: ।
ஹிதேஷ்வபி₄ரதா ப₄ர்துர்நிஸ்ருஷ்டா: ஸர்வகர்மஸு ॥ (23)
- கர்மஸ்வப்ரதிமா: ஸர்வே தி₃க்ஷு விஸ்ருதபௌருஷா: ।
மாம் புரஸ்க்ருத்ய நிர்யாதா: பிங்க₃ா₃க்ஷேஸப்ரசோதி₃தா: ॥ (24)
- இத₃ாநீமக்ருதார்த₂ாநாம் மர்தவ்யம் நாத்ர ஸம்ஸய: ।
ஹிராஜஸ்ய ஸந்தே₃ஸமக்ருத்வா க: ஸுகீ₂ ப₄வேத் ॥ (25)
- தஸ்மிந்நதீதே காலே து ஸுக்₃ரீவேண க்ருதே ஸ்வயம் ।
ப்ராயோபவேஸநம் யுக்தம் ஸர்வேஷாம் ச வநௌகஸாம் ॥ (26)
- தீக்ஷண: ப்ரக்ருத்யா ஸுக்₃ரீவ: ஸ்வாமிப₄ாவே வ்யவஸ்தி₂த: ।
ந க்ஷமிஷ்யதி ந: ஸர்வாநபராத₄க்ருதோ குதாந் ॥ (27)
- அப்ரவ்ருத்தௌ ச ஸீதாயா: பாபமேவ கரிஷ்யதி ।
தஸ்மாத்தக்ஷமமிஹாத்₃யைவ க்ருந்தும் ப்ராயோபவேஸநம் ॥
த்யக்த்வா புத்ராந்ஸ்ச த்₃ாராம்ஸ்ச த₄நாநி ச க்₃ருஹாணி ச ॥ (28)
- த்₄ருவம் நோ ஹிம்ஸிதா ராஜா ஸர்வாந் ப்ரதிகுதாநித: ।
வதே₄நாப்ரதிருபேண ஸ்ரேயாந் ம்ருத்யுரிஹைவ ந: ॥ (29)
- ந சாஹம் யௌவராஜ்யேந ஸுக்₃ரீவேணாபி₄ஷேசித: ।
நரேந்த்₃ரேணாபி₄ஷிக்தோ₅ஸ்மி ராமேணாக்லிஷ்டகர்மணா ॥ (30)
- ஸ பூர்வம் ப₃த்த₄வைரோ மாம் ராஜா த்₃ருஷ்ட்வா வ்யதிக்க்ரமம் ।
க₄ாதயிஷ்யதி த்₃ண்டே₃ந தீக்ஷணேந க்ருதநிஸ்சய: ॥ (31)
- கிம் மே ஸுஹ்ருத்₃பி₄ர்வ்யஸநம் பஸ்யத்₃பி₄ர்ஜீவிதாந்தரே ।
இஹைவ ப்ராயமாஸிஷ்யே புண்யே ஸாக்₃ரரோத₄ஸி ॥ (32)
- ஏதச்ச்₂ருத்வா குமாரேண யுவராஜேந ப₄ாஷிதம் ।
ஸர்வே தே வாநரஸ்ரேஷ்ட₂ா: கருணம் வாக்யமப்₃ருவந் ॥ (33)

அப்போது ஆண்சிங்கத்தின் தோள்களைப் போன்று சதைப்பற்று மிக்க தோள்களை உடையவனும், பருமனான நீண்ட புஜங்களையுடையவனும், மகாமேதாவியுமான வானர இளவரசன் அங்கதன், அறிவிற்கிறந்த முதிய வானரர்களையும், மற்ற காட்டு வானரர்களையும் இனிமையான குரலில் அழைத்து, அவரவர் தகுதிக்கேற்றபடி மரியாதை செய்து, பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்— (19,20)

“வானர மன்னருடைய ஆணைப்படி நாம் எல்லோரும் (கிஷ்கிந்தையிலிருந்து) வெளியே புறப்பட்டோம். ரிக்ஷபிலம் குகையில் (சௌக்கியமாக) இருந்தபோதே ஒரு மாத காலம் முடிந்துவிட்டது என்பது நீங்கள் அறியாததா, என்ன? நாம், ஆசுவயுஜ மாதத்திலிருந்து கணக்கிடப்பட்டு (ஒரு மாதத்திற்குள் திரும்பிவிட வேண்டும் - என்ற உத்தரவுடன்) புறப்பட்டு வந்தோம். அந்தக் காலஎல்லை கடந்து போய்விட்டது. எனவே, அடுத்தபடியாக நாம் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ன? நீங்கள், மன்னரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள்; ராஜதந்திர முறைகளில் நிபுணர்கள்; மன்னரின் நன்மையைக் கோருபவர்கள்; அவரவர்களுக்குத் தகுந்த பணிகளில் ஏவப்படுகிறவர்கள். (21-23)

நீங்களெல்லோரும் செயலாற்றுவதில் ஒப்பில்லாதவர்கள்; எல்லாத் திசைகளிலும், பேராற்றல் பெற்ற உங்கள் புகழ் பரவியிருக்கிறது. வானரர் மன்னரான சுகரீவனால் என்னை முன்னிலைப்படுத்தி அனுப்பப்பட்டவர்கள். மன்னரால் உத்தரவிடப்பட்ட காரியத்தைச் செய்து முடிக்காதவர்கள், இறக்க வேண்டியதே! இதில் சந்தேகமே இல்லை. வானர மன்னருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றாத எவன்தான் சௌக்கியமாக இருப்பான்? (24,25)

சுகரீவனால் குறிப்பிடப்பட்ட காலகெடு கடந்து போய்விட்ட இந்த நிலையில் சுகரீவனிடம் திரும்பிச் சென்று, மரணதண்டனை பெறுவதைக் காட்டிலும், எல்லோரும் வடக்கிருந்து (தர்பத்தின் மேல் உட்கார்ந்து, தானாக உயிர் போகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருத்தல் - பிராயோபவேசம்) உயிர் துறத்தலே செய்யத்தக்கது. சுகரீவன் இயல்பாகவே கொடுமைக்காரர்; 'எல்லோருக்கும் தலைவன்' என்ற பெருமிதத்தில் மிதப்பவர்; நாமோ, குற்றம் செய்தவர்கள். இந்த நிலையில் அவரிடம் திரும்பிச் சென்றால் நம்மை மன்னிக்கவே மாட்டார். (26,27)

சீதையைப் பற்றிய எந்த விவரத்தையும் கொண்டு செல்லாத நமக்கெல்லாம் மரணதண்டனையைத்தான் வழங்குவார். அதனால், புத்திரர்-மனைவிமார், சொத்து-செல்வம், வீடு-வாசல் ஆகியவற்றின் மேலுள்ள பற்றுதலைத் துறந்து, பிராயோபவேச முறைப்படி பட்டினி கிடந்து, இங்கேயே, இப்பொழுதே உயிர்விடுதலே சாலச் சிறந்தது. (28,29)

மேலும், சுகரீவன் என்னை இளவரசனாக பட்டம் கட்டவில்லை. அரிய செயல்களையும் எளிதாகச் செய்து முடிக்கவல்ல மன்னர் இராமனால் பட்டம் சூட்டப்பட்டேன். (இராமனுடைய விருப்பத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு, எனக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டினானே தவிர, என்மேல் உள்ள அன்பினால் அல்ல.) அவர், முன்பிருந்தே என்னிடம் (உள்ளூர்) பகைமை பாராட்டி வருகிறார். (அந்தப் பகைமையைப் பழிதீர்த்துக் கொள்ள இப்போது அருமையான வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது!) அவருடைய கட்டளையை மீறி (தவணைக்காலம் கடந்து, தோல்வியுடன் நான் சென்றால்) பழைய பகைமையை நினைவிற்கொண்டு, எனக்குக் கடுமையான தண்டனை - மரண தண்டனை - கொடுத்துவிடுவார். (30,31)

என்னுடைய நண்பர்களான உங்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, உங்கள் கண்முன்னால் நான் சாவதைக் கண்டு வருந்துவதால் என்ன பயன்? (அந்தச் சோகநிலை வர வேண்டாம்.) புண்ணியமான சமுத்திரக் கரையில் (நானாகவே மனமொப்பி) உயிர் தானாகப் போகும்வரை உண்ணாநோன்பிருத்தல் (பிராயோபவேசம்) என்ற முறையை மேற்கொள்ளப் போகிறேன்." இளவரசனும் அரசகுமாரனுமான அங்கதன் இவ்வாறு சொல்லியதைக் கேட்டதும், வானரோத்தமர்கள் எல்லோரும் மனத்தை உருக்கும் சொற்களைச் சொன்னார்கள்— (32,33)

தீக்ஷண: ப்ரக்ருத்யா ஸுக்₃ரீவ: ப்ரியாஸக்தாஸ்ச ராக₄வ: ।
ஸமீக்ஷயாக்ருதகார்யாம்ஸ்து தஸ்மிந்ஸ்ச ஸமயே க₃தே ॥ (34)

அத்₃ருஷ்டாயாம் து வைதே₃ஹ்யாம் த்₃ருஷ்ட்வா சைவ ஸமாக₃தாந் ।
ராக₄வப்ரியகாமார்த₂ம் க₄தயிஷ்யத்யஸம்ஸயம் ॥ (35)

ந க்ஷமம் சாபராத்த₃தாநாம் க₃மநம் ஸ்வாமிபார்ஸ்வத: ।
ப்ரத₄நபூ₄தாஸ்ச வயம் ஸுக்₃ரீவஸ்ய ஸமாக₃தா: ॥ (36)

இஹைவ ஸீதாமந்விஷ்ய ப்ரவ்ருத்திமுபலப்₄ய வா ।
நோ சேத்₃க₃ச்ச₂ம தம் வீரம் க₃மிஷ்யாமோ யமக்ஷயம் ॥ (37)

பலவங்க₃மாநாம் து ப₄யார்தி₃தாநாம்
ஸ்ருத்வா வசஸ்தார இத₃ம் ப₃ப₄ஷே ।
அலம் விஷாதே₃ந பி₃லம் ப்ரவிஸ்ய
வஸாம ஸர்வே யதி₃ ரோசதே வ: ॥ (38)

இத₃ம் ஹி மாயாவிஹிதம் ஸுது₃ர்க₃மம்
ப்ரபூ₄தவ்ருக்ஷோத₃கபே₄ஜ்யபேயகம் ।
இஹாஸ்தி நோ நைவ ப₄யம் புரந்த₃ராந்-
ந ராக₄வாத்₃வாநரராஜதோ₃பி வா ॥ (39)

ஸ்ருத்வாங்க₃த₃ஸ்யாபி வசோ₃நுகூல
முகஸ்ச ஸர்வே ஹரய: ப்ரதீதா: ।
யத₂ா ந ஹிம்ஸ்யேம தத₂ா வித₄ாந்-
மஸக்தமத்₃யைவ விதீ₄யதாம் ந: ॥ (40)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்ரீபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

சது:பஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

ஹநாமத்₃பே₄த₃நம்

தத₂ா ப்₃ருவதி தாரே து தாராதி₄பதிவர்சஸி ।
அத₂ மேநே ஹ்ருதம் ராஜ்யம் ஹநுமாநங்க₃தே₃ந தத் ॥ (1)

புத்₃த₄யா ஹ்யஷ்டாங்க₃யா யுக்தம் சதுர்புலஸமந்விதம் ।
சதுர்த₃ஸுக்ருணம் மேநே ஹநுமாந் வாலிந: ஸுதம் ॥ (2)

“சுகர்வன், இயற்கையாகவே கொடூரமானவன். இராமன், மனைவியிடத்தில் பேரன்பு பூண்டவர். (அந்த மனைவியைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக நாம் அனுப்பப்பட்டோம்.) அந்தக் காரியம் நடைபெறவில்லை; அத்துடன் தவணைக் காலமும் கடந்து விட்டது. வைதேகியைக் காணாமல், கூட்டமாகத் திரும்பி வந்திருக்கும் நம்மைப் பார்த்ததும், இராமனின் பிரியத்தைப் பெறுவதற்காக, நம் எல்லோரையும் (சுகர்வன்) கொன்று விடுவார். (34,35)

அதனால், குற்றம் செய்தவர்கள், தங்கள் தலைவன் அருகில் செல்வது செய்யத்தக்கதன்று. நாமெல்லோரும் சுகர்வனுக்கு முக்கியப் பணியாளர்களாதலால், அவனால் அனுப்பப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். (குற்றம் செய்துள்ள நாம், எப்படி யஜமானர் முகத்தில் விழிப்பது?) இந்த இடத்தில் மறுபடியும் சீதையைத் தேடிப் பார்த்து, விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, வீர சுகர்வனிடம் போவோம். இல்லையென்றால், யமலோகத்திற்குப் போவோம்.” (பிராயோபவேசம் செய்து மரணம் அடைவோம்.) (36,37)

பயத்தால் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வானரர்களின் சொற்களைக் கேட்டு, தாரன் என்ற வானரன் பின்வருமாறு கூறினான்— “கவலையை உதறித் தள்ளுங்கள். உங்களுக்கு இஷ்டமென்றால், (மீண்டும்) குகையில் (ரிசுபிலத்தில்) நுழைந்து அங்கேயே செளக்கியமாகக் காலங்கழிப்போம். இது, மாயையால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட இடம்; யாராலும் உட்புக முடியாதது. ஏராளமான மரங்கள், தண்ணீர், உண்ணத்தக்க பண்டங்கள், குடிப்பதற்கான பானங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் இராமனிடமிருந்தோ, வானர மன்னனிடமிருந்தோ, ஏன், தேவேந்திரனிடமிருந்தோகூட நமக்கு பயம் (ஆபத்து) இல்லை!” (இந்த மாயாலோகத்தை அவர்கள்கூடக் கண்டுபிடிக்க முடியாது!) (38,39)

அங்கதனுடைய கூற்றுக்கு மேலாக, தங்களுக்கு அனுகூலமாகத் தாரன் பேசியதைக் கேட்டதும், எல்லா வானரர்களும் அதற்கு ஆதரவு தெரிவித்தார்கள். ‘எந்த உபாயத்தைப் பின்பற்றினால் நாம் அழிக்கப்பட மாட்டோமோ, அப்படிப்பட்ட ஓர் உபாயம் இப்போதே தாமதமின்றித் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்’ என்று கூறினார்கள். (40)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்து நான்கு அனுமான் கூறியது

சந்திரனைப் போன்று ஒளிவீசும் தாரன் கூறியதைக் கேட்டும், அங்கதன் ஏதும் மறுத்துப் பேசாததால், அந்த வானர அரசு அங்கதனால் அபகரிக்கப்பட்டுவிட்டதென்றே அனுமான் நினைத்தார். (அவனிடம் வானர அரசை நிர்வகிக்கும் திறமை இருக்கிறது என்றே நம்பினார்.) (1)

வாலியின் புதல்வன் அங்கதனிடம், எட்டுவிதமான தன்மை கூடிய புத்தியும், நான்குவித பலமும், பதினான்கு வகை குணங்களும் நிறைந்திருப்பதாக அனுமான் உறுதியாக நம்பினார். (2)

[புத்தியின் எட்டு தன்மைகள்:— 1. பிறர் சொல்வதைச் செவிமடுத்துக் கேட்டு, மனத்தில் ஏற்பது. 2. அதை புத்தியில் நிலைநிறுத்துவது; 3. நினைவாற்றல்; 4. பிறருக்குப் புரியும்படி எடுத்துக் கூறும் திறமை; 5. யுக்தியாகப் பேசுவது; 6. பிறர் கூறும் யுக்தி-உபாயங்களைக் கண்டிப்பது; 7. பிறருடைய பேச்சின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிந்துகொள்வது; 8. விஷயங்களின் ஆழ்பொருளை உணர்ந்து கொள்வது.

நான்குவித பலம்:— சாம-தான-பேத-தண்டம் என்ற நால்வகை பலம் என்பர், சிலர். தேகபலம், மனோபலம், உபாய பலம், பந்துபலம் என்பாரும் உளர்.

- ஆபூர்யமாணம் ஸம்வச்ச தேஜோபுலபராக்ரமை: ।
 ஸஸிரநம் ஸுக்லபக்ஷாதௌ வர்தமாநமிவ ஸ்ரியா ॥ (3)
- புருஹஸ்பதிஸமம் புத்த்யா விக்ரமே ஸத்ருஸம் பிது: ।
 ஸுஸ்ருஷமாணம் தாரஸ்ய ஸுக்ரஸ்யேவ புரந்தரம் ॥ (4)
- பர்துர்தே₂ பரிஸ்ராந்தம் ஸர்வஸாஸ்த்ரவிஸாரத: ।
 அபி₄ஸந்த₄துமாரேபே₄ ஹநுமாநங்குத₃ம் தத: ॥ (5)
- ஸ சதுர்ணாமுபாயாநாம் த்ருதீயமுபவர்ணயந் ।
 பே₄த்யாமாஸ தாந் ஸர்வாந் வாநராந் வாக்க்யஸம்பத்யா ॥ (6)
- தேஷு ஸர்வேஷு பி₄ந்நேஷு ததோபீ₄ஷயத₃ங்குத₃ம் ।
 பீ₄ஷணைர்புஹுபி₄ர்வாக்யை: கோபோபாயஸமந்விதை: ॥ (7)
- த்வம் ஸமர்த₂தர: பித்ரா யுத்தே₄ தாரேய வை து₄ரம் ।
 த்ரு₄த₄ம் த₄ரயிதும் ஸக்த: கபிராஜ்யம் யத₂ா பிதா ॥ (8)
- நித்யமஸ்தி₂ரசித்தா ஹி கபயோ ஹரிபுங்குவ ।
 நாக்ஞாப்யம் விஷஹிஷ்யந்தி புத்ரத்யாராந் விநா த்வயா ॥ (9)
- த்வாம் நைதே ஹ்யநுயுஞ்ஜேயு: ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரவத்யாமி தே ।
 யத₂ாயம் ஜாம்புவாந்நீல: ஸுஹோத்ரஸ்ச மஹாகபி: ॥ (10)
- ந ஹ்யஹம் த இமே ஸர்வே ஸாமத்யாநாதி₃பி₄ர்குணை: ।
 த்ண்டே₃ந வா த்வயா ஸக்யா: ஸுக்ரீவாத்யபக்ஷிதும் ॥ (11)
- விக்ருஹ்யாஸநமப்யாஹுர்துர்புலேந புலியஸ: ।
 ஆத்மரக்ஷாகரஸ்தஸ்மாநந் விக்ருஹ்ணீத துர்புல: ॥ (12)
- யாம் சேமாம் மந்யஸே த₄த்ரீமேதத்பி₃லமிதி ஸ்ருதம் ।
 ஏதல்லக்ஷமணபு₃ணாநாமீஷத்கார்யம் வித்யாரணே ॥ (13)
- ஸ்வல்பம் ஹி க்ருதமிந்த்₃ரேண க்ஷிபதா ஹ்யஸநிம் புரா ।
 லக்ஷமணோ நிஸிதைர்பு₃ணைர்பி₄ந்த்யாத்பத்ரபுடம் யத₂ா ॥ (14)
- லக்ஷமணஸ்ய து நாராசா புஹவ: ஸந்தி தத்₃வித₄ா: ।
 வஜ்ராஸநிஸமஸ்பர்ஸா கி₃ரீணாமபி த்யாரணா: ॥ (15)
- அவஸ்த₂ாநே யதே₃வ த்வமாஸிஷ்யஸி பரந்தப ।
 ததே₃வ ஹரய: ஸர்வே த்யக்ஷ்யந்தி க்ருதநிஸ்சயா: ॥ (16)

பதிநான்கு வகை குணங்கள்:- 1. தேசம் - காலம் (அதாவது, சூழ்நிலையை) நன்றாக உணர்தல்; 2. மனவுறுதி; 3. எல்லாவிதமான கஷ்டங்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளும் இயல்பு; 4. எல்லா விஷயங்களைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்வது; 5. திறமை; 6. விடாமுயற்சி; 7. மந்திரலோசனைகளை ரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளுதல்; 8. முன்பின் மாறுபாடில்லாமல் நடப்பது (சொன்ன சொல் தவறாமை); 9. வீரத்தன்மை; 10. எதிரியின் திறமையை அறிவது; 11. நன்றி மறவாமை; 12. நம்பி வந்தவரைக் கைவிடாதிருத்தல்; 13. கோபமின்மை; 14. சபலத்திற்கு இடங்கொடாதிருத்தல்.]

வளர்பிறையின் துவக்கத்திலிருந்து, நாள்தோறும் கலைகள் கூடிச் சேர, வளரொளி வீசும் சந்திரனைப் போல, உள்ளார்ந்த வீரம், உடல்பலம், பிறரால் எதிர்கொள்ள முடியாத பேராற்றல் முதலியவைகளால் மேன்மேலும் நிறைவு பெற்றுக் கொண்டிருப்பவனும், அறிவில் பிருகஸ்பதிக்கு நிகரானவனும், ஆண்மையில் தந்தைக்கு ஒப்பானவனும், பிருகஸ்பதியின் சொற்படி நடக்கும் இந்திரன் போன்று, (முன்னர் வாமனாவதாரத்தில், மகாபலிக்குச் சக்கிரன் தவறான உபதேசங்களைச் செய்தது போன்று, இப்போது, தவறான வழியைத் தாரன் காட்டுவதால், அதற்கு உவமையாக சக்கிரன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது - என்பது உரையாசிரியர் கருத்து.) தாரனுடைய சொற்களின்படி நடக்கவிருப்பவனும், தலைவனின் காரியத்தில் மனத்தளர்ச்சி அடைந்தவனுமான அங்கதனை, எல்லா அறநூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவரான அனுமான், அவனைத் தன்பக்கம் இழுத்துக்கொள்வதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டார். (3-5)

சாம-தான-பேத-தண்டம் என்ற நான்கு உபாயங்களில் மூன்றாவதான பேதம் என்ற முறையை அனுசரித்து, தன்னுடைய பேச்சுத்திறமையால், அவர்களிடையே கருத்து வேற்றுமைகளை உண்டாக்கிவிட்டார். அவர்கள் எல்லோரும் (அங்கதனிடமிருந்து) பிரிந்தவுடன், சீற்றம் என்ற உபாயத்தை ஏற்று, பயத்தை உண்டாக்கும் பலவித வாதங்களைக் கூறி, அவனைக் கதிகலங்கச் செய்தார். “தாரையின் மைந்தனே! போர் செய்வதில், உன் தந்தையைக் காட்டிலும் திறமையுள்ளவன், நீ. உன் தகப்பனார் எவ்வளவு சிறப்பாக வானர ராஜ்யத்தைக் கட்டிக் காத்தாரோ, அவ்வாறே நீயும் தலைமையேற்று நிர்வாகம் செய்வதற்கு சக்தி உடையவன். (6-8)

வானரோத்தமனே! வானரர்கள் எப்போதும் சஞ்சலமான புத்தியுடையவர்கள். (எந்தத் தீர்மானத்திலும் நிலைத்து நிற்கமாட்டார்கள்.) உன் கட்டளைப்படி நடப்பதாக, இப்போது ஒப்புக்கொண்டாலும், (குகையில் தங்கிவிடுவதற்கு இப்போது சம்மதித்தாலும்) மனைவி-மக்களைப் பிரிந்து வாழ்வதைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். உன் எதிரில் தெளிவாகச் சொல்கிறேன், கேள். இங்கே இருக்கும் ஜாம்பவான், நீலன், மிகவும் புகழ்பெற்ற சுஹோத்திரன் ஆகியோர் உன் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட மாட்டார்கள். (9,10)

இங்கேயுள்ள மற்ற எல்லோரும், ஏன், நானும்கூட சாம-தான-தண்ட உபாயங்களால் சுகீர்வனிடத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாதவர்கள். பலமுள்ளவன், பலம் குறைந்தவனிடம் பகைமை பாராட்டினாலும் சுகமாக வாழலாம். ஆனால், பலம் குறைந்தவன், அதிக பலமுள்ளவனிடம் பகைமையை வளர்த்துக் கொள்வது சரியானதல்ல. (11,12)

‘யார் கண்ணிலும் படாமல் ஜாக்கிரதையாகத் தங்குவதற்கு, ஒரு தாயைப் போல் போஷிக்கும் இந்தக் குகை இருக்கிறதே?’ என்பாயேயானால், இதைப் பிளந்து தூள்தூளாக்குவது லட்சுமணனின் பாணங்களுக்கு ஓர் அற்பமான காரியம்! முன்னொரு காலத்தில், வஜ்ராயுதத்தை எறிந்த இந்திரனால் இந்தக் குகையை சிறிதளவுகூட சேதப்படுத்த முடியவில்லை. ஆனால், லட்சுமணன் தனது கூரான பாணங்களால், (இந்தக் குகையை) இலையாலான ஒரு தொன்னையைப் போல, வெகு இலகுவாகச் சிதறடித்து விடுவார் என்பதில் ஐயமில்லை. (13,14)

லட்சுமணனிடம் அவ்வளவு வல்லமை பொருந்திய அஸ்திரங்கள் பல இருக்கின்றன. அவைகள் உரசினாற்கூடப் போதும் - வஜ்ராயுதம், இடித்தாக்குதல் போன்று மலைகளைப் பிளந்து மகத்தான சேதத்தை விளைவிக்கும். எதிரிகளை வாட்டுபவனே! நீ, ‘இந்த இடத்திலேயே இருந்துவிடுகிறேன்’ என்று தீர்மானித்தால், மற்றவர்கள் எல்லோரும் உன்னைத் துறந்துவிட்டு ஒடிப்போய்விடுவது என்று தீர்மானம் செய்துகொள்வார்கள். (15,16)

ஸ்மரந்த: புத்ரத₃ாராணாம் நித்யோத்₃விக்₃நா பு₃பு₄க்ஷிதா: ।
கே₂தி₃தா து₃:க₂ஸய்யாபி₄ஸ்த்வாம் கரிஷ்யந்தி ப்ருஷ்ட₂த: ॥ (17)

ஸ த்வம் ஹீந: ஸுஹ்ருத்₃பி₄ஸ்ச ஹிதகாமைஸ்ச ப₃ந்து₄பி₄: ।
த்ருணாத₃பி ப்₄ருஸோத்₃விக்₃ந: ஸ்பந்த₃மாநாத்₃ப₄விஷ்யஸி ॥ (18)

ந ச ஜாது ந ஹிம்ஸ்யுஸ்த்வாம் கே₄ரா லக்ஷ்மணஸாயகா: ।
அபவ்ருத்தம் ஜிக₄ாம்ஸந்தோ மஹாவேக₃ா து₃ராஸத₃ா: ॥ (19)

அஸ்மாபி₄ஸ்து க₃தம் ஸார்த₄ம் விநீதவது₃பஸ்தி₂தம் ।
ஆநுபூர்வ்யாத்து ஸுக்₃ரீவோ ராஜ்யே த்வாம் ஸ்த₂ாபயிஷ்யதி ॥ (20)

த₄ர்மகாம: பித்ருவ்யஸ்தே ப்ரீதிகாமோ த்₃ருட₄வ்ரத: ।
ஸூசி: ஸத்யப்ரதிக்ருஸ்ச ந த்வாம் ஜாது ஜிக₄ாம்ஸதி ॥ (21)

ப்ரியகாமஸ்ச தே மாதுஸ்தத₃ர்த₂ம் சாஸ்ய ஜீவிதம் ।
தஸ்யாபத்யம் ச நாஸ்த்யந்யத்தஸ்மாத்₃ங்க₃த₃ க₃ம்யதாம் ॥ (22)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ சது:பஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

பஞ்சபஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

ப்ராயோபஸே:

ஸ்ருத்வா ஹநுமதோ வாக்யம் ப்ரஸ்ரிதம் த₄ர்மஸம்ஹிதம் ।
ஸ்வாமிஸத்காரஸம்யுக்தமங்க₃தே₃ா வாக்யமப்₃ரவீத் ॥ (1)

ஸ்தை₂ர்யம் ஸத்த்வம் மந:ஸௌசமாந்ருஸம்ஸ்யமத₂ார்ஜவம் ।
விக்ரமஸ்சைவ தை₄ர்யம் ச ஸுக்₃ரீவே நோபபத்₃யதே ॥ (2)

ப்₄ராதூர்ஜ்யேஷ்ட₂ஸ்ய யோ ப₄ர்யாம் ஜீவதோ மஹிஷீம் ப்ரியாம் ।
த₄ர்மேண மாதரம் யஸ்து ஸ்வீகரோதி ஜுகுப்ஸித: ॥ (3)

கத₂ம் ச த₄ர்மம் ஜானீதே யேந ப்₄ராத்ரா மஹாத்மநா ।
யுத்₃த₄ாயாபி₄நியுக்தேந பி₃லஸ்ய பிஹிதம் முக₂ம் ॥ (4)

ஸத்யாத்தாணிக்₃ருஹிதஸ்ச க்ருதகர்மா மஹாயஸா: ।
விஸ்ம்ருதோ ராக₄வோ யேந ஸ கஸ்ய து க்ருதம் ஸ்மரேத் ॥ (5)

லக்ஷ்மணஸ்ய ப₄யாத்₃யேந நாத₄ர்மப₄யபீ₄ருணா ।
ஆதி₃ஷ்டா மார்கிதும் ஸீதாம் த₄ர்மஸ்தஸ்மிந் கத₂ம் ப₄வேத் ॥ (6)

தஸ்மிந் பாபே க்ருதக்₂நே து ஸ்ம்ருதிஹீநே சலாத்மநி ।
ஆர்ய: கோ விஸ்வஸேஜ்ஜாது தத்குலீநோ ஜிஜீவிஷு: ॥ (7)

இவர்கள் தத்தம் மனைவி-மக்களை எண்ணிப் பார்த்து மனஉளைச்சல் படுவார்கள். சுகபோகங்களை அனுபவிக்க விரும்பி, கஷ்டமான படுக்கையில் (மனைவி இல்லாமல்) படுத்து மனம் வருந்தி, உன்னைத் தனியே விட்டுவிட்டுப் போய் விடுவார்கள். (17)

நண்பர்கள், நன்மையைக் கோருபவர்கள், உறவினர்கள் ஆகியோரால் கைவிடப்பட்ட நீ, ஒரு புல்லின் அசைவு ஒலி கேட்டாலும் நடுநடுங்கிப் போவாய். லட்சுமணனுடைய பாணங்கள் மிகவும் கடுமையாகத் தாக்கும் இயல்புடையவை; வெகுவேகமாகச் செல்பவை; எதிர்கொள்ள முடியாதவை. உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யாமல் வேறுவிதமாக நடந்து கொள்ளும் உன்னை, லட்சுமணனின் பாணங்கள் நிச்சயமாகக் கொன்றுவிடும். (18,19)

அப்படியில்லாமல், நீயும் எங்களுடன் வந்து சுகரீவனை வணங்கி நின்றால், அரசரிமை வரிசைப்படி, சுகரீவனே தனக்குப் பின் அரசனாக உன்னை நியமிப்பார். உன்னுடைய சிறிய தந்தை அறவழியில் நடப்பவர்; உன்னிடம் அன்பு கொண்டவர்; உறுதியான நியமங்களை உடையவர்; மனத்தூய்மை உடையவர்; சொன்ன சொல் தவறாதவர். (இவ்வளவு உயர்குணங்கள் படைத்த அவர்) உன்னை ஒருபோதும் கொல்வதற்கு நினைக்க மாட்டார். (20,21)

உன்னுடைய தாயாரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவவர்; அதற்காகவே உயிர் வாழ்பவர்; அவருக்கு (உன்னைத் தவிர) வேறு சந்ததியும் இல்லை. ஆகையால், அங்கதனே! எழுந்திரு. எங்களுடன்கூட சுகரீவனிடம் வருவாயாக.” (22)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தைந்து பிராயோபவேசம்

மிகவும் இனிமையாகவும், அறநெறிகளுக்கு இணங்கவும், தன்னுடைய தலைவனுக்கு உரிய கௌரவத்தைக் கொடுக்கும் முறையிலும் கூறப்பட்ட சொற்களைக் கேட்டு, அங்கதன் (பின்வருமாறு) பதில் கூறுகிறான்— “மனவுறுதி, வீரம், மனத்தூய்மை, இரக்கம், நேர்மை, வெற்றி கொள்ளும் ஆற்றல் (அஞ்சாமை), மன தைரியம் ஆகியன சுகரீவனிடத்தில் இல்லை. (1,2)

அவருடைய மனத்திற்குக் கந்த மனைவி உயிருடன் இருக்கிறாள்; மூத்த சகோதரனின் மனைவி தாய் என எண்ணத்தக்கவள். இந்த நிலையில், பிறர் வெறுக்கும்படி, மூத்தவனுடைய மனைவியைத் தனக்கு உரியவளாக எவன் ஏற்றுக்கொண்டானோ; தீய எண்ணமுடைய எவன், குகையினுள்ளே எதிரியுடன் சண்டைக்குச் சென்ற அண்ணனால் வாசலில் காத்து நிற்கும்படி ஏவப்பட்ட போதிலும், எவன் நுழைவாயிலை மூடினானோ, அவன் எவ்வாறு தருமத்தை அறிந்தவனாவான்? (3,4)

கையிலடித்து சத்தியம் செய்துகொடுத்துவிட்டு, காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தவரும் பெரும் புகழ் கொண்டவருமான இராமபிரானை (அவருக்குக் கைம்மாறு செய்வதற்கு) மறந்து போனவன், வேறு யாருடைய உதவியைத்தான் நினைவில் வைத்திருக்கப் போகிறான்? எவன், அதருமத்திடம் உள்ள பயத்தினால் அல்லாமல், லட்சுமணனிடமிருந்த அச்சத்தால் சீதையைத் தேடுவதற்காக நம்மையெல்லாம் அனுப்பி வைத்தானோ, அவனிடம் தருமத்தை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? அவன் பாவி; நன்றி கொன்றவன்; மறதி உடையவன்; சபலசித்தம் உடையவன். இப்படிப்பட்டவனிடம் நற்குலத்தில் பிறந்த எவன்தான் நம்பிக்கை வைப்பான்? (5-7)

- ராஜ்யே புத்ர: ப்ரதிஷ்டாப்ய: ஸகுணோ நிர்குணோ஽பி வா ।
கத₂ம் ஸத்ருகுலீநம் மாம் ஸுக்ரீவோ ஜீவயிஷ்யதி ॥ (8)
- பி₄ந்நமந்த்ரோ஽பராத்₃த₄ஸ்ச ஹீநஸக்தி: கத₂ம் ஹ்யஹம் ।
கிஷ்கிந்த₄ம் ப்ராப்ய ஜீவேயமநாத₂ இவ து₃ர்புல: ॥ (9)
- உபாம்ஸுத₃ண்டே₃ந ஹி மாம் புந்த₄நேநோபபாத₃யேத் ।
ஸட₂: க்ருரோ ந்ருஸம்ஸஸ்ச ஸுக்ரீவோ ராஜ்யகாரணாத் ॥ (10)
- புந்த₄நாத்₃வாவஸாத்₃ந்மே ஸ்ரேய: ப்ராயோபவேஸநம் ।
அநுஜாநீத மாம் ஸர்வே க்ருஹம் க₃ச்ச₂ந்து வாநரா: ॥ (11)
- அஹம் வ: ப்ரதிஜாநாமி நாக₃மிஷ்யாம்யஹம் புரீம் ।
இஹைவ ப்ராயமாஸிஷ்யே ஸ்ரேயோ மரணமேவ மே ॥ (12)
- அபி₄வாத்₃நபூர்வம் து ராக₄வௌ புலஸாலிநௌ ।
அபி₄வாத்₃நபூர்வம் து ராஜா குஸலமேவ ச ॥ (13)
- வாச்யஸ்தாதோ யவீயாந் மே ஸுக்ரீவோ வாநரேஸ்வர: ।
ஆரோக்யபூர்வம் குஸலம் வாச்யா மாதா ருமா ச மே ॥ (14)
- மாதரம் சைவ மே தாராமாஸ்வாஸயிதுமர்ஹத₂ ।
ப்ரக்ருத்யா ப்ரியபுத்ரா ஸா ஸாநுக்ரோஸா தபஸ்விநீ ॥
விநஷ்டமிஹ மாம் ஸ்ருத்வா வ்யக்தம் ஹாஸ்யதி ஜீவிதம் ॥ (15)
- ஏதாவதுக்த்வா வசநம் வ்ருத்₃த₄ம்ஸ்தாநபி₄வாத்₃ய ச ।
விவேஸ சாங்க₃தே₃யா பூ₄மௌ ருத₃ந் த₃ர்பே₄ஷு து₃ர்மநா: ॥ (16)
- தஸ்ய ஸம்விஸதஸ்தத்ர ருத₃ந்தோ வாநர்ஷப₄: ।
நயநேப₄ய: ப்ரமுமுசுருஷ்ணம் வை வாரி து₃:கி₂தா: ॥ (17)
- ஸுக்ரீவம் சைவ நிந்த₃ந்த: ப்ரஸம்ஸந்தஸ்ச வாலிநம் ।
பரிவார்யாங்க₃த₃ம் ஸர்வே வ்யவாஸ்யந் ப்ராயமாஸிதம் ॥ (18)
- மதம் தத்₃வாலிபுத்ரஸ்ய விக்ஞாய ப்லவக₃ர்ஷப₄: ।
உபஸ்ப்ருஸ்யோத₃கம் தத்ர ப்ராங்முக₂: ஸமுபாவிஸந் ॥ (19)
- த₃க்ஷிணாக்₃ரேஷு த₃ர்பே₄ஷு உத₃க்தீரம் ஸமாஸ்ரிதா: ।
முமூர்ஷவோ ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂ ஏதத்₃க்ஷமமிதி ஸ்ம ஹ ॥ (20)
- ராமஸ்ய வநவாஸம் ச க்ஷயம் த₃ஸரத₂ஸ்ய ச ।
ஜநஸ்த₂நவத₄ம் சைவ வத₄ம் சைவ ஜடாயுஷ: ॥ (21)
- ஹரணம் சைவ வைதே₃ஹ்யா வாலிநஸ்ச வத₄ம் ரணே ।
ராமகோபம் ச வத₄தாம் ஹீணாம் புயமாக₃தம் ॥ (22)

சொந்த புத்திரன் நல்லவனோ, தீயவனோ - அவன்தான் அரசு பட்டம் சூட்டப்பட வேண்டியவன். (அதுதான், பரம்பரையான வழக்கம்.) (நானோ, சுகர்வனுடைய சொந்த மகன் இல்லை; மாறாக,) பகைவனான வாலியின் மைந்தனான என்னை, சுகர்வன் எவ்வாறு உயிரோடுவிட்டு வைப்பான்? நான், அரசவையில் மந்திராலோசனை செய்து எடுக்கப்பட்ட முடிவை நிறைவேற்றாதவன்; குற்றவாளி; ஆற்றல் குறைந்தவன்; மனவுறுதி இல்லாதவன்; புகலிடம் இல்லாதவன். இப்படிப்பட்ட நான் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன்? (8,9)

சுகர்வன் மந்தபுத்தி உடையவன்; கொடியவன்; இரக்கமில்லாதவன். அரசை தான் மட்டும் ஏகபோகமாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக, ரகசியமாக எனக்குத் தண்டனை கொடுப்பான்; அல்லது, நிரந்தரமாக காவல் கைதியாக வைப்பான். சிறைக்கைதியாக இருப்பது; அல்லது, கௌரவம் இழந்து வாழ்வது என்பதைக் காட்டிலும், உண்ணாநோன்பிருந்து உயிர்விடுவதே என்னைப் பொறுத்த வரையில் மேலானது என்று கருதுகிறேன். ஆகவே, வானரர்களே! எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள். பின், அவரவர் வீடுகளுக்குப் போய்ச் சேருங்கள். நான், உங்களுக்குத் தீர்மானமாகச் சொல்கிறேன், நான் கிஷ்கிந்தைப் பட்டணத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லமாட்டேன். இவ்விடத்திலேயே பிராயோபவேச விரதத்தை மேற்கொள்வேன்; (அதன் விளைவாக, சில நாள்களில்) மரணம் அடைவேன். அதுவே, சிறப்பானது. (10-12)

மிகுந்த வணக்கத்துடன், மகாபலம் பொருந்திய இராம-லட்சுமணர்களும், அவ்வாறே நம்முடைய மன்னனும் என்னால் குசலம் விசாரிக்கப்பட்டதாகக் கூறுங்கள். வானர மன்னனும், என் இளைய தந்தையுமான சுகர்வனையும் நான் விசாரித்ததாகத் தெரிவியுங்கள்; என்னுடைய (சிறிய) தாயார் ருமையிடமும் நான் செளக்கியமாக இருப்பதாகவும், அவர் நலனைப் பற்றி விசாரித்ததாகவும் கூறுங்கள். (13,14)

என்னுடைய தாயார் தாரைக்கு ஆறுதல் கூறுங்கள். இயல்பாகவே, புதல்வனிடம் பெரும் பாசம் கொண்டவள்; இளகிய மனம் உடையவள்; பெண்ணறம் போற்றுபவள். நான் இங்கேயே மரணமடையப் போகிறேன் என்பதை அறிந்ததும், நிச்சயமாகத் தன் உயிரை விட்டுவிடுவாள்.” (15)

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அங்கிருந்த முதியவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து, கலங்கிய மனத்துடன் அழுதுகொண்டே, தரையில் தர்பைகளைப் பரப்பி, அதன்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டான், அங்கதன். அவன், இவ்வாறு உறுதியுண்டு தர்பாஸனத்தின் மேல் உட்கார்ந்ததைப் பார்த்ததும், வானர வீரர்கள் எல்லோரும் மிகவும் துக்கமடைந்தவர்களாய் அழுதுகொண்டு கண்களிலிருந்து உஷ்ணமான நீரை வடித்தார்கள். (16,17)

எல்லோரும் (கடுமையான தண்டனை கொடுக்கும்) சுகர்வனை இகழ்ந்தார்கள்; வாலியை மிகவும் போற்றினார்கள். அங்கதனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவனுக்கு ஆதரவாக, உயிர்போகும் வரையில் பட்டினி கிடப்பது என்று நிச்சயித்தார்கள். (18)

வாலி குமாரனின் சொற்களைச் சிந்தித்துப் பார்த்து (சுகர்வனிடம் பயம் கொண்டு) வானரோத்தமர்களான அவர்கள் எல்லோரும் (வடக்கிருந்து மரணமடைவதே மேல் என்று தீர்மானித்து), உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளும் விருப்பத்துடன், (உடல் தூய்மைக்காக) கிழக்கு நோக்கி ஆசமனம் செய்து, சமுத்திரக்கரையில், தெற்கு நுனியாகப் பரப்பப்பட்ட தர்பங்களில், ‘இதுவே செய்யத்தக்கது’ என்ற உறுதியுடன் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். (19,20)

இராமனுடைய வனவாசம்; தசரதன் மறைவு; ஜனஸ்தானத்தில் அரக்கர் அழிவு; சீதை கவர்ந்து செல்லப்பட்டது; ஜடாயுவுக்கு மோட்சம்; போரில் வாலி கொல்லப்பட்டது; இராமனுக்கு (சுகர்வனிடம்) ஏற்பட்டுள்ள கோபம்; அதனால், வானரர்களுக்கு வந்துள்ள பேராபத்து - இவைகளைப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். (21,22)

ஏவம் வத₃த்₃பி₄ர்ப₃ஹுபி₄ர்மஹீத₄ரோ

மஹாத்₃ரிசூடப்ரதிமை: ப்லவங்க₃மை: ।

ப₃பூ₄வ ஸந்நாதி₃தநி₃ர்த₃ராந்தரோ

ப்₄ருஸம் நத₃த்₃பி₄ர்ஜுலதை₃ரிவாம்ப₃ரம் ॥

(23)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே

கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ பஞ்சபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

ஷட்பஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

ஸம்பாதிப்ரஸந:

உபவிஷ்டாஸ்து தே ஸர்வே யஸ்மிந் ப்ராயம் கி₃ரிஸ்த₂லே ।

ஹரயோ க்₃ருத்₄ராஜஸ்ச தம் தே₃ஸமுபசக்ரமே ॥

(1)

ஸம்பாதிர்நாம நாம்நா து சிரஜீவீ விஹங்க₃ம: ।

ப்₄ராதா ஜடாயுஷ: ஸ்ரீமாந் ப்ரக்₂யாதப₃லபௌருஷ: ॥

(2)

கந்த₃ராத₃பி₄நிஷ்க்ரம்ய ஸ விந்த்₄யஸ்ய மஹாகி₃ரே: ।

உபவிஷ்டாந் ஹரீந் த்₃ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டாத்மா கி₃ரமப்₃ரவீத் ॥

(3)

விதி₄: கில நரம் லோகே வித₄ாநேநாநுவர்ததே ।

யத₂ாயம் விஹிதோ ப₄க்ஷயஸ்சிராந்மஹ்யமுபாக₃த: ॥

(4)

பரம்பராணாம் ப₄க்ஷிஷ்யே வாநராணாம் ம்ருதம் ம்ருதம் ।

உவாசேத₃ம் வச: பக்ஷீ தாந்நிரீக்ஷய ப்லவங்க₃மாந் ॥

(5)

தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா ப₄க்ஷயலுப்₃த₄ஸ்ய பக்ஷிண: ।

அங்க₃த₃: பரமாயஸ்தோ ஹநுமந்தமத₂ாப்₃ரவீத் ॥

(6)

பஸ்ய ஸீதாபதே₃ஸேந ஸாக்ஷாத்₃வைவஸ்வதோ யம: ।

இமம் தே₃ஸமநுப்₃ராப்தோ வாநராணாம் விபத்தயே ॥

(7)

ராமஸ்ய ந க்ருதம் கார்யம் ராக்ஞோ ந ச வச: க்ருதம் ।

ஹரீணாமியமக்ஞாதா விபத்தி: ஸஹஸாக₃தா ॥

(8)

வைதே₃ஹ்யா: ப்ரியகாமேந க்ருதம் கர்ம ஜடாயுஷா ।

க்₃ருத்₄ராஜேந யத்தத்ர ஸ்ருதம் வஸ்தத₃ஸேஷத: ॥

(9)

தத₂ா ஸர்வாணி பூ₄தாநி திர்யக்₃யோநிக்₃தாந்யபி ।

ப்ரியம் குர்வந்தி ராமஸ்ய த்யக்த்வா ப்ராணாந் யத₂ா வயம் ॥

(10)

அந்யோந்யமுபகுர்வந்தி ஸ்நேஹகாருண்யயந்த்ரிதா: ।

தேந தஸ்யோபகாரார்த₂ம் த்யஜதாத்மாநமாத்மநா ॥

ப்ரியம் க்ருதம் ஹி ராமஸ்ய த்₂ர்மக்ஞேந ஜடாயுஷா ॥

(11)

இவ்வாறு பெருமலை போன்ற உருவங்கொண்ட ஏராளமான வானரோத்தமர்கள் பெருங்கூச்சலிட்டுப் பேசியதன் எதிரொலி, பர்வதத்தின் நீருவிகளில் கேட்டு, உரத்த கர்ஜனை செய்யும் மேகங்களோடு கூடிய ஆகாயம் போல் அந்த மலை விளங்கிற்று. (23)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தாறு

சம்பாதி விசாரித்தல்

எந்த மலையடிவாரத்தில் எல்லா வானரர்களும் 'சாகும்வரை உண்ணாவிரதம்' என்ற தீர்மானத்துடன் உட்கார்ந்து கொண்டார்களோ, அதே இடத்திற்குக் கமுகரசன் வந்தடைந்தார். சம்பாதி என்று (அவருக்குப்) பெயர்; சிரஞ்ஜீவி; புள்ளினத்தைச் சார்ந்தவர்; ஜடாயுவின் சகோதரர்; பற்பல பெருமைகள் பொருந்தியவர்; அவருடைய உடல்வலிமையும் பேராண்மையும் எல்லோருக்கும் தெரியும். (1,2)

விந்திய மாமலையின் குகையிலிருந்து வெளியே வந்து, (உண்ணாநோன்புடன்) உட்கார்ந்திருந்த வானரர்களைப் பார்த்ததும், மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, பின்வரும் சொற்களைக் கூறினார்— (3)

“முற்பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட கர்மாக்களின் வினைப்பயன், தானாகவே இந்தப் பிறவியில் ஒரு ஜீவனைச் சென்றடைகிறது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். (அது, உண்மைதான் போலும்!) எனக்காகவே குறிக்கப்பட்ட இந்த உணவு (வானரர்கள்) நீண்டகாலத்திற்குப் பின்னர், இப்போது தானாகவே என்னிடம் வந்திருக்கிறது! வானரர்கள் ஒவ்வொருவராக உயிரிழந்ததும், அவ்வப்போதே ஒவ்வொன்றாகத் தின்று தீர்ப்பேன்!” என்று, அந்த வானரர்களை நோக்கிக் கூறினார். (4,5)

உணவுக்காகப் பறக்கும் அந்தப் பறவையின் சொற்களைக் கேட்ட அங்கதன், மிகவும் விசனத்துடன் அனுமானைப் பார்த்துக் கூறினான்— “பார்! சீதையை நிமித்தமாகக் கொண்டு, வானரர்களை அழிப்பதற்கென்றே, சூரியபுத்திரனான யமன் இந்த இடத்திற்கு வந்திருக்கிறார், போலும்! (6,7)

ஸ்ரீராமருக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தையும் நாம் செய்து முடிக்கவில்லை; (வானர) அரசருடைய (ஒரு மாதத்திற்குள் திரும்பிவிட வேண்டும் என்ற) கட்டளையையும் நிறைவேற்றவில்லை. (அத்துடன், இந்தக் கமுகின் உருவில்) எதிர்பாராத ஒரு பேராபத்து திடீரென்று நமக்கு வந்திருக்கிறது! (8)

வைதேகியைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக, கமுகரசர் ஜடாயு செய்த அதிதீர்ச் செயலைப் பற்றி நாம் விரிவாகக் கேட்டறிந்திருக்கிறோம். (ஜடாயு மட்டுமல்ல.) விலங்கினத்தில் பிறந்துள்ள அனைத்து உயிர்ப்பிராணிகளும், நம்மைப் போலவே தம் உயிரைக்கூட பொருட்படுத்தாது, ஸ்ரீராமனுக்கு உதவிபுரிகின்றன. (9,10)

(ஸ்ரீராமனுடைய) பேரன்பு மற்றும் கருணையினால் வசீகரிக்கப்பட்டு, எல்லாப் பிராணிகளும், தனித்தனியே உதவி செய்கின்றன. ஆகவே, அவருக்கு உதவி செய்யும்பொருட்டு, தாமாகவே தம் உயிரைத் தியாகம் செய்து விடுங்கள். தருமம் அறிந்த ஜடாயுவினால், ஸ்ரீராமனுக்குப் பேருதவி செய்யப்பட்டது. (அந்தச் செயலில், தன் உயிர் போவதைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை.) (11)

ராக₄வார்தே₂ பரிஸ்ராந்தா வயம் ஸந்த்யக்தஜீவிதா: ।
காந்தாராணி ப்ரபந்தா: ஸ்ம ந ச பஸ்யாம மைதி₂லீம் ॥ (12)

ஸ ஸுகீ₂ க்ருத்₄ராஜஸ்து ராவணேந ஹதோ ரணே ।
முக்தஸ்ச ஸுக்₃ரீவப₄யாத்₃க₃தஸ்ச பரமாம் க₃திம் ॥ (13)

ஜடாயுஷோ விநாஸேந ராக்ஞோ த₃ஸரத₂ஸ்ய ச ।
ஹரணேந ச வைதே₃ஹ்யா: ஸம்ஸயம் ஹரயோ க₃தா: ॥ (14)

ராமலக்ஷ்மணயோர்வாஸ அரண்யே ஸஹ ஸீதயா ।
ராக₄வஸ்ய ச ப்ராணேந வாலிநஸ்ச தத₂ா வத₄: ॥ (15)

ராமகோபாத₃ஸேஷாணாம் ராக்ஷஸாநாம் தத₂ா வத₄: ।
கைகேய்யா வரத₃ாநேந இத₃ம் ஹி விக்ருதம் க்ருதம் ॥ (16)

தத₃ஸுக₂மநுகீர்திதம் வசோ பு₄வி பதிதாம்ஸ்ச ஸமீக்ஷ்ய வாநராந் ।
ப்₄ருஸசலிதமதிர்மஹாமதி: க்ருபணமுத₃ாஹ்ருதவாந் ஸ க்ருத்₄ரராட் ॥ (17)

தத்து ஸ்ருத்வா தத₃ா வாக்யமங்க₃த₃ஸ்ய முகே₂ாத்₃க₃தம் ।
அப்₃ரவீத்₃வசநம் க்ருத்₄ரஸ்தீக்ஷணதுண்டே₃ா மஹாஸ்வந: ॥ (18)

கோ₂யம் கி₃ரா கே₄ஷயதி ப்ராணை: ப்ரியதரஸ்ய மே ।
ஜடாயுஷோ வத₄ம் ப்₄ராது: கம்பயந்நிவ மே மந: ॥ (19)

கத₂மாஸீஜ்ஜநஸ்த₂ாநே யுத்₃த₄ம் ராக்ஷஸக்₃ருத்₄ரயோ: ।
நாமதே₄யமித₃ம் ப்₄ராதுஸ்சிரஸ்யாத்₃ய மயா ஸ்ருதம் ॥ (20)

இச்சே₂யம் கி₃ரிது₃ர்க்₃ாச்ச ப₄வத்₃பி₄ரவதாரிதும் ।
யவீயஸோ கு₃ணக்ஞஸ்ய ஸ்லாக₄நீயஸ்ய விக்ரமை: ॥ (21)

அதிதீ₃ர்க்₄ஸ்ய காலஸ்ய துஷ்டோ₂ஸ்மி பரிகீர்தநாத் ।
ததி₃ச்சே₂யமஹம் ஸ்ரோதும் விநாஸம் வாநரர்ஷப₄ா: ॥
ப்₄ராதுர்ஜடாயுஷஸ்தஸ்ய ஜநஸ்த₂ாநநிவாஸிந: ॥ (22)

தஸ்யைவ ச மம ப்₄ராது: ஸக₂ா த₃ஸரத₂: கத₂ம் ।
யஸ்ய ராம: ப்ரிய: புத்ரோ ஜ்யேஷ்டே₂ா கு₃ருஜநப்ரிய: ॥ (23)

ஸூர்யாம்ஸுத்₃க₃த₄பக்ஷத்வாந்ந ஸக்தோம்யுபஸர்பிதும் ।
இச்சே₂யம் பர்வதாத₃ஸ்மாத₃வதர்துமரிந்த₃மா: ॥ (24)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஷட்பஞ்சஸ: ஸர்க₃: ॥

நாமும், ஸ்ரீராமனின் காரியத்தில் மிகவும் முயற்சி செய்தோம். அதனால், உயிரே போய்விடும் போல் களைத்துப் போய்விட்டோம். காடு-குகைகளில் தேடிப் பார்த்தும் மைதிலியைக் காணவில்லை. (12)

யுத்தத்தில், இராவணனால் கொல்லப்பட்ட கமுகரசன் ரொம்பவும் கொடுத்து வைத்தவர். (அவர் உயிருடன் இருந்தால் இப்போது நம்மைப் போல அஞ்சிக் கொண்டிருப்பார்!) நல்லகாலமாக சக்ரீவ ஆணை என்ற அச்சத்திலிருந்து தப்பித்ததுடன், மோட்சத்தையும் அடைந்துவிட்டார். (13)

ஜடாயுவின் வதம், மன்னர் தசரதனின் மரணம், வைதேகி களவாடப்படுதல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளால் வானரர்களின் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. (14)

சீதையுடன்கூட இராம-லட்சுமணர்கள் காட்டில் வசித்தல்; இராமனுடைய பாணத்தால் வாலியின் வதம்; இனி, இராமனுடைய கட்டுக்கடங்காத கோபத்தால் முற்றிலுமாக அரக்கர்கள் அழிவு - இவையெல்லாம், கைகேயிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வரத்தின் தீய விளைவுகள்." (15,16)

வானரர்கள், இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் துக்கமயமான செய்திகளைப் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்டும், அவர்கள் அனைவரும் (தப்பித்துக் கொள்வதற்கு வேறு வழியில்லாமல்) உண்ணாநோன்பு விரதம் ஏற்று தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதையும் பார்த்து, பேரறிவு கொண்ட சம்பாதியின் நெஞ்சம் மிகவும் கலங்கிப் போயிற்று; மெல்லிய குரலில் பேச முயன்றார். (17)

கூர்மையான அலகினைக் கொண்ட, உரத்த குரலுடைய கமுகு, அப்போது அங்கதனுடைய வாய்வழி வந்த சொற்களைக் கேட்டு, அந்த விஷயமாகவே சில வார்த்தைகளைக் கேட்கிறார்— (18)

"என் உயிரினும் மேலான சகோதரன் ஜடாயுவின் மரணம் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும் இவன், யார்? இதைக் கேட்டதும், என் மனம் நடுங்குகிறதே? ஜனஸ்தானத்தில், அரக்கன் இராவணனுக்கும் கமுகான ஜடாயுவுக்குமிடையே ஏன் யுத்தம் ஏற்பட்டது?... ஆகா!... எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு என் சகோதரனின் பெயரைக் கேட்கிறேன்! (19,20)

ஜடாயு, எனக்கு இளையவன்; நற்குணங்கள் கொண்டவன்; பெரும் புகழுக்குரிய பராக்கிரமத்தைப் பெற்றவன். மிக நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு அவனைப் பற்றிய புகழுரைகளைக் கேட்டு, ஆனந்தத்தில் திளைக்கிறேன். நெருங்க முடியாத இந்த மலைப்பகுதியிலிருந்து, நீங்களெல்லோரும் என்னைக் கீழே இறக்கிவிட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். வானர வீரர்களே! ஜனஸ்தானத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்த என் சகோதரனின் மரணத்தைப் பற்றி விரிவாகத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். (21,22)

என் சகோதரனுக்கு, சான்றோர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்படும் இராமன் (மற்றும்) எவருக்குப் பிரியமான மூத்தகுமாரரோ, அவ்வளவு பெருமைமிக்க மாமன்னர் தசரதன் எவ்வாறு நண்பரானார்? (23)

பகைவர்களை ஒழித்துக்கட்டுபவர்களே! சூரியனின் வெம்மைக் கதிர்கள் என் சிறகுகளை எரித்துவிட்டன. அதனால், உங்களருகில் நானாக வரமுடியாமல் இருக்கிறேன். இந்த மலையிலிருந்து கீழே இறங்கிவிட வேண்டும் என விரும்புகிறேன்." (24)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸப்தபஞ்சாஸ: ஸர்க்:

ஐடாயுர்திஷ்டகதநம்

- ஸோகாத்₃புரஷ்டஸ்வரமபி ஸ்ருத்வா தே ஹரியூத₂பா: ।
 ஸ்ரத்₃து₄நைவ தத்₃வாக்யம் கர்மணா தஸ்ய ஸங்கிதா: ॥ (1)
- தே ப்ராயமுபவிஷ்டாஸ்து த்₃ருஷ்ட்வா க்₃ருத்₄ரம் ப்லவங்குமா: ।
 சக்ரு₃புத்₃தி₄ம் தத₃ா ரௌத்₃ரம் ஸர்வாந்நோ ப₄க்ஷயிஷ்யதி ॥ (2)
- ஸர்வத்₂ா ப்ராயமாஸீநாந் யதி₃ நோ ப₄க்ஷயிஷ்யதி ।
 க்ருதக்ருத்யா ப₄விஷ்யாம: க்ஷிப்ரம் ஸித்₃தி₄மிதோ க₃தா: ॥ (3)
- ஏதாம் புத்₃தி₄ம் ததஸ்சக்ரு: ஸர்வே தே வாநரர்ஷப₄: ।
 அவதார்ய கி₃ரே: ஸ்ருங்க₃ாத்₃க்₃ருத்₄ரமாஹாங்க₃த₃ஸ்தத₃ா ॥ (4)
- ப₃பூவர்ஷரஜா நாம வாநரேந்த்₃ர: ப்ரதாபவாந் ।
 மமார்ய: பார்தி₂வ: பக்ஷிந் த₄ார்மிகஸ்தஸ்ய சாத்மஜௌ ॥ (5)
- ஸுக்₃ரீவஸ்சைவ வாலீ ச புத்ரா₄வோக₄புலாவுபெ₄ள ।
 லோகே விஸ்ருதகர்மாபூ₄த்₃ராஜா வாலீ பிதா மம ॥ (6)
- ராஜா க்ருத்ஸநஸ்ய ஜக₃த இக்ஷ்வாகூணாம் மஹாரத₂: ।
 ராமோ த₃ாஸரதி₂: ஸ்ரீமாந் ப்ரவிஷ்டோ த₃ண்ட₃காவநம் ॥ (7)
- லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்₄ராத்ரா வைதே₃ஹ்யா சாபி ப₄ார்யயா ।
 பிதுர்நிதே₃ஸநிரதோ த₄ர்மயம் பந்த₂ாநமாஸ்ரித: ॥ (8)
- தஸ்ய ப₄ார்யா ஜநஸ்த₂ாநாத்₃ராவணேந ஹ்ருதா ப₃லாத் । (9)
- ராமஸ்ய து பிதுர்மித்ரம் ஐடாயுர்நாம க்₃ருத்₄ரராட் ।
 த₃த்₃ாஸ ஸீதாம் வைதே₃ஹீம் ஹரியமாணாம் விஹாயஸா ॥ (10)
- ராவணம் விரத₂ம் க்ருத்வா ஸ்த₂ாபயித்வா ச மைதி₂லீம் ।
 பரிஸ்ராந்தஸ்ச வ்ருத்₃த₄ஸ்ச ராவணேந ஹதோ ரணே ॥ (11)
- ஏவம் க்₃ருத்₄ரோ ஹதஸ்தேந ராவணேந ப₃லீயஸா ।
 ஸம்ஸ்க்ருதஸ்சாபி ராமேண க₃தஸ்ச க₃திமுத்தமாம் ॥ (12)
- ததோ மம பித்ருவ்யேண ஸுக்₃ரீவேண மஹாத்மநா ।
 சகார ராக₄வ: ஸக்த்யம் ஸோ₄வதீத்₃பிதரம் மம ॥ (13)
- மம பித்ரா விருத்₃தே₄ா ஹி ஸுக்₃ரீவ: ஸசிவை: ஸஹ ।
 நிஹத்ய வாலிநம் ராமஸ்ததஸ்தமப்யு₄யேஷயத் ॥ (14)

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தேழு

ஐடாயு வரலாறு

சோகத்தின் காரணமாக தடுமாறும் குரலில் பேசிய அவருடைய சொற்களைக் கேட்டும், அவர் முதன்முதலில் கூறிய (இவைகளை ஒவ்வொன்றாகப் புசிப்பேன் – என்ற) சொற்களை நினைவிற்கொண்டிருந்த வானரத் தலைவர்கள், அவர் பேச்சில் நம்பிக்கை வைக்கவேயில்லை. சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் என்ற சங்கல்பத்துடன் உட்கார்ந்திருந்த வானரர்கள், கழுகைப் பார்த்ததும், 'இது, நம் எல்லோரையும் சாப்பிட்டுவிடும் போலிருக்கிறதே?' என்று பயங்கரமாக சிந்தித்தார்கள். (1,2)

'நாம்தான் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் என்ற உறுதியுடன் உட்கார்ந்துவிட்டோம். இது நம்மை புசித்துவிடும் என்பது நிச்சயமாகிவிட்டால், நாம் அதிருஷ்டசாலிகள்தாம். நம்முடைய நோக்கம் விரைவில் நிறைவேற்றப்பட்டதாக ஆகிவிடுமே!' (3)

இப்படி வானரத் தலைவர்கள் எல்லோரும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போதே, அங்கதன் மலையின் உச்சியிலிருந்து அந்தக் கழுகை இறக்கி, அதைப் பார்த்துக் கூறினான்— (4)

“புள்ளரசே! முன்னர், ரிக்ஷஜஸ் என்ற பெயருடைய வானரேந்திரர் இருந்தார். அவர் மிகவும் பராக்கிரமமுடையவர்; அறவழி தவறாதவர்; வானரர்களுக்கு மன்னர்; என்னுடைய பாட்டனார். அவருக்கு இரண்டு குமாரர்கள். சுக்ரீவன், வாலி என்ற அவ்விரு புத்திரர்களும் அளவில்லாத ஆற்றலுடையவர்கள். என்னுடைய தந்தையான வாலி, தன் வீரதீரச் செயல்களால் உலகம் முழுவதிலும் புகழ் பெற்றார். (5,6)

(இனி, இராமனுடைய வரலாற்றைக் கூறுகிறான்.) இக்ஷ்வாகு பரம்பரையில் தோன்றிய தசரதன் என்பவரின் புதல்வராகிய இராமன், மகாரதர்; உலகமனைத்திற்கும் மன்னர்; தந்தையின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவர்; அறநெறி தவறாத அவர் (தந்தையின் சொற்படி) தண்டகாவனத்திற்கு வந்தார். அவருடன், இளையபெருமானான லட்சுமணரும், மனைவி சீதாப்பிராட்டியாரும் வந்தனர். (7,8)

அவருடைய பத்தினி, (அப்போது அந்த மூவரும் தங்கியிருந்த) ஜனஸ்தானத்திலிருந்து, இராவணனால் வஞ்சகமாகத் திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டாள். இராமபிரானின் தந்தையின் நண்பராகிய ஐடாயு என்ற கழுகரசர், விதேக மன்னன் மகளான சீதை, ஆகாயமார்க்கமாகக் கவர்ந்து செல்லப்படுவதைப் பார்த்தார். (9,10)

அவர், போர் செய்து இராவணனின் தேரை நொறுக்கித் தள்ளினார். சீதையை பத்திரமாக இருக்கச் செய்தார். என்றாலும், வயோதிகரான அவர் மிகவும் களைப்படைந்திருந்த நிலையில், இராவணனால் கொல்லப்பட்டார். (11)

இவ்வாறு வலிமைமிக்க இராவணனால் தாக்கப்பட்டு உயிர் துறந்த அந்தக் கழுகரசர், சாட்சாத் இராமனால் தகனம் செய்யப்பட்டு, அப்போதே உத்தமோத்தமமான நிலையை (பரமபதத்தை) அடைந்தார். பின்னர், என்னுடைய சிற்றப்பன், மகாத்மா சுக்ரீவனுடன் இராமன் (அக்னிசாட்சியாக) நட்புறவு கொண்டார். (நட்பின் இலக்கணப்படி) அவர் (இராமன்) என் தந்தையைக் கொன்றார். (12,13)

சுக்ரீவனும் அவர் அமைச்சர்களும் (கிஷ்கிந்தைக்குள்) நுழைய முடியாதபடி என் தந்தை செய்துவிட்டார். (அவர்கள், அரசபோகங்களை அனுபவிக்க முடியாமல் வேறு எங்கோ தங்கியிருந்தார்கள்.) இராமன் வாலியைக் கொன்று, அவருக்கு (என் சிற்றப்பனுக்கு)ப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தார். (14)

ஸ ராஜ்யே ஸ்த₂ாபிதஸ்தேந ஸுக்₃ரீவோ வாநராதி₄ப: ।
ராஜா வாநரமுக்த₂யாநாம் யேந ப்ரஸ்த₂ாபிதா வயம் ॥ (15)

ஏவம் ராமப்ரயுக்தாஸ்து மார்க₃மாணாஸ்ததஸ்தத: ।
வைதே₃ஹிம் நாதி₄க₃ச்ச₂ாமோ ராத்ரௌ ஸு₁ர்யப்ரப₄மிவ ॥ (16)

தே வயம் த₃ண்ட₃காரண்யம் விசித்ய ஸுஸமாஹிதா: ।
அக்ஞாநாத்து ப்ரவிஷ்டா: ஸ்ம த₄ரண்யா விவ்ருதம் பி₃லம் ॥ (17)

மயஸ்ய மாயாவிஹிதம் தத்₃பி₃லம் ச விசிந்வதாம் ।
வ்யதீதஸ்தத்ர நோ மாஸோ யோ ராக்ஞா ஸமய: க்ருத: ॥ (18)

தே வயம் கபிராஜஸ்ய ஸர்வே வசநகாரிண: ।
க்ருதாம் ஸம்ஸ்த₂ாமதிக்ராந்தா ப₄யாத்ப்ராயமுபாஸ்மஹே ॥ (19)

க்ருத்₃தே₄ தஸ்மிந்ஸ்து காகுத்ஸ்தே₂ ஸுக்₃ரீவே ச ஸலக்ஷ்மணே ।
க₃தாநாமபி ஸர்வேஷாம் தத்ர நோ நாஸ்தி ஜீவிதம் ॥ (20)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஸப்தபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

அஷ்டபஞ்சாஸ: ஸர்க₃:

ஸீதாப்ரவ்ருத்தயுபலம்ப₄:

இத்யுக்த: கருணம் வாக்யம் வாநரைஸ்த்யக்தஜீவிதை: ।
ஸப₃ாஷ்போ வாநராந் க்₃ருத்₄ர: ப்ரத்யுவாச மஹாஸ்வந: ॥ (1)

யவீயாந் மம ஸ ப்₄ராதா ஜடாயுர்நாம வாநரா: ।
யமா₂யாத ஹதம் யுத்₃தே₄ ராவணேந ப₃ுலீயஸா ॥ (2)

வ்ருத்₃த₄ப₄ாவாத₃பக்ஷத்வாச்ச்₂ருண்வம்ஸ்தத₃பி மர்ஷயே ।
ந ஹி மே ஸக்திரஸ்த்யத்ய₃ய ப்₄ராதூர்வைரவிமோக்ஷணே ॥ (3)

புரா வ்ருத்ரவதே₄ வ்ருத்தே ஸ சாஹம் ச ஜயைஷிணௌ ।
ஆதி₃த்யமுபயாதௌ ஸ்வோ ஜ்வலந்தம் ரஸ்மிமாலிநம் ॥ (4)

ஆவ்ருத்த்யாகாஸமார்கே₃ண ஜவேந ஸ்வர்க₃தௌ ப்₄ருஸம் ।
மத்₄யம் ப்ராப்தே தி₃நகரே ஜடாயுரவஸீத₃தி ॥ (5)

தமஹம் ப்₄ராதரம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸு₁ர்யரஸ்மிபி₄ர்தி₃தம் ।
பக்ஷாப்₄யாம் ச₂ாத₃யாமாஸ ஸ்நேஹா₃த்பரமவிஹ்வலம் ॥ (6)

அவர் (இராமன்), வானரத் தலைவர் சக்ரீவனை அரசாட்சியில் அமர்த்தினார். இப்போது வானரத் தலைவர்களுக்கெல்லாம், சக்ரீவனே அரசர். (சீதையைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்கும்படி) அவரால் நாங்கள் அனுப்பப்பட்டோம். (15)

இவ்விதம், இராமகாரியமாக ஆணையிடப்பட்ட நாங்கள், இங்குமங்கும் வைதேகியைத் தேடி அலைந்தும், இரவில் சூரிய ஒளியைக் காணமுடியாததைப் போல, பிராட்டியைக் காணமுடியவில்லை. (16)

நாங்கள் மிகவும் கவனமாக தண்டகாரணயத்தில், ஓரிடம்கூட விடாமல் தேடிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, தவறுதலாக, பூமியில் காணப்பட்ட ஒரு வெடிப்புக்குள் புகுந்துவிட்டோம். மயன், மாயையால் நிர்மாணித்திருந்த அந்த வெடிப்புக்குள் (குகைக்குள்) நாங்கள் தேடித் திரிந்து கொண்டிருந்தபோதே, மன்னர் விதித்திருந்த ஒரு மாத தவணை கடந்துவிட்டது. (17,18)

நாங்கள், வானரவேந்தரின் ஆணைப்படி நடப்பவர்கள். அவரால் கொடுக்கப்பட்ட காலகெடு கடந்துவிட்டதால், எங்களுக்கு அவர் மரணதண்டனை கொடுப்பார். அதற்குப் பயந்து நாங்கள் (பிராயோபவேசம் என்ற) சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் என்ற வழியை கைக்கொண்டிருக்கிறோம். (சீதையைக் காணாமலும், காலகெடு முடிந்தும்) நாங்கள் திரும்பிச் சென்றால், இராமன், லட்சுமணன், சக்ரீவன் ஆகியோர் மிகவும் கோபமடைவார்கள். அவர்கள் கோபம் கொண்டால், நாங்கள் (உயிருடன்) திரும்பிச் சென்றாலும், அங்கே உயிரோடிருந்தல் என்பது நடக்கவே நடக்காது!" (19)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : ஐம்பத்தெட்டு சீதை இருக்கும் இடத்தைத் தெரிவித்தல்

உயிரை விட்டுவிடுவது என்ற தீர்மானத்துடன் உட்கார்ந்திருந்த வானரர்கள், பரிதாபத்துடன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டதும், பெருங்குரலுடைய கழுகு சம்பாதி பதில் சொன்னார்— (1)

“வானரர்களே! பலம் மிகுந்த இராவணனால், போரில் கொல்லப்பட்ட ஜடாயு என்ற பெயரைக் கூறினீர்களே, அவன் எனது இளைய சகோதரன். முதுமை, சிறகின்மை ஆகிய காரணங்களால் (இராவணனால் ஜடாயு கொல்லப்பட்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்டும்) பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய சகோதரனுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைக்குப் பழிக்குப்பழி வாங்கும் சக்தி இப்போது என்னிடமில்லை. (2,3)

முன்னொரு காலத்தில், தேவராஜனான இந்திரன், விருத்திரன் என்ற பகை அசுரனைக் கொன்றான் (என்று கேள்விப்பட்டிருப்பாயே?) அக்காலத்தில், நானும் ஜடாயுவும் இளைஞர்கள். உயரப் பறப்பதில், ஒருவரையொருவர் ஜெயிக்க விரும்பி மேலே மேலே பறந்தோம். வரிசையான கதிர்களால் சூழப்பட்டு ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த சூரியன் அருகில் சென்றோம். ஆகாயத்தில் மிகவும் வேகமாக சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து சென்றோம். சூரியன் நண்பகலில் வானத்தின் மையத்திற்கு வந்தபோது, ஜடாயு களைப்படைந்தான். (4,5)

தம்பி, சூரிய கிரணங்களால் தாக்கப்பட்டு, மிகவும் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததும், (அவனைக் காப்பாற்ற விரும்பி) அவனிடமிருந்த பேரன்பினால், என் இரண்டு இறக்கைகளையும் விரித்து, (அவனுக்கு மேலே சென்று) மறைத்தேன். (6)

நிர்த₃க்த₄பசு: பதிதோ விந்த₄யேஹம் வாநரர்ஷப₄: ।
அஹமஸ்மிந் வஸந் ப்₄ராது: ப்ரவ்ருத்திம் நோபலக்ஷயே ॥ (7)

ஐடாயுஷஸ்த்வேவமுக்தோ ப்₄ராத்ரா ஸம்பாதிநா தத₃ா ।
யுவராஜோ மஹாப்ராக்ரு: ப்ரத்யுவாசாங்கத₃ஸ்தத₃ா ॥ (8)

ஐடாயுஷோ யதி₃ ப்₄ராதா ஸ்ருதம் தே க₃தி₃தம் மயா ।
ஆக்₂யாஹி யதி₃ ஜாநாஸி நிலயம் தஸ்ய ரக்ஷஸ: ॥ (9)

அதீ₃ர்க₄த₃ர்ஸிநம் தம் வை ராவணம் ரக்ஷஸாத₄மம் ।
அந்திகே யதி₃ வா தூ₃ரே யதி₃ ஜாநாஸி ஸம்ஸ ந: ॥ (10)

ததோப்₃ரவீந்மஹாதேஜா ஜ்யேஷ்டே₂ா ப்₄ராதா ஐடாயுஷ: ।
ஆத்மாநுருபம் வசநம் வாநராந் ஸம்ப்ரஹர்ஷயந் ॥ (11)

நிர்த₃க்த₄பசுஷா க்₃ருத்₄ரோஹம் ஹீநவீர்ய: ப்லவங்க₃மா: ।
வாங்மாத்ரேண து ராமஸ்ய கரிஷ்யே ஸாஹ்யமுத்தமம் ॥ (12)

ஜாநாமி வாருணாந்(ல்)லோகாந் விஷ்ணோஸ்த்ரைவிக்ரமாநபி ।
மஹாஸுரவிமர்த்₃ாந் வாப்யம்ருதஸ்ய ச மந்த₂நம் ॥ (13)

ராமஸ்ய யதி₃த₃ம் கார்யம் கர்தவ்யம் ப்ரத₂மம் மயா ।
ஜரயா ச ஹ்ருதம் தேஜ: ப்ராணாஸ்ச ஸிதி₂லா மம ॥ (14)

தருணீ ரூபஸம்பந்நா ஸர்வாபு₄ரணபூ₄ஷிதா ।
ஹ்ரியமாணா மயா த்₃ருஷ்டா ராவணேந து₃ராத்மநா ॥ (15)

க்ரோஸந்தீ ராம ராமேதி லக்ஷ்மணேதி ச ப₄ாமிநீ ।
பூ₄ஷணாந்யபவித்₄யந்தீ க₃ாத்ராணி ச விதூ₄ந்வதீ ॥ (16)

ஸூர்யப்ரபே₄வ ஸைலாக்₃ரே தஸ்யா: கௌஸேயமுத்தமம் ।
அஸிதே ரக்ஷஸே ப₄ாதி யத₂ா வா தடித₃ம்பு₃தே₃ ॥ (17)

தாம் து ஸீதாமஹம் மந்யே ராமஸ்ய பரிகீர்தநாத் ।
ஸ்ருயதாம் மே கத₂யதோ நிலயம் தஸ்ய ரக்ஷஸ: ॥ (18)

புத்ரோ விஸ்ரவஸ: ஸாக்ஷாத்₃ப்₄ராதா வைஸ்ரவணஸ்ய ச ।
அத்யாஸ்தே நக₃ரீம் லங்காம் ராவணோ நாம ரக்ஷஸ: ॥ (19)

இதோ த்₃வீபே ஸமுத்₃ரஸ்ய ஸம்பூர்ணே ஸதயோஜநே ।
தஸ்மிந்(ல்)லங்கா புரீ ரம்யா நிர்மிதா விஸ்வகர்மணா ॥ (20)

வானரோத்தமர்களே! (சூரியனின் வெம்மைக் கிரணங்களால்) இறக்கை எரிக்கப்பட்டு, இந்த விந்தியமலையில் விழுந்தேன். அப்போதிலிருந்து இங்கேயே வசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதன்பின், தம்பியைப் பற்றிய ஒரு தகவலையும் அறியேன்." (7)

ஐடாயுவின் சகோதரர் சம்பாதி, இவ்வாறு கூறி முடித்ததும், இளவரசனும் பேரறிவாளனுமான அங்கதன் அவரிடம் கேட்டான்— (8)

"நீங்கள் ஐடாயுவுக்கு மூத்த சகோதரராக இருக்கும் பட்சத்தில், நான் முன்னர் கூறிய சொற்களையெல்லாம் மனத்தில் பதியும்படி கேட்டிருந்தால், அந்த அரக்கனின் இருப்பிடம் தெரிந்திருந்தால், எனக்கு அதைத் தெரிவிக்க வேண்டும்." (9)

அரக்கப்பதரான இராவணன், தொலைநோக்கு இல்லாதவன். அவன், இவ்விடத்திற்கு அருகில் அல்லது தொலைவிலிருந்தாலும் சரி, உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் எங்களுக்குத் தெரிவியுங்கள்." (10)

அப்போது, மகாபராக்கிரமசாலியான ஐடாயுவின் மூத்த சகோதரர், தன்னுடைய ஒப்பில்லாத மேன்மைக்கு உகந்ததும், வானரர்களை மகிழ்ச்சி செய்வதுமான ஒரு செய்தியைக் கூறினார்— (11)

"வானரர்களே! நானோ ஒரு கழுகு; இறக்கை எரிக்கப்பட்டவன்; வலிமை இழந்தவன். (நான் உடலால் உதவி செய்ய முடியாது என்பது உண்மை.) இருப்பினும், இராமபிரானுக்கு, என் வாக்கினாலாவது உயர்ந்த சேவை செய்கின்றேன்." (12)

நான், வருணனுடைய உலகங்களை அறிவேன்; (அஷ்டதிக்கபாலகர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட எல்லாப் பிரதேசங்களையும் நான் அறிவேன்.) திருமால், திரிவிக்கரம் அவதாரத்தின்போது காலடி வைத்த மூன்று இடங்களையும், மகாசுரர்களுடன் நடந்த போர்களையும், அமுதத்தைப் பெறுவதற்காகப் பாற்கடலைக் கடைந்ததையும் அறிவேன். (13)

மூப்பினால் என் உடல்வலிமை குன்றிவிட்டது; என்னுடைய பிராணனும் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே, இராமபிரானுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டியது, என் முதலாவது கடமை. (முன்னர் ஒரு நாள்) பேரழகு படைத்தவளும் எல்லா அணிகலன்களும் அணிந்தவளுமான ஓர் இளநங்கை, கொடுஞ்செயல் புரியும் இராவணனால் கவர்ந்து செல்லப்பட்டதைப் பார்த்தேன். (14,15)

இராமா, இராமா என்றும், லட்சுமணா என்றும் கதறிக் கொண்டிருந்த அவள், உடல் நடுங்க தன் அணிகலன்களைக் கழற்றிக் கீழே எறிந்ததைப் பார்த்தேன். (16)

அவள் உடுத்தியிருந்த உயர்ந்த பட்டுப்புடவை, மலையுச்சியில் தோன்றும் சூரிய கிரணங்களைப் போல் ஒளிவீசியது. கரிய மேனி படைத்த அரக்கன் அருகில், மேகத்தில் பளீரிடும் மின்னல் போல் பிரகாசித்தான். (17)

பூரீராமனுடைய பெயரைச் சொல்லி கூவி அழைத்ததால், அந்தப் பெண்மணி, சீதைதான் என்று எண்ணுகிறேன். அந்த அரக்கனின் இருப்பிடத்தைச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். (18)

மாமுனிவர் விச்ரவஸின் சொந்தப் புதல்வன்; குபேரனுடைய சகோதரன்; இராவணன் என்று பெயர். அந்த அரக்கன் தற்சமயம் இலங்கையை ஆண்டு கொண்டிருக்கிறான். (19)

இங்கிருந்து நூறு யோஜனை தூரத்தில், சமுத்திரத்தின் நடுவிலுள்ள ஒரு தீவில், இலங்கை என்ற அழகான நகரத்தை விசுவகர்மா நிர்மாணித்தான். (20)

ஜாம்பூநத₃மயைர்த்₃வாரைஸ்சித்ரை: காஞ்சநவேதி₃கை: ।
ப்ராகாரேணார்கவர்ணேந மஹதா ஸுஸமாவ்ருதா ॥ (21)

தஸ்யாம் வஸதி வைதே₃ஹீ தீ₃நா கௌஸேயவாஸிநீ ।
ராவணாந்த:புரே ருத்₃த₄ ராஷஸீபி₄: ஸமாவ்ருதா ॥ (22)

ஜநகஸ்யாத்மஜாம் ராக்ஞஸ்தத்ர த்₃ரக்ஷயத₂ மைதி₂லீம் ।
லங்காயாமத₂ கு₃ப்தாயாம் ஸாக₃ரேண ஸமந்தத: ॥ (23)

ஸம்ப்ராப்ய ஸாக₃ரஸ்யாந்தம் ஸம்பூர்ணம் ஸதயோஜநம் ।
ஆஸாத்ய த₃க்ஷிணம் தீரம் ததோ த்₃ரக்ஷயத₂ ராவணம் ॥ (24)

தத்ரைவ த்வரிதா: க்ஷிப்ரம் விக்ரமத்₄வம் ப்லவங்க₃மா: ।
க்ஞாநேந க₂லு பஸ்யாமி த்₃ருஷ்ட்வா ப்ரத்யாக₃மிஷ்யத₂ ॥ (25)

ஆத்₃ய: பந்த₂: குலிங்க₃நாம் யே சாந்யே த₄ந்யஜீவிந: ।
த்₃விதீயோ ப₃லிபே₄ஜாநாம் யே ச வ்ருக்ஷப₂லாஸிந: ॥ (26)

ப₄ஸாஸ்த்ருதீயம் க₃ச்ச₂ந்தி க்ரௌஞ்சாஸ்ச குரரை: ஸஹ ।
ஸ்யேநாஸ்சதுர்தம் க₃ச்ச₂ந்தி க்₃ருத்₄ரா க₃ச்ச₂ந்தி பஞ்சமம் ॥ (27)

ப₃லவீர்யோபபந்தநாநாம் ரூபயௌவநஸாலிநாம் ।
ஷஷ்ட₂ஸ்து பந்த₂ா ஹம்ஸாநாம் வைநதேயக₃தி: பரா ॥ (28)

வைநதேயாச்ச நோ ஜநம் ஸர்வேஷாம் வாநரர்ஷப₄: ।
இஹஸ்தே₂ஹம் ப்ரபஸ்யாமி ராவணம் ஜாநகீம் தத₂ா ॥ (29)

அஸ்மாகமபி ஸௌப₃ர்ணம் தி₃வ்யம் சக்ஷா₃ப₃லம் தத₂ா ।
தஸ்மாத்₃ஹாரவீர்யேண நிஸர்கே₃ண ச வாநரா: ॥
ஆயோஜநஸதாத்ஸாக்₃ராத்₃வ்யம் பஸ்யாம நித்யஸ: ॥ (30)

அஸ்மாகம் விஹிதா த்₃ருஷ்டி₃நிஸர்கே₃ண ச தூ₃ரத: ।
விஹிதா பாத₃மூலே து வ்ருத்திஸ்சரணயோதி₄நாம் ॥ (31)

க₃ர்ஹிதம் து க்ருதம் கர்ம யேந ஸம் பிஸிதாஸிநா ।
ப்ரதீகார்யம் ச மே தஸ்ய வைரம் ப்₄ராது: க்ருதம் ப₄வேத் ॥ (32)

உபாயோ த்₃ருஸ்யதாம் கச்சில்லங்க₄நே லவணாம்ப₄ஸ: ।
அபி₄க்யம்ய து வைதே₃ஹீம் ஸம்ருத்₃த₄ார்த₂ா க₃மிஷ்யத₂ ॥ (33)

ஸமுத்₃ரம் நேதுமிச்ச₂ாமி ப₄வத்₃பி₄ர்வருணாலயம் ।
ப்ரத்யாஸ்யாமயுத₃கம் ப்₄ராது: ஸ்வர்க்₃தஸ்ய மஹாத்மந: ॥ (34)

பொன்மயமான நுழைவாயில்கள், பொன்னாலான அழகிய மேடைகள் முதலானவற்றுடன் மிகப்பெரியதான, வெண்மையான மதிற்சுவரால் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பாதுகாப்பாகக் கட்டப்பட்டது. (21)

அந்த நகரத்தில், இராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில், மிகவும் மனம் நொந்தவளாக, பட்டாடை உடுத்திக் கொண்டிருக்கும் வைதேகி, அரக்கிகள் புடைசூழ்ந்து நிற்க காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். (22)

எல்லாப் பக்கங்களிலும் கடலால் சூழப்பட்டுப் பாதுகாப்புடன் இருக்கும் இலங்காபுரியில், ஜனக மாமன்னரின் புதல்வியான மைதிலியைக் காணலாம். நூறு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ள பெருங்கடலைக் கடந்து, (இலங்கைத் தீவின்) தென்கரையை அடைந்தால், அங்குள்ள இராவணனைக் காணலாம். (23,24)

வானரர்களே! உடனே, பெருங்கடலைத் தாண்டுவதில் உங்கள் ஆற்றலைக் காட்டுங்கள். ஞானதிருஷ்டியால் நான் பார்க்கிறேன். நீங்கள், அங்கே (சீதையையும் இராவணனையும்) பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிவரப் போகிறீர்கள். (25)

தானியங்களைத் தின்று வாழும் புறா, குருவி போன்றவைகளுக்குப் பறக்கும் சக்தி, முதலாவது எல்லை வரையில்தான். காக்கைகள், மரத்தில் பழுக்கும் பழங்களைத் தின்று ஜீவிக்கும் கிளி முதலானவைகளுக்கு (முன்னதைவிட) இரண்டு மடங்கு சக்தி. (26)

ராஜாளி, கிரௌஞ்சம், குரரம் (மீன்கொத்தி) போன்றவைகள் மும்மடங்கும்; பருந்துகள் நான்கு மடங்கும்; கழுகுகள் ஐந்து மடங்கும் பறக்கும் சக்தி கொண்டவை. (27)

வலிமையும் வீரமுமுடைய, அழகும் இளமையும் பொருந்திய அன்னங்களுக்கு ஆறுமடங்கு ஆற்றல். (முதலில் கூறியதைக் காட்டிலும் ஆறு மடங்கு உயரமாகப் பறக்கும் ஆற்றலுடையவை.) இவையனைத்தையும் மிஞ்சக்கூடியது, வினதையின் புதல்வர்களான கருடன், அருண் என்பவர்களின் பறக்கும் சக்தி. (28)

வானர வீரர்களே! நாங்களெல்லோரும் கருடனிடமிருந்து தோன்றியவர்கள். (ஆதலால்,) இங்கிருந்தபடியே (இலங்கையிலுள்ள) இராவணனையும் ஜானகியையும் பார்க்கிறேன். (சம்பாதி, ஜடாயு ஆகிய இருவரும் அருணனுடைய புதல்வர்கள்.) (29)

எங்களுக்கும் கருடனைப் போன்று (வெகுதூரம் பார்க்கக்கூடிய) தெய்வீகப் பார்வையும் பலமும் உண்டு. ஆதலால், வானரர்களே! நாங்கள் உண்ணும் உணவின் வலிமையாலும் சுபாவத்தினாலும், எப்பொழுதும் நாங்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து எதிரே நூறு யோஜனை தூரத்திலுள்ள பொருள்களைப் பார்ப்போம். (30)

வெகுதூரத்திலுள்ள இரையைக் கண்ணால் பார்த்துக் கொத்திக் கொண்டு போவது, எங்களுக்கு இயற்கையாக அமைந்துள்ளது. ஆனால், கோழி-சேவல் போன்றவைகள், காலடியில் கிடைப்பவைகளையே உண்கின்றன. (31)

புலால் உண்பவனால் (இராவணனால்) செய்யப்பட்ட காரியம் மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது. (தன்னந்தனி ஒருவனாகப் போரிட்ட, வயோதிகனான என் சகோதரனைக் கொன்றுவிட்டானே?) அதனால், அவனுக்கு எதிரான ஒரு காரியத்தைச் செய்தால், அதுவே, என் சகோதரனின் கொலைக்குப் பழிதீர்த்துக் கொண்டதாகும். (32)

இந்த உப்புக்கடலைத் தாண்டிச் செல்வதற்குகந்த ஓர் உபாயத்தைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். நீங்கள், வைதேகியைப் பார்த்துவிட்டு காரியம் கைகூடியவர்களாக, (கிஷ்கிந்தைக்குத்) திரும்பப் போகிறீர்கள். நீர்நிறைந்த சமுத்திரத்தின் கரைக்கு, நீங்கள் என்னைக் கொண்டு போகவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். விண்ணுலகம் சென்றுவிட்ட, மகாத்மாவான என் சகோதரனுக்கு நீர்க்கடன் செலுத்தப் போகிறேன்." (33,34)

ததோ நீத்வா து தம் தே₃ஸம் தீரம் நத₃நதீ₃பதே: ।
நிர்த₃க்த₃த₄பக்ஷம் ஸம்பாதிம் வாநரா: ஸுமஹௌஜஸ: ॥ (35)

புநஸ்தம் ப்ராபயித்வா ச தம் தே₃ஸம் பதகே₃ஸ்வரம் ।
ப₃பூ₄வ்ரவாநரா ஹ்ருஷ்டா: ப்ரவ்ருத்திமுபலப்₄ய தே ॥ (36)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ அஷ்டபஞ்சாஸ: ஸர்க₃: ॥

ஏகோநஷஷ்டதம: ஸர்க₃:

ஸுபார்ஸ்வவசநாநவாத₃:

ததஸ்தத₃ம்ருதாஸ்வாத₃ம் க்₃ருத்₄ரராஜேந ப₄ஷிதம் ।
நிஸம்ய வத₃தா ஹ்ருஷ்டாஸ்தே வச: ப்லவக₃ர்ஷப₄ா: ॥ (1)

ஜாம்ப₃வாந் வாநரஸ்ரேஷ்ட₂: ஸஹ ஸர்வை: ப்லவங்க₃மை: ।
பூ₄தலாத்ஸஹஸோத்த₂ாய க்₃ருத்₄ரராஜமத₂ாப்₃ரவீத் ॥ (2)

க்வ ஸீதா கேந வா த்₃ருஷ்டா கோ வா ஹரதி மைதி₂லீம் ।
தத₃ாக்₂யாது ப₄வாந் ஸர்வம் க₃திர்ப₄வ வநௌகஸாம் ॥ (3)

கோ த₃ாஸரதி₂ப₃ாணாநாம் வஜ்ரவேக₃நிபாதிநாம் ।
ஸ்வயம் லக்ஷ்மணமுக்தாநாம் ந சிந்தயதி விக்ரமம் ॥ (4)

ஸ ஹரீந் ப்ரீதிஸம்யுக்தாந் ஸீதாஸ்ருதிஸமாஹிதாந் ।
புநராஸ்வாஸயந் ப்ரீத இத₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (5)

ஸ்ருயதாமிஹ வைதே₃ஹ்யா யத₂ா மே ஹரணம் ஸ்ருதம் ।
யேந சாபி மமாக்₂யாதம் யத்ர வாயதலோசநா ॥ (6)

அஹமஸ்மிந் கி₃ரௌ து₃ர்கே₃ ப₃ஹுயோஜநமாயதே ।
சிராந்நிபதிதோ வ்ருத்₃த₄: க்ஷீணப்ராணபராக்ரம: ॥ (7)

தம் மாமேவம்க₃தம் புத்ர: ஸுபார்ஸ்வோ நாம நாமத: ।
ஆஹாரேண யத₂ாகாலம் பி₃பு₄ர்தி பததாம் வர: ॥ (8)

தீக்ஷணகாமாஸ்து க₃ந்த₄ர்வாஸ்தீக்ஷணகோபா பு₄ஜங்க₃மா: ।
ம்ருக₃ாணாம் து ப₄யம் தீக்ஷணம் ததஸ்தீக்ஷணக்ஷாத₄ வயம் ॥ (9)

ஸ கத₃ாசிதக்ஷாத₄ார்தஸ்ய மமாஹாராபி₄காங்க்ஷிண: ।
க₃ுதஸூர்யோஹநி ப்ராப்தோ மம புத்ரோ ஹ்யநாமிஷ: ॥ (10)

ஸ மயா வ்ருத்₃த₄ப₄வாச்ச கோபாச்ச பரிபு₄ர்தஸித: ।
க்ஷாத்திபாஸாபரீதேந குமார: பததாம் வர: ॥ (11)

இதைக் கேட்டதும் பேராற்றல் படைத்த வானர்கள், இறக்கைகள் பொசங்கிவிட்ட சம்பாதியைத் தூக்கிக் கொண்டு, சமுத்திரக் கரையில் இறக்கி, அவர் தர்ப்பணம் செய்து முடித்த பின்னர், மீண்டும் பழைய இடத்திற்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். (சீதையைப் பற்றிய) தற்கால நிலவரத்தைத் தெரிந்து கொண்ட வானர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். (35,36)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம்: ஐம்பத்தொன்பது

சுபார்ச்வன் கூறியதை வானரரிடம் தெரிவித்தல்

கமுகரசரால் (சம்பாதியால்) சொல்லப்பட்ட அமுதத்திற்கொப்பான சொற்களைக் கேட்ட வானர வீரர்கள் எல்லோரும் மிகவும் புளகாங்கிதமடைந்து மனம் பூரித்தவரானார்கள். கரடி-வானர்களில் சிறந்தவரான ஐம்பவான், மகிழ்ச்சிப்பெருக்கால் துள்ளிக் குதித்து, அந்தக் கமுகரசரைப் பார்த்து மறுபடியும் கேட்டார்— (1,2)

“ஐயனே! சீதாப்பிராட்டியார் எங்கே இருக்கிறார்? யாராலாவது பார்க்கப்பட்டாளா? மைதிலியை எவன் திருடிச் சென்றான்? இந்த எல்லா விஷயங்களையும் நீங்கள் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். காட்டுப்பிராணிகளான எங்களுக்கு நீங்கள்தான் புகலிடம். (3)

வஜ்ராயுதத்தைப் போல கடுமையான வேகத்துடன் பாய்ந்து வந்து தாக்கும் இராமபிரானின் பாணங்களைப் பற்றியும், இலக்குவனின் கைகளிலிருந்து விடுபட்டுச் செல்லும் அம்புகளின் ஆற்றல் பற்றியும் அறியாத அந்தக் கசடன் யார்?” (4)

(இதைக் கேட்டதும்) மனமகிழ்ந்த அவர் (சம்பாதி) சீதையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதில் மிக்க ஆவலும் ஊக்கமும் உடைய அந்த வானர்களைத் திரும்பவும் தேற்றி, பின்வருமாறு பதிலுரைத்தார்— (5)

“வைதேகி திருடிச் செல்லப்பட்டாள் என்ற செய்தியை, நான் எவ்வாறு அறிந்து கொண்டேன்? என்பதைக் கேளுங்கள். நெடுந்தடங்கண்ணாளாகிய அவளைப் பற்றி, எவரால், எந்த இடத்தில் (எந்த சந்தர்ப்பத்தில்) எனக்குச் சொல்லப்பட்டது? (என்பதைக் கூறுகிறேன்.) யாரும் புகழுடியாத இந்த மலை பல யோஜனை தூரம் பரப்புடையது. நான் இந்த மலையில் வெகுகாலத்திற்கு முன் விழுந்தேன். இப்போது, வயோதிகமடைந்து உயிரும் பலமும் குன்றியவனாகிவிட்டேன். (6,7)

இந்த நிலையில் பறவைகளில் சிறந்த என் புத்திரன் சுபார்ச்வன், வேளை தவறாமல் எனக்கு உணவளித்து, என்னைக் காப்பாற்றி வருகிறான். கந்தவர்கள் அபரிமிதமான காமம் உடையவர்கள்; பாம்புகள் அளவுகடந்த கோபம் கொண்டவை; மான்கள் மிகவும் பயந்த இயல்புடையவை. அவ்வாறே, நாங்கள் தணியாத பசி உடையவர்கள். (8,9)

ஒருநாள் நான் பசியால் துடித்துக் கொண்டிருந்தேன். உணவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பகல் முடிந்து, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளையில், வெறுங்கையனாக, இறைச்சியுணவு இல்லாமல் அவன் (சுபார்ச்வன்) வந்து சேர்ந்தான். (10)

நான், பசிதாகத்தால் மிகவும் வருந்தியதாலும் முதுமையாலும் கோபத்தாலும், பறவைகளில் சிறந்த அவனைக் கடிந்து கொண்டேன். (11)

ஸ மாமாஹாரஸம்ரோத₄த்பீடி₃தம் ப்ரீதிவர்த₄ந: ।
அநுமாந்ய யத₂தத்த்வமித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥ (12)

அஹம் தாத யத₂காலமாமிஷார்தீ₂ க₂மாப்லுத: ।
மஹேந்த்₃ரஸ்ய கி₃ரேர்த்₃வாரமாவ்ருத்ய ச ஸமாஸ்தி₂த: ॥ (13)

தத: ஸத்த்வஸஹஸ்ராணாம் ஸாக்₃ராந்தரசாரிணாம் ।
பந்த₂நமேகோத்ய₄வஸம் ஸந்நிரோத்₃து₄மவாங்முக₂: ॥ (14)

தத்ர கஸ்சிந்மயா த்₃ருஷ்ட: ஸுரீயோத்யஸமப்₄ரப₄ாம் ।
ஸ்த்ரியமாத்₃ய க₃ச்ச₂ந் வை பி₄ந்நாஞ்ஜநசயோபம: ॥ (15)

ஸோஹமப்₄யவஹாராதீ₂ தெள த்₃ருஷ்ட்வா க்ருதநிஸ்சய: ।
தேந ஸாம்நா விநீதேந பந்த₂நமபி₄யாசித: ॥ (16)

ந ஹி ஸாமோபபந்நாநாம் ப்ரஹர்தா வித்யதே க்வசித் ।
நீசேஷ்வபி ஜந: கஸ்சித்கிமங்க₃ ப₃த மத்₃வித₄: ॥ (17)

ஸ யாதஸ்தேஜஸா வ்யோம ஸம்க்ஷிபந்நிவ வேகி₃த: ।
அத₂ஹம் கே₂சரைப்₄ருதைரபி₄க₃ம்ய ஸப₄ஜித: ॥ (18)

தி₃ஷ்ட்யா ஜீவதி ஸீதேதி ஹ்யப்₃ருவந்மாம் மஹர்ஷய: ।
கத₂ஞ்சித்ஸகலத்ரோஸௌ க₃தஸ்தே ஸ்வஸ்த்யஸம்ஸயம் ॥ (19)

ஏவமுத்தஸ்ததோஹம் தை: ஸித்₃தை₄: பரமஸோப₄நை: ।
ஸ ச மே ராவணோ ராஜா ரக்ஷஸாம் ப்ரதிவேதி₃த: ॥ (20)

ஹரத் த₃ஸரதே₂ர்ப₄ார்யாம் ராமஸ்ய ஜநகாத்மஜாம் ।
ப்₄ரஷ்டாப₄ரணகௌஸேயாம் ஸோகவேக₃பராஜிதாம் ॥ (21)

ராமலக்ஷ்மணயோர்நாம க்ரோஸந்தீம் முத்தமூர்த₄ஜாம் ।
ஏஷ காலாத்யயஸ்தாவதி₃தி காலவித₃ாம் வர: ॥ (22)

ஏதமர்த₂ம் ஸமக்₃ரம் மே ஸுபார்ஸ்வ: ப்ரத்யவேத்யத் ।
தச்ச்₂ருத்வாபி ஹி மே பு₃த்தி₄ர்நாஸ்த்காசித்பராக்ரமே ॥ (23)

அபக்ஷோஹம் கத₂ம் பக்ஷீ கர்ம கிஞ்சிது₃பக்ரமே ।
யத்து ஸக்யம் மயா கர்தும் வாக்₃பு₃த்தி₄கு₃ணவர்திநா ॥ (24)

ஸ்ருயதாம் தத்ப்ரவக்ஷ்யாமி ப₄வதாம் பௌருஷாஸ்ரயம் ।
வாங்மதிப்₄யாம் து ஸர்வேஷாம் கரிஷ்யாமி ப்ரியம் ஹி வ: ॥
யத்₃தி₄ த₃ஸரதே₂: கார்யம் மம தந்நாத்ர ஸம்ஸய: ॥ (25)

ஆகாரம் கிடைக்காததால் தவித்துப் போனதால்தான், நான் அவ்விதம் கடுமையாகப் பேசினேன் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட அவன், நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நடந்தவாறே எனக்குக் கூறினான்— (12)

'தந்தையே! (நான்) சரியான நேரத்தில் புறப்பட்டு, இரைதேடுவதற்காக வானத்தில் பறந்து, மகேந்திர மலையின் நுழைவாயிலை அடைத்துக் கொண்டு நின்றேன். சமுத்திரத்தில் வாழும் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்பிராணிகளைக் குறிவைத்து, பார்வையைப் கீழ்நோக்கி செலுத்திக் கொண்டு, அவைகளில் எவையேனும் அந்த வழியாகப் போனால் அலகினால் கொத்தி எடுத்துவிடலாம் என்று (எண்ணி), நான் மட்டும் தனியாகத் தங்கியிருந்தேன். (13,14)

அப்போது மைமலையைப் பிளந்தாற்போன்ற பளபளக்கும் கருமை நிறம் கொண்ட ஒருவன், உதிக்கின்ற சூரியனைப் போன்று செம்மையான ஒளிவீசும் ஒரு மாதரசியை எடுத்துக் கொண்டு போவதைப் பார்த்தேன். அவர்களைப் பார்த்ததும் ஆகாரம் கிடைத்துவிட்டது என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டேன். ஆனால், அவனோ மிகவும் வணக்கத்துடன், 'அருள்கூர்ந்து வழியைவிடுங்கள்' என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான். தந்தையே! மிகவும் பணிவுடன் பிரார்த்திப்பவனை எதிர்த்து வதைப்பவன், கீழ்மக்களில்கூட எவனும் இருக்கமட்டான் என்னும்போது, என் போன்றவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்ல! (ஆதலால், நான் அவனுக்கு வழிவிட்டேன்.) (15-17)

பின்னர், அவன் வேகமாகப் பறந்து சென்று ஆகாயத்தையே மறைப்பவன் போல் கடுகிச் சென்றான். அப்போது, வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் ஸித்த-சாரணர்கள் என்னை மிகவும் கொண்டாடினார்கள். (சுபார்ச்வன் போர் செய்து இராவணனைக் கொன்றாலும், இராமாவதார நோக்கம் பூர்த்தியாகாது. இராவணன் மட்டுமே இறந்தால் போதாது. அரக்கர் குலமே அழிக்கப்பட வேண்டும். அது இராமனால் மட்டுமே முடியும். ஆகவே, இராவணனின் வேண்டுகோளை ஏற்று, அவனை இலங்கைக்குப் போகவிட்டதால், தருமம் தழைக்க உதவியிருக்கிறான், சுபார்ச்வன். ஆகையால், ஸித்தர்கள் அவனைப் பாராட்டினார்கள்.) (18)

'எப்படியோ, அந்த மங்கை நல்லாளுடன் அவன் உயிருடன் போய்விட்டான்! நல்லகாலமாக, சீதையும் (அவன் பிடியில் சிக்கியும்) உயிருடன் இருக்கிறார். (மறைமுகமாக, அமரர்களுக்கு உதவி செய்துள்ள) உனக்கு மங்களம் உண்டாகும் என்பதில் ஐயமில்லை' என்று சொன்னார்கள். மிகவும் புனிதர்களான ஸித்தர்களால் நான் மேற்கண்டவாறு சொல்லப்பட்டேன். அத்துடன், அவன்தான் அரக்கர்களின் மன்னன் இராவணன் என்றும் சொன்னார்கள். (19,20)

ஜனகரின் புதல்வியும், தசரதகுமாரன் இராமனின் பத்தினியுமான அவளைத் திருடிக் கொண்டு போகிறான், அவன். அவளுடைய அணிகலன்களும் ஆடையும் நழுவி விழுந்து கொண்டிருந்தன. பொறுக்க முடியாத சோகத்தால் தாக்கப்பட்டு, ஆ, இராமா! ஆ, லட்சுமணா! என்று தலைவிரிகோலத்துடன் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்.' (21)

இந்த நிகழ்ச்சியால்தான் காலதாமதம் ஏற்பட்டது என்று, காலத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தவர்களுள் சிறந்தவனான சுபார்ச்வன், விவரமாக எனக்குத் தெரிவித்தான். இதைக் கேட்ட பின்னரும், என்னுடைய பராக்கிரமத்தைக் காட்ட வேண்டும் (இராவணனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று போரிட்டு, அவனைக் கொன்று சீதையை மீட்டு, இராமனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்) என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றவேயில்லை. (22,23)

நானோ, இறக்கையில்லாத பறவை. எவ்வாறு, ஒரு சாகசச் செயலை என்னால் தொடங்க முடியும்? (உடலால் உபகாரம் செய்ய முடியாது) வாக்கினாலும் அறிவினாலும் என்னால் செய்ய முடிந்த உதவியைச் செய்கிறேன். முற்றிலும் உங்கள் ஆண்மையைப் பொறுத்திருக்கும் ஒரு விஷயத்தை சொல்லப் போகிறேன், கேளுங்கள். என்னுடைய வாக்கு-அறிவினால் உங்கள் எல்லோருக்கும் நலனைச் செய்வேன். இராமனுடைய காரியம் என்றால், அது என்னுடையதும்தான் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. (24,25)

தே ப₄வந்தோ மதிஸ்ரேஷ்ட₂ா ப₃லவந்தோ மநஸ்விந: ।
ப்ரேஷிதா: கபிராஜேந தே₃வைரபி து₃ராஸத₃ா: ॥ (26)

ராமலக்ஷ்மணபாணாஸ்ச நிஸிதா: கங்கபத்ரிண: ।
த்ரயாணாமபி லோகாநாம் பர்யாப்தாஸ்த்ராணநிக்ரஹே ॥ (27)

காமம் க₂லு த₃ஸக்₃ீவஸ்தேஜோப₃லஸமந்வித: ।
ப₄வதாம் து ஸமர்த₂ாநாம் ந கிஞ்சித₃பி து₃ஷ்கரம் ॥ (28)

தத₃லம் காலஸங்கேந க்ரியதாம் பு₃த்தி₄நிஸ்சய: ।
ந ஹி கர்மஸு ஸஜ்ஜந்தே பு₃த்தி₄மந்தோ ப₄வத்₃வித₄ா: ॥ (29)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஏகோந்ஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

ஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ஸம்பாதிபுராவ்ருத்தவர்ணநம்

தத: க்ருதோத₃கம் ஸ்நாதம் தம் க்ருத்₄ரம் ஹரியுத₂பா: ।
உபவிஷ்டா கி₃ரௌ ரம்யே பரிவார்ய ஸமந்தத: ॥ (1)

தமங்க₃த₃முபாஸீநம் தை: ஸர்வைர்ஹரிபி₄ர்வ்ருதம் ।
ஜநிதப்ரத்யயோ ஹர்ஷாத்ஸம்பாதி: புநரப்₃ரவீத் ॥ (2)

க்ருத்வா நி:ஸப்₃த₃மேகாக்₃ரா: ஸ்ருண்வந்து ஹரயோ மம ।
தத்₂யம் ஸங்கீர்தயிஷ்யாமி யத₂ா ஜாநாமி மைதி₂லீம் ॥ (3)

அஸ்ய விந்த்₄யஸ்ய ஸிக₂ரே பதிதோ₅ஸ்மி புரா ஹ்யஹம் ।
ஸுரீயாதபபீதாங்கே₃ா நிர்₃த₃க்₃த₄: ஸுரீயரஸ்மிபி₄: ॥ (4)

லப்₃த₄ஸம்க்ருஸ்து ஷட்₃ராத்ராத்₃விவஸோ விஹ்வலந்நிவ ।
வீக்ஷமாணோ தி₃ஸ: ஸர்வா நாபி₄ஜாநாமி கிஞ்சந ॥ (5)

ததஸ்து ஸாக்₃ராஞ்ஸைலாந்நதீ₃: ஸர்வா: ஸராம்ஸி ச ।
வநாநி ச ப்ரதே₃ஸாந்ஸ்ச ஸமீக்ஷய மதிராக்₃மத் ॥ (6)

ஹ்ருஷ்டபக்ஷிக்₃ணாகீர்ண: கந்த்₃ராந்தரக்₃டவாந் ।
த₃க்ஷிணஸ்யோத₃தே₄ஸ்தீரே விந்த்₄யோ₅யமிதி நிஸ்சித: ॥ (7)

ஆஸீச்சாத்ராச்ரம: புண்ய: ஸுராரபி ஸுபூஜித: ।
ருஷிர்நிஸாகரோ நாம யஸ்மிந்நுக்₃ரதபா ப₄வத் ॥ (8)

நீங்கள் எல்லோரும் சிறந்த புத்திசாலிகள்; மிகவும் பலசாலிகள்; மேற்கொண்ட காரியத்தில் வெற்றி பெறவேண்டும் என்ற முனைப்பு உடையவர்கள்; தேவர்களாலும்கூட வெல்ல முடியாதவர்கள். அதனால்தான், வானர மன்னன் உங்களை அனுப்பியிருக்கிறான். (26)

இராம-லட்சுமணர்களின், கழுகின் இறகு கட்டப்பட்ட கூர்மையான பாணங்கள் மூன்று உலகங்களையும் காப்பாற்ற வல்லவை; அழிக்கவும் வல்லவை. (27)

இராவணன், மனோவீரமும் உடல் பலமும் உடையவன்தான் என்றாலும், செயல்வீரர்களான உங்களால் ஆகாதது எதுவுமில்லை. (28)

ஆகவே, இதுவரை ஏற்பட்ட காலதாமதம் போதும். அடுத்து செய்யவேண்டிய காரியத்தை உறுதியுடன் நிச்சயித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களைப் போன்ற அறிவாளிகள், வீரச்செயல்கள் செய்வதில் தயக்கம் காட்ட மாட்டார்கள்." (29)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபது

சம்பாதியின் வரலாறு

பின்னர், சகோதரனுக்கு நீர்க்கடன் செலுத்திவிட்டு, தலைமூழ்கித் தூய்மையடைந்து, மீண்டும் மலையின் கரடுமுரடான இடத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்ட அந்தக் கழுகை, நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டு வானர வீரர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். (1)

எல்லா வானரர்களாலும் சூழப்பட்ட அங்கதன் அருகில் அமர்ந்திருந்தான். சம்பாதியின் சொற்களில் எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்தது. அதனால், உற்சாகமடைந்த அவர், மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கினார். (2)

எல்லா வானரர்களும், சப்தம் செய்யாமலும் மனத்தை அலையவிடாமலும், நான் சொல்லப் போவதைக் கேளுங்கள். மைதிலியைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள, எனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை, அது நிகழ்ந்தவாறே கூறுகிறேன். (3)

மிகத்தொன்மையான முன்னொரு காலத்தில், இந்த விந்தியமலையின் சிகரத்தில் நான் (வானத்திலிருந்து) விழுந்தேன். சூரியனுடைய வெம்மையான கிரணங்களால், என் அங்கங்கள் எல்லாம் எரிக்கப்பட்டிருந்தன. (4)

ஆறு இரவுகள் கடந்த பின்பு எனக்கு உணர்வு வந்தது. என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை; மனத்தில் கவலை மூண்டது; நாற்புறத்திலும் பார்வையைச் செலுத்தினேன். ஆனால், அது எந்த இடம்? என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. (5)

நேரம் செல்லச் செல்ல, கடல்-மலை-நதி-நீர்நிலை-காடுகளையும், சுற்றுப்புற இடங்களையும் ஊன்றிப் பார்த்ததும் எனக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது. (6)

உல்லாசமாகத் திரியும் புள்ளினங்கள் திரிவதும், குகைகளையும், இடையிடையே சிகரங்களை உடையதும், தென்கடலின் கரையில் உள்ளதுமான விந்தியமலை இது என்பதை நிச்சயமாக அறிந்துகொண்டேன். (7)

புனிதமானதும், தேவர்களாலும் பக்தி-சிரத்தையுடன் வணங்கத்தக்கதுமான ஓர் ஆசிரமம் இங்கே இருந்தது. அங்கு, நிசாகரர் (சந்திரமா) என்ற முனிவர், கடுமையான தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். (8)

அஷ்டௌ வர்ஷஸஹஸ்ராணி தேநாஸ்மிந்ந்ருஷிணா விநா ।
வஸதோ மம த₄ம்க்ஞா: ஸ்வர்கு₃தே து நிஸாகரே ॥ (9)

அவதீர்ய ச விந்த₄யாக்₃ராத்க்ருச்ச₂ரேண விஷமாச்ச₂நை: ।
தீக்ஷணத₃ர்ப₄ாம் வஸுமதீம் து₃:கே₂ந புநராகு₃த: ॥ (10)

தம்ருஷிம் த்₃ரஷ்டுகாமோஸ்மி து₃:கே₂நாப்₄யாகு₃தோ ப்₄ருஸம் ।
ஜடாயுஷா மயா சைவ ப₃ஹுஸோதி₄கு₃தோ ஹி ஸ: ॥ (11)

தஸ்யாஸ்ரமபத₃ாப்₄யாஸே வவுர்வாதா: ஸுக₃ந்தி₄ந: ।
வ்ருக்ஷோ நாபுஷ்பித: கஸ்சித₃ப₂லோ வா ந வித்யதே ॥ (12)

உபேத்ய சாஸ்ரமம் புண்யம் வ்ருக்ஷமூலமுபாஸ்ரித: ।
த்₃ரஷ்டுகாம: ப்ரதீக்ஷேஹம் ப₄க₃வந்தம் நிஸாகரம் ॥ (13)

அத₂ாபஸ்யமதூ₃ரஸ்த₂ம்ருஷிம் ஜ்வலிததேஜஸம் ।
க்ருதாபி₄ஷேகம் து₃ர்த₄ர்ஷமுபாவ்ருத்தமுத₃ங்முக₂ம் ॥ (14)

தம்ருக்ஷா: ஸ்ருமரா வ்யாக்₄ரா: ஸிம்ஹா நாகு₃ா: ஸரீஸ்ருபா: ।
பரிவார்யோபக₃ச்ச₂ந்தி த₄ாதாரம் ப்ராணிநோ யத₂ா ॥ (15)

தத: ப்ராப்தம்ருஷிம் க்ஞாத்வா தாநி ஸத்த்வாநி வை யயு: ।
ப்ரவிஷ்டே ராஜநி யத₂ா ஸர்வம் ஸாமாத்யகம் ப₃லம் ॥ (16)

ருஷிஸ்து த்₃ருஷ்ட்வா மாம் ப்ரீத: ப்ரவிஷ்டஸ்சாஸ்ரமம் புந: ।
முஹூர்தமாத்ராந்நிஷ்க்ரம்ய தத: கார்யமப்ருச்ச₂த ॥ (17)

ஸௌம்ய வைகல்யதாம் த்₃ருஷ்ட்வா ரோம்ணாம் தே நாவக்யம்யதே ।
அக்₃நித₃க்₃த₄ாவிமௌ பக்ஷௌ த்வக்ஸைவ வ்ரணிதா தவ ॥ (18)

க்₃ருத்₄ரௌ த்₃வௌ த்₃ருஷ்டபூர்வௌ மே மாதரிஸ்வஸமௌ ஜவே ।
க்₃ருத்₄ராணாம் சைவ ராஜாநௌ ப்₄ராதரௌ காமரூபிணௌ ॥ (19)

ஜ்யேஷ்டே₂ா ஹி த்வம் து ஸம்பாதே ஜடாயுரநுஜஸ்தவ ।
மாநுஷம் ரூபமாஸ்த₂ாய க்₃ருஹ்ணீதாம் சரணௌ மம ॥ (20)

கிம் தே வ்யாதி₄ஸமுத்த₂ாநம் பக்ஷயோ: பதநம் கத₂ம் ।
த₃ண்டே₃ா வாயம் க்ருத: கேந ஸர்வமாக்யாஹி ப்ருச்ச₂த: ॥ (21)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகியே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

மெய்யறம் அறிந்த நிசாகர முனிவர் (ஒரு நாள்) விண்ணுலகம் எய்தினார். அவர் இல்லாத இந்த ஆசிரமத்திரல், நான் எண்ணாயிரம் ஆண்டுகளைக் கழித்தேன். (9)

மேடுபள்ளமான விந்தியமலையின் உச்சியிலிருந்து மிகவும் கஷ்டத்துடனும், மன வருத்தத்துடனும் மெல்ல இறங்கி, கூரான தர்பங்கள் மண்டியிருந்த (அசௌக்கியமான ஓர்) இடத்திற்கு மறுபடியும் வந்து சேர்ந்தேன். (10)

மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, மலையுச்சியிலிருந்து நான் இறங்கி வந்ததற்குக் காரணம், அந்த முனிவரைக் காணவேண்டும் என்பதுதான். நானும் ஜடாயுவும், முந்தைய காலங்களில் பல தடவைகள் அவரைத் தரிசனம் செய்திருக்கிறோம். (11)

அவருடைய ஆசிரமப் பகுதியில், நறுமணம் கமழும் காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. மலர்கள் இல்லாத, பழங்கள் இல்லாத ஒரு மரமும் காணப்படவில்லை. நான் புனிதமான அந்த ஆசிரமத்தையடைந்து, மகா மகிமை பொருந்திய நிசாகரரைத் தரிசிப்பதற்காக, ஒரு மரத்தினடியில், அவர் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். (12,13)

சற்றைக்கெல்லாம் எவராலும் மீறமுடியாத அவர் நீராடிவிட்டு, கண்களைப் பறிக்கும் ஆன்மப் பொலிவுடன், வடக்குத் திசையிலிருந்து சமீபத்தில் வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். (14)

பிரும்மதேவனை உயிர்ப்பிராணிகள் பயபக்தியுடன் சுற்றிச் சுற்றி வருவதைப் போல, கரடி-மான்-புலி-சிங்கம்-யானை-பாம்புகள் அனைத்தும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு வந்தன. (நிசாகரரின் தவ வலிமையால், பிராணிகளின் பகைமை மறைந்தே போய்விட்டது.) (15)

ஓர் அரசன், தன்னுடைய மானிகைக்குள் புகுந்ததும், (அந்த இடம் வரை, அவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்த) அமைச்சர்களும் மெய்காப்பாளர்களும் தத்தம் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்று விடுவதைப் போல, அந்த முனிவர், ஆசிரமத்தை அடைந்துவிட்டதைத் தெரிந்துகொண்டு, அந்தப் பிராணிகள் திரும்பிச் சென்றன. (16)

முனிவர், அங்கே என்னைக் கண்டதும் திருப்தி அடைந்தவராக குடிலுக்குள் சென்றார். சிறிது நேரம் கழித்து வெளியே வந்து, நான் வந்த காரியம் பற்றி விசாரித்தார்— (17)

‘குழந்தாய்! உன்னுடைய சிறகுகள் மாறுபட்டுப் போனதாலும் (பொசுங்கிவிட்டதாலும்), இரண்டு இறக்கைகளும் நெருப்பினால் எரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், என்னால் உன்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அத்துடன், உன் சரீரத்திலும் புண்கள் காணப்படுகின்றன. (18)

வாயுவை நிகர்த்த வேகமுடையவர்களும், கழுகுகளுக்கு அரசர்களும், விருப்பம் போல் உருவம் எடுக்கக்கூடியவர்களுமான சகோதரக் கழுகுகள் இருவர், முன்பே இங்கு வந்தபோது பார்த்திருக்கிறேன். (19)

சம்பாதியே, நீ மூத்தவன்; ஜடாயு, உன்னுடைய தம்பி. மனித உருவம் எடுத்துக்கொண்டு என் பாதங்களில் விழுந்து பணிந்தீர்கள். (20)

உனக்கு ஏதேனும் கொடிய நோய் உண்டாயிற்றா? இறக்கைகள் எப்படி விழுந்தன? அல்லது, யாராலாவது கொடுக்கப்பட்ட தண்டனையா? இவைகளைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பிக்கேட்கும் எனக்கு, விவரமாகப் பதில் கூறுவாய்.’ (21)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
அறுபதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஏகவக்ஷஸ்தம: ஸர்க்₃:

ஸூர்யாங்க₃மநாக்₂யநம்

- ததஸ்தத்₃த₃ருணம் கர்ம து₃ஷ்கரம் ஸாஹஸாத்க்ருதம் ।
ஆசசசேஷ முநே: ஸர்வம் ஸூர்யாங்க₃மநம் தத₃ா ॥ (1)
- ப₄க₃வந் வ்ரணயுக்தத்வால்லஜ்ஜயா வ்யாகுலேந்த்₃ரிய: ।
பரிஸ்ராந்தோ ந ஸக்நோமி வசநம் ப்ரதிப₄ாஷிதும் ॥ (2)
- அஹம் சைவ ஜடாயுஸ்ச ஸங்க₄ர்ஷாத்த்₃ர்பமோஹிதௌ ।
ஆகாஸம் பதிதௌ வீரௌ ஜிக்ஞாஸந்தௌ பராக்ரமம் ॥ (3)
- கைலாஸஸிக₂ரே ப₃த்₃த்₄வா முநீநாமக்₃ரத: பணம் ।
ரவி: ஸ்யாத்₃நுயாதவ்யோ யாவத₃ஸ்தம் மஹாகி₃ரிம் ॥ (4)
- அத்₂ாவாம் யுக₃பத்ப்ராப்தாவபஸ்யாவ மஹீதலே ।
ரத்₂சக்ர்ப்ரமாணாநி நக₃ராணி ப்ருத்₂க்ப்ருத்₂க் ॥ (5)
- க்வசித்₃வாதித்₃ரகே₄ஷாம்ஸ்ச ப்₃ரஹ்மகே₄ஷாம்ஸ்ச ஸூஸ்ருவ: ।
க₃யந்தீஸ்சாங்க₃நா ப₃ஹ்வி: பஸ்யாவோ ரக்தவாஸஸ: ॥ (6)
- தூர்ணமுத்பத்ய சாகாஸமாதி₃த்யபத₂மாஸ்ரிதௌ ।
ஆவாமாலோகயாவஸ்தத்₃வநம் ஸாத்₃வலஸம்ஸ்தி₂தம் ॥ (7)
- உபலைரிவ ஸஞ்ச₂ந்நா த்₃ருஸ்யதே பூ₄: ஸிலோச்சயை: ।
ஆபக₃ாபி₄ஸ்ச ஸம்வீதா ஸூத்ரைரிவ வஸுந்த₄ரா ॥ (8)
- ஹிமவாம்ஸ்சைவ விந்த்₄யஸ்ச மேருஸ்ச ஸுமஹாந்நக₃: ।
பூ₄தலே ஸம்ப்ரகாஸந்தே நாக₃ா இவ ஜலாஸயே ॥ (9)
- தீவ்ர: ஸ்வேத₃ஸ்ச கே₂த்₃ஸ்ச ப₄யம் சாஸீத்தத்₃ாவயோ: ।
ஸமாவிஸ்தி மோஹஸ்ச தமோ மூர்ச₂ா ச த்₃ாருணா ॥ (10)
- ந தி₃க்₃விக்ஞாயதே யாம்யா நாக்₃நேயீ ந ச வாருணீ ।
யுக₃ாந்தே நியதோ லோகோ ஹதோ த்₃க்₃த்₄ இவாக்₃நிநா ॥ (11)
- மநஸ்ச மே ஹதம் பூ₄ய: ஸந்நிவர்த்ய து ஸம்ஸர்யம் ।
யத்நேந மஹதா ஹ்யஸ்மிந் புந: ஸந்த₄ாய சக்ஷஷீ ॥ (12)
- யத்நேந மஹதா பூ₄யோ ரவி: ஸமவலோகித: ।
துல்ய: ப்ருத்₂வீப்ரமானேந ப₄ாஸ்கர: ப்ரதிப₄ாதி நௌ ॥ (13)
- ஜடாயுர்மாமநாப்ருச்ச்₂ய நிபபாத மஹீம் தத: ।
தம் த்₃ருஷ்ட்வா தூர்ணமாகாஸாத்₃மாநம் முக்தவாநஹம் ॥ (14)

ஸர்க்கம் : அறுபத்தொன்று

இறக்கை எரிந்த வரலாறு

(சம்பாதி சொன்னார்—) அப்போது, வேறு எவராலும் செய்ய முடியாததும் பயங்கரமானதும் என் பலத்தின் மீதிருந்த அதீதமான நம்பிக்கையாலும், சூரியனைத் தொடர்ந்து சென்ற அந்த நிகழ்ச்சியை, நடந்தபடியே முனிவருக்குக் கூறினேன்— (1)

'ஐயன்மீர்! உடல் முழுவதும் புண்ணாகி இருக்கிறது. (முன் ஆலோசனையில்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டு, அதனால் பெருந்துன்பத்தை அனுபவிக்க நேரிட்டதே என்ற) வெட்கத்தால் புலன்கள் தடுமாறி, மிகவும் களைப்படைந்திருக்கிறேன். இந்த நிலையில், விஸ்தாரமாகப் பதில் சொல்ல முடியாதவனாக இருக்கிறேன். (2)

பொறாமையாலும் அகந்தையாலும் மோகமடைந்த நானும் ஐடாயுவும், எங்களிருவரும் யாருக்குப் பராக்கிரமம் (நீண்ட தூரம் பறக்கும் சக்தி) அதிகம் என்றறிய விருப்பங்கொண்டு ஆகாயத்தில் பாய்ந்தோம். உதயகிரியில் உதயமாகும் சூரியன், அந்திவேளையில் அஸ்தகிரியை அடையும் வரையில், அவரைத் தொடர்ந்து செல்லவேண்டும் என்று, கைலாச மலையிலிருந்த முனிவர்கள் சாட்சியாக ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டோம். (3,4)

பின்னர், நாங்கள் இருவரும் சரிசமமாகப் பறக்கத் தொடங்கினோம். மேலே மேலே சென்ற நாங்கள், கீழே பூமியிலிருந்த பட்டணங்கள் ஒவ்வொன்றும் தேர்ச் சக்கரம் அளவிற்கே இருப்பதைக் கண்டோம். (வானில், அவ்வளவு உயரத்திற்குப் போய்விட்டார்கள்.) (5)

(மேலுலகங்களில்) சில பிரதேசங்களில் இசைக்கருவிகளின் இன்னொலியையும், (வேறு சில இடங்களில்) வேத கோஷங்களையும் கேட்டோம். செவ்வாடையணிந்து பாடிக்கொண்டிருந்த பல பெண்களையும் கண்களால் கண்டோம். வெகுவேகமாகப் பறந்து ஆகாயத்தில் சூரியனுடைய பிரயாணப் பாதையை அடைந்துவிட்ட நாங்கள் இருவரும், மாபெரும் காடுகளைக்கூட வெறும் புல்தரைகள் போல் தோன்றுவதைப் பார்த்தோம். (6,7)

மாபெரும் மலைகள், பூமியின்மேல் வீசப்பட்ட சிறுகற்கள் போலவும், நீண்ட ஆறுகள் பூமியில் சுற்றப்பட்ட நூல்கள் போலவும் காணப்பட்டன. கடல்கூழ் மண்ணுலகில் இருக்கும் இமயம், விந்தியம், மிகப்பெரிய மலையான மேரு முதலியவைகள், தடாகத்தில் நிற்கும் யானைகள் போல் (அவ்வளவு சிறியனவாகக்) காணப்பட்டன. (8,9)

அந்தச் சமயத்தில், எங்கள் உடலிலிருந்து வியர்வை பெருக ஆரம்பித்தது. மிகவும் களைத்துப்போய் விட்டதையும் உணர்ந்தோம். உடனே பயம் ஏற்பட்டது. மதிமயக்கமும், இருளும், மிக அதிகமான நினைவிழப்பும் எங்களை ஆட்கொண்டன. அப்போது, தென்திசை தெரியவில்லை; வடகிழக்குத் திசை தெரியவில்லை; மேற்கும் புலப்படவில்லை. (எந்த திக்குத்திசையும் புலனாகவில்லை.) செம்மையாக இயங்கும் உலகம், யுக முடிவில், யுகாக்கியால் எரிக்கப்பட்டுச் சாம்பலாகப் போய்விட்டதைப் போன்ற பிரமை உண்டாயிற்று. (10,11)

என்னுடைய மனமும் கண்களும், சூரியனின் வெம்மையான ஒளியைத் தாங்கமாட்டாமல் குற்றுயிரும் கொலையுயிருமாகப் போய்விட்டிருந்தன. மிகவும் முயற்சி செய்து மனத்தைக் கண்களில் நிலைநிறுத்தி, மறுபடியும் சூரியனை நோக்கினேன். அப்போது (உண்மையில், பூமியைக் காட்டிலும் பல நூறு மடங்கு பெரியதான) சூரியன் மண்ணுலகம் அளவிற்கே காணப்பட்டார். (12,13)

மிக்க உயரமான அந்த இடத்திலிருந்து, என்னைக் கேளாமலே பூமியை நோக்கி இறங்கினான், ஐடாயு. அதைப் பார்த்து நானும் ஆகாயத்திலிருந்து வேகமாக இறங்கினேன். (14)

பக்ஷாப்யாம் து மயா குப்தோ ஜடாயுர்ந ப்ரதஹ்யதே ।
ப்ரமாதாத்ந நிர்தக்ஷத: பதந் வாயுபதாதஹம் ॥ (15)

ஆஸங்கே தம் நிபதிதம் ஜநஸ்தாநே ஜடாயுஷம் ।
அஹம் து பதிதோ விந்தயே தக்ஷதபக்ஷோ ஜடக்ருத: ॥ (16)

ராஜ்யேந ஹீநோ ப்ராத்ரா ச பக்ஷாப்யாம் விக்ரமேண ச ।
ஸர்வதா மர்துமேவேச்சந் பதிஷ்யே ஸிக்ராத்கிரே: ॥ (17)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஏகஷஷ்டிதம: ஸர்க: ॥

த்யுவிஷஷ்டிதம: ஸர்க: நிஸாகரப்யுவிஷயாக்யாநம்

ஏவமுக்த்வா முநிஸ்ரேஷ்டமருதம் துக்ஷிதோ ப்ருஸம் ।
அத த்யாத்வா முஹூர்தம் து பக்ஷவாநிதம்ப்ரவீத் ॥ (1)

பக்ஷௌ ச தே ப்ரபக்ஷௌ ச புநரந்யௌ ப்விஷ்யத: ।
ப்ராணாஸ்ச சக்ஷஷீ சைவ விக்ரமஸ்ச ப்ஸம் ச தே ॥ (2)

புராணே ஸுமஹத்கார்யம் ப்விஷ்யதி மயா ஸ்ருதம் ।
த்யுஷ்டம் மே தபஸா சைவ ஸ்ருத்வா ச விதிதம் மம ॥ (3)

ராஜா த்யுரதோ நாம கஸ்சிதிக்ஷ்வாகுநந்தந: ।
தஸ்ய புத்ரோ மஹாதேஜா ராமோ நாம ப்விஷ்யதி ॥ (4)

அரண்யம் ச ஸஹ ப்ராத்ரா லக்ஷ்மணேந க்யமிஷ்யதி ।
அஸ்மிந்நாதே நியுக்த: ஸந் பித்ரா ஸத்யபராக்ரம: ॥ (5)

நைர்ருதோ ராவணோ நாம தஸ்ய ப்யாயம் ஹரிஷ்யதி ।
ராக்ஷஸேந்த்ரோ ஜநஸ்தாநாத்வத்ய: ஸுரத்யாநவை: ॥ (6)

ஸா ச காமை: ப்ரலோப்யந்தீ பக்ஷயைர்ப்யாஜ்யைஸ்ச மைதி²லீ ।
ந ப்யாஷ்யதி மஹாபாக்யா துக்ஷே மக்ஷநா யஸஸ்விநீ ॥ (7)

பரமாந்நம் து வைதேஹ்யா க்ருத்வா த்யாஸ்யதி வாஸவ: ।
யத்யந்நமம்ருதப்ரக்ஷயம் ஸுராணாமபி த்யுர்ப்பம் ॥ (8)

தத்யந்நம் மைதி²லீ ப்ராப்ய விக்ருயேந்த்ராத்யதம் த்விதி ।
அக்ரமுத்த்யுத்ய ராமாய பூதலே நிர்வபிஷ்யதி ॥ (9)

என்னுடைய விரிக்கப்பட்ட இரு இறக்கைகளாலும் மறைக்கப்பட்ட ஜடாயு, செங்கதிர்களால் எரிக்கப்படாது தப்பினான். நானோ அஜாக்கிரதையால், அங்கேயே எரிக்கப்பட்டு காற்று வீசிய வழியே இழுத்துச் செல்லப்பட்டு ஓரிடத்தில் விழுந்தேன். (15)

ஜடாயு, ஜனஸ்தானம் (என்ற பிரதேசத்தில்) விழுந்துவிட்டதாக ஊகிக்கிறேன். நானோ, இறக்கைகள் எரிக்கப்பட்டு, காற்று வீசிய வழியே இழுத்துச் செல்லப்பட்டு ஓரிடத்தில் விழுந்தேன். அரசு, சகோதரன், இறக்கைகள், பராக்கிரமம் ஆகியவற்றை இழுந்துவிட்ட நான், எந்தவிதத்திலாவது மரணத்தையே விரும்பி, மலையுச்சியிலிருந்து விழுந்துவிடப் போகிறேன்.' (17)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்திரண்டு

நிசாகரர், எதிர்காலம் பற்றிக் கூறுவது

இவ்வாறு, அந்த அருந்தவச்செல்வரிடம் (முனிவர் நிசாகரரிடம்) கூறிவிட்டு, மிகவும் துயரத்துடன் அழுதேன். அந்தப் பெருந்தகையாளர் சிறிது நேரம் (உள்முகமாய்) சிந்தனை செய்து, பின்னர், பின்வருமாறு கூறினார்— (1)

‘(கவலைப்படாதே.) உன்னுடைய பெரிய இறக்கைகளும் (உட்புறத்திலிருக்கும்) சிறிய இறக்கைகளும் புதியனவாக மறுபடியும் தோன்றப் போகின்றன. உன்னுடைய உயிர், பார்வை, ஆண்மை, உடல்பலம் ஆகியனவும் உன்னைத் திரும்பவும் வந்தடையும். எதிர்காலத்தில் நிகழக்கூடிய மகத்தான பல சம்பவங்கள், புராணங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கேட்டிருக்கிறேன். என்னுடைய தவத்தின் மகிமையால், கேட்கப்பட்ட அந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கண்களால் பார்த்து, அவையெல்லாம் உண்மை என்றறிந்திருக்கிறேன். (2,3)

இக்ஷ்வாகு பரம்பரையில், தசரதன் என்று ஒரு மன்னர் தோன்றப் போகிறார். அவருடைய புதல்வனாக மகாபராக்கிரமசாலியான இராமன் பிறக்கப் போகிறார். (4)

தந்தையினால் ஆணையிடப்பட்டு, சத்தியபராக்கிரமரான இராமன், லட்சுமணன் என்ற சகோதரனோடு காட்டுக்குச் செல்வார். (5)

தேவர்கள் மற்றும் தானவர்களாலும் கொல்ல முடியாதவனும் அரக்கர் மன்னனுமான இராவணன் என்ற அரக்கன், ஜனஸ்தானத்திலிருந்து, அவருடைய (இராமனுடைய) மனைவியை திருடிக்கொண்டு போவான். (6)

பெரும் புகழ் படைத்த மைதிலி, அவள் விரும்பியவற்றையெல்லாம் தருவதாக ஆசை காட்டப்பட்டாலும், மகாபதிவிரதையான அவள், துக்கத்தில் மூழ்கியவளாய் எந்தப் பொருளையும் ஏற்கமாட்டாள். (7)

தேவர்களுக்குக்கூட கிடைக்காத, அமுதத்திற்கு இணையான ஓர் உயர்ந்த உணவை சீதையின் நிலையை உணர்ந்து கொண்ட இந்திரன் கொடுத்தனுப்புவான். (8)

அந்த உணவு, இந்திரனால் அனுப்பப்பட்டது என்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டு, அதனை ஏற்று, அதிலிருந்து முதல் பிடியை எடுத்து, ‘இது இராமனுக்காக’ என்ற நோக்கத்துடன் தரையில் வைப்பான். (9)

யதி₃ ஜீவதி மே ப₄ர்தா லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ரபு₄: ।
தே₃வத்வம் க₃ச்ச₂தோர்வாபி தயோரந்நமித₃ம் த்விதி ॥ (10)

ஏஷ்யந்த்யந்வேஷகாஸ்தஸ்யா ராமதூ₃தா: ப்லவங்க₃மா: ।
ஆக்₂யேயா ராமமஹிஷீ த்வயா தேப்₄யோ விஹங்க₃ம ॥ (11)

ஸர்வத₂ா ஹி ந க₃ந்தவ்யமீத்₃ருஸ: க்வ க₃மிஷ்யஸி ।
தே₃ஸகாலௌ ப்ரதீக்ஷஸ்வ பசௌ த்வம் ப்ரதிபத்ஸ்யஸே ॥ (12)

யத₃ா ப்ரவ்ருத்திம் தாம் ஸர்வாமாக்₂யாஸ்யஸி விஹங்க₃ம ।
ததை₃வ பசௌ வர்ணஸ்ச தவ ஸர்வம் ப₄விஷ்யதி ॥ (13)

நோத்ஸஹேயமஹம் கர்துமத்யைவ த்வாம் ஸபக்ஷகம் ।
இஹஸ்த₂ஸ்த்வம் து லோகாநாம் ஹிதம் கார்யம் கரிஷ்யஸி ॥ (14)

த்வயாபி க₂லு தத்கார்யம் தயோஸ்ச ந்ருபபுத்ரயோ: ।
ப்₃ராஹ்மணாநாம் ஸுராணாம் ச முநீநாம் வாஸவஸ்ய ச ॥ (15)

இச்ச₂ாம்யஹமபி த்₃ரஷ்டும் ப்₄ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ ।
நேச்சே₂ சிரம் த₄ரயிதும் ப்ராணாம்ஸ்த்யக்ஷயே களேப₃ரம் ॥
மஹர்ஷிஸ்த்வப்₃ரவீதே₃வம் த்₃ருஷ்டதத்த்வார்த₂த₃ர்ஸந: ॥ (16)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீகாவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்₃விஷ்ஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

த்ரிஷ்ஷ்டிதம: ஸர்க₃:

ஸம்பாதிபக்ஷப்ரரோஹ:

ஏதைரந்யைஸ்ச ப₃ஹுபி₄ர்வாக்யைர்வாக்யவித₃ாம் வர: ।
மாம் ப்ரஸஸ்யாப்₄யநுக்ஞாப்ய ப்ரவிஷ்ட: ஸ ஸ்வமாஸ்ரமம் ॥ (1)

கந்த₃ராத்து விஸர்பித்வா பர்வதஸ்ய ஸநை: ஸநை: ।
அஹம் விந்த்₄யம் ஸமாருஹ்ய ப₄வத: ப்ரதிபாலயே ॥ (2)

அத்₃ய த்வேதஸ்ய காலஸ்ய ஸாக்₃ரம் வர்ஷஸதம் க₃தம் ।
தே₃ஸகாலப்ரதீக்ஷாஸம்மி ஹ்ருதி₃ க்ருத்வா முநேர்வச: ॥ (3)

மஹாப்ரஸ்த₂ாநமாஸாத்₃ய ஸ்வர்க்₃தே து நிஸாகரே ।
மாம் நிந்த₃ஹதி ஸந்தாபோ விதர்கைப்₃ஹுபி₄ர்வ்ருதம் ॥ (4)

என்னுடைய கணவர் பிரபு இராமன், சகோதரன் லட்சுமணனோடு உயிரோடிருந்தாலும் சரி, அல்லது தெய்வத்தன்மையை அடைந்திருந்தாலும் சரி. இந்த உணவு அவர்களுக்குப் போய்ச் சேரட்டும் (என்று கூறி, சீதை ஒரு கவளம் அன்னத்தைத் தரையில் வைப்பாள்). (10)

பறவையே! அவளைத் தேடிக் கொண்டு, இராமதூதர்களான வானர்கள் (இவ்விடம்) வருவார்கள். அவர்களுக்கு இராமபத்தினியைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் நீ கூறவேண்டும். (11)

நீ, இந்த இடத்தைவிட்டு ஒருபோதும் போகக்கூடாது. இந்த (குற்றயிர்) நிலையில் நீ வேறு எங்கேதான் போகமுடியும்? அவர்கள் வந்துசேரும் இடம்-காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிரு. (உரிய காலத்தில்) இறக்கைகளையும் திரும்பப் பெறுவாய். (12)

பறவையே! சீதையைப் பற்றிய எல்லாத் தகவல்களையும், நீ அவர்களுக்குக் கூறி முடித்தவுடனேயே என்னுடைய இறக்கைகள், பளபளப்பு, உயிர், பலம் முதலியனவெல்லாம் உன்னை வந்தடையும். (13)

இறக்கைகளோடு கூடியவனாக, இப்போதே உன்னை மாற்ற நான் ஆர்வப்படவில்லை. (ஏனென்றால்,) நீ இந்த இடத்தில் இருந்தவாறே மக்களுக்கு நலன் தரும் அரிய செயலைச் செய்யப் போகிறாய். (14)

வேந்தரின் இரு புதல்வர்களுக்கு, அந்த மகத்தான காரியத்தை, நீ செய்யவேண்டும். (அந்த உதவி, அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல.) அந்தணர்கள், தேவர்கள், முனிவர்கள் மற்றும் தேவராஜனான இந்திரன் ஆகியவர்களுக்கும் செய்யப்படும் பேருதவியாகும். (15)

சகோதர்களான இராம-லட்சுமணர்களைக் கண்களால் தரிசனம் செய்ய ஆவலாக இருக்கிறது. ஆனால், இனிமேலும் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்க விரும்பவில்லை. ஆகவே, உடலை உகுத்துவிடப் போகிறேன்.' நடைபெறவிருக்கும் காரியங்களை அறிந்த மெய்ஞ்ஞானியான அவர் (முனிவர் நிசாகரர்), மேற்கண்டவாறு சொன்னார். (16)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

**ஸர்க்கம் : அறுபத்து மூன்று
சம்பாதிக்கு இறக்கை முளைத்தது!**

பேச்சில் வல்லவரான அவர், இத்தகைய சொற்களாலும் இன்னும் பல சொற்களாலும் எனக்குப் பதில் கூறி, விடையளித்துவிட்டுத் தன் குடிலுக்குள் சென்றார். (1)

நான், மலையின் அந்த வெடிப்பிலிருந்து மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து விந்தியச் சிகரத்தின் மேல் அமர்ந்து, உங்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். (2)

இவ்விதமாக, நூற்றுக்கணக்கான வருஷ காலம் கழிந்துவிட்டது. முனிவரின் சொற்களை மனதார நம்பி, தேச-காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். (3)

நிசாகரர், மகாப்ரஸ்தானம் (என்ற இறுதியாத்திரையை) ஏற்று சுவர்க்கத்தை அடைந்தார். அதுமுதல் பலவித வாத-விவாதங்களால் குழம்பியிருக்கும் என்னை, கவலை என்னும் நெருப்பு தகிக்கிறது. (4)

உத்தி₂தாம் மரணே பு₃த்தி₄ம் முநிவாக்யைர்நிவர்தயே ।
 பு₃த்தி₄ர்யா தேந மே த₃த்தா ப்ராணாநாம் ரக்ஷணாய து ॥
 ஸா மேபநயதே து₃:க₂ம் தீ₃ப்தேவாக்₃நிஸிக₂ா தம: ॥ (5)

பு₃த்த₄யதா ச மயா வீர்யம் ராவணஸ்ய து₃ராத்மந: ।
 புத்ர: ஸந்தர்ஜிதோ வாக்₃பி₄ர்ந த்ராதா மைதி₂லீ கத₂ம் ॥ (6)

தஸ்யா விலபிதம் ஸ்ருத்வா தெள ச ஸீதாவிநாக்ருதௌ ।
 ந மே த₃ஸரத₂ஸ்நேஹாத்த்ரேணோத்பாதி₃தம் ப்ரியம் ॥ (7)

தஸ்ய த்வேவம் ப்ருவாணஸ்ய ஸம்பாதேர்வாநரை: ஸஹ ।
 உத்பேததுஸ்தத₃ா பசௌ ஸமக்ஷம் வநசாரிணாம் ॥ (8)

ஸ த்₃ருஷ்ட்வா ஸ்வாம் தநும் பசௌருத்₃க₃தைரருணச்ச₂தை: ।
 ப்ரஹர்ஷமதுலம் லேபே₄ வாநராந்ஸ்சேத₃மப்₃ரவீத் ॥ (9)

ருஷேர்நிஸாகரஸ்யைவ ப்ரப₄ாவாத₃மிதாத்மந: ।
 ஆதி₃த்யரஸ்மிநி₃ர்த₃க₃தௌ பசௌ மே புநருத்தி₂தௌ ॥ (10)

யௌவநே வர்தமாநஸ்ய மமாஸீத்ய: பராக்ரம: ।
 தமேவாத்யாநுக₃ச்ச₂ாமி ப₃லம் பௌருஷமேவ ச ॥ (11)

ஸர்வத₂ா க்ரியதாம் யத்ந: ஸீதாமதி₄க₃மிஷ்யத₂ ।
 பக்ஷலாபே₄ா மமாயம் வ: ஸித்₃தி₄ப்ரத்யயகாரக: ॥ (12)

இத்யுக்த்வா ஸ ஹரீந் ஸர்வாந் ஸம்பாதி: பதகே₃ாத்தம: ।
 உத்பபாத கி₃ரே: ஸ்ருங்க₃ாஜ்ஜி₃க்ரு₃ஸ: க₂க₃மாம் க₃திம் ॥ (13)

தஸ்ய தத்₃வசநம் ஸ்ருத்வா ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்டமாநஸா: ।
 ப₃பூ₄வுர்ஹரிஸார்தூ₃லா விக்ரமாப்₄யுத₃யோந்முக₂ா: ॥ (14)

அத₂ பவநஸமாநவிக்ரமா: ப்லவக₃வரா: ப்ரதிலப்₃த₄பௌருஷா: ।
 அபி₄ஜித₃பி₄முக₂ா தி₃ஸம் யயுர்ஜநகஸுதாபரிமார்க்₃ணோந்முக₂ா: ॥ (15)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
 கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ த்ரீஷஷ்டிதம: ஸர்க்₃: ॥

சது:ஷஷ்டிதம: ஸர்க்₃:

ஸமுத்₃ரலங்க₄நமந்த்ரணம்

ஆக்₂யாதா க்₃ருத்₄ரராஜேந ஸமுத்பத்ய பலவங்க₃மா: ।
 ஸங்க₃ம்ய ப்ரீதிஸம்யுக்தா விநேது: ஸிம்ஹவிக்ரமா: ॥ (1)

உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தை, முனிவரின் சொற்கள் மாற்றி விடுகின்றன. அத்துடன், கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்புச் சுவாலை, இருளைப் போக்கடித்து விடுவதைப்போல உயிரைக் காப்பாற்றி வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற அவருடைய உபதேசமும் என்னைத் தடுத்தது. தீயவனான இராவணனின் பேராற்றல் எனக்குத் தெரியும். அதனால், மைதிலியை ஏன் காப்பாற்றவில்லை? என்று, என் மகனைக் கடிந்து கொண்டேன். (5,6)

அவளுடைய அலறலை (ஹே இராமா, ஹே லட்சுமணா என்ற கூப்பாட்டை)க் கேட்டிருக்கிறான். அவர்களிடமிருந்து (இராம-லட்சுமணர்களிடமிருந்து) சீதை பலவந்தமாக கவர்ந்து செல்லப்படுகிறாள். எனக்கு தசரதனிடம் அதிக நட்பு உண்டு. அதனால், சீதையைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்யாத என் மகனிடம் அதிருப்தி உண்டாயிற்று.” (7)

வானரர்களுடன் இவ்வாறு உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவர்கள் பார்த்து கொண்டிருக்கும்போதே, சம்பாதியின் இரண்டு இறக்கைகளும் தோன்றி வளர்ந்தன. (8)

அருணோதயம் போன்று செவ்வண்ணமாக, அப்போதுதான் புதிதாக முளைத்திருக்கும் இறக்கைகளோடு கூடிய தன் உடலைப் பார்த்து, எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியை அடைந்த அவர், வானரர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்— (9)

“அளவிலா ஆற்றலுடைய ராஜரிஷியான நிசாகரருடைய தெய்விக சக்தியால், சூரியனின் செங்கதிர்களால் எரிக்கப்பட்ட என் இறக்கைகள் மறுபடியும் முளைத்துவிட்டன. வாலிப் பருவத்தில் எனக்கிருந்த பராக்கிரமம், உடல்பலம், பேராண்மை முதலியவற்றை இப்போது திரும்பவும் அடைந்துள்ளேன். (10,11)

நீங்கள் எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் செய்யுங்கள். நிச்சயமாக சீதையைக் காண்பீர்கள். என்னுடைய இறக்கைகள் முளைத்திருக்கின்றன என்ற இந்த அதிசயச் செயலே, உங்களுக்கு வெற்றி கிடைக்கும் என்பதை சூசிப்பிக்கிறது. (முனிவர் வாக்கு, சத்தியமான வாக்கு என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.)” (12)

வானர வீரர்கள் அனைவரையும் நோக்கி இவ்வாறு கூறிவிட்டு, பறவைகளில் சிறந்த சம்பாதி, ஆகாயத்தில் பறக்கும் தன் சக்தியைப் பரிசோதித்துத் தெரிந்து கொள்வதற்காக, அந்த மலைச்சிகரத்திலிருந்து பறந்து சென்றார். அவருடைய சொற்களைக் கேட்ட, புலிநிகர் வானரர்களின் இதயங்களில் உற்சாகம் பெருகிற்று. வீரத்துடன் தொடர்ந்து முயற்சி செய்வதால் வெற்றியை அடைய முடியும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் இருந்தார்கள். (13,14)

பின்னர், வாயுதேவனைப் போன்ற ஆற்றலுடைய வானரத் தலைவர்கள், மறுபடியும் மனோதேவியத்தை அடைந்து, ஜனகருடைய புத்திரியைத் தேடுவதில் முனைப்புடையவர்களாக அபிஜித் என்ற நல்ல முகூர்த்தத்தில் புறப்பட்டுத் தென்திசை நோக்கிச் சென்றார்கள். (15)

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்

அறுபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸர்க்கம்: அறுபத்து நான்கு

சமுத்திரத்தை எப்படித் தாண்டுவது?

கமுகரசரால், மேற்கண்டவாறு சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டதும், சிங்கம் போன்ற பேராற்றல் கொண்ட வானரர்கள் மனக்களிப்படைந்து, எம்பிக் குதித்து, ஆரவாரத்துடன் சப்தமிட்டார்கள். (1)

- ஸம்பாதேர்வசநம் ஸ்ருத்வா ஹரயோ ராவணக்ஷயம் ।
ஹ்ருஷ்டா: ஸாக்ரமஜக்மு: ஸீதாத்ஸநகாங்க்ஷிண: ॥ (2)
- அபி₄க்ரம்ய து தம் தே₃ஸம் த்₃த்₃ருஸூர்₄மவிக்ரமா: ।
க்ருத்ஸநம் லோகஸ்ய மஹத: ப்ரதிபி₃ம்ப₃மிவ ஸ்தி₂தம் ॥ (3)
- த₃க்ஷிணஸ்ய ஸமுத்₃ரஸ்ய ஸமாஸாத்₃யோத்தராம் தி₃ஸம் ।
ஸந்நிவேஸம் ததஸ்சக்ரு: ஸஹிதா வாநரோத்தமா: ॥ (4)
- ஸத்த்வைர்மஹத்₃பி₄ர்விக்ருதை: க்ரீ₃த்₃பி₄ர்விவிதை₄ர்ஜலே ।
வ்யத்தாஸ்யை: ஸுமஹாகாயைரூர்மிபி₄ஸ்ச ஸமாகுலம் ॥ (5)
- ப்ரஸுப்தமிவ சாந்யத்ர க்ரீ₃ந்தமிவ சாந்யத: ।
க்வசித்பர்வதமாத்ரைஸ்ச ஜலராஸிபி₄ராவ்ருதம் ॥ (6)
- ஸங்குலம் த்₃நவேந்த்₃ரைஸ்ச பாதாலதலவாஸிபி₄: ।
ரோமஹர்ஷகரம் த்₃ருஷ்ட்வா விஷேது: கபிகுஞ்ஜரா: ॥ (7)
- ஆகாஸமிவ து₃ஷ்பாரம் ஸாக்ரம் ப்ரேக்ஷ்ய வாநரா: ।
விஷேது: ஸஹஸா ஸர்வே கத₂ம் கார்யமிதி ப்₃ருவந் ॥ (8)
- விஷண்ணாம் வாஹிநீம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸாக்ரஸ்ய நி₄க்ஷணாத் ।
ஆஸ்வாஸயாமாஸ ஹரீந் ப₄யார்தாந் ஹரிஸத்தம: ॥ (9)
- தாந் விஷாதே₃ந மஹதா விஷண்ணாந் வாநரர்ஷப₄ாந் ।
உவாச மதிமாந் காலே வாலிஸௌந்ரம்ஹாபுல: ॥ (10)
- ந விஷாதே₃ மந: கார்யம் விஷாதே₃ா தே₃ாஷவத்தம: ।
விஷாதே₃ா ஹந்தி புருஷம் ப₃ாலம் க்ருத்₃த₄ இவோரக₃: ॥ (11)
- விஷாதே₃ாயம் ப்ரஸஹதே விக்ரமே பர்யுபஸ்தி₂தே ।
தேஜஸா தஸ்ய ஹீநஸ்ய புருஷார்தே₂ா ந ஸித்₄யதி ॥ (12)
- இதி ப்₃ருவதி தஸ்மிந்ஸ்து வாலிபுத்ரே மஹாமதௌ ।
ஆதி₃த்யோஸ்தம் க₃தஸ்தத்ர ரஜநீ சாப்₄யவர்தத ॥ (13)
- தஸ்யாம் ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாமங்க₃தே₃ா வாநரை: ஸஹ ।
ஹரிவ்ருத்₃தை₄: ஸமாக்₃ம்ய புந்ம்நத்ரமமந்த்ரயத் ॥ (14)
- ஸா வாநராணாம் த்₄வஜிநீ பரிவார்யாங்க₃த₃ம் ப₃பெ₄ள ।
வாஸவம் பரிவார்யேவ மருதாம் வாஹிநீ ஸ்தி₂தா ॥ (15)
- கோந்யஸ்தாம் வாநரீம் ஸேநாம் ஸக்த: ஸ்தம்ப₄யிதும் ப₄வேத் ।
அந்யத்ர வாலிதநயாத்ந்யத்ர ச ஹநூமத: ॥ (16)

சம்பாதிப்பினுடைய பேச்சிலிருந்து இராவணனின் அழிவிற்கான குறிப்பு கிடைத்துவிட்டதால், பேரானந்தம் அடைந்த வானரர்கள், சீதாப்பிராட்டியாரின் தரிசனத்தில் ஆவலுள்ளவர்களாக சமுத்திரக் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். (2)

எல்லையற்ற ஆற்றலுடைய வானரர்கள், அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததும், பிறும்மாண்டமான இந்த உலகத்தின் பிரதிபிம்பம் போல் (உலகத்திலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களும் நிரம்பியதாக) இருப்பதைக் கண்டார்கள். (3)

வானரோத்தமர்களான அவர்கள் ஒரே கூட்டமாக தெற்குக் கடலின் வடக்குக் கரைக்கு வந்து, அங்கே தங்குவது என்று நிச்சயித்துக் கொண்டார்கள். (4)

கடல்நீரில் மிகப்பெரிய பல்வகையான, விசித்திரமான தோற்றமுடைய உயிர்ப்பிராணிகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன; வரிசையாக வரும், பேருருவம் கொண்ட அலைகள் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்தன. (5)

சில இடங்களில் சலனமில்லாமல் தூங்குவது போல் இருந்தது. வேறு சில இடங்களில் அலைகள் ஆரவாரத்துடன் விளையாடுவதைப் போல் காணப்பட்டது. சில இடங்களில் மலைபோன்று நீர்த்திரளின் எழுச்சி காணப்பட்டது. (6)

பாதாள லோகத்தில் வசிக்கும் அசுரத் தலைவர்களால், கடலின் அடிப்பாகம் கலக்கப்படுவதைப்போல் பேரிரைச்சலுடன் இருப்பதைக் கண்டார்கள். மயிர்க்கூச்சலை உண்டாக்கும் இந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்ததும், யானை நிகர் வானரர்கள் உள்ளம் சோர்ந்து, ஆகாயத்தைப் போலவே அந்தப் பெருங்கடலும் கடத்தற்கரியதாக இருப்பதைக் கண்டு, எப்படி இந்தக் காரியத்தைச் செய்யப் போகிறோம்? (சமுத்திரத்தைத் தாண்டப் போகிறோம்) என்று ஆலோசித்துப் பேசிக் கொண்டு, உடனே கவலை அடைந்தார்கள். (7,8)

பெருங்கடலின் பயங்கரத் தோற்றத்தைக் கண்டு கவலையில் மூழ்கி, பயத்தால் நடுங்கிய சேனாவீரர்களைப் பார்த்து, வானரோத்தமனான அங்கதன் தைரியமூட்டினான். (9)

அப்போது, வாலியின் மைந்தனும் புத்திமானும் மகாபலசாலியுமான அங்கதன், மிகவும் கவலையில் ஆழ்ந்து துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வானரோத்தமர்களைப் பார்த்துக் கூறினான்— (10)

“நீங்கள் மனத்தளர்ச்சியை அடையக்கூடாது. (ஏனென்றால்,) மனத்தளர்ச்சிதான் மிகப்பெரிய குற்றம். சீற்றங்கொண்ட பாம்பு, தன்னருகில் வந்த சிறுவனைக் கொத்திவிடுவதைப் போல (பாம்பின் விஷத்தினால் அவன் உயிர்போய்விடும் எனபதைப் போல), வீரபுருஷனையும் கூட மனத்தளர்ச்சி அழித்துவிடும். (11)

தன்னுடைய வீரத்தைக் காட்டி எதிர்கொள்ள வேண்டிய தருணத்தில், எவன் மனத்தளர்ச்சிக்கு ஆட்படுகிறானோ, பலம் குன்றிய அவனுக்கு வாழ்க்கையில் வெற்றி கிடைப்பதில்லை.” (12)

இவ்வாறு, புத்திமானான அங்கதன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே, சூரியன் அஸ்தமனம் ஆனான். இரவு மெல்லப் பரவத் தொடங்கியது. (13)

அந்த இரவு கழிந்ததும், வானரர்கள் சூழ நின்ற அங்கதன், வயோதிகர்களான (அனுபவம் மிக்க) வானரர்களை ஒன்று கூட்டி, மீண்டும் ஆலோசனை நடத்தினான். (14)

வானரப்படை அங்கதனைச் சூழ்ந்து கொண்டு நின்ற அந்தக் காட்சி, தேவசையம் இந்திரனைச் சூழ்ந்து நிற்பது போல சோபையுடன் விளங்கிற்று. (15)

வாலி மைந்தன் அங்கதன், வாயு மைந்தன் அனுமான் - இவ்விருவரைத் தவிர வேறு யாரால்தான் அந்த வானரப்படைமேல் ஆதிக்கம் செலுத்தமுடியும்? (16)

ததஸ்தாந் ஹரிவ்ருத்த₄ம்ஸ்ச தச்ச ஸைந்யமரிந்த₃ம: ।
அநுமாந்யாங்க₃த₃: ஸ்ரீமாந் வாக்யமர்த₂வத₃ப்₃ரவீத் ॥ (17)

க இத₃நீம் மஹாதேஜா லங்க₄யிஷ்யதி ஸாக₃ரம் ।
க: கரிஷ்யதி ஸுக்₃ரீவம் ஸத்யஸந்த₄மரிந்த₃மம் ॥ (18)

கோ வீரோ யோஜநஸுதம் லங்க₄யேச்ச ப்லவங்க₃மா: ।
இமாம்ஸ்ச யூத₂பாந் ஸர்வாந் மோக்ஷயேத்கோ மஹாப₄யாத் ॥ (19)

கஸ்ய ப்ரப₄வாத்த₃ராம்ஸ்ச புத்ராம்ஸ்சைவ க்ருஹாணி ச ।
இதோ நிவ்ருத்தா: பஸ்யேம ஸித்த₄ர்த்த₂: ஸுகி₂நோ வயம் ॥ (20)

கஸ்ய ப்ரஸாத₃ராமம் ச லக்ஷ்மணம் ச மஹாப₃லம் ।
அபி₄க₃ச்சே₂ம ஸம்ஹருஷ்டா: ஸுக்₃ரீவம் ச மஹாப₃லம் ॥ (21)

யதி₃ கஸ்சித்ஸமர்தே₂ வ: ஸாக₃ரப்லவேந ஹரி: ।
ஸ த₃த₃ர்த்விஹ ந: ஸீக்₄ரம் புண்யாமப₄யத₃க்ஷிணாம் ॥ (22)

அங்க₃த₃ஸ்ய வச: ஸ்ருத்வா ந கஸ்சித்தகிஞ்சித₃ப்₃ரவீத் ।
ஸ்திமிதேவாப₄வத்ஸர்வா தத்ர ஸா ஹரிவாஹிநீ ॥ (23)

புநரேவாங்க₃த₃: ப்ராஹ தாந் ஹரீந் ஹரிஸத்தம: ।
ஸர்வே ப₃லவதாம் ஸ்ரேஷ்ட₂ ப₄வந்தோ த்ரு₄விக்ரமா: ॥
வ்யபதே₃ஸ்யகுலே ஜாதா: பூஜிதாஸ்சாப்யபீ₄க்ஷணஸ: ॥ (24)

ந ஹி வோ க₃மநே ஸங்க₃: கத₃ாசித்கஸ்யசித்க்வசித் ।
ப்ருவத்₄வம் யஸ்ய யா ஸக்தி: ப்லவநே ப்லவக₃ர்ஷப₄: ॥ (25)

இத்யர்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதீ₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ சது:ஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

பஞ்சஷஷ்டிதம: ஸர்க₃:

ப₃லேயத்தாவிஷ்கரணம்

ததோ₃ங்க₃த₃வச: ஸ்ருத்வா ஸர்வே தே வாநரோத்தமா: ।
ஸ்வம் ஸ்வம் க₃தௌ ஸமுத்ஸாஹமாஹுஸ்தத்ர யத₂ாக்ரமம் ॥ (1)

க₃ஜோ க₃வாஷ்னா க₃வய: ஸரபே₄ க₃ந்த₄மாத₃ந: ।
மைந்த₃ஸ்ச த்விவித₃ஸ்சைவ ஸுஷேணோ ஜாம்ப₃வாநஸ்தத₂ா ॥ (2)

ஆப₃ப₄ாஷே க₃ஜஸ்தத்ர ப்லவேயம் த₃ஸயோஜநம் ।
க₃வாஷ்னா யோஜநாந்யாஹ க₃மிஷ்யாமீதி விம்ஸதிம் ॥ (3)

அப்போது, எதிரிகளை அடக்க வல்லவனும் தலைமை அதிகாரம் பெற்றவனுமான அங்கதன், முதிய வானரர்களை உரிய முறையில் கௌரவித்து, பின், படைவீரர்களைப் பார்த்து, பொருள் பொதிந்த பின்வரும் சொற்களைக் கூறினான்—

(17)

“இப்போது, அளப்பரும் ஆற்றலுடைய எவன் சமுத்திரத்தைத் தாண்டப் போகிறான்? எதிரிகளை அழிக்கவல்ல சுகீவருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றியவராக ஆகப் போகிறான்?

(18)

வானரர்களே! எந்த வீரன், நூறு யோஜனை தூரத்தைத் தாண்டப் போகிறான்? எவன், வானர வீரர்கள் எல்லோரையும் பேராபத்திலிருந்து (சுகீவனின் தண்டனையிலிருந்து) விடுவிக்கப் போகிறான்?

(19)

எவனுடைய அரும்பெரும் செயலினால், நாமெல்லோரும், காரியம் கைகூடப் பெற்றவர்களாக, நிம்மதியான மனத்துடன் இங்கிருந்து திரும்பிச் சென்று, மனைவி-மக்கள்-வீடுகளையும் காணப் போகிறோம்?

(20)

பேராற்றலுடைய இராம-லட்சுமணர்களையும், பேராற்றலுடைய சுகீவரையும், எந்த மாவீரனின் செயற்கரிய செயலால், மகிழ்ச்சி பொங்கும் மனத்தோடு சென்று பார்க்கப் போகிறோம்? உங்களில் யாரேனும் ஒரு வானரன், சமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் திறமையுடையவனாக இருந்தால், அவன் விரைவில் முன்வந்து நமக்கு உயிர்வாழ்வு அளிக்கும் ‘அஞ்சேல்’ என்ற நன்மொழியைக் கூறுவானாக.”

(21,22)

அங்கதனுடைய இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு, அங்கிருந்த எவரும் எதுவும் கூறவில்லை. அந்த வானரப்படை முழுவதும் உணர்ச்சியற்ற ஜடப்பொருளாக நின்றது.

(23)

வானரோத்தமனான அங்கதன், அந்த வானரர்களைப் பார்த்து மறுபடியும் கூறினான்— “நீங்கள் எல்லோரும் ஐயத்திற்கு இடமில்லாத, உறுதியான பராக்கிரமம் உடையவர்கள்; உடல்வலிமை பெற்றவர்களில் முதல் தரமானவர்கள்; புகழ்பெற்ற குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; பல தடவை கொண்டாடப்பட்டவர்கள்.

(24)

வானரோத்தமர்களே! பாய்ந்து செல்லும் போது உங்களில் யாருக்காவது, எங்கேயாவது, எப்போதாவது தடை ஏற்பட்டதுண்டா? (இல்லவேயில்லை, அல்லவா?) எனவே, தாண்டுவதில் யார் யாருக்கு எவ்வளவு சக்தி இருக்கிறது? என்று சொல்லுங்கள்.”

(25)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
அறுபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்தைந்து

அவரவர் சக்தியைக் கூறுவது

பின்னர், அங்கதன் சொற்களைக் கேட்ட அந்த வானரோத்தமர்கள் அனைவரும், தத்தம் சக்தியை, ஒவ்வொருவராகக் கூறத் தொடங்கினார்கள்.

(1)

கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், மைந்தன், த்விவிதன், சுஷேணன், ஜாம்பவான் (ஆகிய தலைவர்கள்) வரிசையாகக் கூறினார்கள்.

(2)

அப்போது, கஜன், “நான் பத்து யோஜனை தாண்டுவேன்” என்றான். கவாக்ஷன், “இருபது யோஜனை கடந்து செல்வேன்” என்றான்.

(3)

க₃வயோ வாநரஸ்தத்ர வாநராநஸ்தாநுவாச ஹ ।
த்ரிம்ஸதம் து க₃மிஷ்யாமி யோஜநாநாம் ப்லவங்க₃மா: ॥ (4)

ஸரப₄ஸ்தாநுவாசாத₂ வாநராந் வாநரர்ஷப₄: ।
சத்வாரிம்ஸத்₃க₃மிஷ்யாமி யோஜநாநாம் ப்லவங்க₃மா: ॥ (5)

வாநராநஸ்து மஹாதேஜா அப்₃ரவீத்₃க₃ந்த₄மாத₃ந: ।
யோஜநாநாம் க₃மிஷ்யாமி பஞ்சாஸத்து ந ஸம்ஸய: ॥ (6)

மைந்த₃ஸ்து வாநரஸ்தத்ர வாநராம்ஸ்தாநுவாச ஹ ।
யோஜநாநாம் பரம் ஷஷ்டிமஹம் ப்லவிதுமுத்ஸஹே ॥ (7)

ததஸ்தத்ர மஹாதேஜா த்₃விவித₃: ப்ரத்யப₄ாஷத ।
க₃மிஷ்யாமி ந ஸந்தே₃ஹ: ஸப்ததிம் யோஜநாந்யஹம் ॥ (8)

ஸுஷேணஸ்து ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂: ப்ரோக்தவாந் கபிஸத்தமாந் ।
அஸீதிம் யோஜநாநாம் து ப்லவேயம் ப்லவகே₃ஸ்வரா: ॥ (9)

தேஷாம் கத₂யதாம் தத்ர ஸர்வாநஸ்தாநநுமாந்ய ச ।
ததோ வ்ருத்த₄தமஸ்தேஷாம் ஜாம்ப₃வாந் ப்ரத்யப₄ாஷத ॥ (10)

பூர்வமஸ்மாகமப்யாஸீத்கஸ்சித்₃க₃திபராக்ரம: ।
தே வயம் வயஸ: பாரமநுப்ராப்தா: ஸ்ம ஸாம்ப்ரதம் ॥ (11)

கிம் து நைவம் க₃தே ஸக்யமித₃ம் கார்யமுபேக்ஷித₃ம் ।
யத₃ர்த₂ம் கபிராஜஸ்ச ராமஸ்ச க்ருதநிஸ்சயௌ ॥ (12)

ஸாம்ப்ரதம் காலபே₄தே₃ந யா க₃திஸ்தாம் நிபே₃ாத₄த ।
நவதிம் யோஜநாநாம் து க₃மிஷ்யாமி ந ஸம்ஸய: ॥ (13)

தாநஸ்து ஸர்வாந் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂ாஞ்ஜாம்ப₃வாந் புநரப்₃ரவீத் ।
ந க₂ல்வேதாவதே₃வாஸீத்₃க₃மநே மே பராக்ரம: ॥ (14)

மயா மஹாப₃லேஸ்சைவ யக்ஞே விஷ்ணு: ஸநாதந: ।
ப்ரத₃க்ஷிணீக்ருத: பூர்வம் க்ரமமாணஸ்த்ரிவிக்ரமம் ॥ (15)

ஸ இத₃நீமஹம் வ்ருத்த₄: ப்லவநே மந்த₃விக்ரம: ।
யௌவநே ச தத₃ாஸீந்மே ப₃லமப்ரதிமம் பரை: ॥ (16)

ஸம்ப்ரத்யேதாவதீம் ஸக்திம் க₃மநே தர்கயாம்யஹம் ।
நைதாவதா ச ஸம்ஸித்₃தி₂: கார்யஸ்யாஸ்ய ப₄விஷ்யதி ॥ (17)

அதே₂த்தரமுத₃ாரார்த₂மப்₃ரவீத்₃ங்க₃த₃ஸ்தத₃ா ।
அநுமாந்ய மஹாப்ராக்ஞம் ஜாம்ப₃வந்தம் மஹாகபி: ॥ (18)

அந்த நேரத்தில், வானரனான கவயன் அங்கிருந்த வானரர்களைப் பார்த்து, “வானரர்களே! நான் முப்பது யோஜனை தூரம் கடந்து செல்வேன்?” என்றான். (4)

வானர வீரனான சரபன், வானரர்களைப் பார்த்து, “வானரர்களே! நான் நாற்பது யோஜனை தூரம் செல்வேன்” என்றான். (5)

வானரர்களுள் பேராற்றல் கொண்ட கந்தமாதனன், “ஐம்பது யோஜனை தூரம் கடந்து செல்வேன் என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்றான். (6)

அப்போது வானரத் தலைவனான மைந்தன் என்பவன், அந்த வானரர்களைப் பார்த்து, “நான் ஒரே தாண்டலில் அறுபது யோஜனையைக் கடக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான். (7)

அடுத்ததாக, பேராற்றல் படைத்த த்விவிதன், “நான் எழுபது யோஜனைகளைக் கடப்பேன் என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்றான். (8)

வானரோத்தமனான சுஷேணன், அங்கிருந்த வானரர்களைப் பார்த்து, “நான் எண்பது யோஜனை தூரம் தாண்டுவேன்” என்றான். (9)

அவர்கள் எல்லோருடைய பேச்சையும் கேட்டுப் புரிந்துகொண்டு, அவர்கள் எல்லோரிலும் மூத்தவரான ஜாம்பவான் பதில் சொன்னார்— (10)

“முன்னொரு காலத்தில் எனக்கும் வெகுதூரம் தாண்டும் சக்தி இருந்தது. இப்போது, நான் வாலிப்பருவத்தைக் கடந்து வந்துவிட்டேன். (11)

இப்போதைய நிலை இப்படி இருந்தாலும் (நாம் யாரும் நூறு யோஜனை தூரம் தாண்டும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்றாலும்,) வானர மன்னரும் இராமப்பிரபுவும் எந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றியே தீருவது என்று உறுதிபூண்டார்களோ, அந்தக் காரியத்தைப் புறக்கணிக்க முடியுமா? (12)

காலம் மாறிவிட்டது. எனவே, தற்சமயம் என்னால் எவ்வளவு தூரம் தாண்டமுடியும்? என்பதைச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். இப்போது தொண்ணூறு யோஜனை தூரம் கடப்பேன் என்பதில் சந்தேகமில்லை.” (13)

வானரத் தலைவர்கள் எல்லோரையும் பார்த்து, ஜாம்பவான் மேலும் சொன்னார்— “பாய்ந்து செல்வதில் என்னுடைய சக்தி இவ்வளவாகத்தான் இருந்தது போலும் என்று எண்ண வேண்டாம். (14)

சாகவதமான பகவான் ஸ்ரீவிஷ்ணு, முன்னொரு கல்பத்தில், மகாபலியின் வேள்வியின்போது அவதாரம் செய்து, காலடியால் உலகை அளந்தபோது (மூன்று உலகங்களிலும் வியாபித்து நின்றபோது), நான் அவரை வலம் வந்திருக்கிறேன். (15)

இப்போது நான் வயோதிகன்; தாண்டுவதில் பலம் குறைந்தவன்; வாலிபப் பருவத்தில் இருந்தபோது, மற்றவர்களுக்கு இல்லாத ஈடு-இணையில்லாத பலம் எனக்கு இருந்தது. (16)

ஆனால், தற்சமயம் தாண்டுவதில் இவ்வளவு சக்திதான் எனக்கு இருப்பதாக எண்ணுகிறேன். (நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள கடலைத் தாண்டுவது என்று) நாம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் காரியத்தின் முழுமையான வெற்றி, என்னுடைய குறைந்த பலத்தினால் அடையப்பட முடியாது.” (17)

பேரறிவு படைத்த பெருவானரனான அங்கதன், ஜாம்பவானைப் புகழ்ந்து பேசிவிட்டு, தன் நிலைக்குத் தகுந்த உயர்தரமான பதிலைக் கூறினான்— (18)

அஹமேதத்₃க₃மிஷ்யாமி யோஜநாநாம் ஸதம் மஹத் ।
நிவர்தநே து மே ஸக்தி: ஸ்யாந்ந வேதி ந நிஸ்சிதா ॥ (19)

தழுவாச ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂ம் ஜாம்பவாந் வாக்யகோவித₃: ।
க்ஞாயதே க₃மநே ஸக்திஸ்தவ ஹர்ய்ருஷஸத்தம் ॥ (20)

காமம் ஸதம் ஸஹஸ்ரம் வா ந ஹ்யேஷ விதி₄ருச்யதே ।
யோஜநாநாம் ப₄வாஞ்ஸக்தோ க₃ந்தும் ப்ரதிநிவர்திதும் ॥ (21)

ந ஹி ப்ரேஷயிதா தாத ஸ்வாமீ ப்ரேஷ்ய: கத₂ஞ்சந ।
ப₄வதாயம் ஜந: ஸர்வ: ப்ரேஷ்ய: ப்லவக₃ஸத்தம் ॥ (22)

ப₄வாந் கலத்ரமஸ்மாகம் ஸ்வாமிப₄ாவே வ்யவஸ்தி₂த: ।
ஸ்வாமீ கலத்ரம் ஸைந்யஸ்ய க₃திரேஷா பரந்தப ॥ (23)

தஸ்மாக்கலத்ரவத்தத்ர ப்ரதிபால்ய: ஸத₃ா ப₄வாந் ।
அபிசைதஸ்ய கார்யஸ்ய ப₄வாந் மூலமரிந்த₃ம ॥ (24)

மூலமர்த₂ஸ்ய ஸம்ரக்ஷயமேஷ கார்யவித₃ாம் நய: ।
மூலே ஹி ஸதி ஸித்₄யந்தி குணா: புஷ்பப₂லோத₃யா: ॥ (25)

தத்₃ப₄வாநஸ்ய கார்யஸ்ய ஸாத₄நம் ஸத்யவிக்ரம ।
புத்₃தி₄விக்ரமஸம்பந்நோ ஹேதுரத்ர பரந்தப ॥ (26)

குருஸ்ச குருபுத்ரஸ்ச த்வம் ஹி ந: கபிஸத்தம் ।
ப₄வந்தமாஸ்ரித்ய வயம் ஸமர்த₂ா ஹ்யர்த₂ஸாத₄நே ॥ (27)

உக்தவாக்யம் மஹாப்ராக்கும் ஜாம்பவந்தம் மஹாகபி: ।
ப்ரத்யுவாசோத்தரம் வாக்யம் வாலிஸௌந்ருத₂ாங்க₃த₃: ॥ (28)

யதி₃ நாஹம் க₃மிஷ்யாமி நாந்யோ வாநரபுங்க₃வ: ।
புந: க₂ல்வித₃மஸ்மாபி₄: கார்யம் ப்ராயோபவேஸநம் ॥ (29)

ந ஹ்யக்ருத்வா ஹரிபதே: ஸந்தே₃ஸம் தஸ்ய தீ₄மத: ।
தத்ராபி க₃த்வா ப்ராணாநாம் பஸ்யாமி பரிரக்ஷணம் ॥ (30)

ஸ ஹி ப்ரஸாதே₃ சாத்யர்த₂ம் கோபே ச ஹரிஸீஸ்வர: ।
அதீத்ய தஸ்ய ஸந்தே₃ஸம் விநாஸோ க₃மநே ப₄வேத் ॥ (31)

தத்₃யத₂ா ஹ்யஸ்ய கார்யஸ்ய ந ப₄வத்யந்யத₂ா க₃தி: ।
தத்₃ப₄வாநேவ த்₃ருஷ்டார்த₂: ஸஞ்சிந்தயிதுமர்ஹதி ॥ (32)

ஸோடங்க₃தே₃ந தத₃ா வீர: ப்ரத்யுத்த: ப்லவக₃ர்ஷப₄: ।
ஜாம்பவாநுத்தரம் வாக்யம் ப்ரோவாசே₃த₃ம் ததோடங்க₃த₃ம் ॥ (33)

“மிக நீண்ட தூரமான நூறு யோஜனையை நான் தாண்டிவிடுவேன். என்றாலும், திரும்பித் தாண்டுவதற்கு என்னால் முடியுமா, முடியாதா? என்பது, இதுவரை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்ளப்படவில்லை.” (19)

பேச்சில் வல்லவரான ஜாம்பவான், வானரத்தலைவனான அவனைப் பார்த்துக் கூறினார்— “வானரர்-கரடிகள் தலைவனே! பாய்ந்து செல்வதில் உனக்குள்ள அபாரமான சக்தியைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியும். நூறாயிரம் யோஜனை தொலைவைக்கூட, நீ கடந்து செல்லவும் திரும்பி வரவும் முடியும். ஆனால், இப்போது இந்தச் சட்டம் உனக்குப் பொருந்தாது. (20,21)

குழந்தாய்! வானரோத்தமனே! ஆணையிட்டுப் பிறரை அனுப்பவேண்டியவனான தலைவன், ஒருபோதும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டவனாக (ஆணையிடப்பட்டவனாக) ஆகக்கூடாது. உன்னால், இந்தக் குடிமக்கள் எல்லோரும் ஆணையிடுவதற்குரியவர்கள். (22)

ஒரு கணவன், குடும்பத்தின் தலைவன் என்ற முறையில் இருப்பதால், தன் மனைவியைக் காப்பாற்றும் பொறுப்புடையவன்; அதுபோல, மனைவி கணவரின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டவள்; அவர் சொல்லுக்கு அடங்கி நடப்பவள். தலைவன் என்ற பொறுப்பை வகிக்கும் நீ, மனைவி போல் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவன். படைத்தலைவன், அந்தப் படைக்கு மனைவி போன்றவன் - இதுதான் உலக வழக்கம். (23)

ஆகவே, ஒரு மனைவியைப் போலவே எப்போதும் நீ காப்பாற்றப்பட வேண்டியவன். (சேனா வீரர்கள், எப்பாடுபட்டாகிலும் சேனைத் தலைவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.) அத்துடன், எதிரிகளை அடக்குபவனே! நாம் மேற்கொண்டுள்ள காரியத்திற்கு ஆணிவேர் போன்றவன், நீ. ஒரு காரியத்தின் ஆணிவேரைப் பாதுகாக்க வேண்டும். இதுவே, காரியங்களைப் பற்றி, அவற்றின் செய்முறை பற்றி அறிந்துள்ள அறிஞர்களின் கருத்து. ஏனென்றால், வேர் பிழைத்திருந்தால் தானே, எல்லாப் பயன்களும் கிடைக்கும்? (24,25)

வீண்போகாத ஆற்றலுடையவனே! எதிரிகளை மாய்ப்பவனே! நீ, இந்தக் காரியத்தின் சாதனம் - இலக்கை எட்டுவதற்கான வழி போன்றவன்; அறிவும் பெருவீரமுமுடைய நீதான், இந்தக் காரியத்தின் ஹேது - மூலகாரணன். வானரோத்தமனே! நீ எங்களுக்கு மன்னன். மன்னனின் மைந்தனும் கூட. உன்னிடம் வைத்துள்ள முழு நம்பிக்கையினாலேயே காரியத்தை வெற்றிகரமாகச் செய்யும் திறன் பெற்றிருக்கிறோம்?” (26,27)

பேரறிஞரான ஜாம்பவான் இவ்வாறு பேசி முடித்ததும், வீரவானரனும் வாலிகுமாரனுமான அங்கதன், பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்— “நானும் போகக்கூடாது; வேறு வானரர்களும் போகமாட்டார்கள் என்றால், நம்மால் செய்யக்கூடிய ஒரே காரியம், உபவாசத்திலிருந்து உயிர் துறத்தலே. மாமேதையான வானர மன்னரின் கட்டளையை நிறைவேற்றாமல், அங்கே (கிஷ்கிந்தைக்குத்) திரும்பிச் சென்றாலும், நம் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் வழியை நான் காணவில்லை. (28-30)

அந்த வானரர் (சுகீவன்), ஒருவனைப் புகழ்ந்து கௌரவிப்பதானாலும், கோபம் கொள்வதானாலும் அளவுக்கு மிஞ்சி நடப்பவர். (பரிசுகளும் ஏராளமாகக் கிடைக்கும்; தண்டனையும் கடுமையாகக் கிடைக்கும்.) அவருடைய கட்டளையை மீறிவிட்ட நாம் காலகெடு முடிந்து, (தோல்வியுடன்) அவரிடம் திரும்பிச் சென்றால் அழிவுதான் ஏற்படும். (மரணதண்டனைதான் கிடைக்கும்.) (31)

ஆகவே, (நாம் உயிருடன் செளக்கியமாக நீண்ட நாள் இருக்கவேண்டுமானால்) நாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள காரியத்தில் தோல்வி ஏற்படாதபடி ஓர் உபாயத்தை, காரிய சாதனைகளில் அனுபவம் பெற்றுள்ள தாங்கள்தான் ஆலோசித்துக் கூறவேண்டும்.” (32)

இவ்வாறு, அங்கதன் பதில் கூறியவுடன், வானரப்படையின் ரிஷபம் போன்ற ஜாம்பவான், அங்கதனுக்குப் பின்வருமாறு பதிலுரைத்தார்— (33)

அஸ்ய தே வீர கார்யஸ்ய ந கிஞ்சித்பரிஹீயதே ।
ஏஷ ஸஞ்சோத்யாம்யேநம் ய: கார்யம் ஸாத்யிஷ்யதி ॥ (34)

தத: ப்ரதீதம் ப்லவதாம் வரிஷ்ட-
மேகாந்தமாஸ்ரித்ய ஸுகே₂பவிஷ்டம் ।
ஸஞ்சோத்யாமாஸ ஹரிப்ரவீரோ
ஹரிப்ரவீரம் ஹநுமந்தமேவ ॥ (35)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ பஞ்சஷஷ்டிதம: ஸர்க்₃: ॥

ஷட்ஷஷ்டிதம: ஸர்க்₃:

ஹநுமத்₃ப₃லஸந்த₄க்ஷணம்

அநேகஸதஸாஹஸ்ரீம் விஷண்ணாம் ஹரிவாஹிநீம் ।
ஜாம்புவாந் ஸமுதீக்ஷயைவம் ஹநுமந்தமத₂ாப்ரவீத் ॥ (1)

வீர வாநரலோகஸ்ய ஸர்வஸாஸ்த்ரவிஸாரத₃ ।
தூஷ்ணீமேகாந்தமாஸ்ரித்ய ஹநுமந் கிம் நு ஜல்பஸி ॥ (2)

ஹநுமந் ஹிராஜஸ்ய ஸுக்₃ரீவஸ்ய ஸமோ ஹ்யஸி ।
ராமலக்ஷ்மணயோஸ்சாபி தேஜஸா ச ப₃லேந ச ॥ (3)

அரிஷ்டநேமிந: புத்ரோ வைநதேயோ மஹாப₃ல: ।
க₃ருத்மாநிதி விக்₂யாத உத்தம: ஸர்வபக்ஷிணாம் ॥ (4)

ப₃ஹுஸோ ஹி மயா த்₃ருஷ்ட: ஸாக்₃ரே ஸ மஹாப₃ல: ।
ப₄ஜங்க்₃ாநுத்த₄ரந் பக்ஷீ மஹாவேக்₃ோ மஹாயஸா: ॥ (5)

பக்ஷயோர்யத்₃ப₃லம் தஸ்ய தாவத்₃ப₄ஜப₃லம் தவ ।
விக்₂ரமஸ்சாபி வேக்₃ஸ்ச ந தே தேநாவஹீயதே ॥ (6)

ப₃லம் புத்₃தி₄ஸ்ச தேஜஸ்ச ஸத்த்வம் ச ஹரிபுங்க்₃வ ।
விஸிஷ்டம் ஸர்வபூ₄தேஷு கிமாத்மாநம் ந புத்₃யஸே ॥ (7)

அப்ஸராப்ஸரஸாம் ஸ்ரேஷ்ட₂ா விக்₂யாதா புஞ்ஜிகஸ்த₂லா ।
அஞ்ஜநேதி பரிக்₂யாதா பத்நீ கேஸரிணோ ஹரே: ॥ (8)

விக்₂யாதா த்ரிஷு லோகேஷு ரூபேணாப்ரதிமா பு₄வி ।
அபி₄ஸாபாத்₃பூ₄த்தாத வாநீ காமரூபிணீ ॥ (9)

“வீரனே! (கவலைப்படாதே.) உன்னுடைய இந்தக் காரியத்திற்கு, எவ்விதக் குறைவும் வராது. எவன் இந்த அரும்பணியைச் செய்துமுடிக்க வல்லவனோ, அவனை ஊக்கிவிடுகிறேன்.” (34)

வானர-கரடிக் கூட்டத்தின் தலைசிறந்த தலைவரான ஜாம்பவான், தாண்டுபவர்களில் மிகச்சிறந்தவரும் தனியாக ஓரிடத்தில் கவலையில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்தவரும் வானரர்களுள் முதன்மையானவருமான அனுமானிடம் சென்று, அவரைப் புகழ்ந்து பேசி உற்சாகப்படுத்தினார். (35)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
அறுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம்: அறுபத்தாறு அனுமானின் ஆற்றலை நினைவூட்டுவது

பின்னர், எண்ணிலடங்காத வானரப்படை செய்வதறியாது, வருத்தத்துடன் இருப்பதைப் பார்த்ததும் ஜாம்பவான், அனுமானை நோக்கிக் கூறினார்— (1)

“வானரர் உலகத்தின் தனிப்பெரும் வீரனே! எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவனே! அனுமானே! தனியாக ஓர் இடத்தில் மௌனமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாயே? ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்? (2)

அனுமானே! வானர மன்னன் சுகீர்வனுக்கு இணையான ஆற்றலுடையவன், நீ. மனோபலம், உடல்வலிமை போன்றவற்றால் இராம-லட்சுமணர்களுக்கும் (சமமானவன்.) (3)

(கேள்.) அரிஷ்டநேமி (கசியப்பப் பிரஜாபதி)யின் புதல்வர்; வினதைக்குப் பிறந்தவர்; மகாபலசாலி; புள்ளினத்தில் முதன்மையானவர்; கருடன் என்ற பெயருடன் விளங்கியவர். (4)

மகாவலிமை, மகாவேகம், பெருங்கீர்த்தி முதலியவைகளைப் பெற்ற அந்தப் பறவை (கருடன்), கடலிலிருந்து பெரிய பாம்புகளைத் தூக்கிக் கொண்டு போவதை, பல தடவைகள் நானே பார்த்திருக்கிறேன். (5)

அவருடைய இறக்கைகளின் வலிமை எவ்வளவோ, அவ்வளவு உன் தோள்வலிமை. அத்துடன், உன்னிடமுள்ள அளவு கடந்த துணிச்சலும், வேகமும் அவருடையதைக் காட்டிலும் குறைந்தவை அல்ல. (6)

வானரோத்தமனே! எல்லா உயிர்ப்பிராணிகளையும்விட மிக அதிகமான பலம், அறிவு, துணிச்சல், தைரியம் போன்றவை உன்னிடம் இருக்கின்றன. இதை, நீ ஏன் அறியவில்லை? (7)

(உன் பிறப்பைப் பற்றிச் சொல்கிறேன், கேள்.) அப்சரப் பெண்டிரில் மிக மேன்மையாக விளங்கியவள், புஞ்ஜிகஸ்தலை என்பவள். வானர இனத்தில் அஞ்ஜனை என்ற பெண்ணாகத் தோன்றி, கேசரி என்ற வானரனுக்கு மனைவியானாள். (8)

குழந்தாய்! ஒப்பில்லாப் பேரழகு படைத்த அவள், மூன்று உலகிலும் புகழ்பெற்றவள். ஒரு சாபத்தினால், விருப்பம் போல் உருவம் எடுக்கக்கூடிய வானரப் பெண்ணாகப் பூவுலகில் பிறந்தாள். (9)

துஹிதா வாநரேந்த்₃ரஸ்ய குஞ்ஜரஸ்ய மஹாத்மந: ।
கபித்வே சாருஸர்வாங்கீ₃ கதாசித்காமரூபிணீ ॥ (10)

மாநுஷம் விக்₃ரஹம் க்ருத்வா ரூபயௌவநஸாலிநீ ।
விசித்ரமால்யாப₄ரணா மஹார்ஹசௌமவாஸிநீ ॥
அசரத்பர்வதஸ்யாக்₃ரே ப்ராவ்ருட₃ம்பு₃த₃ஸந்நிபே₄ ॥ (11)

தஸ்யா வஸ்த்ரம் விஸாலாஷ்யா: பீதம் ரக்தத₃ஸம் ஸூப₄ம் ।
ஸ்தி₂தாயா: பர்வதஸ்யாக்₃ரே மாருதோஸபாஹரச்ச₂நை: ॥ (12)

ஸ த₃த₃ர்ஸ ததஸ்தஸ்யா வ்ருத்தாவுரு ஸுஸம்ஹதௌ ।
ஸ்தநௌ ச பீநௌ ஸஹிதௌ ஸுஜாதம் சாரு சாநநம் ॥ (13)

தாம் விஸாலாயதஸ்ரோணீம் தநுமத்₄யாம் யஸஸ்விநீம் ।
த்₃ருஷ்ட்வைவ ஸூப₄ஸர்வாங்கீ₃ம் பவந: காமமோஹித: ॥ (14)

ஸ தாம் பு₄ஜாப₄யாம் தீ₃ர்க₄ப₄யாம் பர்யஷ்வஜத மாருத: ।
மந்மத₂விஷ்டஸர்வாங்கே₃ க₃தாத்மா தாமநிந்தி₃தாம் ॥ (15)

ஸா து தத்ரைவ ஸம்ப₄ராந்தா ஸுவ்ருத்தா வாக்யமப்₃ரவீத் ।
ஏகபத்நீவ்ரதமித₃ம் கோ நாஸயிதுமிச்ச₂தி ॥ (16)

அஞ்ஜநாயா வச: ஸ்ருத்வா மாருத: ப்ரத்யப₄ஷத ।
ந த்வாம் ஹிம்ஸாமி ஸுஸ்ரோணி மா பூ₄த்தே ஸூப₄கே₃ ப₄யம் ॥ (17)

மாருதோஸ்மி க₃தோ யத்த்வாம் பரிஷ்வஜ்ய யஸஸ்விநீம் ।
வீர்யவாந் பு₃த்₃தி₄ஸம்பந்நஸ்தவ புத்ரோ ப₄விஷ்யதி ॥ (18)

மஹாஸத்த்வோ மஹாதேஜா மஹாப₃லபராக்ரம: ।
லங்க₄நே ப்லவநே சைவ ப₄விஷ்யதி மயா ஸம: ॥ (19)

ஏவமுக்தா ததஸ்துஷ்டா ஜநநீ தே மஹாகபே ।
குஹாயாம் த்வாம் மஹாப₃ஹோ ப்ரஜக்ஞே ப்லவக₃ர்ஷப₄ம் ॥ (20)

அப₄யுத்தி₂தம் தத: ஸூர்யம் ப₃ாலோ த்₃ருஷ்ட்வா மஹாவநே ।
ப₂லம் சேதி ஜிக்₄ருக்ஷஸ்த்வமுத்ப்லுத்யாப₄யுத்₃க₃தோ தி₃வம் ॥ (21)

ஸதாநி த்ரீணி க₃த்வாத₂ யோஜநாநாம் மஹாகபே ।
தேஜஸா தஸ்ய நித்ரா₄தோ ந விஷாத₃ம் க₃தஸ்தத: ॥ (22)

தாவதூபததஸ்தூர்ணமந்தரிக்ஷம் மஹாகபே ।
க்ஷிப்தமிந்த்₃ரேண தே வஜ்ரம் க்ரோத₄விஷ்டேந தீ₄மதா ॥ (23)

தத₃ா ஸைலாக்₃ரஸிக₂ரே வாமோ ஹநுரப₄ஜ்யத ।
ததோ ஹி நாமதே₄யம் தே ஹநுமாநிதி கீர்த்யதே ॥ (24)

பெருமனம் கொண்ட வானர மன்னன் குஞ்ஜரனுடைய பெண்ணாகப் பிறந்த அவள், வானர இனத்தில் பிறந்திருந்தாலும், அழகு நிறைந்த அங்கங்களோடு விளங்கினாள். இஷ்டம் போல் உருவம் ஏற்கக்கூடிய அவள், ஒரு சமயம் வடிவழகு-வயதழகு இரண்டையும் ஒருங்கே பெற்று, மனங்கவர் மாலைகள் அணிகலன்கள் பூண்டு, மிக நேர்த்தியான பட்டாடை உடுத்திக் கொண்டு, கார்மேகம் போன்ற ஒரு மலையின் உச்சியில் நடந்து கொண்டிருந்தாள். (10,11)

மலைச்சிகரத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்த அந்தத் தடங்கண்ணாளின், சிவப்புக்கரை போட்ட பொன்வண்ண ஆடையை, அவள் அறியாவண்ணம், வாயுதேவன் பற்றியிழுத்து விழச்செய்தார். (12)

அந்தச் சமயத்தில், அவளுடைய உருண்டு திரண்ட தொடைகளையும், பருத்தும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி அழகாக விளங்கும் மார்பகங்களையும், மனங்கவரும் அழகுடன் கூடிய அவளுடைய முகத்தையும் அவர் பார்த்தார். (13)

அகன்று நிமிர்ந்த பின்பக்கங்களையும், மெல்லிய இடையையும், நிகரில்லாத அழகையும், குறையேதுமில்லாத எல்லா அங்கங்களையுமுடைய அவளைப் பார்த்ததும் வாயுதேவன் காமவசப்பட்டார். (14)

அந்த வாயுதேவனின் எல்லா அங்கங்களிலும் மன்மதன் புகுந்து கொண்டான். அதனால், வாயு தன் சுயபுத்தியை இழந்து, தன் இரு நீண்ட கைகளாலும் தூயவளான அவளை, மார்புறக் கட்டித் தழுவித் கொண்டார். (15)

நல்லொழுக்கமுடைய அவள் (அஞ்ஜனை), உடனே மனம் பதறி, 'என்னுடைய கற்புநிலையைக் கெடுக்க விரும்புவன் யார்?' என்ற கடுஞ்சொல்லைக் கூறினாள். (16)

அஞ்ஜனையின் சொற்களைக் கேட்ட வாயுதேவன் பதில் கூறினார்— 'நல்லிடையாளே! தெய்வாம்சம் பொருந்தியவளே! நான், உன்னைக் கெடுக்க மாட்டேன். நீ பயப்பட வேண்டாம். நான் வாயுதேவன்; போற்றத்தக்க பேரழகு படைத்த உன்னை, மனப்பூர்வமாக விரும்பிக் கட்டியணைத்தேன். (அவ்வளவுதான். இதன் விளைவாக,) வீரமும் அறிவும் ஒருங்கே நிரம்பப் பெற்ற புதல்வன் உனக்குப் பிறக்கப் போகிறான். (17,18)

அவன் மிகவும் தைரியம் உடையவனாகவும், தேஜஸ் மிக்கவனாகவும், அளவுகடந்த பல-பராக்கிரமம் உடையவனாகவும் இருப்பான். மேலும், பறப்பதிலும் பாய்ந்து தாண்டுவதிலும் எனக்கு நிகராக இருப்பான்.' (19)

(ஜாம்பவான், அனுமானைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்—) தோள்வலி மிக்கவனே! பெருவானரனே! (வாயு) இவ்வாறு கூறியதும் மனம் தெளிந்த உன் தாய், ஒரு மலைக்குகையில் உன்னைப் பெற்றெடுத்தாள். (20)

அந்தப் பெருங்காட்டுப் பகுதியில், சின்னஞ்சிறு குழந்தையான நீ, (கீழ்வானில்) உதயமாகிக் கொண்டிருந்த செங்கதிரோனைக் கண்டு, 'அது ஒரு பழம்' என்று எண்ணி, அதைப் பறிக்க விரும்பி, உயரக் குதித்து, வானத்தை நோக்கிப் போனாய் (தாவிச் சென்றாய்). (21)

பெருமைமிகு வானரனே! ஆகாயத்தில் முந்நூறு யோஜனை உயரத்தை அடைந்தபோது, சூரியனின் கதிர்களால் தாக்கப்பட்டும், நீ மனம் தளரவில்லை. (22)

மதிப்புமிக்க வானரனே! நீ வானத்தில் வேகமாகச் சென்று, சூரியனை நெருங்கிவிட்ட உன்மேல், அளவிடமுடியாத உன் ஆற்றலைத் தெரிந்துகொண்ட இந்திரன், (இவனால் தனக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ? என்ற குழப்பத்தால்) கோபத்துடன் வஜ்ராயுதத்தை வீசினான். (23)

(அதனால், அடிபட்டுக் கீழே விழுந்தாய்.) விழும்போது மலையுச்சியில் பட்டு, உன் இடது கன்னம் (ஹனு) பிளந்து போய்விட்டது. அதிலிருந்து உன் பெயர் 'ஹனுமான்' என்று பழக்கத்தில் வந்தது. (24)

ததஸ்த்வாம் நிறுதம் த்ருஷ்ட்வா வாயுக்யந்தவஹ: ஸ்வயம் ।
த்ரைலோக்யே ப்ருஸஸங்க்ருத்தே ந வவௌ வை ப்ரபஞ்ஜந: ॥ (25)

ஸம்ப்ராந்தாஸ்ச ஸுரா: ஸர்வே த்ரைலோக்யே ச்ஷோபிதே ஸதி ।
ப்ரஸாத்யந்தி ஸங்க்ருத்தம் மாருதம் புவநேஸ்வரா: ॥ (26)

ப்ரஸாதிதே ச பவநே ப்ரஹ்மா துப்யம் வரம் த்தெள ।
அஸஸ்த்ரவத்யதாம் தாத ஸமரே ஸத்யவிக்ரம ॥ (27)

வஜ்ரஸ்ய ச நிபாதேந விருஜம் த்வாம் ஸமீக்ஷ்ய ச ।
ஸஹஸ்ரநேத்ர: ப்ரீதாத்மா த்தெள தே வரமுத்தமம் ॥
ஸ்வச்சந்த்யுதஸ்ச மரணம் தே பூயாதிதி வை ப்ரபே ॥ (28)

ஸ த்வம் கேஸரிண: புத்ர: ச்ஷேத்ரஜோ பீமவிக்ரம: ।
மாருதஸ்யௌரஸ: புத்ரஸ்தேஜஸா சாபி தத்ஸம: ॥ (29)

ஈத்ருஸ்ய ச தே தாத வர்ணயாம: கதம் பூலம் ।
கார்யம் சாலோகஸாமாந்யம் கர்தும் ஸக்தஸ்த்வமேவ ஹி ॥ (30)

புவாஞ்ஜீவாதவேஸ்மாகமஞ்ஜநாக்யுர்புஸம்புவ ।
த்வம் ஹி வாயுஸுதோ வத்ஸ ப்லவநே சாபி தத்ஸம: ॥ (31)

வயமத்ய க்யுதப்ராணா புவாந்நஸ்த்ராது ஸாம்ப்ரதம் ।
த்யக்ஷயவிக்ரமஸம்பந்ந: பக்ஷிராஜ இவாபர: ॥ (32)

த்ரிவிக்ரமே மயா தாத ஸஸைலவநகாநநா ।
த்ரி:ஸப்தக்ருத்வ: ப்ருதிவீ பரிக்ராந்தா ப்ரத்யக்ஷிணம் ॥ (33)

ததா சௌஷத்யோஸ்மாபி: ஸஞ்சிதா தேவஸாஸநாத் ।
நிஷ்பந்நமம்ருதம் யாபிஸ்தத்யாஸீந்நோ மஹத்பூலம் ॥ (34)

ஸ இத்யாநீமஹம் வ்ருத்த: பரிஹீநபராக்ரம: ।
ஸாம்ப்ரதம் காலமஸ்மாகம் புவாந் ஸர்வகுணாந்வித: ॥ (35)

தத்வியஜ்ஞரூம்புஸ்வ விக்ராந்த: ப்லவதாமுத்தமோ ஹ்யஸி ।
த்வத்வீர்யம் த்ரஷ்டுகாமேயம் ஸர்வவாநரவாஹிநீ ॥ (36)

உத்திஷ்ட ஹரிஸார்தூல லங்க்யஸ்வ மஹார்ணவம் ।
பரா ஹி ஸர்வபூதாநாம் ஹநுமந் யா க்யுதிஸ்தவ ॥ (37)

விஷண்ணா ஹரய: ஸர்வே ஹநுமந் கிமுபேக்ஷஸே ।
விக்ரமஸ்வ மஹாவேக்ஷா விஷ்ணுஸ்த்ரீந் விக்ரமாநிவ ॥ (38)

நீ அடிபட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்து, மணம் சுமக்கும் வாயுதேவன் மிகவும் கோபம் கொண்டார். வேகமாகச் சுழன்று வீசும் அவர், மூவுலகிலும் சஞ்சரிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார். மூவுலகங்களும் காற்றில்லாததால் மூச்சுமுட்டித் திணறின. மனக்கலக்கமடைந்த தேவர்களும் லோகபாலகர்களும் மிகவும் கோபத்துடனிருந்த வாயுவை வேண்டிக் கொண்டார்கள். (25,26)

வீண்போகாத பராக்கிரமம் உடையவனே! அன்பனே! வாயுதேவன் மனமிரங்கியதும், 'யுத்தத்தில், எந்த ஆயுதத்தாலும் உனக்கு மரணம் ஏற்படாது' என்ற வரத்தை பிரும்மா உனக்குக் கொடுத்தார். (27)

பெருந்தலைவனே! வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டும் மனங்கலங்காத உன்னைப் பார்த்து, எள்ளங்களித்த இந்திரன், 'நீ விரும்பியபோது உனக்கு மரணம் ஏற்படக்கடவது' என்ற மாபெரும் வரத்தை அளித்தான். (நீயாக விரும்பினாலொழிய, யாராலும் உன் உயிரைப் பறிக்க முடியாது - என்பது கருத்து.) (28)

அளவிடமுடியாத பராக்கிரமத்தையுடைய நீ, கேசரியின் மனைவி பெற்றெடுத்த பிள்ளை; வாயுதேவனின் சொந்தப் புதல்வன்; பராக்கிரமத்தாலும் அவருக்கு நிகரானவன். செல்வமே! இவ்வளவுக்கு மேலும் சிறப்புமிக்க உன்னுடைய ஆற்றலை, நாங்கள் எவ்வாறு வர்ணிக்க முடியும்? உலக மக்களில் எவராலும் செய்யமுடியாத பெருஞ்செயலைச் செய்யும் ஆற்றல் உன்னிடம்தான் இருக்கிறது. (29,30)

அஞ்ஜனை வயிற்றில் பிறந்தவனே! நீதான் எங்களுக்கு உயிர் கொடுக்கக் கூடியவன்; குழந்தாய்! நீ காற்றின் மைந்தன்; பாய்ந்து தாண்டுவதிலும் அவருக்கு நிகரானவன். (31)

இப்போது, நாங்கள் உயிர் இழந்தவர்களைப் போல் இருக்கிறோம். இப்போது, நீ எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். சாமர்த்தியமும் பராக்கிரமமும் நிறைந்த நீ, இன்னொரு கருடனைப் போன்றவன். (32)

அருமைக் குழந்தாய்! மகாவிஷ்ணு, திரிவிக்கிரமராக அவதாரம் செய்தபோது, மலை-சோலை-காடுகள் நிறைந்த இந்தப் பூமண்டலத்தை இருபத்தியோரு தடவை, நான் காலால் நடந்து வலம் வந்தேன். (33)

அதுபோலவே, தேவாசுரர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, தேவதைகளின் உத்தரவுப்படி, நாம் ஆங்காங்கே சென்று மூலிகைகளைக் கொண்டு வந்தோம். அவைகளைப் பாற்கடலில் போட்டுக் கடைந்து அமிர்தம் எடுத்தார்கள். அந்தக் காலகட்டத்தில் நமக்கு அளப்பரிய பலம் இருந்தது. (34)

(அவ்வளவு சக்தி பெற்றிருந்த) நான், இப்போது வயோதிகம் அடைந்துவிட்டேன்; என் சக்திகளும் குறைந்து போய்விட்டன. தற்சமயம், நம் எல்லோரிலும், நீ ஒருவன்தான் எல்லா சக்திகளையும் பெற்றவன். வானரர்களுள் உத்தமன், நீ; மகாகுரன். இந்த வானரப்படை, உன் வீரத்தைக் காண விரும்புகிறது. எனவே, உன் வீரத்தைக் காட்டு. (கடலைத் தாண்டுவது என்ற முடிவுக்கு வா.) (35,36)

புலி நிகர் வானரனே! உடனே எழுவாய்; பெருங்கடலைத் தாண்டுவாய். அனுமானே! மற்ற எல்லாப் பிராணிகளைக் காட்டிலும், பாய்ந்து தாவிச் செல்லும் சக்தி, உன்னிடம் அதிகமாக இருக்கிறது. (37)

எல்லா வானரர்களும் கவலையோடு இருக்கிறார்கள். அனுமானே! ஏன் இப்படிப் பராமுகமாக இருக்கிறாய்? பேராற்றல் படைத்த பகவான் மகாவிஷ்ணு, மூன்றே அடிகளால் மூவுலகையும் அளந்தது போல, நீயும் உடலை வளர்த்துக் கொண்டு உன் சக்தியைக் காட்டு." (38)

ததஸ்து வை ஜாம்பவதா ப்ரசோதித:

ப்ரதீதவேக₃: பவநாத்மஜ: கபி: ।

ப்ரஹர்ஷயம்ஸ்தாம் ஹரிவீரவாஹிநீம்

சகார ரூபம் மஹத₃ாத்மநஸ்தத₃ா ॥

(39)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே

கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஷட்ஷஷ்டிதம: ஸர்க₃: ॥

ஸப்தஷஷ்டிதம: ஸர்க₃:

லங்க₄நாவஷ்டம்ப₄:

ஸம்ஸ்தூயமானோ ஹநுமாந் வ்யவர்த₄த மஹாப₃ல: ।

ஸமாவித்₄ய ச லாங்க₃லம் ஹர்ஷாச்ச ப₃லமேயிவாந் ॥

(1)

தஸ்ய ஸம்ஸ்தூயமாநஸ்ய வ்ருத்₃தை₄ர்வாநரபுங்க₃வை: ।

தேஜஸாபூர்யமாணஸ்ய ரூபமாஸ்தீ₃நுத்தமம் ॥

(2)

யத₂ா விஜ்₂ரும்ப₄தே ஸிம்ஹோ விவ்ருத்₃தே₄ கி₃ரிக₃ஹ்வரே ।

மாருதஸ்யௌரஸ: புத்ரஸ்தத₂ா ஸம்ப்ரதி ஜ்₂ரும்ப₄தே ॥

(3)

தம் த்₃ருஷ்ட்வா ஜ்₂ரும்ப₄மாணம் தே க்ரமிதும் ஸதயோஜநம் ।

வீர்யேணாபூர்யமாணம் ச ஸஹஸா வாநரோத்தமா: ॥

(4)

ஸஹஸா ஸோகமுத்ஸ்ருஜ்ய ப்ரஹர்ஷேண ஸமந்விதா: ।

விநேது₃ஸ்துஷ்டுவுஸ்சாபி ஹநுமந்தம் மஹாப₃லம் ॥

(5)

ப்ரஹ்ருஷ்டா விஸ்மிதாஸ்சைவ வீக்ஷந்தே ஸ்ம ஸமந்தத: ।

த்ரிவிக்ரமக்ருதோத்ஸாஹம் நாராயணமிவ ப்ரஜா: ॥

(6)

அஸோப₄த முக₂ம் தஸ்ய ஜ்₂ரும்ப₄மாணஸ்ய தீ₄மத: ।

அம்பு₃ரீஷமிவாதீ₃ப்தம் வித்₄ாம இவ பாவக: ॥

(7)

ஹரீணாமுத்தி₂தோ மத்₄யாத்ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டதநாருஹ: ।

அபி₄வாத்₃ய ஹரீந் வ்ருத்₃த₄ாந் ஹநுமாநித₃மப்₃ரவீத் ॥

(8)

அருஜத்பர்வதாக்₃ராணி ஹுதாஸநஸகே₂நில: ।

ப₃லவாநப்ரமேயஸ்ச வாயுராகாஸகே₃சர: ॥

(9)

தஸ்யாஹம் ஸீக்₄ரவேக₃ஸ்ய ஸீக்₄ரக₃ஸ்ய மஹாத்மந: ।

மாருதஸ்யௌரஸ: புத்ர: ப்லவநே நாஸ்தி மத்ஸம: ॥

(10)

உத்ஸஹேய ஹி விஸ்தீர்ணமாலிகுந்தமிவாம்பு₃ரம் ।

மேரும் கி₃ரிமஸங்கே₃ந பரிசுத்தும் ஸஹஸ்ரஸ: ॥

(11)

ஜாம்பவானால் இவ்வாறு உற்சாகப்படுத்தி தூண்டிவிடப்பட்டவரும், வாயு குமாரரும், அனைவராலும் அறியப்பட்ட மகாவேகத்தை உடையவருமான அந்த வானரர் (அனுமான்), வீரம் மிகுந்த வானரப்படையினருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும்வண்ணம், அப்போதே தன் உருவத்தை மிகப்பெரியதாகச் செய்து கொண்டார். (39)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

ஸர்க்கம் : அறுபத்தேழு

அனுமான் மலையில் ஏறினார்!

பேராற்றல் கொண்ட அனுமான், மேற்சொன்னவாறு உற்சாகப்படுத்தப்பட்டதும், மகிழ்ச்சியடைந்து வாலைச் சுழற்றித் தரையில் அடித்தார். அதனால், தன் முழு ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியதுடன், அதை வளர்த்துக் கொள்ளவும் செய்தார். (1)

எல்லா வானரப் பெரியோர்களாலும் மிகவும் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட அவர், அளவற்ற ஆற்றலினால் நிரம்பியவராய், மகாமேன்மையான உருவத்தை ஏற்றார். (2)

உற்சாகம் கொண்ட சிங்கம், மலைக்குகையில், (உடலைச் சிலிர்த்து அடங்கிக் கிடக்கும்) தன் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்வதைப் போல, வாயுவின் புதல்வர் (அனுமான்) இப்போது தன் பராக்கிரமத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். (3)

நூறு யோஜனை தூரத்தைத் தாண்டுவதற்காக, நொடிப்பொழுதில் தன் ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொண்டு, வீரம் தளும்பி நிற்கும் அவரைப் பார்த்த வானரோத்தமர்கள், அந்தக் கணமே சோகத்தைத் துறந்து, மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்தவர்களாய் பெரும் சப்தமிட்டார்கள். மகாபலம் பொருந்திய அனுமானைக் கொண்டாடினார்கள். (4,5)

மூன்று அடிகளால் உலகத்தை அளக்க முற்பட்ட நாராயணனை (த்ரிவிக்ரமனை) அடியார்கள் கண்டு பேரானந்தம் அடைந்ததைப் போல, பெருமகிழ்ச்சியும் திகைப்பும் கொண்ட வானரர்கள், நாற்றிசையிலிருந்தும் அனுமானைப் பார்த்தார்கள். (6)

மகாமேதாவியான அவர் வளர்ந்தபோது, அவருடைய முகம், பழுக்கக் காய்ந்த வாணலி போலும், புகையில்லாமல் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னிபோலும் செவ்வண்ணத்துடன் விளங்கிற்று. (7)

அவர், வானரர் கூட்டத்திலிருந்து எழுந்து நின்றார். மெய்யில் புளகாங்கிதம் ஏற்பட்டது. வயோதிக வானரர்களை வணங்கிவிட்டு, அனுமான் பின்வருமாறு கூறினார்— (8)

“அக்னியின் நண்பரான வாயுதேவன், அநிலன் என்றும் பெயர் பெற்றவர்; மிகவும் பலசாலி; உவமை இல்லாத தனிப் பெரும் சக்தி; ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் அவர் மலைச்சிகரங்களையும் உடைத்தெறிபவர். (9)

நான், விரைந்து செல்லும் ஆற்றலுடைய, மிக்க வேகமுடைய மகாத்மா வாயுவின் சொந்தப் புதல்வன். (அவருடைய ஆற்றல் என்னிடமும் இருப்பதில் என்ன ஆச்சரியம்?) பாய்ந்து தாவுதலில் எனக்குச் சமமானவனே இல்லை. (10)

மிக விசாலமாக, ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் மேருமலையை, இடையில் ஓய்வு எடுக்காமலேயே, ஆயிரக்கணக்கான தடவைகள் என்னால் சுற்றிவர முடியும். (11)

புஹுவேக₃ப்ரணுந்நேந ஸாக₃ரேணாஹமுத்ஸஹே ।
ஸமாப்லாவயிதும் லோகம் ஸபர்வதநதீ₃ஹ்ரத₃ம் ॥ (12)

மமோருஜங்க₄வேகே₃ந ப₄விஷ்யதி ஸமுத்தி₂த: ।
ஸமுச்ச₂ரிதமஹாக்₃ராஹ: ஸமுத்₃ரோ வருணாலய: ॥ (13)

பந்நக₃ாஸநமாகாஸே பதந்தம் பக்ஷிஸேவிதே ।
வைநதேயமஹம் ஸக்த: பரிக்₃ந்தும் ஸஹஸ்ரஸ: ॥ (14)

உத₃யாத்ப்ரஸ்தி₂தம் வாபி ஜ்வலந்தம் ரஸ்மிமாலிநம் ।
அநஸ்தமிதமாதி₃த்யமபி₄க₃ந்தும் ஸமுத்ஸஹே ॥ (15)

ததோ பூ₄மிமஸம்ஸ்ப்ருஸ்ய புநராக்₃ந்துமுத்ஸஹே ।
ப்ரவேகே₃நைவ மஹதா பீ₄மேந ப்லவக₃ர்ஷப₄: ॥ (16)

உத்ஸஹேயமதிக்ரந்தும் ஸர்வாநாகாஸகே₃சராந் ।
ஸாக்₃ரம் சேஷாப₄யிஷ்யாமி த்₃ரயிஷ்யாமி மேதி₃நீம் ॥ (17)

பர்வதாந் கம்பயிஷ்யாமி ப்லவமாந: ப்லவங்குமா: ।
ஹரிஷ்யாம்யூருவேகே₃ந ப்லவமாநோ மஹார்ணவம் ॥ (18)

லதாநாம் விவித₄ம் புஷ்பம் பாத₃பாநாம் ச ஸர்வஸ: ।
அநுயாஸ்யதி மாமத்₃ய ப்லவமாநம் விஹாயஸா ॥ (19)

ப₄விஷ்யதி ஹி மே பந்த₂: ஸ்வாதே: பந்த₂ இவாம்பு₃ரே ।
சரந்தம் கே₄ரமாகாஸமுத்பதிஷ்யந்தமேவ வா ॥
த்₃ரக்ஷயந்தி நிபதந்தம் ச ஸர்வபூ₄தாநி வாநரா: ॥ (20)

மஹாமேக₄ப்ரதீகாஸம் மாம் ச த்₃ரக்ஷயத்₂ வாநரா: ।
தி₃வமாவ்ருத்ய க₃ச்ச₂ந்தம் க்₃ரஸமாநமிவாம்பு₃ரம் ॥ (21)

வித₄மிஷ்யாமி ஜீமூதாந் கம்பயிஷ்யாமி பர்வதாந் ।
ஸாக்₃ரம் சேஷாப₄யிஷ்யாமி ப்லவமாந: ஸமாஹித: ॥ (22)

வைநதேயஸ்ய ஸா ஸக்திர்மம யா மாருதஸ்ய வா । (23)

ருதே ஸுப்ரணராஜாநம் மாருதம் வா மஹாஜவம் ।
ந தத்₃பூ₂தம் ப்ரபஸ்யாமி யந்மாம் ப்லுதமநுவ்ரஜேத் ॥ (24)

நிமேஷாந்தரமாத்ரேண நிராலம்பு₃நமம்பு₃ரம் ।
ஸஹஸா நிபதிஷ்யாமி க₄நாத்₃வித்₃யுதி₃வோத்தி₂தா ॥ (25)

ப₄விஷ்யதி ஹி மே ரூபம் ப்லவமாநஸ்ய ஸாக்₃ரே ।
விஷ்ணோர்விக்ரமமாணஸ்ய புரா த்₃நீந் விக்ரமாநிவ ॥ (26)

என்னுடைய புலங்களின் வேகத்தினால், சமுத்திரத்தின் தண்ணீரை மேலெழச் செய்து, மலை-ஆறு-மடுக்கள் நிறைந்த இவ்வுலகத்தை நீரில் முழுகச் செய்வேன். (12)

வருணனின் இருப்பிடமான சமுத்திரத்தின் நீர் முழுவதும், என்னுடைய தொடைகள் மற்றும் முழங்கால்களின் வேகத்தால் வெளியேற்றப்பட்டு, பெரிய சுறாமீன்கள் மேலே வந்துவிடும். (13)

பறவைகள் பறந்து செல்லும் ஆகாயத்தில், சர்ப்பங்களை உணவாகக் கொள்ளும் கருடன் பறக்கும்போது, அவரை ஆயிரம் தடவை சுற்றிவர என்னால் முடியும். (14)

உதயகிரியிலிருந்து (அருணோதய காலத்தில்) செங்கதிர்களுையே மாலையாகக் கொண்டு சுட்டெரிக்கும் சூரியனை, அவர் மேற்றிசையில் மறையும்வரை, கூடவே தொடர்ந்து செல்ல என்னால் முடியும். (15)

வானர வீரர்களே! பின்னர் அங்கிருந்து பூமிவரை திரும்பி வந்து, ஆனால், பூமியைத் தொடாமல் (இளைப்பாறாமல்) மீண்டும் அவரிடமே சிந்தனைக்கெட்டாத மிகுந்த வேகத்துடன் செல்ல வல்லேன். (16)

ஆகாய மண்டலத்திலுள்ள கோள்கள்-தாரகைகளையும் தாண்டி மேலே மேலே செல்லும் உற்சாகத்துடன் இருக்கிறேன். பெருங்கடலைக்கூட என்னால் வற்றச் செய்யமுடியும்; தரையையும் பிளந்து விடுவேன். (17)

வானரர்களே! நான் பாய்ந்து செல்லும்போதே மலைகளை உலுக்குவேன்; பாய்ந்து செல்லும்போதே என் தொடைகளின் வேகத்தால் மாபெருங்கடலையும் பற்றியிழுத்து விடுவேன். இப்போது, நான் ஆகாயமார்க்கத்தில் பாய்ந்து செல்லத் தொடங்கும்போது, கொடிகள்-மரங்களின் பலவகையான எல்லா மலர்களும், என்னைப் பின்தொடர்ந்து வரப்போகின்றன. (18,19)

ஆகாயத்தில் சுவாதி நட்சத்திரத்தின் வழியைப் போல், நான் போகும் வழி ஒளியுடன் திகழும். வானரர்களே! நான் இங்கிருந்து எம்பித் தாவி, பயங்கரமான ஆகாயத்தில் மிதந்து செல்வதையும், பின்னர், அக்கரையில் குதிப்பதையும் எல்லா ஜீவப்பிராணிகளும் பார்க்கப் போகின்றன. (20)

வானரர்களே! பெரிய மேகத்தைப் போல் தோற்றமளிக்கும் நான், விண்மண்டலத்தை மூடிக்கொண்டும், வானத்தையே விழுங்கிவிடுபவன் போன்றும் செல்வதைப் பார்க்கப் போகிறீர்கள். (21)

ஒரே நோக்கத்துடன் பாய்ந்து செல்லும் நான், மேகங்களைச் சிதறடிப்பேன்; மலைகளை உலுக்குவேன்; பெருங்கடலை வற்றச் செய்வேன். (22)

கருடனுக்கும் வாயுதேவனுக்கும் உள்ள ஆற்றல் எனக்கும் உண்டு. (23)

புள்ளரசன் கருடன், பேராற்றல் படைத்த வாயு - இவ்விருவரைத் தவிர, ஆகாயத்தில் வேகமாகப் பறந்து செல்லும் என்னைப் பின்தொடரக் கூடிய வேறு ஒரு பிராணியையும் நான் காண்கிலேன். (24)

மேகத்தினிடையே தோன்றும் மின்னொளியைப் போல, ஒரு நிமிட நேரத்திற்குள்ளாகவே, பிடிப்பு ஏதும் இல்லாத ஆகாய மண்டலத்தில் நான் பாய்ந்து விடுவேன். (25)

மூன்று காலடி வைப்புகளால் உலகத்தை அளக்க வாமனர் எந்த உருவத்தை எடுத்தாரோ, அதே போன்று சமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் சமயத்தில், என் பேருருவம் வெளிப்படப் போகிறது! (26)

புத்த்யா சாஹம் ப்ரபஸ்யாமி மநஸ்சேஷ்டா ச மே ததா ।
அஹம் த்ரக்ஷ்யாமி வைதேஹீம் ப்ரமோத்யத்வம் ப்லவங்குமா: ॥ (27)

மாருதஸ்ய ஸமோ வேகே க்ருடஸ்ய ஸமோ ஜவே ।
அயுதம் யோஜநாநாம் து க்மிஷ்யாமீதி மே மதி: ॥ (28)

வாஸவஸ்ய ஸவஜ்ரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ வா ஸ்வயம்புவ: ।
விக்ரமய ஸஹஸா ஹஸ்தாத்மருதம் ததிஹாநயே ॥ (29)

லங்காம் வாபி ஸமுத்க்ஷிப்ய க்ச்சேயமிதி மே மதி: ।
தமேவம் வாநரஸ்ரேஷ்டம் க்ர்ஜந்தமமிதௌஜஸம் ॥
ப்ரஹ்ருஷ்டா ஹரயஸ்தத்ர ஸமுதைக்ஷந்த விஸ்மிதா: ॥ (30)

தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா க்ஞாதீநாம் ஸோகநாஸநம் ।
உவாச பரிஸம்ஹ்ருஷ்டோ ஜாம்புவாந ஹரிஸத்தமம் ॥ (31)

வீர கேஸரிண: புத்ர ஹநுமந் மாருதாத்மஜ ।
க்ஞாதீநாம் விபுல: ஸோகஸ்த்வயா தாத விநாஸித: ॥ (32)

தவ கல்யாணருசய: கபிமுக்யா: ஸமாகுதா: ।
மங்குளம் கார்யஸித்த்யர்தம் கரிஷ்யந்தி ஸமாஹிதா: ॥ (33)

ருஷீணாம் ச ப்ரஸாதேந கபிவ்ருத்தமதேந ச ।
குருணாம் ச ப்ரஸாதேந ப்லவஸ்வ த்வம் மஹார்ணவம் ॥ (34)

ஸ்தாஸ்யாமஸ்சைகபாதேந யாவதாஃமநம் தவ ।
த்வத்குதாநி ச ஸர்வேஷாம் ஜீவிதாநி வநௌகஸாம் ॥ (35)

ததஸ்து ஹரிஸார்தூலஸ்தாநுவாச வநௌகஸ: ।
நேயம் மம மஹீ வேக்யம் லங்கநே தாரயிஷ்யதி ॥ (36)

ஏதானீஹ நக்யஸ்யாஸ்ய ஸிலாஸங்கடஸாலிந: ।
ஸிக்ரானி மஹேந்த்ரஸ்ய ஸ்திராணி ச மஹாந்தி ச ॥ (37)

ஏஷு வேக்யம் கரிஷ்யாமி மஹேந்த்ரஸிக்ரேஷ்வஹம் ।
நாநாத்ருமவிகீர்ணேஷு தாதுநிஷ்யந்தஸோபிஷு ॥ (38)

ஏதாநி மம நிஷ்பேஷம் பாதுயோ: ப்லவதாம் வரா: ।
ப்லவதோ தாரயிஷ்யந்தி யோஜநாநாமித: ஸதம் ॥ (39)

ததஸ்தம் மாருதப்ரக்ய: ஸ ஹரிர்மாருதாத்மஜ: ।
ஆருரோஹ நக்யஸ்ரேஷ்டம் மஹேந்த்ரமரிமர்தந: ॥ (40)

வானரர்களே! களிப்புடன் குதித்துக் கும்மாளமிடுங்கள். நான், என் புத்தியால் எதை நினைக்கிறேனோ, பார்க்கிறேனோ, அதற்கு அனுகூலமாகவே மனமும் இயங்குகிறது. நான் வைதேகியைக் காணப் போகிறேன். (இது நிச்சயம்.) (27)

வாயுவுக்கு இணையான வேகமும், கருடனுக்கு இணையான விரைவும் எனக்கு இருக்கிறது. அதனால், பதினாயிரம் யோஜனை தூரத்தையும் கடந்து செல்வேன் என்று எனக்கு உறுதியாகத் தெரிகிறது. (28)

வஜ்ராயுதத்தையுடைய இந்திரன், தான்தோன்றியான பிரும்மா - இவர்கள் கையில் அமிர்தம் இருந்தாலும்கூட, சட்டென்று அவர்களை மீறிச்சென்று, அந்த அமிர்தத்தை இங்கே கொண்டு வருவேன். இலங்கையானாலும்கூட அடியோடு பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வருவேன் - என்ற தைரியம் வந்திருக்கிறது." (29)

அளவுகடந்த ஆற்றல் கொண்ட அந்த வானரப் பெருந்தகை கர்ஜிப்பதைக் கேட்டு, வானரர்கள் மிகவும் ஆச்சரியத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் அவரை நோக்கினார்கள். (30)

உற்றார்-உறவினர்களின் பெருந்துயரத்தைப் போக்கவல்ல அவருடைய வீரவசனங்களைக் கேட்டு, மிகவும் மனமகிழ்ந்த ஜாம்பவான், அந்த உத்தம வானரரைப் பார்த்து, (இவ்வாறு) கூறினார்— (31)

“வீரனே! கேசரியின் புதல்வனே! வாயு குமாரனே! அனுமானே! குழந்தாய்! நம் சுற்றத்தாரின் அளவிட முடியாத சோகத்தைப் போக்கிவிட்டாய். (32)

உன்னுடைய நலனை விரும்பும் வானரத் தலைவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் காரியம் வெற்றிகரமாக நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காக, மங்களச் சடங்குகளை ஒருமைப்பட்ட மனத்துடன் செய்வார்கள். (33)

முனிவர்களின் பேரருளாலும், மூத்த வானரர்களின் நல்லாசியாலும், பெரியோர்களின் கருணையாலும், நீ இந்தப் பெருங்கடலைக் கடந்து செல்வாய் (என்பதில் ஐயமில்லை). (34)

வனத்தில் வாழும் பிராணிகளான எங்கள் எல்லோருடைய உயிர்களும், உன் கையில் இருக்கின்றன. அதனால், நீ திரும்பி வரும் வரையில் நாங்கள் ஒற்றைக்காலில் நிற்குகொண்டிருப்போம்.” (35)

அப்போது, புலிநிகர் வானரரான அனுமான் வானரர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்— “நான் எம்பிக் குதிக்கத் தொடங்கும்போது, எனது வேகத்தை (கால் அழுத்தத்தை) இந்தப் பூமியால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. (36)

ஏராளமான கற்பாறைகளைக் கொண்ட மகேந்திர மலையின் சிகரங்கள், விசாலமாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கின்றன. (37)

பலவகையான மரங்கள் அடர்ந்ததும், தாதுக்கள் நிறைந்து அழகுடன் விளங்குகின்றதுமான மகேந்திரமலையின் முகடுகளில் காலைப் பதித்து, உயரப் பறக்கத் தொடங்குவேன். (38)

வானரோத்தமர்களே! இங்கிருந்து நூறு யோஜனை தூரத்தைத் தாண்டப் போகிற என் கால்களின் அழுத்தத்தை இவைகள் (மலைமுகடுகள்) ஏற்றுக்கொள்ளப் போகின்றன.” (39)

பின்னர், வாயுவைப் போன்ற வேகமுடையவரும் வாயுவின் மைந்தரும் எதிரிகளை அழிப்பவருமான அந்தத் தனிப் பெரும் வானரர், மகேந்திரம் என்று பெயர் பெற்ற சிறந்த மலையில் ஏறினார். (40)

வ்ருதம் நாநாவிதை₄ர்வ்ருசைஷர்ம்ருக₃ஸேவிதஸாத்த₃வலம் ।
லதாகுஸுமஸம்ப₃ாத₄ம் நித்யபுஷ்பப₂லத்₃ருமம் ॥ (41)

ஸிம்ஹஸார்தூ₃லசரிதம் மத்தமாதங்க₃ஸேவிதம் ।
மத்தத்₃விஜக₃ணோத்₃கு₄ஷ்டம் ஸலிலோத்பீட₃ஸங்குலம் ॥ (42)

மஹத்₃பி₄ருச்ச₂ரிதம் ஸ்ருங்கை₃ர்மஹேந்த்₃ரம் ஸ மஹாப₃ல: ।
விசசார ஹரிஸ்ரேஷ்டே₂ா மஹேந்த்₃ரஸமவிக்ரம: ॥ (43)

பாத்₃ப₄யாம் பீடி₃தஸ்தேந மஹாஸைலோ மஹாத்மந: ।
ரராஸ ஸிம்ஹாபி₄ஹதோ மஹாந் மத்த இவ த்₃விப: ॥ (44)

முமோச ஸலிலோத்பீட₃ாந் விப்ரகீர்ணஸிலோச்சய: ।
வித்ரஸ்தம்ருக₃மாதங்க₃: ப்ரகம்பிதமஹாத்₃ரும: ॥ (45)

நாக₃க₃ந்த₄ர்வமிது₂நை: பாநஸம்ஸர்க்க₃கர்கஸை: ।
உத்பதத்₃பி₄ஸ்ச விஹகை₃ர்வித்₃யாத₄ரக₃ணைரபி ॥ (46)

த்யஜ்யமாநமஹாஸாநு: ஸந்நிலீநமஹோரக₃: ।
சலஸ்ருங்க₃ஸிலோத்₃க₄ாதஸ்தத₃ாபூ₄த்ஸ மஹாகி₃ரி: ॥ (47)

நிஸ்வஸத்₃பி₄ஸ்தத₃ார்தைஸ்து பு₄ஜங்கை₃ராத்₄நி:ஸ்ருதை: ।
ஸபதாக இவாப₄ாதி ஸ தத₃ா த₄ரணீத₄ர: ॥ (48)

ருஷிபி₄ஸ்த்ராஸஸம்ப₄ராந்தைஸ்த்யஜ்யமாநஸிலோச்சய: ।
ஸீத்₃ந் மஹதி காந்தாரே ஸார்த₂ஹீந இவாத்₄வக₃: ॥ (49)

ஸ வேக₃வாந் வேக₃ஸமாஹிதாத்மா ஹரிப்ரவீர: பரவீரஹந்தா ।
மந: ஸமாத₄ய மஹாநுப₄ாவோ ஜக₃ாம லங்காம் மநஸா மநஸ்வீ ॥ (50)

இத்யார்ஷே ஸ்ரீமத்₃ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதி₃காவ்யே
கிஷ்கிந்த₄ாகாண்டே₃ ஸப்தஷஷ்டிதம: ஸர்க்க₃: ॥

ஸ்ரீமத்₃வால்மீகிராமாயணே கிஷ்கிந்த₄ாகாண்ட₃: ஸம்பூர்ண:

பலவகையான மரங்கள் சூழ்ந்திருந்தன; மான்கள் உலாவும் பசம்புற்றரைகள்; பூங்கொத்துகள் நிறைந்த கொடிகள்; எல்லாக் காலங்களிலும் மலர்-கனிகளைக் கொடுக்கும் மரங்கள்; சிங்கம்-புலிகளின் சஞ்சாரம்; மதங்கொண்ட யானைகள் திரிவது; தேனுண்டு மயங்கிய பறவைக் கூட்டங்களின் ஒலி; ஏராளமான நீரருவிகள்; நிமிர்ந்து நிற்கும் முகடுகளால் உயர்ந்து விளங்கும் தோற்றம் - இவ்வாறான மகேந்திர மலையில், மகேந்திரன் போன்ற வலிமையுடையவரும் வானரோத்தமருமான அந்த பலவான் (அனுமான்) இங்குமங்கும நடந்தார். (41-43)

மகாசக்திமானான அவருடைய பாதங்களின் அழுத்தத்தால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த மாமலை, சிங்கத்தினால் தாக்கப்பட்ட, மதங்கொண்ட ஒரு பெரு யானை போல் ஓலமிட்டது. (44)

மலையருவிகளில் வெள்ளம் பெருகி ஓடிற்று; கற்பாறைகள் நாற்புறத்திலும் சிதறி விழுந்தன; மான்களும் யானைகளும் அஞ்சி நடுங்கின; பெரிய பெரிய மரங்கள் ஆடிச் சாய்ந்தன; மதுபானத்தில் பிரியமுள்ளவர்களும் உடலுறவில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுமான நாக-கந்தர்வ ஜோடிகளும், வித்யாதரர்களின் கூட்டங்களும், பறவைகளும் மலைச்சிகரங்களைத் துறந்து உயரத்தில் பறந்தோடிவிட்டன; மகாசர்ப்பங்கள் பயத்தால் நடுங்கி ஓடி ஒளிந்தன; மலைமுகடுகளும் பாறைகளும் சரிந்து விழுந்தன. (அனுமானின் பாத அழுத்தத்தினால்) அந்த மாமலையில் இவ்வளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. (45-47)

புற்றிலிருந்து சீறிக்கொண்டு வெளியே வந்த பாம்புகள், கற்பாறைகளால் தாக்கப்பட்டு, நசுங்கித் தொங்கிக் கொண்டிருந்தபடியால், அந்த மலையெங்கும் கொடிகள் கட்டப்பட்டது போல் விளங்கிற்று. (48)

பாறைகளாலான அந்த மலையிலிருந்து, அச்சங்கொண்ட முனிவர்களும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அடர்த்தியான பெருங்காட்டில், உடன் வந்தவர்கள் ஒரேயொரு வழிபோக்கனைத் தன்னந்தனியே விட்டுவிட்டுப் போனதைப் போல, அந்த மகேந்திரமலை அனாதரவாகத் தோற்றமளித்தது. (49)

பகைவீரர்களை அழிப்பவரும், வானர முக்கியஸ்தரும், இயற்கையிலேயே வேகம் உடையவரும், மகானுபாவருமான அனுமான் இப்போது மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி, மிக வேகமாகத் தாண்டுவதற்கு ஆயத்தமாகி, (முதலாவதாக) உள்ளத்தில் உறுதிபூண்டு, மனத்தால் இலங்கையை அடைந்தார். (50)

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
அறுபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.**

கிஷ்கிந்தா காண்டம் முற்றிற்று.

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

மேல்பத்தூர் ஸ்ரீ நாராயண பட்டதீர் அருளிய
ஸ்ரீமந் நாராயணீயம் (சில பகுதிகள்)

ஐம்பத்திரண்டாவது தசகம்
நான்முகனே மயங்குதல்

அந்யாவதார-நிகரேஷ்வநிரீக்ஷிதம் தே

பூ₄மாதிரேக-மபி₄வீச்ய தத₃ாச₄மோசேஷ ।

ப்ரஹ்மா பரீக்ஷிதுமநா: ஸ பரோசுஷப₄ாவம்

நிந்யோத₂ வத்ஸகக₃ணாந் ப்ரவிதத்ய மாயாம் ॥ 1 ॥

ஹே குருவாயூரப்பா! தங்களது பல அவதாரங்களிலும் காணப்பெறாத சில வியக்கத்தக்க பெருமைகளை அகாசர மோட்சத்தில் கண்ணெதிரே கண்ட நான்முகன், தங்களைச் சோதிக்கக் கருதி, மாயையைக் கைக்கொண்டு, தங்களது கன்றுகளைக் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவாறு வேறு இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். (1)

வத்ஸாநவீச்ய விவஸே பஸுபோத்கரே தா-

நாநேதுகாம இவ த₄த்ருமதாநுவர்த்தீ ।

த்வம் ஸாமிபு₄க்த-கப₃லோ க₃தவாம்ஸ்தத₃ாநீம்

பு₄க்தாம்ஸ்திரோதி₄த ஸரோஜப₄வ: குமாராந் ॥ 2 ॥

கன்றுகளைக் காணாது இடையர்கள் மனங்கலங்கியபோது, அக்கன்றுகளைத் திருப்பி அழைத்துவர எண்ணங்கொண்டவர் போல் பிறும்மதேவருடைய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்ற எண்ணிய தாங்கள், கையில் பாதியுண்ட கவளத்துடன் அங்கிருந்து சென்றீர்கள். அச்சமயம் பிறும்மதேவரும் (பாதி) சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த இடைச்சிறுவர்களையும் மறைத்துவிட்டார். (2)

வத்ஸாயிதஸ்தத₃நு கே₃பக₃ணாயிதஸ்த்வம்

ஸிக்யாதி₃ ப₄ாண்ட₃ முரளீ க₃வலாதி₃ரூப: ।

ப்ராக்₃வத்₃ விஹ்ருத்ய விபிநேஷு சிராய ஸாயம்

த்வம் மாயயா₂த₂ ப₃ஹுத₄ா வ்ரஜமாயயாத₂ ॥ 3 ॥

(இதைக்கண்ட) தாங்கள் மாயையினால் கன்றுகளாகவும் இடைச்சிறுவர்களாகவும் ஆகி, உறி, பாத்திரங்கள், வேய்குழல்கள், கொம்புகள் முதலியவற்றின் உருவத்தையும் ஏற்று, எப்பொழுதும் போலவே வனத்தில் வெகுநேரம் பலவாறாக விளையாடிய பிறகு மாலையில் கோகுலம் திரும்பி வந்தீர்கள். (3)

த்வாமேவ ஸிக்ய-க₃வலாதி₃மயம் த₃த₄ாநோ

பூ₄யஸ்த்வமேவ பஸுவத்ஸக-ப₃ாலரூப: ।

கே₃ரூபிணீபி₄ரபி கே₃பவதூ₄மயீபி₄-

ராஸாதி₃தோஸி ஜநநீபி₄-ரதிப்ரஹர்ஷாத் ॥ 4 ॥

கன்றுகளாகவும் இடைச்சிறுவர்களாகவும் உறி, கொம்பு முதலியனவாகவும் உருவம் பெற்ற தாங்கள், தங்களையே கூட்டிக் கொண்டும் எடுத்துக் கொண்டும் பல்வேறு வடிவங்களில்

சென்றபோது, கோபிகைகளான தாய்மார்களும் கன்றுகளின் தாய்ப்பசுக்களும் (இதுவரை இல்லாத) மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தங்களை வரவேற்றனர். (4)

ஜீவம் ஹி கிஞ்சித₃பி₄மாநவஸாத் ஸ்வகீயம்

மத்வா தநூஜ இதி ராக₃ப₄ரம் வஹந்த்ய: ।

ஆத்மாநமேவ து ப₄வந்த-மவாப்ய ஸௌநம்

ப்ரீதிம் யயுர்-ந கியதீம் வநிதாஸ்ச க₃வ: ॥ 5 ॥

உலகினர், தங்களுக்குக் குழந்தையாகப் பிறந்த ஏதோ ஒரு ஜீவனை, மிகுந்த பாசத்தினால் 'என் பிள்ளை, என்னைச் சேர்ந்தவன்' எனக் கருதி, அளவு கடந்த அன்பை வைக்கிறார்கள். (அப்படியிருக்க,) கோபிகைகள் (அகிலத்திற்கும்) ஆத்மாவாகிய தங்களையே பிள்ளையாகவும், பசுக்கள் தங்களையே கன்றுகளாகவும் அடைந்தபொழுது, (தம்மை அறியாமலேயே) எவ்வளவுதான் மகிழ்ச்சியை அடைந்திருக்க மாட்டார்கள்? (5)

ஏவம் ப்ரதிஷ்ண-விஜ்ஞம்பி₄த-ஹர்ஷப₄ர-

நிஸ்பேஷ-கே₂ப₃க₃ணலாலித-பூ₄ரிமூர்திம் ।

த்வா-மக்₃ரஜோ஽பி பு₃பு₃தே₄ கில வத்ஸராந்தே

ப்ரஹ்மாத்மநோரபி மஹாந் யுவயோர்விஸேஷ: ॥ 6 ॥

இங்ஙனம், ஒவ்வொரு வினாடியும் பொங்கும் மகிழ்ச்சியோடு கூடிய கோபர்கள் அனைவராலும் சீராட்டப் பெற்றுப் பற்பல வடிவங்களில் விளங்கும் தங்களைத் தங்களது அண்ணாவான பலராமன்கூட வருஷ முடிவில்தான் அறியலானார். நீங்கள் இருவரும் பிரம்மஸ்வரூபமாகவே இருப்பினும், உங்களிடையே மிகுந்த வேற்றுமை உண்டல்லவா? (6)

வர்ஷாவதெ₄ள நவ-புராதந-வத்ஸபாலாந்

த்₃ருஷ்ட்வா விவேகமஸ்ருணே த்₃ருஹிணே விமூடே₄ ।

ப்ராதீத்₃ருஸ: ப்ரதிநவாந் மகுடாங்க₃த₃ாதி₃-

பூ₄ஷாம்ஸ்சதுர்பு₄ஜ-யுஜ: ஸஜலாம்பு₃த₃ாப₄ந் ॥ 7 ॥

ஓர் ஆண்டு முடிவில் புதிய கோபச் சிறுவர்களையும் புதிய கன்றுகளையும், தான் ஒளித்து வைத்த பழைய கோபச் சிறுவர்கள், கன்றுகள் ஆகிய இரண்டுமே ஒரே மாதிரி இருக்கக் கண்டு (இவை இரண்டில் தாம் மறைத்து வைத்த உண்மையானவர்கள் யார்? என்று அறியாது) பிரம்மதேவர் மயங்கியபொழுது, தாங்கள் உருவெடுத்த ஒவ்வொரு இடைச்சிறுவர்களையும் கிரீடம், தோள்வளை முதலிய ஆபரணங்கள் அணிந்தவர்களாகவும், நான்கு திருக்கரங்களோடு கார்மேக வண்ணமுடையவர்களாகவும், தங்களுடைய வடிவமாகவே பிரம்மதேவருக்குத் தோன்றும்படிச் செய்தீர்கள். (7)

ப்ரத்யேகமேவ கமலாபரிலாலிதாங்க₃ந்

பே₄கீந்த்₃ர-பே₄க₃ஸயநாந் நயநாபி₄ராமாந் ।

லீலா-நிமீலித-த்₄ருஸ: ஸநகாதி₃யோகி₃-

வ்யாஸேவிதாந் கமலபூ₄ர்-ப₄வதோ துத₃ர்ஸ ॥ 8 ॥

மாயையால் இடைச்சிறுவர்களாக உருவங்கொண்டிருந்த ஒவ்வொருவரையும் திருமகளால் சீராட்டப் பெற்று, நாகராஜனான ஆதிசேஷன் மேல் விளையாட்டாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டு படுத்திருப்பவர்களாகவும், ஸநகர் முதலிய யோகிகளால் வணங்கப்பட்டவர்களாகவும் கண்ணிற்கினிய தங்களது வடிவமாகவே பிரம்மதேவர் கண்டார். (8)

நாராயணாக்ருதி-மஸங்க்யதமாம் நிர்ஷய

ஸர்வத்ர ஸேவகமபி ஸ்வமவேக்ஷய தாதா ।

மாயா-நிமக்நஹ்ருத்யோ விமுமோஹ யாவ-

தேகோ பூபூவித₂ தத₃ா கபுலார்த்தபாணி: ॥ 9 ॥

பிரும்மதேவர் எங்கும் கணக்கற்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருவுருவங்களையும், அங்கு தன்னைச் சேவகனாகவும் இருக்கக் கண்டு மாயையில் மூழ்கி மயங்கி நின்றபொழுது, தாங்கள் ஒருவர் மட்டும், உண்டது போக பாக்கி அன்னக்கவளத்தைக் கையில் ஏந்தியவராய்த் தோன்றினீர்கள். (9)

நஸ்யந்மதே₃ தத₃நு விஸ்வபதிம் முஹுஸ்த்வாம்

நத்வா ச நூதவதி தாதரி தாம யாதே ।

போதை: ஸமம் ப்ரமுதிதை: ப்ரவிஸந்நிகேதம்

வாதாலயாதிப விபே₄ா பரிபாஹி ரோகூத் ॥ 10 ॥

உலகின் நாயகனே, குருவாயூர்ப்பா! இதைக் கண்ட பிரும்மதேவர் தனது செருக்கழிந்து அகில உலகத்திற்கும் நாயகனான தங்களைப் பன்முறை வணங்கித் துதித்துத் தன் உலகிற்குச் சென்றார். இதைக் கண்ணுற்று மகிழ்ந்த சிறுவர்களுடனும் கன்றுகளுடனும் வீட்டிற்குத் திரும்பினீர்களே! தாங்கள், என்னை நோயிலிருந்து காப்பாற்றியருள வேண்டுகிறேன். (10)

அறுபத்து நான்காவது தசகம்

ஸ்ரீகோவிந்த பட்டாபிஷேகம்

ஆலோக்ய ஸைலோத்தரணாதிருபம் ப்ரபுவமுச்சைஸ்-தவ கேபலோகா: ।

விஸ்வேஸ்வரம் த்வாமபிமத்ய விஸ்வே நந்தம் புவஜ்ஜாதக-மந்வப்ருச்சந் ॥ 1 ॥

குருவாயூர்ப்பா! கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கியது முதலிய தங்களது பல பெருமைகளைக் கண்ட கோபர்களனைவரும், தங்களை உலகனைத்திற்கும் ஒப்பற்ற தலைவன் (உலகநாதன்) என்று போற்றியுகந்து, நந்தகோபனிடம் தங்களது ஜாதகத்தைப் பற்றி வினவினார்கள். (ஜாதகத்தில் நீர் அவதாரம் புரிந்தவர் என்பதற்குரிய நிலை ஏதாவது காணப்படுகிறதா? என்றறிய ஆவல் கொண்டு வினவினர் என்று கருத்து.) (1)

கூர்க்கோதி₃தோ நிர்கூதி₃தோ நிஜாய வர்கூய தாதேந தவ ப்ரபுவ: ।

பூர்வாதிகஸ்-த்வய்யநுராக₃ ஏஷா-மைதி₄ஷ்ட தாவத் பூஹுமாநபார: ॥ 2 ॥

(இதைச் செவியுற்ற) தங்களது தந்தை நந்தன் (பெயரிடும் வைபவத்தில் - நாமகரண காலத்தில்) கர்காசார்யார் (மிகவும் ரகசியமாகக் கூறிய பெருமைகளை, (இப்பொழுது) தனது உற்றார்-உறவினரிடம் கூறினார். (அதைக் கேட்ட) அவர்களுக்குத் தங்களிடம் முன்பிருந்ததைவிட அன்பும் பெருமதிப்பும் அதிகமாக வளர்ந்தன. (2)

ததோவமாநோதி₃த-தத்வபே₃ாத:

ஸுராதி₄ராஜ: ஸஹ தி₃வ்யக்யவ்யா ।

உபேத்ய துஷ்டாவ ஸ நஷ்டகூர்வ:

ஸப்ருஷ்ட்வா பத்யாப்யஜம் மணிமௌலிநா தே ॥ 3 ॥

அதன் பிறகு தேவேந்திரன் தன் ஆணவம் அழிந்து, தான் பட்ட அவமானத்தால் உண்மை உணர்ந்து, (தேவலோகப் பசுவாகிய) காமதேனுவையும் உடன் அழைத்து வந்து, தனது இரத்தின கீரிடம் தங்கள் பாத கமலங்களில் படும்படி விழுந்து வணங்கித் தங்களைத் துதித்தான். (3)

ஸ்நேஹ-ஸ்நுதைஸ்-த்வாம் ஸுரபி₄: பயோபி₄ர்-

கோவிந்தநாமாங்கித-மப்யஷிஞ்சத் ।

ஐராவதோபாஹ்ருத-தி₃வ்யக்யங்க்யா-

பாதோபி₄ரிந்த்ரோ஽பி ச ஜாதஹர்ஷ: ॥ 4 ॥

அப்பொழுது தேவலோகப் பசுவாகிய காமதேனு, அன்பின் மிகுதியால் தன்னிடம் பெருகிவரும் பால் கொண்டு தங்களை அபிஷேகம் செய்து, 'பசுக்கூட்டங்கள் அனைத்திற்கும் தலைவன்' என்று பொருள்படும்படி 'கோவிந்தன்' என்று பெயரையும் சூட்டியது. வானவர்கோனும் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு ஐராவதத்தால் கொண்டு வரப்பட்ட ஆகாச கங்கை தீர்த்தத்தால் அபிஷேகம் செய்தான். (4)

ஜகத்ரயேஸே த்வயி கோகுலேஸே

தத₂ாபி₄ஷிக்தே ஸதி கோபவாட: ।

நாகோபி வைகுண்ட₂பதே₃ய்-யலப்யாம்

ஸ்ரியம் ப்ரபேதே₃ ப₄வத: ப்ரப₄வாத் ॥ 5 ॥

மூவுலகிற்கும் நாயகனாகிய தாங்கள் கோகுலத்திற்கு நாயகனாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டபோது, அந்த கோகுலம் தங்களது பெருமையால் வானுலகிலும், வைகுண்டத்திலும்கூட அடைய முடியாத பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றதாக ஆயிற்று. (5)

கதாசிதந்தர்-யமுநம் ப்ரப₄ாதே ஸ்நாயந் பிதா வாருணபூருஷேண ।

நீதஸ்-தமாநேது-மக்யா: புரீம் த்வம் தாம் வாருணீம் காரணமர்த்யரூப: ॥ 6 ॥

ஒரு சமயம், தங்கள் தந்தை நந்தகோபர் (ஏகாதசியன்று உபவாசம் இருந்து துவாதசியன்று வேளை தெரியாமல்) விடியற்காலைக்கு முன்பே யமுனையில் அமிழ்ந்து நீராடுகையில், வருணதேவருடைய தூதன் ஒருவனால் (வருண உலகத்திற்கு) அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். பூபாரத்தைப் போக்குவான் வேண்டி மனித உருத்தாங்கி வந்த தாங்கள், அவரைத் திருப்பி அழைத்துவர வருண உலகத்திற்குச் சென்றீர்கள். (6)

ஸஸம்பூரமம் தேந ஜலாதி₄பேந ப்ரபூஜிதஸ்-த்வம் ப்ரதி₃க்யுஹ்ய தாதம் ।

உபாக்யதஸ்-தத்ஷண-மாத்மகே₃ஹம் பிதா₄வத₃த் தச்சரிதம் நிஜேப்ய: ॥ 7 ॥

கடலரசனான வருணன் (தங்களைக் கண்டதும்) மிகவும் பரபரப்படைந்து வரவேற்று உபசரித்துப் பூசனை செய்தான். தாங்களும் தங்கள் தந்தையைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டு, உடனே தங்களது வீடு அடைந்தீர்கள். இந்நிகழ்ச்சியைத் தங்களது தந்தை உறவினர்களுக்குக் கூறினார். (7)

ஹரிம் விநிஸ்சித்ய பவந்தமேதாந்

ப₄வத்-பத₃ாலோகந-புத்து₄த்ருஷ்ணாந் ।

நிரீக்ஷய விஷ்ணோ பரமம் பத₃ம் தத்₃-

துராபமந்யைஸ்-த்வமதீ₃த்ருஸஸ்தாந் ॥ 8 ॥

எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளே! தங்களை சாட்சாத் பகவான் ஸ்ரீவிஷ்ணுவே என்று உறுதியாகத் தீர்மானித்த அந்த கோபர்கள், தங்களுடைய இருப்பிடமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தரிசிக்க ஆசை கொண்டுள்ளது கண்ட தாங்கள், அவர்களுக்கு மற்றவர்களால் (பக்தியற்றவர்களால்) அடைய முடியாத அந்த உயர்ந்த இடமாகிய பரமபதத்தைக் காண்பித்தீர்கள். (8)

ஸ்புரத்பராநந்த-ரஸப்ரவாஹ-ப்ரபூர்ண-கைவல்ய-மஹாபயோதௌ ।

சிரம் நிமக்நா: க₂லு கேபஸங்க₄ஸ்த்வயைவ பூ₄மந் புநருத்₄ருதாஸ்தே ॥ 9 ॥

பரிபூர்ணானந்த ஸ்வரூபனே! அந்த கோபர்களனைவரும் எங்கும் ஆனந்தமே நிரம்பிய மோட்சமாகிய அமுதக் கடலில் மூழ்கி, (மெய்மறந்த நிலையில்) வெகுநேரம் கைவல்ய இன்பத்தைப் பருகி நின்றார்கள். அப்படியிருக்கையில், அவர்களை நீங்களே மறுபடியும் இவ்வுலகியலுக்குக் கொண்டு வந்தீர்கள் அல்லவா! (9)

கரபத₃ரவதே₃வம் தே₃வ குத்ராவதாரே

நிஜபத₃மநவாப்யம் த₃ர்ஸிதம் ப₄க்திப₄ஜாம் ।

ததி₃ஹ பஸுபரூபீ த்வம் ஹி ஸாக்ஷாத் பராத்மா

பவநபுரநிவாஸிந் பாஹி மாமாமயேப்ய: ॥ 10 ॥

தேவதேவனே! தாங்கள் வேறு எந்த அவதாரத்தில்தான் அடைதற்கரிய உமது இருப்பிடமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை (பரமபதத்தை) இவ்வாறு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் பக்தர்கட்குக் காண்பித்தீர்கள்? அதாவது, இந்த கோபனாக வந்த அவதாரத்தில்தானே காண்பித்தீர்கள்? ஆகவே, நீங்கள்தான் உண்மையிலேயே சாட்சாத் பகவான். குருவாயூரப்பா! என்னை நோயிலிருந்து காத்தருளுங்கள். (10)

எண்பத்தாறாவது தசகம்

பாரதப் போர்

ஸால்வோ பை₄ஷ்மீவிவாஹே யது₃புலவிஜிதஸ்-சந்த்₃ரகுட₃ாத்₃ விமாநம்

விந்த₃ந் ஸௌப₄ம் ஸ மாயீ த்வயி வஸதி குரூம்ஸ்-த்வத்புரீ-மப்யப₄ங்ஷீத் ।

ப்ரத்யும்நஸ்தம் நிருந்த₄ந்-நிகி₂ல-யது₃புடைர்-நயக்₃ரஹீது₃க்₃ரவீர்யம்

தஸ்யாமாத்யம் த்யும்நதம் வ்யஜநி ச ஸமர: ஸப்தவிம்ஸத்யஹாந்தம் ॥ 1 ॥

முன்பு ருக்மிணி திருமணத்தின்போது யாதவர்களால் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட (சிசபாலனின் நண்பன்) ஸால்வன், (தவம் செய்து) பரமசிவனிடமிருந்து ஸௌபம் என்கிற திவ்யமான விமானத்தைப் பெற்றிருந்தான். (ராஜஸூய வேள்வியை நடத்தித் தருவதற்காகத்) தாங்கள் குருதேசத்தில் வசித்து வருகையில், மாயையில் வல்லவனான அந்த ஸால்வன் தங்களது நகரமாகிய துவாரகையைத் தாக்கினான். (தங்கள் மகனான) பிரத்யும்னன் யாதவப் படை அனைத்துடனும் திறன்மிக்க ஸால்வனை அடக்கி, அவனது மந்திரியான த்யுமான் என்பவனைக் கொன்றான். இந்தப் போர் இருபத்து ஏழு நாட்கள் நடந்தது. (1)

தாவத் த்வம் ராமஸாலீ த்வரிதமுபக₃த: க₂ண்டி₃தப்ராய-ஸைந்யம்

ஸௌபே₄ஸம் தம் ந்யருந்த₄: ஸ ச கில க₃த்யா ஸாங்₃க்யமப்ய₄ரம்ஸயத் தே ।

மாயாதாதம் வ்யஹிம்ஸீத₃பி தவ புரதஸ்-தத் த்வயா₃பி க்ஷணார்த₄ம்

நாஜ்ஞாயீத்-யாஹு-ரேகே ததி₃த₃-மவமதம் வ்யாஸ ஏவ ந்யஷேதீத் ॥ 2 ॥

இதற்குள், தாங்கள் பலராமனுடன் விரைவாக வந்து சேர்ந்து, அநேகமாக முறியடிக்கப்பட்ட சேனையுடன் இருந்த ஸௌபம் எனப்பட்ட விமானத்தின் தலைவனான ஸால்வனைத் தடுத்தீர்கள். அவனும் தங்களது சாங்கம் என்ற வில்லைத் தனது கதையால் (உங்கள் திருக்கரங்களிலிருந்து) நழுவி விழச் செய்தான். (மாயையை வென்றவனான) தங்களது முன்னிலையிலேயே மாயையால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தங்களது பிதாவின் திருவுருவத்தை (பொய்யுருவை)க் கொன்றான். அந்த மாயையைப் பொய் என்று அரை நிமிட நேரம் தாங்களும் கூட உணரவில்லை என்றல்லவா சிலர் கூறுகிறார்கள். ('தாங்களே மயங்கினீர்கள்' என்று பிறர் கூறும்) அந்த அவச்சொல்லை வியாஸர்தான் இல்லையென ஆக்கினார். (2)

க்ஷிப்த்வா ஸௌப₄ம் க₃த₃யாக்ருர்ணித-முத₃கநிதெ₄ள மங்க்ஷா ஸால்வேபி சக்ரே-

ணோத்க்ருத்தே த₃ந்தவக்த்ர: ப்ரஸப₄மபி₄பதந்-நப₄யமுஞ்சத்₃ க₃த₃யாம் தே ।

கௌமோத₃க்யா ஹதோஸாவபி ஸுக்ருதநிதி₄ஸ்-சைத்₃யவத் ப்ராபதை₃க்யம்

ஸர்வேஷாமேஷ பூர்வம் த்வயி த்₄ருதமநஸாம் மோக்ஷணார்தோ₂வதார: ॥ 3 ॥

அந்த ஸால்வனுடைய ஸௌபம் என்ற விமானத்தைக் கதையால் நொறுக்கித் தள்ளிக் கடலில் வீழ்த்தியபின், விரைவில் ஸால்வனையும் சக்கராயுதத்தால் வெட்டி வீழ்த்தினீர்கள். (இதைக் கண்ட) அவனது நண்பன் தந்தவக்த்ரன் எதிர்த்து வந்து தங்கள் மேல் கதாயுதத்தை வீசி எறிந்தான். தாங்களோ அவனைத் தங்களது கௌமோதகீ என்ற கதையால் அடித்துக் கொன்றீர்கள். புண்ணியத்தின் களஞ்சியமான (பெரும் புண்ணியம் செய்திருந்த) அவனும், சிசுபாலனைப்போல் தங்களிடம் ஒன்றுபட்டான் (ஐக்கியமடைந்தான்). முற்பிறவிகளில் (ஏதோவொரு காரணத்தினால்) தங்களிடமே மனதைப் பறிகொடுத்த யாவருக்கும் மோட்சம் அளிப்பதற்கென்றே இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரமோ? (3)

த்வய்-யாயாதே₂த₂ ஜாதே கில குருஸத₃ஸி த்₃யூதகே ஸம்யதாயா:

க்ரந்த₃ந்த்யா யாஜ்ஞஸேந்யா: ஸகருணமக்ருத₂ஸ்-சேலமாலா-மநந்தாம் ।

அந்நாந்த-ப்ராப்த-ஸர்வாம்ஸஜ-முநிசகித-த்₃ரௌபதீ₃ சிந்திதோ₂த₂

ப்ராப்த: ஸாகாந்தமஸ்நந் முநிக்₃ணமக்ருத₂ஸ்-த்ருப்திமந்தம் வநாந்தே ॥ 4 ॥

ஹே குருவாயூர்ப்பா! (ராஜஸூய யாகம் முடிந்து) தாங்கள் துவாரகைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றபின், கௌரவ சபையில் சூதாட்டம் நடந்தது. அது சமயம் பணயம் வைக்கப்பட்டு ஐயிக்கப்பட்ட திரௌபதி, (தனது ஆடையை துச்சாதனன் கவர்ந்திழுக்கத்) தங்களை நினைத்துக் கதறியபோது, கருணை கொண்ட தாங்கள் வரிசை வரிசையாக அளவற்ற சேலையை அருளினீர்கள். பின்பொரு சமயம், வனவாஸத்தில் பரமசிவ அம்சமான துர்வாஸர் அதிதியாக வந்து சேர, பயந்து பெருந்துன்பத்தையடைந்த திரௌபதி தங்களை மனதால் நினைத்துத் தியானிக்கவே, தாங்கள் (உடனே) அங்கெழுந்தருளி (பாத்திரத்தின் விளிம்பில் ஒட்டியிருந்த) கீரைத் துணுக்கை உண்டு, துர்வாஸரையும் அவருடன் வந்திருந்த முனிவர்கள் அனைவரையும் (சாப்பிடாமலேயே) சாப்பிட்ட மாதிரியாக திருப்தியடையச் செய்தீர்கள். (4)

யுத்₃தோத்₃யோகே₃த₂ மந்த்ரே மிலதி ஸதி வ்ருத: ப₂ல்கு₃நேந த்வமேக:

கௌரவ்யே த₃த்தஸைந்ய: கரிபுரமக₃மோ தெ₃ளத்யக்ருத் பாண்ட₃வார்த₂ம் ।

பீ₄ஷ்மத்₃ரோணாதி₃மாந்யே தவ க₂லு வசநே தி₄க்ருதே கௌரவேண

வ்யாவ்ருண்வந் விஸ்வருபம் முநிஸத₃ஸி புரீம் க்ஷோப₄யித்வா₃க₃தோ₂பூ₄: ॥ 5 ॥

(வனவாஸம் முடிந்த) பிறகு போருக்கு வேண்டிய ஆலோசனையும் முயற்சியும் நடந்தபோது, (அர்ஜுனனும், துரியோதனனும் தங்களது உதவியை நாடவே,) துரியோதனனுக்குத்

தங்களது படை முழுவதையும் அளித்துவிட்டு, அர்ஜுனன் வேண்டியபடி அவனுக்குத் தாங்கள் தனியொருவராகவே உதவுவதாக வாக்களித்துவிட்டுப் பாண்டவ தூதுவனாக ஹஸ்தினாபுரம் சென்றீர்கள். சபையில் தாங்கள் பேசியதை பீஷ்மர், துரோணர் முதலியவர்கள் கொண்டாட, துரியோதனன் (மாத்திரம்) நிராகரித்தான். அதுசமயம்/ முனிவர்களும் அடங்கிய அந்த சபையில் விகவருபத்தைக் காண்பித்து, அந்நகரத்தையே கலங்கும்படிச் செய்துவிட்டுப் பாண்டவர்களிடம் திரும்பி வந்தீர்கள். (5)

ஜிஷ்ணோஸ்-தவம் க்ருஷ்ண ஸூத: க₂லு ஸமரமுகே₂ ப₃ந்து₄க₄தே த₃யாலும்

கி₂ந்நம் தம் வீஷ்ய வீரம் கிமித₃மயி ஸகே₂ நித்ய ஏகோயமாத்மா ।

கோ வத₄ய: கோத்ர ஹந்தா ததி₃ஹ வத₄பி₄யம் ப்ரோஜ்ஜய மய்யர்பிதாத்மா

த₄ர்மயம் யுத₃த₄ம் சரேதி ப்ரக்ருதிமநயத₂ த₃ர்ஸயந் விஸ்வரூபம் ॥ 6 ॥

ஸ்ரீகிருஷ்ணா! அர்ஜுனனுக்குச் சாரதியாக விளங்கிய தாங்கள் போரின் தொடக்கத்தில் உற்றார்-உறவினர்களைக் கொல்ல அஞ்சி, மனதில் கருணை கொண்டு அர்ஜுனன் வருந்தியது கண்டு, “நண்பனே! இதென்ன? இந்த ஆத்மா ஒன்றுதான் நித்யமானவன். கொல்பவன் யார்? கொல்லப்படுபவன் யார்? (போரிலே வதம் என்பது கூத்திரியர்களுடைய தர்மம்.) போரில் பயத்தை விடுத்து உன் மனதை என்னிடம் அர்ப்பணம் செய்து, உனது கூத்திரிய தர்மமான போரைச் செய்” என்று கூறி, விகவருபத்தைக் காண்பித்து, அவனைத் தனது இயல்பை அடையச் செய்தீர்கள். (6)

ப₄க்தோத்தம்ஸேத₂ பீ₄ஷ்மே தவ த₄ரணிப₄ர-சேஷபக்ருத்யைக-ஸக்தே

நித்யம் நித்யம் விபி₄ந்த₃த்யயுதஸமதி₄கம் ப்ராப்தஸாதே₃ ச பார்தே₂ ।

நிஸ்ஸஸ்தரத்வ-ப்ரதிஜ்ஞாம் விஜஹத₃ரிவரம் த₄ரயந் க்ரோத₄ஸாலீ-

வாத₄வந் ப்ராஞ்ஜலிம் தம் நதஸிரஸமதே₂ வீஷ்ய மோத₃த₃பாக₃ா: ॥ 7 ॥

பக்தர்களுக்குள் தலைசிறந்தவரான பீஷ்மாசார்யார் பூபாரத்தை நீக்கும் தங்களது செயலிலேயே ஈடுபட்டு, நாள்தோறும் பதினாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட எதிரிப் படையினரைக் கொன்று குவித்தார். பீஷ்மரின் பாணங்களால் அர்ஜுனன் சோர்வடைந்தபொழுது, ‘போரில் ஆயுதம் எடுப்பதில்லை’ என்ற குளுரையை விடுத்து, தாங்கள் மிக்க கோபம் கொண்டவர் போன்று சிறந்த ஆயுதமான சுதர்சன சக்கரத்தைக் கையிலேந்தி, பீஷ்மரை நோக்கி ஓடினீர்கள். (தாங்கள் அவ்வாறு வருவதைக் கண்ட) பீஷ்மர் கைகூப்பியவண்ணம் தலைவணங்கி நிற்பது கண்டு, தாங்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு திரும்பிவிட்டீர்கள். (7)

யுத₃தே₄ த்₃ரோணஸ்ய ஹஸ்தி-ஸ்தி₂ரணப₄க₃த₃தேரிதம் வைஷ்ணவாஸ்த்ரம்

வஷ்ஸ்யாத₃த்த சக்ரஸ்த₂கி₃த-ரவிமஹா: ப்ரார்த₃யந் ஸிந்து₄ராஜம் ।

நாக₃ாஸ்த்ரே கர்ணமுக்தே ச்ஷிதிமவநமயந் கேவலம் க்ருத்தமௌலிம்

தத்ரே தத்ராபி பார்த₂ம் கிமிவ நஹி ப₄வாந் பாண்ட₃வாநாமகார்ஷீத் ॥ 8 ॥

துரோணரோடு போர் செய்து கொண்டிருந்த சமயம், (நான்கு தந்தங்களோடு கூடிய) யானையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு போர் புரிந்த பகதத்தனால் ஏவப்பட்ட வைஷ்ணவமான ஸ்ரீநாராயணாஸ்திரத்தை அர்ஜுனன் மேல் படாமல் மார்பில் ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். சுதர்சன சக்கரத்தால் சூரியனை மறைத்து சிந்து தேச அரசனான ஜயத்ரத்தை (அர்ஜுனனைக் கொண்டு) வதம் செய்தீர்கள். கர்ணன் (அர்ஜுனனைக் கொல்ல) நாகாஸ்திரத்தை விடுத்தபொழுது, பூமியைச் சிறிது அழுத்தித் தலையைக் கொய்ய வந்த பாணம்) அர்ஜுனனுடைய கிரீடத்தை

மட்டும் கவர்ந்து கொண்டு போகமாறு செய்து, அவனைக் காப்பாற்றினீர்கள். அவ்வப்பொழுது பாண்டவர்களுக்குத் தாங்கள் என்னதான் செய்யவில்லை? (8)

யுத்த₄தெ₃ள தீர்த்த₃க₃யீ ஸ க₂லு ஹலத₄ரோ நைமிஸ-சேஷத்ர-ம்ருச்ச₂ந்-

நப்ரத்யுத்த₂யி-ஸுதசுஷயக்ருத₃த₂ ஸுதம் தத்பதே₃ கல்பயித்வா ।

யஜ்ஞக்₄நம் வல்வலம் பர்வணி பரித₃லயந் ஸ்நாததீர்தே₂ ரணாந்தே

ஸம்ப்ராப்தோ பீ₄மதுர்யோத₄ந-ரணமஸமம் வீக்ஷய யாத: புரீம் தே ॥ 9 ॥

பாரதப் போர் தொடங்குகையில் (அதில் பங்கேற்க மனமின்றி) பலராமன் தீர்த்தயாத்திரையாக நைமிசாரண்யம் சென்றார். அங்கு சூதபுராணிகர் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து, தனக்கு மரியாதை செலுத்தவில்லை என்பதற்காக அவரை வதம் செய்தார். அவருடைய இடத்தில் அவர் மகனை அமர்த்தினார். ஒவ்வொரு பருவ காலங்களிலும் வேள்விக்கு இடையூறு விளைவித்து வந்த வல்வலன் என்ற அசுரனைக் கொன்றார். தீர்த்தயாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு பாரத யுத்த முடிவில் (குருசேஷத்திரம்) வந்த பலராமன், பீமனுக்கும் துரியோதனனுக்குமிடையே போர் முடிவடையாமலிருந்ததைக் கண்டு, தங்களது நகரான துவாரகைக்குச் சென்றார். (9)

ஸம்ஸுப்த-த்₃ரௌபதே₃ய-க்ஷபணஹததி₄யம் த்₃ரௌணிமேத்ய த்வது₃க்த்யா

தந்முக்தம் ப்₃ராஹ்மமஸ்தரம் ஸமஹ்ருத விஜயோ மௌலிரதநம் ச ஜஹ்ரே ।

உச்சி₂த்யை பாண்ட₃வாநாம் புநரபி ச விஸத்-யுத்தரா-கூர்ப₄-மஸ்த்ரே

ரக்ஷந்-நங்கு₃ஷ்ட₂மாத்ர: கில ஜ₂ரமக₃யூஸ்-சக்ரபாணிர்-விபே₄ த்வம் ॥ 10 ॥

துரங்கிக் கொண்டிருக்கும் திரௌபதியின் புதல்வர்களான உப பாண்டவர்களைக் கொன்றதால் புத்தி மழுங்கிய அசுவத்தாமாவை (த தண்டிக்க விரும்பி) நெருங்கிய அர்ஜுனன், அந்த அசுவத்தாமாவினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பிறும்மாஸ்திரத்தைத் தங்கள் சொற்படி திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டான். அவன் தலையில் அணிந்திருந்த சிரோரத்தினத்தையும் கவர்ந்து கொண்டான். பிறகு அசுவத்தாமா, பாண்டவர் குலத்தை அடியோடு அழிக்க விரும்பி விடுத்த அஸ்திரம் (அபாண்டவாஸ்திரம்) அபிமன்யுவின் மனைவி உத்தரையின் கர்ப்பத்தில் (அவளது வயிற்றில்) வளரும் கருவை அழிக்கப் புகுந்தபொழுது, பிரபுவே! தாங்கள் கட்டைவிரல் அளவினராகச் சக்கரபாணியாகக் கருவைக் காக்க, உத்தரை வயிற்றில் புகுந்தீர்கள் அல்லவா? (10)

தூர்மௌக₄ம் தூர்மஸு₁நோ-ரபி₄த₃த₄-த₃கி₂லம் ச₂ந்த₃ம்ருத்யு: ஸ பீ₄ஷ்ம-

ஸ்த்வாம் பஸ்யந் ப₄க்திபூ₄ம்நைவ ஹி ஸபதி₃ யயௌ நிஷ்கலப்₃ரஹ்மபூ₄யம் ।

ஸம்யாஜ்யாத₂யஸ்வமேதை₄ஸ்-த்ரிபி₄ரதிமஹிதைர்-தூர்மஜம் பூர்ணகாமம்

ஸம்ப்ராப்தோ த்₃வாரகாம் த்வம் பவநபுரபதே பாஹி மாம் ஸர்வரோக₃யாத் ॥ 11 ॥

தன் விருப்பப்படி மரணமடைய வரம் பெற்றிருந்த பீஷ்மர், தர்மபுத்திரருக்கு எல்லா தர்மங்களையும் எடுத்துரைத்தார். (அதன்பின்) பக்தியின் மேன்மையினால் தங்களை நேரிலே தரிசித்துக் கொண்டே நிற்குண பிறும்ம நிலையை உடனே அடைந்தாரல்லவா? குருவாயூர்ப்பா! பிறகு மிகவுயர்ந்த மூன்று அசுவமேத யாகங்களை, தருமபுத்திரரால் செய்விக்கச் செய்து, அவரது விருப்பத்தை நிறைவுறச் செய்தீர்கள். அதன்பின், தாங்கள் துவாரகையை அடைந்தீர்கள். அப்படிப்பட்ட தாங்கள் புகலொன்றில்லா அடியேனை வாதம் முதலிய வெளிநோய்களிலிருந்தும், பற்று முதலிய உள்நோய்களிலிருந்தும் காத்தருள வேண்டுகிறேன். (11)

(ஸ்ரீமந் நாராயணீயம் - வெளியீடு : கீதா பிரஸ்)

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

கீதா பிரஸ்ஸின் பாராயண நூல்கள்**Code No. பக்கங்கள்**

1.	389	236	கீதா மாதூர்யம் (பகவத்கீதா - வினா-விடை)
2.	600	64	ஸ்ரீஹநுமாந் சாலீஸா - தமிழ் மூலம்
3.	743	256	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா மூலம் (சமஸ்கிருதம்-தமிழ்)
4.	793	256	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா - தமிழ் மூலம் & விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் - தமிழ் மூலம்
5.	794	64	விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் - தமிழ் மூலம்
6.	795	128	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா - பொழிப்புரை
7.	800	1024	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா-தத்வவிவேசனீ - [மூலம் (சமஸ்கிருதம்-தமிழ்) - பதவுரை-பொழிப்புரை-விளக்கவுரை]
8.	823	288	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா - மூலம் (சமஸ்கிருதம்-தமிழ்) - பதவுரை-பொழிப்புரை
9.	1256	336	அத்யாத்ம ராமாயணம் - தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
10.	1426	1074	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா - ஸாதக ஸஞ்ஜீவநீ மூலம் (சமஸ்கிருதம்-தமிழ்) - பதவுரை-விளக்கவுரை (1 முதல் 9 அத்தியாயங்கள்)
11.	1427	935	(10 முதல் 18 அத்தியாயங்கள்)
12.	1534	426	சுந்தரகாண்டம் (ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்) - தமிழ் மூலம்-மொழிபெயர்ப்பு
13.	1605	272	ஸ்ரீ உத்தவ கீதை (ஸ்ரீமத் பாகவத மகாபுராணம் - பதினோராவது ஸ்கந்தம்) - தமிழ் மூலம்-மொழிபெயர்ப்பு
14.	1606	304	ஸ்ரீமந் நாராயணீயம் - தமிழ் மூலம்-விளக்கவுரை
15.	1618	328	சுந்தர காண்டம் (ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்) - பொழிப்புரை
16.	1619	248	சுந்தர காண்டம் (ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்) - தமிழ் மூலம்
17.	1788	112	ஸ்ரீ முருகன் துதிமாலை (தோத்திரத் தொகுப்பு)
18.	1789	160	திருப்பாவை விளக்கம்
19.	1843	736	ஸ்ரீகிருஷ்ண லீலாமருதம் (ஸ்ரீமத் பாகவத மகாபுராணம் - பத்தாவது ஸ்கந்தம்) - (மூலம்-விளக்கவுரை)
20.		1056	ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம் - (பாலகாண்டம்-அயோத்தியா காண்டம்) - (தமிழ் மூலம்-மொழிபெயர்ப்பு) (முதல் பாகம்)

அறிவுரை நல்கும் நூல்கள்

21.	127	96	பயனுள்ள கதைகள்
22.	365	96	பசுப் பராமரிப்பின் நற்பயன்கள் - கதைகள்
23.	423	64	கர்ம ரஹஸ்யம்
24.	466	64	ஸத்ஸங்கத்தின் ஸாரமான தத்வங்கள்
25.	499	32	நாரத பக்தி ஸூத்ரம்
26.	536	72	கீதை கற்பதன் பயன்கள்
27.	550	64	திருநாமஜபத்தின் மஹிமை
28.	551	64	தூய்மையான உணவுப் பழக்கம்
29.	553	192	குடும்பத்தில் எப்படி இருக்க வேண்டும்?
30.	568	88	சரணாகதி
31.	569	64	உருவ வழிபாடு
32.	591	128	மஹாபாவத்திலிருந்து உன்னைக் காத்துக் கொள் பிள்ளைகளின் கடமைகள்
33.	601	96	பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
34.	606	32	மிக உயர்ந்த நிலையை அடைவதற்கான வழி
35.	607	32	எல்லோருக்கும் மேன்மை எப்படி ஏற்படும்?

Code No. பக்கங்கள்

36.	608	96	பக்தராஜ ஹனுமான்
37.	609	32	மஹாபாரதத்திலுள்ள ஸாவித்ரி-ஸத்யவான் கதைகள்
38.	642	96	ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் நண்பரான உத்தவரின் கதை
39.	643	96	பகவான் உறையும் ஐந்து இடங்கள்
40.	644	64	சுசீலா - ஓர் லக்ஷ்யப் பெண்மணி
41.	645	96	மஹாபாரதத்திலுள்ள நள-தமயந்தி கதைகள்
42.	646	96	பல்கவைக் கதைகள்
43.	647	32	கண்ணன் (சித்திரக் கதை)
44.	648	32	ஸ்ரீகிருஷ்ணன் "
45.	649	32	கோபால் "
46.	650	32	மோஹன் "
47.	655	112	ஒன்றே செய்மின்! நன்றே செய்வீர்!!
48.	741	64	மஹாத்மா விதூரர்
49.	742	48	கருக்கலைப்பு சரியா? தவறா?
50.	792	48	முக்கியமான எச்சரிக்கை
51.	805	32	தாய்மையின் அவல நிலை
52.	850	128	மஹான்களுடைய அமுத மொழிகள்
53.	952	128	மஹான்களின் மணி மொழிகள்
54.	953	128	மஹான்களின் சீரிய உபதேசம்
55.	1007	224	கடையோனுக்கும் கடவுட்காட்சி
56.	1110	128	ஆயிரம் அமுதத் துளிகள்
57.	1117	112	நாட்டின் இன்றைய நிலையும், அதன் விளைவுகளும்
58.	1134	64	கீதையின் பெருமையை விளக்கும் கதைகள்
59.	1243	125	உண்மையான சுகம்
60.	1246	96	பக்த சரித்திரம்
61.	1289	80	ஸாதனை நெறி
62.	1353	176	ராமாயணத்தில் சில முக்கிய பாத்திரங்கள்
63.	1354	160	மஹாபாரதத்தில் சில முக்கிய பாத்திரங்கள்
64.	1480	144	செயல்கள் அனைத்தும் பகவானுக்கே
65.	1481	144	பகவானை நேரில் காண வழி
66.	1482	144	பக்தி யோகத்தின் பெருமை

இந்நூல்கள் அனைத்தும் அனைவரும் வாங்கி பயனடைய மிக மலிவான விலையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. எங்களது நிறுவனம் ஆன்மீகம் மற்றும் மானிட நல்லொழுக்கம் வளர உதவும் நூல்களை தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், ஹிந்தி, ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், உருது, குஜராத்தி, மராத்தி, பெங்காலி, ஒரியா, அஸ்ஸாமியா மற்றும் நேபாளி மொழிகளில் பல ஆண்டுகளாக வெளியிடுகிறோம் என்பதை மிக்க பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எங்களது தமிழ்நாடு கிளை :

கீதா பிரஸ் புத்தக நிலையம்,

கீதா பிரஸ் மேன்ஷன்,

8/1 M, ரேஸ் கோர்ஸ் சாலை (தாமஸ் பார்க் பஸ்-ஸ்டாப் அருகில்),

கோயம்புத்தூர் - 641 018.

Ph. : 0422-3202521

Our Monthly Publications :-

KALYAN (HINDI)

KALYAN KALPATHARU (ENGLISH)

Shri Hari

OUR ENGLISH PUBLICATIONS

457 Shrimad Bhagavadgita – Tattva-vivechani With Sanskrit text, Translation and Detailed Commentary [By Jayadayal Goyandka] 458 Shrimad Bhagavadgita – Sadhaka Sanjivani With Sanskrit text, Transliteration, Translation and Detailed Commentary [By Swami Ramsukhdas] 455 Shrimad Bhagavadgita [Sanskrit Text and English Translation] Pocket Size 534 Shrimad Bhagavadgita [Sanskrit Text and English Translation] [Hard Bound Edition] Pocket Size 470 Shrimad Bhagavadgita – Roman Gita [Sanskrit Text, Transliteration and English Translation]	<p>452 } Shrimad Valmiki-Ramayana
453 } [With Sanskrit Text and English Translation] Set of two volumes</p> <p>456 Shri Ramacharitamanas [With Hindi Text and English Translation]</p> <p>786 Shri Ramacharitamanas (Medium Size)</p> <p>564 } Shrimad Bhagavata
565 } [With Sanskrit Text and English Translation] Set of two volumes</p> <p>783 Abortion Right or Wrong? You Decide. [By Gopi Nath Agrawal]</p> <p>494 The Immanence of God [By Madan Mohan Malaviya]</p> <p>808 Nava Durga [Story with the Picture]</p> |
|---|---|

By JAYADAYAL GOYANDKA

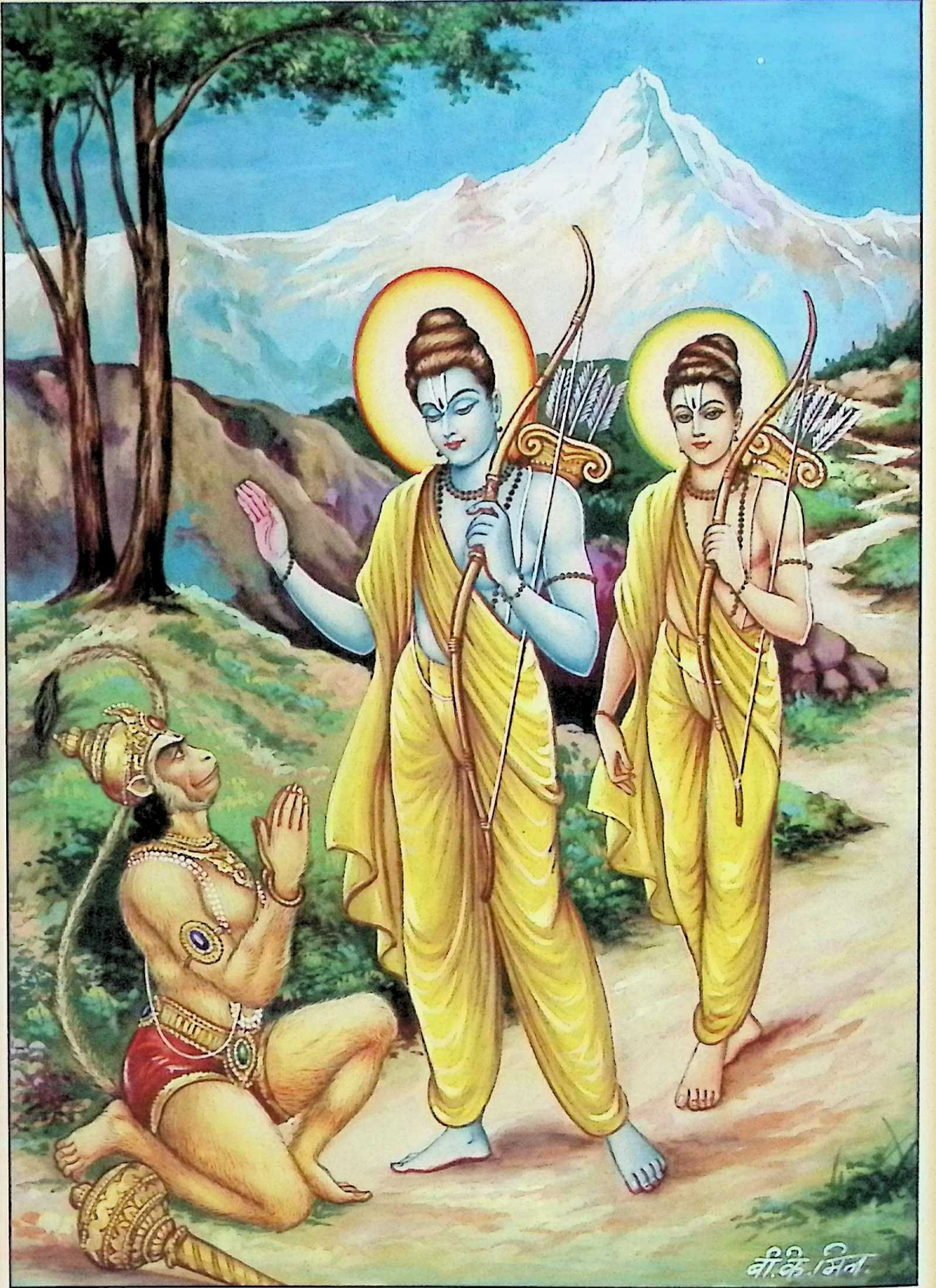
477 Gems of Truth [Vol. I] 478 Gems of Truth [Vol II] 479 Sure Steps to God-Realization 481 Way to Divine Bliss 484 What is Dharma? What is God?	480 Instructive Eleven Stories 520 Secret of Jnana Yoga 521 Secret of Prem Yoga 522 Secret of Karma Yoga 523 Secret of Bhakti Yoga

By HANUMAN PRASAD PODDAR

482 Look Beyond the Veil 483 Turn to God 485 Path to Divinity	486 Wavelets of Bliss & the Divine Message 620 The Divine Name and Its Practice 622 How to Attain Eternal Happiness?

By SWAMI RAMSUKHDAS

498 In Search of Supreme Abode 619 Ease in God-Realization 471 Benedictory Discourses 473 Art of Living 487 Gita Madurya 472 How to Lead A Household Life 570 Let us Know the Truth 638 Sahaj Sadhana	634 God is Everything 621 Invaluable Advice 474 Be Good 497 Truthfulness of Life 669 The Divine Name 476 How to be Self-Reliant 552 Way to Attain the Supreme Bliss 562 Ancient Idealism for Modernday Living

Gita Press, Gorakhpur—273005

Ph. (0551) 2334721; 2331250; Fax : 2336997